

سوینگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

تیروان بھاگ

تتکرا

- پہلی کتک ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱
- ۱۸ کتک ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴
- ۱۹ کتک ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۱
- ۱۹ کتک ۲۰۱۹ بکرمی نون ایہہ شبد راشٹریتی نون فوٹو نال بھیجے گئے جیٹھووال امرتسر ۳۴
- پہلی مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۲
- ۷ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بنتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیں گرداس پُر ۵۷
- ۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۶۶
- ۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی نورنگ سنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۷۲
- ۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی پریم کور دے گرہ ٹھیکری والا گرداس پُر ۸۱
- ۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھملی گرداس پُر ۸۸
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چانن شاہ نال گوشت بھملی گرداس پُر ۹۴
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی جگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۹۶
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی شدرشن نال گوشت سوہل گرداس پُر ۱۰۲
- ۱۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر گرداس پُر ۱۰۴

- ۱۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۱۶
- ۱۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۱۹
- ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۲۵
- ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۱۲۷
- ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ پیگلی گرداس پُر ۱۳۰
- ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی جٹا گرداس پُر ۱۳۵
- ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ نال گوشت رمداس گرداس پُر ۱۴۰
- ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سُندر سنگھ دے گرہ روسے گرداس پُر ۱۴۸
- ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی پال سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۵۲
- ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی گُرمکھ سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۱۵۵
- ۱۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی --- دوست پرا گرداس پُر ۱۶۷
- ۱۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۷۳
- ۱۵ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۶
- ۱۶ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۰۶
- ۱۷ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۱

- ۱۷ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ورکھا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۴۰
- ۱۷ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کھیڑا سنگھ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۴۷
- ۱۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۵۵
- ۱۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بیبی باجی دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۶۱
- ۱۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۶۲
- ۱۸ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۶۸
- ۱۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۷۰
- ۱۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی --- بابو پُر گرداس پُر ۲۷۶
- ۱۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۸۱
- ۱۹ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۲۸۷
- ۲۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ نوشہرا گرداس پُر ۲۹۶
- ۲۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی اجاگر سنگھ دے گرہ چپے گرداس پُر ۲۹۸
- ۲۰ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی ترلوک سنگھ، ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۰۷
- ۲۱ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی عطر سنگھ، چتر سنگھ، لکھا سنگھ اوگرا گرداس پُر ۳۱۹
- ۲۱ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چن کور دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۲۴

- ۲۱ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۲۵
- ۲۱ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی راوی کنڈھے دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۳۲۶
- ۲۱ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی بچن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۳۲۷
- ۲۲ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۳۳۶
- ۲۲ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ انتوڑ گرداس پُر ۳۴۱
- ۲۳ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۳۴۸
- ۲۳ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ کتووال گرداس پُر ۳۵۰
- ۲۴ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتووال گرداس پُر ۳۵۶
- ۲۴ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی --- نوان پنڈ گرداس پُر ۳۶۱
- ۲۴ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ نیشالا گرداس پُر ۳۶۲
- ۲۴ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی سُروپ سنگھ دے گرہ منگو پُر کپورتھلا ۳۶۵
- ۲۵ مکھڑ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ ہرنام پُر کپورتھلا ۳۷۰
- پہلی پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۷۳
- ۱۰ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۸۰
- ۲۵ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۸۶

- ۲۶ پوہ ۲۰۱۹ پکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۳۹۲
- ۲۷ پوہ ۲۰۱۹ پکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۴۲۱
- ۲۸ پوہ ۲۰۱۹ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۳۹
- ۳۰ پوہ ۲۰۱۹ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۴۵
- پہلی ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی بھگوان سنگھ، بوڑ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۴۵۱
- پہلی ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی --- جیٹھووال امرتسر ۴۵۴
- پہلی ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۵۶
- ۳ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروزپُر ۴۸۳
- ۴ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۸۵
- ۹ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۴۹۲
- ۹ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سوہن سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۴۹۸
- ۹ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی جسبیر سنگھ، دلباغ سنگھ، جگیر سنگھ بھولیکے گرداس پُر ۵۰۱
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سوہن سنگھ، موہن سنگھ دے گرہ بھولیکے گرداس پُر ۵۰۸
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھولیکے گرداس پُر ۵۱۲
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی گردھاری لال دے گرہ بھولیکے گرداس پُر ۵۱۴

- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بھگوان سنگھ دے گرہ مہتہ چوک امرتسر ۵۱۹
- ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مسٹا سنگھ دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ امرتسر ۵۲۴
- ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلدیو سنگھ دے گرہ ہری پڑ امرتسر ۵۳۳
- ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۵۴۰
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی برنام سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۵۴۶
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ گمان پڑا امرتسر ۵۴۸
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلونت سنگھ، ہربنس سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۵۵۰
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چن سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۵۵۸
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۵۶۰
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ گوپا رائے امرتسر ۵۶۴
- ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۵۶۷
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیبی پیارو دے گرہ بھلر امرتسر ۵۷۸
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ مانا والا امرتسر ۵۸۱
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں امرتسر ۵۸۳
- ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۵۸۹

- ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سماں سنگھ دے گرہ مودھے امرتسر ۵۹۹
- ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ کاؤکے امرتسر ۶۰۶
- ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی اوتار سنگھ دے گرہ کاؤکے امرتسر ۶۱۲
- ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سُرجن سنگھ دے گرہ بھروہال امرتسر ۶۱۵
- ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی رام سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۲۵
- ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی ہری سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۳۲
- ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی مہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۳۴
- ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی منگل سنگھ، دربارا سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۳۶
- ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی دلپ سنگھ دے گرہ گگو بوآ امرتسر ۶۳۸
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی گربخش سنگھ دے گرہ گگو بوآ امرتسر ۶۴۶
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی چن سنگھ دے گرہ گگو بوآ امرتسر ۶۴۹
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی جگیر سنگھ دے گرہ گگو بوآ امرتسر ۶۵۱
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی کرم سنگھ دے گرہ گگو بوآ امرتسر ۶۵۳
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی گگو بوآ امرتسر ۶۵۴
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سُرجن سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۶۵۴

- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۶۶۰
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی بیبی بیرو دے گرہ کلسیاں امرتسر ۶۶۱
- ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی منی رام دے گرہ سیدھواں امرتسر ۶۶۲
- ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سمنڈ سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا امرتسر ۶۷۰
- ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی کندن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۶۷۷
- ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ دراز کے امرتسر ۶۷۹
- ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ بھورے امرتسر ۶۸۸
- ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی بھورے امرتسر ۶۹۲
- ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی صورت سنگھ دے گرہ مست گڑھ امرتسر ۷۰۱
- ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی مکھن سنگھ دے گرہ سگا امرتسر ۷۱۲
- ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ منیالا امرتسر ۷۲۷
- ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی بلی سنگھ دے گرہ کیروں گرداس پُر ۷۳۰
- ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی جگیر سنگھ دے گرہ سبھرا گرداس پُر ۷۳۳
- ۲۷ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی گرچن سنگھ، موہن سنگھ اُسما گرداس پُر ۷۴۹
- ۲۷ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی کرتار سنگھ، زرنجن سنگھ چمبل امرتسر ۷۵۸

- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۷۶۸
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۷۷۳
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۷۷۶
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کیسو رام دے گرہ جنڈو کے سرہالی امرتسر ۷۸۱
- ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۷۸۴
- ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۸۰۳
- ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۸۰۵
- ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ایشر سنگھ پریم سنگھ دے گرہ بگے امرتسر ۸۰۹
- پہلی پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۱۵
- ۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۵
- ۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا کرنال ۸۳۸
- ۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُر کرنال ۸۴۰
- ۷ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بٹن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ہریانا ۸۵۰
- ۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی نیشنل ہائی سکول بادشاہ پُر ہریانا ۸۵۵
- ۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی --- گڑگاؤں ہریانا ۸۵۷

- ۰۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۸۶۷
- ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہربھجن سنگھ دے گرہ لنگر پُرا اتر پردیس ۸۷۹
- ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی شو سنگھ دے گرہ میرٹ چھوئی اتر پردیس ۸۸۶
- ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پری دیوی دے گرہ گراس منڈی اتر پردیس ۸۸۷
- ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹ چھوئی اتر پردیس ۸۸۹
- ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی درباری لال دے گرہ گاجیاباد اتر پردیس ۸۹۹
- ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی درس سنگھ دے گرہ دھیرپُر ڈھکا دلی ۹۰۱
- ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ نرنکاری نال دلی ۹۰۵
- ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ سکور بستی دلی ۹۰۸
- ۱۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی دلی دربار دے گرہ پہاڑکنج دلی ۹۱۷
- ۱۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُرُوپ سنگھ دے گرہ چانکیا پُری دلی ۹۲۸
- ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ چانکیا پُری دلی ۹۳۳
- ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی چندہ سنگھ، راج سنگھ دے گرہ پرتاپ نگر دلی ۹۳۶
- ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ دلی ۹۴۲
- ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ کول باغ دلی ۹۴۷

- ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی نرتن سنگھ دے گرہ دلی دربار ۹۴۸
- ۱۴ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۵۳
- ۱۵ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۶۵
- ۱۵ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۷۰
- ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۷۶
- ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۹۷۹
- ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کوڑا مل دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۸۴
- ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۸۷
- ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیس ۹۸۹
- ۱۸ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی لیپھٹینینٹ مہندر سنگھ دے گرہ اورنگآباد مدھ پردیس ۱۰۰۱
- ۱۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی اورنگزیب دے مقبرے اتے کھلدا آباد مدھ پردیس ۱۰۲۲
- ۱۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۲۲
- ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۲۹
- ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۳۶
- ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی جگجیت سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۴۰

- ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سرمیل سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۴۱
- ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اورنگ آباد مدھ پردیس ۱۰۴۳
- ۲۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہربنس سنگھ دے گرہ پونہ --- ۱۰۴۴
- ۲۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہربنس سنگھ دے گرہ پونہ ۱۰۵۶
- ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہرچند سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۶۳
- ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گرہلوند سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۶۹
- ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گردیو سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۷۰
- ۲۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہربنس سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۷۰
- ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہربنس سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۱
- ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پریم سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۶
- ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۷
- ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گیان سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۸۹
- ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۹۰
- ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی گربخش سنگھ سی۔ ایم۔ ای۔ کیرکی بنگلا ۹ پونہ ۱۰۹۲
- ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مل سنگھ، سنتوکھ سنگھ، اوم پرکاش سکندراباد ۱۰۹۳

سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے

★ پہلی کتک ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال ★

سو پُرکھ نرنجن چڑھیا چا، سچکھنڈ دوار بہ بہ خوشی منائیندا۔ نرگن سرگن میلا ملیا آ، ہر پُرکھ نرنجن سیو کھائیندا۔ جگ جگ
 وچھڑے پھڑ پھڑ بانہ، ایکنکارا انگ لگائیندا۔ دو جہاناں دیپ جگا، آد نرنجن نر دھرائیندا۔ درگاہ ساچی سچ نشانہ اک جھلا، ابناسی
 کرتا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وِشن برہما شو اٹھا، سری بھگوان راہ جنائیندا۔ آتم پر ماتم پردہ لاه، پاربرہم پرہہ بھیو کھلائیندا۔ نیتز
 نین اک اٹھا، اکھ پرتکھ آپ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی پندھ مکا، اپنا پلو آپ جھڈائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در
 گھر ساچی خوشی منائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن چاؤ گھنیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ لیکھا چکیا میرا تیرا، تیرا میرا بھیو نہ رائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 دیونہارا ساچا گیڑا، گیڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایکنکارا ناؤں رکھائے سنگھ شیرا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ آد نرنجن کر پرکاش مٹائے اندھیرا،
 جلوہ نور نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا وسائے سچا کھیڑا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ سری بھگوان درگاہ لائے اپنا ڈیرہ، در دربارا آپ سہائیا۔
 پاربرہم پرہہ آپے جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کھئے وکھائیا۔ کرے کھیل اک اکیلا، دو جا سنگ نہ کھئے رلائیلا۔ دھار بندھائے گرو گرو چیلا،
 چیلا گر کرے کڑمائیا۔ بودھ آگادھی سجن سہیلا، میت مت پیرا میرا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکرئی
 بیٹھا رہیا ویہلا، گر اوتاراں سیوا لائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہویا خوش، خواہش اپنی آپ جنائیندا۔ جگ چوکرئی رہیا لک، نظر کیسے نہ

آئیندا۔ سچکھنڈ دا بوٹا پُٹ، لوک مات لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایکا نام پڑھائی ٹک، طرز راگ نہ کھئے سُنائیندا۔ سچ نشانوں سارے
 گئے اک، تیر انداز نہ کھئے جنائیندا۔ جیون جیون پینڈا گیا مُک، جُکتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اتم سب دے کولوں رہیا پُچھ، لُکیا کھئے رہن نہ
 پائیندا۔ ویکھنہارا چارے گٹھ، دہ دشا پردہ لابندا۔ نو سو چورانونے چوڑی جُگ بیٹھا رہیا کر کے چُپ، اپنا ناد نہ کیسے سُنائیندا۔ کیسے
 ہتھ نہ آیا اندھیرے گھپ، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیندا۔ اپنی کرنی آے اُٹھ، اپنی کار آپ کھائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، دوسر سنگ
 نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی بنت نہ کوئی بُت، رُوح رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ مات پتا نہ کھئے پُت، جننی جن نہ کھئے اکھوائیندا۔ ماس برکھ نہ کھئے
 رُت، دوسرین گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہويا
 دِیال، گھر ساچے خوشی منائیا۔ اتم ہويا حل سوال، باقی کھئے نظر نہ آئیا۔ لہنا دینا چُکایا کال مہاکال، مہا اپنی آپ جنائیا۔ سچ دوارا سچ
 سچّی دھرمسال، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آد جُگاد کرے پرتپال، پرتپالک بے پرواہیا۔ دو جہاناں چلے نال نال، سکلا
 سنگ رکھائیا۔ سدا سہیلا بنے دلال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا اک وڈیائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو مہربان، مہر
 نظر اک اُٹھائیندا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، کرنی کرتا آپ جنائیندا۔ داتا دانی بن انجان، بالا اپنا ویس وٹائیندا۔ زرنگن رُپ ہو پردھان،
 سرگن اپنا بھیو چُکائیندا۔ نیتر نین کھول مہان، اکھ اکھ نال ملائیندا۔ جوتی جوت نور دو جہان، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا گھر آپ وڈیائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن دیاندھ، اپنی دیا کھائیا۔ نو نو چار کر کر بدھ، بدھ ناتا لئے جُڑائیا۔
 آپے کرے کارج سدھ، سکلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر
 ہر آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ دوارا، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ زرنگن نور کر اُجیارا، ظہور اپنا آپ پرگٹائیندا۔ شاہ پاتشاہ بن
 سکدارا، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان جودھا سورپیر وڈ بلکارا، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ نام ندھان شبد اگمی بول
 جیکارا، جے جیکار لائیندا۔ در درویش بن بھکھارا، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکائیندا۔ وست امولک دیونہار آپ بھنڈارا، وڈ بھنڈاری
 آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔

سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ترے بھون دھنی ویس وٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، ساچا مندر دئے سُہائیا۔ آد نرنجن دیپک بال، نورو نورو کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا بن پرتپال، سیوا اپنے ہتھ وکھائیا۔ سیری بھگوان ہو دیال، دینن اپنے گلے لگائیا۔ پاربرہم اولڑی چال، چال نرالی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ویلا رہیا سُہائیا۔ پاربرہم پرہہ پایا پھیرا، پھیری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں چاؤ گھنیرا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ اٹھائیندا۔ وشن برہما شو وکھائے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پنڈھ مکھائیندا۔ نو نو چار چکائے گیزا، اُلٹی لٹھ آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ بہ بہ خوشی منائیندا۔ گرہ مندر سوہے آپ، اپنا گھر آپ وڈیائیا۔ آپے کر وڈ پرتاپ، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جگ چوکڑی چاونہارا جاپ، جپ جیو جیو سمجھائیا۔ دو جہاناں مائی باپ، پتا پوت کھیل کرائیا۔ نرگن سرگن سجن ساک، سکلا بندھن پائیا۔ لکھ چوراسی مائی خاک، پنج تت کرے کُرمائیا۔ نرگن جوت نورو للاٹ، گرہ مندر اک رُشنائیا۔ سچ سندیسہ شبد ناد، دُهن آتمک راگ سُنائیا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، گوپی کابن راس رچائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر سرگن نرگن وسے پاس، دُور ڈراڈا پنڈھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے گھر ایکا رنگ رنگائیا۔ ساچے گھر ہر ساچا رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ نو نو چار پوری ہوئی منگ، منگت اپنا ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہرہگت ساچے سنت ویکھ چند، چند چاندنا نورو چمکائیندا۔ ست ستواد برہم برہماد آتم پرماتم برہم پاربرہم جنائے اک اند، اند اند وچ وکھائیندا۔ کورڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا ڈھابی کندھ، پردہ اوہلا نہ کھئے رکھائیندا۔ نو ست کٹیا پنڈھ، بن پاندھی پنڈھ مکھائیندا۔ گیت سُہاگی سوہلا چھند، سو پُرکھ نرنجن آپے گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیندا۔ رنگ رنگیلا ایکنکار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں ہويا سچ دیدار، کر درس حرص مٹائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے وچ سنسار، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ نو نو چار وچھڑیا رہیا سانجھا یار، یاری مات نہ کیسے لگائیا۔ رسنا کہہ کہہ گئے گر اوتار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ مقامے حق وسے پروردگار، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے بے آپ نرنکار، نانک نرگن گر رہیا جنائیا۔ کبیر جلابا کرے نمسکار، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ جس دی چار جگ گاؤندے گئے وار، وارتا مات سُنائیا۔ سو صفت صلاحی

بے پرواہی پرگٹ ہونا آپ نرنکار، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سچ بھومکا ویکھ سنسار، وڈ سنساری دیا کھائیا۔ مندر سوہے اک دوار، در
 دروازہ آپ کھلائییا۔ جگ چوکری وچھڑے میلے میلنہار، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوچاں نیچاں کر پیار، راؤ رنکاں راہ وکھائیا۔ کاغذ قلم
 شاہی نہ پاوے سار، کاتب لیکھ نہ کھئے چکائیا۔ چار وید گئے ہار، پُران اٹھاراں نیر وپائیا۔ شاستر سمتر گیتا گیان نہ کھئے وچار، تریلوکی ناتھ
 بن اناٹھ، بیٹھا سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کلمہ کلام الہی نور کسے مکتب پڑھے نہ کھئے گاتھ، کلمہ کلام نہ کھئے جنائیا۔ سچ امام ویکھنہار
 نظام، سچ دوارے ایکا نین اٹھائیا۔ پیر پیغمبر کر غلام کراؤندا رہیا سجدہ سلام، حدیث جگدیش اک پڑھائیا۔ کرے کھیل نوجوان، روپ
 رنگ نہ کھئے نشان، بھیکھ نظر کھئے نہ آئییا۔ نانک گوہند دے دے دان، اک وکھائے سچ نشان، جھلدا رہے دو جہان، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیا۔ اپنا ناؤں رکھ پُرکھ اکال، سچکھنڈ وسائے سچی دھرمسال، میلا میل میلنہار، دیا باقی ایکا بال، کرے کھیل دین دیاں، آپے سنے
 مُریداں حال، مُرشد اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ ہویا خوشہال آپ کرتار،
 بھویو کسے نہ آیا۔ کلجگ اتم ہو تیار، ترے گن اتیتا ویس وٹایا۔ مندر مسیتاں وسیا باہر، جگت انگیٹھا رہیا تپایا۔ گیتا گیان نہ پاوے سار،
 اٹھاراں دھیائے نہ پندھ مکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چڑھیا چکھا وچ سنسار، اگنی ہون نال ملایا۔ سب دا لیکھا جگ جگ دیوے پاڑھے، تھر
 کھئے رہن نہ پایا۔ پاربرہم دی سارے تكدے رہے آر، نیوں نیوں اپنا سیس جھکایا۔ کہندے رہے لاشریک واجد گاڈ، نورو نور نور دھرایا۔
 کسے ہتھ نہ آئی حاد، محدود حد نہ کھئے کرایا۔ اچی کوک دیندے رہے بانگ، نعرہ نوبت نام وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، گھر ساچے خوشی منایا۔ ساچا گھر اکو ایک، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ جس دا کھئے روپ نہ کھئے ریکھ، نیتر نین نظر کسے نہ آئیندا۔ جس
 دی صفت کر کر گیا گر دسمیش، دس دس ماس بھویو نہ پائیندا۔ تِس صاحب آگے چلے نہ کسے کھئے پیش، پیشہ سرب جگت جگت مات
 کھائیندا۔ جس دی پوجا کردے وشن برہما شو مہیش، کوٹن کوٹ سیس نوائیندا۔ آد جگاد جس دا اکو سچا دیس، پردیس پھیرا کھئے نہ
 پائیندا۔ جس مندر رہے ہمیش، سو مندر ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس دوارے بہ بہ رہیا کھیڈ، ساچی کھیڈ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا آپ کھائیندا۔ ساچی دیا سری بھگوان، اپنی آپ جنائیا۔ کلجگ اتم ہو مہربان، مہر نظر اک

اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارا کر پروان، پروانہ نام ہتھ پھڑائیا۔ لوک مات ہو پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوگرے وچھڑے میلے آن، آپ اپنا بندھن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس دس گئے نشان، نشانہ اپنا دئے جھلائییا۔ کرے کھیل نوجوان، بردھ بال روپ نہ کئے وٹائییا۔ جگ چوگرے بنیا ربیا بے پہچان، بے نظیر نظر کیسے نظر نال نہ ملائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہییا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ جگ چوگرے دیندا ربیا لارا، بیہو ابھیدا آپ چھپائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دے سہارا، سہج سہج سہج گن آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نہکنک نرائن نر اوتارا، جس دا بیہو کئے نہ آئیندا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن چارے بانی بول جیکارا، جے جیکارا نعرہ اکو لائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم کرے پار کنارہ، تیرا کھیوٹ کھیٹا بن بن مات چلائییندا۔ وشن برہما شو دے آدھارا، کروڑ تیتیساکھول کواڑا، سُریت اند آپ اُٹھائیندا۔ بھگت بھگوان لائے اکھاڑا، آپے ویکھے ویکھنہارا، دوسر سنگ نہ کئے رلائییندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی آپے کر، اپنی خوشی آپ منائییا۔ گرمکھ گر گر آپے ور، ور اکو اک سمجھائیا۔ زربھو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نظر نہ آئییا۔ سنت سہیلے گھاڑن گھڑ، گھڑ گھڑ ویکھے تھاوں تھائییا۔ سچ محلے آپے چڑھ، گرہ مندر سوہا پائییا۔ اتم پر مات لے پھڑ، پلو اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرے کھیل نرائن نر، ناری کنت سیج سہائییا۔ نرگن جوت نور دھر، اگیان اندھیر مٹائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منائییا۔ گھر ساچے بہ سری بھگوان، اپنی خوشی آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مارو دھیان، دھیرج وان آپ سمجھائیندا۔ ہر پرگٹ ہویا اکو کاہن، نام بنسری ہتھ رکھائیندا۔ لوک پرلوک دئے پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ نام دھرائے ہر امام، امام امامہ ویس وٹائییندا۔ لیکھا جانے دو جہان، چوڈاں طبقاں پھول پھلائییندا۔ سب دا لیکھا مکے حرام، حلال اپنا رنگ رنگائییندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائییندا۔ اپنا کھیل کرے حق، حقیقت آپ جنائییا۔ کلجگ اتم پیر پیغمبران اُتے پیا شک، ثابت نظر کئے نہ آئییا۔ بن بن پاندھی گئے تھک، پینڈا سکے نہ مات مکائییا۔ دے دے سُکھیا گئے آگ، ساچی کرے نہ کئے پڑھائییا۔ سجدہ کر کر رگڑیا نگ، نام نکیل کئے نہ پائییا۔ چوڈاں طبق کھول ہٹ،

ساچی وست نہ کھئے وکائیا۔ منکا منکا مالا تسبیح رہے رٹ، رٹا دین مذہب لڑائیا۔ شرع کوئی نہ کڈھے وٹ، لاشریک نہ کھئے وکھائیا۔ دویتی
 میٹے نہ کھئے پھٹ، فتویٰ غیر نہ کھئے وکھائیا۔ سہاگ نہ دے کوئی نتھ، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ اللہ رانی نہ کوئی پت، پت پرمیشور بھلیا
 سچا ماہیا۔ کلجگ پریم اندر گئی پھس، پھاندی کھئے نہ آنت لڑائیا۔ چاروں کُنٹ ربی نٹھ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جدھر ویکھے گلی ککھ،
 ساچا ونج نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہویا خوشحال، آپ اپنا بھیو
 چُکائیندا۔ اُٹھو ویکھو سارے کرو دھیان، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ چوڈاں ودیا میٹ
 نشان، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ اکھر وکھر کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ چرن کول دے دھیان، دھیان دھیان نال ملائیندا۔
 ساچا راگ سُنائے کان، تندی تند نہ کھئے بلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ خوشی ہویا آپ
 بھگون، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ غریب نائیاں آپے ملیا آن، مہربان اپنا پنڈھ مکھائیا۔ اپنی گودی چُکے آن، جُگ جُگ ہر جو خوشی
 وکھائیا۔ جس دے حُکمے اندر کوٹن کوٹ رام کرشن کاہن، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکائیا۔ سو صاحب بردا بنیا غلام، در در اپنا پھیرا
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا سمجھائیا۔ اپنا کھیل دے کرتار، ہر ہر جو دیا کھائیندا۔ نیتر ویکھو گر
 اوتار، پیر پیغمبر آپ ملائیندا۔ رُت رُتری سوہے پھلوار، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ پارہم پرہ لوک مات لائی اک گلزار، گلشن اپنا آپ
 کھلائیندا۔ آد جُگاد جُگ جُگ رہے اک بہار، خزاں روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں چھٹی چھٹی مار لکار، حد حدود وند
 وندائیندا۔ گرُمکھ گرُسکھ اندر واڑ، آگے ہو ہو اپنا واسطہ پائیندا۔ بن گرُسکھان کوئی نہ مددگار، یاری یار نہ کھئے نبھائیندا۔ بن بھگتاں کرے
 نہ کھئے پیار، دو جہان خالی نظری آئیندا۔ بن سنتاں ملے نہ سچ دیدار، دید عید چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ بن گرُمکھان کھئے نہ دے آدھار، ترسنا
 مات نہ کھئے بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو کھیل، ہر ستگر
 آپ وکھائیا۔ بھگت بھگونت کر کر میل، میلا ہر دوار لگائیا۔ جُگ جُگ وسدا رہیا دھام نویل، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ روپ دھرایا گرُو
 گر چیل، چیل گر آپ اکھوائیا۔ گھر گھر در در سگن منا چڑھائے تیل، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں کیتے وکھ، بھگت بھگوان آپ
 وکھائیندا۔ جنہاں پچھے ہویا آپ پرتکھ، پارکھو اپنا ناؤں دھرائیندا۔ سچ دوارے کر اکٹھ، اکو رنگ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی مارگ چلدا
 مندر مسجد شودوالے مٹھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو دسے زرنکار، زرگن آپ جنائیا۔
 تیئی اوتار گئے ہار، بھگت اٹھاراں پندھ مکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر پکار، انجیل قرآناں لیکھ جنائیا۔ نانک گوبند بول جیکار، جیو جنت
 جگت سمجھائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، اکو اک بے پرواہیا۔ اتم سارے گئے ہار، مارگ اک نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا نعرہ سچ نہ دسے
 کیسے جیکار، جو میلانے ملائیا۔ کوئی رام کرے پیار، کوئی کرشن سیس نوائیا۔ کوئی موسیٰ منگے دیدار، کوئی عیسیٰ نور خدائیا۔ کوئی محمد
 کہے یار، یاری یاراں سنگ رکھائیا۔ کوئی نانک کہے زرنکار، کوئی گوبند سیس جھکائیا۔ کوئی کہے ستنام کرتار، کوئی واپگر ڈھولا گائیا۔
 ساچا بھیو نہ پایا جیو وچ سنسار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر رہیا دس، دہ
 دشا آپ وکھائیا۔ ویکھو ہر جو ہویا وس، بھیو ابھید کھلائیا۔ اکو اکھڑ دس کے گیا پھس، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چار کنت نہ جائے
 ٹھ، دہ دشا نہ پندھ مکائیا۔ ساچے بھگتاں ہویا اکٹھ، در گھر وجی سچ ودھائیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تٹ، کنارہ کھئے نظر نہ آئیا۔ چوڈاں
 لوک نہ کوئی ہٹ، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی مندر مسجد مٹھ، شودوالا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، ایکا ایک جنائیندا۔ اکو اکھڑ اک گیان، ایکا وار پڑھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار
 رسنا جہوا سارے گان، گا گا شکر منائیندا۔ آتم پرما تم دیوے دان، داتا دانی کھیل کرائیندا۔ پاربرہم دا برہم نشان، برہم بوٹا آپ لگائیندا۔
 لکھ چوراسی کر پردھان، پنج تت ناچ نچائیندا۔ ترے گن مایا کر پروان، پرہم پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کھیل مہان، کلجگ
 اپنا رنگ رنگائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش دیوے گیان، ایکا پردہ آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا
 مارگ آپ لگائیندا۔ ساچا مارگ پاربرہم، برہم اپنا آپ لگائیا۔ زرگن رُپ زرگن دھرم، زرگن راہ چلائیا۔ زرگن ذات پات زرگن ورن، زرگن
 ونڈ ونڈائیا۔ زرگن شاہ پاتشاہ زرگن سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ زرگن کرتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ساچا بھيو رھيا کھلايئا۔ نرگن پر ماتم نرگن آتم، آتم پر ماتم بھيو چکائيندا۔ نہ کوئی جانے دھرم سناتم، سناتن اپنا رنگ وکھائيندا۔ بھيو کھلاونہارا باطن، ظاہرا اپنا روپ وٹائيندا۔ ليکھا جانے مقتول قاتل، قتل گاہ آپ سمجھائيندا۔ آپے بنا رہے مُقدّس باتل، بے وفا کھيل کرائيندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو آپ جنائيندا۔ ساچا بھيو جيو ايش، جگديشر آپ جنائيا۔ جگ چوکرِي چلے ريت، ريتوان پھيرا پائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر گا گا گئے گيت، گيت سُہاگی ڈھولا گائيا۔ ونڈاں ونڈ ونڈ گئے مندر مسيت، مسلہ حل نہ کھئے کرائيا۔ اتم اوڈھ گئی بيت، ويلا سب دا رھيا مُکائيا۔ پرگٹ ہويا آپ انڈيٹھ، انڈيٹھری کار کھائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر آپے جيت، جت اپنے ہتھ رکھائيا۔ پھير جن بھگتاں کرے سچ پریت، لوک مات دئے وڈيائيا۔ پھڑ پھڑ مٹھے کيتے کوڑے ريتھ، اپنا نام رس بھرائيا۔ آپے وڑھيا اندر چيت، جت وت ٹھگوری کھئے نہ پائيا۔ آپے گائے سُہاگی گيت، گوبند اپنا ناؤں وڈيائيا۔ ليکھا جانے ہست کيت، اوچ نيچ بھيو مُکائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اک جنائيا۔ ساچا راہ نرگن نرگن رنگ، رنگ رنگيلا آپ جنائيندا۔ نرگن سيچ نرگن پلنگ، نرگن نر ہر ہنڈھائيندا۔ نرگن نام نرگن مردنگ، نرگن تار ستار پلايندا۔ نرگن رس نرگن اند، اند اند وچ وکھائيندا۔ نرگن نور نرگن چند، نرگن چاندنا چند چمکائيندا۔ نرگن کھنڈ نرگن برہمنڈ، نرگن اپنی ونڈ ونڈائيندا۔ نرگن سورج نرگن چند، نرگن گگن منڈل رُشنائيندا۔ نرگن وسے سچکھنڈ، نرگن لوک مات پھيرا پائيندا۔ نرگن سورپير سربنگ، نرگن شہنشاہ اکھوائيندا۔ نرگن چلہ تير کمنڈ، نرگن تيز کٹار چمکائيندا۔ نرگن نرگن کرے جنگ، نرگن نرگن وار رکھائيندا۔ نرگن نرگن پائے بندھ، پنج ت کايا پردہ پائيندا۔ نرگن نرگن گائے چھنڈ، گر اوتار ناؤں دھرائيندا۔ نرگن سُہاگن نرگن رنڈ، نرگن کنت کنتوبل وڈيائيندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائيندا۔ نرگن کرنی کرے کرتارا، قُدرت نرگن روپ وکھائيا۔ نرگن بٹھے ساچی دھارا، نرگن ليکھا دئے مُکائيا۔ نرگن آوے جاوے وچ سنسارا، نرگن مارگ ايکا لائيا۔ نرگن کرے کھيل اکم اپارا، الکھ الکھنا وڈ وڈيائيا۔ نرگن سرگن ستجگ تريتہ دوپير ديندا رھيا لارا، بھيو ابھيد نہ کھئے سمجھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھيل ساچا ہر، ساچی سیکھيا اک سمجھائيا۔ ساچی سیکھيا ہر داتار، داتا آپ جنائيندا۔ آتم پر ماتم کر پيار، پرم پُرکھ بھيو چکائيندا۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، لوک مات جنائيندا۔ در دروازہ

کھول کواڑ، گرہ مندر آپ سہائیندا۔ بھگت بھگونت اک وبار، بن بواری آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ ساچا مارگ ہر جو ہر سنگت، سگلا سنگ رکھائیا۔ نہ کوئی انکڑا نہ کوئی انکت، انک لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی پاندھا نہ کوئی پنڈت، ساچی ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی داتا نہ کوئی منگت، بھچھیا نام نہ کھئے ورتائیا۔ نہ کوئی گر نہ کوئی سنگت، کلجگ انت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پُرکھ ابناسی سارے کیتے کھنڈت، کھنڈا اپنے ہتھ رکھائیا۔ در درویش بے در منگت، بیٹھے سیس جھکائیا۔ دروہی خڈائے نبی رسؤل کہن اسیں بھیئے بن کے پنکگت، شرع مذہب نہ دین کھئے وڈیائیا۔ گرھ تٹا ہوئے ہنکگت، ہنکگ برہم تیری سرنائیا۔ تیرا چرن دوارا ساچا جتت، دوجا در نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ ساچا کھیل تگو میت، مٹر پیارا آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی چلائی ریت، لوک مات سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان مل مل گائن اکو گیت، سوہنگ سوہلا آپ سُنائیندا۔ سچ سچ دی سچ پریت، گھر ساچے آپ لگائیندا۔ پچھلی سب دی گئی بیت، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سرشٹ سبائی لئی جیت، آپ جتیا کدے نہ جائیندا۔ غریب نائیاں نال گنڈھ لئی پیچ، دو جہان نہ کھئے کھلائییندا۔ شہنشاہ بنیا آپ ناچیز، گرُمکھاں مات وڈیائیندا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران کولوں نہ گیا پتیج، اپنا بھیو نہ کسے کھلائییندا۔ چھوٹیاں بالیاں پوری کرے ریجھ، سر اپنا ہتھ ٹکائییندا۔ دو جہان جے کوئی لا کے ویکھے نیجھ، نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ اکو نانک دتی نکھی جھیت، کبیر تاکی بند وکھائیندا۔ ساریاں پیسن لیا پیس، ہر جو چکی آپ چلائییندا۔ اٹھ کے سارے ویکھو خالی ہوئے کھیس، سوڈا ہٹ نہ کھئے وکائییندا۔ نہ کوئی شرع نہ حدیث، کلمہ نبی نہ کھئے پڑھائییندا۔ پھڑ پھڑ باہوں رہیا گھسیٹ، عیسیٰ موسیٰ سیس جھکائییندا۔ کروٹ دے نہ بدلیں پیٹھ، نیتر نیناں نیر وکھائییندا۔ تیرا رل کے گائے گیت، سوہنگ ڈھولا موہے بھائییندا۔ تیرے چرن کول امرت آب حیات پیئے لا کے جھیک، رسنا مکھ نہ کھئے وکھائییندا۔ تیری سچی دسے ریت، ذات پات نہ کھئے بنائییندا۔ لیکھا چکیا مندر مسیت، وقت پنج نماز نہ کھئے پڑھائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائییندا۔ واہ وا تیرا کھیل لگا سوہنا، گر اوتار خوشی منائیا۔ ہر سنگت وچ بہہ کے کسے نہ رونا، سُکھ سُکھ وچ ملایا۔ آتم میل دُرمت دھونا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ آتم آتر تیرے جوگا ہونا، ہور نہ کھئے ساک سجن بہین بھائییا۔ اکو بیچ ساچا ہونا، امرت بوٹا مات

لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ ویکھو کھیل ہری دوار، ہر ساچا آپ جنائیندا۔ ستجگ دا
 سچ پیار، ہر سنگت وچ پرنائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کر تیار، تہ اکو اک وکھائیندا۔ برہم مت دے ادھار، من مت موہ
 چکائیندا۔ گت مت جانے کرتار، دوسر بھيو کھئے نہ آئیندا۔ رتھ چلائے وچ سنسار، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ کر تیار،
 مندر اندر آسن لائیندا۔ زرگن جوت نور اُجیار، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ اجوئی ریت ہو تیار، انہو پرکاش کرائیندا۔ رکھی مئی گئے ہار،
 اپنی ریکھ نہ کیسے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتارا، ہر کرنی آپ
 جنائیا۔ سچکھنڈ دا سچ وبارا، لوک مات پرگنائیا۔ اک نو دا اک اکھاڑا، ایکنکارا آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 جگت ریتی دئے سمجھائیا۔ جگت ریتی دسے آپ، آپا آپ چھپائیا۔ ست ستوادى سچا جاپ، گھر ساچے آپ جپائیا۔ ایکا اکھڑ ایکا پاٹھ،
 ایکا وار پڑھائیا۔ دو جہاناں پار گھاٹ، ادھ وچکار نہ کھئے ڈبائیا۔ لہنا دین چکائے مات، باقی کھئے نظر نہ آئیا۔ جن بھگتاں دھوڑی مستک
 خاک، ٹکا اپنا آپ چمکائیا۔ ہرجن اُچائے ساچی ذات، ذات اپنی نال ملائیا۔ گرمکھ تیری نہ ہوئے وفات، فاتحہ سب دا دئے پڑھائیا۔ اُنی
 کتک گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اک جماعت، اکو اکھڑ دئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ دی سچ کنات، شبد دیوار آپ وکھائیا۔ جے کوئی ویکھے مار
 جہات، بھگت دوارا دئے درسائیا۔ جس دوارے پرگٹ ہوئے ساکھیات، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا مارگ دئے لگائیا۔ اُنی کتک نیلا بانا، ہر ہر جو آپ سہائیا۔ کرے کھیل وڈ جروانا، جابر جبر بے پرواہیا۔ سچ سندیسہ دیوے
 راجا رانا، حُکم حاکم آپ جنائیا۔ سب نوں مٹنا پئے بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ امام مہدی جس درشن پانا، مُسلم سُتی دئے سُنائیا۔ رام
 کرشن جس چرن دھیان لگانا، سرن چرن دئے وڈیائیا۔ نانک گوہند جس گود سہانا، تِس گودی لئے اُٹھائیا۔ ورنان برنن دئے فرمانا، فُرنا
 سب دا بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ اُنی کتک پنٹھ خالصہ، ہر خالص دئے سمجھائیا۔ جس
 دی کردے رہے لالسا، سو لالن آیا ماہیا۔ نیتر کھولو لاہو نندرا آلسا، آلس سب دا رہیا گوائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو کدا رہیا
 مالشان، لوک مات مرد مردان بنائیا۔ سو سب دا اتم بنیا ٹالٹا، لیکھا حقو حق مکائیا۔ کرن آیا اک عدالتا، عادل اپنا روپ وٹائیا۔ پچھوں

دیوے نہ کوئی الامتا، علما چلے نہ کھٹے چٹرائیا۔ آپ رہے صحیح سلامت، سب دا لیکھا دئے مکائیا۔ ایتھے کسے نوں کرے نہ کوئی ممانتا، سُنے فریاد سچا ماہیا۔ اتم دینی نہ کسے ضمانتا، بریخانہ نہ کھٹے وکھائیا۔ اکو گوبند آیا دین شہادتا، شہنشاہ اپنے سنگ رکھائیا۔ سب دی لیکھے لائے عبادتا، اپنی جھولی پائیا۔ اٹھ اٹھ کر لو آپ تعاقبا، پچھا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا لیکھ لکھے شاہ انگلینڈ، انگلستان آپ جنائیندا۔ اتم خالی دسے لینڈ، لینڈ مارک آپ وکھائیندا۔ نہ کوئی فرینڈ نہ فرینڈ، فرمانبردار نہ کھٹے اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا لیکھا لکھے شاہ ایران، عرب ترکستان نال ملائیا۔ پُرکھ ابناسی چاڑھے اک طوفان، تحفہ سب نوں دئے پُچائیا۔ ثابت رہے نہ کھٹے ایمان، صدق صبوری نہ کھٹے ہنڈھائیا۔ آپ بدلن آیا نظام، نظم اکو نام سُنائیا۔ چل کے بردے بنو غلام، عُربت کھٹے رہن نہ پائیا۔ درشن کرو اک امام، جس نوں محمد سیس جھکائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، پیر پیغمبر نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ لاشریکا، ہر اپنا حکم ورتائیندا۔ ڈوگھی دھار اٹھائے امریک، امراید اک جنائیندا۔ اتم ویلا آیا نزدیک، نیڑے ہو ہو کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ آگے پین نہ دیوے تاریخہ، تاریک اندھیرا آپ گوائیندا۔ جس دی موسیٰ رکھدا گیا اڈیکا، عیسیٰ نیناں راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم گھلے چینا، چر انت کھٹے نہ لائیا۔ اتم سب نوں ہونا پئے ادھینا، سر سکے نہ کھٹے اٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی ساچے آسو پاونہارا زینہ، شاہ سوارا سچا ماہیا۔ سب دا پاڑنہارا سینہ، تیر نشانہ اک چلائی۔ ویکھنہارا کتک رت مہینہ، رتھی اپنی نال ملائیا اٹھاراں سال بیٹھا رہیا بن نابینا، اپنی اکھ نہ کدے گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سندیسہ دئے گھلائی۔ سچ سندیس روں نریشا، ایکا ایک جنائیا۔ اپنا دسن آیا بھیسا، بھيو ابھید گھلائی۔ آگے چلے نہ کسے کوئی پیشہ، زمیں اسمان نہ کھٹے لڑائیا۔ بڈھ مت دی کھیدے کھیدا، جیون جگت نہ کسے جنائیا۔ کوڑی کیریا کیتا تیرے جیڈا، چاروں گنٹ رہی بھوئی۔ اتم سب دا ہونے اکو نیتا، نہکلنک بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پرتھی کر کر وینتا، شبدی شبد دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہو مہربان، مہربان دیا کھائیا۔ سندیسہ دیوے مغل

پٹھان، نامِ ندھانا اک جنائیا۔ چُغلی چُغل نہ لائے کھئے وچ جہان، پردہ اپنا آپ چُکائیا۔ ساچے تخت بیٹھا نوجوان، حُجرہ اِکو اک سہائیا۔ رل کے سارے کرو سلام، علیکمِ ملے مات وڈیائیا۔ اتم چُھپن والا بھان، کِرن چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کم کرے خاص، خواہش سب دی پور کرائیندا۔ حُکم دیوے شاہ فرانس، پھانسی سب دے ہتھ وکھائیندا۔ سوکھا لَین نہ دیوے سانس، ساہ ساہ اپنا نام وکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی پاوے راس، بن نٹوآ سانگ ورتائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پیر پیغمبر پرگٹئے اپنی شاخ، شناخت اِکو اک جنائیندا۔ شاہ تُرکی کرے گھات، گھاؤ اپنا نام لگائیندا۔ بن ہر نہ کھئے نجات، بن خُدا خُدی نہ کھئے مٹائیندا۔ رل مل پیو حیاتِ آب، عرب عربانیاں آپ سمجھائیندا۔ پرہ دیونہارا آنت اِکو خطاب، خطا سب دی ویکھ وکھائیندا۔ سب نوں مٹنا پئے حُکم جناب، جلوہ اپنا نہ کھئے دھرائیندا۔ دو جہاناں وڈ نواب، لوک مات پھیری پائیندا۔ خالی ہتھ کرو آداب، پُن صواب بھیو چُکائیندا۔ جس دا پیر پیغمبر لیندے رہے خواب، سو خبر آپ پُچائیندا۔ جے کیسے لینا سچ جواب، گھر سدو در آ آ حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پاک خاک پاک آپ کرائیندا۔ من واسنا جائے چل، چلتہر وکھائیندا۔ گرسکھ دوارا لئے مل، منسا موہ مٹائیندا۔ جس دوارے رہیا گھل، سو دوارا چرن کول سمجھائیندا۔ سچ پریم جانا رل، پیار گھر اِک وکھائیندا۔ جتھے ملے اِکو پھل، دوجی وست نہ کھئے ورتائیندا۔ جتھے نیڑ نہ آئے کال کل، کالکھ ٹِگا نہ کھئے لگائیندا۔ سو صاحب ہویا تیرے ول، تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ باہروں دسے تیری چمڑھی کھل، نج گھر تیرے ڈیرہ لائیندا۔ آنت نہ کرے چھل، چھپر اپنا نام وکھائیندا۔ گھر دیک دیا گیا بل، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ جس دوارے رہیا گھل، سو دوارا تیرے اندر وکھائیندا۔ آتم پر ماتم جائے رل، اگا پچھا نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنہیڑا دیوے گھر، اٹھ پال راہ تیرا آپ تکائیندا۔ اٹھ کے جا جا جا، اپنی یاد دلائیآ۔ تیری صفت واہ وا، واپگرُو آپ گائیآ۔ تیرا میرا اِکو راہ، رہبر بنے جگت لوکائیآ۔ تیرا ناتا جُڑیا سہج سُبھا، سبق ثابت اِک پڑھائیآ۔ رہبر بنیا آپ خُدا، راہ ساچا رہیا وکھائیآ۔ جس گھر جا پھیر نہ ہوئے جُدا، جُز اپنا نہ کھئے ونڈائیآ۔ چلا جا چلا جا چلا جا، جب تک نہ ملے ماہیا۔ باہوں پھڑ گل لئے لگا، تِس آگے کر عرضوئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنائیآ۔ اٹھ جا اٹھ جا

مَن کہنا، کہہ کہہ آپ سُنایا۔ تیرے پچھے ہر جو رہنا، پھر پھر اپنا وقت لنگھایا۔ ساچی وسْت نام امولک پائے گہنا، گہر گمبھیر
 بے پرواہیا۔ دھام اکٹھے اکو رہنا، رہ رہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گہر گہر وچ رہیا گھلایا۔ گُرمکھ پھڑی
 ہر جو ڈور، ڈوری گُرمکھ ہتھ پھڑایا۔ چمریٹے ملیا ڈھو ڈھو ڈھور، پاناں گنڈھ پوایا۔ بٹوارا ویکھی ٹھگ چور، چوری ٹھگی ہر جو
 بھائی۔ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے لے جوڑ، جوڑی جگت جڑایا۔ آپے چڑھ کے ویکھے ساچے گھوڑ، گھوڑا نظر کیسے نہ آئی۔ غفلت اندر
 گیا بہڑ، بہڑی بہڑی کر کر اپنا حال سُنایا۔ ہر جو ویکھیا تگ کے غور، گہر گمبھیر نین تکایا۔ پورب جنم دے وچھڑے آنت بنائے اپنے
 کور، دیوے مان وڈیایا۔ دوباں دوادس گئی سور، دعوت ہر کھوائی آ۔ پرم پُرکھ پرہ گیا بہڑ، بوہ بھانت دے وڈیایا۔ جنم جنم دی مٹے
 اوڑ، امرت رس چوائیا۔ مانس جنم گیا سور، سوہرے پیٹھے خوشی منایا۔ جس دے سر تے آد جُگاد جھلدا چور، سو چوہڑے چمیار
 گلے لگایا۔ پھل مٹھے کیتے کوڑ، وکھ امرت روپ بنایا۔ بدھ کری اور کی اور، کوئی بھیو نہ جانے رایا۔ کر کِرپا بدلے تور، طرح طرز آپ
 سمجھایا۔ سسے اُپر نظر آیا ہوڑا ہوڑ، ہوکا دے دے رہیا سمجھایا۔ ہنگ برہم کرے کورا کور، دُرمت میل نہ لاگے رایا۔ اک دوچے دے
 نال دتے تور، ناتا سکے نہ کھئے ٹڑایا۔ پاربرہم دے نکے بالے چھوہر، اپنی اُنکلی رہیا لگایا۔ کدی چُک لے اپنی مؤر، موڈھے اُپر لے
 ٹکایا۔ آپ بن کے بردا گھوڑ، گُرمکھ اپنی پیٹھ ٹکایا۔ آنت نِمسکار کرے دئے جوڑ، جوڑی جوڑی آپ شہنشاہیا۔ گُرمکھاں دی سدا سدا
 لوڑ، بن گُرمکھاں ہر جو کم کیسے نہ آئی۔ گُرسکھو ٹھاڈے آگے کوئی نہ زور، بن بردا سپس جھکایا۔ جدھر چاہو لو تور، تور اپنی آیا
 بدلائیا۔ ٹھاڈے ہتھ پھڑائی ڈور، زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دبایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر ساچے
 خوشی وکھایا۔ جوڑی جڑی جڑیا رتھ، رتھ رتھوایی کھیل کرائیندا۔ ویکھن آیا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ نام امولک دے
 وتھ، وسْت اکو اک ورتائیندا۔ اک دوچے دا کرنا جس، دوجی سکھیا نہ کھئے پڑھائیندا۔ گُرسکھاں گُرسکھ ملے ہس ہس، ہنس مُکھ آپ
 ہنسائیندا۔ جن بھگتاں آگے آپے کر کے بہہ جائے بس، بستہ اپنا بنھ وکھائیندا۔ سچ دواریوں کدے نہ جائے نس، گہر بہہ بہہ ڈیرہ لائیندا۔
 کلجگ اتم کیتے وکھ، وکھری دھار جنائیندا۔ جگت جوڑی بھگت بھگونت کرن آیا پکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جس ککھوں کیتے لکھ،

لکھوں اپنے خزانے پائیندا۔ جس دا بھیو نہ سکيا کوئی دس، پردہ چُک نہ کھئے وکھائیندا۔ سو نرگن آیا تھہ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دوارے گیا ڈھٹھ، اپنا بل نہ کھئے وکھائیندا۔ ہر سنگت تیرا اکٹھ، پرہ سچے اکو بھائیندا۔ روداس چمارا لئے رکھ، بالمیک توڑ نہائیندا۔ پُرکھ ابناسی اندر جائے وس، واسطہ دوہاں آگے پائیندا۔ تھادے پریم بدھا کس، ڈلا رُوپ نہ کھئے رکھائیندا۔ میری تگ تگ تھکی اکھ، آخر تھادے دوارے آئیندا۔ پرگٹ ہو آپ پرتکھ، پارس کنچن لوہا رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، رتھ بھگتاں آپ چلائیندا۔ چھبی اندر اکو چھب، ہر چھبر نام لگائیندا۔ بن لبھیاں پیا لبھ، گُرمکھ لبھن کتے نہ جائیندا۔ اپنی ونڈی ساچی حد، حدوڈ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گُرسکھ سجن ساچے صد، صدا ایکا نام سُنائیندا۔ آپ وکھائے اپنا پد، پد نربان آپ جنائیندا۔ پچھلی کیتی دیوے وڈ، آگا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سال بسال بن دلال، حال احوال دلال آپ اکھوائیندا۔

★ ۱۸ کتک ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

زیر زیر ہوئی زیر، جابر اک خُدايا۔ بے صبر نہ لائے دیر، بے عیب بے پرواہیا۔ لیکھا جانے چنّ اندھیر، دھواں دھار سمايا۔ آد جُگاد کھیلے کھیل، خالق خلق رُوپ وٹایا۔ جُگ چوکری چاڑھے تیل، صاحب ساچا سگن منایا۔ محبوب وسے دھام نویل، حُجرہ حق آپ وڈیایا۔ الفیے کرے میل، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، زیر زیر لیکھ مُکایا۔ زیر زیر نہ کھئے ظاہر، ظاہرا رُوپ دھرائیا۔ سچ خُدا نہ ہوئے کائر، بل اکو اک رکھائیا۔ دُوجا کھئے نہ دِسے عیر، عیرت اپنے وچ چھپائیا۔ چوڈاں طبق کرے سیر، سیرگاہ اک بنائیا۔ محبان بیدو بی خیر، مہمان خلق خُدائیا۔ لیکھا جان سنجھ سویر، سرگھی اپنے رنگ رنگائیا۔ درگاہ ویکھے سچا کھیڑ، کھیڑا نگر اک وڈیایا۔ نُور الہی بٹھے بیڑ، جلوہ ظاہر ظہور درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، زیر زیر لئے سمائیا۔ زیر زیر جائے سما، سمایت آپ کرائیندا۔ اپنے وچ لئے چھپا، پردہ اوہلا آپ وکھائیندا۔ رہبر بنے نُور خُدا، مخلوق خلق سمجھائیندا۔ ست سرُوپ کر فدا،

محرابے کوئی نہ پئے اُٹھ، حُجرہ ہر نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زیر زیر رنگ رنگائیندا۔ زیر زیر تیری اتم حد، حدوُد دئے سمجھائیا۔ پیر پیغمبر گئے لد، مُلا شیخ رہن نہ پائیا۔ قِصے کہانیاں گئے چھڈ، جگت ڈھولا مات سُنائیا۔ انجیل قُرآنا دے دے مت، مت متانت گئے بنائیا۔ کرائے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا بھیو چُھپائیا۔ نُور نُورانہ جوت اُجالا نُورِ الہی ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ چوڈاں طبق کھول ہٹ، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ اک نگارہ وجے سٹ، ناد دُھن سنوئیا۔ پیر پیغمبر ستھر بیٹھے گھت، یارڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے خالی دِسن ہتھ، چاروں کُنٹ کوک سُنائیا۔ کون کرے پوری آس، آسا ترسنا دئے مٹائیا۔ کون رکھے سچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کون جنائے پار کنارہ گھاٹ، پنے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زیر زیر آپ جنائیا۔ زیر زیر ہر دئے دِلاسا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ چوڈاں طبق جگ تاشا، چوڈاں لوک سلوک الائیندا۔ چوڈاں ودیا دیوے اک بھرواسا، بھرم بھلیکھا آپ کڈھائیندا۔ اتم سب نے ہونا ناسا، لوک مات رہن کھئے نہ پائیندا۔ جُگ چوکرئی پرگٹائیاں شاخاں، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ آپے بندا رہیا راکھا، لُک لُک سیو کھائیندا۔ پیر پیغمبران دسدا رہیا ساکہ، نبی رسوُل آپ پڑھائیندا۔ آپے بنیا رہیا آقا، عاقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ تن ماٹی دے نہ کھئے خاکہ، دھوڑی دھوڑ نہ کھئے اڈائیندا۔ نُورِ الہی پاکی پاکا، پنت پُنت ویس وٹائیندا۔ سچ بنائے اک جماعتا، دوسر پٹی نہ کھئے پڑھائیندا۔ لیکھا جانے باطن باتا، بہیل اپنا حال سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زیر زیر ویکھ وکھائیندا۔ زیر زیر پیا رو، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ چوڈاں لوک گئے سو، نیتر نین نہ کھئے کھلائییا۔ پیر پیغمبر ڈھوا دیوے نہ کوئی ڈھو، ڈھونڈ تھکی سرب لوکائیا۔ مُلا شیخ اپنا آپ گئے کھو، وست ہٹ نہ کیسے وکائیا۔ کلمہ نبی نہ کرے لو، نُور ظہور نہ کھئے پرگٹائیا۔ تیرے چرن نہ سکے کھئے چھوہ، دُور ڈراڈے دین ڈبائیا۔ کتاں نال سُن دے رہے تیری سو، نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ اپنے جہا آپے ہو، پرہ اپنی کھیل کرائیا۔ آد جُگاد رہے نرموہ، مُحبت حق نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زیر زیر رہیا جنائیا۔ زیر زیر دتا جنا، ہر جانت بھیو کھلائییندا۔ بخشنہارا سرب گناہ، گُستاخ نظر کھئے نہ آئیندا۔ پیر پیغمبران دیونہار پناہ، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ صدی سدییوی دیونہارا ٹھنڈی چھان، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نبی رسوُلان پکڑنہارا بانہ، جُگ جُگ اپنے مارگ پائیندا۔ چوڈاں طبق لیکھا رہیا وکھا، پردہ اوہلا آپ

اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرنی آپ کرائیا۔ اک نو دے آدھار، در ساچے ویکھ وکھائیا۔ ایکا نایاں کر پیار، پیار ویکھے سرب لوکائیا۔ نو نو گئی ہار، چار چار نہ کھئے وڈیائیا۔ سرِشٹ سبائی دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر لیکھا آپ جنائیا۔ زیر زیر تیرا دُھر دا لیکھا، ہر سترگر آپ جنائیندا۔ کڈھنہارا بہرم بھلیکھا، بہانڈا بہرم بہو بھٹائیندا۔ وسنہارا ساچے دیسا، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ چوڈاں طبق جانے لیکھا، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ آد جگاد بھلے نہ چیتا، اہل بھل وچ نہ آئیندا۔ پیر پیغمبران دیوے نیوتتا، ایکا سدا نام جنائیندا۔ جس دا لہدے رہے بہیتا، سو اپنا بہیو کھلائیندا۔ جس دے پچھے مقبرے اندر کری واؤنتا، سو سیاں ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زیر زیر نال ملائیندا۔ زیر زیر میلا میت، متر پیارا آپ بنائیا۔ نیر ویکھو جگت مسیت، مُصلا کون رہیا وچھائیا۔ کون کرے سچ پریت، وُضو حق جنائیا۔ کون نماز پڑھے ٹھیک، ٹھیکر جھوٹا بہن جنائیا۔ کون میٹے اندھیرا تاریک، چوڈس چن کرے رُشنائیا۔ کون لیکھا جانے لاشریک، شرکت دیوے آپ مٹائیا۔ کون گائے سہاگی گیت، نعرہ اکو اک الاہیا۔ کون وسے دھام انڈیٹھ، درگاہ ساچی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کون لکھ چوڑاسی چوڈاں طبق ترے بھون جائے جیت، اُون گون چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زیر زیر رہیا سُنائیا۔ زیر زیر کرے سلام، سجدہ سیس جھکایا۔ تیرے بردے بن غلام، پیر پیغمبر سیو کمایا۔ تون شہنشاہ امام، تیرا حُجرہ نظر کیسے نہ آیا۔ چوڈاں طبق اک پیغام، نبی رسول آپ پڑھایا۔ تیرا سچ سچ نظام، سچ رحمت اک خدایا۔ تیرا جھلدا رہے نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تیری مندے رہے آن، در آگے جھولی ڈاہیا۔ تیری سُن دے رہے کلام، بن کتاں راگ سُنایا۔ تیری سکے نہ کر پچھان، بے پچھان تیرا نور نظر نہ آیا۔ اتم اکو منگیئے دان، در درویش پھیری پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہایا۔ سچ خداوند خود کریم، رحمت آپ کمائیا۔ لیکھا جانے ڈنڈا میم، مُشکل اپنے ہتھ رکھائیا۔ الفیے نہ کھئے تقسیم، تعلقات نہ کھئے ٹڑائیا۔ زیر زیر سچ مضمون، مُحبت اکو اک وکھائیا۔ نُقطہ کھئے نہ جانے نون، حمزہ رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ صاحب سچے دا سچ قانون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نور الہی رکھے ایکا فون، بن تندی تار رکھائیا۔ آپے بنیا رہے ممنون، بے نظیر سچا ماہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو رہیا جنائیا۔ زیر زیر ہر دئے صلاح، صلاحگیر اک اکھوایا۔ چوڈاں طبق اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ عیسیٰ موسیٰ جس لیکھے لئے لگا، محمد چرناں ہیٹھ دبایا۔ چوڈاں لوک لئے وسا، چوڈاں طبق رنگ چڑھایا۔ چاروں گنٹ ویکھنہارا مار دھیان، بن نیر نین جگت اٹھایا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، شہنشاہ اپنا روپ پرگٹایا۔ سچ سندیسہ دیوے آ، سنہڑا اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل حق، حقوق اپنے ہتھ رکھائیا۔ چوڈاں لوک رہیا تگ، تقویٰ ہور نہ کھئے جنائیا۔ پیر پیغمبران اُتے پیا شگ، شگ سب دا دئے مٹائیا۔ اک نکیل پائے نگ، نام ڈوری ہتھ اٹھائیا۔ کرنہارا ککھوں لکھ، لکھوں ککھ دئے بنائیا۔ اپنے کھاتے رہیا گھت، کھاتا نظر کیسے نہ آئیا۔ مُلا شیخ مسائق گوڈیاں اُپر بیٹھے رکھ کے ہتھ، نیر نین نین شرمائیا۔ محمد چلے نہ کھئے وس، چال نرالی اک رکھائیا۔ چار یاری ہوئی بے بس، بہیل ہو ہو دئے ڈھائیا۔ چوڈاں لوک رہے نٹھ، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ دروہی خدائے لگا پھٹ، پٹی اُپر نہ کھئے بندھائیا۔ جگت کعبہ اُبلے رت، رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، بھیو کیسے نہ آیا۔ کرے کھیل اک اکلّا، دوْجا سنگ نہ کھئے رلایا۔ سچ سنگھاسن اکو مّلا، محل اٹل کرے رُشناپا۔ دیپک جوت ایک بلا، نورو نور نور دھرایا۔ پیر پیغمبر پھڑایا پلا، پلو ایک گنڈھ دیوایا۔ میل ملاواں ایک اللہ، الہی اپنا نور درسایا۔ کرن آیا ساچا ہلا، حالت سب دی ویکھ وکھایا۔ نام پھڑیا تکھا بہلا، دو جہاناں رہیا ڈرایا۔ ویکھنہارا اُچا ٹلا، ڈونگھی گندر پھول پھلایا۔ جوتی شبدی آپے رلا، جلوہ نور ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، زیر زیر پردہ دئے اٹھایا۔ زیر زیر ہر دیوے دس، اپنا بھیو جنائیا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے وس، واسطہ سارے رہے پائیا۔ چار گنٹ خالی دسے ہٹ، وست ست نہ کھئے ورتائیا۔ تیس بتیس گئے تھک، رسنا جہوا کر ہلکائیا۔ تیرا جلوہ نہ سکے تگ، تسبیح کم کیسے نہ آئیا۔ منکا منکا مالارٹ، مؤلی تند سگن منائیا۔ لال مہندی رنگ رت، رتزا رنگ اک جنائیا۔ اتم سارے ہوئے بس، بیٹھے ڈھیری ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ملے سچی سرنائیا۔ سرنائی دیوے مددگار، اپنی دیا کھائیندا۔ ایک نایاں کھیل اپار، ہر خالق خلق جنائیندا۔ ویہ سو پکرمی ہو تیار، اُنی اُنسا رنگ چڑھائیندا۔ کتک مہینہ ٹھانڈا دوار، در ساچا اک سمجھائیندا۔

چھیل چھبلا پروردگار، پیر پیغمبر قبیلہ ویکھ وکھائیندا۔ بنیا وسیلہ اپر اپار، نورو نور نور پرگٹائیندا۔ سُنے اپیلا سچ دربار، درگاہ ساچی آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سمت اُنی، اُنی اُنی میل ملائیندا۔ اُنی کتک پہلی رات، اک اٹھ دئے وڈیائیا۔ اُنی ویکھ کھیل تماش، پردہ نشیں پردہ آپ چُکائیا۔ چوڈاں طبق دیونہار نجات، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سبق پڑھائے سچ جماعت، پٹی اِکو اک لکھائیا۔ محمد ویکھنا مار جہات، ہر جھلک رہیا وکھائیا۔ پرگٹ ہویا کائنات، کلمہ اپنا آپ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کتک اٹھاراں حُکم جنائیا۔ کتک اٹھاراں آدھی رات، ہر آدی آپ جنائیندا۔ محمد ملنا اِکو ساتھ، چار یاری آپ جنائیندا۔ ہر دوارا سچا گھاٹ، ساچا مندر اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ دُھر فرمانا سچ سندیسہ، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ شہنشاہ ہر وڈ نریشا، نرگن بے پرواہیا۔ دھام اولڑے وسے دیسا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ آپے جانے پچھلا لیکھا، اگلا مارگ آپ سمجھائیا۔ چوڈاں صدیاں رکھیا چیتا، چوڈاں طبق دئے وڈیائیا۔ نبی رسولاں کھیلیا کھیڈا، خالق خلق آپ کھلایا۔ بھيو ابھیدا دسیا بھیتا، انجیل قرآن جنائیا۔ کر پڑھائی اولیا شیخا، سبق اسلام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ آدھی رات ہٹے اندھ، اندھ اندھیر جنائیندا۔ محمد مُکا کے آؤنا پندھ، ہر پاندھی آپ جنائیندا۔ چوڈاں لوک جھوٹھا دھند، دھندا ہر جو آپ کرائیندا۔ بن ہر چرن نہ کھئے اندھ، رس پھکا سرب وکھائیندا۔ اتم ہونا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ کھڑکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ سُنائیندا۔ ساچا حُکم سُنیا کن، محمد دھیان لگائیا۔ تُوں داتا میرا جننی جن، ہوں بالک روپ سیکھائیا۔ چوڈاں لوک بھانڈا دیویں بھن، چوڈاں طبق کھیل رچائیا۔ کوئی نہ جانے نیتراں، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلایا۔ تیرا حُکم سُنیا کن، سُن سُن خوشی منائیا۔ پروردگار بیڑا دیوے بٹھ، پرہہ ملیا سچا ماہیا۔ دیون آیا اتم ڈن، ڈنکا اِکو رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم رہیا ورتائیا۔ ساچا حُکم ہر کرتارا، ہر ہر آپ جنائیندا۔ اٹھاراں کتک سچ دہارا، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ چرن کول پروردگار، پرم پُرکھ وکھائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ دئے اک سہارا، سچ سینگھاسن سوہبا پائیندا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نورو نور دھرائیندا۔ دیا باقی دھواں دھارا، بٹی بات نہ کھئے ٹکائیندا۔ چڑھدی دشا کرے پسارا، آپ اپنا آسن لائیندا۔ لہندی دشا کھیل نیارا،

پنج پیارا میل ملائیندا۔ سنگھ بَشن کر تیارا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ پرمیشور کریا کھیل نیارا، سمت پندراں بھیو چُکائیندا۔ اک اِکلا کیتا باہرا، اُپر اپنا پردہ پائیندا۔ محمد منگے منگ بن بھکھارا، پُرکھ ابناسی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا بھیو چُھپائیندا۔ ساچا بھیو کھولے کرتار، اپنی دیا کھائیا۔ در درویش آون چار یار، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ آگون نظری آئے گرمکھ سنگھ لال دُلا، گر سَتگر میل ملائیا۔ لہندی دشا کھیل کرتار، کرتا پُرکھ آپ وڈیائیا۔ دکھن ویکھ اک کینار، سنگھ اندر سوہیا پائیا۔ پہاڑ کرے آپ دو پہاڑ، سنگھ پریم پریم میلا سہج سُبھائیا۔ سنگھ پال بھیوے خبردار، ہتھ چور چور جھلائیا۔ کرے کھیل آگم اپار، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ در آئی سنگت کوئی نہ جائے باہر، اندر وڑ وڑ خوشی منائیا۔ غفلت وچ نہ آئے پروردگار، اپنی غفلت رہیا مٹائیا۔ نرگن سرگن کھچے آپ لکار، لکیر فقیر دئے سمجھائیا۔ گرمکھ لہندی دشا سوون پیر پَسار، نیتر نین دھیان لگائیا۔ مکے کعبے راتیں سُنتیاں جا جا مارے مارے، آدھی رین اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ بستر کرے خاکی، آپے چڑھے ساچے راکھی، آپے کھولے بند تاکی، ہت اپنا آپ کھلائیا۔ کرے کھیل آدھی رات، ہر بھیو کھئے نہ پائیندا۔ دیونہارا ساچی دات، داتا دانی ویس وٹائیندا۔ محمد لہنا چُکے ساک، چار یاری سنگ مٹائیندا۔ آپ سوئے نہ کیسے کھاٹ، چڑھدی دشا ونڈ ونڈائیندا۔ لہندی دشا آئے گھاٹ، گھاٹا کھئے نہ پور کرائیندا۔ آپے ویکھ کھیل تماش، خالق خلق آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس انیکا روپ دھرائیندا۔ ویس انیکا کر ملنگھ، محفل اپنی آپ لگائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگ، سورپیر سچا شہنشاہیا۔ چوڈاں طبق کرے جنگ، جنگجو بنے سچا ماہیا۔ لال مہندی لائے رنگ، رنگ رنگیلا پھیرا پائیا۔ کروٹ بدل ویکھے کنڈ، پاسا اپنا لئے بدلائیا۔ تکھی دھار چنڈ پرچنڈ، برہمنڈ دئے ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ کرے کھیل بھکھا ننگا، خالی ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں ٹپ کے آیا کندھا، ننگی پیریں پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا چنگا مندا، لکھ چوراسی پھول پھلائیندا۔ چوڈاں طبقاں توڑنہارا چندا، چوڈاں لوک گنڈا لاپیندا۔ باہروں دسے خاکی بندہ، اندروں نورو نور خدا نظری آئیندا۔ دو جہاناں ویکھے آر پار کندھا، اپنی حد نہ کیسے جنائیندا۔ وسنہارا کوٹن کوٹ وچ برہمنڈا، برہماد اپنا حُکم ورتائیندا۔ بڈھا شیخ ہویا اندھا، نیتر نین نہ کھئے کھلائیندا۔ جگت گناہ نہ کھئے

بخشنا، بخششِ جھولی نہ کھئے پائیندا۔ چوڈاں طبق پئے ڈنڈا، نیترو رو رو نیر سرب وپائیندا۔ کوئی نہ چڑھے ساچا چندا، نورو نور نہ کھئے درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ بھکھا ننگا تن الفی چولی، جامہ تن نہ کھئے رکھائیا۔ کرے کھیل ہولی ہولی، ہولا اپنا بہار وکھائیا۔ نال رکھائے تند موئی، مؤلا اپنا پھیرا پائیا۔ اُنی کتک چکے ڈولی، ڈولا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلجگ تیری آنت وپائے بولی، انبولت ویکھ وکھائیا۔ نبی رسولاں آنتر رہیا پھولی، بسنتر لگی سرب لوکائیا۔ پورا تول رہیا تولی، تولن آیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کھیل اپنا کرنا، کرنہار کرتارا۔ ادھی رات چوڈاں طبق اُپر چڑھنا، چڑھ ویکھے آپ منارا۔ پیر پیغمبران بودیاں اتوں پھڑنا، لیکھا منگے پروردگار۔ آگے کیسے ہو نہ اڑنا، نیوں نیوں سجدہ کرن نمسکارا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے اپنا سچ وبارا۔ سنگھ انگریز چوتھا یار، اتم منگ منگائیا۔ قادر کریم کرتا ملے پروردگار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ دیوے درس دید دیدار، درد دکھ مٹائیا۔ چوڈاں طبقاں کڈھے باہر، چرن سرن ملے سرنائیا۔ میل ملائے اتم وار، اتم لہنا دئے چکائیا۔ پُرکھ ابناسی کر پیار، پورب لیکھا لیکھے لائیا۔ ناویں در سوئا پیر پسار، اٹھاراں کتک دسویں آپے لئے چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ گرمکھ رنگ رنگ گرمکھ نال رنگائیا۔

☆ ۱۹ کتک ۲۰۱۹ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

پروردگار چکیا پردہ، مقالے حق رُشنائیا۔ لیکھا جانے در بدر دا، بے نظیر سچا ماہیا۔ ساچے آسو ایکا چڑھدا، شاہ سوارا سچا ماہیا۔ پیر پیغمبر آپے پھڑدا، چوڈاں چوڈاں پھیرا پائیا۔ کلمہ نبی آپے پڑھدا، پڑھ پڑھ رہیا سُنائیا۔ جیو جنت گھاڑت گھڑدا، گھڑ گھڑ دئے وڈیائیا۔ پنج تت کایا اندر وڑدا، رُوح بُت کرے کُرمائیا۔ نرگن سرگن بن بن بردا، فرمانبردار سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نور کرے رُشنائیا۔ پروردگار نور جلالا، جلوہ ہر جنائیندا۔ کرے کھیل بے مثالا، پچھلی مسل سرب مٹائیندا۔ رہن نہ دیوے

کوئی دلالا، دستگیر نہ کھئے اکھوائیندا۔ لیکھا جانے دو جہانان، دوئے دوئے ویس وٹائیندا۔ ست ستوادی ست جنائے اک نشانہ، نام نشانہ اک لگائیندا۔ پروردگار ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ ڈھردرگاہی سچ ترانہ، بن طرز تال لائیندا۔ وسنہارا سچ مکانا، محفل اپنے گھر لگائیندا۔ سچ محرابے اک ٹکانا، حُجرہ حق حق سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ کرے کھیل سچ محبوب، بھیو کھئے نہ پائیا۔ اپنا دیوے آپ ثبوت، ثابت اپنا نام وڈیائیا۔ پنج تت نہ کھئے قلبوت، تن خاکی نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی تانا پیٹا سوت، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھیو نہ جانے پنج بھوت، بھوتک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پروردگار ویس وٹائیا۔ پروردگار اک اکلا، ہر اپنا کھیل کرائیندا۔ نور الابی نوری رلا، نورو نور نور پرگٹائیندا۔ آپ اُپائے سچ محلہ، ساچا در آپ گھلاٹیندا۔ آپ پھڑائے اپنا پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ اپنی کرنی ہر سلطان، شہنشاہ پرہ آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل وڈ مہربان، محبان بے پرواہیا۔ ست ست ست نشان، ست ست ست دئے وکھائیا۔ زرگن سرگن کر پروان، سچ پروانہ اک جنائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، ضامن اپنا آپ بنائیا۔ بھیو نہ پائے انجیل قرآن، کرہ حق نہ کھوج کھوجائیا۔ حق مقالے نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ صحبت جانے نہ کھئے جہان، صحیح سلامت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا کھیل جنائیا۔ ساچا کھیل بسمل دھار، بسمل اپنا رنگ وکھائیندا۔ حق حقیقت کھول کواڑ، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ شبداگمی ایکا لاڑ، پُرکھ اکالا آپ بنائیندا۔ زرگن چلے نال نال، سگلا سنگ نیہائیندا۔ چوڈاں طبق وجے تال، تلواڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر آئے بہال، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حق نبیڑا آپ جنائیندا۔ حق نبیڑا حق حقیقت، ہر ہر جو ویکھ وکھائیا۔ نہ کوئی جانے اور شریکت، لاشریک پھیرا پائیا۔ میٹنہارا جگت تاریکت، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پروردگار پردہ چُک، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ نو نو چار بیٹھا لُک، لُک لُک کھیل کرائیا۔ اتم کلجگ پیا اُٹھ، دس کسے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر ویکھے سوت، ابناسی اچت دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں رسیا پُچھ، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ آب حیات کون گھٹ، مدھر پیالہ کون وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل

بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرن آیا، کرے کھیل اولاً۔ نرگن نر دھر کے آیا، وسے سچ محلہ۔ اپنا آپ گھڑ کے آیا، جوتی شبدی رلا۔
 ساچے آسو چڑھ کے آیا، دو جہان پئے ترتھلا۔ اپنی مرنی مر کے آیا، آپے ہوتے رہے بسملا۔ الابی نر دھر کے آیا، نام جنائے الللا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وسنہارا اچے ٹلا۔ اچا ٹلا سچ منارا، پروردگار کھیل کرائیا۔ نوری جلوہ نر
 اُجیارا، نورو نر ڈگمگائیا۔ کلمہ نبی نہ کھئے پیارا، کائنات نہ کھئے وڈیائیا۔ شناخت کرے نہ کھئے وچ سنسارا، روپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔
 عبادت بھلیا جیو گوارا، عبارت سچ نہ کھئے لکھائیا۔ سدھر دسے نہ کوئی سچ سرکارا، ساچا حکم نہ کھئے منائیا۔ چوڈاں طبق ہاباکارا، ساچا
 سبق نہ کھئے پڑھائیا۔ انجیل قرآن مارے نعرہ، نیتز نین نیر وہائیا۔ سری بھگونت ہو اُجیارا، لیکھا جانے محمدی یارا، احمد اپنا رنگ وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرے عالمین، علم اپنا نہ کیسے جنائیندا۔ چوڈاں لوک کر
 تقسیم، چوڈاں طبق ونڈ ونڈائیندا۔ دیونہارا سچ تعلیم، تعظیم اکو اک سمجھائیندا۔ ایکا جلوہ رکھے عظیم، عظمت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے جناب، دوسر اور نہ کھئے وڈیائیا۔ پیر پیغمبران دیونہار
 خطاب، خطوط ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ آپے کرنہار آداب، سلام علیکم آپ سمجھائیا۔ آپے لیونہار جواب، ویس انیکاں روپ وٹائیا۔ آپ
 وکھاونہار خواب، خوئی اپنی دئے سمجھائیا۔ لیکھا جانے پُن صواب، بھیو ابھیدا بھیو کھلائییا۔ دیونہار حیات آب، آب حیات دئے پلائییا۔
 وسنہارا سچ محراب، حُجرہ اکو اک وکھائیا۔ جگ چوکرئی مُکھ تے رکھدا رہیا نقاب، اتم اپنا پردہ لاپیا۔ جس نوں عیسیٰ کہہ کے گیا باپ،
 سو پھیرا رہیا پائیا۔ جس نوں محمد کہے میرا ساک، سو ساکہ رہیا سُنائیا۔ جس پیر پیغمبر کیتے خاک، خاکی خاک نال ملائییا۔ سو پرگٹ
 ہویا آپ، پروردگار ناؤں دھرائیا۔ چڑھ کے آیا ساچے راک، آسو اکو اک دؤڑائیا۔ آد جگادی پاکى پاک، پاک رسؤل بے پرواہیا۔ دو
 جہاناں کرے وفات، اپنا فتویٰ دیوے لائییا۔ نہ کوئی دیسے سجن ساک، سگلا سنگ نہ کھئے نہائییا۔ اکے حُجرے رہیا جھاک، جھروکا اپنا
 آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جلوہ نر اک الہیا۔ جلوہ نر اک جلال، ہر ہر ہر آپ جنائیندا۔ چلے چلائے
 اولڑی چال، بھیو ابھید نہ کھئے سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر ناتا جڑدا رہیا ماٹی کھال، خالق خلق آپ سمجھائیندا۔ اتم سارے ہو ہو گئے بے حال،

بہل ہو ہو نیر نین وہائیندا۔ صدی چوڈھویں اتم خُداوند نے اک دلال، سچ دلالی آپ کھائیندا۔ ویکھنہارا حق حلال، حقیقت ہر جو کھوج
 کھجائیندا۔ علی اللہ مارے چھال، الہی نور آپ دھرائیندا۔ چوڈاں طبق لے سنہال، پچھلی صفا سرب اٹھائیندا۔ جس دی گھالان رہے
 گھال، سو گھالان لیکھے لائیندا۔ آپے سُنے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ نیر نیناں دے وکھال، بن اکھاں راہ جنائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ سُنائیندا۔ اپنا بھیو دے مُرید، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ پیراں پیغمبران دیوے دید، دید سُنید
 کھیل کرائیا۔ اکو کلمہ ساچی عید، عبرتناک کرے پڑھائیا۔ اپنی ہتھیں کیسے نہ دیوے کٹ رسید، رسوُل ساچا کھیل وکھائیا۔ کوئی نہ کرے در
 بقرعیڈ، ذبح اپنا آپ جنائیا۔ جُمالسانی کھیل نزدیک، نیر نین دے درسائیا۔ جس دا کلمہ پڑھیا ٹھیک، سو ٹھیکر بہن وکھائیا۔ جس دی
 دھار اک بریک، سو اپنا نور پرگٹائیا۔ جس نور کھندے لاشریک، سو آیا سچا ماہیا۔ جس دی لبھدے گئے پریت، پیر پیغمبر جھولی
 ڈاہیا۔ جس دا آب حیات پیتا لا لا جھیک، عیسیٰ موسیٰ محمد خوشی منائیا۔ سو صاحب کھیل کرے انڈیٹھ، اپنا بھیو جنائیا۔ چوڈاں
 صدیاں سٹا ربیا دے کر پیٹھ، سُنے وچ محمد نظر نہ آئیا۔ اتم دسن آیا اپنی اک تاریخ، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دے خالی کرے
 کھیس، نام ہٹ نہ کھئے چلائییا۔ کلمہ کھئے نہ تیس بنیس، ہزارا درود نہ کھئے پڑھائیا۔ کوئی رسوُل نہ کرے سُنید، عید چند نہ کھئے چڑھائیا۔
 جس دی کردے رہے اڈیک، سو آیا پھیرا پائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، پچھلی بیتی دے سُنائیا۔ جس دا نبی رسوُلان گایا گیت، سو
 کلمہ رہیا پڑھائیا۔ کیسے نظر نہ آئے چوڈاں طبق نیگی جھیت، پردہ دئی نہ کھئے اٹھائیا۔ وسنہارا ہست کیت، کیت کیتاں رہیا سہائیا۔ بیٹھا رہے
 سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے سانجھا یار،
 یاری اپنی نہ کیسے جنائیا۔ گر پیر اوتار کردا رہیا تیار، اپنی تیاری نہ کیسے سمجھائیا۔ چرن کول دسدا رہیا پیار، اپنا مُکھ نہ کیسے وکھائیا۔
 ساہمنے ہو کیتا نہ کیسے دیدار، جلوہ نور نظر نہ آئیا۔ پنج تت اندر کراؤندا رہیا گفتار، گیت اپنا آپ چھپائیا۔ جگ چوکرئی چلاؤندا رہیا
 نال رفتار، اپنی رفتار نہ کیسے جنائیا۔ اتم سارے گئے ہار، ڈھیہہ ڈھیہہ ڈھیری خاک ملائییا۔ دئے جوڑ منگدے گئے بھکھار، بن سوالی الکھ
 جگائیا۔ تیرا بھیو نہ آیا پروردگار، پیر پیغمبر دین ڈہائیا۔ موسیٰ دگا منہ دے بہار، دئے جوڑ سپس نوائیا۔ عیسیٰ منگے چرن دھوڑی چہار،

مستک بگا لائیا۔ محمد چالی سال نہ ہویا اجیار، کایا ماٹی چم ہنڈھائیا۔ باقی بالی آپ کرتار، دیوا نام اک جگائیا۔ چوانی لائی اکو وار، چوڈاں لوک اگن بوجھائیا۔ بوند سوانتی دتی ٹھنڈی ٹھار، آب حیات جام پیائیا۔ بن قلم شاہیوں لیکھا دتا وکھال، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ الفیہ نہ کھئے سوال، علم علما نہ کھئے پڑھائیا۔ کرے کھیل آپ کمال، کلمہ اپنا آپ جنائیا۔ نظر نہ آیا سچ امام، سچ گھر وسے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ ساچی کھیل دسے امام، سر اماماں پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبر بردے رکھے غلام، سچ غلامی آپ جنائیندا۔ کلمہ کلمہ دے کلام، کائنات آپ پڑھائیندا۔ تارا چند کرا سلام، اسم اپنا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ جنائیندا۔ تارا چند چند تارا، ہر اکو رنگ وکھائیا۔ چوڈاں طبق اک کنارہ، کنارہ پار نہ کھئے وڈیائیا۔ محمد وسے ادھ وچکارا، بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ اُپر ویکھے پروردگارا، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھیو آپ کھلا لائیا۔ کھولے بھیو ہر سچا آقا، عاقی کوئی رہن نہ پائیا۔ پیر پیغمبر گودی چکے چھوٹا کاکا، ایکا اپنی انگلی لائیا۔ جس دا گاؤندے رہے ساک، سو ساکھیات روپ وٹائیا۔ چوڈاں طبق چکائے باقا، باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ پورا کرن آیا گھاٹا، گھاٹ اپنا دئے سمجھائیا۔ اللہ رانی گھنے آٹا، گھر اپنے خوشی منائیا۔ پرگٹ ہویا اکو ماٹی باپا، جس دی عیسیٰ موسیٰ چلے رضائیا۔ میرا بھڑی کھلا جھاٹا، چوڈاں لوک دئے دُہائیا۔ پیر پیغمبر تٹا ساکا، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پروردگارا نہ بنھیا ناتا، ناتا نال نہ کھئے جڑائیا۔ چوڈاں طبق نگا جہا احاطہ، پرہہ چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جس دا کیسے نہ کھچیا خاکہ، سو اپنا ویس وٹائیا۔ اتم دیون آیا نجاتا، نج گھر پھیرا پائیا۔ بنی رہی نار کڈاتا، کوچھی کملی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پھیرا آپے پائیا۔ پھیرا پائے سچ کریم، کرم اپنا آپ جنائیندا۔ اتم مننا پئے دین، دین دُنی آپ سمجھائیندا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر کیتی تقسیم، سو پچھلا لیکھا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا حُکم جنائیندا۔ دُھر فرمانا سُنیا کُن، چوڈاں لوک رہے کُر لائیا۔ پروردگار پرگٹ ہویا کہن دھن دھن، گھر گھر وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی دیوے ڈن، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بہن، بہنہار بے پرواہیا۔ عالم علما ہوئے اٹھ، ساچا علم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی نور نظر نہ آئے چن، چوڈس چند نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر ہر جو آپ کرائیندا۔ چوڈاں نور نور اُجیارا، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ لیکھا جانے چند ستارا، سطح اپنی آپ چھپائیندا۔ خالق خلق خالق پروردگارا، مخلوق اپنا پردہ لائیندا۔ پرگٹ ہو وچ سنسارا، سچ ثالثی آپ جنائیندا۔ جس دا ہتھ نہ آیا کنارہ، نئی دو جہان وائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھیو ابھیدا دیوے کھول، ہر خالق خلق خُدايا۔ نعرہ وجائے مردنگ ڈھول، سلوک چوڈاں لوک سُنايا۔ اُون گون تولے تول، تولا بن کے نرگن تول تُلایا۔ دو جہاناں لے پھول، اندر وڑ وڑ کُنڈا لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پاک رسول، رحمت اپنی آپ کماٹیا۔ اپنا بدلن نہ دیوے اصول، اصلیت اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد جگاد نہ جائے بھول، اُہل بے پرواہیا۔ مُرید مُرشد کرے قبول، قبیلہ اپنا اک بنائیا۔ ساچے حُجرے رسیا جھول، جھلک اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھیو اپنا آپ جنائیندا۔ اتم سب دا کرن آیا تعاقب، پچھے ہو ہو سیو کمائیندا۔ اپنی جانے سچ صداقت، صدق صبوری سنگ رکھائیندا۔ لہنا دینا چُکے عبادت، پیر پیغمبر میٹ مٹائیندا۔ لیکھا جانے ہر جو باطن، باتل اپنا بھیو کھلائیندا۔ مُقدس کوئی نہ دسا آتل، اتل ویس نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ مہربان ہويا فدا، محبان بیدو بے پرواہیا۔ نوری جلوہ دھر خُدا، خُدی سب دی دئے گوائیا۔ پیر پیغمبران نالوں ہويا جُدا، جُز اپنا آپ وٹائیا۔ اتم مارگ لائے سداھا، ساچا راہ دئے سمجھائیا۔ جس نوں کھندے رہے وڈا کڈا، آنت کھئے نہ پائیا۔ ساہمنے ہو کے آیا نِگا، نیکن نیکا روپ دھرائیا۔ جس دا نام چلاؤندے رہے سیکہ، دو جہاناں دم چم گڑمائیا۔ سو اتم اپنے آپ اپنے مستک لاون آیا ٹِکا، ٹِکا لاوے سچا شہنشاہیا۔ نبی رسولاں کریا رس پھکا، فطرت سب دی دئے گوائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا حصّہ، پرہ تیری جھولی پائیا۔ آگے ہو پروردگار محمد اچے نہ ڈٹھا، سو رحمان اپنا ویس وٹائیا۔ جُگ جُگ دیندا رسیا صفتی چٹھا، حق حقوق اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا نام ندھان سب نے لکھا، بے آنت کہہ کہہ شکر منائیا۔ جس دا پیسن لوک مات پیر پیغمبران پیسا، اپنی ہتھیں سیو کمائیا۔ سو صاحب دیون آیا آپ حدیثا، حضرت بنیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک اُنسا کھیل کرائیا۔ اک اُنسا ایکا ایک، اک اکلا ہر

اکھوائیندا۔ اک جنائے ساچی ٹیک، ٹیک اکو اک وڈیائیندا۔ ایکا گھر رسیا ویکھ، دو جا روپ نہ کھئے دھرائیندا۔ اتم کھولن آیا بہیت، بھیو اپنا آپ سمجھائیندا۔ جس دا گر اوتار کردے آئے بہیت، سو اپنا بہیت سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ جنائیندا۔ ساچا حکم چوڈاں طبق، چار کُنٹ رسیا جنائیا۔ پچھلا بھلو سارے سبق، صفا سب دی رسیا مٹائیا۔ پیر پیغمبر رہے تبھک، طوبی طوبی دین دُہائیا۔ کوئی نہ سکے آگے اٹک، نیر نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار اپنا نام چڑھایا کٹک، بل اکو اک جنائیا۔ اتم سب نوں دیوے جھٹک، حلالی سب دی دئے وکھائیا۔ نہ کوئی پیر پیغمبر لوک مات اُمت نال رکھے تعلق، طلاق سب دے دئے دکھائیا۔ پرگٹ ہویا آپ خالق خلق، مخلوق ویکھے چائیں چائیا۔ لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش ایکا رنگ وکھائیا۔ چوڈاں طبق نہ کرے ترس، چھری حق ہتھ اٹھائیا۔ ادھ وچکار سارے رہے لٹک، پھاسی ہر جو اکو پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مُرید مُرشد لبھے اپنے بھگت، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد لے لبھ، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ قبران وچ جو دتے دب، سو پیر رُوح پاک نال ملائیندا۔ آب حیات پیایا جھب، جھلک اپنی آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل اپنا آپ سمجھائیندا۔ اولیئے پیر ویکھے غوث، قُطب اپنا رنگ وکھائیا۔ سب نوں دیون آیا دھوؤنس، دھوؤل دھرم رسیا پلائییا۔ جتھے کیسے دی نہ ہوئی کدے پھنچ، در جا نہ درشن پائیا۔ سو ویکھنہارا پُشکر کروچ، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ چوڈاں طبق ویکھے گل بدھا طوق، تسبیح ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ منکا پھیرے نہ کوئی کر کے شوق، شکوا سب دا رسیا مٹائیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا ماہی خوئت، بیوہ پھرے سرب لوکائیا۔ اتم ساری چلی اوئت، پُت پوترا گود نہ کھئے بہائیا۔ پیر پیغمبر گئے بھونک، رسنا جہوا ڈھولا سُنائیا۔ آوندے رہے آگے پچھے جوق در جوق، جگت ہر جو آپ جنائیا۔ چوڈاں طبق دس کے گئے قلعے کوٹ، اگلا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ پروردگار نرمل جوت، نور نوراں دگمگائیا۔ جس دی کیسے ہتھ نہ آئی سوت، سو اپنی نہ کیسے بچھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل کرائے نال شوق، اپنا تعلق آپ ہنڈھائیا۔ اپنا شوق ہنڈھائے ہر شوقین، اپنی دیا کھائیندا۔ پیر پیغمبران کرنہارا تلقین، دُھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ بردے بن کے رہو مسکین، مسلہ اکو اک پڑھائیندا۔ چرن دوارے متی این، شرع اکو اک سمجھائیندا۔ الفیے نہ کھئے میم، نُقطہ نوں نہ کھئے پڑھائیندا۔ عین عین نہ کھئے سین، رُسوا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ اپنا کھیل ہر جو دسے، دسُن آیا سچا ماہیا۔ اپنے کھیڑے آپے
 وسے، گھر اپنا رہیا سہائیا۔ آپے رووے آپے بسے، آپے ویکھ ویکھ خوشی کرائیا۔ آپے نیرے آپے دُور دُراڈا نَسے، نظر کیسے نہ آئیا۔ آپے
 ہوئے اندھیری مسے، آپے چند چند چمکائیا۔ آپے گگن پاتال کر کر اکٹھے، ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ آپے گر اوتار پیر پیغمبر بنائے چھوٹے چھوٹے
 پٹھے، لوک مات دین مذہب گھول کرائیا۔ اتم سارے اپنے آپ گئے ڈھٹھے، اپنی پٹھ رہے لوئیا۔ دوئے جوڑ واسطے سب نے گھتے، تیری کھئے
 نہ جانے وڈیائیا۔ جوں بہاوے توں در اپنے رکھے، تُدھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ ساڈے کھیسے ہوئے سکھے، سخاوت نظر کھئے نہ آئیا۔ اُمت اُمتی
 وچ پھسے، فیصلہ تیرا نہ کھئے وکھائیا۔ توں دُور بہ بہ ہسّیں، ساڈے اُتے ترس نہ کھئے کھائیا۔ چوڈاں طبق چرناں ہیٹھاں پھڑ پھڑ جھسیں،
 دردیا درد نہ کھئے ونڈائیا۔ بہڑی بہڑی تیرے دوارے اسیں ڈھٹھے، بل اپنا گئے مکائیا۔ قبرستان اُڈے گھتے، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ کیسے تند نہ
 موئی گئے، ساچا سگن نہ کھئے منائیا۔ چوڈاں لوک پروردگار اپنے چھاتی پا پا چھتے، دس کیسے نہ آئیا۔ اسیں بیٹھے رہے بن کے ہتے کھتے، اپنا
 بل دھرائیا۔ بیہو نہ جانیا اتم پرگٹ ہوئے ابناسی اچتے، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ نو سو چوڑانوے جگ چوکڑی پُرکھ اکال اکو شیر نہ کیسے
 رجایا بھکھے، بھکھے بھکھے نہ کھئے گوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس رکھے اپنی ککھے، آپے بنیا پتا مائیا۔ اتم آکے سانوں پُچھے، دو جہاناں پھیرا
 پائیا۔ کون دوارا کس گھر جائے لکے، لکیاں رہن کتے نہ آئیا۔ اُچی بانہہ کر کر سارے روندے پروردگار پھڑ سانوں نہ کھتے، نہ دیوے آنت
 سزائیا۔ اپنی ہتھیں جڑ ساڈی پٹے، لوک مات رہن نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں گئے لٹے، لٹ اکو وار وکھائیا۔ جس دے نالوں بیٹھے رُسے،
 سو سب دا روسا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، اپرپر آپ کرائیندا۔
 ویکھنہارا سرب سنسارا، سنسار ساگر کھوج کھجائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کرے کارا، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ جگ چوکڑی سچ
 وبارا، بوہاری آپ جنائیندا۔ محمد رووے گریازارا، نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ عیسیٰ دوئے جوڑ کرے پکارا، پُنه پُنه سپس جھکائیندا۔ موسیٰ منگے
 خاک چھارا، مستک دھوڑی ٹگا لائیندا۔ چوڈاں لوک ہویا اندھیارا، چوڈاں طبق نور نہ کھئے رکھائیندا۔ لیکھا جانے نہ چند ستارا، چند
 چاندنا نہ کھئے چمکائیندا۔ آفتاب نہ کھئے پیارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا آپ چلائیندا۔ آفتاب نہ کھئے طلوع، نور

نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کوئی نہ جانے لیکھا ندی نوح، نوح ندی ہتھ کسے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر کڈھدے گئے سوہ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ جس دی وڑ کے محمد نہ ویکھی جوہ، سو پرگٹ ہویا سچا ماہیا۔ جس پچھے یوصف سٹایا کھوہ، سو خواب رہیا جنائیا۔ چوڈاں طبقات آئے بدبو، دوزخ بہشت نہ کھئے وڈیائیا۔ اتم ناتا تورے بُت رُوح، عروج اپنا آپ جنائیا۔ جس نوں کھندے اللہ ہو، سو حق حق رہیا وکھائیا۔ آگے پیر پیغمبر کوئی نہ کرے مُند، موہ مُحبّت رہے تڑائیا۔ جس دے چرناں نال نہ سکے چھوہ، سو چہپر رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ ساچا کھیل دیوے طالب، طُلبا اکو اک پڑھائیندا۔ آپے ہونے سب تے غالب، غلبہ اپنا آپے پائیندا۔ سال اُئی رہیا ہویا نابالغ، بالی بُدھ نہ کھئے جنائیندا۔ اپنا لاه کے آیا آس، نندرا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ پروردگار بنیا ثالث، ساچی ثالثی آپ کھائیندا۔ آپے کرے سچ عدالت، عدل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، قتل گاہ پردہ لائیندا۔ جس دا جلوہ تکیا باتل، سو باطن بھیو کھلائیندا۔ میٹھار اندھیری راتن، نورو نور چڑھائیندا۔ سچ سنگھاسن لائے آسن، سوہاؤنت سوہا پائیندا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاشن، گگن گگنتر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ بھیو جنائے شاہ نواب، رحمان دیا کھائیا۔ نہ کوئی حصہ نہ کوئی باب، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پروردگار اک آداب، آدرش اک سمجھائیا۔ ساچا حُجرہ سچ محراب، آفتاب سچ چڑھائیا۔ پیر پیغمبر سارے کر لا جواب، جملہ اپنا دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دسے حال، احوال آپ جنائیا۔ جلوہ جلوہ جلوہ اک جلال، ظاہر ظہور دئے درسائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شاہ کنگالاں ویکھ وکھائیا۔ زرگن سرگن کرے پرتپال، پرتپالک ویس وٹائیا۔ چلے چلائے اولڑی چال، جُگ چوکڑی بھیو چُکائیا۔ ستجگ تریتا دوپر نبھیا نال، روپ انوپ آپ رکھائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے نرال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیا۔ کھیل کرے ہر زینکاری، زرگن دیا کھائیندا۔ نیل بستر پہنے بنواری، روپ انوپ دھرائیندا۔ جس گوہند نال لائی یاری، نانک اپنے انگ وکھائیندا۔ جس وسائی سچکھنڈ اٹاری، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جس دا نام ست جیکاری، جے جیکار سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ کھلائیندا۔ نیلے بستر ہرجو پہن، گوہند رنگ وکھائیا۔ گوہند ویکھے اپنے نین، نین نیناں وچ ٹکائیا۔ پتا

پُوت مٹیا کہن، مَن کہنا خوشی وکھائیا۔ اتم آیا دینا دین، دیونہار بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیل بستر تن چھہائیا۔ نیل بستر سوہے تن، تن خاکی آپ وڈیائیندا۔ سیوا لگے تارا چن، چوڈاں لوک مُکھ شرمائیندا۔ سنگ محمد سارے لیاندے بنہ، گرُمکھاں اکھاں نال وکھائیندا۔ ستاں طبقاں دیوے ڈن، ست ست چوڈاں بنت بنائیندا۔ پنجاں راگ سُنائے کَن، پنج اپنی گود اٹھائیندا۔ ویکھو ہر جو دیوے ڈن، نام کھنڈا اک چمکائیندا۔ سرِشٹ سبائی نیتز کرے اٹھ، اپنا نیتز نہ کیسے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس آپ وٹائیندا۔ کالا بستر نیلا رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ پُرکھ ابناسی سورا سربنگ، سورپیر دیا کھائیا۔ گوہند سیس سچ پلنگ، پرہ چڑھیا سچا ماہیا۔ اک وجائے نام مردنگ، چوڈاں طبق رہیا بلائیا۔ کرنہارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ رہیا کھڑکائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے رنڈ، اللہ رانی دئے ڈہائیا۔ ساڈا نور کھچیا تارا چند، اپنے سینے نال لگائیا۔ ساڈا ٹٹا بند بند، ہڈی ہڈی رہی کُرائیا۔ پیر پیغمبراں رہیا نہ کوئی گھمنڈ، بن نہانے نیتز نیناں نیر وٹائیا۔ دروہی خدائے دی نبی رسؤل دی ساڈی جھولی پا دے ونڈ، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ تیرا کھیل وچ برہمنڈ، تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ تیرا کلمہ کھئے نہ جانے چھند، نہ کوئی لکھے قلم شاہیا۔ کِس مینخانے کیتے بند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک رکھائیا۔ ساچا کھیل بستر نیلا، نیل بستر آپ رنگائیندا۔ پرگٹ ہویا چھیل چھیلایا، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ گر اوتار ویکھن آیا قبیلہ، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ دو جہان کریا اپنا حیلہ، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ نیل بستر پیر نوجوان، نیا جگت رہیا چلائیا۔ جس دی پوجا کرے رام، سو رمٹیا پھیرا پائیا۔ جس دا دھیان دھرے کرشنا کاہن، سو کاہن سر اپنے مُکٹ وکھائیا۔ جس نوں عیسیٰ کرے سلام، سو صحیح سلامت نظری آئیا۔ جس نوں محمد کرے آداب، بے تاب پھیرا پائیا۔ جس توں منگن حق جناب، سو حق حقیقت رہیا وکھائیا۔ جس دا ڈھولا نانک گایا ستنام، سو ست ست رہیا سہائیا۔ جس نوں گوہند کہا پُرکھ اکال، سو اک اکلا ویس وٹائیا۔ اپنا بنیا آپ دلال، دلبر اپنی دیا کھائیا۔ زرگن سنگ زرگن بھال، زرگن میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دئے جنائیا۔ پورب لیکھا نیل بستر، گوہند دئے وڈیائیا۔ دو جہاناں اکو شستر، لاشریک آپ چمکائیا۔ تکھی دھار نام استر، آتش روپ دئے وکھائیا۔ جگ چوکڑی گر

اوتاراں پیر پیغمبران کراؤندا رہیا کسرت، اتم گھول ویکھے چائیں چائیا۔ اپنی مٹاؤن آیا آپ حسرت، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیا۔ چوڈاں لوک
 کردے رہے عیش عشرت، عاشق معشوق بھیو نہ رائیا۔ صوفی مٹا کے گئے اپنی فطرت، فتویٰ جگت سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا بستر اک رنگائیا۔ ساچا بستر نیلا رنگ، ہر رنگنہار کرتارا۔ گویند لایا اپنے انگ، انگیکار کرے نرنکارا۔ جس
 وسایا پُری اند، سو وسے سمبل دھام نیارا۔ جس نوں کہندے گجری چند، سو شبدی کھیل اپارا۔ جس نے پائی پنجاں ونڈ، سو پنجاں
 کرے پیارا۔ جس نے میٹیا سورج چند، گرمکھ چمکائے سچ ستارا۔ گرمکھاں اندر رکھے اپنا پرمانند، ایکانے در بہکھارا۔ کرے کھیل سورا
 سربنگ، نو کھنڈ پرتھی اک ونجارا۔ چار ورن سنائے چھند، ہندو مسلم سکھ عیسائی دئے سہارا۔ پیر پیغمبر وچ پائے نہ کوئی ونڈ، سارے
 کیتے پار کنارہ۔ اپنی ونڈن رہیا ونڈ، پرگٹ ہو وچ سنسارا۔ دئی دویتی ڈھاہے کندھ، اکو اک وکھائے سچ منارا۔ کٹنہارا دھرم رائے دا پھندی
 پھند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نیلے بستر تن شنگارہ۔ نیلے بستر پگری سوہے سیس، ہر سیس سیس وڈیائیا۔ اک
 اگلا آیا ہر جگدیش، جگت الٹی ریت وکھائیا۔ لیکھا چکائے مندر مسیت، مُصلا ہیٹھ نہ کھئے وچھائیا۔ نبی رسولان ویکھے نیت، نیتوان پھیرا
 پائیا۔ بھیو کھولے آپ انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بستر ایکانے چھائیا۔ بستر تن گیا لاگ،
 ہر نیلم آپ رنگائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ چراغ، لوک مات جگائیندا۔ جگ جگ دا بہگت ویراگ، ہر بہگون آپ مٹائیندا۔ کرم کرم دا
 دھوے داغ، نرمل نیر وکھائیندا۔ دو جہاناں رچ رچ کاج، ساچا سگن مٹائیندا۔ کھیلے کھیل غریب نواز، غریب زانیاں گلے لگائیندا۔ گر
 گویند دے کے گیا آواز، اچی کوک کوک سنائیندا۔ جس میرا سازن لیا ساز، میں اُس دا راہ جنائیندا۔ کلجگ اتم آوے بہاج، نہکلنک
 ناؤں رکھائیندا۔ نیوں نیوں کرے نہ کیسے نماز، نمازی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ چار جگ دا کھولن آئے پاج، غازی پازی ویکھ وکھائیندا۔ نوں
 ساجنائے ساز، ساجنہار دیا کھائیندا۔ لیکھا چکائے حاجی حاج، مکہ کعبہ پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچا بستر اک سہائیندا۔ ساچا بستر تن چولا، چولی ہر جو آپ بدلائیا۔ اپنا بھیو آپے کھولا، کھول خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ پیر
 پیغمبران کولوں رکھدا رہیا اوہلا، لک لک مکھ چھپائیا۔ کلجگ اتم بن کھار، چکن آیا ڈولا، سیوک بنیا سچا ماہیا۔ مُرید سارے پاؤ

رُوَلا، مُرشد آیا بے پرواہیا۔ جس گوبند نال کیتا قوُلا، سو قول رہیا نبھائیا۔ کرے کھیل اُپر دھوُلا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ جن
 بھگتاں بہار کرے ہوُلا، گر پیراں سر پنڈ چُکائیا۔ ویکھو کھیل کردا کی موُلا، موُلی تندى تند بندھائیا۔ آپے بن کے آیا وچولا، وچلی گل
 رہیا سمجھائیا۔ جس دا پردہ کیسے نہ پھولا، سو اپنی کھڑی رہیا لُہائیا۔ جس دا تول کیسے نہ تولا، سو کنڈا گُرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔ جس دا
 گاؤندے رہے ڈھولا، سو ڈھولا گا گا خوشی کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بستر رنگ اک رنگائیا۔ بستر نیل رنگ
 ملنگ، ملاح نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دے پچھے علی کیسے تنگ، ڈلڈل پھڑ پھڑ سیو کھائیندا۔ جس دی گوبند کھچے کمنڈ، بھتھا تیر نال
 ملائیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر گاؤندے بتی دند، دندان وچ کدے نہ آئیندا۔ جس نے کلمہ سُنا یا رسوُلاں چھند، سو سنسا سرب چُکائیندا۔
 جو وسیا جیرج انڈ، نور ظہور آپ دھرائیندا۔ جن بنایا تارا چند، سو تارا چند اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویکھو پیر پیغمبر پاؤندے ڈنڈ، نیر نین
 نیر وپائیندا۔ ساڈی اُمت ہوئی رنڈ، سر ہتھ نہ کھئے کھائیندا۔ صدی چوڈھویں بھاگاں مند، ساچا بھاگ نہ کھئے لگائیندا۔ دین دیال نہ ہویا
 بخشند، اپنی بخشش آپ چُھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ نیلا بستر جگت پاجاما، پاج
 سب دا دئے کھلائیآ۔ پنج تت نہ پوجا راما، رام زرگن گیا آئیآ۔ لیکھا چُکے رادھا کرشنا کاہنا، شبد کاہن پھیرا پائیآ۔ پرگٹ ہویا وڈ امامہ،
 ایمان اپنا دئے وکھائیآ۔ بن لکھن پڑھن توں جانے کلاما، لیکھا لکھت نہ کھئے سمجھائیآ۔ بن بردا دیون آیا پیغام، جبرائیل اسرائیل اسرافیل
 میکائیل مان مٹائیآ۔ باہروں ویکھن پنج تت کایا پھریا جامہ، بستر نیلے رنگ رنگائیآ۔ اندر ویکھن اک بھگوانا، جوتی نور نور رُشنائیآ۔ بنھن
 آیا سچا گانا، موُلی تند اک وکھائیآ۔ لیکھا چُکے دو جہاناں، بندھن اکو اک بندھائیآ۔ کرے کھیل وڈ مہربانا، مہر اپنی آپ سمجھائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نیلا رنگ چرن جوڑا، ہر جوڑی جوڑ جُڑائیندا۔ پُرکھ ابناسی اکو گھوڑا،
 شبدي شبد وندا ئیندا۔ سسے اُپر لگا ہوڑا، ہوکا دے جنائیندا۔ ہنگ برہم پرہ آپے بھڑا، بھڑی بھڑی سرب گرلا ئیندا۔ اتم وقت رہ گیا
 تھوڑا، تھوڑا تھوڑا پنڈھ مکائیندا۔ چوُداں طبق نہ لماں چوڑا، اک انگشت ہیٹھ دبائیندا۔ لکھ چوُراسی ویکھے مٹھا کوڑا، کوڑا سب نظری
 آئیندا۔ پنڈت پاندھیو ویکھو آیا براہمن گوڑا، جس نے گوبند اندر لایا پوڑا، ڈنڈا نظر کیسے نہ آئیندا۔ آگے مارگ دسے سوڑا، بن ہر جو

پار نہ کھئے کرائیندا۔ گوبند اٹکایا اکو روڑا، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کھئے ہٹائیندا۔ جس دی گوبند کہہ کے گیا پئے لوڑا، سو لوڑینڈرا ساجن گھر
 گھر پھیرا پائیندا۔ اٹھو ویکھو کھلا وہڑا، چار دیوار نہ کھئے وکھائیندا۔ سورج چند ستار چھیڑن چھیڑا، چھیکڑ ہونگر ایک لائیندا۔ ہر کا بھیو
 جانے کیہڑا، کہہ کہہ حال نہ کھئے سنائیندا۔ جوں بہاوی توں ہتھے بیڑا، ہتھ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جن بھگتاں راہ دسیا توں میرا میں تیرا،
 تیرا میرا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم پیر پیغمبر کوئی نہ رکھے وڈا جیرا، زیر زبر سرب مٹائیندا۔ بن پُچھیوں پایا پھیرا، بن سدیاں سدا آپ
 جنائیندا۔ حقیقت کرے حق نیڑا، لاشریکت شریکت آپ کھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تن بستر اک چھپائیندا۔
 تن بستر چڑھیا رنگ گوڑھا، بے پرواہ آپ رنگائیا۔ لال مہندی رنگن چوڑا، مولی تند مینڈھی رہیا گنداٹیا۔ نانا تئنا بہشتی حوراں، ہر ہر
 راگ نہ کھئے سنائیا۔ محمد لیکھا کرے پورا، پورا پورن رہیا پائیا۔ گوبند چن نہ ہونے ادھورا، حدود سب دی دئے مٹائیا۔ اپنی ضرورت پوری
 کرے ضرورا، ظاہر ظہور سچا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران اپنے وچ ملائے جوتی تورا، نور دھر نہ کھئے جنائیا۔ پرگٹ ہویا جودھا
 سورا، سورپیر آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مولی تند ہتھ اٹھائیا۔ مولی تند ویکھ ہتھ، محمد راہ تکائیندا۔
 میری طوبی میری بس، بستہ اپنا آپ ہٹائیندا۔ میری قرآن گا نہ تھکی تیرا جس، تیرا جلوہ نظر نہ آئیندا۔ چوڈاں صدیاں راہ رہیا تگ،
 بڈھا شیخ نین اٹھائیندا۔ اتم بوٹا گیا پگ، پھل تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ نانا تئنا مدینہ مگ، مقبرہ کھئے نہ موہے سہائیندا۔ میری نکیل تیرے
 ہتھ، اپنی ڈوری توہے پھڑائیندا۔ دوئے جوڑ واسطہ گھت، اپنی بھل بخشائیندا۔ لیکھے لا میری رت، میرا کربلا کوک سنائیندا۔ حسن
 حسین گئے ڈھٹھ، علی علی نہ کھئے جنائیندا۔ بن تیرے کسے در نہ ملیا رس، ساچا رس نہ کھئے وکھائیندا۔ تارا چند رہے چھپ، بھیو ابھید نہ
 کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیرے در آس میرے مؤلا، اکو اک رکھائیا۔ چوڈاں
 صدیاں پورا کردے قولا، کول نین تیری وڈائیا۔ آپے وسیں پردے اوبلا، پردہ نشیں اپنا ناؤں دھرائیا۔ میرا بہار کردے ہؤلا، تیرے ہتھ
 سمرتھ وڈائیا۔ میرا چم تیرا بنے پؤلا، پانہی روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم رہیا جنائیا۔ محمد ویکھ
 بے نقاب، نقطہ اپنا آپ مٹائیندا۔ در درویش کر آداب، عادت اکو اک سمجھائیندا۔ نہ کوئی کلمہ نہ نماز، نظام اپنا آپ بدلاییندا۔ نہ کوئی

ساجن رہیا ساز، جلوہ نر آپ پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی رچ رچ کاج، چوڈاں طبق پردہ لاپندا۔ چرن دوارے آؤنا بھاج، ہر بہاوی آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ جنائیندا۔ اپنا حکم ہر جنا، ایکا ایک سمجھائیا۔ ہتھیں تند لینا بندھا، بندھن پچھلا دئے مکٹایا۔ ساچی ونڈن دئے ونڈا، ونڈنہارا تھاوں تھائیندا۔ اپنی ہتھیں گنڈھاں دئے بنھاں، کھولن کئے پھیر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوبند رنگ نیلی دھار، نیلے والا آپ رنگائیندا۔ شہنشاہ شاہ بن سچی سرکار، شاہ پاتشاہ حکم سنائیندا۔ لیکھا لکھ اگم اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، ہر کرتارا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔

★ ۱۹ کتک نوں ایہہ شبد راشٹریتی نوں فوٹو نال بھیجے گئے ★

سچ سندیسہ راج راجان، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی حکمران، ایکا حکم منائیا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سوہیا پائیا۔ کلجگ اتم بن پردھان، نام پردھانگی اک وکھائیا۔ والی ہند کر دھیان، ہر گیان رہیا درڑائیا۔ سمت اٹھاراں کھچی وچوں آپ میان، تیکھی دھار دھار جنائیا۔ رجندر پرساد بنیا انجان، ہر ہر بھیو کئے نہ پائیا۔ پنڈت نہرو بنیا آپ سجان، جگت وڈیا کرے لڑائیا۔ انت وراثت ہونی ویران، سیاست کم کسے نہ آئیا۔ نیتز کھول بال انجان، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ پرگٹ ہویا والی دو جہان، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ یونجاں دیشاں سندیسہ دے وچ جہان، پچھلا لیکھا یاد کرائیا۔ بھلیا رہے نہ شاہ انگلستان، انک انک لیکھ نال شاہیا۔ امریکہ بنیا نہ رہے ودھان، بھیو ابھید رہیا گھلائییا۔ نیتز کھولے شاہ ایران، شہنشاہ اکو حکم منائیا۔ رُسا چینا دے بیان، سچ بیانا اک جنائیا۔ شبد اگمی اک طوفان، تحفہ گھر گھر دئے پُچائیا۔ اتم سارے ہونے ویران، ویری ویر نہ کئے کھائیا۔ لیکھا چکنا شاہ افغان، ترکستان تڑت کرے لڑائیا۔ پرگٹ ہویا جودھا سورپیر بلی بلوان، بل اپنا دئے وکھائیا۔ ست رنگ وکھایا جس نشان، راشٹریتی ہتھ پھڑائیا۔ سو آیا وچ میدان،

اپنا پردہ رہیا اٹھائیا۔ پہلی چیتر دیوے گیان، گوشت کرے تهاؤں تھائیا۔ بٹنے لوہن جائے مُکان، بے مقام پھیرا پائیا۔ اپنی پھیر جنائے شان، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ پنٹھ خالصہ بیوئے حیران، ہر جو ہر ہر اپنا حُکم جنائیا۔ گوبند سورا پرگٹ ہویا میل ملایا گن ندھان، گن اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اِکو اِک جنائیا۔ سچ سندیسہ شاہ سُلطانا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ساچا کھنڈا کڈھ میانا، میاں بیوی ونڈ ونڈائیندا۔ میاں بنیا آپ بھگوانا، بیوی سیاست رُوپ وکھائیندا۔ آپے ویکھن آیا گھر گھر خانہ، در در اپنا گنڈا لاپندا۔ اتم جھلنا اِک نشانہ، نشانہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اِک سُنائیندا۔ سچ سندیسہ پاک صدر، پروردگار آپ جنائیندا۔ اُمت نبی پینا غدر، نہ کوئی میٹ مٹائیندا۔ پن خُداوند کرے نہ کوئی قدر، قادر اپنا حُکم ورتائیندا۔ صدی چوڈھویں نظام دیوے بدل، بدلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرن آیا ساچا عدل، عدالت اِکو اِک رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ آپ سُنائیندا۔ سچ سندیسہ عرب قاصر، ہر ہر آپ جنائیا۔ نیتر کھول صدر ناصر، ناستک رُوپ سرب خُدائیا۔ لہندی دشا وکھائے آتش، اگنی اگ اگ لگائیا۔ ویکھو کرے کھیل خُداوند سازش، اپنی سازش نہ کیسے جنائیا۔ محمد پوری کرن آیا خواہش، خواہش اُمت نال ملایا۔ اتم نکئی جیہی رہن دیوے اِکو شاخ، شناخت اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اِک پُچائیا۔ سچ سندیسہ ایران شاہ، حُکمران آپ جنائیا۔ اُنت بھلے سچا راہ، رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ عبادت خانہ کوئی دے نہ، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اِک ورتائیا۔

اُنی کتک سچ دہاڑا، اِک اِک نال ملایا۔ ایکا نایاں کر وبارا، بوہاری کھیل کرائیا۔ ایکا نایاں کر اُجیارا، اُجر سب دا دئے مٹائیا۔ ایکا نایاں بول جیکارا، جے جیکار دئے سُنائیا۔ ایکا نایاں کر تیارا، ترے بھون بوجھ بوجھائیا۔ ایکا نایاں لا اکھاڑا، نو کھنڈ ناچ نچائیا۔ ایکا نایاں پُرکھ نارا، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ ایکا نایاں ساچی کارا، کرتا پُرکھ آپ کھائیا۔ ایکا نایاں کر پَسارا، پسر پَساری ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ایکا نایاں دے ادھارا، سچ پیارا دئے وکھائیا۔ ایکا نایاں رُوپ وٹائے چن ستارا، تار ستار بلایا۔ ایکا نایاں بھگت دوارا، بھگوان دئے وڈیائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک اُنی اپنی اُتی لئے کرائیا۔ ایک اُنی کھیل اُنسا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ایک کھیل جگت جگدیشا، جگدیشر آپ جنائیندا۔ ایک نام اک حدیثا، ایک حضرت آپ پڑھائیندا۔ ایک رُپ دسے انڈیٹھا، انہو اپنا رنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نایاں میل ملائیندا۔ ایک نایاں نیا ناؤں، نر نرکارا آپ چلائیا۔ ایک نایاں میلا سہج سُبھاؤ، سَتگر پُورا آپ ملائیا۔ ایک نایاں نظری آئے ہر گھٹ تھائوں، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ ایک نایاں نیوں نیوں لاگو پاؤں، پاربرہم سچ سرنائیا۔ ایک نایاں میل ملایا پتا ماؤں، مات پت آپ اکھوائیا۔ ایک نایاں بھگت اُدھارے پھڑ پھڑ باہوں، بالک اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیا۔ اپنا کھیل کرے بھگوت، بھگوت اپنی دیا کھائیندا۔ چند کہے تُوں میرا کنت، ہوں ناری رُپ وٹائیندا۔ تیری مہا سدا اگت، لیکھا لیکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اوٹ رکھائیندا۔ تارا کہے میں تیرا تارا، تارنہار تیری وڈیائیا۔ کلجگ آیا آنت کنارہ، تٹ رووے دئے ڈبائیا۔ آد جگاد تیرا پیارا، پریم پیار بھل نہ جائیا۔ ہوں بردا سیوادارا، بالک تیری سیو کھائیا۔ تُوں بے پرواہ پروردگارا، تیری ڈونگی غار نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ چند کہے میں تیرا نُور، نُور نُور وچ سمائیندا۔ تُوں صاحب حاضر حضور، حضرت تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ میری بینتی کر منظور، منشا ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ چوڈاں صدیاں تپیا وانگ تندور، تُدھ بن سیتل دھارا نہ کھئے وکھائیندا۔ میرا معاف کر قصور، قصوروان واسطہ پائیندا۔ میں وچھڑیا رہیا تیتھوں دُور، نیرن نیر نہ کھئے لیائیندا۔ میرا کئدے شرع جوڑ، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ میں تیرے چرناں لاواں دھوڑ، مستک ٹگا اک وکھائیندا۔ تُدھ بن ہویا مجبور، میری مجبوری نہ کھئے مکھائیندا۔ تُوں سرب کلاں بھرپور، گھٹ گھٹ آپ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے جھولی ڈاپیندا۔ تارا کہے میں تیرا تارا، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ چوڈاں لوک نہ کھئے سہارا، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیری خدائی تیرا لائے نعرہ، لاشریک تیری شنوائیا۔ شہنشاہ تیرا نظارہ، جلوہ نُور نظر نہ پائیا۔ تُوں حد حدوڈ وسین باہرا، شرع ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چند ستارا دئے ڈبائیا۔ چند ستارا رہیا کوک، کوک کوک سنائیندا۔ تُوں صاحب اوچو اوچ، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ صدی چوڈھویں ہونا کوچ، کوچا گلی رہن کھئے نہ پائیندا۔

تانا بیٹا نظر آئے نہ کھئے سوت، بن ترکھان سوتر لائیندا۔ آپے گھڑیں سچ قلبوت، کلمہ اپنا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، تارا چند منگ منگائیندا۔ تارا چند کرے پکار، دروہی دروہی رہے سُنائییا۔ میل ملا سانجھے یار، یاری یاراں نال رکھائییا۔ تڈھ
 ین پاوے نہ کھئے سار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ پیر پیغمبر کر گئے کینار، کئی اپنی گئے چھڈائییا۔ تیرے در تے ڈگے آن، نیوں نیوں چرناں سپس
 نوائیا۔ اسپس پچھے رہے انجان، تیرا بھیو کھئے نہ پائییا۔ اُنی کتک کر پچھان، ویہ اٹھاراں کری گڑمائییا۔ گوبند خُون دتا بلیدان، نیہاں ہیٹھ آپ
 رکھائییا۔ اُتے بھگت دوارا بنیا اک نشان، نشانہ سچ سچ جھلائییا۔ جس گھر وسے آپ بھگوان، بھگوان اپنا ڈیرہ لائییا۔ گرمکھاں دوارے آیا
 بن مہمان، مہربان پھیرا پائییا۔ جن بھگتاں دی منن آیا آن، اپنا تان گیا مٹائییا۔ اُتے بہ کے پچھے اپنا دیوے سچ بیان، بیانا اپنا نام رکھائییا۔
 بھگتو دیو اکو دان، داتا جھولی آگے ڈاھیا۔ حکم کرو تے اندر وڑاں آن، حکمے اندر اپنا حکم جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل بے پرواھیا۔ چند ستارا پئے رو، نیتز نیناں نیر وھایا۔ ساڈی سرت سمبھالے نہ کو، کوٹ کوٹ نظر کھئے نہ آیا۔ تیرے چرناں
 نال نہ سکے چھوہ، بانکے چھوہرے دین ڈھایا۔ تُوں بھگت دوارے آیا چھبی پوہ، موہ مُحبت اک ودھایا۔ پیر پیغمبران لیا ٹوہ، اندر وڑ وڑ
 پردہ لاھیا۔ سب دی وست لئی کھوہ، اپنے اندر آپ چھپایا۔ اپنے جہا آپے ہو، رُوپ اپنا آپ پرگنایا۔ دو جہاناں کرے لو، لوآں پُریاں نُوں
 وکھایا۔ اسپس گوڑھی نیند گئے سو، پیر پیغمبر نہ کیسے اٹھایا۔ ساڈے نال کمایا دھروہ، تیرے آگے واسطہ پایا۔ تُوں ہوویں نہ آپ نرموہ، تڈھ
 ین مان نہ کھئے دواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دیا آپ کمایا۔ سُن تارے میرے چھوٹے لال، ہر ساچا سچ جنائییا۔
 صدی چوڈھویں کھا جائے کال، مہاکال ڈورُو رہیا وجائییا۔ چوڈاں طبق ہون بے حال، بہل ہووے سرب لوکائییا۔ محمد سنگ نہ نبھے نال،
 سگلا سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ ساچا مارگ دیاں سیکھال، پردہ اوہلا اک چکائییا۔ گوبند بنے تیرا دلال، بن وچولا میل ملائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا جنائییا۔ ساچے تارے تیرا میل نال منجیت، من واسنا پور کرائیندا۔ اپنی چھاتی اُتے ماری
 لیک، پچھلی لیک آپ مٹائیندا۔ آگے کوئی نہ دے فریق، فرقہ سب دا آپ بدلائیندا۔ اپنی لیکھ لیکھ دئے تاریخ، پچھلی تحریک سرب
 مٹائیندا۔ بالے بالے رہے اڈیک، بالی بڈھ ویکھ وکھائیندا۔ تیری رکھے سچ پریت، پریتیوان آپ نیہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ہر ساچا حُکم جنائیندا۔ چند کہے میں تیرا چند، تیرے نؤر سہائیا۔ جوں بھاوے توں ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار بے پرواہیا۔ تیرا گوبند میلا پُری اند، پُر اند اپنے وچ وکھائیا۔ جے توں مان دتا لال گجری چند، میں چند تیری سرنائیا۔ چوڈاں طبق دے کے آیا کند، اپنی کروٹ ربیا بدلایا۔ لا سینے پا دے ٹھنڈ، میری کٹ پچھلی جدائیا۔ میں تیرا ماناں اک اند، اند تیرے چرن سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ سُن چند میرے سینتل سیت، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تیرا میلا نال جگدیش، جگدیشر آپ کرائیندا۔ جس دوارے چہتر جھلے پرہ ساچے سیس، سو دوارا سو بھا پائیندا۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، تیری بینتی اپنے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چند ستارے آپ سمجھائیندا۔ چند ستارا دوویں لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنی چھاتی لئے سوال، گرُمکھاں راہ وکھائیا۔ سارے اٹھ اٹھ کرو بھال، بن بھالیاں نظری آئیا۔ بن بردا ہویا دلال، سچ دلالی رہیا کھائیا۔ تہاڈی جھلدا رہیا جھال، شاہ کنگال روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چند ستار دئے وڈیائیا۔ چند ستار ساچے لاڑے، دُھر درگاہی آپ پرگٹائیندا۔ اُنی کتک چڑھائے کھارے، کھارا اپنی ہتھیں اٹھائیندا۔ چوڈاں صدیاں محمد دیندا رہیا لارے، لا لا لارا وقت لنگھائیندا۔ آپ بیٹھا رہیا پار کنارے، اُرار روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ دُور ڈراڈے دسدا رہیا نال اشارے، اشارہ اپنا آپ پرگٹائیندا۔ کرے کھیل پروردگارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیندا۔ چند ستارے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ پروردگار ملیا آ، مل مل خوشی منائیا۔ ساچی درگاہ بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دئے وکھا، رہبر بنے سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے رنگ آپ رنگائیا۔ چند ستارے ساچے پُوت، ہرجو اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایک پینٹا تانا دسے سوٹ، سوٹر دھاری ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے آپ انوپ، مہما اپنی آپ سُنائیندا۔ شہنشاہ وڈ بھوین بھوپ، بھوپت راج جوگ کھائیندا۔ لیکھا جان چار کوٹ، دہ دشا پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک نایاں ویکھ وکھائیندا۔ ایک نایاں سمت اُنی، بیس بیس دئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی وڈ گن گنی، گنوتتا پھیرا پائیا۔ لیکھا چُکائے مُسلم سٹی، شیعہ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ لہنا چُکے رکھی مُنی، تپی تپیشر نہ کھئے وڈیائیا۔ چوٹی سب دی جائے مُنی، مون اپنا سکے نہ کھئے کھلائییا۔ بن بھگت کیسے گھر نہ وجے راگ ناد

دُھنی، دُھن آتمک نہ کھئے شنوائیا۔ سب دے سر توں لٹھے چُٹی، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سٹ دئے وڈیائیا۔ چند ستارے تیرا ست، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ اُمت نبی رسؤل دیوے مت، مسلہ اکو اک پڑھائیندا۔ آپے جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُنی کتک آپ وڈیائیندا۔ اُنی کتک میلا میل، مل مل خوشی کرائیا۔ صاحب ستگر سجن سہیل، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ وسنہارا سدا نویل، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گوبند لیکھا گُرو گُر چیل، چیل گُر آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بستر نیل رنگ رنگائیا۔ بستر نیل رنگ اپارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری بھیو نہ آیا۔ آد جُگادی جس دا اکو نعرہ، ظاہرا اپنا نُور رُشنا یا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے مُشاعرہ، مُشکل حل نہ کھئے کرایا۔ سو اتم جن بھگتاں بھگت دوارے دیوے پھرہ، بن سیوادار سیو کھایا۔ آگے آؤن نہ دیوے کوئی آیر غیرا، غیرت اپنی رہیا جنایا۔ کلجگ اتم ورتے قہرا، قہر اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چن ستار دوویں جاگے، جاگرت نین کھلائییا۔ پرہہ در ساچے آئے بھاگے، اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ ابناسی تیرا کاجے، تڈھ بن اور نہ کھئے سہاییا۔ پیر پیغمبر تیرا کلمہ پڑھدے گئے نمازے، تیرے حُجرے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اک سرنائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو دیال، اپنی دیا کھائیندا۔ چند ستارے سُرَت سنبھال، سُرَتی سُرَت کھلائییندا۔ چرن پریتی نبھے نال، سچ نشانہ اک وکھائیندا۔ پہلوں ویکھو سرشٹ سبائی ہندی بے حال، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ چاروں کُنٹ آئے زوال، زاویہ اپنا نہ کیسے سمجھائیندا۔ کتر روپ ونڈ ونڈے نہ کھئے جہان، رقبہ مُرکب نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ سمجھائیندا۔ چند ستارے سُن لے بات، بے پرواہ جنائیا۔ چوڈاں طبق اندھیری رات، اندھ اندھیرا چھائیا۔ نار کُکھنی ہوئی کمدات، کلمہ نبی نہ کھئے شنوائیا۔ پنج وقت نہ کھئے نماز، وُضو بانگ نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ ملے نہ کوئی صفات، صِفر صِفر نہ کھئے گوائیا۔ ایکا الف نہ ملے نجات، بے یگتی نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا دے نہ کھئے باغات، مالی بن سیو نہ کھئے کھائیا۔ پیر پیغمبر مارگ دس دس گئے بوہ بھانت، پردہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ آپ دُور دُراڈے رہے جھاک، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چند ستارے تیرا بنیا ہر جو ساک، اپنا سنگ رکھائیا۔ کر کرپا پردہ دیوے

ڈھاک، ڈھان کو پت سچا ماہیا۔ تیرا لیکھا کرے بے باق، لہنا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچی سیکھیا رہیا سمجھائیا۔ چند ستار چرن پھڑ، سیس جگدیش جھکایا۔ تیرے دوارے ڈگے ڈڑ، ندھڑک بے پرواہیا۔ کر کرپا
 باہوں لے پھڑ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ چوڈاں طبق گئے ہر، جت نظر کھئے نہ آیا۔ تڈھ بن سائیں گئے مر، مرن مرن نہ کھئے مٹایا۔ کر کرپا اپنے
 بٹھ لڑ، اکو ڈوری تند رکھایا۔ تیرے دوارے لگے جڑ، نہ سکے کھئے اکھڑایا۔ تیرا ناؤں لئیے پڑھ، پڑھ پڑھ شکر منایا۔ تیریاں بھگتاں سیوا
 لئیے کر، بن سیوک ویس وٹایا۔ تیرے دواویوں آوے ڈر، ویلے آنت نہ دئیں ڈرکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، چند ستار سیس جھکایا۔ چند ستار گئے جھک، جھک جھک سلام بلائیا۔ پچھلا پینڈا گیا مک، آگے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پیر
 پیغمبراں کولوں لیا پُچھ، بنے کوئی نہ سچ ملاہیا۔ پروردگار سب دیاں جڑاں رہیا پُٹ، نہ سکے کھئے لگائیا۔ کلجگ اتم آپے پیا اٹھ، بل اپنا
 آپ دھرائیا۔ جن بھگت بنائے ساچے ست، پتا پوت جوڑ جڑائیا۔ لگی پریت نہ جائے چھٹ، بندھن بندھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ بھگت پہلواری گئی
 پُٹ، ستجگ ساچا نور رُشنائیا۔ آپ سہائے اپنی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی پوری
 آس کرائیا۔ سری بھگوان دسے بہیت، بھیو آپ جنائیا۔ سمت چڑھنا پہلی چیت، ویہ سو ویہ بکرمی دئے وڈیائیا۔ چند ستارے چھاتی اُتے
 لینا کھیڈ، پتا پوت لاڈ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ چند ستارے کرو دھیان، ہر ساچا
 سچ جنائیندا۔ سارے رکھو اک ایمان، امام آپ سمجھائیندا۔ بغلے مارو جگت قرآن، کرہ اپنا پھیر وکھائیندا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کلام، حرف
 بحرف نہ کھئے پڑھائیندا۔ دین مذہب نہ کھئے اسلام، شرع شریعت نہ کھئے رکھائیندا۔ سچو سچ اک نظام، نظریہ اکو اک پائیندا۔ بنیا رہے آپ
 غلام، بردا رُوپ آپ ہو جائیندا۔ نہ کوئی صُبح نہ کوئی شام، چند ستار نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم چند ستارے، ہر ہرجو آپ جنائیا۔ دیونہارا وست اپارے، واستک اکو اک ورتائیا۔ دوئے لال بیٹھے
 سچ دوارے، در پردہ رہیا گھلائییا۔ جگت جگدیش واجاں مارے، سوہنگ ڈھولا ایکا گائییا۔ آ چند میرے چند پیارے، تینوں صاحب
 ساچا چند دیاں وکھائییا۔ جس دی جوت اٹھ پھر چمکان مارے، زین اندھیری نہ کھئے وکھائییا۔ آد جگاد نہ ہوئے دھواں دھارے، بادل اُپر نہ

پردہ پائیا۔ سو صاحبِ میرا وسے سچکھنڈ دوارے، سچکھنڈ دوارا لوک مات بنائیا۔ سیس بٹھے سچ دستارے، دست اپنے سیو کھائیا۔
 گوبند میلا کنت بہتارے، گھر پایا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آستارے ویکھ ست،
 ست ستوادی آپ جنائیندا۔ چھوٹا بالا دیوے مت، منجیتا من جتیا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ آ کے ویکھ میرا کلاپت، کوچھیاں کھلیاں گلے
 لگائیندا۔ جس دا گوبند ستھر بیٹھا گھت، سو گوبند وچ سمائیندا۔ چرن دوارے آ کے ڈھٹھ، ڈگیان پھڑ اٹھائیندا۔ چار جگ دیاں وچھڑیاں
 ہویا اکٹھ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جس دو جہان چلایا رتھ، گر اوتار پیر پیغمبر راہ وکھائیندا۔ سو صاحب ہویا پرگٹ، پرگٹ اپنی جوت
 جگائیندا۔ سچ ستارے ساچا نام لینا رٹ، سوہنگ ڈھولا اک الائیندا۔ تیرا مٹے وچھوڑا پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ چند ستار سن سنندیسہ، اک دھیان لگائیا۔ کون ویلا ملے نر نریشا، نر نرائن
 بے پرواہیا۔ پچھلا چکائے مؤل لیکھا، مٹا شیخ سنگ نڑائیا۔ آگے کرے نال بھگتاں ہیتا، ہت اپنا نال ملائیا۔ در آیاں گھر کھولے بھیتا،
 بیو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چن ستار دئے وڈیائیا۔ چن ستار تیرا چکیا لہنا، ہر لہنا لیکھے پائیندا۔ اٹھ
 اٹھ ویکھو اپنے نیناں، نیر نیناں آپ وکھائیندا۔ جوں بھگتاں مٹیاں میرا کہنا، توں ساچا حکم سنائیندا۔ سرن سرنائی ساچے بہنا، در گھر
 ساچا اک کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منڈل منڈپ آپ وڈیائیندا۔ چند ستارا منڈل دھار، بھومکا دھول دئے
 وڈیائیا۔ آکاش آکاشاں کھیل نیار، پرکاش پرکاش لے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی رتڑی
 رت مہکائیا۔ ساچی رتڑی سوہے رت، ہر ستگر آپ سہائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، پردہ اوبلا آپ اٹھائیندا۔ پہلی چیتر منڈل منڈپ
 لے پچھ، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سنندیسہ چپ چپیتا،
 چوہاں ہر جنائیا۔ آد جگادی جگ جگ ریتا، بھگون آپ بنائیا۔ لیکھا چکے مندر مسیتا، مستک تلک نہ کھئے چھہائیا۔ ترے گن تپے نہ کھئے
 انگیٹھا، ہون کند نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی کباب بھنے اُپر سیکھاں، چھری حلال نہ کھئے سمجھائیا۔ جھٹکا کرے نہ کوئی پریتا، گوبند کھنڈا اک
 کھڑکائیا۔ چار ورن دسے اک تاریخہ، طرح طرح نال سمجھائیا۔ پرہ کا بھانا لاگے میٹھا، سد منو اک رضائیا۔ گرمکھ اک ست چھ پنج جے

نہ پھولدے میرا انگیٹھا، گھر گھر بہندا ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال وکھاؤندا اکو ریتا، مندر مسیتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرا صاحب سدا سد جیتا، نہ مرے نہ جائیا۔ ویکھو گر اوتاراں پیر پیغمبران بدلن آیا ریتا، ریتیان بھیرا پائیا۔ اوج نیچ راؤ رنک ہست کیت جن اکو جہا کیتا، کیتی سب دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں ویلا بیتا، پیتی کہانی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری اک لیائیا۔ سچ سمگری لے کے آیا، واحد لاشریکا۔ اک نگری بہہ کے آیا، جس دیاں کردے رہے اڈیکان۔ جوت اُجگری کر کے آیا، پچھلیاں میٹے سرب تاریخان۔ اپنی کہانی سجری پڑھ کے آیا، جن بھگتاں دسے چرن پریتا۔ پیر پیغمبر گر اوتاراں پھڑ کے آیا، پھڑ پھڑ باہوں سرب گھسیٹا۔ ستجگ دا ساچا چند چڑھ کے آیا، نورو نور نور انڈیٹھا۔ تارنہارا تارا بن کے آیا، صاحب دیال دیال ہر نزدیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپے جانے اپنی ریتا۔

★ پہلی مگھر ۲۰۱۹ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کل ساچی کلغی، ہر ساچی کار کھائیا۔ نرگن سرگن کھیل آپے کردی، نار کنت روپ وٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے آپ چڑھدی، خاکی خاک آپ سہائیا۔ اپنا نام اپنا اکھڑ اپنا کلمہ آپے پڑھدی، پڑھ پڑھ آپے خوشی منائیا۔ اپنی جوت اپنی اگنی اپنے ہون آپے سڑدی، دوسر سار کیسے نہ آئیا۔ آد آنت اپنا گھاڑن آپے گھڑدی، سنیار ٹھھیار نہ کھنڈے وڈیائیا۔ سیس جگدیش سیو کھائے بن بن بردی، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ در درویش بن بن پھرے ڈردی، نربھو بھے اک رکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پھرے پھڑدی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پری آکاش پھرے لڑدی، آپ اپنا بل وکھائیا۔ جگا جگنتر کیسے کولوں نہ بردی، ہار جت اپنے ہتھ رکھائیا۔ بن بہگت پیار سدا مردی، جیوں جگت نہ کھنڈے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی نور جوت سوائیا۔ جوتی نور کلغی دھر، کل کلکی کھیل کھلائیندا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھ، تخت نواسی سوہیا پائیندا۔ مرد مردانہ آپے بن، نور ظہور آپ کرائیندا۔ حق مقامے آپے کھڑ، جلوہ نور ویکھ وکھائیندا۔ آیت شریعت آپے پڑھ، کلمہ نبی آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ

دُھر دربارا، دُھر دا بھيو آپ چُکائيندا۔ نرگن سرگن پاوے سارا، سرگن نرگن ويکھ وکھائيندا۔ جگ چوکڑی پار کناره، سَتجگ تريتہ دواپر
 آپ ہنڈھائيندا۔ ليکھا جان تئي اوتارا، در در اپنا حُکم منائيندا۔ حُکمے اندر کھيل نيارا، نر ہر نرائن آپ کرائيندا۔ شاستر سمتر ويد پُران کر
 لکھارا، لکھ لکھ ليکھا آپ جنائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ساچی کرنی آپ کھائيندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، ايکا
 ايک کرائيا۔ بھگن ميلا کنت بہتار، گھر ساچے وجے ودھائيا۔ ليکھا جانے پير پيغمبر ساچے يار، ياری ياران نال نہائيا۔ عيسى موسیٰ محمد
 دے آدھار، ايکا ايک کرے پڑھائيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھيل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ جنائيا۔ ساچا بھيو
 ہر بھگوانا، ايکا ايک جنائيندا۔ نانک نرگن نام ترانہ، سَت سَت وڈيائيندا۔ سچکھنڈ دوارا سچ مکانا، حق مقام اک درڑائيندا۔ ايکا جوتي
 کھيل مہانا، گوبند ايکا گود سہائيندا۔ گوبند ميلا پتا سُبانا، ساچی سکھيا اک رکھائيندا۔ دُھردرگاہی ہر نشانہ، نگہبان آپ درڑائيندا۔
 جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائيندا۔ ساچی کرنی گوبند سورا، پُرکھ اکال اک دھيائيا۔
 اندر باہر اکو بھڑا، گپت ظاہر ويکھ وکھائيا۔ نيتر لوچن نين حاضر حضورا، دوس زين نہ کھئے وڈيائيا۔ سرب کلا سمترہ بھريورا، بھريور
 رہيا سرب ٹھائينا۔ وسنہارا دُور نيڑا، نيرن ہو ہو درس دکھائيا۔ تُوں ميلا ميں تيرا، تيرا ميلا بھيو نہ جانے کھئے رايئا۔ تيرا نگر ميلا کھيڑا، ميلا
 کھيڑا تيري وڈيائيا۔ لکھ چوراسی جھوٹھا جھيڑا، جيون جگت جگت گرمائيا۔ کلجگ اتم پُرکھ اکال پاربرہم پت پرميشور نہکامی سدا سوامی
 پائے پھيرا، پھيري اپنی اک جنائيا۔ نو نو چار کرے نيڑا، جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ساچا بھيو آپ چُکائيا۔ ساچا بھيو ہر
 ہر کھولے، خالق خلق ہر جنائيندا۔ دو جہاناں تول تولے، نرگن سرگن ويکھ وکھائيندا۔ آد جگاد رے اڈولے، اڈول ڈل کدے نہ جائيندا۔
 وسنہارا کايا پردے اوپلے، اپنا بھيو نہ کيسے جنائيندا۔ بن گوبند ساچی دھرت کھئے نہ مؤلے، مؤلا رُپ نہ کھئے وکھائيندا۔ نرگن نرگن نال کرے
 قوُلے، سرگن سرگن موہ چُکائيندا۔ اتم کل پرگٹ بھئے اُپر دھوُلے، دھرنی دھرت دھول ويکھ وکھائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کريا کر، ساچی کھيل آپ جنائيندا۔ ساچی کھيل ہر کرتار، گر گر گوبند آپ جنائيا۔ تيرا سيس ميري دستار، تيري دستار ميري
 رُشنائيا۔ تيري پريت ميرا پيار، ميرا پيار تيري وڈيائيا۔ تيري ريت وچ سنسار، شاہ حقير ويکھ وکھائيا۔ بے نقاب مُکھ پردہ آپے پاڑ، شرع

شریعت نہ کھئے وڈیائیا۔ دین مذہبیاں وسے باہر، نور نوراہ سچا ماہیا۔ کل کلکی لے اوتار، سر کلگی اک ٹکائیا۔ جس دی کیسے نہ پائی
 سار، چار جگ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیئی اوتار رہے بھکار، بھگت خالی جھولی آگے ڈابیا۔ پیر پیغمبر سُن دے رہے گفتار، جلوہ
 نور نظر کیسے نہ آئیا۔ کیرن کیرن وچوں کڈھی باہر، اپنی کیرپا دئے درڑائیا۔ موسیٰ ڈگا منہ دے بہار، مفلس ہو کے منگ منگائیا۔ خیا
 غریبی ساچے یار، نزدیکی تیری نزدیکی نظر کیسے نہ آئیا۔ باریکی باریکی تیری گفتار، گفت شنید نہ کھئے جنائیا۔ کوئی نہ جانے تیری
 رفتار، تیرا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکار، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرا نور اک اپار، تیری چمک چمک وڈیائیا۔ تُوں پیراں دا
 پیر پیغمبر شاہاں دا شاہ سکدار، دستگیر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کلگی دئے وڈیائیا۔ ساچی کلگی
 گوبند رنگ، سو پُرکھ زرنجن آپ وکھائیندا۔ چرن بھکاری منگی منگ، منگی منگ پور کرائیندا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، سو پُرکھ
 زرنجن ویس وٹائیندا۔ دو جہان وجائے مردنگ، مردنگا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ
 کرائیندا۔ ساچا کھیل ہر کرتارا، کل کلجگ آپ وکھائیا۔ جوتی جامہ بھیکھ نیارا، آد جگادی راما نظر کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا
 کاہنا، کھیلے کھیل مرد مردانہ، وڈ مردانگی اک کھائیا۔ پیر پیغمبر گائے اک ترانہ، طرح طرح نال سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دئے نشانہ، ست
 نشانہ اک وکھائیا۔ گر گر دیوے اک پروانہ، پرم پُرکھ بوجھ بوجھائیا۔ جگ چوکرئی کھیل مہانا، ستجگ تریتا دواپر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ
 اتم ہوئے پردھانا، ست پردھانگی آپ کھائیا۔ سیس جگدیش سہائے اک نشانہ، بے نشانہ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ کل کلکی گوبند دھار، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ جوتی جوت ہو اجیار، شبدي شبد وند وندائیندا۔
 تخت نواسی ساچے تخت بیٹھ زرنکار، زرنگ اپنا کھیل کھلائیندا۔ جگ چوکرئی پاوے سار، پورب لہنا ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل
 اپار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پنچم مکھ مکھ اپار، اپرمپر رنگ رنگائیندا۔ اک اٹھ کر وچار، بیس بیس سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ ایکا ایک ہویا دو، زرنگ سرگن روپ دھرائیا۔ سرگن زرنگ لگا موہ، موہ مُحبّت اک
 وڈیائیا۔ اتم پرما تم گئی چھوہ، بانکا چھوہرا روپ وٹائیا۔ اپنا ناں رکھایا سو، بنگ اپنا بنس سہائیا۔ امرت اکو اک چو، پیار پیار وچوں

ٹپکائیا۔ نرگن جوت کرے لو، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ اپنے جہا آپے ہو، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ نانا توڑ چھبی پوہ، پورن پور ربیا
 سرب ٹھائینا۔ دو جہاناں ربیا جوہ، گر پیر اوتار نال رلائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ ساچا
 کھیل کرنے یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویکھنہار لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ سناونہارا سچ سلوک، برہما وشن شو
 آپ پڑھائیندا۔ دیونہارا وست تھوک، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ وساونہارا قلعہ کوٹ، سچکھنڈ دوار بنک وڈیائیندا۔ پرگٹاونہارا نرمل جوت،
 جوتی نور نور رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اپنا کھیل اپنا پیار، آپے آپ جنائیا۔ آپے پریم
 کرے وبار، پیا اپنا رنگ رنگائیا۔ آپے ویکھے ویکھنہار، ویکھے ویکھے آپ بگسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پردہ آپ
 چکائیا۔ اپنا پردہ چکے آپ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ اپنا دسے آپ پرتاپ، بھیو ابھید آپ کھلائییندا۔ اپنا بنے آپے مائی باپ، دوسر گود نہ
 کھئے سہائیندا۔ اپنا کرے آپے جاپ، آپے اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ اپنا بنے آپے ساک، سجن سین آپ اکھوائیندا۔ آپے اپنی پرگٹائے ساچی ذات،
 ذات اذاتی نہ کھئے رکھائیندا۔ آپے ہٹے پاکی پاک، پیت اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔
 اپنا پردہ آپے لاہ، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ آد نرنجن آپ اکھوا، سو پُرکھ نرنجن سوبھا پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹا، ایکنکارے رنگ
 رنگائیا۔ سچکھنڈ بیٹھے ساچے تھان، تھان تھنتر اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی اچھیا آپ دھرائیا۔ اپنی اچھیا
 آپے رکھ، مہربان کھیل کرائیندا۔ اپنے وچوں ہو پرتکھ، اپنا نور پرگٹائیندا۔ اپنا کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائییندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ کھلائییندا۔ آپے شاہ سلطان راجن راج، شاہو بھوپ آپ اکھوائیا۔ آپے رچ رچ اپنا کاج،
 ہر ہر آپے ویکھے وکھائیا۔ آپے بنے گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی
 اچھیا آپے پور کرائیا۔ اپنی اچھیا دیوے مان، ہر جو دیا کمائییندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجن، حکمی حکم سنائییندا۔ تخت نواسی نوجوان،
 پنچم مکھ وڈیائیندا۔ پنچم پنچاں کر پردھان، پنچم بھیو کھلائییندا۔ اپنا نور نور مہان، پرکاش پرکاش نال ملائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اپنا نور آپ دھرائیندا۔ اپنا نور جوتی دھار، جوت جوت رُشنائیئا۔ اپنی جوت کر پیار، اپنے انگ لگائیا۔ اپنے مندر دئے

آدھار، آپ اپنی خوشی دکھائیا۔ آپے پھڑ پھڑ کرے پیار، پیار پیار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن پیار نرگن دھار، نرگن نرگن دئے وڈیائیا۔ نرگن پیار ساچا دردی، پُرکھ اکال درد ونڈائیندا۔ ست ستوادى اپنے پیار پوائے ساچی وردی، وردی اپنے رنگ رنگائیندا۔ اپنے نور نورانے ناؤں دھرائے ساچی کلغی، کلغی اپنے سپس اُٹھائیندا۔ آد جگاد جگ جگ اپنی کلا راکھے چڑھدی، لکھ چوراسی آپ نوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کلغی آپ بنائیندا۔ ساچی کلغی دُھردرگاہ، ہر اکو اک بنائیا۔ جگ جگ گر اتاراں پیر پیغمبران شبدي شبدي دیندا رہیا صلاح، آپ اپنی صفت سنائیا۔ کلجگ اتم نرگن پرگٹ ہو کے آئے سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ دو جہاناں کرے رُشنا، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ چوڈاں لوک پردہ دیوے لاه، پردہ نشیں بے پرواہیا۔ ساچا سوہلا دئے سنا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہنگ برہم بولا لئے ویاہ، پاربرہم پرہ پھیری پائیا۔ گوبند وچولا لئے بنا، رُپ رنگ ریکھ نظر نہ آئیا۔ پردہ اوہلا آپ اُٹھا، مولا اپنا ویس وٹائیا۔ تولا بن بے پرواہ، نام کنڈا اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلغی دھر سر کلغی رکھ، کلجگ اتم کھیل کرائیا۔ جگ چوکرئی رہیا دس، شبدي شبدي راگ سنائیا۔ آد آنت کیسے نہ ہویا وس، بے بس سرب لوکائیا۔ جگ چوکرئی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گا گا تھکی جس، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم سب دا تٹا ہتھ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے پرہ چرنیں گئے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم جوں بہاوے توں لینا رکھ، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی بھانڈے سکھ، نام وست نہ کھئے جنائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر دین مذہب کردے آئے پکھ، نرپکھ نہ کھئے اکھوائیا۔ اتم ہونے خالی ہتھ، دو جہان پھری دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ ساچا کھیل جانے بھگونت، بھيو ابھید جنائیندا۔ جگ جگ مایا پائے بے آنت، بے آنت اپنی دھار دکھائیندا۔ ہرجن میلا ورلے سنت، سنت ساجن انگ لگائیندا۔ نام جنائے اکو منت، منتر ایکا نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل سِری بھگوان، ایکا ایک جنائیا۔ اپنا منگے آپے دان، در اپنے الکھ جگائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، در درویش آپ ہو جائیا۔ آپے نیوں نیوں کرے سلام، سجدہ سپس آپ جھکائیا۔

آپے دیونہار پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیا۔ آپے بنے سچ امام، اسم اعظم آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم سچ سندیسہ، ہر کلکی آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم دھارے ویسا، نہکلنک ناؤں رکھائیندا۔ لہنا دین چُکائے برہما وشن مہیشا، شنکر لیکھا آپ مُکائیندا۔ جگ چوکرئی کڈھے بہرم بھلیکھا، بہانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ کھیل کھلائے پتا پوت ہر بیٹا، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ جگ چوکرئی بھلے نہ چیتا، چیتن سب نوں آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کلگی آپ رنگائیندا۔ اپنی کلگی ہر زرنکار، ایکا رنگ وکھائیا۔ گر گوہند تیرا سچ پیار، نانک دھار نال ملائیا۔ پرگٹ ہو اگم پار، الکھ اگوچر کھیل وکھائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، سمبل اپنا چرن چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا آپ چُکائیا۔ پورب لیکھا آپ چُکاؤنا، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ کلگی دھر پھیرا پاؤنا، کلگی اپنے سپس ٹکائیندا۔ گرُمکھ ساچے آپ اٹھاؤنا، اندر وڑ وڑ سیو کھائیندا۔ جگ جنم دا لہنا آپ چُکاؤنا، دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلگی دھر آپ ہو آئیندا۔ کلگی دھر آیا جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھایا وچ آدھ، بن نانک نظر کسے نہ آئیا۔ اک کبیرا لیا سد، سدا اپنا نام رکھائیا۔ کلجگ اتم پردہ لئے کج، گرُمکھ ساچے گود بہائیا۔ غریب نہانے پچھے لئے نہ چھڈ، آگے ہو ہو درس کرائیا۔ جگت جہان پار حد، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوں پُرکھ اکال گر گوہند بنائی اپنی جد، ہنس سرہنس آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو کلگی اک چمکائیا۔ سو کلگی آئی مات، لگ ماتر نہ کھئے رکھائیندا۔ ورن برن نہ کھئے ذات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جگت بہنڈار نہ کھئے کھات، کھاتا اکو نام وکھائیندا۔ پچھلا لہنا چُکائے پچھلی گاتھ، آگے اپنا مارگ لائیندا۔ کلجگ اتم لہنا چُکائے سیاں ساڈھے تِن تِن ہاتھ، روداس چمیارا لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ اہل کدی نہ بھلیا، آد جگادی ساچی کار۔ لکھ چوراسی وچ کدے نہ رُلیا، زرگن جوت نور اُجیار۔ لکھ چوراسی پھلیا پھلیا، پت پنکھڑیاں ویکھے اک گلزار۔ آد آنت کدے نہ بھلیا، سد رکھے بسنت بہار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل کلکی اک اوتار۔ کل کلکی ہر آیا پرہ، زرگن نور نور رُشنائیا۔ بھگت بھگونت لئے لبھ، لکھ چوراسی پھول پھلائیا۔ ستجگ

تريتاً دواپر جو چرناں هيٺها رکھي دب، کلجگ آنت لئ پريگٿاڻيا۔ سرگن زرگن لئ سد، حڪمي حڪم اڪ سنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر،
 آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪري ڪهيل بپرواڻيا۔ بپروا آيا درويش، هر دردي درد وٺائيندا۔ شاه سلطانا نر نريش، زرگن سرگن ڪهيل ڪرائيندا۔
 وسنهارا سچڪهنڊ ساچي ديس، لوڪ مات پھيرا پائيندا۔ غريب نانياں ڪري هيت، ڪوچي ڪلي لڪائيندا۔ گوڀند ساتهياں نال رهيا ڪهيڏ،
 سگلا سنگ آپ هو جائيندا۔ بن بهگتاں دس ڪي نه بهيت، لڪھ چوراسي جيو سرب ڪرلائيندا۔ ويڪهو رت بسنتي مؤل چيت، چيتر
 اپني رنگ رنگائيندا۔ پيس پيس ڪهولي بهيت، بهانڊي سب دي آپ بهنائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ويڪهنهارا ڪنڊھ
 ڪلر ريت، بالو اپنا پردہ لائيندا۔ ڪلغي دهر آيا جگديش، جگديش اپني ديا ڪمايا۔ سرشٽ سبائي رهيا پيس، پيسن پيس سيو ڪمايا۔ ڪي
 سرتي رهن نه ديوي سيس، سيس چهر نه ڪھي جهلائيا۔ نه ڪوئي پڙهي جگت حديث، حجرے ملے نه ڪھي وڏياڻيا۔ نانا ٿي تيس بتيس،
 پيس اڪيس وڃي ودھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪلغي ايڪا نور چمڪايا۔ ڪلغي چمڪي نور نورانه، نور الاهي ويڪھ
 وڪھائيندا۔ پروردگار هو بلوانا، بل اپنا آپ جنائيندا۔ امام امامان اڪ ترانه، راگ انادي ناد الائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ديونهارا ساچا ور، ساچي سڪھيا اڪ جنائيندا۔ ساچي سڪھيا هر ڪرتارا، نر هر نرائن آپ جنائيندا۔ پنج مهينے نه ڪوئي وبارا، جگ جگ
 بھل ڪدي نه جائيندا۔ سينگھ سورن ڪيون رووي زارو زارا، نيتر نير نين پئجهائيندا۔ تيري بھل نه گئي وڃي ڪٿارا، خنجر اپنا جگر
 چرائيندا۔ تيرا ليڪها نال محمد يارا، چار ياري وٺ وٺائيندا۔ اپني اکھين ويڪھ نظاره، نازل وحي آپ جنائيندا۔ اٿي روپ بنيا لڪھارا، ڪاتب قلم
 نه ڪھي وڏياڻيندا۔ جلوہ نور پروردگارا، پرورش گرمڪهاں اندر پائيندا۔ ايڪا نايان بھي اُجيارا، اُني اُنيسا ويڪھ وڪھائيندا۔ چارون ڪنٺ پريگٺ
 بھي پير ظاهرا، ظاهرا اپني ڪل دهرائيندا۔ جس دا لايا هزارا درود نعره، لا حق اپنا حڪم منائيندا۔ الف يي جس دا ڪردی رهي مشاعرہ، سو
 مُشڪلان حل ڪرائيندا۔ پير پيغمبر گر اوتار پھڙ ڪي رکھي اپني دائره، حد سب دي آپ ٿرائيندا۔ ڪل ڪلڪي لے اوتارا، ڪري ڪهيل اپر اپارا،
 نهڪلنڪ اڪ ونجارا، لڪھ چوراسي هٿ وڪھائيندا۔ لڪھ چوراسي ڪهولي هٿ، هٿ هٿوانا اڪو آيا۔ ڪري ڪهيل پُڪھ سمرته، سمرته پُڪھ وڏ
 وڏياڻيا۔ سرشٽ سبائي پاڻي تنه، شبد ٿوري هٿ اُٿائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا ڪلغي دو جهان ڪري رُشنائيا۔

پُرکھ اکال سورا سربنگ، ستگر حُکم جنائیا۔ تخت نواسی بیٹھ ساچے پلنگ، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ آد جُگادی اک اند، اند اند وچ وکھائیا۔ جُگ چوکرئی گئی لنکھ، ویلا وقت وِہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو منگدے رہے منگ، منگی منگ جھولی پائیا۔ دُور دُراڈے کھلوتے آکے آؤ لنکھ، پرہہ ساچا رہیا بُلاییا۔ ویکھو پرکاش پن سورج چند، ہر ستگر آپ کرائیا۔ جس دا لیکھا کوٹ برہمنڈ، کوٹن کوٹ روپ وٹایا۔ جس دا گاؤندے رہے چھند، رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ سو صاحب آنت مُکا کے آیا اپنا پنڈھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارا رہیا کھلایا۔ سچ دوارا ہر جو کھول، زرگن حُکم جنایا۔ آؤ وسو میرے کول، بیہو ابھیدا آپ جنایا۔ اپنا اپنا ڈکھڑا لُو پھول، ہر ڈکھیاں درد وندایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردا رہیا قؤل، کیتا قؤل بھل نہ جایا۔ سچکھنڈ نواسی پرگٹ ہو کے آیا اُپر دھول، دھرت دھول بیہو نہ رایا۔ در چُکائے پردہ اوہل، مُکھ گھنگٹ آپ اٹھایا۔ سچ دوارے جانا مؤل، مؤل اپنا نور وکھایا۔ جس دی گویند چھکی پاہل، سو پرم پُرکھ ویس وٹایا۔ جس دا بیہو نہ پایا کیسے پاندھے رؤل، چار وید نین شرمایا۔ سو ستگر وسیا بھگتاں کول، کوڑی کیریا میٹ مٹایا۔ جُگ چوکرئی ماردا رہیا رول، اتم ساکھیات ویس وٹایا۔ پھڑ پھڑ اُنگلی اپنے نال رہیا تور، اپنا بیہو نہ کیسے جنایا۔ جس نور اُنگلاں نال دسدے رہے اُتے وسے ہور، سو ہر جو نیڑا اپنا آپ وکھایا۔ جس دے آکے بندنا کردے رہے دھئے جوڑ، سو گویند نال جوڑی رہیا بنایا۔ چڑھ کے آیا ساچے گھوڑ، گھوڑا نظر نہ کھئے وکھایا۔ جس دا اُچا لما پوڑ، چڑھ پوڑے درس کیسے نہ پایا۔ جس دا مارگ دسے سوڑ، اوجھڑ راہ پنڈھ نہ کھئے مُکایا۔ سو ویکھن آیا کلجگ اتم گھور، نور نورانہ نور چمکایا۔ تِس آکے کیسے دا چلنا نہ کوئی زور، زور اپنا آپ وکھایا۔ جس دا منتر اکو نام پھور، فرنا سب دا اپنے وچ لئے چھپایا۔ جس دے اُتے سب نے رکھی ڈور، سو ڈوری اپنے نام بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در ساچے لئے بُلایا۔ آؤ در نکے بالے، ہر بالک آپ سمجھایا۔ کلجگ آنت کیوں ہوئے بے حالے، بہل ہو ہو نیر وِہائیا۔ پیر پیغمبران سو سے کالے، کالی زین اندھیری چھایا۔ بھگتاں کڈھے آنت دیوالے، خالی ہتھ دین ڈبایا۔ پرہہ کیسے نہ ملیا مندر مٹھ شودوالے، چاروں گنٹ رہی کُرایا۔ اتم آنتر کرے نہ کوئی پرتپالے، پرتپالک بیٹھا مُکھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کر کیرپا دیا کھایا۔ گر پیر اوتار آؤ آکے، آگا نظر کیسے نہ آئیندا۔ سب دے رنگ ہوئے

بگے، بگا شیر اک ڈرائیندا۔ حُکے اندر سارے بدھے، حُکمی حُکم آپ منائیندا۔ وارو واری بہار سب نے لَدے، تہر نظر کھئے نہ آئیندا۔
 جس نے لوک مات گھلے اتم اوہو سدے، سدا اکو اک سُنائیندا۔ چوڈاں طبقات وچوں پھڑ پھڑ کڈھے، اندر وڑ مکھ نہ کھئے چھپائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم آپ منائیندا۔ آگے آؤ ویکھو پِرت، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ جس نوں کہندے رہے
 لاشریک، تہاڈی شرکت دئے مٹائیا۔ جس دی دسدے آئے تاریخ، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ سو ویلا آیا نزدیک، نیڑے ہو ہو دیا کھائیا۔ آؤ
 درشن پاؤ ٹھیک، ٹھیکرا سب دا بہن وکھائیا۔ دین مذہب ذات پات کوئی رہن نہ دیوے جہیت، اپنی جھلک اک وکھائیا۔ سب دا آتر
 کرے ٹھانڈا سیت، اگنی ت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ آواز اک لگائیا۔ آؤ نیڑے ویکھو در، در
 دروازہ آپ گھلائییندا۔ سرن سرنائی ایکا پڑ، سرن گت اک رکھائیندا۔ ساچے پوڑے جانا چڑھ، پوڑا اکو اک وڈیائیندا۔ چوڈاں صدیاں جو
 ادھ وچ بیٹھے اڑ، اڑکا اپنا نام ہٹائیندا۔ رل مل سارے اکو کلمہ لو پڑھ، کلمہ کلام آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ دُھر فرمانا سُن لو گیت، ہر ساچا سچ سُنائیا۔ سَتجگ بدلن آیا ریت، کلجگ لیکھا دئے مکھائیا۔ عیسیٰ
 مؤسیٰ محمد نانا توڑو مسیت، مسلہ حق کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پُرکھ اکال مٹو ٹھیک، اٹاں گارا نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا گوبند امرت پیتا لا
 کے جھیک، سو پیالہ سب نوں رہیا وکھائیا۔ جام پیائے بیس بیس، بیس بیس آپ ہو آئیا۔ سب دے خالی ہوئے کھیس، خالق اپنی کھیل
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنہڑا اک پُچائیا۔ سچ سنہڑا سُنیا در دروازے، تیرا آنت کوئی نہ پائیندا۔
 پروردگار غریب نوازے، غُربت کھئے نہ وچ رکھائیندا۔ اتم پرگٹ ہوئیوں دیس ماجھے، گوبند گھر اک وسائیندا۔ دو جہاناں رچیا کاجے، رچ
 رچ کاج خوشی منائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ساڈے سازن سازے، پنج ت کایا چولا تن ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو بھائیندا۔ پیر پیغمبر کرن پُکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرا جلوہ پروردگار، نور نور
 چمکائیا۔ چرن کول دے ادھار، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر مہربان مہربان مہربان مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ گر اوتار جوڑ ہتھ، دئے بندھن سیس جھکایا۔ سچ دوار تیرا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اکو نظری آیا۔ جگ جگ اپنا مارگ دس،

لوک مات راہ چلایا۔ تیرا ناؤں گا گائے جس، جس وید پُران صفت صلاحیا۔ تیرا آد آنت کیسے نہ آیا ہتھ، بے آنت تیری وڈیایا۔ اتم سارے کر کے گئے بس، نیوں نیوں چرناں سیس بکایا۔ تیرے بردے تیرے ہوئے وس، جوں بھاویں لئیں چلایا۔ کلجگ اتم رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ ساڈی پوری کردے آس، نراسا کھئے رہن نہ پایا۔ اسپیں تیرے ہوئے داس، بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ در آؤ پیر اوتار گر، ہر سنگر آپ جنائیا۔ سچ پرتی جائے جڑ، جوڑنہارا پھیرا پائیا۔ ایتھے اوتھے نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے ٹرائیا۔ کلجگ آنت بھگونت دی پی لوڑ، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ نیتر کھولو ویکھو نال غور، گھر گورا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سناٹیا۔ سچ سنیہڑا سنیا کت، بن کتاں آپ جنائیندا۔ چار جگ دے وچھڑے گئے من، من منسا پور کرائیندا۔ در دوار کھلوتے کہن دھن دھن، دھن تیری وڈیائی بھیو کھئے نہ آئیندا۔ آد جگادی جننی جن، مات پتا ہو جائیندا۔ ایتھے اوتھے بیڑا بنھ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اکو بھائیندا۔ در تیرے سارے گئے آ، پچھے کھئے رہن نہ پائیا۔ دوئے جوڑ پئے سرنا، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ آد جگادی اک ملاح، ملاہگیر اک سمجھائیا۔ پُرکھ ابناسی ساچی دے صلاح، صفت صلاح نہ کھئے وڈیائیا۔ لکھ چراسی نالوں توڑ کے آئے نکاح، تیرے نال ہوئے گرمائیا۔ محمد کہے چوڈاں طبق دتے تجا، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ عیسیٰ کہے میرے خدا، خدی تیرے وچ رکھائیا۔ موسیٰ کہے ہویا فدا، فطرت روپ نہ کھئے جنائیا۔ تیئی اوتار بیٹھے سیس جھکا، دوئے دوئے پرنام اک دکھائیا۔ بھکت بھگونت ڈھولا رہے گا، گا گا شکر منائیا۔ نانک گوبند رہے دھیا، دھیان دھیان نال رلاٹیا۔ ویکھو ویلا اتم گیا آ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نہکلنکا ناؤں دھرا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ڈنکا اکو شبد وجا، دو جہاناں دئے سناٹیا۔ دوار بنکا اک سہا، گوبند گڑھ دئے وسائیا۔ پُرکھ اکال پھیرا پا، ہوکا دے دے گرمکھ رہیا اٹھائیا۔ ساچا ہٹ دئے چلا، ہرجن ساچے وست دکھائیا۔ کاغذ قلم نہ کھئے شاہ، بن شاہی لیکھا رہیا لکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی دے سارے بنو گواہ، بھلیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی صفا سب دی دئے اٹھا، اُلٹی ریتی ریت چلاٹیا۔ چار جگ دا ڈیرہ دیوے ڈھاہ، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملاٹیا۔ مکے کعبے حج نہ سکے کوئی کرا، کربلا سب توں دئے دکھائیا۔ تیئی اوتاراں لیکھا دئے مکا، در ساچے

مُکر کھئے نہ جائیا۔ بھگت بھگونت لہنا دینا جھولی دیوے پا، جھولی اپنی ہتھیں بھرائیا۔ نوری جلوہ نور دھرے خُدا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال پرگٹ ہووے بے پرواہ، اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ جس دے آگے گوہند سیس گیا جھکا، نرگن ساچا نام منگ منگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ست ستوادی آد جُگادی آیا ویس وٹا، ویس اولّا آپ کرائیا۔ سیس جگدیش تاج رہیا سہا، تخت تاجاں خاک ملّائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، در بیٹھا سچّا ماہیا۔ در بیٹھا سچّا ماہی، بھيو ابھید کھلائیندا۔ چار جُگ دے آؤ راہی، ہر رہبر ویکھ وکھائیندا۔ اکو ویر اک صلاحی، اکو راہ جنائیندا۔ اکو پتا اکو مائی، ایکا بالک روپ وکھائیندا۔ اکو دایا اکو دائی، اکو گود سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنے آپ بُلّائیندا۔ آؤ در ویکھو نیڑے، ہر جو دیا کھائیا۔ کلجگ اتم مُکنے جھیڑے، جھیڑے سب دے آپ چُکائیا۔ کسے نہ وسنا جھوٹھے کھیڑے، کھیڑا جھوٹھا رہن نہ پائیا۔ غریب نہانے گرسکھ گر در بیٹھے کر کے وڈے جیرے، آپ اپنا گئے گوائیا۔ جس نوں نانک نرگن کہہ کے گیا چوٹھی لانولے پھیرے، پھیرا اپنا آپے پائیا۔ جن بھگتاں کرے حق نیڑے، حقو حق ویکھ وکھائیا۔ جنہاں پائے دوالے گھیرے، تنہاں ملے درگاہ مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں در رہیا بُلّائیا۔ گر اوتار کھولن اکھ، اکھ اکھ نال ملّائیا۔ ویکھو صاحب ہویا پرتکھ، پارکھو بنیا سچّا ماہیا۔ اس دے چرنی جائے ڈھٹھ، بن ڈھٹھیاں سار کھئے نہ پائیا۔ دروہی خُدا دی صدی چوڈھویں کیتا کٹھ، اکتھا اکو حکم سُنائیا۔ اپنی گیزہارا لٹھ، دو جہاناں رہیا بھوائیا۔ اپنا اپنا حال چلیئے دس، حال مُریدان سُن سُن خوشی منائیا۔ نہ کوئی جانے اس دا جس، جس گا گا آنت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچّا شہنشاہیا۔ ویکھو کٹھے ہونے بھائی بھائی، گر اوتار ویکھ وکھائیندا۔ جس نے کٹنی سب دی بھابی، سو ستگر پھیرا پائیندا۔ جس نے کٹھے کیتے جھیور چھیمے نائی، سو گوہند میل ملّائیندا۔ جس دی نانک نرگن کری گڑمائی، بن نار کنت سیج ہنڈھائیندا۔ جس نوں رام کرشن کہن سچّا گوسائیں، سو گہر گمبھیر پھیرا پائیندا۔ جس نوں بھگت کہن پھڑ پھڑ پار کرائے باہیں، بھو ساگر نہ کھئے رُڑھائیندا۔ آؤ درشن کریئے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ جس دے پچھے لوک مات آئے بن کے راہی، سو رہبر ویکھ وکھائیندا۔ جس دے پچھے گوہند بوٹا پٹیا کابی، سو سب دی جڑ اکھڑائیندا۔ غریب نہانیاں دُرمت میل مُکھ دھووے

شاہی، بن سیوک سیو کھائیندا۔ لکھ چوراسی کٹے پھابی، پھندن اپنے نام پائیندا۔ جس نے رویداس چمیارے کنگن پھڑایا گنگا دھار کڈھ کے باہیں، سو اپنا ہوکا نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار در سہائیندا۔ گر اوتار آدوارے، در ساچے خوشی منائیا۔ تیرا نور تیرا چمتکارے، تیری جوت جوت سوائیا۔ تیرا در تیرا دربارے، سچکھنڈ تیری وڈیائیا۔ تیرے چرن بن بھکارے، اکو بھکھیا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکائیا۔ دے ور سچے بھگوانا، واری واری سیس جھکایا۔ تون صاحب سچا سلطانا، تیرا آنت کیسے نہ پایا۔ تون مرد مرد مردانہ، سچ مردانگی رہیا جنایا۔ کلجگ اتم پھریں بانا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ رہیا سُنایا۔ سچ سندیسہ ہر کرتار، ہر جو ہر ہر آپ جنائیا۔ در دوار سُنو گرو اوتار، پیر پیغمبر آپ سمجھائیا۔ ایک نایاں کرے خبردار، بے خبر خبر پُچائیا۔ بیس بیسا ہوئے اجیار، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ لیکھا لیکھ اگم اپار، لیکھ لیکھ ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پُرکھ اکال وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال آد آنت، سو پُرکھ زرنجن کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن جگا جگنت، جگ جگ اپنی کار کھائیندا۔ ایکنکارا مہا اگنت، بھیو ابھید نہ کھٹے کھلائیندا۔ آد زرنجن نور اننت، آنت کھٹے نہ پائیندا۔ ابناسی کرتا ایک نام چپائے ساچا منت، منتر اکو اک درڑائیندا۔ سری بھگوان ساچا کنت، کنت کنتویل سوہا پائیندا۔ پاربرہم لیکھا جان جگا جگنت، جگ جگ اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل دھر کے آیا، ہر کرتا پُرکھ اکال۔ سمبل نگر وڑ کے آیا، گر گوبند رکھیا نال۔ غریب نہانیاں لڑ پھڑ کے آیا، گرمکھ ویکھے ساچے لال۔ زر زروانیاں نال لڑ کے آیا، مارے نام کھنڈا تیز کٹار۔ سوہنگ اکھڑ اکو پڑھ کے آیا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم نبھ نال۔ اپنی مرنی آپے مر کے آیا، بھگت بھگونت لئے جوال۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل آپ کمال۔ کرے کھیل آپ کرتارا، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی نور نور چمتکارا، ظاہرا نور کرے رُشنائیا۔ حق حقیقت پاوے سارا، لاشریک اک خدائیا۔ چوڈاں صدیاں پار کنارہ، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھاپیا۔ چوڈاں لوک اکو نعرہ، اکو راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔

ساچی کرنی کرے کرتار، ہر جو اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن وارو وار، نیتر نین سرب اٹھائیندا۔ لوک مات لکھ چوراسی
 جس لائی گلزار، پت ڈالی بھول پھلائیندا۔ مالی بنیا پروردگار، خالی ہتھ پھیرا پائیندا۔ گلشن ویکھے ہر نرنکار، بلبل اپنے رنگ رنگائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا حکم ورتائیندا۔ گلشن ویکھے ہر احباب، آپ اپنا روپ وٹائیا۔ سچ سرنگ وجائے
 رباب، تار ستار نہ کھئے ہلائییا۔ شاہ پاتشاہ لیکھا جانے شاہ نواب، رعیت اپنا ہیو چکائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا لیندے گئے خواب،
 سو خواہ مخواہ اپنا حکم چلائییا۔ جس نوں مندے گئے حق جناب، سو جلوہ رہیا دکھائییا۔ جس دی موسیٰ جھل نہ سکیا تاب، سو اپنا نور
 گرمکھاں آکے رہیا پرگٹائییا۔ جس نوں عیسیٰ کہے میرا باپ، سو خداوند پھیرا پائییا۔ جس دا نرگن نانک جیبا جاپ، جیت جیت سکھ پائییا۔
 جس نوں گر گوبند کہے پُرکھ اکال تھاپنا رہیا تھاپ، تھپکی اپنی گود اک دکھائییا۔ سو کلجگ اتھم دکھاؤن آیا اپنا پرتاپ، پرم پُرکھ وڈ وڈیائییا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے کانپ، تھر ہر کپے بالا جیو پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ بن بوجھ نانک نہ جیبا جاپ، بن سوجھ سوجھ کیسے نہ
 آئییا۔ سمت ویہ سو ویہ بکرمی سب نوں دتے سچا جاپ، جس نوں پڑھیاں مکتی چرناں ہیٹھ سیس جھکائییا۔ نیڑ نہ آئن تینوں تاپ،
 ترے گن بھجے واپو داہیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار توڑے ساک، آسا ترسنا اک گھر وسے نہ دھی جوئییا۔ جس نوں مل جائے شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ مائی باپ، تیس بھکھ نہ لاگے رائیا۔ جس ناری مل جائے ہر جو کلاپات، دوجی سیج نہ کھئے ہنڈھائییا۔ جس آون جاون چک جائے
 واٹ، تیرتھ تٹ نہ ٹھاؤن جائیا۔ جس گھر آکے ملے پُرکھ سمرتھ، سو ڈھونڈن کتے نہ جائیا۔ غریب نانا ہو کے جن بھگتاں گائے جس، اپنے
 جس نہ رکھے وڈیائییا۔ ایتھے مان دے نہ کرے بس، سچکھنڈ اپنے چرناں ہیٹھ رکھائییا۔ اک دوارا جانا وس، جس دوارے ستگر سچا پُرکھ
 اکال آسن لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جوتی جامہ روپ وٹائییا۔ جوتی جامہ بھگتاں خاطر،
 نرگن نرگن آپ وٹایا۔ سچکھنڈ دوارے بنیا رہیا چاتر، جگ جگ اچھل چھل دکھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نام سنیہڑا دیندا رہیا پاتر،
 لکھ لکھ لیکھا جگت جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ کرایا۔ اپنا کھیل کرے بے زور، زر جروانا بھیو
 چکائییا۔ اپنا بیڑا آپے روڑھ، کلجگ نئیا دئے وپائییا۔ اپنا چولا آپے چھوڑ، پنج تت مائی خاک رلائییا۔ اپنا جوڑا آپے جوڑ، سرگن نرگن کری

کُرمائیا۔ اپنا ہوڑا آپے لوڑ، سسے اُپر رہیا ٹکائیا۔ بن نانک ویکھیا کسے نہ کر کے غور، نرگن سرگن سرگن وچ سمائیا۔ جس دا منتر
 چلے پھور، فُرنا اپنا نام جنائیا۔ جس دا کھیل اندھ گھور، گھوری نظر کسے نہ آئیا۔ جس دے ہتھ سب دی ڈور، جوں بھاوے رہیا
 چلائیآ۔ جس دی گرو اوتاراں رکھی لوڑ، سو لوہڑا پاؤن کلجگ اتہ پھیری پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن
 کھیل اک کرائیا۔ نرگن کھیل کرنے آیا، ہر داتا بے پرواہ۔ آپے میٹھارا جھوٹھی چھایا، شہنشاہ اپنا حکم چلا۔ آپے دیونہارا اپنا ناں، ناؤں
 نرنکارا اک درڑا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بسمل روپ خُدا۔ بسمل روپ ہویا خود آپ، اپنا بھیو
 جنائیا۔ لیکھا جان بوہ بدھ بھانت، بھاوی بھانا ہر ورتائیا۔ پیر پیغمبر سُنو بات، ہر باطن رہیا جنائیا۔ سارے پڑھو اک جماعت، طلبا
 روپ اک وکھائیا۔ مکتب کھولے حق جناب، حق حقیقت دے درڑائیا۔ الفیے لوک مات دتا خطاب، پرہہ چرن دوارے الف کم کسے نہ
 آئیا۔ اک الف وجائی تن رباب، سارنگ سارنگا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی
 سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا سُن لو میت، مٹر پیارا آپ جنائیندا۔ آد جگادی ساچی ریت، ریتوان آپ وکھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا
 رل مل گاؤ گیت، گیت گوبند اک وکھائیندا۔ پاربرہم پرہہ ساچی پریت، پُرکھ اکال توڑ نہائیندا۔ گوبند دس کے گیا ٹھیک، کلجگ جیو
 بھیت نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا روپ دھرائیندا۔ نرگن آیا در بنوالی، بن کھنڈ نہ
 پھیرا پائیا۔ آد شکت نہ جوت جوالی، چترنہج نہ کھیل کرائیا۔ نور نورانہ جوت نورانی، ظہور اک شنوائیا۔ آد جگاد مست مستانی،
 مستی اکو اک خُدائیا۔ الک فلک نہ کھئے رُشنانی، روشن نور نہ کھئے وڈیائیا۔ پیر پیغمبر نہ کھئے زندگانی، رُوح بُت نہ کھئے سمائیا۔ اتہ ہوئے
 سارے فانی، سب دا لیکھا آپ چُکائیا۔ بھیو کھلا انجیل فُرانی، عزرائیل سیو کھائیا۔ کلجگ اتہ آوے اک طُغیانی، پیر پیغمبر گئے
 سمجھائیا۔ ندی نوح چڑھے طوفانی، تحفہ دیوے خلق خُدائیا۔ مان رہے نہ کھئے سلیمانی، سلسلا سب دا کرے صفائیا۔ اک سُنائے اپنی آپ
 کہانی، پچھلی کہانی میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنے جہا ہووے آپ لاٹانی، لاء اپنالے بنائیا۔ اپنا لاء کرے
 تعمیل، تعمیل اپنی آپ کرائیا۔ دوسر دے نہ کھئے دلیل، دلیل دلیل نہ کھئے ملائیا۔ درگاہ ساچی نہ کھئے وکیل، وکلا نظر کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتہ

چوڊاں طبقان توڙے آپ فصیل، نیزه نام اک اُٺھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ تینوں دسیئے سچ، سچ سچ آگھ سُنایا۔ تیرے حُکے اندر آئے نچ، لوک مات ویس وٺایا۔ اتم تیرے پیار اندر گئے رچ، آپ اپنا بھیو چھپایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، سر اپنا ہتھ ٺکائی۔ ویہ سو ویہ بکرمی پہلی چیت تیرے آگے ڈاہیئے ہتھ، بن ہتھان ہتھ اُٺھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دینا سچا ور، ور داتا اکو نظری آیا۔ پردے اندر ڈھکیا پردہ، پردہ اپنا نام پائی۔ گُرمکھ چنتا وچ کدے نہ سڙدا، جگت اگن نہ کھئے تپائی۔ در دوارے جو ہوئے بردا، بندی خانہ دئے چھڙائی۔ کر نیمسکار سوہنگ اکھڙ پڙھدا، مہراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان ملے سرنائی۔ پُرمکھ ابناسی کِریا کدا، کر کِریا میل ملائی۔ نانا ٺٺیا جھوٹے گھر دا، گھر ساچے ملی وڙھائی۔ میرا رام نہ جیندا نہ مردا، مرن جمن وچ نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ پلُو آپے پھڙدا، آنت اپنے لڙ بندھائی۔

★ ۷ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی پنج گرائیں بنتا سنگھ دے گرہ ضلع گرداس پُری ★

سو پُرمکھ نرنجن تیری اوٹ، گر اوتار پیر پیغمبر نرگن رہے دھیان لگائی۔ سچکھنڈ دوارا ساچا کوٹ، سورج چند نہ کھئے رُشنائی۔ اک پرکاش نرمل جوت، نورو نور ڈگمگائی۔ جگ چوکری تیرے چرن نہ سکے پہنچ، دو جہان ڈھولا گائی۔ آد آنت تڈھ بن لکھ چوڑاسی جائے اوٹ، پتا پوت نہ کھئے وڙھائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھر پھر ویکھیا لکھن کروچ، پُشکر جنبو پھیرا پائی۔ سلمل سان دے کھوٹ، ساچا ہٹ نہ کھئے جنائی۔ کُشا نیتر رووے روت، نین نیناں نیر وٺائی۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کر کر گئے کھوج، کھوجت کھوجت بھیو کھئے نہ پائی۔ وشن برہما شو ترے گن مایا پنج تت جگت رچنا چُکیا بوجھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ونڈ وٺائی۔ آتم پرما تم ایش جیو جگدیش برہم پاربرہم ربیا لوچ، لوچا پور نہ کھئے وکھائی۔ صاحب سہیلا اک اکیلا نرگن داتا پُرمکھ بدھاتا کدے نہ آئے وچ سوچ، سوچ سوچ تھکی سرب لوکائی۔ رسنا جہوا بئی دند گا نہ تھکے ہونٹ، من مت بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ چوڊاں لوک چوڊاں طبق چوڊاں ودیا کوئی نہ سکے در تیرے پہنچ، چوڊس چند نہ کھئے رُشنائی۔ آد جگاد جگا جگنتر جگت بسنتر سارے ہوئے فوٹ، فتویٰ صادر اک کرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال تیری درگاہ، پروردگار سچ خُدایا۔ مقامے حق ہو
 زُشنا، نوری جلوہ نُور پرگٹایا۔ تختِ نواسی بن سچا شہنشاہ، شاہو بھوپ نام وڈیایا۔ حُکمی حُکم اک جنا، دُھر فرمانا آپ سُنایا۔
 سچکھنڈ دوارا اک وسا، تھر گھر اپنا پردہ لاپیا۔ سُت دُلارا اک جنا، جنی جن ناؤں دھرایا۔ دائی دایا بن سیو کما، سیوا اپنے ہتھ رکھایا۔
 بھيو ابھیدا آپ کھلا، الکھ اگوچر اگم اتھاء، اپنا پردہ آپ اُٹھایا۔ نرگن نرگن میل ملا، ناری کنت سیج ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی دھام سہایا۔ درگاہ ساچی سوبھنیک، سوبھاوت آپ سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن اک توفیق، توفیق
 تیری خُدایا۔ آد جُگاد لاشریک، شِرت وچ کدے نہ آئیا۔ جُگ چوکرئی تیری رکھدے گئے اڈیک، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 کھانی بانی ڈھولا گائیا۔ اتم ویلا آیا نزدیک، کوٹن کوٹ کال واپایا۔ گوبند دس کے گیا ٹھیک، ٹھیکر سب دا آپ بھٹایا۔ نرگن دھارا پُرکھ
 اکالا دین دیلا دو جہاناں دسے اک پریت، ساچی پریت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے سیس جھکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس گیا جھک، در کرن اک عرضویا۔ سچکھنڈ دوار بیٹھا لک، لکویں کھیل کرائیا۔ کلجگ
 ویلا اتم اُٹھ، اُٹھ اُٹھ اپنا رنگ وکھائیا۔ غریب زانیاں اُپر تھ، غُربت سب دی دے مٹایا۔ جگ کرنی کیتی سب توں پُچھ، لُکیا کھئے رہن نہ
 پائیا۔ نو کھنڈ پرتمی نو دوار خالی دسن کایا بُت، حُجرے حج نہ کھئے کرائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگی کندر اُچے ٹلے پریت بُک، لوآن
 پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں اُتُبھج سینج اپنا حُکم جنائیا۔ ساڈے ہتھ نہ دسے کچھ، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکایا۔ تیرے در جھکیا سیس، صاحب سچے سُلطانا۔ جُگ چوکرئی پڑھی
 تیری حدیث، کلمہ نبی رسؤل وکھانا۔ لیکھا گایا تیس بتیس، شرع شریعت جوڑ جُرانا۔ ایکا منگی منگ بیس اکیس، پرگٹ ہو نُور نُورانہ۔
 لیکھا جان راگ چھتیس، بہتر کھول اک دکانا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے صاحب مرد مردانہ۔
 مرد مردان سچکھنڈ نواسی، پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ نرگن نُور جوت پرکاسی، پرکاشوان خلق خُدایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پوری کرے
 آسی، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدا آیا بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ دیونہارا دھرم رائے دے ہتھ پھاسی،

فتویٰ اِکو اِک لگائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے پنڈت کاشی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، نرگن اپنا رُوپ دھرائیندا۔ وشن برہما شو دیوے گیان، کروڑ تیتیسا سُرپت اِند آپ اُٹھائیندا۔ ترے گن مایا توڑے مان، پنج تت ممتا موہ چُکائیندا۔ راؤ زنکان راج راجاناں شاہ سُلطاناں دیوے دُھر فرمان، سچ سنندیسہ اِک سُنائیندا۔ جوتی نُر نُر مہان، نُر نُرانہ ویس وٹائیندا۔ پیر پیغمبراں دیوے دان، دستگیر اپنا دست ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنندیسہ نر نریشا اِکو اِک جنائیندا۔ سچ سنندیسہ ایکنکار، اونکار آپ جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ نرنجن لئے اُٹھائیا۔ آد نرنجن کھول کواڑ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈا دربار، دو جہاناں اِک دکھائیا۔ سِری بھگوان ست نشانہ دیوے چاڑھ، نرگن سرگن آپ جھلائیآ۔ پاربرہم برہم کرے خبردار، لکھ چوڑاسی لئے جگائیا۔ آتم پرما تم دئے ادھار، ایش جیو نین کھلائیآ۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرے خبردار، سچ سنندیسہ اِک جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر وچھڑے ملو یار، کلجگ اتم میل ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنندیسہ اِک سُنائیا۔ سچ سنندیسہ ساچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم مم اِکو پریت، توہے رُوپ نہ کھئے دکھائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ زنک بھيو چُکائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چوڑانوے چوکری جگ آیا جیت، جت اپنے ہتھ دکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گویند جس دی رکھدے گئے اڈیک، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ لکھ چوڑاسی خالی کرے کھیس، راج راجاناں شاہ سُلطاناں در در آپ پھرائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم اِکو بنے سچ رفیق، رفاقت اپنی آپ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں سِری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار نیتز کھولو، نرگن آپ کھلائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولا اِکو بولو، پچھلا بولا دئے چُکائیا۔ منتر انتر نرگن نرگن دھار مولو، سرگن تن نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنہیڑا اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ کل کلکی ہویا پرتکھ، نہکلنک رُوپ وٹائیندا۔ امام مہدی ہو سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائییندا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی کھیڑا کرے بھٹھ، اگنی جوتی لنبو لائیندا۔ کیسے دا چلے

نہ کھئے وس، حُکمے اندر سرب بھوائیندا۔ جنان چر گر گوبند نہ کہے بس، بستہ سب دا آپ بندھائیندا۔ سچکھنڈ نیواسی دُور ڈراڈا رسیا
 ہس، سوہنگ ہنسنا اپنا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم ورتے جگ،
 جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ جیو جنت ہویے کگ، کاک وانگ رہے کُرائیا۔ نو نو لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پن ہر نامے خالی
 دسن ہڈ، پنج تت کرے لڑائیا۔ کایا اندھیری ڈونگی کھڈ، نرمل جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گر کا شبد گئے چھڈ، من واسنا ہوی ہلکائیا۔ کیسے
 نہ ملے امراید، سادھ سنت رسنا جہوا گا گا ہر ہر نام نہ کھئے رس کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ کہانی آپ سُنائیا۔ سچ کہانی دُھر دی بات، ظاہر باطن آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پڑھو اک جماعت، پٹی اپنی آپ
 وکھائیندا۔ الفیے نانا کائنات، درگاہ روپ نہ کھئے جنائیندا۔ پروردگار ساکھیات، نرگن نرگن اک اکھوائیندا۔ جگا جگنتر نہ کوئی ذات، دین
 مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ ایتھے اوتھے کدے نہ ہویے وفات، مڑھی گور نہ کھئے دبائیندا۔ جگا جگنتر گر اوتاراں وکھائے اپنا گھاٹ، ساچے پتن ڈیرہ
 لائیندا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ اتم مکی واٹ، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں ودیا ہاٹ، دو
 جہاناں پردہ لائیندا۔ دیونہارا نرگن سرگن سرگن سدا نجات، نیج گھر اپنے ڈیرہ لائیندا۔ کیسے ہتھ نہ آئے وچوں لغات، لک لک اپنا
 ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سمجھائیندا۔ سچ سندیسہ دُھر دی گاتھا، ہر گوبند آپ
 جنائیا۔ پُرکھ اکال پتا ماتا، پوت سپوتا دئے وڈیائیا۔ نرگن بدھا نرگن نانا، سرگن نانا توڑ ٹڑیائیا۔ من مت بڈھ نہ کوئی نار کڈاتا، گلکھنی
 روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساکا، پتا پوت مات پت ناری کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کھیلنہارا جگت تماش، جگ چوکرئی ویکھ
 وکھائیا۔ کلجگ اتم گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورن کرے آسا، پورب لیکھا آپ مکائیا۔ منڈل منڈپ دو جہان پرتھی آکاش پاوے ساچی راسا،
 بن نٹوآ ناٹک اپنا اک جنائیا۔ جگ جگ کیسے نہ دسیا اپنا سچ خلاصہ، آپا اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نرگن نور جوت دھر، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں دے دلِاسا، دید عید
 اک وکھائیندا۔ رحیم کریم سچ خُدا بے عیب پروردگار نہ کدے وناسا، ابناسی اپنا ناؤں دھرائیندا۔ دو جہاناں آر پار منجدھار آپے جانے اپنا

واسا، نیتز نین لوچن نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ سمجھائیندا۔ ساچا حُکم حقیقت حق، نہ ہر نرائن آپ جنائیا۔ جس دا چار جُگ وید پُران شاستر سِمرت گیتا گیان انجیل فُران کھانی بانی پاؤندی رہی شگ، سو شہنشاہ اپنا رُوپ وٹائیا۔ نرگن جوت نیراکار آد نرنجن جو وسے گھٹ گھٹ، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ پاربرہم برہم بیج بیجے کایا وت، پت ڈالی پُهل پُهلواڑی آپ مہکائیا۔ جو لکھ چوراسی دیونہارا بُدھ من مت، بھیو ابھیدا بھیو کھلائیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں چلاونہارا جُگ جُگ رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ جس دا رسنا جہوا گا گا گئی جس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنا بھیو کھلائیا۔ کھولے بھیو آپ نرنکارا، نرگن اپنی دیا کھائیندا۔ ست ستوادی لے اوتارا، اُون گون بھیو چُکائیندا۔ دو جہاناں کرے خبردارا، شبدا ڈلارا اک اٹھائیندا۔ وشن برہما شو دئے ہلارا، حُجرہ سب دا آپے ڈھائیندا۔ ترے گن رووے زارو زارا، پنج تت دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے دئے جوڑ کرن نمسکارا، نیوں نیوں سجدہ سپس سرب جھکائیندا۔ تیری کھیل تیری فُدرت پروردگارا، بے پرواہ تیرا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ سرگن نرگن تیری دھارا، گر اوتار خوشی منائیندا۔ پاربرہم برہم تیرا پَسارا، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ ایش جیو تیرا ہلارا، لہر لہر نال ملائیندا۔ آتم پرما تم تیرا اکھاڑا، پنج تت کایا ناچ نچائیندا۔ نرگن جوت تیرا اُجیارا، جوت نرنجن ڈگمکائیندا۔ گھڑنہار سدا ٹھہیارا، گھڑ بھانڈے ویکھ وکھائیندا۔ جگت درشٹی رنگ چھیارا، ایشی ایشٹ نہ کسے جنائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ کلجگ اتم پاوے سارا، کالکھ ٹکا آپے لائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھول دوارا، در دروازہ اک وکھائیندا۔ شبدا اگتی وجے نگارہ، تال تلواڑا نہ کھئے جنائیندا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ نہ کوئی گرو دوارا، ہر مندر اک وڈیائیندا۔ تیل باقی دیا نہ کھئے اُجیارا، کھلا پاتی جوتی نور ڈگمائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ساچے تخت بیٹھ سچی سرکارا، دُھر فرمانا حُکم جنائیندا۔ لیکھا چُکے چار یارا، یاری یار نہ کھئے نہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم ورتے مات، نو نو کرے جنائیا۔ میٹنہار اندھیری رات، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایکا درس دیکھائے ساکھیات، شاخ سب دی دئے کٹائیا۔ نام پیالہ پیائے آب حیات، امرت رس اک چکھائیا۔ جلوہ نور دئے آفتاب، مہتاب کرے رُشنائیا۔ لیکھا لکھ حق جناب، دستگیر وڈ وڈیائیا۔ اتم اک

دوارے کرنا پئے آداب، اسلام علیکم نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ساچا در، محراب اِکو اِک صلاحیا۔ سچ محراب دسے محبوب، محفل اپنی اِک لگائیندا۔ جس دا کیسے نہ دتا سبوت، ساکھیات نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی کعبہ نہ کوئی قلبوت، رُوح بُت نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر در درویش، ہرِ دردی درد جنائیا۔ پروردگار نرگن نور پُرکھ اکال رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، نہ کھئے مؤنڈ مُنڈائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو مہیش، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دوارے نانک نرگن کرے آدیس، سرگن نانک خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اِک وڈیائیا۔ سچ دوارا سوبھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ صاحب ستگر وسے اِکو کنت، کنت کنتوبل سیج ہنڈھائیندا۔ آد جگادی ایکا منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ سدا سہیلا ساچا پنڈت، جگت وِدیا نہ کھئے رکھائیندا۔ دو جہان رکھے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ کھلائییندا۔ ساچا بھیو کھولے آپ، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہے باپ، سو پدر پھیرا پائیا۔ جس نوں محمد کرے آداب، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ جس نوں نانک نرگن کہے وڈ پرتاپ، وڈ پرتاپی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی سچا ماہیا۔ ست ستوادی سچا ماہی، مہربان ہر اکھوائیندا۔ کلجگ اتم بنیا راہی، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ میٹے جھوٹھی شاہی، شہنشاہ کھئے نظر نہ آئیندا۔ گوہند بوٹا پٹیا کاہی، کوڑی کِریا جڑ اکھڑائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار پھڑ پھڑ باہوں میلے بھائی بھائی، دین مذہب نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے تھاو تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا سچ دلیل، دہ دشا آپ جنائیا۔ نیل بستر پھر نیل، نیلی دھار پار کرائیا۔ لیکھا جانے گنی گہیر، گہر گور وڈی وڈیائیا۔ سب دی بدن آیا تقصیر، تقدیر تقصیر نال رلائیا۔ کتن آیا شرع زنجیر، شریعت کم کیسے نہ آئیا۔ لیکھا جان حقیر فقیر، شہنشاہ پردہ دئے اٹھائیا۔ کوڑی کِریا میٹے لکیر، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ مُرید مُرشد کٹے بھیر، بھے بھو نہ کھئے وکھائیا۔ گُرمکھاں دیوے امرت آتم سیر، ترسنا اگنی اگ بچھائیا۔ جن بھگتاں چوٹی چاڑھے پھڑ آخیر، جس دوارے جُلاہا کبیر

ڈھولا گائیا۔ لیکھا جانے پیرن پیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ رحمت کھائے آپ رحمان، دوسر
 سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ چوڈاں طبقاں ویکھ ایمان، محمد نیتر نین کھلائیندا۔ پیر فقیر کر غلام، بردے اکو در بہائیندا۔ نظری آئے سچ امام،
 نظر نظر نال ملائیندا۔ دیونہارا جگ جگ پیغام، پاتر اپنا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 دوسر بھیو کھئے نہ آئیندا۔ دوسر بھیو نہ جانے کوآ، کوک کوک گر اوتار گئے جس گائیا۔ اپنے جہا آپے ہوآ، نرگن نرگن وچ سمائیا۔ اپنا امرت
 آپے چوآ، رس اپنا آپ چکھائیا۔ اپنی کرے آپے سچ لوآ، نرگن جوت جوت زُشنائیا۔ اپنا دیونہارا جگ جگ ڈھوآ، گر اوتاراں پیر پیغمبران
 اپنا نام جھولی پائیا۔ نہ جنے نہ کدے موآ، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی نواں نروآ، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ
 سویا، دوسرین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گاتھا ربیا سمجھائیا۔ ساچی گاتھا
 دیوے دس، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو بے بس، بے عیب پھیرا پائیندا۔ ایکنکارا آیا نس، نرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ آد
 نرنجن کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا بن بن داسی داس، سیوک ساچی سیو کھائیندا۔ سری بھگوان پوری کرے آس، آسا
 پورن آپ ہو جائیندا۔ پاربرہم برہم وسے پاس، سدا سہیلا سنگ رکھائیندا۔ لیکھا جان پرتمھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ بھیو
 کھائے پون سواس، سواس سواساں وچ سمائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تو نو چار ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کھیل کرائیندا۔ خالق خلق کیتا مجبور، مجبوری اپنی دئے سنائیا۔ چوڈاں لوک کرن
 قصور، کسر نظر کتے نہ آئیا۔ نیڑے وسنہارا دسے دور، نیرن نیر درس کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت کلجگ آنت صوفی ہوئے مفرور، سُنپنے وچ
 درس کھئے نہ پائیا۔ کلمہ پڑھ پڑھ پائن فتور، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ جلوہ نظر نہ آئے کھئے ظہور، ظاہر رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ ناتا جُڑیا
 کوڑو کوڑ، کوڑی کرپا سرب ہنڈھائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی بدلن آیا سرب دستور، دو ست ویکھے تھاو تھائیا۔ ہرجن میلے آپ
 ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ سرب کلا آپے بھرپور، بھرپور ربیا سرب تھائیا۔ تو نو کرے چورو چور، چوندی چوٹی نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قاتل مقتول لائے فتویٰ، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جانے توری جلوہ، جلال اپنا اک

وکھائیندا۔ چوڈاں صدیاں چوڈاں لوک چوڈاں طبق سب دا لیکھا منگے کھادا حلوہ، چھری قصائی جگت ہتھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھيو ابھیدا کھولے خالق، خلقت دئے جنائیا۔ پیر پیغمبر کہن آیا مالک، ملک الموت نال لیائیا۔ آگے کوئی نہ دسے ثالث، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نانک گوہند کہے پُرکھ اکال اکو خالص، دوسر خالص نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی ساریاں نال کردا رہیا نالش، بھيو ابھیدا نہ کیسے جنائیا۔ کلجگ ویلے اتم کیسے دی مئے نہ کوئی سفارش، سب دی صفا رہیا اٹھائیا۔ پیر پیغمبر طوبی طوبی کر کے بیٹھے ڈھاہ ڈھارس، ڈھے ڈھے ڈھیری خاک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی بے پرواہ اک خُدا، خُدی وچ کدے نہ آئیندا۔ آد جگاد رہے جُدا، جُز اپنا آپ ونڈائیندا۔ پیر پیغمبر راہ دسے سِدھا، صدق صبوری نال ملائیندا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید مل مل پائے گِدھا، زرگن سرگن تال آپ وجائیندا۔ کوئی نہ جانے صاحب کِدا، اشاریاں نال سرب سمجھائیندا۔ چرن دوارا بن نانک کیسے نہ دِتا، آدھ وچکار سرب رکھائیندا۔ جگ چوکرئی ونڈا آیا حصّہ، جھولی سب دی آپ بھرائیندا۔ کھانی بانی وید پُران شاستر سمرت کتھا کہانی سُنائے قصہ، اپنا بھيو نہ کیسے کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے ساچے وڑ، ساچے تخت سوہا پائیندا۔ ساچا تخت سچے سلطان، ست تیری وڈیائیا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، بھگوان بھيو کھئے نہ پائیا۔ ساچا نُور تیرا مہان، جلوہ نُور نُور رُشنائیا۔ مہان بیدو اک مہان، بی خیر یا اللہ تیری وڈیائیا۔ مقالے حق تیرا نشان، رسوا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ثابت تیرا اک ایمان، اُمت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اِلہی کلام تیرا پیغام، رسنا جہوا نہ کھئے سُنائیا۔ سچکھنڈ تیرا مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ در درویش نہ کھئے دربان، سجدہ سیس نہ کھئے کرائیا۔ تیر ترکش نہ کھئے کمان، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ کاغذ قلم نہ کھئے کلام، کاتب لکھے نال نہ کھئے شاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تتوت نہ کھئے وکھان، ایکا دوا دوا ایکا ویس اویس نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، چرن کول ملے سرنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار منگن منگ، پرہ آگے سیس جھکایا۔ جگ چوکرئی گئی لنگھ، کلجگ ویلا اتم آیا۔ نو کھنڈ پرتھی دیسے ننگ، سر اوڈھن نہ کھئے ٹکایا۔ کیسے دوارے ملے نہ پرمانند، نجاند نہ کھئے چکھایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار پیندی ڈنڈ، ڈنکا نام نہ کھئے وجایا۔ دین مذہب ذات

پات کوڑی کریا ہوئی کندھ، تُوہ بن دھکا نہ کھئے لایا۔ مُلا شیخ مسائق پیر پنڈت پاندھ گرتھی پنٹھی گا گا سناؤندے چھند، سنسا
 روگ نہ کھئے چُکایا۔ آتم پر ماتم مُکیا کیسے نہ پندھ، سادھ سنت نیترو روو نینان نیر رہے وایا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی ایکنکارا اکو سوتا
 دے کر کنڈ، کروٹ اپنی نہ لے بدلایا۔ جیو جنت کلجگ آنت ہوئے بھاگاں مند، اپنا بھاگ سکے نہ کھئے ونڈایا۔ بن ستگر پورے کھئے نہ پائے
 ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے بُجھایا۔ جگت ویراگن ہوئی دُباگن سرت سوانی مات رنڈ، ہر کنت شبد نہ کھئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لے جگایا۔ ہرجن ساچے جاگن ویلا، ستگر پورا آپ جگایا۔ کلجگ وقت ہوئے دُھیلا،
 ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ پرگٹ ہویا اک اکیلا، ایکنکارا ساچا ماہیا۔ نال ملایا گوہند چیلا، چیلا گر آپ اکھوئیا۔ ایتھے اوتھے سجن سہیلا،
 سکلا سنگ آپ نبھائیا۔ آتم پر ماتم کریا میلا، مل مل اپنی خوشی وکھائیا۔ کنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی پھند کٹایا۔ وسنہارا
 دھام نویلا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیلا، آد نرنجن پھیرا پائیا۔ اچرچ کھیل پارہسم پرہہ کھیلا، خالق خلق بھیو نہ
 رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا گرُمکھ سجن لے ملایا۔
 گرُمکھ سجن میلے آن، آن اکو اک رکھائیندا۔ میل ملاواں سری بھگوان، بھگون اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے دان، سوہنگ ڈھولا
 اک پڑھائیندا۔ دو جہان جھلائے نشان، ست ستوادی ہتھ اٹھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا کاہن، گرُمکھ گوپی آپ پرنائیندا۔ لیکھا جانے
 ساچا رام، سیتا سرتی آپ جگائیندا۔ نام اگنی مارے بان، انیالا تیر آپ چلائیندا۔ آنتر ہووے جانی جان، منتر اکو اک پڑھائیندا۔ بسنتر
 بُجھے وچ جہان، ساتک ست ست کرائیندا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، گوجھ گیان آپ کھلائیندا۔ جس جن کر کریا دیوے اپنا نام، تس نام
 اپنے وچ جنائیندا۔ جن بھگتاں پورن کرے کام، کرنی کیرت آپ کھائیندا۔ کایا نگر کھیڑا ویکھ گرام، گرہ اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر، گر شبد جنائے ساچا منتر
 ، منتر اپنا نام سناؤندے۔

☆ ۸ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دتیا ضلع گرداس پُر ☆

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربارا، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ نرگن نور جوت اُجیارا، نور ظہور اک رُشنائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدارا، شہنشاہ بیٹھا آسن لائیا۔ الکھ آگوچر اگم اپارا، الکھ الکھنا لکھیا نہ جائیا۔ نور الابی پروردگارا، بے عیب رُوپ خُدائیا۔ مقالے حق اک نظارہ، نظر وچ کدے نہ آئیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ شبد اگمی بول جیکارا، جے جیکار اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اپارا، ہر جو ہر ہر آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیارا، سرگن نرگن رنگ رنگائیندا۔ دو جہاناں کر پسارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، کرتا قادر اپنی کھیل کرائیا۔ آپے داتا دانی دیوے ور، در درویش اپنی جھولی آپ بھرائیا۔ نرگن سرگن رُوپ دھر، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبد اگمی دیوے ایکا ڈر، نرہو بھہ اپنا اک سمجھائیا۔ بودھ اگادھا نش اکھڑ اکھڑ لینا پڑھ، رسنا جہوا نہ کوئی پڑھائیا۔ سچ محلے اُچ مینار درس دیکھائے آگے کھڑ، جوتی جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ کرے کھیل ایکنکارا، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار کر اُجیارا، پیر پیغمبر نور وکھائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، آتم پرما تم کر پیارا، پریم پریتی بندھن ایکا پائیندا۔ شبد اگمی بول جیکارا، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ پنج تت کایا کھول کواڑا، جن جنی لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل آد پُرکھ، ایکا ایک جنائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا سوگ نہ کھئے وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کر پُرکھ، ساچا پارکھو سیوا لائیندا۔ نت نوت آتم پرما تم دیوے درس، درس عید دید چند چمکائیندا۔ نرگن سرگن اُپر کر کر ترس، مہر نظر اک رکھائیندا۔ آب حیات امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت بُجھائیندا۔ لیکھا جانے عرش قُرس، کلجگ اپنا بھیو چُکائیندا۔ دو جہاناں لاپے قرض، مقروض اپنا لہنا آپ مکھائیندا۔ جگ جگ ہون نہ دیوے کوئی حرج، وشن برہما شو اُٹھائیندا۔ پور کرئے اپنا فرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتار پیر پیغمبر

بھيو ابھيد جنائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر دسے ناتا، نرگن اپنی ديا کھائيندا۔ ستجگ تريتہ دواپر کلجگ جگ چوکری کھيليا جگ تماشہ، جيون جگت اپنے بٹھ رکھائيندا۔ جوتی نثر شبدي دھار ديونہارا داتا، داتا دانی ديا کھائيندا۔ ميٹنہارا اندھیری راتا، ستگر ساچا چند چکھائيندا۔ جگت وديا دس گاتھا، گا گانت کھے نہ پائيندا۔ لکيا رھيا پُرکھ بدھاتا، نيتر نين نظر نہ آئيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر دين مذہب جڑيا ناتا، ساچی ذات نہ کوئی سمجھائيندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ساچا پردہ آپ چکھائيندا۔ ساچا پردہ ديوے لاه، لاشريک اک خدائيا۔ پرگٹ ہويا بے پرواہ، پردہ نشين نظری آئيا۔ جلوہ نثر ايکا دھرا، نورو نثر رُشنائيا۔ ليکھا مکھ کاغذ قلم شاہ، شہنشاہ اپنا حکم منائيا۔ سچ دوارا دئے کھلا، خالق خلق دئے وڈيائيا۔ مخلوق ايکا مارگ دئے پا، رہبر بے سچا ماہيا۔ نام ندھانا اک درڑا، درشتی سب دی دئے کھلاييا۔ وشن برہما شو سيوا لا، کروڑ تینيسا حکم منائيا۔ گر اوتار لئے اٹھا، پير پيغمبر نال ملاييا۔ پچھلا ليکھا دئے مکا، اگلا ليکھا کوئی رين نہ پائيا۔ ہوکا ديوے وابو داہ، دو جہاناں رھيا سُنائيا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش اک کرا، سورج چند نہ کوئی رُشنائيا۔ سورج چن چرنی ڈگے آ، در ساچے سپس جھکائيا۔ ساڈی پچھلی نہ ويکھ خطا، اہل بھل کدے نہ جائيا۔ تده بن ہوئے بے عبا، عبادت کم کيسے نہ آئيا۔ رہبر بنيا اک خدا، چار کٹ کٹ دُہائيا۔ اُمت اُمتی رہی کُرا، اپنی کوک سُنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر بيٹھا آسن لائيا۔ سچ محلہ دس محراب، تيرے آگے اک عرضويئا۔ نيون نيون سجده کرن آداب، سپس جگدیش اک جھکائيا۔ شاہ پاتشاہ اک نواب، نوبت اکو نام وجائيا۔ ديونہار حیات آب، آب حیات ايکا روپ درسائيا۔ لہنا دينا چکے مکھ کعب، کعبہ تيرے چرن وڈيائيا۔ شاہ آسوار چرن گھوڑے دے رکاب، تعاقب اپنا آپ وکھائيا۔ پير پيغمبران بندا رھيا مائی باپ، پتا پوت گود سہائيا۔ گر اوتار کردے رہے تيرا جاپ، جپ جپ اپنا شکر منائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ايکا دينا ساچا ور، در تيرے منگ منگائيا۔ ديوے ور در دربانا، دہ دشا ويکھ وکھائيندا۔ شبد اگتی اک پروانہ، پرم پُرکھ آپ سمجھائيندا۔ کاغذ قلم ہوئے حيرانا، ہر کا بھيو کوئی نہ آئيندا۔ شاستر سمتر ويد پُرانا پڑھ پڑھ تھکے انجيل قرآنا، دو جہانا پندھ نہ کوئی مکھائيندا۔ کھانی بانی گن ندھانا دسے اک نشانہ، تير نشانہ چلے نہ کوئی چڑھائيندا۔ سچکھنڈ وسے سری بھگوانا، درگاہ ساچی آسن لائيندا۔ جودھا سورپير مرد

مردانہ، مہابلی ناؤں دھرائیندا۔ جُگ چوڑی ورتے بھانا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیندا۔ تختوں لاپے راجا رانا، شاہ سلطانا خاک ملائیندا۔ کرے کھیل دو جہاناں، نرگن سرگن دھار جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیانا، دھیان دھیان وچ ملائیندا۔ پرگٹ ہویا نوجوانا، بردھ بال جوان روپ نہ کوئی رکھائیندا۔ ساچے وسے مندر مکانا، سمبل ڈیرہ اکو لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سیکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا سمبل کھیڑا، ہر ستگر آپ جنائیا۔ جس دوارے چکے جھیڑا، جھگڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ دو جہاناں وکھائے کھلا ویہڑا، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھاہ ڈھاہ بیٹھے اپنا ڈیرہ، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار نہ کوئی سہائیا۔ کلجگ ویلا آیا نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ پاربرہم پت پریشور جن بھگتاں کہے تُوں میرا میں تیرا، دُوسر سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ نو سؤ چورانوے چوڑی جُگ سچکھنڈ بیٹھا رہیا کر کے وڈا جیرا، زیر زیر حکم منائیا۔ نرگن دھار نرگن جوت نرنکار پایا پھیرا، بھيو ابھیدا نہ کوئی سمجھائیا۔ بن نانک گوہند جانے کھیڑا، کون گھر وسے سچا ماہیا۔ آد جگاد جُگا جُگنتر لکھ چوراسی کرے حق نیڑا، پیر پیغمبر اپنی گود ہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دیونہارا گیڑا، سورج چند رہیا بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا روپ آپ جنائیا۔ ساچا روپ نرگن رنگ، نرویر آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبد ڈوری بٹھ پتنگ، لوک مات آپ اڈائیندا۔ آد جُگا جُگا جُگنتر دو جہاناں ویکھے آر پار لنگھ، منجھدھار اپنا کھیل کھلائیندا۔ بھگت بھگوت ساچے سنت وسے سنگ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ غریب زانیاں کٹنہارا بھکھ ننگ، نام وست جھولی پائیندا۔ ذات پات دین مذہب مارنہارا جھوٹھی کندھ، شرع شریعت میٹھ مٹائیندا۔ آتم پرما تم سُنائے ساچا چھند، گیت گوہند اک الائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان مُکائے پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ جُگ جنم دی تٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی سر سر اپنی سیو کھائیندا۔ نانا توڑے کوڑی کیرپا جھوٹھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ برہم پاربرہم پرہ دیوے اک اند، اند اند وچ رکھائیندا۔ ہرجن سجن ست ستوادی ست چڑھائے چند، چند چاندنی اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا گھر اک وسائیندا۔ سچا گھر وسائے اک، ایکنکارا وڈ وڈیائیا۔ نرمل نور جوت بیک، وویکی اپنی کھیل رچائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے رکھائیا۔ دُوسر رکھے نہ کوئی ٹیک، ایشٹ دیو نہ کھئے

منائیا۔ آد جُگاد کرے کھیل ہمیش، نِت نوٹ ویس وٹائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، سچ سینگھاسن سوہبا پائیا۔ نرگن سرگن لکھّ
چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت رہیا ویکھ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ آد جُگاد الکھنا الکھّ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیس، نیوں
نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ لیکھا جانے گر اوتار پیر پیغمبر اولیئے شیخ، مُلا مسائق پردہ رہیا اٹھائیا۔ پنڈت پاندھے دست بدست ویکھنہارا
ریکھ، ریکھا سب دی رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری اک وکھائیا۔ سچ
سمگری ساچی راس، ہر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن جوت نور پرکاش، پرکاشوان پھیرا پائیندا۔ لہنا دینا توڑ لکھّ آکاشاں آکاش، آکاشاں اُپر
اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن کر داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائیندا۔ جُگ چوڑی ہوئے وناس، تھر کھئے رہن نہ
پائیندا۔ اتم سدے اپنے پاس، دُھر فرمانا حُکم جنائیندا۔ پت ڈالی ویکھنہارا شاخ، پھل پھلواری پھول پھلائیندا۔ سنت سُپیلے گرو گرو چیلے
پرکھنہارا پارجات، پرم پُرکھ پرہ دیا کمائیندا۔ کلجُگ اتم کنڈھے آیا گھاٹ، گھاٹا سب دا پور کرائیندا۔ بن بھگتاں کیسے نہ دیوے دات، لکھّ
چوڑاسی خالی ہتھ پھرائیندا۔ جیو جنت کوڑی کریا کرے گھات، گھاؤ اکو نام لگائیندا۔ اتم پر ماتم دیونہارا سچا ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو
جائیندا۔ شبد سروپی ناتا توڑے ذات پات، اتم برہم اک سمجھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں درس دیکھائے ساکھیات، سخی سرور روپ
دھرائیندا۔ پردہ لاپے کائنات، مُکھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی
کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ لوک مات نرگن دھار کر پرگٹ، پرگٹ اپنا روپ جنائیا۔ لہنا دین چُکائے چوڈاں طبق
چوڈاں ہٹ، چوڈاں لوک بھيو نہ رائیا۔ ترے گن مایا مارے سٹ، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ پنج وکارا میٹے پھٹ، کرے کھیل بے پرواہیا۔
نرگن مارگ نرگن دس، سرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ گر اوتار کر کر وس، پیر پیغمبر بندھن پائیا۔ کلجُگ اتم خالی کیتے سب دے ہتھ،
وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل رچ کرتار، قُدرت قادر ویکھ
وکھائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، کلجُگ اتم پردہ لائیندا۔ نرگن نور نور اُجیار، نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ امام اماماں وڈ سیکدار، شہنشاہ شاہ
آپ ہو آئیندا۔ مقامے حق کر گفتار، گفت سُنید رنگ وکھائیندا۔ حق حقیقت پاوے سار، لاشریک دیا کمائیندا۔ سچ توفیق اک نرنکار،

دُوْجا سنگ نہ کھئے ملائیندا۔ پیر پیغمبر کرے خبردار، خواب اپنا اِکو اک جنائیندا۔ گر اوتاراں دے آدھار، آدرش اپنا اک وکھائیندا۔ سارے کرو اک سوال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ سچ سوال کرو سوالی، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ جلوہ نُور جوت اکالی، نُورو نُور نُور رُشنائیا۔ شبدا اگئی کرے دلالی، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے حق حلالی، حقیقت اپنے وچ چھپائیا۔ پرگٹ ہوئے دو جہاناں والی، دوئے دوئے اپنی دھار جنائیا۔ پیر پیغمبر پھردے خالی، خالق خلق دئے وکھائیا۔ کرے کھیل آپ نرالی، نرگن اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ خالی ہتھ کرن پُکار، نعرہ اِکو اک لگائیا۔ تیرا کھیل پروردگار، بے پرواہ نظر نہ آئیا۔ ہو ہو کرن کر نِمسکار، کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ کوئی نہ دسے مددگار، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ سچی سرنائیا۔ لاشریک پروردگار، مہربان مہربان مہربان دیا کھائیندا۔ پرگٹ ہویا ایکنکارا، ایکا حُکم سُنائیندا۔ رل مل گاؤ ساچی وارا، وارتا اپنی آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول کول چرن کرے نِمسکارا، نیوں نیوں ایکا گھر وکھائیندا۔ کلجگ اتم کرے پار کنارہ، آدھ وچکار نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سرن اک جنائیندا۔ ساچی سرن سِری بھگوان، دوسر اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکرئی جو دیندا رہیا دان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی نام بھرائیا۔ جس دا دسدے گئے نشان، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیا۔ سو کلجگ اتم پرگٹ ہویا وچ جہان، دو جہاناں والی دیا کھائیا۔ سَتجگ ساچا مارگ دسے آن، سَت ستوادی دیا کھائیا۔ رل مل سارے اتم پرما تم پرما اتم ڈھولا گاؤ سِری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم پاربرہم ملیا آن، ممتا موہ رہیا چُکائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھان، تخت نواسی سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ در دربار کرو سلام، علیکم سب دی جھولی پائیا۔ منتر سیکھیا سَت نام، نام سَت وجے ودھائیا۔ رسنا جہوا گائے کلام، ہر کا کلمہ رسنا جہوا پڑھن وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا اک دِرڑائیا۔ ساچی سیکھیا نرگن سرگن میت، مُرید مُرشد کھیل کرائیندا۔ ساچی سیکھیا پرہ چرن پریت، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ ساچی سیکھیا میل ملائے اک اتیت، ترے گن بندھن نہ کھئے پائیندا۔ ساچی سیکھیا لہنا دین چُکائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیندا۔ ساچی

سِکھیا دیوے دھام انڈیٹھ، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیندا۔ ساچی سِکھیا دیوے بیٹھلو بیٹھ، پاربرہم پرہہ سر سر حُکم منائیندا۔ رل مل سارے گاؤ اکو گیت، سوہنگ ڈھولا آپ جنائیندا۔ نانا تئنا مندر مسیت، شودولا مٹھ، بن کایا مندر نظر کھئے نہ آئیندا۔ پرہہ پرکھن آیا لکھ چوراسی نیت، کلجگ اتم پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سِکھیا ڈھر دا لیکھا، لکھت وچ کدے نہ آئیا۔ کن لا لائے وشن برہما مہیش گنیشا، گنپت اپنا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول کول چرن کرن آدیسا، درشت ایشٹ نال ملائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدا آیا اپنا پیشہ، پیشینگوئی سب توں ربیا سنائیا۔ کلجگ اتم سب توں منگے لیکھا، گر اوتار پیر پیغمبر بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی کھیلدا آیا کھیدا، وڈ کھڈاری سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ جنائیا۔ کھیلے کھیدے ایکنکارا، اکل کلا اکھوائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کر پسارا، تھر گھر پردہ لائیندا۔ سن آگئی ہو اجیارا، دھواں دھار ویکھ وکھائیندا۔ شبدا انادی بول جیکارا، برہم برہمادی آپ سنائیندا۔ مات پوت بن لیکھا جانے ست ڈلارا، جن جنی گود وڈائیندا۔ شبدا ست دے ہلارا، جھولا اکو اک وکھائیندا۔ وست امولک بھر بھنڈارا، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ برہما وشن شو کر پسارا، ترے گن نانا جوڑ جوڑائیندا۔ پنج تت تت اکھاڑا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنا حُکم چلائیندا۔ لکھ چوراسی کر پسارا، اتم پرماتم پرماتم وند وندائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نانا جوڑ وچ سنسارا، نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا رنگ رنگائیندا۔ آد انت سری بھگوان پاونہارا سب دی سارا، سمرتھ پُرکھ اپنا کھیل کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار ویکھیا وارو وارا، وارتا اپنے نام لائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہو نہکلنک نرائن نر اوتارا، نام ڈنکا اک وجائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی لوک مات کھول سچ دوارا، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور کر اجیارا، دیا باقی نہ کھئے جگائیندا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کھئے سہارا، پڑھ پڑھ آس نہ کھئے ودھائیندا۔ آپے وسے سب توں باہرا، بے پرواہ اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ کلجگ اتم پار کنارہ، گھنٹیا نٹیا آپ چلائیندا۔ ساچا سنیا پروردگارا، پاربرہم پرہہ کھیل کرائیندا۔ جن بھگت دیوے اک سہارا، اتم پرماتم پرماتم اتم میل ملائیندا۔ سوہنگ شبدا سچ جیکارا، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ سمگری ساچی راس، آد جگاد رکھے پاس، جن بھگتاں دیوے بن بن داسی داس، سیوک اپنی سیوکمائیندا۔ سیوک بن سیری بھگوان، جگ چاکری جگت کمائیا۔ جن بھگتاں دیوے برہم گیان، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ دھرم وکھائے سچ نشان، درگاہ ساچی آپ اٹھائیا۔ لیکھا چکے گوپی کاہن، جس جن ملے سچا ماہیا۔ جن بھگتاں درس دیوے در در آن، گھر گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جگت نیتر نہ سکن پچھان، گر نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، چوڈاں ودیا پئی لڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، گرُمکھ ورلے میلے آن، پورب لہنا جگ جنم دا دینا کرم کانڈ نہکرمی نرگن لیکھا دئے مکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشو اپنی دھار چلائی۔

★ ۸ مگھ ۲۰۱۹ پکرمی نورنگ سنگھ دے گرہ پنڈ دئیا ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ نرنجن سوچے اپنی سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیندا۔ آد جگادی نرمل جوت، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے کوٹ، چار دیوار نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی سوچ آپ سمجھائیندا۔ ساچی سوچ سوچے ہر، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نرہو چکائے بھ ڈر، بھ اور نہ کھئے رکھائیا۔ سچ محلے آپے چڑھ، اٹل منار کرے رُشنائیا۔ درگاہ ساچی نرگن کھڑ، پروردگار نور رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن بہ بہ دیوے ور، تخت نواسی سچا ماہیا۔ اکل کلا کل کھیل کر، الکھ آگوچر اکم اتھاہ اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوچ سوچ وچ سمائیا۔ ساچی سوچ سیری بھگوان، ایکا ایک جنائیندا۔ آد جگادی نوجوان، نرگن اپنا بل وکھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ست پردھانگی آپ کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ ایکنکارا کھیل مہان، کھیلنہارا آپ کھلائییندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا شاہ سلطان، ساچے تخت سوبھا پائیندا۔ سیری بھگوان حکمران، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ پاربرہم آپے جانے اپنی آن، بھانے اپنے آپ سمائیندا۔ سچکھنڈ نواسی تھر گھر دوارا کھول دکان، ساچا ہٹ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سوچ اپنے وچ چھپائیندا۔ ساچی سوچ

سری بھگونت، بھيو ابھيد چھپائيا۔ نرگن نرگن نار کنت، کنت کنتوبل سيچ سھائيا۔ پُرکھ اکال بنائے بنت، اکل کل وڈ وڈيائيا۔ سچکھنڈ دوارا دھام سھنت، سوبھنيک کرے رُشنائيا۔ ليکھا جانے جگا جگنت، جگ جگ اپنا ويس دھرائيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ساچی سوچ اک پرگنائيا۔ ساچی سوچ ہر نرنکار، اک اکلا آپ پرگنائيندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تيار، تھر گھر اپنا پردہ لاپندا۔ مقامے حق کھول کواڑ، نوری جلوہ نور چمکائيندا۔ ليکھا جانے دھر دربار، در دروازہ آپ جنائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ساچی سوچ اپنے نال رکھائيندا۔ ساچی سوچ اپنے نال رکھ، نر ہر نرائن کھيل کرائيا۔ آد آد ہو پرتکھ، مدھ اپنی دھار چلايا۔ نرگن نور کر پرگٹ، ہر گھٹ رہيا سائيا۔ ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن اپنا مارگ آپے دس، بن پاندھی پھيرا پائيا۔ کرے کھيل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ آپ جنائيا۔ چلاونہارا ساچا رتھ، بن رتھوہی سيو کمائيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، سوچ اپنے نال پرنائيا۔ ساچی سوچ جڑيا نانا، پُرکھ اکال ديا کمائيندا۔ نرگن کھيل کھيل تماشا، نرگن اپنا رنگ وکھائيندا۔ نرگن مندر نرگن کرے نواسا، نرگن بہ بہ خوشی منائيندا۔ نرگن جوت نور پرکاشا، نرگن اندھ اندھير وکھائيندا۔ نرگن رکھ ڈونگھا کھاتا، نرگن اتول اٹھ نیکھٹ بھنڈار آپ ورتائيندا۔ نرگن ديونہارا داتا، نرگن خالی جھولی آگے ڈاپندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، اپنی سوچ نہ کيسے جنائيندا۔ ساچی سوچ کيسے نہ ديسے، جگ جگ وڈی وڈيائيا۔ سچکھنڈ دوارے آپے وسے، وسنہارا سچا شہنشاہيا۔ اپنے پيار اندر آپے پھيسے، پریم اپنا بندھن آپے پائيا۔ آپے دو جہاناں اٹھ اٹھ نيسے، لوآن پُرياں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، کرے کھيل بے پرواہيا۔ بے پرواہ کھيل اولا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائيندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، ست ستوادی درگاہ ساچی آسن لائيندا۔ آد جگاد جگ اچھلا، ول چھل اپنی کھيل کرائيندا۔ جوتي شبدي آپے رلا، رل مل اپنا بھيو جنائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ساچا کھيل آپ کرائيندا۔ ساچا کھيل کرے کرتارا، قُدرت قادر ويکھ وکھائيا۔ آد جگادی لے اوتارا، جگ جگ ويس وٹائيا۔ شبد انادی بول جیکارا، برہم برہماد کرے شنوائيا۔ آد نرنجن نور اُجيارا، جوت نرنجن ڈگمگائيا۔ وشن برہما شو دے سہارا، ترے گن بندھن ايکا پائيا۔ پنج تت کرے پيارا، تتو تت نال سائيا۔ لکھ چوراسی کھول کواڑا، اُتُبھج سيتج جيرج اندج اپنا رنگ رنگائيا۔ آتم

پر ماتم دے سہارا، سگلا سنگ رکھائیا۔ زرگن سرگن کر وچارا، زرگن اپنی کل پرگٹائیا۔ ناؤں رکھ گراوتارا، گر گر اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پروردگار، بے عیب وڈی وڈیائیا۔ نور الہی ہو اجیار، کین کین نال ملائیا۔ سورج چند رو سس پاوے سار، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ لوک پرلوک دے آدھار، اون گون رہیا جنائیا۔ ترے بھون کھیل اپار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا بھیو شاہ سلطان، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیندا۔ جگ چوکری ہو مہربان، نو نو اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ چار چار کرے کلیان، کل اپنی آپ رکھائیندا۔ پنجم پنچ دیوے مان، پنجم اپنا پردہ لابندا۔ چھویں چھپر چھن نہ کھئے مکان، بے مقام پھیرا پائیندا۔ ستویں ست ستوادی نوجوان، زرگن اپنا ناؤں رکھائیندا۔ اٹھار تار کرے کلیان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ اپنی جھولی پائیندا۔ نو دوارے در کھول دکان، سرشت سبائی راہ چلائیندا۔ دسویں کھیل سری بھگوان، بھگون اپنا گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ بھیو ابھیدا ساچے گھر، گھر مندر آپ سہائیا۔ زرگن سرگن دیوے ور، سرگن زرگن دیا کھائیا۔ درس دکھائے آگے کھڑ، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ سچے مندر بے چڑھ، ہر مندر کُنڈا لہیا۔ نور پرکاش ایکا کر، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ برہم پاربرہم پرہ لئے پھڑ، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ کایا مندر گھاڑن گھڑ، گر ستگر ونڈ ونڈائیا۔ اکو اکھ دیوے ور، نش اکھ کرے پڑھائیا۔ ست سرؤپی باہوں پھڑ، سپس دھڑ لیکھ مکائیا۔ پنچ وکارا توڑ گڑھ، کوڑی کرپا دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی پنچ تت چولا، کایا مندر آپ سہائیندا۔ لکھ چوراسی کولوں رکھے اوہلا، پردہ دئی نہ کیسے اٹھائیندا۔ گر اوتار سُنائے اپنا سوہلا، سوہلا اکو نام جنائیندا۔ نظری آئے ہر جو مؤلا، مؤلا اپنا روپ وٹائیندا۔ اُلٹا کرے ناہ کولا، کول ناہی آپ بھوائیندا۔ پنچ تت نہ پائے رولا، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیندا۔ سچ دوارا اکو کھولا، گر اوتاراں آپ وکھائیندا۔ تون میرا میں تیرا پُرکھ اکال گاوے ڈھولا، دوجا راگ نہ کھئے سُنائیندا۔ لکھ چوراسی بنیا تولا، نام کُنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں روپ وکھائیندا۔ گر اوتار آپے بن، زرگن سرگن کرے گُرمائیا۔ لیکھا جانے جننی جن،

دھنّ دھنّ جنیندی مائیا۔ ایکا راگ سنائے کنّ، بن کٹاں آپے گائیا۔ بھانڈا بھرم بھو پرہ دیوے بہنّ، ٹھیکر کھے رہن نہ پائیا۔ کرے پرکاش پنج
تت کایا تن، اگنی تت دے بُجھائیا۔ سچکھنڈ وسائے وسیرا نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھنّ، سورج چند نہ کھے رُشنائیا۔ اک اکلّا سیری بھگوان،
سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کوئن کوٹ منگن دان، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ مہربان ہو مہربان، مہبان پیدو بی خیر یا اللہ، الاهی
نور دیا کھائیا۔ پروردگار اک اکلّا، سچ محلہ ربیا وسائیا۔ پیر پیغمبر پھڑائے پلا، ڈوری شبدی تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کھیل کرتا کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جُگ چوکرئی کر وبار، یوہاری اپنی دھار
چلائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، پنج تت چولا مات بندھائیندا۔ شبدی شبد بول جیکار، شہنشاہ اپنا راگ سنائیندا۔ لیکھا لکھت لیکھ
اپار، لکھ لکھ لیکھا آپ پرگٹائیندا۔ وشنوں وشوکر وچار، واستک اپنے رنگ رنگائیندا۔ برسے کھول اک کواڑ، گنڈا اپنی ہتھیں لائیندا۔
ٹھوکر دیوے نام مار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا راہ آپ چلائیندا۔ ساچا راہ چلائے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ آد پُرکھ بن بن
مائی باپ، لکھ چوراسی بنت بنائیا۔ وشن برہما دیوے دات، شنکر اپنا حکم منائیا۔ آتم پرماٹم اوانگ سوہنگ ست سرُپی ساچا جاپ،
چپت چپت ایکا سکھ وکھائیا۔ ایش جیو وڈ پرتاپ، وڈ پرتاپی پردہ لاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، ساچی سوچ نہ کیسے جنائیا۔ سوچیاں کیسے نہ آوے ہتھ، گر اوتار دھیان لگایا۔ آد جُگادی پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔
جُگ چوکرئی دیونہارا نام وتھ، وست امولک اک ورتایا۔ سدا سُھیلا مارگ دس، لوک مات راہ چلایا۔ پنج تت کایا چولے اندر وس،
جگت لیکھا ربیا مُکایا۔ ترے گن وچ نہ جائے پھس، ممتا موہ نہ کھے ودھایا۔ اپنا ناؤں گائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ الایا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد پُرکھ ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھایا۔ ساچی کرنی کرے گوہند، بیہو ابھید چُھپائیا۔ گر اوتار پیر
پیغمبر آد جُگاد بنائے اپنی بند، پتا پوت لاڈ لڈائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی صاحب سلطان ہوئے بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جودھا
سورپیر وڈ مرگند، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سوچ دے وڈیائیا۔ ساچی سوچ سوچنہارا،
ایکنکارا آپ اکھوائیندا۔ جُگ چوکرئی کر وبارا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ ویکھنہارا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔

سچکھنڈ نواسی پروردگارا، تھر گھر اپنا پردہ لاپندا۔ شبدا اگمی ست دُلارا، پُوت سپوتا آپ پرگٹائیندا۔ وشن برہما شو کرائے ونج وپارا، لوآں پُریاں ہتّ چلائیندا۔ چوڈاں لوک دے سہارا، چوڈاں ودیا انگ لگائیندا۔ چوڈاں طبقات پاوے سارا، سبق الاہی اک پڑھائیندا۔ لہنا دینا جانے سَورج چند ستارا، منڈل منڈپ کھوج کھجائیندا۔ نور الاہی ہو اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی کل آپ ورتائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر پار کنارہ، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ لہنا چُکائے شاستر سمرت وید چارا، چارے کھانی چارے بانی پردہ لاپندا۔ چار ورن ویکھے اکھاڑا، کھتری براہمن شوڈر ویش ناچ نچائیندا۔ چاروں کُنٹ کھیل نیارا، نرگن سرگن سرگن نرگن آپ کرائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، کرے کھیل اگم اپارا، بے پرواہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ وید ویاس کرے پیارا، پُوت سپوتا دئے سہارا، براہمن گوڑا ویکھ وکھائیندا۔ موسیٰ ڈگا مُنہ دے بہارا، جلوہ تکیا اک نظارہ، بے نظیر آپ وکھائیندا۔ عیسیٰ منگے بن بھکھارا، کِریا کر پروردگارا، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ محمد رووے زارو زارا، چوڈاں صدیاں دے ہلارا، چوڈاں طبق تیرا کنارہ، پار حد نہ کھئے جنائیندا۔ ناتا جُڑیا چار یارا، چاروں کُنٹ ہویئے ہلکارا، عزرائیل جبرائیل میکائیل اسرافیل حُکمی حُکم منائیندا۔ کرے کھیل آپ کرتارا، امام اماماں سچ سکدارا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سوچ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی سوچ جگ جگ دھار، نرگن نرگن آپ چلائیا۔ نرگن کرن نرگن اُجیارا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ نرگن تت نرگن کرے پَسار، نرگن نرگن ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن نانک دیوے اک آدھار، ادر ادر نہ پھیرا پائیا۔ کایا چولا وچ سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا اپنے وچ رکھائیا۔ بیہو ابھیدا پاربرہم، پرہہ اپنے وچ رکھائیندا۔ آد جگاد نہ پئے جم، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی جانے کم، نہکرمی کرم کمائیندا۔ پون سواس نہ لئے دم، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائیندا۔ کیسے نہ وسے چہپر چہن، چار دیواری بند نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچے تخت بے سِری بھگون، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیندا۔ لہنا دینا مکائے سَورج چن، تارا منڈل اپنی گود بہائیندا۔ نور الاہی اک سُنائے راگ کن، کائنات آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ ساچا منتر ست نام، ست ست کری جنائیا۔ نرگن نانک اک پیغام، پیر پیغمبر ربیا سُنائیا۔ آد جگادی ساچا رام، رمیا ہر گھٹ ٹھائینا۔ نرگن داتا اکو کاہن،

لکھّ چوڑاسی گویا رہیا ہنڈھائیا۔ جُگ چوڑی بدلنہارِ نظام، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ وِشن برہما شو دیوے دان، داتا دانی اپنی وست
 ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت میلا میلے آن، لوک مات وجے ودھائیا۔ سچ وکھائے اک نشان، نِشانہ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ سرِشٹ سبائی
 ہوئی انجان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جیون جُگت نہ کیسے جنائیا۔ سُن سُن تھکے جھوٹھے کان، انحد راگ نہ کھئے
 شنوائیا۔ پی پی تھکی رسنا جام، امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ چلا چلا تھکے شستر بان، تیر نیرالا نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی سوچ نہ کیسے درڑائیا۔ ساچی سوچ ایکنکار، نرگن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نانک نرگن دے آدھار، سرگن نانک آپ
 پڑھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اپار، پُرکھ ابناسی ویکھ وکھائیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں وسیا باہر، لوک مات راہ چلائیندا۔ جگت اُداسی
 بھیکھ نیار، بھیکھی اپنا رنگ رنگائیندا۔ شبد اگئی اک ستار، بن تندى تند و جائیندا۔ دوس رین کرے گفتار، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔
 سچ سندیسہ دتا اتم وار، آنت بھگونت کھیل کرائیندا۔ کلجگ پرگٹ ہووے نہکلنک نرائن نر اوتار، جس دا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ آپے سوچ
 کرے سرب سنسار، پچھلی سوچ سرب گوائیندا۔ جس دے درشن رہے لوچ پیر پیغمبر گر اوتار، سب دی لوچا پور کرائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سوچ اک رکھائیندا۔ ساچی سوچ شبدي سُت، سُت دُلا رے ہتھ پھڑائیا۔ کلجگ آنت
 سہاؤنی رُت، رُت زُڑی مات مہکائیا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی بُت، رُوح قلبوت نہ ونڈ ونڈائیا۔ اپنی دھاروں آپے اُٹھ، نرگن نور کرے رُشنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سوچ رہیا سمجھائیا۔ ساچی سوچ سوچن آیا، نہکلنک نر نرائن۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں
 کھنڈاں ویکھن آیا، نرگن نرگن کھول اپنا نین۔ جگت لہنا میٹن آیا، نانا توڑے کوڑا ساک سجن سین۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہان وپائے وین۔ ساچی سوچ اکو آس، آسا سب دی پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پُرکھ اکال سدے
 پاس، سدا اپنا نام دوائیا۔ صفت صلاحی بے پرواہ ویکھے کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر جگ کرتا کدے نہ ہوئے
 ناس، ابناسی اپنا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سوچ آپے رہیا پرگٹائیا۔ اتم سوچ کرے پرگٹ، پرگٹ اپنا
 کھیل کرائیندا۔ لہنا مُکائے چوڈاں لوک ہٹ، ہٹ ہٹوانا پھیرا پائیندا۔ چوڈاں طبق اپنے کھاتے لئے گھت، کھاتا پچھلا آپ مُکائیندا۔ گر

اوتاراں پیر پیغمبران در دوارے ایکا رکھ، ایکا گھر بہائیندا۔ ساچا مارگ ست ستوادی دیوے دس، دہ دشا ونڈ ونڈائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ
 پنڈھ مکئے نس نس، لوء پُریاں چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ وشن برہما شو گائن جس، جس وید پُراں کیسے ہتھ نہ آئیندا۔ آد جُگادی شبد انادی
 مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے سنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوگری چلاؤندا آیا رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ کلجگ اتم
 زرگن جوت کر پرکاش، نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ سمبل نگری رکھے واس، گوبند میلا اک ملائیندا۔ آپے بیٹھا اپنے گھاٹ، پتن نظر کیسے نہ
 آئیندا۔ گر اوتاراں پُچھنہارا وات، پچھلی وارتا آپ مکھائیندا۔ پیر پیغمبران توڑے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیندا۔ چوداں طبق ویکھو
 کھات، نازل وحی نہ کھئے وکھائیندا۔ رل مل پڑھو اک جماعت، دوجا اکھڑ نہ کھئے سکھائیندا۔ الفیے ہوئی وفات، فاتحہ سب دا آپ
 پڑھائیندا۔ اک سنائے باطن بات، بیٹل اپنا گھر وکھائیندا۔ زرگن نور اک مہتاب، آفتاب آپ رُشنائیندا۔ سچ سلطانا حق جناب، حقیقت
 پردہ آپے لاپندا۔ وڈ امام کرو آداب، ادب اکو اک سمجھائیندا۔ جگ چوگری کدے نہ بھلے یاد، یادداشت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سوچ آپ رکھائیندا۔ ساچی سوچ اک زینکار، اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جگ بیڑا کرے پار، بیڑا اپنے
 کندھ اٹھائیا۔ بے آنت بے آنت کہن سرب پکار، آنت کہن کھئے نہ آئیا۔ دوئے دوئے جوڑ کرن نمسکار، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔
 سچکھنڈ وسے ایکنکار، اک اکلا سچا ماہیا۔ لیکھا جانے تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں سنگ ملائیا۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد کھول کواڑ،
 نیر نین نین درسائیا۔ نانک گوبند ساچی کار، پُرکھ اکال آپ کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن دے ادھار، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔
 کلجگ اتم ویکھے ویکھنہار، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن بردے منگدے گئے بھکھار، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم
 پرگٹ ہووے مہابلی اوتار، بل اپنا آپ جنائیا۔ پچھلی سوچ کرے کرتار، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے پار، جوٹھ جھوٹھ
 دئے مٹائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان دیوے اک ادھار، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پرما تم برہم
 پاربرہم شبد اناد سنائے جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ ڈھولا سوہلا ایکا وار، گیت گوبند آپ الاٹیا۔ نبی رسولاں کرے خبردار، کلمہ امام
 اک پڑھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دیس پردیساں پھیرا پائیا۔ ایکا ایشٹ سری بھگوان، دریشٹ سب دی دئے کھلاٹیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، اِکو سوچ دئے وڈیائیا۔ اِکو سوچ ہر ہر دھار، ہر داتا آپ پرگٹائیندا۔ سچکھنڈ دوارا
 کھول کواڑ، لوک مات رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگونت کر تیار، ترے گن اتیتا میل ملائیندا۔ ٹھانڈا سینتا پاوے سار، ساجن میتا انگ
 لگائیندا۔ چرن پریتا وچ سنسار، ساچی ریتا آپ رکھائیندا۔ مندر مسیتا پار کینار، ستجگ ساچا راہ جنائیندا۔ اوچاں نیچاں اک وہار،
 ذات پات نہ ونڈ ونڈائیندا۔ سچ بغیچہ کھڑے گلزار، گلشن اپنے گل مہکائیندا۔ رسنا جہوا گائے اک جیکار، سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیندا۔
 آتم پرما تم کرے پیار، پرم پُرکھ میل ملائیندا۔ کوڑی کِریا میٹے چہار، جھوٹھی کھیہ نہ کھئے اڈائیندا۔ سچ سچ کرے پیار، ست ست اپنا
 رنگ رنگائیندا۔ کاغذ قلم نہ پائے سار، شاہی لیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، پرم پُرکھ دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں کھولے بند کواڑ،
 بحر کپاٹی گنڈا لائیندا۔ میٹ مٹائے پنچم دھاڑ، پنچم ناتا توڑ ٹرائیندا۔ نرمل جوتی کر اُجیار، اک اِکلوتی میل ملائیندا۔ سوئی سرتی لے
 اُٹھال، اکال مورتی ویکھ وکھائیندا۔ ستگر سچا ہونے دیاں، گرُمکھ لال گود بہائیندا۔ اتم نیڑ نہ آئے کال، مہاکال مُکھ بھوائیندا۔ ناتا توڑ
 جگت جنجال، چرن کول اک درسائیندا۔ مانس جنم نہ ہونے بے حال، بہل ہو نہ کھئے گر لائیندا۔ ویلے آنت کرے سنہال، ستگر پورا اپر اپار
 ----- آپے سُنے مُریدان حال، مُرشد مُریدان حال آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سوچ اک لیائیندا۔
 ساچی سوچ لے کے آیا، کل کلکی ہر اوتار۔ سچکھنڈ دوارے بہ کے آیا، نرگن داتا پروردگار۔ دو جہاناں کہہ کے آیا، سچ سندیسہ
 دیوے ایکا وار۔ اپنا بھانا سہہ کے آیا، بھانا مئے آگم اپار۔ اپنی چرنی ڈھپہہ کے آیا، دوئے دوئے جوڑ کر نمسکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل اپر اپار۔ اپر اپار کھیل اپارا، اپرمپر آپ کرائیندا۔ آد جگادی سوچاں سوچدا رہیا ایکنکارا، اپنی سوچ نہ کیسے
 جنائیندا۔ کلجگ اتم لے اوتارا، نرگن اپنا ناؤں دھرائیندا۔ ستجگ کرنا سچ وہارا، بن بوہاری پھیرا پائیندا۔ آتم پرما تم کرے پیارا، پریم پریتی
 اک سکھائیندا۔ اوچاں نیچاں پار کنارہ، غریب ناناے گلے لگائیندا۔ بھگت بھگونت دئے سہارا، بھگون اپنا راہ چلائیندا۔ چار ورن وکھائے اک
 گھر بارا، بھگت دوارا آپ پرگٹائیندا۔ جس گرہ وسے ایکنکارا، سو مندر سوہبا پائیندا۔ جس مندر نام جیکارا، تس مندر ہر جو سیو
 کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سوچ آپ پرگٹائیندا۔ ساچی سوچ ہر ہر دات، اِکو اک رکھائیا۔ ستجگ

سچ جنائے نام کرامات، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، ایکا اکھر کرے پڑھائیا۔ ایکا بستر ایکا کھاٹ، ابناسی رہیا سہائیا۔ ایکا پُچھنہارا وات، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ ایکا میٹنہار اندھیری رات، کلجگ زین دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سوچ آپ ورتائیا۔ ساچی سوچ گُرمکھاں گولی، کلجگ آنت بھگونت آپ بنائیا۔ بن سوچیاں بدلے کایا چولی، چولا اپنے رنگ رنگائیا۔ بن کہاروں چُکے آپ ڈولی، بن سیوک سیو کمائیا۔ چار جگ دی ویاہن آیا بولی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارا ایکا کھولی، جن بھگتاں آپ وکھائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی بولی، نام بہار نہ کھئے ونڈائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ جنم جنم آتم پرما تم چرن گھولی، گھولی گھول گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سوچ اک پرنائیا۔ ساچی سوچ دئے پرنا، پرنا اپنا نام وچ رکھائیندا۔ نرگن نرگن کرے وواع، سوہرے پیئے اپنے گھر بنائیندا۔ بیس بیسا اک سُدھائے ساہ، سنسا سب دا آپ مُکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچا ڈھولا لَین گا، گا گا خوشی سرب منائیندا۔ طوبی طوبی طوبی کہن رہبر بنیا آپ خُدا، خُدی سب دی آپ مٹائیندا۔ نام ست ست رہیا چیا، واپگرُو واپگرُو اپنا بھیو جنائیندا۔ رام رام رام رہیا سما، رحمت اپنی آپ کمائیندا۔ کرشن کرشن کرشن کاہن رہیا اکھوا، گھنٹیا اپنا بھیو جنائیندا۔ آد شکت مٹیا نٹیا رہیا چلا، ساچا سٹیا پھیرا پائیندا۔ جس رویداس چمیارے پچھے کڈھی اپنی بانہ، گنگا دھار کھیل کرائیندا۔ جس لیکھے لایا کبیر جُلاع، جوہن اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس کوٹن کوٹ پاپی دتے طرح، دُکھیاں دُکھ درد ونڈائیندا۔ سو ساچی سوچ اپنی بھگتاں نال دئے پرنا، پرم پُرکھ اپنا میلا آپ ملائیندا۔ ویکھو پروردگار کرے نکاح، مُکھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ پُن صواب نہ کھئے جنا، صحبت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سوچ جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ دُھر دی سوچ آئی بھگت دوار، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ میری قبول کرو نمسکار، بن نانی دئے دُہائیا۔ چوٹھے جُگ رلی وچ پروار، پُرکھ ابناسی اپنا بنس وڈیائیا۔ میں کرن آئی دیدار، چوڈھویں چند رہیا شرمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کھڑی اک گلزار، پُرکھ ابناسی بوٹا لائیا۔ جس دی مہک نوں ترسن گر اوتار برہما وشن شو راہ تکان، نیتر نین نین اٹھائیا۔ جنہاں کلجگ اتم ملیا وشنو بھگوان، جس وشنو دھار چلائییا۔ نین درشن کیتا آن، میری حرص رہی نہ رائیا۔ در دوار کرو پروان، نیتر نین نین نیر وہائیا۔ میں

بالی اک انجان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی کلجگ آنت بھگتاں اُتے ہویا مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میں منگن آئی دان، خالی جھولی دیو بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سوچ رہیا ڈرڑائیا۔ ساچی سوچ چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ گُرْمکھ ملیا جگت ملاح، بیڑا پار دئے کرایا۔ جس نال سِری بھگوان کرے صلاح، سنسا روگ رہیا مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بے پہچان جگت نیتر نظر کیسے نہ آیا۔

☆ ۹ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی پریم کور دے گرہ ٹھیکری والا ☆

اک اِکلا ایکنکارا، اکل کل ہر اکھوائیندا۔ زرگن سرگن کھیل اپارا، دوئے دوئے روپ آپ وٹائیندا۔ ایکا دوآ کر وبارا، دوئے دوئے اپنے انگ لگائیندا۔ تھر گھر واسی کھول کوارا، شبدی سٹ سٹ جگائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے آپ اکھاڑا، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ وشن برہما شو دئے ہلارا، سُریت راجا کروڑ تیتیسا سویا رہن نہ پائیندا۔ ترے گن مایا دیندا رہیا لارا، پنچم تت بھیو چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دوآ بنت بنائیندا۔ ایکنکارا اک اِکلا، سچکھنڈ و سے سچا ماہیا۔ سچ سنگھاسن ایکا ملا، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ جوتی نور آپے بلا، نورو نور نور رُشنائیا۔ دھر فرمانا ساچا گھلا، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوآ اپنا نور جنائیا۔ ایکا دوآ ہویا دو، دو اپنی دھار چلائییندا۔ اپنے جہا آپے ہو، ہوکا اپنے نام سُنائیندا۔ پتا پوت لگا موہ، پرم پُرکھ میل ملائییندا۔ زرگن سرگن کھیل کرے سو، سو پُرکھ زرنجن بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن لیکھا جانے سو، سو اپنی ونڈ وندا ئیندا۔ ایکنکارا لے کے آئے ڈھوآ ڈھو، ساچی وست ہتھ رکھائیندا۔ آد زرنجن جوت زرنجن چُکائے موہ، موہ مُحبت ویکھ وکھائیندا۔ سِری بھگوان ابناسی کرتا زرگن سرگن نال جائے چھوہ، شہنشاہ ایکا رنگ رنگائیندا۔ پاربرہم برہم ویکھنہارا لیکھا جانے چھبی پوہ، دوئے دوئے اپنا بھیو چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دوآ بندھن پائیندا۔ ایکا دوآ جُڑیا جوڑ، زرگن سرگن دھار

چلائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی دُھر درگاہی لایا ایکا پوڑ، پروردگار وڈ وڈیائیا۔ مقالے حق کرے کھیل ویکھے کر کے غور، نور نورانہ شاہ سلطانا جلوہ نور اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دوآ دئے سمجھائیا۔ ساچا دوآ نرگن سرگن وکھ، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ پت پریشور ہو پرتکھ، لکھ چوراسی اپنا روپ وٹائیندا۔ شبد اگئی بول لکھ، نام جیکارا اک سنائیندا۔ نرگن نال نرگن وکھ، نرگن نال نرگن بندھن پائیندا۔ سرگن کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنی کار وکھائیندا۔ تھر گھر واسی ہو پرگٹ، شبدی ڈنکا اک وجائیندا۔ آد آد اپنا مارگ دس، وشن برہما شو سیو لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دوآ کھوج کھجائیندا۔ ایکا دوآ ایکا انک، ایکنکار آپ جنائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے بنک، بنک دواری سوہیا پائیا۔ لیکھا جانے آد آت، جگ جگ وڈی وڈیائیا۔ نام ندھان جنائے منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ کھیلے کھیل نار کنت، کنت کنتوبل سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن سرگن بنیا دوآ، ہر جو اپنے انک لگائیندا۔ دوسر بھیو نہ جانے کوآ، لکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ اپنے وچ جھپائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پری آکاش پرکاش لیکھا جانے لہنا لوآ، نیتر لوچن نین اپنا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی ویس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑ، ترے گن مایا بندھن پائیا۔ پنچم تت اندر آپے وڑ، آتم پرما تم ویس وٹائیا۔ سچ دوارے ایکا چڑھ، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ نش اکھر اکھر آپے پڑھ، آخر کرے سرب پڑھائیا۔ نرگن جوت نور دھر، دھرنی دھرت دئے وڈیائیا۔ دیونہارا ساچا ور، وشنو جھولی اک بھرائیا۔ سچ بھنڈارا ہتھیں دھر، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ برہما چرنی ڈگا دڑ، نیوں نیوں چرنی سیس جھکائیا۔ پاربرہم پرہہ کرپا کر، تڈھ بن دوآ نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسا ویکھنہار کھیل تماشا اپنی کرپا دیوے کر، دے مت رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکا دوآ پردہ لاپیا۔ ایکا دوآ پردہ لاہ، ایکنکارا دیا کمائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بن ملاح، ساچا بیڑا آپ چلائیندا۔ شبد اگئی دے صلاح، چارے ویدان بھیو کھلائیندا۔ اک درڑائے اپنا نان، ناؤں نرنکارا آپ جنائیندا۔ نرگن سرگن پکڑنہارا بانہہ، سمرتھ اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سچ سندیسہ دئے سنا، بن کتاں آپ جنائیندا۔ گھٹ گھٹ ہر جو رہیا سما، سچ سنگھاسن آسن سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک

سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا دسے یاد، یاد اپنی آپ جنائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو آنت ویکھن آئیا۔ جُگ چوکڑی سُنے فریاد، درگاہ
 بیٹھا آسن لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے داد، نام امولک جھولی پائیا۔ لیکھا جانے سنت سادھ، ہر سجن سچ گوسائینیا۔ بھگت بھگونت
 آپے لادھ، واد وواد میٹ مٹائیا۔ شبد سُنائے اگئی ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ اپنے وچوں آپا کاڈھ، پنج ت کرے رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوا کھیل آپ رکھائیا۔ دوا کھیل ہر کرتارا، دئے دئے دھار آپ چلائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتارا،
 جُگ جُگ ویس وٹائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدا آیا پار کنارہ، بھیو ابھیدا آپ چکائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جُگ لکھ
 چوراسی ویکھدا رہیا اکھاڑا، وشن برہما شو ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دئے اپنا رنگ وکھائیندا۔ دئے دھار
 قدرت کرتار، اپنی آپ جنائیا۔ کرے کھیل پروردگار، بے عیب نور خدائیا۔ مقالے حق ہو تیار، ترے گن اپنا ویس وٹائیا۔ خالق خلق
 ویکھے سانجھا یار، مخلوق اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوا سب نوں رہیا وکھائیا۔ ایکا دوا پیر پیغمبر گر
 اوتار دتی دات، داتا دانی دیا کھائیندا۔ آتم پرما تم اک جماعت، اکو اکھر آپ پڑھائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔
 ۸۳

۸۳

صفت صلاحی سُنائے گاتھ، مہا اکتھ کتھ درڑائیندا۔ وسنہارا اپنے گھاٹ، پار کنارہ نہ کیسے جنائیندا۔ جُگ چوکڑی میٹھارا واٹ، بن
 پاندھی پندھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلنہارا ساچا ہر، ہر جو اپنا کھیل کرائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ،
 سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چلایا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ لکھ چوراسی پائی نتھ، نام ڈوری ہتھ اٹھائیا۔ شاستر
 سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سُنائی گتھ، رسنا جہوا میل ملائیا۔ بتی دند نہ سکن دس، ہر کا آنت کھئے نہ پائیا۔ سادھ
 سنت جیو جہان نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اچے ٹلے پربت رہے تھ، بن پاندھی پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دوا اپنا انک بنائیا۔ دوا دوتی دھار، دھرنی دھرت دھول جنائیندا۔ بھیو کھول تیئی اوتار، بھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شاستر سمرت کرن
 پکار، اچی کوک کوک الائیندا۔ وید ویاسا نیتر رووے زارو زار، نین نین نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ چکائیندا۔ ساچا بھیو ایکا ایک، اک اکلا آپ جنائیا۔ بھگت بھگونت دے ٹیک، ایشٹ دریشٹ آپ وکھائیا۔

ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ آتم پر ماتم میل ملا بُدھی کرے بیک، وویکی اپنی کھیل دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دوآ دئے وڈیائیآ۔ ایک دوآ عیسیٰ موسیٰ رنگ، گل الفی ایک پائیندا۔ شہنشاہ سورا سربنگ، بھیو ابھید آپ
 جنائیندا۔ مقامے حق وجائے مردنگ، مرد مردانہ آپ اکھوائیندا۔ محمد دیونہارا سنگ، سکلا سنگ آپ نیہائیندا۔ چوڈاں طبق ویکھے لنکھ،
 سبق اکو اک پڑھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد آنت منگی اک منگ، دوئے دوئے جوڑ سپس سرب جھکائیندا۔ اتم ہوئی ننگی کنڈ، سر ہتھ نہ کھئے
 ٹکائیندا۔ نیترووے کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ سار نہ کھئے پائیندا۔ کلجگ آنت اندھیرا ہونا اندھ، چاروں کنٹ ساچا نور نہ کھئے رُشنائیندا۔ کم
 نہ آئے چوڈھویں چند، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیندا۔ تھہ بن پروردگارٹئی دیوے نہ کوئی گنڈھ، گنڈھنہار نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ اکو اک جنائیندا۔ ایک دوآ ایکنکار، اونکار دیا کھائیآ۔ زرگن زرگن کر پیار، سرگن نانک میل ملائیآ۔
 سرگن نانک تن شنگار، زرگن نانک جوت جوت رُشنائیآ۔ زرگن نانک شبدی کار، ساچا سوہلا اکو گائیآ۔ زرگن نانک پر نایا کنت بہتار،
 گھر ساچے وجی ودھائیآ۔ پُرکھ ابناسی کرپا دھار، دیوے مان وڈی وڈیائیآ۔ وست امولک جھولی ڈار، نام ست اک رکھائیآ۔ ایک جوتی
 کھیل اپار، گوبند اپنی گود بہائیآ۔ پُرکھ اکال ہویا خبردار، بے خبر اپنی خبر سنائیآ۔ صبر پیالہ دتا پیال، متوالہ اکو ہتھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایک دوآ صفت صلاحیا۔ نانک دوآ زرگن رنگ، زرگن نانک ویکھ دکھایا۔ سچکھنڈ
 نواسی سچ پلنگ، پُرکھ ابناسی اک ہنڈایا۔ غریب نانا منگے منگ، نیوں نیوں اپنا سپس جھکایا۔ ستجگ تریتا دواپر گئے لنکھ، کلجگ
 ویلا اتم آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے ہوئے ننگ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ چاروں کنٹ بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بہتایا۔
 کوئی نہ دیوے آتم پر ماتم پرمانند، نجائند رس نہ کھئے چکھایا۔ کوئی نہ گائے سہاگی چھند، گوبند میل نہ کھئے ملایا۔ سرت سوانی ہوئی رنڈ،
 شبدی کنت نہ کھئے ہنڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اک سہایا۔ در تیرا سو بہاؤنت، میرے
 صاحب سچے سلطانا۔ آد جگادی ایک کنت، لکھ چوراسی سیج ہنڈھانا۔ جگ جگ دیوے منت، منتر نام اک سمجھانا۔ توڑنہارا
 ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ پچھانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سو پُرکھ زرنجن ہوئے آپ مہربانا۔

سو پُرکھ نرنجن دین دیال، دیاندھ دیا کھائیا۔ آد جگاد جگ کرے پرتپال، بن سیوک سیو کھائیا۔ جگ چوکرئی چلنہارا نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے کمال، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ گرہ مندر ویکھے سچی دھرمسال، دھرم دوارے پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا روپ دھرائیا۔ لہنا دین چُکائے کال مہاکال، مہابلی وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ سمجھائیا۔ ساچا بھیو سِری بھگوانا، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کھیل مہانا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہووے جودھا سُورپیر بلی بلوانا، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ دو جہاناں مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا ناؤں آپ پرگٹائیندا۔ اپنا ناؤں رکھے نرنکار، نہکلنک وجے ودھائیا۔ مات پت نہ کھئے آدھار، بھائی بھین نہ کھئے وکھائیا۔ ساک سین نہ کھئے سنسار، پتر دھی نہ کھئے جنائیا۔ بھکت بھگوان کرے پیار، بن بھکتاں نظر کیسے نہ آتیا۔ ساچے سنتاں لئے اُٹھال، گرُمکھاں اپنا پردہ لاپیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ کِریا کرے حال، ستجگ ساچا راہ چلاٹیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر لئے اُٹھال، گوہند نیتر دئے وکھائیا۔ اتم سب دے سرتے کوکے کال، دوئے نال صِفرآپے لائیا۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ چلے اولڑی چال، وید کتیب بھیو نہ پائیا۔ شاستر سمرت ہوئے حیران، انجیل قرآن نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوآ صِفرآ جوڑ جڑائیا۔ دوآ صِفرآ ملیا میل، میلنہار آپ اکھوائیندا۔ شبد گرو لکھ چوراسی کوڑ کُریاری چاڑھے تیل، پہلی چیتر سگن منائیندا۔ گرُمکھاں میلا ہر جو ساچے سجن سُہیل، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوآ صِفرآ جوڑ جڑائیندا۔ دوآ صِفرآ جڑیا جوڑا، ہر ستگر آپ جڑائیا۔ گر گوہند چڑھیا ساچے گھوڑا، گھوڑا نظر کیسے نہ آتیا۔ نیلی دھاروں باہر مارے پوڑا، سُنب اکو اک بلاٹیا۔ سب نوں نظری آئے براہمن گوڑا، نورو نور نور رُشناٹیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی ویکھن کر کے غوڑا، نیتر نین نین کھلاٹیا۔ کرے بدھ اور کی اورا، بھیو ابھیدا رہیا کھلاٹیا۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا رہ جائے جھورا، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اگلا وقت رہ گیا تھوڑا، تھوڑا کر کر رہیا مُکائیا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، نانک ستگر گیا سمجھائیا۔ ہنگ برہم پرہہ آپے بھڑا، بھڑی بھڑی

سُنے خلق خُداِئیا۔ دو جہان پھرے دوڑا، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباِئیا۔ دوآ صِفرِا بیس بیس ایکو ورقہ رکھے کورا، اُتے حرف نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا بیس دئے بناِئیا۔ ایکا بیس سہائے بیسا، بیس بیس نال وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے ہر جگدیشا، نرگن جوت کرے رُشناِئیا۔ راج راجاناں شاہ سُلطاناں خالی کرے کھیسے، در در گھر گھر آپ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بیس بیسا چڑھے جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نرگن اپنا پردہ لاپندا۔ منمکھاں ترے گن آگنی لائے آگ، نو کھنڈ پرتھی تہ نہ کھئے بُجھائیندا۔ کوڑی کِریا ہوئے کگ، ہنس رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ویہ سو ویہ پندراں کتک کیسے نوں لوں نہ دیوے اج پج، جو گھڑیا بھنّ وکھائیندا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا دلیّ تحت بے سچ، سچ سینگھاسن سوہا پائیندا۔ گوبند خالصہ پنٹھ پئے گج، دو جہاناں گونج الائیندا۔ غریباں نایاں پردہ دیوے کج، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کھتری براہمن شوڈر ویش اپنی گود اٹھائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے اک دوارے بہن سچ، ساچا مندر اک وڈیائیندا۔ نانا تھے مکہ کعبہ حج، حُجرہ ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویہ سو ویہ کھیل کرائیندا۔ ویہ سو ویہ کھیل نیارا، ہر نرکارا آپ کرائیا۔ گوبند لیکھا لکھ کے گیا لکھارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پُرکھ اکال بنیا ونجارا، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ دہ دشا ہووے باباکارا، گُرمکھ وِرا ہر ہر نام دھیائیا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگی غارا، سمنڈ ساگر پھول پھلایا۔ اکو خالص خالصہ کرے نیارا، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ سچ سچ سچ وبارا، ست ستوادی دیا کماِئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس بیسا لیکھا دئے چُکائیا۔ بیس بیسا آئے مات، ماتر بھومی ویکھ وکھائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، گھر اکو اک سہائیندا۔ پُرکھ اکال سارے مل کے گاؤن گاتھ، دو جا اِشٹ نہ کھئے منائیندا۔ گُر گوبند ستگر پورا وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ نانک نرگن دیوے دات، سرگن جھولی آپ بھرائیندا۔ ہر جو اپنا کمّ اتم کرے خاص، سب دی خواہش پور وکھائیندا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ سیتا رام کرے داس، کوٹن کوٹ رام سیس جھکائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چوڈاں طبق ملے بنواس، صدی چوڈھویں پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا کھیل کرنے یوگ، ایکنکار اک اکھوایا۔ لہنا دین مکائے چوڈاں

لوک، چوداں ودیا بھیو چُکائیا۔ چوڈاں طبق دیوے جھوک، حُکمی حکم اک سُنائیا۔ ہر کا بھانا سکے نہ کوئی روک، گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ شکر منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ودھ گئی بہت، گر کا شبد نہ کھئے دھیائیا۔ جگت واسنا ہوئے موہت، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ کلجگ جیو آہنیوں ڈگے بوٹ، بن ستگر پورے پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ گر گوہند کہہ کے گیا پُرکھ اکال رکھو ایک اوٹ، آد جُگاد ہوئے سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی نرمل جوت، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگونت بنائے اوت پوت، پوت سپوتا گود سہائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندراں کتک گرُمکھاں اُتے ہووے آپ موہت، اپنی بھیٹا آپ چڑھائیا۔ رسنا جہوا نو کھنڈ سارے گائن ہونٹ، ہوئی ہوئی دئے جنائیا۔ راتیں سُنتیاں سب دے اندروں کڈھے کھوٹ، اپنی دیا آپ کھائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن کلجگ اتم ویلا کرو ہوش، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ جو بیٹھا رہیا خاموش، سو سندیسہ رہیا سُنائیا۔ جس دا درشن رہے لوچ، سو لوچن درشن دئے کرائیا۔ گر شبد سارے کرو کھوج، گر شبدي بوجھ بوجھائیا۔ گر نانک گوہند نال مل کے مانو موج، سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ دوئے نال چُکی دوج، صِفر اِکو اک خُدائیا۔ دوئے ہوئے بوجھ، آپ اپنا پردہ لایا۔ چوٹھا اکھڑ چوٹھا صِفر بھیو کھلائے گوچھ، گیان نیتراک درڑائیا۔ بن کھنڈیوں جانا جھوجھ، آتم پرما تم بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویہ سو ویہ بکرمی دیوے مان وڈیائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی دیوے مانا، ہر ستگر کھیل کرائیندا۔ تختوں لاپے راجا رانا، سر تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک دھیانا، دھیان دھیان وچ ملائیندا۔ ہرجن ساچا سگھڑ سیانا، گر ستگر درشن پائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پرم پُرکھ پت پرمیشور پاربرہم پرہہ ہوئے پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ ایک حکم دیوے دھر فرمانا، نو کھنڈ پرتھی آپ جنائیندا۔ ویہ سو اکی جھلے ست رنگ نشانہ، ستاں دیپاں حکم منائیندا۔ واہوا کھیل کرے بھگوانا، بھگون اپنا راہ چلائیندا۔ کوئی بھیو نہ جانے جیو جہانا، من مت بُدھ آنت کھئے نہ آئیندا۔ گرُسکھاں گرُمکھاں گر ستگر دیوے نام ندھانا، نج آتم پرما تم برہم پاربرہم میل ملائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی سریشٹ سبائی کرے پروانہ، حکم حاکم آپ سُنائیندا۔ گرُمکھ سخیاں مل مل منگل گانا، گا گا منگل گھر گھر شکر منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں آگے اپنا سپس نوائیندا۔

★ ۹ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھلی ضلع گرداس پُر ★

ساچی سوچ دھر وست، جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ لہنا دینا دیوے دست بدست، دین دیاں دیناں ناتھ دیا کھائیندا۔ لیکھا چکائے کیت ہست، نیچ اوچ رنگ رنگائیندا۔ دوس زین رہن مست، نام مستی اک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی سوچ جن بھگتاں جھولی ڈال، سو پُرکھ زرنجن دیا کھائیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد بنیا سچا ماہیا۔ جگ چوکڑی اولڑی چال، چال نرالی اک رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ساچی وست رکھی سنبھال، گر اوتار پیر پیغمبر نہ کیسے ورتائیا۔ کلجگ آنت جن بھگتاں پچھے گھالے اپنی گھال، بن سیوک سیو کھائیا۔ دوس زین اٹھے پھر گھڑی پل چلے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت جگت جنائیا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، مہاکال اپنا حکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچی سوچ بھگتن گنڈھ، سو پُرکھ زرنجن آپ رکھائیندا۔ زرنجن سرگن بئے ٹھنڈ، سانتک ست ست کرائیندا۔ آتم پر ماتم اک اند، نجانند رس چکھائیندا۔ جوتی نور ساچا چند، چند چاندنا اک رکھائیندا۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ پنچ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اکو نام اٹھائیندا۔ لیکھا چکائے بتی دند، رسنا جہوا ویکھ وکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سُنائے ساچا چھند، سنسا روگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جنم جنم دا میٹے پنڈھ، آون جاون لیکھے لائیندا۔ نظر نہ آئے جگت نیتر اندھ، لکھ چوراسی بہرم بھلائیندا۔ پُرکھ اکال سٹا دے کر کنڈ، اپنی کروٹ نہ کھئے بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی وست ہر بھگت دوار، بھگون اپنے آپ رہیا ورتائیا۔ جس دی سوچ سوچ نہ سکے گر اوتار، پیر پیغمبر آنت کہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی گا گا گئے وار، وارتا لوک مات سُنائیا۔ مائس جنم گئے ہار، ہر کا بھیو کھئے نہ آئیا۔ بے آنت بے آنت کہہ پکار، نیون نیون سجدہ سیس جھکائیا۔ سوچیاں سوچ وچ نہ آئے زرنکار، زرنجن داتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہو خبردار، جن بھگتاں ساچی خبر آپ سُنائیا۔ آؤ ویکھو جس دا آنت نہ پاراوار، بے آنت اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بدھے چرناں نال، چرن چرنودک اک وکھائیا۔ جن بھگتاں پچھے ہویا آپ بے حال، بہل اپنا روپ وٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی ماری اکو چھال، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، بھگتن میتا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن بن ونجارا، ستگر ساچا ہٹ کھلائیندا۔ وست امولک نام تھارا، تھر گھر واسی آپ کھائیندا۔ تولنہارا پروردگارا بے پرواہ دیا کھائیندا۔ ونڈنہارا آگم اپارا، الکھ اگوچر اتھارہ راہ چلائیندا۔ ویکھنہارا سرب سنسارا، لکھ چوراسی پھول پھلائیندا۔ دیونہارا چرن پیارا، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ آتم آتر کر اُجیارا، جگت بسنتر اگن بھجائیندا۔ ایک منتر سوہنگ نام جیکارا، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیندا۔ پاربرہم برہم کھیل نیارا، خالق خلق آپ کرائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدارا، تخت نواسی حکم منائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، وشن برہما شو بھیو نہ پائیندا۔ گر اوتار کرن نمسکارا، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائیندا۔ مہابلی اک اوتارا، آد جگادی ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ وسے دھام نیارا، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ ناد انادی بول جیکارا، شبدی شبد راگ سُنائیندا۔ پون پونی اک ہلارا، اون گون پھیرا پائیندا۔ تند تار نہ کھئے ستارا، ست ستوادی حکم جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست جن بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ بھگتاں دیوے ہر جو دات، داتا دانی دیا کھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند رُشنائیا۔ غریب نانیان پُچھن آیا وات، بن صدیاں گھر گھر پھیرا پائیا۔ دوس رین رین دوس سجن سہیلا گاوے گاتھ، گا گا اپنا شکر منائیا۔ چار جگ جس دی کیسے نہ آئی ہاتھ، پار کنارہ نہ کھئے وکھائیا۔ سو جن بھگتاں بنیا داس، چاکر چاکری اک کھائیا۔ تن ماٹی کیتا خاک، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن جوت سجن ساک، ہر شبد وجے ودھائیا۔ سچ رسول پاک، نبی اپنا پھیرا پائیا۔ چوڈاں لوک دئے طلاق، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ دو جہان سُنائے ایک آیت، شریعت اکو اک سمجھائیا۔ پرگٹ ہویا ساکھیات، صاحب ستگر سچا ماہیا۔ جن بھگت بنائے پارجات، سنل رُکھ نہ کھئے وکھائیا۔ دیونہارا اکو دات، نام نامہ جھولی پائیا۔ لیکھا جانے پتن گھاٹ، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیا۔ آنت مکاون آیا واٹ، پاندھی کھئے رہن نہ پائیا۔ سچ وکھائے اکو کھاٹ، آتم سیجا سوہیا پائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں رہیا سہائیا۔ دوس رین رین دوس آتم پرما تم کرے بھوک بلاس، برہم پاربرہم دھر سنجوگی میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتارا، ہر کرنی آپ کرائیندا۔ جگ چوکری ویکھنہارا، کلجگ اتھ پھیرا پائیندا۔ رُپ رنگ تے وسے باہرا، ریکھ بھیکھ نہ کھئے جنائیندا۔

سچکھنڈ سہائے اک دوارا درگاہ ساچی آسن لائیندا۔ کلجگ آنت ہو اُجیارا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سمل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ست ستوادى بول جیکارا، جے جیکار اکو نام سُنائیندا۔ چار ورنان دئے ادھارا، چارے کہانی چارے بانی میل ملائیندا۔ راگان نادان وسے باہرا، چھٹی راگ بھیو نہ پائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ الکھنا ویس وٹائیندا۔ کھولے تاک اک کواڑا، دو جہانان گنڈا لائیندا۔ چوڈان طبقاں پاوے سارا، چوڈان لوک بھیو چُکائیندا۔ چوڈان ودیا کرے خوارا، چاروں گنٹ پھول پُھلائیندا۔ دہ دشا دیوے اک سہارا، اتر پورب پچھم دکھن منڈل منڈپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھا جانے سورج چند ستارا، سطح اپنی نہ کیسے سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی لے اوتارا، نرگن سرگن سیوا لائیندا۔ کلجگ اتم نرگن آیا پہلی وارا، سرگن چولا نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ منگن نہ جائے کیسے دوارا، خالی جھولی نہ کھئے وکھائیندا۔ دیونہار سرب سنسارا، ست بھنڈارا آپ ورتائیندا۔ بولنہارا نام جیکارا، نام ندھانا آپ اُچائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھنہار اکھاڑا، جگ چوکڑی ناچ نچائیندا۔ آد جگادی برہم برہمادی ست ستوادى پُرکھ اکال اکو لاڑا، سیس جگدیش اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، گھر اپنے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ اکو منتر اکو پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیا۔ اک سروور مارے ٹھاٹھ، اٹھسٹھ بیٹھے مکھ شرمائیا۔ اکو دیونہارا دات، دیاوان اک ہو جائیا۔ اکو پُچھنہارا وات، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار بیٹھے اک جماعت، دوسر اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ ہر ہر درشن ساکھیات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اپنا پردہ چُکے اوبلا، عالم علما بھیو کھئے نہ پائیندا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال بدلے چولا، چولی رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیندا رہیا مان لوک مات کلا سولہ، سولان کل اپنے چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ چار جگ کہانی بانی وید پُرانی انجیل قرآنی پواؤندا رہیا روّلا، اپنا بھیو نہ کیسے گھلائیندا۔ کوئی کوکے اکو مؤلا، مؤلا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں نال کردا رہیا قولا، کیتا قول آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر ویس وٹائیندا۔ کیتا قول دسے نرنکار، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ ہر گھٹ وسے وچ سنسار، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ویکھنہارا رین اندھیری مسے اندھ اندھیار، کوڑ گریارا ویکھ وکھائیا۔ پاوے سار دھواں دھار، دھندھوکار دئے مٹائیا۔ غفلت وچ نہ آئے

پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سوچ بن سوچیاں بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ ساچی سوچ جھولی پا، جھولا اپنے نام لگائیندا۔ ستگر نرگن بنیا آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ آگے پچھے پھرے خُدا، خود اپنی سیو کھائیندا۔ رہبر بنیا بے پرواہ، بے نظیر ویس وٹائیندا۔ سچ خطاب دے دوا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچی سوچ پلے ہتھ، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ دُھردرگاہی ساچا دھن، دھن خزینہ اک لٹائیا۔ ایتھے اوتھے کوئی نہ دیوے دُن، رائے دھرم بیٹھا سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوت چڑھائے چن، سُرُج چند نین شرمائیا۔ ست پُرکھ نرنجن بیڑا دتا ہتھ، ہتھ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ دُھر دی دھار سچ سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں چُکاؤن آیا لیکھا، اپنا لیکھا بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ غریب نہنیاں نیوں نیوں کرے آپ آدیسہ، اپنا سر جن بھگتاں بھیٹ چڑھائیندا۔ رُپ دھریا مچھ داپڑی نہ کھئے کیسا، مؤنڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس دوارے کوٹن کوٹ کھلوتے برہما وشن مہیشا، محفل اپنی اک لگائیندا۔ کرنہارا ساچا ہیتا، نت نوت پھیرا پائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کھیڈا رہیا کھیڈاں، نیکی نیکی کھیڈ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ اپنا بھیو دسے حال، احوال نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ اک وجائیا۔ اتم دسے نہ کھئے دلال، جگت دلالی نہ کھئے وکھائیا۔ پھل نہ دسے کیسے ڈال، پتجھڑ ویکھے تھاون تھائیا۔ گرُمکھاں وسے آپ نال، نام اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچی کھیل دسن آیا، سو پُرکھ نرنجن میت۔ ترے گن مایا پردہ لاییا، نظری آیا اک اتیت۔ اپنا مارگ آپ وکھایا، سوہنگ ڈھولا گاؤ گیت۔ جنم مرن دا دکھ مٹایا، ستجگ چلائی ساچی ریت۔ گھر وچ گھر دے دکھایا، ناتا تے مندر مسیت۔ اتم پر ماتم دے ملایا، پرکھنہارا لکھ چوراسی نیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے ہست کپٹ۔ ہست کپٹ ویکھے آپ، ہر اپنی دیا کھائیا۔ چار ورن دا اکو جاپ، رسنا جہوا دے سمجھائیا۔ اتم پر ماتم سچا پاٹھ، پوجا اکو اک وکھائیا۔ سر سروور گھر مندر وکھائے تاٹ، امرت اکو تال بھرائیا۔ نرمل جوت جگائے للاٹ، نورو نور نور رُشناٹیا۔ ناتا تے آن باٹ، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی مکے واٹ، جوئی جوئی نہ کھئے بھوٹیا۔ لیکھا چُکائے

دُھر مستک ماتھ، لہنا دینا جھولی پائیا۔ میل ملاواں ساچے ناتھ، اناٹھاں ہٹے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل بے پروا ہیا۔ بے پروا ہ سوچ وچار، بن سوچیاں آپ جنائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر درباری پھیرا پائیندا۔ حصّہ ونڈے وچ
 سنسار، دہ دشا کھوج کُھجائیندا۔ گُرمکھاں لیکھا جھولی دیوے ڈال، پُورب لہنا آپ مُکائیندا۔ دو جہاناں بنے دلال، ایتھے اوتھے سیو
 کمائیندا۔ لیکھے لائے پنج تت کایا ماٹی کھال، خالق اپنے رنگ رنگائیندا۔ شبد اناد وجائے تال، دُھن انادی راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر کِریا ویکھ وکھائیندا۔ کر کِریا ویکھے نرائن نر، نج گھر اپنا پھیرا پائیا۔ آتم پرما تم کھول در، در دروازہ کُنڈا
 لاپیا۔ ست پرکاش اِکو دھر، اگیان اندھیر دے چُکائیا۔ سوچھ سرُپی اگے کھڑ، درسی درس آپ وکھائیا۔ نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ،
 نرگن نُور نُور رُشنائیا۔ شبد اگمی ایکا پڑھ، نش اکھڑ کرے پڑھائیا۔ آتم سیجا بے چڑھ، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سُر ت سوانی لے پھڑ،
 شبد ہانی میل ملائیا۔ آپ وسائے ساچا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ نر بھو چُکائے بھ ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا گھاڑن آپے
 گھڑ، گھڑ گھڑ ویکھے چائیں چائیا۔ آپ بندھائے اپنے لڑ، پلو ایکا گنڈھ پوائیا۔ نہ جنم نہ جائے مر، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ مانس جنم نہ جائے
 ہر، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا جانے ناری نر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ سیوا کرے در در، ہر دردی درد ونڈائیا۔ وست اموک اِکو
 دھر، دھرنی دھرت دھول دے سہائیا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کھیل وکھائیا۔ کلجگ اتم قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، کوڑی کِریا دے
 کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اپنا نام وکھائیا۔ ور داتا سری بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔
 ویکھنہارا سچ نشان، سچ سچ نال ملائیندا۔ بناونہارا ست ودھان، ودت اپنا بھيو چُکائیندا۔ اکھواونہارا اِکو کاہن، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ
 لائیندا۔ گواونہارا اِکو رام، رمیا اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ اپنا کھیل رچ
 نرنکار، نرگن اپنی دھار چلائیا۔ کلجگ انت ہو تیار، ترے گن اتیتا پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں سُر ت سنہال، پیر پیغمبران آپ اُٹھائیا۔ اتم لیکھا
 سب نوں دے وکھال، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ دین مذہب ہٹے بے حال، چاروں گنٹ گنٹ لڑائیا۔ ساچی سیکھیا کوئی نہ سکے سیکھال، آتم
 پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ دئی دویتی چلی چال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ ساچا کھیل کرے اتم

جُگ، جُگ چوکرئی آپ مٹائیندا۔ کلجگ اؤدھ گئی پُگ، ویلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی چوگ لئی چُگ، اتم لیکھا آپ مٹائیندا۔ کیسے سنگ نہ جائے کچھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اک دوجے نوں رہے پُچھ، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر جو بیٹھا رہیا لک، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔ ست سروپ شاہو بھوپ، شیر ہو کے رہیا بک، دو جہاناں بھیک لگائیندا۔ لکھ چوڑاسی ڈردا بوٹا رہیا سُک، سُکیا ہرا نہ کھئے کرائیندا۔ دھرت مات دی خالی کرے ککھ، جن جنی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں میٹے وچھوڑا دکھ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ درشن دے دے میٹے ترسنا بھکھ، بھکھیاں بھکھ آپ گوائیندا۔ سوچیاں کوئی نہ سکے سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیندا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ ڈھاونہارا قلعے کوٹ، بنک دوارا اک وکھائیندا۔ جس مندر پرگٹائے نرمل جوت، سو مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر اکو اک اکھوائیندا۔ اکو نر نرائن، ناری ویکھ سرب لوکائیا۔ رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ آنت کھئے نہ پائیا۔ بن بھگوت درس نہ پیکھ کوئی نین، کبیر جولابا دئے گوائیا۔ لیکھا جانے نقطہ عین عین، این اپنا روپ سمجھائیا۔ لہنا دین چکائے ساک سجن سین، سین اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ساچی وست نام امولک، اتملی جھولی پائیندا۔ آپ ٹکائے کایا گولک، ترے گن اُتے پردہ پائیندا۔ شبد وجائے اگئی ڈھولک، ڈھولا اپنا راگ سنائیندا۔ آپے بنیا رہے انبولت، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔ آد جگاد سدا اڈولت، ڈل کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے اکو ور، ور اکو نام وکھائیندا۔ اکو نام ہر گنوت، گرمکھ جھولی پائیا۔ ہوئے دھناڈھ وڈا دھنوت، در منگن کیسے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم منیا منت، من واسنا دئے مٹائیا۔ میل ملائے ہر جو کنت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ گرھ تئے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم م نہ کھئے چٹرائیا۔ میل ملائے ساچی سنگت، ہر سنگت روپ سہائیا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل بار انک، انک کل آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے سنت سہیلے جوں جن جنک، جن اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں کرے آپ پرکھ، بن بن پارکھو پھیرا پائیا۔ پارکھو بن لائے کسوٹی،

کسوٹی اپنا ناؤں رکھائیندا۔ گرمکھ کسے تول نہ تُلے تکرّی سیر وئی، چوڈاں بہار نہ تُل رکھائیندا۔ گرمکھ نام کسے نہ ملے ہٹی، چوڈاں لوک سرب گرلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ صلاحیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر دا دان، دُھر دی سوچ جن بھگتاں وچ رکھائیندا۔

★ ۱۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی چانن شاہ نال گوشت بھلی ضلع گرداس پُر ★

کون دوارے ہوئے ستسنگ، ستگر بیٹھا آسن لائیا۔ کون دوارے چڑھے رنگ، رنگ اتر کدے نہ جائیا۔ کون سیج سوپے پلنگ، کون کنت رسیا ہنڈھائیا۔ کون من واسنا کرے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام ہتھ اٹھائیا۔ کون دیوے اک اند، اند اند وچ وکھائیا۔ کون سنائے سہاگی چھند، پن رسنا جہوا گائیا۔ کون لہنا دینا چکائے جیو انڈ پنڈ برہمنڈ، برہمانڈ کرے شنوائیا۔ کون ناتا توڑے بتی دند، من مت بُدھ نہ کھئے چترائیا۔ کون لیکھ چکائے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ دئے درڑائیا۔ کون دوارے آگے جائے لنگھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ کون دوارے چڑھے ساچا چند، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ کون گرہ ملے سورا سربنگ، سو پُرکھ زرنجن آسن لائیا۔ چانن شاہ کیوں دتی کنڈ، کنڈھا ویکھن آیا سچا ماہیا۔ سرت دُباگن ہوئی رنڈ، کنت کنتوبل نظر نہ آئیا۔ آتم نیتر دسے اندھ، نج نیتر نہ کھئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا جگت ڈنڈ، ڈنکا ڈورُو رہی وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنا کھیل کر، پُچھن آیا اکو گھر، کون مندر زرنجن بیٹھا آسن لائیا۔ کون دوار شبدا دُھنکار، دُھن انادی ناد وجائیندا۔ کون گھر زرملا جوت کرے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ کون دوار صاحب ستگر وسے پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا ڈیرہ لائیندا۔ کون گرہ ست پُرکھ زرنجن کرے کھیل تماش، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا زرنجن دھارا ویس وٹائیندا۔ کون روپ شاہو بھوپ پوری پورن کرے آس، آسا ترشنا نہ کھئے ودھائیندا۔ چانن شاہ اپنی منزل دسنی خاص، خلاصہ ہر جو پُچھ پُچھائیندا۔ کون وست رکھی پاس، کایا چولے بند کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا اکو گھر، کایا مندر اندر ڈونگھی گندر کھوج کھجائیندا۔ اپنا آپ دس حال، حالت ہر جو پُچھ پُچھائیا۔ کون روپ کھیل کرے کال، نو نو پھیرا پائیا۔ کون لیکھا جانے مہاکال، مہابلی وڈ

وڈیائیا۔ کون دوارے گر شبد ملے دلال، سچ دلالی اک کھائیا۔ کون دوارے جوت نرنجن دیوک دیوے بال، آد نرنجن بے پرواہیا۔ کون دوارے سچ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سادھا سنتاں جیواں جنتاں اندر باہر جانے چال، اٹھل بھل کدے نہ جائیا۔ اپنی منزل دینی دس، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ کون دوارے سرتی رسی وس، ویس اویس کون کرائیندا۔ کون کوٹے رہیا نس، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھن آیا اکو گھر، جس مندر گرہ اندر پرکاش، شبد جوت کھیل کرائیندا۔ جوت شبد کون دھار، کون گھر ملے وڈیائیا۔ کون بدھ ملے میت مرار، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ آس نندرا کر خوار، جاگت سووت ایکا رنگ وکھائیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری کر خوار، آتم پرما تم بھیو ابھید جنائیا۔ برہم پاربرہم کھول کواڑ، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ نور الہی پروردگار، جلوہ حق دئے جنائیا۔ شناخت کرے آگم اپار، ساکھیات اپنا روپ وٹائیا۔ سو ستگر پورا سچا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آتم اتر دیوے برہم گیان، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ رسنا جہوا کرے نہ کوئی کلیان، بولت بول نہ کوئے سنائیا۔ کایا ویکھے سچ میان، ساچا کھنڈا اک وکھائیا۔ کون دوار ملے بھگوان، سچ سنگھاسن بیٹھا آسن لائیا۔ چانن شاہ دینا اپنا آپ بیان، بھیو ابھید کھلائیا۔ پچھنہارا نہ بنیا انجان، ہر گھٹ جانے تھاوں تھائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بے آنت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھن آیا اکو گھر، جس گھر سنت سہیلے گرو گریلے، ہر ستگر مل مل خوشی منائیا۔ گھر وچ گھر گھر کون سہاک، کون کھیل کرائیا۔ کون ناد شبد دھن راگ، کون گیت گوہند لائیا۔ کون تال تلواڑا وجائے ساز، ساجن اپنی سیو کھائیا۔ کون رکھنہارا لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کون کھولنہارا پاج، پردہ اپنا نہ کوئے جنائیا۔ جس نوں کھندے گرو مہاراج، سو گر شبد وسے کون تھائیا۔ جس دی کتاں نال سنی نہ جائے آواز، کون حجرے بانگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھن آیا سنت سماج، جگت بھاگ ونڈ ونڈائیا۔ آد جگادی اکو ستگر، دوسر اور نہ کوئے جنائیا۔ درگاہ ساچی بیٹھا دھر، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ شبدی سرتی رہیا جڑ، مورت اکال بے پرواہیا۔ اٹھ پھر چڑھیا رہے گھوڑ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا ریٹھا مٹھا کوڑ، آتم پرما تم کھوج کھوجائیا۔ دوس زین اٹھ پھر رہیا بھڑ، سدا سہیلا سچا ماہیا۔ جس دوارے سادھ

سنت کوٹن کوٹ رہے دوڑ، دوڑیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سو صاحب ستگر اکو ویکھیا کر کے غور، دوسرے ول اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو گر گر ستگر آپ ہو جائیا۔ جواب ولوں لاجواب، روحانیت کم کیسے نہ آئیا۔ جس دا لیندے رہے خواب، سو خواب وچ درس دین نہ آئیا۔ کایا خالی دسے محراب، محبوب بیٹھا مکھ چھپائیا۔ من واسنا وجے رباب، مت متوالی تندی تند رکھائیا۔ لیکھا منگے حق جناب، حقیقت پردہ اپنا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایتھے آنت کوئی نہ رہیا، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے پھیرا پائیا۔ آنت کال پنج ت کایا برج سب دا ڈھپیا، ڈھے ڈھے ڈھیری خاک ملائیا۔ پرہ کا بھانا سب نے سہیا، سر سر حکم منائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر پُرکھ اکال اکو اپنے جہا آپ رہیا، لکھ چوراسی جگ جگ کال پھاس لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے وسے آپے گھر، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جگ چوگری گیڑا گیڑے نال بھوائیا۔ آتم برہم پنج ت وسے، ایش جیو کھیل کرائیندا۔ من واسنا جیو پھسے، سرشٹ سبائی ناچ نچائیندا۔ گر مکھ ورا ستگر دوارے بہ بہ ہسے، مل ستگر خوشی منائیندا۔ ستگر پورا تیر نرالا اکو کیسے، نام چلہ ہتھ اٹھائیندا۔ جگت وکارا پھڑ پھڑ جھسے، آسا ترسنا مایا ممتا ہومے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نانا توڑ ٹرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ آنت کلجگ سنت لے پھڑ، نام ڈوری ہتھ اٹھائیندا۔

★ ۱۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈٹواں ضلع گرداس پُر ★

سچکھنڈ دوار سچا شہنشاہ، سو پُرکھ زرنجن بیٹھا دھیان لگائیا۔ دو جہاناں ویکھے تھاؤں تھان، تھر گھر واسی اپنا کُنڈا لاپیا۔ وشن برہما شورے گرلا، نعرہ اکو اک لگائیا۔ پیر پیغمبر مارن دہا، اچی کوک کوک سنائیا۔ گر اوتار رہے دھیا، بے آنت تیری وڈیائیا۔ جگ چوگری گئے ویا، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ ستجگ تریتا دواپر لیا ہنڈا، کلجگ کھیل وڈ وڈیائیا۔ تیرا لیکھا کوئی لکھ سکے نہ، لکھت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لاپیا۔ سچکھنڈ نواسی شاہ پاتشاہ،

شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ زرگن سرگن ویکھنہارا راہ، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ آد جگادی وڈ ملاح، کھیوٹ کھیٹا ناؤں رکھائیندا۔ ڈھر فرمانا حکم جنا، سچ سنڈیسہ اک منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی رنگ اپارا، سو پُرکھ زرنجن آپ رنگائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو اُجیارا، زرگن بیٹھا آسن لائیا۔ ایکنکارا کر پسارا، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ آد زرنجن نور اُجیارا، رو سس دئے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈا دربارا، درگاہ ساچی دھام سہائیا۔ ابناسی کرتا دئے ہلارا، ساچے حُجرے سوہا پائیا۔ پاربرہم پرہ بے عیب پروردگارا، نوری جلوہ نور الہیہا۔ الکھ اگوچر اکم اپارا، آپے جانے اپنی کارا، کرنی اپنی آپ کھائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگا جگنتر پاوے سارا، مہاسارتھی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شاہ پاتشاہ اپنی دھار آپ چلائیا۔ ساچی دھار پُرکھ زرنجن، سو اپنی آپ چلائیندا۔ داتا دانی دُکھ درد بھے۔ بھنجن، بھو ساگر ویکھ وکھائیندا۔ زرگن سرگن دیونہارا ساچا مجن، سروور اکو اک ٹھائیندا۔ تھر گھر واسی پُرکھ ابناسی ست ستوادی ایکا سجن، سگلا سنگ نہٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سوہنیک، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی لاشریک شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ وسنہارا دُور نزدیک، نیرن نیر پندھ مکائیا۔ اپنا بھانا ورتے ٹھیک، ٹھوکر سب نوں رہیا لگائیا۔ سدا سہیلا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ آتم پرما تم دسنہار پریت، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ پرکھنہارا لکھ چوراسی نیت، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، راج راجاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ ساچا اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا وڈ وڈیرا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر پُرکھ ابناسی کرنہارا مہراں، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سرگن سرگن بنہنہارا بیڑا، زرگن زرگن اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچ محلہ آپ اُپائیندا۔ سچ محلہ سوہاؤنت، ست ستوادی آپ اُپائیا۔ آد جگاد مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ پُرکھ اکال نار کنت، اجونی رہت سیج سہائیا۔ ایکنکارا منیا منت، منتر اکو نام درڑائیا۔ بناونہارا ساچی بنت، گھڑن بھنہار سمترتھ پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم اپنا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولّا، زرگن زرگن آپ کرائیندا۔ درگاہ ساچی اک اکلا، مقامے حق سوہا پائیندا۔ آد جگاد

جُگ جُگ پھڑاونہارا نام پلا، پلُو اِکو اِک پرگٹائیندا۔ جوتی شبدي آپے رلا، رل مل اپنا کھیل کرائیندا۔ دیپ پرکاش آپے بلا، تیل باقی نہ کھئے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوار آپ وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوار ساچے چڑھ، ہر نیکن نیک دھیان لگائیا۔ محل اٹل آپے کھڑ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ نرمل جوت پرکاش آپے دھر، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جُگ چوکڑی دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ بودھ آگادھ نش اکھڑ آپے پڑھ، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی لاؤنہارا جڑ، اپ تیج وئے پرتھمی آکاش من مت بُدھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ ماہی وسے سچکھنڈ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جُگ چوکڑی ونڈے ونڈ، گر اوتار سیو لگائیندا۔ پیر پیغمبر چاڑھ چند، نرگن سرگن آپ چمکائیندا۔ دین مذہب رکھے کندھ، پردہ اپنا آپ اٹھائیندا۔ ست سہاگ سُنائے چھند، برہم برہما ناد وجائیندا۔ وسنہارا ساچی سیج پلنگ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی ساچی کار کھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتارا، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں پاوے سارا، چوڈاں لوک بھیو چُکائیا۔ چوڈاں طبق دے ہلارا، دئی پردہ اِک اٹھائیا۔ اُون گون اِک نظارہ، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران آنت کہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے کرن نمسکارا، دوئے دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ تیرا آنت نہ پاراوارا، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جُگ آوندا رہیا وارو وارا، نت نوت ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھ، ساچے تخت آسن لائیا۔ ساچے تخت آسن لایا، رہبر نظر کیسے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو رہے گر لایا، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے گایا، گا گا شکر سرب منائیندا۔ کھنڈ برہمنڈ چرن کول دھیان رہے لگایا، نیتر نین درس کھئے نہ پائیندا۔ رو سس رہے سرمایا، چند چاندنا کم کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ ڈیرہ لگا سچ دوار، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کرائیا۔ ایکنکارا ہو اجیار، آد نرنجن نور کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا سُن پُکار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایکا حکم جنائیا۔ سری بھگوان چار جُگ دے وچھڑے لے اٹھال، پورب لیکھا

آپ مُکائیا۔ پاربرہم برہم چلے نال نال، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھے جگت دهرمسال، مندر مسجد مٹھ
شودوالے کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بوئے بے حال، بہیل رووے سرب لوکائیا۔ نہ کوئی سُنے مُریدان حال، مُرشد
نظر کئے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دئے نہ کئے پیغام، سچ حدیث نہ کئے پڑھائیا۔ چوڈھویں چند نہ کئے نشان، چوڈاں طبق نہ کئے رُشنائیا۔
ناتا تٹا انجیل قرآن، کایا گرہ کھوج نہ کئے کھجائیا۔ ساچے حُجرے ملے نہ مہربان، مہمان بیدو نور ظہور نہ کئے درسائیا۔ مکہ کعبہ ہویا
حیران، حضرت بیٹھا مکہ چھپائیا۔ کیسے کم نہ آئے جگت ایمان، امانت سب دی اپنی جھولی پائیا۔ مقامے حق نوجوان، ہر جو بیٹھا ڈیرہ
لائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر دھردرگاہی نور الہی سنائے سچ کلام، کلمہ اپنا ناؤں درڑائیا۔ پیر پیغمبران وڈ امام، جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے کھڑ، کھنڈا اکو نام چمکائیا۔ ساچا کھنڈا نام کٹار، ہر کرتا آپ چمکائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھی
وچ سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سارے منگدے گئے وارو وار، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔
دیونہارا آپ داتار، داتا دانی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی
نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، نر ہر اپنا پھیرا پائیندا۔ منگدے رہے منگ اسپس، گر اوتار دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر پڑھاؤندے رہے حدیث،
تیس بتیس سوہلا گائیا۔ اتم کھیل کرے جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ایک چہتر جھلائے سپس، دو جہاناں سچا شہنشاہیا۔
سریشٹ سبائی جائے پیس، کلجگ چکی آپ پسائیا۔ شاہ سلطان خالی کرے کھیس، مایا رانی دئے ڈبائیا۔ لہنا دینا چکائے پیس اکیس، پیس
اکیسا آپ ہو آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے آئے وڑ، اندر بیٹھا مکہ چھپائیا۔ اندر بیٹھا ہر جو
چھپ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ نو سو چورانوے چوکرئی رہیا لک، روپ رنگ ریکھ نہ کئے وکھائیندا۔ کلجگ اتم نرگن دھار وچوں پُھٹ،
جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ گوبند سورا میلے ساچا ست، جن جنی آپ ہو آئیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چت وت ٹھگوری نہ کئے
رکھائیندا۔ ناتا توڑے کایا بت، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران کولوں رہیا پُچھ، در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارا اک وسائیندا۔ سچکھنڈ دوارا وسیا ایک، وساونہار آپ وسائیا۔ آد جگادی ساچی ٹیک،

نرگن سرگن رہیا سمجھائیا۔ جگ چوکڑی کھیلیا کھیڈ، کھڈاری اپنا راہ چلائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نال کردا رہیا بیت، آنتر آنتر جوڑ
 جڑائیا۔ ویکھنہارا کایا کھیت، پنج تت میلا سہج سُبھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر رت بسنتی ویکھی چیت، چیتن اپنا رنگ وکھائیا۔ نظری آیا
 نیتن نیت، پنج نیتن نین کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ چوکڑی کرے کار، کرتا پُرکھ کرنیہار، قُدرت قادر لئے
 وچار، دُوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی سنگ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ آد جگاد سورا سربنگ، بل اپنا آپ
 پرگٹائیندا۔ گر اوتاراں چاڑھے رنگ، پیر پیغمبران آپ وڈیائیندا۔ گرہ مندر وجائے سچ مردنگ، ناد دُھن آپ سُنائیندا۔ کر پرکاش چاڑھے
 چند، جوت نرنجن نور رُشنائیندا۔ نانا توڑ جیرج انڈ، اُتبھج سیبج پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ
 ورتائیندا۔ ساچا حُکم سِری بھگوانا، ایکا ایک ورتائیا۔ کلجگ اتم پھرے بانا، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ شبدا اگمی گائے گانا، چار وید
 بھيو نہ رائیا۔ دو جہانا دیوے دُھر فرمانا، وشن برہما شو اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی در گھر ساچا کر پروانہ، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبران وکھائے اک مکانا، مگہ کعبہ نہ کھئے چترائیا۔ شودوالا مٹھ گرو دوار نہ کھئے نشانہ، نشانہ اکو نام لگائیا۔ جودھا سورپیر بلی بلوانا،
 پاربرہم بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے اک گیانا، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ اٹھے پھر
 اک ترانہ، تریا راگ آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اپنی سیوا لائیا۔ ساچی سیوا
 آپے لگ، نرگن سرگن سیوا کھائیندا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نہکلنکا ناؤں دھرائیندا۔ ویکھنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنا پردہ لائیندا۔ جن
 بھگتاں اندر آپے وس، رین اندھیری مس مٹائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ آتم پر ماتم بھوگ بلاس، گھر ساچا سوہبا
 پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھے آپ، اپرمپر اپنی
 دیا کھائیا۔ جس نون عیسیٰ موسیٰ مددے رہے باپ، پروردگار سچ خُدا ئیا۔ جس نون محمد کردا رہیا آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔
 جس نون نانک کھندا رہیا وڈ پرتاپ، بے آنت بے آنت کہہ کہہ خوشی منائیا۔ جس نون گر گوبند پتا پوت بنایا سجن ساک، سکلا
 سنگ نبھائیا۔ سو صاحب ستگر سوامی نہکرمی نہکامی، آد جگادی آترجامی، شبدا اگمی بول بانی، بان نرالا تیر چلائی۔ کلجگ کوڑی

میٹے نشانی، لیکھا جانے دو جہانی، گُرمکھ میلے پدِ زبانی، چوٹھے پدِ میلِ ملائیا۔ پچھے رہ جائے جگت کہانی، نہ کوئی راجا نہ کوئی رانی، سگھڑ سیانی کم کیسے نہ آئیا۔ پرگٹ ہویا شاہِ سلطانی، آد جگادی چڑھی رہے اکِ جوانی، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ نہ کوئی چلہ تیرِ کہانی، نہ کوئی شستر کھنڈا کھچے وچوں میانی، نام کھنڈا اکِ چمکائیا۔ لیکھا جانے چارے کہانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج ویکھے تھائوں تھائیا۔ بھرے بھلے جیو پرانی، پرم پُرکھ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی لوک مات پھیرا پائیا۔ لوک مات آیا ٹھاکر، بھيو کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ ویکھے ڈونگھا ساگر، گہر گمبہر کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوراسی بھيو جانے کرتا قادر، قدرت اپنا رنگ وکھائیندا۔ مُرید مُرشد دیوے آدر، بھگت بھگوان میلِ ملائیندا۔ گُرمکھاں دیوے صدقِ صبوری صادر، ست سنتوکھ گیان درڑائیندا۔ زرمِل کرم کرے اُجاگر، دُرمِت میلِ دھوائیندا۔ ساچا ونج کرائے اکِ سوڈاگر، نام وست جھولی پائیندا۔ آپ ٹکائے پنج تت گاگر، بجر کپاٹی کُنڈا لاپندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر کا رنگ سدا انڈٹھ، جگت نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی سوتا دے کر پٹھ، کروٹ گھر وچ نہ رہیا بدلایا۔ گُرمکھ ورلے مانس جنم گئے جت، جس جن اپنا میلِ ملائیا۔ غریب زانیان کرے بت، غریب نواز سچا شہنشاہیا۔ آپے مات آپے بت، گُرمکھ پوت گود سہائیا۔ کلجگ اتم بیس بیسا سہائے ساچی تھت، رُت زرتی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارا وچ سنسارا لکھ اگوچر اگم اپارا، چرن کول اکِ درسائیا۔ چرن کول ساچی دھوڑ، دھوڑی مستک ہر جنائیندا۔ چتر سگھڑ بنائے مۇرکھ مۇڑھ، جس جن ٹکا نام لگائیندا۔ نانا توڑے مایا ممتا کوڑو کوڑ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیندا۔ نج گھر نج اتم جوتی دھرے ساچا نور، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شبد انادی انحد وجائے ساچی نور، ثرت اپنا حکم سنائیندا۔ آسا منسا کرے پور، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ درس دیکھائے حاضر حضور، مکھ نقاب نہ پردہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکِ اکلا آپ جنائیندا۔ اکِ اکلا آپے اکِ، اکِ اکِ نالِ ملائیا۔ کلجگ اتم لیکھا دئے لکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ سچ وست پائے بھکھ، املٹری دات آپ ورتائیا۔ بن نیتز راتیں سوتیاں پئے دس، گھر گھر اپنا درس دیکھائیا۔ جنم کرم دی لاپے وکھ، دُرمِت میلِ دئے دھوائیا۔ سدا

سُہیلا رکھے چھایا بیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ اکن نہ لگے مہینہ جیٹھ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنگ برہم دسے اپنا بھیت، سو پُرکھ نرنجن پردہ لاپیا۔ بھگت بھگونت لے ویکھ، لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ سنت ستگر کرے بیت، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ گرمکھ گر گر نیتن نیت، نج گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ گرسکھ رت بستتی رہے چیت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۰ مگھ ۲۰۱۹ یکرمی سُدرشن نال گوشت پنڈ سوہل ضلع گرداس پُر ★

سُدرشن کہانی دسی جگ، قلم شاہی میل ملائیا۔ اپنا وسیرا دسو کس بدھ وسو اُپر شاہ رگ، نو در کوڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کون بدھ مٹائی جگت ترسنا آگ، مایا ممتا موہ تجائیا۔ کون دوار وجے ند، انحد دھن انادی راگ سنائیا۔ کون مکے کعبے کیتا ج، حُجرہ حقیقت کون سہائیا۔ کون روپ نرگن سچ سنگھاسن رہیا سچ، تخت نواسی سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لاؤن نہ دیوے آج پچ، پردہ پردہ لے پھلائییا۔ پردے اندر پروردگار، کون مکھ نقاب رکھائیندا۔ کون جلوہ دئے دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ کون تقویٰ شکوہ کرے پار، ساکھیات روپ وکھائیندا۔ کون ویکھے باطن ظاہر، ظاہر ظہور آپ اکھوائیندا۔ کون بن رسنا جہوا کرے گفتار، بن کتاں راگ الائیندا۔ کون مقامے حق ہوئے خبردار، بے خبر خبر اپنی آپ پُچائیندا۔ سُدرشن اپنا دسو سچ وبار، کون دوارے سُرتی شبدی میل ملائیندا۔ سُرت شبد کون رنگ، کون روپ رہیا جنائیا۔ کون سیج کون پلنگ، کون آسن رہیا لائیا۔ کون نام کون مردنگ، کون تال تلواڑا رہیا جنائیا۔ کون سُتا دے کر کندھ، اپنی کروٹ نہ سکے بدلاییا۔ جگت کہانی گایا چھند، جیو جنت سمجھائیا۔ اپنا دسو کیتا مکیا پنڈھ، آگے نظری کتا آئیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، نہ کوئی تار ستار پلائییا۔ جس گھر وسے سورا سرینگ، ستگر پورا ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی سُرت نار دہاگن پھرے رنڈ، بہیل ہو دیوے نہ کھئے دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا پُچھے سچ گھر، کون دوار ہر نرنکار نرگن جوت نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی دین

دیا لا ہر گویا بیٹھا آسن لائیا۔ اپنا دسو سچ ٹکانا، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ کون روپ ملے بانا، نام بانا ہتھ اٹھائیا۔ کون بدھ لیکھا
 جانے بہانا، بہانے وچ کون سمائیا۔ کون پینا کون کھانا، آسا ترسنا کون بھجائیا۔ کون گائے اکئی گانا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر
 گر اوتار جس آگے ہوتے رہے نانا، سو شہنشاہ کون گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سدرشن سچ بولنا اپنی زبانا، زیر زیر کھتے رہن نہ پائیا۔ کایا مندر
 ساڈھے تین ہتھ مکانا، جگت مقبرہ ویکھ وکھائیا۔ آنت کوئی نہ رہنا راجا رانا، رعیت سنگ نہ کھتے نبھائیا۔ جن بھگتاں ملیا اکو پد نربانا،
 پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا ساچا گھر، اپنی حقیقت حق حق دیو سمجھائیا۔ حق حقیقت
 دیوو کھول، پردہ پردہ نہ کھتے رکھائیندا۔ نام کنڈے تولو تول، جگت ہٹ نہ کھتے چلائیندا۔ رسنا جہوا کوئن کوٹ کر کر گئے کھول، ہار جت
 جت ہار دوویں رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدرشن ویکھے تیرا گھر، کون گھر بہہ بہہ ہر ہر درشن پائیندا۔
 اوتھے ایتھے اندر باہر، ویکھنہارا تھاؤں تھائینا۔ اپنا لیکھا کرو ظاہر، باطن نظری اکو آئیا۔ دید شنید عید بے دید بے درد کرو گفتار، سو بلا
 ڈھولا اکو گائیا۔ کون بدھ پن چھری کرد تلوار ہوتے حلال، تکبیر تقدیر تدبیر اپنی آپ جنائیا۔ سچ سچ اپنا دسو احوال، الفیے نہ کھتے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا اکو گھر، کایا مندر اندر ڈونگھی کندر اچ محل اٹل منار بجر کپائی ویکھے پاڑ،
 دسم دواہری کھول کواڑ، نرمل جوتی کر اجیار، نور نور نور وچ سمائیا۔ تون میں میرا تیرا، تیرا میرا کھیل وکھائیا۔ اندر باہر جگت جھپڑا،
 نو نو دئے ڈبائیا۔ گر مکھ ورلے وسیا کایا کھیڑا، گھر مندر وجے ودھائیا۔ من منوآ دیوے گیڑا، بڈھ مت نہ کھتے چترائیا۔ ایتھے اوتھے حقو حق
 نیڑا، حق حقیقت ویکھے تھاؤں تھائینا۔ مرید مُرشد اکو حال، نور ظہور رہیا درسائیا۔ دوہاں نیڑ نہ آوے کال، مہاکال بیٹھا مکھ بھوائیا۔ آپے
 کرنہارا حل سوال، فقرہ اپنا آپے گائیا۔ پن تلواڑیوں وجے تال، پن رسنا جہوا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر
 گھٹ کھیلے کھیل کھیلنہار اک اکھوائیا۔

❖ ۱۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ حیات نگر ضلع گرداس پُ ❖

سو پُ رکھ نرنجن ساچی دھار، ست ستوادی آپ چلائیندا۔ ہر پُ رکھ نرنجن کھیل اپار، شاہ پاتشاہ آپ کرائیندا۔ ایکنکارا بے عیب پروردگار، مقامے حق سوہیا پائیندا۔ آد نرنجن نؤر اُجیار، جلوہ نؤر ظہور پرگنائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا ٹھانڈے دربار، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ سری بھگوان کھول کواڑ، ساچا مندر آپ وڈیائیندا۔ پاربرہم پرہ ہو تیار، اپنا بھیو آپ گھلائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، راجن راج ناؤں وڈیائیندا۔ ساچا تخت کرتیار، درگھر ساچے سیو کمائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل آپ پرگنائیندا۔ اپنی کل کر پرتکھ، پرم پُ رکھ کھیل کرائیا۔ نرگن نؤر جوت پرگٹ، جوتی جاتا نؤر رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول ہٹ، چہر چہن نہ کھئے جنائیا۔ آپے ہو پُ رکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، سو پُ رکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ نرگن روپ اک اکلّا، پُ رکھ اکال ویس وٹائیندا۔ جوتی نؤر آپے بلا، دھار دھار وچ سمائیندا۔ سچ سنگھاسن ایکا ملا، تخت نواسی سوہیا پائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل آپ رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کر کرتار، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ جودھا سورپیر بن بلکار، بل اپنا آپ وکھائیا۔ تخت نواسی ہو سیکدار، دُھر فرمانا حُکم منائیا۔ سچ سندیسہ دیوے ایکا وار، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھویت بھوپ بنے چوبدار، سیوک ساچی سیو کمائیا۔ نہ کوئی ساجن میت مُرار، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپرمپر اپنا ناؤں پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے بے پرواہ، پروردگار آسن لائیندا۔ نرگن دیوے نرگن صلاح، صفت صلاح آپ ہو جائیندا۔ نرگن بن نرگن ملاح، نرگن بیڑا آپ چلائیندا۔ نرگن پاندھی نرگن راہ، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا رنگ، ہر ستگر آپ رنگائیا۔ ست ستوادی اک پلنگ، بن پاوا چول ٹکائیا۔ اُپر بیٹھ سورا سربنگ، سپس جگدیش اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ کرتا اپنی کھیل کرائیا۔ کرے کھیل پُ رکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار

چلائیندا۔ آد جُگادی ہو ہو وکھ، نرگن نرگن رنگ وکھائیندا۔ بودھ اکادھی شبد اکتھ، بن رسنا جہوا گائیندا۔ نام ندھانا ایکا وتھ، وست
 اموک آپ ورتائیندا۔ ست ستوادی مارگ دس، جُگ چوکرئی راہ چلائیندا۔ اتم کھیڑا کرے بھٹھ، جو گھڑیا بھن وکھائیندا۔ دو جہاناں
 پندھ مکائے نٹھ نٹھ، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں بیٹھ دباؤیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناسی اپنی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتارا، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ نور الہی ہو اُجیارا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ نرگن سرگن
 پاوے سارا، سرگن نرگن اپنا رنگ وکھائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، ترے بھون دھنی سچا ماہیا۔ بے آنت بے آنت آپے کھولے اپنا
 بند کیوڑا، تھر گھر آپے گنڈا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر گھر وچ لے پرگٹائیا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر، ہر
 ستگر آپ پرگٹائیندا۔ نرگن داتا دیوے ور، ور اکو اک وکھائیندا۔ اپنا گھاڑن آپے گھڑ، ہر جو آپے ویکھ وکھائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا
 پُرکھ اپنا بھيو چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تھر گھر ساچا اک سہائیندا۔ تھر گھر دیوے ایکا مان، ایکا ایک وڈی
 وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے اپنی دھار چلائیا۔ شاہو بھوپ بن راجان، سچ
 سندیسے اک سُنائیا۔ نار کنت کھیل مہان، سِری بھگونت سیج ہنڈھائیا۔ دائی دایا ہو مہربان، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ گودی سوپے
 بال انجان، پوت سپوت گود اٹھائیا۔ ست دُلارا اک مہربان، ہر شبدی ونڈ ونڈائیا۔ تھر گھر کرے آپ پروان، ست پروانہ ہتھ پھڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد جُگا جُگنتر جُگ کرتا سچا ماہیا۔ جُگ کرتا ہر کرنیہارا، کرنی
 اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نو نو کرے پار کنارا، منجدھار آپ رُڑھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ویکھنہارا، پیکھ پیکھ اپنا حکم منائیندا۔ کاغذ قلم
 نہ لکھنہارا، لیکھا لیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے آپے چڑھ، اپنا مندر آپ کھلائیندا۔
 اپنا مندر آپے کھول، ہر ہر جو دیا کھائیا۔ ناؤن نرکارا ایکا بول، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ آد جُگاد رہے اڈول، دُل کدے نہ جائیا۔ اپنا
 کرے آپے پورا قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد سندیسے دتا ایکا وار، اتم اپنے لیکھے لائیا۔ آد
 سندیسے دتا آپ، سو پُرکھ نرنجن رہیا جنائیا۔ جُگاد بھوئے وڈ پرتاپ، مدھ بھيو کھئے نہ آئیا۔ دو جہاناں بنے مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیا

- جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھِر، سچڪھنڏ دوارے ديا ڪمائيا۔ سچڪھنڏ دوارے ديا ڪر، ھِر دين ديا ڪمائيندا۔ اپنا نُور آپے دھر، نُور نُورانہ ويس وٽائيندا۔ اپنى مرنى آپے مر، مر جيوت ڪھيل جنائيندا۔ اپنا چُڪائے بھو ڏر، بھے اور نہ ڪھي وڪھائيندا۔ اپنا گھاڙن آپے گھڙ، گھڙن بھنھار آپ ھو جائيندا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، آد جُگادى ساچا ھِر، ساچي ڪرنى آپ ڪمائيندا۔ ساچي ڪرنى ڪرے ڪلجُگ آنت، ھِر ڪرتا پھيرا پائيا۔ ويس وٽائے سري بھگونت، بھگون اپنا بھيو چُڪائيا۔ سچڪھنڏ دوار بنائے ساچي بنت، ويڪھنھارا چائين چائيندا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھِر، سچ دوارے سو بھيا پائيا۔ سچ دوارا ايڪنڪار، ايڪا ايڪ سُهائيندا۔ شاھو بھوپ بن سڪدار، دُھر سنديسہ آپ لائيندا۔ جُگ چوڪڙي پاونھارا سار، نو نو چار پنڊھ مڪائيندا۔ ڪلجُگ آنى اتم وار، وارتا سب دى آپ سمجھائيندا۔ وشنون ھِر جي لئے اُتھال، نيتڙين نين ملائيندا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، سچ دوارا اڪ سُهائيندا۔ وشنون اُتھ آنيڙے، سو پُڙڪھ نرنجن ربييا جنائيا۔ دو جھان پئے جھيڙے، جھگڙا جگت نہ ڪھي مڪائيا۔ ڪھنڏ برهمند ڏکھي بھوے ويھڙے، سانتڪ ست نہ ڪھي ورتائيا۔ اتم ھِر جو ڪرے حق نيڙے، ويڪھ تھاون تھائيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ساچا حُڪم ربييا جنائيا۔ اُتھ برهم ڪر دھيان، ھِر ستگر آپ سُنايا۔ برهم وديا نہ ڪھي گيان، پاربرهم نظر ڪيس نہ آيا۔ لڪھ چوراسي ھوني ويران، دھيرج دھير نہ ڪھي دھرايا۔ جيو جنت سرب ڪرلان، امرت ميگھ نہ ڪھي برسايو۔ پُڙڪھ ابناسي اتم ليڪھا منگے آن، پچيا ڪھي رھن نہ پايا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، برهم اپنا حُڪم سُنايا۔ شنڪر اُتھ ڪھول اڪھ، سو پُڙڪھ نرنجن ربييا جنائيا۔ پاربرهم پريھ ھو پرتڪھ، تيري بھومڪا ربييا سُهائيا۔ تيري ترسول ديسے خالي ھتھ، ڪھنڏا ڪھڙگ نہ ڪھي چمڪائيا۔ ڪوڙي ڪرپا نہ گئي ڏھتھ، تيرا بل ڪم ڪيس نہ آيا۔ پھري دروھي شودوالے مٺھ، مندر رو رو حال سُنائيا۔ لگي اگ پنج اُتھ، تت تت نہ ڪھي ٽڪرائيا۔ اتم اپنا آڪے ليڪھا دس، پُڙڪھ ابناسي ربييا سُنائيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، دُھر فرمانا اڪ جنائيا۔ ترے گن مايا اُتھ بلدھار، ھِر ساچا سچ جنائيندا۔ تيري آنى اتم وار، ڪلجُگ ڪوڙا پنڊھ مڪائيندا۔ جُگ چوڪڙي بنى ربي نار ويھچار، ڪوڙي ڪرپا بندھن پائيندا۔ مڪھ دھوڙي ڪوڙي لگي چھار، مستڪ ٽيگا نہ ڪھي لائيندا۔ آڪے اپنا دس سچ وبار، تيرا ليڪھا تيرے ھتھ پھڙائيندا۔ سادھ سنت ڪوئي پچيا رپے نہ

وچ سنسار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوئی سوانی آپ جگائیندا۔ پنج تت جانا جاگ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ربیا جگائیا۔ گھر گھر نہ لگی اے آگ، آگنی آگ نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی بڈھی ہوئی نہ کاگ، کاگ دے نہ سرشٹ سبائیا۔ آنت سُنو اک آواز، ین کٹاں آپ سُنائیا۔ ہر سرنائی آؤ بھاج، بھاونی ہر جی ربیا ورتائیا۔ جس رچایا تھادا کاج، سو کرتا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنديسہ اک سُنائیا۔ سچ سنديسہ سنت کمار، ست ستوادى آپ جنائیندا۔ اُٹھ براہ کر دیدار، ویلا اتم آئیندا۔ حیگریو ہو خبردار، یگے پُرش نال ملائیندا۔ نرائن رُپ دھوڑی منگے چھار، دھوڑی مستک اکو لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا سدا اک جنائیندا۔ سچا سدا دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ اک سنديسہ دُھر فرمان، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ دتا ترے تیری کرے آنت کلیان، پاربرہم پرہے پرواہیا۔ رکھپ لیکھا چکے آن، لیکھا لیکھا دئے مٹائیا۔ پرتھو ویکھ مار دھیان، سرشٹی رو رو نیر وھائیا۔ متس دیوے نہ کوئی دان، خالی ہتھ ربیا پھرائیا۔ کچھپ ہویا بال انجان، مندرا سیس نہ کھئے چکائیا۔ دھنتر رووے نہ دے نوجوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سُنائیا۔ ساچا حکم موہنی دھار، ہر مادھو آپ جنائیندا۔ ہنسا ہنسا کھول کواڑ، سہنسا اپنا رُپ وٹائیندا۔ نر سنگھ تیرا اک دوار، در دروازہ اک سمجھائیندا۔ باون ائے بن بھکھار، بل اپنا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے آپ بُلانیندا۔ سچ دوارے آؤنا نٹھ، مہربان ربیا جنائیا۔ نر نرائن کر اکتھ، ہری ہر ویکھ وکھائیا۔ پرس رام مار سٹ، رام رام لئے جگائیا۔ وید ویاس ویکھے تیرا ہٹ، کرشن بنسری کون اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا حکم ورتائیا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ، موہ محبت آپ تجائیندا۔ تن وکھائے ایکا سوسا، الفی ہور نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ دُھر فرمانا سچ حدیثا، حکمی حکم آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک جنائیندا۔ سچ سنیہڑا محمد یار، احمد دئے وڈیائیا۔ چوڈاں طبق ویکھ وچار، صدی چوڈھویں رہی گر لائیا۔ کرے کھیل پروردگار، خالق خلق ویکھے تھاون تھائیا۔ لیکھا جانے دُھر دی کار، دُھر لہنا ربیا مکائیا۔ آؤنا چل سچے دوار، در دروازہ اک کھلائییا۔ شرع شریعت کرے خوار، لاشریک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کَریا کر، ایکا مارگ رِسیا وکھائیا۔ ایکا مارگ نانک گوہند رنگ، رنگ راتا آپ جنائیندا۔ پُکھ اکال بنیا سنگ، دُجا سنگ نہ کھئے
 رلائیندا۔ شبد اگئی وجے مردنگ، مرد مردانہ آپ وجائیندا۔ ساچے آسو کسے تنگ، نیلا نیلی دھاروں پار وکھائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں
 کھنڈاں آپے لنگھ، جیرج اندج آپ اُٹھائیندا۔ سچ دوارا سورا سرینگ، ست ستوادی آپ گھلائیندا۔ لہنا دینا چُکائے سورج چند، منڈل
 منڈپ حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، در گھر ساچے آپ بُلانیندا۔ در گھر ساچے ساجن آؤنا، ہر سَجَن رِسیا
 جنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی رُت سہاؤنا، پہلی چیتر ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو نیوں نیوں سیس جھکاؤنا، نون سو اکھَر کرے پڑھائیا۔
 ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤنا، پنج تے کرے صفائیا۔ تیئی اوتاراں حکم جناؤنا، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملانے پھڑ پھڑ بانہیاں۔ نانک گوہند ڈھولا
 گاؤنا، پرہہ اکو سچا ماہیا۔ ساچا حکم اک سناؤنا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ چار جگ دا لیکھا آپ مُکاؤنا، کھاتے اپنے آپے پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ سُنہیڑا اک درڑائیا۔ چوتھے جگ جانا آ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ پُکھ ابناسی کرے کھیل بے پرواہ،
 پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائیندا۔ رہبر بنے اک خُدا، غفلت وچ کدے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران ایکا اکھَر دئے پڑھا، ساچی سیکھیا اک
 سمجھائیندا۔ الفیے پندھ دئے مُکا، نقطہ نون نہ کھئے وکھائیندا۔ اکھ پرتکھ دئے کھلا، جلوہ نور نور دھرائیندا۔ دیناں مذہباں بھانڈے خالی
 سکھ دئے کرا، کوڑی وست نہ کھئے وکھائیندا۔ ہتھو ہتھ لہنا دئے مُکا، قرضہ مقروض نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا
 کر، سچ سندیسہ نر نریشا برہما وشن مہیشا آپ سُنائیندا۔ سچ سندیسہ سُن سُن میت، سارے رہے خوشی منائیا۔ پرگٹ ہویا اک
 اتیت، ترے بھون دھنی پھیرا پائیا۔ چار جگ دی میٹے ریت، ستجگ ساچا راہ چلائی۔ ناتا تے مندر مسیت، شودوالا مٹھ رہن نہ پائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر مل مل گاون اکو گیت، تون میرا میں تیرا دُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایکا رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوج نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔
 کروٹ بدل درس دکھائے میت، متر پیارا پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد کرائے دید، دید عید چند چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا
 کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے گوہند، ہر گوہند دھار چلائیندا۔ جگ چوگڑی میٹے چند، چنتا چکھا نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت
 بھگوان اُچائے ساچی بند، ست انادی ناؤں دھرائیندا۔ کرے کھیل گئی گہند، گہر گمبھیر اپنا راہ چلائیندا۔ امرت دھار وپائے ساگر سندھ،

کھتری براہمن شوڈر ویش جام پیا ئیندا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ جنائیندا۔ ساچا حُکم کر پروان، سارے رہے دھیان لگائیا۔ تیری کرپا سری بھگوان، تیری مہر نظر وڈیائیا۔ کلجگ اتم ملائے آن، چوٹھے جگ ہویئے کُرمائیا۔ ناتا تھے جگت جہان، ایش جیو نہ کھئے سمجھائیا۔ کاغذ قلم نہ کھئے نشان، شاستر سمرت وید پُران نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم اک گیان، برہم پاربرہم سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ در گھر ساچے آئیے چل، نہچل دھام ملے وڈیائیا۔ زمیں اسمان جائن ہل، پریت چوٹی دین دُہائیا۔ کوئی نہ پائے سار جل تھل، جل تھل مہیئل بیو نہ رائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سؤ چورانونے چو کُری جگ کردا ربیا ول چھل، اچھل اچھل تیرا آنت کھئے نہ آئیا۔ آنت سُنہپڑا دتا گھل، سدا اکو نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سوجھ اک جنائیا۔ ساچی سوجھ لینی جان، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ تیئی اوتار کرن چرن دھیان، بھگت اٹھاراں نال ملائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ناتا تھے زمیں اسمان، ست ست نہ ونڈ وندائیندا۔ ادھ وچکارے ملے آن، چند ستارا مکھ جھپائیندا۔ اپنا دینا پئے بیان، حق حقیقت کھوج کھجائیندا۔ ناتا تھے جگت قرآن، تیس بتیس نہ کھئے وڈیائیندا۔ ملا شیخ مسائق ہون ویران، ویری ہر جو نظری آئیندا۔ کوڑی زین کوڑا چھٹنا بھان، کوڑا چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ صدق ربیا نہ کھئے ایمان، صابر نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بیو آپ چکائیندا۔ ساچا بیو چکنا مات، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ملنا اک جماعت، نانک پٹی ربیا پڑھائیا۔ چوڈاں لوک ڈونگھا کھات، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ ناتا تھے کام کودھ لوہ موہ ہنکار ساک، ہوئے ہنگتا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کرے کھیل پروردگار پاکی پاک، پت پت پت دئے کرائیا۔ نہ کوئی دسے ذات پات، ذات اذاتی نہ کھئے رکھائیا۔ نور الہی کلاپات، کول نین پھیرا پائیا۔ درس دکھائے ساکھیات، گھر گھر پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دئے مکائیا۔ لہنا دینا آنت مکاؤنا، گر اوتاراں آپ جنائیندا۔ رل مل سب نے ڈھولا اکو گاؤنا، سو پُرکھ زرنجن اک پڑھائیندا۔ ستجگ مارگ ساچا لاؤنا، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا، دئی دویتی پردہ لاہندا۔ سرتی شبدی گنڈھ پواؤنا، جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے اتم کل، کلکاتی رہن نہ پائیا۔ سَتجُگ ساچا پُرکھ بدھاتا مات دھر، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو لین پڑھ، پچھلی چُکے سرب لڑائیا۔ اک سرنائی جان پڑ، کرتا اکو نظری آئیا۔ دین مذہب تئے گرھ، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ بھگت بھگونت آپے پھڑ، راتیں سُنتیاں لئے جگائیا۔ کایا مندر آپے چڑھ، دسم دواری کُنڈا لاپیا۔ نرگن نور پرکاش کر، اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیس بیسے وجے ودھائیا۔ بیس بیسے کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سَتجُگ بھے ساچی دھارا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ کلجُگ اتم پار کنارہ، دھر دربارا حُکم سُنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے ایک وارا، ایک دؤآ دؤآ ایک بھو مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ چلائییندا۔ ساچا راہ چلائے سَتجُگ، ست ستوادی دیا کھائیا۔ سنت ساجن چُن چُن، لکھ چوراسی وچوں لئے جگائیا۔ درس دیکھائے اٹھ اٹھ، نج نیتر آپ کھلائییا۔ گرمکھاں اُپر آپے تھے، مہر نظر اکو پائیا۔ کوڑی کرپا جڑ دیوے پُٹ، بوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند بھیٹا چاڑھے سَت، ست ستوادی دیا کھائیا۔ سَتجُگ اتم مؤلے رُت، پت ڈالی پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ نہکلنک آئے ابناسی اچت، کل کلکی پھیرا پائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، امیوں رس ایک مکھ چوائیا۔ آن جان لکھ چوراسی جائے چھٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجُگ ساچے لئے جگائیا۔ سَتجُگ ساچے جانا جاگ، پہلی چیتر حُکم جنائیندا۔ بیس بیسے لگا بھاگ، ہر جگدیشا خوشی منائیندا۔ دو جہانان اک ویراگ، ویراگی اپنا نام وڈیائیندا۔ کلجُگ اتم دھوئے داغ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیندا۔ گرمکھ سُرَت سوانی ہرجو کنت ملے سُہاگ، گھر مندر سوبھا پائیندا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال اجونی رہت انہو پرکاش مار اک آواز، شبد اگمی ڈھولا گائیندا۔ غریب نوازا سازن ساز، شاہو بھوپ وڈ راجن راج، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجُگ ساچا آپ جگائیندا۔ سَتجُگ اتم کھولے اکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ کھلائییا۔ پُرکھ ابناسی درس کرائے پرتکھ، پارکھو بنے سچا ماہیا۔ بھگت بھگوان مارگ دیوے دس، دہ دشا آپ سمجھائیا۔ نانا تئے تیرتھ تٹ، کنارہ کوئی نہ دئے وڈیائیا۔ چوڈاں لوک چھٹے ہٹ، طبق طبق نہ کھئے الائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ اک سُنائیا۔ سَتجُگ چلائے آپ رتھ، نرگن سیوک سیو کھائیا۔ کلجُگ لہنا دینا جھولی پائے

سیاں ساڈھے تین تین ہتھ، روداس چمپارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچے آپ جگائیا۔ ستجگ ساچا ساچا پت، پرہہ آگے سیس جھکائیندا۔ تیری ککھوں گیا اٹھ، مات پت نہ کھئے وکھائیندا۔ ٹوں سہاؤنی میری رت، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ اپنی واری کیتی پچھ، تین جگ سویا نہ کھئے اٹھائیندا۔ میرے پلے نہیں کچھ، تیرے آگے جھولی ڈائیندا۔ کلجگ بیٹھا رہوں چپ، تیرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ لکھ چوراسی دسے اندھیرا گھپ، نور نظر کسے نہ آئیندا۔ گھر گھر وڑی چندری بھکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ غریب نہانیاں لگا دکھ، دکھیاں درد نہ کھئے بھجائیندا۔ بن بھگتاں دھرتی دی خالی ہوئی ککھ، جن جننی گود نہ کھئے سہائیندا۔ لکھ چوراسی الٹا رُکھ، جوں اجوئی آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیندا۔ ستجگ سچا چھوٹا بالا، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ بالی بدھ بال انجانا، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ٹوں صاحب ستگر بنیا دانا، دیونہار اک اکھوائیا۔ تیرے حکمے اندر راجا رانا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ رہیا بھوائیا۔ تیری کرپا پینا کھانا، تڈھ بن وست اور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا سگلا سنگ نہائیا۔ سگلا سنگ رکھنا رکھنا تھ، رگھپت ایکا منگ منگائیندا۔ ساچی دس اکو گاتھ، جس پڑھیاں دکھ کھئے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پرتھی بنے اک جماعت، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کوڑی کرپا نہ ہوئے اندھیری رات، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیندا۔ ساچا دس دے سجن ساک، کون ناتا جوڑ جڑائیندا۔ کرے نمسکار جوڑ ہاتھ، چرن کولان سیس جھکائیندا۔ میرا لہنا لکھ دے مستک ماتھ، تیرا لکھیا نہ کھئے مٹائیندا۔ اکو دس پوجا پاٹھ، جس پڑھیاں جم نہ آنت ستائیندا۔ تیری نیڑے آئے واٹ، تیرا دور ڈراڈا پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ کس ملیں سچے گھاٹ، شودوالا مندر مٹھ کھئے رہن نہ پائیندا۔ اپنی سچی دس ذات، جس ذات وچوں وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی جوں پرگٹائیندا۔ کر کرپا دے دے دات، تیرے گھر گھاٹا کھئے نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے جھولی ڈائیندا۔ ستجگ جھولی آگے ڈاہ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ زرگن بنا آپ ملاح، سرگن سنگ نہ کھئے رکھایا۔ اک درڑاؤنا اپنا ناں، دو جا ایشٹ نہ کھئے منایا۔ ایتھے اوتھے پکڑیں بانہ، پلو اپنے نال بندھایا۔ اچھل چھلدھاری تیرا کرے نہ کوئی وساہ، اچھل چھل تیری کھیل بے پرواہیا۔ اپنا بھیو دے جنا، جس بدھ تیری میرے

سیس رہے چھایا۔ تیری چرنی ڈگا آ، جوں بھاوے توں لے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا رہیا سُنایا۔ ستجگ ساچے بال نادان، بالی بُدھ آپ جنائیا۔ کریا کرے سری بھگوان، سر تیرے ہتھ ٲکائیا۔ کلجگ آنت بنایا تیرا اک نشان، نشانہ اپنا نام لگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پروان، گرمکھ ساچے میل ملائیا۔ ستران بہتران چہتران دتا دان، دو جہان خالی ہتھ وکھائیا۔ کوئن رام کرن پرنام، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ کوئن کاسن کرن دھیان، ہر مکٹ بین سرنائیا۔ کوئن عیسیٰ موسیٰ محمد گان، گا گا شکر منائیا۔ کوئن کوٹ بھگت کرن پروان، کبیر جولاہا دئے صلاحیا۔ کوئن کوٹ نانک گوہند میل سری بھگوان، بھگون میلا سہج سُبھائیا۔ سچکھنڈ دا سچ ودھان، لوک مات لیا پرگٹائیا۔ ڈھردرگاہی اک نشان، ست رنگا روپ وٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول کرے کلیان، کل کالکھ ٲگا لاپیا۔ بالے نیہاں ہیٹھاں دے آن، کوڑی کریا جڑ اکھڑائیا۔ چھٹی چھٹی کھیل مہان، نانک نرگن ونڈ ونڈائیا۔ گوہند سورا ہو پردھان، پر پُرکھ رہیا دھیائیا۔ پُرکھ اکال آیا نوجوان، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جان دو جہان، لوآں پُریاں کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھیا مار دھیان، پچھلا لہنا سرب چکائیا۔ سارے اکٹھے کیتے آن، لکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ ادھ وچکارے بیٹھا محمد دُور دُراڈا کرے دھیان، دھیان دھیان نال ملائیا۔ اللہ رانی کر پہچان، میاں بیوی لے پرنائیا۔ خاوند بنیا آپ بھگوان، لکھ چوراسی سرتی رہیا پرنائیا۔ کرے کھیل اک مہان، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ ساڈھے تہ ہتھ دیوے دان، روداس چمیارا نال ملائیا۔ بھگت دوارا کر پروان، بھگون اپنا آسن لائیا۔ پچھلی کوڑی کریا مٹے نشان، آگے سچ نشان جھلائیا۔ جس دوارے وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن سرب شرمٰن، نیتر نین سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گیتا گیان بنے انجان، اٹھاراں دھیائے نہ کھئے وڈیائیا۔ کہانی بانی ہوئے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ تِس دوارے ستجگ لگے آن، ستگر اپنی نیہہ رکھائیا۔ سرشٹ سبائی دئے گیان، اکو اکھڑ آپ پڑھائیا۔ برہما وشن شو در آ کے منگن دان، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پروان، ہر جو پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ ایکنکار ایکسا سچ بنائے ودھان، ودت وڈیا چلے نہ کھئے چترائیا۔ ستجگ تیرا سنگ نبھائے سری بھگوان، بہرم بھلیکھا دئے چکائیا۔ میریاں بھگتاں ملنا آن، تیرا دکھڑا لین ونڈائیا۔ اُجل مکھڑا ہوئے وچ جہان، ڈرمت میل نہ لاگے شابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دتا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ سُن بھگوان،

سَتَجُگ اپنی خوشی منائیندا۔ چاروں گُنٹ ویکھے مار دھیان، دہ دشا دھیان لگائیندا۔ کون دوارے بیٹھا بھگت بھگوان، جس در بھگوان دیا
 کمائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی دسے ویران، ویری اکو اک اکھوائیندا۔ کوڑی کریا چڑھیا طوفان، تحفہ ہر جو گھر گھر آپ پچائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ سَتَجُگ چاروں گُنٹ وچار، نیتز نین رہیا شرمائیا۔ کوئی نہ دسے ساچا یار، یاری
 یار نہ کھئے نبھائیا۔ چاروں گُنٹ دھواں دھار ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ کون دوارے بھگتاں کراں بھال، بھال تھکا سرب لوکائیا۔ کون بدھ
 میری پوری ہوئے گھال، گھالی گھال لیکھے لائیا۔ پرہہ آگے پھیر کرے سوال، بن سوالی دئے دُبائیا۔ بن تیری کریا کوئی بھگت نہ چلے میرے نال،
 میری ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جس دوارے بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ بھگتن
 میلا دس اکال، اکل کلا جنائیندا۔ سَتَجُگ ساچے ساچے لال، ہر سَنگر آپ پرگنائیندا۔ نانا توڑ کال مہاکال، دین دیال گود بہائیندا۔
 ترے گن مایا نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ اٹھے پھر وجے آگئی تال، شب
 انادی ناد سُنائیندا۔ شاہوں کرنہار کنگال، کنگالوں شاہ آپ بنائیندا۔ سَتَجُگ چلی اولڑی چال، بن دسیاں بھیو کھئے نہ پائیندا۔ سمبل نگر
 لینا بھال، جس دوارے گوبند سیو کمائیندا۔ پُرکھ اکال چلے نال نال، نرگن اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچا بھیو آپ گھلائییندا۔ سمبل نگر ویکھ کھیڑا، ہر کھیڑکی آپ گھلائییا۔ جتھے کوئی نہ دسے جھیڑا، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال
 گوبند کہے تُوں میرا میں تیرا، نانک سوہنگ ڈھولا گائیا۔ سو صاحب گھلا کیتا ویہڑا، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ اتم کرے حق نبیڑا، حقیقت
 ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا رہیا جنائیا۔ سچ دوارا ایک تٹ، ہر سجن آپ جنائیندا۔ پُرکھ
 سمرتھ کھولیا ہٹ، بن ہٹوانا سیو کمائیندا۔ اوتھے اکو رکھے وتھ، دوسر وست نہ کھئے ٹکائیندا۔ سَتَجُگ ساچے آؤنا تھ، بن پاندھی پندھ
 مکائیندا۔ بھگتاں چرنی جانا ڈھٹھ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ تیری پت لِن رکھ، لوک مات میل ملائییندا۔ دوہاں مل کے دو جہان
 ڈھولا دینا دس، دوئے دوئے روپ کھیل کرائیندا۔ سوہنگ روپ آپ پرتکھ، پاربرہم برہم اپنے انگ لگائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ کرے تیرا
 پکھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ وشنوؤں سر تے چک کے آوے بہت، گھر گھر رزق پچائیندا۔ برہما برہم تیرے آگے دیوے رکھ، رکھیا

اِکو اوٹ تکائیندا۔ سِری بھگوان ہو پرتکھ، رُوپ انُوپ درس کرائیندا۔ سَتجگ پاندھی راہی بن کے چلنا ہس ہس، ادھ وچکار نہ کھئے
 اٹکائیندا۔ تیرا مارگ لائے پُرکھ سمرتھ، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سِنگھ وشنو بھگوان، سَتجگ دیوے ساچا دان، بھگت بھگونت ملائے آن، مل مل اپنی خوشی وکھائیندا۔

دیا اندر سیوک سوامی، سیوادار اکھوائیا۔ چاکر بنے ہر نہکامی، نہکرمی کرم کاندھ مٹائیا۔ سرب جیاں گھٹ آنترجامی، گھر گھر ویکھ
 وکھائیا۔ گرُمکھاں اُپر کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ دُھردرگاہی دیوے اک نشانی، نشانہ اپنا نام لگائیا۔ آتم پرما تم سُنائے
 کہانی، دُو جا ناد نہ کھئے وجائیا۔ گرہ مندر اندر وکھائے پد نربانی، نربان پد اِکو اک سمجھائیا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ تیرتھ ٹھاؤن
 کھئے نہ جائیا۔ سُر ت سوانی سگھڑ سیانی، گوبند شبد ہانی میل ملائیا۔ جن بھگتاں اُتوں وٹھو ہوئے آپ فُربانی، کرم کاندھ اپنی جھولی پائیا۔
 ایتھے اوتھے دو جہان اوُن نہ دیوے ہانی، ہانی ملیا سچا ماہیا۔ لیکھا چُکے اندج جیرج اُتُبھج سینج چار کہانی، چار جگ جونی جون نہ کھئے
 بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیا اندر اپنی سیو کھائیا۔ دیا اندر ہویا ٹھاگر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔
 گرسکھ تیرا ڈُونگھا ساگر، سَتگر اندر تاریاں لائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، اُجرت قیمت کھئے نہ پائیا۔ دُھردرگاہی سچا ماہی نرگن داتا بن کے
 آیا آپ سوڈاگر، ونج کراوے تھاؤں تھائیا۔ پُورب جنم دے وچھڑیاں کلجگ اتم دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ گہر گمبھیر گن ندھان
 داتا در دوارے ہویا حاضر، حاضر سب دی دئے لگائیا۔ خالق خلق ویکھن آیا قادر، قُدرت اپنی گود بہائیا۔ جس نوں کہندے سَت
 گوبند تیغ بہادر، سو گوبند پُرکھ اکال وچ سائیا۔ نام پٹولا سر تے دیوے چٹی چادر، ڈھاکن کو پت بار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سیوا کرے بن سیوک، سیوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیا اندر ہو دیاں، دین اپنی دیا کھائیندا۔ کایا مندر اندر وکھاوے
 دھرمسال، دھرم دوارا آپ پرگٹائیندا۔ جن بھگتاں پچھے بھگتی گھالی گھال، اپنی کیتی گھال جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ نرگن جوت بے مثال،
 کلجگ آنت مُصیبت وچ آپ جگائیندا۔ کنچن پارس مل ہوئے سورن سورن ملیا ہر کالال، لال ہر رنگ آپ رنگائیا۔ آنت نیڑے نہ آئے کال،

ہوئے سہائی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیا دیندھ دین سوامی دیا دیا گُرمکھاں گھر گھر سیوا لائیا۔ عنایت کرن دی
 پچھے رکھی عادت، عادت سب توں آپ جنائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر لا لا رکھے عبادت، عبارت لکھ لکھ کری پڑھائیا۔ پچھے کیسے نہ کریا
 تُعاقب، لیکھا لین دین کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا کردے رہے کلامت، اپنا کلمہ کیسے نہ جھولی پائیا۔ صاحب دِیال ٹھاکر سدا صحیح سلامت،
 ست سرُپ سہائیا۔ ستجگ عنایت دین دی لائے نہ کھئے علامت، پھڑ پھڑ باہوں پار کرائیا۔ ایتھے اوتھے آگے کوئی نہ کرے بغاوت، نام کھنڈا
 اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو وار سچ سخاوت، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ دوجی کوئی نہ لگے علامت، عالمین ہوئے سہائیا۔ جگ چوکری
 بھگت بھگوت دھرنی دھرت دھول اُتے رکھے اپنی آپ امانت، انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، عنایت
 شرائت ہدایت کفایت، اپنے وچ چھپائیا۔ کفایت شعاری پاٹا کفن، کفنی دئے اڈائیا۔ اتم کرن آیا دفن، دفعہ اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ بھگت
 بھگوان آیا رکھن، رکھیا کرے سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے مکھن، نام مدھانا چھاچھ ورو لے تھاوں تھائیا۔ سادھاں سنتاں بھانڈے
 کیتے کایا سکھن، ناد دھن اتم سنکھ نہ کھئے وجائیا۔ چھن بھنگر پھیرا پائے اُتر پورب پچھم دکھن، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ غریب نانیاں آیا
 پردے ڈھکن، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ کوڑی کِریا لوک مات وچوں آیا کڈھن، سچ سچ ساچا راہ چلائیا۔ گُرمکھ جنگل
 جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر، اُچے ٹلے پریت کوئی نہ جائے لبھن، گھر آ آ درس دکھائیا۔ امرت اتم جام پیائے ساچی مدھن، مدھر رس اکو اک
 وکھائیا۔ بن درویش جائے سدن، دردی دردیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ور،
 کفایت شعاری کرے خواری، کلجگ اتم ہاری پائے پائے دروبی دروبی ہوکا دے دے کرے ڈبائیا۔ کفایت شعاری دیوے ہوکا، نیتر نیناں نیر
 وہائیا۔ سرشٹ سبائی اٹھو ویکھو اتم ویلا موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو دیندا رہیا دھوکھا، نرگن سرگن
 سرگن نرگن نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم مارگ دسے اکو سوکھا، سوہنگ اکھڑ کرے پڑھائیا۔ اکو نام سدا بہتا، بوہ بوہ بھانتی ونڈ وندائیا۔ رل کے
 جٹ سارے لاؤ اکٹھا جوتا، بہار دونوں ہتھان اُپر پائیا۔ پُرکھ ابناسی لوک مات بن کے آیا چوٹا، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ در آ کے سودا کرو
 کھرا کھوٹا، ونج ونجارا اک جنائیا۔ ہتھیں پھڑ کے آؤ موٹا سوٹا، پاربرہم نٹھ کتے نہ جائیا۔ جس دیاں آد جگاد جگاؤندے رہے جوتاں، سو

جوتی سرُوپ پھیرا پائیا۔ اچی کوک دیو ہوکا، دروہی دروہی نام خُدائیا۔ جس دا چار جُگ رہیا سوکا، سو سُکے رُکھڑے ہرے کرائیا۔ جو وسے سچکھنڈ دوارے ساچے کوٹا، سو سمبل نگری ڈیرہ لائیا۔ تہاڑے نال کاہدا روسا، جگت رُسیاں رہیا منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت کفایت شعاری اشارے نال مٹائیا۔

★ ۱۱ مگھ ۲۰۱۹ پکرمی دھرتا سنگھ دے گرہ کلا نور ضلع گرداس پُر ★

کریا کر سِری بھگوانا، بیو ابھید آپ جنائیندا۔ ستجگ ساچے کر دھیانا، ہر دھیانی دھیان وکھائیندا۔ آد جُگاد کھیل مہانا، جُگ جُگ آپ کرائیندا۔ آد پُکھ پرہہ ہو پردھانا، سچ پردھانگی نام کھائیندا۔ لیکھا جان دو جہانا، دوئے دوئے روپ وٹائیندا۔ حُکمی حُکم دُھر فرمانا سچ سندیسہ آپ سُنائیندا۔ راگ انادی ناد ترانہ، لوآں پُریاں آپ جنائیندا۔ زرگن سرگن پھرے بانا، مہربان کھیل کھلائیندا۔ گھٹ گھٹ ہوئے آنتر جامہ، آنتر جامی پردہ لائیندا۔ بودھ آگادھ نام ندھان گائے گانا، گا گا اپنا حُکم سُنائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا آپے جانے اپنا بھانا، سد بھانے آپ رہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا ستجگ میت، سو متر آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان اکو ریت، نت نوت ویس وٹائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا گیت، ساچا اکھڑ کرے پڑھائیا۔ وکھائے دھام اک انڈیٹھ، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ لیکھا جان ہست کیت، لکھ چوراسی پردہ لاییا۔ کلجگ اتم رہیا پیت، چاروں کُنٹ کوک سُنائیا۔ شاہ سلطاناں خالی کھیس، مایا رانی دئے دُہائیا۔ کوڑی کریا رہی پیس، پیسن اپنا آپ پسائیا۔ نہ کوئی شرع نہ حدیث، کلمہ نبی نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی چہتر جھلے سیس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ ستجگ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جُگ چوڑی اوڈھ جائے پُگ، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ لیکھا جان لوک پرلوک، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ سچ سُنائے سلوک، سوہنگ ڈھولا آپے گائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ پُکھ اکال اکو اوٹ، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر گوائیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہو موہت، مُحبت اپنے نام ودھائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ بھگتاں سنگ سدا سہیلا، سو پُرکھ زرنجن کھیل کرائیا۔ کلجگ اتم ویکھے ویلا، زرگن داتا بے پرواہیا۔ لہنا دین چکائے گرو گُر چیلا، گُر چیلا اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ ایتھے اوتھے سجن سہیلا، صاحب سلطان سچا ماہیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ ساچا کھیل دتے آپ، ہر اپنا بھیو کھلائیندا۔ ستجگ تیرا پوجا پاٹھ، اکھر وکھر آپ درڑائیندا۔ ست سروور مارے ٹھاٹھ، امرت رس آپ بھرائیندا۔ اکو کنارہ دسے تاٹ، تیرتھ اپنا نام وکھائیندا۔ لکھ چوراسی آتم سیجا ویکھے کھاٹ، گھر گھر مندر آپ بنائیندا۔ من منوا نہ ناچے ناٹ، سوانگی سوانگ نہ کھئے رکھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے اکو دات، دوجی وست نہ کھئے ورتائیندا۔ پنچ وکارا کرے گھات، نام کھنڈا اک رکھائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ چار ورن اک پرہات، کھتری براہمن شودر ویش ایکا روپ درسائیندا۔ زرمل جوت نور للاث، نورو نور ڈگمگائیندا۔ غریب نایان پچھے وات، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ نانا توڑ ذات پات، دین مذہب نہ کھئے رکھائیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ پرم پُرکھ پرہہ کملاپات، کول نین نین کھلائیندا۔ دین دیال بن بن سجن ساک، سگلا سنگ آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ جنائیندا۔ ساچا راہ ایکنکار، ستجگ ست ست جنائیا۔ ساچا میلا وچ سنسار، بھگت بھگوان دئے کرائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، بھیو کھئے نہ آئیا۔ چار جگ دی پچھلی وارتا جئے ہار، آگے اپنا مارگ لائیا۔ کاغذ قلم ہوئے خوار، کھہہ کھہہ مرے سرب لوکائیا۔ ہر کا ناؤں وکے نہ کیسے اشتہار، کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ ہٹ کھولے نہ کھئے بن ونجار، ٹکا ٹکا مل نہ کھئے پائیا۔ بن کایا مندر دوجا رہن نہ دیوے کوئی گرو دوار، گھر ڈونگھی گندر ستگر پورا آسن لائیا۔ جس دا ورقہ ہتھان نال نہ سکے کوئی پاڑ، کوڑے کیرکٹ وچ نہ کھئے سٹائیا۔ اکھاں نال جگت نہ کرے وصال، نیج نیتر دئے درسائیا۔ چار کٹ دہ دشا کھئے نہ سکے بھال، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو نام دیوے سچا لال، لالن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ ستجگ تیری پوری کرے گھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ جنائیا۔ ساچا مارگ آتم آت، آنترجامی آپ جنائیندا۔ اکو پوجا اکو منت، منتر اپنا نام سمجھائیندا۔ اکو سیج اکو کنت، سہنجنی سیج اک ہنڈھائیندا۔ اکو مہا اک

اگت، لیکھا اِکو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اِک بنائے ساچی بنت، گھڑن بھنہہار اِک ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل دسے آخر، آخر اپنے ہتھ رکھائیا۔ نانا توڑے پاپن پاتھر، سِل پوجس نظر کھئے نہ آئیا۔ قلم شاہی نہ بنے کوئی چاکر، سیوک سیو نہ کھئے وڈیائیا۔ پارہم پت پریشور ستجگ تریتا دواپر سب دے کولوں کراؤندا رہیا اپنی خاطر، سرِ خطرہ اپنا اِک سمجھائیا۔ کسے نوں بنن نہ دتا چاتر، گر اوتار پیر پیغمبر کوئن کوٹ گئے سیس جھکائیا۔ آنت رہن نہ دتی کسے دی آکر، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ کلجگ اتم ست ستوادی برہم برہمادی شبد اگتی گھوڑے پائے پاکھر، شاہ سوار بنے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا دھندے لائیا۔ ستجگ تیرا ساچا دھندا، دُھردرگاہی آپ جنائیندا۔ پہلوں لکھ چوراسی اتم آنتر اپنی ہتھیں پھیرے رندا، بن ترکھان سیو کھائیندا۔ پھر سچ سچ بنائے بندہ، بندگی اپنے نام درڑائیندا۔ کوڑی کِریا سنگ نہ وکھائے کوئی گندہ، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ گیان ہین اگیانی کوئی رہن نہ دیوے اندھا، اتم نیت سرب کھلائیندا۔ ستگر پورا نظری آئے اِکو چندا، چند سورج جس نوں سیس جھکائیندا۔ اِکو حُکم چلائے وچ نو کھنڈا، نو نو اپنا حُکم منائیندا۔ داتا جودھا سورپیر سرینگا، شہنشاہ بل اپنا آپ دھرائیندا۔ ویکھنہارا آر پار کندھا، مدھ اپنا کھیل کرائیندا۔ بھگت بھگوان سدا بخشندا، بخشش اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا سنگ رکھائیندا۔ ستجگ تیرا سنگ زبھے، زبھو اپنا سنگ رکھائیا۔ دوجا کوئی مات نہ رہے، رہبر اِکو سچا ماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی گئے ڈھیہہ، اپنا ویلا وقت چُکائیا۔ ایکا بولن رسنا ڈھولا ٹوں میں، میں ٹوں تیرے وچ بھیو نہ رائیا۔ تیرا بھانا رہے سہہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کھائیا۔ بن تیرے آنت کوئی نہ رہے، خاکی خاک سرب سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم دیوے بھگوان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ مستک تلک نہ کھئے نشان، ترسول روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جینی بودھی نہ کھئے کلیان، تن گاترا نہ کھئے لٹکائیندا۔ لبان کٹ نہ بنے کھئے مُسلماں، سُنٹ روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ سجدہ کرے نہ کھئے قبرستان، مقبرہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ پرگٹ ہو آپ مہربان، مہبان ویس وٹائیندا۔ شترُو متر کرے آن، سنسا روگ سرب گوائیندا۔ اتم پرما تم وکھائے اِک اسلام، اِسم اعظم آپ درڑائیندا۔ رُوچ بُت دئے کلام، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔

آتم پر ماتم مارے بان، تیر انیالا اک چلائیندا۔ ہر گھٹ نظری آئے رام، رحمت اپنی آپ کھائیندا۔ ستجگ ساچے دیوے مان، ابھان روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سوہلا ڈھولا گائن مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگون اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ آپے لائیندا۔

★ ۱۱ مگھ ۲۰۱۹ پکرمی سردارا سنگھ دے گرہ کلانور ضلع گرداس پُر ★

سچ سنگھاسن شہنشاہ، تخت نواسی آسن لائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بے عیب پردہ آپ اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا ویس وٹا، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ آد نرنجن نور دھرا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ونڈ ونڈا، برہمنڈ کھنڈ ویکھے تھاوں تھائیا۔ سری بھگوان سچ نشانہ ہتھ اٹھا، ست ستوادی رہیا وکھائیا۔ پاربرہم پرہ رہیا دھیان لگا، دھیان دھیان وچ ملایا۔ راجن راج بھوپن بھوپ سچ سندیسہ رہیا سنا، ڈھر فرمانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دربارے آسن لائیا۔ سچ دربارے ہر جو چڑھ، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ ست ستوادی کھول در، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ ناؤں رکھائے نرائن نر، نر ہر اپنی کل دھرائیندا۔ آد جگادی گھاڑن گھڑ، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ الکھ آگوچر آگم اتھاہ بے پرواہ نش اکھ اپنا آپے پڑھ، پڑھ پڑھ اپنا راگ سنائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا نرگن نرگن دیونہارا ور، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ کرتا پُرکھ کرتار اپنی کرنی کر، قدرت قادر رنگ رنگائیندا۔ دھرنی دھرت دھول دھر، جل تھل مہینل آپ سمائیندا۔ سمنڈ ساگر دے دے ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تخت نواسی ایکا تخت سوہلا پائیندا۔ ساچا تخت ایکنکار، آد جگاد دئے وڈیائیا۔ جگ چوکری کھیل اپار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے چاؤں چائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے اپار، اپرپر اپنا بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ آد جگاد، جگ کرتا آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو دیوے داد، دادر اپنا راگ لائیندا۔ کھیلے کھیل برہم برہمانڈ، پاربرہم اپنا بھيو چکائیندا۔ ست ستوادی دیوے داد، دست

بدست آپ پھڑائیندا۔ دُھردرگاہی وجائے اپنا ناد، انادی دُھن آپ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھیو آپ
 کھلائیندا۔ دُھر دا بھیو سِری بھگوان، آد پُرکھ آپ کھلائیا۔ وشن برہمے دیوے دان، شنکر جھولی آپ بھرائیا۔ اپنا نام اک نشان، سچ
 نشانہ لئے پرگٹائیا۔ اپنی کرپا ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنا حُکم کر پردھان، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ اپنی اچھیا کر پروان، ساچی
 بھچھیا جھولی پائیا۔ کرے کھیل نوجوان، نئی اپنی آپ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہمے دیوے مان وڈیائیا۔
 وشنوں دیوے اپنی یاد، ہر جو اپنا بھیو کھلائیندا۔ سِری بھگوان وجائے ناد، بن کٹاں آپ سُنائیندا۔ بن رسنا دیوے سواد، رس رسیا آپ
 چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشنوں اپنے رنگ رنگائیندا۔ وشنوں ویکھے ہر ہر رنگ، گھر
 اپنے خوشی منائیا۔ اکو سیج اک پلنگ، ایک آسن لائیا۔ اک سہیلا اکو سنگ، ایک انگن ربیا اٹھائیا۔ اکو ناد اک مردنگ، اکو ڈھولا
 ربیا گائیا۔ اکو داتا سورا سربنگ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ دُھن ناد
 ۱۲۰۔ آنتر دھار، دھار دھار نال ملائیندا۔ بھگون کرے آپ پیار، وشنوں اپنا رُپ وکھائیندا۔ وشنوں میلا ہر کرتار، کرتا کرنی آپ کھائیندا۔
 ۱۲۰۔ نرگن کر سچ پیار، نرگن اپنی گود سہائیندا۔ نرگن کرے آپ گفتر، بھیو ابھید آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی وست آپ ورتائیندا۔ ساچی وست پاربرہم، پرہ اپنی آپ ورتائیا۔ وشنوں تیرا میرا ہویا دھرم، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ آد جگادی
 کرے کھیل نہکرمی کرم، کرم اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرا نور تیرا ورن، تیرا ورن میری وڈیائیا۔ میری دھوڑ ساچے چرن، تیرے مستک ٹکا
 لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد آد سمجھائیا۔ آد آد ہر کھیل کر، کرتا اپنی دیا کھائیندا۔ وشنوں
 بھنڈارا نام بھر، بھر پیالہ جام پيائیندا۔ چرن دھوڑ وکھائے ساچا گھر، گھر مندر اک جنائیندا۔ کرپاندھ پھڑائے اپنا لڑ، پلو اکو گنڈھ پوائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول کول چرن اپنا کھیل کرائیندا۔ چرن نال چرن ملا، دوئے دوئے اپنی دھار چلائیندا۔
 سچکھنڈ بیٹھا بے پرواہ، بے عیب کھیل کرائیندا۔ رگڑ نال رگڑ لئے پرگٹا، پرگٹ اپنا رس چوائیندا۔ ساچے رس امرت نام دھرا، وشنوں آنتر
 جام پيائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ وشنوں پیتا سچ پیالہ، پیا پریم آپ پيائیا۔ کرپا کرے دین

دِیالا، آد آد وڈی وڈیائیا۔ گھر وچ بنائی سچی دھرمسالہ، تھر اپنا پردہ لاییا۔ کول کول کھیل نرالا، کول نین لئی پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، امرت امرت روپ درسائیا۔ امرت دیوے ہر جو دات، داتا دانی دیا کھائیندا۔ وشنوں نال رلے جماعت، برہما اپنا روپ دھرائیندا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ لیکھا جانے ساچے ماتھ، مستک اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ وست دیوے بن وچولا، وشنوں نال رلایا۔ پُرکھ ابناسی تول تول، تولنہارا سچا ماہیا۔ چرن کواڑ پردہ کھولا، در ملے مان وڈیائیا۔ وشن برہمے چُکیا اوبلا، چرن اکو نظری آئی۔ رسنا کہن سوہنگ ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا تَدھ بن نظر کھئی نہ آئی۔ پُرکھ ابناسی سمترتھ سوامی پہلی وار بولا، سچ سندیسہ دئی جنائیا۔ دوویں مل کے پاؤ روٹا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی صفت آپ صلاحیا۔ وشن برہما تگ نظارہ، نظر اپنی سرب بدلائیندا۔ دوئے جوڑ کر نِمسکارا، چرن دھیان سرب لگائیندا۔ منگن منگ در بھکھارا، خالی جھولی اک وکھائیندا۔ تیرا کھیل پروردگارا، بے عیب نظر نہ آئیندا۔ در تیرے ملے سہارا، دردی ہور نہ کھئی جنائیندا۔ تیری صفت بھرے بھنڈارا، صفتی صفت نہ کھئی صلاحندا۔ ہوں چاکر سیوادارا، ست چاکری اک کھائیندا۔ ہوں بالک خدمتگارا، چرن دھوڑ مستک ٹگا لائیندا۔ ایک دے نام آدھارا، اکو اوٹ تکائیندا۔ اکو ونج اک وپارا، ایک ہٹ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہمے آپ سمجھائیندا۔ وشنوں منگ اکو منگ، ہر سجن آپ جنائیا۔ برہمے تیرا چاڑھے چند، برہم تیرا نور رُشنائیا۔ اپنا دیوے اکو چھند، ساچا ڈھولا دئی جنائیا۔ نرگن نرگن پاوے گنڈھ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ آنتر دئی پرگٹایا۔ برہمے آنتر آئے آواز، دُھن انادی آپ وجائیندا۔ آپ سُنائے ساچا ساز، راگی اپنا راگ لائیندا۔ تیرا تیرا ویکھے کاج، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ لیکھا لیکھ گرو مہاراج، ہر گوہند آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ برہمے سنی سچ پکار، نرگن نرگن رہیا جنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اُٹھ اُٹھ ویکھے نین اگھاڑ، نیتر نظر کھئی نہ آئی۔ نہ کوئی پچھے نہ آگاڑ، بھیو ابھید نہ کھئی کھلائیا۔ دوئے جوڑ پرہ اگے کرے نِمسکار، تیری مہا کتھن نہ جائیا۔ کر

کَریا دے آدھار، سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، دین اپنی دیا کمائیا۔ چرن دھوڑی دیوے چہار، شاہی اکو نام رکھائیا۔
 وِشنوں امرت وِچ دیوے ڈال، ہر کا ناؤں کانی وِچ پھرائیا۔ کرے کھیل دین دِیال، دین اپنا بیہو چُکائیا۔ ملے سندیسہ لکھو حال، احوال
 رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ چرن دھوڑ بنی شاہی، امرت وِشنوں اک چوائیندا۔ ہر
 کا ناؤں قلم بنی بے پرواہی، بے پرواہ آپ پرگٹائیندا۔ برہمے پھڑی چائیں چائیں، صاحب سلطان آپ پھڑائیندا۔ لیکھا لکھے بن ہتھیں باہیں،
 اُنکلی نظر نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا مارگ آپے لائیندا۔ قلم شاہی کر پیار، امرت جل نال
 رلائیندا۔ لیکھا لکھ وید چار، چار جُگ ونڈ ونڈائیندا۔ چارے بانی کر اُجیار، پرا پسنتی مدھم بیکھری ناؤں رکھائیندا۔ چارے جُگ ونڈ کر
 سنسار، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ ناؤں دھرائیندا۔ چارے ورنان دے آدھار، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ رنگائیندا۔ کرے کھیل اگم
 اپار، جُگ جُگ اپنا حُکم منائیندا۔ شاستر سمرت کر تیار، قلم شاہی کھیل کرائیندا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران کھول کواڑ، دُھر سندیسہ آپ
 لائیندا۔ رسنا شبد بول جیکار، جے جے نعرہ اک سنائیندا۔ وید ویاسا دے آدھار، اٹھ دس جوڑ جڑائیندا۔ کاپنا کرشنا کر پیار، دس اٹھ
 بندھن پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد دے دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ کاتب بن پروردگار، سرگن اپنا حُکم منائیندا۔ انجیل قرآنا کر
 کر خبردار، تیس بنیسہ ڈھولا گائیندا۔ بھگت بھگوت دے پیار، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ سچ سندیسہ وچ سنسار، سُرتی شبدی آپ
 سنائیندا۔ پردہ اوہلا دئے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ پھیرا پائیندا۔ اکھن آئے ایکنکار، نت نوت کر کر بت، نرگن سرگن روپ
 دھرائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی اپنی کرے کار، قُدرت قادر کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، قلم شاہی مان ودھائیندا۔
 قلم شاہی دتا مان، لوک مات وجے ودھائیا۔ لکھ لکھ لیکھا تھکی سِری بھگوان، انت کہن نہ پائیا۔ نانک نرگن دے بیان، لکھ چوراسی
 گیا سمجھائیا۔ کھانی بانی جگت ندھان، گن ندھان رہیا پرگٹائیا۔ ہتھ نہ آیا کیسے نشان، اُچ محلے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گوبند کہے پتا سُبجان، پُرکھ
 اکال بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنا روپ وکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی دئے بیان، جُگ چوکرئی گر اوتار اپنا بیان گئے رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوکرئی قلم شاہی ملے ودھائیا۔ قلم شاہی کیتا وادھا، لکھ لکھ

لیکھ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پتا پوت پوترا دسیا دادا، ده دشا کھوج کھجایا۔ لیکھ لکھایا سنتاں سادھاں، بھگت بھگونت میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ تریتا دوپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ قلمی کلمہ ونڈ ونڈایا۔ قلمی کلمہ لکھ لکھ لیکھ، کائنات رہی سنائیآ۔ آد جگادی جگ جگ ویس، کرتا قیمت کہن نہ پائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لکھدی رہی لیکھ، ریکھا ریکھ نال ملائیآ۔ کیسے نوں دسدی رہی رکھدا مچھ داہڑی کیس، کیسے نوں مؤنڈ مُنڈایا رہی صلاحیا۔ کیسے نال پھانسی چڑھیاں کرے ہیئت، کیسے دی پٹھی کھل لہائیآ۔ کیسے سر پوائی تتی ریت، کیسے بالے نیہاں ہیٹھ دباآ۔ اپنا دسیا نہ کیسے ہیئت، قلم شاہی کی کی کرم کماآ۔ جگ چوکڑی کھیڈاں رہی کھیڈ، نو کھنڈ پرتھی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کاغذ اُتے چڑھ چڑھ رہی ویکھ، آپ اپنا مان ودھائیآ۔ کلجگ اتم نرگن تیرا سارے چھڈ گئے ہیئت، تیری اوٹ نہ کھنڈ رکھائیآ۔ کاغذ پترے رہے ویکھ، پچھلا قرضہ نہ کھنڈ چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، قلم شاہی بھیو جنائیآ۔ قلم شاہی کہے پکار، واپوا تیری وڈ وڈیائیآ۔ جگ چوکڑی سیوا کری وچ سنسار، بن نہانی سیو کماآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لکھدی رہی گفتار، تیرا گیت بھیو سمجھائیآ۔ اپنے لیکھے نال مندر مسجد شودوالے مٹھ کیتے تیار، تیرا ناؤں چین کیسے نہ پائیآ۔ سریشٹ سبائی کیتی خوار، تیرے حکمے سیس ٹکائیآ۔ کلجگ اتم چاروں گنٹ ہو تیار، اپنا ڈنکا دتا وجائیآ۔ سریشٹ سبائی اٹھ دہاگن نار، ہر جو کنت ویکھ چائیں چائیا۔ جس نے میری سیوا لائی جگ چار، اتم اپنی جھولی پائیآ۔ سب دا دکھڑا رہیا نوار، دردی دردیاں درد ونڈائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اکٹھے کیتے آن، چرن کول دے سرنائیآ۔ اتم شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ایکا وار چرنیں ڈگن آن، اٹھ اٹھ بیٹھے راہ نکائیآ۔ کون ویلا سندیسہ دے سیری بھگوان، غریب نہانیاں در منگائیآ۔ جا کے دسیئے اپنا حال، فریاد سچ سچ سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا کماآ۔ قلم کہے میں دیاں سندیسہ، کلجگ اتم سیو کماآ۔ شاہی کہے میں لکھاں لیکھا، نہکلنک پھیرا پائیآ۔ جس نوں گر دسمیش کہندا گیا میرا پتا، سو پُرکھ نرنجن ویس وٹائیآ۔ آد نہ بھلیا میرا چیتا، آنت نین رہیا کھلائیآ۔ سٹ دلارا پتر جیٹھا، اکو اک جگائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی مارن آیا ٹھیڈا، ٹھوکر اپنے نام لگائیآ۔ چار جگ میں دس نہ سکی پرہ جو کیڈا، شاستر سمرت وید پُران میری دیوے نہ کھنڈ گواہیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں نال کرن آیا

ہیتا، میری پچھلی ریت گوائیا۔ رت بسنتی اکو رکھے چیتا، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ کلجگ کوڑا بھنّے ریٹھا، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ دو جہاناں لکھ چوراسی جیوان جنتاں سادھاں سنتاں دیوے نیندا، گھر گھر اپنا حکم سنائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی سچ سنگھاسن اکو بہندا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم کھیڑا ڈھپندا، نہ سکے کھنّے بچائیا۔ دین مذہب جگت اسلام اک دو جے نال کھپندا، کھپہ کھپہ کرے لڑائیا۔ آگے ہو کوئی نہ بہندا، دُور دُراڈے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ ویکھو میرا لیکھا اتم ڈھپندا، قلم شاہی دئے ڈہائیا۔ ہر کا بھانا کھنّے نہ سہندا، سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساڈا لیکھا لیکھے پائیا۔ لیکھا لیکھے پاؤن آیا، بے عیب مہربان۔ پچھلی ریتی مٹاؤن آیا، نرگن نور سری بھگوان۔ مندر مسیتی ڈھاؤن آیا، شبد اگتی مارے بان۔ جگت پلیتی ویاہن آیا، سچ سُچ کرے پردھان۔ انڈیٹھی ریتی چلاؤن آیا، نام جپائے نوجوان۔ ہست کیتی اپنی گود اٹھاؤن آیا، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پروان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل والی دو جہان۔ شاہی کہے پرہ رکھی آس، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ قلم کہے میں بنی داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ کاغذ کہے میں جگت کیتی پوری خواہش، جگت جگت بندھن پائیا۔ بن بھگتاں تیرا مارگ کیسے نہ آیا ہاتھ، میرے اکھر پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ اوڑا کہے ایک اونکار تیرا سگلا ساتھ، راز مٹاؤے تھاوں تھائیا۔ الف کہے میں چوڈاں طبق کیتے نار کمدات، یے یگتی ہتھ نہ کیسے بھڑائیا۔ تیرا بھیو نہ آیا قلم دوات، پردہ سکے نہ کھنّے اٹھائیا۔ محمد نال کیتی نکئی نکئی بات، تِس بات نوں باتل کہہ منائیا۔ جلوہ نور نظر نہ آیا ساکھیات، پروردگار ملیا نہ سچا ماہیا۔ بغل قرآن رکھ بنائی جماعت، اپنا جامہ سکے نہ کھنّے بدلایا۔ مسجد بہ بہ روون مستک دھر دھر ہاتھ، نیوں نیوں خاک خاک رمائیا۔ تیری ملی کیسے نہ ذات، زیر زبر دئے ڈہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کوٹن پاگئے وفات، سب دے اُتے اپنا فتویٰ لائیا۔ تیرے بناں پیر پیغمبران پائی نہ کیسے نجات، نیج گھر ڈیرہ کھنّے نہ لائیا۔ اتم سارے گئے خالی ہاتھ، اچی کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ کہے میرے پچھے آوے میرا باپ، جس دی سرب لوکائیا۔ محمد کہے امام مہدی دیوے میرا ساتھ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ نانک نرگن کہے نہکلنک وڈ پرتاپ، دو جہاناں کھیل کرائیا۔ گر گوبند کہے پُرکھ اکال پتا مات، موہ اپنی گود سہائیا۔ جس دا اکو اک جاپ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ تِس دا لیکھا لیکھے نہ قلم دوات، شاہی نیتز رو رو نیناں نیر وپائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آنت سنڈیسہ نر نریشا دیوے قلم شاہیا۔ قلم کہے اُٹھ بہین شاہی، شہنشاہ اتم پھیرا پائیندا۔ جس نوں لکھ لکھ دسّدی رہی راہی، سو رہبر ویکھ وکھائیندا۔ جس دا گیت گاؤندی رہی سچّا ماہی، سو محبوب اپنا رنگ وکھائیندا۔ کرے کھیل بے پرواہی، پرواہ کوئی نہ ہور جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا ہتھو ہتھ چکائیندا۔ چار جگ میں کردی رہی شکر، شاہی اپنا حال سنائیا۔ کلجگ اتم کیوں جاواں مکر، مکا ہر جو رہیا وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی لکھ لکھ پنڈت پاندھ ملاً شیخ مسائق گرتھیاں پنٹھیاں کھواؤندی رہی ٹکر، گھر گھر جھولی ڈاہیا۔ اتم بن صاحب ستگر چاروں کُنٹ ہوئی چھڑ، میری سُدھ کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ جیو جنت میری سیس مینڈھی پُٹن، زور لاون واہو داہیا۔ میرے لکھے لیکھ وید پُران انجیل قرآن شاستر سمرت کہانی بانی اُتے ٹھکن، جو کلجگ جیو پیراں ہیٹھ رہے زُلائیا۔ پاربریم ابناسی کرتا اتم سب نوں آیا کُنٹ، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ بہڑی بہڑی جڑ آیا پُٹن، دروہی دروہی نہ سکے کھئے بچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوارے بہ بہ لکن، آگے ہو میری فریاد نہ کھئے سنائیا۔ چار جگ دے بوٹے سُکن، سُکے ہرے نہ کھئے کرائیا۔ میری خالی ہندی دے ککھن، میری گودی بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ میرا پینڈا آیا اتم مکن، بنیا پاندھی راہیا۔ میری کیتی کرتا پُرکھ اپنی گودی آیا چکن، خالی سب دے ہتھ کرائیا۔ دو جہاناں سب دے کولوں آیا پُچھن، پُچھ گچھ کرے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا نر، آد دتا جس نے ور، اتم اپنے وچ چھپائیا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دھرتا سنگھ دے گھر کلانور ضلع گرداس پُر ★

گرمکھ ناتا ہر ہر چرن، چرن ملے وڈیائیا۔ ستگر پورا بھے چکائے مرن ڈرن، جنم مرن پھند کٹائیا۔ درگاہ ساچی دیوے ساچی سرن، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ قادر کرتا کرنی کرن، کرم کانڈ دئے مٹائیا۔ ناتا توڑ ورن برن، آتم پرما تم میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ لیکھا تھاوں تھائیا۔ گر گر میلا گرسکھ میت، الکھ الکھٹا کھیل کرائیندا۔ آد جگادی اک اتیت، ترے بھون دھنی

کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ بھيو چُکائے ہست کپٹ، راؤ رنکار کھیل کرائیندا۔ جس جن سُنائے اپنا گیت، مندر مسیت ڈیرہ ڈھائیندا۔ سدا سُہیلا وسے چیت، چت وت ٹھگوری کوئی نہ پائیندا۔ ہر چرن سچی پریت، پریتوان آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے ساچا سجن، سو پُرکھ نرنجن اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ گرہ مندر اندر نرمل دپیک دیپ جگن، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ترے گُن مایا بھجے اگن، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ اٹھ پھر رکھے مگن، امرت رس اک چکھائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم لگی رہے لگن، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑائیا۔ نام خُماری مستک ٹکا لائے چندن، چند چاندنی مکھ شرمائیا۔ دین دیال ٹھاگر سوامی صاحب سدا بخشنندن، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھئے جوڑ جوڑ کرے جن بدن، در دوارے دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہرجن لیکھا جانے آپ، ہر صاحب سچا دیالا۔ میٹنہارا تینوں تاپ، نرگن سرگن کرے پرتپالا۔ ایتھے اوتھ بنے باپ، گُرمکھ بال اٹھائے اپنے بالا۔ آتم پرماتم دیوے جاپ، سوہنگ نام سُکھالا۔ چوڈاں لوک پار کرائے ہاٹ، اک وکھائے سچکھنڈ سچی دھرمسالہ۔ آن جان مات گریہ لیکھا چُکے آن ہاٹ، توڑنہارا جگت جنجالا۔ آتم سیج شہائے کھاٹ، جوت نرنجن دپیک ایکا بالا۔ جنم جنم دی پچھلی مُکی واٹ، اگے دسے پندھ نرالا۔ پورا ستگر وسے سدا ساتھ، دو جہاناں بن رکھوالا۔ سگل وسورے جان لاتھ، نیتر نین ہوئے خوشحالا۔ آپ کرائے پار گھاٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ وکھائے ایکا گھر، جس گرہ وسے دین دیالا۔ دین دیال صاحب سلطان، ست ستوادی دیا کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیلے کھیل مہان، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ بھگت بھگونت دیوے دان، نام امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کِریا کوڑے ابھان، نون-سو-اکھڑ اک سمجھائیا۔ گھر میلا گوپی کاہن، گرہ بنسری نام وجائیا۔ آتم پرماتم دیوے گیان، چوڈاں ودیا مکھ شرمائیا۔ جس جن کِریا کرے آپ بھگوان، تس جن جم نیڑ نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر سجن ساچا میتا، کایا مندر وکھائے ٹھانڈا سیتا، ایکا آتم اپنا نام چپائیا۔ آتم آتم اکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ وکھائیندا۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ گیت سہاگی ساچا چھند، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ نچ گھر نچ آتم نچ رس اکو

امرت دھارا گنگ، سُرسی جمن گوداوری چرنان ہیٹھ وپائیندا۔ گیت سہاگی سوہلا چھند، چہہر اپنے نام لگائیندا۔ پنچ وکارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیندا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، گر شبدی میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ناتا پُرکھ بدھاتا جگا جگنتر پہن بستر آنتر آتم منتر آپ چپائیندا۔ آتم پرما تم اکو جاپ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ جنم جنم دا اترے پاپ، پنت پُنت دے کرائیا۔ کوڑی کرپا بستر جائے پاٹ، شبد دوشالہ تن چھپائیا۔ میٹے آپ اندھیری رات، نرگن چند کرے رُشنائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاتھ، گرمکھ گا گا خوشی منائیا۔ درس دیوے پرپہ اپنا آپ، گھر مندر پھیرا پائیا۔ ایتھے اوتھے سجن ساک، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ پھڑ پھڑ بابوں پار کنارے لائے گھاٹ، گھاٹا کوئی رہن نہ پائیا۔ میل ملاوا کملاپات، کول نین ہرجن میلا ایکا تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھاں دیوے اکو دات، ڈھردرگاہی آپ ورتائیا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی جگیر سنگھ دے گھر پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

سنتجگ پرپہ ساچی داد، ست ستوادی جھولی پائیندا۔ آتم پرما تم وجے اکو ناد، دوجا راگ نہ کوئی الائیندا۔ برہم پاربرہم پرپہ ہوئے بساد، بسمل اپنی کھیل کرائیندا۔ نام ندھانا بودھ آگادھ، اکھڑ اکھڑ نال ملائیندا۔ لیکھا جانے سنت سادھ، سجن ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ پنچ ت کوڑی کرپا کاڈھ، سچ سچ اک ورتائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت روپ آپ وکھائیندا۔ لیکھا جانے تن ماٹی کایا ہاڈ، من مت کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیندا۔ سنتجگ ساچے تیرا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ پُرکھ ابناسی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیرا سنگ نبھائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی ناتا تھے مندر مسیت، ساچا در اک سہپائیا۔ شبد انادی گائے گیت، گوبند اپنا ڈھولا اک سنائیا۔ جن بھگتاں سے سدا چیت، چیتن اپنا روپ دھرائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنتجگ وست اک ورتائیا۔ سنتجگ وست دیوے نام، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری شام، ست ستوادی چند چمکائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کام، کرم کاندھ میٹ مٹائیندا۔ لیکھا جانے

برہم برہمانڈ، لکھ چؤراسی کھوج گھجائیندا۔ پیاونہارا امرت جام، نجہر جہرنا آپ جہرائیندا۔ وسانہارا نگر کھیڑا گرام، دسم دوا ری گنڈا لاپندا۔ نرگن جوتی کر پرکاش کوئن بہان، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ سرشٹ سبائی دیوے اک گیان، ایکا دوآ مکھ بھوائیندا۔ چرن دھوڑی اک اشنان، اٹھسٹھ تیرتھ اک وکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی ہیئے حیران، ہر کا بھیو کوئی نہ پائیندا۔ پرگٹ ہووے جودھا سورپیر بلوان، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت اک رکھانے آن، حکمی حکم آپ منائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گان، وشن برہما شو سیس جھکائیندا۔ گر اتار پیر پیغمبر پاربرہم ابناسی کرتے چرن کول سیس جھکان، جھک جھک اپنا سیس نوایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، دو جا نظر کھئے نہ آتیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُریا لوآن ویکھے مار دھیان، اندج جیرج اُتہج سیتج کھوج کھوجائیا۔ ستجگ ساچے ساچا دیوے دان، داتا دانی آپ ورتائیا۔ لیکھا در تے آ کے منگو کولوں کاہن، مکند منوہر لکھی نرائن نین اپنا آپ گھلائیآ۔ پروردگار نور الہی سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، پیرن پیر آپ پڑھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی منتر جنائے ایکا نام، نمو ست ست سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ تیرا گھلائے ساچا در، در دروازہ آپ گھلائیآ۔ ستجگ تیرا کھول در، ہر دردی درد ونڈائیندا۔ چار ورنان دیوے اکو ور، دو جا ایشٹ نہ کوئی وکھائیندا۔ بھگت بھگوت آپے پھڑ، ساچے مارگ ایکا لائیندا۔ ڈونگی گندر آپے وڑ، اُچے ٹلے پرت پھول پھلائیآ۔ اکھڑ اکھڑ آپے پڑھ، ساچا ڈھولا آپ سنائیندا۔ اگنی ہون نہ جائے سڑ، مڑھی گور نہ کوئی دبائیندا۔ نرگن سرگن بھڑائے لڑ، شبدی ڈوری بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ساچے ساچی دات، چرن کول بندھائے نات، نانا بدھاتا اک وکھائیندا۔ ساچا بٹھے ہر جو ناتا، ستجگ ساچی ونڈ ونڈائیا۔ سرشٹ سبائی اکو گاتھا، رسنا جہوا آپ سمجھائیا۔ اکو تیرتھ اکو تاٹا، سر سروور اکو اک نہائیا۔ اکو امرت اکو باٹا، آب حیات اک وکھائیا۔ اکو مستک اکو ماتھا، لکھنہار اک ہو جائیا۔ اکو سجن اکو ساکا، سگلا سنگ اک نہائیا۔ اکو پروردگار پاکي پاكا، پت پت دئے کرائیا۔ پیر پیغمبران گر اتاراں دیونہارا داتاں، سچکھنڈ نواسی سچا ماہیا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری راتا، رت رت دئے مہکائیا۔ من مت مئے نار کھاتا، گلکھتی لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچے جن بھگتاں پچھے آپ باتاں، وڈ داتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے لئے اُٹھائیا۔ اُٹھ جاگ چھوٹے بالے،

سو پُرکھ نرنجن آپ جگائیندا۔ لکھ چوراسی تیرے حوالے، دھرم تیرا اک منائیندا۔ لیکھا جان کال مہاکالے، مہابلی اپنا حُکم ورتائیندا۔ سنگ رکھائے دین دیا لے، دین اپنی گود بہائیندا۔ کوئی نہ دسے شاہ کنگالے، اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ میتا ٹھانڈا سینتا، ست دوارا اک جائیندا۔ ست دوارا ایکنکار، اکل کل آپ وکھائیا۔ ست دُلا رے ہو تیار، ترے بھون دھنی رہیا اٹھائیا۔ کلجگ اتم آئی ہار، چاروں کُنٹ رہیا کُراٹیا۔ ستجگ ساچے تیرا ست کرے وبار، ست ستوادى پھیرا پائیا۔ شبد انادی اک جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر کرے خبردار، حُکمی حُکم اک سمجھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ اتم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ ساچا گیا اٹھ، نیر نین کھلائیندا۔ کرپا کر ابناسی اچت، اکو تیری اوٹ تکائیندا۔ بالی بالا میں تیرا پُت، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ ٹھاکر سوامی صاحب میرے اُپر تھ، در تیرے منگ منگائیندا۔ امرت جام پیاؤنا گھٹ، رس اکو اک چکھائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ بن سیوک داسی داس، سیوا ساچی سچ کمائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرنی آس، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ لیکھا ویکھاں پرتمھی آکاش، گگن منڈل وپس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ تیرے در الکھ بھگوان، بھگتی اپنی جھولی پائیا۔ میں بالی بڈھ انجان، میری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ تُوں صاحب سجن سلطان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ غریب نائیاں دیویں مان، راج راجاناں خاک ملائیا۔ سچ سندیسہ جگ جگ دیویں آن، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیا۔ کلجگ اتم کھیل کریں مہان، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ ستجگ مارگ لائیں آن، لہنا دینا سب دا دینا چکائیا۔ کاغذ قلم شاہی ہون حیران، چار جگ دا لیکھا لیکھا پرہ اپنی جھولی پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان، کھانی بانی نیر نین سرب کُراٹیا۔ جگ چوگرے بنے رہے انجان، ہر کا بھیو کہن کھئے نہ پائیا۔ نانک گوہند اکو منگ کے گئے دان، پُرکھ اکال آوے واہو داہیا۔ عیسیٰ موسیٰ کردے گئے کلام، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ چوڈاں لوک ویکھدے گئے نظام، چوڈاں طبق پھیرا پائیا۔ بردے بن کے کردے سلام، علیکم تیرے چرن سرنائیا۔ مقامے حق نوجوان، لاشریک کھیل کرائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، بھیو ابھید رہیا کھلائیا۔ ساچا مندر اک مکان، بے مقام آسن لائیا۔ شبد اگتی دیوے دھر فرمان، سچ سندیسہ اک سنائیا۔

سَتَجُگ تیرا میلا دو جہان، بھگون بھگتاں نال کرائیا۔ دوہاں مل کے ڈھولا گاؤنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا وشن برہما شو شہنشاہ ساکھیات اکو اک سمجھائیا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلیپ سنگھ دے گھر پنڈ پیرالی ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ صاحب سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد چلائے رتھ، نرگن سرگن سیو کھائیا۔ بودھ آگادھ کھیل اکتھ، ناؤن نرنکارا کرے پڑھائیا۔ دو جہاناں آپے وس، برہمنڈ کھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ رو سس کر پرکاش، منڈل منڈپ آپ سہائیا۔ وشن برہما شو کرے داسی داس، سیوک سیوا اک جنائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگنتر رہیا سہائیا۔ جگ چوکری کھیل تماش، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ سَتَجُگ تریتا دوپیر کلجگ لکھ چوراسی اندر پاوے راس، گوپی کابن آپ نچائیا۔ رسنا جہوا لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پُرکھ ابناسا، دوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ نرگن سرگن پوری کرے آسا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دلاسا، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ آتم پرما تم کھول خلاصہ، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ آنتر آنتر ایکا ساتھا، سگلا سنگ نیہائیندا۔ بیو چکائے پوجا پاٹھا، منتر اکو نام سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل ہر نرنکارا، آد جگاد آپ کرائیا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ شبدا نادی بول جیکارا، قلم شاہی دئے وڈیائیا۔ کاتب بن وڈ لیکھارا، سیوا سچ دئے جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دئے ادھارا، سیس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ سَتَجُگ تریتا دوپیر کلجگ ویکھ وارو وارا، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر دے ہلارا، حضرت اکو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ آگم، الکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، روپ ریکھ نہ کوئی رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی آپے جانے اپنا تم، کرتا کرنی آپ کھائیندا۔ دو جہاناں بیڑا بنھ،

ہر جو اپنے کندھ اٹھائیندا۔ گر اوتار بنائے جن، پیر پیغمبر سنگ رلائیندا۔ بھاگ لگائے پنج تہ تن، کایا چولی سوہا پائیندا۔ لیکھا جانے چہر چہن، منڈل منڈپ آپ وڈیائیندا۔ وست امولک نام دهن، دهن خزینہ اک رکھائیندا۔ ایک راگ سُنائے کن، لیکھا لیکھن وچ نہ آئیندا۔ مات پت بن جنی جن، دائی دایا سیو کھائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، جگ جگ اپنا راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار ونڈ وندا ئیندا۔ جگ چوکرئی نو نو چار پت، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھا لک، نظر کیسے نہ آئیا۔ دو جہاناں مارگ دسے سچ سچ، جیون جگت اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گیڑا گیڑے وچ رکھائیا۔ جگ چوکرئی گیڑا گیڑے، اپنا بندھن آپے پائیا۔ ویکھنہارا نو کھنڈ کھیڑے، نو در کھوج کھوجائیا۔ بھگت بھگونت بٹھ بیڑے، بٹھ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ دھرت مات دے کھلے کرے ویہڑے، ستجگ تریتا دواپر پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم کرے حق نیڑے، حق حقیقت ویکھے تھاروں تھائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ حق حقیقت لئے پیکھ، لاشریک اک خدایا۔ چار جگ دا خالی پیٹ، نرگن اپنا لئے بھرایا۔ جن بھگتاں کرے ساچا بیت، مٹر پیارا سنگ رکھایا۔ مُرید مُرشد نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر درس دکھایا۔ جوت سرُوی شاہو بھوپی پُرکھ اکھا کھیڈے کھیڈ، دو جہاناں پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ لیکھا آپ چکایا۔ جگ جگ لیکھا چکائے کرتار، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ لہنا دینا دیوے گر اوتار، بھگت اٹھاراں بھيو چکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کھول کوار، تاکی اکو اک جنائیا۔ کالا سوسا تن شنگار، الفی الف رنگ درسائیا۔ یے یگتی اپنے ہتھ رکھے سرجنہار، پردہ نشین پردہ سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ گرو گر دیوے اکو دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ ست ستوادى ساچی کار، ستگر سچا آپ کھائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپرمپر اپنا پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر واجاں رہے مار، اچے حجرے کوک کوک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں آوے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ چوڈاں طبقاں کرے خبردار، چند تارا لئے اٹھائیا۔ جگت حدیثا ویکھ قرآن، سچ نشانہ اک درڑائیا۔ حق حقیقی اک ایمان، امام اکو نظری آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ چار یار کرے غلام، غربت سب دی میٹ مٹائیا۔ نانک گوبند ویکھے مار دھیان، سچکھنڈ واسی سچا ماہیا۔ کلجگ اتم چاروں کُنٹ بھوے ویران، کھیڑا نظر کوئی نہ آئیا۔ کوڑی کریا چڑھیا طوفان،

جیو جنت دئے رُڑھائیا۔ آتم پر ماتم دسے نہ کوئی گیان، گر شبد ڈھولا کوئی نہ گائیا۔ امرت رس ملے نہ کوئی زبان، آتم رس نہ کوئی چکھائیا۔ انحد راگ سُنے نہ کوئی کان، گا گا تھکی سرب لوکائیا۔ جیو جنت ہوئے بے ایمان، بیوہ ہوئی سُرَت سوانی شبد کنت نہ کوئی ہنڈھائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھنہارا چتر سگھڑ سُبجان، بن نیناں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ نہکلنک بن بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ بیٹھا بھیو چُکائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے خوار، ستجگ ساچا راہ جنائیندا۔ بھگت بھگوان دئے ادھار، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گویند لائیندا۔ کاغذ قلم شاہی رووے زارو زار، نیتر نیر سرب وٹائیندا۔ کلمہ بھلیا سرب سنسار، نام ست منتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ گھر گھر دسے دھوواں دھار، جگت اندھیرا اکو چھائیندا۔ کوڑی کریا ونج وپار، ساچا ہٹ نہ کوئی چلائیندا۔ چارے کھانی ہوئی خوار، چارے بانی بان نہ کوئی لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ نرگن پائے اپنا پھیرا، وید ویاس دھیان لگائیا۔ عیسیٰ کہے پروردگار میرا، بے پرواہ نظر نہ آئیا۔ محمد کہے میرا بٹھے بیڑا، امام امامہ اپنا رنگ وکھائیا۔ نانک کہے پُرکھ اکال بن اپنا چُکائے حق نیبڑا، ٹوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو گھر وسائیا۔ گر گویند کہے پُرکھ اکال میرا سمبل نگر وسائے کھیڑا، کیتا قول پور کرائیا۔ کلجگ میٹے جھوٹھا جھیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے مات، کرتا پُرکھ دیا کھائیندا۔ ستجگ ساچی دیوے دات، داتا دانی دیا کھائیندا۔ آتم پر ماتم اکو ذات، ورن گوت نہ کھئے رکھائیندا۔ نیڑ نہ آئے نار کمذات، من واسنا دُور کرائیندا۔ اکو پیالہ آب حیات، امرت رس مُکھ چوائیندا۔ دئی دویتی پردہ لاپے کائنات، کایا کعبہ اک وکھائیندا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے آداب، سیس جگدیش اک جھکائیندا۔ نظری آئے حق جناب، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل سچا شہنشاہ، ہر ستگر آپ جنائیا۔ سچکھنڈ وسے بے پرواہ، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ تھر گھر سُت دُلا را رہیا بہا، پوت سپوتا گود اٹھائیا۔ وشن برہما شو سیو رہیا کما، سیوا اکو اک جنائیا۔ جگ چوکری کوٹن کال گئے وہا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ اتم ویلا گیا آ، لیکھا لیکھے سچا پائیا۔ ستجگ ساچا بنے ملاح، بیڑا اپنے

کندھ اُٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دیوے اکو راہ، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ ایکا مندر دئے وکھا، شودوالا مٹھ مسیت گروڈوارا اکو نظری آئیا۔
 ایکا کلمہ دئے پڑھا، کائنات کرے شنوائیا۔ ایکا منتر دئے سمجھا، نمو ست ست ایکا ڈھولا گائیا۔ ایکا بیج دئے بجا، لکھ چوراسی کایا کھیت
 بل چلائیآ۔ ساچا سوہلا دئے گا، گا اپنی خوشی منائیآ۔ جن بھگتاں ہوؤلا بہار دئے کرا، سر اپنے بہار اُٹھائیآ۔ ناہی کول دئے اُٹا، امرت
 جھرنا اک جھرائیا۔ پنج تت وکارا دئے دبا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیآ۔ آسا ترسنا دئے مٹا، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیآ۔ نظری آئے
 اکو پاک خدا، پارہسم بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹا، ہر پُرکھ نرنجن پردہ دئے اُٹھائیآ۔ ایکنکارا در کھلا، آد نرنجن کرے رُشنائیآ۔
 ابناسی کرتا پھیرا پا، سری بھگوان سچ نشان رہیا جھلائیآ۔ پارہسم پرہہ لیکھا جانے تھاؤں تھان، برہم میلا سہج سُبھائیآ۔ آتم پرما تم ایکا
 گھر دئے وکھا، گھر گھر وچ گنڈا لاپیا۔ دیا باقی اک جگا، کھلاپاتی خوشی منائیآ۔ امرت بوند سوانتی دئے پیا، اگنی تت بُجھائیآ۔ ساچی داتی
 جھولی دیوے پا، نام ندھانا اک ورتائیآ۔ ستجگ ساچے پھڑے بانہ، پلؤ اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا سنگ رکھائیآ۔ ستجگ تیرا ساچا لہنا، تیری جھولی پائیندا۔ بھگتاں میلا کرنا نیناں، نین نیناں نال
 ملائیندا۔ بھانے اندر سدا رہنا، ساچا بھانا آپ سمجھائیندا۔ غریب نائیاں اندر وڑ کے بہنا، مان ابھان نہ کھئے جنائیندا۔ کوڑی کریا نظر نہ آئے
 کوئی گہنا، ست دھرم بستر اک پہنائیندا۔ بھگت دوار جا جا چرنی ڈھہنا، جو جو ہر ہر نام دھیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سچ سچ سمجھائیندا۔ ستجگ سُنیا لا کر کن، ہر جو آپ جنائیا۔ رسنا کہے دھن دھن، دھن تیری
 وڈیائیآ۔ میرا بیڑا دتا بٹھ، بھگتاں سنگ ملائیآ۔ تیرے بھگت ساچے جن، دو جہان کرن رُشنائیآ۔ ایتھے اوتھے کوئی نہ دیوے ڈن، تیری اکو
 اوٹ تکائیآ۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ وارو واری گھڑے لئے بہن، گھڑن بھنہار اپنی کھیل کرائیا۔ سمرتھ پُرکھ سوامی سدا
 نہکامی آنترجامی تیرا کہنا لئیے من، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک
 سمجھائیآ۔ ساچا حکم دھر فرمانا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ہووے اکو رانا، دوسر سپس تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ چار ورن
 گئے سچا گانا، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ پڑھائیندا۔ اکو مندر سچ دوار نظری آؤنا، دوجا گھر نہ کھئے وکھائیندا۔ اکو امرت پینا کھانا،

رسنا رس نہ کھئے وڈیائیندا۔ اکو ایشٹ سِری بھگوانا، دوجی درِشٹ نہ کھئے جنائیندا۔ آتم پرما تم سچ ترانہ، تُریا راگ ناد سُنائیندا۔ جودھا سورپیر بلی بلوانا، حُکم حاکم آپ منائیندا۔ سَتجگ ساچے بَنھے گانا، ساچا سگن منائیندا۔ بیس بیسا کرے پردھانا، سچ پردھانگی اک کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اک دِرڑائیندا۔ ساچی سِکھیا سرجنہار، سِر سِر آپ جنائیا۔ سَتجگ رہنا خبردار، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ ناتا تھے چار یار، پنچم ملے مان وڈیائیا۔ چوتھے جگ آئی ہار، چاروں کُنٹ دئے دُہائیا۔ چارے ورن ہوتے خوار، چارے بانی بھیو نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ جنائیا۔ ساچا حُکم سچ سندیسہ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ دو جہانا اک نریشا، پُرکھ اکال ناؤں دھرائیندا۔ حُکمے اندر رکھے برہما وشن مہیشا، شنکر اپنے راہ چلائیندا۔ اک جنائے سچ آدیسا، نیوں نیوں سیس سرب نوائیندا۔ جگ چوکرئی کردا آیا اپنا پیشہ، نرگن سرگن سیو کرائیندا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت جن بھگتاں کرے بیتا، مل مل اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پرما تم ایش جیو جگدیش برہم پاربرہم کھولے بہیتا، پردہ دئی آپ چُکائیندا۔ لہنا دینا چُکے اولیا پیر شیخا، مُلا مسائق کوئی رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ جھولی ساچی آپ بھرائیندا۔ سَتجگ تیری ساچی جھولی، ایک نام بھرائیا۔ جگت وِدیا تیری گولی، ایک نام دئے وڈیائیا۔ سُرُتی شبد پہلواری مولی، رُت بستتی اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ رُت بستتی مولا رُت، رُت رُتری آپ مہکائیندا۔ سَتجگ ساچے صاحب سچا گیا تھے، تیری ترشنا ترکھا بُجھائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک وکھائیندا۔ کلجگ کوڑا کڈھے گٹ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نظر نہ آئیندا۔ تیری دھار وچوں تیرا روپ پئے پھٹ، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ نہ کوئی پنچ تت دِسے بُت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ ساچا راہ، بن رہبر آپ جنائیندا۔

☆ ۱۲ مگھ ۲۰۱۹ یکرمی پنڈ جٹا ضلع گرداس پُر ☆

ست پُرکھ تیرا دربار، گھر سچ وجے ودھائیا۔ شاہو بھوپ سچ سیکدار، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ تیرا حکم اگم اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دوئے جوڑ کران نمسکار، چرن کول دھیان لگائیا۔ منگان منگ بن بھکار، در درویش الکھ جگائیا۔ ستجگ رووے کرے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ مینوں تیرے اُتے آوے نہ کوئی اعتبار، اچھل چھل تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدے در دوار، گھر اپنے رہیا بہائیا۔ کلجگ ویکھی کرنی کار، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ستجگ کہے میرے سلطان، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ میں بالک بال انجان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مینوں دیون اپنا دان، میری جھولی مات بھرائیا۔ رسنا کہن ساڈی پچھلی گئی کلام، آگے کلمے تیرے وڈیائیا۔ ناتا تٹا شرع ایمان، شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ایشٹ دیو نہ کھئے منان، نیوں نیوں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتاراں دے سنائیا۔ گر اوتاراں دے فرمانا، سچے سچ تیری وڈیائیا۔ سارے کہن مئیے تیرا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چار جگ دا بھلیئے گانا، پورب راگ نہ کھئے سنائیا۔ سارے مئیے اک بھگوانا، دوجا ایشٹ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری پوری آس کرائیا۔ صاحب ستگر پیا بس، اپنی خوشی منائیندا۔ گر اوتاراں دیواں دس، دھر دھر حکم سنائیندا۔ پچھلا لیکھا کرو بس، بستہ سرب بندھائیندا۔ پنڈھ مکایا تھ تھ، ویلا اتم آئیندا۔ چرن کول گئے ڈھٹھ، در ساچا آپ سہائیندا۔ دیونہارا شبدی مت، گرمی آپ جنائیندا۔ آد جگادی کلاپت، کول نین کھیل کھلائیندا۔ جس بنائی اپنی رت، رتی رت نال ملائیندا۔ سو صاحب جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ جنائیندا۔ ساچا حکم گر اوتار، پیر پیغمبر آپ جنائیا۔ سارے بولو اکو وار، اکو ڈھولا گائیا۔ پچھلی کرنی پرہ دی جھولی رہے ڈار، اپنی گنڈھ نہ کھئے بٹھائیا۔ اتم ڈگے منہ دے بہار، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ چار یاری ہوئی خوار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی بیار، طیب نظر کھئے نہ آئیا۔ دھنتر رووے زارو زار، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا

حُکم آپ منائیا۔ ساچا حُکم اِکو ایک، ایک ایک جنائیندا۔ سارے رکھو اِکو ٹیک، ایک در بہائیندا۔ پچھلا چُکے سب دا لیکھ، لیکھا کھئے رہن نہ پائیندا۔ لوک مات کرے نہ کوئی ہیت، سیکھ گُر روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ مُرید مُرشد نہ لئے ویکھ، مُرشد مُرید نظر کھئے نہ پائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چھوٹے بالے بن کے کھیدان آئے کھید، پچھلی کھید سرب بھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ درڑائیندا۔ سُنو حُکم دُھر فرمانا، دُھر درباری آپ جنائیا۔ رل مل گاؤ اِکو گانا، سوہنگ ڈھولا رہیا سُنائیا۔ چرن کول دھیان لگاؤ سِری بھگوانا، دوجا در نہ کھئے وڈیائیا۔ ستجگ ساچے دیو بیانا، رسنا جہوا نال ملاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، کہہ کہہ حال سُنائیا۔ ستجگ تیرا سچا سین، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جن بھگناں کھولے نیتر نین، نیج نیتر کرے رُشنائیا۔ آد آنت آوے لین، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ستجگ ساچے رہے آکھ، اِکو اک جنائیا۔ چار جگ اسپن بنے رہے شاخ، پت ڈالی مات مہکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دیندے رہے بھوکھت واک، داتا دانی سرب سمجھائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے پاکی پاک، پاک رسول پھیرا پائیا۔ پروردگار کھولے تاک، بند کواڑا اک درڑائیا۔ پُرکھ ابناسی پار کنارہ جانے گھاٹ، ساچے پتن بے سچا ماہیا۔ چار جگ دی میٹے واٹ، کلجگ لیکھا دئے چُکائیا۔ آگے سُنائے اپنی گاتھ، ساچا ڈھولا اِکو گائیا۔ ستجگ لائے ساچا مات، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر رل مل دین تیرا ساتھ، تیرا سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ہو تیار، سچ سچ رہے جنائیا۔ ستجگ تیرا ست وبار، ست پُرکھ نرنجن رہیا لیائیا۔ وارو وار کٹدے گئے سرب وگار، بن وگاری پھیرا پائیا۔ اتم سارے گئے ہار، ہر جو اپنی کھیل کرائیا۔ رسنا جہوا اتم پر ماتم پا نہ سکی سار، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ ایک ایشٹ نہ سکے وکھال، دریشٹ جگت نہ کھئے کھلائیا۔ اتم آیا سرب زوال، زیر زبر کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بنت آپ بنائیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبران دتا ساتھ، بن ساتھی سنگ نبھائیا۔ سِری بھگوان گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پرگٹائیا۔ کوٹن کوٹ مَن تریلوکی ناتھ، سیس جگدیش آگے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوٹن کوٹ سیس نوائن رام

بیٹا دسراتھ، دہ دشا نہ کھئے چٹرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پروردگار وکھاوے اپنی ذات، نر ظہور اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ تیری ونڈ ونڈائیا۔ دھن بھاگ میری ونڈی ونڈ، ستجگ ساچے سیس جھکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چارھن رنگ، پریم رنگن نال ملایا۔ دو جہان سری بھگوان تیرا گاون چھند، وشن برہما شو ڈھولا الایا۔ بھگت بھگونت آتم پر ماتم ملے اند، اند اند وچ دھرایا۔ چوڈاں لوک چڑھے اکو چند، چوڈس چند مکھ بھوایا۔ کرے پرکاش کوئن برہمنڈ، اندھ اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، اپنی کیرپا ایکو کر، کر کیرپا ویکھ وکھایا۔ ستجگ کہے میں تیرا داس، بن سیوک سیو کھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں میری پوری کیتی آس، آسا پٹی سہج سکھدایا۔ لوک مات دھرت دھول بن روپ رنگ کراں واس، نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دتا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ لوک مات ویکھاں آ، نیتر نین نین اٹھایا۔ تیرے حکم دا مینوں چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ ساچا مارگ دیاں لگا، سچ سچ ملے وڈیائی۔ ساچے بھگتاں چرنی ڈگاں جا، دھوڑی ٹگا مستک لائی۔ اوہ میری پکڑن بانہ، میں غریب نائیاں گلے لگائی۔ نتھاویاں دیواں ساچا تھان، تھان تھنتر اک وکھائی۔ بن پتران رووے کوئی نہ ماں، جگت رنڈیا نہ کھئے ہنڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دتا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ میری آسا پوری کر کرتار، میرا سنگ نبھایا۔ میں لکھ چوراسی کراں وچار، گھر گھر اپنا پھیرا پایا۔ گرمکھاں جا کے کراں دیدار، نیتر نین نین ملایا۔ آپے اپنا جا کے دساں حال، گل وچ پلؤ ایکا پایا۔ ٹساں رہنا میرے نال، دوجا سنگ نہ موہے بھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہرجن ساچے سنگ رکھایا۔ ہر جو کہے بول جیکار، جے جیکار اک جنائیا۔ ساچا بھگت سچا سردار، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائی۔ شہنشاہ کھیل کرے اپار، حکم حاکم آپ جنائیا۔ چار یاری کر خوار، پنچم دیوے مان وڈیائی۔ پنچم پنچ کر پروان، دھر فرمانا اک سنائی۔ پہلوں کھچے وچوں آپ جہان، درگاہ ساچی سنگ رکھائی۔ سچکھنڈ بنائے آپ ودھان، نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ تیرا راج جوگ دئے سمجھائی۔ راج جوگ سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ جوں برہمے ونڈی ونڈ، سنگھ پال سیس چھتر جھلائیندا۔ جوں شنکر دوارے چڑھیا چند، جگت جگدیشا نر دھرائیندا۔ جوں اندر مکیا پنڈھ، منجیتا مایا ممتا

موہ چُکائیندا۔ جوں سورن مانے اک اند، پرہ چرن دھیان لگائیندا۔ جوں گردیال سچکھنڈ جا کے پائی ونڈ، ساڈی کیتی ہتھ نہ کیوں
 پھڑائیندا۔ ستجگ منگی تیتھوں منگ، تن جگ سویا وقت لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ستجگ تیرا سچ ودھان، پُرکھ ابناسی آپ جنائیندا۔ سچ ودھان سری بھگوان، ایک ایک بنائیا۔ ایک حکم دھر فرمان، سچ سندیسہ دئے
 سُنائیا۔ وشنوں بنے بال انجان، بن سیوک سیو کھائیا۔ برہما جوتی ملے آن، گُرمکھ ساچا سوہا پائیا۔ شنکر کہے میری ہوئی کلیان،
 کلجگ اتم وچی ودھائیا۔ سُریت کہے میرا لگے چرن دھیان، چرن کول ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچا بھیو آپ چُکائیا۔ ساچا بھیو سری بھگوان، ہر جو ہر ہر آپ چُکائیندا۔ پنچم کر در پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔
 لوآن پُریاں دے گیان، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ کھیلے کھیل دو جہان، دئے دئے دھارا آپ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کیتے آن،
 سب دا لیکھا آپ مکھائیندا۔ کوڑا جھلے نہ کھئے نشان، کلجگ کوڑ گریارا رہن نہ پائیندا۔ ستجگ ساچے کر پروان، ست رنگ نشانہ اک
 اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تخت آپ وڈیائیندا۔ ساچا تخت سچی سرکار، ساچی
 رعیت نال رلائییا۔ ساچا حکم کرے وچار، ساچی شخصیت لئے پرگٹائییا۔ ساچا دیوے اک آدھار، نام اہمیت اک جنائیا۔ دوجا اور نہ کھئے
 وپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ تیرا ہوئے مانا، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ تختے بے
 اکو رانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پرتھی گئے ساچا گانا، سری بھگوان آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ آپ جنائیندا۔ ساچا مارگ لائے آپ، ستجگ تینوں دئے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، لکھ چوراسی
 ویکھ دکھائیا۔ نو نو دا کرائے جاپ، جیون جگت دئے جنائیا۔ اتم پر ماتم سچا پاٹھ، اکو اکھر دئے سمجھائیا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا
 جوڑ جڑائیا۔ کوڑی کریا ناتا توڑ سجن ساک، سگلا سنگ آپ اکھوائیا۔ نج نیتر کھول تاک، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ بھگت بھگوان نیہائے
 ساتھ، بن سنگی سیو کھائیا۔ ستجگ پوری کرے آس، آسا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچا بھیو آپ جنائیا۔ ستجگ کہے میں بالا نگا، بلہپن دئے دُبائیا۔ کون چلائے ساچا سک، کوڑی کریا کرے صفائیا۔ نو کھنڈ

پرتھی لکھ چوراسی رس جانے پھکا، امرت رس نظر کھئے نہ آئیا۔ ہومے ہنگنا مستک لگا ٹکا، سچ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ سناؤں چٹھا، چت وچ نہ کھئے وسائیا۔ گرو بن بن بناؤں اپنا حصہ، گھر گھر ہنسا کرے لڑائیا۔ جگت پیسنی کلجگ پیسا، بچیا کوئی نظر نہ آئیا۔ سچ نہ پڑھ کوئی حدیثا، کلمہ نبی نہ کھئے الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ کہے میں بالا چھوٹا، ہابو بل نہ کھئے رکھائیندا۔ کلجگ ویکھو کوڑا موٹا، چاروں کُنٹ پھیرا پائیندا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں سادھاں سنتاں نال لے کے کسی پھرے لنگوٹا، اچی کوک کوک سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تھہ بن بل نہ کھئے رکھائیندا۔ ستجگ کہے میری نکى جوانی، جو بن نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ کوڑی کریا ہوئی ویرانی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کر کریا دے سچ نشانی، در اکو منگ منگائیا۔ پُرکھ ابناسی کر مہربانی، مہربان دیا کھائیا۔ سوہنگ اکھڑ پڑھنی بانی، بان نرالا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ بھگتاں اُتوں جاویں فُربانی، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ ستجگ بالا پیا رو، نیر نیناں نیر وہائیندا۔ جِناں چر میرے نال چرن نہ دیویں چھوہ، میرا من نہ دھیر دھرائیندا۔ میں تیرے ویراگ اپنا آپ لواں کوہ، تھہ بن چین کھئے نہ پائیندا۔ کر پرکاش دے ساچی لو، نرگن تیری جوت آس رکھائیندا۔ درس دکھا آگے ہو، ہوکا وڈا بھر جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی دیا کر سچ سُنائے سو، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ ستجگ ساچے رکھنا یاد تیرا لہنا پائے جھولی چھبی پوہ، سنسا روگ نہ کھئے ودھائیندا۔ اکو دیوے ڈھوآ ڈھو، ڈھردرگاہی آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ ستجگ بالا نیر وپائے نیر، اکھ اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میری بدل آپ تقدیر، بے پرواہ سچے ماہیا۔ ہتھ پھڑا اک شمشیر، شرع میٹے تھاؤں تھائیا۔ کلمہ دے بے نظیر، کلام تیری اک الہیا۔ دیناں مذہباں توڑ زنجیر، ذرا ذرا دے کٹائیا۔ چوٹی چڑھ اک اخیر، آخر اپنا حکم منائیا۔ سب دی اکو وار پڑھ تکبیر، ملا شیخ پندھ مکائیا۔ میرے صاحب میرا ہونا دستگیر، دست دست نال ملائییا۔ در تیرے کڈھاں اک لکیر، لعنت پئے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سد چلاں توہے رضائیا۔ سد چلاں تیری رضا، رحمت رحمان اک کھائیا۔ نیڑ آئے نہ کوئی قضا، فُدرت قادر

ویکھ وکھائیا۔ تیرے درس اک مزہ، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ ویلے آنت نہ دئیں سزا، اہل بھل بخشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ ستجگ دساں سچ اصول، بیس بیسا راہ تکائیندا۔ جواب دیواں اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جگ جگ لہنا دینا نہ جائے بھول، اہل اپنا کھیل کرائیندا۔ بن بھگتاں کیسے ہتھ نہ آئے عرض طول، اپنا رقبہ نہ کیسے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دے بھگوان، اکو اک جنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی دیوے دھر فرمان، دھر دی مہر لگائیا۔ بدلی کرے نہ کوئی وچ جہان، بدلہ سب دا رہیا چکائیا۔ لیکھا لیکھائے جگت ودھان، نو کھنڈ راج جوگ کون دھار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے دیوے دان، لوک مات کرے پردھان، ہتھ پھڑائے سچ نشان، سیس جھکاؤن راج راجان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔

۱۲۰

★ ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ نال گوشت رمداس ضلع گرداس پُر ★

ری سخی دس اپنا کنت، کون گرہ وسے سچا ماہیا۔ کون چولی چاڑھے رنگت، رنگ اتر کدے نہ جائیا۔ کون بدھ بنائے بنت، گھڑن بھنہار بے پرواہیا۔ کون نام جنائے منت، آنتر اپنی بوجھ بوجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم کرے رسائیا۔ ناتا توڑ لکھ چوراسی جیو جنت، اپنی سیج لے بہائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے پاندھا پنڈت، گیانی دھیانی سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کون دوارے ملے ور، ور سچا اکو ماہیا۔ ری سخی دس ساچی بات، میں پچھن گھر آئیا۔ کلجگ کوچھی کملی ہوئی نار کڈات، کنت کنتوبل نظر نہ آئیا۔ میں پھر پھر تھکی دین مذہب وچ ذات پات، چاروں کنت نیتر نیناں نیر وبائیا۔ میری جھولی کیسے نہ پائی سچی دات، ملے میل سچے ماہیا۔ اندر وڑ وڑ کرے میرے نال بات، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ بن رسنا جہوا سنائے گاتھ، بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ مینوں نرگن جوت کرے پرکاش، گھر ساچا چند چڑھائیا۔ سد وسے میرے پاس، دوس زین وچھڑ نہ جائیا۔ میں آنت ہوئی نراس، سخی سپیلی میرا

۱۲۰

سجّ نظر کتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سخیاں نال سخیاں میلا گھر اکو اک رسائیا۔ دس سخی اوہ ساچا میت، جس گھر ساچے ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگادی اکو ریت، جُگ جُگ ویس وٹائیندا۔ سدا سہیلا سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ کوچھیاں کھلیاں نال کرے پریت، پھڑ باہوں گود بہائیندا۔ نانک نرگن دسی ساچی ریت، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیندا۔ میرا تیرا صاحب اک انڈیٹھ، نیتر جگت نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دے گاؤندے گئے گیت، سو گوبند سچکھنڈ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سخیاں کھیل کرائیندا۔ سخی کہے آسن پیاری، میں اپنا حال سنائیا۔ جُگ جُگ رہی مات کواری، کوئی کنت ملیا نہ میرا ماہیا۔ آؤندی جاندی رہی وارو واری، لکھ چوراسی پھیرا پائیا۔ اج رمداں آئی ملن دی واری، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ ناتا تھے جگت وبھجاری، دکھی دکھ درد رہے نہ رائیا۔ ملے محل اٹل مناری، مل سنتاں سوجھی پائیا۔ جتھے وسے میت مُراری، نیج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میری کھلن والی تاڑی، لہنا دینا چُکے پچھے اگاڑی، آکے اکو نظری آئیا۔ سنتاں کولوں پُچھے سخی آپ بن کواری، میرا ماہی دینا ملائیا۔ میں جا کے چرن کول کران نمسکاری، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ جس نوں کہندے بے آنت بے عیب پروردگاری، مقالے حق ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ وسے نرگن جوت نرنکاری، نرگن اپنا تخت بنائیا۔ اندرے اندر میل ملاؤنا نظر نہ آئے جیو سنساری، جیون جُگت اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سخی سخیاں سنگ رلائیا۔ آسخی ویکھ میرا سجّ، گھر گھر وچ وسے ماہیا۔ آد جُگاد پردے کجّ، جن بھگتاں سیو کمائیا۔ چرن دھوڑی دیوے مجن، دُرمت میل دھوئیا۔ ایتھے اوتھے پردے کجن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انحد ناد انادی تال اوتھے وجن، تال تلوڑا اکو اک جنائیا۔ کوڑ کُریار جگت وبھچار گھر چھڈ چھڈ بھجّ، جس گھر وسے میرا ماہیا۔ جُگ جنم دی وچھڑی اپنی گود بہائے سجّ، سخی سُرتی شبدی جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سخی سخی نال ملائیا۔ سخی نال سخی میلا، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ اکو گھر وکھائے گرو گُریلا، گر گوبند راہ چلائیندا۔ سنت ساجن ویکھ وکھائے دھام نویلا، نیج نیتر بھیو جنائیندا۔ سخی سخی ملن دا آیا ویلا، مکھڑ تیرا رت سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ سخی نال سخی کرے پیار، مینڈھی سپس اک گندائیا۔ دوہاں وچولا بنیا نرنکار، نرگن سرگن میلا لے ملائیا۔

بهيرے مارے وارو وار، دو جہاناں آوے جاوے چائیں چائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے اٹھال، اندر وڑ وڑ بوجھ بوجھائیا۔ ناتا توڑ کال
 مہاکال، دین دیاں دیاں کھائیا۔ گھر وچ گھر سچی دھرمسال، دھر دربارا دئے وکھائیا۔ جاگت سووت اوٹھت بیٹھت وسے نال، سدا سد
 انگیکار آپ ہو جائیا۔ سخی سخی ول ویکھ ہو نہال، بن سخیاں ہر جو گھر کیسے نہ جائیا۔ لکھ چوڑاسی رہی بہال، جیو جنت کوئن کوٹ
 جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سخیاں نال سخی رنگ، سخاوت اکو اک جنائیا۔ سخی ویکھ
 چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ آتم مانے اک پلنگ، سیج چرناں ہیٹھ دباؤندا۔ اُتے بیٹھ سورا سربنگ، اپنا حکم منائیندا۔ نہ
 کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، نہ کوئی ڈھولا راگ لائیندا۔ آد پُرکھ ابناسی کرتا سورا
 سربنگ، صاحب سلطان سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سخیاں اندر ستگر جائے لنگھ، چوری چوری اپنا گنڈا لائیندا۔ رہن
 نہ دیوے مات گنڈھ، گھنڈی اپنی ہتھیں کھلاؤندا۔ مکھ چہرہ ویکھے نگ بلاک متھے چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سخیاں گھر سخی اپنا پھیرا پائیندا۔ سخی ویکھ میرا سلطان، ستیاں لئے جگائیا۔ آد جگادی سچا کابن، ساچی گوپی
 لئے پرنائیا۔ اکو ملیا ہانی ہان، آد جگاد نہ مرے نہ جائیا۔ نیتر کھول کرو پچھان، بن نیتراں نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جگت ہویا
 انجان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے بیان، لکھ لکھ لیکھا مات سمجھائیا۔ صاحب ستگر نرگن داتا پُرکھ بدھاتا
 گرُمکھ وری سخی ملے آن، جس سر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سخی نال سخی ساتھ، سکلا سنگ آپ
 نبھائیا۔ ہتھان نال ملائے ہتھ، سودا ہتھو ہتھ چکائیا۔ اندر باہر پُرکھ سمرتھ، حاضر حضور پھیرا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے ہویا اکٹھ،
 اکٹھا پینڈا رہیا مکائیا۔ اندر وڑ کے گیڑے اٹی لٹھ، لٹھ لٹھ نال بھوئیا۔ گویند مارگ ایکا دس، نانک نرگن کرے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال آیا
 نس، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ اگلا حال دسنوں کرے بس، الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہتھ نال
 ہتھ رہیا ملائیا۔ تیراں مکھر ساچی تھت، جوگی جگت ہتھ نہ آئیا۔ بھگت بھگوت اکو ہت، ہتکاری ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے نت
 نوٹ، نیج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آکے دسے تے نکلے پھک، فقرہ حق نہ کھئے سمجھائیا۔ مائس جنم جن لئے جت، گر ستگر درشن پائیا۔

جل ترنگ اُپے ترنگ، جل ہی وچ سہائیا۔ ترنگ اتم ہووے بھنگ، گُرمکھ بھنگ روپ نہ کدے دکھائیا۔ ایتھے اوتھے سدا رہے
 اند، اند منگل اکو گائیا۔ پُرکھ اکال دا سچا چند، گُرمکھ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوٹن کوٹ ترنگ،
 سنتاں دے چرناں بیٹھاں رکھائیا۔ ترنگ ترنگ دی دیوے کوئی کی مثال ترنگ، مات لوک کھیل کرائیندا۔ گُرمکھاں چڑھے اگئی رنگ، ہر
 ستگر آپ چڑھائیندا۔ گُرمکھ آوے جاوے نشنگ، ایتھے اوتھے اکو گھر سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں
 پوری کرے اُمنگ، اپنی اُمنگ بھگتاں آگے رکھائیندا۔ کال دیاں پریہ کی مایا، اچرج کھیل آپ کرائیا۔ جپ تپ ہتھ، ست سنجم نیم بنایا،
 جوگ ابھياس نال رلائیا۔ ٹونا جادو مڑھی مسان بھوت پريت نچن خبيث راه چلایا، حُکمے حُکم سرب بھوئیا۔ سب دے اُتے اپنا منتر نام
 رکھایا، پرتھمی آکاش اپنے حُکم چلائیا۔ بیر بے تال بٹھ وکھایا، ہاکن ڈاکن سر مُندوئیا۔ انجی کنجی حُکم جنایا، سکتی بھگتی بھل کدے نہ
 جائیا۔ اکو ڈنڈا سنتاں ہتھ پھڑایا، سب دی کرن صفائیا۔

۱۲۳

سو سنے جس سُنائے آپ، رسنا جہوا کہن نہ جائیا۔ کایا مندر اندر دیوے جاپ، زرگن اپنی کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم سچا پاٹھ،
 دوسر راہ نہ کھئے جنائیا۔ سو نام ستگر پورا دیوے اپنی دات، جس نام دی صفت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچا نام ستگر پیار، سدا سہائی اندر باہر، کھیلے کھیل گپت ظاہر، پن گُرمکھاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نام وست سدا انڈٹھ، نیتر نین
 نظر نہ آئیا۔ اندرے اندر بدلے کروٹ، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ دئی دویت میٹ پھٹ، بجر کپائی دئے ٹرائیا۔ آگے وجے انحد سٹ، سچ نگارہ
 اک سُنائیا۔ زرگن جوت کر پرکاش، ساچے گھر کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، چرن
 کول دکھائے ساچا گھر، گھر سچا اکو نام ودھائیا۔ منزل وچ نہ ہونے رُکاوٹ، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ دو جہان چلایاں ہونے نہ تھکاوٹ،
 تھک جائے نہ پاندھی راہیا۔ کوڑی نیڑ نہ آئے بناوٹ، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ سنتاں کول اک سخاوت، مہر نظر نظر اُٹھائیا۔ نو دوارے ہونے نہ
 کھئے بغاوت، پنج چور نہ کرے لڑائیا۔ ستگر اندر وڑیا رہے مہاوت، نام نیزہ ہتھ اُٹھائیا۔ نال رکھے سدا صحیح سلامت، سہج سہج اپنا حُکم

۱۲۳

منائیا۔ اک وکھائے سچ عدالت، فرض ظلم کھئے رہن نہ پائیا۔ اپنے گھروں کدے نہ کرے ممانت، آئیے جائیے چائیں چائیا۔ اکو دیو نام ضمانت،
 ضمنی لوک مات بھرائیا۔ بن کاغذاں کرو پچھانت، اشٹام کم کیسے نہ آئیا۔ بن جانیاں ہو جانت، انجانت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ایکا منزل منزل ربیا مکائیا۔ نہ اشٹام نہ فیس کورٹ، کورٹ ہر جو اکو اک بنائیا۔ شبد نگارہ وجے چوٹ، چوبدار رسنا
 کہہ نہ کھئے بلائیا۔ ٹھگاں چوراں کڈھے کھوٹ، سادھاں سنتاں گود بیٹھائیا۔ پردے وچ لائے نقب، چوری کرے آپ کرتار۔ جگ چوکرئی
 ایہو مرض، گرمکھ ورلے رہیا تار۔ صاحب ستگر سدا سدا نیہائے اپنا فرض، در در بن کے سیوادار، پورب جنم دا لاپے قرض، بھاؤ
 بھگتی کیتی اپر اپار، مرید مرشد لبھے مرض، اندر وڑ کے کایا ماٹی کھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دین
 دیال۔ اندرے اندر جائے چڑھ، سکھمن ٹیڈھی پار کرائیا۔ امرت جام پیالہ ہتھ پھڑ، نجر جھرنا دئے جھرائیا۔ پنچ وکار سٹے دڑ، کھنڈا
 کھڑگ اک اٹھائیا۔ بجر کپاٹی توڑ گڑھ، دئی دوتی پردہ آپ اٹھائیا۔ نرگن جوت پرکاش کر، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ درس دکھائے اکو ہر،
 پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی بٹھے اپنے لڑ، پلو شبدی گنڈھ پوائیا۔ سخی کہے موہے ملیا ور، گھر کنت کنتوہل نظری
 آئیا۔ زربھو چکائے بھے ڈر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بن ہتھان پیراں کایا مندر اندر اچے پوڑے جائے چڑھ، سچ سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔ بن
 کلمیوں کلمہ لئے پڑھ، بن اکھراں اکھر دئے سُنائیا۔ لیکھا جانے چیتن جڑ، چالاکی اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اُتے کیرپا کر، کیرپن اپنی
 سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتر سرون پردا سچ، لوں لوں اندر جائے رچ، جوت پرکاش
 جائے مچ، مواتا اکو وار لگائیا۔ نام مواتی لائے تیلی، اپنی ہتھیں کھیل کرائیندا۔ پرہو ملیا نہ کیسے دلیلی، دلیل وچ کدے نہ آئیندا۔ اکو دسے
 سچ اصیلی، اصل اپنا راہ چلائیندا۔ بن ہر نام نہ کھئے وکیلی، وکلا کھئے نظر نہ آئیندا۔ جس نے آنت کری اپیلی، بریخانہ اک وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اندر وڑ وڑ اپنا میل ملائیندا۔ اندر بڑے آپ نرنکار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نیتر جگت نہ دسے سنسار،
 لکھ چوراسی ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بنے ٹھگ بے عیب پروردگار، ٹھگی اکو اک کھائیا۔ شاہ رگ اپر چڑھ کے دئے دیدار، جلوہ نور اک الاہیا۔
 مست المست کرے گفتار، گفت شنید کھیل کرائیا۔ وجود تت نہ کھئے آدھار، من مت بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ الکھ الکھ الکھ بول جیکار، الکھ

نرنجن گُرمکھ لئے اُٹھائیا۔ ہو پرتکھ درس دیوے کایا گھر سچے گھر بار، گھر مندر سوہیا پائیا۔ نیتز کیتا درس جلوہ یار، سرون سُنیا شبدا
 وبار، آتم وڑیا سانجھا یار، جس نے گھڑیا سرب سنسار، پھڑیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پھڑیاں کیسے نہ آوے ہتھ، دو ہتھ دین ڈھائیا۔ رسنا گا
 نہ سکی گتھ، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ پنڈھ مکے نہ نس نس، کوئن کوٹ سادھ سنت بنے پاندھی راہیا۔ قلم شاہی گا نہ تھکی جس، سمنڈ ساگر
 دین ڈھائیا۔ بسدھا کہے میری ہوئی بس، وناسپت میری چھاتی ونہ ونہ چھاتی دتی کرائیا۔ میرا صاحب سدا سمرتھ، بے پرواہ بے پرواہیا۔
 جس جن کر کیریا اپنا مارگ دیوے دس، سو جن ملن دوارے جائیا۔ اگوں ملے ہس ہس، نرگن اپنا پردہ لاپیا۔ آآ سخی رل کے جائے
 وس، وسیرا اگو گھر وکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا لواں رس، بن ہر رس نو رس کم کیسے نہ آئیا۔ اک دوجے دی پوری ہوئے آس، نراس رہن کھئے
 نہ پائیا۔ بنے وچولا وچ رمداس، لیکھا لیکھت نال دئے گواہیا۔ پرہ دا اگو کم خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔ جے کوئی پچھے کتھے کرے
 نواس، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگونت دی سچی شاخ، شناخت اپنی دئے جنائیا۔ کر کیریا کرے بند خلاص، بندی خانہ دئے ٹرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہردے اندر آپے وڑ، بن پورویوں ڈنڈے جائے چڑھ، درس دکھائے آگے کھڑ، نہ کوئی سپس نہ
 کوئی دھڑ، جن بھگتاں چرنی ڈگے دڑ، اپنا مان نہ کھئے وکھائیا۔ ساتھی ہوئے تن تن، تن ہوئی گُرمائیا۔ ساتھی ہوئے من من، من واسنا
 جگت سائیا۔ ساتھی ہوئے کن کن، کن کتاں گوشت اک درڑائیا۔ ساتھی ہوئے جن جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ ساتھی ساتھیان بیڑا رہے
 بٹھ، آپ اپنے نال ملائیا۔ جنہاں ساتھی ملیا سری بھگون، ایتھے اوتھے خوشی منائیا۔ ساتھیان نال ملے ساتھی، سگلا سنگ رکھایا۔ اندر
 باہر اگو گاتھی، منتر ہر ہر نام دھیایا۔ جنم جنم دی مکے باقی، پچھلا حساب نہ کھئے رکھایا۔ ساتھی کھولے ساتھیان تاکی، گھر وڑ وڑ گنڈا
 لاپیا۔ آؤ ویکھو مارو جھاتی، ہر ستگر کھیل رچایا۔ امرت جام پیئے ساقی، نجھر جھرنا مکھ چوایا۔ جگت ناتا تن خاکی، استری پُرش
 روپ وٹایا۔ اگلا کھیل بوہ بدھ بھاتی، بھاؤ گُرمکھاں ہتھ پھڑایا۔ رسنا جہوا کردی رہی اک دوجے نال باقی، باطن جلوہ جلال ہر نہ کیسے
 جنایا۔ کنت کنتوبل نار سیج مانی راتیں، جگت گرہشت مات ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساتھی ساتھیان
 سنگ رکھایا۔ ساتھی ساتھی ملیا جوڑا، جوڑی جگت جگت بنائیا۔ پُرکھ ابناسی دیونہارا نام گھوڑا، گُرمکھاں اُپر رہیا بٹھائیا۔ دو جہاناں

پہرے دوڑا، آون جاون کھیل رچائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے پھل مٹھا کوڑا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ سچ سندیسہ دیوے نر نریشا اتم ویلا رہ گیا تھوڑا، بن ہر کم کھئے نہ آئیا۔ جوڑی کیسے پیریں پوُن نہ دیوے جوڑا، ٹٹی جتی پانہی چم چم درشتی کم کیسے نہ آئیا۔ سسے اُپر لائے اکو ہوڑا، نرگن سرگن میل ملائیا۔ ہنگ برہم پرہہ آپے بہڑا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ استری مرد آنت جواب دین کورا، آگے سنگ نہ کھئے جائیا۔ پُرکھ ابناسی اکو کہے تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو گھر سہائیا۔ گرمکھ ویکھ تیرا اچے مندر ڈیرہ، وشن برہما شو تھلے بیٹھے سیس جھکائیا۔ اوتھ اکو چاؤ گھنیرا، آد جگاد وجے ودھائیا۔ گرمکھ سخیاں پایا گھیرا، وچ وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت ساتھی سدا سدا وڈیائیا۔ رسنا لگے پریم پیار بھوگ، سچ وست ملے وڈیائیا۔ جنم کرم دا مٹے روگ، کوڑی کِریا موہ مٹائیا۔ جگت وچھوڑا نہ ہوئے وجوگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سنت ستگر دُھر سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ اندر باہر درس اموگھ، جلوہ نور رُشنائیا۔ آتم پر ماتم نام ملے ساچی چوگ، چُگ خوشی منائیا۔ ست دھرم دا ساچا جوگ، جُگتی سنتاں ہتھ پھڑائیا۔ لکھ چوڑاسی اترے بوجھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جتھے کوئی نہ سکے پہنچ، اُس گھر ڈیرہ دینا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رسنا رس اکو کھائیا۔ اکو رس کھائے بھگوان، رسیا رس آپ ہو جائیندا۔ پریم بھگتی منگے دان، جن بھگتاں آگے جھولی ڈائیندا۔ بھگت سچا ہوئے مہربان، بھگون آگے بھوگ لوائیندا۔ بھگون سچا دیوے دان، جیو جنت ترائیندا۔ جنم مرن دی چُکے کان، آون جاون پھند کٹائیندا۔ لیکھا مکے مڑھی مسان، گوبند اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رسنا رس اکو اک ایکا وار کھائیندا۔ شکر شکر شکر گزار، شکر شاکر اک جنائیا۔ مُکر جائے نہ پھیر گوار، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ اتر آیا آپ نرنکار، مہابلی پھیرا پائیا۔ جوت شبدا کو دھار، شبدا شبدا ڈنک سُنائیا۔ کل کلکی لے اوتار، کلجگ لیکھا رہیا مُکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا قرض دئے اُتار، چوڈاں طبق ویکھے تھاوں تھائیا۔ چوڈاں لوک کھول کواڑ، در در پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے دیوے ور، گر چیلے ایکا گھر بہائیا۔ خواہش اندر ہووے خواہش، خوشی خوشی نال ملائیندا۔ رواداس پچھے ہویا داس، لیکھا چیار ہتھ پھڑائیندا۔ جس دا مٹر کملاپات، دوجا سنگ نہ کھئے جنائیندا۔ بھگتاں پچھے ہر جو اپنا کرے گھات، گھاؤ اپنے آپ لگائیندا۔ جن

بھگتاں اُتم کرے ذات، اپنی ذات نہ کھئے وکھائیندا۔ پچھوں لکھی رہ جائے بات، آگے ہو درس کھئے نہ پائیندا۔ چل کے آیا اپنے گھاٹ، پچھلا
 گھاٹا پور کرائیندا۔ جس تند وچوں کسیرا دتی دات، سو تند تند ویکھ وکھائیندا۔ دوہاں ہور مل کے پھیر بنے جماعت، اگلا پھیر بھیو
 سمجھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، پورب لہنا ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ جگ آکو دیوے سچا ساتھ، سنتاں ساتھی آپ وکھائیندا۔
 جس روادس رکھائی پات، سو روادس پت پت نال وٹائیندا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کی
 پوڑی لہر، اندر وڑ وڑ کرے سیر، سیرگاہ آکو اک جنائیندا۔ سیرگاہ سورس سربنگن، جل جلدھار آپ جنائیا۔ کسیرے اُتون دتا کنکن،
 کانگ اپنے نام چڑھائیا۔ جے کوئی ہُن جاوے منکن، آگوں ہتھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگاد جگا
 جگنتر جن بھگتاں سنگ اپنا کھیل رچائیا۔ بھگتاں نال کھیلے لکن میچی، مچلا ہو ہو کھیل کرائیندا۔ نہ کوئی ویکھے ذات اوچ نیچی، نیچاں
 اندر ڈیرہ لائیندا۔ اتم پرما تم گنڈھ اپنی ہتھیں پیچی، نہ کوئی کھول کھلا ئیندا۔ رویداس اُنکلی وٹ چڑھایا نیکی چیچی، پانہا کھچ سیو
 کمائیندا۔ اتم پرہو ویکھن آیا باغیچی، پھل پھلواڑی پھول پھلا ئیندا۔ گرمکھ اتم پریم پیار دی نیکن نیکی، من منسا نہ کھئے وکھائیندا۔ سب
 نوں دیندا پچھلی کیتی، پچھلا لیکھا بھل کدے نہ جائیندا۔ جس رویداس نال لائی پریتی، تس رویداس داس اپنے نال ملا ئیندا۔ جے کوئی
 پچھے پچھلی بتی، بنارس تھیٹا بھیو کھلا ئیندا۔ جانے کھیل جی جی کی، جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بن سیوک سیو آپ
 کمائیندا۔ پرساد اندر پرساد، پریم پُرکھ رس بھرائیا۔ اتم اندر پرما تم ناد، سچ سنندیس رہیا سُنائیا۔ یاد اندر یاد، یادداشت اک سمجھائیا۔
 لیکھا لیکھ بودھ آگادھ، لیکھ لیکھ سکے نہ کھئے مکائیا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، موہن موہنی روپ کھیل کرائیا۔ اک دو جے دی سُن فریاد،
 فرمانبردار پھیرا پائیا۔ ست پرساد ساچی داد، دست دست ہتھ وڈیائیا۔ ہر جو ریتی جگاد آد، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ ملے سچ سچا
 سواد، اپنی سدھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پرساد گر پرساد جھولی پائیا۔ نالے کھاواں گے نالے ہساں
 گے۔ سرشٹ سبائی دساں گے۔ اندر وڑ وڑ وساں گے۔ دائی سدا لاوے دا، اچرج کھیل رچائیا۔ بھگت بھگوان دا کدے نہ کرے وساء،
 اچھل چھلھاری آد جگاد اچھل چھل اپنا ویس وٹائیا۔ دوسریاں دسدا رہیا راہ، اشاریاں نال سمجھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان

انجیل قرآن کہانی بانی لیکھ دتا لیکھا، قلم شاہی دے وڈیائیا۔ آپ بیٹھا رہیا مکھ جُھپا، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اچی کوک کہے کبیر جولاہ، ویکھو بھگتو ہر جو ساڈا کی کی حال کرائیا۔ پُٹھیاں کھلاں دئے لہا، جل وچ دئے ڈبا، حکمی اپنا حکم نہ کئے پرتائیا۔ اسیں مندے رہے رضا، بہانے وچ سیس جھکائیا۔ میں اکو وار دیواں اک سدا، ساچا حکم جنائیا۔ جے مڑ کے آوے پھیر خُدا، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ تُساں پہلوں لاؤنا اوہنوں داء، ساچی ریت دیاں جنائیا۔ پھیر آپے تہاڈے اُتوں ہونے فدا، فطرت اپنی دئے جنائیا۔ راہ دسے اکو سدا، آتم پر ماتم لئے ملائیا۔ پاربرہم برہم مل کے پاؤ گدھا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ کھانا پینا اکو تھان ردھا، اکو تشری رہیا پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داؤ بھگتاں آپ سکھائیا۔ ویکھو ہویا جگت دنگل، دغا سب دے نال کھائیندا۔ اندر وڑ کے کرے منگل، بھيو ابھید کھلائیندا۔ کوڑی کیرپا توڑے سنگل، ساکھیات، روپ درسائیندا۔ جگت شہادت جل اکتھا کیتا ننگل، گرمکھ اندر آتم تال وپائیندا۔ ہرجن کتے نہ جائے منگن، گھر بیٹھیاں وست پُچائیندا۔ اٹھے پھر نام رنگن، بن رنگیاں رنگ چڑھائیندا۔ جس رویداس ٹھگیا کنگن، تس ٹھگ لیکھا پائیندا۔ غریب نایاں ہر جو آپے آئے پانہا گنڈھن، بن سیوک سیو کھائیندا۔ مستک ٹگا لائے چندن، چوڈاں رتن مکھ شرمائیندا۔ جن بھگتاں دئے جوڑ کرے بدن، بندگی اپنی جھولی پائیندا۔ اکو ڈور اکو تندن، بھگت بھگوان کھیل کرائیندا۔ سوربیر سدا بخشندن، بخشش سنتاں ہتھ پھڑائیندا۔ جنم کرم پورب دی ٹی آئے گنڈھن، گنڈھ اپنے نام پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی کرتا ویکھ وکھائیندا۔

★ ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سندر سنگھ دے گرہ پنڈ روسے ضلع گرداس پُر ★

سمیں اندر کھیل اپار، آد جگاد ہر کرائیندا۔ سمیں اندر گر اوتار، پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ سمیں اندر وید چار، شاستر سمیرت راہ چلائیندا۔ سمیں اندر کھول کواڑ، کہانی بانی ونڈ ونڈائیندا۔ سمیں اندر بول جیکار، ناؤن نرنکارا آپ درڑائیندا۔ سمیں اندر حکمران، دُھر

فرمانا حُکم جنائیندا۔ سمیں اندر نوجوان، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سمیں اندر کھڑگ کھنڈا کھچ کرپان، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سمیں اندر برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُنہج سینج ویکھ آن، لکھ چوراسی پھول پھلائیندا۔ سمیں اندر جگ چوکرئی مَنے اپنا بھان، سد بھانے وچ رہائیندا۔ سمیں اندر ستجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھا جانے جیو جہان، آتم پرما تم کھوج کھجائیندا۔ سمیں اندر شبد اگئی چڑھے پبان، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیندا۔ سمیں اندر بھگت بھگوان دیوے دان، برہم پاربرہم ملائیندا۔ سمیں اندر بن انجان، غفلت اپنی سب تے پائیندا۔ سمیں اندر لیکھا جان زمیں اسمان، لوک پرلوک کھوج کھجائیندا۔ سمیں اندر چوڈاں لوک کھول دگان، چوڈاں طبق ہٹ چلائیندا۔ سمیں اندر دے گیان، گر اُپدیش گر منتر نام درڑائیندا۔ سمیں اندر کر کلیان، جگ جگ اپنی جھولی پائیندا۔ سمیں اندر سرشٹ سبائی دیوے برہم گیان، برہم گیاتا پُرکھ بدھاتا پاربرہم اپنا بھیو چکائیندا۔ سمیں اندر میٹھ اندھیری راتا، سمیں اندر ساچا چند چڑھائیندا۔ سمیں اندر لکھ چوراسی جیو جنم دوائے گھر پتا ماتا، گودی گود گود بہائیندا۔ سمیں اندر بودھ آگادھ سُنائے گاتھا، ایک منتر نام درڑائیندا۔ سمیں اندر جیون جگت بندھائے ناتا، ساک سجن سین روپ وٹائیندا۔ سمیں اندر ونڈ ونڈائے ذاتاں پاتاں، دین مذہب ناؤں دھرائیندا۔ سمیں اندر نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھ کھیل تماشا، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ سمیں اندر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سماں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا سماں ربیا بیت، جگ چوکرئی دئے دُبائیا۔ تھر رہیا نہ کھئے اتیت، کلجگ تریتا دواپر ستجگ کوٹن وار پھیرا گئے پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گا گا گئے ڈھولا گیت، راہ مندر مسجد شودوال مسیت سمجھائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، ساچے تخت بیٹھا سچا ماہیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے انڈیٹھ، وید کتیب بھیو نہ آئیا۔ جس دا نانک گوبند گاؤندے گئے گیت، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب سلطان سچکھنڈ نواسی حکمران، حکمے اندر سماں ربیا جنائیا۔ حکمے اندر سچ جنا، لکھ چوراسی بھیو کھلائیندا۔ ہر جو بھانا رہیا ورتا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیندا۔ وید ویاسا گیا لکھا، پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پرت ڈیرہ لائیندا۔ عیسیٰ ربیا دھیان لگا، پروردگار میرا خُدا، اپنا پوت سنگ نیہائیندا۔ محمد چرن دھوڑی مستک ٹکا رہیا لا، میرا امام سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ نانک نرگن بے پرواہ رہیا جنا، نہکلنک ایک

ڈنک سُنائیندا۔ گوہند سرِشٹ سبائی گیا سمجھا، پُرکھ اکال آوے بے پرواہ، سَمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت لہنا دینا دئے مُکا، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ میٹے زین اندھیری چہا، سَتجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سماں آپ سمجھائیندا۔ ساچا سماں لو تگ، ہر نیتز رسیا تکائیا۔ کلجگ اتم گیا تھک، کورُی کِریا سنگ رکھائیا۔ خالی دسے مدینہ مگ، حُجرہ حج نہ کھئے وکھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بوٹا گیا پگ، پھل اکو وار جھڑائیا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے ڈگ، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ سماں سماں ہوئے بلوان، وڈ بلوان آپ جنائیندا۔ دھرنی رہے نہ کھئے نشان، دھول کھیڑا نہ کھئے وسائیندا۔ نانا تھے بے ایمان، کورُی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کھیلے کھیل سِری بھگوان، کھیلنہارا دس نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پرتھی کرے ویران، ستان دیپاں پھیرا پائیندا۔ گرمکھ ساچے کرے پروان، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ سنتان دیوے نام دان، اتم ندھان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے مان، درگاہ ساچی رنگ رنگائیندا۔ کورُی کِریا مٹے نشان، سچ سچ آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سماں سرِشٹ سبائی وچ وکھائیندا۔ سرِشٹ سبائی ویکھے سماں، سمن سب دے رسیا کڈھائیا۔ نانا تھے پُتران اماں، امڑی گود نہ کھئے سُہائیا۔ جیو جنت نیتز روون چہم چہما، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ دین مذہب تھے بنا، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ کلجگ جیو اتم انہ، ہر کا بھیو نہ جانے رائیا۔ گرمکھ ورلے بھانا مٹان، تس سماں نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سمیں اندر لکھ چوڑاسی گیڑا رسیا دوئیا۔ سمیں اندر دیوے گیڑا، گیڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی پئے جھیرا، گھر گھر اگنی اگ لگائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی کھلا ہوئے ویہڑا، چہپر چہن نہ کھئے چھپائیندا۔ کلجگ اتم کرے حق نبیرا، حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ پاربرہم ابناسی کرتا آنت نہ لائے دیرا، نیرن نیرا وقت لیائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پائے گھیرا، شبد ڈوری تند اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو سماں سچ سلطان، ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈان کھنڈان کھوج کھجائیندا۔ ساچے سمیں دی رکھو اڈیک، ویلا نیڑے گیا آئیا۔ جس دی گوہند دس کے گیا تاریخ، تحقیقات کرے بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے لاشریک، شرکت سب دی دئے مٹائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندران کتک ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھن

وکھائیا۔ اَکے کھتری براہمن شوڈر ویش سارے گاؤن اکو گیت، ہندو مسلم سیکھ عیسائی ایکا رنگ وکھائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، آتم ملے
 اک اتیت، ترے گن لہنا دئے مکھائیا۔ سمیں اندر گرمکھ ورا مائس جنم جائے جیت، بھرے بھلے سرب لوکھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں سماں
 کرے خالی کھیس، سر تاج نہ کھئے ٹکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سماں جگت نال پرنائیا۔ ردھی سدھی کی وچاری،
 گرمکھان کم کسے نہ آئیا۔ جنہاں ملے جوت نرائن نر نرنکاری، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ نام خزانہ بھرے پٹاری، کایا مندر اندر آپ ٹکھائیا۔
 کلجگ آنت نہ ہوئے خواری، اپنی گودی لئے اٹھائیا۔ ہوئے ہنگتا کرے دُور بیماری، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دئے مٹائیا۔ جس نے ہر
 سنگت کری پیاری، تِس ہر جو ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ردھی سدھی گرمکھان
 چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ نو نڈھ اٹھاراں سدھ، گرمکھ تین نہ کدے تکائیندا۔ گر کا منتر آتم جائے ودھ، پر ماتم میل ملائیندا۔ دو جہاناں ہوون
 کارج سدھ، اَکے ہو نہ کھئے اٹکائیندا۔ پار لنگھن دی اکو بدھ، پرہہ چرن دھیان لگائیندا۔ ویکھو کلجگ آنت بیٹھے نہ رہنا کر کے ضد، ویلا
 گیا ہتھ نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال ایتھے اوتھے مات پت، اپنی گود ہائیندا۔ جن بھگتاں کرے سدا بت، سر اپنا ہتھ ٹکھائیندا۔ جُگ جُگ آوے
 نت نوت، نرگن سرگن سرگن نرگن ویس وٹائیندا۔ وسے دھام آپ اندٹھ، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ردھی سدھی جن بھگتاں داسی روپ وکھائیندا۔ ردھی سدھی ہوئے داسی، بن داسی سیو کھائیا۔ جنہاں ملیا پُرکھ
 ابناسی، دوجا گھر نہ منگن جائیا۔ اٹھے پھر زمل جوت نور پرکاشی، اندھ اندھیر نظر نہ آئیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت کاشی، پڑھ
 پڑھ تھکی سرب لوکھائیا۔ ستگر پورا کرے بند خلاصی، جو جن چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نام وست امولک کایا گولک آپ ٹکھائیا۔ ردھی سدھی مارے دھام، نیتر تیناں نیر وہائیا۔ میری گرمکھان اَکے چلے کوئی نہ واہ،
 جنہاں ملیا ستگر ماہیا۔ کر کیرپا اپنا نام دتا درڑا، درڑھ وشواس اک جنائیا۔ صاحب سچا بنیا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ رائے دھرم در
 دیوے دُرکا، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ کرے نکاح، مکھ گھنگٹ رہی پائیا۔ ردھی سدھی تین رہے شرما، اکھ سکے نہ اَکے
 اٹھائیا۔ گرسکھان گر ستگر پورا ملیا آ، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔ آتم سیجا پلنگ بیٹھا ڈاہ، سیج سہنجنی رہیا ہنڈھائیا۔ بن ہتھان پکڑے

بانہ، آپ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ درگاہ ساچی دیوے تھان، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ تھر گھر کُنڈا دیوے لاه، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پار لنگھن دا اکو نان، ناؤں نرنکارا دئے سمجھائیا۔

★ ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی پال سنگھ دے گرہ پنڈ شوہن ضلع گرداس پُر ★

ننھا نگا تیرا بال، ستجگ اک دھیان لگائیا۔ کر کرپا پرہہ دین دیاں، مہر نظر اُٹھائیا۔ ساچا مارگ دے سکھال، سچ سیکھیا کر پڑھائیا۔ بن وچولا آپ دلال، اکو اوٹ رکھائیا۔ لیکھا دس حق حلال، حقیقت ملے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، سچ سچ سمجھائیا۔ چار ورن اک دھرمسال، در دروازہ اک کھلائییا۔ دیپ دیا اکو بال، دو جہان کر رُشنائیا۔ نام وست سچ دھن مال، لکھ چوراسی جیو ورتائیا۔ غریب نایان سُن حال، ہلت پلت ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ کہے میں نگا بچہ، تیرے چرن دھیان لگائیا۔ اکو دے دے ساچا سچا، ساچی وست وچ ٹکائیا۔ گرمکھ کھئے نہ رہے کچا، کچی ماٹی نظر نہ آئییا۔ میری ماتا جوت اکالن بیٹھی جچا، دوس رین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گن دئے سمجھائیا۔ جوت اکالن تیری مان، ہر ممتا آپ جنائیندا۔ ایکا رس رہی چنگھا، سپر نظر کیسے نہ آئیندا۔ سو پُرکھ نرنجن رہیا سمجھا، بے سمجھ آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اکھڑ روپ وکھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل رہیا کرا، ہنگ تیرا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ جوت اکالن تیری ماتا، ممتا اکو اک جنائیا۔ ست ستوادی دیوے داتا، داتا دانی دیا کھائیا۔ نکے بالے پڑھنا اک جماعتا، پٹی اکو اک رکھائیا۔ اکو گائیں ساچی گاتھا، سوہنگ دئے وڈیائیا۔ تیرا نظری آئے پاپا، ماتا مت دے سمجھائیا۔ آد جگادی ساچا آقا، عقل اکو اک وکھائیا۔ تون میری گودی سوہیں نگا کاکا، ککھ سلکھنی ملے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دینا جنائیا۔ جوت اکالن تیری مٹیا، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ آپے پکڑے پھڑ پھڑ بٹیا، ہابو اپنا بل جنائیا۔ اک چڑھائے ساچی نٹیا، نوکا نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا وکھائیا۔ جوت اکالن مات پیاری، پرم پُرکھ

آپ جنائیندا۔ تیری بھرے کھیڈن والی سچ پٹاری، ساچی ونڈ آپ ونڈائیندا۔ لوک مات کر تیاری، ترے گن تیرا رنگ وکھائیندا۔ پنج تت نبھاؤنی یاری، یاری یاران نال جنائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ کیری، لکھ چوراسی کھیتی بیج بجائیندا۔ پھیرا ماریں وارو واری، چارے کوٹاں آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا آپ جنائیندا۔ میں چھوٹا بالا نکا بچہ، پحت اپنی ربیا جنائیا۔ تیرا حکم مٹاں سچا، سچ سمگری جھولی پائیا۔ نو نو چار پھراں تھہا، دوس رین پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، جھولی خالی دے بھرائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو دیال، ماتا سلکھتی نال رلائیندا۔ جوت اکالن کرے پرتپال، پرتپالک آپ سمجھائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ میل ملائے شاہ کنگال، کنگال شاہ روپ وٹائیندا۔ گوہند سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ جا کے ویکھ سچی دھرمسال، دھرم دوارا ہر جنائیندا۔ جتھے ہر جو بھگتاں نال کرے وصال، وشو اپنا راہ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی دے دے گئے مثال، سو سب دی مسل مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بچے چھوٹے آپ سمجھائیندا۔ بچے کچے چڑھیا چاء، چچا نظر اکو آئیا۔ ہر گھٹ رچیا تھان تھان، تھان تھنتر ربیا سمائیا۔ جدھر ویکھاں پتا مان، پُرکھ اکال گود سہائیا۔ سچ جنایا اکو نار، ناؤں نرنکارا دئے وڈیائیا۔ اکھ کھول ویکھیا جن بھگتاں پکڑی بیٹھا بانہ، بازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل ربیا کرائیا۔ نکا بچہ ہوئے نھا، نین نیناں ہر درسائیندا۔ اٹھ میرے لاڈلے چتا، ہر جو ساچا چند چڑھائیندا۔ ذات پات دین مذہب بھتیاں بت، گرُمکھ اکو رنگ وکھائیندا۔ اٹھ کے سُن اپنیاں کتاں، ہر بھگتاں آپ پڑھائیندا۔ نامے پچھے چھپائی چھتا، جن بھگتاں پچھے مندر اک بنائیندا۔ جگ چوکڑی پھرے بھتا، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ لکھ چوراسی دسے ہر جو اٹھا، اندھ اندھیرا سرب وکھائیندا۔ گرُمکھ ورلے آتم مٹا، من منکا آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچے چن جگائیندا۔ ستجگ چن ویکھ چاند، ہر چمک ربیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن چرن بہائے باندھ، اپنا حکم منائیا۔ دو جہان وکھائے آندھ گوانڈھ، داتا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم ورتیا سوانگ، سوانگی اپنا سانگ ورتائیا۔ جو چاہے سو لینا مانگ، دیونہار آپ ہو جائیا۔ چوتھے جگ پوری کرے تیری تانگھ، طعنے مارے نہ کوئی لوکائیا۔ سوہنگ نام چڑھائے کانگ، لیکھا سب دا دئے زڑھائیا۔ نہ

کوئی روزہ نہ کوئی بانگ، مُصلاً ہیٹھ نہ کوئی وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نٹھ کرے اک پڑھائیا۔ نٹھ بچے ویکھ
 نین، نین مُدھاری دیا کھائیندا۔ رسنا سکے نہ کیسے کہن، کہہ کہہ آنت نہ کوئی پائیندا۔ بھگت بھگوان بن کے ساک سبج سین، سگلا سنگ
 رکھائیندا۔ کلجگ اتم آیا لین، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا
 اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا پہلی پٹی، پروردگار تیری سچی بھائیا۔ بالی بڈھ کھٹی کھٹی، گھاٹا نظر کوئی نہ آئیا۔ کلجگ نیناں اتوں کھولے
 پٹی، اکھ پرتکھ دئے کرائیا۔ سو پُرکھ چلائے ساچی ہٹی، ہنگ برہم ونج کرائیا۔ کایا رنگن رنگ چڑھائے نام رتی، رتی رت دئے سکائیا۔ چار
 ورن دیوے اکو متی، کھتری براہمن شوڈر ویش رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتاں وا نہ لگے تتی، اگنی تت نہ کوئی تپائیا۔ گرُمکھ ویکھے ساچی
 سخی، ہر جو سچا ماہیا۔ کرے وسیرا بن چہپر چھٹی پکھی، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے سرب پُرکھ سمرتھی، سمرتھ اپنا ویس
 وٹائیا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھی، کر کرپا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت، پائے نٹھی، نام ڈوری ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم
 تائے اکو بھٹھی، نو کھنڈ جیو رہیا تپائیا۔ لکھ چوراسی ایکا وار کر اکتھی، جگت کڑاے دیوے پائیا۔ آپے ہونے سرب بھکھی، لکھ چوراسی
 کھا شکر نہ اچے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے دئے سمجھائیا۔ سُن بچے اپنا
 بچپان، حال شہنشاہ ہر جنائیندا۔ ہر چرن بخشے اک دھیان، دھیان دھیان نال ملائیندا۔ بھگتاں کولوں جا کے پُچھ میرا گیان، بن پڑھیان
 آپ پڑھائیندا۔ ستجگ نیوں نیوں سجدہ کرے سلام، بن بردا سیس جھکائیندا۔ پروردگار دس سچ مقام، جس مقام تیرا مُرید ڈیرہ لائیندا۔
 سیری بھگوان بول کہے بن زبان، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ بھگت دوارا اک مہان، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ اوتھے جا کے منگنا دان،
 ساچا مارگ آپ سمجھائیندا۔ میرے بھگت ہون مہربان، بھگوان اپنا گن جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو
 آپ گھلائییندا۔ ساچا بھیو کھولنہارا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ ساچا تول تولنہارا، تولا اکو بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کایا پردہ پھولنہارا، ہر
 گھٹ وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری ساچی دات، چرن کول بندھائے

نات، چھوٹے بالے پت لئے راکھ، راکھی کرے ہر گھٹ تھائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر سچ دئے نواس، سدا سہیلا وسے پاس، پاسا سب دا دئے اٹائیا۔

☆ ۱۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرمکھ سنگھ دے گھر پنڈ شوہن ☆

ست ست نریش، نہکنک وڈی وڈیائیا۔ ست ست بن درویش، در آئے سیس جھکائیا۔ ست ست پنچ کرن ادیس، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ نو نو رہے ویکھ، چار چار نین شرمائیا۔ دوئے دوئے نہ چلے پیش، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ پت پرمیشور نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھ، چہر چہن نظر نہ آئیا۔ جگ چوگری کھیلدا رہیا کھیڈ، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ آد جگاد کسے نہ دسیا بہیت، بیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ نو ست کر کر ویکھ ویت، ونڈے ونڈاں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نر نریش سری بھگوان، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچ مکانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تخت نواسی نو جوانا، نہ مرے نہ جائیا۔ سو پڑکھ نرنجن مرد مردانہ، ہر پڑکھ نرنجن بیو کوئی نہ آئیا۔ آپے کھیلے کھیل مہانا، کھیلنہار آپ اکھوائیا۔ آد نرنجن نور بے پہچانا، جگت نیتز نظر نہ آئیا۔ ابناسی کرتا ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ سری بھگوان حکمرانا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دے پروانہ، ڈھر فرمانا اک جنائیا۔ لیکھا جان دو جہانا، سچکھنڈ اپنا پردہ لاپیا۔ تھر گھر دیونہارا مانا، شبدی ست آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل بے عیب پروردگار، نر نریش اک اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ نرمل جوتی دیپک اجیار، دیا باقی نہ کوئی رکھائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ در درویشا بن بھکار، گھر گھر الکھ جگائیندا۔ آپے بیوے دیونہار، داتا دانی دیا کھائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ کرے کھیل پروردگار، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ نر نریش سری بھگوان، بھگون اپنا کھیل کرائیندا۔ ست ستواد گائے سچا گانا، گا گا اپنی خوشی منائیندا۔

دوسر نہ کوئی سنگ رکھانا، سنگی روپ نہ کوئی وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچا
 اک سُہائیندا۔ نر نریش ہو پردھان، اپنی دیا کھائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھار آپ چلائیندا۔ شبدی سُت بال انجان، دے
 مت آپ اٹھائیندا۔ ساچی وست وست مہان، دست بدست آپ پھڑائیندا۔ وشن برہما شو کر پروان، سو پُرکھ نام جنائیندا۔ ترے گن مایا
 کر پردھان، پنج تت میلا میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی کھول دکان، من مت بُدھ وچ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ست چار آپ سمجھائیندا۔ ست چار کھیل اپارا، ست ستوادی آپ کرائیا۔ ترے ترے میلا اگم اپارا، سو صاحب آپ لکھائیا۔ چارے
 ویدان دے سہارا، چاروں گنٹ کرے رُشنائیا۔ چارے بانی بول جیکارا، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے جگ دے سہارا، چار ورن
 بندھن پائیا۔ چار یاری انت کنارہ، ہر جو ہر ہر رہیا جنائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی کار آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت قادر کھیل کھلائیندا۔ جگ چوکڑی پاوے
 سار، زرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھیا وارو وار، کوٹن کوٹ کال بتائیندا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، سچ
 سندیسہ اک سُنائیندا۔ زرگن سرگن کرے پیار، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ ایش جیو دے ادھار، ایشور اپنا پردہ لائیندا۔ برہم پاربرہم پاوے
 سار، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ شبد اگم سُنائے سچی گفتار، رسنا جہوا نہ کوئی پلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سُہائیندا۔ سچ دوارا ست ساچا، ست ستوادی آپ کھلائیا۔ کھیلے کھیل غریب نوازا، بھيو ابھيو رہیا
 جنائیا۔ شاہو بھوپ راجن راجا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر وینہدا رہیا تماشا، زرگن سرگن کر پڑھائیا۔ کلجگ اتم پوری
 کرے آسا، آسا اپنے نال پرنائیا۔ گر اوتار سیوا کردے گئے بن بن داسی داسا، داسی داس دئے وڈیائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی
 کاہن آپ نچائیا۔ پیر پیغمبر پرگٹائے ساچی شاخا، پروردگار نور الہیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر نریش بے پرواہیا۔
 نر نریش بے پرواہ، جگت کھیل کرائیندا۔ گر اوتار مات پرگٹا، پرگٹ اپنی کل جنائیندا۔ نام یدھانا جھولی پا، وست امولک آپ ورتائیندا۔
 رسنا جہوا ڈھولا گا، لکھ چوراسی جیو پڑھائیندا۔ پردہ اوہلا آپ رکھا، بھيو ابھيد آپ چُکائیندا۔ جگ جگ کایا چولا بدلا، بدلی لوک

مات کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نر نریشا اک اکھوائیندا۔ نر نریشا اک اپار، مہما اکتھ کتھی نہ جائیا۔ جُگ
 چوکڑی ویکھے وارو وار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سرگن نرگن کرے پیار، پرم پُرکھ میل ملائیا۔ کاغذ قلم کر تیار، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔
 آپے وسے سب توں باہر، ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت دے کئے دیدار، نیتر نین نین اٹھائیا۔ در دوار دسے سانجھا یار،
 مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن پھیرا پائیا۔ نر نریش نر نرائن، جگت
 نیتر نظر نہ آئیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن، آگے ہو درس نہ کوئی کرائیندا۔ نانا جڑیا بھائی بہین، ساک سجن سین نہ کوئی تجائیندا۔ اتم خالی
 ہتھ سارے رہن، خالی جھولی نہ کوئی بھرائیندا۔ کوڑی کِریا کوڑے وہن وہن، امرت جل نہ کوئی نہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ست چار پندھ مکائیندا۔ ست چار ہر کرے نیڑا، کلجگ اتم آئیا۔ وشن برہما شو چکائے ڈیرہ، ڈیرہ اپنے چرن وکھائیا۔
 ترے گن مایا چکے جھیڑا، پنج تت نہ کوئی لڑائیا۔ تیئی اوتاراں بلے پھیرا، گھر اپنے آپ بہائیا۔ اٹھاراں بھگت ویکھے کر کے وڈا جیرا، زیر زبر نہ
 کوئی جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے حق نیڑا، حقیقت ویکھے تھاون تھائیا۔ گرو دس کرے مہرا، ہر داتا دیا کھائیا۔ پنجاں دسے تون میرا
 میں تیرا، تیرا میرا بھیو نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست چار ویکھ وکھائیا۔ ست دو ویکھے چار، چاروں کُنٹ
 بھیو چکائیندا۔ کلجگ اتم آئی ہار، چار یاری نہ سنگ نبھائیندا۔ محمد رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیندا۔ اللہ رانی نہ کھئے پیار، الفی
 گل نہ کھئے بندھائیندا۔ چوڈاں طبق ہونے خوار، خواہش پوری نہ کھئے وکھائیندا۔ اُمت کرے نہ کھئے ادھار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ کھیلے
 کھیل پروردگار، بے عیب نظر کسے نہ آئیندا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دا مول آپ چکائیندا۔ امام امام وڈ سیکدار، شاہ سلطان پھیرا
 پائیندا۔ ویکھنہارا چند ستار، چند ستار اپنے چرناں بیٹھ رکھائیندا۔ انجیل قرآن لکھ لکھ گئی ہار، ہر کا مکتب ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نریش پھیرا پائیندا۔ نر نریش آیا مات، متا اکو اک پکائیا۔ کلجگ میٹے
 اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران رکھے ساتھ، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ رل مل بہنا اک جماعت،
 کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کھئے اکھوائیا۔ اتم پر ماتم گوڑھا گاتھ، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا چھڈو تریلوکی ناتھ، رام پرگٹ

نظری آئیا۔ پیر پیغمبر کلمہ پڑھو اکو آیت، الفیے پندھ مکائیا۔ نہ کوئی شرع شریعت، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ست چار لیکھا رہیا مکائیا۔ ست چار لیکھا مکنا، سو پُرکھ نرنجن آپ مکائیندا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کھئے میٹے
 میٹ مٹائیندا۔ کوڑی کرپا بوٹا سُکنا، ہریا سِنچ نہ کھئے کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم کیسے نہ لُکنا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ شاہ سلطان
 نوجوان اکو بکنا، نام بھیک اک لگائیندا۔ دو جہاناں اپنی ہتھیں لُٹنا، آگے ہو نہ کھئے بچائیندا۔ کلجگ کوڑا بوٹا پُٹنا، شوہ دریائے آپ
 رُڑھائیندا۔ ستجگ اٹھائے ساچا سُتتا، ست دُلا رے آپ جگائیندا۔ بھگت سہائے ساچی رُتتا، رُت بسنتی آپ مہکائیندا۔ کوڑی کرپا پھڑ پھڑ
 کُٹنا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں پُچھنا، دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نریش اکو اک آئیندا۔ نر نریش آیا ایک، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی رہیا پیکھ، بن
 نیناں نین کھلائییا۔ جگ جگ میٹنہارا ریکھ، ریکھا اپنی دئے سمجھائییا۔ لہنا دینا چُکائے اولیا پیر شیخ، مسائق کھئے نظر نہ آئیا۔ دو جہاناں
 کھیل رہیا کھید، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ سرشٹ سبائی اگنی لگے مہینہ جیٹھ، نہ سکے کوئی بچائیا۔ گھر گھر در در دسے بالو ریت،
 سیس ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ کلجگ اتم سُنجا ہویا کھیت، ستگر راکھا نظر کوئی نہ آئیا۔ نانک نرگن گوہند دس کے گیا بہیت، بھید ابھید اک
 رکھائییا۔ پُرکھ اکال اتم کرے ہیت، نہکلنکا ناؤں رکھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نریش وڈی
 وڈیائییا۔ نر نریش آیا جگ، جگ جیون داتا دیا کھائیندا۔ پرگٹ ہو سورا سریگ، ساچا رانا حکم ورتائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی لائے آگ، اگنی
 تت آپ جلائییندا۔ ہر بھگتاں درس دیکھائے اُپر شاہ رگ، دسم دواہری میل ملائییندا۔ کایا اندر مکہ کعبہ کرائے حج، حُجرہ سچ آپ سہائیندا۔
 اتم سیجا بے سچ، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ گرمکھاں پردہ لے کج، نام دوشالہ ہتھ اٹھائیندا۔ موٹ لاڑی رہی نچ، مکھ گھنگٹ نہ کھئے
 وکھائیندا۔ بناں گرمکھاں ملے نہ ہر کا نام سچ، کوڑی کرپا آپ پرنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ اپنا ویس
 وٹائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ہر سنت جناں رہیا جنا، جیون داتا دیا کھائییا۔ کلجگ اتم گیا آ، بن
 پاندھی پندھ مکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا رہیا چھا، ورن برن کرن لڑائییا۔ ناری کنت نہ رہیا ہنڈھا، کنت نار نہ کوئی ہنڈھائییا۔ ماں پتر

رہی تجا، دھی بھین نہ کوئی دکھائی۔ چاروں کٹ بھلیا بے پرواہ، بھرے بھلی سرب لوکائی۔ بن کلمیوں ہوئے نکاح، کوار کتیا دئے ڈھائی۔ گر
 کا شبد نہ آوے ساہ ساہ، رسنا جہوا نہ کوئی ہلائی۔ اٹھسٹھ تیرتھ ننگی پیریں تاریاں رہے لا، نر بھو بھے نہ کوئی جنائی۔ گردر مندر مسجد
 شودوالے مٹھ دھیاں بھیناں رہے تکا، نیر نین نہ کوئی سرمائی۔ کلجگ بھجا پھرے واہو داہ، گھر گھر اپنا پھیرا پائی۔ سادھاں سنتاں جگت
 کوڑا ٹگا رہیا لگا، کوڑی کریا نال ملائی۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں ہوئے ہنگتا رہیا جنا، مایا ممتا وچ پھسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ نرگن پھیرا پئے آپ، سرگن سنگ نہ کئے رکھائی۔ لکھ چوراسی ویکھے پاپ،
 نام کھنڈا ہتھ اٹھائی۔ سرشٹ سبائی بھلی جاپ، اجپا جاپ نہ کئے کرائی۔ ناتا جڑیا پتا مات، پُرکھ اکال گود نہ کوئی سہائی۔ کوڑی کریا
 ویکھے نات، ساچا ونج نہ کوئی دکھائی۔ پھر پھر تھکے تیرتھ تاٹ، ڈرمت میل نہ کوئی دھوائی۔ جنم جنم کٹ کٹ تھکے واٹ، مات گربھ پھیر
 نہ کوئی کٹائی۔ گر کا شبد نہ ملیا راتھ، باڈھی نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست
 چار لہنا رہیا چکائی۔ ست چار ویکھے ویکھنہارا، ویکھیاں نظر نہ آئی۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنا ناؤں دھرائی۔ شبد کھنڈا ہتھ دو
 دھارا، لوہار ترکھان نہ کوئی گھڑائی۔ سمبل وسیا دھام نیارا، محل اٹل نہ کوئی رُشنائی۔ گوبند ملیا میت مُرارا، پُرکھ اکال سچا ماہیا۔ کلجگ
 کوڑا کرے پار کنارہ، پرکرتی کوئی رہن نہ پائی۔ ستجگ ساچا دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ چار ورن اک جیکارا، چاروں کٹ آپ
 سُنائی۔ اتم پر ماتم کرے پیارا، سوہنگ ڈھولا اکو گائی۔ ہر کا چرن سچا گردوارا، مندر اکو اک رکھائی۔ مسجد ہووے پار کنارہ، محلہ اکو
 اک سُہائی۔ نوری جلوہ پروردگارا، خاکی تن نہ کوئی ہنڈائی۔ مقامے حق حق نگارہ، بے نظیر دئے دکھائی۔ سچکھنڈ کھول آپ کوڑا، تھر
 گھر اپنا کُنڈا لاپیا۔ سُن اگم کر اجیارا، نورو نور کرے رُشنائی۔ لیکھا جان چند ستارا، چند چاندنی اک سُہائی۔ منڈل منڈپ ویکھ اکھاڑا،
 لوآن پُریاں پھیرا پائی۔ جگ جگ گر اوتاراں پیراں پیغمبراں جو دیندا رہیا لارا، کلجگ اتم پھیرا پائی۔ جگا جگنتر پار برسم پت پریشور رہیا
 کوارا، نار کنت نہ کوئی پرنائی۔ کلجگ اتم کرے سچ وہارا، ساکھیات وپس وٹائی۔ بھگتاں میلا وچ سنسارا، گر چیل رنگ رنگائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا نر، نر نرائن وڈی وڈیائی۔ نر نرائن ہر کھیل اولّا، چتر بھج نظر نہ آئی۔ بسمل دھار

آپے رلا، چھری کرد نہ کوئی دکھائیا۔ آپے ناؤں رکھائے ال للا، ویکھنہارا علمین سرب لوکائیا۔ آپے تیر آپے چلہ، کھڑگ کھنڈا آپ اٹھائیا۔ نانک گوہند دھار آپے ملا، مل مل اپنی خوشی منائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ کردا ربیا چھلا، اپنا مکھ نہ کیسے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے مات، مٹر پیارا پھیرا پائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا راہ چلائیندا۔ سرشٹ سبائی بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ ایک اکھڑ سنائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ لہنا دینا میٹے مستک ماتھ، پورب لیکھا پھول پھلائییندا۔ میٹ مٹائے ذات پات، اوچ نیچ نہ کوئی جنائیندا۔ پُرکھ اکال پتا مات، لکھ چوراسی گود سہائیندا۔ ایتھ اوتھ پچھ وات، دو جہاناں سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا کھیل کھلائییندا۔ کھیلن آیا کھیل، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ جگت دھڑے آیا میٹن، میل ملاوا اک جنائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیل، آد نرنجن خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناسی سجن سہیل، پرہہ ملیا اکو ماہیا۔ رائے دھرم دی کٹے جیل، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ پرہہ ملن دا اکو ویل، کلجگ آنت دے جنائیا۔ لیکھا چکے گرو گرجیل، گر چیلایا ایک گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، لیکھا جانے تھائیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ اتر پورب پچھم دکھن ویکھنہارا جگت بسنتر، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ برہم پاربرہم آد جگاد ساچا منتر، اکو اک سمجھائیندا۔ لیکھا جانے گگن گگنتر، گرہ مندر پھیرا پائیندا۔ ستجگ بنائے ساچی بنتر، کلجگ کوڑی کیریا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیلے کھیل ساچا ہر، ہر ہر اپنا حکم ورتائیندا۔ نرنیش ہر سچا رانا، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ ستجگ ساچا مارگ لانا، لوک مات دے وڈیائیا۔ بیس بیسا وقت سہانا، جگدیشا حکم سنائیا۔ شاہ سلطاناں خاک ملانا، سیس تاج نہ کوئی رکھائیا۔ پرگٹ ہوئے اک بھگوانا، بھگتن ویکھے تھائیا۔ نظری آئے اکو کابنا، نام بنسری آپ وجائیا۔ بھو کھلائے ساچا راما، رمیا اپنا ناؤں دھرائیا۔ نور الابی دے پیغام، عیسیٰ موسیٰ لے اٹھائیا۔ محمد دے سچ کلاما، کلمہ سچا آپ جنائیا۔ چوڈاں طبقات ویکھے نشانہ، نشان اکو اک درسائیا۔ پروردگار وڈ مہربانا، مہبان بیدو بی خیر یا اللہ نظر کیسے نہ آئیا۔ نانک گن گائے ترانہ، نام ست ست سنائیا۔ پُرکھ اکال

ہو پردہانا، مہر نظر اک ٹکائیا۔ گوبند کہے بلی بلوانا، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ جودھا سور مرد مردانہ، وڈ مردانگی آپ کمائیا۔ کلجگ اتم
 پہرے بانا کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ سمبل وسے اک ٹکانا، ٹکا اپنے مستک لائیا۔ بھگتاں بٹھے ساچا گانا، مؤلی تند نہ ہتھ اٹھائیا۔ مٹا شیخ
 کرے ویرانہ، گھر گھر ڈھیری تن بناٹیا۔ جن سنتاں دیوے گن گن ندھانا، گنوتا آپ جنائیا۔ گرمکھاں مارے تیر نشانہ، انیلا تیر اٹھائیا۔
 گرسکھ ویکھے بال انجانا، پھڑ باہوں گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔
 کلجگ اتم ویکھے بھگوان، سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ شاستر سمرت وید ہوئے حیران، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئی جنائیندا۔ گیتا دے دے تھکی
 گیان، اٹھاراں دھیائے پندھ مکائیندا۔ اٹھ دس کھول دکان، دہ دشا کھیل مہان، اٹھاں تتاں بندھن پائیندا۔ انجیل قرآن کرے بیان، پروردگار
 بیو نہ کیسے جنائیندا۔ حکمے اندر اک اسلام، اسم اعظم آپ اکھوائیندا۔ نوری جلوہ اک امام، اُمت اپنے رنگ رنگائیندا۔ پیر پیغمبراں دے
 پیغام، لوک مات ساچا سبق پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست چار در بلائیندا۔ ست
 چار آئے نٹھے، کلجگ اتم پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم سرن ڈھٹھے، دوئے دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ تیرے رنگ سدا رتے، رتی
 ۱۶۱ رت رہن نہ پائیا۔ کلجگ اتم جوں بھاوے توں رکھے، لوک مات چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ خالی دسن ہتھ سکھے، سچی وست نظر کوئی نہ آٹیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست چار رہیا منگائیا۔ ست چار آئے نیڑے، نیرن نیرا کھیل کرائیندا۔ آؤ ویکھو کھلے ویہڑے،
 ہر خالق خلق جنائیندا۔ اتم کرے حق نیڑے، نج گھر واسی پھیرا پائیندا۔ سارے رل کے کہو اک دو جے نوں پاربرہم پروردگار پھڑ پھڑ کئے
 گیڑے، گیڑا اپنا نام لگائیندا۔ دین مذہباں چکے ڈیرے، شرع کرے نہ کوئی لڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست چار
 رہیا درسائیندا۔ ست چار آوار، در اکو منگ منگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کریا دھار، ہر پُرکھ نرنجن ہو سہائیا۔ ایکنکار کر پیار، برہوں
 روگ نہ کھئے لگائیا۔ آد نرنجن تیرا اُجیار، اُجل مکھ بھل نہ جائیا۔ ابناسی کرتے تیرا سہار، ساہ ساہ سہائیا۔ سری بھگوان تیرا ہلار، ایتھے
 اوتھے دئے وڈیائیا۔ پاربرہم تیرا ونج وپار، برہم لیا ہٹ گھلاٹیا۔ ناتا توڑ سرب سنسار، در تیرے آئے چائیں چائیا۔ پچھے رہیا نہ کوئی باہر،
 یاری یار نہ کوئی وکھائیا۔ لکھ لکھ لیکھا کر کر آئے گفتار، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سیوا کر جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ

پھیرا پائیا۔ اتم سارے آئے ہار، ہر جو تیرا آنت نظر نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُرانِ انجیلِ قرآنِ کھانی بانی کرے پُکار، اُوچی کوک کوک
 سُنائیا۔ رسنا جہوا واجاں رہیا مار، بئی دند نالِ مِلائیا۔ تیری خبر نہ آئی کوئی پروردگار، پردہ سکے نہ کوئی اُٹھائیا۔ راہ تگن سانجھے یار،
 مَکھوں اِکو اکِ جنائیا۔ شِکوہ میٹ میری سرکار، مہرِ مُحَبَّتِ نینِ اُٹھائیا۔ تُوہ بنِ ہویئے سارے بے زار، دروہی درد نہ کوئی ونڈائیا۔ اِکٹھے
 ہویئے گر اوتار، بھگت اٹھاراں نالِ مِلائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے نِمسکار، چار یاری ڈیرہ ڈھائیا۔ گوبند نانک جائے بلہار، مہما اکتھ نہ کوئی
 جنائیا۔ تیرا سچ سچا دربار، سچ تخت سوہیا پائیا۔ آنت ویکھ اپنی گلزار، کلجگ گلشن رہیا وکھائیا۔ لکھ چوراسی ہویئے دُباگن نار، ہر
 جو کنت نہ کوئی ہنڈھائیا۔ گھر گھر دسے جگت و بھچار، ست سنتوکھ نہ کوئی درڑائیا۔ دھیاں بھیناں کرن وپار، سودا ہٹو ہٹ وکائیا۔
 کاغذ قلم شاہی لکھے کلجگ جیواں پڑھ پڑھ سٹے پاڑ، پاتی کھلا پاتی ہتھ نہ کوئی پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، در آئے آسن لائیا۔ در آئے لایا آسن، اِکو آس رکھائیا۔ ست چار کھیل تماشن، طمع ہور نہ کوئی ودھائیا۔ ملیا میل پُرکھ
 ابناسن، ابناسی کرتا اپنی گود بہائیا۔ لہنا دینا چُکے پرتھی اکاشن، گگن منڈل نہ کوئے پھیرا پائیا۔ ستگر ملیا سچا ساتھن، سگلا سنگ
 نبھائیا۔ لہنا دینا چُکیا پوجا پاٹھن، مستک تلک نہ کوئی وڈیائیا۔ لہنا دینا کوئی نہ تیرتھ تاٹن، بناں گھائن دئے چڑھائیا۔ لکھ چوراسی مُکی
 واٹن، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ نانا تٹا آن باٹن، جیرج اندج اُتہج سیئج لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ست چار رہیا جنائیا۔ ست چار کھول اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو پرتکھ، پرم پُرکھ ویس
 وٹائیندا۔ ایکنکارا کر پرکاش، آد زرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا بن بن داسی داس، سیوک سیوا آپ کھائیندا۔ سری بھگوان ساچی سیجا
 کرے بھوگ بلاس، بھسمڑ روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ پاربرہم برہم ویکھے کھیل تماش، خالق خلق ناچ نچائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ سدے
 اپنے پاس، کلجگ پاسا آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ جنائیندا۔ ساچا حُکم گرو اوتار، ہر کرتا
 آپ جنائیا۔ اپنے اپنے لُو نکال، جو مات نظری آئیا۔ پیر پیغمبر بنو دلال، اُمت نبی دئے سمجھائیا۔ حقیقت ویکھو حق حلال، لاشریک
 رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھ رہیا پائیا۔ لیکھا لیکھ لگائے آپ، ہر اپنی دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر ویکھن مار جہات، لوک مات ین اٹھائیندا۔ گُردر مندر مسجد شودوالے ست دھرم نہ کوئی پاٹھ، ہنسنا روگ نہ کھئے گوائیندا۔ جیوان
 جنتاں کرن گہات، گھاؤ نام نہ کھئے لگائیندا۔ نانا جڑیا ذات پات، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیندا۔ آنتر آتم سُنے نہ کوئی ناد، ڈھولک چھینے سرب
 وجائیندا۔ میل ملے نہ مادھو مادھ، موہنی روپ ویکھ وکھائیندا۔ ہر جو سنی نہ کیسے فریاد، آگے ہوئے نہ کھئے بچائیندا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ
 کرے لاڈ، پھڑ باہوں نہ گلے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ اتم کیسے نہ دیوے داد، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ گھر گھر وڑیا جگت
 وواد، امرت وکھ روپ وٹائیندا۔ رسنا جہوا لے لے تھکے سواد، نچھر رس نہ کھئے چوائیندا۔ جیون جگت پوری ہوئی نہ خواہش،
 خواہشاں وچ سرب بھوائیندا۔ قاضی مُلا کلمیوں ہوئے بدمعاش، ماشا اللہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ مُرید مُرشد وسے نہ پاس، مُرشد مُرید ہتھ نہ
 آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، ست چار دیوے ور، دھرنی دھرت دھول سمجھائیندا۔ دھرنی
 دھرت دھول کھول جاگ، جاگرت اکھ اک کھلائیا۔ سمبل نگر لگا بھاگ، وڈبھاگی پھیرا پائیا۔ گوبند لگا اک ویراگ، پرہہ ملیا سچا ماہیا۔
 چار جگ دا دھوے داغ، ڈرمت میل دھوائیا۔ گُرمکھ بنائے ہنس کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جگت ترشنا میٹے آگ، امرت میگھ اک
 برسائیا۔ اپنی ہتھیں پکڑے واگ، نیلے والا سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی دیوے داغ، توڑا اکو نام لگائیا۔ کیسے گھر نہ بلے چراغ، دیوا بتی نہ
 کھئے رُشنائیا۔ کوئی نار بندھائے نہ کنت سہاگ، جگت رنڈپیا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں مچن کرئے اکو ماگھ، چرن دھوڑی آپ نہائیا۔ اتم پردہ
 دیوے کاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راتیں ستیاں مارے آواز، دِنے جاگدے لئے ملائیا۔ ست پُرکھ زرنجن چلائے جہاز، نام چپو اک لگائیا۔
 کلجگ اتم رچیا کاج، کرتا پُرکھ کھیل کرائیا۔ غریب نہانیاں دیوے داغ، سوہنگ وست جھولی پائیا۔ شاہ سلطاناں میٹے خاک، خاکی خاک
 کم کیسے نہ آئیا۔ کلجگ آنت کرے وفات، فاتحہ اکو وار پڑھائیا۔ ستجگ سچ بنائے جماعت، ضامن ہوئے بے پرواہیا۔ کلمہ نبی سُنائے کائنات،
 کاتب اپنا لیکھ لکھائیا۔ امرت پیائے آب حیات، حیاتی سب دی دئے بدلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا لیندے رہے خواب، سو خبر ربیا
 سُنائیا۔ پیر پیغمبر کرن آداب، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ کرے کھیل حق جناب، ہر جو اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی
 لاجواب، رسنا جہوا دئے نہ کوئی گواہیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا پاپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے گھر گھر، گھر

مندر ویکھ وکھائیا۔ گھر گھر ہر جو مندر کھولے، گرہ گرہ ویکھ وکھائیندا۔ وسنہارا پردے اولے، بجر کپائی توڑ ٹرائیندا۔ انحد نادى شبد بولے، اکم اکمٹرا راگ الائیندا۔ نام کنڈے تول تولے، تولنہارا پھیرا پائیندا۔ گرمکھ ویکھ بھالے بھولے، بھولے بھاؤ میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی پائی وچ ڈولے، ڈولے وچ نظر کیسے نہ آئیندا۔ گوہند پورے کرے کیتے قوے، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ جن بھگتاں اپنے کندھ چکے ڈولے، بن کھار سیو کھائیندا۔ مٹمکھاں اتم رائے دھرم مارے پوے، آگے ہو نہ کھتے چھڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بھگت بنائے اتم داتا، ذات اذاتی میٹ مٹائیندا۔ ذات پاتی توڑے نانا، داتا دان اک جنائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناسا، ابناسی کرتا پھیرا پائیا۔ ہرجن میلے بؤہ بدھ بھانتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ بیٹھا رہے اک اکانتا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ ستجگ تریتا دواپر دسدا آیا گاتھا، گر اوتار کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم اپنا سچ سنائے ساکھ، ساقی اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلے اپنے گھر، گھر سچا اک کھلائییا۔ ساچا گھر ساڈھے تین ہتھ، ہر کلجگ ویکھ وکھائیندا۔ اندر وڑ چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ پنج وکارے پائے نتھ، آسا ترشنا ناچ نچائیندا۔ گرمکھ ورلے مارگ دس، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ اتم پر ماتم میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیندا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دا گاؤن جس، جس وید پُراناں ہتھ نہ آئیندا۔ ساچے سنت مارگ گئے دس، جس جن اپنا گھر وکھائیندا۔ کلجگ انت گرسکھو آؤنا نٹھ، نرگن اپنا راہ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کرے اکٹھ، بھگت دوارا آپ بنائیندا۔ کلجگ کھیڑا ہوتے بھٹھ، پُرکھ ابناسی پنڈھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ست چار وکھائے اکو گھر، گھر ساچا آپ کھلائییندا۔ ساچا گھر گیا کھل، ہر ستگر آپ کھلائییا۔ در کوئی نہ لائے مل، قیمت کرتا کھتے نہ پائیا۔ جو جن آئے بھل، بھلیاں مارگ دئے سمجھائیا۔ گرمکھ لکھ چوراسی وچوں کڈھے پھل، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ ہرجن بوٹا جائے نہ بُل، لکھ چوراسی سنمل رہیا وکھائیا۔ بھاگ لگے تِس ساچی کُل، جس گھر گرمکھ جننی جائیا۔ لوک مات نہ جائے رُل، پُرکھ ابناسی ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ میلا ایکا گر، گر ستگر آپ ملائیندا۔ چرن پریتی گئی جڑ، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیندا۔ نام بھگتی نہ رہے تھڑ، بھریا خزانہ جھولی پائیندا۔ ہر جو ویکھ چڑھ کے گھڑ، شبد گھوڑا اک دوڑائیندا۔

وسنہارا اندھیر گھور، پرکاش پرکاش نال ملائیندا۔ پھڑنہارا پنج چور، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ لگی پریت نبھائے توڑ، تئی پچھلی گنڈھ
 وکھائیندا۔ گرسکھ اپنے آگے لئے تور، پچھے ہو ہو سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ جن بھگتاں آپ
 ملائیندا۔ بھگت دوارا آتم سنگ، پرما تم ویکھ وکھائیا۔ سیج سہنجی ویکھ پلنگ، ہر ستگر پھیرا پائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، اند
 سیوا لائیا۔ امرت سرور چڑھے کنگ، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ دئی دویتی ہوئے ہنگتا ڈھاپے کندھ، بجر کپائی پردہ لاپیا۔ نظری آئے
 سورا سربنگ، گھر وسے سچا ماہیا۔ آتم سیجا دئے اند، اند اند وچ وکھائیا۔ ساچا ڈھولا گائے چھند، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ تیرا
 میرا چکیا پندھ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ سرت سوانی نہ ہوئے رنڈ، گر شبدی لئے پرنائیا۔ گرمکھ خوشی کرے بند بند، بندی خانہ دئے
 تڑائیا۔ بھگت بھگوان چاڑھے چند، چند چاندنی مکھ شرمائیا۔ گرسکھاں ملے آپ بخشند، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ست چار دیوے وڈیائیا۔ ست چار ملیا موقع، موہ محبت آپ جنائیندا۔ کلجگ آنت نہ دیوے دھوکھا، پھڑ باہوں
 گلے لگائیندا۔ سوہنگ منتر دسیا سوکھا، پوجا پاٹھ نہ کئے جنائیندا۔ جس دھام نہ کوئی پہنچا، پھڑ باہوں آپ بہائیندا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے آپ ترائیندا۔ ہرجن تارے باہوں پھڑ، پرہہ اپنی سیو کھائیا۔ غریب نانے لائے لڑ، پللو اپنی
 گنڈھ پوائیا۔ درس دکھائے آگے کھڑ، زرگن جوت نور رُشنائیا۔ جو جن سوہنگ اکھر رہے پڑھ، اتم میلا لئے ملائیا۔ رائے دھرم دا چکے ڈر،
 چتر گپت نیڑ نہ آئیا۔ پارہم پرہہ کریا کر، اپنی گودی لئے اٹھائیا۔ گرسکھ لوک مات رہن ہو نڈر، بھے سیس نہ کئے جنائیا۔ جس لکھ
 چوراسی گھاڑن لیا گھڑ، گھڑ گھڑ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ کلجگ اتم اپنی کریا کر، نہکلنک ناؤں
 رکھائیا۔ گرسکھ ویکھے در در، گھر گھر پھیرا پائیا۔ برہوں ویراگ اندر ہر جو جائے مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل اک مہان، ہرجن ساچے دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔
 نام ندھان دان اٹھ، اتوٹ آپ ورتائیندا۔ گرسکھ خزانہ نہ جائے نکھٹ، نکھٹیاں پار کرائیندا۔ پُرکھ اکال گوہند بنایا پُت، گوہند
 گرسکھ گود بہائیندا۔ ویکھو ساچی مولے رُت، رُت رُتری آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن ساچے مان

رکھائیندا۔ ہرجن تیرا ساچا مان، من کا منکا آپ بھوائیا۔ تیری مہما گائے جہان، چار چوڑی وجے ودھائیا۔ وشن برہما شو دھیان لگان،
 نیتر نین نین اٹھائیا۔ سُرپت اند کرے کلیان، کروڑ تینتیسا خوشی منائیا۔ جس دا میلا ملیا سری بھگوان، تیس جن ملے درگاہ وڈیائیا۔
 سچکھنڈ بختے چرن دھیان، چرنودک اکو جام پیائیا۔ مستک ٹکا لائے آن، رُوپ ریکھ دئے مٹائیا۔ دُور دُراڈا ملے آن، نرگن اپنا پنڈھ
 مُکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، گرسکھ سجن لے جگائیا۔ دین دیالا ہر گوپالا لیکھا جانے ہانیاں ہان، پردھ بال رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔
 جوہن مانے دو جہان، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، گرمکھ سجن لے پھڑ، پھڑ
 باہوں گلے لگائیا۔ گرسکھ سدا جیوت مرے، جیون مرن وچ نہ آئیا۔ سیس جگدیش کٹ آپے دھرے، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ اگی
 کلاں پھول پھڑے، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مات پت بہین بھائی چاچے تائے جو رہن لڑے، ویلے آنت لے ملائیا۔ نام کنگن وچ جڑے،
 باہر نکل کھئے نہ جائیا۔ بن تندیوں ڈوریوں آپے پھڑے، پھڑنہارا دس نہ آئیا۔ گرمکھ تیرے کاج سرے، جس دا سیس ستگر اپنی جھولی
 پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبدی شبد کھیل وکھائیا۔ شبدی مارے شبدی رکھے، رکھنہار اک اکھوائیندا۔ جگت
 کُٹب سارا وسے، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ نہ کوئی رووے نہ کوئی ہسے، شبدی ماتا میل ملائیندا۔ کوڑی کیرپا جگت پھسے، پھاسی سب
 دے گل لٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھان ونڈے اکو حصے، حصہ ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ گرمکھ لتھا ویکھ
 سیس، سیس دھڑ ونڈ ونڈائیا۔ کرے کھیل ہر جگدیش، جیون جگت رہیا سمجھائیا۔ کلجگ لکھ چوراسی پیسن لیا پیس، بن گرمکھان
 پچ کھئے نہ جائیا۔ رائے دھرم تپاونہارا تتی سیکھ، سلاکھان سب دے ہتھ پھڑائیا۔ جس گھر وچ گایا سوہنگ گیت، سرون سُننہارا جنم مرن
 وچ نہ آئیا۔ تیرے مات پتا بہین بھائیاں چاچیاں تیاں تیرے نال رکھی پریت، پریت نال پریت لے پرنائیا۔ صدی بیسویں ساریاں مل کے گاؤنا
 اکو گیت، گیت گوبند الایا۔ جس گرسکھ ملیا سچا میت، سو متراں رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر دھڑ
 دھڑ سر نہیو چکا بھے ڈر، جنم مرن مرن جنم اپنے ہتھ وکھائیا۔

★ ۱۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دوست پُرا ضلع گرداس پُرا ★

کلجگ تیرا ویلا وقت، ہر ویکتی آپ جنائیندا۔ نو نو نانا تھے بوند رکت، لکھ چوراسی بھیو چکائیندا۔ ترے گن مایا ساڑے جگت، اگنی تت نہ کھئے بھجائیندا۔ کوڑی کیریا اپنا پورا کرے فرض، مایا ممتا میل ملائیندا۔ پاربرہم ابناسی کرتا ہرجن ویکھے ساچے بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار پنڈھ مکائیندا۔ کلجگ تیرا انت اندھیرا، نو نو نظر نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی پائے پھیرا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ پروردگار آیا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پائے گھیرا، دو جہاناں ویکھے وکھائیا۔ سنت سجن ویکھے کھپڑا کھپڑا، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ گھر گھر دے جھوٹھا جھپڑا، مایا ممتا کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ تیرا اندھیرا اندھ، چاروں کٹ چھائیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی کھتری براہمن شوڈر ویش آتم بھلے پرمانند، نجاند نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گائن چھند، شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی جوں اجونی جیرج انڈ، اُتبھج سیتج ڈیرہ لائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا ونڈی ونڈ، ہر منتر نام نہ کھئے درڑائیا۔ سچ پرکاش نہ کھئے چند، چوڈاں طبق اندھیرا چھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد چار یاری ہوئی ننگ، الفی تن نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار چار کٹ دہ دشا ویکھے وچار ہر سرن سرنائی رہے منگ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ کلجگ اتم ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر فرمانا آپ سُنائیا۔ کلجگ تیرا اتم ویلا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ جھگڑا پیا گر گر چیلا، چیلا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھگت بھگونت گرمکھ ورلے کرے میلا، مل مل اپنا رنگ وکھائیندا۔ دو جہاناں سجن سہیلا، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ سچکھنڈ وسے دھام نویلا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ آپے جانے اپنا وقت ویلا، وار تھت نہ کیسے جنائیندا۔ لکھ چوراسی گھلے دھرم رائے دی جیلا، کلجگ اتم پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ سچ سندیسہ ایکنکار، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ نرنجن بھیو کھلائییا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، ابناسی کرتا رہیا سمجھائیا۔ سری بھگوان دئے ہلار، وشن برہما شو اُٹھائیا۔ پاربرہم پرہ ہو تیار، ترے بھون ویکھے تھاون تھائیا۔ برہم نیت

دئے آگھاڙ، ايش جيو پردہ لاهيا۔ لکھ چوراسي چبائے اپني داڙھ، پچيا ڪھڙي رهن نه پائيا۔ ويڪهنهار بهتر ناز، نازي نازي رهيا سمائيا۔ پهرے درويبي جنگل جوہ اجاڙ پهاڙ، اچے ٿلے پربت سمنڊ ساگر کھوج کھوجائيا۔ هرجن ميلے سچ دوار، در دروازه اک جنائيا۔ غريب نوازا هو تيار، غريب نماڻے گود اُٺائيا۔ شبد اگتي دے ٺلار، حُجره حق اک وکھائيا۔ لاشريڪ پروردگار، مُريد مُرشد لئے ملائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، ڪلجگ ليکها رهيا مڪائيا۔ ڪلجگ اتم ويڪھ حال، هر جو هر هر آپ جنائيندا۔ پهرے درويبي اتم ڪال، ڪال نگاره اک وجائيندا۔ سرشٽ سبائي هوئي به حال، دهيرج دهير نه ڪھڙي دهرائيندا۔ چوڏاڻ لوڪ آئے زوال، چوڏاڻ طبق نه ڪھڙي پچائيندا۔ ڪايا ماڻي پنج تت اگني لگے کھال، خالق خلق آپ جلائيندا۔ بن هر بهگت گره وچے نه ڪيسے تال، انحد نادی ناد نه ڪھڙي سُنائيندا۔ چار ڪنٺ هوئے ويران، ڪلجگ ويري پهيرا پائيندا۔ مندر مسجد شودوالا مٿه ربه نه ڪھڙي نشان، نشان سب دا آپ مٿائيندا۔ انسان روپ بنائے حيوان، هوا سب دي آپ بدلائيندا۔ ڪرے کھيل نوجوان، نوبت اپنے نام وجائيندا۔ گر اوتاراں پير پيغمبراں ديويے دهر فرمان، دهر دي باني آپ سُنائيندا۔ حق حقيقت ڪرو پهچان، به پهچان آپ سمجھائيندا۔ دوءَ جوڙ ڪرو سلام، سلام عليڪم ايڪا گهر وکھائيندا۔ دوءَ بندهن رسنا ڪهو ستنام، منتر ست ست پڙھائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪلجگ ليکها آپ چڪائيندا۔ ڪلجگ تيرا ليڪھ مڪاؤنا، سو پُرڪھ نرنجن آپ جنائيا۔ چوٽھ جُگ ڏيره ڏهاؤنا، چارون ڪنٺ ويڪھ وکھائيا۔ گرمڪھ ورا آپ جگاؤنا، جس اپني ديا ڪمائيا۔ اتم پرماٿم پرماٿم اتم برهم پاربرهم ميل ملاؤنا، ميل ملاواں ايڪا تھائيندا۔ دئي دويتي هوئے هنگتا مايا ممتا پردہ لاهنا، بجر ڪپائي توڙ ٿڙائيا۔ هنگ برهم م ايڪا گهر دساؤنا، اوانگ سوہنگ روپ درسائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪلجگ تيري جڙ اُکھڙايا۔ ڪلجگ تيري اُکھڙے جڙ، سوہنگ چلہ ہتھ اُٺھائيندا۔ سچڪھنڊ نواسي دهر درگاه آپے ڪھڙ، به پرواه ويڪھ وکھائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر ستجگ تربتا دواپر وچھڙے لئے پھڙ، نام ڏوري اک بندھائيندا۔ آد جگاد جگا جگنتر لکھ چوراسي جيو جنت جس گھاڙن ليا گھڙ، گھڙن بهنن اپنے ہتھ رکھائيندا۔ نش اڪھڙ وڪھڙ بودھ آگادھ شاستر سمتر ويد پُران انجيل قرآن کھاني باني جس اڪھڙ ليا پڙھ، سو نش اڪھڙ روپ وکھائيندا۔ ڪاغذ قلم شابي گئي هر، سمنڊ ساگر نيتر نينان نير وھائيندا۔ بناسپت بهار اٺھاراں گئي سڙ، ليکها ليڪھ نه ڪھڙي جنائيندا۔

وِشن برہما شو کروڑ تینتیس سُرپت اند پرہہ سرنائی ڈگے دڑ، آگے سیس نہ کھئے اُٹھائیندا - ترے گن مایا پنج تت اپنا بل گئی ہر، من مت بُدھ سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا آوے ڈر، بھے اور نہ کھئے بٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیرا آنت کرائیندا۔ کلجگ اتم مارے دہا، نیتر نیناں نیر وائیا۔ چاراں یاراں رہیا دھیا، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ محمد ملے در آ، در دروازہ رہیا کھلائیا۔ عیسیٰ تگے تیرا راہ، اُچے ٹلے ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ پکڑے تیری بانہہ، کوہ طور نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ اتم رہیا اڈیک، نیتر نین نین اُٹھایا۔ میرا ویلا آنت نزدیک، پندھ نظر کھئے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم بن گئے سرب شریک، گھر گھر شرکت رہیا وکھایا۔ پروردگار نشانہ ملے نہ کھئے ٹھیک، لکھ چوراسی ٹھیکر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا آپ جنایا۔ کلجگ کوڑا کر وچار، وچار وچار نال ملائی۔ چوتھے جگ آئی بار، چوکا کم کھئے نہ آئی۔ اک اکلایک اونکار، لیکھا سب دا رہیا مکائی۔ دوجی قدرت کر تیار، تیجے نین رہیا درسائی۔ چوتھے پد بھگت پیار، پنچم میلا سہج سُبھائی۔ چھویں چہر چھن کر تیار، ست ستوادی بیٹھا آسن لائی۔ اٹھان تتاں مارے مار، نو در ویکھے تھاؤں تھائیا۔ دسویں کھیل کرے اپار، اک دس وجے ودھائی۔ دو دس سانجھا یار، تن دس بھیو رہیا کھلائی۔ چار دس نس نس، چوداں لوکاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ پنج دس بس بس، گرمکھ سجن رہیا ملائی۔ چھ دس ہو وس، سولاں اچھیا پور کرائیا۔ ست دس آپے ڈھٹھ، اپنا مان مٹائی۔ دس اٹھ بٹھے گٹھ، بھگتی بھگتاں ہتھ پھرائیا۔ دس نو نوں کھنڈ پرتھی رہیا بھوں، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ دس دس بیس کرے کھیل ہر جگدیش، راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کھیس، سیس اپنے چہتر جھلائی۔ کلجگ تیری آنت حدیث، فاتحہ پڑھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ جنائی۔ کلجگ اتم بُدھا شیخ، در ساچے سیس جھکائیندا۔ پروردگار نیتر کھول ویکھ، ہونے نانا منگ منگائیندا۔ میری مٹی جائے ریکھ، لیکھا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ملی داہڑی کھلڑھے کیس، گل پلو ایکا پائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال آگے ہو جا کے ویکھ، گرو دسمیش دہ دشا بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ بُدھا شیخ پھڑ ڈنگوری، پرہہ چرن دھیان لگائی۔ آنت کرے ہڑی ہڑی، دُور

دُرَاڈا مارے دھاپیا۔ لکھ چوڑاسی ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کھئے وکھائیا۔ پرہہ جو تیرے ہتھ میری ڈوری، جوں بھاوے لے چلائیآ۔
 کیتی مات ٹھگی چوری، تیرے حُکے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ملی اک سرنائیا۔
 بڈھا شیخ ہوئے مؤلانا، مؤلا اکو اک دھیائیا۔ جگت کیتاب ویکھ قرآنا، کرہ کایا کعبہ پھول پھلاییا۔ چوڈاں طبق کھیل مہانا، سبق اپنا آپ
 پڑھائیا۔ کھیلیا کھیل دین اسلاما، صاحب سر تیرا حُکم منائیا۔ اتم گھر گھر بھلائی کلاماں، کلا نبی نہ کھئے پڑھائیا۔ موہے بخش میرے
 اماما، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا پاٹا چیر تیڑ نہ کھئے پجامہ، کلا سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ حضرت دے اک پیغاما، پیغمبر نظر کھئے نہ آئیآ۔
 شاہ سلطان سچے راما، رحمت تیری منگ منگائیا۔ نیتر ویکھ سری بھگوانا، بے حال دئے دہائیا۔ تیرا بھلیا اک ٹکانا، ٹیکا مستک کوڑا لاییا۔
 چار ورن جنایا گانا، اٹھاراں برن کری لڑائیا۔ اتم مننا پیا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تختوں لہندا جاندا راجا رانا، سرتاج نہ کھئے ٹکائیا۔
 سب نوں بھلیا پینا کھانا، خاکی خاک رہے وکھائیا۔ پرگٹ ہویا ہر مہربانا، مہربان پھیرا پائیا۔ میں بڈھا آنت انجانا، بالی بڈھ نہ کھئے
 چٹرائیا۔ پرہہ ساچا دس ٹکانا، جس گھر تیرا درشن پائیا۔ لوک مات آیا بن مہانا، جگت مہانی رہیا کھائیا۔ آنت آنت پیا پچھتانا، پچھے
 نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ کوک کوک سنائیا۔ کلجگ کوکے کرے پکار، پرہہ
 آگے حال سنائیندا۔ جگ چوکرئی اتری پار، پار اتارا تڈھ بن نہ کھئے کرائیندا۔ پھر پھر گئے تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں سیس جھکائیندا۔ عیسیٰ
 موسیٰ محمد منگدے گئے دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ چار یار بن پنہار، سیوک ساچی سیو لگائیندا۔ لیکھا جان گر اوتار، نانک
 گوبند رنگ رنگائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر ویکھیا وارو وار، کلجگ ویلا اتم آئیندا۔ میں ڈگا منہ دے بہار، باہوں پھڑ نہ کھئے اٹھائیندا۔
 چاروں کنت آئی بار، جت روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ کر کریا دے دیدار، چرن کول دھیان لگائیندا۔ میں موركھ موڑھ گوار، مت ہین سیس
 جھکائیندا۔ توں سب دا سانجھا یار، غریب نانیاں گلے لگائیندا۔ پتت پاپی دیویں تار، دُشٹ ہنکاری آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ در واسطہ دتا گھت، دوئے دوئے جوڑ کرے نمسکاریا۔ میری اتم سکی
 رت، تے نظر کھئے نہ آریا۔ لکھ چوڑاسی بھلی برہم مت، من مت گیڑ چلا لیا۔ رہن نہ دتا دھیرج جت، ست سنتوکھ نہ کھئے رکھا لیا۔

نار کنت ستھر بیٹھے گھت، ساچا ستھر نہ کیسے ہنڈا لیا۔ کوڑی کریا بیج بیجیا وت، کلجگ اتم سنمل رُکھ لہرا رہیا۔ ناتا تٹا تیرتھ تٹ،
 سر سرور سر نہ کھئے جنا لیا۔ گردوار مندر مسجد مٹھ، دھرم ڈیرہ نہ کھئے وکھا لیا۔ سب دا بیڑا ڈوبیا تھہ نٹھ، اپنا پنڈھ مُکا لیا۔ آنت
 تیرے دوارے گیا ڈھٹھ، چرن سرن سیس جھکا لیا۔ سچ سنڈیسہ دے مت، بے متی آپ جنا لیا۔ ویلے اتم رکھ پت، اک تیری اوٹ رکھا
 رہیا۔ اگوں کہے پُکھ سمرتھ، سچ سنڈیسہ اک سنا لیا۔ جن بھگتاں چرنیں جا کے ڈھٹھ، جنہاں تیرے وچ میرا درشن پا لیا۔ میں ہویا
 بھگتاں وس، ڈوری بھگتاں ہتھ پھڑا رہیا۔ اوتھے میرا کوئی نہ چلے وس، سری بھگوان آپ سمجھا رہیا۔ پریم پیار اندر گیا پھس، آنت باہر
 نہ کھئے کڈھا رہیا۔ میں گرسکھاں وکیا ہٹ، دوجی قیمت نہ کھئے رکھا لیا۔ ہرجن تیرا دکھڑا دین کٹ، بن دردی درد ونڈا لیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنڈیسہ اک سنا لیا۔ سچ سنڈیسہ سُن کے گیت، کلجگ اکو خوشی منائیا۔ ناتا تٹا مندر مسیت،
 بن بھگتاں پرہہ جو ہتھ کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، چوڈاں طبق دین ڈبائیا۔ زرگن بدلن آیا ریت، سرگن دئے آپ سمجھائیا۔
 گوبند کرے کھیل انڈیٹھ، پُکھ اکال وجے ودھائیا۔ صاحب سلطان ساچا میت، ستگر اپنا پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ نواسی اک اتیت، ترے گن
 ڈیرہ رہیا ڈھائیا۔ جن بھگتاں کیتا ٹھانڈا سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ چرن کول بندھائے پریت، پریتوان اکو ماہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ کلجگ اٹھ اٹھ تکے راہ، نیتر نین نین اٹھایا۔ کون دوارے ملے ملاح، بھگت بھگونت رہیا
 جگایا۔ اکو دیوے سچ صلاح، میرا بیڑا پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیہو ابھیدا رہیا سُنایا۔ کلجگ ویکھ اتم
 دھار، دھرنی دھرت دھول جنائیا۔ کریا کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ ست ستوادی ہو تیار، برہم برہمادی کھوج کھوجائیا۔ آد
 جگادی اک اوتار، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کلجگ آنت ہو تیار، نہکنکا ناؤں رکھائیا۔ شبد ڈنکا اپر اپار، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ ساچا
 بنک کر تیار، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ چھٹی جگ دا قرض اُتار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دئے سمجھائیا۔ لیکھا منگے وارو وار، ستجگ
 تیرتا دواپر کلجگ بھل کدے نہ جائیا۔ وشن برہما شو بیٹھے چرن سرن کرن نمسکار، نیتر نین سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوتھے کرے سچ وہار،
 ستگر سچا شہنشاہیا۔ تیرا لیکھا دئے نوار، بھلیکھا بھگتاں کولوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک

جنائیا۔ سچ دوارا ویکھ اٹل، اٹل آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی کر کے ول چھل، پُرکھ ابناسی آپ بنائیندا۔ سچ سِنگھاسن بیٹھا مل، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دُھردرگاہی سندیسہ گھل، بھگت بھگوان آپ ملائیندا۔ لہنا دینا چُکے تیرا کلجگ کل، کالکھ ٹِکا آپ دھوائیندا۔ جن بھگتاں دی دھوڑی مستک مل، مر جیوت روپ وٹائیندا۔ چوٹی پرت سمند ساگر اُچے ٹلے جان ہل، ہلکا سب دا بہار کرائیندا۔ کوڑی کریا دھرم راج لاپے کھل، آگے ہو نہ کھئے بچائیندا۔ پاربرہم ابناسی کرتا نرگن سرگن لوک مات چلائے شبدی ہل، سب دی جڑ اکھڑائیندا۔ ویکھے کھیل گھڑی پل، تھت وار نہ کھئے جنائیندا۔ اتم تیرا میٹ سل، ستجگ ساچا آپ لگائیندا۔ غریب نانیاں وچ جئے رل، رل مل اپنی خوشی وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا آپ چکائیندا۔ سب دا لیکھا مکائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت ویس وٹائیا۔ جگ چوکرئی منتر جاپ، نمو نمو سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پاتھ، چوڈاں ویدیا کرے پڑھائیا۔ سر سروور تیرتھ تاٹ، جل دھارا روپ وکھائیا۔ گر اوتار دے دے دات، لکھ چوراسی جیو سمجھائیا۔ پیر پیغمبر سجن ساک، سکلا بندھن پائیا۔ نرگن سرگن پاکی پاک، پُنیت پنت ویکھ وکھائیا۔ ورن برن ذات پات، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ بڈھ مت من دیوے پنج تت سوغات، ترے گن مایا جوڑ جڑائیا۔ رو سس کھیل تماش، سورج چن کرے رُشنائیا۔ دھرت دھول کر پرکاش، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ جیرج انڈ سازن ساز، اُتبھج سیج رنگ رنگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رچ رچ کاج، جگ جگ اپنا حکم منائیا۔ دھرم دوارے دیوے راج، رائے دھرم مان وڈیائیا۔ چتر گپت دے حساب، لیکھا سب دا ہتھ پھڑائیا۔ لاڑی موٹ بندھائے نات، ناتا سب دا آپ جڑائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں پُچھے آپ وات، ہر جو بنے پتا مائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، ستگر اپنی گود بہائیا۔ دو جہان لڈائے لاڈ، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ نام ائملا دیوے دات، تول ترازو نہ کھئے ٹلائییا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، مات گریہ بہند کٹائیا۔ گرسکھ وکے نہ کیسے باٹ، ستگر اپنے ہٹ وکائیا۔ اتم وکھائے اکو ذات، برہم پاربرہم سائیا۔ کلجگ تیرا لیکھا ڈونگھے کھات، کھاتہ تیرے نین وکھائیا۔ تیری اچھیا ہوئی نار کمذات، گلکھنی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ ملائییا۔ بھگت بھگوان اکو گھر، گھر مندر آپ وسائیندا۔ کلجگ اتم کھولے در، در دروازہ آپ جنائیندا۔ سنت سہیلے سجن پھڑ، گر ستگر میل ملائیندا۔

کایا ڈونگھی گندر وڑ، وڑ وڑ اپنا رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوراسی رہی سڑ، اگنی آگ نہ کھئے بھجائیندا۔ بھگتاں سنگ بھگوان رل، رل مل اپنی خوشی منائیندا۔ پورب جنم دا دیوے پھل، پھل پھلواری آپ مہکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھے رہیا گھل، اتم اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دیوے دان، داتا اپنی دیا کمائیندا۔

★ ۱۴ مگھ ۲۰۱۹ پکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

سانگو پانگ تیرا ٹٹا مان، تخت نواسی آپ تڑایا۔ سہنسر مکھ باسک تشک گرلان، رو رو نیتر نیر وہایا۔ لوک مات ملیا مان، گرمکھاں ہر ہر آپ دویا۔ جڑ پلی دو جہان، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرایا۔ گر اوتار سرنی ڈگے آن، گل واسطہ پلّو پایا۔ اُلٹا ہویا زمیں آسمان، چوڈاں طبق دین دُہایا۔ کریا کھیل وشنوں بھگوان، جس دا وشا ہتھ کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیجا ساچا تخت وڈیایا۔ ساچی سیجا بنیا تخت، ہر ستگر آپ بنایا۔ اپنا سیس دے کے پہلوں دھڑت، دھڑا بھگتاں پھیر بنایا۔ اپنے سیس تاج جڑے جڑت، ہیرے لال مانک موتی جوت سوائیا۔ وشنوں سانگو پانگ سیج ہنڈھائی چھوٹی، گرسکھ آسن دئے وڈیایا۔ کرے سیوا تیڑ رکھ لنگوٹی، تن بستر نہ کھئے چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر بنک اک سہپایا۔ چرن مستک اکو جوت، سیس جوت جگت سوائیا۔ چرن مستک اکو کوٹ، گرمکھ مندر روپ وٹایا۔ سیس چرن اکو اوٹ، چرن اوٹ سیس رکھایا۔ پاربرہم ابناسی کرتا نرگن سروپ جن بھگتاں اُتے ہویا آپ موہت، موہ مُحبّت کھیل کرائیا۔ لکھ چوراسی خالی کیتی پھوک، جوتی کیسے وچ رہن نہ پائیا۔ غریب نائیاں بخشے اکو اوٹ، اوٹ آسرا اک جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن سیس مستک رنگ، وشنوں لچھی اکو منگ، لیکھا جانے سورا سربنگ، لال لال رنگ اک رنگایا۔ لچھی کہے وشنوں بھگوان، کی ایہہ کھیل رچایا۔ آد ملیا مینوں دان، میری ہنٹھیں چوڑا پایا۔ میرا جوبن نوجوان، نظر کیسے نہ آیا۔ میں تیری اک رکان، در بیٹھی سیس جھکایا۔ توں صاحب میرا سچ سلطان، سد اپنا سنگ رکھایا۔ کلجگ اتم ویکھ ہوئی حیران، توں کیہڑا ویس وٹایا۔ غریب نائیاں پچھے

پہرے بھگوان، لوک لجیا آپ مٹایا۔ چرناں اُتے رکھ چرن دیویں آپ پہچان، اپنی چرن دھوڑی گُرمکھاں جھولی پایا۔ بہڑی میری سُنجھی ہوئی دکان، درگاہ وست نہ کوئی رکھایا۔ کر کِریا دس نشان، جس دوارے بیٹھا اپنا رنگ چڑھایا۔ پُرکھ ابناسی حُکمران، اُنکلی نال رہیا سمجھایا۔ اُٹھ سُلکھنی مار دھیان، لچھی تیرا وقت چُکایا۔ بھگتاں بھگونت ملیا سچا کاہن، گھر گوپی اک ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جُگاد اپنا بھیو نہ کیسے جنایا۔ تیر لنگوٹی ڈھائی گر، گرہ گرہ ناپ نہایا۔ اپنا پردہ نرگن کج، سرگن ہوئے سہائیا۔ تخت سینگھاسن بے سج، ہر سجن بے پرواہیا۔ جن بھگتاں درس کرے رَج رَج، اپنی ترکھا بُجھائیا۔ سیوا کرے بھج بھج، بہاوی رہیا مٹایا۔ نیتر پیکھے ساچا جج، حُجرہ اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیر لنگوٹی پنج ہتھ، پنجان ویکھ وکھائیندا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمگری اپنی آپ جنائیندا۔ شکر دھن دوار گائے جس، سوہلا سو سو سو آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ تیر لنگوٹی ساڈھے ست فٹ، ڈھاکن کو پت اک اکھوائیا۔ دو جہاناں رہیا لٹ، تن اپنا پردہ لاپیا۔ بھگتن گودی رہیا چُک، چُک چُک خوشی منائیا۔ کھیلے کھیل لُک لُک، نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنیاں آپے رہیا پُچھ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ننکی پیریں ہتھ نہ کچھ، کھپری گُرمکھ رہیا اُٹھایا۔ سپس نوئے جھک جھک، اپنا مان مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیر لنگوٹی گرہ چالی، چالی سب دی آپ پوائیندا۔ کرے کھیل ہتھان خالی، خالی ہتھ سرب وکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے آپ دلالی، بن وچولا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جان جوت اکالی، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ در درویش بنے در پالی، ہلت پلت سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ تیر لنگوٹی بٹھے انج، نائیا صِفر رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں کایا دھرتی آپے سِنچ، نام بوٹا اکو لائیا۔ آپ بنائے اپنی وینت، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو لنگوٹی دئے وڈیائیا۔ اک لنگوٹی ویکھے چھوٹی، چھوٹا اپنا رُپ وٹائیندا۔ بند کرے اندر نرمل جوتی، جوت جوت نال ملائیندا۔ سرشٹ سبائی رہی سوتی، ستیاں ہر جو کھیل کرائیندا۔ جن بھگت بنائے اپنے گوتی، گوت اپنی وچ ملائیندا۔ سیوا کرے در بردا بن کے بالن ہتھیں جھوکی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ اک لنگوٹی بٹھے بھوتھا، گنڈھ

اپنے ہتھ پوائیا۔ دو جہان کرے تھوتھا، فرنا کوئی رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن دیوے ہوکا، حُکم حق اک جنائیا۔ پہلی وار ملیا مؤقع، لوک مات بھیو چُکائیا۔ نرگن نرور آپ پہنچا، پرم پُرکھ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں مارگ دسے سوکھا، اوکھی گھاٹی نہ کوئی چڑھائیا۔ ویلے آنت نہ دیوے دھوکھا، دھواں دُھکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے رنگ آپ سمائیا۔ بھگت گُرمائی ہویا ویلا، ہرِ ملنی آپ کرائیا۔ بن وچولا سجن سہیلا، جگ وچھڑے رہیا ملائیا۔ سیوا کرے گُرو بن چیلا، چیلا گُرو رُپ وکھائیا۔ ننگی پیریں پھرے آکیلا، منزلو منزلی پندھ مُکائیا۔ ویکھو گُرمکھاں دے ملن دا ویلا، بن مندر مسجد مٹھ رہیا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی گنڈھ رہیا پوائیا۔ ساچی گنڈھ پوائے آپ، بھگتی ناتا جوڑ جُڑائیندا۔ بنیا وچولا پرہ جو آپ، دوجا بھگت نہ کوئی رکھائیندا۔ پہلوں بنے بھگت آپ، ترشنا جگت بُجھائیندا۔ پھیر بنیا آپ ساک، گُرمکھاں جوڑ جُڑائیندا۔ گوبند تیرا پورا کرے پہلا واک، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ سرسے کنڈے دتی دات، کلجگ اتم حرص مٹائیندا۔ پُرکھ اکال پرتپالے ویکھے مار جہات، جنگل جنگل جوہ رُپ وٹائیندا۔ جتھے کوئی نہ پُچھے وات، اوتھے تیری اوٹ دسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا آپ ملائیندا۔ میلن آیا سری بھگوان، جگت بندھن رہیا پائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ آپ پہچان، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ ہر بھگت ویکھو مار دھیان، دھی پُت ناؤں دھرائیا۔ سوہرے پیئے کھیل مہان، ہر خالق رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت بندھن جگت تڑائیا۔ جگت بندھن توڑ، ناتا اکو اک جنائیندا۔ ماجھا دوآبہ اکٹھے کیتے تور، ثرت اپنا کھیل وکھائیندا۔ کیسے نظر نہ آئے ہور، ہوکا دے دے آپ جنائیندا۔ سیس تاج جو رکھیا بانکے شوہر، سو شہنشاہ لیکھا پور کرائیندا۔ جموں مالوا جے چاہو لوڑ، لیکھ حال پھیر سُنائیندا۔ تخت چڑھ کے پکڑے ڈور، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن سنگ ملائیندا۔ ہرجن ویکھو ہرجن آیا، اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ ابناسی ترے گن لاہی مایا، پردہ رہیا اٹھائیا۔ وچوں اکو نظری آیا، سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی منگن رہیا منگائیا۔ سگن منائے سگلا سنگ، ہر سگلی ویکھ وکھائیا۔ بن وچولا سورا سربنگ، سرتی سرت شبد گُرمائیا۔ لال سنگھ دوارے پہلوں منگی منگ، پرہ وچولا پچھے رہ نہ جائیا۔ پُرکھ ابناسی سب

دی چولی رہیا رنگ، رنگن آیا سچّا ماہیا۔ لالو تیری پچھلی بھکھ ننگ، آنت رہیا مکّائیا۔ تیرے گھر دا اکو ڈنگ، ڈنکا دو جہان وجائیا۔
 ڈھائی گز ڈھکے اپنا ننگ، ننگی کرے سرب لوکّائیا۔ پُرکھ ابناسی کھیل کرے بن ملنگ، مُلّا سب دا دیوے لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن جن ہر سنگ رکھائیا۔ ہرجن ویکھو بھائی بھائی، بھیا بھیناں میل ملائیندا۔ گُرمکھ میلا گُرمکھ چائیں چائیں، گُر
 ستگر آپ کرائیندا۔ اک دوجے دیاں پکڑو باہیں، پھڑی بانہ نہ کوئی چھڈائیندا۔ اندرے اندرے کایا مندر پریم پیارے بنو راہی، رہبر ساچا
 راہ جنائیندا۔ آگوں ملے سچّا ماہی، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ دواہ ماجھا کوئی بھلے ناہی، گُرمکھاں پچھلی بھل سرب بخشائیندا۔
 کلجگ اتم بوٹاٹلے ناہی، پھل اپنی ہتھیں لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بن لاگی لاگن سیو کرائیندا۔ لاگن لاگی بنیا
 نائی، جھیور چھیمبا آپ اکھوائیا۔ براہمن سانسی بنے گوسائیں، گوبند اپنا پھیرا پائیا۔ غریب نانیاں پکڑے باہیں، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔
 سچکھنڈ لے جائے چائیں چائیں، کھیڑا اک وکھائیا۔ ایکاک گھر وسائے دھی جوئی، کُرم کُرمائی آپ کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہر
 سنگت دیون آیا آپ ودھائی، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ وادھا ودھے ودھے پیڑھی، نیہ ستگر آپ رکھائیندا۔ پربلاد پچھے بن کے آیا کیڑی،
 گُرمکھاں پچھے اپنا روپ وٹائیندا۔ کرے کھیل بے نظیری، نظر نہ کیسے وکھائیندا۔ گُرمکھ ملن دا وقت آخیری، آخر اپنا میل ملائیندا۔
 چہنوں کھندے پرہ ملے تقدیری، بن تقدیروں تقدیر بنائیندا۔ داتا دانی گنی گھیری، غریب نانے گلے لگائیندا۔ پریم پیار دی دے کے نام
 زنجیری، کڑی کڑی نال پھسائیندا۔ آپ کٹدا رہیا دلگیری، گُرمکھاں ڈکھ اٹھائیندا۔ آپ کٹدا رہیا فقیری، در در گھر گھر الکھ جگائیندا۔
 گُرمکھاں دیندا رہیا امیری، نیتر نین نین اٹھائیندا۔ گوبند چھڈنی اپنی پیری، پتا پوت بھیٹ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ہرجن ہرجن ہرجن نال ملائیندا۔ سچ دسو ملوگے نال، ہر ملنی آپ کرائیا۔ سچ دسو بنوگے لال، بن تھائے پت نظر نہ آئیا۔
 سچ دسو سُنوگے حال، مُرشد مُریداں حال سُنائیا۔ سچ دسو چلوگے نال، جتھے کوئی نہ جائے پاندھی راہیا۔ سچ دسو لوگے بھال، لبھیاں
 ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سچ دسو متوگے سوال، خالی جھولی تھائے آگے ڈاہیا۔ سچ دسو پریم پیار دی گھالنا لوگے گھال، گُرمکھ گُرمکھ نال
 پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُچھن آیا سچّا ماہیا۔

گُرمکھ کدے نہ ہونے مُردا، مُرشد اپنی گود اُٹھائیا۔ گُرمکھ کدے نہ بیڑا ڈبدا، ستگر تارے پھڑ پھڑ بانہیا۔ گُرمکھ شوہ دریائے کدے نہ
 زُردا، سِری بھگوان نئی نام چڑھائیا۔ اکھیں ویکھو گیڑا گِردا، کرتا کی کی کھیل رچائیا۔ لیکھا جانے دُھر دے پردا، دُھر مستک ویکھ
 وکھائیا۔ سِرشٹی ویکھے پورن پھردا، پرم پُکھ پرہ نظر کسے نہ آئیا۔ جُگ جُگ رکھے اپنا پردہ، پرتپالک وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھ اندر رکھے اپنا
 آپ ٹھردا، سینے نال سینہ لائیا۔ ویکھو کلجگ گیڑا گِردا، لیکھا گُرمکھ ہتھ پھڑائیا۔ ستجگ چرن دوارے آوے رڑدا، دھئے جوڑ سپس
 جھکائیا۔ نیتر نین نیر کرنا کرنا کرنا، کیرت کیرنا اپنا دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگتن میتا اک اتیتا، کھیل
 بھگتاں ہتھ رکھائیا۔ گُرمکھ کدے نہ جائے مر، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ پُکھ ابناسی جس دی سیوا رہیا کر، سو ہرجن درگاہ ساچی وسے
 تھائیں تھائیا۔ جنہاں کولوں پُکھ اکال رہیا ڈر، سِر اپنے بھے رکھائیا۔ دُور ڈراڈے اکھئے کرے باہوں پھڑ، پھڑ باہوں میل ملائیا۔ سِر اپنیاں
 پٹاں اُتے دھر، دھرنی ناتا دئے ٹڑائیا۔ جنہاں پچھے گوبند بھانا گیا جر، سو گوبند آیا ماہیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں نرگن نکیاں وڈیاں
 دیوے ور، جنہاں بخشی چرن سرنائیا۔ دوس رین در دوارے بن سیوک پانی رہیا بہر، چاکری چاک اک کھائیا۔ اپنے سپس پلُو بندھا لڑ،
 کئی اپنے ہتھ رکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے گھر گھر، اپنا آپ تجائیا۔ ہو کے نہانا گُرمکھاں اندر گیا وڑ، بھڑی بھڑی دئے ڈہائیا۔ آؤ سیکھو پھڑو لڑ،
 پُکھ ابناسی آیا بے پرواہیا۔ مار چھال چھاتی اُتے جاؤ چڑھ، ملے مان جگت وڈیائیا۔ جنہاں اپنا آپ دتا ہر، سو ہر کی پوڑی رہیا
 وکھائیا۔ دھیاں پُتر سارے جاؤ بن، پتا آیا بن کے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے سیو ساچا ہر، گُرمکھ
 ساچے سنگ رکھائیا۔ گُرمکھ کدے نہ رووے، نیتر نین نیر وہائیا۔ پرہ چرن دوارے ڈرمت میل دھووے، مُکھ اُجل مات کرائیا۔ نیترین
 ویکھو گُرمکھ گُرمکھ جیہا ہووے، گر اپنے لاگے نیوں نیوں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا
 سگن رہیا منائیا۔ گُرمکھاں نال منائے سگن، سگلا سنگ دیا کھائیا۔ آر پار لگے لگو لگن، لہنا دینا سرب چُکائیا۔ جوں ستگر گُرسکھاں
 ویکھ رہے مگن، توں گُرسکھ ستگر مگن رکھائیا۔ آپ سڑیا پہلوں اگن، گُرمکھاں اگن رہیا بُجھائیا۔ دو جہان دیپک جگن، پُکھ اکال
 تیل باقی اکو پائیا۔ اپنی ہتھیں کایا بھانڈے آیا مانجن، پوچ پُچائے سچا ماہیا۔ لالو لال بنایا ساجن، کیشن سنگھ گھر وجے ودھائیا۔ گُرسکھ

سارے بنو آندھن گوانڈھن، ناتے ناتیاں نال جڑائیا۔ ہیر وچاری کی سار جانے رانجھن، گل بیٹھی گلوکری پائیا۔ دین دیاں غریب نوازن، غریب نائیاں ہوئے سہائیا۔ اتم رکھن آیا لاجن، لوک لاج آپ گوائیا۔ دھن گرسکھ دھن ہر سنگت ہوئے وڈ بھاگن، جس دوارے وڈ بھاگی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ملائے ساچا گھر، در در گھر گھر وچے ودھائیا۔ وچے ودھائی گھر سخی، سجن پایا میت۔ جس پت مات رکھی، سو ملیا اک اتیت۔ سرشٹ سبائی رہی ہکی بکی، کون ڈھولا گائے سوہنگ گیت۔ چار کھانی اتم تھکی، ناتا ٹٹیا مندر مسیت۔ گرمکھ پھلواری اکو پکی، گوہند چرن لگی پریت۔ پُرکھ ابناسی لگی چنگی، لکھ چوراسی وچوں کڈھی باہ کے لیک۔ جناں پچھے کڈا رہیا تنگی، اتم دُور دُراڈا آیا نزدیک۔ ایتھے بنیا مات سنگی، آگے میلا لاشریک۔ بن بھکھک منگ اکو منگی، چوڈاں مکھڑ گرسکھ گرسکھ ملن دی تاریخ۔ ہر جو لائے اپنے انگی، انگیکار کرے ہست کیٹ۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیاوان دیاوان مہربان مہر کرے مہر بندھائے چرن پریت۔ گرمکھ وقت نہ ہوئے ڈھیلا، جل دھار نہ کوئی زڑھائیا۔ پرہہ جو ملیا اک اکیلا، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ نو سو چورانوے چوکری جگ بیٹھا رہیا ویہلا، کلجگ اتم کرن اپنا کم آئیا۔ بھگتاں لبھ بھکت سہیلا، بھج بھج اپنا پنڈھ مکائیا۔ ویکھو ترن دا آیا ویلا، تارن والا رہیا ترائیا۔ گوہند مان دے کے گیا گرو چیلا، سو ستگر چیلا گر روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت تیرا وقت ڈھیلا دئے کٹائیا۔ وقت ڈھیلا دئے کٹ، کٹنہارا آپ آیا۔ گرمکھاں میل پہلا پھٹ، پٹی اپنے نام بندھایا۔ اپنے سینے اُتے لئے چک، سینہ سینہ ویکھ وکھایا۔ لہنا دینا دیوے حقو حق، حق نیڑا آپ جنایا۔ ستگر پورا کدے نہ جائے تھک، دوس زین سیو کھایا۔ چرن لگ جو پچھے گئے ہٹ، آنت اوہناں نال ملایا۔ جس نے سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گائی گاتھ، تیس دا وقت ڈھیلا نہ کوئی رکھایا۔ جوں ستگر پورن وسیا ساٹھ، آتم سیجا پلنگ وچھایا۔ اندر وڑ چلائے راتھ، آوندا جاندا نظر نہ آیا۔ راتی ستیاں دیوے دات، دے جاگدیاں پنج تے کیڑا رہیا وکھایا۔ ہر سنگت تیرا وڈا بھاگ، وڈ ہر جو آپ ونڈایا۔ ٹھاڈے پچھے پھرے کنت سہاگ، گرمکھ ناری کر پیاری اپنے انگ لگایا۔ چوڈاں مکھڑ سارے جانا جاگ، ہن جاگن ویلا آیا۔ پھڑ باہوں رہیا کاڈ، پھڑ اپنے گلے لگایا۔ سارے رل مل کر لو لاڈ، پتا پوت گود بہایا۔ گوہند بھلے نہ اچے یاد، یادداشت اپنے وچ چھپایا۔ جس دے

ہتھ تے اڈدا باز، سو بازاں والا آیا۔ جس نے سوار نے ٹھاڈے کاج، اپنا کاج نہ کوئی دکھایا۔ جس نوں سارے کھندے گرو مہراج، سو
 غریب نانا ہو کے ویکھن آیا۔ رل کے رچیئے اکو کاج، گرسکھ گرسکھ ستگر ستگر گرسکھ لے پرنا یا۔ سارے مارو اکو آواز، سوہنگ
 مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ساڈی سیوا رہیا کمایا۔ سن آواز اٹھ اوتار، گر گر نین رہیا کھلایا۔ پیر پیغمبر ہوئے خبردار، کون خبر
 رہیا سنایا۔ بھگت اٹھاراں ہوئے بے دار، آس نندرا رہے گوائیا۔ وشن برہما شو نین رہے آگھاڑ، چار کٹ دھیان لگایا۔ سارے ویکھن
 ویکھو بھاگ لگا اجاڑ، سری بھگوان آپ لگایا۔ گرسکھ اکٹھے کیتے لاڑ، لاڑی اپنی جوت نال پرنا یا۔ چاروں کٹ پھڑ پھڑ ایہناں چرناں
 بیٹھاں لے واڑ، باہر سکے نہ کوئی کڈھایا۔ رل مل کے ڈھولا لایا اک آواز، آتم پرما تم و جی ودھایا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دتا
 داج، گرمکھاں جھولی آپ بھرائیا۔ جس نے سازن لیا ساز، سو سجن ویکھ وکھایا۔ سارے چل کے ویکھیئے کس طرح کرے کاج، بن شرع
 نکاح دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگونت اکٹھے کر، چوتھی لانو اکو وار پڑھایا۔ پرہ
 دوارے پرکھ ہوئی پیڑ، پرہ وچ دھیان لگایا۔ ہر سنگت آوندی گھت وپیر، چرن کول واہو داہیا۔ نام دیو دے سمیں دا میں دلگیر،
 میری درد نہ کھئے ونڈایا۔ جنان چر دوا بے وچوں نہ آئے وپیر، میرا دکھ نہ کوئی ونڈایا۔ میں پنج سال دسدا رہیا میری بدل تقدیر، میرا ویلا
 گیا آیا۔ پرکھ ابناسی سمت چوڈاں دس کے گیا پہلی وار، جن بھگتاں کولوں تیرا بندھن دئے کٹایا۔ چوڈاں مگھر وقت اخیر، تیرا آخر دئے
 مکٹایا۔ ویکھو گرسکھ تیرے نال تیری ونڈاون پیڑ، نیتر نیناں نیر و بائیا۔ روداس چمپارا گاؤے گیت، بیڑا بٹھ وکھایا۔ پرکھ ابناسی اپنی
 چلائے جگ جگ ریت، ریتوان بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُتہج لیکھا رہیا مکٹایا۔ ہر در کرن پکار،
 ہر بارش نام کرائیندا۔ ترس کیتا کرتار، تارنہارا ویکھ وکھائیندا۔ دُابیوں پچھلے سجن لیاندے اٹھال، اُٹھ اٹھ اپنی سیو کرائیندا۔ اُچے برچھ
 ویکھے میرے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جنہاں دی کیسے ہتھ نہ آئی چال، کوٹن کوٹ دھیان لگائیندا۔ پہلوں پُچھیا گرسکھاں حال، پھر
 گرمکھاں کولوں تیرا حال پُچھائیندا۔ نیتر جلوہ کر جلال، ضرورت تیری پور کرائیندا۔ لالو گھر آیا لال، پرکھ ابناسی پچھلا حساب دینا
 وکھال، لیکھا وکھو وکھ جئائیندا۔ اتم اکٹھے کیتے آن، آگے ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ غریب نایاں سگھڑ سیانیاں بال انجانیاں بردھان دیوے اکو

مان، دوجی ونڈ نہ کوئی ونڈائیندا۔ جس جن گایا سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن مرن وچ نہ آئیندا۔ گرمکھ آئے نام سدے، سدا ہر جو ہرجن آپ جنائیا۔ آتم رس پریم مدھے، سو متوالے انگ لگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھے، در در گھر گھر پھول پھلایا۔ سری بھگوان سدا سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں پھرے سچے کہے، آگے پچھے سیو کمائیا۔ جگت پار کرائے جھوٹھی حدے، حد اپنی اک وکھائیا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھے، ساچے مندر دئے بہائیا۔ ساک سجن جھوٹھے بہین بہائی چھڈے، گرمکھ گرمکھ نال کرے کرمائیا۔ پُرکھ ابناسی دویاں بتھیں گانے بدھے، نیتز ویکھے چائیں چائیا۔ نام دوشالے پردے کجے، سالو سُبھر اکو سیس ٹکائیا۔ ناتا چھٹے چھوٹے وڈے، اکو رنگ رہیا چڑھائیا۔ وشنوں وکھائے وشو پدے، بھگوان بھگتاں دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھے وکھائیا۔ سدے آئے ساچے گھر، گھر سجن اک جنائیندا۔ جتھے چکے جنم مرن ڈر، ڈر سب دا آپ مکائیندا۔ نہانے نتانے نتاوتھوایاں بیڑ، درگاہ ساچی مان دوائیندا۔ جس گھر آپ بیٹھا چڑھ، تِس دوارے گرمکھ آپ بہائیندا۔ روداس اکھر رہیا پڑھ، ایکا ڈھولا گائیندا۔ سری بھگوان گیا ڈر، ڈر ڈر اپنی سیو کمائیندا۔ سنت سہیلے اکٹھے کر، پچھلا لیکھا آپ چکائیندا۔ سچ وچولا آپ بن، سوہنگ ڈھولا اک سنائیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، گرمکھ گرمکھ گھر منگائیندا۔ کیشن سنگھ نیتز نین نیر تیل رہیا چوے، ہر ستگر سچ جنائیا۔ ادھ وچکار کھلوتا آپ ہو، اندر باہر چرن ٹکائیا۔ ستجگ اک پرہلا دتا ڈھوا ڈھو، نر سنگھ روپ وٹائیا۔ کلجگ اتم بھگت دوار جو چرن جائے چھوہ، سچکھنڈ ساچے دئے بہائیا۔ گرمکھ گھر گرمکھ کرے لو، باقی باقی نال جکائیا۔ گرمکھ گھر گرمکھ جائے سوں، آلس نندرا جگت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وبارا آپ کرائیا۔ کیشن سنگھ نیتز نیر سچ رس، ہر رسیا آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی بن وچولا مارگ رہیا دس، دہ دشا ویکھے وکھائیندا۔ بہین بہائی اکٹھے ہو کے ملو ہس ہس، ہر سنگت نین نین نہ کوئی تکائیندا۔ جس گرسکھ میری رکھنی پت، سو گرمکھ دھی بہین کوئی نہ اکھ اٹھائیندا۔ آتم اندر اکو جت، دھیرج ٹھاڈے ہتھ پھڑائیندا۔ جے من ہو جاوے بے بس، چرن دوارا اک وکھائیندا۔ کوچھے کھلے آؤ نس، غریب نہانے گلے لگائیندا۔ جگت وکار وچ نہ جانا پھس، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ستگر پورے دی چھاتی اُتے چڑھو ہس ہس، پھڑ بابوں نہ کوئی ہٹائیندا۔ تسیں میرے

مِیں تہاڈے وس، دوجا کوئی نظر نہ آئیندا۔ تسیں میری کرو پوری آس، مِیں تہاڈی خواہش مٹائیندا۔ تسیں میرے داس مِیں تہاڈا داس،
 دوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ میرا پون تہاڈا سواس، میرے وچ سمائیندا۔ تہاڈے پچھے اپنا آپ کیتا ناس، جگت نشانہ نہ کوئی دکھائیندا۔ پتر
 دھی نہ وسے ساتھ، پتا پوت کھیل ورتائیندا۔ گرسکھ اکو بنائی شاخ، شناخت ہور نہ کوئی جنائیندا۔ پت میری لینی راکھ، رکھیا تہاڈے
 ہتھ پھڑائیندا۔ نیتر تگ کوئی نہ سکے جھاک، جو گرمکھ ستگر وچ سمائیندا۔ اتم پورا کرنا اکو واک، گوبند ایکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت دوارے آپے کھڑ، اپنے گھر دا حال سنائیندا۔ گھر دا حال دسے گھر والا، گھر گھر اپنا پھیرا
 پائیا۔ اپنے گھر دا کڈھ دولا، گرمکھاں گھر وسائیا۔ آپے ہویا پھرے بے حالا، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ اتم اولڑی چالا، شاستر
 سمرت وید پُران بھیو نہ آئیا۔ گرمکھاں مارگ دتا اک سکھالا، سکھی وسو تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دا
 بھیو آپ کھلائییا۔ گھر دا کھولے ہر جو بھیت، گرمکھ بھیتی آپ بنائیندا۔ جس دے پچھے سر تتی پوائی ریت، سو اگنی تت بھجائیندا۔
 سچکھنڈ نواسی آپ کرن آیا بیت، بت اپنا آپ جنائیندا۔ ویکھو غریب نانا ہر جو لو ویکھ، خالی ہتھ پھیری پائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دا پردہ آپے لائیندا۔ گھر دا پردہ دیوے لاه، لاشریک پھیرا پائیا۔ گرمکھ دیو اک صلاح، ستگر پورا منگ
 منگائیا۔ میرے انت بنے ملاح، بیڑا تہاڈے کندھ اٹھائیا۔ تہاڈے پچھے ستجگ دسے راہ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ گھر وچ گھر وسے بھگوان، گھر بھگتی رنگ رنگائیندا۔ بھگت میتا نوجوان، نو نو اپنا
 کھیل کرائیندا۔ اتم ویکھے مار دھیان، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوراسی دسے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ گرمکھ ورا گائے
 ساچا گان، اتم پرما تم رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر وچ کھوج کھجائیندا۔ گھر وچ گھر کھوجنہارا،
 کھوجت کھوجت ویکھ دکھائیا۔ کلجگ اتم کرے سچ وبارا، بوباری پھیرا پائیا۔ نال لیائے روداس چمبارا، ساڈھے تین ہتھ گنڈ پوائیا۔ پہلون
 چمڑا گنڈھے وچ سنسارا، پانہے گنڈھے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر وچ کھیل کرائیا۔ گھر وچ کھیل کھیل
 اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ جس نے پانہا گنڈھیا چم، بن چریٹا سیو کمائیندا۔ کلجگ اتم پھڑ قلم، کائنات لیکھ مکائیندا۔ لہنا چکائے

چوڊاں علم، عالم نظر ڪئي نه آئيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، گهر گهر راگ الايندا۔ گهر گهر راگ دهن جيكارا، گهر گهر گرمڪه وڃي ودهائيا۔ گهر گهر سچ سچ ڪر پيارا، هر ساڃن ڏي سمجھائيا۔ گهر گهر گرمڪه گرسڪه اڪ دوجي نون دين ادھارا، اندھ آتم ميل ملائيا۔ ستجگ چلے سچ وھارا، سرشت سبائي راه وڪھائيا۔ مھراج شير سنگھ وشنون بھگوان شاھ پاتشاھ آپ نرنڪارا، گرمڪه گرمڪه وڪھائے دوارا، گرمڪه گرمڪه نال ملائيا۔ گرمڪه تڪے راه اڪ، اڪ دھيان لگايا۔ هرڃن ملن دي ساڃي سڪ، آتم آتر ويڪھ وڪھايا۔ پرھ دوايوں ملے بھڪھ، وست امولڪ جھولي پايا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، دو دو آبه ميل ملايا۔ دو دو آبا پائے ماجھا، ماجھا اپنا ناؤں رڪھائيا۔ نرگن پير سب دا سانجھا، سگلا سنگ وڪھائيا۔ گرمڪه اُٺھائے مار واجاں، گرسڪه جگائے حڪم سنائيا۔ رل مل سارے اڪو گهر ڪرو ڪاجا، ڪرتا پُرڪھ ڏي وڌيائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، هرڃن دوارے هرڃن بھڙ، بھڙ باھوں آپ لنگھائيا۔ بھولي بھولي سارے لنگھو، هر سترگ آپ لنگھائيندا۔ پريم پريتي ايڪا منگو، آتم پرماٽم جوڙ جڙائيندا۔ ڪايا چولي بستر رنگو، رنگ اڪو اڪ وڪھائيندا۔ لوڪ لڃيا مول نه سنگو، ويلا ڳيا بٽھ نه آئيندا۔ اُٺھو ميرے ساڃے چندو، هر سترگ چند چڙھائيندا۔ پچھلي ٿئي اتم گنڏھو، گنڏھ اپن نال پوائيندا۔ ايتھ اوتھ ميرے نال ھنڏھو، جگت وچھوڙا آپ ڪٺائيندا۔ اپنا بيڙا آپے بٽھو، سترگ ساڃا سچ جنائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، هرڃن ساڃے آپ لنگھائيندا۔ هرڃن لنگھو اڪ لڪير، هر هر آپ لنگھائيندا۔ ڪوئن ڪوٽ ترسن پير فقير، پروردگار وچولا نظر ڪيسے نه آيا۔ بھگتان نال بھگتان بدلے تقدير، تدبير اپني رھيا جنائيا۔ اڪ دوجي دے بنو وير، بھين بھيا جوڙ جڙائيا۔ پنج تت ڪايا ماڻي جھوٽھا سرير، آنت رھن نه پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، هرڃن ساڃے راه چلائيا۔ هرڃن منگو واھو داھ، واھ واھ هر جو ڪھيل ڪرائيندا۔ بنيا وچولا بے پرواھ، پردھ آپ چڪائيندا۔ سارے ڏھولا لوگا، گاونھارا آپ سنائيندا۔ اُچي ڪوڪ روڙا لوڙا، هرڃن گوڀند اپني گود بھائيندا۔ بھولا بھار رھيا ڪرا، بھولي بھولي پار ڪرائيندا۔ مولا روپ آپ خدا، ملڪ الموت پرے بٽائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، گرسڪه گرسڪه گر گر گر دھر دھر درگاھ ساڃي آپ بھائيندا۔ ويڪھو پنجر ٻڏ نازي ماس، هر سترگ پھيرا پائيندا۔ گرمڪه ملن دي اڪو آس، دوجي آس نه ڪئي رڪھائيندا۔ رل مل سارے بھايو پياس، ترسنا اگن اڪ

جلائیندا۔ سچ دوارے پاؤ راس، ہر جو ہر ہر ویکھن آئیندا۔ جس دے پچھے فرید لگائی تانگھ، سو جن بھگتاں تانگھ رکھائیندا۔ ویکھو کی کی وٹایا سانگ، سوانگی اپنا سوانگ رچائیندا۔ خالی ہتھیں بٹھے تگ، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ آؤ گرسکھ لگو انگ، انکیکار اک جنائیندا۔ میرا کٹو وچھوڑا ننگ، تنگی اپنی آپ جنائیندا۔ تھادے پچھے دو جہانا آیا لنگھ، لوآں پُریاں چرناں ہیٹھ دباؤیندا۔ نرگن ننگی کیتی کند، سر تھادے پردہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہڈ ماس ناڑی چم تھادے ہٹ وکائیندا۔ ویکھو چم ماس ناڑی ہڈ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ تھادے پچھے پتا مات چھڈ، آگوں نرگن ہو کے آئیندا۔ پھیر بنائی ساچی جد، وشنوں اپنا کھیل کرائیندا۔ گوہند ونڈایا وچوں آدھ، دوسر ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ نانک نرگن گیا سد، ستگر اپنا کھیل کرائیندا۔ محمد منگدا گیا حج، امام اپنا حج کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنا گھر وکھائیندا۔ خالی پنجر ویکھو سکا، چم نظر کوئی نہ آئی۔ ہرہوں ویراگ اندر ہر جو اٹھا، نرگن اپنا نور دھرائیا۔ نو سو چورانونے چوکڑی جگ جو رہیا ستا، کروٹ بدلے نہ سچا ماہیا۔ کلجگ اتم گھر گھر کردا پچھا، گرمکھ ساچے ویکھ وکھائیا۔ جہنوں آد جگاد کہندے ہر جو لچا، اچھل اچھل کھیل کرائیا۔ در تھادے آئے سچا، پچھے چھڈ کوئی نہ جائیا۔ پریم پیار دا اکو بھکھا، دوجی رسن نہ رسن لگائیا۔ نہ وڈا نہ جانو نگا، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن آپ وڈیائیا۔ تن پنجر ویکھو خاک، ہر خاکی کھیل کرائیا۔ اندر وڑیا پروردگار پاک، پاک رسول پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پورا کرے واک، واقیا ویکھے تھائوں تھائیا۔ مرید مُرشد دین آیا نجات، نج گھر اپنا رہیا وکھائیا۔ پچھلے پاڑے کاغذات، کلمہ آگے نہ کوئی پڑھائیا۔ تھادے پچھے پائی وفات، فتویٰ اپنے اُپر لائیا۔ اتم بن کے آیا ساک، نہکلنک ناؤں دھرائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی ذات، برن ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ نہ کوئی بستر نہ کوئی کھاٹ، بھوشن تن نہ کوئی ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا شہنشاہیا۔ لتاں باہواں ویکھو ہتھ، ہر جو آپ دسائیندا۔ سرگن اندر نرگن وس، نرگن دھار چلاؤیندا۔ گوہند اکو رکھ کے گیا آس، آسا پور کرائیندا۔ سمبل ویکھو نگری خاص، خالق خلق وچ وکھائیندا۔ اندر نور جوت پرکاش، پرکاشوان پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنا راہ جنائیندا۔ ہرجن راہ ویکھ میت، مٹر پیارا آپ جنائیا۔ تیری منگی اک پریت، چار ورن دئے سمجھائیا۔ تیری سچی اک

نیت، نیتوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ ہرجن تیرے در دوار، ہرِ دردی پھیرا پائیندا۔ ننگی پیریں ہو خوار، بن پاندھی پندھ مُکائیندا۔ چارے کوٹاں ویکھے وارو وار، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ گر اوتار لوک مات کرن اشار، آگے ہو نہ کوئی بچائیندا۔ تیرا کھیل پروردگار، بے آنت آنت کھئے نہ آئیندا۔ دس کے آئے وچ سنسار، لکھ لکھ لیکھا سرب سمجھائیندا۔ کلجگ کلکی لے اوتار، نہکلنک ناؤں رکھائیندا۔ اپنی مرضی کرے زرنکار، سب دی مرض آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں مان رکھائیندا۔ بھگتاں ویکھو ملیا مان، ہرِ ستگر آپ دوايا۔ لیکھا چُکائے دو جہان، دوئے دوئے اپنا رنگ رنگایا۔ درگاہ ساچی دے پروان، پروانہ اکو ہتھ پھڑایا۔ سوہنگ ڈھولا سوگان، سو اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ آپ چڑھایا۔ اتم چڑھیا رنگ ویکھ، وشنوں اپنی اکھ کھلائی۔ برہمے ویکھ ماجھے ویس، پرہ اپنی کل دھرائیا۔ شنکر تیرے نال جو کردا ہیت، آنت اکھ رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائی۔ وشنوں کہے شو کس دا کردا شکر، شکر کس دے نام منایا۔ کلجگ اتم گیا مکر، پُرکھ ابناسی اپنا مُکھ بھوایا۔ بھاگ لگایا نیکی نُکر، گرُمکھ دوارا اک وکھایا۔ تیرا گھر وکھائے خانہ چُڑ، لکھ چوراسی کوہ کوہ ڈھیری لائیا۔ اوتھے کوئی نہ سکے اُپر، بھجی پھرے سرب لوکایا۔ جس بھگت بنائے اپنے پتر، پتر دھی نہ کوئی وڈیائی۔ جس توں نانک کہے کے گیا اتوں آوے اتر، مات پتا نہ کھئے جائیا۔ تیری یاری کرے چھتر، اتم سنگ نہ کھئے نبھایا۔ میرے کوہن آیا گکڑ، میری لچھی رہی کُرائیا۔ کلجگ ویس دھریا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رہیا صلاحیا۔ برہمے ویکھ اپنا بُدھیپا، وشنوں اکھ جنایا۔ تیرا میٹنہارا سوہرا پیکا، پیکا سوہرا نظر کسے نہ آیا۔ پُرکھ ابناسی گرُمکھان نال کرن گیا ایکا، اکو اکھ رہیا پڑھایا۔ چرن کول رکھائے ٹیکا، دوجا ایشٹ نہ کوئی جنایا۔ اپنا دس کے آئے ہیبتا، ساڈی چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ اندر وڑ وڑ کرے ہیبتا، نظر نظر نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشنوں کہے ویکھ بُدھے براہمن، پاربرہم پرہ کھیل کرائیندا۔ جو تیرا بنیا رہیا ضامن، اتم اپنا پلو چھڈائیندا۔ جس کوٹن کوٹ سیوا لائے کرشن رامن، عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کرائیندا۔ جس نانک گوبند پھڑایا دامن، سو دامنگیر ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں میل ملانے آمنو ساہمن، سماں اپنے ہتھ رکھائیندا۔

دُھردرگاہی دیوے اک نشانن، نشانہ اپنا ناؤں جنائیندا۔ بھگت بھگونت گیا پہچانن، پھڑ پھڑ باہوں آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ برہما کہے دس پیارے، ہر جو کس بدھ کھیل کرائیا۔ کون روپ دھرے سنسارے، دھرنی
 دھول چرن ٹکائیا۔ وشنوؤں دُوروں دسے اشارے، اکھ اکھ نال ملائیا۔ ویکھو کھیل پروردگارے، گل الفی کوئی نہ پائیا۔ بھکھا ننگا پھرے
 گُرمکھاں دوارے، بن سدّیوں گھر گھر جائیا۔ اپنا چولا پہلوں پاڑے، گُرمکھ چولے رہیا سوائیا۔ ساڈے دن آئے ماڑے، ویلا آنت رہیا
 جنائیا۔ چلو چل کے کڈھیئے پاڑے، چرن کول سیس ٹکائیا۔ پھڑ باہوں جے تارے، تارنہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ وشنوؤں کہے شنکر اُٹھ، تیری ترسول رہیا سٹائیا۔ ساڈا در دوارا رہیا لٹ، بن لُٹیرا بے پرواہیا۔ رل مل
 جا کے لئیے پُچھ، کیوں ہر جو کھیل رچائیا۔ چرن کول جائے جھک، سرن ملے سرنائیا۔ گلوکڑی پائے گھٹ، پریم پیار ودھائیا۔ چھوٹے بال
 پینے مُک، مان ہنکار نہ کوئی رکھائیا۔ جے صاحب جائے تھہ، سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم اندر
 سرب بھوائیا۔ وشنوؤں برہما شو کرن دلیل، تے اکو متا پکائیا۔ اتم چل کے کرو اپیل، بریخانہ دئے دکھائیا۔ جس اُنی کتک بستر پہرے نیل،
 دُھر فرمانا حُکم سنائیا۔ سو ستگر چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا روپ وٹائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے تھانے تحصیل، سو صاحب ہر گھٹ رہیا
 سہائیا۔ جس دی انجیل قرآن نہ بنے وکیل، شہادت دیوے نہ پیر کوئی گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم پھیرا
 پائیا۔ برہما کہے میں منگاں دان، منگنا موہے میرا بھائیا۔ چار وید بکتا برہم گیان، چار جگ جگ پڑھائیا۔ چار ورن کرن دھیان، دھرنی
 دھرت دھول سہائیا۔ چارے مُکھ کھول دکان، چار کُنٹ ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 کھیلنہارا حُکم ورتائیا۔ وشنوؤں کہے میٹ اکھ، ہر جو اکھ بند کرائیندا۔ میرا بھنڈارا کرے سکھ، سکھنے ہتھ دکھائیندا۔ آد مینوؤں لیا دس،
 آنت نظر نہ آئیندا۔ بھانے اندر رہیا وس، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ سانگو پانگ رہیا دس، باسک تُشکا سیج ہنڈھائیندا۔ اوہ وی آئی
 کیشن سینگہ ہتھ، خالی ہتھ اک دکھائیندا۔ میرے نالوں پہلوں پرہ دی چرنی گیا ڈھٹھ، میرا ڈیرہ ڈھاہ دکھائیندا۔ اوہدے پچھے دوآبیوں آئے
 ٹھ، دو دو آہ میل ملائیندا۔ جنہ برہم لہوئی تیری پت، سو پت پریشور آپ دکھائیندا۔ جاننہارا مت گت، گت مت آپ سمجھائیندا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا - برہما کہے اُٹھ بھولے ناتھ، شنکر رہیا جگائیا۔ پُرکھ ابناسی لوک مات دتا ساتھ، جن بھگتاں سنگ رکھائیا۔ ساڈا اتم وسے گھاٹ، پار کنارہ اک جنائیا۔ مُکاونہارا دُور دُرادی واٹ، پندھ نیرن نیر مُکائیا۔ گُرسکھاں دیون آیا دات، داتا دانی دیا کمائیا - پنچاں بنی اک جمات، سچکھنڈ ساچے رہیا بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند ڈھٹیا ڈھائی گز، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ اتم تخت بھے ساچا سچن سچ، صاحب سچا ماہیا۔ جن بھگتاں درس کرے آپ رَج رَج، اپنا درش بھگت کرائیا۔ حق وکھائے مکہ کعبہ حج، حُجرہ امام اک وڈیائیا۔ نہکلنک نرائن آئے بھج، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ چار ورن میٹے حد، پنچم ایک راہ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوارے لئے سد، وشن برہما شو حُکم منائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ بیٹھے رہے اڈ اڈ، اتم اکو گھر وکھائیا۔ پریم پیار ساچی ڈوری جائن بجھ، سری بھگون آپ بنھائیا۔ شرع شریعت لُون نہ دیوے اج پچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سنت سہیلے سنن رکھے ج، گُرمکھ گُر گُود اُٹھائیا۔ کال نگارہ جائے وچ، ڈورُو کلجگ ہتھ پھڑائیا۔ جو گھڑیا سو جائے بھج، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو پد، چوٹھے در آپ بہائیا۔ بن درویش لئے سد، در در اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھٹیا ڈھٹیا رنگ رنگائیا۔ ایک ڈھٹیا ہتھ پنچ، ہر پنچم کھیل کرائیندا۔ تخت نواسی ساچے تخت بھے سچ، سچن اپنا حُکم ورتائیندا۔ شاہو بھوپ پئے گج، گرج اپنے نام سُنائیندا۔ کوڑی کرپا جگت مِرگاولی جائے بھج، آگے کوئی نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک ڈھٹیا رنگ رنگائیندا۔ ڈھائی گز گرہ چالی، چال وکھری آپ کرائیا۔ ہر گھٹ جوت جوت اکالی، اکل کل کھیل کھلائیا۔ بھگتاں لیکھے لائے پہلی گھال گھالی، گھالی گھال لیکھے پائیا۔ آگے بنے آپ سوالی، ہر جو اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک ڈھٹیا کھیل کرائیا۔ ایک ڈھٹیا لائے ڈھاہ، تنان وپیر بنائیندا۔ وشنون وِشو جائے سما، سماں اپنا آپ سمجھائیندا۔ برہما برہم دئے تجا، پاربرہم حُکم سمجھائیندا۔ شنکر مئے سچ رضا، رحمت اپنی اک سمجھائیندا۔ سُرپت اند مُکھ جائے بھوا، کروڑ تیتیس رنگ چڑھائیندا۔ پیر پیغمبر گُر اوتار ناتا جگت جان تڑا، جگتی جگت نہ کوئی جنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن گواہ، صفائی سب دی آپ رکھائیندا۔ کلجگ اتم مُکرے کوئی نہ، حُکم حُکم آپ دِرڑائیندا۔ سارے ویکھو تھاون تھان، ہر کا نام نہ کوئی

دھیائیندا۔ کلجگ جیو ہونے کان، کوڑی کریا وشٹا مکھ رکھائیندا۔ کوئی کھائے سؤر کوئی گان، گان سؤر کھاؤن والا گر ستگر سنگ نہ کوئی نہیائیندا۔ رائے دھرم ہتھ دیوے پھڑا، گنبھی نرک آپ بھوئیندا۔ اگنی آگ دئے جلا، بھن کباب آپ وکھائیندا۔ سیکھاں اُپر لئے چڑھا، سلاکھاں جمان ہتھ پھڑائیندا۔ ہرجن ساچے لئے بچا، جنہاں اپنا میل ملائیندا۔ وشنوں تیری چلے نہ کوئی واہوا، ہر جو کھیل کرائیندا۔ برہمے منگ منگ چرن پناہ، چرن دوارا اک وکھائیندا۔ شنکر دھوڑی ٹکا لیتا لا، بھولے ناتھ آپ جگائیندا۔ پُرکھ ابناسی سب دا لیکھا رہیا مکا، لکھ لکھ لیکھ آپ سمجھائیندا۔ ساچا حکم دینا چلا، دو جہانا آپ جنائیندا۔ لوآن پُریاں گرمکھ ساچے رہیا بہا، پھڑ باہوں آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ گر اوتار اکٹھے آئے، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو کرن پائے پائے، ہوکا لے لے رہے جنائیا۔ پیر پیغمبر رہے کر لائے، دروہی اکو نام خدائیا۔ بھگت اٹھاراں رہے دھیائے، چرن کول سیس جھکائیا۔ نال لیاندی آد شکت مائے، مٹیا اپنی کھلی گت رہی وکھائیا۔ چتر بھج اپنیاں باہاں آگے ڈاپے، بہار سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ اللہ رانی نیتر نیناں نیر ویائے، خداوند ترس نہ کوئی کھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھائے، ساچا چند نہ کوئی چڑھائیا۔ جس عیسیٰ چڑھایا پھاپے، گل الفی تن نہ کوئی رکھائیا۔ جس نوں نانک گوبند گائے، سو اکلا ہر جو آئیا۔ چلو چل کے لگیئے پائے، پاپن کبیر روپ وٹائیا۔ غریب نہانیاں پکڑے باہیں، باہو اپنے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ آگے، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ اپنے گلوں لاپے جھگے، سیس دستار نہ کوئی رکھائیندا۔ حکمے اندر جاؤ بھجے، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ میریاں بھگتاں کھبے پھرو سچے، جنہاں اپنا آپ جنائیندا۔ جے کوئی تھانوں ہور سدے، کسے ول نہ اکھ تھکائیندا۔ کسے دا بننا نہ پیو دادے، پتر اپنی گود بہائیندا۔ تھہاڈے پورے کرے وعیدے، وعدہ خلاف نہ کدے اکھوئیندا۔ جگ جگ بدلے اپنے قاعدے، قانوں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستجگ دوپر تریتا کلجگ وارو واری بھیجے، نام وست وست ورتائیندا۔ کوئی سؤں کے آئے سجن سیجے، کوئی تریلوکی ناچ نچائیندا۔ کوئی تن ماٹی خاکی ویچے، کوئی اکھراں قیمت پائیندا۔ کوئی تن دے دے آیا میچے، ہتھو ہتھ وند وندائیندا۔ پُرکھ ابناسی اپنی کوئی نہ دسے ریکھے، روپ رنگ نہ کوئی جنائیندا۔ جوں بھاوے توں دھارے بھیکھے، کلجگ اتم ننگی پیریں کھیل کرائیندا۔ بالیاں اندر بال بن بن کھیڈے، بڈھیاں وچ بڈھیاں آپ بندھائیندا۔

نوجوانا نوجوان بن بن میلے، اپنا جوین آپ وکھائیندا۔ گُرمکھ ملے سجن سہیلے، ساچا سنگ آپ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ رکھائیندا۔ گُرمکھ تیرا ڈھائی گز ڈپٹا، دو پہر اپنے تن لگائیا۔ لکھ چوراسی اکھیں پاوے گھٹا، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پچھے کہانی رہ جائے البتہ، مسل مثال نہ کوئی رکھائیا۔ گُرمکھاں پچھے گھر گھر کھواؤندا پھرے بہتا، سر اپنے بہار اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ڈھائی گز ڈپٹا ویکھے کھدر، خواہش سب دی پور کرائیا۔ گُرمکھاں پوری کرے سدھر، اپنی آشلے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی کرے پدھر، نام سہاگا اک پھرائیا۔ چاروں کُنٹ پائے غدر، راج راجانا ربیا اٹھائیا۔ کرے کھیل کریم قادر، کرتا اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ بے گھر ہویا حاضر، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہویا اجاگر، لوک مات کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہوئے آپ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

درشن کیتا در گھر آ، نیتر نین نہالیا۔ گُرسکھ مل گُرسکھ چڑھیا چا، گُرمکھ گُرمکھ رنگ وکھا لیا۔ پینڈا مُکیا واہو داہ، منزل ساچی اک بہا لیا۔ گُرسکھ ردھا گُرسکھ پگا، گُرسکھ کھانا لو کھا، کھا پی پی کھا گر گر شکر منا لیا۔ ولیئے چھلیئے دا کی وساہ، اچھل اچھل اپنا ویس دھرا لیا۔ جس وچھڑے لے ملا، وچھوڑا آنت پھند کٹا لیا۔ سو سیوا رہیا کھا، ہر صاحب دین دیا لیا۔ پنج سیکھ سیوا لین کھا، پورن سیکھی دی پوری ہووے گھالیا۔ اگی اگی میلا لیا ملا، ایکا اکھڑ اپنا نام رلا لیا۔ دھاروں تکھی دئے وکھا، نیکی نیکی بھیو چکا لیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، گُرمکھ تیرا سچ پکوان، گُرسکھاں مُکھ لگا لیا۔

درشن کر کھاؤ کھانا، خواہش سب دی پور کرائیا۔ ویکھو ورتے کی ہر بہانا، بے آنت بے پرواہیا۔ تختوں لاپے راجا رانا، ساچا حکم ورتائیا۔ بردا غلام در در پھرے نہانا، فرمانبردار پھیرا پائیا۔ تن کپڑ اوڈن نہ کوئی وکھانا، بھوشن انگ نہ کوئی لگائیا۔ خوشیاں اندر گائے بھگتاں گانا، گا گا اپنا شکر منائیا۔ دوآبہ ماجھا جس ساتھ رکھانا، ستھ اپنے نام پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گُرمکھاں دیوے ساچا دان، پہلوں کھانا ردھا پکوان، پوتر گُرمکھ گھر کرائیا۔

وڈے دیاں وڈیائیا، گُرمکھ وڈے دیاں۔ گُرمکھ تیری وڈ وڈیائی، جوت اکالن جس پرنائی، گھر گھر وجے ودھائیا، گُرمکھ تیرا وڈ گھر، جتھے ہر جو منگے ور، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ گُرمکھ تیرا سچ محلہ، پُرکھ ابناسی آیا اک اکلّا، دردیاں درد رہیا ونڈائیا۔ گُرمکھ تیرا وڈ دروازہ، جس گھر آئے غریب نوازا، اکتھا کیتا دوآبہ ماجھا، گُرمکھ وڈے دیاں وڈیائیا۔

جس کر درس نانک چڑھیا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ جس دا آد جگاد پساؤ، جگ جگ کھیل کرائیا۔ جگا جگنت جس دا ناؤں، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیائیا۔ سو صاحب سلطان کلجگ اتم پکڑے باہوں، گُرمکھ اپنے انگ لگائیا۔ نرگن سرگن کرے نیاؤں، سچ عدالت اک لگائیا۔ تس صاحب بل بل جاؤ، دین دیال پھیرا پائیا۔ نیتر نینا اکھ کھلاؤ، پرتکھ روپ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے پتا ماؤں، ساچی گود دئے وڈیائیا۔ بن سہیلا اک اکیلا سر دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ اتم بھگتاں کولوں کڈھن آیا گئوں، اپنی آشا پور کرائیا۔ گُرسکھ ویکھے ساچے راؤ، رنگ اپنا نام دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چاؤ بھگتاں اک جنائیا۔ جس نانک ویکھ چڑھیا چا، گھر ساچے خوشی منائیندا۔ سو صاحب پھیرا رہیا پا، جن بھگت صفت صلاحیندا۔ ٹھاگر بنیا دین دیا، دیال اپنا کھیل کرائیندا۔ سچ چلائے اک نٹیا، نوکا اپنا نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چاؤ گھنیرا اک سنائیندا۔ جس پیکھ نانک چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلا آیا ماہیا۔ اکو ڈور اک پتنگ، ایکا تندن تند بندھائیا۔ اک رس اک اند، ایکا رسیا ویکھ وکھائیا۔ ایکا سوریہ ایکا چند، ایکا جوت نور رُشنائیا۔ ایکا ونڈنہارا ونڈ، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ دین دیال ٹھاگر بخشند، بخشش اپنی گُرمکھاں جھولی پائیا۔ آپے پھرے ہو کے ننگ، گُرمکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیال اپنی دیا کھائیا۔ دین دیال ٹھاگر سوامی، ہر جو اپنی دیا کھائیندا۔ جس نوں نانک ملیا آنتر جامی، سو آتر منگ منگائیندا۔ جس دی صفت کرے چار جگ دی بانی، سو بان نرالا تیر لگائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر مات نشانی، سو سچ نشانہ اک جنائیندا۔ جس دی آد جگاد جگا جگنت لکھ چوراسی گئے کہانی، سو بھگتاں گاتھا گا گا خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشش اپنی آپ جنائیندا۔

بخشنہارا میتا اک اتیتا، ترے بھون دہنی دیا کمائیا۔ گرمکھ دلارا ٹھانڈا سینتا، صاحب ستگر ویکھے انڈیٹھا، نیتز نظر کوئی نہ آئیا۔ لکھہ
چوراسی تپے انگیٹھا، نہ کوئی مریا نہ کوئی جیتا، جیون جگت نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیال دیا
سمجھائیا۔ ساچی دیا آپ کر، دینن آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ نیواسی ایکا نر، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ جوت اگتی نور دھر، نورو نور
ڈگمکائیندا۔ سچ محلے آپے چڑھ، سنگھاسن آسن سوہیا پائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کار کمائیندا۔ نو نو چار جائے ہر، لیکھا سب
دا آپ مکائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گرسکھ سجن لے پھڑ، پھڑ پھڑ اپنا میل ملائیندا۔ لیکھا جان در بدر، در در اپنا پھیرا پائیندا۔
جگت وکارے نال لڑ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیال اپنی دیا آپ جنائیندا۔ دیال دیا کرے ہر میت، متر پیارا
بے پرواہیا۔ لیکھا ویکھ ہست کیٹ، کیٹن اپنے رنگ رنگائیا۔ دو جہانان ربیا جیت، بل اپنا لے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے وست انڈیٹھا،
نام نامہ جھولی پائیا۔ چرن کول کول چرن پریت، دھول دھول سہائیا۔ سوہنگ سو اگتی گیت، اپنے جیہا آپے ہو ربیا جنائیا۔ جوتی
جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیال اپنی دیا کمائیا۔ دیا کر دتا دان، ہر ستگر دیا کمائیندا۔ کلجگ اتم ملیا آن، میل ملاوا آپ
کرائیندا۔ جس نور نانک ویکھ کرے پرنام، سو نرگن اپنی سیو کمائیندا۔ بھگتن رچھیا پورن کام، نہکرمی آپ جنائیندا۔ آپے بنیا رہے انجان،
سگھڑ سیانا گرمکھ ناؤں وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیا اکو پریم سکھائیندا۔ ساچی دیا ہر کا پریم، پریم پُرکھ
آپ جنائیا۔ گوبند کیتا اُپر ہم، کُنٹ ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ پُرکھ اکال کیتا نیم، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ کلجگ اتم آئے لین، گرمکھ سجن لے
جگائیا۔ دیونہارا دیوے دین، وہندی دھار آپ وہائیا۔ سوہنگ ڈھولا ہرجن سارے کہن، گر گوبند آنت گیا سمجھائیا۔ بہتھا تیر تیر کمان،
سوہنگ ویکھے ساچے نین، نین نینان نال ملائیا۔ پارپریم بریم بے ساک سجن سین، سیناپت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
اپنی کیریا کر، دیا دینن ہتھ پھڑائیا۔ دیا وچاری مارے دھاہ، پریم آگے سپس جھکائیا۔ کلجگ کیسے دوارے ملیا نہ راہ، پھر پھر تھکی دے
دہائیا۔ چاروں کُنٹ مکھ دے کالا چھاہ، نور ظہور نہ کوئی نشان، کامی کرودھی رہے گر لائیا۔ بن پاندھی راہی کوئی نہ دے تیرا نار،
رہبر نظر نہ کوئی آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھچے چڑھائیا۔ پریم تیری چرنی ڈگی آ، جگت دباگن روپ وٹائیا۔ ساچے

کنت نہ دیوے کوئی ملا، مینڈھی سیس نہ کوئی گندائیا۔ رنگلے ہتھ نہ دئے کوئی وکھا، کجل دھار نہ کوئی بندھائیا۔ ساچا بستر بھوشن نہ دئے
 کوئی سُہا، کنگن نام نہ کوئی وڈیائیا۔ پن تیری کرپا، تیری دیا کم کیسے نہ آئیا۔ دین دیال تیری سرنا، در تیرے جھولی پائیا۔ پُرکھ ابناسی
 رہیا سمجھا، پھڑ باہوں آپ پھڑائیا۔ اٹھ ویکھ کر دھیاں، دھیاں دھیاں نال ملائیا۔ جس دوارے ہر جو سیوا رہیا کما، تس گرہ ملے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا آپ سمجھائیا۔ اٹھ دیا نکى بالی، ہر بالم آپ جنائیندا۔ تیری ویکھے آٹھ
 جوانی، جوبن رنگ نہ کوئی رنگائیندا۔ ست پُرکھ زرنجن دیوے ست نشانی، سچ تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی ودوانی،
 جگت نیتر نین نہ کوئی درسائیندا۔ ہرجن میرا سچا ہانی، ہانیاں ہان نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال آپ
 سمجھائیندا۔ اٹھ دیا بھگت کواری، جگت دئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی کھیل نیاری، گھٹ گھٹ واس رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں پیج رہیا
 سواری، میل ملائے وارو واری، بھیو ابھیدا آپ گھلائییا۔ جا توں سچے درباری، در دروازہ کھولے آپ زرنکاری، زرنگ اپنا کڈا لاپیا۔ جن
 بھگتاں بن سیوک سچ دواری، گھر گھر اندر دئے بہاری، ہر جو ساچی سیو کرائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھے اپنی واری، نیتر نین گھلائییا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگھڑ سیانیاں رہیا سمجھائیا۔ سگھڑ سیانی کھول اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ میں بھگتاں
 کیتا پکھ، تیری سیو اک سمجھائیندا۔ توں جا کے چرن ڈھٹھ، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ اوتھ ہر جو کیتا اکھ، اکل کل اپنی کھیل
 کرائیندا۔ تیری لیکھے لاوے رت، رتی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کرائیندا۔ دیا کہے میں
 دین نیاں، میری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ بھگت بھگوت تیرا کھیل مہان، خالق خلق بے پرواہیا۔ کر کرپا دے اک نشان، جن بھگتاں دیاں
 وکھائیا۔ پُرکھ ابناسی وڈ مہربان، ساچی وست رہیا سمجھائیا۔ جا کے گا اک گان، سوہنگ ڈھولا رہیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ مت اک سمجھائیا۔ ساچی لے کے ہر در مت، مت متوالی پھیرا پائیا۔ دُور ڈراڈی آئی نس، گرمکھ کپڑا پھیرا پائیا۔
 ہرہوں ویراگن ہوئی بے بس، اپنی سُدھ بھوئیا۔ پیریں چھالے پے گئے نٹھ نٹھ، کلجگ اگنی ریت بالو نظری آئیا۔ لک لک پچائی اپنی پت،
 چاروں کُنٹ ٹھگ چور یار بیٹھے نین اٹھائیا۔ دروہی خدائے بن بھگتاں مینوں کوئی نہ سکے رکھ، سادھ سنت جیو جنت دھیرج دھیر نہ کوئی

دھرائیا۔ جدھر جاواں کلجگ جیو میرے ول تگن کر کر اکھ، نین نیناں نال ملایا۔ میں ڈردی ڈردی پچھے آئی ہٹ، مکھ اپنے گھنگٹ
 پائیا۔ سوہنگ ڈھولا اندرے اندر رٹ، گرمکھاں راہ تکائیا۔ میرا مٹے وچھوڑا پھٹ، دردی درد وندائیا۔ دین دیاں مارگ دتا دس،
 سنگھ نرین نرائن اکو آس لگائیا۔ جس دا نانک خوشی ہوئے گا گا جس، سو جن بھگتاں آپے گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستگر دیا آئی نزدیک، نظر نظر اٹھائیا۔ میری پوری ہوئی اڈیک، پچھلا پنڈھ رہن نہ پائیا۔ بھگت دوارے
 بھگوت پریت، دو جا نظر کھئے نہ آئی۔ نہ کوئی مندر نہ کوئی مسیت، پنڈت ملا شیخ نہ کوئی صلاحیا۔ آتم پر ماتم اکو گیت، گر راگی راگ
 الائی۔ میری کایا ہوئی سیت، کلجگ اگنی اگ بھجھائیا۔ میری لگے اک پریت، دئے جوڑ منگے سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھگت دوارا اک وکھائیا۔ بھگت دوارے گئی آ، بن پاندھی پنڈھ مکایا۔ دیا نیانی رہی کرلا، کوک کوک سنایا۔ گل پلو منہ وچ
 گھا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ در چرن ڈگا آ، اپنا آپ بھلایا۔ مینوں سچے ستگر پاپا راہ، جن بھگتاں میل ملایا۔ گرمکھ پکڑو
 میری بانہ، کلجگ ویلا اتم آیا۔ کوئی کرے نہ اگوں نہ، دئے جوڑ واسطہ اک سنایا۔ نرائن سنگھ کہہ دے ہاں وچ ہاں، ہر جو اپنا کھیل
 رچایا۔ جس دی نانک گوبند پکڑی بانہ، سو اپنی بانہ گرمکھاں ہتھ پھڑایا۔ جس دا درشن کر کر چڑھے چا، سو درشن کر کر اپنا رنگ
 رنگایا۔ پُرکھ ابناسی بن وچولا کرے کھیل بے پرواہ، دو جہاناں پھیرا پایا۔ اپنی دیا گرمکھاں نال دئے پرنا، لاڑی لاڑا ایکاکھ وسایا۔ آتم
 سیجا دئے سہا، پلنگ رنگیلا اک وچھایا۔ ڈھن انادی ناد دئے وچا، انحد راگی راگ سنایا۔ نرمل دیا دیپک جوت لئے جگا، اندھ اندھیر
 مٹایا۔ امرت جھرنا دئے جھرا، سچ سروور اک وکھایا۔ جوت اکالن بنے سچے ماں، گھر ساچا سگن منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیا نیانی گرمکھ ہانی، گر ستگر میل ملایا۔ ملیا میل گھر سوہاؤنت، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ ناری ملیا اکو کنت، دو جا
 سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں گنڈھ پوائیا۔ دیا کہے میرا بھگت سوامی، ہر سوامی میل
 ملایا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، ترسنا جگت بھجھایا۔ پرہوں مارے تیر کانی، انیلا تیر چلایا۔ ناتا تٹا چار کھانی، خانہ اکو اک سہایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاں اپنا رنگ رنگایا۔ دیا کہے میں ہوئی سہاگن، گھر گھر وجے ودھائیا۔ چار جگ دی جگت

ویراگن، اپنا وقت گئی مُکائیا۔ گرہ مندر ملیا سچا ساجن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ہر جو رچیا اپنا کاجن، کرتا آپے کھیل کرائیا۔ سو میرے
 پچھے دیوے داجن، ہر مُحبت جھولی پائیا۔ غریب نمانی ہوئی وڈبھاگن، در ملیا اکو ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ ماہی ملیا اکو خاوند، میان بیوی خوشی جنائیندا۔ لیکھا چُکیا گاون بئی دند، دند دنداسا نہ کوئی رکھائیندا۔ ست
 ستوادى چڑھیا چند، دُوج تیج نظر نہ کوئی اُٹھائیندا۔ میں نمانی مٹیا رنج، سُکھ سُکھ نال پرنائیندا۔ جُگ چوکڑی مٹیا پندھ، گھر ساچا اک
 وکھائیندا۔ دِیال سوامی سدا بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا حُکم ورتائیندا۔ دِیا کہے
 میرا ٹھانڈا سینہ، ہر ستگر آپ کرایا۔ بن جل تڑپھدی رہی جگ مینا، سانتک ست نہ کوئی کرایا۔ ملیا ور ہر سنگت مگھر مہینہ، بھگت
 دوار وجی ودھائیا۔ صاحب دِیال وڈ پرینا، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لیکھا رہیا جنائیا۔
 پچھلا لیکھا ویہ سو دس، دس بکرمی آپ جنائیندا۔ ہر جو ہر کھیل کیتا ہس ہس، اپنا راہ چلائییندا۔ ہر سنگت ہر مارگ دس،
 ساچی سیوا سیو لگائیندا۔ دُور دُراڈا آئے نس، لوک مات کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ
 رنگائیندا۔ ویہ سو دس کھیل اپارا، پندران مگھر آپ کرائیا۔ دُور دُراڈا ہر نرنکارا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ گرسکھ ویکھے اک ڈلارا، چھوٹا
 بالا بال اُٹھائیا۔ منجیتا جتیا سنسارا، جیون جُگت دئے جنائیا۔ پندران مگھر اپنی سہیلی سخیاں منگلچارا، ہر گیت گوبند الاٹیا۔ سینگھ پال
 دتا نظارہ، نظر نظر نال ملاٹیا۔ رُوداس بنایا آپ لیکھارا، لیکھا لیکھے لیکھیا پائیا۔ زین سبائی کر وبارا، بوہارا آپ جنائیا۔ نو سال سوتا رہیا
 گوڑھی نیند وچ حُمارا، خود اپنا کھیل وکھائیا۔ جس وست نوں لہدے گئے گر اوتارا، پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ سو دیون آیا وڈ سنسارا،
 مہاسارتھی پھیرا پائیا۔ اکو دتا ہر بھنڈارا، آد جُگاد رہیا ورتائیا۔ سولان مگھر کرے سچ وبارا، سینگھ منجیتا راہ تکائیا۔ مہاراج شیر سینگھ
 وشنوں بھگوان، دین دِیال دیوے دان، دِیا درس دِیا داسی دِیا بھاسی دِیا نشانی، بن پھاسیوں پھاس کٹائیا۔

سری بھگوان کرو قابو، قبضہ ہر جی رہیا جنائیا۔ چار جُگ گر اوتاراں ٹکٹان دیندا رہیا بن کے بابو، بابل اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔
 کوٹن کوٹ جس زُلائے سنت سادھو، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بھوٹیا۔ ساڈے پچھے گوبند وعدہ کر کے گیا نال دادو، سو دردی نظر کتے نہ آئیا۔

کلجگ اتم سچکھنڈ وچوں بن کے آیا وادھو، اپنا حصہ آپ ورتائیا۔ جس نے کھپائے کرشن کل یادو یادو، نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نوں کھندے موہن مادھو مادھو، سو مدھر دھن سُنائیا۔ اُس دے پکڑو سارے بازو، بل اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا رہیا جنائیا۔ کر قابو لو دت، ہر جو ہرجن آپ سُنائیندا۔ پچھلا اگلا لیکھا منگو سب، بن لیکھا دتیاں تھہ کتے نہ جائیندا۔ سارے کہو اسیں کرن نہیں جانا کتے حج، مکہ کعبہ نظر کوئی نہ آئیندا۔ تیری پریم ستار ساڈے اندر جائے وج، راگ ناد کم کسے نہ آئیندا۔ ساڈی پار کردے حد، جس دوارے لوک مات کوئی نہ جائیندا۔ ساڈا پردہ لینا کج، ڈھانکن کو پت تُوں اکھوائیندا۔ لاؤن نہیں دینا اج پج، ول چھل دھاری تیرا چھل گرسکھاں مُول نہیں بھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ آیا قبضے کرو قبضہ، مُرشد کامل رہیا جنائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق باغ بغیچہ رہے نہ سبزہ، ہری اوم ہری رنگ ہرا رنگ رہیا اڈائیا۔ بھگت بھگوان اکو بخشا، بخشیش اپنی رہیا سمجھائیا۔ رُوپ رنگ نہ کوئی شخص، شخصیت اکو اک وڈیائیا۔ جگت ونجارے کسے نہ پرکھا، پارکھو نظر کھئے نہ آئیا۔ اگے جا کے پھیر کوئی نہ پرتا، پرتیندھ نہ کوئی اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا لیکھا لیکھ کے گئے ورقہ، ورقہ دھر سندیسہ مات سُنائیا۔ پُرکھ ابناسی کلجگ اتم اپنا آپ کرائے کھڑکا، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ گرمکھ اٹھے سچا تگڑا، پھڑ باہوں لئے بیٹھائیا۔ پارپریم جے اگوں اکڑا، ہر سنگت نال ملائیا۔ ساریاں مل کے پریم نال جکڑا، ہتھکڑی اکو ہتھ وکھائیا۔ چار جگ تُوں بیٹھا رہوں وکھرا، ہتھ کسے نہ آئیا۔ ہُن تیرا چلن نہیں دینا کوئی نخرہ، ہرجن ساچے رہیا جنائیا۔ نہ کوئی اعشاریا نہ کوئی کسرہ، زیرو صفر نہ کوئی جنائیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیوں مسخرہ، لکھ چوڑاسی ٹھگ ٹھگ، اپنا کھیل جنائیا۔ کسے تون بھیٹ چڑھایا بکرا، کسے تون گنو دی کھل لہائیا۔ کسے تون ذبح کرایا چھترا، چھری کرد ہتھ پھڑائیا۔ اتم ساریاں کولوں مُکرا، پلو ہتھ نہ کسے جنائیا۔ آد جگاد بنیا رہیوں نہ شُکرا، شُکر کر نہ خوشی منائیا۔ کلجگ اتم پتا گھیرے ائیوں پُتران، پتا پوت پئی لڑائیا۔ گویند کہہ کے گیا حال سُنائے متراں، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ ہُن نہیں لڑانا بازاں تیران، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جس دا کھانی بانی وید پُران کردے رہے ذکرا، سو ظاہر ظہور نظری آئیا۔ پیر پیغمبران جس دا گایا فقرہ، سو فاقے کٹ کٹ گھر گرمکھاں ڈیرہ لائیا۔ جس نوں کھندے بے نظیر نگا نگا نکرا، ساڈھے تِن ہتھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کھیل وچ دکھائیا۔ سچ مُراری گوہند رام، رمیئا اپنا کھیل کرائیا۔ ساچا سئینا دو جہان، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ پورن رچیا پورن کام، سترگر پورا آپ کرائیا۔ ہر بہگت کھیڑا ویکھ گرام، وڈ گرامی دیا کھائیا۔ مدھر پیالہ سوہنگ رس جام، امیوں رس آپ چوائیا۔ جوت نرالی نرگن بھان، چرنودک مکھ چوائیا۔ آتم ہر بودھ پنڈت گیان، نو ست درڑائیا۔ وست امولک آگئی دان، الکھ آگوچر جھولی پائیا۔ سچ سندیسہ شبد زبان، سری بھگوان آپ سنائیا۔ آتم پرما تم پر م پُرکھ پُرکھو تم دیوے مان، ابھان کھئے رہن نہ پائیا۔ چتر سگھڑ سجان، سجن گرمکھ ویکھ بال انجان، بالی بدھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند پھیرا پائیا۔ ہر گوہند میتا رمیئا ناؤں، نر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ پکڑنہارا نرگن سرگن باہوں، سرگن نرگن سرگن اپنی کھیل جنائیا۔ سدا ملن دا رکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ رہبر بن کرے نیاؤں، سرگن نرگن بھيو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند رام ملے وڈیائیا۔ رام رمیئا اک اکلا ایک، اکل کلا اکھوائیندا۔ جگا جگنتر لکھ چوراسی رہیا ویکھ، گھٹ گھٹ اپنی کار کرائیندا۔ اجونی ربت انہو رشنا دھر دھر بھیکھ، اچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ست ستوادى آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دھر دی وادی گرمکھان کرے ہیت، دھر فرمانا آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رام رمیئا آپ چلائے ساچی نئیئا، گوہند بیڑا ہتھ وکھائیندا۔ گوہند بیڑا ہتھ رام، رمک رمک اپنی دھار جنائیندا۔ لیکھا جانے کاہن گھنئیئا کرشنا شام، بنسری اکو نام سنائیندا۔ سینتا سرتی پرانا یام، پر م پرما تم ویکھ وکھائیندا۔ رادھا ثرت دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ اندر باہر کھیل مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند رنگ گوہند رام رام گوہند، گوہند رام رام گوہند سمائیا۔ لیکھا جانے امرت دھار ساگر سندھ، گہر گمبھیر گئی گہر وڈی وڈیائیا۔ بھيو چکائے سرتی اند، کروڑ تیتیس لیکھ چکائیا۔ بہگت بھگوان بنائے بنائے ہرجن بند، ست است دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند رمیئا رام رام گوہند وچ سمائیا۔ رام گوہند اکو رنگ، دو جا رنگ نہ کوئی وٹائیندا۔ گوہند رام اکو سنگ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ رام گوہند اک اند، جن بھگتاں آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو ہر جو کھولے آتر آتم آپے بولے، لہنا جانے ہولے ہولے، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ سرتی شبدی آپے مولے،

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رام گوہند گوہند رام امرت پیائے ساچا جام، رس اِکو اِک وکھائیا۔ اِکو رس اِکو رسائے، رس اپنا آپ جنائیندا۔ اِکو رام اِکو کابن، اِکو کر کر حُکم ورتائیندا۔ اِکو کرشن اِکو نین، کول نین اِک اکھوائیندا۔ اِکو گوہند اِکو سین، ساجن اِکو اِک جنائیندا۔ اِکو اتم آئے لین، بھگت بھگوت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، رام گوہند کرائے پہچان، بے پہچان اپنی نال ملائیندا۔

★ ۱۵ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلپ سینگھ دے گھر پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر ★

پچھوں ہر جی آیا آگے، اگلی کھیل کرائیا۔ غریب نانا لگے چنگے، گرمکھ روپ وکھائیا۔ نام رنگن اِکو رنگے، بن لاری رنگ رنگائیا۔ بھڑ بھڑ باہوں چُکے کندھے، ہر کابنی بے پرواہیا۔ دو جہاناں چھڈے دھندے، گرمکھاں سیو کھائیا۔ لکھ چوراسی جیو اندھے، اندھ اندھیر وکھائیا۔ بھگت جاناں ہر ہر بخشندے، بخشش اپنی رہیا ورتائیا۔ ویکھو ویلا آیا کندھے، کندھی والا آیا سچا ماہیا۔ ڈھولے گاؤ ساچے چھندے، شہنشاہ اپنا حُکم جنائیا۔ بن بندگیوں بنو ساچے بندے، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ جنم جنم دی تئی گنڈھے، گنڈھے چوٹھے جگ پوائیا۔ لگی پریتی اتم ہنڈھے، ملے مان وڈیائیا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا تیکھی دھار کھنڈے، سو گرمکھاں رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھا دُور آگا نیڑے رہیا وکھائیا۔ پچھوں نیڑے گیا آ، آآ اپنا کھیل کرائیندا۔ پروردگار بے پرواہ، پرواہ اپنی آپ رکھائیندا۔ جن بھگتاں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اِک اُٹھائیندا۔ نام نیا چپو لا، ساچا سٹیا سیو کھائیندا۔ بھڑ بھڑ بہیا گلے لگا، در گھر ساچا اِک وکھائیندا۔ جوتی جلوہ کر رُشنا، شبدي شبد ناد سُنائیندا۔ غریب نانا سگھڑ سیانے لئے جگا، سگھ آتم اِک وکھائیندا۔ راجے رانے دیوے ڈھاہ، چاروں گنٹ پھیرا پائیندا۔ پھرنہار جل اسگاہ، تھل اپنے چرن دبائیندا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، دُور ڈراڈا نیڑے ہو کے ملیا آ، مل مل اپنا راہ وکھائیندا۔ سیج سہنجی سوہے پھول، ہر چھپر اِک لگائیا۔ چرن چھپائے کنت کنتوبل، بے آنت بے پرواہیا۔ بھاگ لگائے گرمکھ کُل، کلوٹتا دیا کھائیا۔ ہرجن نہ جائے مات رُل، قیمت ہر جو آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، سیج سُهنجنی جوت زرنجی نورو نور کرے رُشنائیا۔ سیج سُهنجنی چٹی چادر، ہر پھولن رنگ وٹائیا۔ جس دے پچھے سیس دتا
 تیغ بہادر، سو تیرا نام لے کے آئیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں دکھیاں بھکھیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیج سُهٹائیا۔ ساچی سیج اُپر دھول، دھرنی دئے مان وڈیائیا۔ اُپر ویکھ گُرمکھ پُہل کول، کول نین خوشی منائیا۔
 جس نون کھندے نور الہی اول، سو عالمین پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیج ویکھے چائیں چائیا۔ ساچی
 سیج ربی ہس، بن دندان خوشی منائیا۔ مہر نظر میگھ گیا وس، گُرمکھ بستی اک پھرائیا۔ پُرکھ ابناسی آیا نس، دُور دُراڈا دُھردرگاہیا۔
 در آیاں سب دی پوری کرے آس، آسا اپنے گھروں ورتائیا۔ گُرمکھ آنت نہ ہوئے بے آس، امرت لکو جام پیائیا۔ چار جگ گراوتار بناؤندا
 رہیا اپنی شاخ، سیوا وکھو وکھ سمجھائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو جگاد کھیل کرائیا۔ جن بھگتان دیوے داد، دادو دیہرا لہنا آپ
 چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پھولن سیج رکھے یاد، جس پرہ ملن دی آس رکھائیا۔ میں زانا بابا آدم، در تیرے گیا
 آئیا۔ نال مائی حوا بنی خادم، خدی مان گوائیا۔ راگ سُنیا تیرا کن، کن آواز الہیا۔ دُور دُراڈے آئے چل، بن کے پاندھی رابیا۔ مہربان
 مہربان نگہ کر ساڈے ول، ول چھل نہ کوئی رکھائیا۔ اسیں پھر پھر تھکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھل، ڈونگھے ساگر پھیرا پائیا۔ کسے دواویوں
 سوال نہ ہو یا حل، ہلکا بہار نہ کوئی کرائیا۔ چوڈاں طبق نہ مٹیا سل، اگنی آگ نہ کوئی بُجھائیا۔ آب حیات نہ ملیا جل، سپر نیر نہ کوئی
 پیائیا۔ نو نو لہنی کھل، خلق دئے دُبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در تیرے وڈ وڈیائیا۔ فرش اُتے
 وسیں کہ عرش، عروج تیرا نظر نہ آئیندا۔ مہربان کر ترس، محبوب تیرا راہ آد تکائیندا۔ اتم کر کے آیا اپنا حرج، دھئے جوڑ واسطہ پائیندا۔
 انجیل فُرا نا چلائی طرز، تار ستار نہ کوئی بلائیندا۔ پیر پیراں تیری غرض، غرض کہ تیری اوٹ تکائیندا۔ گھر گھر پھرن دی چھڈی مرض،
 مُردا تیرے در سیس جھکائیندا۔ دھئے جوڑ کراں عرض، آرزو اپنی اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا
 ساچا ور، در تیرے پھیرا پائیندا۔ عرش اُتے تیرا عروج، بے عیب تیری رُشنائیا۔ نور نورانہ اک محبوب، وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا ملیا نہ
 کوئی ثبوت، صورت سچ نہ کوئی وکھائیا۔ میں منگان اصل نال سوڈ، تیرا لیکھا دئے مُکائیا۔ تیرا چُکیا ہزارا درود، علم عالم نہ کوئی پڑھائیا۔

اک تیری اکو درگاہ کوک، تیری بانگ صدا الائیا۔ میری اتم چکے چوک، چوکنہ ہو رہیا دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خالی جھولی دے بھرائیا۔ آدم کہے میں آیا آدم، ادنیٰ ہو کے سپس جھکائیندا۔ دے جلوہ اک باطن، بلم تیری آس تکائیندا۔ کلجگ ویکھو اندھیری راتن، چوڈس چند نہ کوئی چڑھائیندا۔ نال آئی میری ساتھن، پھڑ بابوں آپ وکھائیندا۔ دئے ہوئے ناتھ اناتھن، ناتھی ناتھ سیو کھائیندا۔ گھر گھر ملیا ساچا ساتھن، سنگی سنگ نہ کوئی وکھائیندا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھن، راکھی تیرے ہتھ وکھائیندا۔ دے سنہڑا ساچا پاتن، پاتی اکو منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے آس لگائیندا۔ آس در پروردگار، اکو اک رکھائیا۔ ویکھ نانی بڈھی نار، بڈھیپا رہی جنائیا۔ جنیپا کریا سرب سنسار، جگ چوکری کھیل کرائیا۔ پتر دھی گئے وسار، ساچا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ نبی رسول دے کے گئے لار، علامت اکو اک لگائیا۔ کلمہ پڑھ پڑھ کٹ کے گئے وگار، سرگن تن مات ہنڈھائیا۔ اچی کوک کردے گئے پکار، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اتم آوے سانجھا یار، یاری سب دے نال لگائیا۔ تکدے رہے راہ دوویں کنت بہتار، ناری نر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بڈھی مائی گائے ڈھولا، اکو اک جنائیا۔ مینتھوں پایا نہ جائے رولا، بلہین دئے ڈھائیا۔ کیوں کر کے بیٹھا اوبلا، مکھ آتم پردہ پائیا۔ ٹدھ بن نہ کوئی وچولا، اتم میلا لئے ملائیا۔ میں سن کے آئی در دروازہ کھولا، غریب زانیاں دئے وڈیائیا۔ میرا بڈھیپا مینوں دیوے جھکولا، قدم قدم نال ٹھکرائیا۔ میرا ویکھ پہلا جو بن جس ویلے پائی وچ ڈولا، نار سہاگن رُپ وٹائیا۔ پروردگار کیتا قولاً، قول اکو اک جنائیا۔ اتم آوے آپ مؤلا، مؤلوی رُپ نہ کوئی دسائیا۔ رنگ نہ جانے کوئی گورا سؤلا، صاحب سچا بے پرواہیا۔ ہوؤلا کرے بہار دھوؤلا، دھرنی اپنی دیا کھائیا۔ بل رکھے اپنے ڈولا، جوان مرد وڈ وڈیائیا۔ دو جہان وکھائے اپنا پؤلا، کوئی تاب نہ جھلے رائیا۔ شہنشاہ شاہ میرا دولہا، دولت ہتھ نہ کیسے وکھائیا۔ تیرے آگے پردہ پھولا، نیتز نین نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بڈھی نڈھی ویکھ وکھائیا۔ مائی حوا ہوئی بڈھی، آنت بڑھیپا آیا۔ کلجگ اتم پائے لڈی، چاروں کُنٹ کھیل وکھایا۔ آدم رہی کوئی نہ سدھی، سدھ بڈھ نہ کوئی جنایا۔ اکو رمز تیری سچھی، رحمان پھیرا پایا۔ مینوں بھیو دس گجھی، کس بدھ اپنا راہ چلایا۔ ہتھ ڈنگوری پھڑ کے بھجی، بلہین دیا کھایا۔ ہتھ وچ خالی لے کے آئی کنجی، جس

وچ دو جہان بند کرایا۔ جتھے پیر پیغمبران گر اوتاران دی بند کیتی رچی، ہوکا کوئی لین نہ پایا۔ وچ وست رکھی اکو سچی، وست اپنا نام وڈیایا۔ مینوں اتم سارے کہندے لچی، میرا مان نہ کوئی رکھایا۔ میں در در پھردی کتی، وانگ کوکراں پھیرا پایا۔ بھڑی میرے خدا میں گئی لٹی، سر ہتھ نہ کوئی ٹکایا۔ گانا ربیا نہ میری گئی، مہندی رنگ نہ کوئی جنایا۔ میں ہن رہواں کیوں چھپی، مگدھ مورکھ کیوں کیوں جایا۔ میری جان نہانی دی کیوں نہ چھٹی، تیرے در اُتے واسطہ پایا۔ پُرکھ ابناسی ہس ہس کہے ہن ویکھ اپنی رُتی، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ اُمت کولوں پھر جا کے پُچھیں، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ جس چڑھائی اتم اسمانا گڈی، سو خاک ربیا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل ربیا رچایا۔ آدم آیا باہر بھاجا، بابل ربیا جنائیا۔ چوڈاں لوک ماردا رہوں واجا، اپنا حُکم منائیا۔ کھیل کھیلدا رہوں مکہ کعبہ، حُجرہ حق جنائیا۔ اتم تیری کوئی نہ رکھے لاجا، سارے گئے پلُو چُھڈائیا۔ ہن کیوں آیا در بھاجا، ننگی پیریں پھیرا پائیا۔ کتھے گیا تیرا اُمتی راجا، عُمَر آرزو جس ہنڈھائیا۔ اُٹھ اُٹھ مار نبی نوں واجاں، نعرہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بڈھا کہے میرا گیا بل، بل نظر کوئی نہ آئیا۔ تھک تھک میں آیا چل، اپنا پندھ مُکایا۔ پچھے موڑ مُول نہ گھل، راہ نظر کوئی نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دتا ساچا ور، تیرے چرن سیس جھکایا۔ آدم حوا کرے پُکار، دھئے جوڑ سرنایا۔ کھیلے کھیل اپر اپار، جیو جنت جگ جایا۔ اتم خالی دسے پاسا ہار، جت رُپ نہ کوئی وٹایا۔ اسیں سُنیا وشن برہما شولے اُٹھال، سویا کوئی رہن نہ پایا۔ گر اوتار کیتے کنگال، پیر پیغمبر در وکھایا۔ دو جہان ہوئے بے حال، بہل چوڈاں طبق کُرایا۔ میں سب دا ویکھیا حال، خالی ہتھ رہے وکھایا۔ اسیں بڈھے انت کنگال، ساچا سنگ نہ کوئی کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ تخت اُتے لایا آسن، آسن اُتے ابناسی ڈیرہ لائیا۔ کھیلنہارا کھیل پرتھمی آکاشن، آکاش آکاشاں اُتے سمائیا۔ آد جگادی کھیل تماشن، خالق خلق ویکھ وکھایا۔ آدم حوا داسی داسن، سیوک سچ جنائیا۔ جے کٹاؤنی انت پھاسن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ سُنو حُکم سچ دلیل، تعمیل آپ کرائیندا۔ ہر بھگت بناؤنا اک وکیل، عدالت حق اک سمجھائیندا۔ جس بستر پھرے نیل، سو تاج سیس ٹکائیندا۔ در دوارا کرو اپیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سنت دوار اک جنائیندا۔ سنت دوار وسے کرتار، پروردگار دیا کھائیا۔ آدم حوا لہنا دینا دئے قرض اُتار، پچھلی باقی جھولی پائیا۔ آگے کرے سچ وبار، ہر صاحب سچا ماہیا۔ بھگت دوارا بھگونت دوار، سری بھگوان آپ سُنائیا۔ سچ دباڑے چل آکرو نمسکار، ویلا وقت آپ جنائیا۔ چھپی پوہ کھیل اپار، ہر خالق آپ کرائیا۔ آدم حوا ویکھے دوویں کنگال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچا دیوے اکو سدا، آد اپایا اتم بدھا، آپ وسے باہر دواری حدا، حد اپنی سب نوں رہیا وکھائیا۔ نہ ولدیت نہ کوئی ولی، ولی عہد نہ کوئی جنائیا۔ آد جگاد بندا رہیا چھلی، ول چھل سب نوں رہیا پائیا۔ کیسے نوں کہے نوں نار سوانی سلکھنی سچکھنڈ دی کلی، کیسے نوں گلشن روپ وکھائیا۔ اتم پھڑ کے سارے پیراں ہیٹھاں دیوے ملی، رگڑ رگڑ نال بدلائیا۔ جگاد اکو جوت بلی، جگ جگ نور نور وچوں پرگٹائیا۔ آپے پھل آپ پھلی، آپے پتھڑ ویکھ وکھائیا۔ آپے ہوکا دیوے گلیو گلی، دو جہان گلی آپ بنائیا۔ آپے ہوئے بھلیو بھلی، بھالیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی دسے کھیل جھلی، جس دا کوئی بھيو نہ پاوے رائیا۔ کیسے دسے میں ہاں کی، کی کھیل کرائیندا۔ کتھے رکھنی اپنی نہہ، کھیڑا کتھے وسائیندا۔ کتھے بیجیا اپنا بی، پھل پھلواری کتھے لائیندا۔ نہ جیون نہ جی، نہ جگت کوئی بنائیندا۔ نہ دھرنی نہ سین، ونڈن ونڈ نہ کوئی وکھائیندا۔ نہ بکری نہ شیعہ، نہ بھو بھیانک اپنا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ کی دسے میں ہاں کھیڑا، کی کی کرے پڑھائیا۔ کڈا وڈا میرا ویہڑا، جس گھر اپنا چرن ٹکائیا۔ کڈا سوہنا لگے کھیڑا، جس گرہ اپنی جوت کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ وڈا نہ چھوٹا نہ پتلا نہ موٹا نہ کھرا نہ کھوٹا، کھوٹا کھرا آپ کرائیا۔ آگے حال کی دسنا بہتا، پڑھیاں بھيو کوئی نہ پائیا۔ آپے جوتی آپے جوتا، آپے جوترا لائے واہو داہیا۔ آپے ہالی آپے پنجالی آپے جیوڑا پھڑے سوٹا، آپے دو جہان ہکے واہو داہیا۔ آپے کیسے جٹ بن لنگوٹا، اتم کلجگ سروں پھڑیا جھوٹھا، مار ٹھڈے رہیا بلائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے پھوکا، وید پُران شاستر سمرت جگت گیان انجیل قرآن کھانی بانی باہروں دیندی رہی ہوکا، اندر وڑ نہ کوئی جگائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھنہارا چاروں کُنٹ پیا سوکا، پیر پیغمبر دے گئے دھوکھا، دھوآں گھر گھر گئے تپائیا۔ آنت ہار کے کہہ کے گئے پروردگار ویکھے آن کے موقع، حاضر حضور سچا ماہیا۔ بن بھگتاں کیسے کایا

مندر اندر صاف نہ کیتا چوٹکا، جگت سوانی سُچجی نظر کوئی نہ آتیا۔ گرسکھ تیرا پریم پٹنا پوٹنا، گوبند گیا نہ کدے اوٹنا، گرمکھ اپنے نال ملائیا۔ بھڑ باہوں پھڑایا پونچا، ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ کلجگ چاروں کٹ بھونکا، رولا بکے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا لیکھا آپ مکائیا۔ مہر حضور دی بڑی تیکھی، چیر چیر پوائیا۔ جس دی دھار گوبند لیکھی، لکھ لکھ لیکھی قلم شاہیا۔ بن پڑکھ اکال ساچی نہ کھئے بنائے سکھی، سکھیا سچ نہ کھئے جنائیا۔ کوٹن کوٹ ترسن منی رکھی، من سن دھیان لگائیا۔ گھر جا کے پرہہ کسے نہ پائی بھکھی، درس کر ترس نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ اتم جن بھگت دوارے کرے کھیل اندھئی، اندھڑی کار کھائیا۔ دھردرگاہی بن ہلکارا، لے کے آیا چٹھی، ڈاکا گھر ڈاک پچائیا۔ اپنی ہتھیں پرہہ ساچے لیکھی، لکھنہارا ہور نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتو تھائے پچھے گھر آئے کھاؤن زکھی مسی، ٹگر ہتھان اُتے رکھائیا۔ نہ کوئی وار نہ کوئی تھتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ اپنی دھار رکھے نکئی، نکا وڈا سچا ماہیا۔ جانے کھیل جیو جی کی، سر سر رزق سبائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے کھیل خالق خلق مہان، آدم حوا اندر حد، حکمے سد ہائیا۔ دُور ڈراڈی آئی سدئی، سدا ہر جنایا۔ ہتھ وچ روٹی دے آدھی، پانی چھتا نہ کھئے پھڑایا۔ رووے گراوے بھڑی میں اگوں پچھوں کڈھی، میرا ہونے نہ کھئے سہایا۔ میں دنیا ساری چھڈی، چھڈیا ملک پرایا۔ لوک مات پھیر نہ چڑھاں گڈی، سفری سفر نہ کھئے وکھایا۔ میرا پچھلا لیکھا سٹ وچ ردی، اپنی ہتھیں دے پڑایا۔ پڑکھ ابناسی دیاوان بنا اپنی بالی نڈھی، پتری پتراں نال ملایا۔ چرن پریتی تیرے لگی، لگی توڑ نہایا۔ میرا پردہ اتم کجی، تون کجنہار اکھوایا۔ ویکھیں لڑ چھوڑ نہ بھجیں، بھجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ رچایا۔ سارے رل کے کرو جاسوسی، ہر جو کی کی رہیا لکائیا۔ ساڈے کولوں کرے کنجوسی، وست ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ اتم ساڈا حق مؤروسی، مُفت وچ لٹنی، نہ لگے پیسا دھیلا رائیا۔ اسیں وینہدے آپ پہنے تن سوسی، الفی چولے رہیا ہنڈھائیا۔ دن رات لکھدے در گھر بن کے منشی، چوری چوری دھیان لگائیا۔ جس ویلے پرہہ مات لوک دی بدلے کرسی، عرش قُرس ویکھ وکھائیا۔ اوسے ویلے کراں گے پھرتی، جاچ باہمن رہیا سکھائیا۔ زریدار پاواں گے کُرتی، کُریاں مُنڈیاں رنگ چڑھائیا۔ سورن کٹورے وچ دیاں گے گڑھتی، رس انگلاں نال مکھ لگائیا۔ پھر بدلے نہ ساڈی سرتی، شبد شبد وجے ودھائیا۔ نظر آئے

اکال مورتی، نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ اگوں آکر کے لنگھاں کے مؤبر دی، بن پچے ٹھاں کے واہو داہیا۔ دو جہان کہن کے ویکھو کل سؤریہ دی، بل اپنا رہے وکھائیا۔ واٹ رہے نہ نیڑ دُور دی، گھر گھر وچ وچے ودھائیا۔ ریتی چکے چمیار چوہڑ دی، چمیار سب دا لیکھا مکھائیا۔ ترسنا مکے بہشتی حور دی، حوراں گرمکھاں دیاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ اکو گل سچ شعور دی، شہنشاہ کرے پڑھائیا۔ ملنی ہونے حق محبوب دی، محبت اپنے نال لگائیا۔ ہنڈی چکائے اصل سؤد دی، ہنڈیاں والے چرن لگائیا۔ کھیل کرائے سچ حدود دی، حدود وندے تھاون تھائیا۔ سرشتی رچنا نیست و نابود دی، نشان کئے رہن نہ پائیا۔ گرسکھی اچھلی تپدی گددی، گد کد خوشی منائیا۔ جو اتم کلجگ بچھدی، پرہ چرناں نال لچھدی، رچی اکو دھیان لگائیا۔ آگے گل ساری مکدی، جس نوں گھر آ کے مل جائے سچا ماہیا۔ سرشتی اوہدے چرناں اُتے جھکدی، جوں پورن وچ پریشور بیٹھا آسن لائیا۔ ہن گل نہیں رہ گئی لکدی، اچی کوکو دیو دہائیا۔ گرسکھ ویل کدے نہ سکدی، گوہند بوٹا گیا لائیا۔ مائی حوا آ آسکھاں کولوں پچھدی، میرا دسو سچا ماہیا۔ اوہ ویکھو تہاڈے پچھے لکدی، نیتز نین رہے شرمائیا۔ ہتھ جوڑ گوڈیاں تائیں جھکدی، کلمہ کلام رہی گائیا۔ میری زبان کہنوں سکدی، مہربان تیری وڈیائیا۔ کدے بہندی کدے اٹھدی، ہتھ اگانہ اگانہ ودھائیا۔ خیر منگے اپنی ککھ دی، جس ککھ وچوں بھگتاں لیا جائیا۔ ماں پتران کولوں پچھدی، سچ دسو تہاڈا پتا تہانوں ملیا چائیں چائیا۔ جے ملیا اوہدے ول تھو، پھڑ لو جا کے بانہیا۔ میرا حال تسیں دسو، موہے کلی لے گل لائیا۔ پھیر پرہ چرناں وچ وسو، وستی بستی بادِ سحر سُنو بانگِ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کہانی آپ جنائیا۔ تیری کہانی پرہ عجیب، سُن سُن ہونے حیران۔ دُور دُراڈا آیا نزدیک، ہویا بے پہچان۔ کلمہ بن لاشریک، قلم نال چاڑھے طوفان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جُدا نہ ہونے کدے جذبات، جذب اپنے وچ کرائیا۔ کہن سُنن دی پچھے رہ گئی بات، ہن کرنی کر وکھائیا۔ صاحب دیونہار نجات، نیچھاور اپنا آپ کرائیا۔ کر کے گھاؤ لایا گھات، گہرا گورا آپ وکھائیا۔ جس چرن بندھایا نات، بندھن اپنا آپ پائیا۔ ہر سنگت بنائی جماعت، سوہنگ پٹی آپ پڑھائیا۔ دوس زین دیوے ساتھ، ساچا سنگ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پاتشاہ شہنشاہ سچکھنڈ رکھے نواس، سچکھنڈ نواسی کہے میں بھگتاں سیو

کہاٹیا۔ کر دیدار ہوئے نراس، گرمکھ عید چند دکھاٹیا۔ پرہ نوں ہور کم کپھڑا خاص، جس وچ بیٹھا دھیان لگائیا۔ صرف اکو گرمکھ ملن دی رکھے آس، جگ جگ آسا آپ ودھائیا۔ پاربرہم پرہ چل کے آیا تھائے پاس، اپنا پنڈھ مکائیا۔ بئن تسان دینا ساتھ، تھائے پچھ بنے راہی آ۔ کرے کھیل الکھنا لاکھ، لیکھا لیکھت نہ لکھیا جائیا۔ بھيو دسے وچ ہاس بلاس، اندر وڑ کٹاں وچ نہ کچھ سنائیا۔ جو کچھ رکھیا اپنے پاس، سو گرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ نہ ہوئے وفات، کفن دفن دفعہ وچ نہ کیسے لکھائیا۔ جمع تفریق ویکھے تقسیم، ضرب اپنے نال دوائیا۔ الفیے نوں نقطہ میم، مسل ہر جو رہیا بنائیا۔ سے صواد ویکھے سین، سینہ چاک آپ کرائیا۔ یے جے دیوے یقین، یادداشت اک بنائیا۔ طوئے تے کرے تلقین، یے جے حکم آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چار چار وڈیائیا۔ ضرب کہے میں کیتا صبر، صبر پیالہ پیتا۔ گرمکھاں ملیا شیر ہر، گرمکھ اپنے جہا کیتا۔ ہر سنگت بنایا تیر، پتر دھیان بنیا میتا۔ گھر دکھایا اُتے امبر، ناتا توڑ مندر مسیتا، ساچا رچ اک سوہیر، کرپا کھیل مات انڈیٹھا۔ سچ سوامی ہر بہر تیر، پرہ بنیا اکو میتا، کوڑی کرپا میٹ اڈمیر، ہرجن کرے تھانڈا سیتا، جس دی صفت کردے پیر پیغمبر، سو بھگتاں سنائے اپنا گیتا۔ جس نوں لبھدے ڈونگھی گندر، سو لہنا چکائے ہست کیتا۔ او لنگھ کے ویکھو گرسکھ اندر، جس گھر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بیٹھا نہ مریا نہ جیتا۔ مرے جیئے نہ کھائے کچھ، خالق خلق کھیل کرائیا۔ گرمکھاں کولوں لو پچھ، سچ سچ دین سمجھائیا۔ نہ رُوح نہ دسے بُت، پنج تت نہ کھئے ہنڈائیا۔ نہ دھی نہ کوئی پُت، مات پت نہ کھئے بنائیا۔ غریب زانیاں گودی رہیا چُک، چُک چُک اپنی خوشی دکھائیا۔ جُگ چوڑی بیٹھا رہیا لک، اتم اپنا پڑدہ لاپیا۔ در آیاں امرت دیوے گھٹ، امیوں رس میگھ آپ برسائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں اُتے ہویا موہت، مٹی رکھی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سمبل سہائے ساچا کوٹ، نگری اُجگری آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر وڑ وڑ ڈیرہ لائیا۔

پروردگار چڑھ کے آیا گھوڑا، دُلڈل علی نہ کھئے وڈیائیا۔ پیر پیغمبر آ کے لاہو پیریں جوڑا، سچ آسن دینا وچھائیا۔ پُرکھ ابناسی لماں چوڑا، چوڑاں لوک آسن لئے لائیا۔ اوبنوں حقہ دیو چوڑا، سوٹا کھچے واہو داہیا۔ سوٹا کھچیا اندروں رس آیا کوڑا، سب نوں پچھ

تھائیں تھائیا۔ کیوں پریم تماکو پایا تھوڑا، سِنچ ہری کیری نہ کھئے کرائیا۔ ویکھو تھادی چلم کایا وچ ٹٹا روڑا، موری بند نہ کھئے کرائیا۔ تھادا
 نیچا نہ دسے کورا، نڑی حق نہ وچ پھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو سوٹا رہیا لگائیا۔ سوٹا لائے کھچے دو جہان،
 کھچ اپنی اک وکھائیا۔ دھواں دھار کرے زمیں اسمان، تارا چند مکھ شرمائیا۔ رہن نہ دیوے کوئی بے ایمان، بیوہ کرے سرب لوکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُقہ اک سمجھائیا۔ مارے سوٹا حُقہ کرے گڑگڑاہٹ، چوڈاں طبق پانی کھولیا۔ پیر پیغمبران پئی
 گھبراہٹ، کی کِریا کھیل مولا مولیا۔ جس دی دُور دُراڈی سُن دے رہے سنسناہٹ، سو آیا اُپر دھولیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس پچھلا پردہ پھولیا۔ پھڑ چھوڑا مارے پھوک، اپنا کھیل وکھائیا۔ پیر پیغمبران چوڈاں لوکاں دیوے
 پھوک، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پنج تت نہ دسے بھوتک بھوت، بھيو ابھید آپ جنائیا۔ رُوح بُت نہ رہے سبوت، سب دا لیکھا رہیا مکائیا۔
 اپنے چرناں نال چوڈاں طبق دئے قلبوت، اڑچن کھئے رہن نہ پائیا۔ کھیلے کھیل وڈ محبوب، موہ ناتا دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ چھوڑا حُقہ پتل نڑی، جُگ داتا ویکھ وکھائیندا۔ صدی چوڈھویں اتم گھڑی، گھڑیال اپنے نام وجائیندا۔
 اللہ رانی اتم ڈری، نیتر نین نین شرمائیندا۔ اُمت میری مات ہری، حاضر ہو نہ کھئے پچائیندا۔ کوئی نہ دسے خانہ بری، برے اعظم سرب
 گُرائیندا۔ ہر جو حُکم سُنایا اپنا کھری، خریدو فروخت آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر بن گئے شرعی، شریعت شریعت نال ٹکرائیندا۔ آپ بیٹھا
 سچ محرابے وچھا ساچی زری، سین اپنا نہ کیسے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیر پیغمبران حُقہ اک وکھائیندا۔
 پیر پیغمبرو ویکھو حُقہ، ہر حُجرے آپ وکھائیا۔ جس دا پانی کدے نہ مُکا، آب حیات ونڈ ونڈائیا۔ جس دے اُتے دیوے کوئی نہ ٹکا،
 مکھ بند نہ کھئے کرائیا۔ جس دا سوٹا لیندیاں ساہ کدے نہ سُکا، سُکے ہرے دئے کرائیا۔ جس دے پیتیاں ونگا نہ بھوئے مُکھا، رسنا دھواں دھار
 نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ ویکھو کھیل آؤ دوار، ڈھر درباری آپ جنائیندا۔ پیو
 سُلفا ایکا وار، سوٹا اپنے نام لگائیندا۔ اُلفت کرو پروردگار، صحبت سچ سچ جنائیندا۔ اپنی اُمت مارو مار، سُنت سب دی میٹ مٹائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چوڈاں طبق سچ سینگھاسن آپ لگائے پُرکھ ابناسن، نیل بستر بسن

بنواری کھیلے کھیل اگم اپاری، لیکھا جان اندر باہری، ظاہر ظہور روپ دھرائیندا۔ ظاہر ظہور آیا ظالم، ظلم سب دا ویکھ وکھائیا۔ اپنے حصے پہلوں ونڈ کے گیا اپنا کالم، حد اپنی آپ بندھائیا۔ اتم ویکھے ساری عالم، علما پردہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ حقے نال ویکھی حقی، حکم اپنا آپ جنائیا۔ اللہ رانی پھردی چکی، چوٹی سب دی آپ منڈائیا۔ آنت ہوئی تہائی بھکھی، ترسنا اگن نہ کھئے بھجائیا۔ اُمت اُمیتیاں نال ہوئی لُچی، اپنی پت نہ کھئے رکھائیا۔ دو کٹاں ہوئی بچی، چُکا سرتے بہار اُٹھائیا۔ مُلا شیخاں مُرشد نال نہ لگی رُچی، مُرید مُرشد نہ کھئے ملائیا۔ داہڑی مُندے رہے پھڑ کے کوچی، جھوٹھا صابن نال ملائیا۔ اندر وڑ کے کیسے نہ دسی ساچی سوچی، سوچنا نام نہ کھئے جنائیا۔ پرہ ملے نہ تاء دتیاں مُچھیں، مُچھاں سب دیاں رہیا کٹائیا۔ اپنے گل وچ پا کے آیا نائی گچھی، نام اُستہرہ تکھا رہیا کرائیا۔ جیہڑی چوٹی پروردگار نہ جھکی، سو سب دی دئے منڈائیا۔ اللہ رانی جے بنے نار پھینے کئی، کُٹ کُٹ باہر دئے کڈھائیا۔ جنہاں حقہ پیتا سوٹی، تنہاں دوزخ اگنی ڈاہیا۔ بہشت لئے نہ کھئے ہوئی، سچ نواب نہ کھئے ملائیا۔ جنہاں پیتی بہنگ بوٹی، بوٹا تنہاں رہیا اکھڑائیا۔ ہر جو چلی چال کسوٹی، کسر چھڈے نہ کوئی رائیا۔ سب دی بھتے پھڑ کے بوٹھی، گھسن مُک رہیا وکھائیا۔ کایا مندر پھڑ کے ہتھیں پٹی چوتھی، در دروازہ دئے بھٹائیا۔ لیکھا ویکھے عیسیٰ موسیٰ، مُفت اپنی سیو کھائیا۔ پروردگار پہلوں گھلے کرن جاسوسی، لوک مات حکم سنائیا۔ اپنی اصلیت دس خصوصی، خصلت سب دی ویکھ وکھائیا۔ اتم گھر گھر ہوئے مایوسی، ہنس مکھ نہ کھئے صلاحیا۔ کرے کھیل چینی روسی، چی بر جی نہ کھئے وڈیائیا۔ ازیں کرے اک حدیثی، سین ساڈھے تِن تِن ہتھ ونڈائیا۔ خالی کرے سب دی کھسی، کھہ کھہ مارے لوکائیا۔ نام اپنے مارے اکو سیٹی، گرمکھاں لئے جگائیا۔ نرگن بن کے آیا ٹیٹی، ٹیکٹاں سب دے ہتھ پھڑائیا۔ ٹوپی اندر نکي گیٹی، چلم کولیاں نال بھرائیا۔ آپے ویکھے پچھلی پیتی، اگلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نیڑے آئی صدی پیسی، بسترہ سب دا دئے بندھائیا۔ اپنی ہتھیں چکی پیسی، پیہن آیا سچا ماہیا۔ جے کوئی بچی رہ گئی جیتی، تِس جیون جُگت دئے جنائیا۔ ستجگ اکو جیہی ریتی، دوآ ایکا میل ملائیا۔ پرہ چرن لگے سچ پریتی، پریتی اک سکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پرکھنہارا سب دی نیتی، نیتیاں پھیرا پائیا۔ حقہ کہے گڑ گڑ کر کے دتا ہوکا، ہوئی ہوئی جگت جنایا۔ پُرکھ ابناسی اتم سب نال کرنا دھوکھا،

اچھل چھل دھاری اپنا ویس وٹایا۔ کسے ساہ لین نہ دیوے سوکھا، سوکھیوں اوکھا پنڈھ مکایا۔ اپنا کسے ہتھ نہ آؤن دیوے موقع، بیہو ابھیدا
بیہو چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کار اپنا آپ لایا۔

★ ۱۶ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی آسا سنگھ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ★

سری بھگوان تیری چالاکی، پروردگار بیہو کھئے نہ پائیا۔ جگ جگ مان دیندا رہیا پنج تت خاکی، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ امرت
جام پیاندا رہیا بن بن ساقی، مدھر پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کھولدا رہیا تاکی، جگت جھروکھا گنڈا لاپیا۔ آپ بن کے بیٹھا
رہیا عاقی، زیر زبر نہ کھئے جنائیا۔ شاہ سلطاناں چڑھاؤندا رہیا اُپر ہاتھی، ایراپت نہ مان جنائیا۔ گھوڑیاں اُپر زین پاکھر پاؤندا رہیا کاٹھی،
سولان کلیاں ونڈ ونڈائیا۔ اکھر وکھر دیندا رہیا داتی، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ گھر مندر سواؤندا رہیا کھاٹی، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔
چوڈاں لوک وکھاؤندا رہیا ہاٹی، روپ انوپ وٹائیا۔ چوڈاں طبقاں بن دا رہیا ساتھی، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ کدا رہیا کھیل دھرت
مات دی اُتے چھاتی، سرگن نرگن بے پرواہیا۔ گاؤندا رہیا آتم آرتی، گھرت دیپ کر رُشنائیا۔ سناؤندا رہیا ہندی اُردو گرمکھی فارسی،
فیصلہ اپنا نہ کسے جنائیا۔ پیر پیغمبر گھلدا رہیا سفارشی، لیکھا اپنے ہتھ جنائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن بناؤندا رہیا اڑھتی،
دھرت اپنا نام وٹا لگائیا۔ لیکھا لیکھ لکھ دسدا رہیا عبارتی، عدم اپنا نہ کسے جنائیا۔ دو جہان پھردا رہیا بن متعلچی، نرگن نور کر رُشنائیا۔
گھر گھر چلاؤندا رہیا خانہ باوارچی، باورچی اپنا ناؤں دھرائیا۔ جیو جنت بناؤندا رہیا لالچی، لالچ کرے جگت گڑمائیا۔ جگ جگ کدا
رہیا نالشی، نالش اپنی نہ کسے سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدا رہیا مالشی، مسلہ اکو اک اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیئی اوتار بھگت
اٹھاراں دس گر عیسیٰ موسیٰ محمد ہتھ پھڑاؤندا رہیا خالی بالٹی، نام پچھوں جھولی پائیا۔ لوک مات آ کے دین مذہب بن گئے پارٹی، ہر کا
پارٹ ادا نہ کھئے کرائیا۔ نام وہونا دس گئے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگھی غارتی، گھر گمبھیر نہ کھئے ملائیا۔ حقیقت حق نہ جانے کھئے پادری،
عیسیٰ موسیٰ نہ صفت صلاحیا۔ کرتا قیمت کھئے نہ جانے قادری، فُدرت بیہو کھئے نہ آئیا۔ سارے اپنی اپنی کر کے گئے بہادری، لوک مات بل

دھرائیا۔ چار ورن بنا کے گئے برادری، کھتری براہمن شوڈر ویش ناؤں دھرائیا۔ صبر پیالہ کیسے نہ دتا صابری، صدق سچ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ پروردگار بڑا چلاک، چنچل اپنا کھیل کرائیندا۔ کدے پاک کدے خاک، خاک پاک روپ وٹائیندا۔ کدے سجن کدے ساک، کدے ناتا توڑ ٹڑائیندا۔ کدے گیت کدے گاتھ، کدے گوہند ناؤں رکھائیندا۔ کدے چرن کدے نات، کدے مکھڑا مکھ بھوائیندا۔ کدے پتا کدے مات، کدے پوت سپوت سہائیندا۔ کدے ورن گوت ذات، کدے دین مذہب ونڈ ونڈائیندا۔ کدے شرع شریعت شاخ، کدے شناخت ویکھن آئیندا۔ کدے باطن ظاہر کر کر بات، کدے بیٹل روپ وٹائیندا۔ کدے پیر پیغمبران دیوے دات، کلمہ کلام جھولی پائیندا۔ کدے اپنی ہتھیں کر وفات، فاتحہ سب دا آپ پڑھائیندا۔ کدے خشت کدے ہات، کدے محلہ روپ وٹائیندا۔ کدے کھیل کھیلے کائنات، کدے کایا کعبہ کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ وڈ چلاک پروردگار، جگ جگ اپنی کھیل کرائیا۔ نرگن سرگن دے ادھار، سرگن نرگن راہ جنائیا۔ کیسے کھیہہ سیس پوائے چھار، دھوئی اگن رہیا تپائیا۔ کیسے جل دھارا دیوے ٹھار، حکمی حکم دے سزائیا۔ کیسے پھڑ پھڑ سٹے ڈونگھی غار، جوگ ابھاس کرے پڑھائیا۔ کیسے پڑھن لایا وچ سنسار، رسنا جہوا کر کر ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ وڈ چلاک بے پرواہ، بھیو نہ کھئے جنائیندا۔ آد جگاد جگاد آد لاؤندا رہیا داء، داؤ اپنا نہ کیسے سمجھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیندا رہیا ناں، آنت نشانہ سب دا آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی چلاکی بن اچگا، آپ کرائیندا۔ ہر جو ہئے اک اچگا، ول چھل کھیل کرائیا۔ اپنے ارادیوں ہئے پگا، کچی کرے سرب لوکائیا۔ اپنا بول کرے سچا، سچ ہور نہ کیسے سمجھائیا۔ بن مات گود اٹھائے جچا، سیر نیر اک پیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھالے نگا نگا سچا، لوک مات ونڈ ونڈائیا۔ اندر وڑے شبدی چچہ، بچپن اپنا دے سمجھائیا۔ ساریاں نوں کہہ کے آیا اچھا، بھیو ابھید نہ کیسے بتائیا۔ اک دسیا میں کروں تھادی رچھا، رچھیا اپنے ہتھ پھڑائیا۔ جو منگے تس پائے بھچھا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھانی بانی گاؤندے گئے قصہ، ہر دی قسم نہ کیسے سمجھائیا۔ کرن کرن ونڈایا حصہ، کرامات نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، دو جہان واہو داہیا۔ پُرکھ اکال بڑا لُچا، دو جہان کھیل کرائیندا۔ ساریاں کولوں اویلے لُکا، دِس کِسے نہ آئیندا۔ کِسے ہتھ
 پھڑایا حُقہ، کِسے چوٹی سیس مُنڈائیندا۔ کِسے پھڑٹنگایا پُٹھا، کِسے کھلڑی تن لہائیندا۔ کِسے نیہاں ہیٹھ دپائے پُنا، کِسے تتی توی اُتے بہائیندا۔
 کِسے دھار تلوار نال ٹگا، کِسے انگ انگ کٹائیندا۔ جے کوئی پُچھے کی کھیل کرے ابناسی اچتا، اپنا بھیو نہ کِسے سمجھائیندا۔ جُگ چوکڑی
 بیٹھا رہے رُسا، آگے ہو نہ کوئی پچائیندا۔ پرہہ ساچے آگے کوئی نہ غُصّہ، بہانا مَن مَن سب شکر منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ دس
 سکیا پرہہ دا جُسا، وجود نظر کِسے نہ آئیندا۔ کون سیجے سچ سنگھاسن سستا، کول نین ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ ویکھو ہر جو لُچا ٹھگ، ٹھگی سب دے نال کرائیا۔ پنج تت لا لا آگ، اگنی تت جلائیآ۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر لوک مات بھیجے وگ، واگی بن بن سچے ماہیا۔ اکو دسیا اچار چج، اچرج اپنا ویس نہ کِسے وڈیائیآ۔ کِسے مکے کعبے کراؤندا رہیا جج،
 کلمہ نبی امام پڑھائیآ۔ کِسے نام ست دتا دس، کِسے واپگرؤ صفت صلاحیا۔ کِسے رام رام دتا جس، کِسے کرشن کرشن سمجھائیآ۔ آپ دُور
 دُراڈا بہہ کے رہیا وس، اپنی لکویں کھیل رچائیآ۔ جُگ چوکڑی گا گا گئے تھک، اتم آپ ویکھن آئیآ۔ چاروں کُنٹ لاؤندے بھکھ، اگنی تت
 رہی تپائیآ۔ خالی دسے چوڈاں ہٹ، کیشن ونڈ ونڈ ونڈائیآ۔ چوڈاں طبق بنے ہٹ، بن سوانگی سوانگ وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہہ
 سرنائی گئے ڈھٹھ، اپنا آپ گوائیا۔ جوں بہاویے توں لینا رکھ، تیرے ہتھ تیری وڈیائیآ۔ ویکھ ساڈے خالی ہتھ، در تیرے دین دہائیآ۔
 جنہاں لکڑاں اُتے دتے رکھ، کایا ماٹی روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ دھوؤں دھار تیرا نور ویکھ سمرتھ، تیرے گھر وجے ودھائیآ۔ بن تڈھ کوئی نہ رکھے
 پت، پتونت میرے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھیو نہ کِسے جنائیآ۔ ہر جو لُچا ٹھگ
 چور، چوری سب دے نال کرائیندا۔ وسنہار اندھیری گھور، ڈونگی کھڈ کُندر ویکھ وکھائیندا۔ آگے لے سارے تور، تُرت اپنا حکم
 سُنائیندا۔ کوئی نہ سکے آگوں موڑ، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ نرگن سرگن دوویں جوڑ، دوئے دوئے اپنی کل ورتائیندا۔ اندرون باہرون
 دسے ہور، بھید ابھید آپ چھپائیندا۔ تِس آگے چلے نہ کوئی زور، زور جابر آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ گیان دھر دی بانی اپنی کرنی آپ جنائیندا۔

سچے تخت ہر جو بہندا، ہر بہہ بہہ کھیل کرائیا۔ ویکھنہارا چڑھدا لہندا، اتر پہاڑ بھیو چکائیا۔ اللہ رانی تیرا پا کے لہنگا، مکھ گھنگت رہی وکھائیا۔ پیر پیغمبرو اٹھو ویکھو پروردگار کی کی کہندا، دھر فرمانا آپ سنائیا۔ ویلے آنت کون رہندا، چوڈاں طبق صفا رہیا اٹھائیا۔ چار جگ گراوتاراں بھانا رہیا سہندا، اتم اپنا بھانا اک ورتائیا۔ جیو جنت دو جہان اکو گاہ گہندا، پھیرا اپنا نام لگائیا۔ شاہ سلطان سورپیر بن ڈھاپیوں ڈھہندا، منہ دے بہار سٹائیا۔ وہن وبا کے اکو نیں دا، نوح ندی نہ کوئی وڈیائیا۔ ناتا توڑے بہرا بہین دا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ہن ویلا نہیں نندرا وچ رہن دا، نیتز نیں دینا گھلائییا۔ وکھائے کھیل لاڑی موت ڈین دا، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ لیکھا جُکے ساک سجن سین دا، سگلا سنگ ٹڑائیا۔ حساب مکے لین دین دا، وحی کھاتا رہیا اڈائیا۔ بھیو چکیا سکھ چین دا، سہنجی سیج دئے کرائیا۔ لیکھا مکیا عین غین دا، لکھت سب دی رہیا مٹائیا۔ لہو لیکھے لگا حسن حسین دا، پیر پیغمبراں رہیا سمجھائیا۔ پتر ویکھے فاطمہ بہین دا، مہربان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔

۲۰۹

مُشکل کُشا ہونے فرور، موہ مُحبّت سرب ٹڑائیا۔ حُکمے اندر لا قصور، بے قصور قصور ٹھہرائیا۔ کی کیتا منصور، منصور سولی اُپر چڑھائیا۔ سب نوں کدا آنت مجبور، مُجرا جلوہ اک وکھائیا۔ اپنی ضرورت پوری کرے ضرور، ظہور اپنا لئے پرگٹائیا۔ مُشکل کُشا بڑا شعور، شہرت سب دی دئے گوائیا۔ زانی مردانی آئے طغیانی، طوفان اک چڑھائیندا۔ صدق صبوری ویکھ ایمانی، آمد اکو گھر وکھائیندا۔ برہوں تیر ویراگ کانی، قلبوت کایا آپ لگائیندا۔ جگت گائے جگت کہانی، بھیو بھیو نہ کھئے سمجھائیندا۔ اتم سب نوں کرے فانی، فتویٰ سب دے اُتے لائیندا۔ بیٹھا اک شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ سدا سہیلا اک لاثانی، لاشاں سب دیاں آپ دبائیندا۔ کیا کوئی دیوے قلم بیانی، ہر کلام کلمے وچ کدے نہ آئیندا۔ سب نوں کدا رہیا پریشانی، پرچہ حل نہ کھئے کرائیندا۔ نار مرد نار کہانی، کہاوت بغاوت عداوت علامت آپ لگائیندا۔

۲۰۹

سَت چت سدا سد چیتن، اند اپنا رس رکھائیا۔ لبھ لبھ تھکے سارے بہیتن، بھیو ہتھ کسے نہ آئیا۔ چل چل گئے نیتری پیکھن، بن بن پاندھی پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دواویوں باہر کھیڈن، ہتھ دہلیزاں نال لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا چت اند، نہ کوئی روپ نہ کوئی رنگ، نہ کوئی دھار نہ کوئی گنگ، نہ کوئی ناد نہ مردنگ، نہ کوئی کنگن نہ کوئی ونگ، نہ کوئی سہاگن نہ کوئی رنڈ، نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، نہ کوئی بندھن نہ کوئی بندھ، نہ کوئی واٹ نہ کوئی پندھ، نہ کوئی رسنا نہ کوئی دند، نہ کوئی برہم نہ کوئی ہنگ، کرے کھیل سورا سربنگ، سدا چت آپ اند، جیو پنڈ جس دات دتی ونڈ، کھیلے کھیل کوٹ برہمنڈ، جگ چوگری سب دے نال رہیا ہنڈھ، رسنا جہوا پائی گنڈھ، پریم پیار ڈوری رکھی تند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد چت اند، چرچا دے پرچہ مات کرائیا۔

۲۱۰

پورن پریشور بنیا آپ، پریشور پورن وچ سائیا۔ پورن کرے نہ کسے دا جاپ، پریشور پڑھن کتے نہ جائیا۔ پورن کرے نہ کوئی پاٹھ، پریشور کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پورن بنیا پرہہ دا ساک، پریشور پورن رہیا پرنائیا۔ پورن بنیا وچولا آپ، پریشور کری گھر کرمائیا۔ دوہاں رل کے اکو مل گئی ذات، جگ جگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ رل کے اکٹھی کرن بات، دوس رین صلاح پکائیا۔ پورن پچھے پریشور پائی وفات، اپنا حق رہن فگ دتا کرائیا۔ اندر وڑ گیا لے کے ڈونگھا کھات، ہٹ ساچا دتا کھلائییا۔ پریشور پورن دتی نجات، نشاور پریشور پورن رہیا کرائیا۔ کیا کوئی کرے ایتھے وضاحت، مسل سکے نہ کوئی لکھائیا۔ دفعہ حرف زیر زبر نہ جانے کوئی لغات، لگ ماتر نہ کوئی وڈیائیا۔ پورن پریشور اکٹھے ہوئے پہلی ویر پہلی رات، پوہ چھبی ملی وڈیائیا۔ دوہاں دا نہ کوئی پتا مات، ساک سجن نہ کوئی بنائیا۔ پورن ول جے کوئی لئے جھاک، پریشور آوے واہو داہیا۔ پریشور دا جے کوئی کھولے تاک، پورن آگے ہو کے بند کرایا۔ بن پورن کوئی نہ لگے گھاٹ، پریشور پورن ہتھ دتی وڈیائیا۔ پریشور پورن ملن آیا خاص، خواہش گوبند پور کرایا۔ پورن پریشور پوری کیتی آس، آس پریشور پورن رہیا کرایا۔ اک دو جے وچ رچ کے کیتا واس، اپنی رچنا پھیر بنائیا۔ پورن لئے پریشور سانس، ساہ ساہ پریشور رہیا سائیا۔

۲۱۰

پورن کھیل پرتھی آکاش، پرمیشور گگن منڈل پھیرا پائیا۔ دوہاں دی وشن برہما شو رکھی آس، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ پورن پرہ دی بنیا شاخ، پرمیشور پت ڈالی روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نیکی گل وڈی کر وکھائیا۔ وڈیوں ہوئی نیکی، پرہ ساچے کھیل رچایا۔ نیکیوں ہوئی وڈی، وڈ وڈا ویکھ وکھایا۔ پورن پرمیشور دو جہان کھینڈن کبڈی، حد اپنی نہ کیسے وکھایا۔ پچھلی کیتی سب دی رڈی، رندا اکو وار پھرایا۔ آگے حُکے اندرے بدھی، سر سکے نہ کوئی اٹھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں خالی کیتی گڈی، گدا چگر نہ کوئی پھرایا۔ آگے کھان توں ملے روٹی ادھی، ماہل پوڑے آگے نہ کوئی ٹکایا۔ ویکھو ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلدی رہی گڈی، حُکے اندر سرب پھرایا۔ اتم کیسے دی نظر نہ آوے ہڈی، پنج تت خاکی خاک سمایا۔ نہ کوئی پُشت نہ کوئی جدی، بنس سرینس نہ کوئی سہایا۔ سب دی پیندی گئی صدی، سدا ہر جو گھر گھر آپ سُنایا۔ پچھے کتھا کہانی لکھی رہ گئی بدھی، جگت سنڈیسہ اک الایا۔ اتم خالی جھولی بیٹھی ٹڈی، نیتر نین نین اٹھایا۔ جس آد جگاد جگا جگنتر اپنی سیکھیا وچوں اپنے کڈھی، سو صاحب کھیل کرایا۔ پورن پرمیشور اک دوہے نال پائی جھئی، پردہ پردہ مات چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیکی وڈی وڈی نیکی گل اپنے وچ رکھایا۔ نیکی کہے تے ہوئے نکا، نکا نظر کیسے نہیں آئیندا۔ وڈی کہے تے ہوئے وڈا، بھے سرب جنائیندا۔ ایسے کر کے پُرکھ ابناسی اپنا کھڑا چھڈا، پورن جگت وکھائیندا۔ کوئی کہے بڈھا نڈھا، جٹ ویس وٹائیندا۔ کوئی کہے مالشاں کرے ہڈاں، ددھ پی پی شکر منائیندا۔ کوئی کہے گھر آوے دتیاں سدا، در در پھیرا پائیندا۔ پرمیشور کہے پورن سب دی رکھے لجا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جس میرا پردہ کجا، سو پورن ہر گھٹ نظری آئیندا۔ دِنے راتیں پھرے بھجا، گرمکھاں درس دکھائیندا۔ گھر گھر اندر جا کے نچا، اپنا ناچ نچائیندا۔ لوں لوں اندر تیر نشانہ بن کے وجا، ساڈھے تن کروڑ اپنی جھولی پائیندا۔ آتم سیجا بہ بہ سجا، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ گرمکھاں درشن کر کر رجا، اپنی بھکھ سرب گوائیندا۔ پرمیشور کہے پورن میرا چچہ، پن بچیاں پیو کم کیسے نہ آئیندا۔ گوہند سورا ہویا سچا، جو اتم منگ منگائیندا۔ ہر کا چن نہ ہوئے کچا، کایا کچی ونگ رنگ چڑھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پورن پرمیشور ڈھالیا اکو سنچا، پارس پارس نال ملائیندا۔ نکا کہے ہوئے نکا، نکرمن آپ اکھوائیا۔ وڈا کہے ہوئے سری بھگونا، بھگون اپنا بھیو جنائیا۔ پورن

ویکھیا اکو چتہ، ہر چند آپ چمکائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن اکو حد اکو بنا، اکو ونڈ رہیا ونڈائیا۔ پرمیشور نال پورن مٹا، پرمیشور پورن
 سیس جھکائیا۔ لوکیں ویکھن بیٹھا اٹھاں، اندر کوٹن کوٹ برہمنڈ رہیا چھپائیا۔ بن گرمکھاں کوئی راگ نہ سنے کتاں، سرون سب دے بند
 کرائیا۔ ویکھو سیکھو تھادے چرن دھوے دھتہ، پرہ جو دیونہار وڈیائیا۔ نام دیو آئے بہتا، جس دی چھری چھن چھپائیا۔ ہر سنگت تیرا
 ویکھ پیار در دوارے اوہ وی مٹا، اپنا مان گوائیا۔ کی ہویا میں بھوگ لویا چھتا، سیکھ گاگراں رہے رڑھائیا۔ جنہاں پچھے ہویا جھلا، اپنی
 جھلک وکھائیا۔ اوہ روندی آئی رانی اللہ، گل واسطہ رہی پائیا۔ دروبی میرا پھڑ پلا، میری لاج نہ کھئے رکھائیا۔ چوڈاں صدیاں کٹیا چھلا،
 تیری اکو آس تکائیا۔ میری مینڈھی پٹے بورا ککا پلا، بیٹھا دھیان لگائیا۔ میں کہہ کہہ تھکی ال لالا بسملا، بسمل روپ نہ کھئے وکھائیا۔
 چاروں کنت دسے فنا پھلا، فصیل کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرا اوچا سوہنا لگے ٹلا، جس دوارے آسن لائیا۔ جویں گرسکھاں ملن دا کیتا حیلہ،
 بلت پلت پھیرا پائیا۔ تن بستر پہنے کالا پیلا لال نیلا، چٹا سوہا ویکھ وکھائیا۔ پروردگار صاحب سلطان سچ گوسائیں تون چھیل چھیلایا،
 شاہ پاتشاہ ناؤں دھرائیا۔ جتھے بھگت بنایا قبیلہ، اوتھے مینوں نال رلائییا۔ میں تگ کے آئی پچھلا وسیلہ، چوہاں یاراں وچوں ایہ نال لین
 ملائییا۔ میں کیتا نہیں کوئی وکیلا، بن نہانی پھیرا پائیا۔ تیرے ملن دا اکو حیلہ، پھیر ہتھ کسے نہ آئییا۔ جوں وزیر کشت دیوے شہنشاہ،
 بادشاہ اپنے حکم بند کرائیا۔ میرے پچھے کیوں ہوئیوں ڈھیلا، اپنا مکھ بھوئییا۔ میں چوڈاں لوک چکی چلاؤندی رہی پا کے پیہن گیلا، ہتھ
 ہتھو ہتھیں پھرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نگا وڈا وڈا نگا دوہاں لگائے اپنا ٹگا، ایک اکو اک
 جنائیا۔ نگا کہے ہوئے ناکارہ، نکٹ ورتی نہ کھئے اکھوائیندا۔ وڈا کہے بنے سیکدارا، دو جہاناں حکم منائیندا۔ دوہاں تون کیتا آپ کنارہ، پورن
 پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آپ وکھائیندا۔ ایتھے اوتھے دے سہارا، صاحب صابر ویکھ وکھائیندا۔ حکمی حکم حکم ورتارا، حاکم حق حق
 سمجھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیندا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارا، پیار بھگتاں نال پرنائیندا۔ باہروں دسے جٹ گوارا،
 اندر گورھا رنگ چڑھائیندا۔ باہروں دسے کیس سیس دستارا، اندر نورو نور ڈگمگائیندا۔ پرمیشور پورن پورن پرمیشور وڈیاں نیکیاں نال
 کرے اکو وارا، وڈا پرمیشور نگا پورن، بن نکه پورن پرمیشور کم کسے نہ آئیندا۔ دوہاں مل کے کرنا کم سنپورن، پورنا اپنا آپے پائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، نگا وڈا اکو رام، وڈا نگا اپنا روپ وکھائیندا۔

پورن پرمیشور کہنا نہیں دوش، پرمیشور پورن رنگ وکھائیا۔ سچکھنڈ جو بیٹھا رہیا خاموش، خواہ مخواہ اپنی کتھا سُنائیا۔ سرشٹ سبائی ٹکانے لیا ہوش، ہوشیار ہویا سچا ماہیا۔ راجے رانے جنگلاں وچ پھرائے خرگوش، کلجگ کوڑی کیریا کتے مگر لگائیا۔ نو سو چورانوے چوگرئی پچھوں چڑھیا جوش، اپنا بل دھرائیا۔ کھوجیاں کوئی نہ کڈھے کھوج، کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے روزیاں وچ روز، فاقے مر مر دین دُٹائیا۔ جس دی نانک سوچدا گیا سوچ، سوچ سوچ نہ کھئے جنائیا۔ جس دی گوبند رکھی لوچ، دھئے لوچن دھیان لگائیا۔ سو صاحب گیا پھنچ، پورن پورن وچ سائیا۔ لیکھا جانے لکھن کروچ، پشکر جنبو ویکھ وکھائیا۔ سان سلمل ہنڈھائے اپنا شوق، شوقین بنیا بے پرواہیا۔ کشا مانے اکو موج، کشلیا بیٹا رام آسا پور کرائیا۔ کرے کھیل بن لشکر فوج، کھنڈا تیر نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حکمے اندر حکم چلائییا۔ وششٹ کول گیا رام، رام پیا سرنائیا۔ رام منگی دات نام، نام رام جھولی پائیا۔ وششٹ کر پرنام، پرانا یام لیکھ چکائیا۔ رام کہے دے پیغام، حکم سچ سُنائیا۔ وششٹ کہے رام جس تینوں بنایا رام، سو رام اتم کل آوے واہو داہیا۔ جس دا ہڈ ماس ناڑی نہ چام، دسر تھ بند نہ کھئے اکھوائیا۔ سو رام بے پہچان، روپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میری کشا کر دھیان، جس اُپر آسن لائیا۔ تیری دشا کرے پروان، دہسر مار نہ کھئے وڈیائیا۔ حکمے اندر کھیل کرے حکمران، بنباس کٹن کھئے نہ جائیا۔ ہنونت رکھے نہ کھئے دھیان، سگریو سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیر پھڑے نہ کھئے کمان، چلہ ہتھ نہ کھئے لٹکائیا۔ کر کیریا مارے اکو بان، کھانی بانی سب دی ہوش بھلائییا۔ آپ بنیا رہے بے پہچان، پہچان پورن روپ وٹائیا۔ جے کوئی لبھن جائے نشان، نشانہ ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جے کوئی کہے وشنوؤں بھگوان، وشنوؤں بن کار کھائیا۔ سب نوں دیوے آتم دان، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ پہلوں پورن روپ بن کے جائے رام، پورن رام روپ وکھائیا۔ پھیر کم کرے نشکام، نسچا سب نوں آپ دیوائیا۔ پراپر پراپیگنڈا نہ کرے کوئی جہان، سادھ سنت دُور جا جا نہ

کرے کھئے شنوائیا۔ ساریاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں لئے لگان، جو اپنی ونڈاں ونڈ ونڈاں گئے پائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا پورن اندر وڑ کے دئے فرمان، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سارے چرنیں ڈگو آن، دسترہ بیٹا رام بھجے واہو داہیا۔ چلو درشن کریئے سری بھگوان، جس ساڈی بنت بنائیا۔ غریب نائیاں دیوے مان، منسا اپنی نہ کھئے رکھائیا۔ باہروں دے مورکھ انجان، اندر سمرتھ کھیل کرائیا۔ بن پورن کلجگ آنت کیسے دی نہ ہووے کلیان، پُرکھ ابناسی مہر لگائیا۔ پھر کے ویکھو سارا جہان، سادھاں سنتاں ڈیرہ ربیا ڈھاہیا۔ صرف خالی رہ گیا پین کھان، اندر جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ جھوٹھے نین سرب شرمان، آگے اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ دُوروں دُور سرب ڈران، جے آگے آوے تے بھجن واہو داہیا۔ کبیر نانک بیٹے حیران، ہر جو کی کی کھیل رچائیا۔ پون پانی نین شرمان، رو رو نیناں نیر وائیا۔ اگنی آگ ہوئی قربان، کر بلا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ آربلا چُکی وچ جہان، آرزو کوئی نظر نہ آئیا۔ پورن پرمیشور ملیا آن، آن سب نوں رہیا پائیا۔ سرشٹ سبائی دے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہاراج شیر سنگھ نظر کیسے نہ آئیا۔ ویکھو بنیا ہر شیطان، شرع الٹی آپ چلائیا۔ نرگن و سیا آپ امام، سرگن پردہ اُتے پائیا۔ پورن کریا پورا کام، نہکرمی کرم کانڈ نہ کھئے جنائیا۔ گوہند کیتی آپ پہچان، پچھلا پردہ رہیا چُکائیا۔ سمبل کھپڑا کر پروان، پروانہ گھر گھر رہیا پُچائیا۔ بالا نڈھا نوجوان، بڈھا اپنا روپ وٹائیا۔ ایکا نایاں ہو پردھان، سال انیویں خوشی منائیا۔ مچھ پُھٹ نوجوان، کچھ کچھ اپنا حال سنائیا۔ سمرتھ پُرکھ پُرکھ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پورن پرمیشور سری بھگوان، جگتیشور رمیشور مہیشور تم م م تم اگم نیکم نیک آپ رکھائیا۔ میرے ماہی سویمبر رچیا، دو جہان وجی ودھائیا۔ نانا تٹا کوریاں کچیاں، کچئی گنڈھ رہن نہ پائیا۔ ملیا میل گرسکھان سچیاں، جنہاں ستگر سچا ملیا چائیں چائیا۔ ویکھو مان دیوے اپنے پچیاں، گل پھولن ہار پوائیا۔ لوں لوں اندر وڑ کے رچیا، رچ اپنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکھے اندر حُکم وڈیائیا۔ سویمبر رچے آپ نرنکار، نرگن نرگن کھیل کرائیندا۔ سرگن سرگن کر تیار، ستگر اپنا میل ملائیندا۔ جوت اکالن کر وچار، شبد دلان ویکھ وکھائیندا۔ نار کنت کنت نار سوہے اک دوار، در مندر بنک وڈیائیندا۔ گُرمکھ میلا گُرمکھ دھار، گُرسکھ گُر گُر گور سہائیندا۔ بن وچولا ایکنکار، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیندا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند الائیندا۔ کر کریا ہر سنگت پایا اپنا ہار، ہر کے پوڑے آپ چڑھائیندا۔ آگے جا کے ویکھو

بہار، شہنشاہ اپنا رنگ دکھائیںدا۔ استری پُرش ناری نر اپنی گود لے بٹھال، سرتے اپنا ہتھ ٹکائیںدا۔ اوتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، کنگالان
 اپنے سنگ رکھائیںدا۔ ویکھو بنیا آپ دلال، بن پیسیوں بن وڈھیوں، بن رشوت رچھیا سرب کرائیںدا۔ جوں پردیسی ماں پیو پت لین جائے
 گڈیوں، جگت مثال دے سمجھائیںدا۔ توں ستگر سرت سوانی وچوں کڈھے ہڈیوں، آتما پرماٹما اپنے نال ملائیںدا۔ ناتا توڑے چار کھانی
 رنڈیوں، کنت سہاگی اک دکھائیںدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھولن ہار ہر کے ہر جو ہر سنگت گل پوائیںدا۔ ہر
 سنگت ہر جو پایا ہار، ہر کی پوڑی آپ چڑھائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی کھئے نہ ہوئے خوار، خواب وچ نہاؤن کھئے نہ جائیا۔ گھر بیٹھیاں
 دیوے پُن صواب، صبر سنتوکھ جھولی رہیا بھرائیا۔ کم کردیاں سرنواں کرو آداب، گھر بیٹھیاں لیکھے لائیا۔ مؤت لاڑی نہ دئے عذاب، رائے
 دھرم نہ آنت سزائیا۔ آگے ویکھو وجدی رباب، بن تندى تند وجائیا۔ جس نے لیکھے لایا کنڈھی جا آقاب، کرنی کرتا بھل نہ جائیا۔ سو
 کنڈھی والے سدے ساتھ، کنڈھا اکو گھر دکھائیا۔ ویکھو چرپٹ پائے کان، مدرا نظر کھئے نہ آئیںدا۔ ہر جو سب نون ویکھے اکے گھاٹ، پتن
 اپنا اک سمجھائیںدا۔ آو رل مل کرئے سچے بات، دیوا بتی سب دا گل کرائیںدا۔ جن بھگتاں پت لے راکھ، راکھی دوسرین کرائیںدا۔ ہر
 سنگت وچ منکھ رہن نہ دیوے نار کذات، جو جن رسنا ماس شراب چاہ لگائیںدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، اپنا حکم کرے
 کرڑا، سب نون لائے رگڑا، ویکھو گھر گھر پیندا جھگڑا، دگر دگر گھوڑا اپنا آپ دوڑائیںدا۔ دگر دگر دوڑے گھوڑا، گھر کی سب نون رہیا
 دکھائیا۔ چوتھے جگ چکيا پوڑا، پوڑی ڈنڈا سب دا رہیا سٹائیا۔ سب دا میدان کرے روڑا، منزل اپنے ہتھ رکھائیا۔ اتم دیوے جواب
 کورا، لیکھا مٹے قلم شاہیا۔ سب دے کول رہ جائے جھورا، ملے میل نہ سچے ماہیا۔ جس نے لیکھے لائے سنگھ ججھار فتح زورا، اجیت
 جت اپنے ہتھ رکھائیا۔ کدی کدی گرسکھاں نون مار دیوے ہنورا، دکھ دکھ نال لڑائیا۔ رسنا جہوا پائے شورا، ہر جو لاریاں وچ رہیا
 رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے اتم پرماٹم جڑیا جوڑا، جوڑی دو جہان دکھائیا۔ اک دو جے دی پے گئی لوڑا، لوہڑا کرے سرب لوکائیا۔ ویکھے
 سسے اُپر لگا ہوڑا، ہوکا دے دے رہیا سنائیا۔ ہنگ برہم پرہ ویکھے پھل مٹھا کوڑا، رس رسیا پھیرا پائیا۔ کلجگ جیو ہویا ڈورا، کتیں
 سن کھئے نہ آئیا۔ کلجگ سب دے نال کرے کھورا، خدی سب دے وچ وسائیا۔ پُرکھ ابناسی کرے کھیل وچ پھورا، پھرو منتر نام ست

نانک منگی اک مت، تت تت نال بدلائیا۔ سارے ستھر بہن گھت، وشن برہما شو ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ ابناسی کِریا یدھان ہو مہربان سب
 نوں مارے اکو لت، اُٹھو بھائی چلو واہو داہیا۔ اپنا لہنا لو چک، سب دے سر تے بہار بٹھائیا۔ کمر بندھو اپنا کس، قسم سب نوں رہیا
 کھوایا۔ سارے کہو ساڈی ہوئی بس، آنت چلی نہ کوئی چٹرائیا۔ زرگن برہم مایا برہم وچ گیا پھس، پاربرہم نہ کھئے ملائیا۔ ترسول سٹی
 شو جی ہتھ، اصول تیرا نہ کھئے بدلائیا۔ وشنوں بھنڈارا ہویا سکھ، سخی سرور کھیل رچائیا۔ گر اوتار ہو اکٹھ، پیر پیغمبر نال ملائیا۔
 لوک مات ویکھن اپنا ہٹ، مندر مسیت شودوالے مٹھ گردوارے خالی نظری آئیا۔ نیتر روون اٹھسٹھ، اٹھوتری مالا دئے ڈھائیا۔ منکا منکا
 جو رہے رٹ، رٹا سب دے گھر وچ پائیا۔ کیوں غصے ہویا گوار جٹ، زرگن سرگن دوسانگھا ہتھ اُٹھائیا۔ بن کِرسن دیوے کٹ، واڈھی
 اکو وار پائیا۔ پچھوں گاہ دیوے جھٹ، بڑے سنڈھے اُتے پھرائیا۔ پھیر اشارے نال دیوے چھٹ، ٹوڑی دانا اڈ کرائیا۔ گرمکھ دانے اپنی
 جھولی لئے گھت، ٹوڑی بھوسا ویکھے سرب لوکائیا۔ اپنے اندر لئے ڈھک، اُتے اپنا پردہ پائیا۔ سچکھنڈ اندر سانہہ کے لئے رکھ، اپنی ہتھیں
 کُنڈا لائیا۔ اوسے اندر وڑ کے آپ جائے وس، واسطہ گرسکھاں آگے پائیا۔ میں تھادے وچ گیا پھس، میری چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ چار جگ
 ۲۱۶ میرا گاؤندے گئے جس، میں تھادا جس گا گا شکر منائیا۔ آو اک دو جے نوں حال دیئے دس، دسم دواری تھادے پچھے پھر پھر تھکی، نیتر
 رووے مارے دھاپینا۔ میں سادھاں سنتاں کولوں آگی، جوٹھیاں جھوٹھیاں میری پت گوائیا۔ جیہڑے کھندے سرب بھکھی، سو بھکھیاں
 بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ میں نیتر ویکھے اکھیں، جنگل جوہاں پھیرا پائیا۔ کام واسنا کوڑی کِریا انگ لائی سخی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ بن
 پرمانتا کوئی نہ رہیا جتی، آتما سب دی آپ ڈلائی۔ بن سری بھگوان نہ کوئی پتی، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ویکھو وا وگدی تتی، بن
 ستگر نہ کھئے سہائیا۔ گرسکھو دیو پیار رتی، چولی رتری دیو کرائیا۔ رل کے سارے دیو متی، پُرکھ ابناسی لو سمجھائیا۔ جس دو جہان
 تپائی بھٹھی، جوتی اگنی رہیا ڈھاپیا۔ جس پیر پیغمبراں بٹھی مؤلی ائی، داہڑی رتو رت رنگائیا۔ جس لکھ چوراسی پائی تھی، نگ نکوڑا
 نہ کھئے رکھائیا۔ جو لکیا گرسکھاں دی گلی ککھیں، اچے تے مندر نظر کتے نہ آئیا۔ سب نوں پے جائے اٹھ کے وکھی، نیزہ تکھی دھار لگائیا۔
 ویکھو کی کی کھیل کرے ہتھو ہتھی، من باتھی رہیا ڈھاپیا۔ کی کرے اللہ رانی ناں رکھایا رکھی، اپنی رکھیا نہ آنت کرائیا۔ بھجی پھرے

پچھی پچھی، پچھو تا کرے لوکائیا۔ پچھے لگدی رہی اچھی، اللہ میاں کہہ کہہ شکر منائیا۔ ہُن پین لگی غشی، گہر گمبیر آیا پھیرا پائیا۔ جنہاں کھادی بھڑ بھڑ وچھی، بسترہ سب دا رہیا بندھائیا۔ ویکھو محمد ہتھ رسی، چار یاراں نال ملائیا۔ موسے گنڈھ اپنی کسی، عیسیٰ وٹنا رہیا چڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی ساچا مارگ دسیں، جس گھر بسترہ دیئے لائیا۔ پُرکھ ابناسی رہیا ہستی، نال اشاریاں رہیا سمجھائیا۔ تسیں روو جویں تھل وچ روندی سستی، پُنوں پورن نظر کیسے نہ آئیا۔ بن آہوں تڑپھے مچھی، امرت جل نہ کھئے وکھائیا۔ سری بھگوان کہے اک گل اچھی، اچھی طرح سمجھائیا۔ جس دوارے جوت اکالن پھردی نسی، پھولن ہار ہتھ اٹھائیا۔ اوتھے بستی اکو وسی، جنہاں دا بستہ پُرکھ اکال اپنے سر اٹھائیا۔ ناتا توڑیا بہین بھائی چاچی تائی مامی پھنی ماسی، ماسٹر مسخرہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے ہیوئے بند خلاصی، جو جن جائے خدی گوائیا۔ گلوں کٹے جم کی پھاسی، فاصلہ سب دا دئے مکائیا۔ ویکھو آوندی رانی جھانسی، جس آنت دھیان لگائیا۔ قلعے گوالیئر کول لاپے اداسی، مٹی پاتھر سادھ ویکھ وکھائیا۔ ہر جو سب دی پوری کرے آسی، پچھلا لہنا سرب چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورن اندر پورن پرمان، پاربرہم آپ جنائیا۔

لڑ پھڑا بنائی لڑی، للچا اپنے نام پائیا۔ عیسیٰ گرجیاں وچ ویکھ گھڑی، ویلا وقت گیا آئیا۔ کیتھلک رومن کھئے نہ کرے اڑی، رُوپوش آیا پھیرا پائیا۔ پوپ کہن ہو گاڈ جس کریا کری، بھگتاں دئے وڈائیا۔ کون مین جو مین کرے بری، مان سب دا رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم رہیا جنائیا۔ گاڈ میڈ گاڈ، گاڈ پورن رُوپ وکھائیا۔ پیر پیغمبران کیتا بند بلاک، بے علم پھیرا پائیا۔ آگے اکو لایا لاک، لاک سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لڑی لڑی نال بندھائیا۔ کیتھلک ویکھ رومن، رُوے عالم رہیا جنائیا۔ نال رکھائے سارے مومن، کافر دین دہائیا۔ ہر جو ہویا اکو سومن، سرتی سب دی دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ لڑی گھڑی گھڑی وکھائیا۔ عیسیٰ کہے پوپ کرو پڑتال، پُشت در پُشتی آیا ماہیا۔ جس دے پچھے میرا ہویا زوال، کل ہتھان پیراں وچ لگائیا۔ اُس دے آگے جا کے کرو سوال، تھادی گھڑی لیکھے لائیا۔ یوروشلم نہ وجے تال، عیسیٰ لسلام نہ کھئے

چترائیا۔ موسیٰ ہویا مُشتبہ، مُشکل حل نہ کئے کرائیا۔ جس جس کرائی اپنی اُفتا، اُلُو بنائے سچا ماہیا۔ ویکھو گھر گھر پھردے مُفسلا، منگن واپو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لڑی اک وکھائیا۔ لڑی ویکھو رومن رُوم، شاہ رُوم آپ جنائیندا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ یچے بھیجے معصوم، ننھے ننھے کھیل کرائیندا۔ اتم سب نوں کرے مہرُوم، مہر اگے نہ کوئی لگائیندا۔ ویکھنہارا ہرِ مظلوم، ظلم ظالم رنگ رنگائیندا۔ اکٹھے ہو جاؤ اکو وار ہجُوم، پیر ظاہرا نظری آئیندا۔ اوہدے بردے ہووو ممنون، ممنون مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ اپنا دسو نہ کئے جنون، جلوہ اکو نظری آئیندا۔ اوہدا چلنا اک قانوں، پچھلی کیتی سب اُلٹائیندا۔ جا کے سیکھو اک مضمون، سوہنگ کلمہ آپ پڑھائیندا۔ کوئی بنیو نہ اگے اوہدے فرعون، سب نوں خاکی خاک ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لڑی لڑی نال رکھائیندا۔ عیسیٰ کہے رومن ویکھ روم، روم روم رہیا سہائیا۔ جس میتھوں چھڈایا ہوم، ٹہاڈا گھر دیوے ڈھابیا۔ ہندو کہندے اُس نوں اوم، سیکھ ایکنکار کہہ دھیائیا۔ موسیٰ کہے رُپ موم، عیسیٰ اُس دی ذات وکھائیا۔ جس دی محمد بنیا قوم، سو قومی پھیرا پائیا۔ کلجگ آنت ہن کیسے نہ دیوے سوں، گرج مندر شودوالے مٹھ سارے رہیا ڈھابیا۔ اوہدے حُکمے اندر چلنی پون، پانی اگنی نال رلائیا۔ جس نے سب دی بھتی دھون، مار مار دھولال منہ دے بہار سُٹائیا۔ اُس دی مہما جانے کون، لاشریک اک خُدائیا۔ جس کھیدان لائے رام روں، کرشن کنس انگلیاں اُتے نچائیا۔ سو اپنا ڈھولا آیا گاؤں، گا گا گُرمکھان رہیا سُنائیا۔ ساڈا لیکھا آیا کھوپن، کیتابان بغلان وچوں کڈھائیا۔ چوڈان طبق سارے رون، روندیاں سار کئے نہ پائیا۔ سارے کہن خُدا کرے کھیل انہون، ہونی سب دے سر تے چھائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ سارے پاؤں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کوئی نہ اگے کہے ہو گاڈ کون، گاڈ تُوہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرسکھ لڑی لڑی نال بندھائیا۔ عیسیٰ کہے پوپ سر ویکھ ہیٹ، ہر ہیٹ رہیا اُٹھائیا۔ نرگن ہتھ وچ پھڑیا ہیٹ، بال اکو نام اُٹھائیا۔ سارے بن جاؤ ریٹ کیٹ، چوہے بلیاں ناچ نچائیا۔ بگ تھنگ نہ کئے فیٹ، پھٹا سب دا رہیا کھچائیا۔ اکو حُکم دیوے رائیٹ، رائیٹ رٹن وچ نہ کئے لیائیا۔ چاروں گُٹ ویکھو اندھیری نائیٹ، ون ٹو تھری فور فائیو گنو تھاوں تھائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے بلائینڈ، ڈپھ ڈمب کن سنن کئے نہ پائیا۔ ہر جو بیٹھا ویکھے بیہائینڈ، اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔ سب نوں مائینس کرے مائینڈ، مُنافع اپنے ہتھ

رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑھن گرسکھاں دوارے آئیا۔ ہر جو پڑھے بن کاغذ پیپر شاہی
 انک، اکھڑ اپنا آپ پرکھائیندا۔ گرمکھاں کہے تھینکیو تھینک، تھیڑ اپنا آپ وکھائیندا۔ چٹے کالے جو کردا رہیا پینٹ، وائیٹ بلیک آل رائیٹ
 کہہ سُنائیندا۔ کیسے ہیئر فیس لاؤن نہ دیوے سینٹ، خاکی خاک سرب زُلائیندا۔ حُکم حاکم دیوے سینٹ، صادر اپنا حُکم منائیندا۔ اتم
 سب دا کرے اینڈ، اینڈیکس اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مُرگی خانہ بنا وِچ رکھائے کاک ہین، ایک سب دے بھن وکھائیندا۔ لیکھا جانے شی ہی
 مین، مین اپنا بھیو کھلائییندا۔ دی دوز دین، دیٹ اپنا پردہ لاپندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھاں وکھائے اک گھر،
 لڑی لڑی نال گنڈھائیندا۔ طالب علم ویکھو طُلبا، تعلیم گرسکھاں کولوں پائیا۔ نہ پھردا نہ تُردا، آؤندا جاندا نظر نہ آئیا۔ نہ بھجے نہ زُردا،
 اکو تھان بٹھا اپنا کھیل کرائیا۔ جس ویلے ویکھے بھگتاں بیڑا زُردا، آکے بے لائیا۔ اندر وڑ کے نال جُردا، باہروں روپ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا
 جانے چکی پڑ دا، ہتھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایہو ساتھ سیکھ گرو دا، گر سیکھ سیکھ گر اکو گھر وکھائیا۔ میل ملائے دُھر دا، دُھر دا سنگ
 آپ ہو جائیا۔ جے اپنا گھاٹا ویکھے تھڑ دا، گرمکھاں آگے جھولی ڈاہیا۔ ستگر پورا کیسے دے موڑیاں نہیں جے مُردا، کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔
 ۲۱۹ ور پاؤ جہا لوڑی دا، گر اوتار گئے سمجھائیا۔ ایتھے کم نہیں زور زبری دا، پیا پریم نال پرنائیا۔ ویکھو کھیل بانکی چھوہری دا، شوہر
 خوشیاں نال ریجھائیا، گانا بدھا پریم ڈوری دا، چوری چوری سگن منائیا۔ سپس گندیا ساچی گھوڑی دا، گرمکھ خوشیاں نال چڑھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ اپنے لڑ لگائیا۔ عیسیٰ کہے مارو جھاک، جھاکا ہر جو رہیا
 وکھائیا۔ باہروں دے بندہ خاکی، اندر جلوہ نور رُشنائیا۔ مُرشد مُریدان دیوے جام ساقی، ساکھیات نظری آئیا۔ پیر پیغمبر کھیل کھلائے
 جوں ٹیاں کھیلن فُتبال ہاکی، جگت مثال نال سمجھائیا۔ اتم گول کرے اکو باقی، سیٹی اپنے نام وجائیا۔ سارے ویکھن آیا پاسا ہار گھاٹی،
 پروردگار سب دی اکھیں گھٹا پائیا۔ جس اُمت دی کردے رہے راکھی، اُس دی واڑ رہیا اُکھڑائیا۔ ساڈی چلن نہ دیوے چالاک، چالاک
 بنیا بے پرواہیا۔ سارے ویکھو کیسے کول ہے باقی، آگے پچھے مارن ہتھ نظر کُچھ نہ آئیا۔ سارے کہن تُوں پروردگار ذات صفاتی، اذاتی رہن
 کھئے نہ پائیا۔ تیری محفل کرنی رہ گئی اکو باقی، باقی یار لے ہنڈھائیا۔ کر کِریا کھول تاکی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی پروردگار

چرن انگوٹھے نال لاپے نکى جہی ٹاکی، ٹکڑا پراں دیوے ہٹائیا۔ آکے کوئن کوٹ پیر پیغمبر پئے صفاتی، صفا ہستی جگت مٹائیا۔ نہ کوئی دیوا نہ کوئی باتی، موم بتی نہ کھئے رُسنائیا۔ نہ کوئی پیالہ نہ کوئی ساقی، صُراحی ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ نہ بُت نہ تن خاکی، رُوئے عالم نہ کھئے جنائیا۔ اک پروردگار ہتھ پیالہ وکھائے آبِ حیاتی، حیا سب دا رہیا گوائیا۔ پچھلی سب دی گئی گواتی، لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نوں آگے چاہیئے حیاتی، دھئے جوڑ پؤ سرنائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھو سیج وچھائی کھاٹی، کھٹکا سب دا رہیا گوائیا۔ جس دا روزہ رکھو پڑھو نمازی، ماشا اللہ معشوق عاشق معشوق لا حدود سچ محبوب، ثبوت اپنا رہیا دوائیا۔ ثبوت ویکھو ہر ہر ثابت، سچ سچ جنائیندا۔ جس دی کردے رہے عبادت، سو آدم حوا چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ کلجگ اتم اپنی بدلن آیا عادت، عدلی بن کے رُوپ وٹائیندا۔ سب دی پھڑ پھڑ کرے حجامت، مچھ دابڑی ہتھیں آپ کٹائیندا۔ لبان کٹ دیوے ہتھ امانت، محمد نین نین شرمائیندا۔ مُکھ نال مُکھ لگا لگی علامت، ہونٹ ہونٹاں نال ٹکرائیندا۔ ویکھو سب دی آئی شامت، شمع سب دی گل کرائیندا۔ بے پیر ہویا بے پچھانت، بے دردی بھیرا پائیا۔ جدھر ویکھیئے صحیح سلامت، ثابت نُور نظری آئیا۔ ویکھو ساڈے بُندیان گھر گھر ساڈے پائے بغاوت، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کرے عداوت، اسم اپنا نہ کیسے سمجھائیا۔ مُرشد مُریدان کرے سخاوت، وست دست اک پھڑائیا۔ سچ اماری چڑھیا مہاوت، نام نیزہ ہتھ اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار کہن جس دی دسدے رہے کہاوت، کہہ کہہ جگت سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُمکھ لڑی اپنے نال بندھائیا۔ ہر سنگت سیوا سیس داری، برداری گھولی گھول گھٹائیا۔ کرے کھیل پہلی واری، پارہسم پرہ بے پرواہیا۔ ہر سنگت پار اُتارے ساری، ویلے آنت ہو سہائیا۔ گھر سیہرا لے کے جائے سر چُک کے کھاری، پھولنہار آپ گندائیا۔ گرُمکھ کتیاں ویکھے کواری، آنت بھگونت لے پرنائیا۔ اپنی پتی دسے ساری، گرسکھاں کیتی اپنی جھولی پائیا۔ ہست کیٹی اک دواوی، نیچ اوچ نہ کھئے چٹرائیا۔ من جت لو اٹاری، اٹل پدوی رہیا وکھائیا۔ سولان مکھڑ لیکھا کرے شہاری، بے شمار دیا کھائیا۔ دیا گرسکھاں گھر پھیرے بہاری، اندر وڑ وڑ کورٹا کورٹ ہونجھے واہو داہیا۔ پھیر پیا نال لگائے یاری، پریم اپنا دئے ملائیا۔ ہیا کرو بن بلکاری، بل اپنا آپ دھرائیا۔ ساڈھے تن ہتھ لہنا دتا روداس چاری، چمڑا گندھ ویکھ وکھائیا۔ گر پرساد گر کرپا دھاری، ہر پُستک رہیا کھلائییا۔

جس دا لیکھا لکھے نہ کھئے لکھاری، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں کئے روگ بیماری، مریض طیب ویکھے چائیں چائیا۔ نام پڑی دیوے کر پیاری، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ کر پرکاش جوت نرنکاری، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ جوت اکالن جائے بلہاری، گرمکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں جتیا میں ہاری، تیری سیوا مینوں لیا پھسائیا۔ دھنّ بھاگ تُوں اکھّ اکھاڑی، میری اکھّ اکھّ نال ملائیا۔ بن کجلوں ہوئی ٹھنڈی ٹھاری، سینتل سُرما نال پائیا۔ پا گلوکڑی پچھلی میٹ خواری، کُھرک کھنگھ سکھاں دے گوائیا۔ تیرے گھر کی چلے ڈاکداری، دھننتر بیٹھا سیس جھکائیا۔ کتھوں سکھیوں لاؤنی یاری، یار سارے دین دُہائیا۔ بھکھیاں بھگتاں کتنی اوکھی ہوئی دہاڑی، دہاڑی کر کر جھٹ رہے لنگھائیا۔ اساں اڈیکنی اکو ہاڑی، سچ تیری آس رکھائیا۔ جے ساڈے سر تے رہے بہاری، تیری کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بناں ضرور وگاری، بن سیوک سیو کھائیا۔ جو کچھ ہووے میں کروں سچّی داری، دردیاں درد وندائیا۔ لکھّ چوراسی چیر پھاڑی، مچّھ دڈ ہٹو ہٹ وکائیا۔ گرسکھاں دیواں اکو نام ڈالی، دُھردرگاہی پھل کھوائیا۔ سوہنگ بولو سچ جیکاری، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیا کھائیا۔

پرساد دینا اکو کینکا، ہر جو منگ منگائیا۔ ویکھو لہنا جن جن کا، در در رہیا چُکائیا۔ کرے کھیل چھن چھن کا، چھن بھنگر پھیرا پائیا۔ لیکھا ان بن کا، ان بن اپنا رنگ رنگائیا۔ چوڈاں پندراں سولاں میل ملایا تے دن کا، ترے لوکی وچّی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت پرساد لوک مات دی ساچی داد، سچکھنڈ لے کے جائے چائیں چائیا۔ سچکھنڈ جا کے دیوے بھورا، بھورا بھورا آپ ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تھوڑا، کیوں نہیں ساڈے بک بھرائیندا۔ جنہاں دی پوری کر کے آیا لوڑاں، لوہڑا ساڈے کولوں کیوں شرمائیندا۔ اسیں تیرا گا کے آئے دوہرا، چھٹی راگاں گنڈھ پوائیندا۔ کی ہویا جے اتم اک سسے اُتے لایا ہوڑا، ہوکا سب نوں اک سُنائیندا۔ بے پرواہ کیوں سانوں دتا جواب کورا، ساڈا لیکھا لکھت پڑھت وچ نہیں آئیندا۔ پُرکھ ابناسی کہے میرا آد جُگاد اکو جوڑا، جُگ جُگ آپ رکھائیندا۔ جو کہے میں تیرا تُوں میرا، میرا تیرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ چار جُگ بھوندا رہیا کر کر ہیرا پھیرا، حرص سب دی نال

رلائیندا۔ ویکھو ساریاں دا خالی کیتا ڈیرہ، اندر وڑ اپنا حُکم نہ کھئے سُنائیندا۔ چاروں کُنٹ ہوئے جھیڑا، جھیڑکاں سب نوں آپ پوائیندا۔ پیر
 پیغمبر کہن اپنی مرضی نال کرے نیڑا، مزہ سب نوں کی چکھائیندا۔ ناں رکھ کے اپنا وڈا سینگھ شیرا، ہو شیر بھبک لگائیندا۔ دو جہان
 اِکو وار پایا گھیرا، چار کُنٹ راہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کیناں چر بیٹھے کر کے جیرا، دِنے راتیں حُکم سُنائیندا۔ بھکھیاں ننگیاں اُتے کریں مہرا،
 سانوں گلّ نہ کھئے سُنائیندا۔ کی دسیئے اوتھے کھیڑا کھیڑا، پُورب وچھڑے میل ملائیندا۔ بن بستیاں بن نگر و سایا کھیڑا، ککھیاں گلی بھاگ
 لگائیندا۔ جگت پیر پیغمبر آسا ترسنا لایا جھیڑا، دیور بھابی روپ وٹائیندا۔ آنت اپنے ہتھ رکھے بیڑا، بن بیڑیوں پار کرائیندا۔ گرسکھاں کیتی
 مہرا، مہر اپنی جھولی بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت پرساد ہر درگاہ دیوے داد، اپنی ہتھیں آپ
 ورتائیندا۔ بھورا بھورا سارے کھاؤ، خالق ربیا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے ڈھولا گاؤ، سو پُرکھ نرنجن ربیا جنائیا۔ چرن کول بہ
 بہ خوشی مناؤ، اپنا مان مٹائیا۔ لوک مات دھیان لگاؤ، نیتر نین نین کھلائییا۔ جس دوارے ہر جو ہر بھگتاں لاگے پاؤں، نیوں نیوں اپنا
 سیس جھکائیا۔ تس دوارے بل بل جاؤ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست پرساد دیوے ست، لڑنا جھگڑنا دین مذہب
 چھڈو آنت، اپنی پت لؤ رکھائیا۔ سارے کہن اسیں کھاواں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ پُرکھ ابناسی مناواں گے۔ ہر سنگت درشن
 پاواں گے۔ نیوں نیوں سیس جھکاواں گے۔ تیرے گرسکھاں دا راہ تکاواں گے۔ آگوں ہو ہو گلے لگاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، اک دینا ساچا ور، دوجی اوٹ نہ کھئے تکاواں گے۔ اسیں گیت تیرا گاؤنا، اِکو نام سچ دھیاؤنا، گُرمکھ تیرا نظری آؤنا، پریم
 پیار اک ودھاؤنا، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں لوک مات نساں گا۔ بھگتاں نوں جا کے دساں گا۔ اوہنا وچ بہ کے وسان
 گا۔ آنت پت اوہلاں دی رکھاں گا۔ پردہ اپنی ہتھیں ڈھکاں گا۔ ٹہاڈے کولوں مول نہ جھکاں گا۔ نہ تھکاں گا نہ آگاں گا۔ شیر وانگوں مار
 بھبک سب نوں منہ دے بہار سٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھاں آپے رکھاں گا۔ گُرمکھاں میں جاواں کول، گل
 اپنی دیاں سمجھائیا۔ دھیان نہ کرنا کوئی اُپر دھول، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ بن کھنڈیوں اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے امرت آتم چھکا کے آواں
 پاہل، بن امرت کھئے رہن نہ پائیا۔ پریم پتاسا پیواں گھول، گھولی واری صدقے جائیا۔ اپنی ہتھیں کُنڈا آواں کھول، کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔

جتھے پُجے نہ کوئی پنڈت پاندھا رؤل، گرتھی بانی نہ کھتے سُنائیآ۔ مؤلوی کرے نہ کوئی قول، کلمہ رسنا نہ کھتے گائیآ۔ اکے ویر بدل دیواں
 ماحول، مہر اپنے نام لگائیآ۔ ویکھو کر کر ویکھے گھول، ٹکر ٹکر نال ٹکرائیآ۔ آپ بیٹھا رہے اڈول، اٹل منار سچا ماہیا۔ گرمکھاں دیوے
 سچ جھکول، جھکولا اکو اک جنائیآ۔ ہر سنگت تیرا پرساد اٹول، ہر جو اپنے ہتھان اُتے لگائیآ۔ سدا رکھے اپنے کول، اندر اپنے لئے
 چھپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنگ ڈھولا آپے بول، آتم پر ماتم پر ماتم آتم دھرم سماپت
 سب کرائیآ۔ ڈھائی اُتے ساڈھے تن، ساڈھے تنّ وند وندائیآ۔ ساڈھے تنّ ڈھائی رہے گین، گیتی منتی آپے ربیا سمجھائیآ۔ چھ گھر چھ
 گر ویکھنہار چھن چھن، چھ شاشتر لیکھا ربیا مکائیآ۔ وقت لنگھایا گین گین، گھڑی پل وند وندائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساڈھے تنّ جوڑ ڈھائی اُلٹا کر وجے ودھائیآ۔ سولان مکھر سماپت دین، چھ وجے رات اندھیری آئیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، رات دوس دوس رات گرسکھاں گرمکھاں ہر سنگت ہر جو اندر باہر اپنے نال کری کُرمائیآ۔ گھڑی کہے میرے وج گئے چھ، اُلٹیا
 نو چھ رُپ وٹائیآ۔ سارا دین پیراں پیغمبراں گر اوتاراں دی لیندی رہی ہے بھ، پرہہ کی کی کھیل رچائیآ۔ ہوئی زین ہوئی شام ساریاں بستے
 ۲۲۳ ٹھپے الفیے، مکتب کھلا نظر کھتے نہ آئیآ۔ پھٹیاں اُتے جھاڑن کھیہ، ہتھ ہتھان نال ملائیآ۔ سارے کہن دروہی خدائے دی بن پروردگار کوئی
 نہ سچا نینہ، بن اکال نہ کھتے سہائیآ۔ سارے پنج تت کایا ماٹی کر کے آئے کھیہ، کھیہ جگت نال اُدائیآ۔ آئی زین ملے سین سجن ایہ، جس
 اپنی کھیل رچائیآ۔ اس ہتھ لے اس ہتھ دے، دوس رات اکو حکم ورتائیآ۔ چار جگ چپ کر کے اسیں رہے بہ، پیتی کہانی نہ کیسے
 سُنائیآ۔ پیر پیغمبراں نال کردے رہے کھیہ، کلمہ شبد نال لڑائیآ۔ آنت بن لنگوٹیوں بن کھاڑیوں گئے ڈھیہ، ہر جو دھکا اکو لائیآ۔ او بھانا
 لئیے سہ، زین اندھیری نظری آئیآ۔ گرمکھ وِرا لاہا مات لئیے، جس سر اپنی نظر اُٹھائیآ۔ نال ہو کے اندر وڑ کے پھڑ پھڑ باہوں دیوے شہ،
 زبھو بھ۔ ربیا چکائیآ۔ جو دے چرنیں بیٹھے رہے، سو آنت رات وچھڑ نہ جائیآ۔ آد جگاد جگو جگ اکو جہا رہے، ودھے گھٹے نہ میرا
 ماہیا۔ چھ وجے چھیل چھیل کھیہ، شہنشاہ اپنی دیا کھائیآ۔ جو جن میرا نام لئیے، لایق پتر سو اکھوائیآ۔ سرشٹ سبائی ہونی کھیہ، خالق
 لئیے واہو داہیا۔ گرمکھ تیرے پنکھوڑے سچکھنڈ ڈھے، سنگھ پال سورن جگدیش منجیت گردیال راہ تکائیآ۔ پنج پروان کر کے پھیر بولے

جے، پنج پردھان دئے بنائیا۔ پرگٹ ہو کے کہے، میں ہنکار وچ آیا سچا ماہیا۔ سارے کہن ہیں، کی پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ پنڈت مُلانے گرتھی سارے کرن بھیں بھیں بھیں، بھیڈاں بکریاں وانگ کُرائیا۔ ہربھگت ہرِسنت گُرمکھ گُرسکھ کہن تیری جے، جے جیکار ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، اپنی وست گُرسکھاں دئے، دیندیاں توٹ کدے نہ آئیا۔ اِکھے ہو کے لاؤن زور، متا اپنا اِک پکائیا۔ چلورل کے پائے شور، ساڈی کیتی کیوں رہیا اُٹائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ رکھی ساڈی لوڑ، ہُن آنت کیوں گیاں بھلائییا۔ جگ چوکڑی منتر دیندا رہوں ہور ہور، شاستر سمرت وید پُران اِنجیل فُران کر پڑھائیا۔ اپنے ہتھ پھڑ کے ڈور، گڈیا لوک مات نچائیا۔ کر پرکاش پنج ت گور، نرگن نُر نُر رُشنائیا۔ گر اوتار پیر ناؤں رکھ کے دتے تور، پچھوں توڑا اپنا نام لگائیا۔ ہُن کیوں آنت ساڈے آگے اٹکائے روڑ، ریڑکا ایویں بیٹھا پائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے ہُن تھادئی پے گئی لوڑ، لوک مات توں کھچ اپنے چرن بہائیا۔ میں لگا رنگ رنگن مڑھی گور، گھر اِکو اِک وکھائیا۔ آنت جس طرح تھانوں پے گئی میری لوڑ، میرے بناں نظر کوئی نہ آئیا۔ میں چاہندا ہاں ایہو لڑی لوک مات دیواں تور، ترت اپنا حُکم منائیا۔ کوئی دین مذہب ذات پات پنج تت رسنا کہے نہ پُرکھ اکال ہور، خُداوند چور رام اڈول، کرشن مُکٹ سیس ٹکائیا۔ میں آنت مٹاؤنے سارے گھول، گھرکی اِکو نام وکھائیا۔ آگے وِجن نہیں دینا رول، نرول اپنا نام جپائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سارے اِکو اکھڑ لینا بول، بول بالا اِک سُنائیا۔ اپنی ہتھیں تولنا تول، کندا اپنا آپ اُٹھائیا۔ تسیں بچے اِجے انہول، میری گت کیسے نہ پائیا۔ کی ہویا جے نانک پچھے سدے کول، گوبند کیتا قول پور کرائیا۔ پورن اندر پورن ہو کے گیا مؤل، مُلک چھڈیا اپنا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہوئی ہوئی سب کچھ رہیا سمجھائیا۔ بھگت کہن بھگوان پڑھ، پٹی اِکو ہتھ پھڑائیا۔ پہلوں ساڈے اندر وڑ، پھیر لکھنا دیئے سمجھائیا۔ اندر وڑ کے اُنگلی پھڑ، بن اُنگلیوں لے پھرائیا۔ پھیر رکھ ساڈا ڈر، نین اکھ شرمائیا۔ جو دسیئے سو لینا کر، ساڈا کرم کانڈ گوائیا۔ جے کہیئے دے ور، تُوں کہنا میں بھل دتی بخشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرے نام سدا وڈیائیا۔ گُرسکھو میں پڑھن آیا اوڑا، ایکنکار روپ وٹائیا۔ تسیں رنگ چاڑھو گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ میں مستک لاواں دھوڑا، تھادئی ہوئے نہ کدے جدائیا۔ جو دسو میں کروں پورا، پورن پورن رہیا پائیا۔ تھادا چن نہ کروں ادھورا، جو سُنیا

سو اپنے وچ چھپائیا۔ مار کٹ بھاویں کرو چورا چورا، تہاڈا پچھا چھڈ نہ جائیا۔ گرسکھ اُستاد مینوں منظورا، جس دی بھلے نہ کدے پڑھائیا۔ سیوا کران بن مزدورا، اجرت منگان نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیا۔ گرسکھ کہے بھگوان لکھ، لکھنا اکو اک جنائیا۔ پہلوں بنا اپنے سکھ، پھیر اپنی گود بہائیا۔ چرن پریتی پا بھکھ، اکو منگ منگائیا۔ جدھر ویکھئے پئیں دس، تیرا نور رُشنائیا۔ ساڈا حرف اک انڈٹھ، گرمکھ رہے جنائیا۔ جے سانوں دتی پٹھ، آگے دسنی نہیں اسیں پڑھائیا۔ ٹوں کہ تسیں گئے جت، ہار اپنے کول رکھائیا۔ جس تے چڑھ کے کبیر جلاہے ماری چھک، یاد کیتا بے پرواہیا۔ اسیں پڑھاؤنا تینوں اوس سکول وچ، مکتب ہور نہ کھئے وکھائیا۔ پھڑ باہوں سانوں لے چل کھچ، پھیر دسیئے کس طرح پانی وچ گھولی دی شاہیا۔ جنان چر نہ کریں سانوں جج، اپنی تنگی نہ دئیں جنائیا۔ اوٹان چر لکھنا نہ سکیں سکھ، قلم ہتھ نہ تیرے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرسکھ تیری پائھشالا، سری بھگوان ویکھ خوشی منائیندا۔ پہلوں سُن میرا احوالا، اہل اپنا بھیو جنائیندا۔ مینوں سوکھا دسنا سواالا، جس دا انک نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں نکا بن بال انجانا، پڑھن دوارے تیرے آئیندا۔ پہلوں ہتھ پھڑا کانا، جس دا سر کٹ قلم روپ وٹائیندا۔ پھیر میں سُنن تیرا گانا، تیرا گانا سوہنگ موہے بھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوار پڑھن آپ آئیندا۔ ناظر سنگھ کیشن سنگھ اجیت سنگھ چیل سنگھ چار ہو اکٹھے، پرہہ سیس تاج لاج رکھائیا۔ ہتھ اٹھاؤ اُپر اٹھے، پُرکھ ابناسی تہاڈی اوٹ تکائیا۔ سرن سرنائی ستگر ڈھٹھے، ڈھے ڈھے شکر منائیا۔ گل پا پلو واسطہ گھتے، گھت وپیر آیا بے پرواہیا۔ تہاڈے پچھے بچے نیہاں ہیٹھاں رکھے، ساچی سیوا اک کھائیا۔ اپنے جھکے کیتے سکھے، تہاڈے سکھنے گھر وسائیا۔ تسیں ویکھو اپنی پریم اکھے، میری اکھ تہاڈا راہ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہ جان ہکے ہکے، ابوقر بیٹھا سیس جھکائیا۔ سب دی اکھیں پاؤ گھٹے، گھاٹا اکو پور کرائیا۔ جس نوں دھنے پایا وچوں وڈے، سو وٹا دین آئیا۔ ویکھو لوکائی سیاپا گھتے، گرمکھ اُچی کوک کوک سُنائیا۔ بیجو نام ہر کے وڈے، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ بن سوانی لے کے آئے بھتے، نام کٹورا ہتھ اٹھائیا۔ سب دے خالی کرے چھکے، وست امولک وچوں باہر کڈھائیا۔ کوڑے سادھ سنت رائے دھرم آگے ہکے، ڈنڈا اکو ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں مستک لائے ٹکے، بن گرو گدی ہنڈھائیا۔ تنہاں ایتھے اونھ منہ پھٹے، پھٹ اپنی ذات گوائیا۔

اندروں رہے نکلے، باہر وڈی کیتی چٹرائیا۔ رس سارے ہو گئے پھکے، فقرہ سچ نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی چڑھیا سب دی ہکے، ساہ اُپر ہیٹھاں رہے کھچائیا۔ ویکھو وانگ متیریاں پھسے، متا ہر جو لیا پکائیا۔ مان گُرمکھاں اِکو دتے، گُرسکھاں وڈ وڈیائیا۔ اتم آیا آپ حصے، حصہ اپنا ونڈ وکھائیا۔ لکھ چوراسی کیسے نہ دسے، اکھاں والے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ تیری چھایا اک رکھائیا۔ گُرمکھ تیرے اٹھ تت، چار جُگ اٹھ تت میل ملایا۔ تہاڈے ہیٹھاں وڑیا پُرکھ سمرتھ، اِکو اوٹ تکایا۔ تَساں پت لینی رکھ، پریت تہاڈے نال لگایا۔ بہڑی ہُن نہ ہونا وکھ، وچھوڑا جھلیا نہ جایا۔ گھر آ کے گیا دس، دُھر فرمانا حُکم سُنایا۔ ہُن کوئی نہ چلنا میرا وس، جو ہونا سو دئے ورتایا۔ تَساں پوری کرنی آس، آس رکھ کے اِکو آیا۔ میرے ہو کے وسنا میرے پاس، میری پگ نہ دینی رُلایا۔ ویکھو اپنے اُچے ہاتھ، ہتھو ہتھیں سوڈا رہیا مُکایا۔ نہ کوئی کرو پوجا پاٹھ، بن پڑھیاں پار لنگھایا۔ جس مُکائی اپنی واٹ، سو تہاڈا پندھ دئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اٹھاں بابواں ہیٹھ آپ آیا۔ بابواں اٹھ اٹھ تت، تت تت کرے صفائیا۔ گُرمکھ چار گئے دس، چوتھے جُگ کھیل رچائیا۔ چوہا ورنان دا اِکو جس، چاروں طرف دئے سُنائیا۔ چار یاری ہوئی بس، میرے یار میریاں پکرن بانپیا۔ آگے پنجاں مارگ دیواں دس، لال سینگھ نال رلائیا۔ اٹھ نال کر اِکٹھ، پُرکھ ابناسی دئے سمجھائیا۔ تہاڈی چرنیں گیا ڈھٹھ، چرن منگی اک سرنائیا۔ تَسیں سارے کرو اِکو ہٹھ، بن پرہہ دوجے سیس نہ کیسے جھکائیا۔ اپنے اندر دے لو گٹھ، نہ کوئی کھولے کھول کھلایا۔ تہاڈے چرناں ہیٹھاں تیرتھ اٹھسٹھ، چار جُگ دی وِدیا تہاڈی کرے پڑھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن گیتا گیان گُرو گرتھ گُر بانی تہاڈا راہ رہی دس، بھگون اِکو ڈھولا گائیا۔ ساریاں جدھر جاؤ کہنا ہس، پاربرہم پرہہ ملیا سچا ماہیا۔ پچھلے سارے دتے چھڈ، گُردر مندر مسجد کم کیسے نہ آئیا۔ اسیں ہو گئے سب توں اڈ، ساک سبجَن نہ کھئے رکھائیا۔ جس نِشانہ دتا گڈ، اُس دی اِکو اوٹ تکائیا۔ اسیں وِشنو ہونے جد، بھگون ملیا چائیں چائیا۔ دین مذہب پار کیتی حد، ذات پات دھکے دے دے پرے ہٹائیا۔ اِکو نام پیتی مدھ، مدھر رس نہ کھئے رکھائیا۔ کیتے گُر اوتار پیر پیغمبر گئے لد، کوٹن کوٹ پھیریاں پائیا۔ پچھے کتھا کہانی گئے چھڈ، لکھ وارتا جگت سمجھائیا۔ حُکے اندر پُرکھ ابناسی لئے سد، بن بھگتاں لین کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی وچوں کڈھ، کڑکی اپنی وچ پھسائیا۔ ڈونگھی وڑیا اندر کھڈ، کھڈا اپنا

بھول پھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اٹھاں باہواں ہیٹھاں لئے کرائیا۔ اٹھے بانہیاں آئیاں
 ہیٹھ، ہیٹھلی اُتے کرائیندا۔ زلدے پھرن وڈ وڈ سیٹھ، دھکا سب نوں آپ لگائیندا۔ اگنی تپے اکو جیٹھ، تتی وا وگائیندا۔ پھیر لبھن کیتے
 کیت، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ اتم سٹجا ہونا کھیت، پاہرو ہو نہ کھئے بچائیندا۔ سب دے سر وچ پینی ریت، بالو تتی آپ اڈائیندا۔
 جنہاں دسیا اپنا بہیت، تنہاں بھرا بہتیجے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چوسٹھ گھڑی
 گرمکھاں راہ تکائیندا۔ چوسٹھ گھڑی ہوئی کلجوگن، کلجگ روپ وٹائی۔ مورکھ مُگدھ مؤڑھ کوڑی کرپا بھوگ بھوگن، بھگون نظر کیسے نہ
 آئیا۔ سرِشٹ سبائی ہوئی روگن، ہوئے روگ نہ کھئے گوائیا۔ بھکھی ننکی ہوئی جوگن، جُکتی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت کہن اسپں نار
 سنجوگن، پُرکھ ابناسی دھکے دے دے باہر کڈھائیا۔ اپنی کیتی اتم بھوگن، نہ سکے کھئے بچائیا۔ در در گھر گھر ہوئے سوگن، چنتا سب نوں
 رہی کھائیا۔ پچھلا لکھیا لیکھ پڑھ پڑھ سارے گھوکھن، گھوکھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سارے ہوئے اندروں تھوتھن، تھوتھی مت رکھائیا۔ پیراں
 آگے چڑھاؤندے بوتل، تن سندھور رنگ رنگائیا۔ گردوارا مندر مسجد شودوالا بنایا ہوٹل، نار ویسوا رہے بندھائیا۔ پُرکھ ابناسی اتم سب
 دا کرن لگا ٹوٹل، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چارے ایک رنگ وکھائیا۔
 ماجھا جموں مالوا دواہ، سیس جگدیش سہایا۔ اس دے اندر ہو کے لکھا کعبہ، مُنبر ہو کے ہر جو بھیو سُنایا۔ کدی کدی باہروں مار
 جائے دابا، اندر پریم پریم ودھایا۔ کدی بنے شاہ راجا، سیس اپنے تاج ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، چار چار بھیو جنایا۔ چارے ہوئے ساچے مُکھ، چار مُکھ تاج وڈیائیا۔ پنجواں آپے بیٹھا وچوں اٹھ، سوہنگ روپ وکھائیا۔ گرمکھ
 ستارے نال گئے جُٹ، ساچے سیس کرن رُشنائیا۔ دھرت مات وچوں پُٹ، اپنے انگ لگائیا۔ آنت سہائے ساچی رُت، رُت رُتڑی آپ
 مہکائیا۔ نال گوہند ملیا پُٹ، پوترے گرمکھ رہیا وکھائیا۔ سارے اکو وار جاؤ جھک، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 کیسے نوں دسدا رہیا کُچھ کیسے نوں کُچھ، اپنا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم جن بھگت دوارے آیا لک لک، لکویں کھیل جنائیا۔ اتم میٹی
 گئی پُگ، اپنی ہتھیں گرسکھاں پکڑے بانہیاں۔ پھر گودی لئے چُک، دو جہاں پھرے چائیں چائیا۔ گرسکھ سونا سیج گھوک، ستیاں پھیر

نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ویلے پرہہ چاہے میں ویکھاں اپنا پُت، پھر ہوئی ہوئی لئے جگائیا۔ تُساں رہنا ہُن چُپ، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔
 اکو بہیت لینا پُچھ، میں کیہڑی تھائیا۔ گُرمکھ کہے اگوں اٹھ، پرہہ دے سچ سمجھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں گیا تھہ، دین اپنی دیا کھائیا۔
 سب نوں وکھائی اپنی تھہ، خالی ہتھ پھرائیا۔ تُسیں رل کے چرن پھڑ لو گھٹ، گھٹ گھٹ چھاتی نال لگائیا۔ اک دُوچے نوں سارے لو
 پُچھ، کی گھر گھر آوے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ اٹھاں
 ہتھاں کیتی چھاں، اٹھ دس بھیو چُکائیندا۔ اکو سمرے ہر جو ناں، جن بھگتاں ڈھولا گائیندا۔ جنہاں نتھاویاں نوں دتا تھان، نتھاواں شکر
 شکر منائیندا۔ لیکھا جان پتا ماں، بنس سرینس ویکھ وکھائیندا۔ آپ ملائے ہاں وچ ہاں، تُوں میں بھیو جنائیندا۔ پرگٹ کرے ایکاناں،
 سوہنگ ڈھولا سچا گائیندا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہ، بانہ بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ گُرسکھ کریو نہ اگوں نانہ، نانک گوہند گُرسکھ راہ
 چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سہج سہج سجنان میل ملائیندا۔ کانا کاوٹنا چھڈیاں گڈیاں،
 گاڈیوان کھیل کرائیا۔ سِمل سکور پریتاں لگیاں، پریم اپنا رنگ وکھائیا۔ گُرمکھاں جوتاں جگیاں، جگت ہیوے رُشنائیا۔ توڑ نہاوے پچھلیاں
 لگیاں، اگلا پندھ مکائیا۔ گُرسکھاں نال ملائے گُرمکھ سخیاں، سکھا سہیلا سچا ماہیا۔ بھاگ لگائے گلی کھیاں، ککھوں لکھ بنائیا۔ کرے
 واس وچ جا کے پکھیاں، پتن اپنی حد جنائیا۔ نال لے کے جائے پریم رسیاں، رستہ سب دا صاف کرائیا۔ ویکھنہارا ماڑیاں اچھیاں، کوچھیاں
 کملیاں گلے لگائیا۔ رُوہاں پار کرائے سچیاں، بد رُوہاں دھکے رسیا لگائیا۔ جیہڑیاں ہُن وی رہ گئیاں کچیاں، ہر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پرہہ
 گلان دسے سچیاں، ول چھل نہ کھئے جنائیا۔ ایہہ نکیاں نکیاں بچیاں، اپنی گود بہائیا۔ جنہاں دیاں پتاں آپ رکھیاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 سودا لین نہ جان کیسے ہٹیاں، ہٹ ہٹ نہ کیسے پھرائیا۔ گُرمکھ ورلے کھٹیاں کھٹیاں، کھٹی ہوئی سرب لوکائیا۔ بچن سنگھ اپنے سپس
 گنداؤنیاں پٹیاں، پٹنے والا آیا ماہیا۔ ویکھو سارے بھردے چٹیاں، رس امرت نہ کیسے چکھائیا۔ مندران اندر بالدے ہتھاں نال وٹ وٹ
 وٹیاں، پا گھرت تیل ماچس اگنی لائیا۔ دھردے دھیان اکھاں تے ہتھ کے پٹیاں، کتاں وچ انگلاں پائیا۔ سرتیاں دھیاں بہیناں پچھے پھرن
 تھیاں، من واسنا بند نہ کھئے کرائیا۔ اینویں پھوکیاں مالا رٹیاں، سمرنے کوکن دین دہائیا۔ ہیر وانگ نہ بنیاں جٹیاں، ماہی اک نہ کھئے ہندھائیا۔

چاروں کُنٹ دیناں مذہباں وِپیراں گھتیاں، مندر مسجد شِودوالے روون واہو داہیا۔ سادھاں سنتاں قاضیاں پنڈتاں اک دُو جے نال رکھ لئیاں پتیاں، حصّہ رہے ونڈائیا۔ مُلا شیخاں داہڑیاں رتیاں، رتی نام نظر کھئے نہ آئیا۔ کر پکھنڈ تن لاون سیکھاں تتیاں، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ گُرسکھ تیریاں فصلاں پکّیاں، وڈھن آئے سچّا ماہیا۔ آندھناں گوانڈھناں رہ جان ہکّیاں بکّیاں، ہر جو کی کی کھیل رچائیا۔ دُنیا رہ جائے بٹھدی کٹیاں وچھیاں، کٹک سب تے رہیا چڑھائیا۔ اگ سیکدے رہ جائے پچھیاں، پچھوتاوا سرب لوکائیا۔ چاروں کُنٹ سب نوں پینیاں غشیاں، گشتے چڑھیا سچّا شہنشاہیا۔ گُرمکھ تیرے ملن دیاں تیریاں اکھیاں، تیرے تن چُھپائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جنہاں نال لگائیاں پکّیاں، پکی اپنی رہیا پکّائیا۔ کچھہرے لنگوٹے بٹھے تہمت، سارے تہمت رہے لگائیا۔ جے تُوں کرن والا رحمت، رحم کیتھے بیٹھا چُھپائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میرے نال سارے ہو جاؤ سہمت، سفل سب نوں دیاں کرائیا۔ جیہڑا بھلیا ہویا احق، ایتھے اوتھے رہیا شوڈائیا۔ ہر جو نِکا وڈا کایا اندر اک مکینک، پُرزہ پُرزہ کھولے جوڑے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ بڈھا ہو کے لائے عینک، اکھاں اپنیاں لائے بدلائیا۔ آپے سینک آپے دینک، دیاںدھ وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھاں چوری چوری مارے اپنی سینت، پلک پلک نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ سِر دستار پگڑی رکھے دوپٹے، ول ونکے ٹیڈھے لائیا۔ سارے جٹ ہٹے کئے، بیٹھے گھیرا پائیا۔ پُرکھ ابناسی وچارا کتھے نٹھے، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں پریم پیالے بیتے لاہ کے نام صُراحی گئے، خُماری چڑھی واہو داہیا۔ ہوئے مستانے آئے نٹھے، پرہہ چرنی ڈیرہ لائیا۔ جے کوئی پچھے دھکے، پچھے پرت کھئے نہ جائیا۔ اگے آگے کہن اسیں تیرے سکے، ناتا تیرے چرن جُڑائیا۔ تیرے رنگ اندر رتے، رتی رت سُکائیا۔ اسیں اکٹھیاں کیتے اکو پکے متے، من مت دینی تجائیا۔ واسطے پرہہ جو آگے گھتے، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان لیکھے لائے ہتھ اٹھے، دہ دشا ہتھ اٹھائیا۔ پائے قمیض گل کُرتے، پھرن واہو داہیا۔ چلدیاں پھردیاں آئے مُڑکے، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ کوئی آیا ہیروں کوئی رُڑکے، کوئی بوپاراں تجائیا۔ کوئی گورایا آیا چھڈکے، کوئی ڈلیوالوں مُکھ بھوائیا۔ کوئی ہری پُروں آیا لڑکے، کوئی جھنڈیر رہیا تجائیا۔ کوئی جنڈیالیوں آیا یکے چڑھکے، کوئی چیمبوں پھیرا پائیا۔ پُرکھ ابناسی لیاندے آپ پھڑکے، کریا کھیل بے پرواہیا۔ سنگھ گُرمیج ملیا اج تڑکے، تکر ہر جو آپ تُلایا۔ ماجھا مالوا دوآہ جموں اکو جیہے کرکے،

گُرمکھ ساچے میل ملائیا۔ پچھلے پھولے چھڈو ورقے، ورقہ سب دا دتا اٹھائیا۔ کھوٹے کھرے آپے پرکھے، نام کسوٹی ہتھ اٹھائیا۔ گُرمکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھے، چنتا روگ نہ کھئے جنائیا۔ نت نوت کرو درسے، درشن اپنا آپ وکھائیا۔ امرت میگھ اکو برسے، سانتک ست ست کرائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں نال اکو رنگ ورتے، امیراں غریباں اکو راہ چلائیا۔ خوشی ہووے سوں کے اُتے فرشے، گُرمکھ وچھاؤنا اک وچھائیا۔ جیہڑے چھڈ کے آیا سرسے، گوبند آنت لیا ملائیا۔ گُرمکھ میرا کوئی نہ ترسے، ترکھا سب دی رہیا بچھائیا۔ جو چاڑھے اُپر چرخے، چرخڑی وانگ بھوائیا۔ جیہڑے دیگاں وچ اُبالے دھر کے، دھرنی کھیل وکھائیا۔ سو ویکھو لیاندے بھڑ کے، دایالا سنگھ نصیب رُوپ وٹائیا۔ پریم پیار اندر جڑ کے، جوڑی جُگت نال جُڑائیا۔ پچھے کوئی نہ رہ جائے اڑ کے، اڑکا سب دا رہیا ہٹائیا۔ پہلوں آیا گھاڑن گھڑ کے، پھیر اپنی بنت بنائیا۔ آسو گھوڑے ساچے چڑھ کے، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ گُرمکھ بنائے بردے، وردی اپنے نام پہنائیا۔ سارے گاؤ گیت ہر ہر دے، ہرجن ہر جو آپ سُنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے جانے گھر گھر دے، کیا کوئی رکھے بھید چھپائیا۔ چوری یاری جو جن کردے، سب دا لیکھا رہیا لکھائیا۔ جو جن چرنی سپس دھردے، تنہا اپنے نال ملائیا۔ گُرمکھ سو جو ستگر کولوں ڈردے، سو گُرمکھ ستگر بھائیا۔ باقی سارے جمدے مردے، جو بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ مانس جنم اپنا ہردے، ہر جو نظر کسے نہ آئیا۔ پتر ماواں نال لڑدے، کیوں جمیاں میری مائیا۔ مینوں کیوں نہ گھلایا جتھے بھگت پڑھدے، سری بھگوان رہیا پڑھائیا۔ نہیں قاعدے کوئی ہتھیں پھڑدے، اندر وڑ کے رہیا سمجھائیا۔ سوہنگ گاؤندے ڈردے ڈردے، کوئی سُن نہ لئے لوکائیا۔ پُرکھ ابناسی لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ کڈھے تردے تردے، تُرت اپنی دیا کھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گُرمکھ بنائے ہر دے، ہردے ہر جو اپنا آسن لائیا۔ باقی پھوکیاں گلان کردے، رسنا نال چٹرائیا۔ اندر کام واسنا نال لڑدے، کرودھ رہیا ٹکرائیا۔ جو ستگر پورے سرنی پڑدے، تِس پردہ دیوے پائیا۔ ساچے پوڑے گُرمکھ چڑھدے، ستگر ہتھان اُتے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جا کے کھڑدے، آکھن آمل میرے ماہیا۔ اسیں پیارے تیرے در دے، تیرے پیار کھیل رچائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے اسیں اک دوجے دے بردے، سیوک سیوا رُوپ وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرسکھاں گرسکھ ویکھے رکھے کلا چڑھدے،
لہندی دھار نہ کھئے وکھائیا۔

★ ۱۷ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ بلاکا سنگھ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

تاج کہے میں سچا تاج، تاجر دو جہان اکھوائیندا۔ میرا متر گرو مہراج، شاہ پاتشاہ ناؤں رکھائیندا۔ جس نے میری رکھی لاج، بھڑ
اپنے سیس ٹکائیندا۔ پھیر نرگن رچ رچ کاج، کرتا اپنی کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ بہہ کے مارے آواز، ناؤں نرنکارا آپ جنائیندا۔ کر کریا
بخشیا راج، ساچی سیو لگائیندا۔ سچ چلاؤنا اک جہاز، بیڑا اکو اک پرگنائیندا۔ نرگن سرگن رکھنی لاج، لاجونت آپ سمجھائیندا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر اپنا کھیل کرائیندا۔ تاج کہے پرہہ دتا مان، نتھاویں ملی وڈیائیا۔ کریا کر سیری بھگوان، میری بنت
بنائیا۔ اپنی اچھیا کر پردھان، بھچھیا جھولی پائیا۔ نرگن نور کھیل مہان، نرکار آپ کرائیا۔ سچکھنڈ قلعے کر پروان، سسا ستگر آپ سہائیا۔
اپنی بند سچ نشان، ست دلارا لئے پرگنائیا۔ شبدی نور نوجوان، نر نرائن لئے دھرائیا۔ ہا ہا ہر کا رُوپ ہری سنتان، پیڑھی اپنی آپ ودھائیا۔
تھر گھر کھول وچ مکان، سچکھنڈ اندر رہیا وکھائیا۔ سسا صاحب بن میان، ہا ہا اپنی دھار وچ چھپائیا۔ ایڑی ایشٹ وڈ مہربان، عاشق
معشوق اپنی کھیل کرائیا۔ ایڑا اکھ پرتکھ کھول سیری بھگوان، اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اوڑا پرنیچے نہ کھئے نشان، سچے کھئے نہ کھئے وکھائیا۔ اکو
نور جوت مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ایکنکارا بنا ودھان، ایڑا اکھ آپ گھلائییا۔ ایڑی ایتھے اوتھے حکمران، دو جہاناں حکم منائیا۔ سسا
سچ کرے کلیان، سوہلا اکو اک گائیا۔ ہا ہا ہردم کر پروان، بیٹھا سیس جھکائیا۔ ساچا مکھ مکھ مہربان، نرگن نرگن وچ پرگنائیا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تاج دئے وڈیائیا۔ سسے اندر ہا ہا رکھ، ہر جو اپنا کھیل کرایا۔ ہوڑا بندی کیتا
پکھ، ہر مندر دئے وڈیایا۔ نرنکار نرکار نور نورانہ کر پرتکھ، کرن کرن ٹپکایا۔ کلغی رُوپ اپنا دس، سر اپنے آپ ٹکایا۔ نہ کوئی مہا نہ کوئی
جس، نہ کوئی لیکھ سمجھایا۔ نہ کوئی اوتھے رہیا وس، جس در کلغی اپنا نین گھلایا۔ اپنے آگے آپے کہے بس بس، واسطہ اپنا پایا۔ میں تھلے

آواں نَس، اپنا راہ چلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھایا۔ تاج کہے میں وڈ وڈبھاگا، ہر بھاگی دیا کھایا۔ غریب نانا بنایا وڈ وڈ راجا، راج راجان ہویا سہائیا۔ سچکھنڈ دوار بہ بہ اپنا رچیا کاجا، بھیمو ابھید چھپائیا۔ اپنا کھول آپ دروازہ، چاروں کُنٹ کُنڈا لاپیا۔ پہلے گھر شبدی ساچا، ساچن اپنا کھیل کرائیا۔ دوجے گھر وشنوں ناچا، وشو اپنا راہ چلائی۔ تیجے گھر برہما نیوں نیوں منگے داجا، چرن کول دھیان لگائی۔ چوتھے گھر شنکر کہے میری رکھے لاجا، ٹدھ بن نظر اور کھئے نہ آئی۔ پُرکھ ابناسی کہے میں رچیا اپنا سچ سماچا، سماچ اکو اک بنائی۔ بھوپت بھوپ شہنشاہ راجن راجا، حُکم حاکم دُھر فرمانا آپ سُنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک تاج دئے وڈیائی۔ ساچے تاج چڑھیا چا، ہر جو اپنا کھیل کرایا۔ اپنی ہتھیں پھڑ کے لیا سیس ٹکا، ٹکا اپنے مستک لایا۔ نگا وڈا دتا بنا، وڈ وڈے بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی اپنا سکہ دتا چلا، دُھر فرمانا حُکم سُنایا۔ گھر وچ گھر دتا کھلا، سچکھنڈ اندر تھر گھر آپ پرگٹایا۔ سستا ہا ہا اک دوجے نال جوڑ دتا جڑا، ہا ہا اندر وڑ وڑ خوشی منایا۔ شبدی کہے موہے ملیا ملاح، میرا بیڑا کندھ اٹھایا۔ وشنوں کہے میرے وچ گیا سما، سماپت اپنا کھیل کرایا۔ برہما کہے پاربرہم میری جھولی وست دتی پا، سچ بھنڈار اک ورتایا۔ شنکر کہے میری مستک دھوڑی ٹکا دتا لا، چرن چرنودک اک پیایا۔ تاج کہے میرے چارے مکھ بن نیناں رہے شرما، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ کلگی کہے میں ویکھاں تھاؤں تھان، تھان تھنتر بھول پھلایا۔ سارے کہو وشن برہما شو ست شبد میری اکو اک مایا جس دا کوئی نہ ناں، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آیا۔ جس دا لبھ کیسے نہ تھان، مندر مسیت نہ کھئے وکھایا۔ جس دی کنت پھڑے نہ کوئی بانہ، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگایا۔ جس دی بنت کوئی سکے نہ بنا، گھڑنہار ٹھٹھیار نظر کھئے نہ آیا۔ جس دا لیکھا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما۔ کر کِریا آپے بنے پتا آپے ماں، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ اوتھے دوجا کوئی نہ کرے ہاں، ہاں نال ہاں نہ کھئے ملایا۔ اک اکلا شہنشاہ، سچ سینگھاسن سوہا پایا۔ ساچا مارگ رہیا جنا، شبدی سٹ سٹ اٹھایا۔ وشن برہما شولئے پڑھا، دُھر فرمانا حُکم سُنایا۔ سچ سندیسہ اک جنا، جن جننی لیکھے لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیس جگدیش تاج اکو اک ٹکایا۔ تاج کہے موہے اکو اوٹ، اوٹ اوٹ جنائی۔ سچ پرکاش نرمل جوت، جوت جوت رُشنائی۔ کھیلان کھیل اوت پوت، پُت پوترے ہنڈھائی۔ نرگن سرگن کر سنجوگ،

دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ نو سؤ چورانوے چوکرئی جُگ وشن برہما شو تیرا لیکھا ترے ترے لوک، لوک پرلوک اپنا رنگ وکھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن گیت اتیت سُنائے سلوک، سوہلا ڈھولا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تاج دئے وڈیائیا۔ تاج کہے پرہہ ساچے میت، موہے دینا سچ بتائیا۔ آد چلائئی میری ریت، گھر سچ وچئی ودھائیا۔ آگے دس کھیل انڈیٹھ، کس بدھ اپنا راہ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی اک اتیت، طرح طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ سُن تاج میرے ساچے سنگی، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ تیری دھار آپے رنگی، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ کرے کھیل سورا سرہنگی، حُکم حاکم آپ منائیندا۔ ایہو گل موہے لگے چنگی، کلفی توڑا سیس ٹکائیندا۔ سچ منگ در ساچے منگی، در پردہ آپ کھلائییندا۔ نرگن سرگن کھیل کرے بھینگی، بھینگ اپنا راہ چلائییندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ سُن دُلا را بھینگی بالا، انہو آپ جنائیا۔ کھیلے کھیل ترنگی دیا، وشن برہما شو نال رلائییا۔ دُھر دا سنگی بن کرپالا، کرپاندھ دیا کھائیا۔ آگے مارگ دسے سکاھالا، دئے دئے اپنا روپ وٹائیا۔ نرگن سرگن کر پردھانا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جگت جوگ راج چلانا، جیون دئے وڈیائیا۔ مانس مائکھ کر پردھانا، سیس جگدیش تاج ٹکائیا۔ نو سؤ چورانوے چوکرئی کھیل مہانا، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیا۔ اتم کلجگ گر گوبند سُن لوک مات پرگٹا نشانہ، شبدی سُن سر اکو کلفی توڑا دئے ٹکائیا۔ گوبند منگے آگے دانا، پُرکھ اکال دھیان لگائیا۔ پاربرہم میں نگا بالا، تیری سار کھئے نہ پائیا۔ تُوں دو جہان رکھوالا، گوبند نکے گھر وچ سیو کھائیا۔ میری نمسکار کر پروانا، دئے جوڑ سیس جھکائیا۔ صاحب ستگر سیس تیرے تاج سہانا، آد جگاد تیری وڈیائیا۔ جس کوٹن کوٹ گھلے کرشن کاہنا، لوک مات منڈل راس گئے رچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تاج رہیا سمجھائیا۔ سُن تاج میرے سر دے سر، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ لوک مات وکھاواں تیری دھر، دُھر دربارا آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی گیڑا جائے گیڑ، گیڑا گیڑے وچ بھوائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان تیرے پچھے مرن بھڑ بھڑ، تیرا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی کھچ کے لیاواں وچ پڑ، پنڈی سب دی ویکھ وکھائیندا۔ چار جُگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بئی دنداں نال تیری مہا کردے رہن کڑ کڑ، کڑکی وچ سرب پھسائیا۔ گر

اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں گلاں سُن ہسَن پڑ پڑ، ہٹ ہر نہ کھئے وکھائیا۔ اتم سارے دوارے خالی ہون تھڑ تھڑ، تھڑکیاں پیر نہ کھئے ٹکائیا۔
 اک دوجے نال مرن چڑ چڑ، جوں چڑیاں باز ٹڑائیا۔ گوہند کہے میں تیری کراں سیوا گرمکھاں ویکھاں پھر پھر، گھر گھر سیو کھائیا۔ تیرا
 رس چواواں جھر جھر، بن جھرنا سیو کھائیا۔ اگئی دھار جھر جھر، رس اکو مکھ چوائیا۔ دُور دُراڈا زمیں اسمانوں گیر گیر، گرمکھاں
 دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنا ناؤں رکھاں نر نر، نرگن نرنکار ویس وٹائیا۔ ساچے تاج پھیر ہسنا کھڑ کھڑ، ہر کھڑکی دئے کھلائیا۔ چاروں کُنٹ
 ویکھنا تڑ تڑ، اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے تاج دئے وڈیائیا۔ تاج کہے میں راجن راجا، راجن راج
 کھیل کرائیا۔ دو جہاناں رچ رچ کاجا، کرنی اپنی رہیا کھائیا۔ بھگتیوں دیوے بھگتی داجا، شکتیوں شکت شکت پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیس جگدیش جگدیش سیس اکو تاج سُہائیا۔ تاج کہے پربھ تیری مرضی، میری
 چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ میری اکو اک تیرے اگے عرضی، بن لکھیاں رہیا ٹکائیا۔ میں سد بنیا رہاں فرضی، فرض تیرا پور کرائیا۔ موہے اپنی ہوئے
 نہ کھئے غرضی، آسا آس نہ کھئے جنائیا۔ تیری سیوا کراں ہر جی، جس اپنے سیس دتی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کھیل ویکھاں در در دی، دو
 جہاناں پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم مینوں دسے میری کرن لوک مات جائے بن کے ونگی، ونگی تیرے سُت وکھائیا۔ گوہند سر بٹھے نکلی کلغی،
 کلغیاں والا دیا کھائیا۔ کیسے ہور نظر نہ آوے ایہدے ورگی، ورگ سب توں دئے لگائیا۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان اپنی بناؤں
 وردی، وعدے خلاف آنت ہوئے سرب لوکائیا۔ نکلی ونگی تیرے دردان مردی، مردی اپنا حال سُنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا ڈھولا پڑھدی،
 سیس خاک نال چھہائیا۔ نیر نین رکھے دشا چڑھدی، گوہند اکھ اٹھائیا۔ نہ کوئی گرمی نہ کوئی سردی، دکھ کھئے نہ لاگے رائیا۔ میرا بھانا بہ
 بہ جردی، تیرے جلوے وچ سائیا۔ دئے جوڑ بینتی کردی، منّ عرضوئی میرے ماہیا۔ کلجگ اتم ویکھ سرشٹ سبائی سڑدی، تَدھ بن
 ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ میں دُور دُراڈیاں آساں کردی، بیٹھی دھیان لگائیا۔ گل پا پلا واسطہ کردی، زہکرمی کرم کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ کلغی کہے دس بھگوان، اگلی کلغی کم نہ آئیا۔ گوہند تیتھوں منگے دان، تیرا دان گوہند جھولی ڈاہیا۔
 تیرا کھنڈا تیرا میان، تیرا نور تیری رُسنائیا۔ تیرا آتم میرا پرما تم کھیل مہان، دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ توں اپنے سر اُتے رکھیا سسا ہا ہا نوجوان،

نہ مرے نہ جائیا۔ کیوں سُتا سچکھنڈ وچ مکان، لوک مات پھیرا کیوں نہ پائیا۔ گوبند اڑ کے منگے دان، آگے ہو کے رہیا سُنائیا۔ جنان چر
 نہ رکھیں میرا مان، تیری مُحبّت نہ موہے بھائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دیا کھائیا۔ اُٹھ بال میرے بال نادان، بھڑ گودی لے بھائیا۔
 کلجگ اتم آواں یرگن نور مہابلی بلوان، بل تیرا نال ملایا۔ سچکھنڈ دا سچ نشان، لوک مات جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنایا۔ گوبند سُت اُٹھ دُلا رے، ہر باہوں پکڑ اُٹھائیندا۔ تیری کلگی واجاں مارے، دوس زین
 دھیان لگائیندا۔ کرے کھیل آگم اپارے، آگم اتھاہ اپنا راہ چلائیندا۔ پرگٹ ہوئے نہکلنک نرائن نر اوتارے، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ سر رکھ
 تاج اپر اپارے، سچکھنڈ دی دھار دھار لوک مات جنائیندا۔ سسا بابا لکھے اپر اپارے، سسا بابا ہا ہا سسے وچ بند کرائیندا۔ چارے مکھ لے
 آگھاڑے، شبد وشن برہما شو چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ پھیر کرے سچ وبارے، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ تیرے لاپے قرض اُدھارے، پورب
 لہنا جھولی پائیندا۔ تیرا پتا تیغ بہادر رکھے نالے، نال ماتا سوہا پائیندا۔ تینوں اپنی گود اُٹھالے، اپنے سینے نال لگائیندا۔ تیرے بچے نہیاں ہیٹھ
 دے پھیر جوالے، جوا کے نہیاں ہیٹھ پھیر دبائیندا۔ جنہاں سر تے بدھ چکر دُمالے، تنہاں دما دم ویکھ وکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ
 اکالے، اکل کل اپنی دھار چلائیندا۔ کریا کرے دین دیا لے، دین اپنا رنگ رنگائیندا۔ چار مکھ چار کُنٹ کرے کھیل مہانے، مہا اپنی آپ
 سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے تاج آپ سمجھائیندا۔ گوبند کلگی تیری رہی اڈیک،
 اڈیک اکو اک رکھائیا۔ ہُن نیڑے آئی تاریخ، تختہ سب دا دے اُٹھایا۔ پُرکھ اکال بنے میت، متر پیارا نظری آئی۔ تیری کلگی دھرے اپنے
 سیس، جگدیش خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گوبند کہے میں نہ مٹاں، تیری کھیل
 بے پرواہیا۔ جنان چر نہ چل کے آئیں میرے بتا، گھر میرے پھیرا پائیا۔ جے بھل جاویں میں کہاں پُرکھ اکال اٹھاں، اوہنوں نظر کچھ نہ آئی۔
 ایویں کہندے مال چاردا رہیا دھتا، نامے چھپری رہیا جھپایا۔ پُرکھ اکال کہے میں تیرے پچھے پھراں بھٹاں، بھج بھج اپنا پنڈھ مکھایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُن نہ ہوواں خوش، خوشی تیری موہے نہ بھائیا۔ جنان
 چر میرے گرسکھاں کولوں نہ لویں پُچھ، گوبند وسے کیہڑی تھایا۔ تُوں جگ چوکڑی رہوں لک، جنان چر پرگٹ نہ ہوویں میں مٹاں نہ

تیری رضائیا۔ بن تیتھوں نہیں ہندا چُپ، بن کے پتا بیٹھا مُکھ چُھپائیا۔ اٹھ تکرزا ہو کے اُٹھ، کی گھاٹا تینوں نظری آئیا۔ سارے پھڑ کے کر دے اک گٹھ، بچیا کھئے ربن نہ پائیا۔ میرے سیکھاں اُتے تھ، جو تیرے پچھے اپنا آپ گئے گوائیا۔ جنہاں نوں میں وی رہیا جھک، تیرا راہ وکھائیا۔ نوں وسیں اندھیرے گھپ، دھوکھے دین والی عادت اج نہ تیری جائیا۔ کاغذاں اُتے لکھایا ابناسی اچت، چٹو بن کے بیٹھا مُکھ چُھپائیا۔ آمینوں لا گل گھٹ، میں تیری اوٹ رکھائیا۔ جوٹھی جھوٹھی جڑ پُٹ، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ ویکھ میرے نکے پُت، نہیاں وچ تیرا نام دھیائیا۔ میرے کول نہیں کچھ، جو کچھ تیری بھیٹ چڑھائیا۔ بن کے سوُم سب کچھ بیٹھوں گھٹ، ساڈی ونڈ نہ سانوں پھڑائیا۔ جے نہ میں سارے جاواں کے رُٹھ، تیری کون کرو وڈیائیا۔ سچکھنڈ کون کرے تیری پُچھ، کلا روویں ماریں دھانپیا۔ پیو کم نہ آوے بناں پُت، پیڑھی چلے نہ نشان نہ کھئے جھلائییا۔ سری بھگوان ڈردا ڈردا گیا اُٹھ، پھڑ باہوں رہیا چُپ کرائیا۔ گوبند بس کر میرے سُت، میتھوں تیرا دُکھ جھلیا نہ جائیا۔ جِنان چر نہ ہوویں خوش، اواناں چر ہر جو تیری سیو کرائیا۔ نوں سوُنا گھوک میں سہاواں تیری رُت، تیرا زور نہ کھئے لگائیا۔ دھوکھا دے کے نظر نہ آون دیواں تیرا بُت، تیرے نام دیاں وڈیائیا۔ جے کوئی باہروں پُچھنا لئے پُچھ، سارے کہن پورن بیٹھا چُپ، گوبند ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کر کیرپا گرسکھاں پردہ دیواں چُک، تیرا میرا تیرا اکو رنگ وکھائیا۔ سارے کہن ویکھو ہن کچھ پھیر کچھ، جوتی جاتا کھیل کرائیا۔ پچھلی وست جو رکھی گھٹ، آنت دیوے گنڈھ کھلائییا۔ ساریاں اکٹھیاں ہو کے لینی لُٹ، لُٹ اکو گھر پوائیا۔ کوئی دس نہ سکے ماں نوں پُت، پرہہ جو کی کی وست پھڑائیا۔ اک دو جے ول ویکھ ویکھ سارے ہو جان چُپ، ہر گھٹ ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیس جگدیش اکو تاج سہائیا۔ گوبند کہے پرہہ کون ویلا، میری کلغی ملے وڈیائیا۔ صاحب نوں گرو میں تیرا چیلا، چیلا گر تیری سرنائیا۔ میں بردا نوں سجن سہیلا، ڈردا ڈردا منگ منگائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے کلجگ آنت ہوئے وقت ڈھیلا، چار کُنٹ گُرائیا۔ تس ویلے تیرا میرا ہوئے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیری کلغی نال ملائے تاج، کرے کھیل وڈ راجن راج، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ کلغی نال جُڑے جوڑا، جوڑی زرگن سرگن آپ جُڑائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال چڑھے ساچے گھوڑا، گوبند اپنی گود بہائیندا۔ پچھلیاں سب دے

نالوں کڈھے کھوراں، کھوج کھوج ویکھ وکھائیندا۔ جیہڑے دسدے رہے بہشتی ملن حوراں، حلیہ سب دا آپ چھپائیندا۔ تیرے نال کیتا
 پچن کرے پورا، پوری پورن پورن آپے پائیندا۔ کرے کھیل آنت ضرورا، ظاہر ظہور ویس وٹائیندا۔ ناؤں دھرائے جودھا سورا، بل اپنا آپ
 لیائیندا۔ تیرا رنگ چاڑھے گوڑھا، اتر کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلغی تاج نال ملائیندا۔ کلغی تاج کر
 اکٹھ، اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیا۔ آگے رہن نہ دیوے وکھ، وکھری وند نہ کھئے وندائیا۔ سر اپنے
 اُپر لے رکھ، رکھیا کرے سرب تھائیا۔ پُرکھ اکال تیرا گاوے جس، تیرے بھگتاں دئے وڈیائیا۔ سب دی پوری کرے آس، جنہاں تیری چرن
 دھوڑی مستک لائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، پرچہ اپنی ہتھیں پائیا۔ لیکھا جانے فیل پاس، اکو نظری آئیا۔ گرسکھ نہ ہوئے کھئے اداس،
 در گھر ستیاں درس دکھائیا۔ اکو کم ہووے خاص، خواہش سب دی اپنی جھولی پائیا۔ چارے مکھ کر اپنے داس، رستہ سب نوں دئے
 سمجھائیا۔ کلجگ اتھ کھیل تماش، کل کرتا ویکھ وکھائیا۔ ماجھا جموں دوآبہ مالوا لیکھ لیکھیا خاص، خصوصیت ساچی دئے سمجھائیا۔
 سوہنگ آتم پر ماتم وسے پاس، در گھر ساچے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نرگن سرگن ماجھا پایا پُرکھ ابناس، دو اکھڑ جوڑ جڑائیا۔ ترے اکھڑ دوآبہ
 وشن برہما شو کیتے داس، بن داسی سیو کھائیا۔ ترے اکھڑ مالوا ترے گن مایا ہوئی اداس، اکی جیٹھ ناتھیوالا دھکا لائیا۔ جموں اکھڑ دو
 جنم مرن دی مکے خواہش، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ پنچم میتا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کلغی والا کہے میری پوری ہوئی آس،
 گر مکھ آسا نال ملائیا۔ تاج کہے شاباش شاباش شاباش، گرسکھ جس ہر جو درشن پائیا۔ گر گوہند کہے میں ویکھاں راس، نرگن سرگن
 ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سیس تاج دیوے دان،
 لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے رنگ سورا سرنگ، نرگن سرگن سرگن نرگن آتم پر ماتم آتم برہم پار برہم پار برہم جیو ایش ایش
 جیو وٹ کسپس، اپنا کھیل رچائیا۔

گوبند کہے کیوں وٹیں کسپس، کی کسر رہ گئی باقی۔ اپنا ناؤں رکھ جگدیش، لکدا پھریں بن کے بندہ خاکی۔ تکڑا ہو کے دس دو
 جہاناں اک حدیث، میں بچہ تیرا ساتھی۔ دے حکم میں پیسن دیواں پیس، آگے رہے نہ کھئے عاقی۔ پُرکھ اکال کہے نکه بچے تُوں دسیں
 ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھنّ وکھایا۔ گوبند کہے تیری پچھے رکھدے رہے اڈیک، کون ویلا آئیں پھیرا پایا۔ گرسکھاں نوں دے پیالہ نام پیون لا
 کے جھیک، پچھلا اگلا دکھ مٹایا۔ کی ہُن وی بننا ایں ساڈا شریک، پتا پُوت تیرے پچھے بھیٹ چڑھایا۔ پُرکھ ابناسی اپنے نک نال کڈھے
 لیک، لکیر تقدیر دئے بدلایا۔ گوبند تیرا بوٹا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ تُوں مینوں لیا جیت، میں تیری جت کران رُشنایا۔ میرا سینہ
 ٹھانڈا سیت، تیرے گرسکھاں درشن پایا۔ جنہاں ناتا چھڈیا مندر مسیت، اکو پُرکھ اکال منایا۔ سوندیاں جاگدیاں گاؤں سوہنگ گیت،
 گوبند گھر گھر نظری آیا۔ سری بھگوان کہے واقع میں بڑا ڈھیٹھ، دکھیاں ویکھ دکھ نہ کدے ونڈایا۔ جنان چر میرے چرن نہ لائے کوئی
 پریت، پردہ کیسے اُتے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سہج سہج سہج ہولی ہولی ہوکا
 دے دے رہیا سُنایا۔ ہولی ہولی کیوں دیویں ہوکا، گوبند رہیا جنائیا۔ نو سؤ چورانوے چوکرئی جگ پچھوں تیرے ہتھ آیا موقع، مُخبر
 ہو کے کر لڑائیا۔ بلدھاری ہو کے کیوں دیویں دھوکھا، اپنی پت گوائیا۔ مارنا جوالنا کم سوکھا، جے حکم دیویں چھن وچ سارے دیاں
 کھپائیا۔ دھرت مات دا پوچیا رہ جائے چوٹکا، اُتے کوئی بھے نہ براہمن نائی آ۔ برہما ہو جائے اوٹتا، لکھ چوراسی گود نہ کھئے سہائیا۔ جے تُوں
 غفلت وچ لے لیا ڈھونکا، کوٹن کوٹ جگ بیت بیت جائیا۔ مینوں تیرے کھیل ویکھن دا شوکا، چاؤ اکو اک رکھائیا۔ گھٹ ہتھ نال پھڑیا
 پونچا، پہنچ اپنی دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند ویکھ مؤجاں، موجود ہو کے ہر جو رہیا وکھائیا۔ کرے لڑائی بن پلٹن فوجاں، فوجدار
 بے پرواہیا۔ خالی کرے اماری ہوڈا، مہاوت کھئے رہن نہ پائیا۔ بن بھگتاں ایتھے اوتھے کیسے نہ دیوے عہدا، شاہ پاتشاہ راج راجان خاک وچ
 ملائیا۔ اپنی ہتھیں کرن آیا سوڈا، بن وپاری پھیرا پائیا۔ پھر پھر ویکھے لوک چوڈاں، چوڈاں طبقات گنڈا لایا۔ چار کُنٹ نظر آن کوڈاں،
 کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیس جگدیش اکو تاج سہائیا۔ تاج رکھ نہ تیری
 وڈیائی، کوٹن کوٹ تاج بندائیندا۔ جنان چر نہ بدلیں پچھلی شاہی، اگلا مارگ لائیندا۔ جنان چر نہ وجے تیرے نام ودھائی، دو جہان تیرا

ڈھولا گائیندا۔ اوہ ویکھو آئی آد شکت مائی، ٹھمک ٹھمک پیر وکھائیندا۔ بھری غصے دئے ڈہائی، کوک کوک نال رلائیندا۔ مینوں دے کے
 آنت جدائی، گرسکھاں پچھے ٹھیدے کھائیندا۔ پہلوں بنایا مینوں آد مائی، عادت پچھلی ہن بھلائیندا۔ غریب نائیاں جا کے ویکھے چائیں
 چائیں، میرا پیار نہ تینوں بھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں کی کراں میریاں گوہند پکڑیاں باہیں، پھڑ پھڑ باہوں گرسکھاں راہ وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تاج تخت تخت تاج سختی نال اٹھائیندا۔ اٹھائے راج جگت تخت، تخت نواسی
 کھیل کرائیندا۔ گوہند وارے جگرے لخت، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آگے گرسکھاں پین نہ دیوے وکھت، وکھری دھار چلائیندا۔ حکم وچ
 نہ آوے فرق، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ عرق، ہرجن اپنے میل ملائیندا۔ باقی ساریاں کیتا ترک، تار ستار نہ
 کیسے ہلائیندا۔ ڈونگی غار کرے غرق، باہوں پھڑ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جا کے جیہڑا مڑ کے آیا پرت، پرمیشر پورن اپنا بھیو جنائیندا۔ جن
 بھگتاں لئی لے کے آیا خرچ، جگت غریبی دُور کرائیندا۔ کیسے سر رہن نہ دیوے قرض، کاغذ سب دے آپ پڑوائیندا۔ اپنا پورا کرے فرض،
 فرمانبردار سیو کھائیندا۔ گوہند ویلے جو ہو گیا حرج، پچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ آگے جن بھگتاں آگے کرے آپ عرض، آرزو اپنی اک
 سمجھائیندا۔ مینوں ٹھاڈے ملن دی مرض، بن سکھاں روگ نہ کھئے گوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو گئے اسچرج، اچرج ہر جی کھیل
 رچائیندا۔ آؤ سارے چل کے سری بھگوان لئیے ورج، کیوں غریباں پچھے دھکے کھائیندا۔ جنہاں نوں گاؤنا نہ آوے نہ کوئی تال نہ کوئی طرز،
 جوگ ابھاس نہ کھئے کھائیندا۔ سارے گرسکھ بیٹھے ہو کے ندھڑک، ساڈا خوف نہ کھئے کھائیندا۔ جے کوئی پچھے آگوں کھندے کڑک، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان ساڈا سنگ نبھائیندا۔ پرے لے جاؤ اپنی لکھت پڑھت، سوہنگ آکو ڈھولا سچا بھائیندا۔ نہ کوئی نیم نہ کوئی
 ورت، نیم ہور نہ کھئے بنائیندا۔ اپنے ملن دی آکو پکی کیتی شرط، شرارت ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ اتم سارے ہوئے غرق، غرور سب دا آپ
 مٹائیندا۔ گرسکھاں دا اندر وڑ کے پترا لیا پرت، پتی پرمیشور اپنی سیو کھائیندا۔ آکو وار آکو اکھ گئی پھرک، فرنا سب دا بند کرائیندا۔
 گرسکھ ٹھاڈی ہووے چڑھت، چڑھدیاں کلاں آپ کرائیندا۔ وید پُراں شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن سارے کہن ساڈا بند ہويا دھڑت،
 ساڈا حصہ نہ کھئے کڈھائیندا۔ چلو سارے رل کے کریئے عرض، چار کھانی متا پکھائیندا۔ پُرکھ ابناسی سب نوں رہیا ورج، بن گرمکھاں کھئے نہ

موہے بھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل اک مہان، گلیں باتیں دے راتیں اپنا حال سُنائیندا۔ تیرا حال بڑا چنگا، گوہند رہیا جنائیا۔ جگ چوگری کھیل کردا رہوں بوہ رنگا، بھیو ابھید چھپائیا۔ بے آنت بے آنت اکھوا کے بیٹھا رہوں وچ گھمنڈا، نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ آنت ہن ہو ننگا، در تیرے منگ منگائیا۔ معصوم راون ہیٹھا کندھاں، تیرا راہ تکائیا۔ میں نہ جانا تیرا لیکھا تارا چندا، تارا چند دے گلوں لاییا۔ جن چر آپ نہ آئیں ہتھ پھڑ مردنگا، ڈورو ڈنک وجائیا۔ پُرکھ اکال آپے مٹاں، من من رہیا جنائیا۔ اٹھ میرے لاڈلے چنا، تیرا چند کرے رُشنائیا۔ تیری وسے ساچی چھنا، چھپری سمبل آپ سہائیا۔ تیرا میرا اکو بتا، حد بے حد دے مٹائیا۔ تیرا میرا اکو مکتا اکو کتا، ٹپی بندی کرے صفائیا۔ آہ ہوڑا کنوڑا پھرے بہتا، سہاری بہاری دے ڈہائیا۔ اوکتر ڈلینکڑ دیوے ڈٹا، ڈنکا نام وجائیا۔ ایہ لال دولانو دو دھار سری بھگونا، دوہاں اُپر مکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر کرے کھیل ساچا ہر، گوہند آسا ہر گوہند پور کرائیا۔

۲۲۰

★ ۱۷ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی ورکھا سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

توں کون تاجاں والا تاجو، سانوں تاج رہیا وکھائیا۔ راوی کندھے پھریں بن کے بابو، بابل اپنا روپ چھپائیا۔ اینویں جھپڑا پایا وادھو، سرشٹ سبائی رہیا نچائیا۔ حکمے اندر کر قابو، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پچھے گر اوتار پیر پیغمبر ساڈے گھلدا رہوں چاچو، پتا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم بن کے آئیوں بابو، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ ویکھ نکلے نکلے بالے کاکو، ککے بؤرے تھائوں تھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرا حکم بنے ڈاکو، ڈاکا گھر گھر دے لگائیا۔ سب دے توڑ سجن ساکو، نانا کھئے نظر نہ آئیا۔ بن ہتھاں بابواں کر لے کاجو، کچل دے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیوں اینویں رہیا ترسائیا۔ تاجاں والے تیرا تجربہ، بھیو کھئے نہ آئیا۔ لیکھا جانے ارباں کھرباں، کھرباں ارباں پدماں وچ وٹائیا۔ دو جہاناں نرگن سرگن دیندا رہیں ضرباں، تقسیم اپنے ہتھ رکھائیا۔ مرداں نال ملاؤندا رہوں مرداں، مرد مردانگی اک جنائیا۔ نو سو چورانونے چوگری آپ بیٹھا رہوں ڈردا، لوک مات نہ پھیرا پائیا۔ دور ڈراڈا حکم رہوں گھلدا، گر

۲۲۰

اوتار سیوا لائیا۔ نرگن ہو کے سرگن رہوں سڑدا، اگنی تت بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ دو جہاناں پھریں من دا، منتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ منڈل منڈپ تارے پھریں گندا، گنتی اپنی ربیا کرائیا۔ بھگت
 دوارے نیہاں آپے چندا، چند اپنا کر رُشنائیا۔ کھیل کریں چھن چھن دا، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا اتم لیکھا تیرن دن دا، ترے لوکیاں ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار سرب لوکائیا۔ لوکائی ویکھے مُربع مُستطیل، مُنقل سب نوں آپ کرائیندا۔
 پچھے پاؤندا ربیا تعطیل، اتم مُستقل اپنا حُکم جنائیندا۔ کیسے دی مئے نہ کھئے دلیل، دلیر ہو کے اپنا حُکم منائیندا۔ سنت سہیلے لئے میل،
 ملاوا اکو گھر جنائیندا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھیل، خالق خلق آپ اٹھائیندا۔ دو جہاناں کر کے ویہل، ویہلا اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلجگ اتم
 جو نہکلنک دوارے ہو گیا فیل، تِس مکتب ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ سدا رہے دھرم رائے دی جیل، چوڑاسی گیڑا گیڑا وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ فیل پاس اکو سبق، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جس نوں پڑھ نہ سکے چوڑاں
 طبق، چوڑاں لوک کہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تبھک، طبع سب دی ربیا بدلایا۔ پڑھاؤن والا جدوں شیر مارے بھبک،
 سب نوں منہ دے بہار سُٹائیا۔ ویکھو ہر جو کرے اپنا کرتب، قُدرت حُکم وچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فیل
 پاس بن سبقوں ویکھ وکھائیا۔ فیل پاس نہ کھئے پئی، عبارت جگت نہ کھئے لکھائیندا۔ قلم شاہی نہ منگائے کیسے ہٹی، کاغذ نال نہ کھئے ملائیندا۔
 اُنگلاں نال نہ ربیا دسی، الفیے نہ کھئے جنائیندا۔ پریم پیار اندر جو پھسی، تِس کر پاس ناتا فیل ٹڑائیندا۔ تاج والے تختی شاہ، شہنشاہ
 تیری وڈیائیا۔ اک وار مُکھ دیکھا، نیتز بن راہ تکائیا۔ لُکویں کھیل دے ہٹا، اپنا پردہ دے چُکائیا۔ اک وکھا سچا تھان، جس تھان ملے
 وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہرواں، مہر نظر ربیا ٹکائیا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہ، باہوں پھڑ پھڑ ربیا اٹھائیا۔ سچ بیانے اک چڑھا، نشانہ
 اکو اک جنائیا۔ جس نے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیا ناں، تِس ایتھے اوتھے اپنے سنگ رلائییا۔ تیرا سنگ دسے دُور،
 دُور ڈراڈا نظر نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں حاضر حضور، نیرن نیرا پھیرا پائیندا۔ آگے کرو نہ مینوں مجبور، مجبوری سب دی آپ کٹائیندا۔
 پچھلا بخشو سرب قصور، آگے کسر نہ کھئے رکھائیندا۔ میتھوں کم لُو گھور گھور، گھڑکی میں نہ ہن وکھائیندا۔ پھڑ کے آگے لاؤ جٹ مؤڑھ،

مُفت تہاڈی سیو کھائیندا۔ ساریاں نوں دسو سِری بھگوان لبھا مزور، بن مزوریوں مُرشد مُریداں سیوا کھائیندا۔ جے تہاڈے گھر ہوئے ہنیرا اپنا جوتی دیواں نور، نور ویکھ ویکھ خوشی منائیندا۔ تہاڈا اپنی جھولی پاواں کوڑ، سچ تہاڈے گھر وسائیندا۔ تہاڈی آسا کراں پور، اپنی آسا ہور ودھائیندا۔ اپنا تاج گرمکھاں دے سرتے رکھاں ضرور، ہو مجبور کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری اکو اک ورتائیندا۔ ول چھل تیرا ڈونگھا راز، رازق نظر کیسے نہ آئی۔ جگ جگ کردا رہوں ساز باز، بازی گر نٹ نٹوآ سانگ ورتائی۔ چار ورن بنا سماج، گھر گھر ونڈ ونڈائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اللہ واپگرؤ رام نام دتا داج، پٹاری اپنا نام پھڑائی۔ لوک مات رچ رچ کاج، قادر اپنی کھیل کرائیا۔ کیسے ستیاں مار آواز، کیسے جاگدیاں لیا ملائی۔ کیسے دا ڈبدا تاریا جہاز، کیسے دا تردا دتا ڈبائی۔ دھن دھن تینوں کہندے گئے گرو مہراج، بے آنت تیری وڈیائی۔ جگ چوڑی وینہدا رہوں کھیل تماش، نرگن اپنا مکھ چھپائی۔ بھگتاں نال کردا رہوں باس بلاس، کبیر جلاہے گنگا وچ زڑھائی۔ اک وار کر کے سارے نراس، پھیر آنت ہوئیں سہائی۔ اسیں تیری پچھلی نہیں متنی بات، آگے اپنی ریت جنائی۔ جن چر درس نہ دیویں ساکھیات، ساجن تینوں نہ کھئے اکھوائیا۔ پُرکھ ابناسی من کے کہنا ہویا داس، گھر گھر پھیرا پائی۔ ڈردا پھردا سنائے گاتھ، اپنا ڈھولا گائی۔ انگلاں نال لگائی پھرے تریلوکی ناتھ، کرشن بالیاں وانگ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچھل چھل دھاری، بھگت وچھل گردھاری، گِرور اپنا پھیرا پائی۔ گِرور گردھار مُکند منوسر لکھی نرائن، نر ہر اپنی کھیل کرائیندا۔ صفت صلاحی بے پرواہی کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ آنت نہ کھئے جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھانا سرتے سہن، سہہ سہہ شکر منائیندا۔ کلجگ اتم بھگت بھگونت آیا لین، لہنا دینا مول چکائیندا۔ آؤ ویکھو درشن نین، نیتر نین سرب کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ول چھل اپنا راہ چلائی۔ ول چھل دھاری، تیرا ڈونگھا ساگر، دو جہان نظر نہ آئی۔ چار جگ کھیل کردا رہوں پنج تت کایا گاگر، گر اوتار ناؤں دھرائیا۔ اپنا نام ہٹو ہٹ وچدا رہوں بن سوڈاگر، ونجارے گر گر روپ وکھائی۔ سارے تینوں کہندے گئے کریم قادر، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ تیرا مندے گئے سارے آدر، اڈا بیٹھا نہ کھئے جمائی۔ کلجگ اتم بنیوں آپ بہادر، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ جوں تیغ بہادر دی چٹی چادر، تیغ شمشیر شمس کھڑکائی۔ جوں گوہند دتا آدر، پُرکھ اکال آدرش

وکھائیا۔ آنت کل جن بھگتاں پچھے ہوئیوں پاگل، اپنی سُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیرے بادل، اپنا نُوں کریں رُشنائیا۔ آنت کریں ست تبادل، ادلا بدلی کھیل رچائیا۔ ہرجن ملے اکو بابل، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ ہر سنگت وچ بیٹھا ولی قندھاری جو آیا وچوں کابل، کھیل نانک نال کرائیا۔ منگیا ور پرہ ملے عادل، عدالت اپنی دئے جنائیا۔ گر نانک کہے پُرکھ اکال اکو قابل، قبضہ سب دے اُتے رکھائیا۔ تیرا لیکھا جانے باطن، ظاہر نہ کھئے چترائیا۔ کلجگ اتم بنائے ساتھن، ہر بھگتاں نال ملائیا۔ مانس جنم ڈھولا گاؤنا سوہنگ گاتھن، گا گا خوشی منائیا۔ میلا سینگھ پنجابی روپ وٹایا وچ پنجابن، پنجہ نانک دتا لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا ہتھو ہتھ چکائیا۔ کتیں نت پچھلا مُندرا، نشانی رہیا جنائیا۔ پچھے راہ تکدا رہیا وڑ کے ڈونگھیاں گندراں، گنڈا جنڈرا باہروں لائیا۔ آنت بوٹا ویکھو پُنگرا، نانک درس آیا کرائیا۔ ہُن ویکھیا حساب گنڈلاں، گنڈی اپنے نام پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ولی نال ولی کیتا عہد، عہد نامہ پروردگار اپنے ہتھ رکھائیا۔

۲۲۳

ویکھو در تے آئی بھاوی، بھو اکو اک ڈرائیا۔ ڈردی ماری ہوئی پیلی ساوی، رنگ رنگ رہیا وٹائیا۔ بیلے وچ ہر جو بیٹھا کنڈھے راوی، کنڈا سب توں رہیا گھبائیا۔ بھجی پھردی ہوئی بھاوی، چاروں کُنٹ پندھ مکائیا۔ دُور ڈراڈی گُرمکھاں کولوں سُن دی سِری بھگوان کلجگ اتم اپنی کرن آیا لاوی، نام داتی پٹھ پچھے لٹکائیا۔ میں وی ویکھاں چاویں چاویں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ بن کِرسانا وڈھے کیہڑی باہی، کِس بدھ اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ رہیا وکھائیا۔ بھاوی کہے میرے بھگوان، در تیرے سپس جھکایا۔ تُدھ بن مینوں کوئی نہ دیوے دان، میں بھکھی واسطہ پایا۔ لکھ چوراسی میرا پکوان، جے دیویں حُکم تے لواں کھایا۔ میں پھر پھر ہوئی حیران، تیرا بھیو کھئے نہ آیا۔ کیوں تُوں پہلوں چُن چُن اپنے آپ کڈھیں پچھان، اچے حُکم نہ مینوں سنایا۔ سِری بھگوان ہو مہربان، سر رہیا ہتھ ٹکایا۔ ویکھ بچی کھیل مہان، ہر ستگر رہیا کرایا۔ چاروں کُنٹ ویکھ مار دھیان، تیری نظر نظر نال رہیا ملایا۔ اکو مننا سچ فرمان، دھر سندیسہ رہیا جنایا۔ جس دوارے ڈھولا لگے سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تیرا دروازہ

۲۲۳

بند کرایا۔ جا کے چرنیں ڈگیں بھگتاں کریں پرنام، پلُو گل وچ پایا۔ مینوں دیو سچا نام، جیہڑا سترگر تہانوں ورتایا۔ میں پھر جاواں لکھ چوراسی کھان، گھر گھر پھیرا پایا۔ میرے ہتھ کھاڑا پھرائے ترکھان، جتّ ڈنڈیاں نال رہیا ڈرایا۔ جے پچھے مڑی آن، مار چپیڑاں مکھ بھوایا۔ میں آنت ہوئی حیران، ہر جو ایہہ کی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اپنا رہیا دکھایا۔ بھوای کہے میں آئی بھونڈی، چکر جگت لگائیا۔ راوی کنڈھے ویکھیا سنگت سوہنگ ڈھولا گاؤندی، گا گا شکر منائیا۔ رات جاگدی دے نہ سوؤندی، ستیاں رین نہ کھئے وایا۔ اٹھ پھر سری بھگوان دیاں اونسیاں پاؤندی، اکو آس رکھائیا۔ سری بھگوان اکو گل بھاؤندی، بھگتاں ہونے سہائیا۔ مینوں حکم دتا جا کے دو جہاناں پٹ ڈاؤندی، سب نوں دے اٹھائیا۔ اتم کیسے دا مل نہ پینا کوڈی، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیا۔ بیت دی جائے صدی چوڈھویں، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نانا تھے ملاً مولوی، ملکہ جاگیر ویران دکھائیا۔ دھول اتوں لاپے بہار ہر جو وڈا دھولوی، دھولان مار مار پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھوای اکو گل جنائیا۔ بھوای کہے تیری سچی گل، سری بھگوان موہے بھائیا۔ تیرے بھگتاں سنگ جاواں رل، رل مل خوشی منائیا۔ باقی سب دی لہواں کھل، اپنا حکم منائیا۔ حکمے اندر چڑھے دل، درڑ پھرڑ کراں لوکائیا۔ تیری بھوای کیوں نہ کرے چھل، جس تیری پڑھی پڑھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا راہ بہواں مل، آگے آنہ کھئے چھڈائیا۔ جے کوئی دھینگو زوری کرے تیرے ول دیواں گھل، تُو ہونا آنت سہائیا۔ کیسے پین نہ دیواں جل، تھل سب تُو دیاں رُلائیا۔ میں تیرا بھانا رہی جھل، تیرا بھانا میرا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ربی نور الاہیا۔ او ربی رب، کی ایہہ کھیل رچایا۔ حکم دے جھب، میں سب نوں لواں دبایا۔ اتوں لواں دب، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ داڑھاں ہیٹھ لواں چب، چکنا چور کرایا۔ نہ جانا وڈا چھوٹا قد، سارے اکو راہ دکھایا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھاں پھر پھر حد، دور ڈراڈا پندھ مکایا۔ لکھ چوراسی میری مچھی ڈڈ، میرا پیٹ نہ کیسے بھرایا۔ میں خوشیاں نال چباں ہڈ، ہاکن ڈاکن روپ وٹایا۔ تیتھوں ڈردی تیرے بھگت باہر لواں کڈھ، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ کول جا کے سناں سوہنگ ند، کن کتاں نال ملایا۔ پھر خوشی ہو کے اوہناں نال کر کے آواں حج، مکہ کعبہ ڈیرہ ڈھابیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے لد، بھوای سکے نہ کھئے مٹایا۔ آنت کل او صاحب میرا سلطان شیر ہو کے میرے نال رہیا گج،

میں چائیں بھجّان واہو داہیا۔ بن ستگر پورن پورن پریشر کوئی پردہ نہ سکے کج، آگے پچھے نہ کھٹے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل، کھیل بے پرواہیا۔ ہونی کہے میں کرنی انہونی، میری کیتی نہ کھٹے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی پھڑ کے کوہنی، بچیا کھٹے رہن نہ پائیا۔ میں ہتھ وچ پھڑ لئی بے صبری دوہنی، لہو مجھ نال بھرائیا۔ لکھ چوراسی مینوں لگے سوہنی، اکو وار وچ چھپائیا۔ بن بھگتاں گھر گھر پئے رونی، رُونق سب دی دیاں گوائیا۔ سب توں بھلے سیج سوئی، کنت نار نہ کھٹے ہنڈھائیا۔ پُرکھ ابناسی دے حکم نال میں پہلوں کرنی بوہنی، ونڈ ویروے وار پھیر سمجھائیا۔ پچھوں نالوں میری طاقت ہو گئی چوئی، کیوں؟ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میرا ہویا سہائیا۔ لٹاں باہواں مار سرشٹ سبائی ڈھائنی، دھکو دھکی خاک بنائیا۔ کیسے شہنشاہ دی بنی نہ رہ جائے چھاؤنی، شاہ پاتشاہ کران صفائیا۔ میرا پیا میرا پریم میرا شہنشاہ مینوں کہے میری چنگی ہونی، جس چنگی طرح کیتی صفائیا۔ جے کوئی اڑے پھڑ پھڑ چاڑھاں توئی، کھلڑی کھل لہائیا۔ اک جوڑا نشانی رہ جائے کان کوئی، دو جا کھٹے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حکم منائیا۔

توں سو چورانوں چوگری جگ نہ آوے نیڑے، دُوروں دُوروں منگ منگائیا۔ جگ جگ پرہو جی نکیاں نکیاں چھپڑاں چھپڑے، ڈوری گر اوتاراں ہتھ پھڑائیا۔ پھر آگے پچھے اوہ وی ریڑھے، کایا بھانڈے بھن وکھائیا۔ آپے بیٹھا رہے کر کے وڈے جیرے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھاوی کیتے کھیل بتھیرے، لوک مات چائیں چائیا۔ کلجگ آنت ہر جو کرے حق نیڑے، حقو حق رہیا جنائیا۔ ہونی ہن وی چل کے آئی بھگتاں کھپڑے، بھگتاں نال انگ ملائیا۔ کلی نہ آوے میرے ویہڑے، دُور ڈراڈی واسطہ پائیا۔ جتھے گرسکھ لا کے بیٹھے ڈیرے، پُرکھ ابناسی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہونی بڑے چراں پچھوں سنگت وچ رلا اپنے کول بہائیا۔ چار جگ دی ویکھی چوئکی، پاوے چار بنائیا۔ اس توں آگے پاربرہم دی سب توں دسے گل اوتتی، اوترا روپ وکھائیا۔ جتھے رُوح نہ کوئی پہنچی، بھیو نہ کھٹے کھلائییا۔ سارے کہن پُرکھ اکال اکو پھرے جوئکی، اک اکلا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو اپنے وچ چھپائیا۔ جاؤنکی بُے ہویا ویہلا، پچھلا لیکھا تجائیا۔ اکو نال رلیا گوبند چیلا، دوہاں مل کے خوشی منائیا۔ اپنا ویکھن آیا ویلا، ویہلا ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں بن سجن سہیلا، ساچی خوشی منائیا۔ جنہاں کھادا بکرا لیلیا چھیلا، چھلاں سب دیاں رہیا لہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھے جنگل بیلا، گر اوتار پیر پیغمبر بلی میاؤں نہ کھئے کرائیا۔ کیوں؟ شیر سنگھ بن کے آیا وڈا بگیلا، باگھ ساریاں رہیا ڈرائیا۔ وشنوں کہے مینوں گودی لے لا، میتھوں تاب جھلی نہ جائیا۔ سری بھگوان کہے اوئے نہ ڈر میں کرداں ریلا پیلا، روزھ اکو وار وہائیا۔ پھر وی ویہلے دا ویہلا، کم نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو نال لیایا نگا جہا ٹھیلا، جنہاں اُتے گرمکھ لئے بہائیا۔ کر کرپا اپنا میل میلا، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ سچ دوار چاڑھے تیلا، سگن اکو وار منائیا۔ باہوں پکر گودی چک دو جہاں گرمکھاں دیوے کچھڑ چک لوری پھر ویہلے دا ویہلا، ویہلے ہور کوئی کم نظر نہ آئیا۔ سب دا پٹھا کرے ڈیلا، اندر وڑ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ لکھ چوراسی بھنے جوں جٹ عَصے وچ گر دا بھیلا، ڈلی ڈلی دئے کرائیا۔ جیو جنت سادھ سنت شبد ویلنے پیڑ پھیر ویہلے دا ویہلا، کوئی کم نظر نہ آئیا۔ ویہلا سوچے ہن کران راکھی، ہور کوئی کم نظر نہ آیا۔ سری بھگوان اکو بھاکی، اپنا بھیو جنایا۔ جا کے جن بھگتاں سناواں اپنی ساکھی، سنسا روگ جگت مٹایا۔ جیہڑے من لین میری آکھی، میں آخر سنگ نبھایا۔ در دروازے کھولاں تاکی، تقویٰ اکو اک جنایا۔ راتیں سوتیاں دیواں جھاکی، جھاکا سب دا دیاں مٹایا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار پاکی، پاک رسؤل بے پرواہیا۔ مُریداں مُرشد چکے چھاتی، گرمکھ اپنی گود بہایا۔ گھر گھر جگائے دیا باقی، کملاپاتی سیو کمایا۔ گرسکھاں سیج وچھاؤنا وکھائے کھاٹی، کھٹکا سب دا ہور گویا۔ آپ چڑھ کے اپنی گھاٹی، ہرجن اپنے گھاٹ رکھایا۔ پچھلا لہنا دے باقی، اگلا لیکھا پھیر سمجھایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا کھیل کر بوہ بھانتی، پروردگار بے محتاجی رچ کے کاجی، کر کاج رچ کاج کرتا پُرکھ پھیر ویہلے دا ویہلا۔ آپے ویہلا آپے رُجھے، آپے کار کمائیا۔ اپنی کرنی آپے بُجھے، اپنا بھیو کھلائیلا۔ باقی کرے کھیل اک دوہے، تیجے چوٹھے ونڈ ونڈائیا۔ جن بھگتاں کر ساچی ریجھے، رچ اپنا درس کرائیا۔ چلا ہل کرسان بیج بیجے، وتر اپنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وتر سانہ پھیر سہاگا، ڈھگا وچھا آپے سامبھا، پچھلا لہ جگت اُلمبھا، نرگن روپ بن کے کاما، کرتا پُرکھ اپنی کرنی کر کار کما، پھیر ویہلے دا ویہلا۔

☆ ۱۷ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی کھیڑا سنگھ کرتار کور دے گرہ بابو پُرا ☆

جتھے کہو اوتھے رہواں گا۔ جتھے بہاؤ اوتھے بہواں گا۔ جتھے گھلاؤ اوتھے جاواں گا۔ جتھے سواؤ اوتھے سوواں گا۔ بن تھادے کتے نہ رہواں گا۔ جتھے سدو اوتھے آواں گا۔ آآ کے درشن پاواں گا۔ جگ جگ دی ترکھا بجاواں گا۔ گھر بہہ کے منگل گاواں گا۔ ناتا جوڑ بہین بھراواں دا۔ بل ویکھاں سچیاں باہواں دا۔ پریم ودھاواں پُترن ماواں دا۔ سر رکھ کے ہتھ تھنڈیاں چھاواں دا۔ تھادی چرن دھوڑی نہاواں گا۔ لکھ لکھ شکر مناواں گا۔ جے آکھو تے سچکھنڈ جاواں گا۔ نہیں تے ایتھے بہہ کے تھادڑا راگ الاواں گا۔ بن تند ستار تھادڑا ستار وجاواں گا۔ نہ کچھ پیواں گا نہ کھاواں گا۔ نہ آواں گا نہ جاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل وکھاواں گا۔ اک وار جے دیو سدا، صدا گھر گھر آپ سُنائیندا۔ سری بھگوان نرگن روپ آئے بھجا، بھج بھج پندھ مکائیندا۔ تسان میری رکھی لجا، تھادے اُتے پردہ پائیندا۔ ویکھو تال اک دو جے دا کس طرح وچا، آتم پرما تم نال ٹکرائیندا۔ گرسکھاں اندر وڑ وڑ نچا، نٹوآ اپنا سانگ ورتائیندا۔ ستگر ہُن نہیں جے کچا، پچھلی ریتی سرب گوائیندا۔ ڈھروں آیا بن کے پکا، پکی سب نوں آپ کرائیندا۔ راہ وچ چلداں چلداں پُرکھ اکال تھکا، گرسکھ دوارے آ کے اپنا تھکیواں سرب مٹائیندا۔ وشن برہما شو رہ گئے ہگا بگا، ہر جو کتھے ڈیرہ لائیندا۔ پیر پیغمبر کہن ویکھو چھڈیا مدینہ مکہ، محمد مقبرہ نہ کتے سہائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ پھرے نسا، مُشتری سب نوں آپ کرائیندا۔ جس نے رنگ بنایا بورا کگا، سو غریب نمانیاں وچ سوبھا پائیندا۔ سب دی اکھیں پا گیا گھٹا، چاروں کُنٹ کھیہ اڈائیندا۔ کی ہُن مان رہ جائے نامہ وٹا، بن وٹیوں گرمکھاں گھر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیوا سچ سچ کمائیندا۔ نہکلنک ہر اُتِریا، پرہ مہابلی اوتار۔ کرے کھیل وانگ سٹھریاں، نرگن سرگن دوویں ڈنڈے پھڑے دوویں دھار۔ لہنا دینا چکائے مُچھ دابڑی مُنیاں کھسریاں، کھیل کرے اگم اپار۔ سچ محل اکو اُسریا، گوہند بالے نہیاں ہیٹھ سوال۔ ساچا بوٹا اکو پُنگریا، پُرکھ ابناسی ویکھے دین دیال۔ مردنگ وچائے کنگر کنگریاں، کنگی وچے نہ کھئے تال۔ جس لہنا دینا چکایا اندریا، شو کریا انت زوال۔ ویکھ وکھائے سرب پُھندریاں، پُھن اندر دین دیال۔ جس گر اوتار پیر پیغمبر بند کیتے اپنے پنجریاں، کرے کھیل اگم اپار۔ دو جہان لکھ چوراسی دین مذہب ذات پات ویکھے کھنڈریاں، چاروں کُنٹ ہوتے بے حال۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرگٹ ہو مہابلی اوتار - مہابلی اُتریا اُتر، دشا اپنی آپ جنائیا۔ نال ملایا گوبند پُتر، پتا گھر و جی ودھائیا۔ اک سہائے ساچی زُتر، زُت زُتری آپ مہکائیا۔ جن لہنا چُکایا برہمے ککر، بڑھیا سب دا لیکھے لائیا۔ گھر گھر در در لوآں پُریاں آپے اُپر، اُپر نیچے ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس وشنوں کولوں کہوہ لیا ٹکر، بھنڈارا اپنے وچ جُھپائیا۔ جس لکھ چوراسی کھا نہ کیتا شکر، سو نہ شکر پھیرا پائیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبران نال کر کے وعدے اتم گیا مکر، لیکھا منگے تهاؤں تھائیا۔ پتا پوت اٹھائے اپنے کچھڑ، گوبند میلا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہابلی اپنا پھیرا پائیا۔ چوایاں اوتار دھریا کسوتا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ مات پت نہ کھئے پوتا، جنی گود نہ کھئے ودیائیا۔ دو جہاناں نرگن سرگن کرے جھوٹھا، لیکھا منگے تهاؤں تھائیا۔ جگ چوکرے کرے مودھا ٹھوٹھا، اپنی ہتھیں دئے اُٹھائیا۔ بن کے شیر پھرے بھکھا، بھکھے بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ جیو جنت کوئی رہن نہ دیوے لکا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنند ساگر پھولے تهاؤں تھائیا۔ بھجا جاندا کیسے کولوں نہ رکا، رکاوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ لہندی دشا سب دا بھنے حُقہ، حُکم اپنا اک منائیا۔ چڑھدی دشا کھیل کرے پٹھا، پٹھی سب دی کھل لُہائیا۔ دکھن دشا آپے رُٹھا، کوئی سکے نہ مات منائیا۔ اُچا ٹلا آپے لُٹا، پربت کوکن دین دُہائیا۔ چوویاں اوتار کم کرے پٹھا، پچھلی کیتی سب دی دئے اُٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سچ سندیسہ دتا رکا، ایکا اپنا حُکم سُنائیا۔ لوک مات پچھلا لہنا سب دا مُکا، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ وشن برہمے شو ٹکر دیوے رُکھا، اپنی ہتھیں رہیا ورتائیا۔ کرپا ندھان سِری بھگوان بن بھگتاں کیسے دوار نہ جھکا، سب نوں اپنے چرن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوآ چوکا میل ملائیا۔ پہلا دوآ نرگن سرگن، سرگن نرگن کھیل کرائیندا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، آتم پرما تم ویکھے وکھائیندا۔ غریب نہانیاں دُکھیاں پُکار سُن، دُور دُراڈا نیڑے آئیندا۔ لکھ چوراسی وچوں چُن، چُٹکی گُرمکھ آپ پچائیندا۔ ویکھو لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لگا گھن، خالی سب دے پیٹ وکھائیندا۔ اِند اِندراسن کروڑ تیتیس سارے رون، نیتر نیناں نیر وہائیندا۔ وشن برہمے شو نہ ملے سون، سوکھا ساہ نہ کیسے رکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار دُور دُراڈے بیٹھے گاؤن، ہر جو کی کی کھیل رچائیندا۔ دو جہاناں سِری بھگوانا بھنن آیا دھون، دھول مار مار اپنا زور وکھائیندا۔ آگے آگے بھجی پھرے ڈردی پون، جل پانی مُکھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دوا اپنا کھیل کرائیندا۔ پہلا دوا شبد جوتی، جوتی شبد جنائیا۔ زرگن چڑھیا اپنی چوٹی، چوٹی نظر کسے نہ آئی۔ دو جہان پردہ لاسوے کوڑی دھوتی، لیکھا ویکھ تھائوں تھائیا۔ جگت واسنا کڈھ کھوٹی، کھووے اپنی وست پرائیا۔ گرمکھ ورلے مانک موتی، ست چار لے جگائیا۔ سکھی رکھے آپے چھوٹی، بہتر ناری کر رُسنائیا۔ ستران ہتھ نام سوٹی، ست ستوادی آپ پھرائیا۔ برہمے تیر وکھائے لنگوٹی، چاروں مکھ دے ڈبائیا۔ شنکر بھنگ پوست رسیا گھوٹی، بن اودھوت خاک رمائیا۔ اندر اتم مارے پھڑ بے دوشی، تخت تاج دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوا اپنا انک بنائیا۔ ایکے اتوں ہو دو، اک دو کھیل کرائیندا۔ زرگن سرگن آپے ہو، ہوکا پنج تت آپ جنائیندا۔ آپے چھڈے پنج تت موہ، چھبی پوہ دوس سہائیندا۔ سرگن زرگن جہا ہو، زرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ سچکھنڈ دی ساچی سو، سو پُرکھ زرنجن لے کے آئیندا۔ ہنگ برہم بیج ہو، پردہ اپنا آپ چکائیندا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران سب نون لے تھو، آپ اپنا کھیل کرائیندا۔ لیکھا منگے پچھے آئے کر جو، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ دوئے اتوں چوکا ہو، ضرب ضرب نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوکا ایکا بھیو جنائیندا۔ چوکا دسے ہر جو سچ، سچ سچ جنائیندا۔ پہلاں شیر سنگھ کایا ماٹی کچ، کایا جگت ہنڈھائیندا۔ پھر اگنی روپ مچ، اپنا آپ مٹائیندا۔ پھر سچکھنڈ دوارے نچ، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ پھر پورن اندر رچ، گوہند رنگ چڑھائیندا۔ ویکھو کھیل کایا کچ، کنچن اپنا نام جنائیندا۔ دو جہاناں لکھ چوراسی کولوں پچ، بچن اپنا آپ دھرائیندا۔ دوئے نال چوکا بنیا سچ، چووی اپنا انک بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اپنی دھار چلائیندا۔ زرگن نور چوویاں اتار، چوہ کئی ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل بن چھویاں تلوار، شہنشاہ ہر جو بے پرواہیا۔ لے کے پھویاں میٹے سرب سنسار، بھے بھو اک جنائیا۔ نئی سب دی ڈولے منجھدھار، پار کینار نہ کھئے رکھائیا۔ جس دی گر اتار پیر پیغمبر کردے گئے گفتار، غریب نواز پھیرا پائیا۔ مہابلی اترے اپنی دھار، جوتی نور نور رُسنائیا۔ محل اٹل نہ کھئے منار، چھپر چھن نہ ڈیرہ لائیا۔ گوہند کرے اک پیار، بے پرواہ سچا ماہیا۔ سمبل ویکھ دھام نیار، سمبل اپنا چرن ٹکائیا۔ سنمل رُکھ سرب سنسار، پھل پھل نہ کھئے وکھائیا۔ بوٹا حلیا اتم وار، چاروں کُنٹ دے ڈبائیا۔ پرگٹ ہو چوویاں اتار، دوا چوکا ویکھ وکھائیا۔ بن کہیاں سب دی جڑ دے اکھاڑ، نام ڈونگھا ٹپ لوائیا۔ جس دی کھئے نہ

پاوے سار، سو صاحب پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در لوچن کرن دیدار، نیر نین نین اٹھائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ ساڈے نال
 کردا رہیا ادھار، لارے دے دے وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہابلی اپنا ویس وٹائیا۔
 نہکلنک ہر ساچا ڈھولا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ نہ کوئی پردہ نہ کوئی اوبلا، نرگن اپنا حکم منائیا۔ در دروازہ اکو کھولا، کھول وکھائے خلق
 خدائیا۔ جگت منتر نہ بئے رؤلا، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ منتر اک سنائیا۔
 سوہنگ منتر سن کے، منی سنگھ لئی انگرائیا۔ میں سکھ لیاندے تیرے کول چن کے، گھر گھر پھیرا پائیا۔ تون دیندا رہوں لک لک کے،
 پردہ اپنے اُپر پائیا۔ تیرے پچھے میں دسدا رہیا بک بک کے، سنگھ شیر شیر آیا بے پرواہیا۔ مینوں جیلین گھلیا چک چک کے، چکی
 جگت پسائیا۔ اپنی طاقت نوں رکھیا گھٹ گھٹ کے، میری رسنا دئے دہائیا۔ میری کایا نوں لٹ پٹ کے، ہن اپنا کھیل رچائیا۔ پُرانیاں
 سیکھاں توں رُٹھ کے، اگلیاں نال خوشی رنگائیا۔ میں بیٹھا رہیا چپ کر کے، آپ اپنا وقت لنگھائیا۔ ہن ویلے سر آیا اٹھ کے، نال کھیراں
 والیوں عطر سنگھ ملائیا۔ ویکھ ماہنا سنگھ بیٹھا چھپ کے، سُندر سنگھ اُنکلاں نال رہیا سمجھائیا۔ گرمکھ سنگھ تیری سیو کمائی
 موڈھے چک کے، بن گھوڑا بھجے واہو داہیا۔ بہول سنگھ ویکھے اٹھ کے، جن اپنا دھن دتا لٹائیا۔ سنگھ بدھ تیرے سر چرناں اُتے سٹ
 کے، چٹکیاں مار رہیا خوشی منائیا۔ ہن کیوں ویہنا اکھ پٹ کے، پہلوں اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ ساڈا گلا ہتھیں گھٹ کے، سانوں ہیٹھوں اُپر
 لے کے جائیا۔ پھیر لیائیوں لٹ پٹ کے، لُٹیرا بنیوں سچا ماہیا۔ ہن لا گل گھٹ کے، ویلا گیا آئیا۔ اسیں تیری ککھوں آئے پھٹ کے، ماتا
 پھیر نہ کھئے بنائیا۔ ہن ویکھئے پھیر اندر سنگھ پہلوان نال جٹ کے، دنگل جگت ویکھن آئیا۔ گنجے کولوں رہیئے لک کے، چواتی دیوے نہ
 کتے لائیا۔ اسیں ہن نہیں دھونیاں وانگ دھکھدے، لنبو اکو وار ویکھ وکھائیا۔ اسیں آئے پچھدے پچھدے، ہر جو راوی کندھے ڈیرہ لائیا۔
 جس دے آگے گر اوتار پیر پیغمبر سارے جھکدے، نیوں نیوں سجدہ سیس کرائیا۔ کدے بہندے کدے اٹھدے، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔
 اگلی گل نہ ڈردے پچھدے، ہر جو کی کی کھیل ورتائیا۔ پچھلی کیتی نوں جھردے، دیناں مذہباں وچ پائی لوکائیا۔ ویکھو کھیل ہری ہر
 دے، ہر جو اپنی کار کمائیا۔ لیکھے جانے گھر گھر دے، در در ویکھ وکھائیا۔ جدھر ویکھے آگے کوئی نہ اڑدے، اڑ کے سب دے رہیا

ہٹائیا۔ کچے بیراں وانگو جھڑدے، ہلونا اکو نام لگائیا۔ آکے وہن ویاے ہڑ دے، لہر لہر نال ملائیا۔ گوبند اٹھ کے آیا چڑھدے، چڑھدیاں کلاں دے سمجھائیا۔ جس بٹنے وچ کلجگ جیو سڑدے، پچھلا پٹا دے پڑائیا۔ گرمکھ آگے بنائے بردے، بری خانہ اک جنائیا۔ صاحب ستگر دا جو بھانا متدے، من اچھیا پور کرائیا۔ کوئی مان نہ جوین دھن دے، آنت سنگ کھئے نہ جائیا۔ گرمکھ سپس چرناں تے دھردے، چارے اکو خوشی منائیا۔ نال پلو منی سنگھ دا پھڑدے، پرہہ جی اپنی دیا کھائیا۔ منی سنگھ کہے بھائی سیکھو ہُن کیوں ڈردے، ڈنکا مارو واہو داہیا۔ جس دے پچھے رہے مردے لڑدے، مرنا اُس نون دیو سیکھائیا۔ جس دے پچھے سیاپے رہے کردے، سیاپا اوہدے گل پائیا۔ آپ خالی ہتھیں ہو کے بہہ جاؤ بردے، جگت رکھو نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منی سنگھ ویکھ اپنی خوشی منائیا۔ منی سنگھ آ میرے منے، تیرا متیا ہر بھگوانا۔ جس راجے رانے ڈئے، خالی کیتے تخت نشانہ۔ اتم ویکھ سارے کیتے اٹھے، کوئی نہ جانے وشنون بھگوانا۔ پھڑ بودیوں گنیاں وانگوں بھنے، ہلونا مارے دو جہاناں، کیسے رہن نہ دیوے چھپر چھنے، اچے مندر نہ کھئے ٹکانا، گرہ ہنکاری بھاندے بھنے، جودھا سورپیر مرد مردانہ، لکھ چوراسی جیو ڈئے، شاہو بھوپ راؤ رنگ راجانا۔ گرمکھ ورلے بیڑا بٹھے، جس جن دیوے اپنا چرن دھیانا۔ منی سنگھ کہے جے ہُن وی میری متیں، سب دا اکو وار میٹ نشانہ۔ کیسے گھر نہ رہ جائے تھالی چھنے، سرشٹ سبائی ہوئے حیرانا۔ بھگت بھگوت پھر آپ جنے، جن جنی بن دو جہانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان ہوئے مہربانا۔ منی سنگھ دس اپنی گل، گلوکڑی ہر جو پائیا۔ ہُن نہیں کردا ول چھل، ویلا گیا آئیا۔ کی ہویا جے جیل دتا گھل، آگے پچھے دی جیل کٹائیا۔ آہر سنگت نال رل، رل مل اکو رنگ رنگائیا۔ پرہہ ملن دا دس ول، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ جیہڑا تیرے اندر رکھیا جل، گرمکھان دے ورتائیا۔ آہ لے میتھوں پھل، امرت رس دیاں کھوائیا۔ پھیر اپنی جیل ول چل، جتھے سیاپا دتا کرائیا۔ اوہ ویکھ کپورتھلا تھل، کپی سب دی رہیا رڑھائیا۔ اپنا دھر کے بیٹھا بل، بل سب دا رہیا کھچائیا۔ گرمکھان کیتا اپنے ول، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ہر کا بھانا کھئے نہ سکے جھل، جھلک اکو وار وکھائیا۔ بن جٹ کیرسان واہن لگا ہل، سب دی جڑ رہیا اکھڑائیا۔ بن ترکھان ٹھوکی پھال، فرق کھئے رہن نہ پائیا۔ تو نو ہوئے بے حال، حل سوال نہ کھئے کرائیا۔ دو جہان لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں سب دے سر تے کوکے

کال، کال کال پئے دُہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے ہون بے حال، بہیل ہو ہو رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، منی سینگھ تیرا کہنا من، اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔

منی سینگھ کہے پرہہ کر سیاپا، اک ارداس سُنائیا۔ نہ کوئی پوُجا نہ کوئی پاٹھا، گیان دھیان نہ کھئے دِرڑائیا۔ اپنی ہتھیں کر پورا گھاٹا، وست اکو اک ورتائیا۔ جن بھگتاں بن سچا راکھا، بے مُکھاں دے ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، منی سینگھ ست سیاپا دئے جنائیا۔ پائے پائے ویکھو آیا شیر، گر اوتار جس لئے گھیر، وشن برہما شو کیتے ڈھیر، ترے گن مایا لیکھا رہیا نیڑ، دروہی اپنا حُکم سُنایا؛ پائے پائے ویکھو شیر آیا۔ پنج تت رہے کُرا، اُچی روون مارن دہا، کوئی نہ پکڑے مات بانہ، اکو شیر رہیا ڈرا، کیسے نوں لبھے نہ کوئی تھان، اُچی کوکن دین دُہایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا۔ چار کُنٹ ہویا ہنیرا، مندر مسجد گُردر ڈھٹھا ڈیرہ، سروور تٹ ہویا نیڑا، آگے کوئی نہ بٹھے بیڑا، سارے کہن اُجڑیا کھیڑا، کھئے نہ ہیوئے سپایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا۔ اوہ ویکھو شیر گیا آ، جس دی پتا نہ کوئی ماں، دو جہاناں رہیا کھا، کوئی نہ چھڈے جنہاں کھادی سُوَر گان، پیر پیغمبر آگے ہو نہ کھئے بچایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر مارے کڑکا، سنگھوں آگے لنگھے نہ کیسے دا جھٹکا، بے مُکھ جیو ادھ وچکارے لٹکا، بٹنے والے سر تے بدھا پٹک، نہ کُری نہ لڑکا، اُچی کوک رہیا سُنایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر آوندا نٹھا، پیر پیغمبر سارا ڈھٹھا، وشن برہما شو آگے کوئی نہ ڈٹا، ترے گن مایا نہ کرے رٹا، پنج تت مارے پھٹا، لکھ چوراسی دئے دُہایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر آیا جگ، سب نوں پھڑے شاہ رگ، ہنس بنائے جیو کگ، بن گُرمکھاں سوہنگ جاپ نہ کیسے جپایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا۔ اکو شیر آیا باگھ، اپنا مُکھ کھلائیا۔ نو کھنڈ پرِتھمی بُجھائے چراغ، دیوا بتی نہ کھئے جگائیا۔ مندر مسجد مٹھ شو دوال کوئی نہ مارے آواز، بانگ کوک نہ کھئے سُنائیا۔ ہر جو ورتے اپنے سوانگ، بھیو نہ کیسے جنایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا۔ ویکھو شیر ہٹا کٹا، کھتری براہمن شو در ویش کوئی نہ لگے اچھا، دھوتی بودی جننجو ٹکا پیار نہ کرے کیسے کچھا، مُچھ داہڑی والا لگے کھئے نہ اچھا، بن بھگتاں اپنا راہ نہ کیسے جنایا؛ پائے پائے اکو شیر آیا، جس دے نام پئی دُہائیا۔ دھرتی آئی لکھ چوراسی دس شیر کھیڑا، جو

سب نوں رہیا ڈرائیا۔ جس خالی کرنا میرا ویہڑا، گھر گھر کہیہ اڈائیا۔ میں کیتاں بہواں کر کے وڈا جیرا، میتھوں دُکھ جھلیا نہ جائیا۔ اسیں کی دسیئے پہلوں بندہ بن کے ناں رکھایا سینگھ شیرا، پھیر شہنشاہ بن کے پھیرا پائیا۔ ہُن صرف گرمکھاں دسے تُوں میرا میں تیرا، باقی سب دی صفا مٹائیا۔ جن بھگتاں لایا ڈیرہ، ڈیرہ سب دا رہیا ڈھابیا۔ جا بھج کے ہُن ویلا آیا نیڑا، جے تیرا ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے جِنان چر نہ کرے اپنی مہرا، میرا قدم نہ چُکیا جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک شیر ہو دلیر، سب نوں رہیا ڈرائیا۔ بل ودھ گیا تیرا اے۔ جس نوں سچا ستگر ملیا، جس دا نام سینگھ شیرا اے۔ جھوٹھا چُکیا جھیرا اے۔ ستگر کہے تُوں میرا میں تیرا، کیتا حق نیڑا اے۔ گرسکھ وسیا کھیرا اے۔ آکے کچھ نہیں دسنا، پچھلا دسیا بتھیرا اے۔ میں رنگ نوں چڑھاواں گا۔ گرسکھ گودی چُک کے، اپنیاں خوشیاں مناواں گا۔ چھڈ پچھلے ہاوے نوں۔ آکے ہر جو کھیل کر، بتھ اپنے دعوے نوں۔ گرسکھ ساگر اے، نرمل کرم جیہدے در ہوئے اُجاگر نے۔ دِن ویکھ آزادی دے، لہنے ہر مُکون آیا، بڈھی گجری دادی دے۔ دیدار دیوے ہر جو کھلا، کھل مکھل رکھائیا۔ پچھلے جنم دا پھڑیا سلا، اپنی دیا کمائیا۔ موٹا تازہ ویکھو پھلا، اندر رنگ رنگائیا۔ کی ہویا جے سر تے نہیں کلا، پکڑی ہر بندھائیا۔ بھلن والا نہیں بھلا، ابھل ہتھ وڈیائیا۔ مہر اندر نہیں رُلا، رُلدی ویکھ سرب لوکائیا۔ بن کسوٹیوں پایا مِلا، کرتا قیمت آپ چُکائیا۔ نہ کوئی حُقہ نہ کوئی چلھا، سوٹا کھچ نہ کھئے لکائیا۔ نہ کوئی قاضی نہ کوئی مُلا، نہ کوئی سُنّت وکھائیا۔ نہ کوئی محمد نہ کوئی رسوُل لِلا، لا شریعت کلمہ رہیا پڑھائیا۔ نہ بُورا نہ گکا بلا، کالا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ ابناسی کدے نہ ڈِلا، آد جُگاد جُگ جُگ کھیلے کھیل واہو داہیا۔ روزہ بانگ نماز نہ کوئی کٹایا چھلا، بھورے وچ نہ کھئے رکھائیا۔ پہلا تے کیتا فنا فلا، تے تے پھیر بدلائیا۔ پہلوں پیہن پایا گلا، سادھاں سنتاں مگر پھرائیا۔ پھر اپنے ٹھوکیا نام دا کلا، کلی سب دی دتی اکھرائیا۔ جس نے ہتھ وچ پھڑیا چلہ، تیر کمان ٹنک کندھ اُٹھائیا۔ سو کلجگ اتنم بلا، ہوئی ہوئی اپنی لئے انگرائیا۔ بنے شوَقین جُتیاں اُتے کڈھا تِلا، تلک سب دے رہیا ڈھابیا۔ اک الونی وکھائے سلا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا چٹائیا۔ موٹا بن نہ چلے جلھا، نِکا بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درس کھلا جنم جنم جنم وچ وکھائیا۔ کھلا درس ویکھ دید، دیال آپ وکھائیندا۔ نہ کوئی منگے شرع بقرعید، سیس بھیٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ لہنا چُکیا چند عید،

عید اپنا نور درسائیندا۔ ویکھو اپنی آپ لکھ لکھ دے رہیا رسید، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ نال گوہند کرے تائید، پُرکھ اکال بھل کدے نہ جائیندا۔ آگے ہون نہ دیوے کیسے توں شہید، شہادت اپنی آپے پائیندا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھا راہ چلائیندا۔ دیال ٹھا کر بنے میت، مٹر پیارا آپ اکھوائیندا۔ لیکھا چُکیا جگت مسیت، مسلہ اکو وار حل کرائیندا۔ جس جن سوہنگ ڈھولا گایا گیت، تس اللہ میاں آ آ سیو کھائیندا۔ جس دی یاد کردے رہے وچ چیت، سو اچنچیت اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھلا انملا درس آپ وکھائیندا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی کپڑی بات، ہر جو بھیو جنائیندا۔ اندر سب دی اکو ذات، باہر ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم پر ماتم سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید پُچھے وات، در در ویکھ وکھائیندا۔ جس نے اندر ویکھیا مار جہات، سو دین مذہب وچ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مُسلیاں نال کرے مسلہ، ہندو ویکھے نہ کوئی اصلا، دو فصلا اپنا کھیل کرائیندا۔ بن بندگی پائے خیر، کھڑا سب توں دئے چھڈائیا۔ پُرکھ اکال کر کے اپنی مہر، مہربان لئے ملائیا۔ جوٹھا جھوٹھا چُکے جھگڑا جھیر، جھنجٹ سارے رہیا مٹائیا۔ گُرمکھ سجن ساچے گھیر گھیر، وست انملی جھولی پائیا۔ اک مثال بھیلنی کھادے بیر، ہن ویکھو غریب نانیاں دے ٹکڑے منگ منگ کھائیا۔ ناؤں دھر شیر دلیر، دیر آنت کھئے نہ لائیا۔ جگت واسنا ڈھاہ ڈھاہ کرے ڈھیر، کایا مندر خاک ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی بندگی گُرمکھاں جھولی پائیا۔ گُرمکھاں پچھے کرے بندگی، ہر جو بندنا آپ جنائیندا۔ اپنی ہتھیں تھادے اندرون کڈھے گندگی، کوڑی کِریا میل دھوائیندا۔ در گھر گُرمکھاں کرے مُچھندگی، مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بندگی اک جنائیندا۔ ساچی بندگی ہر کا چرن، ستگر سچ سچ سمجھائیا۔ بن نیتروں کھلے نیتر ہرن پھرن، بھیو ابھیو دئے جنائیا۔ لیکھا چُکے مرن ڈرن، گیڑ چوراسی دئے کٹائیا۔ ساچے پوڑے گُرمکھ چڑھن، جس جن اپنی دیا کھائیا۔ بن بندگیوں درگاہ ساچی ورن، جس ملیا سچا ماہیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھن، ڈھولا ہر جو رہیا جنائیا۔ بن وچولا آئے کھڑن، کھڑکی کایا گنڈا لاپیا۔ نانا توڑے برن ورن، سرن اپنی اک تکائیا۔ بن بندگیوں گُرمکھ ہر کا درشن کرن، پچھلا لیکھا لیکھے پائیا۔ بندگی ویکھ اک نرین، نرائین ہر جو آپ جنائیندا۔ در درس پیکھت نین، نین نیناں حرص مٹائیندا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران صفت

کہن، سو ٹھاڈی صفت آپ صلاحندا۔ بن سدیاں پُچھیاں گرمکھاں آیا لین، لہنا پچھلا ویکھ وکھائیندا۔ بن ساکوں بنیا ساک سجن سین، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بندگی بندے اک جنائیندا۔ ساچی بندگی ویکھ بندے، بن بدنوں آپ جنائیا۔ رسنا جہوا جھوٹھے دھندے، گا گا تھکی سرب لوکائیا۔ پڑھن والے سارے اندھے، آتم پردہ کھئے نہ لاپیا۔ دین دیال صاحب ستگر جس جن اپنا راگ سنائے کنے، کاگ ہنس بنائیا۔ سو گرمکھ سچ بندگی اکو منے، جس بندگی نال پرہہ ملے نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اکو اک ورتائیا۔ بندگی دیوے بندی توڑ، بندی خانہ نہ کھئے رکھائیندا۔ ناتا چکے مڑھی گور، اندھ گھور سرب گوائیندا۔ اپنے سنگ لئے تور، تارنہار دیا کھائیندا۔ نرین نرائن پے گئی لوڑ، لوڑیندا ساجن گھر وچ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام بندگی ہرجن جھولی پائیندا۔ اوہ آئی مائی مٹیا ہونی، اپنا روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی جس نے کوہنی، بن بکرا روپ قصائیا۔ لوکیں کہن کرنی انہونی، گرو پیر اوتار چھڈ گئے ناتا، ہونی سب دا گرو نظر آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکار ماتا دئے وکھائیا۔ کلجگ بیری اُپر چھتری، چھتر چھایا اک جنائیا۔ اس دیاں سیکھاں تاراں براہمن ویش شوڈر کھتری، چار کُنٹ وکھائیا۔ اتم ہونی موٹ پھل کھا جائے بن کے بکری، پت ڈالی رہن نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی حُکھے جکڑی، ہل نہ سکے رائیا۔ کھڑی کھلوتی اکڑی، سُکی ہو کے دئے دُہائیا۔ وچ رہے کوئی نہ مقری، فریب سب دے رہیا مٹائیا۔ جس دے سر اُتے چھتری، تِس دی جڑ رہیا اگھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا رہیا جنائیا۔

★ ۱۸ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

صاحب ستگر اکو ڈنکا، ایکنکارا آپ وجائیا۔ دھرم دوارے سُنیا جنکا، اشٹاوکر نین شرمائیا۔ کرے بندنا بار انکا، اکل کل ویکھ وکھائیا۔ بن پھیریاں پھریا من کا منکا، من واسنا رہن نہ پائیا۔ لالچ چکا جھوٹھے دھن کا، دھناڈھ اکو نظری آئیا۔ لیکھا چُکیا سورج چند کا، چانن ملیا سچا ماہیا۔ وسیرا چُکیا چھپر چھن کا، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ راگ سُنیا ایکا کن کا، انادی ناد وجائیا۔ لیکھا چُکیا مائی تن کا،

تار ستار نہ کھٹے ہلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ڈنکا اک وجائیآ۔ ساچا ڈنکا ایکا نام، سو پُرکھ نرنجن آپ وجائیئندا۔ جس نوں سُن کے رگھپت رام، رمئیآ نیوں نیوں سیس جھکائیئندا۔ جس ڈنکے پچھے کرے کام، جنک سپتری مات پرنائیئندا۔ جس ڈنکے اندر بنے غلام، اپنا مان گوائیئندا۔ جس ڈنکے پچھے چھڈے استھان، ایڈھیا رُپ نہ کھٹے وکھائیئندا۔ جس ڈنکے پچھے گیا بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ بیابان پھیرا پائیئندا۔ جس ڈنکے پچھے ہویا حیران، سیتا سوانی مُکھ بھوائیئندا۔ جس ڈنکے پچھے ہنونت ملیا آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ڈنکا اک وجائیئندا۔ ساچا ڈنکا صاحب سمرتھ، آد جُگاد وجائیئندا۔ ہر پُرکھ نرنجن رکھ اپنے ہتھ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیئندا۔ کابنا کرشنا مارگ دس، کِنکا کِنکا بھيو کھلائیئندا۔ آپے ویکھے کھیل ہس ہس، ہنس مُکھ ساچے تخت سوہا پائیئندا۔ ست سندیس سُنائے جس، بھيو ابھید کھلائیئندا۔ تِنان لوکان اندر کر کے وس، اپنا وصل نہ کیسے جنائیئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ڈنکا اک سُنائیئندا۔ ساچا ڈنکا پیر پیغمبر، پروردگار آپ سُنائیآ۔ توری تور لائے تنکا، تن رباب الہیآ۔ کھیلے کھیل الکھ اگم کا، اگم اتھاہ بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ڈنکا اک وکھائیآ۔ ساچا ڈنکا سُنیا نانک، نرنکار آپ وجایا۔ کِریا کھیل اک اچانک، اچرج اپنا بھيو کھلایا۔ نانک نرنجن ویکھے ہر کا ڈنکا صحیح سلامت، سب نوں ربیا سمجھایا۔ آد جُگاد سدا سدا سب نوں کرے ممانت، سر سر اپنا حُکم منایا۔ کوئی نہ سکیا مات پچھانت، پچھوتاؤ سب نوں ربیا کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ڈنکا ہتھ رکھایا۔ ساچا ڈنک سِری بھگوان، ایکا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ شاہ پاتشاہ نوجوان، ساچے تخت آپ اُٹھائیآ۔ دو جہاناں حُکمران، بھے بھو اک جنائیآ۔ وشن برہما شو منن آن، آگے سیس نہ کھٹے اُٹھائیآ۔ تیئی اوتار کر کر گئے دھیان، دھیان وچ نہ آئیآ۔ پیر پیغمبر کلمہ پڑھدے رہے ایمان، آپ اپنا راہ جنائیآ۔ نانک نرنجن ڈنکا وکھایا کر دھیان، دھیان دھیان نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو آپ کھلایا۔ نانک نرنجن ویکھیا ڈنکا، ست ستوادی ہتھ رکھائیئندا۔ نہ کوئی گھاڑت نہ کوئی بنتا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھٹے وکھائیئندا۔ نہ کوئی آد نہ کوئی آتنا، مدھ نظر کھٹے نہ آئیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی چنتا، ہرکھ نہ رُپ وٹائیئندا۔ نہ کوئی اُست نہ کوئی یندا، صفتی صفت نہ کھٹے صلاحیندا۔ نہ کوئی کنجی نہ کوئی چندا، اندر بند نہ کیسے کرائیئندا۔ نہ کوئی ساگر نہ کوئی

سِندها، جل دھار نہ کھئے زُڑھائیندا۔ کرے کھیل گئی گہیر گہر گہندا، مہربان مہربان مہر اپنی نظر اُٹھائیندا۔ آد جُگاد جُگا جُگتر ہتھ کیسے نہ دیندا، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگائیندا۔ آگوں ہر جو ہس کے کہندا، ایس ڈنکے اندر سب نوں مات پھرائیندا۔ ایہہ ڈنکا میرے چرناں کول بہندا، دوس زین سیس نوائیندا۔ بھئے نانا سرنی پیندا، در اکو منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ڈنکا اک پرگٹائیندا۔ ساچا ڈنکا تیرا بھگوان، نانک ویکھ ویکھ بگسائیا۔ در تیرے درشن کیتا آن، ترس دتا کھائیا۔ دوئے جوڑ کران پرنام، چرنیں سیس جھکائیا۔ تیرا ڈنکا تیرے ہتھ سوہے مہربان، ویکھیاں نظر کھئے نہ آئیا۔ خالی جھولی منگاں دان، در تیرے آگے ڈاہیا۔ غریب زانیاں ول ویکھ مار دھیان، موہے غریب اکو منگ منگائیا۔ جُگ چوکرئی کریا کھیل مہان، گر اوتار سیوا لائیا۔ میں بالی بُدھ انجان، تیرا آنت نہ پایا جائیا۔ تیرا ڈنکا ویکھ نووجوان، میرے آنتر وجی ودھائیا۔ میں لوک مات تیرے حُکمے اندر دے کے جاواں بیان، لیکھا لیکھت نال ملائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ ڈنکا وجائے دو جہان، فتح اپنے ہتھ رکھائیا۔ میری جوتی تیری سیوا کرے آن، گوہند تیرا روپ وکھائیا۔ پتا پوت ناتا جڑے جہان، تاگا سوٹ ایکا وٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ڈنکا رہیا چمکائیا۔ ساچا ڈنکا پھڑ ہتھ، ہر جو نانک آپ وکھائیندا۔ آنانک تینوں دیاں دس، میرا ڈنکا کی کی کھیل کرائیندا۔ ویکھ تھلے اُپر دو جہاناں ایہدے وس، پیر پیغمبر دوئے دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ ایہہ ساریاں ول ویکھ کے رہیا ہس، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ جُگ جُگ جدھر چاہے اودھر دیوے دھس، مار ہُجاں آگے لائیندا۔ ایہدے آگے کیسے دا چلے نہ کھئے وس، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیندا۔ کروٹ بدل ویکھے سارے جان ڈھٹھ، مُنہ دے بہار آپ سٹائیندا۔ آپ حُکم دیوے ڈٹ، بھے بھو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے ڈنکے آپ وکھائیندا۔ ویکھ نانک ڈنکا وجے، ڈورُو نظر کھئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ آگے پچھے پھرن بھجے، بہا جڑ سب نوں رہیا پائیا۔ کوئی نہ رکھے کیسے دی لہجے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ حُکمے اندر سارے بدھے، اکو حُکم وڈیائیا۔ پیر پیغمبر اوہ ویکھ ایہدے حُکمے نیچے، بن ملنگھ ناچ وکھائیا۔ پھر وی کہن اسیں کچے، ساڈی چلی نہ کوئی چٹرائیا۔ اوہ ویکھ نانک سارے دسن بچے، بالی بُدھ وکھائیا۔ ویکھ میرے اندر اینہاں دے سنے، جتھوں باہر لواں پرگٹائیا۔ اُنکلی لا لا ویکھاں پھرن بھجے، بھجیاں پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔

جس ویلے میرا ڈنکا گجے، سارے مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ سارے کہن جوں بہاوے توں رکھیں، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی پھڑ ڈنکا آپے پھے، اپنے ہتھ رہیا اٹھائیا۔ جے کوئی اکھاں چُک کے لہے، نظر کیسے نہ آئیا۔ نانک تیرے اُتے کِرپا کیتی جہے، جہم جہم اپنا میگھ برسائیا۔ جس نوں کہندے پیر پیغمبر اوہ رت رتے، رمیاں نال سب دیاں کھوپریاں رہیا لاییا۔ ویکھ مقبریاں وچ دے، تن خاکی وچ سمائیا۔ آہ ویکھ نکے نکے ڈے، جتھے گر اوتار پیر پیغمبر دتے بٹھائیا۔ آپ پھرے سجے کھبے، آگے پچھے اپنا حُکم ورتائیا۔ جے کوئی سر چُکے اُتوں دے، اپنا بہار پائیا۔ سارے کہن پرہ ساڈی رکھ لجے، تیرے بن اور نہ کھنئے سہائیا۔ اوس ویلے میرا ڈنکا وچے، ڈر سب دا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نانک ڈنکا دتا وکھائیا۔ ویکھ ڈنکا گر نانک ہویا حیران، ستگر گھاڑت کیوں گھڑائیا۔ بن سچکھنڈ دواویوں ہور کیسے تھاں ہو نہ سکے ایہدی پچھان، نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ دس پتا پُرکھ کس رکھیں وچ میان، آد جُگاد چُھپائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، سچ سچ رہیا جنائیا۔ ایکنکار نوجوان، اک اکلا بے پروا ہیا۔ جس دا ست نام، ست ست سمائیا۔ ایہو میرا سچا میان، جتھوں اپنا منتر پرگٹائیا۔ پھیر لیکھا چلے جہان، کرتا پُرکھ کار کھائیا۔ نرہو ہو سری بھگوان، نرویر اپنی دھار بندھائیا۔ اکال مورت ویکھ مار دھیان، اجوئی ربت جوں وچ نہ آئیا۔ سیبھنگ نہ ہوئے مہربان، نانک گر اپنا پرساد تیری جھولی پائیا۔ سرشٹ سبائی دے جاگیان، اپنا ڈنکا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنا حُکم سُٹائیا۔ نانک چرنیں ڈگا سری بھگوان، پرہ تیرا ڈنکا توہے بھائیا۔ میں حُکمے اندر کراں کلیان، سرگن بن بن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے ڈنکے نانک ایکنکار ستنام کرتا پُرکھ نرہو نرویر اکال مورت اجوئی سیبھنگ گر پرساد اپنا بھو دتا جنائیا۔ آگے لکھی گرو گرتھ دی گاتھ، جے کوئی پچھے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دسن سن دی نہیں ایہ بات، بن ویکھیاں ترپت کوئی نہ آئیا۔ سوچیاں سوچن والی نہیں گاتھ، لکھ لکھ لیکھ نہ کھنئے مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا ڈنکا دئے وڈیائیا۔ ساچا ڈنکا تیرا پردھان، سچ پردھانگی رہیا کھائیا۔ دو جہاناں رکھے آن، برہمنڈ کھنڈ حُکم منائیا۔ گر اوتاراں دئے گیان، پیر پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جگ چوکڑی سیو کمان، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ اتم سارے ہون حیران، تیرا آنت کہن نہ پائیا۔ کر کِرپا بینتی کر پروان، سچ پروانہ میرے ہتھ پھڑائیا۔ کون ویلا ڈنکا وجائیں وچ

لوک مات جہان، ظاہر ظہور اپنا ویس وٹائیا۔ پُرکھ ابناسی کر پروان، پرم پُرکھ دئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم آئے نوجوان، اپنا ڈنکا نال لیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرے کھیل آپ مہان، تال تال نال وجائیا۔ اتم ڈنکا کل وجے مات، ہر سترگر آپ جنائیندا۔ دو جہاناں ویکھے ڈونگھے کھات، خطرہ سب نوں اک جنائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھن مار جہات، نیتر نین سرب کھلائیندا۔ لے انگڑائی اندھیری رات، آس نندرا سرب مٹائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھے پندی راس، سادھا سننن اندر باہر رستہ ویکھ وکھائیندا۔ گر پرنا لی ویکھے جگت شاخ، گدی گدیدار کون بندھائیندا۔ نیتر لوچن کھلی ویکھے آنکھ، نش اکھر کون پڑھائیندا۔ سر سروور ویکھے تاٹ، امرت جل کون وکھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن ویکھے پاٹھ، پائھشالا کون وڈیائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش پھول پھلائے ذات پات، اذاتی رنگ کون رنگائیندا۔ ایتھے اوتھے پندھ مکائے ڈراڈا واٹ، دُوروں نیڑے نظری آئیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کایا مندر اندر ویکھے سہنجنی کھاٹ، آسن سنگھاسن کون سوہیا پائیندا۔ مستک جوت نرنجن دیپک ویکھے للاٹ، بن تیل باقی کون ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم اپنا ڈنکا اک پرگٹائیندا۔ کلجگ ڈنکا لے کے آئے آپ، اپنی ہتھیں لے وجائیا۔ بھجا پھرے جگت پاپ، پاپیاں نال رہیا ملائیا۔ اچی کوکے کسے کم نہ آیا پاٹھ، رسنا جہوا کوڑی کری پڑھائیا۔ ویکھو سب دا ہندا گھات، گھاؤ ہر جو رہیا لگائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن کوئی نہ دئے نجات، نظام کھئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا ڈنکا رہیا اٹھائیا۔ دس ڈنکے کی تیرا کم، ہر جو آنت سنانودا۔ ڈنکا کہے میں سب دا لاہواں چم، چمڑھی تن نہ کھئے رکھانودا۔ گھر گھر پاواں غم، سکھ نظر کتے نہ آنودا۔ جو گھڑیا سو دیواں بہن، اپنی ہتھیں ٹھوکر لانودا۔ پُرکھ ابناسی کہے شاباش میرے چن، تیری گل سن کے میں خوشی منانودا۔ اک میرا کہنا لینا من، میں حکم نال سمجھانودا۔ جتھے بیٹھا ہووے میرا جن، اوتھے جا کے سیس نوانونا۔ ڈنکا کہے میرے بھگوان میں کہاں دھن دھن دھن، جو مہاراج شیر سنگھ درشن پانودا۔ اک سنیہڑا دیواں جا کے کن، ہولی ہولی سمجھانودا۔ ویکھو سیکھو ایہہ نہ جانیو اکھاں توں اٹھ، اندر وڑیا نظر کسے نہ آئیندا۔ سب دے بیڑے رہیا بٹھ، بن چپواں آپ ترائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے ڈنکے اپنا کھیل وکھائیندا۔ ڈنکا کہے دس باپو، اوہ ویکھے چاچے گر اوتار پیر پیغمبر رہے گر لائیا۔ کسے نے ہتھ پھڑیا

تباکو، کوئی چھریاں نال جھٹکے رہیا کرائیا۔ تیرے نام لئن نوں سارے بن گئے ڈاکو، ہٹو ہٹ وکائیا۔ میرے ہتھ تیرے نام دا اکو چاکو، سب دے پیٹ چاک کرائیا۔ ہتھ پھڑیا وڈا باٹو، دو جہان وچ چھپائیا۔ جس دھرتی بھوائی وانگ لاٹو، بھمبیری اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں تیرا ڈنکا ناڈھو، سب دا مان گوائیا۔ دو جہان کوئی نہ چھاڈون، سنسا کئے رہن نہ پائیا۔ ویہلا ہو کے پھر پھراں وادھو، آتینوں سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے آہ لے میرا اک جادو، گرسکھاں سر دھوڑی پائیا۔ سارے کہن اچی کوک پائے باپو پائے باپو، تیری جھلی نہ جائے جدائیا۔ سری بھگوان کہے آو پچے میرے نکے کاکو، اپنے کڑتے ہیٹھاں لواں چھپائیا۔ تہاڈے ول کوئی نہ جھاکو، نین سب دے دیاں کڈھائیا۔ اک چڑھاواں سچے راتھو، رتھ اپنا نام وکھائیا۔ سارے واجاں مارن اوئے آداتو آداسو، او دادو دیہرے والا گیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈنکا اکو اک وکھائیا۔ اکو ڈنکا راجن راجا، رعیت دو جہان وکھائیندا۔ اتم چل کے آیا وچ دیس ماجھا، بن مزدور سیو کھائیندا۔ غریب نہانیاں ستیاں جاگدیاں مارے واجاں، اپنا بیہو کھلائیندا۔ آو ویکھو رچیا کاجا، پتا پوت گود سہائیندا۔ تہاڈے پچھے آیا بھاجا، بھجڑیاں پٹی اللہ رانی گلوں لاپندا۔ ویکھو عیسیٰ موسیٰ محمد پڑھن نمازاں، نمازیاں ول نہ نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈنکا اکو نام سُنائیندا۔ مسترخانے ویکھو رویداس ہتھ رمبی، رمتا رمتا کھیل کرائیا۔ پچھلی کڑوت رہی کبی، کانبلا لگا واپو داہیا۔ جریئل جٹ رہیا جھمبی، نال بندوک لیایا اٹھائیا۔ ہُن آیا راوی کندھی، کانیاں وچ بھوائیا۔ جتھے نہ کوئی راہ نہ کوئی ڈنڈی، اوجھڑ راہ وکھائیا۔ نہ سوانی نہ کن ڈنڈی، ہتھ مہندی نہ کئے وکھائیا۔ کنگن لیاندا منگی، واسنا ہو گئی گندی، غربت نال ملائیا۔ کریا کھیل بن پکھنڈی، پرکھ پرکھ نہ کئے رکھائیا۔ دین دیال ستگر پورا سدا سدا بخشندی، مسترخانے آیاں سب توں جائے رندی، سیدھا لائے سوتر تندی، جگت وکار وادھو سیکڑ دیوے لاپیا۔ آ ویکھو کارخانہ، خانہ سب دا رہیا بدلائیا۔ پچھے نالوں ہُن بدلیا زمانہ، بدلی جنم جنم وکھائیا۔ جس نے کنگن دتا گانا، سو گھنگٹ رہیا اٹھائیا۔ نہ مرد تے نہ زنانہ، گنگا مائی نہ کئے وڈیائیا۔ اکو ہتھ سمرتھ وکھانا، وست اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ لکھ چوراسی گھڑے بھنے بن ترکھانا، چرخے گڈیاں نال ملائیا۔ جو جن آ جائے ستگر دے سچے کارخانہ، تِس دا کالکھ ٹکا دیوے لاپیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، سچا کارخانہ اپنا نام چلائیا۔ کارخانے وچ بیٹھا کاریگر،

کرتا اپنی کھیل کرائیندا۔ داری کرے در بدر، دردیاں درد وندائیندا۔ جس نوں باہوں لئے پھڑ، تِس دا پُرجا پُرجا صاف کرائیندا۔ جے کوئی آگے جائے اڑ، چاڑھ چرکھڑی دو جہاناں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد جُگ جُگ سدا سدا سد اپنا کارخانہ ضرور چلائیندا۔ کارخانے وچ نہیں کوئی مزدور، حضور اپنی سیو کمائیا۔ آوے جاوے نیڑے دُور، دُور دُراڈا پنہہ مُکائیا۔ کلا قُدرت آپ بھرپور، اپنا انجن آپ چلائیا۔

★ ۱۸ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیبی باجی دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

سِتگر ڈنکا کھولے جاگ، جگت نندرا دئے چُکائیا۔ گُرمکھاں دیوے اک ویراگ، برہوں چوٹ لگائیا۔ جنم کرم دا کٹے داغ، دُرمت میل دھوائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن ماگھ، امر امرت میگھ برسائیا۔ پُورب لہنا رکھے لاج، لاجونت بے پروا ہیا۔ نانا توڑ جگت سماج، سمگری اپنا نام وکھائیا۔ دُھردرگاہی سچا داج، نام انمولا جھولی پائیا۔ جگت بیڑا پار جہاز، منجدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ غریب زانیاں ویکھے غریب نواز، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ ڈنکا بولے سچ جیکار، جے جیکار سُنائیندا۔ گُرمکھاں کرے خبردار، دُھردرگاہی خبر آپ پُچائیندا۔ میل ملاواں سانجھے یار، سگلا سنگ رکھائیندا۔ کرے کھیل آگم اپار، اتھاہ اپنی کل ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ ہر ڈنکا نام سُنائے سندیس، سنسا سب دا رہیا چُکائیا۔ آؤ ویکھو نر نریش، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جاتا وسیا ماچھے دیس، سمبل اپنا دیس سہائیا۔ کھیل کرے گُرو دسمیش، گر گر اپنا ناؤں وڈیائیا۔ بن لیکھیاں لیکھے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ جنائیا۔ اپنے اندر اپنا دسے بہیت، گھر گھر وچ کُنڈا لاپیا۔ رل مل کے سِتگر پورے نال لُو کھیڈ، ہسندیاں کھڈندیاں وچے مکت کرائیا۔ نام ہتھ پھڑائی گیند، بالا بالیاں رہیا پرچائیا۔ گر گوبند چار ورنان لا کے گیا پیند، پھل پُرکھ اکال لگائیا۔ لکھ چوراسی ستی گُوڑھی پیند، سویاں مات نہ کھئے اٹھائیا۔ گُرسکھ رل کے جھوٹو اکو پینگھ، دو جہان ہلارا وکھائیا۔ دُوروں ویکھ سنگی رکھی پئے ہینگ، اپنی تپسیا مان گوائیا۔ جس نوں برس برکھاں رہے ڈھینڈ، ڈھاہو

نظر کیسے نہ آئی۔ آتم پر ماتم اک بیند، بندھن رہیا پائی۔ دسم دوا ری دی سچی بولی عید، دید شنید لکھ کے رسید کیسے ہتھ نہ پھڑائی۔ پارپرہم پرہ وڈا ڈھاؤ، ٹبر دو جہان بنائیندا۔ زرگن ہو کے رکھے قابو، سرگن ناچ نچائیندا۔ جس دا کیسے نہ لبھا جادو، جادو اندر کوٹن کوٹ نام پرگٹائیندا۔ پھر وی اک اکلا سب توں ہو جائے وادھو، ویہلا ہو کے خوشی منائیندا۔ اوہ صاحب سچا ڈھاؤ، ڈھولک چھینے نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بانی بھگتاں وچوں پرگٹائیندا۔ چھٹی دیہ لگا نینہ، دیہ دیہ وچوں پلٹائی۔ امرت برسیا ستگر مینہ، ڈرمت میل رڑھائی۔ کوڑی کرپا سر پائی کہیہ، اکو اپنا نام سمجھائی۔ سچ وست ہر دستی دے، دوئے ہتھاں سفلی کرائیا۔ لیکھے لائی بڈھڑی بے، پردہ نام رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کرم نال وٹائی۔ کرم نال وٹیا کرم، پچھلا کرم مٹایا۔ ستگر ہویا گھر جرم، ستگر سچا پایا۔ ایہو گرسکھ سچا مرن، گر چرنی سپس نوایا۔ ستگر پورا ترنی ترن، تارنہار اکھویا۔ رائے دھرم ورگے کی وچارے کرن، چتر گپت حساب سٹایا۔ جنہاں مل گیا کرنی کرن، کرتا پُرکھ پھیرا پایا۔ تنہاں چکیا مرن ڈرن، جنم گیڑ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے دے شکر منایا۔ اڈیک رکھی بیہی باجی، پجت ہر جو آپ جنایا۔ لیکھے لائے کھادی پیتی دال روٹی سبزی بھاجی، لون مرچ ہلدی نال ملائی۔ کر کے جاوے سب توں راضی، آسا آسا پور کرائیا۔ آگے اپنا نام دے کے جاوے بھاجی، امرت کھان پین جھولی پائی۔ سارے کہو ہر سنگت ہو گئی راضی، گھر کرشن رادھا کی چلے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اک اٹھائی۔

★ ۱۸ مگھر ۲۰۱۹ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

ہر ڈنکا کہے میرا ناؤں سار، میری سار کیسے نہ پائی۔ میرا روپ ایکنکار، آکار نظر کیسے نہ آئی۔ آد جگاد تیکھی دھار، لوہار ترکھان نہ کیسے گھڑائی۔ میں اپنے وچوں کڈھیا اک پیار، پیار شبد روپ وٹائی۔ میل ملا کے بن گیا شبد سار، شہنشاہ بنیا بے پرواہیا۔ جس وچوں

میری نکلی آپ اپنی دھار، سُتح پرکاس کرائیا۔ جگمگ جوت جگی اپار، ویکھن والا کھئے نظر نہ آئیا۔ آپے ویکھے پاوے سار، اکھّ نین نہ کھئے رکھائیا۔ آپے پھڑ کرے پیار، ہتھ بانہ نہ کھئے وڈیائیا۔ آپے انگیکار کرے کرتار، انگ رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ آپے سیج سہنجنی کر تیار، بستر بھوشن نہ کھئے وچھائیا۔ آپے بنے شہنشاہ شاہو بھوپ سکدار، اپنا حُکم منائیا۔ آپے بن کے سیوک سیوادار، اپنی سیو آپ کھائیا۔ آپے بن پُرکھ سرجنہار، میری دھار نار رُوپ وٹائیا۔ وچولا بن سچ دربار، پردہ اوہلا دتا چُکائیا۔ سار شبد سار کرے پیار، سار اپنے وچ رکھائیا۔ رسنا کہہ کے قلم لکھ کے اک اوڑا اُتوں مُنہ گئے کھلار، اندر وڑ نہ کھئے وکھائیا۔ ہر جو اپنی وڈی رکھی ڈونگھی غار، ہاتھ کیسے نہ آئیا۔ آپے اوتھے بیٹھا رہے بن کے ہوشیار، آد جگاد بے پرواہیا۔ اپنے پریم دی وجاؤندا رہے آپ ستار، تار اپنی آپ بلائیا۔ آپے کرے سچ گفتار، اپنی سوہیا آپ سُنائیا۔ رفتہ رفتہ آہستہ آہستہ ہولی ہولی اپنے وچوں آپ نکلیا باہر، بابل بن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا ڈنکا شبد سار، ساجن اک اکھوائیا۔ سار شبد پرہہ کا شوق، شوقین آپ ہنڈھائیندا۔ اوتھے کوئی نہ سکے پہنچ، مسکین ہو ہو سرب گائیندا۔ بن سار شبد سارے ہون اؤت، اؤنتر جگت وکھائیندا۔ سار شبد آد جگاد جگ کدے نہ آئی مؤت، مؤت سب دے نال پرنائیندا۔ سار شبد جگا جگنتر اکو بہت، بہڑی بہڑی سب تون کرائیندا۔ سار شبد پرکاش نرمل جوت، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ سب دی پاونہار سروت، سروت اپنی آپ جنائیندا۔ جس بنایا سچکھنڈ کوٹ، سو سار شبد اکھوائیندا۔ ایکنکار وسے اپنے لوک، لکیا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا آپ آپ پرگٹائیندا۔ سار شبد کرے اُساری، اُسرے محل منارا۔ آد انت کھیل نیاری، کھیلے کھیلنہارا۔ جگا جگنتر جوت نیاری، نرگن سرگن دسے دھارا، وشن برہما شو دئے آدھاری، گر اوتار پیر پیغمبر اک سہارا۔ پنج تت پنج تت دے آدھاری، کرے کھیل اگم اپارا۔ لکھ چوراسی بن ونجاری، کھولے ہٹ سنسارا۔ نام وست رکھ پٹاری، تالا لایا بہارا۔ کوئی نہ ویکھے جیو گواری، نظر کیسے نہ آیا۔ سار شبد شبد گر کرے پیاری، گر گرسکھ دئے جگایا۔ دیا باقی اکو واری، کھلا پاتی نور ٹکایا۔ لیکھا جان دھر درباری، ہرجن کرے سچ پیاری، پریم پریتی اک سیکھایا۔ گر ستگر گرسکھ سوہے اک دواری، آتم پر ماتم پاوے ساری، برہم پار برہم ملایا۔ سار شبد آد جگاد تکھی کھاڑی، دو جہاناں دو پہاڑ کرایا۔ ڈردا برہما بڈھا چرن

چھپائے داہڑی، اپنا سیس نوایا۔ وشنوں چرنیں ڈگے وارو واری، سانگو پانگ تجایا۔ شنکر کہے میری شنکیا ہاری، شاہ شنکر اک
 وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جائن بلہاری، بل بل ڈھولا گیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان بانی کہانی بن لیکھاری، لیکھ لیکھ
 لیکھ جنایا۔ سار شبد کہے میری سچ نشانی، جگ چوکڑی نام سندیس سنایا۔ ایتھے اوتھے میرا کھتے نہ ثانی، لاشریک اک اکھوایا۔ پیر
 پیغمبران مارے کانی، انیالا تیر چلایا۔ دوزخ بہشت دوہاں توں منگے قربانی، بچیا کھتے رہن نہ پایا۔ سچکھنڈ کھیل مہانی، سچکھنڈ اپنا گھر
 سہایا۔ گھر وچ جگے جوت ثورانی، ثورو ثور ڈگمگایا۔ میرا پد پد نربانی، چوٹھا پد اکیواں حصہ ایہہ پہلی ونڈ وکھایا۔ ایدوں آگے کیسے نہ
 دسا، بے آنت بے آنت بے پرواہ آپ اکھوایا۔ آد جگاد آپ اندٹھا، اندٹھڑی کار کرایا۔ کلجگ اتم ہو کے پٹھا، پٹھی پیریں لوک مات
 آیا۔ پیریں نہ پایا جتا، راہ کھڑا نہ کھتے وکھایا۔ گرسکھ دے پیار وچوں اٹھا، روپ رنگ نہ کھتے جنایا۔ جس نوں کوئی نہ کہے ماں میرا پُتا،
 سو پت پرمیشر آیا۔ گرسکھاں دے اندر وڑ کے ستا، گوڑھی نیند اپنا آسن لایا۔ نال لے کے آیا اپنا رُقع، سوہنگ ساچا لیکھ پڑھایا۔ پچھلا
 لیکھ سب دا مکا، مکیاں نال رہیا ڈرایا۔ ہتھیں بہتیاں سب دا حقہ، حقیقت اپنے ہتھ رکھایا۔ جیہڑا گر اوتاراں پیراں کولوں رہیا لکا، سو
 پردہ رہیا اٹھایا۔ دو جہان دا آیا بھکھا، سنگھ شیر اپنا ناؤں رکھایا۔ اوتھے کھاندا رہیا چنگا چوکھا، ایتھے بھکھیاں کولوں ٹکڑے منگن آیا۔
 جیہڑا دیندا رہیا دھوکھا، گرسکھ دھوئیں دھکھدے اگنی جوت کرے رُشنا یا۔ اُجل کرے مکھا، مکھ اپنے نال صلاحیا۔ بہگت بہگونت
 دوویں نہ آؤن مات گربھ ککھا، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ ویلا اتم ڈھکا، جھک جھک اپنا درس وکھایا۔ سارے کہن دو جہان پُرکھ
 ابناسی راہوں گھتھا، بھکھیاں ننگیاں پچھے پھرے واہو داہیا۔ شاہ سلطان راج راجان بن ہنکاری کہن سیری بھگوان لچا، جس سب دا مان
 گویا۔ گرمکھ گرسکھ کہن ہر ستگر سچا سچا، سچ سچ رہیا ورتایا۔ پریم بھگتی اندر جٹا، دوس زین گھول کرایا۔ دو جہان جس نے
 لٹا، لٹ اپنے نام جنایا۔ سنگھ ہو کے آپ بکا، بکل سب دی پاڑ وکھایا۔ دھرت مات دی خالی کرے ککھا، لکھ چوراسی مکھ رکھایا۔
 سیری بھگوان اُتے کیا کوئی کرے غصہ، پھڑیا ہتھ کیسے نہ آیا۔ اک دوجے توں لیندے پھردے پچھاں، جگت اندھیرا چھایا۔ دین دیال ٹھاگر
 سوامی سب توں رُسا، رستہ سب دا بند کرایا۔ لیکھا چکے موسیٰ عیسیٰ، عیس موس دئے دُپایا۔ کالا پایا گل وچ سوسا، نیلا اپنا رنگ

رنگیا۔ کلجگ کھیہ اڈائے کوڑی کریا بھوسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سار شبد شبد سار نرگن روپ آپ کرتار، سرگن
 گر شبد دئے ادھار، شبد گر پنج تت ڈیرہ لایا۔ پھیر کرے ست جیکار، جے جیکار سنایا۔ جے جیکار بن لیکھار، اکھر روپ وٹایا۔ اکھر
 ہوئے سیوادار، صفت کرے بے پرواہیا۔ بے پرواہ بے عیب پروردگار، بن بھگتاں ہتھ کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، شبد سار سانجھا یار، گر اوتار جس دی دھار، پیر پیغمبر جس دی کار، کرنی کرتا آپ کمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد
 جگادی سچ وہار، بن بوہاری اپنا راہ چلایا۔ جگ جگ سب دے ہتھ پھڑایا ڈمرؤ، نام لوک مات جنائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ
 گرو اوتار پیر پیغمبر بن کے گئے گہرو، اپنا بل رکھائیا۔ پُرکھ اکال سب نوں کہے ایہہ نکے نکے پچڑو، بچیاں وانگ ناچ نچائیا۔ اتم سب دا کھیڑا
 اچڑو، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ باہوں پھڑ سب نوں رگڑو، رگڑا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، آگے آگے لائیا۔ آگے والیاں چکیا پچھا، پچھا نظر نہ آیا۔ جنہاں دی پُرکھ اکال کرے رچھا، سو گرسکھ کیوں رہیا گھرایا۔ ونڈن
 آیا اکو حصہ، حرص سب دی رہیا مٹایا۔ اندرے اندر مارے کھچا، رسن زبان نہ کھئے بلایا۔ پچھے رویداس پھڑیا نیچا، نیچوں اوچ بنایا۔
 ہُن رکھے چرناں وچ دہلیزا، دلبر اپنا میل ملایا۔ کر پیار کرے رچھا، بچے خوشی نال پڑھایا۔ تنہاں دا گھلیا جانو نین تیجا، جنہاں نوں راتیں
 ستیاں درس دکھایا۔ ستگر صاحب اوہناں اُتے پتیجا، جس گھر جا پھیری پایا۔ پچھلا ناتا چھٹیا چاچا بھتیجا، باپو اکو نظری آیا۔ گھر وچ
 خوشی کرائے گرسکھ سوانی ویکھے میرا مینوں ملیا جیجا، آپ اپنا رنگ وٹایا۔ اک دوجے دا خوش ہوئے کر کے دیدا، دید عید چند چڑھایا۔
 جس راہ دسیا سدا، چرن کول دھیان لگایا۔ گرسکھ ہر سنگت سارے رل کے پاؤ گدھا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر آپ
 ملن آیا۔ پچھے والی چھڈی چالاک، چالان سب دے بھاڑ وکھائیا۔ ہُن دین آیا باقی، بٹھ بستر سر اٹھائیا۔ نہ کوئی پنسل نہ کوئی کاپی، کتب
 خانہ نہ کھئے جنائیا۔ کوٹ جنم دے ادھارے پاپی، جو جن آئے سرنائیا۔ اٹھ پھر کرے راکھی، سر اپنا ہتھ اٹھائیا۔ ایہو جہا پچھے کیسے نوں
 نہیں لبھا ساتھی، جو ڈگیان پھڑ کے نال اپنے چلائی۔ ویکھو کوٹن کوٹ روندے پاٹھی، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ جنہاں گھر دھوآں دھکھے
 ایندھن ملے پاٹھی، سو غریب نہانے گلے لگائیا۔ چھڈ دتے بیٹھے اُپر ہاتھی، تاج خاک وچ ملائی۔ گرسکھاں اُتے پائی کاٹھی، شاہ سوار بنیا

سچا ماہیہا۔ نہ کوئی ویکھی ذات پاتی، ورن برن نہ کھئے چٹرائیا۔ سیوا کرے ستیاں راتیں، پرہہ نوں رتی شرم نہ آئیہا۔ ڈونگھی گندر اندر وڑ جائے پھڑ کے کھولے تاکی، نہ جانے بڈھا جوان نڈھا نہ بردھ مائیہا۔ ساریاں دا اکو بنیاں ساقی، نام پیالہ رہیا پیائیہا۔ پھیر دیون آیا نویں حیاتی، حیا اپنا رہیا مٹائیہا۔ گرسکھ پچھے والی پچھے رہ گئی واٹی، آگے اپنا حال جنائیہا۔ جے اچے وی رہ جائے باقی، پھڑ باہوں لینا منائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا آپ رہیا لٹائیہا۔ گرسکھو ہر نوں لینا لٹ، ویلا وقت آیا۔ جے آگرے تے لینا گھٹ، اپنا زور لگایا۔ پچھے گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچ پاؤندا ائیوں پھٹ، اسان اکو راہ رکھایا۔ اودوں گوہند دتا جام گھٹ، ہن کیوں گوہند اپنے وچ چھپایا۔ پُرکھ اکال کہے میں گیا تھہ، تہاڈا گوہند تہاڈے نال ملایا۔ جے میتھوں سچ لو پچھ، جو کچھ رکھیا سو تہاڈی بھیٹ چڑھایا۔ لارے دے نہ کراں پُچ پُچ، پُہنچ اپنی دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ گھڈی اندر اک ہور گھنڈا، گھنگٹ مکھ تے پائیہا۔ بڑا سوہنا سوشیل منڈا، نظر کیسے نہ آئیہا۔ بڑا ڈراؤنا وڈیاں سنگاں والا گنڈھا، جس کوٹن کوٹ نر سنگھ اپنے وچ چھپائیہا۔ آد جگاد جگو جگ وڈا گنڈا، اچھل اچھل بے پرواہیا۔ لنگڑا لولا بنے تندا، پھر وی بھجے واہو داہیا۔ کلجگ اتم بن کے جٹ ہتھ وچ پھڑیا کھونڈا، دو جہان رہیا ڈرائیا۔ بن ترکان سب دا منے چوٹا، کھاڑا اکو نام چلائیہا۔ کیسے ہتھ نہ آوے ڈھونڈا، ڈھونڈ تھکے کوٹن کوٹ جیو لوکائیہا۔ آپ ستارے مودھا، مکھ اپنا رہیا چھپائیہا۔ کر پیار پریم جس اپنی دھار دیوے بوند بوندا، وکھائے مٹھا رس جوں گرسکھاں گھر تیجا سنگھ کھائے مٹھائیہا۔ نہ ہسدا نہ کوندا، نہ بولے نہ شرمائیہا۔ نہ جوڑا نہ چوٹی چوٹا، سیس پٹی نہ کھئے وکھائیہا۔ نہ کوئی کھیل ہاں ہوں دا، تون میں نہ کھئے سمجھائیہا۔ لیکھا جانے تُو ہی تُو دا، دوجا اور نہ کھئے رکھائیہا۔ لیکھا جانے آگے پچھے والی جوہ دا، گرسکھ سخی کولوں پچھے تھاوں تھائیہا۔ گھونڈوں آگے پنڈ سچی رُوح دا، جوں گھونڈوں چل پورن جیٹھوالوں لیا پرنائیا۔ ایہہ کھیل چھون چھاں دا، چھن وچ اپنی دھار چلائیہا۔ چیچا بھکنا رام پُرا پنڈ سس نوہہ دا، باسر کا گمان پُرا گمان پُری وچوں اکو نرائن نظری آئیہا۔ جیہدے نال ناتا جڑیا میں تون دا، میں تون اکو رنگ وکھائیہا۔ بہین نے سچا کہا نارلی تے نارلا، تے امیں شاہ کھاڑا، آگے بیٹھا وڈا دھارڑوا، ڈا کے سب نوں رہیا پائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آگلا

پنڈ آگے آگے دئے دسائیا۔ گرسکھ ویکھ اگلا پنڈ، ہر ستگر آپ وکھائیندا۔ جتھے دسے نہ کھئے چند، چنتا نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی سُرپت نہ کوئی اِنڈ، وشن برہما نظر نہ آئیندا۔ اکو اک صاحب گنی گہند، اپنا آسن لائیندا۔ گرسکھ بنا اپنی بند، اپنے گھر لیاٹیندا۔ جیہڑے کر کے بیٹھے رہے ضد، تنہا رائے دھرم ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا پنڈ پنڈاں وچوں پنڈ وسائیندا۔ لگی ٹھوکر نام، نام متوالیا۔ پورن ہویا کام، سیوا گھالیا۔ وسریا جیو جہان، ملیا پرتیالیا۔ ملیا سچا دان، دھرم نشانیا۔ نرائن نیتز کھولیا آن، بن اکھاں رنگ وکھانیا۔ گوہند سورے کر پہچان، پچھلا لیکھا لیکھ چکانیا۔ اپنیاں کتاں اُتے رکھ کے کان، گرسکھاں آگے دئے بیانیاں۔ گرسکھ گرسکھ ڈھردرگاہی اک مہان، ہر ستگر کرے پروانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آگے سد پچھے دھگ کیتا نیڑا حقو حق، دو جہان پورا کرے سوالیا۔ پچھے سٹ کرائے یاد پچھا، پچھلی یاد کرائیا۔ پہلوں گاؤندا رہیا جگت کہانیاں قصہ، رسنا پڑھ پڑھ پاٹھ سُنائیا۔ ہُن صاحب ستگر دسا، وینھدیاں وینھدیاں اپنا آپ گوائیا۔ ستگر کہے میں گرسکھاں نال کیوں نچٹھاں، جنہاں بھڑ کے وچ لیا بہائیا۔ ہو مجور کہے میں دیواں اپنا نام چٹھا، اپنی ہتھیں سیو کھائیا۔ جتھے کوئی نہ پُجا مَن رکھا، آگے جا نہ درشن پائیا۔ اوتھے ملان تینوں گرسکھا، اپنا دوار گھلاٹیا۔ پھیر ایتھے اوتھے دو جہان دا حال پُچھاں، پچھلی گل بھلے آگے اکو نظری آئے ماہیا۔ بھگت بھگوان کدے نہ ہونے غصے، غصے ہویاں توں لین منائیا۔ باہروں دسن چلدے پھردے لتاں باہواں سُکے، اندر سمرتھ رہیا سہائیا۔ ستگر گرسکھاں گھر گھر پُچھے، گوہند اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگا پچھا پچھا اگا اپنا حکم جنائیا۔ داس رام رام داس، داس اکو اک جنائیا۔ جس دے کولوں آئے اُس دے جانا پاس، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے اگنی ہون پون پانی دتا سواس، پنج تت اپنا رنگ چڑھائیا۔ آتم پر ماتم چلائی شاخ، ساکھیات روپ وٹائیا۔ ری سخی اٹھ سُن بھاگھ، ہر بھاگھیا رہیا جنائیا۔ بھڑ کے لے جائے اپنے پاس، تیری کٹے سرب جدائیا۔ چل کے کر سچا ساتھ، گھر آیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دساونہارا آپے دسے، درشت ایشٹ اکو اک جنائیا۔ ستگر کہے توں سوہنی سُچجی، سُچجڑا روپ وٹایا۔ پریم پیار اندر آئی بھجی، پچھلا ناتا سرب ٹڑایا۔

ماں پیو بہین بھراواں کولوں آئی اجی پچی، لک لک ستگر درشن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ہر ہر ساچے رنگ رنگایا۔ ساچا رنگ سُبھر سالو، پریم رتنا آپ رنگایا۔ دین دیال ہویا دیالو، دل جانی سچا ماہیا۔

★ ۱۸ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُری ★

صاحب ستگر ہر سچا صاحب، سرب کلا اکھوایا۔ آد جگاد نہ کئے عیب، پروردگار نور خدایا۔ جگا جگنتر رہے غائب، نظر کیسے نہ آیا۔ لکھ چوراسی بنیا رہے وید، حکمت اپنے ہتھ رکھایا۔ بن بھگتاں کیسے نہ دیوے بہیت، پردہ نہ دئی اٹھایا۔ ستجگ تریتا دوپر جس ککر کندھ ڈھابی ریت، کلجگ اتم ویکھن آیا۔ جس دھرت دھول خالی کرنا کھیت، چڑیاں باج ٹڑایا۔ سو صاحب ستگر دھریا بھیکھ، بھیکھادھاری روپ وٹایا۔ روپ رنگ نہ کئے ریکھ، تہ رت نہ کئے جنایا۔ جن بھگتاں کرے سچا بہیت، ہتکاری دیا کھایا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر درس دکھایا۔ لہ لہ تھکے کیتن کیت، جنگل جوہ اچار پہاڑ اچے ٹلے دین ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کہانی آپ سمجھایا۔ سچ کہانی سچ درگاہ، ہر ستگر سچ رکھائیندا۔ آد جگادی جگت ملاح، جگتی نال سمجھائیندا۔ سار شبد شبد گر لے پڑھا، پڑھ پڑھ اپنا راگ الایندا۔ گھڑ گھڑ اکھڑ دئے بنا، جڑ جڑ ویکھ وکھائیندا۔ دھڑ دھڑ لیکھا دئے چکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر ستگر بھیو جنائیندا۔ سار شبد شبد انمولا، انمٹری کھیل کرائیا۔ جگ چوکری رکھے اوہلا، پردہ اکو اک رکھایا۔ کر کریا گائے ڈھولا، نام ندھان گن پرگٹایا۔ سچو سچ سُنائے سوہلا، صحبت اپنی آپ پرگٹایا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے بائے روہلا، روٹن اپنی آپ ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سار شبد سچ توفیق، دو طرفی کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن بن رفیق، آپ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جگ چوکری بن فریق، فرقہ سب دا میٹ مٹائیندا۔ ناؤں رکھ لاشریک، جلوہ نور اک دکھائیندا۔ حجرہ حق سہائے ٹھیک، محراب اپنا رنگ رنگائیندا۔ میاں بیوی کرے نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی سار آپے پائیندا۔ بائے سار صاحب سلطان، صاحب صاحب وڈیایا۔

کرے کھیل دو جہان، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کھیل مہان، سِری بھگوان آپ سمجھائیا۔ مُفلس ہو کے پھرے وچ جہان،
 دهن دولت خزانہ گرمکھ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاسارتھی وڈ وڈیائیا۔ گر شبد
 شبد گر، گر گرو اکھوائیا۔ گر سکھ سکھ گر لیکھا دھر، دھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جوت شبد جوت زرگن جڑ، سرگن دئے
 وڈیائیا۔ پرما تم آتم لوڑ لوڑ، آتم پرما تم اک وکھائیا۔ برہم پاربرہم ڈور ڈور، پاربرہم برہم رہیا جنائیا۔ اوہناں چلے نہ کھئے زور، زور زور وچ
 سمائیا۔ وچولا بنئے منتر پھور، جگ جگ نام پرگٹائیا۔ اندھیرے وچ اندھیرا گھور، گھور اندھیریوں کرے رُشنائیا۔ ٹھگاں وچ رلائے چور،
 چور ٹھگاں وچوں باہر کڈھائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر بھکت بھگونت جائے ہڑ، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ زرگن ویکھے کر کے غور، سرگن
 اپنا راہ جنائیا۔ کلجگ اتم ایکا سیس چہتر جھلے چور، چوکا کوکے دئے دہائیا۔ باقی سب نوں پئے وچھوڑا اوہر، مرض نظر کیسے نہ آئیا۔
 گرسکھ لکھ چوراسی وچوں کڈھے اپنا جوہر، کٹھالی اپنے نام پائیا۔ پچھے رہیا ہور آگے ہویا ہور، ہوکا دیوے واہو داہیا۔ گرمکھاں چکے
 اپنی مؤر، بوجھا اپنے کندھ اٹھائیا۔ باقی سب دا لیکھا کر جائے چوڑ، چلھا چوٹکا دیوے ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی وکھائے ڈھور، مانس نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جنہاں پاربرہم پرہہ ملیا زرگن بانکا چھوہر، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سو گرمکھ سب نوں دسن اپنا زور، وشن برہمے شو دین ڈرائیا۔
 سانوں نہیں تہاڈی لوڑ، بن ستگر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھو تہانوں آگے پچھے رہیا تور، سب دا لیکھا رہیا مکائیا۔ شہنشاہ چڑھ کے آیا
 گھوڑ، گھوڑا اپنا نام دوڑائیا۔ چار جگ چارے واکاں پھڑیاں ڈور، ٹنکا اکو اک لگائیا۔ دھردرگاہی گھوڑا پاوے شور، لکھ چوراسی دانہ
 منکے سمند ساگر پی نہ ترکھا، بوجھائیا۔ پچھے گر اوتار پیر پیغمبر ہر کا نام کھاندے رہے دیندے رہے بھور بھور، کینکا کینکا ورتائیا۔ ہُن
 پُرکھ اکال نوں پئی گرمکھاں دی لوڑ، کھلے گپھے ورتائیا۔ پہلوں پنج تت رکھ کے پھیر زرگن ہو کے پون آیا دوہر، دوہری دھار چلائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرسکھ دیوے اکو مان، چرن سرن
 ملے سرنائیا۔

ہر جو ورتائے کھلا گپھا، دین دیاں دیا کمائیا۔ مل کے مارو جٹ جپھا، اپنا داء لگائیا۔ سب کچھ لے کے دو ہتھیں مارو منہ وچ پھگا، نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر سنگت بن جاؤ بھائی بھین سکا، بھگتی اکو اک وکھائیا۔ آد جگاد دیندیاں کدے نہ تھکا، توٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ویکھو تھادے ساہمنے کھولیا ہٹا، اپنا ہٹ جنائیا۔ کیسے نہ تولے تگڑی وٹا، اٹلی دات جھولی پائیا۔ چونکہ چنانچے نہ کوئی کہے البتہ، ہبہ کچھ رسیا لٹائیا۔ پرہو کہے میں دینا دتا، احسان نہ کھئے چڑھائیا۔ گرسکھ کہے میں ستگر ڈٹھا، ہر جو نظری آئیا۔ آنت دوہاں دا نکلے اکو سٹہ، اکو رنگ وکھائیا۔ گرسکھ نرمل ددھ کدے نہ پھٹا، کوڑی کیریا جگت کانجی اپنا مکھ بھوئیا۔ گوبند دادو کہیا اٹ چکدے نوں مارو وٹا، اکو اک جنائیا۔ کیسے نال نہ کرو دھگا، نون سو اکھر پڑھائیا۔ صاحب ستگر مٹو پکا، پکیاں پکائیاں جھولی پائیا۔ جے دھوکھا دیوے بھجے جانڈے دا پھڑ لو گٹا، گئیوں کڈھ نکال اُپروں کڈھ ٹھکائیا۔ جناں چر نہ کہے گرسکھ وڈا، چھڈو نہ مل کے بھائیا۔ نت نت نہیں ہندا رٹا، اکو وار لینا منائیا۔ اپنی ہتھیں کرا لو پٹا، پھر مکر کدی نہ جائیا۔ جے کاغذ دیوے چٹا، کدے نہ مٹو اُچی رو لا دیو پائیا۔ سچ گل ایہہ نہیں جے ٹھٹھا، ہر جو جگ جگ ول چھل دھاری اپنا کھیل کرائیا۔ کیوں آپ جو ہویا ہٹا کٹا، سب نوں ٹھیدیاں نال رڑھائیا۔ عیسیٰ چاڑھیا پھاسی اُتے پھٹا، کرے کھیل بے پروا ہیا۔ گوبند رت نال رٹا، رتی رت سُکائیا۔ بالیاں نیہاں ہیٹھاں رکھا، رکھ رکھ خوشی منائیا۔ پھر وی کہے اچھا، تیری وڈ وڈیائیا۔ ہن سچ دساں، آگے مٹو نہ میرے بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرسکھ گرسکھ گرسکھ دے وڈیائیا۔

۲۷۰

۲۷۰

★ ۱۹ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ ضلع گرداس پُر ★

سچکھنڈ دوارے پیا ہاسا، سو پُرکھ زرنجن خوشی منائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیلے کھیل تماشا، ایکنکارا ویکھے چائیں چائیا۔ راس رچائے بن گوپی کاہنا، مہربان بے پروا ہیا۔ ڈھول ڈھمکے وچے دو جہاناں، ڈاؤنڈی ہر پٹائیا۔ کل کلکی کل پھریا جامہ، نہکلنک وڈیائیا۔ شبدا اگتی اک ترانہ، بودھ آگادھ درڑائیا۔ امرت سروور جام مہانا، رس اکو اک پیائیا۔ گرسکھاں پیائے پینا دانا، دانا پینا ہر رگھرائیا۔ ٹھانڈا کرے

گهر گهر سينه، اگني تت بجهائيا۔ ليڪه چڪا مڪه مدينه، نابينا اپنا رنگ رنگائيا۔ پير اوتار گرو گرو گهئا کينا، سدا اڪو نام دوائيا۔ وشن برهما
 شو هو ادھينا، در بيٺه سيس جهڪائيا۔ پرڪه ابناسي حڪم ديوي لوڪ تينا، چوڏاڻ پرده لاهيا۔ گهوڙياں اُتے پاؤ زينہ، ٻن ٻن رڪھائيا۔
 اپنا اپنا ويڪھو دينا، دين مذھب رھيا جنائيا۔ اتم رمضان مڪن والا مھينہ، رحم پروردگار نہ ڪھڙي ڪمائيا۔ نانا تئن لگا جل مينا، مچھلي جل
 نظر نہ آيا۔ صاحب ستگر گرمڪھان رنگ چڙھايا اڪو بهينا، بهڙي زين نال ملايا۔ اندر وڙ وڙ نام وجائے ساچي مينا، آپ اپنا کھيل ڪرائيا۔
 لڪھ چوراسي ڪولون سب ڪچھ چھينا، جن بهگتان ديا ڪمائيا۔ لڪھ چوراسي نالون وڪھ کينا، وڪھري دھار چلايا۔ اٺھ ٻن ڪھانا پينا، ڪھا
 ڪھا خوشي منائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻن، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا ٻن، ساچي راس آپ رچائيا۔ ساچي راس رچے ڪرتار، ٻن
 ڪرتا کھيل ڪرائيندا۔ ڏھول اگني ڏنڪ ڏپھار، سري بهگوان آپ وجائيندا۔ چھڻي ڏنڪا مارے وارو وار، تال تال نال ملائيندا۔ گرو اوتار پير
 پيغمبر ويڪھن خوشياں نال، خوشحالي روپ وٺائيندا۔ گرمڪھ چھالاں رھے مار، شھنشاھ اپنا کھيل ڪرائيندا۔ ٻڏھ ٻڏھ ٻو تيار، اڪو رنگ
 رنگائيندا۔ سڌے دتے ماجھے دوآب جمون وارو وار، اپنا حڪم سنائيندا۔ اڪڻھ ٻوئے يار يار، يار ياري کھيل وڪھائيندا۔ اڪ دوئے نون رھے
 للڪار، اچي بانہ ڪڏھ ڪڏھ سدا ٻوڪا آپ دوائيندا۔ ويڪھو آيا سانجھا يار، سب دا ميل ملائيندا۔ نارد بهجا آيا دوار، بودي اُتے پلائيندا۔
 ننگين پيرين ٻو خوار، گرمڪھان در تڪائيندا۔ اگے ويڪھي ڪھڙي گلزار، ٻن جو گلشن آپ مھڪائيندا۔ مل سخياں منگلاچار، ستگر پورا
 راگ الايندا۔ پريم سچ مارے چھنڪار، چھن چھن چھن سارا جھان ڪرائيندا۔ سارے ٻن رھے اگھاڙ، ويڪھو ٻن کي کھيل ڪرائيندا۔
 بهاک لگا وچ اجاڙ، جتھ نظر ڪھڙي نہ آيندا۔ گرسڪھان ٻن ناز ناز، بهتر نازي رنگ رنگائيندا۔ اڪ دوئے دے ٻن پچھ اگاڙ، پچھا اگاڙ
 نظر ڪيسے نہ آيندا۔ اچي ڪوڪ واجان رھے مار، او ٻن جي کھيل ڪرائيندا۔ وارو واري لنگھن چار چپھار، چارون ڪنٺ ڪھوج گھجائيندا۔
 جس ڪوٽے لڪيا گرسڪھ ميرا سردار، راتي ستياں آپ اٺائيندا۔ ٺاڏے پيراں دي گھمگھار، گهر گهر آپ جنائيندا۔ ٺاڏي دھوڙي اڏي چھار،
 برهما وشن شو مستڪ لائيندا۔ پرڪھ ابناسي ويڪھ خوشياں نال، گهر ساچے خوشي منائيندا۔ جوتي جوت سروپ ٻن، آپ اپني ڪرپا ڪر،
 ساچا کھيل آپ ڪرائيندا۔ پير وچے نال اڏي، اڏا سب دا رھيا اگھڙايا۔ ستجگ تريتا دواپر ڪلجگ جو بيٺھ نشانہ گڏي، نشانے سب دے

رہیا مٹائیا۔ اگر پچھڑ جاندے بہار لّدی، ویکھو واہو داہیا۔ کوئی کہے میری بیتی جئے چوڈھویں صدی، سدا گھر گھر رہے سُنائیا۔ کوئی کہے حکمے بدھی، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کوئی کہے ساڈی خالی ہندی دسے گدی، سنگھاسن اُپر کھئے نہ لائیا۔ اللہ رانی پھرے بھجی، گرسکھ پیراں نال ڈرائیا۔ آد شکت کہے نی اوہ کھینڈن کبڈی، چتر بھج کہے، نہیں، اوہ اپنا ناچ نچائیا۔ برہما وشن شو کہن پرہ ساچے دی ویل ودھی، اوس ودھی ویل وچ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، بڈھی دادی خوشی وکھائیا۔

پیر نال اٹھے بازو، بازی گر اپنا سوانگ وکھائیندا۔ دو جہاناں تولے پھڑ ترازو، کنڈا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی آگئی قابو، قبضہ سب دے اُتے رکھائیندا۔ کوئی بچیا رہے نہ جگت سادھو، سادھنا سب دی ختم کرائیندا۔ اکو گرمکھ سب نالوں وکھرا کیتا وادھو، وادھا اپنے نال ملائیندا۔ خوشی منائے پھڑ کے بازو، بابل اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بانہ نال اٹھے ہتھ، ہر اپنا راہ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بھيو کھئے نہ پائیا۔ گرمکھاں کولوں پوائے نتھ، منکھتا کلیاں نال بندھائیا۔ گرسکھ تیرے دھماکے نال کوڑ کڑیارے بُرج جان ڈھٹھ، آنت رین کھئے نہ پائیا۔ جوں گھمّر وچ دتا گیرا گرسکھ جھٹ، سنتا سنگھ اشاریاں نال سمجھائیا۔ بھاگ سنگھ بھوائے سوٹی پرہ اُٹی گیرے لٹھ، لکھ چوراسی پیس پَسائیا۔ سنگھ دلپ ڈگے اُتے لائی سٹ، ڈھول دئے ڈہائیا۔ ویکھو ہر جو ساریاں دے اندر وڑ گیا جھٹ پٹ، چیل سنگھ کیشن سنگھ جیت سنگھ ورگے موٹے موٹے نال نچائیا۔ سنگھ اندر دی پگ گئی ڈھٹھ، بسّ بسّ رہیا وکھائیا۔ سنگھ جریئل اینویں رہیا نتھ، بھجا پھرے واہو داہیا۔ سکھدیو تمبی پا کے رہیا نچ، نتوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ نوجوان سکھ رہے ٹپ، ہیٹھاں اُپر اکو دھار وکھائیا۔ دونا پیراں دی مارن جوڑ کے سٹ، دھرتی تھلے دئے ڈہائیا۔ پرہ آگے واسطہ رہی گھت، گرسکھاں کولوں لیتا بچائیا۔ میری چھاتی اُتے رہے نچ، تیرا حال نہ کھئے سُنائیا۔ جے تُوں ملیوں اوہناں تُوں سچ، مینوں لے ملائیا۔ میں وی نال مل کے لواں نچ، اپنا گھنگٹ لاہیا۔ میں آگے اکھ چک کے وینہدی رہی بچ، نین شرم نال شرمائیا۔ ہُن

میری لٹھی لوک ج، پُرکھ ابناسی اپنی ہتھیں کھیل کرائیا۔ جے کہیں میں سنگت وچ آواں بھج، جو تیرا درشن پائیا۔ پُرکھ ابناسی پیا ہس، میرا سیکھ موہے بھائیا۔ میں امرت دتا رس، پی رس خوشیاں وچ اپنے ڈھولے رہے گائیا۔ اینہاں دا نہیں کچھ وس، کرن کراونہارا بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی پچھوں پوری ہوئی آس، آسا پرتھی کدی نہ جائیا۔ اُچے ٹلے والا ولی قندھاری آیا پاس، پرہہ پاسا دتا اُٹائیا۔ کر کھیل کھیل تماش، نانک وٹا دتا لاپیا۔ سارے کہو مل کے شاباش، سنگھ میلا تیرا پچھلا قرض لاپیا۔ آگے دیوے چرن واس، چرناں وچ بھائیا۔ ناچ نچاؤن دا ایہو کم خاص، تیری دُرمت میل دھوائیا، گُرسکھاں دیاں پیراں نال کیتا صاف، رگڑا رگڑا رگڑا رگڑا۔ پتھر والا ہویا قصور معاف، پنجا اپنا نام وکھائیا۔ آگے ویکھو اِکو رات، نچدی ٹیدی گُرسکھاں گھر آئیا۔ بھنڑی کہے پرہہ دیوے دات، میری خالی جھولی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ بھنی رینڑی چڑھیا چا، چاؤن گھنیرا اک جنائیا۔ پُرکھ ابناسی ملیا بے پرواہ، بے پرواہی دھار وکھائیا۔ اڈی مار گُرسکھاں میری جاگ دتی کھلا، آلس نندرا دتا مٹائیا۔ میں اُٹھ کے تکیا نین اُٹھا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی اندھیرا گیا چھا، چند نظر کھئے نہ آئیا۔ اچن اچانک مینوں کیسے دتا سنا، اگمی واج لگائیا۔ اُٹھ سوانی ویکھ مار دھیان، دھیان دھیان نال ملائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی ہر سنگت وچ بیٹھا ڈیرہ لا، ڈیرے اپنے رہیا تجائیا۔ اندر وڑ وڑ کھیل رہیا کھلا، خالق خلق بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رلا، وشن برہما شو رہیا منگائیا۔ آؤ ویکھو کھیل رہیا جنا، جاننہار وڈ وڈیائیا۔ گھنگرو پیراں نال رہیا بنھا، تن سنگار وکھائیا۔ چوڈاں طبق رہیا بلا، ہا اِکو وار بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ بھنی رین نیتر کھول، اپنا دھیان لگائیا۔ وجدا دسیا اِکو ڈھول، گُرمکھ گر گر آپ وجائیا۔ سنت سجن وسے کول، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ لیکھا چکے دھرنی دھول، دھول دئے وڈیائیا۔ گُرمکھاں اندر نرگن مؤل، پھل پھلواڑ مہکائیا۔ سد سہاگی اِکو بول، ساچا ڈھولا رہیا جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے گھول، گُرمکھاں اکھاڑا اک لگائیا۔ بھنڑی رین اُٹھ کر تیاری، اپنا راہ تکائیندی۔ بھجی آئے وارو واری، تھ تھ پنڈھ مکائیندی۔ درشن پاواں جوت زرنکاری، دوجی آس نہ کھئے رکھائیندی۔ کیسیں جا کے چرن دیواں بہاری، دھوڑ ٹکا مستک لائیندی۔ ویکھو اوہ چل کے آئی دواری، کھلی مینڈھی گل پلّو واسطہ پائیندی۔ میں بھکھی تہائی

تیرے درس مُراری، در اِکو آس تکائندی۔ دُور دُرادی دُوئے جوڑ کرے نِمسکاری، نیتر نیناں نیر وِہائندی۔ پُرکھ ابناسی کر پیاری، پریم کہانی اِک جنائندی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے میل ملائندی۔ بہنی رینڑیئے آدر تے ویکھ، ہر سَتگر رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکال وٹایا ویس، اکل کل بے پرواہیا۔ گُرْمکھاں نال رہیا کھیڈ، کھیڈ اپنی اِک جنائیا۔ اندر وڑ وڑ دِتا بہیت، بہیو اپنا رہیا سمجھائیا۔ پیراں نال اڈاؤ ریت، مُمکھاں سر پئے شاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہنی رین رہیا جنائیا۔ بہنڑی رین چڑھیا چا، آپ اپنی خوشی منائندی۔ پُرکھ ابناسی ملیا ملاح، پچھلا دُکھ کٹائندی۔ گُرسکھاں پھڑتے میری بانہ، آنتر اِکو آس تکائندی۔ میں وی لواں اوہدا ناں، جس نوں ہر سنگت بہ بہ گائندی۔ میرے سر تے رکھے ٹھنڈی چھاں، تاریاں بھری نین شرمائندی۔ جس میرا چند اپنی چھاتی اُتے لیا ٹکا، میں اوہدے در تے واسطہ پائندی۔ میری پچھلی بخش خطا، قصور اپنے آپ جنائندی۔ میں ہوئی رہی بے وفا، گُرسکھاں کولوں مُکھ بھوائندی۔ کلجگ اتم دُوئے جوڑ پھڑی پناہ، گل پلو ایکا پائندی۔ گُرسکھو اپنی رین اپنی رات راتی سُتیاں پاربرسم دیاں ملا، ساچی سیوا سیو کائندی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ اِک جنائندی۔ سِکھ کہن آ بہنڑی رینے، بہنا بہنا رنگ چڑھائیا۔ ویکھ اسیں اِکٹھے ہو کے بیٹھے بھائی بھینے، ٹوں وی بہین ساڈے نال مل مل سَتگر درشن پائیا۔ اسیں ڈھولے اِکو کہنے، تینوں دیئے سُنائیا۔ جے ٹوں لوکاں دے جھلنے میہنے، پھیر ساڈا سنگ رکھائیا۔ ساڈی ہتھیں کوئی نہیں کہنے، اِکو سَتگر رنگ چڑھائیا۔ نہ کوئی ڈھولکی نہ کوئی چھینے، شہنشاہ اپنا تال وجائیا۔ بہنڑی رین کہے میں متو کہنے، بہین بھائیاں نال اپنا ناتا جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ بہنڑی رین کہے میرے ساچے ویر، ورڑا کر سُنائیا۔ دھن بھاگ ٹساں میری کٹی بھڑ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ میرا شرع دا کٹیا زنجیر، راتیں سُتیاں اٹھ کے مُلا شیخ پنڈت پاندھے گرنھی پنتھی اڈو اڈ رہے ستائیا۔ ہر کی کسے نہ ویکھی ریکھ، رولا سارے رہے پائیا۔ بن سَتگر نانک ہر جو کسے نہ دِتا بہیت، بھاوی سب دے اُتے چھائیا۔ میں چار جُگ جُگ چوکڑی رہی ویکھ، جُگ جُگ اپنی اکھ کھلائی۔ میرے اندر کوئن کوٹ کامی کرودھی رہے کھیڈ، ٹھگ چور یار اپنا راہ چلائی۔ کوئن کوئی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر پرہ دا لبھدے پھردے بہیت، لبھدیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ میں ہوئی حیران جٹاں نوں

کویں مل گیا پھردیاں وچ کھیت، ہل واہندیاں رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی خوشی دکھائیا۔ ویر مینوں
 سچ دسو، بھنڑی زین اکھ سُنایا۔ اکھے ہو کے کس طرح وسو، دکھڑا جگت گویا۔ اک دو جے نوں مل مل ہسو، پریم پیار کویں
 ودھایا۔ میں نہیں ویکھیا تُسیں خوشیاں وچ کویں نچو، نچ نچ اپنا کنت منایا۔ میں گلّ دسی سچی، سچو سچ سچ درڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ چلایا۔ سیکھ کہن سُن بھین نکی، تینوں بھینو دئیے جنائیا۔ گوبند بوٹا لایا سیکھی، پُرکھ اکال ویکھن
 آئیا۔ جس دی دھار رکھی تیکھی، تیکھیاں دندیاں اتوں لنگھائیا۔ پچھلی ریکھ ساری مٹی، ایسے خوشی وچ اسیں مٹی گھٹا رہے اڈائیا۔
 تھلیوں دھرت کڈھی چٹی، چٹی چادر گر تیغ بہادر روپ وٹائیا۔ کدے نہ جائے بھٹی، اوچاں نیچاں ایکا گھر دکھائیا۔ بھین جی ایہ ستگر
 بنائی سیکھی، سیکھیا ہور نہ کسے سکھائیا۔ پچھلیاں جہاں دے اکھے کیتے مٹی رکھی، مُشکل ہر جو حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا در دکھائیا۔ بھین کہے وڈے بھائی، سچ سچ سُنایا۔ پیر پیغمبر سارے کہن ہر جو بنیا راہی،
 گرسکھاں پچھے پھیرا پایا۔ وشن برہما شو رہے گائی، صاحب ستگر لوک مات رنگ رنگایا۔ ہُن ویکھیا اکھیں آئی، اکھ پرتکھ درشن پایا۔
 جہنوں کہندے رہے سائیں گوسائیں، سو بیٹھلو اپنا روپ وٹایا۔ میں درشن کیتا چائیں چائیں، اپنی ترکھا بچھایا۔ تُسیں پکڑو میریاں باہیں،
 بازو آگے اک ودھایا۔ ناتا جڑیا بھین بھائی، بھائی بھین اکو ماں پیو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رچایا۔ بھین
 ماں پیو ساڈا باپ، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جس نے جنایا سوہنگ جاپ، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ کوٹ جنم دے مٹے پاپ، پنت پُنت کرائیا۔
 کر کرپا ملیا آپ، اپنی گود اٹھائیا۔ کوئی رہیا نہ روگ سنتاپ، سنسا دتا چکائیا۔ نظری آیا رسول پاک، وڈ امام بے پرواہیا۔ جس ساتھوں
 اڈائی خاک، چرن چرن نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھنڑی زین گرمکھاں نال ملایا۔
 بھنی زینڑیے تیرا گرسکھ سہیلا، ہر ستگر آپ جنائندا۔ بھین بھائی دے ملن دا آگیا ویلا، بن بھائیاں بھین دی پت نہ کھوے رکھائندا۔ نو کھنڈ
 پرتھی وقت دُہیلا، دو جہان سرب گرلائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے میل
 ملائندا۔

★ ۱۹ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی بابو پُرا ★

سار کہے میری ساچی دھار، تُریا راہ چلائی۔ سُن سِکھو پت جاگرت سب توں وسے باہر، بستی اپنی اک وسائیا۔ اُون جان دا نہیں عام وبار، کھلی گلی نہ کھئے وکھائیا۔ پارہس بے عیب پروردگار، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد جوں بہاوے توں چلائے کار، کرنی کرتا آپ جنائیا۔ جس ویلے مارے ست آواز، ست ستوادی دیا کھائیا۔ نہ کوئی لیکھا بودھ آگادھ، آگادھ بودھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُریا اپنی دھار جنائیا۔ تُریا سندیسہ دیوے ترت، سار سار جنائیندا۔ میل ملاواں اکال مورت، مورت اور نہ کھئے وکھائیندا۔ اک اِکلا آسا پورت، اصل اپنا آپ جنائیندا۔ کیسے نہ لبھے ساچی صورت، حسین اپنا مکھ چھپائیندا۔ جوں بہاوے توں اپنی پوری کرے ضرورت، ظاہر اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دھار جنائیندا۔ تُریا کہے میں تیرا راگ، انراگی تیری وڈیائیا۔ آد جُگاد رہی جاگ، نیتر نین کھلائی۔ جُگا جُگنتر سُنناں آواز، بن کٹاں دھیان لگائیا۔ کون ویلے ہر کرے یاد، سچ سندیس سُنائیا۔ چرن کول ڈگاں بھاج، مستک ٹکا لائیا۔ ویکھاں کھیل ہر کا کاج، کس بدھ رہیا کرائیا۔ سچکھنڈ دا سچ سماج، شہنشاہ بنائیا۔ شہنشاہ بن کے کرے راج، اپنا حکم ورتائیا۔ حکمے اندر سرتے پہنے تاج، تخت نواسی بے پرواہیا۔ تخت نواسی رکھے لاج، آپ اپنی دیا کھائیا۔ دیا کما سارے ساز، سازنہارا خوشی منائیا۔ پھیر مارے سچ آواز، سار شبد لئے اُٹھائیا۔ سار شبد گائے راگ، تُریا راگ وجائیا۔ تُریا ہوتے آپ وساد، بسمل روپ سہائیا۔ نہ کوئی کھیل نہ تماش، تماشین نہ کھئے جنائیا۔ پت ڈالی نہ کھئے ساخ، شخصیت نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُریا اپنی دھار جنائیا۔ تُریا کہے میں تیری تار، تارنہارے تیری آس رکھائیا۔ تَدھ بن کرے نہ کھئے پیار، دُہاگن ویکھی سرشٹ سہائیا۔ اُچی کوک کوک واجاں رہی مار، برہوں ویراگن دئے دُہائیا۔ کون ویلا پرہ نیتر لئے آگھاڑ، نین نین نین اُٹھائیا۔ میری پاوے سار، مُحبت اپنے نال بندھائیا۔ سر پلُو دیوے ڈار، کر کِریا بے پرواہیا۔ میں جاواں سچ دربار، گھر سچے چائیں چائیا۔ اوتھے وجاواں اپنا تال، تال اکو اک رکھائیا۔ سچ سُنواواں اپنا راگ، انراگی راگ لائیا۔ اُچی کوکاں ماراں آواز، آمِل میرے سچے ماہیا۔ میرا اگلا پچھلا دھو داغ، تیرے نام ملے وڈیائیا۔ تُوں صاحب کنت سہاگ، گھر تیرے وجے ودھائیا۔ کر کِریا گرو مہاراج، تیری

اِکو اوٹ تکائیا۔ میں وکھاواں اپنا ناز، نازک روپ وٹائیا۔ میرے صاحب ستگر تیرے در تے کراں ناچ، مکھ گھنگٹ اک اٹھائیا۔ جس تریا
 نوں کیسے نہ پایا ہاتھ، تریا گا گا گئے سنائیا۔ سو تریا تریا بن کے آئی تیرے پاس، ترشنا تریت دے بھجائیا۔ توں صاحب الکھنا لاکھ، الکھ
 اگوچر بے پرواہیا۔ اگم اتہاہ بے پرواہ میں تیری ہوئی داس، داسی اپنا ناؤں دھرائیا۔ میری پچھلی پٹی آس، آگے اوٹ رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی
 کہا ہس، ہنس مکھ صلاحیا۔ آساچا مارگ دیواں دس، دہ دشا وکھائیا۔ جا کے میرے بھگتاں کول وس، جتھے میرے نام وڈیائیا۔ اپنا جا
 کے راگ دس، بن ویراگن پھیرا پائیا۔ منہ دے بہار جا کے ڈھٹھ، اپنا تان گوائیا۔ جتھے ہویا ست اکٹھ، ساچا سو بلا دینا سنائیا۔ میں دھر
 درگاہوں آئی ٹھ، سچ سنہڑا اک جنائیا۔ سچ سچی دیواں دس، جو صاحب میرے ستگر بھائیا۔ پُرکھ ابناسی میرا چلن نہ دتا کوئی وس،
 حکمے اندر پھرائیا۔ اِکو کہا جس گھر ہووے میرا جس، اوتھے جانا چائیں چائیا۔ گرُمکھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا
 لاؤندے ہون ہس ہس، سو میرا ڈھولا تریا تیرا آنت وکھائیا۔ تریا اگوں پئی رو، نیناں نیر وپایا۔ پائے، ایہہ کی گیا ہو، پُرکھ ابناسی کی کی
 کھیل رچایا۔ جگ جگ میرا راگ سندا رہیا سو، سو ہن اپنا راگ گرُمکھان رہیا سنایا۔ میرے نالوں ہویا نرموہ، مُحبت بھگتاں نال
 ودھایا۔ میں ویکھیا آگے ہو، جو ویکھیا سو آگھ سنایا۔ میرا تال سنے نہ کو، راگ ناد نہ کھئے جنایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں رہیا کہہ میں
 تہاڈے جوگا گیا ہو، جگتی اِکو اک جنایا۔ اندر اک بابروں دسن دو، دوہاں دا اِکو گھر میل ملایا۔ جو جن چرن کول گیا چھوہ، سو
 شہنشاہ اپنے گھر منگایا۔ تریا راگ اپنے ہتھ رہی دھو، گرُمکھان دھوڑی صابن لایا۔ جگ چوکرئی مینوں کوئی نہ سکیا ٹوہ، میرا آنت کیسے
 نہ پایا۔ آنت سری بھگوان مینوں سب کچھ لیا کھوہ، جن بھگتاں مُشکل حل کرایا۔ میری سیوا لائی گرسکھان اندر لے کے جا ڈھوا ڈھو،
 سوہنگ ڈھولا میرے سر چُکایا۔ میں کہا کیرپا ندھان، سری بھگوان میں جاواں چھپی پوہ، جس ویلے تیرا تخت سوہیا پایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی دھار بندھایا۔ تریا کہے میری ترل جوانی، جو بن بے پرواہی دا۔ چار جگ میری دسدے رہے نشانی،
 نشانہ تیر نہ کھئے لگائیندا۔ کاغذ قلم شاہی لکھدے رہے بیانی، پردہ چُک نہ کھئے وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے رہے کہانی، کہہ کہہ
 شکر منائیندا۔ میں سار شبد دی بن کے بیٹھی رہی رانی، مینوں ہتھ نہ کھئے لائیندا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ میری رہی الھڑ

جوانی، آگے ہو میری سیج نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ دُور دُراٹے سارے ہوئے قُربانی، کوٹن کوٹ شمع دِپیک اُتے جلائیندا۔ کلجگ اتم پُرکھ اکال
 کری کھیل مہانی، کھیلنہارا آپ کھلائیندا۔ نرگن ویکھے مار دھیانی، نیتر نین نین اٹھائیندا۔ بن ہر کنت سب دی برتھا جائے جوانی، جون کم
 کیسے نہ آئیندا۔ تریا تیری طرز مہانی، طرح طرح سمجھائیندا۔ تیرا بھیو نہ پایا کیسے ودوانی، ودیا رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔ آ ویکھ اک سچ
 نشانی، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ جنہاں ملیا صاحب ستگر سچ سلطانی، سو تیرا راگ کھئے نہ گائیندا۔ سار شبد سار سار بنے دربانی، در
 ساجی سیو کمائیندا۔ اٹھ سچجی سگھڑ سوانی، ہر کرتا بھیو کھلائیندا۔ نیتر ویکھ سچا ہانی، ہر سچ سچ جنائیندا۔ جنہاں ملیا مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تنہاں سُنن سکھوپت جاگرت تریا تریا پندھ مکائیندا۔ تریا کہے میں سدا وچولی، سنت بھگت ملائیا۔ پیر
 پیغمبران چُکی ڈولی، در تیرا رہی وکھائیا۔ گر اوتاراں گھول گھولی، اپنی سیو کمائیا۔ بن رسنا جہوا میں سدا بولی، بتی دند نہ کھئے رکھائیا۔
 سیری بھگوان ہُن کیوں کردا ایں گرسکھاں دی گولی، کیوں تُوں گرسکھاں اندر وڑ کے اپنا راگ سُنائیا۔ مینوں تیری سمجھ نہ آئی بولی،
 تُوں کی کی کریں پڑھائیا۔ کس بدھ اپنی ہٹی کھولی، تگڑی وٹا نہ کھئے رکھائیا۔ میں ویکھ ہوئی حیران، کس طرح پورن بدلی چولی، پرمیشر
 اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میں واری میں گھولی، میں اپنا مان گوائیا۔ میں اپنی گنھڑی پھولی، پورن ورگا پورا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں
 میری پاٹی چولی، سادھاں سنتاں میریاں تیناں دتیاں تڑائیا۔ میری ویکھ خالی ڈولی، چار جگ چار کھار بھجے جاندے واہو داہیا۔ میں پاؤن
 آئی رولی، اٹھو سکھو نٹھو مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کھیل رچائیا۔ جن بھگتاں گھر کرن آیا بوہنی، مکھ اپنے سکن لگائیا۔ پھر سب
 نوں چاڑھے توئی، میرا راگ بھلائیا۔ کرے سو جو صاحب بھوئی، آگے چلے نہ کھئے چترائیا۔ چوڈاں ودیا سرت بھلاؤنی، چھٹی راگ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ آگے ہو چھاتی کیسے نہ ڈاؤہنی، شہنشاہ سب نوں رہیا ڈھاہیا۔ بن کے جٹ کرے روئی، بل اپنا پھیر چلائیا۔ آپے جانے ہاڑی
 ساؤنی، وڈ کرسانا بے پرواہیا۔ جس نے بیجی اوسے گاؤہنی، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جس گاہی اوس اڈاؤنی، ہوا اپنی آپ چلائیا۔
 جس اڈائی اون اپنے اندر پاؤنی، بھکھی مرے سرب لوکائیا۔ پھیر ویکھے آونی گوئی، اون گون ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری سر کیسے نہ ملے سناؤنی،
 سرت سب دی دئے بھوائیا۔ کیوں پچھے لائی سب دے ہونی، حکمے حکم بھوائیا۔ گرمکھاں خوشی اک وکھاؤنی، پچھلی خُشکی دیوے

لاہیا۔ پُشت در پُشت پُشتی آپ کراؤنی، پُچھن آیا بے پرواہیا۔ پریم نال کشتی پریم کراؤنی، گُرسکھ گُرسکھ نال ملائیا۔ دوتی دُشتی سرِشتی سرب کھپوئی، اشٹی اکو اک بچائیا۔ دوزخ بہشتی کھیل رچاؤنی، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ فرشتیاں فہرست اک وکھاؤنی، اپنے ہنتھیں کر لکھائیا۔ چار کُنٹ سیوا لاؤنی، بھجا پھرے واہو داہیا۔ اپنی عین دین اک مناؤنی، محبان پیدو وڈ وڈیائیا۔ لوک تین تار بلاؤنی، ستار اپنی دئے جنائیا۔ چوڈاں لوک دھار وکھاؤنی، دھار اپنے نام پرگٹائیا۔ دو جہان سار پاؤنی، سار شبد وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ کار کھاؤنی، گُرمکھ ساچے میل ملائیا۔ بہنگم چال اک رکھاؤنی، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ بھکھ ننگ سرب کٹاؤنی، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ تریا ترنگ آپ چڑھاؤنی، ترت دیوے سمجھائیا۔ سورے سرینگ کھیل کراؤنی، مردنگ اپنا نام وجائیا۔ سب دی منگ پور کرونی، گر اوتار پیر پیغمبر جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ سدا چت اند اپنی جوت در وکھاؤنی، دوجی ہور نہ کھئے وڈیائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے کھئے رہن نہ دیوے اڑاؤنی، اڑکے سب دے رہیا مٹائیا۔ تریا کہے پرہ تیری رحمت، میں ویکھ ہوئی حیرانا۔ غریباں نال ہوئیوں سہمت، اپنا دتا دھر پروانہ۔ سارے آکھن گُرسکھ احمق، جنہاں ملیا وشنوں بھگوانا۔ وشنوں بھگوان کہے میں تاراں جنہاں تیر بدھی تہمت، سر ٹیڈھی پگ وکھانا۔ اوہناں نوں آگے کوئی نہ آوے زحمت، دکھ سُکھ وچ اُلٹانا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ اندر وڑکے مار سینت، رسنا بول نہ کھئے سنانا۔ جے کوئی ودوان ویکھے لا کے عینک، ہر جو شیشے بہن وکھانا۔ جے کوئی لیکھا لکھ نال سوین انک، قلم شاہی پندھ مٹکانا۔ جے کوئی کہے سادھ سنت میں وڈا مکینک، تھیوری سب دی فیل کرانا۔ جن بھگتاں ملیا ہر جو ہر وڈا سینک، سیناپتی سری بھگوانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل دو جہاناں۔ تریا کہے میں ہوئی حیران، بے بس دیاں دہائیا۔ تیری ہر جو کھیل مہان، آنت کھئے نہ آئیا۔ جنہاں نوں کوئی نہ پُچھے توں اوہناں دا بنیا آن، کی تیری چٹرائیا۔ میں تریا تیرے در نوجوان، بیٹھی اپنا روپ وٹائیا۔ توں اکھ پٹ کے نہ ویکھیا مار دھیان، تیری بے پرواہیا۔ میں رٹ رٹ تھکی تیرا نام، پن رسنا جہوا گائیا۔ توں پچھے ہٹ ہٹ آئیوں بھگوان، لوک مات پھیرا پائیا۔ گٹ گٹ جو پیندے رے مدھرا پان، تنہاں میلا رہیا ملائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں سدا سدا مہربان، جنم جنم وچ بدلایا۔ پچھلا لیکھا دتا آن، کیوں، گوہند چھڈے نہ میری بانہیا۔ توں بالی نڈھی انجان، تریا توہے بھیو کھئے نہ آئیا۔ آ ویکھ مار

دھیان، کِریا ندھان کوٹن کوٹ جنم دے وچھڑے اکو وار وکھائیا۔ ویکھ کھیل لگی پچھتان، پسچاتاپ کر کر دئے دُہائیا۔ کِریا کر سِری بھگوان، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ میں آکھیا گُرسکھ بال انجان، موٹی بُدھ رکھائیا۔ تیری کِریا میں ویکھیا اک نشان، گُرسکھ بیٹھا سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ مینوں اوہدی دس پہچان، میں ویکھا چائیں چائیا۔ اگوں کہے سِری بھگوان، آتینوں دیاں وکھائیا۔ جس دا نام سنگھ پال، تیغ بہادر وچی ودھائیا۔ اوہ ویکھ گوبند میرے نال، اُنکی لگا پھرے واہو داہیا۔ آدساں کھیل ہور کمال، دادا پوترے نال لیائیا۔ جیہڑے نیہاں ہیٹھاں دتے سوال، سو منجیت جگدیش ناؤں دھرائیا۔ جنہاں کھائے کدے نہ کال، مہاکال سر نوئیا۔ تریا تیرا سُنیا نہیں اوہناں تال، سر اکو چرن نوئیا۔ دو جہاناں حل ہویا سوال، ہلکا بہار کرائیا۔ ہر سنگت دس کے آئے حال، بالی بُدھ ملی وڈیائیا۔ سولاں مگھر وچا تال، اُنی کتک خوشی وکھائیا۔ ہور ویکھ میرا لال، سورن سورن روپ وٹائیا۔ جس ستجگ گھالن لئی گھال، سو بل اپنا لیکھا لیا اپنی تھائیا۔ پنج پروان ہوئے بحال، پردھان پنج بنائیا۔ پنجے سوہن در راجان، درگاہ ملی وڈیائیا۔ پنجاں دا اکو دھیان، سِری بھگوان نظری آئیا۔ پچھ ہر سنگت نوں دین گیان، لوک مات سمجھائیا۔ ویرو بھینو چھیتی آؤنا سچکھنڈ مکان، ستگر ملے چائیں چائیا۔ ایتھے نہ کوئی پین نہ کوئی کھان، ترسنا آگ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی پون نہ مسان، جل پانی نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی گان، تریا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جدوں ملے ملے بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گُرسکھ نچن کُدن ٹپن گان، اکو ڈھولا گائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیری میری اک پچھان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ اگوں ہس کے کہے بھگوان، گُرسکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے بناں میرا سُنجا دسے مکان، سچکھنڈ کم کسے نہ آئیا۔ جے بھگت نہ ہووے تاں میں اوئترا جاواں وچ جہان، میری پیڑھی نہ کھئے چلائییا۔ بھگت کہے جے تُوں نہ دیویں مان، سانوں دھرم رائے دئے سزائیا۔ سُن کے گللاں تریا ہوئی حیران، ویکھو کی کرے سچا ماہیا۔ میری خالی ہوئی دکان، سوڈا لین کھئے نہ آئیا۔ ہٹ کھولیا وشنوں بھگوان، میری نکئی ہٹی بیٹھی مکھ چھپائیا۔ جس نوں کر کِریا سودا دتا اپنا دان، دیاوان دیا کھائیا۔ تس ناتا تٹا جہان، ہر سنگت میل ملائییا۔ آگے ستگر کی دئے بیان، لیکھا لیکھ وچ نہ آئیا۔ جے سچ دسے تے سارے کہن شیطان، شرع سب دی رہیا مٹائییا۔

★ ۱۹ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

سٹراں میلا سرینگ، سرینگ دیا کھائیا۔ سٹراں ملیا سنگ، سنگ نہائیا۔ سٹراں چڑھیا رنگ، رنگ رنگائیا۔ سٹراں پوری کری
 اُمنگ، اُمنگ جھولی پائیا۔ سٹراں چڑھیا چند، چند رُشنائیا۔ سٹراں ملیا اند، اند وڈیائیا۔ سٹراں ملیا گوبند، گوبند ہوئی کُرمائیا۔
 سٹراں میلا گئی گہند، گہر گمبھیر سیو کھائیا۔ سٹراں لیکھے لگی چند، چند واری گھول گھائیا۔ سٹراں سرے گئے کھنڈ، اتم اکھھے آپ
 کرائیا۔ گوبند پہلوں سمبل نگر بدھا پنڈ، پُری اند تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹراں دیوے مان وڈیائیا۔ سٹراں
 جوگا ہویا آپ، ست ست سمجھائیا۔ سٹراں بنیا مائی باپ، پتا پوت سمجھائیا۔ سٹراں کولوں کرا اپنا ناپ، ہر اپنی ونڈ ونڈائیا۔ آپے کر
 کھیل تماش، پرہہ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سٹراں ہویا آپے جوگا، جیون
 جُگت جُگت جنائیندا۔ گوبند بدلیا اپنا جوگا، چولا نہ ہور ہنڈھائیندا۔ نرگن ہو کے دیوے ہوکا، سرگن کھیل کرائیندا۔ آنت نڈیر جو دے
 کے گیا دھوکھا، ادھ وچکار رکھائیندا۔ اتم ویکھن آیا موقع، موتر اپنا ناؤں دھرائیندا۔ جس نے چھڈیا پٹنا پوٹنا، سو پوہ چھبی رنگ
 رنگائیندا۔ ایکا ڈھٹیا سٹا رسیا لا کے ڈھونکا، پھر اپنی کروٹ بدلائیندا۔ گوبند کدے نہ جائے اوٹنا، پُت پوترے ویکھ خوشی منائیندا۔
 دھرتی مات صاف رکھیا کر کے چوونکا، خاکی خاک صاف کرائیندا۔ گوبند کرے اُساری نال شوکا، گوبند اپنا خُون بھیٹ چڑھائیندا۔ جن
 بھگتاں آپے پہنچا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹراں آپے دیا کھائیندا۔ سٹراں دیوے مان،
 مان وڈیائیا۔ سٹراں دیوے گیان، گیان چٹرائیا۔ سٹراں دیوے دھیان، دھیان لگائیا۔ سٹراں دیوے پین کھان، امرت رس وکھائیا۔ سٹراں
 دیوے گان، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ سٹراں دیوے دان، نام اٹملا جھولی پائیا۔ سٹراں کھیل کرے مہان، دھر فرمانا حکم سُنائیا۔
 سٹراں چارھے اپنے اُپر مکان، بے مکان کھیل کرائیا۔ سٹراں کولوں اپنے چار جُگ دی چار کُٹ دی اُجاڑ دیوے دکان، سٹراں اٹاں دئے
 اُکھڑائیا۔ ساڈھے تن ہتھ بھگت دوارے چوٹی اُتے لا بھگوان، بھگتاں خوشی منائیا۔ گُرمکھ تہاڈا جھلے نشان، ستجگ ساچے وجے ودھائیا۔
 مندر مسجد شِودوالے سرب مٹ جان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اک گوبند دوجا رہے بھگوان، تیجی سنگت نال ملائیا۔ سچکھنڈ نواسی

سِری بھگوان، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر برہما وشن شو سیس جھکان، دیئے جوڑ پین سرنائیا۔ تخت نواسی ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اکو وار گرمکھاں ول کرے دھیان، اکو پوڑے دئے چڑھائیا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، دوجا نشانہ نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے اکو ایشٹ نوجوان، بڈھا بال نہ کدے ہو جائیا۔ جیہڑا گر اوتاراں دیندا رہیا دان، سو داتا دانی اکو منگو جس دے منگیاں بھکھ رہے نہ رائیا۔ اُس دے چرناں ہیٹھاں لُکو، شہنشاہ شیر اکو اک اکھوائیا۔ اُس دے چھایا ہیٹھ بانہ کڈھ کے بکو، پرہہ ملیا سچا ماہیا۔ اپنے نشانیاں کدے نہ اکو، گوہند پچھ دھار سکھائیا۔ ہُن نیڑے آ کے ڈھکو، دیوے درس دردی اپنا درد ونڈائیا۔ سارے اکٹھے ہو کے پُچھو، کتھے لکھا رہوں نظر کیسے نہ آئیا۔ آکے ہو کے پھڑ لو گٹوں، جس ہتھ نال پھڑی تلوار، تِس ہتھ نال گر ستگر لو منائیا۔ کر پیار پرہہ چرنی جھکو، جھکویں کھیل جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستران یاد، یاد جنایا۔ ستران سُن فریاد، فریادی پھیرا پایا۔ ستران دیوے داد، وست ونڈایا۔ ستران وجے ناد، ناد الایا۔ ستران ہو وساد، وسادی کھیل رچایا۔ ستران کھولی جاگ، جاگرت روپ جنایا۔ ستران سنی آواز، دُور دُراڈا تھ کے آیا۔ ستران رچیا کاج، کرنی کرتا آپ کمایا۔ ستران نال رلائے پنج راج، مستری اپنا حُکم منایا۔ پچھ جو سنگت رہ گئی چھبی پوہ سب نوں اکٹھا کر کے دیوے داج، اکو جیہی جھولی دئے بھرایا۔ گرسکھ نال ستر ستر اٹاں پرہہ ساچے لئی لے کے آؤنا داج، دھرم دوارے تہاڈا مندر دئے بنایا۔ اوتھے اکو اک سماج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اُتے لکھ دئے سر سنگت پہنایا تاج، سر اپنا بھیٹ چڑھایا۔ جس نے کرنا سچا راج، درگاہ ساچی ویکھ وکھایا۔ جہنے ستران اُتوں صِفر کر کے سارا سنسار جانا کھاج، کھا کھا اپنا شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستران ہر سنگت سنگ اکو رنگ وکھایا۔ ستران والا اکو ستگر، ست ستواد اکھوائیا۔ ساتا صِفر گئے جُڑ، انک انک نال ملایا۔ ست سروپ صِفر ہو کے رہیا دوڑ، نظر کیسے نہ آئیا۔ صِفر گھر گھر رہیا بھڑ، ست ست سنایا۔ ست کہے ست گیا دوڑ، ست صِفر روپ ہو جائیا۔ پن ستگر صِفر ست نہ کرے کوئی مٹھا کوڑ، رس امرت نہ کھئے بھرائیا۔ سو ستگر چڑھیا ساچے گھوڑ، جس دی صِفت کر کر تھکے لکھ لکھ لیکھ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر سچ سچ سچ اکھوائیا۔ سچ ستگر اکو ستر، آد جگاد سہائیندا۔ ست ستگر کھولے

پتر، اپنا ورقہ آپ اُٹائیندا۔ ست ستگر دھار دُتر، دُوے دُوے رُوپ دھرائیندا۔ ست ستگر پتا پتر، گوہند اکال رنگ رنگائیندا۔ ست ستگر لُکيا رہے اپنی نُکر، نظر کيسے نہ آئیندا۔ ست ستگر ہرجن کرے شکر، شکرہ اک منائیندا۔ ست ستگر بن ماں پیو بن جننی آئے اتر، ککھیں بہاگ نہ کھئے لگائیندا۔ ست ستگر جہاں ویکھو تہاں جائے اُپر، دُور نیڑے نہ کھئے جنائیندا۔ ست ستگر سر سے والا نہ گیا مُکر، پچھلا لیکھا آپ مُکائیندا۔ جنہاں پچھے وارے جگرے ٹکڑ، لخت جگر بھیٹ چڑھائیندا۔ تنہاں پچھے پیا اُپر، اگلا پندھ مُکائیندا۔ اللہ رانی توں کوئی نہ کہے پھنی میاں بنے نہ کوئی پُھپڑ، بہین بہائیاں آگے لائیندا۔ کيسے زور نہ چلے جنہاں داہڑی رتی کیتی بن کے چٹے ککڑ، چتو سب توں آپ بنائیندا۔ ویلے سر آ کے گیا پُکھر، اپنا کھیل وکھائیا۔ جس دیاں گھر گھر سُکھناں سُکھن، سو بن گرسکھاں ملے نہ کيسے ماہیا۔ سرشٹ سبائی بھری دُکھن، دھواں دھار لوکائیا۔ باہوں پھڑ کھئے نہ آئے چُکن، سارے بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ دُور دُراٹے بہ بہ بکن، آگے ویکھن شیر پچھے سب مڑ جائیا۔ اک دُوچے توں کہن چلورل کے چلیئے کُٹن، اپنا بل دھرائیا۔ جس ویلے سری بھگوان مار بھیک اپنی کھولے بکل، سارے بھجن واہو داہیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں تہاں نہ لبھے لُکن، بن ہر چرناں اوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے اک دُوچے توں دسن، ساڈا پینڈا آیا اُتے مُکن، اگلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان نوجوان مہربان دین دیال ٹھاکر سوامی کوجھیاں کھلیاں آپ گیا چُکن، چُک چُک اپنی گود بہائیا۔ گوہند نال رکھیا پتن، پتا پوت پھیرا پائیا۔ گرمکھ دوارے گیا جھُکن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی گیا پھوکن، اک پُھنکار لگائیا۔ دو جہاناں گیا سوئن، نام وٹنا رہیا چڑھائیا۔ کلجگ اتم سارے بھوئن، بیر بے تال ناچ نچائیا۔ سری بھگوان سب دے سر وچ مارے جوئن، جو بیٹھے نام بھلائیا۔ لیکھا جانے چارے کوئن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھن، جوٹھیاں جھوٹھیاں ٹھکان مُکھ بھرائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ویکھ اودھوئن، جو تن بیٹھے خاک رمائیا۔ گفا اندر ویکھے سٹے گھوکن، جو اکھاں کر بند کتاں وچ اُنکلاں پائیا۔ جو سُوراں وانگوں سوکن، سارے سادھ اُٹھائیا۔ جو پیون بھنگ بوئن، سب دی جڑ اُکھڑائیا۔ جو سُلفیاں لاون سوئن، تنہاں کرے صفائیا۔ جو تباکو پی پی نشہ جھوئن، جھٹکا سب دا دئے کرائیا۔ جو اُچی بول بول مندر مسجد شودوالے مٹھ کوکن، کوکر سوکر جوئن بھوائیا۔ ہر بھلیاں دے سر وچ آنت کتے موئن، کتے نہ ملے تھائیاں۔ جامہ بھوائے باکن ڈاکن بے تال بھوئن،

انجنى كنجنى ناؤں دهرائيا۔ كلاسودرى هئو اتن، اجيا بچيا دئ دُبايا۔ سرشٹ سبائى ويكه روكن، سكه نظر كته نه آيا۔ اپنا كيتا سارے بهوكن، ليكها سب دى جهولى پائيا۔ لاڑى مؤت بے كلجوكن، ماس چُجان نال تُرايا۔ كوڑى كريا هئو وجوكن، چاروں كُنٹ پهرے هلكائيا۔ سر ديسه نه كوئى اوڏهن، كهلى مينڏهى پت لهائيا۔ چور اُچڪه راه وچ بوچن، لُٹ كهسُٹ مچائيا۔ جس نوں سَتگر نانك كِها اوهدا كهيل وچ نه آئے سوچن، بن سوچياں ريبيا رچائيا۔ جس نه مان دِوايا دهئ تروچن، ناما نال ملايا۔ جس برهيه سمجهايا كپال موچن، پُشكر بهيو كهلايا۔ سو سرشٹ سبائى آيا جهوكن، انجهك پھيرا پائيا۔ گرسكهان نوں آيا روكن، كوڑى كريا چهڏو جوڻها جهوڻها نانا تُرايا۔ جس دا كهيل لوڪ پرلوكن، برهمند كهنڏ سائيا۔ جس دا گر اوتار گائن سلوكن، پير پيغمبر راگ الايا۔ جس دا كهيل كوٹ كوٹن، كوٹ كوٹى ويس وڻايا۔ جس دا روپ نرمل جوتن، جوتى جوت جوت رُشنايا۔ جس نه كهيل بنياا گوبند پُت پوتن، پتونت بے پرواھيا۔ سو ديون آيا موڪهن، مڪتى چرناں هيڻه دبايا۔ كهيل كرايا ستران وينهدياتا لوچن، لوچا پور كرايا۔ پچھلا مِٿاون آيا روسن، رُسيان لئ منائيا۔ ٽِڪا نه کرن آيا هوشن، هوجھياں مت گوائيا۔ گرسكهان اندر لاؤن آيا اپنا نام روشن، روشنى اِكو نور رُشنايا۔ دين آيا درگاه سچي دا سچا پرموشن، سيس تاج اِڪ ٽِڪائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر بيڻه رهن خوشن، اِگه بول نه كهنه سُنائيا۔ كره كهيل هر بے هوشن، مخمور مخمورى اِكو نام ركهائيا۔ ليكها جانه دوش بدوشن، دوشياں ديوه دند بدوشياں لئ بچائيا۔ سمنڊ ساگر ويكه اوشن، سري بهگوان اپنا پھيرا پائيا۔ جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى كريا كر، ستر سىوا ست دوار۔ ستر اِٿاں هٿ وِنجار۔ اِٿ اِٿ نال كره پيار۔ چٽ لائے نال چرن دهوڑى چهار۔ ديوه سِٿ، گرمكهان تهله كر پيار۔ گرمكه چلده پهرده پيراں نال مارن هٿ، نيہ اكهڙه جيو گوار۔ قدم قدم تُرده تُرده اُتے ره پٿ، هاباكار كره سنسار۔ كره كهيل آپ انڏهه، كوئى نه پاوه سار۔ گرمكه مانس جنم لئ جت، جس جتيا هر نرنكار۔ دهرم دواره كرنا هٿ، بهگتان هئو پيار۔ ستران بهتران وچون جو ره گنه پچه، پچهون كره اِگه ستر اِٿاں كر وبار۔ آپ پهره پچه اِگه، اِگه پچه خبردار۔ ست سرنائى جو جن لگه، ست پُركه نرنجن ميل ملائے اپنى دهار۔ صيفا روپ سب ره جان هڪه بڪه، نظر نه آئے نرنكار۔ ستر بهگت هئو بڪه، پكياں اِٿاں دتياں اكهڙ۔ بهتران چهڙى جگان ماره دهكه، محل اِٿل سهايا اِڪ دوار۔ چهتران كِها اسين

بہین بھائی سکے، سَتَجُگ ساچی بٹھی دھار۔ پنج پنج پنج وچوں رکھے، چار چار ونج وپار۔ ہر سنگت نکه وڈے بُڈھے نڈھے مائی بھائی
 دھی جوائی پچھوں پھڑ کرے آگے، آگے لائے آپ نرنکار۔ ستران اٹان نال ایتھے اونھے پردہ کچے، ایتھے فرش خاکی اوتھے ملے آپ نرنکار۔ اس
 سیوا توں پچھے کوئی نہ بچے، تہاڈا محل رہیا اُسار۔ ہر کا پجن سچ سچے، سچ سچ کرے گفتار۔ جو ایتھے رہ گئے کچے، آگے کوئی نہ
 مددگار۔ بن سترگر لکھ چوراسی جیو نیچے، آنت کوئی نہ اترے پار۔ گوہند گرسکھاں کدی نہ دیوے دھکے، جنہاں اُتوں اپنا آپ دتا وار۔
 پہلی چیت وکھائے اپنا کھیل اکٹھے، عرش فرش ہو تیار۔ پھیر کہے گرسکھ تسیں میرے بچے، میں تہاڈا پتا، پترا کران پیار۔ جو صاحب مینوں
 حُکم دتا، میں تہانوں دتا سنا۔ تہاڈے پیار اندر نگا، ہنکار اندر وڈ بلکار۔ آگے چلاؤنا اپنا سکھ، ساچی سکھی کر تیار۔ ستران اٹان نال
 ونڈ لو حِصّہ، سچکھنڈ بنے تہاڈا دربار۔ جیہڑا اچے کسے نہ ڈٹھا، اُس دی سیوا کرے آپ نرنکار۔ سوں نہ جانا دے کے پٹھاں، بے خبر
 کرے خبردار۔ ویکھو اتم کی نکلے سیٹا، سارے آپو اپنی تھائیں داؤ رہے مار۔ کوئی کہے جٹ پھٹا، جوٹھ جھوٹھ رہیا مار۔ کوئی کہے مندران
 لواوے اٹان، اپنا کرے وبار۔ کوئی کہے بانا رکھے چٹا، سیس سوہنی دستار۔ کوئی کہے پاوے پیلا کھٹا، سیس تاج رکھ کرے شنکار۔ کوئی
 کہے چوہڑیاں چماراں نالوں مٹائی بھٹا، کیتا جنم خوار۔ کوئی کہے وڈا ہو کے بنیا نگا، غریب نہانیاں گھر جا جا منگے بنے در بھکار۔ پُرکھ اکال
 کہے میں جن بھگتاں ماتا پتا، بن پتاں پتا بھوئے خوار۔ میرا آد جگادی پتا، نت نوت میری کار۔ جس نوں میں پہلوں ڈٹھا، سو مینوں کرے
 نِمسکار۔ باقی سارا رس پھکا، امرت وہے نہ کوئی دھار۔ کی ہویا جے گوہند کہے آمیرے پتا، گرسکھ گودی لے اٹھال۔ گرسکھ گوہند دی
 گودی رہے ستا، پُرکھ اکال چلے نال نال۔ سچ ایدوں ہور نہیں چنگی رُتا، نہ کوئی جلوہ نہ کوئی جلال۔ سری بھگوان گرمکھ سچے ہر
 سنگت وچ کیتے اکٹھے جوں انگوراں ویل گچھا، مڈھ ٹاہن اکو اک رکھائیا۔ کوئی نہ بھلیوں اُتے لے کے بیٹھا دھسا، ایہ وی دھسا چیلا
 سِنگھ وڈیائیا۔ میں پھر سکے دا سُکا، ہتھ نہ کچھ رکھائیا۔ جے کوئی میتھوں کھون آوے آگوں وکھاواں مکا، سب نوں منہ دے بہار سٹائیا۔
 دو جہان دا آیا بھکھا، سِنگھ شیر بے پرواہیا۔ جے ہو کے ویکھے اُچا، آگوں گرسکھ نظری آئیا۔ گرسکھ سب دے نالوں سُچا، جس گوہند
 ملیا چائیں چائیا۔ گوہند دیوے ساچیاں پُچھاں، سچ سچ سمجھائیا۔ جو جگ چوکرئی رہیا لکا، او تہاڈے نال دیاں ملائیا۔ جن بہننا ٹویپی

حَقّ، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس ہٹاؤنا کھانا کٹھا، سیس دھڑ نہ کھئے کٹھیا۔ سو صاحب ستگر تٹھا، دین دیاں پھیرا پائیا۔ رل مل ہو جاؤ اکو مُٹھا، گو بند کر کے گیا پڑھائیا۔ پھیر ٹنگے نہ کوئی پٹھا، رائے دھرم نہ دئے سجائیا۔ جمدوت جے آن نیڑے سر وچ مارو جُتا، ڈھولا گاؤ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا ہونے سہائیا۔ گرسکھو تہاڈا پینڈا مکا، مکیا پنڈھ لوکائیا۔ مات گرہ نہ اُلٹا رُکھا، دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جس دا سیس جگدیش جھکا، تس چک خوشی منائیا۔ ستر بہتر چہتر سہائے اکو رُتا، ہر سنگت پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کیسے کولوں نہ جائے لُٹا، کیوں اپنا ہٹ نہ کیسے وکھائیا۔ ہٹ لُٹن دے پئے جھپڑے، چار ورن ڈھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنے لُٹیرے، شرع کھاڑی ہتھ اٹھائیا۔ پیر پیغمبر دساں کیہڑے کیہڑے، جھپڑے گئے پھیریاں پائیا۔ آنت کوئی نہ پُجا ڈیرے، ادھ وچکار تھک تھک اپنیاں ڈھیریاں ڈھاپیا۔ سارے قلم شاہی نال ٹیٹیاں رہے ریڑھے، ٹکا مستک نہ کھئے لگائیا۔ اک نانک آیا کھپڑے، گو بند اُنکلی ہر پھڑائیا۔ کبیر ویکھیا آکے وپہڑے، اپنا کُنڈا لاپیا۔ نانک گو بند کہن پرہ کرے حق نیڑے، پاربرہم بے پرواپیا۔ کبیر کہے آکے بھگتاں نال بائے جھپڑے، تیری بھگتی لوک مات نہ کیسے سکھائیا۔ جے کیرپا کرنی آن راتیں سُنٹیاں آ جائیں وپہڑے، آوندیاں جانڈیاں تیرا کی گھٹ جائیا۔ پچھ بھگت زُلائے بتھیرے، بھانے وچ رکھائیا۔ آکے نہ کریں جھپڑے، جھڑکاں دے نہ جان سکائیا۔ پُرکھ ابناسی آگیا گھیرے، کچھ کہہ نہ سکے رائیا۔ کبیر میں اک دساں جو جن ڈھولا گائے میرے تیرے، تُوں میرا میں تیرا اُس دا ہوواں سہائیا۔ کبیر کہے کوئی نہ جانے تیرے کیہڑے کیڑے، تڈھ پن تیرا نام کون دھپائیا۔ میں نہیں متنے تیرے ہیرے پھیرے، سچ ساچی دے سُنائیا۔ سِری بھگوان کہے میں جاؤں کر کے وڈے جیرے، لوک مات پھیرا پائیا۔ پچھلے میٹوں سارے جھپڑے، آکے جھگڑا نہ کھئے رکھائیا۔ وساں جا کے گو بند کھپڑے، سمبل دیاں مان وڈیائیا۔ اوتھے شبدی لاواں ڈیرے، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پھیر ویکھاں کیہڑے کیہڑے، جو مینوں رہے دھپائیا۔ دِنے راتیں ماراں پھیرے، بن مراسی ججماناں گھر جائیا۔ گھر جا کے جاں ویکھاں مینوں سوہنے لگے چہرے، گرسکھ چند کرے رُشنائیا۔ میں خوش ہو کے کہاں ویہہ سو اُنی بکرمی جھپڑے مل گئے اوہو بتھیرے، جنہاں اپنے نال ملایا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، داتا دانی وڈ مہربان، ہر بھگتاں ملے آپے آن، اپنی سیوا آپ کھائیا۔

★ ۱۹ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُرا ضلع گرداس پُری ★

سَت پُرکھ نرنجن سرب گن تاس، سَت ستوادی کھیل کرائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، نورو نورانہ نورو دھرائیندا۔ ناؤں رکھ پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی دھار چلائیندا۔ ساچے منڈل پاوے راس، سچکھنڈ دوارا آپ سہائیندا۔ شاہو بھوپ بن شہنشاہ شاباش، راجن راج آپ اکھوائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا اک اکلّا بلائے آپ اجلاس، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جگ چوڑی ویکھے کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو اجیارا، ایکنکارا نال ملائیا۔ آد نرنجن کر پسارا، ابناسی کرتا ویکھن آئیا۔ سری بھگوان سچ ہلارا، دو جہاناں آپ دوائیا۔ پارہم پرہ کھول کواڑا، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اگمڑی کار کھائیا۔ ساچا مندر کر تیارا، سچکھنڈ واسی ڈیرہ لائیا۔ دیا باقی اک اجیارا، کھلاپاتی آپ ٹکائیا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ بے عیب خدائی پروردگارا، جلوہ نورو نورو لاپیا۔ مقالے حق حق اکھاڑا، لاشریک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی آد جگاد، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ لیکھا جان برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھجائیندا۔ ستگر تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُرن گیتا گیان انجیل قرآن دیونہارا داد، کھانی بانی آپ جنائیندا۔ شبدا اگتی بودھ آگادھ، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا سرگن مارنہار آواز، بیہو ابھید کھلائیندا۔ وشن برہما شو ترے گن مایا پنج تت لکھ چوراسی رچ رچ کاج، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ آتم پرمام نرگن سرگن دیوے داج، وست امولک آپ ورتائیندا۔ من مت بدھ سازن ساز، درگھر ساچے آپ بہائیندا۔ سچ سمگری دے غریب نواز، مہربان اپنی دیا کھائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جوت نرنجن کر پرکاش، نورو نورو وکھائیندا۔ شبدا ناد دھن سرب گنتاس، انحد راگی راگ لائیندا۔ کرے کھیل جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، سَت سَت آپ کرائیا۔ آد پُرکھ نوجوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ سچکھنڈ وسے سچ مکان، تھر گھر اپنے چرن ٹکائیا۔ سُن اگتی کھول دکان، بیہو ابھید کھلائیا۔ داتا سورا جودھا بیر بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، تخت نواسی سوہا

پائیا۔ اک اِکلا حُکمران، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ آپ اُٹھائے سُت انجان، بالا بالی بُدھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ کرنی کرتا ہر کرتار، آد پُرکھ آپ کرائیندا۔ جُگا جُگنتر سچ وبار، بوہاری آپ چلائیندا۔ نرگن سرگن پاوے سار، نراکار کھیل کھلائیندا۔ آتم پر ماتم کر پیار، برہم پاربرہم ملائیندا۔ ایش جیو دے آدھار، ایشور اپنا رنگ رنگائیندا۔ کھولنہارا بند کواڑ، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ الکھنا اپنی الکھ جگائیندا۔ شبد اگئی بول جیکار، دُھن آتمک ناد سُنائیندا۔ اپنی کِریا آپے دھار، کرین اپنا ویس وٹائیندا۔ شبد وچولا ایکنکار، سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، تھر گھر اپنا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ اپنی کرنی ہر جو کر، اکل کل ورتائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ راج راجان آپے بن، نرگن اپنا حُکم سُنائیا۔ در درویش ہٹے در، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اپنا کارج آپے کر، کرتا پُرکھ کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پردہ دئے کھلائیا۔ اپنا پردہ کھولے آپ، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ آپے جانے اپنا پرتاپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آپے مائی آپے باپ، پتا پوت آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا راہ دئے جنائیا۔ آپے مات پت پتوتتا، نرگن اپنا کھیل کرائیندا۔ آپے آد آپے آنتا، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیندا۔ آپے نار آپے کنتا، سیج سُنجنی آپ بندھائیندا۔ آپے دائی آپے دایا آپے سیو کنتا، سیوک سیوا آپ جنائیندا۔ آپے ساچی گود سُنھتا، شبدی بیٹا ایکا جائیا۔ سچکھنڈ دوارے اندر تھر گھر آپ بننتا، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ کرے پرکاش جوت اننتا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل دئے سمجھائیا۔ نرگن دائی نرگن دایا، نار کنت ہر اکھوائیندا۔ پوت سپوتا ایکا جایا، شبدی ناؤں وڈیائیندا۔ تھر گھر ساچے آپ بہایا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ساچی سیکھیا اک سمجھایا، بن کتاں آپ سُنائیندا۔ ساچا مارگ اک وکھایا، بن نیتراں آپ جنائیندا۔ ساچے دھندے آپے لایا، دُھر مستک لیکھ لیکھائیندا۔ اکھڑ وکھڑ آپ پڑھایا، نش اکھڑ ناؤں رکھائیندا۔ سچ سندیسہ اک سُنایا، سیری بھگوان آپ جنائیندا۔ گر گر تیرا ناؤں دھرایا، ستگر اپنا بھیو جنائیندا۔ تیرا میرا اکو چھایا، ایکا گھر سُنھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گرو آپ پرگٹائیندا۔ شبد گرو گھر تھر گھر، سچکھنڈ نواسی آپ بہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دیوے

ور، ہر پُرکھ زرنجن ہوئے سہائیا۔ ایکنکار پھڑائے لڑ، آد زرنجن کرے رُشنائیا۔ سِری بھگوان لگائے تیری جڑ، ابناسی کرتا سگن منائیا۔
 پاربرہم تیری سیوالے کر، آد جُگاد سیو کھائیا۔ زربھو چُکائے بھے ڈر، اجوئی رست دئے وڈیائیا۔ اکال مؤرت تیرا ناؤں دھر، نہ مرے نہ
 جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کِریا گر دھر پرسادِ جھولی پائیا۔ شبدی گر چڑھیا چا، تھر گھر وجی ودھائیا۔ ہر
 جی ملیا اک ملاح، بیڑا آپ چلائیآ۔ اکو دیوے سچ صلاح، صفتی صفت وڈیائیا۔ اک جپائے اپنا ناں، ناؤں زرنکارا رہیا درڑائیا۔ اک وکھایا
 سچ مکان، چھپر چھن نہ کئے چھپائیا۔ اک جنایا چرن دھیان، سرن ملے سرنائیا۔ دوئے جوڑ منگاں دان، پرہ آگے جھولی ڈاپیا۔ کِریا کر
 سِری بھگوان، اک تیری اوٹ تکائیا۔ میں سیوا کراں مہان، پوت سپوتا سوہیا پائیا۔ ابناسی کرتا ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ زرنجن
 زرنجن کر پردھان، سچ پردھانگی دئے جنائیا۔ وشنوؤں پرگٹ کیتا آن، وشنو اپنی کل جنائیا۔ وشنوؤں اندر کھیل مہان، امرت رس اک بھرائیا۔
 لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھار آپ چلائیآ۔ وشنوؤں نابھی کر پروان، ایک گل کھلائیآ۔ ایک گل نوجوان، پاربرہم برہما لے پرگٹائیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سٹ ڈلارے دیوے ور، وشن برہما جھولی پائیا۔ وشن برہما ویکھ سٹ، ہر ساچا دیا
 کھائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنا راہ چلائییندا۔ آپ سہائی اپنی رت، رت رتھی آپ مہکائییندا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھ، زرنجن
 اپنی ونڈ ونڈائییندا۔ سٹ اکم دھواں دھار پئے تھ، شنکر اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ
 سمجھائییندا۔ شبد گرو گر دیا کما، مہر نظر اٹھائیآ۔ وشن برہما شولے اُپا، اُپا اپنی دئے جنائیا۔ وچولا بن بے پرواہ، سوہنگ ڈھولا دئے
 سُنائیآ۔ کرے قول تھائوں تھان، آپ اپنا بندھن پائیا۔ ہوئی ہوئی دئے پڑھا، دھر سندیسہ اک سُنائیآ۔ وشنوؤں دوئے جوڑ پئے سرنا، پرہ آگے
 سیس جھکائیآ۔ برہما نیتر رووے مارے دھاہ، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیآ۔ شنکر دھوڑی خاک رہیا رما، مستک بگا ایک لائیآ۔ سِری
 بھگوان سہج سُبھا، ساچا حکم آپ سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، ہر
 سَنگر آپ کرائیندا۔ آد پُرکھ اک اکلّا، شبدی دھار راہ چلائییندا۔ وشن برہما شو پھڑایا پلا، پلو اپنا نام وکھائییندا۔ وسنہارا زہچل دھام اٹلا،
 سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ جوتی شبدی آپے رلا، زرنجن زرنجن کھیل کرائیندا۔ سچ سندیس نر نریش اکو گھلا، دھر فرمانا آپ جنائییندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبدی کار کھائندا۔ گر شبدی کرے ساچی چھایا، صاحب اپنی دیا کھائیا۔ وشنوں میلا
 سہج سُبھایا، برہمے دئے وڈیائیا۔ شنکر اپنا راہ وکھایا، بھیو ابھید کھلائیا۔ تنہاں وچولا بن کے آیا، ایکا مائی لئے بنائیا۔ ساچا سوہلا اک
 سُنایا، زرگن زرگن ڈھولا گائیا۔ نام بھنڈار اک ورتایا، وشنوں جھولی دئے بھرائیا۔ برہمے برہم ونڈ ونڈایا، لکھ چوراسی گھاڑت لئے گھڑائیا۔
 شنکر ہتھ ترسول پھڑایا، جو گھڑیا بہن وکھائیا۔ تتاں نیوں کے سیس نوایا، پرہ چرن دھوڑ مستک ٹگا لائیا۔ جوں بہاوے توں لینا
 چلایا، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ ابناسی ہونے سہایا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پنج تت میلا لئے ملائیا۔ زرگن سرگن کھیل کرایا، گھڑ
 بھانڈے ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی رنگ چڑھایا، اندج جیرج اُتبھج سیتج اپنا بندھن پائیا۔ چارے کھانی راہ جنایا، چارے بانی کرے
 پڑھائیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گایا، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ برہما ویتا آپ سمجھایا، نیتن نیتا ہر رگھرائیا۔ اپنا چیتا آپ کرایا،
 چارے مکھ صفت صلاحیا۔ چارے ویداں بھیو چُکایا، چارے جُگ ونڈ ونڈائیا۔ چاروں کُنٹ کر رُشنایا، چار یاری بندھن پائیا۔ ستجُگ
 تریتا دوایر کلجُگ کھیل کرایا، خالق خلق روپ وٹائیا۔ گر اوتار سیوا لایا، بھگت بھگوان کر پڑھائیا۔ پیر پیغمبر دے مت سمجھایا، کلمہ
 نبی رسول جنائیا۔ آیت شریعت آپ پڑھایا، لاشریک بے پرواہیا۔ سبق حدیث اک سُنایا، اکو حکم منائیا۔ بودھ آگادھ منتر نو ست ست
 درڑایا، درڑھ وشواس اک وکھائیا۔ آد جُگادی جُگ جُگ ایشٹ آپ بنایا، کر کھیل بے پرواہیا۔ تیئی اوتار ناچ نچایا، پنج تت کایا ویکھ
 وکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گنڈھ کھلایا، چوڈاں طبق پردہ لاپیا۔ نانک زرگن میلا سچکھنڈ دوارے آپ کرایا، نام ست جھولی پائیا۔ ساچا
 منتر اک درڑایا، اتم پرما تم میل ملائیا۔ زرگن نانک سوہنگ سوہلا اکو گایا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ چارے کھانی وچولا بن کے آیا،
 چارے بانی کرے پڑھائیا۔ تولا بن کے سیو کھایا، غریب نہانیاں گلے لگائیا۔ پردہ اوہلا دتا اُٹھایا، گر ستگر شبد اکو نظری آئیا۔ اتم بولا اک
 سُنایا، کلجُگ انت نہکلنک آوے واہو داہیا۔ گوہند میلا سہج سُبھایا، پُرکھ اکال وجے ودھائیا۔ چیللا گر روپ وٹایا، سجن سہیلا وڈ
 وڈیائیا۔ اپنا ویلا لئے سہایا، وار تھت نہ کھئے جنائیا۔ اک اگیلا پھیرا پایا، دو جہان ویکھے تھاوں تھائیا۔ چار جُگ دی پچھلی کہانی پھول
 پُھلایا، لُکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی صفت رہے سُنایا، سو صفت وچ کدے نہ آئیا۔ اتم سب نوں گرفت لئے

کرایا، حُکم اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر شبدی دئے وڈیائیا۔ گر شبدی آد آنت، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی منیا منت، منتر نام درڑائیندا۔ اتم پرما تم میل ملائے نار کنت، سینتا سرتی رام ملائیندا۔ مان دوائے لکھ چوراسی جیو جنت، جیون جُگت جنائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، کوڑی کرپا میٹ مٹائیندا۔ اکو میلا ساچی سنگت، ہر رنگت نام چڑھائیندا۔ لوک مات وکھائے جنت، سورگی اک سورگ رکھائیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، چوڈاں ودیا پڑھیاں ہتھ نہ آئیندا۔ چوڈاں لوک نہ جانن آنت، تریلوکی ناتھ اپنے وچ چھپائیندا۔ آد آنت سدا بے آنت، بے پرواہ اپنی کھیل جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جُگ دی کرنی، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ چار جُگ دی کرنی کرپا، زرگن داتا ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر پھریا، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا جھوٹھا گیڑ گریا، سچ سچ نظر نہ آئیا۔ پیراں نال پیر بھڑیا، شرع نال شرع کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ شبدر گر داتا، جُگ جُگ ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر ویکھ تماشا، گوپی کاہن آپ نچائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چار یاری دتا ساتھ، سگلا سنگ نیہائیندا۔ نانک گوہند پتا پُرکھ اکال بندھایا ناتا، نہ کوئی توڑے توڑ لڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ لیکھا آپ مٹائیندا۔ جُگ جُگ لیکھا مکے جگ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کلجگ آنت سورا سرگ، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ کگ، کاگ وانگ رہے کُرائیا۔ شاہ سلطاناں گھر لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، کوڑی سیاست کرے لڑائیا۔ بھائی بھائیاں نالوں ہوئے اڈ، مان پُت نہ میل ملائیا۔ کوئی نہ سوہے ساچی جد، جس گھر گرمکھ ہر ہر ڈھولا گائیا۔ اچے لے دسن قد، نکا ہو کے سیو نہ کھئے کھائیا۔ کلجگ جھوٹھی پیتی مدھ، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ گر کا ناتا گئے چھڈ، سرتی شبدر نہ کھئے ملائیا۔ خالی دسن مندر مسجد مٹھ، شودوالے دین دہائیا۔ کامی کرودھی کپٹی مالا رہے رٹ، ہری ہر پردے نہ کھئے وسائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی لگا پھٹ، تیرتھ اٹھسٹھ گنڈے تاریاں رہے لائیا۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تگ، گرو سیکھیا نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ ابناسی پرہ نوں ساریاں تے پے گیا شک، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ اتم کرے نیڑا حق، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہر کا بھانا کوئی نہ سکے ڈگ، نانک گوہند گیا لکھائیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرتھ،

بے پرواہ بے پرواہیا۔ دو جہاناں پائے نتھ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا بندھن پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سادھاں سنتاں جیاں جنتاں
 مارگ دئے دس، دہ دشا کر رُشنائیا۔ سنتاں بھگتاں میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ دھرت دھول زمیں اسمان پرتھی
 آکاش بیوئے بے بس، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ رو سس چرنی ڈگن ڈھٹھ، جوتی کیرن نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ اتم حُکم ورتے جگ، شہنشاہ اپنا آپ چلائیندا۔ جن بھگتاں دیوے درس اُپر شاہ رگ،
 بے مکھاں نظر نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حُکمے بیٹھے بچھ، در سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ جو گھڑیا سو جائے بھج، تھر کھئے رہن نہ
 پائیندا۔ ہر جو ویکھے مکہ کعبہ، اُچے حُجرے پھول پھلاییندا۔ سچ محرابے نہ کوئی حج، دو دو آبا نہ میل ملائیندا۔ کوڑ نگارہ رہیا وچ،
 مُلا شیخ مسائق سرب کر لائیندا۔ بسمل روپ ہو میاں گھر کھئے نہ لئے صد، اللہ رانی مکھ گھنگٹ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ
 تگن اڈو اڈ، پیر ظاہرا کون کوئے پھیرا پائیندا۔ نانک نرگن گوہند ست دُلا را گیا دس، کلجگ اتم پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ سمبل نگر جائے
 وس، ساچا کھیڑا آپ سہائیندا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، دیا باقی نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم
 ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھن آیا، گر شبدی نوجوان۔ وشن برہما شو اُٹھایا، دیوے دُھر فرمان۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایا، لیکھا چُکے
 وچ جہان۔ پنجان تتاں رہیا گایا، دیوے دُھر فرمان۔ لکھ چوراسی رہیا مٹایا، جھوٹھا دے نہ کھئے نشان۔ خالی ٹھوٹھا رہیا کرایا، سرِشٹ
 سبائی بیوئے حیران۔ اتم گٹھا رہیا لگایا، لوک مات رہے نہ کھئے بے ایمان۔ پُرکھ ابناسی ٹٹھا پھیرا پایا، نال ملایا گوہند سورا نوجوان۔ چار
 ورن رُقع آپ سُنا یا، سچ سنندیسہ دُھر فرمان۔ کھتری براہمن شو در ویش ایک رنگ رنگایا، اتم پر ماتم دیوے دان۔ سوہنگ ڈھولا اک
 سُنا یا، پیر پیغمبر گر اوتار وشن برہما شو رہے جس گایا، جن بھگتاں بھگون ملیا آن۔ پوری آس آپ کرایا، آسا ترسنا مٹے جہان۔ سائنک
 ست ست ورتایا، گھر سخی سہیلی ملے کاہن۔ گرہ مندر پھیرا پایا، اتم سیج کرے پروان۔ سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا، نرمل جوتی جوت
 جگائے مہان۔ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا، کرے کھیل سری بھگوان۔ خالق خلق ویکھ وکھایا، پروردگار نوجوان۔ بردھ بال نہ روپ وٹایا،
 چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقات چڑھائے اک طوفان۔ تحفہ اکو اک ورتایا، ناتا تھے انجیل قرآن۔ کایا گرہ کھوج کھجایا، شاستر سمرت وید پُران پرہ

دی چرنی ڈگن آن۔ دوئے دوئے جوڑ واسطہ پایا، سانوں پڑھ پڑھ کلجگ جیو ہوئے شیطان۔ سنسا روگ نہ کھئے چُکایا، نرگن سرگن دے دے گئے بیان۔ بیان اپنا نام دھرایا، اتم خالی ہوئے مکان۔ کایا مندر اندر درس کیسے نہ پایا، نانا جڑیا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار شیطان۔ کوڑی کیریا اندر ڈیرہ لایا، کلجگ چاروں کُنٹ ہویا پردھان۔ ڈورُو ڈنکا رسیا وجایا، شاہ سلطاناں کرے ویران۔ ویری در در آپ رکھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کھیل آپ کرایا۔ ساچی کھیل کرے بھگوان، بہاوی اپنے ہتھ رکھائیا۔ لکھ چوراسی مار دھیان، ہر گھٹ ویکھ تھاوں تھائیا۔ سنت سہیلے لے پہچان، گر چیلے میل ملائیا۔ مُرید مُرشد ویکھ آن، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ بھگت بھگونت کرے کلیان، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ مات، نرگن نرگن روپ وٹائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھولے تاک، بند کواڑا کُنڈا لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لہنا چُکائے ہتھو ہاتھ، سمرتھ اپنی کھیل رچائیندا۔ بھگت بھگونت اک دوجے دے داس، داسی داس روپ وٹائیندا۔ ساچے سنتاں وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن منڈل پھول پھلائیندا۔ گھر وچ گھر کرے پرکاش، جوتی نور نور جگائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، ہر سجن میل ملائیندا۔ نانا توڑے جم کا پھاس، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ چتر گپت نہ کھئے حساب، لاڑی موٹ در ڈرکائیندا۔ پچھلا لیکھا کرے برخاست، آس گرمکھان پور کرائیندا۔ پرہ ملن دی جنہاں آس، نیج نیتر درس کرائیندا۔ لیکھے لائے پون سواس، سواس سواساں وچ سمائیندا۔ اتم پرما تم بھوک بھوکے اک بلاس، سیج سہنجی آپ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت میل ملائیندا۔ بھگت بھگونت گرو گرو چیلا، چیلا گرو وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی سجن سہیلا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ست ستوادی آپ سہایا اپنا ویلا، رت رتھی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا کھیل کرائیا۔ نر ہر نرائن کھیل اکما، اکمڑی کار کھائیندا۔ نہ مرے نہ کدے جمّاں، جیون مرن نہ کھئے رکھائیندا۔ جگ چوکری کرے اپنا کما، کرنی کیرت آپ کھائیندا۔ گگن ریائے بن تھماں، دھرنی جل اُپر کھائیندا۔ دیوے پرکاش سورج چنّا، منڈل منڈپ آپ چمکائیندا۔ دین مذہب بہنہارا بتّا، گر اوتار سیو لگائیندا۔ ساچا راگ سنائے کتاں، دھر دی بانی بان لگائیندا۔ کلجگ اتم کھیل سیری بھگونا، چار

ورنن ایکا ناؤں درڑائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش آتم پرما تم سب نے مٹاں، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ سوہنگ دیوے نام دھنا، سچ خزینہ آپ لٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان پھرے بھنا، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ کلجگ گریارا اتم اٹھان، نیتر نین نہ کھئے کھلائیندا۔ بیس بیسا دیوے ڈنہ، جگدیشا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل اتم کل، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سرشٹ سبائی کر ول چھل، اچھل چھل دھاری رہیا بھلائیا۔ جن بھگتاں آتر گیا رل، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبد سنہڑا رہیا گھل، گر گر ناد وجائیا۔ دھام وکھائے اک اٹل، محل کرے رُشنائیا۔ وسنہارا جل تھل، مہیٹل اپنا رنگ رنگائیا۔ درس دیکھائے گھڑی گھڑی پل پل، پلک پلک نال ملائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑی کریا لاپے کھل، نام کھنڈا رہیا چمکائیا۔ جیو جنت پھل پھلواڑی ویکھے پت ڈال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اتم اپنا ویس وٹائیا۔ ویس وٹایا سیری بھگونت، وید ویاسا لیکھ جنائیندا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا وڈ مہنت، اچے ٹلے پربت نظر کیسے نہ آئیندا۔ موسیٰ جس دے آگے کڈھے مٹت، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ عیسیٰ جس توں منگے سکھ جتت، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ محمد جنائے جس دی اُمت، سو امام ویس وٹائیندا۔ جس نوں نانک گوبند کہا بے آنت، سو ستگر حکمے حکم چلائیندا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار، چار چار پندھ مکائیندا۔ کھڑگ کھنڈا تیز کٹار، برہمنڈاں آپ چمکائیندا۔ پائے ونڈا آگم اپار، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھ لیکھ گئی بار، اتم سب دا مکھ بھوائیندا۔ روون نیتر زارو زار، سمنڈ ساگر نین شرمائیندا۔ بناسپت کہے میں ہوئی خوار، چووندا بہار میرا کم کیسے نہ آئیندا۔ تون صفت صلاحوں وسیا باہر، تیرا آنت کھئے نہ پائیندا۔ کر کریا دے دیدار، مرید مرشد راہ تکائیندا۔ ساچے سنت کرن پکار، اچی کوک کوک سنائیندا۔ بھگت منگے دھوڑی چھار، مستک ٹکا اکو اک لائیندا۔ گرمکھ گر گر کرے پیار، گرسکھ گر وچ سمائیندا۔ گرسکھ راہ تگے میت مرار، مٹر پیارا کون ویلا دیا کمائیندا۔ سیری بھگوان ویکھنہار، لوچن نین نہ کھئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پاوے سار، شبد سواسی آپ پچائیندا۔ اندر مندر کرے گفتر، تار ستار اک بلائیندا۔ نج نیتر دئے دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ چار ورنن کرے پیار، راما کرشنا روپ وکھائیندا۔ مکند منوہر لکھی نرین رام رمیا ہو تیار، رگھپت اپنا ویس وٹائیندا۔ حق حقیقت لا

شریکت ویکھے وگسے ویکھنہار، پردہ نش مُکھ نقاب پردہ لائیندا۔ کھانی بانی جیو پرانی برہم گیان شبد نشان، آتم پرما تم ایکا راگ سُنائیندا۔ آد جُگادی سچ کہانی، سو پُرکھ زرنجن آپ بکھانی، ہنگ برہم دیوے پد زربانی، زربان پد آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ ساچی دھار سوہنگ ڈھولا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ چار ورن دا بنے وچولا، سَتجگ راہ چلائیا۔ بجر کپائی لاپے اوبلا، پردہ دُئی رہن نہ پائیا۔ دُور وسیا دسے کولا، نیتن نیت نظری آئیا۔ کایا بدلی کرے چولا، چولی کایا رُپ وٹائیا۔ پنج تت نہ بئے رُولا، اُچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ آتم پرما تم آپے مولا، مل مل خوشی وکھائیا۔ پریم پیار دئے جھکولا، سرتی شبد چڑھائیا۔ زرگن سرگن چکے ڈولا، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ پچھے رہ جائے کلجگ گولا، ہر جو اپنا دھکا لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار ورن ایکا کرے پڑھائیا۔ چار ورن ایکا اکھر پڑھنا، کلجگ آخر آپ جنائیندا۔ کایا مندر اندر وڑنا، محل اٹل جنائیندا۔ آتم پرما تم پوڑے چڑھنا، سُکھمن ٹیڈھی پار کرائیندا۔ ایڑا پنگل آپے ڈرنا، رِدھ سِدھ نہ کھئے اٹکائیندا۔ انحد ناد انادی شبد سُننا کٹان، بن کٹان آپ سُنائیندا۔ من منوا نہ پھرے بہتا، جگت واسنا بند کرائیندا۔ آتم جو ہو کے بیٹھا اٹھا، سَتگر پورا پرکاش کرائیندا۔ کرے پرکاش کوٹن سورج چتہ، چند سورج سرب شرمائیندا۔ جو مال چرائے دھتا، سو سَتگر سنگھ بوڑ گھر پھیرا پائیندا۔ جس لیکھے لایا تھال چھتا، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ غریب زبائیاں گھر آپے مٹان، شاہ سُلطاناں خاک ملائیندا۔ ناما کہے میرا بھگونا، سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ کبیر کہے موہے پھڑایا پلا، پلو اپنی گندھ پوائیندا۔ انا الحق کہے میرا ملے اللہ، عالمین نظری آئیندا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ، اِلابی نور آپ پرگٹائیندا۔ کلجگ اتم کھیل اولا، وید کتیب بھیو نہ آئیندا۔ پاربرہم پت پریشور زرگن داتا پھرے اک اِکلا، جوتی جوتا ویس وٹائیندا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر اُچے ٹلا، پریت ساگر بھول پھلائیندا۔ دو جہان زمیں اسمان شبد ہلوانے پلا، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اکھ کھلائیندا۔ گوہند ہتھ وچ پھڑیا چلے، نام کمان اک اُٹھائیندا۔ سب دا انگن ہو گیا ڈھلا، کنگن ہتھ نہ کھئے چھنکائیندا۔ اتم نیتر رووے بورا ککا پلا، رُسا چینا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نو نو ہونے فنا فلا، فکر گھر گھر آپے پائیندا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نو نو چار کھیل اپار، لیکھا جان گرو گرو اوتار، پیر پیغمبر ویکھ وچار، دھار
شبہ شبہ دھار اکو راہ وکھائیندا۔

★ ۲۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی منشا سنگھ دے گرہ نوشہرا ضلع گرداس پُر ★

آد شبہ کہے میں تیرا سٹ، سٹ ڈلارا ناؤں رکھائیندا۔ ویکھ کھیل ابناسی اچت، تیرا حکم منائیندا۔ صاحب سہاؤنی میری رت، دوئے
جوڑ واسطہ پائیندا۔ سچکھنڈ دواویوں ویکھ اٹھ، درویش اکو منگ منگائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی بت، پنج تت نہ کھئے رکھائیندا۔ ناؤں
نگارہ تیری چوٹ، دو جا روپ نہ کھئے جنائیندا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، نور نورانہ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دیا کھائیا۔ شبہ سٹ سٹ بلوان، بل تیرے ہتھ وکھائیا۔
دو جہاناں تیری آن، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں تیرے حکم پھرائیا۔ وشن برہما شو سپس جھکان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر
پیغمبر دے دے دان، تیرا ہٹ چلائیآ۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار ویکھیا آن،
زرگن سرگن سرگن زرگن رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ
سندیسہ چھوٹے بال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سٹ ڈلارے سچے لال، تیرا گوبند رنگ رنگائیندا۔ تھر گھر تیری دھرمسال، دھرم
دوارا اک بنائیندا۔ نہ کوئی شاہ نہ کنگال، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ اکو شبہ اکو تال، اکو راگ ناد سُنائیندا۔ اکو ویکھے ویکھنہار بے مسال،
ساچی مسل آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبہ بنائے ساچا مُرشد، پیر پیغمبر مُرید روپ وٹائیندا۔ مُرشد بنیا
بے پرواہ، مُردا روپ نہ کدے وکھائیا۔ تُردا پھردا نہ کرے گناہ، اٹھدا بہندا نظر کیسے نہ آئیآ۔ پیر پیغمبران دیونہار پناہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔
رہبر بنے وچ جہاں، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ ناؤں نرنکارا دئے درڑا، ایشٹ دریشٹ دئے گھلائیآ۔ جگ چوکرئی مارگ لا، گر اوتار
دھندے لائیآ۔ سبق اگتی آپ پڑھا، زرگن سرگن کرے پڑھائیآ۔ ساچی وئی لئے پرنا، ہر کنت کنتوبل سچا شہنشاہیا۔ اپنی کتی لئے بندھا،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی تیری ونڈ ونڈائیا۔ شبد سُت وڈ بلکارے، بل ہر جو آپ جنائیندا۔ آد جُگاد تیرے کھیل نیارے، تیرا آنت کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار بن پنہارے، در تیرے سیو کمائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر لاون تیرے نعرے، رسنا جہوا سرب گائیندا۔ کھنڈ برہمنڈ لوک پرلوک جیو جنت لکھ چوراسی تیرے سہارے، تڈھ پن جیون مرن نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت آپ وڈیائیندا۔ ساچے سُت تیرے ہتھ وڈیائی، ہر ستگر آپ پھڑائیا۔ نرگن سرگن کر کُرمائی، لکھ چوراسی بندھن پائیا۔ سچ سنديسہ لوک پرلوک سنائی، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ اکو اوٹ ہر سرنائی، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس نور گر اوتار پیر پیغمبر رہے دھیائی، سو سب دا پتا مائیا۔ جگ چوکری تیرے ہتھ پھڑائی، پھڑ باہوں آگے لائیا۔ جوں بہاویں توں لینا چلائی، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سُت ڈلارے خوشی منائی، گھر ساچے وجی ودھائیا۔ میں کلجگ اتم ویکھاں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک ودھائیا۔ بھجا پھراں بن لتاں بانہیں، ہتھ پیر نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی شبد دئے جنائیا۔ شبد سورا اکو نیچے، اپنا تال وجائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ہر جو بھانڈے دتے کچے، جو گھڑیا بھن وکھائیندا۔ اتم مینوں کہا اٹھ لاڈلے بیچے، تیری ساچی سیو لگائیندا۔ پرہ دے حکم مینوں لگے چنگے، چنگی طرح اپنے وچ چھپائیندا۔ لوک مات لکھ چوراسی وچوں ویکھاں ماڑے چنگے، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ جس نے چھڈی پُری اندے، اند اُس توں اک وکھائیندا۔ آپ چک کے اپنے کندھے، لوک مات پُچائیندا۔ دو جہاناں ویکھے دھندے، دھرت دھول دیا کمائیندا۔ صاحب دیال ٹھاکر سوامی پُرکھ اکال جس دی مئے، سو بھے کیوں رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی گر ڈنک وجائیندا۔ شبد کہے میں جاواں گا، نرگن نرگن لے اوتار۔ پُرکھ اکال نال لیاواں گا، کراں کھیل اگم اپار۔ گو بند ڈنکا اک وجاواں گا، دو جہاناں کرے خبردار۔ راؤ رنکاں آپ اٹھاواں گا، سچ سنہیڑا دیاں ایکا وار۔ جو گھڑیا بھن وکھاواں گا، پرہ لائی سچی کار۔ دو جہاناں اپنا حکم مناواں گا، میں ہویا وڈ بلکار۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھڑ پھڑ چرنیں لاواں گا، سچ سنديسہ دیواں ایکا وار۔ جو اڑیا بھن وکھاواں گا، سُٹاں مُنہ دے بہار۔ ڈنکا اکو نام وجاواں گا، جے جیکار کرے کرتار۔ ساچا ڈھولا اکو گاواں گا، جس دی کھئے نہ بائے سار۔ وشن برہما شو ناچ نچاواں گا، اُنگلیاں نال کر اشار۔ اتم سب

نوں پھڑ کے تختوں لاهواں گا، کوئی رہے نہ سیکدار۔ دو جہاناں اکو راہ چلاواں گا، شاہ پاتشاہ ہو تیار۔ پرہہ سچے دا سچا ست پھیر اکھواواں گا، کوڑی کریا کر خوار۔ بن کھنڈیوں سب نوں مار مُکواواں گا، کوئی رہے نہ مؤرکھ مُگدھ گوار۔ ساچی اُتیت پھیر کراواں گا، گُرمکھ کھڑی سچّی گلزار۔ پت ڈالی آپ مہکاواں گا، گلشن ویکھ سچ بہار۔ سچ بھورا اک بناواں گا، سوہنگ روپ آپ نرنکار۔ ایک دو جا بھیو مٹاواں گا، دئی دویت پردہ اُتار۔ جدھر کوئی ویکھے اودھر نظری آواں گا۔ ہر گھٹ وسے ایکنکار۔ پھر بہہ کے شکر مناواں گا، خوشی ہویا میرا گرسکھ سردار۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پھیر اکھواواں گا، جس ویلے دو جہان کرن نمسکار۔

★ ۲۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی اجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ چے ★

سو پُرکھ نرنجن وڈ مہربان، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا والی دو جہان، الکھ اگوچر اکم اتہاہ بے پرواہ اکھوائیندا۔ سری بھگوان ست نشان، راج راجان آپ جھلائیندا۔ پارہسم پرہہ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ نور الہی سچ مقام، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ بے عیب خدائی دین دیال، نوری جلوہ نور اُپائیندا۔ درگاہ ساچی کھیل مہان، ہر خالق آپ کرائیندا۔ رام رمیا مہربان، نظر کیسے نہ آئیندا۔ اپنی اچھیا کر پردھان، سچکھنڈ دوارا آپ بنائیندا۔ ساچے تخت حُمران، دُھر دی دھار آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ ابناسی کرتا نرگن نرور اپنا کھیل کرائیندا۔ نرگن نرور پُرکھ اکل، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نوری جلوہ ست جلال، ظہور اک رُشنائیا۔ سچکھنڈ وسنہار سچ سچّی دھرمسال، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ اک اکلّا ایکنکار، اکل کل دھاری آسن لائیا۔ ساچی کرنی کر تیار، کرتا پُرکھ اپنا کھیل کرائیا۔ تھر گھر دوارا کھول کوار، شبدی ست دئے وڈیائیا۔ شبدی ست کر پیار، وشنوں روپ وٹائیا۔ وشنوں اندر امرت دھار، رس رسیا اک وکھائیا۔ رس ساچا کول کر اُجیار، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ نوری جلوہ کر اُجیار، برہمالے پرگٹائیا۔ لیکھا جانے دھواں دھار، سُنّ اکم سہائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، شنکر میتا ٹھانڈا سیتا، بھولے ناتھ

دئے وڈیائیا۔ سچ سندیسہ جنائے ساچی ریتا، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ سری بھگوان کھیل انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتارا، آد آد کرائیندا۔ نرگن نرگن ہو اُجیارا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ کھول دوارا، تھر گھر اپنا بنک سہائیندا۔ پوت سپوتا ست ڈلارا، ہر شبدی ناؤں وڈیائیندا۔ وشن برہما شو کر اُجیارا، ترے گن اتینا اپنا میل ملائیندا۔ پنج تت کرتیارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جڑائیندا۔ رجو طمعو ستو پسارا، ایک رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایک ہر، اپنی رچنا آپ رچائیندا۔ اپنی رچنا پارہم، ہر آپے آپ رچائیا۔ لیکھا جانے کھیل اگم، بھیو کھئے نہ پائیا۔ کرنی کرتا کرے کم، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ مات پت پن ککھوں پئے جم، سُنح پرکاس کرے رُشنائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان ست سلطان مہربان اپنا بیڑا آپے بٹھ، نرگن آپے رہیا چلائییا۔ آپے جننی آپے جن، دھن جنیندی آپے مائیا۔ آپے وشن برہما شو کھیل کرے سری بھگون، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ آپے دیوے ساچا دھن، وشن بھنڈار اک بھرائیا۔ آپے برہمے راگ سُنائے ساچا کُن، بھیو ابھید کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ترے ترے ہوئے اکو داتا، ویکھنہارا کھیل تماشا، اپنی اچھیا سچ ترسول بھولے ناتھ پھڑائیا۔ سچ ہتھ دے ترسول، ترے گن اتینا کھیل کرائیندا۔ آد بنایا آپ اصول، اصلیت اپنے وچ رکھائیندا۔ اپنا حکم دیوے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ آد آت نہ جانا بھول، جگ جگ سیو لگائیندا۔ برسنہارا ساچے پھول، ہر برکھا اک برسائیندا۔ سچ پنکھوڑا لینا جھول، نام ہلارا اک وکھائیندا۔ میل ملاوا کنت کنتوبل، ہری ہر اکو نظری آئیندا۔ مستک ٹگا دیوے دھول، دھوڑی ٹگا مستک لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست دیوے دست، بدست اپنی دیا آپ کھائیندا۔ کرے کھیل بے پرواہ، پردہ اپنا دئے اٹھائیا۔ تتاں دیوے اک صلاح، ساچے مارگ لائیا۔ لکھ چوراسی گھاڑت لے گھڑا، گھڑ گھڑ ویکھے تھاوں تھائیا۔ وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکا، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ تھہ پن نہ کھئے سہا، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ پُرکھ ابناسی مہربان مہر نگہ اٹھا، اپنا گن دئے جنائیا۔ ساچا سنگ دئے وکھا، ستو رجو طمو بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ دھر فرمانا ترے گن اتینا، ٹھانڈا سیتا آپ سُنائیندا۔ بیٹھا رہے دھام انڈیٹھا، نظر کیسے نہ

آئیندا۔ وشن برہما شو شبدي دھار چلے ریتا، انہو پرکاش کرائیندا۔ لکھ چوراسی بنا میتا، مِت پيارا ديا کھائیندا۔ پنج تت اپ تیج وائے
 پرتھی آکاش بنائے بغیچہ، پُهل پُهلواڑی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا
 پُرکھ اکالا دین دیا لا، پاربرہم پرہ اپنا راہ وکھائیندا۔ وشن برہما شو سُن سندیس، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ شہنشاہ تُوں سچ نریش،
 بے آنت تیری وڈیائیا۔ آد جگاد رہیں ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ ست بھومکا تیرا دیس، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بن نیتراں رہوں ویکھ،
 بن کٹاں راگ سُنائیا۔ سد رکھیں چھایا ہیٹھ، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ پُرکھ ابناسی کرے ہیٹ، بتکاری ویکھ وکھائیا۔ نیتر لوچن نین لینا
 پیکھ، پیکھت اپنا رنگ چڑھائیا۔ نرگن سرگن دھارے بیکھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سچ
 سندیسہ اک سُنائیا۔ سُن سندیسہ برہما میتا، نیتر نین اک اٹھائیندا۔ ست ستوادی تیری ریتا، تڈھ بن کھئے نہ موہے سمجھائیندا۔ ہوں
 بالک بناں چھوٹا نہ جانا تیرا کیتا، تیرا آنت کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس
 نوائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، پاربرہم پرہ دیا کھائیا۔ ترے گن مایا پنج تت نشان، ہر جو اپنا رنگ رنگائیا۔ من مت بڈھ دیوے گن
 ندھان، نکي وست جھولی پائیا۔ ساچی ونڈ کرے مہان، اپنا انگ کٹائیا۔ برہم روپ نوجوان، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ آتم کرے کھیل مہان،
 پرما تم اپنی دیا کھائیا۔ ایش جیو رنگ رنگان، جگدیش حکم منائیا۔ لکھ چوراسی دے نشان، جگ چوکری بندھن پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ برہم سُن لا کت، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ وست امولک
 اکو دھن، برہم تیری جھولی پائیندا۔ نہ کوئی چہر نہ کوئی چھن، پنج تت اندر آپ ٹکائیندا۔ لیکھا جانے بڈھ مت من، من واسنا نال
 رلائیندا۔ نو دوارے ہتھ منہ ننگ کن، نیتر سرون کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔
 سُن سندیسہ منگے منگ، برہما پرہ آگے سیس جھکائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ، گھر مندر کھوج کھوجائیا۔ کر کړپا دے اندر اند، نج گھر
 میلا سہج سُبھائیا۔ جتھ کوئی نہ چڑھے سورج چند، تیری جوت کرے رُشنائیا۔ جتھ ناد وجے انحد، شبدي اپنا راگ الاٹیا۔ تیرا کھیل
 سورے سرگ، دوسر نظر کیسے نہ آٹیا۔ کر کړپا اپنی دے آتر اکھ، جس لوچن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کایا اندھیری ڈونگی کھڈ، اپنا گھر

دے وسائیا۔ امرت آتم سچ سروور دینی ساچی مدھ، مدھر پیالہ اک پیائیا۔ نو دوارے چکے حد، بجر کپائی گنڈا لاپیا۔ ایک دھام وسے
 جو بیٹھا اد، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ بن تیرے خالی رہ جائے ماس ناڑی ہڈ، پھیر کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، برہمے ربیا آپ سمجھائیا۔ برہمے سُن چھوٹے بالے، پاربرہم آپ جنایا۔ لکھ چوراسی شاہ کنگالے، کایا رنگ رنگایا۔ اندر مندر اک
 دھرمسالے، جس گھر ڈیرہ لایا۔ نو دوارے کھیل نرالے، من منسا موہ ودھایا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار چلے نال نالے، آسا ترسنا میل
 ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمایا۔ برہما ہتھ دوویں جوڑ، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ صاحب
 ستگر جے برہم نوں پے جائے تیری لوڑ، کس بدھ لئیں ملائیا۔ آد جگاد ہتھ تیرے ڈور، دوسر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ توں وسیں اندھیرے
 گھور، نظر کیسے نہ آئیا۔ چاروں کٹ ٹھگ چور، بیٹھے ڈیرے لائیا۔ آگے ہو سکے نہ کھئے ہوڑ، ہوکا دے نہ کھئے جگائیا۔ اپنے حکمے اندر
 سارے چھڈے تور، بن تیرے حکم پندھ نہ کھئے پائیا۔ پُرکھ ابناسی بس کے کہے برہمے میرا منتر نام پھور، فرنا سب دا بند کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا دئے جنائیا۔ برہما کہے تیرا منتر پھور، فرنا سب دا بند کرائیندا۔
 پاربرہم کہے میں باہروں ہور اندروں ہور، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ جگ چوکری گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات دیواں تور، ترت
 سندیسہ اک سنائیندا۔ اتم اپنے ہتھ وچ رکھاں سب دی ڈور، جوں بھاوے توں چلائیندا۔ آگے حکم نہ سکے کوئی موڑ، نام کھنڈا ہتھ
 اٹھائیندا۔ سدا سدا سد میری رہے لوڑ، ابناسی کرتا آپ جنائیندا۔ میں دو جہاناں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چڑھ کے ویکھاں اگتی گھوڑ،
 انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائیندا۔ میرا نام ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھانا بھور بھور، بھورا بھورا سب دے ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سنائیندا۔ ساچی سکھیا در گھر سکھ، برہمے لکھ لکھ شکر
 منایا۔ پُرکھ ابناسی پا بھکھ، در منگن منگتا آیا۔ بن قلم شاہی لیکھ لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹایا۔ توں آتم پرما تم ونڈیا حص، حصہ اپنے
 ہتھ رکھایا۔ بن تیرے نیتر کیسے نہ پئے دس، دو لوچن کم کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمے سچ رہیا سمجھایا۔
 برہمے سچ سُن لے میت، ہر مِت پیرا آپ جنائیندا۔ آد بنائی اپنی ریت، جوتی شبد کھیل کرائیندا۔ شبدی دھار اک انڈیٹھ، وشن برہما

شو پرگٹائیندا۔ وشن برہما شو وکھائے دھام انڈیٹھ، نیتر نین نین کھلائییندا۔ تے مل کے گاؤ سچا گیت، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم پڑھائیندا۔
 سوہنگ شبد آد جگاد جگا جگنتر رہے ٹھیک، لکھ چوراسی کایا ٹھیکر سب دا بہن وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت
 وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی چلے ریت، شودوالے مٹھ مندر مسیت نال رلائییندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل دے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن دے گیانا، گر منتر نام درڑائیا۔ شاستر سمرت وید
 پُرانا، جیون جگت جگت جنائیا۔ صفتی صفت صلاحن نوجوانا، بے آنت بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی اک نشانہ، سارے رہے سمجھائیا۔
 پڑھ پڑھ تھکے رسن وکھانا، واقیات نظر کیسے نہ آئیا۔ ڈھولے لاون گاون گانا، گاونہارا گیت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل رہیا کر، کرنی کرتا آپ جنائیا۔ چار جگ دا سچا راہ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ گر اوتار کر ملاح، بیڑا کھیوٹ
 کھیٹ چلائییندا۔ ناؤن نرنکارا دے سنا، نرگن اپنا حکم ورتائییندا۔ تیئی اوتاراں حکم منا، حکمی حکم آپ فرمائیندا۔ بھگت اٹھاراں جوت
 جگا، آتم پرما تم میل ملائییندا۔ پاربرہم برہم پردہ لاه، سچ پرکاش اک وکھائییندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کرا، خالق خلق نور درسائییندا۔
 ۳۰۲ مقامے حق اک درڑا، حقیقت اکو اک وڈیائییندا۔ لاشریک بن خدا، کلمہ نبی رسول سنائییندا۔ الفیے دے پڑھا، بھیو ابھید نہ کھئے
 سمجھائییندا۔ چوڈاں طبق رنگ رنگا، زمیں اسمان ناچ نچائییندا۔ تارا چند کر رشنا، سوریا اکو گنڈھ پوائییندا۔ انجیل قرآنا دے پڑھا، تیس
 بتیسا آپ سنائییندا۔ ملا شیخ مسائق لے پرگٹا، تسبیح مالا گل لٹکائییندا۔ پنج وقت نماز رہیا پڑھا، روزہ بانگ نال رلائییندا۔ لیکھا جان
 دو جہاں، قدرت اپنے وچ رکھائییندا۔ آنت سندیسہ دیوے اکو سچا ناں، الہی نور نور درسائییندا۔ سچ امام اک خدا، امن اکو گھر
 وکھائییندا۔ سمن سب دے رہیا کڈھا، دھر فرمانا حکم سنائییندا۔ اون گون پھیرا پا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وشن برہما
 شو دیوے ور، لکھ چوراسی راہ چلائییندا۔ لکھ چوراسی پیر پیغمبر، پاربرہم پرہ دے وڈیائییا۔ گر اوتار رچ سویمبر، نرگن سرگن کرے
 کڑمائییا۔ آتم پرما تم ویکھے اڈمبر، گرہ مندر کھوج کھوجائییا۔ سرب کلا آپے بھرتبر، بھرپور رہیا سب ٹھائییندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرائن نہکرمی اپنا کرم جنائیا۔ وشن برہما شو سن بات، ہر باطن آپ جنائییندا۔ جگ چوکڑی

کھیل تماش، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ چار کھانی چار بانی کر پرکاش، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الائیندا۔
 رسنا جہوا پون سواس، بئی دندان صفت صلاحندا۔ گر اوتار کر کر داسی داس، سیوا سچ سچ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جُگ چوکرئی پندھ مکائیندا۔ جُگ چوکرئی ہوئے پار، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ نو نو چار کھیل نیار، نرگن داتا آپ کرائیا۔ دُھر
 دا لیکھا جانے سرب سنسار، لیکھیا لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی پا نہ سکے سار، بے آنت کہہ کہہ شکر منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کرن پکار، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا آکار، نراکار سرب سمائیا۔ آتم برہم تیرا ادھار، ورن گوت نہ کھئے رکھائیا۔
 دین مذہب جھوٹھ اکھاڑ، مایا ممتا جگت گر لائیا۔ اتم سرب دا اکو پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جس نے کلمہ کیتا تیار، نام منتر
 ست درڑائیا۔ جس دا فتح کرے جیکار، سو صاحب بے پرواہیا۔ جس نے گھلیا رام اوتار، سو رام ہر گھٹ آسن لائیا۔ جن کرشن اسر
 دتے سنگھار، سولان کلان بل وکھائیا۔ سو کابن وسے دھام نیار، سیس جگدیش تاج ٹکائیا۔ جس دے حُکمے اندر پھرن جُگ چار،
 جُگ جُگ اپنا پندھ مکائیا۔ سو وشن برہما شو لیکھا دئے وکھال، پن نیتر نین جنائیا۔ کلجُگ اتم ہوئے دیال، دین دیال بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ وشن برہمے شو رکھنا یاد، ہر ہر جی آپ جنائیندا۔
 نو سو چورانوے چوکرئی جُگ پچھوں کلجُگ اتم سب دی پُچھے وات، دو جہان کھوج کھجائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمانڈ منڈل
 منڈپ ویکھ وکھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن وجائے ناد، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم دیوے داد، داتا دانی دیا
 کھائیندا۔ ست ستوادی اکو رچے ساچا کاج، گر اوتار پیر پیغمبر ایکا گھر بہائیندا۔ پچھلی چھڈو جگت نماز، روزہ بانگ نہ کھئے رکھائیندا۔
 سَتجُگ سارے پرہہ ساچے نوں مارو اک آواز، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ شہنشاہ ہر شاہ نواب، پاتشاہ اپنا کھیل کرائیندا۔ جھک
 جھک سیس کرو آداب، علیکم سلام اک سمجھائیندا۔ جس نوں عیسیٰ کہے میرا باپ، بے نقاب پردہ لائیندا۔ جس نوں محمد کہا امام آوے
 آپ، امام مہدی رنگ رنگائیندا۔ جس نوں وید ویاس کہے پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے تھے پریت ہوئے وڈ پرتاپ، بے آنت کھیل کرائیندا۔
 جس دا آد جُگاد جُگ جُگ چپدے رہے جاپ، اللہ واپگرُ رام رام نمو ست ست سمجھائیندا۔ سو صاحب سلطان کلجُگ اتم اک جنائے

ساچا پاڻھ، سوہنگ ڏھولا آپ لائيندا۔ کوٽ جنم دے لاپے پاپ، ڏرمت ميل دھوائيندا۔ نظري آئے آبا آپ، برہم پاربرہم وکھائيندا۔ اندر
 باہر گپت ظاہر ايتھ اوتھ پت لے راکھ، سر اپنا ہتھ ٻکائيندا۔ درس کرائے ساکھيات، سوچھ سرؤپی روپ وٺائيندا۔ چرن کول بندھائے
 نات، ناتا توڙ نہ کھڙ ٺڙائيندا۔ جے کوئی باہروں پُچھے گلّ بات، اندر لا بهيت نہ کيسے سمجھائيندا۔ کلجگ آنت اندھيري رات، چاروں کُنٺ
 اندھيرا چھائيندا۔ شاہ سلطانا راج راجا ديونہارا بھوکھت واک، ساچي سچ سچ جنائيندا۔ اتم سب نے ہونا خاک، خاکی خاک نال
 ملائيندا۔ ستجگ کھلنہارا تاک، بند تاکی کُنٺا لاپندا۔ جوتي جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہندو مسلم سکھ عيسائي کھتری
 برابرمن شوڊر ویش وکھائے اکو گھاٺ، اکو در دئے وڏيائيا۔ کھيلے کھيل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی ديا کھائيا۔ سریشٺ سبائي پائے نتھ، نو ست
 آپ ناچ نچائيا۔ چاروں کُنٺ ابلے رت، سیتل دھار نہ کھڙے وکھائيا۔ سب دی اُٺی کرے مت، پڙھ پڙھ بيٺھے مُکھ بھوئيا۔ اتم تت نال لڙائے
 تت، تکھی دھار چلائيا۔ لکھ چوراسی وچوں سري بھگوان سنت سھيلے لے رکھ، دُور نيڙا نہ کھڙے وکھائيا۔ جُگ جُگ بھگتاں کُردا آيا
 پکھ، دھرو پربلا دئے وڏيائيا۔ باقی بھانڙے کرے سکھ، خالی ہتھ پھرے لوکائيا۔ اتم سب نوں دسے اکو مت، مدھ اپنا بھيو کھلايا۔
 شبد وجائے ساچي سٺ، انحد اپنا راگ الايا۔ جوتي جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ پُرکھ ابناسا، کلجگ اتم ويکھے کھيل
 تماشا، خالق خلق ويکھ وکھائيا۔ خالق ويکھ ہر جو خلق، مخلوق کھوج کھجائيندا۔ ليکھا جانے بلت پلت، جُگ جُگ ناچ نچائيندا۔ دُھر
 دا ليکھا ہون نہ ديوے غلط، جو ليکھيا پور کرائيندا۔ کيسے نہ بدلن ديوے اپنی پلک، اکھ اکھ نال وٺائيندا۔ جس نوں ديوے اپنی نوری
 جھلک، سو جن چرنی سيس نوائيندا۔ پاربرہم پت پرميشور نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، جو گھڙيا بھن وکھائيندا۔ ہر ساچے دی کیا کوئی
 کرے پرکھ، پريکھيا وچ کدے نہ آئيندا۔ جو کرنا چاہے درس، اتم آنتر منگ منگائيندا۔ گھر گھر وچ وکھائے عرش، قُرس کايا کرہ کھوج
 کھجائيندا۔ جس جن اُپر کرے اپنا ترس، تس ترے گن مایا پردہ لاپندا۔ ہر ميگھ ديوے برس، سانتک ست ست کرائيندا۔ جنم جنم دی
 ميٺے حرص، آگے ہوس نہ کھڙے وکھائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگادی اکو ہر، چار ورنان اکو راہ چلائيندا۔ چار
 ورنان اکو ميتا، پُرکھ اکال وڏی وڏيائيا۔ جس ليکھ ليکھيا اٹھاراں دھيائے گيتا، پُران اٹھاراں کرے پڙھائيا۔ جس دا ليکھا شاستر سمرت ويد

اتینا، چارے جُگ کرے گُرمائیا۔ جس دا نُور انجیلِ قرآن بائبلِ عیسیٰ موسیٰ محمد سیکھیا ساچی سیکھا، سو مکتب اک جنائیا۔ جس نانک گوہند پائی بھیچھا، سو بے آنت بے آنت بے پرواہ سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ آد جُگاد جُگو جُگ کرے کھیل انڈیٹھا، انڈیٹھڑی کار کھائیا۔ کلجُگ اتم لکھ چوراسی تے انگیٹھا، جگت گیان نہ کھئے بُجھائیا۔ ہر کا بھانا سب نوں مٹنا پئے میٹھا، گر اوتار پیر پیغمبر سارے سیس نوئیا۔ سنجُگ ساچی چلے ریتا، سوہنگ اکھڑ اک پڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی ملے میتا، گھر گھر درس دکھائیا۔ نہ مریا نہ کدے جیتا، اکو نُور رُشنائیا۔ وسنہارا ہست کیتا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگوان دسے سچ پریتا، پریتوان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجُگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نو نو ویکھے تھاوں تھائیا۔ تھان تھنتر ویکھے نو نو، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ غفلت وچ نہ رہنا سوں، دُھر فرمانا حُکم منائیندا۔ اتم ونڈی سیاں ساڈھے تن ہتھ بھوں، بھانڈا سب دا خالی کرائیندا۔ بیجے رہ جان کنک تے جوں، واڈھی کھئے نہ پائیندا۔ پچھا پھر ویکھن بھوں بھوں، ہر جو کی کی کھیل کرائیندا۔ کوئی نہ کہے کیتا بھوں، سب ہر دوارے سیس جھکائیندا۔ جن بھگتاں پرہ ملن کا چاؤ، گُرمکھ اکو آس رکھائیندا۔ چاہے مارے چاہے جواو، اپنا آپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جو دیوے سو پیو کھاؤ، گھر گھر رزق پُچائیندا۔ کسے دا لگن نہ دیوے داو، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے حُکم پھرائیندا۔ حُکم نہ چلے آگے ناؤ، نیا سب دی آپ رُڑھائیندا۔ دو جہاناں لائے پاؤں، پاربرہم پرہ اپنا حُکم منائیندا۔ سنت سترگر اٹھائے پھڑ پھڑ بابوں، راتیں سوتیاں آپ جگائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا چوک چُکائیندا۔ سدا سہیلا سر رکھے ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ایتھے اوتھے کرے حق نیاؤں، لہنا سب دا سب دی جھولی پائیندا۔ جے کوئی منگے ہور اکھوں، ہر سنگت نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سندیسہ سچ سچ سُنائیندا۔ سچ سندیسہ نرگن بے آنت، بے پرواہ آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی اکو کنت، کنت کنتوبل شہنشاہیا۔ چتربھج مہا اگت، نکا وڈا کھیل کرائیا۔ آد جُگادی جُگ جُگ منت، منتر رام نام پڑھائیا۔ گُرمکھ ورا لہ جانے سنت، جس سترگر بوجھ بُجھائیا۔ جُگ جُگ میلا بھگت بھگوت، لوک مات کرائیا۔ گڑھ توڑ بھومے ہنگت، ہنگ برہم دئے درڑائیا۔ جس نے رچنا رچی آد اوہ ویکھے کھیل آنت، کھیلنہارا نُور خُدائیا۔ چوڈاں طبق رہے تبھک، چوڈاں لوک کوک سُنائیا۔ برہمنڈ

کھنڈ کہن کی رہیا ورت، سورج چند نین شرمائیا۔ کلجگ اتم نہکلنک پُرکھ ابناسی پرگٹ ہویا وچ بھارت، بہرم سب دا دئے گوائیا۔ کوئی نہ
 جانے پنڈت پاندھا مُلا شیخ مسائق عارف، چوڈاں وِدیا ہتھ نہ آئیا۔ نرگن نرکار نرکار بیٹھا سب توں ہو کے فارغ، فتوے سب دے اُتے
 لائیا۔ اکو جوتی کِرِن سٹے سپارک، نو سَت دئے جلائیَا۔ شاہ سلطاناں سِری بھگوان پہلی چیتر سب نوں کرے تُعارف، تحفہ گھر گھر دئے
 پُچائیا۔ اگلے سمت کوئی نہ کرے کیسے دی سفارش، اگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ پہلی چیتر کایا مندر سب نوں ہٹے خارش، راتیں سُنتیاں نیند نہ
 آئیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، چار ورن دا اکو داتا، اکو نام اکو گاتھا، اکو مندر اکو ماٹھا، اکو پوجا اکو پاٹھا، اکو اِشٹ
 دیو وکھائیا۔ اکو اِشٹ وکھائے سرِشٹ، ایشر اپنی دیا کھائیندا۔ آتم پر ماتم کھیل سرب سرِشٹ، سرِشٹی اپنے راہ چلائیُندا۔ برہم پاربرہم
 سچ وکھائے درش، آدرش اکو اک جنائیندا۔ پچھلی مکے سب دی حرص، اگے اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، چار ورن اک سرن جن بھگتاں کھولے نیتر ہرن پھرن، دُئی دویتی پردہ لاپندا۔ دُئی دویتی پردہ کرے چاک، چاکر
 اپنی سیو کھائیا۔ کوڑی کِرِپا کرے خاک، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ آد جگاد کلمہ پاک، پاک رسول کرے پڑھائیا۔ جگ چوکڑی دیوے نام
 دات، داتا دانی پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم سب دی پُچھے وات، غریب نہانے کوچھے کلمے ویکھ وکھائیا۔ سدا سہیلا دیوے ساتھ، سگلا سنگ
 نبھائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی پہلی چیتر دھرم بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کھئے اکھوائیا۔ رل مل سارے کرن اکو پاٹھ،
 سوہنگ ڈھولا رسنا گائیا۔ پہلوں کوئی نہ سُنے ساز، سب بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جس ویلے خالی رہ گئے ہاتھ، سارے دین دہائیا۔ شاہ سلطان
 ہون خاک، تخت تاج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نو کھنڈ سٹ دیپ کرن یاد، اکو اک خدائیا۔ جس نے دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں کیتا گھات، گھاؤ
 اپنا نام لگائیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں دتی وفات، پنج تت کایا خاک ملائیَا۔ جس آتم دینی نجات، سو پر ماتم بے پروا ہیا۔ رل مل
 سارے پڑھیئے اک جماعت، اگے پچھے رہ کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن نر ویر پُرکھ
 اکال پاربرہم برہم سَت سوامی آد جگاد سدا نہکامی، کرم کانڈ پرکرتی پھرتی پھرتی اپنی جھولی پائیا۔

★ ۲۰ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی تریلوک سنگھ تریلوک سنگھ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

سچکھنڈھ نواسی ساچے دیسا، درگاہ ساچی حُکم جنائیندا۔ نرگن ویکھ اپنا لیکھا، سرگن پنڈھ چُکائیندا۔ جُگ چوکڑی کڈھے بہرم بھلیکھا، سچ سچ درڑائیندا۔ اکٹھے ہو جاؤ دھاری کیسا، مؤنڈ مُنڈائے نال ملائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کرے ہیتا، حد اپنی پار جنائیندا۔ چُکھارا جُگا جُگنتر شاہ نریشا، شہنشاہ اپنا بھیو چُکائیندا۔ دین مذہب دا چھڈ دیو پیشہ، مارگ اکو اک سمجھائیندا۔ جس نوں کردے رہے آدیسا، سو صاحب حُکم سُنائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ گھر گھر جا کے دیو سنڈیسہ، سیری بھگوان کھیل کرائیندا۔ نہ کوئی رہے مَلا اولیا پیر شیخا، مُصیبت سب دے سر تے پائیندا۔ کوئی نہ پنڈت پاندھا ویکھے ریکھا، پتّری سب دی بند کرائیندا۔ کوئی نہ کرے جھوٹھا بھیکھا، بھیکھادھاری سرب مٹائیندا۔ دو جہاناں دیوے نینتا، سچ سچ جنائیندا۔ لوآں پُریاں کر کر وینتا، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ سیری بھگوان کھیوٹ کھیٹا، لکھ چوڑاسی بیڑا آپ چلائیندا۔ اتم میل ہویا پتا بیٹا، پُرکھ اکال گویند رنگ رنگائیندا۔ جس بھاگ لگایا رویداس گنگا تھیٹا، سو گھر گمبھیر کھیل کرائیندا۔ پچھلا سب نوں یاد کرائے چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ جس بھاگ لگایا جٹ دھتے کھیتا، سو اپنا کھیل کرائیندا۔ نرگن دسَن آیا بھیتا، پردہ آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سنڈیسہ اک سُنائیندا۔ دُھر سنڈیسہ دُھر درباری، دُھر دُھر آپ جنائیا۔ سارے اٹھو ایکا واری، ایکا حُکم جنائیا۔ لوک مات آوندے رہے وارو واری، جُگ جُگ اپنی سیو کھائیا۔ سیوا کردے رہے نام جیکاری، جے جے سوہلا گائیا۔ دُھر فرمانا دُھر دی داری، دین دُنی جگت جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنڈیسہ اک سُنائیا۔ سارے اٹھو ایکا وار، ایکنکار جنائیندا۔ نیتر کھولو کرو پیار، پر پُرکھ دیا کھائیندا۔ سرگن ناتا تٹا وچ سنسار، نرگن جوتی جوت ملائیندا۔ پنج تت کایا دین مذہب بازار، لوک مات ہٹ کھلائیندا۔ سودا ویکھا وارو وار، جیو جنت جگت راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ دُھر دا لیکھا سیری بھگوانا، ہر ہر جو آپ جنائیندا۔ سارے اٹھو ویکھو مارو دھیانا، ہر جو اپنا بھیو کھلائیندا۔ جُگ چوکڑی گاوندے رہے راگ ترانہ، طرح طرح سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن دے رہے مات پردھانا، سچ پردھانگی آپ جنائیندا۔ اتم دس کے آئے اک نشانہ، سچ نشانہ آپ

جنائیندا۔ حُکے اندر کرے کھیل سِری بھگوانا، دُو جا راہ نہ کھئے چلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ آپ سُنائیندا۔ سچ سندیسہ سُنو میت، ہر مِتر آپ جنائیا۔ اِکو ڈھولا اِکو گیت، اِکو راگ الاِیا۔ اِکو تولا سدا اتیت، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ اِکا آد جُگاد ربیا جیت، جُگ جُگ حُکم ورتائیا۔ اِکا وسے بست کِٹ، اوچ نیچ رہیا سائیا۔ اِکا دتے سچ پِرت، پِرتیوان بے پروا ہیا۔ اِکا راہ چلائے شو دوالے مٹھ مندر مسیت، گُردوار اپنا رنگ رنگائیا۔ اِکا کھیل کرے پر بھ ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھنّ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنیہڑا اِک سُنائیا۔ سچ سنیہڑا ساچے دیس، پردیسی آپ جنائیندا۔ نیتِ لوجن نین لُو پیکھ، دین دِیال آپ وکھائیندا۔ دو جہان سِری بھگوان لیکھا جانے نیتن نیت، نِت نوت ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گر اِک جنائیندا۔ گر اوتار ویکھو گر، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ پیر پیغمبر لیکھا جانو ڈھر، ڈھردر گاہی آپ سمجھائیا۔ پنج تت کایا نال جُڑ، آتم پر ماتم کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم ساچا گر، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ نرگن نرور پُرکھ اکل چڑھیا ساچے گھوڑ، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ ویکھنہارا اندھیر گھور، ڈونگھی کندر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے ٹھگ چور، سچ نالش آپ کھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ مارگ دسدا رہوں ہور ہور، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ کھلائیا۔ پنج تت کایا کھیل اپارا، گر اوتار ونڈ ونڈائیا۔ جگت نام بول جیکارا، جیو جنت سمجھائیا۔ دین مذہب کر پسارا، شرع شریعت ونڈ ونڈائیا۔ تلک بودی جننجو کھیل اپارا، دھوتی ٹکا نال ملائی۔ کوڑی کِریا گوبر چوئکا، کایا ماٹی پوچ پُچائیا۔ ہر ملن دا کوئی نہ رکھے شوفا، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ سچ سروور ساچا امرت کوئی نہ دیوے توئکا، سچ سچ نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی رسنا کوڑ بھوئکا، کوک کوک سُنائیا۔ اتم گیا لوک مات اوئتا، پت ڈالی نہ کھئے نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت ونڈ ویکھ وکھائیا۔ جگت ونڈ من لب، لب اِکو اِک جنائیندا۔ آپے دوشی اپنا کر کرتب، کرنی اپنا راہ وکھائیندا۔ آپے نور الاهی آپے رب، رحمت اپنی آپ کھائیندا۔ شرع شریعت سب، اپنی اُمت راہ چلائیندا۔ اِکا مکہ کعبہ حج، حُجرہ حج نہ کوئی وڈیائیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی پروردگار اپنی کرنی کھیل کرے سب، سد سد اپنا راہ چلائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھو مار دھیان، پنج تت کایا

چولا ماٹی اندر دینا دب، درگاہ نال نہ کوئی لیائیندا۔ جگت کریا جگت آئے چھڈ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ ہُن کیوں بیٹھے اڈو اڈ، سب
 نوں اکو گھر جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنڈیسہ آپ لائیندا۔ شرع شریعت جگت ناتا، چھریاں نال ونڈ
 ونڈائیا۔ انجیل قرآن رسنا جہوا گاتھا، الفیے کرے پڑھائیا۔ من مت بُدھ دسے داتا، سکھیا سکھ اک جنائیا۔ ہر کا روپ نہ کیسے پچھاتا،
 پیشینگوئی دے دے رہے سنائیا۔ سارے کہن بیٹھا رہے اک اکانتا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ درگاہ سنائے اپنیاں گلاں باتاں، سچ سنڈیسہ
 آپ جنائیا۔ ویلے اتم پچھے واتا، پروردگار بے پرواہیا۔ رُوح بُت دئے نجاتا، پاکی پاک اک خُدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 لیکھا سب نوں رہیا جنائیا۔ گر گر لیکھا ہر جو دس، دہ دشا کھیل کرائیندا۔ نانک نرگن پیا ہس، در ساچے خوشی منائیندا۔ جوں
 بہاوے توں لینا رکھ، تیرا میرا بھیو نہ کوئی آئیندا۔ میں دسیا اکو حق، حق حقیقت پھول پھلائیندا۔ سرب جیواں دا میتا پُرکھ سمرتھ، دوجا
 نظر کوئی نہ آئیندا۔ جس دے آگے اسیں ڈاہیئے ہتھ، خالی جھولی سرب پھرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر مارگ رہیا دس، اکھڑ وکھڑ آپ
 پڑھائیندا۔ نرگن جوت دئے پرکاش، اندھ اندھیر گوائیندا۔ آتم سیجا کرے بھوگ بلاس، ناری کنت آپ ہنڈھائیندا۔ سیوا کرے بن بن داسی
 داس، سیوک اپنا راہ چلائیندا۔ گر اوتار تیری شاخ، تیری شناخت کرن کوئی نہ آئیندا۔ کر کریا جس دیوے دات، سو نانک گولا در
 تیرے سیو کرائیندا۔ نوں پتا مات، ہوں بالک روپ وٹائیندا۔ چرن سرن سرن چرن اکو نات، ناتا بدھاتا منگ منگائیندا۔ آتم پرما تم تیری
 ذات، دوجا روپ نہ کوئی وکھائیندا۔ تیرا جلوہ ویکھ اپنے آتر پیکھ نہ کوئی رنگ نہ کوئی ریکھ، سوہنگ ڈھولا اکو گائیندا۔ ست ستوادی
 کر ہیت، بتکاری تیرے ہتھ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔ اکو
 رہبر اکو خُدا، نرگن ہر اکھوائیندا۔ اکو میلا اک جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیندا۔ اکو ہوئے سرب فدا، بسمل اپنا آپ کرائیندا۔ اپنا مارگ لائے
 سدھا، پیر پیغمبر آپ اٹھائیندا۔ ہر چرن دوار سارے رل مل پاؤ گدھا، پُرکھ ابناسی خوشیاں ناچ نچائیندا۔ نرگن نرؤیر ساچا بھوجن اکو
 ردھا، گرچھا اپنا نام پھرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی گوبند دھار، گوبند ہر
 گوبند جنائیا۔ تیرا کھیل آگم اپار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ چوتھے جگ دی اتم کار، کرنی کرتے تیری اک وڈیائیا۔ میں بن کے بالا دس کے آیا

وچ سنسار، سرِشٹ سبائی مات سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا ایکنکار، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ اکو ایشٹ سچی سرکار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس سیوا لائے گر اوتار، پیر پیغمبر مان دوائیا۔ کِریا کری اک اپار، سر موہے ہتھ ٹکائیا۔ پتا پوت کرے پیار، اپنا بھید رہیا جنائیا۔ کلجگ اتم سچ وبار، ست ستوادى اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے ویکھنہار، بھيو ابھید آپ کھلائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نہکلنک وجے ودھائیا۔ سبل وسے دھام نیار، دھمکی سب نوں رہیا وکھائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، قدرت اپنے ہتھ رکھائیا۔ پرگٹ ہو پروردگار، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ پیر پیغمبر اکھے کرے اک دوار، ہرِ دردی درد وندائیا۔ رل مل سارے بولو اک جیکار، جے جیکار سرب سُنائیا۔ پچھلا ناتا توڑو وچ سنسار، سگلا سنگ تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجن ساچے آپ اٹھائیا۔ سجن سچے کئے اٹھ، سچکھنڈ وجی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی گیا تھ، سب نوں رہیا سمجھائیا۔ لوک مات اک دو جے نال جو رہے رُٹھ، دین مذہب ونڈ وندائیا۔ مارگ دسیا حلال جھٹکا کھانا کھ، کٹھا کھادھا کم کیسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ اتر ویکھو پئی لٹ، دھیرج دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھر پئی دسے پھٹ، ساچا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ بھائی بھائیاں رہے کٹ، دردی درد نہ کھئے وندائیا۔ سادھا سننن اندر بھریا کھوٹ، جگت واسنا کرے لڑائیا۔ شاہ سلطاناں بھری نہ پوٹ، ہوس دِنو دِن ودھائیا۔ پُرکھ اکال سب نوں وکھائے اکو زمل جوت، آد جگاد ڈگمگائیا۔ شبد وکھائے ساچا جگ جگ لائے چوٹ، گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت نگار بنائیا۔ وسنہارا تھر گھر کوٹ، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ پُرکھ ابناسی آد جگاد جگا جگنتر اکو بہت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گر اک درڑائیا۔ آد جگاد ستگر ایک، گر گر آپ جنائیندا۔ اکو شبد دیوے ٹیک، نت نت ویس وٹائیندا۔ پنج تت تت کایا کھیت، لوک مات ہنڈھائیندا۔ گر شبدی جس نوں دیوے بہیت، سو گر اوتار اکھوائیندا۔ پاربرہم پرہہ کھیدے اپنی کھید، کھیلنہارا کھیل ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم حکم منائیندا۔ کلجگ اتم ویکھو سجن، ہر ستگر آپ جنائیا۔ دین مذہب بھاندے بھجن، پُرکھ ابناسی آپ بھٹائیا۔ کوئی نہ کرے کتے مجن، تٹ کنارے سروور دین دُہائیا۔ آنت نہ دیسے کوئی پردے کجن، نو کھنڈ ہویے ہلکائیا۔ تال نگارے گھر گھر وجن، نو نو دئے دُہائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران ہر جو شبدی شبد سندیسہ دیوے سدن، سدا اپنا نام رکھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گر اک پرگٹائیا۔ سارے ویکھو شبدی دھار، دوجا روپ نظر نہ آئیا۔ اکو گر اک اوتار، پیر پیغمبر اک اکھوائیا۔ پنج تت دا جگت وبار، سچکھنڈ اکو نور زُشنائیا۔ آد جگاد دئے وکھال، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دیپک تہاڈا دتا بال، سو سچ دئے زُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر لیکھا رہیا جنائیا۔ پیر پیغمبر ہونے حیران، ہر جو اپنا کھیل کرایا۔ آد جگادی اک نشان، اپنا نام جھلایا۔ جگ چوڑی سیوالئے وچ جہان، نکه بالے مات گھلایا۔ کر کرپا دیوے شبدی دان، داتا دانی آپ اکھوایا۔ بن شبد کوئی نہ بنے کاہن، سیتا رام نہ کوئی پرناپا۔ بن شبد بنے نہ کوئی امام، کلمہ نبی نہ کوئی سُنایا۔ بن شبد نہ پرگٹے ستنام، نانک نرگن رہیا جنایا۔ بن شبد گوہند پتا ملے نہ آن، پُرکھ اکال نہ گود اُٹھایا۔ بن شبد کھیل چلے نہ دو جہان، وشن برہما شو نہ سیو کھایا۔ بن شبد نہ ہونے کوئی گیان، شاستر سمرت وید پُران، کم کسے نہ آیا۔ بن شبد نہ ملے کسے مان، لکھ چوراسی جیو ہلکایا۔ اکو شبد گر اوتار پیر پیغمبر کرو پہچان، ستگر سار روپ وٹایا۔ جگ چوڑی دئے دھیان، بن اکھاں اکھ ملایا۔ جس دا دین مذہب نہ کوئی ایمان، سو شبد تہاڈے وچ ٹکایا۔ پنج تت کردے رہے نشان، نشان جگ جھلایا۔ سچکھنڈ اکو اک دکان، ونج ونجارا اکو نظری آیا۔ سارے اُٹھ کے دیو بیان، پچھلا لیکھا سرب مُکایا۔ اکو متو سرب ایمان، اکو ایشٹ ہر وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا جگایا۔ گر اوتار گئے جاگ، نرگن نرگن آپ اُٹھائیا۔ در گھر ساچے لگا بھاگ، وجی نام ودھائیا۔ رل مل سارے گائن راگ، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں صاحب کنت شہاگ، ہوں ناری سیو کھائیا۔ تَدھ بن کایا مندر اندر نہ دھرے کوئی چراغ، بن چراغ گرو پیر نہ کوئی اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب نوں دئے سمجھائیا۔ سارے اُٹھ کے گاون گیت، اکو ڈھولا گائیا۔ جیہڑی گوہند دس کے آیا ریت، سو سب دے من نوں بھائیا۔ پُرکھ اکال صاحب اتیت، نہ مرے نہ جائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے مندر مسیت، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ شبدی گر سدا انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ نرگن نرگن سچ پریت، سرگن سرگن میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیا۔ گوہند کہے میں اکو کہنا، دوجا کہن نہ جائیا۔ میں پتا پُرکھ ویکھیا اپنیاں نیناں، باقی سُن سُن رہے گائیا۔ میں مننا اُس دا کہنا جوں بھاوے توں چلائییا۔ اد جگاد چرناں وچ بہنا، دوجی اوٹ نہ کوئی

رکھائیا۔ نانک دس کے گیا بھانا سہنا، سیس ہور نہ کوئی جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار آپ کمائیا۔ پیر
 پیغمبر کہن گوہند واہ واہ، واہ گرو تیری وڈیائیا۔ نرگن آد جگاد ملاح، سرگن بیڑا پار کرائیا۔ تُوں سب توں نکا وڈیاں دتی سچ صلاح،
 پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ پنج تت کایا کر کے نار کنت آئے ہنڈا، اپنا وقت سہائیا۔ پیر پیغمبر کردے رہے جناہ، کورٹی کِریا رس وکھائیا۔
 سو کایا آنت ہوئی سواہ، تت نظر نہ آئیا۔ نرگن نرگن پکڑی بانہ، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ اسیں بخشائے سرب گناہ، دھئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ گوہند آگوں پیا ہس، ہس ہس جنائیندا۔ جے منو کیسے دا پھیر نہ چلے
 وس، وس اپنے ہتھ رکھائیندا۔ چرناں وچوں کوئی نہ جائے نس، پھڑیا جگت کوئی نہ جائیندا۔ سب دے خالی کیتے ہتھ، ہتھان زور نہ کوئی
 جنائیندا۔ جے پٹھی کردا اکھ، اٹی کھل لہائیندا۔ جے چرن جائے ڈھٹھ، بھلیاں گلے لگائیندا۔ سارے مل کے لورکھ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔
 اپنا اپنا ڈکھڑا دیو دس، ساچا راہ سمجھائیندا۔ اوچی کوک بولو انجھک، ہر جو رحمت آپ کمائیندا۔ پروردگار لوک مات اسیں مارگ دس
 کے آئے تھک، ساڈا مل نہ کوئی پائیندا۔ ساڈا کلمہ کیتا پھک، حق کوئی نظر نہ آئیندا۔ سانوں سب تے پے گیا شک، اُمت وچ بچیا کوئی
 رہن نہ پائیندا۔ جوں بھاوے توں دے دھگ، آگے ہو نہ کوئی چھڈائیندا۔ پچھے اسیں بیٹھے رہے اڈ اڈ، ہن گوہند میل ملائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ پُرکھ اناسی دسے بات، بارمبار جنائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری رات، اندھ
 اندھیرا چھائیا۔ سچ نہ دسے کوئی جماعت، حقیقت حق نہ کوئی پڑھائیا۔ نظر نہ آئے کوئی رُوح بُت پاک، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سچ نہ
 دسے کوئی گھاٹ، گھاٹا پیا سرب لوکائیا۔ آتم پرما تم کیسے نہ مکی واٹ، بھجے پھردے پاندھی راہیا۔ اندر باہر کوئی نہ پچھے وات، سر ہتھ نہ
 کوئی ٹکائیا۔ من مت ہوئی نار کمذات، دُباگن گھر گھر دئے دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 سچ سچ درڑائیا۔ دین دیال پُرکھ سمرتھے، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ شبدی سٹ دلارا گوہند دسے، پرہ آگے آپ سنائیا۔ پیر پیغمبر ہو اکھئے،
 آئے تیری سرنائیا۔ سارے کہن اسیں پچھلے نام کئے، ساڈی چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ دین مذہب میٹ رئے، جو نانک آیا سمجھائیا۔ ساڈے
 چیتھڑ پُرانے پھئے، لپرو لپر نظری آئیا۔ سودا لبھ نہ کیسے ہئے، چوڈاں طبق دین دُبائیا۔ چار کُنٹ پھردے ٹھے، پندھ مکاون واہو داہیا۔

کسے نہ آئے کچھ ہتھے، خالق خلق گئی بھلائی۔ کرپا کر پہلے پاڑ پٹے، لیکھا کھئے رہے نہ رائیا۔ سچ مارگ اکو دسے، دہ دشا تیری سرنائیا۔
 ہن نہیں منگدے ہور حصے، پہلا کھاتہ تیری جھولی پائیا۔ گوبند کولوں گر اکو سکھے، پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ جس نے ساڈے لیکھ
 لکھے، حُکمے وچ بھوائیا۔ جس دی یاد اندر وید پُران شاستر سمتر گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھے قِصے، قسمت سب دی اپنے ہتھے
 رکھائیا۔ جگت رس کیتے بھکے، بھکی ہوئی لوکائیا۔ شبد سُت گر گوبند حال دسے نکے، نکيون وڈے رسیا کرائیا۔ پاربرہم پت پریشور اتم
 سارے جتے، ہار سب نوں نظری آئیا۔ دو جہان لیکھا نہ کوئی نچھے، سارے بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ مست پیالے سب نے پیتے، نین کوئی نہ
 سکے کھلائی۔ بھڑی ساڈی پچھلی چُکی رتے، پچھلی دیوے نہ کھئے صفائیا۔ آگے پڑھیئے اک حدیث، ہر جو اکو نظری آئیا۔ جے ہتھے پائے
 تے خالی کھیسے، دھنّ دولت بیٹھے سرب لٹائیا۔ اُمت نبی رسول ہوئی پلینے، پاک رُوح نظر کھئے نہ آئیا۔ جھوٹھا وضو کردے کر کر چیتے، جت
 وچ ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر پیر اوتار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے آبال،
 تیرا بچپن موہے بھائیا۔ جس نیہاں ہیٹھاں بالے دتے سوال، گر پیراں راہ وکھائیا۔ بھانا مٹیا اک اکال، اپنی رکھی نہ کھئے چٹرائیا۔ ایکا اکھڑ
 دتا سکھال، واپگرُو ہتھے وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد بنے دلال، نرگن سرگن ہونے سہائیا۔ میری نمسکار ست سِری اکال، اکال اکال روپ
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، دو جا راہ نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا، دیا ندھ
 جنائیندا۔ آد جگادی گر گوپالا، شبدي ناؤں رکھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل نرالا، نور نورانہ آپ درسائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ساچی
 دھرمسالہ، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ گرمکھاں دسے راہ سُکھالا، ساچی سکھیا اک پڑھائیندا۔ جو پیر پیغمبران کڈھ دوالا، خالی ہتھے
 پھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوبند تیری دھار بندھائیندا۔ گوبند کہے صاحب سمرتھ، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ لہنا
 دینا چکا ہتھو ہتھے، آگے ادھار نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکرئی لارے دے دے گر اوتار اپنے چرناں ہیٹھاں رکھ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔
 جگت جگت مارگ آئے دس، قلم شاہی کر لکھائیا۔ اتم سارے کر کے گئے بس، بستہ اپنا آپ بٹھائیا۔ تُوں دُور دُراڈا بیٹھا ویکھیں ہس،
 اپنی خوشی منائیا۔ اسیں گاؤندے رہے تیرا جس، تُوں بالیاں سیس دھڑاڈ کرائیا۔ ہن دس کیتھے جائیں تھ، تیرا میرا اکو گھر نظری آئیا۔

جناں چر میری پت نہ لئیں رکھ، میں چھڈاں نہ تیری بانہیا۔ سرِشٹ سبائی میں آیا دس، کلجگ اتم کل کلکی آوے سچا ماہیا۔ ساچے کھیڑے جائے وس، سمبل دیوے مان وڈیائیا۔ باقی سارے جان ڈھٹھ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر تیری سرن سرنائیا۔ پُرکھ ابناسی بول جیکارا، ایکا ایک سُنائیندا۔ پیر پیغمبران دے دے لارا، جُگ چوکڑی وقت لنگھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر میں بنیا رہیا گوارا، میری سیج نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ اک نانک وسیا سچ دوارا، اوہ وی چرنی سیس جھکائیندا۔ اک کبیرا دتا ہلارا، حُجرہ ایکا اک وکھائیندا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکارا، نیترا اکھ نہ اُپر اُٹھائیندا۔ جمال ویکھ تیتی اوتارا، آدھ وچکارے سرب لٹکائیندا۔ پیر پیغمبر راون زارو زارا، جلوہ نُور نظر کیسے نہ آئیندا۔ گوبند تُوں لگا مینوں اک پیارا، تیرا کلخی توڑا موہے بھائیندا۔ تیرا لیکھ اگم اپارا، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ میں تیرا بناں ونجارا، تیرا ہٹ چلائیندا۔ سمبل ویکھاں دھام نیارا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ تیریاں گرمکھاں کراں پیارا، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ آپ سُنائیندا۔ گوبند کہے میں نہ مٹاں، اچھل اچھل تیری وڈیائیا۔ جناں چر چوڈاں لوک نہ بھٹیں بتاں، چند تارا اپنے سینے اُپر رکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سب دا خالی کر دے تھالی چھٹا، جل تھل سارے دین دُہائیا۔ جے تُوں بیٹھا رہوں بن کے اٹھا، گوبند طعنیاں نال تیرا سینہ پار کرائیا۔ ہُن کوئی نہ گھوڑا نہ کاٹھی دا پھڑایا ہتا، ترکش تیر نہ تن چھہائیا۔ میں شبدی سٹ تیرا چٹا، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ دو جہان پھراں بھٹا، نت نوٹ سیو کھائیا۔ تیرا حُکم سُنان بن کتاں، بن اکھاں درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سچے بچے، تیرے بچن دیاں وڈیائیا۔ پچھلے بھانڈے جو رہ گئے کچے، ہُن بن آویوں دیاں پکائیا۔ پھڑ کے ڈھالاں اکو سچے، سچا ایکا نام وکھائیا۔ لوں لوں اندر تیرا پیار رچے، پریم پیار نال پرنائیا۔ اوبو مینوں لگے اچھے، جیہڑے سرسے دتے رڑھائیا۔ بھاویں لنگوٹے بھاویں تیڑ کچھہرے کچھے، کچھڑ چُکاں جوں پُت پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے میں نہ کراں ہاں، ہاں ہاں وچ نہ کدے ملایا۔ جناں چر گرمکھاں اُپر نہ کریں چھاں، اپنا نام چھہر لائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کان، کاگوں ہنس اڈائیا۔ میری پھیر پھڑ بانہ، نیترا نین دے وکھائیا۔ مٹاں پھیر تیری رضا، رازق رحیم بے پرواہیا۔ پھلون

سب دی مُکا قضا، لاڑی مؤت نہ سکے پرنائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزا، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ پھیر گوہند آوے اوہ مزہ، جہیڑا امرت
 رس چکھائیا۔ دو جہان پی پی رجا، ترسنا بھکھ نہ لاگے رائیا۔ جے لاویں اجا پجا، ہاں وچ ہاں نہ کدے ملائیا۔ ہُن میرے پُرکھ اکال جا
 لوک مات پھیر بھجا، تیری قدر کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ پھریں بھکھا ننگا، تیرے ہتھ روٹی نہ کھئے پھڑائیا۔ نرگن ہو کے ٹکراں مار نال
 کندھاں، نرگن تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بن سرگن تیرا کوئی نہ دھندا، تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گوہند ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ بھگوان کہے گوہند دلیر، بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ جدھر بھجان لوے گھیر، نو جوان آگوں گھیرا پائیا۔ باہوں پھڑ
 کہے میرا حق نبیڑ، حقیقت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پہلاں ساڈے کولوں چھیڑاں چھیڑ، ہُن بیٹھا مکھ جھپائیا۔ کر کرپا اپنا گیڑا گیڑ، جھيڑا چکے
 دین مذہب لڑائیا۔ اکو وار سب نوں دے نبیڑ، مڑ مڑ لیکھا لیکھا نہ جائیا۔ ویکھ لوک مات گر اوتار پیر پیغمبر پھردے وانگ بکریاں چھیڑ،
 ستگر سچا نظر کوئی نہ آئیا۔ رسنا پڑھ پڑھ تینوں کردے جھیڑاں جھیڑ، لجاونت تینوں حیا نظر کوئی نہ آئیا۔ جے میرے ہتھ دیویں سب
 دیاں جڑاں دیواں اکھیڑ، دوٹ دُشٹ کوئی رہن نہ پائیا۔ خالی ٹنڈ وانگوں دیواں ریڑھ، ریڑکا سب دا آپ مکائیا۔ میں نہ جانا تُوں کیوں کیتی
 ایڈی دیر، ڈونگھے دے بچے نیہاں ہیٹھ دین دُہائیا۔ ایتویں اپنا ناں رکھا لیا سنگھ شیر، شیر بھیک نہ کھئے لگائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے گوہند
 تیرے اُتے کراں مہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آگا پچھا ویکھے راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند کہے میں نہ
 مٹاں دِلاسا، تیرا سٹ ڈول کدے نہ جائیا۔ جنان چر اپنا سچ نہ دسیں خلاصہ، بھيو ابھید کھلائیا۔ میں اپنے نیتریں ویکھاں تماشا، دو جہان
 خوشی رکھائیا۔ سب دا مودھا کردے کاسہ، قسمت گھر گھر کرے لڑائیا۔ جیہڑے تینوں کردے ہاسہ، ہستی سب دی دے مٹائیا۔ پھیر
 پُچھاں اگلی باتا، ہر جو کی کی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند رہیا سمجھائیا۔ گوہند
 سٹ ساچے لال، ہر لالن آپ جنائیندا۔ اوہ ویکھ تیرا مہاکال، بھیانک روپ وٹائیندا۔ پیریں تَنب اٹھاوے کال، اپنا حُکم جنائیندا۔ دھرم
 رائے رلائے نال، اکو سنگ بنائیندا۔ چتر گپت رہیا سکھال، سب دا لیکھا پھول پھلائیندا۔ لاڑی مؤت پائے دھمال، در در ناچ نچائیندا۔ تیرا
 اکو وار حل کرے سوال، سب دا لیکھا آپ مکائیندا۔ گرُمکھ سجن ساچے بھال، درگاہ ساچی میل ملائیندا۔ آپے سُن مُریدان حال، مُرشد

اپنے رنگ رنگائیندا۔ آنت چلے اولڑی چال، چال نرالی اک رکھائیندا۔ سرشٹ سبائی ہونے حال بے حال، دھیرج دھیر نہ کھنے رکھائیندا۔ ٹوں
 ویکھیں چل کے نال، تیرا ساچا سنگ رکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی وجے تال، ست دیپ ڈورؤ ڈنک سنائیندا۔ کیسے کم نہ آئے کیا ماٹی کھال،
 خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ کرے کھیل بے مثال، آگے پچھے مسل نہ کھنے بنائیندا۔ تیری لگی نبھ نال، پرتیوان آپ نبھائیندا۔ آگے مارگ دئے
 سکھال، ستجگ ساچا راہ چلائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو دیال، آتم پر ماتم رنگ رنگائیندا۔ تیرا بھتھا تیر کمان، شستر سوہنگ روپ وٹائیندا
 ۔ لیکھا جان دئے جہان، دوجی قدرت ونڈ وندائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ
 کھائیندا ۔ پوری آس کراں گا۔ گوہند روپ دھراں گا۔ گرسکھ سجن وراں گا۔ سرگن اندر وڑاں گا۔ ساچے پوڑے چڑھاں گا۔ محل اٹل
 کھڑاں گا۔ پنچ وکارے نال لڑاں گا۔ سب دے آگے اڑاں گا۔ پھیر اپنا ڈھولا پڑھاں گا۔ سرشٹ سبائی جتاں گا۔ نہ کیسے کولوں ہراں گا۔
 نرہے ہو بھو وچ نہ ڈراں گا۔ ہر سنگت سچا گھاڑت گھڑاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پُرکھ اکال
 لڑ پھڑاں گا۔ گوہند آیا ہونے سہایا، گلے لگایا گود اٹھایا، بنے مایا دیوے چھایا، جوت جگایا اندھیر مٹایا، شبد سنایا راگ الاپا، مندر سہایا
 تال وجایا، پریم ودھایا نینہ رکھایا، پُرکھ اکال ملایا، آپ اندر ہو کے ہسٹاں گا۔ اندر وڑ کے ہسٹاں گا۔ آگلا مارگ دسٹاں گا۔ پریم اندر
 وسٹاں گا۔ گرسکھ بن ڈھاسیوں تہاڈے آگے ڈھٹھاں گا۔ پلا چھوڑ کدے نہ ٹھاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پُرکھ اکال
 میل ملا، نیڑے ہو کے وسٹاں گا۔ نیڑے آواں گا۔ درس دکھاواں گا۔ پُرکھ اکال ملاواں گا۔ جوتی نور زشناواں گا۔ باہوں پھڑ گلے لگاواں
 گا۔ رٹھیاں آ مناواں گا۔ بھکھیاں بھکھ مٹاواں گا۔ دکھیاں دکھ وندھاواں گا۔ سُکیاں گکھیاں ہریاں کراواں گا۔ اُجل مُکھیاں مات وکھاواں گا۔
 آتم پر ماتم جوڑ جڑاواں گا۔ پھیر سوہنگ ڈھولا گاواں گا۔ گھر نانک رنگ رنگاواں گا۔ پُرکھ اکال مناواں گا۔ پھیر گوہند روپ اکھاواں گا۔
 گوہند آپ اکھوائیگا۔ پچھلی ریتی سرب مٹائیگا۔ ساچی سکھی اک اپائیگا۔ تکھی دھار وکھائیگا۔ نیکی نظر کیسے نہ آئیگا۔ شاہ سلطانان
 خاک ملائیگا۔ جو گھڑیا بہن وکھائیگا۔ گھر گھر چراغ جگائیگا۔ پھیر اپنی جوت جگائیگا۔ پھڑ اُنکی نال چلائے گا۔ دین دیال نال ملائیگا۔
 پتا پوت گود سہائیگا۔ پھیر گوہند آپ اکھوائیگا۔ گوہند پھیر اکھاواں گا۔ پُرکھ اکال دی گود سہاواں گا۔ جگ وچھڑے میل ملاواں گا۔

بھلیاں بھٹکیاں راہے پاواں گا۔ امرت جام پیواں گا۔ دکھڑے درد مٹاواں گا۔ کاگاں توں ہنس بناواں گا۔ راتیں سوتیاں آپ اٹھاواں گا۔ جس
 کہا چڑیاں توں باز تڑاواں گا۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباواں گا۔ لوآں پُریاں مان گواواں گا۔ برہما وشن شو نواواں گا۔ گر پیر اوتار
 سمجھاواں گا۔ پُرکھ اکال ملاواں گا۔ پھیر سچا ڈھولا گاواں گا۔ رل مل گرسکھاں وچ اپنی خوشی مناواں گا۔ اپنی خوشی مناؤں گا۔ آپا
 بھیٹ چڑھاؤں گا۔ بچے نیہاں ہیٹھ رکھاؤں گا۔ گرُمکھ اُتے محل وساؤں گا۔ گنگدھار رنگ چڑھاؤں گا۔ چھٹی جگ دا قرضہ لاہونگا۔
 بہترحان مان دواؤں گا۔ ستران نال رلاؤں گا۔ چُہترج گود بہاؤں گا۔ پنج پنج پنچ ڈنک وجاؤں گا۔ چار چار سنگ رکھاؤں گا۔ ہر
 سنگت رنگ چڑھاؤں گا۔ ستران دی ونڈ ونڈاؤں گا۔ پچھلی کیتی جھولی پاؤں گا۔ سچی سیوا اک سمجھاؤں گا۔ بھگت دوارے سیوا اک
 سمجھاؤں گا۔ بھگت دوار اک بناؤں گا۔ دُھر درگاہ دی ساچی چٹ، اپنی ہتھیں نام پھڑاؤں گا۔ لوکین وینہدے رہ جان بٹ بٹ، نظر کیسے
 نہ آؤں گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جت، سیہرا گرُمکھاں سر پہناؤں گا۔ کر کر ساچا بت، پچھلا لیکھا لیکھ مُکاؤں گا۔ آپے بن کے مات
 پت، اپنی گود بہاؤں گا۔ پُرکھ اکال ملاؤں گا۔ گھر بہ بہ خوشی مناؤں گا۔ سچکھنڈ دوار پھیر وساؤں گا۔ دیپک جوتی اک جگاؤں گا۔
 بن گرسکھاں تھان نہ کوئی پاؤں گا۔ بن گرسکھاں تھان کوئی نہ پاواں گا۔ کر دھوڑی اشنان، اپنی خوشی مناواں گا۔ جنہاں پچھے بچے کیتے
 دان، تنہاں اپنے سیس اٹھاواں گا۔ دو جہاناں پار لے کے خوشی خوشی جاواں گا۔ اوتھ وکھا سچ سچا دربار، اپنا رنگ چڑھاواں گا۔
 نرمل جوت جگے نرنکار، تیل باقی نہ کھئے پاواں گا۔ کر سچا سچ پیار، سچی گود اٹھاواں گا۔ گرسکھ نکا پچھ کر پیارا لال، لالن اپنا روپ
 وکھاواں گا۔ گرُمکھاں پچھلا حل ہونے سوال، پٹی آگے ہور پڑھاواں گا۔ پُرکھ اکال ملاواں گا۔ تے دکھ درد مٹاواں گا۔ پھیر گوبند روپ
 اکھاواں گا۔ سب دی لاج رکھاں گا۔ سریشٹ سبائی نتھاں گا۔ شیر وانگوں گجاں گا۔ جدھر گھلو پچھے نہ بھجاں گا۔ اٹ چُکدے نوں
 پتھر وانگ وجاں گا۔ گرسکھاں پردے کجاں گا۔ کر درس ایتھ اوتھ رجاں گا۔ پریم پیار اندر بجاں گا۔ بن تند ستاروں تال ہو کے وجاں
 گا۔ اندر وڑ وڑ نچاں گا۔ جوت وانگوں مچاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل وکھاواں گا۔ پھڑ باہوں راہے
 پاواں گا۔ پُرکھ اکال گل لگاواں گا۔ آپ تھاپیاں دے کے گود سواواں گا۔ گود وچ دیوے تھاپی، تھپک تھپک سوائیندا۔ کوٹ جنم دے

اُدھرے پاپی، جو جن سرنائی آئیندا۔ مٹے زین اندھیری راتی، سترگر ساچا چند چڑھائیندا۔ نویں گرسکھاں پھیر دیوے حیاتی، اپنا میل
 ملائیندا۔ گرہ مندر کرے پرکاش دیا باقی، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ بھر پیالہ جام پیائے ساقی، گوبند ایکا رس وکھائیندا۔ بند کواڑا کھولے
 تاکی، دویتی پردہ آپے لائیندا۔ بن پُچھیاں دیوے باقی، پچھلا حساب جھولی پائیندا۔ گرسکھ آگے ویکھن مار جھاتی، ہر جو کی کی کھیل
 رچائیندا۔ نرگن سرگن بنے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست
 گرمکھاں جھولی پائیندا۔ نہ کوئی نردی نہ کوئی نرد، نر نرائن کھیل رچائیا۔ کیسے نوں وکھائی کیسے دی فرد، اپنا حکم منائیا۔ جوں بہاوے توں
 لوک مات ونڈائے درد، دردیاں دکھ گوائیا۔ اپنا پورا کرے فرض، نرگن سرگن دیا کوائیا۔ نیکی جہی تار چھوٹا جہا ڈھولا پنج تت سنائے
 طرز، نام نگارہ اک جنائیا۔ گر اوتار ناؤں رکھ کوڑی کریا کولوں دین ورج، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دوئے جوڑ سارے کردے رہن
 عرض، بے پرواہ بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ پاربرہم نوں آد توں پے گئی مرض، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نال لے کے آئے اپنا نام خرچ،
 سر اپنے پنڈ اٹھائیا۔ جس طرح جیو جنت جان پرچ، اوسے طرح لکھ لکھ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، فرد
 اکو اک وکھائیا۔ کلجگ رکھیا اپنا ڈھنگ، بے ڈھنگا کھیل کرائیا۔ پرہہ کولوں وست لئی منگ، ہو نانا جھولی ڈاہیا۔ آنت گوبند بنے میرا
 سنگ، میرا انگ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کہے پرہہ مستک
 دھوڑی دے خاکی، در تیرے خاک رمائیا۔ میرے وچ بھر اک چالاکی، گر اوتاراں دیاں لڑائیا۔ اوہ سارے منگن مینوں آ کے ملے پاک رسؤل
 پاکی، تیرا لہنا دئے مکائیا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال تیری لیکھے لائے حیاتی، تیرا حیا اپنے وچ چھپائیا۔ کلجگ کہے گوبند توں ضرور بنیں میرا
 ساتھی، تُوہ بن پُرکھ اکال میرے ہتھ نہ آئیا۔ میں کوڑ گریارا سد تیری تگاں واٹی، نیتر نین کھلایا۔ گوبند کہے میں ضرور اتم ماراں جھاتی،
 تیرا پردہ آپ اٹھایا۔ کلجگ کہے میں چاروں گنٹ کران اندھیری راتی، چند نظر کھئے نہ آیا۔ گوبند کہے میں تیرا بنان ضرور ساتھی، تیرا
 سنگ نبھایا۔ کلجگ کہے میں رہن نہ دیواں کوئی عاقی، سادھاں سنتاں منہ دے بہار ڈگایا۔ گوبند کہے میں پُرکھ اکال کولوں چکاواں باقی،
 دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ کلجگ رچی خوشی خوشی ہو کے ناچی، نو کھنڈ نو در کوڑی کریا ناچ نچایا۔ دھن ویلا سوہے وقت جس ویلے ملے

پُرکھ ابناسی، میرا دُکھڑا درد مٹایا - گوہند کہے میں تیری کٹاواں آنت پھاسی، پھاسی سب دے گل لٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبر نال گیا رل، اکو اوٹ اکال رکھایا۔ کلجگ کہے میں وڈا بلوان، پرہہ سر میرے ہتھ ٹکایا۔ اتم مینوں لین آوے بھگوان، مہر نظر اک اٹھایا - میں چار کُنٹ پھراں بن کے کاہن، اپنا حُکم منایا۔ جوٹھ جوٹھ کراں پردھان، کوڑی کرپا دُنک وجایا۔ گھر گھر پھیراں شیطان، شرع شرع نال ٹکرایا۔ ثابت رہن نہ دیواں کیسے دا ایمان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھایا۔ اک دُو جے دیاں دھیاں بھیناں سرب تکان، نیتر تین نہ کھئے شرمایا۔ کام کرو دھ دی چلے دکان، لوہہ موہ ہنکار ہوئے ہلکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مینوں کہن تُوں وڈا پردھان، جس ساڈا لیکھا لوکائی کولوں بھلایا۔ پڑھدے سُن دے گاؤندے ہوئے بے ایمان، گر کا بھے نہ کیسے رکھایا۔ مندر مسجد مٹھ شِودوالے سارے جان، جانہارا نظر کیسے نہ آیا۔ کلجگ کہے میں منگیا اکو دان، پرہہ آگے سیس جھکایا۔ میں کیسے دی نہ مٹاں آن، اپنا کھیل رچایا۔ جس ویلے میرا صاحب مینوں دیوے فرمان، میں سب کچھ دیاں تجایا۔ چل کے چرنی ڈگا آن، اپنا سیس جھکایا۔ آگوں گوہند ملے مہربان، میرا دُکھڑا درد ونڈایا۔ پھڑ وکھائے اک نشان، گر مٹھ ساچے مات پرگٹایا۔ بھکت بھگونت کھیل مہان، زرگن سرگن رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگ لہنا دینا سُننا کہنا مٹنا اپنا حُکم رکھایا۔

★ ۲۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی اتر سنگھ چتر سنگھ لکھا سنگھ دے گرہ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

آد جگاد سچ پردھان، سو پُرکھ زرنجن اک اکھوائیندا۔ آد جگاد ست ودھان، ست ستوادی آپ بنائیندا۔ آد جگاد راج راجان، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ آد جگاد دھر فرمان، سچ سندیسہ آپ الائیندا۔ آد جگاد کھیل مہان، زرگن زراکار آپ کھلائیندا۔ آد جگاد سچ مکان، سچکھنڈ ساچا آپ سہائیندا۔ آد جگاد کھول دکان، تھر گھر اپنا ہٹ چلائیندا۔ آد جگاد دیوے مان، ست دُلا رے شبد اٹھائیندا۔ آد جگاد حُکران، دُھر درگاہی اک اکھوائیندا۔ آد جگاد سچ ایمان، چرن کول ہر جنائیندا۔ آد جگاد سچ نشان، دھرم نشانہ اک وکھائیندا۔

آد جُگاد جوتی نؤر مہان، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیندا۔ آد جُگاد وشن برہما شو کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ آد جُگاد ترے پنج کھیل مہان، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔ آد جُگاد ستگر سچا بلوان، ست پُرکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ آد جُگاد گر گر روپ پرگٹائے دو جہان، شبدي ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ آد جُگاد شبد گر، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگاد شبد دُھر، سچ سندیسہ دئے سُنائیا۔ آد جُگاد چڑھے گھوڑ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد نرگن سرگن لئے جوڑ، گر شبد وڈی وڈیائیا۔ آد جُگاد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل کرائیا۔ آد جُگاد شبد گر داتا، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ آد جُگاد شبد گر پتا ماتا، گودی گود آپ سہائیندا۔ آد جُگاد بٹھے ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ آد جُگاد وسنہارا اک اکتا، نرور اپنا کھیل کرائیندا۔ آد جُگاد لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے مار جھاتا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگاد جن بھگتاں پُچھے واتا، نت نوت ویس وٹائیندا۔ آد جُگاد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر شبد آپ سمجھائیندا۔ شبد گر و گر و گریو، آد جُگاد سمایا۔ الکھ نرنجن الکھ ابھیو، بے پرواہ اپنا راہ چلایا۔ سدا سد کرے سیو، بن سیوک سیو کمایا۔ ایک دیوے نام سچا میو، رس اپنا آپ چکھایا۔ گوبند میلا کُنٹ ہم، اُچے ٹلے میل ملایا۔ شبد گر گر شبد کیتا نیم، متا اکو اک پکایا۔ تیرا میرا لین دین، دینا لہنا ایک ونج کرایا۔ نرگن سرگن بنیا سجن سین، سرگن نرگن ایک گھر بہایا۔ اکو نیترا کو لوچن نین، ایک اکھ پرتکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گر اک وڈیایا۔ آد جُگاد شبد گر داتا، داتا دانی دیا کھائیندا۔ آد جُگاد شبد گر گاتھا، گر منتر نام درڑائیندا۔ آد جُگاد چلائے راتھا، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ آد جُگاد کھیلے کھیل تریلوکی ناتھا، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ناچ نچائیندا۔ آد جُگاد پتا ماتا، لکھ چوراسی گود بہائیندا۔ آد جُگاد میٹے اندھیری راتا، سچ سچ چند اک چڑھائیندا۔ آد جُگاد بٹھے ناتا، سرت شبد میل ملائیندا۔ آد جُگاد درس دکھائے بوہ بدھ بہانتا، گر اوتار پیر پیغمبر روپ وٹائیندا۔ آد جُگاد سکلا ساتھا، نرگن سرگن سنگ نبھائیندا۔ آد جُگاد تیرتھ تاٹا، سروور مجن اک کرائیندا۔ آد جُگاد گر گوبند دتا نام باٹا، سچ پیالہ ہتھ پھڑائیندا۔ تیری میری اکو ذاتا، زیر زبر نہ ونڈ ونڈائیندا۔ تیرا میرا اکو ساکا، سجن اکو نظری آئیندا۔ تیرا میرا اکو خاکہ، نرگن ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ تیرا میرا اکو گھاٹا، گھاٹا نظر کیسے نہ آئیندا۔ تیرا میرا اکو

راکھا، پُرکھ اکال دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گُر کھیل کھلائیندا۔ شبد گُر گُرُو گُر رُوپ، اِکو اِک
 وڈیائیا۔ آد جُگاد سَت سرُپ، سَت سَت سہائیا۔ جُگا جُگنتر وسے چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ نِت نوت جائے ٹٹھ، ہرجن
 ساچے لئے ملائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، ترشنا بھکھ مٹائیا۔ شبد گُر بھنڈار اٹھ، بے آنت آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال بنایا پُت، گھر ساچے
 وجے ودھائیا۔ سچ دوارے سوہی رُت، ہیم اپنا کُنٹ وکھائیا۔ اِک دُوچے نوں رہے پُچھ، شبد گوبند گوبند شبد اِکھے کرن صلاحیا۔ اِک
 دُوچے دے اندر جائیے لُک، لُکیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ شبد گُر ویکھ گوبند ہُن تیری رُت، تیرے پنج ت ملے وڈیائیا۔ اتم ناتا تھے جگت
 بُت، بُت پرستی رہن نہ پائیا۔ میں پھیر پواں اٹھ، تیری دھار چلائیا۔ کوئی ماں مینوں نہ کہے پُت، گجری گود نہ کھئے سہائیا۔ کوئی پتا
 پنج ت گودی لئے نہ چُک، لوریاں دے نہ کھئے کھڈائیا۔ کوئی باہوں پھڑ کے لئے نہ کُٹ، رُسیاں گھر نہ کھئے منائیا۔ نہ کیسے سیس نواواں
 جھک، خاکی تن نہ کھئے بندھائیا۔ اِک سہاواں ساچی رُت، رُت رُڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، شبد گُر اِک وکھائیا۔ گوبند کہے شبد رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ شبد کہے گوبند تیری سیج پلنگ، آسن اِکو موہے
 بھائیندا۔ اٹھ پھر پُرکھ اکال وجائے مردنگ، تار ستار آپ بلائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دی اِکو جہی منگ، پُرکھ اکال اِکو وست جھولی
 پائیندا۔ تیرا نیلا گھوڑا تَدھ بن سوہے نہ ننکی کنڈ، پاکھر زین نہ کھئے سہائیندا۔ تیرا آسو جگت جہان سرِشٹ سبائی کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا
 کھڑک اِک کھڑکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو ابھید آپ جنائیندا۔ گوبند کہے شبدی میتا، شبد کہے گوبند ریتا،
 اِکو اِک وکھائیا۔ تیرا میرا صاحب انڈیٹھا، دیونہار وڈیائیا۔ گوبند کہا میں چلاواں ساچی ریتا، ریتوان دیا کھائیا۔ گرسکھاں سینہ کراں ٹھانڈا
 سیتا، مات گربہ نہ پھیر تپائیا۔ میرا کوئی نہ پھولے انگیٹھا، میرا رُوپ شبد شبد وچ سہائیا۔ ساچی دساں اِک پریتا، پُرکھ اکال منائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گُر گوبند شبد گُر گُر اِکو رنگ وکھائیا۔ گوبند کہے میں گُر شبدی پورا، شبد گُر میرا
 ناؤں اکھوائیا۔ سدا سد حاضر حضورا، حضور اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا پچن کراں پورا، پورن پورنا آپے پائیا۔ وسنہارا نیڑے دُورا، دُور
 دُراڈا پنڈھ مٹکائیا۔ جنہاں میرا حُکم منیا کوڑا، تنہاں مُکھ نہ کدے وکھائیا۔ ہتھیں باہیں لوہے کڑے پا پا بیٹھے چوڑا، کوڑ کُڑیاں شنگار

ہنڈھائیہا۔ جس جن میری مستک لائی دھوڑا، میں اپنی دھوئی وچوں خاک گُرمکھاں ٹِگا لائیہا۔ داتا جودھا سُوَرِیِرِ سُوَرا، گر شبد وڈ وڈیائیہا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر شبد اک وکھائیہا۔ شبد گُرو نہ کوئی کِریا، گوہند بندھن وچ نہ آئیندا۔ دو جہان نرگن سرگن ہو کے پھریا، آؤندا جاندا اپنا مُکھ چھپائیندا۔ اپنے اندر اپنے مندر اپنے پوڑے آپے چڑھیا، چڑھ چڑھ خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا سچ جنائیندا۔ چنن دیہی نوں، چنن لگایا سی۔ بھانا منن نوں، بھگوان منایا سی۔ بیڑا بٹھن نوں، بیڑا رُڑھایا سی۔ نام وندن نوں، سر تاج ٹِکایا سی۔ دُشٹ کھنڈن نوں، ہر ہتھ کھنڈا پھڑایا سی۔ نام رنگن نوں، رنگ اکو اک چڑھایا سی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سیوا لایا سی۔ چندن چندن لگی آگ، چند نرگن نرگن چمکایا۔ پھری دروہی وچ جگ، گوہند خوشی منایا۔ میرے سر تے رہ گئی میری پگ، لکھ لکھ شکر جنایا۔ پُکھ اکال تیرا قرضہ لتھا آج، پچھلا لیکھا رہے نہ رایا۔ وچ چکھا وڑیا بھج، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ اُچی کوک دتا دس، گُرسکھ گوہند آپ جنایا۔ تہاڈا میرا کوئی نہ چلے وس، سِری بھگوان حُکم سُناپا۔ آؤ رل مل لئیے ہس، ہسدیاں ہسدیاں ڈھولا گایا۔ پُکھ اکال دا گاؤ جس، جے جیکار کرایا۔ میں دتا امرت رس، رس تہاڈی جھولی پایا۔ اتم ویکھو خالی ہتھ، گوہند نال کچھ نہ لے جایا۔ بچے نیہاں ہیٹھاں دتے دب، محل اٹل اک بنایا۔ جو کچھ سو تہاڈی جھولی پایا سب، اپنا حق نہ کھئے رکھایا۔ جس ویلے سدو آواں بھج، آؤندا جاندا ڈیر نہ لایا۔ گوہند بھانڈا جائے نہ بھج، گر گوہند گوہند شبد رُوپ سماپا۔ تُساں میرا پردہ لینا کج، میری ہڈی ہڈی کھئے نہ پھول پھلایا۔ کی سواہ وچوں گوہند نوں کوئی لئے لبھ، تن کھیہ پُکھ ابناسی اپنے نینہ لگایا۔ مننا حُکم درس کرنا رچ رچ، نت نوت پھیرا پایا۔ جے اقرار کر گئے بھج، میں بیٹھا مُکھ بھوایا۔ پھیر نرگن ہو کے آواں سمبل نگر بہواں سچ، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھایا۔ نہ کوئی جانے لما اُچا کد، موٹا وڈا چھوٹا نہ ویکھ وکھایا۔ میں سب توں ہو جاں اڈ، اڈرا راہ چلایا۔ پُکھ اکال اپنے دوارے لواں صد، پریم پریم نال ودھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند شبدی رُوپ دھرایا۔ انگیٹھا پھولن کوئی نہ پھولے، ستگر گُرمکھاں آپ جنائیہا۔ گوہند سدا وسے اپنے چولے، چولا گوہند آپ ہنڈھائیہا۔ شبدی کرے پردے اولے، نہ مرے نہ جائیا۔ سچ دوارا اکو کھولے، چار کُنٹ ویکھ وکھائیہا۔ گُرسکھ میرا کدے نہ ڈولے، چلے

حُکمِ رجائیا۔ منّ کہنا جو بنے گولے، گلشنِ تنہاں دیاں کھلائیا۔ باقی قیمت کوئی نہ پئے جوں بہو چھولے، بھوسا گدھیاں آگے پائیا۔ ساریاں اُچی کوک کوک کہنا گوبند اکھاں آگوں ہویا اولے، ساڈے اندر وڑ کے گیا سہائیا۔ میرا انگیٹھا کوئی نہ پھولے، پھولیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گُر گُر شبدِ شبدی ونڈ وندا ئیا۔ وجود وچ وصل، وصل وچ وڈیا ئیا۔ وصل وچوں اصل، اصلیت دئے سمجھائی۔ شبدی رُت سنساری فصل، لکھ چوراسی بیجے وڈھے اندر وڑ وڑ ہری سِنچ کرائیا۔ جس ویلے کرے اپنا فضل، فضول کہانی نہ کھئے سُنائی۔ گُرسکھ چڑھائے اپنی مزل، منزل اپنی آپ جنا ئیا۔ جتھے کوئی نہ آوے اجل، علامت کھئے رہن نہ پائیا۔ اوتھے کوئی نہ دے پُہل کول، وشن برہما شو نہ کھئے چترائی۔ اوتھے اِکو نُور اوّل، ظہورِ ظہور رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھائے حق وجود، آد آنت نہ ہویے نیست و نابود، کیسے نہ آئے وچ حدود، ساچی رکھے منز لے مقصود، گُرسکھاں اصل نال گوبند دیوے سوڈ، لیکھا سب مُکائی۔ جس ویل مُرید مُرشد دا ویکھے سچ عرُوج، اُلفت کہہ نہ سکے رائیا۔ مارے دھاہ ملیا محبوب، میری ہستی رہی نہ رائیا۔ ایہو وجود ایہو ثبوت نہ کوئی رُوح نہ قلبوت، پاربرہم اِکو نظری آئی۔ وجود وصل دا رنگ، بسمل دھار چلائیندا۔ شبدی دھار ڈور پتنگ، سُرتی بندھن پائیندا۔ کایا ماٹی پنج تت دیہہ جائے ہنڈھ، جگت ہنڈی سب دی آپ لٹائیندا۔ آگے کھیل سورا سربنگ، اپنے ہتھ رکھائیندا۔ راہ وچ سُناؤندا جائے ڈھول مردنگ، انحد راگ لائیندا۔ آگے جا کے ایہہ وی ہو جائے ننگ، اپنا مان نہ کھئے وکھائیندا۔ پھیر ستگر گُر گُرسکھ لگائے انگ، اپنی گود اُٹھائیندا۔ اپنا دوارا آپے لنگھ، مندر سچ وکھائیندا۔ سچ سیج سُنہنجا پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیندا۔ بن وجودوں بن وصلوں دئے اند، اند اِکو اک وکھائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، راگی راگ نہ کھئے سُنائیندا۔ سار شبد دھار جوت سدا اکھنڈ، جن بھگتاں پرہہ پائی ونڈ، اپنے چرن کول بہائیندا۔ بن ویکھیاں ڈٹھیاں سارے پاؤن ڈنڈ، ساچی خبر نہ کھئے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وجود وضاحت نال جنا ئیندا۔ اک مک ہو کے رہ جائے اک، اک اک وڈیا ئیا۔ اک اک لیکھا دیوے لکھ، لکھ لکھ بنت بنائیا۔ اک اک پائے بھکھ، اک جھولی لئے بھرائیا۔ اک اک چار کُنٹ دہ دشا تھلے اُپر پئے دس، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اک اک ونڈے حص، حصہ اپنا آپ کڈھائی۔ اک اک کرے ہت، جن

جنی گود سہائیا۔ اک اک سب نوں لئے آپ جت، ہار اپنے ہتھ رکھائیا۔ اک اک اپنا کرے بت، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ اک اک جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک آکار اک پسار، اک وہار اک ادھار، اک جیکار اک پھلوڑ، اک بوٹا شبدی جھوٹا لکھ چوراسی مؤدھا کرے ٹھوٹھا، پھر آپے لئے بہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک اک اکو اک سہائیا۔

★ ۲۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی چن کور دے گرہ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

شبید برہم شبید برہماد، برہمنڈ شبید وڈیائیا۔ شبید دھن شبید راگ، ناد شبید شنوائیا۔ شبید سنّ شبید سہادھ، شبید شبیدی جوت رُشنائیا۔ شبید بسمل شبید وساد، شبید بے پرواہیا۔ شبید سنت شبید سادھ، شبید گرمکھ روپ وٹائیا۔ شبید جیکارا شبید آواز، شبید ڈھولا گائیا۔ شبید سجنّ شبید ساز، شبید تلوڑ وٹائیا۔ شبید رنگ شبید ناچ، شبید راس رچائیا۔ شبید کھیل شبید تماش، شبید سوانگی ویس وٹائیا۔ شبید آس شبید نراس، بے وفا شبید اکھوائیا۔ شبید بینتی شبید ارداس، شبید سیس جھکائیا۔ شبید داتا شبید بند خلاص، شبید بندی خانہ روپ وٹائیا۔ شبید اُتپت شبید گھات، گھاؤ شبید اک لگائیا۔ شبید دوس شبید رات، شبید سورج چند رُشنائیا۔ شبید گرو گُردیو پاٹھ، شبید پوجا ناؤں وڈیائیا۔ شبید تیرتھ شبید تاٹ، شبید جل تھل مہیٹل رہیا سہائیا۔ شبید ونجارا شبید ہاٹ، شبید اکو وست وکھائیا۔ شبید پتنّ شبید گھات، آر پار شبید سہائیا۔ شبید نیڑے شبید دُور واٹ، شبید نیت نیت اکھوائیا۔ شبید کاغذ شبید دوات، شبید شاہی لیکھ جنائیا۔ بن شبید کیے دی بنے نہ کوئی ذات، جلوہ نور نہ کھئے وکھائیا۔ شبید پتا شبید مات، شبید پوت گود سہائیا۔ شبید چرن شبید نات، شبید ناتا جوڑ جڑائیا۔ شبید اولے شبید ساکھیات، پارجات شبید بنائیا۔ شبید کھتری براہمن شوڈر ویش جاٹ، شبید نیچوں نیچ سہائیا۔ شبید کھٹولا شبید کھات، شبید بستر اوڈھن دئے وڈیائیا۔ شبید امرت شبید رس چاٹ، شبید رس پھکا روپ دھرائیا۔ بن شبید سارے پین ڈونگھے کھات، کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ شبید محل شبید اٹل، شبید راگ رنگ رنگائیندا۔ شبید نقل شبید اصل، اصلیت شبید آپ جنائیندا۔ شبید وجود شبید وصل، گر گوبند آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبید اکو گھر وکھائیندا۔ شبید گرہ اکو سوامی، ہر مندر آپ بنائیندا۔ جس گھر وسے آنترجامی، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ شبید گرو شبید بانی، شبید سندیسہ آپ

جنائیندا۔ شبہ مہا اکتھ کہانی، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیندا۔ شبہ راجا شبہ رانی، شبہ رعیت رُوپ وٹائیندا۔ شبہ اگنی آگ پون پانی، جل بنب رُوپ سمائیندا۔ شبہ لیکھا چار کہانی، انڈج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیندا۔ شبہ ناد چار بانی، پرا پستی مدھم بیکھری شبہ الائیندا۔ شبہ سرت سگھڑ سچجی سوانی، شبہ من متی پھیر بھوائیندا۔ شبہ بُدھ مت کرے متوالی، شبہ بیکی رُوپ دھرائیندا۔ شبہ کرسانا شبہ ہالی، شبہ ساچا بیج بجائیندا۔ شبہ دیوے سچا پانی، پریم کوآں اک چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبہ اکو گھر وکھائیندا۔ شبہ گھر اکو در، در دروازہ آپ جنائیا۔ شبہ ور اکو نر، نر نرائن کرے گڑمائیا۔ شبہ میل اکو ہر، ہر بن اور نہ کھئے دھیائیا۔ شبہ بھہ شبہ ڈر، بھو شبہ رہیا وکھائیا۔ شبہ جتے شبہ مرے، شبہ من جیون وچ نہ آئیا۔ شبہ وشن برہما شو بنائے دھڑے، حُکمی حُکم آپ بھوائیا۔ شبہ بھنے شبہ گھڑے، گھڑن بھننہار شبہ اکھوائیا۔ شبہ صفتی ناؤں رکھائے بڑے، کوٹن کوٹ رسنا گائیا۔ آد آنت شبہ رُوپ پرہہ اکو دھرے، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ وسے گھرے، گھر سہنجی سیج وکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سرشٹ سبائی پڑھے، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ستگر شبہ جس جن کر کرپا آپ پھڑے، اپنا بندھن پائیا۔ سو جن کہے پُرکھ اکال ہرے، اوانگ سوہنگ ایکنکار وچ سمائیا۔ شبہ گر پرے توں پرے، پاربرہم آپ اکھوائیا۔ اندر باہر آپے وڑے، اپنا کھیل رچائیا۔ لکھ چوراسی بھنے گھڑے، حُکمے حُکم منائیا۔ کلجگ اتم گوبند سورا شبہ دی جودھا لڑے، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے کھوٹے کھرے، گرہ گرہ پھول پھلائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سروپی نوجوان، شبہ دی گر شبہ دی گھوڑے چڑھے، دو جہاناں بھیرا پائیا۔

★ ۲۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

ستگر شبہ سچ پیار، ہر نام وڈیائیا۔ جنم من دُکھ لاپے بہار، آون جان مکائیا۔ دُکھ دلدر دئے نوار، دردیاں درد ونڈائیا۔ رسنا جہوا اک جیکار، اکو گن وکھائیا۔ کرپا کر آپ زرنکار، ہرجن میل ملائیا۔ سوہنگ شبہ سچ جیکار، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بھوئے سہائیا۔

☆ ۲۱ مگھ ۲۰۱۹ راوی کنڈھے ضلع گرداس پُر ☆

امرت روٹی مٹھا گڑ، گر کرپا آپ ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی نکل کے آیا وچوں گڑ، اپنا پردہ لاییا۔ گرمکھا نال گیا جڑ، رس رس نال ملائیا۔ اتم آنت گیا بہڑ، بے پرواہ دیا کمائیا۔ ہر گوبند لگی اوڑ، ہر ستگر آپ بھجائیا۔ نہ کوئی دے سے سپس چور، چہتر کھنڈ نظر نہ آئیا۔ اکو دھرتی منگے دھور، نیتر نین اٹھائیا۔ صاحب ستگر آسا پور، اکو آس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا حکم جنائیا۔ ہر گوبند کھادھا زکھا مسا، کنڈھے لکھ لکھ شکر منایا۔ پُرکھ ابناسی کڈھے تیرا حصہ، نرگن اتم پھیرا پایا۔ میں لے کے آیا چٹھا، دھر سندیس سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رچایا۔ دھرنی کہے گوبند ہر، ہر گوبند تیری وڈیائیا۔ کر کرپا دے ساچا ور، کوچھی کملی دئے ڈبائیا۔ کنڈھی کنڈھے آ کے کھڑ، کنڈھا پار کرائیا۔ رنڈی سہاگن آ کے کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا رہیا جنائیا۔ گوبند کہے سن دھرنی دھول، دھر درباری دیا کمائیندا۔ نور الایہی ایک اول، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ جس نوں سپس جھکائے کاہنا کرشنا سول، راما رام وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلا لیکھا آپ جنائیندا۔ پچھلا لیکھا گوبند رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیا۔ دھرنی کہے میری پوری کرنی منگ، اکو آس تکائیا۔ ہر جو کہنا آوے نینگ، گھر میرے پھیرا پائیا۔ میری چولی چاڑھے رنگ، رنگ مجیٹھ اک وکھائیا۔ نال لیائے اپنا سنگ، سنگی ساتھی میل ملائیا۔ میں بھکھی ننکی ٹکڑا لواں منگ، آگے اپنی جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر گوبند رہیا سنائیا۔ ہر گوبند کر ارداس، پُرکھ اکال دھیان لگائیندا۔ سچ پرہ سچ تیری راس، آنت کوئی نہ آئیندا۔ دھرنی لگی اک پیاس، جل پیاس نہ کھنڈ بھجائیندا۔ تھل نہ بوئے کھنڈ نراس، جو جن تیرا دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ بینتی آپ جنائیندا۔ سری بھگوان سچ سندیس، ایک ایک جنائیا۔ ہر گوبند تیرا لیکھا، پن لیکھیاں دئے ترائیا۔ پُرکھ اکال دھارے بھیس، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساچے دیسا، چرن کول کول چرن آپ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیس رہیا جنائیا۔ ست سندیسہ سری بھگوان، ایک ایک جنائیندا۔ اتم ویکھاں مار دھیان، کلجگ وقت

سُہائیندا۔ لیکھا چُکاواں در گھر آن، کنڈھی اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ہر سنگت میلا ملے مہان، نکے وڈے چھوٹے بالے نال ملائیندا۔ کر کِریا دیوے دان، ساچی وست اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی آپ کھائیندا۔ ہر گوبند دھرنی دس کے جا، ہر جو حُکم سُنایا۔ کلجگ اتم آوے بے پرواہ، نرگن جوت نور ویس وٹایا۔ جن بھگتاں بنے آپ ملاح، بیڑا تیرے کندھ رکھایا۔ تیری بھکھی دی بھکھ دئے گوا، ساچا لنگر اک لگایا۔ رُکھے سکے ٹکر کھا، گُرمکھ لکھ لکھ شکر منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا رہیا سُنایا۔ دھرنی دئے جوڑ کرے پُکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گوبند دس سچ وہار، ہر کون ویلا پھیرا پائیا۔ ستگر کہے بول جیکار، اکو اک سُنائیا۔ کلجگ اتم آوے اپنی دھار، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ شبدي گر کھیل اپار، گر کرتا آپ کرائیا۔ ہر سنگت لے کے آئے دوار، تھت وار دئے سمجھائیا۔ اگی مکھ و جے ڈھائی، جوتی شبد دا لیکھ پیار، پچن پچناں نال پرنائیا۔ جس جن کر کِریا دیوے تار، مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی گُرمکھاں کرے پیار، جل ناتا رہی ٹڑائیا۔ گر گوبند ہر گوبند رُکھا گُڑ، رس امرت رُپ وکھائیا۔ دھن بھاگ ہر ہر سنگت گئی بہڑ، میری پچھلی آس پُچائیا۔ آگے سدا رہے پرہے ساچے دی لوڑ، بھل کدے نہ جائیا۔ گُرسکھ لنگر کھانا نکا نکا بھور، سرشٹ سبائی ٹکڑے دئے کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل کر کے غور، لہنا دینا سرب چُکائیا۔

★ ۲۱ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی پچن سنگھ دے گرہ سینمل سکور ضلع گرداس پُری ★

سو پُرکھ نرنجن اک آکیلا، آد جگاد کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی شیر بگھیلا، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ دو جہان ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیلا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ جُگا جُگنتر وسنہارا دھام نویلا، نرگن نور ڈگمکائیندا۔ جُگ چوکرئی جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان کرائے میلا، مل مل اپنا رنگ چڑھائیندا۔ ایکاک گھر سوہے گُرو گُڑ چیلا، گوبند اپنا رنگ رنگائیندا۔ ست پُرکھ نرنجن سجن سُہیلا، سدا سد سگلا سنگ نبھائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی آون جاون پھند

کٹائیندا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہہ کھیلا، بھیو ابھید نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھردرگاہی رنگ رنگائیندا۔
 سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اکل کل وڈیائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نورو نور نور رُشنائیا۔ تھر گھر ساچے ہو تیار، ساچی ریتا آپ چلائییا۔
 ٹھانڈا سیتا کر پیار، وشن برہما شو ویکھ وکھائیا۔ انڈیٹھا کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر رنگ رنگائیا۔ بھگتن میتا کر پیار، آتم پرما تم میل
 ملائییا۔ پاربرہم برہم دئے آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل کرائیا۔ جُگ جُگ
 ہر دا کھیل اولّا، ایکنکارا آپ کرائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ محلہ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شبدی گر پھڑائے پلا، سرگن اپنی ونڈ
 ونڈائیندا۔ سچ سنگھاسن ایکا ملا، پُرکھ ابناسی ڈیرہ لائیندا۔ جیو جنت جُگ جُگ بھلائے کر کر ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنا راہ
 تکائیندا۔ وسنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی ڈلا، سُمند ساگر کھوج کھجائیندا۔ نور الابھی بے پرواہی اک اِکلا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔
 محبان بیدو بی خیر یا اللہ الابھی نور بسملا، بسمل اپنا راہ چلائییندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگادی ساچا ہر،
 لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوراسی گوسائینا آپ، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دسدا آیا جاپ، گر اوتار
 پیر پیغمبر کری پڑھائیا۔ بھگتاں دیندا رہیا ساتھ، بھگون اپنا سنگ نبھائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، سیج سہنجنی اک ہنڈھائیا۔ داتا دانی
 سرب گنتاس، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل لوء پُری لوک پرلوک چوڈاں طبقاں ویکھ وکھائیا۔ نرگن
 سرگن آپے ہو، ہر جو اپنا راہ چلائییا۔ آتم پرما تم جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ڈھردرگاہی دیوے ڈھوآ ڈھو، نام خزانہ جھولی
 پائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت ویکھ وکھائیا۔ اُچے ٹلے ویکھے جنگل، نرگن اپنا ویس
 وٹائیندا۔ وشن برہمے شو کروڑ تیتیسا سُرپت اند جنائے اکو منگل، منگلاچار آپ کرائیندا۔ ترے گن مایا پنج تت جیو جنت سادھ سنت نام
 ندھانا مارے سنگل، آتم پرما تم بٹھ وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی لوک مات مار جہات جن بھگت دوارے آئے منگن، دھرو پرہلا د آپ ترائیندا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوہ اُجاڑ ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ ویکھے جنگل جوہ، چار گنٹ پھیرا پائییا۔ لیکھا جانے اللہ
 ہو، ہو ہو اپنا رنگ رنگائیا۔ بھیو کھلائے تو ہی تو، تیری میری اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ ہرجن جگ تاردا، سو پُرکھ نرنجن میت۔ ہر پُرکھ نرنجن پیج سواردا، ایکنکار کھیل انڈیٹھ۔ آد
 نرنجن کھیل کرے جوت اُجیار دا، ابناسی کرتا لکھ چوڑاسی لیکھا جانے جوں جل میں۔ سیری بھگوان سچ نشانہ اک اُٹھال دا، آپ جھلائے
 چوڑاں لوک ترے بھون تین۔ پاربرہم رنگ ویکھے نور جوت مہان دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ہر بے دین۔
 بے دین ہر ایکنکار، اکل کلا وڈیائیا۔ جگ چوڑی کھیل اپار، ستجگ تربتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ وید شاستر سمرت پُران پُرانی کر
 تیار، گیتا گیان گیان درڑائیا۔ انجیل قرآن کھول کواڑ، مکہ کعبہ ویکھ وکھائیا۔ نور الہی پروردگار، جلوہ اکو اک رُشنائیا۔ نانک گوہند
 ساچی دھار، شبدی جوت جوت کڑمائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پُرکھ اکل بے پرواہیا۔ کلجگ اتم پاوے سار، نرگن سرگن ویکھ
 وکھائیا۔ کل کلکی لے اوتار، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ شبداگمی بول جیکار، جے جیکار سُنائیا۔ بھگت بھگونت لے اُٹھال، پورب کرماں ویکھ
 وکھائیا۔ آتم پرما تم دین دیال، دیاندھ اپنا پردہ لاپیا۔ ہرجن ویکھے ساچے لال، لالن اپنی گود بہائیا۔ کایا مندر اندر اک وکھائے سچی
 دھرمسال، چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ بھگن میتا ٹھانڈا سینتا نرگن سرگن وسے نال، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ آنت اولڑی چال، پُرکھ
 ابناسی آپ جنائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ سب دے سرتے کوکے کال، کلجگ اپنا ڈنک وجائیا۔ سرتی سرت ہوئی بے حال، شبدی
 گر نہ کھئے ملائیا۔ دین مذہب ذات پات وجاون تال، برہم پاربرہم نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل
 آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار، پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائیندا۔
 لیکھا جان دو جہان نوجوان سیری بھگوان اکو امرت بر سے مینہ، جن بھگتاں سیٹل سیتل کرائیندا۔ ہرجن ہر ہر لگا نینہ، لگی پریت نہ کھئے
 ٹرائیندا۔ لکھ چوڑاسی پنج تت کایا ماٹی اتم کھیہ، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ لیکھا چکے الفیے، چوڑاں ودیا پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت ملاوا آپ کرائیندا۔ بھگت ملاواں ڈونگھے ساگر، ہر ستگر آپ جنائیا۔ جگ چوڑی نرمل کرم کرے
 اُجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ نام ونج کرائے سچ سوڈاگر، سودا اکو ہٹ وکائیا۔ کلجگ اتم کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورنان دیوے اکو
 آدر، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگن اکو راہ جنائیا۔ بھگت جنائے اکو راہ، بھگتی ہر سمجھائیندا۔

پُرکھ ابناسی اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا آپ اُٹھائیندا۔ جُگ چوکڑی سچ صلاح، ناؤں نرنکار آپ بُجھائیندا۔ ایتھے اوتھے پھڑے بانہ، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھا، گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سیوا لائیندا۔ آنت سنديسہ نر نریشا اک جنا، لکھ چوراسی آپ اُٹھائیندا۔ کلجگ اتم نہکلنک نرائن جاوے آ، جوتی جاتا نور دھرائیندا۔ گرُمکھ ویکھے تھائوں تھان، کایا جنگل بیلا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیندا۔ کایا اندر وڈا سر، نظر کسے نہ آئیا۔ پنچ وکارا رہیا لڑ، دوس زین کرے لڑائیا۔ کوڑی کریا جگت و دیا سارے رہے پڑھ، آتم پرما تم نہ کھئے پڑھائیا۔ گر در مندر مسجد سارے رہے وڑ، اندر وڑ درس کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ چوکڑی کھیل کر، ہر سجن لے جگائیا۔ کلجگ اتم میل در، در دروازہ اک کھلائیا۔ نرہوؤ چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت بھگوت لے پھڑ، سُرتی شبدي بندھن پائیا۔ گھر وچ وکھائے ساچا گھر، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ آتم سیجا دیوے ور، شبد وجے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوت لے اُٹھائیا۔ بھگت بھگوت جائے جاگ، جاگنہار آپ جگائیندا۔ جُگ چوکڑی لگے بھاگ، وڈبھاگی کھیل کرائیندا۔ گرُمکھاں دھووے دُرمت میل داغ، امرت سچ سپر پائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگ بدھی نہ کھئے رکھائیندا۔ آنت دیوے اک ویراگ، بن ویراگی ویکھ وکھائیندا۔ چرن دھوڑی مجن ماگھ، مستک بٹکا اکو لائیندا۔ ہرجن میلا کنت سہاگ، سری بھگوان میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جُگا جُگنتر بھگتاں رنگ رنگائیندا۔ بھگتاں چاڑھے رنگ، دیا کھائیندا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ انحد شبد وجائے مردنگ، مردنگا اکو ہتھ اُٹھائیندا۔ نو دوارے جائے لنگھ، بجر کپاٹی توڑ تڑائیندا، دسویں کھیل سورا سرینگ، ستگر اپنا پردہ لاپیندا۔ پنچ وکار نہ بائے ڈنڈ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار منہ دے بہار سُٹائیندا۔ سُرت سوانی نہ ہوئے رنڈ، گر شبدي میل ملائیندا۔ نظری آئے جو سُتا دے کر کنڈ، اپنی کروٹ آپ بدلائیندا۔ بھگت بھگوان اک دوچے کولوں اکو وست رہے منگ، پیار پیار نال وٹائیندا۔ پیار اندر سچ پیار، پریم پیارا آپ جنائیا۔ بھگت اٹھاراں دے آدھار، بھگون اپنا راہ چلائیا۔ لیکھا جان تیئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ نبی رسؤل پڑھائیا۔ نانک گوہند ویکھے کار، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ سارے منگن دوئے جوڑ کرن نمسکار، پرہ آگے سپس جھکائیا۔ کل کلکی لے اوتار،

بے آنت تیری وڈیائیا۔ چار ورنان دے اک آدھار، اکو اکھڑ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 بھگتن میتا بے پرواہیا۔ بھگتن میتا پُرکھ اگم، اگمڑی کار کرائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بنھ، بن تھماں گگن ربائیندا۔ لیکھا جان سورج چن،
 منڈل مندپ آپ سہائیندا۔ بھگت بھگوان اکو راگ سُنائے کن، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔ بھاگ لگائے پنج ت تن، اندھ اندھیر مٹائیندا۔
 وسنہارا چہپر چہن، محل اٹل آپ تجائیندا۔ جس اُپر صاحب جائے من، دُور دُراڈا پنندھ مُکائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بیڑا دیوے بنھ،
 سِری بھگوان اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ اکو دیوے نام دھن، سچ خزانہ آپ ورتائیندا۔ کلجگ اتم کھیل سِری بھگوان، ابناسی کرتا آپ کھائیندا۔
 لیکھے لائے گُرمکھ جن، جن جنیندی مائی ویکھ وکھائیندا۔ نظر نہ آئے نیترا تھ، گیان نیترا اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پھول پھلاییندا۔ اُچے ٹلے پربت چڑھے چوٹی، ستگر پورا دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں کڈھے
 واسنا کھوٹی، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ کرے پرکاش نرمل جوتی، اندھ اگیان مٹائیندا۔ ہتھ پھڑائے نام سوٹی، پنجاں چوراں در دُرکائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان ویکھے آپ، نو نو چار وجے ودھائیا۔ آد جگادی
 مائی باپ، پتا پوت کھیل کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دسیا جاپ، جیون جگت جنائیا۔ رسنا جہوا ڈھولا جاپ، بتی دند کرے
 پڑھائیا۔ جن بھگتاں بھیو چُکائے آتم پر ماتم بندھائے نات، دوجی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، ستگر ساچا چند چڑھائیا۔
 سوہنگ شبد سُنائے گاتھ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میل ملاوا ہر رگھناتھ، رگھپت اپنی گود سہائیا۔ لہنا دینا مستک ماتھ، مُکند منوہر
 لکھی نرائن آپ چُکائیا۔ پیر پیغمبر دیوے دات، وست اگمی آپ ورتائیا۔ ایتھے اوتھے دئے نجات، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ صوفی ہٹے نہ
 کدے وفات، مسلہ حق حق جنائیا۔ نانک کہے نرگن کھلاپات، کنت اکو اک اکھوائیا۔ گوہند کہے میرا پتا مات، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔
 سِری بھگوان کہے میری اکو ذات، جلوہ نُور نُور رُشنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس،
 نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، سواس سواساں وچ سہائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے بھگت دئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اکو دیس، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ویس،

جوتی شبدی میل کھیل کرائیندا۔ بھگت بھگوان اک نریش، شہنشاہ ہر اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان اک آدیس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ بھگت بھگوان لیکھا چکے وشن برہما مہیش، ترے گن مایا بند کٹائیندا۔ بھگت بھگوان جانے ریکھ، پچھلی ریکھا آپ مکائیندا۔ بھگت بھگوان کرے ہیت، نت نوت دیا کھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو مندر رہے کھیڈ، کایا بنک آپ سہائیندا۔ بھگت بھگوان اکو بہیت، دئی دویتی پردہ لائیندا۔ بھگت بھگوان اکو نیت، نج نیتر آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگن میتا اک اتینا ترے بھون دھنی اپنا ویس وٹائیندا۔ بھگن میتا پاربرہم، برہم ویکھے چائیں چائیا۔ آد جگاد نہ پئے جم، جیون مرن وچ نہ آتیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر راگ سُنائے کن، اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ زرگن سرگن بیڑا بٹھ، ساچا راہ چلائیا۔ لیکھا جان چھپر چھن، شہنشاہ اپنا چرن چھپائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا راگ سُنائے کن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ ملائیا۔ ہرجن میلا اتم کل، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی بھلائے کر کر ول چھل، اچھل چھل دھاری اپنا بھیو چھپائیندا۔ گرمکھاں اندر گیا رل، جوتی جوت سہائیندا۔ آتم پر ماتم سُنائے ساچی گل، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ ستجگ دا ساچا پھل، سری بھگوان جھولی پائیندا۔ وسنہارا نگر اچھل، آپ اپنا پردہ لائیندا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگھے ساگر تھل، جل اپنا چرن چھپائیندا۔ دو جہان جائے ہل، بلا اکو نام بھلائے کن۔ بھگت بھگوان دیپک جوتی جائے بل، بل اپنا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ آپ چلائیندا۔ ساچا راہ چلے سنسار، ستجگ ساچی دھار بندھائیا۔ لیکھا جان گر اوتار پیر پیغمبر لہنا جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ وچار، چوڈاں طبقات کُنڈا لاییا۔ دو جہاناں کرے خبردار، برہمنڈ کھنڈ نین کھلائیا۔ وشن برہما شو لے اٹھال، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، غریب زانیاں گود اٹھائیا۔ چار ورنان حل کرے سوال، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان آپ ملائیا۔ بھگت بھگوان مئے بچن، بچن آپ بنائیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگن، رنگ اکو اک وکھائیندا۔ خاکی ماٹی کرے کنچن، نام پارس نال چھپائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت مچن، حرص بوس نہ کھئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچا آپ ترائیندا۔ ہرجن تارے لوک مات، بے پرواہ کھیل

کرائیندا۔ کلجگ اتم دیوے دات، سوہنگ وست جھولی پائیندا۔ آتم پر ماتم بھے نات، جوٹھا جھوٹھا ناتا توڑ ٹڑائیندا۔ ست ستوادى سُنائے ساچی گاتھ، جیو جنت آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جان تریلوکی ناتھ، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ بیٹا ویکھ رام دسراتھ، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ چتر بھج چلے ساتھ، آد شکت رنگ رنگائیندا۔ دو جہاناں ویکھ تماش، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ بھگت بھگوان کر پرکاش، نرمل جوتی جوت جگائیندا۔ در دوارے ہوتے داس، بن سیوک سیو کرائیندا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، کھیلے کھیل پرتمھی آکاش، آکاش آکاشاں ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ ہرجن میل سورا سربنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ ملائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن لے مردنگ، لوک مات رہیا سُنائیا۔ ایکنکارا چاڑھے رنگ، اُتر کدے نہ جائیا۔ ابناسی کرتا دتے ڈھنگ، سوہنگ اکھڑ کرے پڑھائیا۔ سری بھگوان اک جنائے سچ اند، اندانند وچ پرگنائیا۔ پاربرہم برہم سُنائے ساچا چھند، اکو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ کلجگ اوڈھ رہی ہنڈھ، ویلا اتم آئیا۔ پھرے دروہی نو کھنڈ، چار کُنٹ ہوتے بلکائیا۔ تیرتھ تھ ہوتے بھنگ، اٹھ سٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو بھگت لے جگائیا۔ اکو بھگت جگائے سری بھگوان، ساچی سکھیا سچ جائیندا۔ جنگل بیلا ویکھ بیابان، کندھی اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دھرم سندیسہ نوجوان، نرگن سرگن آپ پڑھائیندا۔ ستجگ سچ بنے ودھان، ساچا مارگ اک لائیندا۔ لیکھا چکے راج راجان، شاہ سلطان سیس تاج نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ کوڑی کرپا ہوتے ویران، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ نو کھنڈ پرتمھی بنائے اک اسلام، اسم اعظم آپ جنائیندا۔ پروردگار دے پیغام، کلمہ نبی آپ سُنائیندا۔ نظری آئے اکو رام، رمیا ہر گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ اک گھنٹیا دیوے دان، نام بنسری اک وجائیندا۔ نانک گوبند کھیل مہان، منتر ست ست درڑائیندا۔ اتم منگن سارے دان، پرہ آگے جھولی ڈاپیندا۔ کلجگ اتم نہکلنک آئے بلی بلوان، مہابلی اپنا کھیل کرائیندا۔ سمبل ویکھے سچ مکان، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پرت آسن لائیندا۔ ہر سنگھاسن کھئے نہ جانے لما چوڑا، بے آنت بے پرواہ اپنا کھیل کرائیندا۔ سنت سہیلے لے اٹھا، دئی دوتی پردہ لاپیندا۔ نرمل جوت اک جگا، جاگرت روپ وکھائیندا۔ ہرجن میلا سہج سبھا، صُبح شام درس دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم سری بھگوان، بھگتن میتا آپ جنائیا۔ کھیلے کھیل چھری چھن، ستگر اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت بھگونت

دوویں گئے من، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ لکھّ چؤراسی دیوے ڈن، جو گھڑیا بہنّ وکھائیا۔ لیکھے جانے تارا چن، سورج نور آپ چمکائیا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، نام پردھانگی اک وکھائیا۔ مارگ لائے دو جہان، جگت سماج رہن نہ پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش مُسلم ہندو سکھ عیسائی آتم پر ماتم دیوے گیان، بسری اسم اک پڑھائیا۔ دید شُنید عید نور نور مہان، کایا مندر اندر ساچا حُجرہ دئے پرگٹائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کر پروان، رُوداس چارا لہنا پور کرائیا۔ بھگت بھگوان اکو مان، ابھان نہ کھئے وکھائیا۔ چہپر چہن ڈُونگھی گندر نرگن سرگن ویکھے آن، بے عیب پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ جودھا سور پیر بلی بلوان، بل اپنا اک وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش سیس جھکان، وشن برہما شو چرن دھیان لگائیا۔ ستجگ ست ستوادی کھیل کرے مہان، مہا آگادھ بودھ پڑھائیا۔ پچن سنگھ پچن کر پروان، جنگل آجاڑ جوہ اپنا درس دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگن میتا اک اتینا ٹھانڈا سیتا، جگ جگ چلائے اپنی ریتا، ریتوان اک اکھوائیا۔ ریتوان بھگت بھگونت، سچ ساچی کھیل کرائیندا۔ گھر ملاوا نار کنت، سیج سہنجی اک ہندھائیندا۔ آتم سیجا چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، مُلا شیخ مسائق سرب گر لائیندا۔ ہرجن لیکھا جیرج انڈج، اُتہج سیتج ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دے بن منگت، اچھیا بھچھیا آپ ورتائیندا۔ ساچا میلا ہر ہر سنکت، ہر سنکت سنگ رکھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک اکھنڈت، کھڑگ کھنڈا سار وکھائیندا۔ جن بھگتاں چرناں ہیٹھ دیئے سورگ جتت، چرن کول اک ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگتی اپنا نام درڑائیندا۔ ہر بھگتی نام امل، قیمت کرتا کھئے نہ لائیا۔ آد جگاد سدا اٹل، نہ کوئی تولے تول ٹلائی۔ گرمکھ اٹھائے ساچی کُل، کُلونتا ہر رگھرائیا۔ لیکھا جانے کول پھل، ناہی رُپ آپ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جائے مول، مؤلا اپنی کھیل کرائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت اکو گھر وسائیا۔ بھگت بھگونت گھر اک وسیرا، وسر کدے نہ جائیندا۔ کرے کھیل نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکھائیندا۔ کوڑی کیریا میٹھے جھیرا، سچ سچ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم بنھے بیڑا، برہم پاربرہم لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساڈھے تِن ہتھ وسے گرمکھ کھیرا، بند کھڑکی بجر کپائی

آپے لائیندا۔ درس دکھائے نظری آئے تون میرا میں تیرا، سوہنگ ڈھولا اک سنائیندا۔ سری بھگوان وڈ دلیرا، دو جہاناں حکم منائیندا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی بئے گھیرا، شبدی حکم آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگونت میلے در، ہر دردی درد وندائیندا۔ بھگت بھگوان میٹے درد، دردی درد وندائیا۔ آد آت کرے منظور عرض، آرزو اکو اک جنائیا۔ سدا سہیلا پورا کرے فرض، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت بھگوان اکو غرض، بن بھگتاں بھگوان کم کیسے نہ آئیا۔ ہرجن ڈھولا نہ کوئی راگ نہ کوئی طرز، چھٹی راگ نہ صفت صلاحیا۔ آتم پر ماتم ویکھے مرض، مُرید مُرشد لے جگائیا۔ کام کرو دھ لوہ موہ ہنکار آسا ترسنا ہوئے ہنگتا مایا ممتا دیوے ورج، نام کھنڈا اک وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو تال اکو طرز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ دیوے ساچی دات، بھگت بھگونت اک جماعت، اکو اکھ لے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان اکو اکھ پڑھنا، ہر ستگر راہ جنائیندا۔ نرگن سرگن اندر باہر گپت ظاہر سرت سوانی شبدی پھڑنا، ایکا بندھن پائیندا۔ ناتا توڑے مرنا ڈرنا، جنم مرن پھند کٹائیندا۔ نیتر کھولے ہرنا فرنا، جگت فرنا بند کرائیندا۔ ناتا توڑے چار ورنان اٹھاراں برنان، اکو رنگ رنگائیندا۔ ساچے پوڑے گرمکھ چڑھنا، چوٹھے پد ڈیرہ لائیندا۔ پُرکھ اکال اکو سرنا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکے مندر وڑنا، مندر مسیت شودوالا مٹھ گرو دوار اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے ساچا ور، ایکا گھر ملانے میلا، درس ہوئے گرو گر چیلا، چیلا گر اکو نظری آئیندا۔ چیلا گر بھگونت بھگت، ہر ستگر دھار چلائیندا۔ جگت ملاوا جگا جگنت، جیون جگت سمجھائیندا۔ تن ماٹی بنائے ساچی بنت، گھاڑن گھڑنہار ویکھ وکھائیندا۔ درس دکھائے روپ انت، اکل کلا جنائیندا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت جگائیندا۔ آتم پر ماتم بنائے ساچی سنگت، سکلا سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگونت گود اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان گودی چُک، سچکھنڈ ویکھے چائیں چائیا۔ لوک مات درس دیوے لک لک، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ اندر وڑ کے ستگر پورا شبدی شیر پئے بک، نام اپنی بھبک لگائیا۔ ساجن میتا اک اتینا ترے بھون دھنی جوت نرنکار پئے اٹھ، آپ اپنا بل دھرائیا۔ بھگت بھگوان جائے تھ، دینن اپنی دیا کھائیا۔ امرت سروور جام پیائے گھٹ، گھٹ گھٹ گلے لگائیا۔ کایا مندر سچ بستنی سوہے رت، پت ڈالی

پُهل آپ مہکائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے پُچھ، کلجگ اتم ویلا کون گھر وسے گرو گُر چیلا، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد آگئی دیوے دان، ست ستوادی وکھائے اک نشان، نشانہ دو جہان اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں ملے آن، جنگل جوہ لیکھے لگا، درس دکھائے اُپر شاہ رگا، اتم پر ماتم دیوے اک اندا، گرمکھ چڑھائے ساچا چندا، کلجگ اندھ اندھیر مٹائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سرب گنوت سِری بھگوت سدا سہیلا اک آکیلا دو جہان سدا بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ ڈھائی وجے ویکھے ڈھٹیا، پورب لیکھ جنائیندا۔ ستگر گُر ستگر چلائے ساچی نیا، نوکا نام چیو ایکا لائیندا۔ بھگت بھگوان پکڑے بانہیا۔ پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وپیا، چتر گیت لیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ جس جن ہر جو ملیا پتا مٹیا۔ ہرجن بالک گود اُٹھائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر بھگت بھگوان سدا سد رپیا، لکھ چوراسی بھانڈا سرب بھنائیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بھگت بھگوت دیوے دان، آپ اپنے گھر وسائیندا۔

★ ۲۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ سنبل سکور ضلع گرداس پُر ★

کریا کری پُکھ سمرتھ، دردی دردیاں درد وندائیندا۔ اٹاں پتھر روڑے مٹی دھرت لیکھے لائے ککھ، ککھ اپنے انگ لگائیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی نرگن داتے پارہم پت لئی رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اک دوجے نوں ویکھ ویکھ پن رسنا جہوا بتی دندان رہے ہس، لکھ لکھ شکر منائیندا۔ او رل مل کریئے جس، صاحب ستگر نظری آئیندا۔ چرن کول کول چرن جائے ڈھٹھ، روگیاں روگ منائیندا ساڈی پوری کرن آیا آس، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ مہربان ہویا مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ کوجھیاں کلیاں غریب نائیاں دیوے مان، نائیاں گلے لگائیا۔ نرگن نرگن نروریر چل کے آیا سِری بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ نیتر لوچن نین درشن کریئے آن، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پتھر روڑا کہے پکار، اوچی کوک سنایا۔ سسے اُپر ہوڑا ہنگ برہم دئے ادھار، سوہنگ اکو راگ سنایا۔ جوتی شبدی جڑیا جوڑا، دو

جہاناں والی چل کے آیا۔ گھر بیٹھیاں آپے بھڑا، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان سر اپنا ہتھہ ٹکایا۔ کرے وچار مٹی ریت، ہر وچار وچ نہ آئیا۔ ساڈے نال کیتا بہت، بہتکاری پھیرا پائیا۔ اساں اپنا آپ لیا جت، پرہہ ملیا سچا ماہیا۔ ساڈے واسطے لیایا کی کچھ، وست اموک سوہنگ ربیا ورتائیا۔ اکو پائے اگمی بھچھ، بھچھیا اپنے ہتھہ رکھائیا۔ او رل کے ہر سنگت کولوں سیکھیا لیئے سیکھ، بن ہر اور نہ کھئے سہائیا۔ جدھر ویکھئے آئے دس، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پھیرا آپے پائیا۔ پھیرا پائے پُرکھ اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ لیکھا جانے دمو دم، بن دماں ربیا ترائیا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کھئے چم، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ اندر وڑ وڑ وصل کرے سری بھگون، اصل اپنا رنگ چڑھائیا۔ رل مل کرئیے جشن، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ اک دوجے نال کرن چن، پخت اپنی ویکھ وکھائیا۔ صاحب ستگر آیا رکھن، ساڈی راکھی ربیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اٹ پتھر روڑا مٹی ککھ مارن دھاہ، نیتر نیناں نیر وایا۔ جگ چوکرئی گئے ویا، ساڈا لیکھ نہ کیسے مُکایا۔ پاربرہم تیرا تگدے رہے راہ، نیتر نین نین اٹھایا۔ کون ویلا پکڑے بانہ، پھڑ بابوں گلے لگایا۔ سر دیوے ٹھنڈی چھاں، دُکھیاں دُکھ مٹایا۔ اک جنائے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹایا۔ آپے بنے پتا ماں، غریب نہانے گود اٹھایا۔ نتھوایاں دیوے تھاں، چرن کول سرنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا رنگ چڑھایا۔ ککھ کہے میری ویکھ گلی، ہر کلمہ اک پڑھائیا۔ دیوے دات دات اٹلی، کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ اپنے اُتے لے کے جلی، دُکھیاں دُکھ ربیا ونڈائیا۔ میں ویکھ ویکھ ہسی کدی پھلی، من چاؤ گھنیرا آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ ریت کہے مینوں آؤندا ہاسا، ہس ہس خوشی منائیدی۔ راتیں ستیاں میرے دُکھ اندر بدلدا ربیا پاسا، پاسے پاسے نال بدلائیا۔ میں نیڑے ہو کے وینہدی رہی تماشا، پرہہ جو کی کی کھیل رچائیا۔ غریب نہانیاں ہویا داسی داسا، بن سیوک سیو کھائیا۔ ساڈی پوری کری آسا، پچھلا دُکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ مٹی کہے موہے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پاربرہم پرہہ دُکھڑے ربیا اٹھا، ہاں ہوں کر کے اپنی وست منگائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے را، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سارے کہن تاپ ربیا ستا، دین ادھینا نہان نہانیاں اپنی چھاتی اُپر ٹکائیا۔ جنم جنم دا دُکھڑا لاه، دُکھ

اپنے وچ ٹکائیا۔ کرے کھیل آپ خُدا، نُور ظہور بے پرواہ بے پرواہیا۔ جیہڑا وسدا رہیا جُدا، سو اتم میل ملائیا۔ ایکا مارگ دتے سِدھا، سوہنگ اکھڑ کرے پڑھائیا۔ رل مل سارے پاؤن گدھا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ روڑا کہے موہے چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلا اک رنگائیا۔ ساڈے پچھے زرگن سرگن ہو کے سُتا اُتے پلنگ، پل پل اپنی دئے دُہائیا۔ اسیں نیڑے ہو کے سارے منگان رہے منگ، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی زرگن جوت کر پرکاش ساچا چند، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ کرے کھیل سورا سرہنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، بھیو ابھیدا آپ گھلائی۔ پتھر کہے میں ہویا پتھر، پابن ملے نہ کھئے ودھائیا۔ نیتر رووے سٹے اتھر، ہنجهوؤاں نیر وہائیا۔ دھتے ویلے جو رہ گئی کسر، کلجگ اتم پور کرائیا۔ جس نے پسارا لیا پسر، سو ویکھن آیا سچا ماہیا۔ چرناں وچ بہہ کے اپنا آپ کریئے بسر، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پیار اندر لے جکڑ، اپنا بندھن پائیا۔ آگے پچھے دا چکے فکر، فقرہ سوہنگ ڈھولا گائیا۔ رل مل سارے کرن ذکر، گل گل نال ملائیا۔ بھجے پھرن ادھر ادھر، اودھر ادھر خوشیاں راگ الائیا۔ سری بھگوان جوں لیکھا جانے بدر، تئوں گرمکھاں گلی ککھاں دئے ودھائیا۔ اسیں ہو گئے سارے نڈر، بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔ آوندیاں ہی سارے گھرے اندر گئے وڑ، پھڑ کے پُرکھ اکال لیا ڈھائیا۔ چھاتی اُتے گئے چڑھ، نکه بال لتاں باہواں مار مار خوب ہلائی۔ آگوں پچھوں ساریاں لیا پھڑ، چمڑے وابو داہیا۔ جنان چر نہ بٹھے لڑ، پلُو چھڈ کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان گیا ڈر، رات ہوئیاں وچ لنگھائیا۔ کیوں مینوں سر سرکڑیاں وچوں آوے ڈر، ککھ پرتکھ روپ وٹائیا۔ تھادے پیار اندر گیا ہر، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دکھیاں دکھ دردیاں درد بھکھیاں بھکھ ننگیاں ننگ آد جگاد اپنا پردہ پائیا۔

ہر جو وچ بڑا ویراگ، ویراگی اپنا کھیل کرائیا۔ جنہاں پچھے آیا بھاگ، نٹھ نٹھ اپنا پنڈھ مکائیا۔ تنہاں دھووے پچھلا داغ، مل مل اپنی سیو کمائیا۔ زین سبائی آپ جاگ، دکھیاں دکھ درد وندائیا۔ نیتر نیر وپے گرمکھ ہرجن وچھڑیاں ملیا آج، جگ جنم دا لیکھ مکائیا۔ بن ستگر پورے کھئے نہ رچے سچا کاج، سوہرے پیئے گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر نیر گئی گہیر

دردیاں ونڈے دُکھ پیڑ، پیڑ اپنے وچ چھپائیا۔ گُرمکھاں گھر وسٹو کھیس، دوشالہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیس نال ہر جو ہیت، پیار گنڈھ پوائیا۔ پاٹی چادر اوڈھن رت بستتی چیت، خوشیاں وچ دکھائیا۔ ٹٹی رسی اندرے اندر بہیت، پیار پیار نال بندھائیا۔ ہر جو ہر ہر سترگر کھید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھاں دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھاں گر کا چند، دو جہان کرے رُشنائیا۔ گُرمکھاں گر کا اند، اند اند وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھاں دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھاں گر کا تارا، تارنہار دیا کھائیندا۔ گُرمکھاں گر کا پیارا، پریم پیار اک جنائیندا۔ گُرمکھاں گر کا دلارا، پوت سپوتا گود سہائیندا۔ گُرمکھاں گر کا ونجارا، نام وست جھولی پائیندا۔ گُرمکھاں گر کا شنکارا، شہنشاہ اکو رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھاں اپنا میل ملائیندا۔ گُرمکھاں گر کا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ گُرمکھاں گر کی ریت، جگ جگ مات دکھائیا۔ گُرمکھاں گر کا دیہرا شودوالا مٹھ مندر مسیت، جس اندر سترگر ڈیرہ لائیا۔ گُرمکھاں گر کا گیت، بن گُرمکھاں لیکھا لکھت نہ کھئے جنائیا۔ گُرمکھاں گر کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھاں گر گر روپ دکھائیا۔ گُرمکھاں گر کا مردنگ، ہر سترگر آپ وجائیندا۔ گُرمکھاں گر کا چھند، ڈھولا سوہلا ایکا گائیندا۔ گُرمکھاں گر کا تن، بن گُرمکھاں چولی نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ گُرمکھاں گر کا من، من واسنا گر چپائیندا۔ گُرمکھاں گر کا جن، جن جنی گر اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھاں ایکا راہ چلائیندا۔ گُرمکھاں گر کا راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ گُرمکھاں گر کا ملاح، لوک مات ملے وڈیائیا۔ گُرمکھاں گر کی صلاح، صفتی صفت بھرائیا۔ گُرمکھاں گر کا ناں، بن گُرمکھاں گر کا ناؤں نہ کھئے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھاں دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھاں گر کا سجن، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گُرمکھاں گر کا مجن، اندر وڑ وڑ سترگر پورا سچ سروور تاری لائیندا۔ گُرمکھاں گر کا پردے کجن، گُرمکھاں کایا اوڈھن آپ ہنڈھائیندا۔ گُرمکھاں گر کا جہازن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ بیڑا آپ چلائیندا۔ گُرمکھاں گر کا تاج، سپس جگدیش دئے وڈیائیا۔ گُرمکھاں گر کا راج، حکم مئے چائیں چائیا۔ گُرمکھاں گر کا سماج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گُرمکھاں گر دی رکھے لاج، بن گُرمکھاں گر دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر ناتا جوڑ

جڑائیا۔ گُرسکھ گُر کا ناتا، چرن کول چت لائیندا۔ گُرسکھ گُر کا ساتھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گُرسکھ گُر کا ماتھا، مستک ویکھ
 وکھائیندا۔ گُرسکھ گُر کا پاٹھا، پوجا گُرمکھ رُوپ وٹائیندا۔ گُرسکھ گُر کا پورا کرے گھاٹا، بن گُرسکھاں جھولی نہ کھئے بھرائیندا۔ گُرسکھ گُر
 کی ذاتا، ورن برن نہ کھئے جنائیندا۔ گُرسکھ گُر کا گائے ساکھ، شبدی ڈھولا اک لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 گُرسکھ اپنا میل ملائیندا۔ گُرسکھ گُر کا ناد، انحد راگ سنائیا۔ گُرسکھ گُر کا سواد، رس اکو اک چکھائیا۔ گُرسکھ گُر کا برہما، جس
 گرہ گُر پھرے چائیں چائیا۔ گُرسکھ گُر کا ساز، ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائیا۔ گُرسکھ گُر کا ناز، بن گُرسکھ سَتگر ناچ نہ کھئے نچائیا۔
 گُرسکھ گُر کی آواز، بن گُرسکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رام نام نہ کھئے دھیائیا۔ گُرسکھ گُر کا
 انکن، انکیکار کرائیندا۔ گُرسکھ گُر کا کنکن، ہتھیں باہیں آپ لٹکائیندا۔ گُرسکھ گُر کا تندن، ڈوری نام تند بندھائیندا۔ گُرسکھ گُر اک
 دوجے تون دوویں منکن، بناں پیار گُرسکھ گُر کم کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گُرمکھ
 وڈا وڈ وڈیائیندا۔ گُرسکھ گُر کا جاپ، چپت چپت سکھ پائیا۔ گُرسکھ گُر کا پاٹھ، پڑھ پڑھ کرے پڑھائیا۔ گُرسکھ گُر کا ٹھاٹھ، سر
 سرور دئے وڈیائیا۔ گُرسکھ گُر کا ہاٹ، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گُرمکھ گُرسکھ ایکا گھر
 وکھائیا۔ گُرسکھ گُر کا گھر، ہر مندر ناؤں رکھائیندا۔ گُرسکھ اندر گُر سَتگر جائے وڑ، آوندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ گُرسکھ گُر سرتی شبدی
 بٹھے لڑ، پلو گنڈھ پوائیندا۔ گُرسکھ گُر درشن دیوے آگے کھڑ، سوچھ سرُوپی رُوپ وٹائیندا۔ آنت گُرسکھ گُر دوویں جان رل، سیس
 دھڑ نہ کھئے وکھائیندا۔ اک دوجے دا ملے اکو جہا پھل، کانی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آگے پچھے جان چل، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ دوویں
 سچکھنڈ دوار بہن مل، جتھے دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ دوہاں دا سوال ہوئے حل، باقی رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، غریب نہانیاں گُرسکھاں گُرمکھاں شبدی دیوے دان، بن شبدر
 پار نہ کھئے کرائیندا۔

☆ ۲۲ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سنگھ دے گھر پنڈ آنتور ضلع گرداس پُر ☆

سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطان، بے آنت بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل مہان، شہنشاہ اکو اک وڈیائیا۔ تخت نواسی مہربان، درگاہ ساچی رنگ رنگائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن دیونہارا ساچا دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جاتا جوت رُشنائیا۔ ابناسی کرتا وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سیری بھگوان سچ نشان، سچ دوارے آپ جھلائییا۔ پاربرہم پرہہ کر پروان، ست پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ دو جہاناں حکمران، ست سندیسہ اک سُنائیا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ ساچی کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ مقالے حق نور اجیار، محبان بیدو روپ دھرائیندا۔ پروردگار سانجھا یار، صحیح سلامت کھیل کرائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، دھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے خبردار، وشن برہما شو اٹھائیندا۔ ترے گن مایا دے آدھار، پنج تت پردہ آپے لاپیندا۔ دیوت سر کرے وچار، پچیا کھے رہن نہ پائیندا۔ لکھ چوڑاسی کھول کواڑ، اندج جیرج اُتہج سینج اپنا بیو جنائیندا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ بھگن دیوے سچ سہار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نو سو چوڑانوے چوکرئی جگ کھیلے کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر آنت کھے نہ آئیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکلا ایکنکار، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا راہ چلائییندا۔ جگ جگ چلائے راہ، سو پُرکھ زرنجن وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن بن ملاح، دو جہاناں بیڑا کندھ اٹھائیا۔ ایکنکار دئے صلاح، صفتی صفت صلاحیا۔ آد زرنجن نور دھرا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتا بے پرواہ، بے عیب ناؤں خدائیا۔ سیری بھگوان ساچے تخت چرن چھہا، سیس جگدیش وڈ وڈیائیا۔ پاربرہم بھید ابھید کھلا، پردہ اوہلا نہ کھے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ درگاہ ساچی کھیل اولّا، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ سیری بھگوان اک اکلا، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ سچ سندیسہ اکو گھلا، جگ جگ اپنا حکم منائیندا۔ زرنجن سرگن پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ دوائیندا۔ دپیک جوتی ایکا بلا، شبیدی ناد ناد و جائیندا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے آسن

لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوُکری بندھن پائیندا۔ جُگ چوُکری کھیل اپار، سِری بھگوان آپ کرائیا۔ وشن برہما شو دے ادھار، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ ایکا نام ست جیکار، ست ست ڈھولا دئے سُنائیا۔ سچا سیوک سیوادار، خاک خاکی مستک ٹکا لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوُکری کھیل کرائیا۔ جُگ چوُکری اُترے پار، اُت رہن کھئے نہ پایا۔ سیوا کر گر اوتار، پیر پیغمبر چولا پنج تت ہنڈھایا۔ نام سندیسہ دے سنسار، بھیو ابھیو کھلایا۔ اوچی کوک کوک پکار، برہم پاربرہم ناد وجایا۔ آتم پرما تم کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاییا۔ لیکھا لیکھت اگم اپار، قلم شاہی رنگ چڑھایا۔ اتم سارے کئے ہار، بے اُت بھیو نہ کیسے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ اپنا رنگ رنگایا۔ جُگ جُگ ہر جو رنگے رنگ، رنگنہارا نظر نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آتم سیج ہنڈھائے پلنگ، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ امرت سروور سچ دھار ویلے گنگ، گنگا سُرستی جمنا گوداوری مُکھ شرمائیا۔ برہم پاربرہم دیوے اک اند، اند اند وچ وکھائیا۔ ایش جیو چاڑھے چند، زرگن سرگن جوت رُشنائیا۔ پنج وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہیوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوُکری سیوا لائیا۔ جُگ چوُکری سیوادار، گر اوتار جنائیندا۔ ستجگ تریتا اُتیا پار، دواپر اپنا رنگ وکھائیندا۔ بھگت وچھل ہر گردھار، مُکند منوہر لکھمی نرائن نین اپنا اک کھلائیندا۔ کلجگ کھیل کرے پروردگار، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ آپ سُنائیندا۔ سچ سندیسہ جُگو جُگ، جُگ کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ اتم اوڈھ رہی پُگ، پُکھ ابناسی پندھ مُکائیا۔ سرشٹ سبائی لگا ڈکھ، ہنس مُکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ مایا ممتا ہیوئے ہنگتا آسا ترسنا لگی بھکھ، دھیج دھیہر نہ کوئی دھرائیا۔ سِپھل نہ دسے کوئی ککھ، بھگت بھگونت نہ کوئی ملائیا۔ چاروں کُنٹ لگا ڈکھ، ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئی گوائیا۔ مات گرہہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ جگت وکارا رہیا لُٹ، ٹھگ چور یار دین دُہائیا۔ ہیوئے پرکاش نہ زِمل جوت، شبدا ناد نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھے سرب لوکائیا۔ کلجگ اتم ویکھن آیا، پاربرہم کرتار۔ لکھ چوراسی ترے گن مایا، پنج تت کرے خوار۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان

انجیل قرآن پڑھ پڑھ ایویں وقت لنگھایا، ملیا میل نہ سری بھگوان۔ کہانی بانی تیر نشانہ نہ کیسے لگایا، بجر کپاٹی نہ کوئی پار۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہاؤن نہایا، ڈرمت میل نہ دیوے کوئی اُتار۔ آتم پر ماتم رنگ نہ کیسے چڑھایا، سادھ سنت ہندے پھرن خوار۔ پار برہم برہم پردہ نہ کیسے اُٹھایا، نرمل جوت نہ کھئے اُجیار۔ انحد نادى ناد نہ کیسے وجایا، کایا مندر اندر ڈونگھی گندر کھول کواڑ۔ گر اوتار پیر پیغمبر نظر کیسے نہ آیا، راتی سُنیاں ہونے خوار۔ سوچھ سر رُپی رُپ نہ کھئے دھرایا، شاہو بھوپى ملے نہ ایکنکار۔ چارے کوئی پھیرا پایا، دہ دشا ہونے حیران۔ جوٹھا جھوٹھا ونج کرایا، سچ سچ نہ کھئے ادھار۔ جوتی جوت سر رُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اگم اپار۔ اگم اپارا کھیل نیارا، نرگن سرگن رہیا جنائیا۔ لیکھا جان گر اوتارا، پیر پیغمبران رہیا منائیا۔ کلجگ اتم ہو اُجیارا، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ نہکنک سری بھگوان وڈ سیکدارا، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ چاروں کُٹ میٹے اندھ اندھیارا، رین اندھیری دئے مٹائیا۔ سچ سچ کرے ورتارا، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ کہتری براہمن شوڈر ویش دئے ادھارا، چار ورن ایکا رنگ رنگائیا۔ اٹھاراں برن کھول کواڑا، ابھیو ابھید سمجھائیا۔ اگنی تت نہ لگے ہاڑا، امرت میگھ اک برسائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جلوہ نور نور درسائیا۔ جوتی جوت سر رُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، ست پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دربار، گھر ساچے آپ لگائیندا۔ اگھے کر تیئی اوتار، حُکمی حُکم آپ جنائیندا۔ نیتز کھول ویکھو سنسار، کلجگ اپنا رنگ وٹائیندا۔ سرِشٹ سبائی دھواں دھار، ہر کا نام چند نہ کوئی چمکائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، پڑھیاں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سر رُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ سچ سندیسہ ہرجن بھکت، سری بھگوان آپ سُنائیا۔ نیتز ویکھو لوک مات جکت، چاروں کُٹ اندھیرا چھائیا۔ لکھ چوراسی ایلے بوند رکت، دھیرج دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ کام کرودھ چڑھیا کٹک، آسا ترسنا ہونے ہلکائیا۔ سادھ سنت رہے بھٹک، من واسنا نہ کوئی مٹائیا۔ ادھ وچکارے رہے اٹک، محل اٹل چڑھ درس کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سر رُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگون بھکتاں رہیا جنائیا۔ پیر پیغمبر کھولو اکھ، پروردگار آپ جنایا۔ صدی چوڈھویں لاؤندے بھکھ، چوڈاں طبق رہے گر لایا۔ کلمہ نبی رسؤل کیسے نظر نہ آیا حق، حقیقت رنگ نہ کوئی چڑھایا۔ جوتی جوت سر رُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ رہیا جنایا۔ سچ سندیسہ گر گر دس، ہر جو

ساجیوں گئے رُٹھ، سچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آتم کہے پر ماتم جاگ، جگ
 جیون داتا آپ جگائیندا۔ کلجگ لگا کوڑا داغ، بن ستگر پورے نہ کھئے دھوائیندا۔ من واسنا ہوئی کاگ، ہنس رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نرم
 جوت نہ جگے چراغ، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیندا۔ ناتا جُڑیا جوٹھے جھوٹھے سجن ساک، گر شبدی سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ مستک ٹکا کھئے
 نہ لائے دھوڑی خاک، خاکی خاک نہ کھئے رمائیندا۔ گرہ گرہ لگی مایا آگ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، پاربرہم برہم آپ جگائیندا۔ پر ماتم کہے آتم میت، مِت پرارے آپ جنائیا۔ تیری میری سچ پریت، پریتویان رہیا سمائیا۔ تیرا میرا اکو
 گیت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ تیرا میرا دھام انڈیٹھ، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ تیرا میرا اکو سیس، جگدیش رہیا سمجھائیا۔ تیری
 میری اک حدیث، اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایش جیو ویکھ وچار، ایشور
 آپ جنائیندا۔ کوڑا ناتا جگت سنسار، آت سنگ نہ کھئے جائیندا۔ تیرا میرا اک ونج وپار، اکو ہٹ کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، بھیمو ابھید آپ کھلائییندا۔ آتم برہم جیو پئے رو، نیتر نینان نیر وایا۔ کلجگ تیری کوئی نہ دیوے سو، جگت اندھیرا
 چھایا۔ ساچا بیج نہ دیوے کوئی بو، امرت پھل کھوایا۔ گھر وچ گھر نہ کرے کوئی لو، اگیان اندھیر مٹایا۔ ساچا دیوے نہ کوئی ڈھوا ڈھو،
 نام ندھانا جھولی پایا۔ تیرے نال نہ سکے چھوہ، کلجگ اپنا گھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ رہیا
 جنایا۔ آتم برہم نہ مار دھاہ، ڈھردرگاہی آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم گیا آ، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تھان تھان، نو
 ست اپنا پردہ لاپندا۔ بھگت بھگونت لئے جگا، آپ اپنی بوجھ بھجائیندا۔ ساچا رنگ دئے چڑھا، اتر کدے نہ جائیندا۔ ڈرمت میل دئے دھوا،
 دئی دویتی پردہ لاپندا۔ سچ پرکاش دئے کرا، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ انحد نادى ناد دئے سنا، برہم برہمادی آپ جنائیندا۔ وسادی وساد
 رہیا اکھوا، بسمل اپنی دھار جنائیندا۔ رہبر بن آپ خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 برہم آتم آپ جنائیندا۔ برہم آتم پیا ہس، ہس ہس خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناسی ہویا وس، گھر ملیا بے پرواہیا۔ دُور ڈراڈا آیا نس، لوک
 مات پھیرا پائیا۔ نام ندھانا تیر مارے کس، انیالا آپ چلائییا۔ ساچا مارگ دیوے دس، کرے سچ پڑھائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ

اندھیر گوائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو دسے پوجا پاٹھ، نیش اکھر نام پڑھائیا۔ اک سروور مارے ٹھاٹھ، اٹھسٹھ مان گوائیا۔ میل ملائے کلاپات، کول نین دیا کھائیا۔ ساچا ملے سجن ساک، ہر سجن دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ آتم برہم دیاوان، اپنی دیا کھائیندا۔ شبد اگئی دیوے دان، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ اکو مندر اک مکان، اکو گھر وکھائیندا۔ اکو ایشٹ سری بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اکو شہنشاہ شاہ راج راجان، پاتشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ اکو حکم اکو حکمران، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ ترے گن مایا سوئی اٹھ، ستیاں رین وپائیا۔ دین دیا ل ٹھاکر سوامی گیا تھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا کڈھے کٹ، مایا ممتا دئے مٹائیا۔ جگت واسنالئے لٹ، آپ اپنا بل رکھائیا۔ سریشٹ سبائی کڈھے پھٹ، بھانڈا بہم بھٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، ایشٹ دیو اک اکھوائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے اے ہون موہت، موہ محبت آپ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ترے گن تیرا رنگ وکھائیا۔ پنج تت کھول اکھ، ہر اکھر آپ جنائیندا۔ سری بھگوان ہو پرتکھ، ساچی دھار چلائیندا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، گر چیلے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ڈیرہ ڈھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر جو رہیا جنا، جاننہار وڈی وڈیائیا۔ نیتر کھول مارو دھیان، لوک مات رہیا وکھائیا۔ سریشٹ سبائی ہوئی بے ایمان، بیوہ روپ خدائیا۔ سچ نہ دسے کوئی ایمان، گھر گھر شرع کرے لڑائیا۔ نانا تٹا انجیل قرآن، کایا کرہ نہ کھئے پھلائییا۔ شاستر سمرت وید پڑان سرب شرممان، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ کھانی بانی ہوئی حیران، ہر کا بیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ رہیا جنائیا۔ وشن برہما شو در گئے آ، ہر ہر جو آپ بلائیندا۔ اٹھو ویکھو رہیا سمجھا، سمجھ سمجھ نال ملائیندا۔ ساچا منتر اتر نہ رہیا کوئی درڑا، بسنتر مات نہ کھئے بھجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیسے نہ بنے کوئی گواہ، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیندا۔ رائے دھرم نین رہیا اٹھا، نیتر نچ کھلائییندا۔ چتر گپت لیکھا رہیا وکھا، پورب لیکھا کھول جنائیندا۔ لاڑی موٹ ہتھیں مہندی رہیا رنگا، لالن اکو رنگ چڑھائیندا۔ کال ڈورو رہیا وجا، ڈنکا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ مہاکال بھلیا پھرے دیو راہ، نرگن سرگن سرگن نرگن کار کھائیندا۔ کلجگ اتم جیو جنت سریشٹ سبائی جھوٹھا نانا دئے تڑا، کوڑی کرپا میٹ مٹائیندا۔ ہرجن ہر بھگت

گُرمکھ گُرسکھ ہر سجن لئے ملا، میل ملاوا آپ جنائیندا۔ دُبدے پاتھر پابن لئے ترا، جس جن اپنا چرن چُہائیندا۔ آتم پر ماتم ساچا راگ دئے
 سنا، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ برہم پاربرہم پردہ دئے اٹھا، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ انحد راگی راگ دئے سنا، چھٹی راگ مُکھ
 شرمائیندا۔ میل ملاوا سہج سُبھا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ سیج سہنجنی اک ہنڈھا، آتم سیجا سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ سچ سندیسہ سِری بھگوان، آد پُکھ جنائیا۔ کلجگ آنت مٹے نشان، گر اوتار پیر پیغمبر
 کھئے نہ سکے اٹکائیا۔ ستجگ ساچا بنے ودھان، سچ سچ وجے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی اکو نظری آئے کاہن، رام رمییا اک وڈیائیا۔ نو کھنڈ
 پرتھی دسے اک امام، مہربان مہربان اپنی نظر اٹھائیا۔ دو جہاناں اکو حُکمران، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں میلے آن،
 میل ملاوا ایکا تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ سوہنگ سو، سو پُکھ نرنجن
 آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم آپے ہو، برہم پاربرہم ونڈ ونڈائیندا۔ پرکاش اندھیر آپے ہو، سُن آگم آپ سہائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ
 سنت آپے ہو، اُتہج سینج جیرج اندج آپے ویکھ وکھائیندا۔ آتم شکتی پر ماتم سب دی لئے کھوہ، ڈور اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کرے
 سچ موہ، پیار پیار نال وٹائیندا۔ دُرمت میل در گھر دھو، دویتی رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ستجگ مارگ آپے لائیندا۔ ستجگ مارگ لگے جگ، جگ جیون داتا آپ لگائیا۔ جن بھگتاں درس دیوے اُپر شاہ رگ،
 نو دوارے پندھ مُکائیا۔ اناد انادی وجائے ند، برہم برہمادی آپ سُنائیا۔ مگہ کعبہ کرائے اکو حج، حُجرہ حق وکھائیا۔ سِری بھگوان نرگن
 سرُپ دو جہان سدا سہیلا رہیا بھج، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں پردہ لئے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جو
 گھڑیا سو اتم جائے بھج، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ کلجگ کال نگارہ رہیا وج، سرشٹ سبائی آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ کلنک آپ مٹائیندا۔ نہکلنک نرائن نر، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا ور،
 ستجگ اپنا راہ وکھائیا۔ کلجگ اتم لئے پھڑ، ہتھکڑی اکو نام اٹھائیا۔ ساچا گھاڑن لئے گھڑ، سچ سچ کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر جائے
 وڑ، اپنا پردہ لاپیا۔ سوہنگ اکھ لئے پڑھ، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ برہم پاربرہم نہ جنے نہ جائے مر، لکھ چوراسی کھیل کرائیا۔ کوڑی

کریا چکے ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ستگر پورا سمرتھ سوامی، جس جن اپر کریا دئے کر، سو جن درشن پائے چائیں چائیا۔ سرشٹ سبائی مایا ممتا اگنی رہی سڑ، امرت میگھ نہ کوئی برسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگا جگنتر جگ چوگری دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔

★ ۲۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ★

شبدی ست گر اوتار، پیر پیغمبر کلمہ نبی پڑھائیا۔ بستتی رت ست گلزار، دو جہاناں آپ مہکائیا۔ نرگن سرگن کر اُجیار، پنج تت کرے کڑمائیا۔ بودھ آگادی ناد اناد دھنکار، انراگی راگ سنائیا۔ نرمل جوتی کر اُجیار، نورو نور رُشنائیا۔ ساچا ساقی پروردگار، آب حیات پیائیا۔ حق حقیقت پاوے سار، لاشریک اک خدائیا۔ اک اکلایکنکار، اکل کلا وڈیائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ تھر گھر دوارا کھول کواڑ، مارگ دھندا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ شبدی رنگ، گرو اوتار پیر پیغمبر نال رلائیندا۔ کرے کھیل سورا سرینگ، سو پُرکھ نرنجن ونڈ ونڈائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے نام مردنگ، ایکنکارا سنگ رکھائیندا۔ آد نرنجن جوت سرؤپی چاڑھے چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا دو جہان لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ سری بھگوان دھردرگاہی سچ ملاحی نام نشان جھلائے ست رنگ، رنگ رنگیلا اک جنائیندا۔ پاربرہم پت پرمیشور کرے کرائے ساچی ونڈ، ونڈنہارا آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ گر اوتار کھیل اپارا، ہر ستگر آپ کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے وارو وارا، جگ چوگری ویس وٹائیا۔ وید شاستر سمرت پُران دئے ہلارا، انجیل قرآنا ونڈ ونڈائیا۔ گیتا گیان جگت ونجارا، آتم پرما تم سنگ رکھائیا۔ انجیل قرآن کر اُجیارا، رُوح بُت بندھن پائیا۔ بودھ آگادی شبد اُجیارا، نرگن سرگن دئے وڈیائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئی جنائیا۔ بے آنت بے آنت بے پرواہ نر نرنکارا، در ساچے بیٹھا آسن لائیا۔ نہ کوئی سجن میت مُرارا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ گر اوتار سیو لگائیا۔ گر اوتار دیوے مان، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ شبد اگنی دھر فرمان، بن رسنا جہوا سنائیندا۔ آتر آتم کر

پہچان، پر ماتم رنگ چڑھائیندا۔ دوس رین اک دھنکان، انحد نادى راگ سنائیندا۔ برہم برہمادی کھیل مہان، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔
 دُھر سندیسہ نر نریشا دیوے آن، دھرنی دھول وڈیائیندا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ پرتھمی آکاش کھیل مہان،
 رَو سس سورج چن منڈل منڈپ آپ وڈیائیندا۔ لکھ چوراسی کھیل مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتار مارگ
 لائیندا۔ گر اوتار سیوادار، سد سد آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کر تیار، لوک مات لئے پرگنائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے اپنی دھار، شبدي
 شبد راگ الاہیا۔ جیواں جنتاں دئے سہار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم دئے پیار، برہم پاربرہم کرے کڑمائیا۔ ایش جیو وکھائے کھڑی
 گلزار، گلشن اکو اک مہکائیا۔ روشن کرے کایا مینار، محراب اکو ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتار حُکم
 منائیا۔ گر اوتار حُکمے اندر، ستجگ تریتا حُکم منائیندا۔ پیر پیغمبر کر اڈمبر، اُمت اُمتی رنگ چڑھائیندا۔ لکھ چوراسی رچ سویمبر، نرگن
 سرگن کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ حُکمے اندر پیغمبر پیر، پاربرہم پرہہ حُکم منائیا۔
 حُکمے اندر دستگیر، دست بدست دئے وڈیائیا۔ حُکمے اندر شرع زنجیر، لاشریک کھیل کرائیا۔ حُکمے اندر حق توفیق، تحفہ لوک مات
 وکھائیا۔ حُکمے اندر بنے رفیق، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ حُکمے اندر میٹھ اندھیرا تاریک، چوڈاں طبق کرے رُشنائیا۔ حُکمے اندر چوڈاں لوک ویکھے
 ٹھیک، نرگن اپنا پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنا حُکم منائیا۔ جگ جگ حُکم ہر نرنکارا، اک اکلا
 آپ جنائیندا۔ من من گئے تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں نال ملائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیوں نیوں کردے گئے نِمسکارا، سجدہ سیس سرب
 جھکائیندا۔ نانک گوبند نام ہٹ چلاؤندے رہے بن ونجارا، جیو جنت جگت سمجھائیندا۔ لکھ لکھ تھکے کاغذ قلم شاہی آنت نہ پاراوارا،
 بے آنت اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی وسنہارا دھام نیارا، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، آد جگاد اپنا راہ چلائیندا۔ آد اناد چلائے راہ، رہبر اک رام بنائیا۔ نرگن سرگن دئے صلاح، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ گر اوتار
 لئے اٹھا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ شبدي وست جھولی پا، ساچا بنک کھلائییا۔ نرگن جوتی کر رُشنا، اگیان اندھیر چُکائیا۔ ناتا جوڑ
 بے پرواہ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم وچ ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا سہیلا اک اکلا اکل کل اپنی کھیل رچائیا۔

★ ۲۳ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرچرن سنگھ دے گھر پنڈ کتووال ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ زرنجن ساچا سجن، آد جگاد دیا کھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن چرن دھوڑ کرائے مجن، ست سروور اک نھائیندا۔ ایکنکارا پردے کجن، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ آد زرنجن دیپک جوتی آیا جگن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ابناسی کرتا رکھے لجن، سرتی شبدی میل ملائیندا۔ سیری بھگوان نام ندھان پائے سگن، ہتھ ہتھ نال ملائیندا۔ پاربرہم دیوے وست امول بھگت کتے نہ جائے منگن، پوری آسا تریپت کرائیندا۔ آتم چاڑھے ساچی رنگن، رنگ اکو اک وکھائیندا۔ کرے کھیل سورا سرینگن، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ ناد انادی برہم برہمادی شبدی وجن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، گھر ساچے میل ملائیندا۔ در گھر ساچا سچ دوار، پرہ سرن ملی سرنائیا۔ ستگر داتا دیونہار، جگ جگ ویس وٹائیا۔ گر گر کھیل اگم اپار، گر کرتا آپ کرائیا۔ بھگت بھگوان لئے ابھار، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ ساچے سنتاں کرے پیار، ست ستوادی اکو کرے پڑھائیا۔ گرمکھاں کھولے بند کواڑ، بجر کپاٹی پردہ لاپیا۔ گرسکھاں دیوے سچ دیدار، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ چرن کول سچکھنڈ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ چرناں ہیٹھاں دباے کوٹن برہمنڈ کھنڈ، رو سس نظر کھئے نہ آئیندا۔ اکو اک جنائے سچ انند، انند اند وچ وکھائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، آپ اپنا میل ملائیندا۔ شبد اگمی ساچا چھند، ڈھولا سو بلا آپ سنائیندا۔ خوشی کرے بند بند، بہتر ناڑی کھوج کھجائیندا۔ سرت سوانی نہ ہوئے رنڈ، ہر شبدی گر پرنائیندا۔ دئی دویتی مایا ممتا ہوئے ہنگتا ڈھاہے کندھ، سچ سچ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن پریتی ساچی ریتی جگ جگ آپ چلائیندا۔ چرن پریتی سچ ٹکانا، دو جہان ملے وڈیائیا۔ شبدی گر ملیا مانا، گرمکھ ساچے لئے اٹھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے راجا رانا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جگت و دیا ہوئے حیرانا، ہر کا بیہو کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہانا، جیون جگت نہ کھئے جنائیا۔ اندر وڑ وڑ دھیان لگانا، دھیانی دھیان نہ کھئے جنائیا۔ تین مؤند نہ ملے بھگوانا، اٹھے پھر دوس زین ہر مندر رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سرن دئے سرنائیا۔ چرن کول ساچی سرنائی، سرنگت آپ جنائیندا۔ سرت شبد ہوئے گرمائی، گھر ساچے میل ملائیندا۔

۳۵.

۳۵.

ایکا مندر دھی جوائی، سوہرے پیئی کھیل کرائیندا۔ آتم سیجا ویکھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ نرمل دیا اک جگائی، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ انحد راگی راگ الائی، چھٹی راگ نہ کھئی الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ سچ پریتی ساچی اوٹ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ کوڑی کریا کڈھے کھوٹ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ پنج تت نگارے لائے چوٹ، شبدی ڈنکا ہتھ اٹھائیندا۔ پاوے سار ساچے کوٹ، محل اٹل ویکھ وکھائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر چکائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر ستگر پورا اکو بہت، بن گر شبدی ستگر نظر کھئی نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول اُپر دھول، سچ پریتی اک بنائیندا۔ سچ پریتی بنے مات، ہر منسا پور کرائیا۔ آتم پر مات دیوے دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ پاربرہم برہم ویکھے مار جہات، سیج سہنجی اکو کھاٹ، بن پاوا چول ٹکائیا۔ نرگن ستا کملاپات، نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں وکھائے اپنا گھر، گھر گھر وچ پردہ لاپیا۔ گرمکھ تیرا ساچا گھر، گھر گھر وچ آپ بنایا۔ نو دوارے پار کر، سکھمن ٹیڈھا پنڈھ مکایا۔ ایڑا پنگل ڈگے در، سر سکے نہ کھئی اٹھایا۔ ڈونگھی بھوری کھیل کر، کایا کوری کھوج کھجایا۔ ستگر پورا ایک ہر، آپ اپنی دیا کھایا۔ نجھر جھرنا جائے جھر، بوندی بوند بوند ٹپکایا۔ جوت نرنجن پرکاش کر، اگیان اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن پریتی ساچی ریتی، نانا توڑے مندر مسیتی، جس جن ہر ہر نظری آیا۔ ہر ہر سچا اکو داتا، آد جگاد سمائیا۔ جگا جگنتر جن بھگتاں سناوے اپنی گاتھا، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ نانا توڑے قلم دواتا، شاہی ملے نہ کھئی وڈیائیا۔ آتم پر مات ویکھے کھاتہ، پاربرہم برہم پھول پھلائییا۔ نرگن سرگن پچھے واتا، گھر مندر پھیرا پائیا۔ ستگر پورا حاضر حضورا، گرسکھ اٹھائے گود جوں بالک پتا ماتا، سر سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایتھے اوتھے بجھے سچا نانا، نہ کوئی توڑے نہ توڑ ٹرائیا۔ وشن برہما شو گرمکھ تینوں ٹیکن ماتھا، آدھ وچکار بیٹھے سیس نوائیا۔ تھر گھر تیرا کھیل تماشا، گر شبدی رنگ چڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ اکال بھرواسا، نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مات گرہ جوں اجونی تھے ساکا، جگت ساک نظر کھئی نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، چرن سرن اک جنائیا۔ بھانا ورتے بے پرواہ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ ٹوری نور نور خُدا، جلوہ ظہور رہیا

وکھائیا۔ قادر کریم کھیل کرا، قدرت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ بے عیب خدائی پھیرا پا، پیر پیغمبر رہیا اٹھائیا۔ مُلا شیخ مسائق رہیا پلا، دُھر
 فرمانا اک جنائیا۔ تیئی اوتاراں رہیا سمجھا، نیتر نین نین کھلائییا۔ بھگت اٹھاراں رہیا جگا، حُکمی حُکم اک سُنائییا۔ گر دس نال ملا، کرے
 کھیل سچا شہنشاہیا۔ وشن برہما شو در بہا، دردی درد رہیا ونڈائییا۔ ترے گن مایا ڈنڈا لا، رجو طمو ستو رہیا جگائییا۔ پنج تت ویکھے
 تهاؤں تهاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ
 نرنجن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، چارے ویداں آپ جگائیندا۔ شاستر سمرت کھول کواڑا، بیہو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔
 لیکھا جان پُران اٹھاراں، اٹھاراں دھیائے ونڈ ونڈائیندا۔ انجیل قُرانا ویکھ اکھاڑا، اُمت اُمتی ناچ نچائیندا۔ کھانی بانی ہو اُجیارا، دُھر سندیسہ
 اک جنائیندا۔ گر کا شبد نہ کیسے وچارا، سرشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ اندھیرا چھائیندا۔ تیرتھ اٹھسٹھ روون زارو زارا، گنگا
 گوداوری جمنا سُرستی پردہ کھئے نہ پائیندا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالا دھواں دھارا، نوری نام نظر کیسے نہ آئیندا۔ مسجد مسیت باباکارا، حق
 مسلہ نہ کھئے پڑھائیندا۔ گرودوار نہ کھئے جیکارا، نانک گوہند رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جُگ جُگ
 اپنا کھیل کرائیندا۔ جُگ جُگ کھیل ہر اولّا، آد جُگاد کرائیا۔ کلجگ آنت چار کُنٹ پئے ترٹھلا، دھرنی دھرت دھول پلائییا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کیسے نہ پکڑے کوئی پلا، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ نانا تھے رانی اللہ، ہو ہو نعرہ نہ کھئے لائییا۔ سادھ سنت ہوئے جھلا، ہر جو
 جھلک نہ کیسے وکھائییا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا شبد اگئی بولنہارا ہلا، دو جہاناں لے پلائییا۔ ہر کا بھانا کیسے نہ روکا نہ ملا، ہتھ کیسے نہ
 آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانونے چوکری جُگ نت نوت پھیرا پائییا۔ نت نوت
 سری بھگوان، آد جُگادی کھیل کرائیندا۔ کلجگ کوڑ ہويا پردھان، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ نہ کوئی رعیت نہ راج راجان، غریب
 نانیان گلے نہ کھئے لگائیندا۔ گھر گھر اندر وڑیا شیطان، من واسنا جگت نچائیندا۔ نانک گوہند دے کے گیا بیان، سچ سندیسہ جگت
 جنائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہويا نہکلنک بلی بلوان، مہابلی نظر کیسے نہ آئیندا۔ سمبل وسے دھام مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیندا۔
 سرشٹ سبائی ہوئے ویران، ویری گھر گھر آپ اٹھائیندا۔ بن ستگر پورے کیسے نہ کرے کوئی پہچان، سیس ہتھ نہ کھئے ٹیکائیندا۔ ویکھو

چھیتی چھیتی کھیل کرے بھگوان، دُور پینڈا نیڑے ہو ہو جیو جنت سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑ پَسارا ویہ سو ویہ بکرمی کرے پار کنارہ، سَتجُگ ساچا سچ سچ درڑائیندا۔ ہر سنگت تیرا سچ سِنگھاسن، دو جہان ملے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا میل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت تیرا نرگن ہویا ساتھن، سرگن وجے ودھائیا۔ ہر سنگت تیرا پُوجا پاٹھن، سوہنگ اکھڑ اک پڑھائیا۔ ہر سنگت تیرا تیرتھ تائن، گر چرن سرور سچا ٹھائیا۔ ہر سنگت لہنا دینا چُکے پرتھی آکاشن، منڈل منڈپ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر سنگت لیکھا لگے پون سواسن، نت نوت جو رہے گائیا۔ ہر سنگت سَتگر وسے تیرے پاسن، اندر باہر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت دیوے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سگلا سنگ، سَتگر پُورا آپ نبھائیندا۔ آتم پرما تم چاڑھے رنگ، رنگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ سیج سہنجی سہائے پلنگ، ہر مندر آپ ٹکائیندا۔ شبدا انادی اک مردنگ، بن تار ستار وجائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، سرتی شبدا میل ملائیندا۔ چال رکھی اک بہنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت وڈ وڈیائیندا۔ ہر سنگت تیرا وڈ محل، محفل ہر جو آپ لگائیندا۔ نور الہی اک اگلا، پروردگار پھیرا پائیندا۔ وسنہارا جلا تھلا، سمندا ساگر ڈونگھی کندر پھول پھلائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ ورلے پھڑائے پلا، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ سچ سندیس نر نریش ایکو گھلا، اکھڑ وکھڑ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنگت دوار اک وسائیندا۔ سنگت دوارا اچ اگم، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، تارا منڈل نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی چھپری نہ کوئی چھن، چار دیوار نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی کن، نہ کوئی کھانی بانی کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی تت نہ کوئی تن، من مت بڈھ نہ وکھائیا۔ نہ کوئی رائے دھرم دیوے ڈن، چتر گپت نہ حساب لگائیا۔ نہ کوئی کال دیوے بہن، لاڑی مؤت نہ کوئی پرنائیا۔ مہاکال سیوا کر کہے دھن دھن، ہر سنگت تیری وڈ وڈیائیا۔ جنہاں ہر کا ناؤں سُنیا آتر آتم کن، دوئے سرون سار نہ رائیا۔ کوڑی کِریا ٹھیکر دتا بہن، بھانڈا بہرم ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت تیری لوڑے سچ سرنائیا۔ سَتگر پُورا ہر سنگت سرن، سرن سنگت آپ جنائیندا۔ نیتر کھولے ہرن بہرن، نیج نین پردہ لاپندا۔ نانا توڑ مرن ڈرن، چرن

کول جوڑ جڑائیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ترنی ترن، تارنہارا کھیل کرائیندا۔ ناتا توڑ ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اوچاں نیچاں ایکا
 گھر جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت ناتا آپ بنائیندا۔ ہر سنگت ناتا سرب سکھونت، گھر ساچے وجے
 ودھائیا۔ گرمکھ سخی ستگر پورا ملے کنت، گرہ مندر خوشی منائیا۔ اکو ناؤں اکو یزکار اکو منت، اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت لیکھا دیوے ڈھردرگاپیا۔ ہر سنگت لیکھا ڈھر درگاہ، ڈھردرگاپی آپ چکائیندا۔ نرگن سرگن بن
 ملاح، گر شبدی پھیرا پائیندا۔ ستگر شبد شہنشاہ، دو جہاناں حکم منائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سیوا لا، پنج تت مان وڈیائیندا۔
 اتم سب نوں کرے سواہ، تن خاکی نظر کھئے نہ آئیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر ستگر سچا اک اکھوا، سچکھنڈ نواسی کھیل کرائیندا۔ کلجگ
 اتم پھیرا پا، نام ڈنکا اک وجائیندا۔ جن بھگتاں سوئی سرتی دئے جگا، ناد تورت آپ سنائیندا۔ اکال مورتی روپ وکھا، مایا ممتا موہ
 مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت سنگ نبھائیندا۔ ہر سنگت تیرا ساچا میت، متر پیارا ہر اکھوائیا۔
 ستجگ چلائے ساچی ریت، چار ورن دئے سرنائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، شودوالا مٹھ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ اکو اشٹ ہست کیت، پُرکھ
 اکال نظری آئیا۔ کھیل کرائے صاحب انڈیٹھ، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ آد جگادی رہے اتیت، ترے گن انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت لہنا دئے چکائیا۔ ہر سنگت لیکھا پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دیا کھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ
 ایلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی میل ملائیندا۔ اندر وڑ کے جانے متگت، گھر گمبھیر کھیل کرائیندا۔ نام بیچے ساچے وت، پت ڈالی پُھل
 مہکائیندا۔ میل ملائے کھلاپت، کول نین انگ لگائیندا۔ آنت بھگونت گرمکھ سنت سچکھنڈ دوارے جائن وس، دوچا سنگ نہ کھئے
 رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت دیوے آتم
 دان، پرما تم کرے آنت کلیان، برہم پاربرہم اپنے وچ سمائیندا۔

سنت سادھ منگن بھکھ، پرہہ آکے جھولی ڈاہیا۔ سپس نوائن مَن رکھ، چرن کول دھیان لگائیا۔ کر کِریا جس دیوے اپنا حص، اک کینکا نام جھولی پائیا۔ اوہ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر مارن دھابی پٹ پٹ، اپنا آپ گوائیا۔ من واسنا ویکھن چت، سرتی شبد دھیان لگائیا۔ ستگر پورا کر کِریا جے دیوے لکھ، لیکھا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے نام ور، سو بھکاری شنگار کھئے نہ لائیا۔ سادھ سنت دھوڑی رمائن خاک، بھسم تن ہنڈھائیا۔ گپھا اندر وڑ وڑ رہے جھاک، جھاکي نظر کھئے نہ آئیا۔ مندران اندر بیٹھے کر کے بند تاک، بند تاکی نہ کھئے کھلائیا۔ جس جن ستگر پورا کر کِریا بنائے اپنا ساک، جھاتی آتم پر ماتم پائیا۔ تس دیوے تن نجات، نج لیکھا اک وکھائیا۔ سو سادھ سنت رسنا جہوا پرہہ دی صفت صلاحی گائن بات، تن شنگار نہ کھئے لگائیا۔ جگ چوکرئی سادھ سنت، کوئن کوٹ دھیان لگائیندا۔ جگ چوکرئی منیا منت، منتر نام سرب درڑائیندا۔ کر کِریا جس نوں میلے ہر جو کنت، سو سگھڑ سوانی گل لگائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، نون سو اکھڑ اک سمجھائیندا۔ ہر کا بھیو نہ پائے کوئی پنڈت، چوڈاں وِديا ہتھ نہ آئیندا۔ سو سادھ سنت دیوے جوڑ پرہہ آگے کرے منت، ہار شنگار نہ کھئے لگائیندا۔ جو سادھ سنت کرے ارداس، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ اٹھ پھر رکھ پیاس، پرہہ ملن دی تانگھ جنائیا۔ جس کِریا کر بنائے اپنا داس، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، پون پوناں ویکھ وکھائیا۔ مائس جنم کرے راس، منکھ دیوے آپ وڈیائیا۔ سو سادھ سنت پرہہ دواویوں خالی جھولی ڈاہ منگے دات، ہار شنگار نہ کھئے لگائیا۔ جو سادھ سنت کرے عرض، آرزو اکو اک رکھائیندا۔ گوہند ڈھولا گائے بن تال طرز، آتم پر ماتم دھیان لگائیندا۔ ستگر پورا اپنا کرے حق فرض، حقیقت دئے جنائیا۔ ناتا توڑ عرش فرش، کایا کرہ دئے وکھائیا۔ آب حیات میگھ برس، حرص ہوس دئے مٹائیا۔ دین دیال کر ترس، اگنی تت دئے بچھائیا۔ سو سادھ سنت پرہہ سرنائی ڈگے نڈھڑک، لوک لاج نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہار شنگار ہتھ نہ کیسے رکھائیا۔ سادھ سنت کوئن کوٹ، جگا جگنتر مان دوائیندا۔ آپے ویکھے آلیوں ڈگے بوٹ، کر کِریا گود بہائیندا۔ تھی تھی نرمل جوت، پرکاش پرکاش نال ملائیندا۔ اکو شبد دے کے کہے بہت، بہڑی حال نہ کھئے سنائیندا۔ سو سنت جس دا نکلیا اندروں کھوٹ، پرہہ چرناں ڈھیہہ ڈھیہہ شکر منائیندا۔ لیکھا جانے اوت پوت، سادھو ہار شنگار نہ کھئے وڈیائیندا۔ ہار

شِنگار نہ کیسے ہتھ، سادھ سنت رہے کُرائیا۔ اِکو اِک پُکھ سمرتھ، شہنشاہ شاہ سچا پاتشاہیا۔ سچکھنڈ دوارے تاج سیس لئے رکھ، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ جُگا جُگنتر گُر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاؤن جس، سو ہار شِنگار آپ لگائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیس سُرپت اِنڈ لکھ چوراسی جس دے وس، چرن کول دھیان لگائیا۔ بودھ اکادھ مہا اکتھ، شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن آنت نہ پائیا۔ سو صاحب سلطان وڈ مہربان سدا انڈٹھ، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگادی ایکا ہر، سچ شِنگار آپ کرائیا۔ سچ شِنگار کرے بھگوان، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ سب نوں دیونہارا دان، داتا دانی آپ اکھوائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، سچ سنڈیسہ نر نریشا زمیں اسماناں آپ سُنائیندا۔ سو جانے جس آنتر پیکھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیدا، کھیل اولڑی آپ سمجھائیندا۔ آپے جانے اپنا لیکھا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ سیس تاج جگدیش آدیسا، ہار شِنگار نر نرنکار اِکو اِک لگائیندا۔

★ ۲۴ مگھ ۲۰۱۹ پکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتوال ضلع گرداس پُری ★

داتا دانی دیاوان، سِری بھگوان اِک اکھوائیندا۔ بھگتاں بھگتی دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ جُگ چوکڑی سچ نشان، نرگن سرگن مات جھلائیندا۔ کلجگ اتم کھیل مہان، پُکھ ابناسی ویس وٹائیندا۔ گُرمکھ ویکھے چتر سُجان، ہرجن میل ملائیندا۔ آتم پرماٹم دے گیان، بھيو ابھید کھلائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، نام رنگن اِک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان سچا سنگ، سدا سدا رکھائیا۔ جُگ چوکڑی دیوے اند، اند اند وڈیائیا۔ مانس جنم نہ بھوئے بھنگ، جس سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ننکی ہون نہ دیوے کنڈ، سمرتھ بے پرواہیا۔ گیت سہاگی سُنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اِک جنائیا۔ جگت وکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھڑگ کھنڈا نام اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا تھائیا۔ ہرجن لیکھا اگم اتھاہ، ہر ستگر آپ چُکائیندا۔ نرگن سرگن بن ملاح، جُگ جُگ بیڑا مات چلائیندا۔ نام ندھانا دئے صلاح، ساچی سکھیا اِک سمجھائیندا۔ آتم پرماٹم بھيو کھلا، دُئی دویتی پردہ لاپندا۔ امرت جام سچ پیا، سروور اِکو اِک نھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہرجن میلا ایکا ایک، ایکنکار آپ ملائیا۔ ایتھے اوتھے ساچی ٹیک، سمرتھ
 پُکھ وڈیائیا۔ کایا بُدھی کرے بییک، وویکی روپ وکھائیا۔ مایا آگنی تت نہ لائے سیک، ترے گن پوہ نہ سکے رائیا۔ نردھن سردھن کرے
 ہیت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ سہج سُبھاؤ میلا گر، گر ستگر آپ
 ملائیندا۔ لیکھا جانے لیکھا دُھر، دُھر مستک کھوج کھجائیندا۔ آد آت جگا جگت پُکھ ابناسی جائے بہڑ، بہگت بہگوت آپ اٹھائیندا۔
 شبد آگنی چڑھ گھوڑ، دو جہاناں آپ دوڑائیندا۔ درگاہ ساچی لاوے سچا پوڑ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ ویکھنہارا مٹھا کوڑ، لکھ
 چوراسی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ ہرجن جاگے وڈ وڈ بھاگ، وڈبھاگی دیا
 کھائیا۔ دیپک جوتی جگے چراغ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ ہنس بُدھی نہ ہونے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ جگت ترسنا وچوں کاڈھ، بخشے
 سرن سچی سرنائیا۔ آنتر آنتر کرے لاڈ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا دئے چکائیا۔ ہرجن لیکھا سدا الیکھ،
 لکھت وچ نہ آئیندا۔ جس دے پچھے پُکھ ابناسی دھرے بھیکھ، لوک مات ویس وٹائیندا۔ پورب جنم دی میٹے ریکھ، ریکھا اپنی پھر
 بدلائیندا۔ ویکھنہارا کایا کھیت، گرہ مندر پھول پھلائیندا۔ ڈونگھی گندر جانے بہیت، پردہ آپ چکائیندا۔ سدا سہیلا کرے ہیت، نت
 نوٹ ویکھ وکھائیندا۔ برہم پاربرہم کھیلے کھید، گھر گھر وچ ساچی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا
 بیو جنائیندا۔ ہرجن ہر جو کھولے بہیو، پردہ آپ اٹھائیا۔ درس دکھائے وڈ دیوی دیو، دیوت سرُ سپس جھکائیا۔ لیکھا جانے دُھر دی
 سیو، پھل اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا آگم اتھاپیا۔ آگم اتھاپو ہر ہر میلا، ہر ملنی آپ
 کرائیندا۔ کھیلے کھیل گرؤ گر چیلا، چیلا گر ویکھ وکھائیندا۔ ست سوامی سجن سہیلا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ وسنہارا سدا نویلا، نیج
 گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، آون جاون پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچا پار
 کرائیندا۔ ہرجن اترے پار، پار اتارا آپ کرائیا۔ کِریا کر ہر زرنکار، زرنگن جوت کرے رُشنائیا۔ شبد اناد سچی دُھنکار، دُھن آتمک راگ
 سُنائیا۔ ساچی سخیاں منگلچار، گیت گوبند الاٹیا۔ گرہ مندر جوت اُجیار، نورو نور نور رُشنائیا۔ میل ملاوا کنت بہتار، جگت وچھوڑا

دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُمکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ گرُمکھ چاڑھے رنگ چلُول، چہن چکر نہ کھئے بنائیندا۔ آد جُگاد نہ جائے بھُول، اُبھل کھیل کرائیندا۔ پُورب جنم چُکائے مُول، پچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ پریم ویراگ برسے بھُول، برکھا اکو نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیائیندا۔ ہرجن سچ سچ وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ گھر مندر وجے ودھائی، سوہاؤنت سوہا پائیندا۔ سُرَت شبد بھئے گرُمائی، گرُم گرُمیٹا اکو نظری آئیندا۔ سوہرے پیئے رنگ وکھائی، رنگن اپنے نام چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچا آپ ملائیندا۔ ہرجن ملیا اندرے اندر، گھر گھر میل ملایا۔ بجر کپائی تٹا جندر، پردہ دویتی آپ اٹھایا۔ بھاگ لگائے اندھیری کندر، نرگن نور جوت رُشنایا۔ من واسنا مارے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھایا۔ ہرجن ویکھے اپنے نین، نین مُدھاری دیا کھائیندا۔ رسنا کھئے نہ سکے کہن، کہہ کہہ آنت کھئے نہ پائیندا۔ آد جُگاد چُکائے لہن دین، جُگ جُگ اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا گھر وکھائیندا۔ ہرجن ویکھ ہر کا گھر، گھر گھر وچ کرے رُشنایا۔ آد جُگاد چُکائے بھے ڈر، بھیانک رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ کِرپال کِرپا دیوے کر، دِیال دِیا کھائیا۔ کال نہ آگے سکے کھڑ، بیٹھا مُکھ بھوئیا۔ مہاکال منگے در، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ ابناسی کرتا سب نوں دیونہارا ور، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ ہرجن وچوں لئے پھڑ، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، محل اٹل کرے رُشنایا۔ درس دیکھائے آگے کھڑ، پردہ اوہلا نہ کھئے جنائیا۔ سوہنگ اکھڑ جو جن رہے پڑھ، پڑھیا سُنیا لیکھے لائیا۔ ہرجن ہر ہر وسن اکو گھر، گھر مندر سوہا پائیا۔ کلجگ اتم کھیل کر، نہکلنک ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لہنا دئے چُکائیا۔ ہرجن تیرا چُکے لہنا، پُورب ویکھ وکھائیندا۔ ست سرُپی بستر گہنا، تن بھوشن اک جنائیندا۔ ستگر پورے مننا کہنا، بھل کدے نہ جائیندا۔ سرن سرنائی ساچی بہنا، غریب نایاں دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی کھائے ڈائنا، لاڑی مؤت رنگ چڑھائیندا۔ کوڑی کِرپا کوڑے وہن وہنا، آگے ہو نہ کھئے بچائیندا۔ پرہہ کا بھانا سب نے سہنا، سر اُپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان گھر ساچے بہنا، جس گھر دُوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کیتی کرنی ضرور چُکائے لہنا، بن دیتیاں اپنا مُکھ نہ گرُمکھاں وکھائیندا۔

جناں چر نہ دینا دتا، دو جہان نہ کھئے وڈیائیا۔ آنت کوئی نہ نکلے سٹا، ساچا راہ نہ کھئے دکھایا۔ حضور ضرور وانگ منصور کرے پتا، فضول گل نہ کھئے سنایا۔ دئی دویتی اپنے وچ چھپائے سب دا پتا، ہنکار وکار اپنی جھولی پائیا۔ گرمکھ پیار کرے مٹھا، مٹھت اپنا رنگ چڑھایا۔ پچھلا دیوے حصہ اندٹھا، جگت نیتر نظر نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس بھگوان دا گاؤندے رہے قصہ، قسمت اپنی اُس دے ہتھ پھڑایا۔ سو دین دیاں ٹھاکر کریال جن بھگتاں وسے اکو چتا، چت اپنا روپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دے دے اپنا شکر منایا۔ اپنی دیوے وسے نام، سو نام جو لکھن پڑھن وچ نہ آیا۔ جس نام دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ہوئی غلام، مان ابھان سرب مٹایا۔ جس دا صفت صلاحی پیر پیغمبر امام، نوری جلوہ دسدے گئے نشان، نشانہ حق نہ کھئے جنایا۔ سو نام ندھان جن بھگتاں پیائے امرت جام، کایا جامہ دئے بدلائیا۔ جس نون حُکمے اندر جنگلاں وچ لبھدا پھریا رام، رام اپنا مُکھ چھپایا۔ سو صاحب دیوے پیغام، جس دا پرا پستی مدھم بیکھری چارے بانی سار نہ پائیا۔ جس دی سادھ سنت بھگت بھگونت صوفی کردے رہے کلام، سو کلمے وچ کدے نہ آیا۔ جس دا حُکمے اندر سرب نظام، سو نام اکو حُکم منایا۔ کلجگ اتھ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دینا دیوے بن دتیاں اپنی اکھ نہ سکے اٹھایا۔ بن دتیاں شرمائے اکھ، گر نیتر نہ اُپر اٹھایا۔ جنان چر درس نہ دیوے پرتکھ، ستگر مات نہ کھئے اکھوائیندا۔ جنان چر دو جہان نہ لئے رکھ، رکھنہارا آپ اکھوائیندا۔ جنان چر اپنے اندر نہ لوے ڈھک، سوچھ سروپی پردہ پائیندا۔ ستگر لوک لاج وچ کدے نہ کٹاوے اپنا نک، نیکل سب نون نام پائیندا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، آگے ادھار نہ کھئے رکھاییندا۔ جس نون مارگ دتا دس، تِس پھڑ باہوں اُپر چڑھاییندا۔ مالا منکا کوئی گرمکھ نہ لئے رٹ، رٹا سب دا آپ مُکھاییندا۔ مہربان مہر نظر نال نرمل جوت کرے پرگٹ، پرگٹ اپنا روپ دکھاییندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ رہے نٹھ، بن پاندھی پندھ نہ کھئے مُکھاییندا۔ کوٹن کوٹ اندر وڑ وڑ واسطے رہے گھت، وستو جھولی نہ کیسے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگا جگتتر بن بھگتاں بھو نہ کیسے سمجھاییندا۔ گرسکھ کہے پرہ دیویں کی، تیرے ہتھ کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں رکھاں نیہ، ستجگ ساچا راہ چلائی۔ گرسکھ کہے لیکھ لگے ساڈھ

تِن ہتھ سپن، رَوَداس چمیار ملے وڈیائیا۔ سَتگر کہے میں امرت برساں مینہ، رُت بسنتی اک وکھائیا۔ گرسکھ کہے کی نرمل کریں جی،
 دُرمت مَیل دھوائیا۔ سَتگر کہے گرسکھ اک جام پیالہ پی، جس پیتیاں اینھے اوتھے سُدھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، ہرجن اپنا کھیل کرائیا۔ بھگت کہے پرہے تُوں بڑا جھوٹھا، تیرا آنت کیسے نہ پایا۔ شاہ سُلطاناں ہتھ پھڑائیں خالی ٹھوٹھا، در در دھکا
 لایا۔ جُگ چوکڑی سب توں رہوں روٹھا، انگیکار نہ کیسے کرایا۔ ٹھوکر ماریں چارے کوٹا، دہ دشا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پنج
 تت کایا دے جھوٹا، اتم پھیر خاک ملایا۔ نام بیچ منتر سچا بوٹا، نرگن سرگن راہ چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر،
 اک دس ساچا ور، کس بدھ اپنا کھیل وکھایا۔ پُرکھ ابناسی کہے بھگت میت، سچ سچ درڑائیا۔ میرا کھیل سدا انڈیٹھ، گر اوتار پیر پیغمبر
 وشن برہما شو بھیو نہ رائیا۔ جوں بہاوے تُوں چلاواں اپنی ریت، ریتیاں اک اکھوائیا۔ جگت ناتا شودوالا مٹھ مندر مسیت، اٹاں پتھر
 جوڑ جڑائیا۔ اس دے اندر سب تُوں ربیا گھسیٹ، لکویں کھیل نہ کیسے سمجھائیا۔ جس پایا تِس آنتر بیٹھ اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ
 چڑھایا۔ کلجگ اتم دسی سچ پریت، پریتی اکو اک سمجھایا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا گیت، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کَریا کر، بھگت بھگوت وکھائے اکو گھر، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ حق جان نہ کہے بے آنت، آنت حق وچ آئیا۔ گر اوتار بن ناری
 ملدے رہے کنت، چرن دھیان لگائیا۔ دیئے جوڑ کردے رہے منت، بے پرواہ بے آنت تیری وڈیائیا۔ اُپر چڑھ کے ویکھن دی کیسے نہ پئی
 پمت، اپنا بل نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، حق اکو اک نور ظہور، جلوہ آپ خدائیا۔ دُدھ لسی نہ کوئی
 پانی، کھان پین وچ پاتشاہ کدے نہ آئیا۔ جس بنائی چار کھانی، اندج جیرج اتبھج سینج ونڈ ونڈائیا۔ سو پاتشاہ اکو کھاوے پیوے پریم پیار
 بن شبد گر ہانی، دوجی وست نیڑ کھئے نہ آئیا۔ کھانا پینا لیٹنا سونا جاگنا اٹھنا بہنا ایہہ کھیل پرانی، پنج تت ہیوئے گُرمائیا۔ جس جن سچے
 پاتشاہ دی جانی سچ نشانی، سو شہنشاہ سدا سد بھرپور رہیا سب ٹھائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ماجھا گوکہ کوئی نہ
 دُدھ، اپنا آپ کر کے بیٹھا سُدھ، بُرا چنگا چنگا مندا ماڑا اچھا بن وچھی وچھا، اپنا سیر اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔ جگت دُدھ رسن سواد آتم
 رس نہ کھئے وکھائیا۔

☆ ۲۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی نواں پنڈ ضلع گرداس پُر ☆

ہر اوٹ ستگر سرن، گر ملے وڈیائیا۔ نام چوٹ نیتر ہرن پھرن، ناد دھن شبد شنوایا۔ دین دیال ٹھاگر کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی لکھ چوراسی جانے جیون مرن، گیڑا گیڑے وچ رکھایا۔ جن بھگتاں مارگ دسے ترنی ترن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنایا۔ ہر بھرواسا ستگر میت، گر گر رنگ رنگائیندا۔ آتم پرما تم کھیل تماشا پارہم برہم ویکھے اتیت، سرتی شبدی ناچ نچائیندا۔ پنج تت کایا مندر اندر کھیل انڈیٹھ، کوری بھوری کاج رچائیندا۔ امرت سروور نجھہر جھرنا جھرائے اتیت، کول ناہی آپ چھپائیندا۔ جس جن بخشے سچ پریت، تس اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھے وکھائیندا۔ ہر جو آس ستگر میل، گر گر دیا کھایا۔ جنم جنم دی بھجے پیاس ناتا جڑے گر گر چیل، سجن سہیل اکو نظری آتیا۔ جگا جگنتر اچرج کرے ہر جو کھیل، بے آنت بے پرواہ بھو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنایا۔ اپنی کرنی ہر کرتار، آد جگاد کرائیندا۔ بھگت وچھل گرو گرو گرو، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لے اُبھار، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا ویس وٹائیندا۔ جگا جگنتر بھگتن میتا، سری بھگوان دیا کھایا۔ وکھائے دھام اک انڈیٹھا، انڈیٹھا پردہ لاپیا۔ ایک ناد سنائے شبد انادی لیکھا جانے اٹھاراں دھیائے کیتا، گیان دھیان نہ کھئے وڈیائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ٹھاندا سینتا، ترے گن اکن نہ لاکے راتیا۔ بھگت بھگوان سچ پریتا، نہ کوئی توڑے توڑے تھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلے اپنے گھر، نرگن سرگن سرگن نرگن ایک رنگ رنگائیا۔ نرگن ہر سرگن دین، دین اپنی دیا کھائیندا۔ نرگن سرگن کھیل جوں جل مین، جل مین اپنا بھو کھلائیندا۔ نرگن سرگن لیکھا لوک تین، ترے ترے اپنا بھو چکائیندا۔ نرگن سرگن آتم پرما تم لے چین، دئی دویتی پردہ لاپیندا۔ نرگن سرگن مارگ مہین، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ نرگن سرگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلے ساچے در، در دروازہ اک کھلائیندا۔ نرگن سرگن کھول دروازہ، بجر کپائی کندا لاپیا۔ شبد اگمی اکو واجا، انحد نادى ناد سنایا۔ سرتی شبدی ایک راگا، ایک تال وجایا۔ ایک کنت اک سہاگا، پت پریشور نظری آتیا۔ ایک

سويا ايڪا جاگا، ايڪا آلس نندرا دئے مٿائيا۔ ايڪا دھووے ڏرمت داغا، امرت سرورر اڪ نٿائيا۔ ايڪا ھنس بنائے کاگا، سرورر اڪ نٿائيا۔ اڪو بھوپ اڪو راجا، شهنشاھ اڪو نظري آيا۔ جوتي جوت سرورر ھير، آپ اپني ڪريا ڪر، جُگ چوڪري جن بھگتاں رچ رچ آپ کاگا، ڪرني ڪرنا آپ ڪرائيا۔ زرگن سرگن رچ رچ ڪاج، ڪرنا پُرڪھ ڪھيل ڪرائيندا۔ بھگت بھگوت شبد اگني مار آواز، ین رسنا جھوا سُنائيندا۔ سچ سچ دا سچ سماج، ساچي سڪھيا اڪ پڙھائيندا۔ ميل ملاوا موھن مادھو مادھ، مدھر دُھن راگ الايندا۔ دُور ڏراڏا دُھردرگاھي بھگت دوارے آئے بھاگ، زرگن سرگن ويس وٿائيندا۔ جنم ڪرم دي بُجھائے آگ، ترسنا بھڪھ مٿائيندا۔ جوتي جوت سرورر ھير، آپ اپني ڪريا ڪر، جُگ چوڪري ڪھيل ڪر، ھرجن ھربھگت بھگوت اپني رنگ رنگائيندا۔

★ ۲۴ مگھ ۲۰۱۹ ڪرمي ڪرم سينگھ دے گرھ نيا شالہ ضلع گرداس پُر ★

آتما اُٿھ جاگ، پرماٿما رھيا جڪائيا۔ ڪلجڪ ڪوڙي ڪريا دھو داغ، سوچھ سرورر وٿائيا۔ گھر اندھيرے جگه چراغ، زرگن جوت ھوئے رُشنائيا۔ سُرتي روپ نہ رپے کاگ، کاگوں ھنس روپ وٿائيا۔ لڪھ چوراسي لگي آگ، نو نو سرشٽ ھلڪائيا۔ ڪوڙي ڪريا بھريا جھاز، مايا مٿا دھگا لائيا۔ ڪيسے نہ اُچے ست ويراگ، سادھ سنت دين ڏھائيا۔ تيرتھ تٿاں اٿھسٿاں رپے بھاگ، آتم سرورر نہاؤن ڪھي نہ جائيا۔ ويڪھ ويڪھ خوشي مناؤن جگت ڪاج، برھم پاربرھم سگن نہ ڪھي منائيا۔ سُن سُن تھڪے سرون راگ، شبد انادي دُھن نہ ڪھي سُنائيا۔ آنتر آنتر ڪوئي نہ رکھي لاج، سر ھتھ نہ ڪھي ٿڪائيا۔ پڙھ پڙھ تھڪے ڪوئي نہ سُنائے شبد بودھ آگاڏھ، نش اکھ ڪرے پڙھائيا۔ ستگر پورا حاضر حضورا سدا سد ديويے اڪو داد، داتا داني ھير اڪھوائيا۔ ڪوڙي ڪريا وچون کاڏھ، آپ اپنا ميل ملائيا۔ ساچي سيجا ڪرے لاڏ، سُهنجني سيج اڪ سُهائيا۔ جوتي جوت سرورر ھير، آپ اپني ڪريا ڪر، پرماٿم آتم رھيا اُٿھائيا۔ آتم آتم اُٿھ، اُتر پورب پچھم دکھن ھير جنائيندا۔ دھ دشا پئي لُٽ، جگت اندھيرا چھائيندا۔ گر شبد نالون سارے گئے رُٿھ، ٻردے ھير نہ ڪھي وسائيندا۔ امرت جام نہ پيئے ڪھي گھٽ، گوبند رنگ نہ ڪھي چڙھائيندا۔ خالي بھانڏے نام وست نہيں ڪچھ، پنج تت ڪايا ماڻي ڪھيہ وڪھائيندا۔ دين ديال ٿھاڪر سوامي ستگر پورا آپے رھيا پُچھ، زرگن

نرگن آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پرما تم آپ ہلائیندا۔ آتم پرما تم دئے ہلا، حرص ہوس سرب مٹائیا۔ سچ
 سچ دسے اکو راہ، رہبر بنے نور خدائیا۔ پروردگار پردہ لاہ، مکھ نقاب دئے اٹھائیا۔ ساچا سجدہ دئے کرا، مقامے حق اک رُشنائیا۔ محبوب
 میلانے ملا، مل مل خوشی منائیا۔ سچ ثبوت دئے جنا، وصل اپنے گھر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پرما تم رہیا
 سمجھائیا۔ آتم پرما تم نیتر کھول، نیج نیتر آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کوڑی کرپا نو کھنڈ پرتمھی وجے ڈھول، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ آتم
 پرما تم کوئی نہ جائے مؤل، مل مل رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔ اٹا کرے نہ کوئی نابھ کول، امرت جھرنا نہ کھئے جھرائیندا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پکھنڈ
 دھرنی دھول، دھرت مان نہ کھئے پائیندا۔ آد جگادی نور اک اول، عالمین ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 سندیسہ اک سُنائیندا۔ سچ سندیسہ دیون یوگ، سو پُرکھ نرنجن آپ سُنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن میل ملانے ڈھر سنجوگ، درگاہ ساچی وجے
 ودھائیا۔ ایکنکارا بھاگ لگائے کایا کوٹ، اپ تیج وائے پرتمھی آکاش اندر کندر پھیرا پائیا۔ آد نرنجن کرے پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر
 چُکائیا۔ ابناسی کرتا کڈھے کھوٹ، کوڑی کرپا دئے مٹائیا۔ سری بھگوان آپے ہوئے موبت، مُحبّت اکو اک جنائیا۔ پاربرہم لیکھا جان لوک
 پرلوک، سچ سلوک رہیا سُنائیا۔ شبداگمّی اکو اوٹ، سچکھنڈ نواسی بھیو کھلائییا۔ تھر گھر کھیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، پرما تم آتم آتم پرما تم پردہ رہیا اٹھائیا۔ آتم پرما تم پردہ چُک، دین دیاں حکم منائیندا۔ پت پریشور ویکھ مکھ، کول نین سچ
 سینگھاسن سوہا پائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر نام پیالہ پیائے سدا مدہوش، خُماری اکو اک وکھائیندا۔ جس درشن نوں جگت نیتر رہے لوچ،
 نیناں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جیہڑا کیسے نہ آوے سوچ، سوچیار بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، آتم آنتر آپ اٹھائیندا۔ آتم اٹھ کھول اکھ، آخر آپ جنائیا۔ نرگن نور ویکھ پرتکھ، پاربرہم جوت رُشنائیا۔ سب نالوں ہو کے بیٹھا وکھ،
 وکھری دھار چلائییا۔ رسنا جہوا نہ سکے دس، بے آنت وڈ وڈیائییا۔ اکو دیوے سچا رس، نورس کم کیسے نہ آئییا۔ لکھ چوراسی کئے پھاس،
 مات گرہ نہ کھئے بھوائیا۔ جُگ جنم دی پوری کرے آس، نراسا روپ نہ کھئے جنائیا۔ لہنا دینا چُکائے پرتمھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاپیا۔
 سدا سہیلا اک اکیلا ایکنکارا ہر نرنکارا وسے پاس، سدا سوامی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ سچ سندیسہ نر نریش، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ کوڑی کریا مٹے ریکھ، کلجگ آنت رہن نہ پائیندا۔ لکھ چوراسی سُنجا ہونے کھیت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ کریا ندھان ستگر پورا جن بھگتاں دیوے آنتر بھیت، بودھ آگادھ سمجھائیندا۔ اتم ڈھے کلجگ کوڑی کریا کلر کندھ ریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پرما تم اکو اک جنائیا۔ پرما تم ویکھ پنج تت ناتا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھیرا پائیا۔ من مت بُدھ کرے ہاسہ، سچ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ آسا ترسنا کھیل تماشا، مایا متنا ناچ نچائیا۔ من واسنا وڈ بھرواسا، گرمت نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ سچ نہ پوجا پاٹھا، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ بجر کپاٹ نہ کیسے پاٹا، سرت شبد نہ کھئے ملائیا۔ چاروں کُنٹ آیا گھاٹا، کلجگ اپنا بل وکھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار چھڈ گئے ساتھا، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آگے کوئی نہ میٹے واٹا، جنم مرن نہ کھئے کٹائیا۔ کلجگ کھیل بازی گر ناٹا، ہر سوانگی سانگ رچائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو داتا، نام ندھان جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم پرما تم پرما تم میل ملائے سہج سُبھائیا۔ اتم پرما تم ہونے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ گھر ساچے سوہے گرو گر چیلا، چیلا گر آپ اکھوائیندا۔ جگ چوکری آپے جانے وقت ویلا، تھت وار نہ کیسے سمجھائیندا۔ بھگت بھگونت سجن شہیلا، نت نوت سنگ نبھائیندا۔ کلجگ اتم پھرے اکیلا، اکل کل دھاری ول چھل اپنی دھار جنائیندا۔ دو جہان ویکھے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیلا، سمنند ساگر پری لوء آکاش منڈل منڈپ کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، سوئی اتم ست پرما تم سچ سندیسہ دے آپ جگائیندا۔ ستگر پورا کرے پار، منجدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ کرے شنکار، گرسکھ پرناون کدے نہ آئیا۔ گر ستگر سچا اتم اپنی گود لئے اٹھال، نرگن سرگن ہونے سہائیا۔ درگاہ ساچی دئے بہال، تھر گھر اپنا چرن چھہائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے پرتپال، بن سیوک سیو کھائیا۔ چرن پرتیتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی گر بنیا دلال، سرتی شبد کرے کڑمائیا۔ مہر نال مٹے دکھ، درد رہن نہ پائیا۔ گھر وچ

آئے ساچا سُکھ، سُکھ دُکھ نال وٹائیا۔ اُجل کرے جگت مُکھ، مُکھڑا نام دھیائیا۔ لیکھے لگے مات گکھ، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چنتا سوگ روگ تن کلیش دئے گوائیا۔

★ ۲۴ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی سرُپ سینگھ دے گرہ منگو پُر ★

سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن حکمران، دُھر فرمانا آپ الائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا وڈ مہربان، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ سری بھگوان جھلئے سچ نیشان، سچ دوارے آپ جھلاییندا۔ پاربرہم پرہہ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول دکان، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیندا۔ محل اٹل نہ کھئے مکان، دیا باقی نہ کھئے رکھائیندا۔ اک اکلّا نوجوان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ الکھ آگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ بے پہچان، جلوہ نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی سو پُرکھ زرنجن، دُھر درباری آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن آپے بنے سچا سجن، ایکنکارا گنڈھ پوائیا۔ آد زرنجن ایکا نور دیوے ساچا انجن، اگیان اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ ابناسی کرتا درد دوکھ بھہ بہنجن، سری بھگوان آد جگاد بھوئے سہائیا۔ پاربرہم در گھر ساچے منائے اپنا سگن، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگن، بے آنت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے اکم، بھيو کھئے نہ پائیندا۔ اپنے آنتر آپے جم، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ اپنا بیڑا آپے بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ اپنا حکم آپے من، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ آپے جننی آپے جن، دائی دایا رُپ آپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی کھیل کرائیندا۔ درگاہ ساچی سچ محلہ، سو پُرکھ زرنجن آپ وسائیا۔ پروردگار اک اکلّا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ زرنجن دھار پھڑائے پلا، زرنجن زرنجن جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ شاہ بھوپ بن سیکدارا، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ دو جہاناں پاوے سارا، بھيو ابھید آپ جنائیندا۔ لیکھا جانے اپنی کرنی کارا، کرتا پُرکھ آپ اکھوائیندا

- آپے ونج آپ ونجارا، ہٹ اپنا آپ چلائیندا۔ آپے ویکھے وگسے ویکھنہارا، آپے نظر کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ دوار، ست ستوادی آپ کرائیا۔ ونڈے ونڈ اگم اپار، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جگ چوکڑی کھئے نہ پائے سار، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ کھلاییا۔ ساچا بھیو کھولے نرنکار، نرگن اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ تخت نواسی ہو اجیار، شاہو بھوپ حکم چلائیا۔ حکمے اندر اپنا آپ کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سنایا۔ در گھر میلا میل ملائے کنت بہتار، ناری نر رُپ وٹایا۔ پوت سپوتا جائے ست دُلا، شبدی ناؤں رکھایا۔ تھر گھر ساچا کھول کواڑ، گر شبد دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تھر گھر شبدی ست بہایا۔ شبدی ست چھوٹا بالا، تھر گھر ساچے آپ بہائیندا۔ آد پُرکھ پُرکھ گویالا، نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ چلے چلائے اولڑی چالا، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ اپنا مارگ کر سُکھالا، اپنی دھار آپ بنائیندا۔ جوتی نور نور اُجالا، شبدی شبد رُپ وٹائیندا۔ دویاں وچولا بن گویالا، آپ اپنا بھیو چُکائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچے دھرمسالہ، دھرم دوارا اک سہائیندا۔ تھر گھر کرے کھیل نرالا، نرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ درگاہ ساچی پروردگار، بے عیب نور خُدایا۔ مقالے حق سانجھا یار، لاشریک آسن لایا۔ دوسر نہ کھئے میت مُرار، رفیق نظر کھئے نہ آئیا۔ کرے کھیل اگم اپار، بے آنت بے آنت اپنی دھار چلائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھول کواڑ، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ ست دُلا آپ اٹھال، سچ سندیسہ دئے سنایا۔ اٹھ میرے لاڈلے لال، ہر لال لائے جگایا۔ تیری کران سدا پرتپال، سر تیرے ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی ست رہیا سمجھایا۔ شبد ست کر نمسکار، پرہہ آگے سپس جھکائیندا۔ تُوں صاحب سچا داتار، ہوں بالک تیرا آنت کھئے نہ پائیندا۔ تُوں وسیں سچکھنڈ دھام نیار، میں تھر گھر تیرے چرناں ڈیرہ لائیندا۔ میں دھوڑی منگان خاک چھار، مستک ٹکا اک رمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، پارہرم پرہہ آپ جنائیندا۔ ست دُلا رے ساچے میت، ہر متر پیارا آپ جنایا۔ تیری چلاواں ساچی ریت، ریتوان آپ اکھوایا۔ کران کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر

سندیسہ اک سمجھائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے آپ، گھر اپنے حُکم منائیندا۔ سُت شبد تیرا مائی باپ، پُرکھ اکال اِکو نظری آئیندا۔ سچ سندیسہ سُن لے جاپ، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیندا۔ اندر باہر گُپت ظاہر سچکھنڈ دوارے تھر گھر ونجارے نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے وکھائیندا۔ چرن کول تیرا ساچا ڈیرہ، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ تھر گھر وسدا رہے کھیڑا، گرہ مندر آپ سہائیندا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر اتم کرے حق نبیڑا، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا سِری بھگوان، آد آد آپ جنائیا۔ شبدی سُت بال انجان، انجانی بُدھ دئے وڈیائیا۔ چرن کول بخشے اک دھیان، دُوچی اوٹ نہ کھئے سرنائیا۔ تیرے اندر میرا مکان، میرا مکان تیرا گھر نظری آئیا۔ نرمل دیپ جوت جگے مہان، سُوْرچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ صاحب سَتگر اِکو کاہن، دُوچا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ درگاہ ساچی سچ نشان، سَت پُرکھ نرنجن اک وکھائیا۔ تخت نواسی مہربان، سیس جگدیش ایکا تاج سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو رہیا کھلائییا۔ سُت کہے سُن میرے داتے، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ تھر گھر بجھے سچے ناتے، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑائیا۔ تیری گاواں اِکو گاتھے، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ ٹھاگر سوامی پُرکھ سمراتھے، مہربان تیری منگان اک سرنائیا۔ جُگ چوگرئی میرے پورے کر کے گھاٹے، توٹ کھئے رہن نہ پائیا۔ سدا سدا میرے وسیں ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہربان ہر داتار، دیاوان دیا کمائیندا۔ شبد سُت دے پیار، مان تان اک رکھائیندا۔ تیرا وکھائے سچ نشان، وشن برہما شو تیری انس بنائیندا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچم ناتا جوڑ جُڑائیندا۔ لکھ چوراسی کھول دکان، انڈج جیرج اُتبھج سینج چارے کھانی بندھن پائیندا۔ چارے بانی بول کلیان، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری جھولی پاواں دان، پنچ تت کایا چولا بھاگ لگائیندا۔ آتم پرما تم دے گیان، بودھ اگادھا راگ سُنائیندا۔ پاربرہم کر پھچان، دُئی دُویتی پردہ لاپندا۔ شبد سُت تیرا سچ مکان، گھر گھر اندر آپ بنائیندا۔ ناد دُھن سچئی دُھنکان، انراگی راگ سُنائیندا۔ امرت رس پین کھان، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ نرمل جوتی کر پروان، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ جُگ چوگرئی کھیل مہان، سَتجگ تریتا دواپر نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ

جنائیندا۔ سُت دُلا رے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ سِری بھگوان ملیا سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جُگ چوکڑی دیوے سچ صلاح، مارگ دھندے آپے لائیا۔ ناؤں نرنکارا دئے سمجھا، نِش اکھَر کر پڑھائیا۔ اکھَر اکھَر رُوپ وٹا، لیکھا لیکھت دئے سمجھائیا۔ وِشن برہما شولئے جگا، جیون جُگت اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ ابناسی پیا ہس، سوہنگ ہنسا رُوپ وٹائیندا۔ تیرا میرا اک رس، دُو جا رس نہ کھئے وٹائیندا۔ تیرا میرا کھیل اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے گائیندا۔ تیرا میرا اکو رتھ، جُگ وِس وٹائیندا۔ تیرا میرا پُو جا پاٹھ، منتر اِکو نام دِرڑائیندا۔ تیرا میرا تیرتھ تاٹ، چرن سروور اک نُهائیندا۔ تیرا میرا کھیل تماش، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں رنگ چڑھائیندا۔ تیرا میرا بھوگ بلاس، لکھ چوراسی آتم سیجا سیج سُهجنی اک ہنڈھائیندا۔ تیرا میرا کھیل منڈل راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پائیندا۔ ساچی وست شبدی سُت، آد اپنی جھولی پائیا۔ سیس نوا ابناسی اچت، ڈھپہ پیا سرنائیا۔ جُگ چوکڑی موئے رُت، وِشن برہما شو سیو کھائیا۔ بھاگ لگائے ترے گُن مایا پنج تت کایا بُت، من مت بُدھ انگ لگائیا۔ سرگن اندر نرگن اُٹھ، نراکار کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ کھائیا۔ ساچی کار کراں جگ، ہر شبدی اکھ سُنائیندا۔ سرن سرنائی تیری گیا لگ، دُو جی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ لکھ چوراسی واسا رکھاں اُپر شاہ رگ، نو دوارے جگت واسنا پھرائیندا۔ ترے گُن پوہ نہ سکے اگ، اگنی تت نہ کھئے جنائیندا۔ نت نوٹ تیرا کراں حج، حُجرہ اِکو نظری آئیندا۔ شبد اگنی تال جائے وِج، بن تند ستار پلائیندا۔ کون ویلا ہر جو پردہ لئے کج، دھئے جوڑ منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ سُن سُت میرے ساچے لال، ہر تیرے وڈ وڈیائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی چلاں تیرے نال نال، سرگن نرگن کھیل کرائیا۔ حُکمے اندر تیئی اوتار، سیوا سچ سچ لگائیا۔ حُکمے اندر بھگت اٹھار، اٹھ دس دئے وڈیائیا۔ حُکمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد یار، یاری یاراں نال رکھائیا۔ حُکمے اندر نانک گوبند دھار، شبدی شبد رنگ چڑھائیا۔ جُگ چوکڑی تھر رہے نہ وِچ سنسار، آوے جاوے واہو داہیا۔ وید پُران شاستر سِمرت لیکھا لیکھت لیکھ مہان، گیتا گیان نال ملائیا۔ انجیل فُرانا دے دے دان، حدیث تیس بتیس پڑھائیا۔ کھانی بانی

دُھر نشان، نام نشانہ اِکو لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ سارے منگن اِکو دان، پرہ اِکے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہو سِری بھگوان، تُدھ بن سار کھئے نہ پائیا۔ سٹ شبد کر دھیان، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی اپنا راہ جنائیا۔ شبدی سٹ سچ جنائی، جانہارا آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کرے کھیل بے پرواہی، پردہ نشیں اپنا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ لوک مات آئے چائیں چائیا۔ جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ نانک گوبند آسا پور کرائی، ترشنا سب دی اپنے وچ چُھپائیندا۔ محمد احمد رہیا دھیان لگائی، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاپیندا۔ عیسیٰ کہے میرا خُداوند سچا ماہی، پتا اِکو نظری آئیندا۔ موسیٰ رووے مارے دھابیں، نیتز نیناں نیر وٹائیندا۔ وید ویاسا لیکھا لیکھ لیکھ گیا سمجھائی، پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پریت پھیرا پائیندا۔ آد جگاد جگا جگتر سد چلے اپنی سچ رضائی، حُکے وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگتاں پھڑے سِری بھگوان بانہی، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ سنتاں دیوے ساچا تھائیں، چرن کول اِک جنائیندا۔ گرمکھاں رکھے ٹھنڈیاں چھائیں، اگنی تت نہ کدے وکھائیندا۔ گرسکھاں بنے پتا مائی، بال انجانے گود بہائیندا۔ ویکھنہارا تھاور تھائیں، اُتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ سٹ شبد دوئے جوڑ سیس، چرناں اُپر ٹکائیا۔ تیرا کھیل ہر جگدیش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر سرگن روپ پیسن لینا پیس، جیون جگتی چکی مات چلائی۔ دین مذہب ذات پات کلمہ نبی بنا رفیق، لیکھا لیکھ لیکھ دین جنائیا۔ تیرا نشانہ اِکو اِک ٹھیک، ہر تھاکر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جس ویلے میلا لئیں ملائی۔ شبد سٹ تیرا چُکے لہنا، کلجگ اتم آپ چُکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پھڑ وکھائے ساچے نیناں، نین نین نال ملائی۔ ذات پات دین مذہب کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھپنا، آنت رہن نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِک دوارے رل کے بہنا، پُرکھ اکال اِکو اِشٹ وکھائیا۔ گوبند مننا پئے سب نوں کہنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہر کا بہانا سرتے سہنا، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھپنا، گھر گھر ڈنک وجائیا۔ انجیل قرآن اِک دو جے دے نال کھپنا، شاستر سمرت کرن لڑائیا۔ گرمکھ ورا لوک مات رہنا، جو ہر چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی سٹ دیوے ور، تیرے گھر وچے ودھائیا۔ شبد سٹ تیرا وچے ڈنک، ڈنکا تیرے ہتھ پھڑھائیا۔ ایکا مان وکھائے راؤرنک، اوچ نیچ

نہ کھئے جنائیا۔ آتم پر ماتم جوتی شبدی لائے تنک، رسنا جہوا راگ نہ کھئے سنائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے آپ بھوائے من کا منک، من واسنا دئے کھپائیا۔ گرسکھ ملائے جوں جن جنک، جن جنی لیکھے لائیا۔ لیکھا جانے واسی پُری گھنک، نہکلنک وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، شبد سُت دیوے ور، پتا پوت ربیا سمجھائیا۔ پوت کہے میں تیرا پُت، تیری اوٹ رکھائیا۔ کون ویلا میری سار لئیں پُچھ، پچھوتاوا رہے نہ رائیا۔ میرے ہتھ نہیں کُچھ، خالی ہتھ ربیا وکھائیا۔ چرن کول سیس ربیا جھک، ملے سچ سرنائیا۔ پُکھ اکال کہے میں تیری دھاروں پَواں اُٹھ، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ مہربان ہو کے جاواں تُٹھ، ائمٹری دات ورتائیا۔ لوک مات سہاواں تیری رُت، نو نو خوشی منائیا۔ پوجا رہے نہ پنج تت کایا بُت، شبدی گر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ سری بھگوان وڈ مہربان، اکو اک جنائیا۔

۳۰

★ ۲۵ مگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ ہر نام پُرا ★

سری بھگوان تیرا حُکم ست، شبد سُت سیس جھکائیا۔ دو جہاناں دے اکو مت، سرِشٹ سبائی سچ پڑھائیا۔ بھاگ لگا ساچے تت، تت تت نال ملائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتی رت دے سکائیا۔ اک سنا ساچی گاتھ، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ پاربرہم برہم وسے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ ایتھے اوتھے چلائے سچا راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ گراوتار پیر پیغمبر تیرے داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل تیری وڈیائیا۔ وشن برہما شو بیٹھے تیری آس، نیتز نین نین اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹائیا۔ پروردگار تیرا سچ پرکاش، جلوہ نور نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، شبدی گر سیس نوایا۔ شبدی گر منگے منگ، پرہے آگے سیس جھکائیندا۔ تخت نواسی سورے سرنگ، تیرا دُھر فرمانا موہے بھائیندا۔ نام اگتی وجے مردنگ، تار ستار نہ کھئے بلائیندا۔ لیکھا جان جیرج انڈ، اُتُبھج سیتج بھيو چُکائیندا۔ کلجگ میٹ بھیکھ پکھنڈ، چاروں کُنٹ

۳۰

اندھیرا چھائیندا۔ ذات پات ورن برن کوڑی ونڈ، آتم پر ماتم گھٹ گھٹ کھیل کرائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی ایکا چھند، اکھر وکھر موہے بھائیندا۔ بیج گھر دینا سچ انند، انند اند وچ رکھائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، دوئے جوڑ منگ منگائیندا۔ لکھ چوراسی پئے ٹھنڈ، ترے گن اگنی تت بھائیندا۔ پنج تت کایا چولی رنگ، تھہ بن اور نہ کھئے رنگائیندا۔ اندر باہر وس سنگ، اکو اوٹ تکائیندا۔ تھہ بن جیو جنت ہونے ننگ، پردہ نام نہ کھئے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبدی ست در تیرے جھولی ڈائیندا۔ خالی جھولی دے بہر، کلجگ اتم آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے ور، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ نرہو چکا بھہ ڈر، بھیانک روپ رہے نہ رائیا۔ ساچا گھاڑن لینا گھڑ، گگن منڈل تیری وڈیائیا۔ گھٹ گھٹ اندر ویکھنا چڑھ، گھر گھر گنڈا لاپیا۔ سرتی شبدی میل ملاؤنا ساچے در، در دروازہ اک گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ در تیرے اک اکھ، اکھ اگوچر منگ منگائیندا۔ نرگن روپ ہو پرتکھ، جلوہ تیرا موہے بھائیندا۔ کلجگ اتم پت لینی رکھ، تیرے چرن دھیان لگائیندا۔ گر اوتار مارگ دئے دس، پیر پیغمبر بھو گھلائی۔ نرگن نروریر اجوئی رہت پروردگار اتم آئے ٹھہ، بے مقام حق مقالے کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ سری بھگوان ہو مہربان، شبدی ست جنائیا۔ کرپا کرے نوجوان، نرگن داتا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی ویکھ وکھائے دو جہان، دوئے اپنی دھار چلائی۔ بھگت بھگوان لئے پہچان، جوتی جاتا میل ملائی۔ آتم پر ماتم دیوے دان، داتا دانی ہونے سہائیا۔ گھر گھر نظری آئے کاہن، سیس جگدیش مکٹ سہائیا۔ دو جہان ڈھولا ایکا گان، وشن برہما شو رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دیون جوگ، ہر جگتی آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کوڑی کرپا بھوگ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ سرشت سبائی ہویا وجوگ، ہر ستگر کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ گھر گھر لگا ہوئے روگ، مایا ممتا ناچ نچائیندا۔ بن بھگت پُرکھ اکال کوئی نہ رکھے اوٹ، لکھ چوراسی جیو جنت پڑھ پڑھ وقت لنگھائیندا۔ کیسے نہ نکلے من واسنا کھوٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ انحد شبد نہ وجے چوٹ، دھن آتمک راگ نہ کھئے لائیندا۔ ہونے پرکاش نہ نرمل جوت، جوتی نور

نہ کھئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سْت دُلا رے آپ جنائیندا۔ سْت دُلا رے شبدی رُوپ، تیرا رنگ نظر نہ آئیا۔
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا اکو بھوپ، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دِشا پھول پُھلائیآ۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ نو
 نو چار جس سُهائی رُت، رُت رُتڑی مات مہکائیآ۔ اتم نرگن سرگن لئے پُچھ، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ کوڑی کِریا پیس پیسائے لُٹ، ہر
 جگدیشا وڈ وڈیائیآ۔ بھگت بھگوان اک دوارے پئے اٹھ، مارگ سچا سچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ
 آپ سمجھائیآ۔ ساچا مارگ لگنا مات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے دات، ایکنکار جھولی بھرائیندا۔ آد نرنجن کر
 پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ ابناسی کرتا بن بن داسی داس، سیوک سیوا رُوپ وٹائیندا۔ سری بھگوان شاہو شاہاش، ساچے تخت
 سوہبا پائیندا۔ پارہم پرہہ ویکھے کھیل تماش، نرگن سرگن پردہ لائیندا۔ بھگت بھگونت پوری کرے آس، آسا آسا وچ ملائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے جگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیائیآ۔
 کلجُگ کوڑی کِریا میٹے کگ، سَتجُگ ساچا ہنس رُوپ وٹائیآ۔ مایا ممتا جوٹھا جھوٹھا ٹھیکر جائے بھج، سچ سچ دئے وڈیائیآ۔ مکہ کعبہ کوئی
 نہ کرے حج، حُجرہ حق اک دکھائیآ۔ چار ورنان پردہ کج، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائیآ۔ سچ دکھائے سروور تٹ، ڈرمت میل
 دھوائیا۔ لیکھا چُکائے چوڈان لوک چوڈان طبق نرگن سرگن ہٹ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، سریشٹ سبائی ایکو ڈھولا
 گائیا۔ آتم پر ماتم آوے رس، من مت بڈھ نہ کھئے چٹرائیا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائیآ۔ ہر دے اندر ہر جو وس، ہر مندر دئے
 سُهائیآ۔ بھگت ملاواں ٹھہ ٹھہ، دُور ڈراڈا پندھ مکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی تیرا
 ڈنک وجائیآ۔ شبد گر وجے ڈنک، ڈورُو ہر جو ہتھ اٹھائیندا۔ ایکا رنگ رنگائے راؤ رنگ، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ بھگت بھگوان
 سُهائے بنک، بنک دوا ری سوہبا پائیندا۔ لیکھا جانے بار انک، اکل کل اپنی دھار چلائیآ۔ پھیرنہارا من کا منک، من کا منکا آپ بھوائیندا۔
 جوتی جاتا لائے تنک، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سْت دیوے ور، پیس پیس کوڑی کِریا چُکے ڈر، سْت سْت سْت
 ساچا راہ جنائیندا۔ کر کِریا لائے سَتگر لڑ، لڑی نام نال بندھائیآ۔ سرت سوانی لئے پھڑ، گر شبدی بندھن پائیا۔ کایا مندر جائے چڑھ، بجر

کپاٹی کُنڈا لاییا۔ نظری آئے بن سیس دھڑ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا رہے پڑھ، تنہ ایتھے اوتھے دئے وڈیائیا۔
 رائے دھرم دا چُکے ڈر، چتر گپت نیڑ نہ آئیا۔ لاڑی موٹ چرنیں ڈگے ڈر، گرمکھ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ستگر پورا اتم نرگن نرگن لئے
 پھڑ، پھڑ اپنے وچ ملائیا۔ پنج ت کا یا جائے سڑ، ماٹی کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لگی
 پریت توڑ نبھائیا۔

☆ پہلی پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سچکھنڈ نواسی ویکھ سچکھنڈ، سچ سچ سچ درڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر پائی ونڈ، نرگن سرگن کھیل
 کرائیا۔ دو جہان سری بھگوان برہمنڈ کھنڈ لیکھا جان سورج چند، نور ظہور کرن کرن رُشنائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر اک انند،
 بودھ آگادھ آتم پرما تم ساچا چھند، جیون جگت جگت پڑھائیا۔ لوک پرلوک کھیل سورا سرہنگ، برہمنڈ برہمانڈ وجے مردنگ، پُری لوء
 راگ الائیا۔ برہم پاربرہم بخشند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر رچنا سچ رچائیا۔ آد سچ ہر
 کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن ونجارا، ایکنکارا ہٹ چلائیندا۔ آد نرنجن کر اُجیارا، گھر دیا باقی ڈگمگائیندا۔
 سری بھگوان کھول کواڑا، گرہ مندر ویکھ وکھائیندا۔ ابناسی کرتا کر پسارا، در ساچے خوشی منائیندا۔ پاربرہم بن ورتارا، وست امولک
 ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست آپ جنائیندا۔ ساچی وست آد جگاد، جگ کرتا آپ ورتائیا۔
 کوٹن کوٹ جگ گئے لاد، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار گا گا تھکے سادھ، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ پیر پیغمبر کر کر تھکے
 یاد، یادداشت نہ کیسے بنائیا۔ کوٹن کوٹ کہہ کہہ گئے گاڈ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ کوٹن کوٹ وجا وجا گئے ناد، راگ راگنیاں نال
 ملائیا۔ کوٹن کوٹ لبھدے گئے کنت سہاگ، سیس کنت نہ کھئے ٹکائیا۔ کوٹن کوٹ پھدے رہے وچ ویراگ، بن ویراگی پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ
 گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن نیتر رہے جاگ، آلس نندرا آنت نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کھیل پُرکھ اتہا، جُگ جُگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جُگ چوکرئی بن ملاح، نرگن سرگن سیو لگائیندا۔ نام نَدھانا جھولی پا، لوک ماتی میل ملائیندا۔ جوت اِکاتی اِک جگا، دیا باقی ڈگمگائیندا۔ کلاپاتی ویس وٹا، کایا چولا رنگ ہنڈھائیندا۔ آتم سیجا آسن لا، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیندا۔ شبد اناد دُھن الا، گیت گوہند سُنائیندا۔ امرت آتم جل پیا، سانتک ست کرائیندا۔ آپے بیٹھے مُکھ چُھپا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ دُھر سندیسہ دُھر جنا، دُھر اپنا حُکم منائیندا۔ گر اوتار بیٹھن سپس جھکا، پیر پیغمبر سجدہ سرب کرائیندا۔ کلمہ نبی رسؤل سرب پڑھا، آیت شریعت آپ جنائیندا۔ کاغذ شاہی میل ملا، قلم اپنا بندھن پائیندا۔ سرشٹ سبائی دھندے لا، دھول لیکھا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اپنے وچ چُھپائیندا۔ ساچی کھیل آد جُگاد، جُگ کرتا بھیو چُھپائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ دے دے داد، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی گرہ مندر اندر وچدا رہے ناد، بن تندی تند ستار وجائیا۔ آتم پرما تم ست نشانہ دیوے گاڈ، نرگن سرگن آپ جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل کھلایا، کھیلنہار کرتارا۔ گر اوتار سیوا لایا، پیر پیغمبر برخوردار۔ وید پُران شاستر سمتر لیکھ جنایا، لیکھا لکھ وچ سنسارا۔ گیان دھیان اِک درڑایا، دیوے دھیرج جیو گوارا۔ انجیل قرآن مسلہ گایا، مُشکل جانے آپ پروردگار۔ کھانی بانی تیر چلایا، انیالا نظر کیسے نہ آیا۔ دو جہاناں کھیل رچایا، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پایا، ستجگ تریتا دوپر آپ ہنڈھایا، کلجگ ویس وٹایا، تیئی اوتار حُکم منایا، بھگت اٹھاراں دھندے لایا، عیسیٰ موسیٰ محمد الہی کلمہ اِک پڑھایا، بن رسنا جہوا گایا، نانک گوہند ایکا گھر وکھایا، محل اٹل اچ منارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دی ساچی کارا۔ سچ سچ دی کرے کار، کرتا اپنی دیا کھائییا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، سچ دربار اِک لگائییا۔ تخت نواسی ایکنکار، پُرکھ ابناسی سوہیا پائییا۔ حُکمے اندر حُکران، ایکا حُکم جنائییا۔ شبد اگتی دُھر فرمان، دُھر دا بان لگائییا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، نیتر سب دا آپ کھلائییا۔ گر اوتار دیو بیان، پیر پیغمبر لیکھا منگے تھاو تھائییا۔ بھگت وکھاؤ بھگونت نشان، کون دوارے رہیا جھلائییا۔ ترے گن مارے ایکا بان، پنج تت نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے رہیا منگائییا۔ سچ دوارے آؤ چل، ہر نہچل دھام

اک جنائیندا۔ کوئی نہ کرے ول چہل، اچہل چہل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اک دو جے نال جاؤ رل، پچھلی ونڈ نہ کھئے
 وکھائیندا۔ اندر باہر بہہ کے کرو گل، غلبہ ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ اتم دین مذہب ذات پات کوڑا بوٹا جانا بل، سب دی جڑ آپ اکھڑائیندا۔
 نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی کیسے ڈال نہ رہنا پھل، پت ڈالی کھوج کھجائیندا۔ سچ سندیسہ دے دے جو رہیا گھل، گھڑی
 گھڑی پل پل ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد سندیسہ اک الائیندا۔ شبد سندیسہ سن کن، سرب دھیان
 لگائیا۔ دھر فرمانا لیا من، در آئے واہو داہیا۔ ایکاک گھر چرن دھیان، کول اوٹ تکائیا۔ نہ کوئی مان نہ کوئی تان، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔
 کلجگ ہویا وڈ بلوان، اپنا بل رہیا رکھائیا۔ ساڈی چلے نہ کھئے کان، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ اُمت بھلی انجیل قرآن، تیس بتیس مسلہ
 حق حقیقت نہ کھئے سُنائیا۔ گر اوتار ہونے بے پہچان، گر کا شبد نہ کھئے وڈیائیا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے سرب گرلان، اُچی کوک کوک
 سُنائیا۔ ہردے وسے نہ کیسے بھگوان، ہر مندر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو شیطان، شرع جڑ نہ کیسے اکھڑائیا۔ ثابت ملیا نہ کھئے
 ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سچ حدیث نہ سنی کان، کلمہ نبی نہ کھئے سُنائیا۔ سچ محراب نہ ملیا امام، محبوب نظر کھئے نہ آئیا۔
 مقامے حق نہ کھئے پیغام، پیغمبر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ اتم سب تے لگا الزام، بری نظر بے نظیر سکے نہ کھئے کرائیا۔ در بردے ہونے غلام،
 سیس تاج نہ کھئے وکھائیا۔ حضرت حق نہ دسے اسلام، معصوم رہے گر لائیا۔ تیرا وگڑیا ہویا نظام، نہ سکے کھئے بنائیا۔ چوڈاں طبق اندھیرا
 شام، شمع نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ در تیرے آئے درویش، اپنا درد سُنائیا۔
 نیترووے وشن برہم مہیش، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چاروں کنت خالی دیس، دسنتر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ پاربرہم تیرا بھلیا ہیت، برہم
 ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ نظر نہ آئے نیتن نیت، نیج نیت نہ کھئے کھلائییا۔ اتم پر ماتم دیوے نہ کھئے بھیت، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ چاروں کنت اگنی
 جیٹھ، پنج تت کایا ربی جلائییا۔ کوئی نہ رکھے چھایا بیٹھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ گر اوتاراں سر پئی ریت، جیواں جنتاں کون پچائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکاک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر گر دھار شبدی بول، بول بول سُنایا۔ پُرکھ اکال
 تیرا کوئی نہ جانے تول، تولنہارا نظر کھئے نہ آیا۔ چار کنت دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ دو جہان گئے ڈول، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرایا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آیا۔ تُدھ بن نظر نہ آئے بے نظیر، رحمت رحمان نہ کھئے کھائیا۔ پیر پیغمبر نہ بدلے کوئی تقدیر، تدبیر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کلجگ وچا شرع زنجیر، شریعت سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے فقیر، فقرہ اکو دئے پڑھائیا۔ چوٹی چاڑھے پھڑا خیر، الفیے نظر نہ آئیا۔ رنگ وکھائے شاہ حقیر، حقیقت ایکا گھر ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو آئے تیرے در، بیٹھے سپس جھکائیا۔ پیر پیغمبر اکھے ہو، اکو نعرہ لایا۔ تُدھ بن کرے نہ کوئی سچ لو، جگت اندھیرا چھایا۔ پنج تت کایا تٹا موہ، مُحبت تن نہ کھئے رکھایا۔ اسپں دے دے آئے ڈھوا ڈھو، قلم شاہی لیکھ لکھایا۔ کلجگ اتم کیسے اتر نہ سکے چھوہ، رسنا جہوا رہے سرب گایا۔ سورگاں رہے کوہ، تیری قیمت کھئے نہ پایا۔ پروردگار پُرکھ اکال دین دیال لکھ چوراسی اپنی آپے جائے ٹوہ، تیرے ہتھ تیری وڈیایا۔ جس آد بیج لیا بو، سو آنت آپے وڈھن آیا۔ اسپں لامبے بیٹھے ہو، ساڈی چلے نہ کھئے چڑایا۔ ساڈے ویکھ خالی ہتھ دو، پلے گنڈھ نہ کھئے بندھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگایا۔ گر اوتار رکھو یاد، پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ جس نے کھیل رچایا آد، سو اتم ویکھ وکھائیندا۔ جس نے رچنا رچی برہما د، سو برہم برہمانڈ کھوج کھجائیندا۔ جس نے نام سُنایا ناد، سو راگی راگ الائیندا۔ جس نے لکھ چوراسی رچیا سوانگ، بن سوانگی ویکھ وکھائیندا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپر نو نو چار رکھدے رہے تانگھ، سو سب دی تانگھ پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار بہ جاؤ گھے، ہر ستگر آپ بہائیا۔ سب نالوں لوک مات رہنا رُٹھے، پریم پیار نہ کھئے جنائیا۔ ویکھو سب دے مودھے ہندے حُقے، مُلا شیخ مسائق سعید کھئے رہن نہ پائیا۔ پنڈت پاندھے ہندے پُٹھے، نہ سکے کھئے پچائیا۔ گرتھی پنتھی جائن لُٹے، گھر گھر پئے دُبائیا۔ لکھ چوراسی بہاگ نکھٹے، ساچا بہاگ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوڑی کرپا جڑ پرہ آپے پُٹے، جس بوٹا دتا لائیا۔ نرگن دھار نرنکار ایکا اٹھے، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شبدا اٹھائے ساچے سٹے، پوت سپوتے دئے وڈیایا۔ سمبل وکھائے اکو رُتے، دو جہان مہک مہکائیا۔ وشن برہما شو رہن نہ سٹے، سب دے نیتر دئے کھلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جو راہ لبھدے پھردے راہوں گھٹھے، او جھڑ راہ دئے وکھائیا۔ شاہ سلطانان راج راجاناں وچ جہانا خالی ہتھ پھڑا وے ٹھوٹھے، منگیان بہکھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رہیا جنائیا۔ گر اوتار کھولو اکھاں، ہر اکھاں نال وکھائیندا۔ جس دیاں لکھ چوراسی کردی رکھاں، سو رکھیا سب دی اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم پائے نتھاں، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ جیو جنت لکھ چوراسی گینہارا اٹی لٹھا، گیتا اکو اک گرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب ذات پات کلمہ نبی کہانی بانی کھئے نہ پائے رٹا، سب دا رٹا آپ مکھائیندا۔ دھر فرمان سری بھگوان دو جہان دیوے اکو پکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ شبدی حکم دھر فرمانی دھگا، دو جہاناں منہ دے بہار سٹائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کھیلن آیا اپنا بہلتھا، اپنا داؤ نہ کیسے سمجھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دی اکھیں پائے گھٹا، گھاٹا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ سٹائیندا۔ ساچا حکم سٹو ایک، ایکنکار جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے مٹو ٹیک، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اکھ چُک جے کیسے لیا ویکھ، نیتز نظر کھئے نہ آتیا۔ نرگن کرے نرگن کھید، سرگن سرگن نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا حکم سچ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ کہن، پرہ سچ تیری وڈیائیا۔ اتم تیرا ویکھئے نین، اکو منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیونہارا لین دین، لہنا دینا رہیا جنائیا۔ نانا توڑو ساک سجن سین، سنگ نظر کھئے نہ آتیا۔ اکو مٹو ہر جو کہن، دوجی کتھا نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ تیرا حکم ہر جو مٹاں گے۔ اپنی کیتی پچھلی آپے بہتاں گے۔ اپنیاں بھلیاں نوں آپے ڈٹاں گے۔ اپنیاں گھڑیاں نوں آپے بہتاں گے۔ تیرا حکم مٹاں گے۔ تیرا حکم مٹئے بھگوان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ تیرا پھڑیئے اک نشان، دو جہان جھلائی۔ تیرا جنائے اک نام، جس دی ونڈ کیسے نہ آتیا۔ تیرا وکھائے اک مکان، جس دی چھپر چھن نہ کیسے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ تیرا نام دساں گے۔ گھر گھر جا کے دساں گے۔ دو جہاناں نساں گے۔ پن ڈھابھیاں تیرے آگے ڈھٹھاں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در تے بہ بہ ہساں گے۔ تیرے گیت گاواں گے۔ لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ دو جہان جا سناواں گے۔ اتم پرما تم میل ملاواں گے۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاواں گے۔ اکو راہ وکھاواں گے۔ دوجا ایشٹ نہ کھئے جاناواں گے۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاواں گے۔ تیرے نام دا وجے نعرہ، نعرہ لا لا خوشی مناواں گے۔ تیرے حُکے اندر دے دے پھرہ، نیوں نیوں سیس نوواں گے۔ جے کوئی ہندا پھرے گوارا، تیرا نام کھنڈا چمکاواں گے۔ چاروں کُنٹ اک جیکارا، جے جیکار سرب سناواں گے۔ پُرکھ اکال اکال، اکال تیرا نام سداواں گے۔ ٹوں دیناں بندھو دین دیاں، تیری دیا اندر تیرا حُکم بجا لیاواں گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکاواں گے۔ در تیرے اکو جھکے سیس، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر صاحب سلطان سچا جگدیش، بے آنت تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ساڈے خالی کھیس، ساڈے ہتھ کچھ نظر نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چکی لئی پیس، بن سیوک سیو کھائیا۔ تیرے نام دی پڑھ پڑھ آئے حدیث، کلجگ جیو گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ور اکو اک منگائیا۔ پُرکھ ابناسی سچ سندیسہ، ہر سدا اپنے نام جنائیندا۔ اکو ویکھ راج راجان شاہ نریشا نر نرائن آپ سمجھائیندا۔ حُکم فرمان در در دینا در درویشا، گھر گھر آپ جنائیندا۔ اتم سب دا مُکن والا لیکھا، لیکھا لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ صدی پیس رہے نہ کھئے بھلیکھا، پردہ سب دا آپ اٹھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی اُجڑنہارا کھیتا، کرسن نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھر فرمانا اک سُنائیندا۔ جاؤ دسو لوک مات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ اپنی اپنی ویکھو جماعت، جو کر کے آئے پڑھائیا۔ کیسے گھر رہے نہ قلم دوات، کاغذ شاہی کم کیسے نہ آئیا۔ ویلے آنت کوئی نہ چھے وات، جیو جنت دین دہائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، ماتر بھومی رہی کر لائیا۔ دو جہان ٹئے نات، ناتا بدھاتا نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، سین نظر کھئے نہ آئیا۔ شاہ پاتشاہ ہونے خاک، خاکی خاک ملائییا۔ کیسے گھر نہ کھلے تاک، دیا باقی نہ کھئے زُسنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دسو بھوکھت واک، پرہہ آیا بے پرواہیا۔ جس دی نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے کھیل کرنا ساکھیات، سوچھ سرُویی رُوپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر سندیسہ آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، اٹھو ٹھو ویلا گیا آئیا۔ مُریداں مُرشدان گرسکھاں نوں جا جا دسو، اُچی کوکو دیو دہائیا۔ کوڑی کِریا وچ نہ پھسو، پھاسی سب دے گل لٹکائیا۔ اکو اک پُرکھ اکال دا گاؤ جسو، جس گایاں آنت ہونے سہائیا۔ سرن سرنائی

صاحب ستگر دی ڈھٹھو، سب دا لیکھا رہیا مُکائیا - نانا توڑے تیرتھ تئو، تٹ کنارہ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سنہڑا اکو اک جنائیا - پیر پیغمبر کرن صلاح، اپنا متا پکائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن کون چنگا راہ، کون کوٹے ڈیرہ لائیا۔ کون ملے سچا تھان، جس دوارے ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، دوس زین زین دوس راتی رتی، بن رڑی اپنی رت سہائیا۔ سنگت وچھوڑا وڈا دکھ، دکھ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اوہ جانے جیہڑا ویکھے لک لک، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ پریم پیار دا پینڈا کدے نہ جائے مُک، جگ چوکری چل چل تھکے پاندھی راہیا۔ گرمکھاں گر اُجل کرے مُکھ، مُکھ اپنے نہ کھئے وڈیائیا۔ سفل کرائے جن جنی گکھ، دھن دھن کہے جنیدی مائیا۔ آد جگاد جگو جگ ستگر پورے نوں اکو دکھ، بن گرمکھاں دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ سچا دکھ گرسکھ وچھوڑا، وچھڑیاں سکھ کھئے نہ آئیا۔ سنگرو گرسکھ جگا جگنتر جوڑا، جوڑی اکو گھر سہائیا۔ اک دو جے دی سدا لوڑا، بن گرسکھاں ستگر وکھ کسے نہ آئیا۔ پریم پیار اندر بجھیاں ڈوراں، نہ کوئی توڑے نہ توڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دکھ رہیا سمجھائیا۔ گرسکھ درد تکھی کافی، انیالا تیر جنائیندا۔ سریشٹ سبائی دسے فانی، آنت رہن کھئے نہ پائیندا۔ گرسکھ ستگر دی دو جہان نشانی، ایتھے اوتھے جھنڈا نام جھلائیندا۔ جیو جنت گاتھا گا پڑھے کہانی، قلم شاہی کاغذ بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دکھ اپنا آپ جنائیندا۔ گرسکھ وڈا وڈ وڈا، وڈی وڈیائیا۔ گر ستگر سدا سدا بالا نکا نڈھا، شبد روپ نظر نہ آئیا۔ بن سیوک گرمکھاں پھڑ پھڑ باہوں راہ پائے سدا، دوس زین سیو کھائیا۔ آپ گرسکھاں پچھے کراؤندا رہے نندا، وڈیائی وچ کدے نہ آئیا۔ جگ جنم میلن دی اپنے ہتھ رکھے بدھا، پچھن کسے کولوں نہ جائیا۔ جے کوئی ستگر کولوں پچھے تیرا گرسکھ کڈا، ستگر کہے مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ ایسے کر کے کلجگ وچ ونڈایا حصّہ، حصّہ اکو جھولی پائیا۔ دو جے نین نہ گوبند دسا، شبد گر نہ کھئے گرمائیا۔ گھر دا بکھڑیا کھیل آپ نچٹھا، بن وچولا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے گھر گھر، گھر گرسکھ اک وڈیائیا۔ گرسکھ سوئے پیر پساں، ستگر گوڑھی نیند سوائیا۔ ستگر پورا پھرہ دیوے اپنی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ گرسکھ دکھ اندر جے ہوئے بے دار، آتم سکھ دے سانتک ست کر سوائیا۔ ست سروپی تن پہنا پریم بار، لڑی اپنے نال بندھائیا۔ نرمل جوت کر اجیار،

اگیان اندھیر مٹائیا۔ انحد سُننا سچّی دُھنکار، راگی راگ الایا۔ امرت آتم جام پیال، ترشنا بُھکھ گوائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر، دُور نیڑے چلے نال نال، سگلا سنگ نبھائیا۔ گُرسکھ اپنی گودی وچ بٹھال، کال مہاکال دھکا دیوے لایا۔ سدا سُہیلا اک اکیلا گُرو گُرو چیلا گُرو کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کماٹیا۔ ستگر پُورا سدا گُرسکھان پچھ گھالے گھال، گُرسکھ ہوئے بہار رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ گُرسکھ گُرسکھ روپ آپ وٹائیا۔ گُرسکھ اندر ستگر وڑیا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ بن پوڑیوں ڈنڈے آپے چڑھیا، محل اٹل ویکھ وکھائیندا۔ بن ودیا اکھڑ پڑھیا، نش اکھڑ آپ جنائیندا۔ نربھو ہو کدے نہ ڈریا، بھے اور نہ کھئے منائیندا۔ کر کرپا ستگر گُرسکھ اپنے جہا کرپا، جس جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ گُرسکھ گُرو نہ جنھے نہ کدے مریا، جنم مرن دوہاں وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن بھڑائے اپنا لڑیا، پلو اکو گنڈھ وکھائیندا۔

۳۸۰

★ ۱۰ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بھگت کہے پرہ کھول اکھ، تیری آخر اوٹ تکائیا۔ نرگن روپ ہو پرتکھ، بے آنت بے پرواہیا۔ جگ چوکری جنم پوری کر آس، ترسنا جگت رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا چکے اپ تیج وائے پرتھی آکاش، من مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ آتم پرما تم سے ساتھ، برہم پاربرہم سہائیا۔ ساچا منتر اکو پوجا پاٹھ، نش اکھڑ کر پڑھائیا۔ چرن سروور تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ اک سہائیا۔ مٹے رین اندھیری رات، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سرگن صاحب پُچھے وات، پت پریشور پھیرا پائیا۔ تیری میری اکو ذات، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا میلا پتن گھاٹ، کنڈھا کلجگ نظری آئیا۔ ست اگمی شبدی دئے راتھ، بن رتھواہی سیو کماٹیا۔ نانا تئے تریلوکی ناتھ، لوآن پُریاں بھیو نہ رائیا۔ ایکا بھجے سچا نات، چرن کول کول سرنائیا۔ پرہ ملے کلاپات، کول نین سچا شہنشاہیا۔ ساڈا پورا کر دے گھاٹ، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ پورب لہنا بھر دے کھات، کھاتہ اکو اک جنائیا۔ کر کرپا پُچھے وات، مہربان تیری وڈیائیا۔ نام امولک دے دات، داتا دانی دیا کماٹیا۔ گرہ مندر

۳۸۰

گھر ساچے پا راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ دوس رین وسیں پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی ہونے بند خلاص، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ مایا ممتا ہونے ہنگنا کوڑی کیریا ہووے ناس، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے بلکائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال آگون ہس، ہنس مکھ دیا کھائیندا۔ آد جگاد میں بھگتاں وس، بھگتی اپنا رنگ رنگائیندا۔ دُور ڈراڈا آواں نس، دو جہاناں پنڈھ مکھائیندا۔ آنتر آتم جاواں وس، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ تیر نرالا ماراں کس، انیالا آپ چلائییندا۔ آتم پر ماتم گاواں جس، سوہلا ڈھولا اک سنائیندا۔ جن بھگتاں لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ موہے سکھائیندا۔ شبد اگتی دے وتھ، وست اموک جھولی پائیندا۔ جنم جنم دی ڈرمت میل کٹ، نرمل نیر سیر پیائیندا۔ کایا اندر وکھا چوڈاں لوک ہٹ، چوڈس چند اک چمکائیندا۔ نرگن نور کر پرگٹ، جوت للائی ڈگمکائیندا۔ لیکھے لا رتی رت، رت اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایکا دے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ شبد اگتی مار سٹ، بجر کپائی توڑ ٹرائیندا۔ نانا توڑ من مت، گرمت اکو اک سمجھائیندا۔ نچہر جھرنا دیواں رس، رس اکو مکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ بھگت کہے پرہم میرے میت، متر پیارے تیری وڈیائیا۔ میں تیرا تون میرا دوہاں ڈھولا اکو گیت، رسنا ہور نہ کھئے جنائیا۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتیت، ترے لیکھا دئے مکھائیا۔ آد جگادی ٹھنڈا سیت، ساتک ست ست کرائیا۔ نانا توڑ مندر مسیت، چرن کول دے سرنائیا۔ مانس جنم لیئے جیت، جگ جیون داتے تیری سرنائیا۔ لیکھا چکے ہست کیت، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، بیتی کہانی نہ کھئے جنائیا۔ ملا شیخ مسائق ہونے پلیت، پاک رسول نظر نہ آئیا۔ آتم پر ماتم گائے نہ کھئے گیت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سرن سچی سرنائیا۔ پارہرہم پرہم دسے کھول، خالق خلق آپ جنائیندا۔ اناد انادی شبدی بول، برہم برہمادی آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم وسے کول، بن ستگر نظر کیسے نہ آئیندا۔ انحد انادی وجے ڈھول، نام مردنگا آپ سنائیندا۔ سچ سمگری کُنڈا کھول، جوت اگگری اک چمکائیندا۔ ساچی نگری تولے پورا تول، تولنہارا نام کُنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت آپ سمجھائیندا۔ بھگت کہے میرے شاہ سلطان، تیرے

ہتھ وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی ساچا کاپن، سچکھنڈ تیری رُشنائیا۔ تھر گھر تیرا چرن مکان، شبدی سْت دُلا را آسن لائیا۔ سُن آگمی کھیل مہان، مہان بیدو تُوں ظہور نہ کھئے جنائیا۔ مقامے حق ہو پردھان، پروردگار اپنی کھیل کھلائییا۔ خالق خلق اک نشان، مخلوق دئے وکھائییا۔ رام رحیم ہو پردھان، زرگن سرگن کرے کُرمائیا۔ مُرشد مُرید ملے آن، دید عید چند چڑھائییا۔ رَو سس نین شرمٰن، سورج چند نہ کھئے چمکائییا۔ بھگت بھگوان کھیل مہان، مہربان آپ وکھائییا۔ محل اٹل اُچ مکان، سچ محراب کرے رُشنائیا۔ دیا باقی نہ کھئے نشان، کھلا پاتی کھیل وکھائییا۔ لیکھا جان دو جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگونت آپ جنائیا۔ سُن بھگت جن چھوٹے بالے، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ آد جُگاد کرے کھیل پُرکھ اکالے، اکل کلا دھرائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچّی دھرمسالے، دوسر نظر کتے نہ آئیندا۔ سیوا لائے کال مہاکالے، مہاکال اپنا حُکم منائیندا۔ دو جہانان ویکھ وکھالے، لوآن پُریاں برہمنڈان کھنڈان جیرج انڈان کھوج کھجائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران اپنا منتر نام سیکھالے، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال نالے، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالے، راج راجانان بھو چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت آپ جگائیندا۔ ہر بھگت جانا جاگ، سری بھگوان آپ جگائییا۔ اُنتر آتم مار آواز، سوئی سُرّتی آپ اُٹھائییا۔ شبدی گر گر رچ رچ کاج، کرنی کرتا آپ کھائییا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹائییا۔ جن بھگت پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائییا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں ربیا سہائییا۔ زرگن سرگن بن بن داسی داس، گر چیل سوا کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت مینا اک اکھوائیا۔ بھگت مینا اک بھگونت، بھگوان اپنی دیا کھائییندا۔ آد جُگادی ساچا کنت، ناری نر نرائن پرنائیندا۔ ساچا چاڑھے رنگ بسنت، اُنتر کدے نہ جائیندا۔ ایک منتر مینا منت، منتر نام ست پڑھائیندا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جیون جُگت آپ سمجھائیندا۔ گرھ توڑ ہوے ہنگت، نون سو اکھڑ اک پڑھائیندا۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، چوڈاں وڈیا ہتھ نہ آئیندا۔ آد جُگاد سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیندا۔ بھگت سہیلا اک آکیلا سدا سدا پریم بھچھیا بنے منگت، منگ اکو اک وکھائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت ریتی اک جنائیندا۔ بھگت ریتی سری بھگوان، پریم پُرکھ آپ

جنائیا۔ چرن کول سچ دھیان، نیتر نین نین درسائیا۔ آتم پرما تم اک گیان، دوجی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ شبدا گمئی اک دھنکان، انحد نادى ناد سنائیا۔ امرت جھرنا جھرے مہان، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ نرمل جوتی جگے مہان، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ آتم سیجا ہو پردھان، پاربرہم برہم میلا چائیں چائیا۔ ساچی سخی ملے کابن، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، ست دوارے ہتھ اٹھائیا۔ کرے کھیل نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ مرے نہ جھے وچ جہان، آد جگاد اکو رنگ سمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں سری بھگونت ملے آن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ بھگتن میلا سہج سُبھاؤ، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ گرمکھ ملن دا سدا چاؤ، گر ستگر آپ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کرے نیاؤں، عادل عدل آپ کمائیندا۔ گرمکھ سجن پکڑے باہوں، پھڑ پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ گود اٹھائے جوں پتران ماؤں، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ سدا سہیلا سر رکھ ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نیڑ نہ آئیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوک چکائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے تھائوں، درگاہ ساچی آپ بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں گود اٹھائیندا۔ جن بھگتاں گودی ہر جو چوک، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ درس دکھائے جو بیٹھا لک، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ نرگن نور نرگن مکھ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نرگن نیرویر نرکارا پرکھ اکال آپے اٹھ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ صاحب دیال ٹھاکر سوامی تھ، دین ہونے سہائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار چلائی۔ بھگت بھگوان سہائے رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ پنچ وکارا کڈھ کٹ، کوڑی کریا دئے کھپائیا۔ جگ جنم دے جو گئے رٹھ، جگ وچھڑے میل ملائی۔ امرت جام پیائے گھٹ، ترے گن اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچا میل ملائی۔ ہرجن میلا آتم رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ ست سروپی سیج پلنگ، سیج سہنجنی آپ سہائیندا۔ بودھ آگادھی ناد مردنگ، شبدا نادى آپ وجائیندا۔ امرت دھار سروور گنگ، ساچا جھرنا آپ جھرائیندا۔ آتم پرما تم اک اند، نجاند رس چکھائیندا۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، بہانڈا بہرم بھو بہنائیندا۔ نرگن نور چاڑھ چند، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا چھند، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیوے

گنڈھ، اپنی ہتھیں جوڑ جڑائیندا۔ سُرَت سوانی نہ ہووے رنڈ، گر شبدی آپ پرنائیندا۔ لیکھا چُکے بئی دند، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔ جس جن اُپر مہربان آپ ہوئے بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن وسے گھر ایک، ایکنکارا آپ وسائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ساچی ٹیک، ہر پُرکھ زرنجن دئے سمجھائیا۔ آد زرنجن زرنجن جوت پرویش، پر پُرکھ رُپ سمائیا۔ اناسی کرتا رہیا ویکھ، کرنی اپنی آپ کھائیا۔ سِری بھگوان دھار بھیکھ، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ پاربرہم پرہ لکھنہارا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ برہم کرے ساچا ہیت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ درس دیکھئے نیتن نیت، نیج گھر اپنا پردہ لاپیا۔ رُت بسنتی مؤلے چیت، پت جھڑ نہ رُپ وٹائیا۔ بھگت بھگوت اِکو کھید، جگت کھلاری رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میلا ایکا تھائیا۔ بھگتن میلا تھان تھنتر، درگاہ ساچی آپ جنائیندا۔ لہنا دینا توڑ گگن گگنتر، گرہ مندر آپ بہائیندا۔ آد جُگادی اِکو منتر، آتم پرما تم ساچی سیکھیا اِک سمجھائیندا۔ ایش جیو بنائے بنتر، جگدیش کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن اپنے گھر وسائیندا۔ بھگت وسے ہر جو مندر، مندر ہری ہر آپ جنائیا۔ نہ کوئی واسنا من بندر، دہ دشا نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ اندھیرا ڈونگی کندھر، اندھ گھور نہ کھئے وکھائیا۔ نہ وسیرا ساڈھے تن ہتھ کھنڈر، بحر کپائی پردہ کھئے نہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اِکو گھر وکھائیا۔ بھگتاں گھر سچکھنڈ، سچکھنڈ واسی آپ وکھائیندا۔ آد جُگادی ونڈی ونڈ، جُگ جُگ جھولی پائیندا۔ سدا سہیلا اِک اکیلا دیوے ست اند، اند اند وچ رکھائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو رنگ، دوسر رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ بھگوان بھگت اِک پلنگ، ساچی سیج اِک ہنڈھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو چھند، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سچا گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ساچے گھر آپ وسائیندا۔ ساچا بھگت گھر ساچے وسے، ہر جو وکھرا دھام وکھائیا۔ ترے گن مایا وچ نہ پھسے، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ کورُی کِریا کولوو نَسے، کرم کانڈ لیکھا دئے چُکائیا۔ پاربرہم دا گئے جسے، جس وید پُران کہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے پورب لیکھ مستک متھے، لہنا دینا جھولی پائیا۔ ناتا توڑ ت اٹھے، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایکو وکے نام ہئے، دوجا ہت نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا لاپا ہر دا کھئے، کھئی

اِکُو اِک سَمجھائِیا۔ جُوں دھنّے پَایا وِچوں وِٹّے، وِٹّا سب دا رِہیا مُکائِیا۔ جُوں نا مے چَہر چَہایا مِٹّی گھٹّے، تُوں بَہگناں ہرِ مندر رِہیا وکھائِیا۔
 سِری بَہگوان جن بَہگناں پِچھے نٹّھے، نٹھ نٹھ اپنا پندھ مُکائِیا۔ کَلجُگ اتم کَر اِکٹھے، اِکُو سِکھیا کَرے پڑھائِیا۔ پُوچا پاٹھ مَکے رِٹّے، جُوگ
 ابھاس نہ کُھئے جنائِیا۔ بَہتر ناڑ نہ اُبلے رِٹّے، رِٹّی رِٹّ دئے سُکائِیا۔ اِکُو دیوے ساچی متے، مت اپنی نال جنائِیا۔ جاننہارا مت گتے، گہر گمبہر
 بے پروا ہیا۔ بَہگت بَہگوان اپنے رنگ رِٹّے، رنگ اِکُو نام چڑھائِیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن دوارے بہ بہ وسے، گرہ مندر سو بھا پائِیا۔
 سوہنگ ڈھولا گا گا ہسّے، ہستی مٹی جگت پنج تت نہ کُھئے شاہی آ۔ پاربرہم پرہہ دِتا اِکُو رسے، رس ہور نہ کُھئے چکھائِیا۔ پریم پیار اندر
 پھسے، پھاسی رائے دھرم ٹڑائِیا۔ بَہگت بَہگوان رہن اِکٹھے، ایکا گھر وجے ودھائِیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کَر، ساچا میلانے
 ملائِیا۔ گھر اِکٹھے ساچے رہنا، بَہگت بَہگوان متا پکایا۔ اِک دُوچے دا درشن کَر کر تیناں، نت نت اپنا رنگ رنگایا۔ پریم بستر پا پا گہنا،
 بھوشن اِکُو وڈیایا۔ سدا سدا سد بھانا سہنا، حُکے اندر کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کَر، دیونہارا ساچا ور،
 ہرجن ساچے ساچے مندر آپ بہایا۔ ساچے مندر اِکُو نُور، نُور ظہور رُشنائِیا۔ ساچے مندر اِکُو نُور، تُریا راگ سُنائِیا۔ ساچے مندر اِک
 سرور، اٹھے پھر خُمار وکھائِیا۔ ساچے مندر اِک ظہور، ظاہر اپنی کل جنائِیا۔ ساچے مندر میلا سرب کلا بھرپور، بھرپور رِہیا سب ٹھائِیا۔
 ساچے مندر پندھ مَکے نیڑے دُور، دُور نیڑا نہ کُھئے وکھائِیا۔ ساچے مندر آسا ہوئے پور، منسا ہور رہے نہ رائِیا۔ ساچے مندر ہرِ ستگر ملے
 ضرور، ضرورت پوری دئے کرائِیا۔ ساچے مندر جن بَہگناں بخشے آپ قصور، مہر نظر اِک اُٹھائِیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا
 کَر، ہرجن میلے ساچے در، در دروازہ آپ کھلائیا۔ در دروازہ کھول نرنکار، نرگن سرگن میل ملائِیندا۔ بَہگت بَہگونت دے آدھار، سر
 سمرتھ ہتھ ٹکائِیندا۔ اِکُو گھر اِکُو در اِکُو مندر ہری دوار، دھرم دوارا اِک جنائِیندا۔ اِکُو گر اِک اوتار، پیر پیغمبر اِک اکھوائِیندا۔ اِکُو شاہ
 بھوپ سِکدار، حُکم حاکم اِک جنائِیندا۔ اِکُو جُگ چوکڑی کھیلے کھیل وارو وار، وارتا اپنے نام پڑھائِیندا۔ اِکُو وڈا سور پیر بلی بلکار، بل اپنا
 آپ رکھائِیندا۔ اِکُو نام کھڑگ کھنڈا کٹار، تیکھی دھار بنائِیندا۔ اِکُو چنڈ پرچنڈ لئے اُبھار، دو جہاناں آپ چمکائِیندا۔ اِکُو لکھ چوراسی کَرے آر
 پار، آدھ وچکار نہ کُھئے اٹکائِیندا۔ اِکُو وشن برہما شو دئے ہلار، نام ہلارا اِک جنائِیندا۔ اِکُو گرواں اوتاراں پیر پیغمبران کَر پَسار، پیسن پیس

ساچی سیو کھائیندا۔ اکو شبد اگئی وجائے ستار، نوبت اپنے نام سُنائیندا۔ ایکا سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ لے اوتار، جُگ چوکڑی پندھ
 مُکائیندا۔ ایکا بھگت بھگونت لے اُٹھال، اُٹھ اُٹھ اپنے نال ملائیندا۔ ایکا لیکھا جانے شاہ کنگال، غریب نائیاں ویکھ وکھائیندا۔ ایکا ایکنکارا
 بنے دلال، دو جہاناں دلالی آپ کھائیندا۔ ایکا ویکھنہارا حق حلال، لاشریک حقیقت کھوج کھجائیندا۔ ایکا جلوہ نُور جلال، جوین اپنا آپ
 پرگٹائیندا۔ ایکا وسے سچکھنڈ سچّی دھرمسال، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ ایکا مُرید مُرشد لے بہال، اُمت اُمتی کھوج کھجائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت بھگونت چُکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے جنائیندا۔ بھگت بھگونت چُکائے بھو، بھے اور نہ کھئے
 رکھائیا۔ اک چپائے ساچا ناؤں، ناؤں زرنکارا آپ درڑائیا۔ نظری آئے ہر گھٹ تھائوں، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ پھڑ پھڑ پار کرائے باہوں، نئیا
 اپنی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دیوے ساچا ور، آد آنت ہونے سہائیا۔ ہر بھگت تیرا آد آنت، سِری
 بھگوان اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اتم میلا جوں نار کنت، کنت کنتوہل سیج سہائیندا۔ میل ملاوا ساچے سنت، ستگر اپنی گود بہائیندا۔
 گرُمکھ بنائے بنت، گرُسکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ مانس جنم نہ ہونے بھنگت، بہانڈا بہرم بھو ٹرائیندا۔ نانا توڑ جیرج انڈت، اُتبھج سینج مُول
 مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرماتم
 دیوے دان، بھگت بھگونت اک نشان، نشانہ اپنا نام رکھائیندا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بھگت دوار تیرا حصّہ، ہر ہر جو آپ وندائیا۔ چار جُگ دا جھوٹھا ہو جائے قصّہ، کہانی نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال جس نیتر ڈٹھا،
 گھر ساچے خوشی منائیا۔ دو جہان زرگن سرگن جتا، ملے مان وڈیائیا۔ پاربرہم پرہہ پایا ماتا پتا، پت پریشور پورن بے پرواہیا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں دھر فرمانا جو دیندا رہیا چٹھا، سچ سندیس سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت دوار تیری ونڈ

وکھائیا۔ تیری ونڈ مارگ الگ، اولڑی کھیل کرائیندا۔ پرگٹ ہو سورا سربگ، شہنشاہ اپنا حُکم جنائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ہنس بنا گگ، سوہنگ اپنا نام چپائیندا۔ آنتر آتم پرما تم بے سچ، کوڑی کریا پردہ لائیندا۔ پنجھی پوہ ننگی پیریں گر سنگت تیرا کرن جائے حج، مکہ کعبہ نہ کھئے وکھائیندا۔ او در او پردہ لو کج، سیس جگدیش گر سنگت آکے آپ جھکائیندا۔ تھادے پچھے سچ مقام آیا تج، تاجر اپنا پھیرا پائیندا۔ در دوار درشن دیو رج رج، پن تھادے درس ہر جو دوجا در نہ منگن جائیندا۔ ویلا آنت نہ کرنا اج پچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا بھیو آپ کھلا تیندا۔ اگلا بھیو ساڈھے تن ہتھ، بھگت دوارے دئے وڈیائیا۔ ویکھو بھگوان گائے بھگتاں جس، اگتی کار کما تیا۔ بن نانا رہیا تھ، اپنا بل نہ کھئے رکھائیا۔ پال سنگھ بڈھا جے ہتھ نہ پھراوے اپنی لٹھ، گپڑا گپڑا نہ کھئے بھوائیا۔ جس نے نو سال رپٹیا رکھیا رکھ، حُکمے اندر حُکم سہائیا۔ کلجگ آنت ترے گن مایا ویکھو اڈدے ککھ، چاروں کُنٹ کُنٹ دہائیا۔ ہر سنگت ہر کا میلا ہس بس، ہر دوار وجے ودھائیا۔ جے آئے آگے مارگ جانا دس، ہر ستگر چلے توہے رضائیا۔ پریم پیار اندر گیا بجھ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنے وچوں لینا کڈھ، اندر لکیا بے پروا ہیا۔ جھوٹھ نہ جاننا ماس ناڑی ہڈ، پُرکھ اکال اپنی کار کما تیا۔ جو اپنا گھر آئے چھڈ، ہر دوار دینا سہائیا۔ بھگت بھگوان رہن نہ اڈ، اکو رنگ وکھائیا۔ آگے ویکھو چلدی جد، پتا پوت ایکا تاگا ایکا سوٹ، ایکا تند بندھائیا۔ آپ پار کر کے آیا حد، جن بھگتاں حد پار دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت ویکھے ساچے گھر، گھر سنگت ہر جو پھیرا پائیا۔ گھر وسدیاں کولوں پورن بھکھا، گھر دیاں سار نہ آتیا۔ ہر سنگت دیاں سکھدا رہے سکھاں، اٹھے پھر دھیان لگائیا۔ جنہاں کولوں کھاوے ٹکر سُکا، کھا کھا اپنا شکر منائیا۔ اپنے بھانے وچ کدے نہ رکا، بھانا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ویکھو اتم لہنا سب دا مُکا، خالی جھولی دئے وکھائیا۔ پن بھگتاں کیسے نہ رکھے اپنی ککھا، خالی بھانڈے سرب کرائیا۔ جو ہر سرنائی آکے جھکا، تیس نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ راتیں ستیاں دوا بے جا جا دتا رُقد، اپنا حُکم منائیا۔ ویکھو ویلا سوہنا ڈھکا، گھر ساچے ہوئی گڑمائیا۔ نظری آیا جو بیٹھا لکا، لکویں اپنی کھیڈ ہٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن وجود نہ کوئی جسا، پنج تت نہ کھئے رکھائیا۔ ہر سنگت تیرا سوہنا پکوان، ہر ستگر سچے بھایا۔ سچ دوارے آکے دتا دان، خالی جھولی رہیا بھرایا۔ غریب نانا ہر جو بنیا مہان، مہا بھگتاں رہیا گیا۔ اپنا دیوے اک نشان،

سوہنگ نام جھولی پایا۔ بالی بُدھ اچے انجان، ہر جو اپنی مت سرب گویا۔ گرُمکھ ویکھے چتر سُبجان، بن نیتز درشن پایا۔ بھگت بھگونت
اکو در اکو گھر اکو پکوان بہہ کے کھان، اڈری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دوآبہ
سنگت تیرا لنگر بن لاگت آپ چلایا۔ ویکھو وڈا ہویا نکا، اپنا آپ مٹائیا۔ جن بھگتاں مستک لائے ٹکا، سورج چند نین شرمائیا۔ باقی رس
ویکھیا پھکا، گرُمکھ پیار اک وکھائیا۔ بن سجن ملیا پتا، پتر یار گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرُمکھ وڈا دیوے
وڈ وڈیائیا۔ آد پُرکھ پرہہ آیا آگے، ہر اگلی کھیل جنائیندا۔ پرگٹ ہو سورا سربکے، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ ہرجن میلے اُپر شاہ رگے،
میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آتم پر ماتم بٹھے ڈوری نام تگے، سوتر وٹ نہ کھئے چڑھائیندا۔ ترے گن اگنی کوئی نہ دگے، جس سر اپنا ہتھ
ٹکائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگے، کاغذ قلم بھیو نہ آئیندا۔ امرت جام پیائے مدھے، مدھرا رس اک وکھائیندا۔ ہر سنت ساجن آئے سدے،
سدا اکو اک سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھرن بھجے، دو جہاناں کھیل ورتائیندا۔ مکے کعبے کوئی نہ رہنا حجے، حضرت اکو روپ وٹائیندا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ سمجھائیندا۔ آگے والا آگے گیا آ، اپنا بھیو جنائیا۔ نو نو چار رکھیا چھپا، روپ
رنگ نہ کیسے وکھائیا۔ سچکھنڈ وسایا ایک تھان، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ نرگن سرگن جوت جگا، گر اوتار کر رُشنائیا۔ بودھ آگادھا
شبد پڑھا، نش اکھر بھیو کھلایا۔ کاغذ قلم لیکھا شاہ، جگ چوکڑی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
بے پرواہیا۔ آگے والا آگے آیا، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ اپنا بھیو رہیا کھلایا، نرگن پردہ آپ چکائیندا۔ آد جگاد جو بن دا رہیا دائی دایا، نرگن
سرگن سرگن نرگن اپنی گود بہائیندا۔ جگا جگنتر ترے بھون دھنی ترے گن کھیلے کھیل مایا، چھایا اپنی نہ کیسے سمجھائیندا۔ اکل کل کل ہر
اکھوایا، بے انت بے پرواہ اپنی دھار چلائییندا۔ شاہو بھوپ سیکدار اکھوایا، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ بھگت بھگونت لے اٹھایا۔ نیتز نین
اکھ ملائییندا۔ پاربرہم برہم میل ملایا، بندھن اکو اک پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ اپنی
کرنی کرنے یوگ، ہر کرنہار کرتارا۔ نرگن بھوگے نرگن بھوگ، دوسر سنگ نہ میت مُرارا۔ آتم پر ماتم دھر سنجوگ، وچھوڑا کوئی نہ جانے
الکھ آگوچر آگم اپارا۔ جس جن دیوے سوہنگ چوگ، دو جہاناں دیوے آپ سہارا۔ آون جاون پتت پاون لکھ چوراسی کوڑی کریا کٹے

روگ، اک کرائے ونج وپارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر کرتارا۔ ہر کرتارا اگلا کھیل، نرگن نرگن آپ کرائیا۔
 سرگن سرگن ساچا میل، سچ سچ وڈیائیا۔ آد نرنجن جوت نرنجن چاڑھے تیل، گرہ مندر سگن منائیا۔ آتم پر ماتم سجن سہیل، سچ سنگ
 اکھوائیا۔ وسنہارا دھام نویل، گھر بیٹھا آسن لائیا۔ لیکھا جان گرو گُر چیل، گر گوبند لئے اٹھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آپے میل، ملنی
 جگدیش آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر شاہ آسوارا، اصل اپنا آپ
 جنائیندا۔ نور خدائی پروردگارا، بے عیب پردہ لاپندا۔ مقامے حق و نجارا، حقیقت اپنا ہٹ گھلائیندا۔ لاشریک ایکنکارا، اکل کلا
 دھرائیندا۔ جگ چوکڑی لے اوتارا، لوک مات ویکھ وکھائیندا۔ آن گون پاوے سارا، ترے بھون کھوج گھجائیندا۔ لیکھا جان سورج چن
 ستارا، منڈل منڈپ سوہا پائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھنہارا، جیرج انڈ پھول پھلائیندا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم لے اوتارا، نرگن جوت
 کرے رُشنائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، دھر دی دھار آپ چلائیا۔ شبد وچولا کر تیار، ساچا سوہلا دے سنائیا۔ پردہ اوہلا دیوے پاڑ،
 دئی نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر وچ میلا ساچے لاڑ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 بے پرواہ کھیل اپارا، ہر سجن آپ کرائیندا۔ محل اٹل اچ منارا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ دیا باقی کر اجیارا، کھلاپاتی سوہا پائیندا۔ شبد آگئی سچ
 جیکارا، دھن انادی ناد سنائیندا۔ راگان نادان وسے باہرا، بیو ابھید نہ کھئے جنائیندا۔ گر اوتار دے سہارا، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ اپنا
 نام جنائے دھردرگاہی وارا، وارتا اپنی آپ سمجھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ جگ
 جگ دیندا آیا لارا، لہر لہر نہ کھئے پرگٹائیندا۔ در درویش کوٹن کوٹ منگدے رہے بن بھکارا، بھکھک سنگ نہ کھئے نہہائیندا۔ پیر پیغمبر
 دے سہارا، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ بھوئے مہابلی اوتارا، اوتر اپنا ناؤں سمجھائیندا۔ آد جگاد جس دا اچا وڈ دربارا،
 سچ درباری پھیرا پائیندا۔ جس دا کھیل سدا سد نیارا، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ سد آوے اپنی دھارا، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ جننی جنے
 نہ ست دُلارا، رسنا سپر نہ کھئے لگائیندا۔ سپس بنھے نہ کھئے دستارا، چوٹدی مؤنڈ نہ کھئے مُنڈائیندا۔ اک اگلا ایکنکارا، اکل کل اپنا کھیل

ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اگلا لیکھا رکھ ہتھ، ہتھو ہتھ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی جس دی گاؤندے آئے گاتھ، گہر گمبہر اپنا بھیو رہیا کھلاٹیا۔ جس نے پرگٹائے تریلوکی ناتھ، ناتھ اناتھاں ہوئے سہائیا۔ جس میل ملایا راما بیٹا دسراتھ، دہ دشا ویکھے چائیں چائیا۔ جس دی پیر پیغمبر کردے گئے یاد، یادداشت مات بنائیا۔ جیہڑا جُگا جُگتر سندا رہے فریاد، گر اوتاراں پیر پیغمبران ہوئے سہائیا۔ سو صاحب ستگر کلجگ اتم جن بھگتاں بنیا پتا مات، ست دُلا رے لے اٹھائیا۔ راتیں ستیاں دیوے دات، ہر جو ساچی ونڈ ونڈائیا۔ اندرے اندر چرن کول بندھائے نات، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جے کوئی باہروں پُچھے بات، رسنا کہہ نہ بھیو جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ اگلا لیکھا ہتھ ساڈھے تین، ہتھ ہتھ نال ملائیندا۔ جس دا ست دیپ نو کھنڈ ملے نہ کوئی چنھ، روپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس نے چار جُگ دا لہنا لینا گن گن، گر اوتار، پیر پیغمبر چچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جس دا لیکھا اتم ہونا تین دن، تیناں لوکاں ڈیرہ ڈھابندا۔ جس دا روپ سدا بہن بہن، انہو اپنی دھار چلائیندا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرو گر چیلے میل ملائے گن گن، گنتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا حصہ آپ ونڈائیندا۔ اگلا حصہ ساڈھے تین ہتھ منارا، مہربان آپ ونڈائیا۔ دو جہان ہوئی باباکارا، ہر جو ایہہ کی کھیل رچائیا۔ چار جُگ دے گر اوتارا، پیر پیغمبران اپنے وچ چھپائیا۔ نرگن ہو ہویا اُجیارا، جوتی نور کرے رُشناٹیا۔ نہکلنک لے اوتارا، کل کلکی روپ وٹائیا۔ گویند میلا ست دُلا ر، گہر ساچے چائیں چائیا۔ ایکا سیجا ستے پیر پسارا، دوجا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نو سو چورانونے چوکڑی جُگ دا انت کرن سچ وبارا، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ آتم پر ماتم کھول کواڑا، گہر مندر اک وکھائیا۔ نہ کوئی ٹھاکر شودوالا مندر مٹھ نہ گرو دوارا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ ذات پات نہ کھئے پسارا، اُچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ سرب جیاں دا پتا ایکا ایکنکارا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم ہو اُجیارا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بھگتاں بنائے سچ دوارا، در دروازہ آپ کھلاٹیا۔ ساڈھے تین ہتھ تیرا سرب سہارا، روداس چمارا دئے گواہیا۔ چھبی ویکھے ڈھٹیا دو آدھا کھیل نیارا، نرگن اپنا بھیو جنائیا۔ تیجی چھتے سچ سینگھاسن سوہے کرتارا، کرنی اپنی دئے جنائیا۔ ترے بھون دھنی ایکا حکم اک ورتارا، اک سندیسہ دئے سنائیا۔ جو ملیا سو پار اتارا، آدھ

وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ لے کے جائے وارو وارا، واری سب دی لئے بٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن بولیا جیکارا، گر اوتار پیر پیغمبر راہ وچ بیٹھے سچکھنڈ جاندے گھٹ گھٹ جیہیاں پائیا۔ پُرکھ ابناسی ہسے، جن بھگتاں پردے اندر وسے، آگے پچھے آپے نسے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو اُٹھو ویکھو نیترا کھے، بن بھگتاں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی بھانڈے سکھے، ساچی وست نہ کھئے ٹکائیا۔ بن صاحب ستگر قیمت کوئی نہ پائے ککھے، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ اتم کلجگ ہر سرنائی سارے ڈھٹھے، اپنا بل نہ کھئے جنائیا۔ ٹھاکر سوامی دین دیال تیرے حکم اندر گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب کردے آئے رٹے، بن تیرے اتم رٹا نہ کھئے مُکائیا۔ تُوں سب دی اکھیں پائے گھٹے، گھاٹا گرُمکھاں جھولی پائیا۔ کی ہویا جے دھتے پرگٹ کیتا وچوں وٹے، بناں وٹیوں نظری آئیا۔ جنہاں دے چولے دسن پھٹے، پائے چیتھڑ اپنے تن چُھپائیا۔ سب دے اندر برہم متے، پاربرہم ملی سرنائیا۔ صاحب ستگر نال رٹے، رتی رت نہ کھئے وکھائیا۔ بن پھاپیوں پھسے، پھاندکی نظر کیسے نہ آئیا۔ دوسریاں گرسکھ کی کی دسے، کی کی حال سُنائیا۔ راتیں سُنتیاں ساڈے پچھے پھرے نٹھے، نٹھ نٹھ پندھ مُکائیا۔ دُبائی لوکو کرو ٹھٹھے، ٹھوکر ہر جو سب نوں رسیا لگائیا۔ بن گرسکھ سوانی کوئی لے کے نہ جائے بھتے، ٹھنڈا جل نہ کھئے پیائیا۔ ویکھو گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہ گئے ہکے بکے، پُرکھ اکال کی اپنی بنت بنائیا۔ جس دے حکم اندر اسیں نچے، سو گرُمکھاں حکم اندر پھیرا پائیا۔ غریب نانے کوچھے کلمے سارے سچے، جو مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رہے دھیائیا۔ لوں لوں اندر ہر جو آپے رچے، ساڈھے تِن کروڑ گنتی نہ کھئے کرائیا۔ غریب نائیاں دے گھر جا نچے، اپنا ناچ نچائیا۔ برہما کولوں بنے پنج تت سچے، اندر اپنی وست ٹکائیا۔ بن گرسکھاں سارے کچے، کایا کاجی ماٹی کم کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی سچکھنڈ جا کے گرواں دسے، پیر پیغمبراں نال رلائیا۔ سارے ویکھو جو بھگت دوارے وسے، اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ ابناسی اکو وار کیتے اکٹھے، پھڑ اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اگلا لیکھا چھپی پوہ، دھردرگاہی دیوے سو، گرُمکھاں جہا آپے ہو، آپ اپنی بوجھ بوجھائیا۔

☆ ۲۶ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ☆

ہر جو آیا اپنے پوڑے، پوڑا نظر کیسے نہ آئیا۔ اکو میلا براہمن گوڑے، گہر گمبہر اکھوائیا۔ گوبند ہر ہر آپے بھڑے، سمبل ڈیرہ لائیا۔ گرسکھ شبدی ساچے جوڑے، جوڑی آپ بناٹیا۔ ویکھے رس مٹھے کوڑے، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ گھلاٹیا۔ ساچا پوڑا ایکنکار، اکل کل دھاری آپ لگائیندا۔ جس دی گر اوتار نہ پائی سار، پیر پیغمبر بھیو نہ آئیندا۔ کلجگ اتم کھیل نیار، نہ ہر نرائن آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، سچ ساچا روپ دسائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، کل اپنی آپ جنائیندا۔ بے عیب خدائی پروردگار، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ تخت نواسی ہو تیار، شاہو شاہاشی پھیرا پائیندا۔ جگت اداسی لہے ایکا وار، جم کی پھاسی توڑ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ گھلاٹیندا۔ ساچے پوڑے چڑھیا بھگوان، پوڑا اپنا آپ لگائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیر پیغمبر سرب پچھتان، شہنشاہ کرپا کھیل وڈ وڈیائیا۔ بیٹھے سارے ہوئے حیران، میری کرنی رہے جس گائیا۔ تیرے در رہے دربان، درویش اکھ جگائیا۔ تیرا نظر نہ آیا نشان، نشانہ تیر نہ کھئے جنائیا۔ جگ چوکڑی منگدے رہے دان، ساڈی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ بالی بدھ رہے انجان، بھیو ابھید نہ کھئے گھلاٹیا۔ تیری کر نہ سکے پچھان، بے آنت گا گا شکر منائیا۔ تیرے چرن کردے رہے دھیان، کول کول سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنائیا۔ ساچے پوڑے چڑھیا آپ، اپنی کھیل کرائیندا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے جاپ، سچ سندیسہ نام سُنائیندا۔ جس نوں کھندے رہے مائی باپ، پوت سپوتا روپ دھرائیندا۔ سو ساچے مندر سچ دوار ہر زرنکار نرگن سرگن آپ، پُرکھ بدھاتا آپ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کرے جاپ، چنہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ اچے پوڑے چڑھیا نہر، نرائن وڈی وڈیائیا۔ ویکھو سارے رہے ڈر، دو جہان نین شرمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے کں رہے پھڑ، اچی کوک دین دہائیا۔ تیرے پچھے جنمے گئے مر، جنم مرن کھیل وکھائیا۔ آنت چرنی ڈگے ڈر، منہ دے بہار سٹائیا۔ سچکھنڈ دواہیوں باہر بیٹھے اڑ، بن نانک گھر کھئے نہ جائیا۔ ہوئے حیران بے پہچان تیرا کھئے نہ آئے سر، تیری سار کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم جوتی جاتا ویس کر، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت لے پھڑ، اپنا میل

مِلائیآ۔ بھڑی دروہی خُداوند اندر گیا وڑ، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس نے گھاڑن لیا گھڑ، سو ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے لائی آد
 جڑ، سو آنت رہیا اکھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل رچایا، مہا اگت گنت
 جنائیندا۔ جس دی سیوا آپ کمایا، سیوک نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دا رنگ آپ رنگایا، رُپ رنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جس دا ڈھولا آپ
 سُنايا، گاونہارا راگ نہ کھئے لائیندا۔ جس دا مان آپ ودھایا، وید پُراں بھیو نہ پائیندا۔ جس دا نقشہ آپ کھچایا، گر اوتار سار نہ پائیندا۔
 پیر پیغمبر رہیا گر لایا، مقامے حق تیرا کھیل نظر نہ آئیندا۔ بے نظیر تیرا نُور نظر کھئے نہ آیا، بے آب بے آب دین دُہایا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جی پوڑا آپ لگائیندا۔ ساچا پوڑا اُچ مینار، اُچو اُچ آپ کرائیا۔ سیوا کرے ایکنکار،
 اکل کل اپنا کھیل کرائیا۔ بردا بے پروردگار، برخوردار نظر کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ ستجگ دی
 ساچی دھار، سچ سچ جنائیا۔ سچکھنڈ کہے کوئن کوٹ جگ میرا کیسے نہ بنایا کوئی مینار، میرا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ کوئی کہے مندر مسجد
 مٹھ شودوار، کوئی مسیت گردوار ٹھاکر دوار رہیا جنائیا۔ بن پُرکھ اکال تھر رہیا نہ کوئی وچ سنسار، جو آیا سو اٹھ اٹھ چل جائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا کر، سچ مینارے سوہیا پائیا۔ سچ مینارا اک بنا، اپنی کھیل بنائیندا۔ چھہ پوہ
 ساری رات دئے سمجھا، ہری ہر جو بھیو کھلائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار کُنٹ سیوا لا، ہر سنگت وچ رکھائیندا۔ بن نیتر نیناں دئے
 وکھا، نُور ظہور آپ جنائیندا۔ بن رسنا جہوا دئے بُلا، سوہلا ڈھولا اک سُنائیندا۔ نیناں وینہدیاں پچھلا پیندا دئے مُکا، پاندھی اپنا ناؤں
 دھرائیندا۔ اپنا کرم کانڈ نہ کرمی سد دئے مٹا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ساچی سرن دئے وکھا، سرنگت اک جنائیندا۔ کوٹ جنم دے وچھڑیاں لئے
 اٹھا، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ ایکا اکھڑ نال لئے سمجھا، دوجا پاٹھ نہ کوئی پڑھائیندا۔ جس جن سوہنگ ڈھولا لیا گا، تِس گر اوتار پیر
 پیغمبر سنگ نبھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ حُکم رہیا سُنا، بن میرے بھگتاں میرے در نہ کوئی آئیندا۔ میرا بھگت اگم اتھاہ، وید پُراں شاستر
 سمرت انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان پڑھ نہ کوئی سُنائیندا۔ میرا کوئی نہ کرے وساہ، اچھل اچھل دینا رُپ وٹا، آپ اُسارے آپے دیوے
 ڈھاہ، اپنی کھیل کھلائییندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں دسُوندا رہیا راہ، اپنا بھیو نہ کھئے جنائیندا۔ کلجگ اتم جوتی جامہ آوے

بھیس وٹا، اگٹی کل دھرائیندا۔ گوہند سورا لئے جگا، حاضر حضور میل ملائیندا۔ چن پورا دئے کرا، کیتا قول نہ کوئی بھلائیندا۔ نیتر نیناں درس دئے وکھا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رت سہنجی آپ سہائیندا۔ رت سہنجی سچ محل، ہر محل آپ لگائیا۔ آد جگاد رکھے اٹل، بے آنت بے پرواہیا۔ بھیو کھلایا اتم کل، کلجگ پردہ لاپیا۔ نرگن داتا آیا چل، نرویر پھیرا پائیا۔ دو جہان گئے ہل، پری لوء تھر تھرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کوئی کر نہ سکے گل، وشن برہما شو نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جس لیکھا لینا جل تھل، مہیئل اپنا پھیرا پائیا۔ جس لکھ چوراسی اندر واپنا ہل، بن کرسانا اپنی دھار جنائیا۔ جس لیکھا مکانا اگنی پون پانی جل، حکم حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ منارا دئے وڈیائیا۔ منارا کہے موہے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پاربرسم پرہے ملیا آ، ملنی آپ کرائیا۔ جگ چوکرئی سدھونڈے رہے ساہ، ساہا ساہ سمجھائیا۔ لکھ لکھ لیکھا بن دے رہے گواہ، شہادت اکو نام پائیا۔ اتم آوے نرگن نور خدا، خدی سب دی دئے مٹائیا۔ نہکلنکا ناؤں دھرا، ڈنکا اکو شبد وجائیا۔ راؤ رنکائے اٹھا، نیتر نین اکھ کھلایا۔ گوہند بنکائے سہا، سمبل اپنا روپ دھرائیا۔ منگل ساچائے گا، اتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ جیون جگت دئے جنا، جنم جنم وچ بدلائیا۔ مرد مردان پھیرا پا، سچ مردانگی آپ وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ڈیرہ دیوے ڈھاہ، لوک مات کرے صفائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جنم دا لیکھا دئے وکھا، لکھت پڑھت ہتھیں دئے پھرائیا۔ کاغذ قلم شاہی مکھ رہیا شرما، شہنشاہ آگے اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ محل دئے وڈیائیا۔ سچ محلے تیری چھت، ہر چھتر چھایا آپ رکھائیندا۔ بھگتاں رکھن آیا ست، آگے پچھے ڈیرہ لائیندا۔ پہلوں لکھ چوراسی نالوں کیتے وکھ، اپنا میل ملائیندا۔ نرگن ہو کے مارگ دس، ساچا راہ سنائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو جس، منتر ہور نہ کوئی پڑھائیندا۔ پکڑ باہوں پئے ہس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ دو جہاناں والی آیا نس، بن سدیاں پھیرا پائیندا۔ ہرجن ویکھ اک اکٹھ، اکثر ایکا ایک کرائیندا۔ اپنی نیہاں ہیٹھ دہائی رت، گوہند لکھ لکھ شکر منائیندا۔ اتم بیٹھا ستھر گھت، یارڑا دھیان اک لگائیندا۔ پُرکھ ابناسی اک جانے مت گت، گت مت آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم رکھے پت، پت پریشور دیا کھائیندا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، سمرتھ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ محل آپ رُشنائیندا۔ سچ محل سچ منارا،

ہر سترگر آپ جنائیا۔ زرگن کیتا آپ کنارہ، سرگن رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دی ساچی دھارا، لوک مات پرگنائیا۔ میل ملاوا بھکت
سنسارا، بھگون اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے در دئے وڈیائیا۔

سترا میلن آیا میلا، ہر گر گر حکم جنائیندا۔ ایکا گھر وکھائے گرو گر چیلا، گر گوبند رنگ چڑھائیندا۔ پُرکھ ابناسی سجن سہیلا، بن
وچولا کھیل کھلائیندا۔ آتم پر ماتم چاڑھے تیللا، گھر ساچا سگن منائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا آپ
وسائیندا۔ گھر وسے ساچا سو بھنیک، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ تیرا دسے نہ کوئی شریک، شرکت نظر کئے نہ آئیا۔ ساچی سیکھی دھار
بریک، گوبند دئے وڈیائیا۔ اتم ویکھن آئے ٹھیک، شبدی اپنا روپ وٹائیا۔ ایکا ڈھٹیا دے کے تریک، تاریک اپنی دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم
سچ پریت، ساچی سیکھیا اک جنائیا۔ پُرکھ اکال صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا
لیکھے رہیا لگائیا۔ گوبند آیا چل حضور، پُرکھ اکال دیا کھائیندا۔ گرمکھان مل کے جائے ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیندا۔ جہنوں کھندے
رہے دور دور، سو نیرن نیر پھیرا پائیندا۔ غریب زانیاں آسا کرے پور، اپنی آسا نال ودھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ہر ساچا کھیل کرائیندا۔ گوبند آیا لوک مات، شبدی روپ دھرائیا۔ گرمکھان دیوے ساچی دات، اکو ونڈ ونڈائیا۔ نانا تٹا ذات پات، دین
مذہب نہ کوئی رکھائیا۔ پُرکھ اکال گاؤ ساچی گاتھ، دوجا ایشٹ نہ کوئی منائیا۔ جس نے دتا تیرا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جس نے
بھیجے تریلوکی ناتھ، جگ جگ جنم جنائیا۔ سو صاحب سدا سمراتھ، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم آئے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ ہرجن میلے
بس بس، ہنس مکھ صفت صلاحیا۔ تیر نشانہ رہے کس، تیرا چلہ نام اٹھائیا۔ دوہاں وچولا بن کے جائے دس، گر چیلا گرو سہائیا۔ سچ
مینارے کر اکٹھ، ایکا اگی وڈ وڈیائیا۔ ایکا اگی نہ ہوئے رنڈ، نار کنت آنت سہائیا۔ نانا توڑ بھیکھ پکھنڈ، ساچے مارگ رہیا لائیا۔ لیکھا
چکائے بتی دند، رسنا کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ہر اند، نجاند اک وکھائیا۔ کوڑی کرپا ڈھاہ کندھ، پردہ دئی دئے اٹھائیا۔ گیت
سہاگی اکو چھند، سوہنگ دئے سنائیا۔ جگ جنم دا چکے پندھ، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گوبند گُرمکھ رنگ رنگائیا۔ گر گوبند آیا نرگن دھار، کلجگ ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکال کر پیار، اپنی اُنکلی لائیا۔ کرے کھیل وچ سنسار،
 نظر کیسے نہ آئیا۔ سمبل وسے دھام نیار، ترے بھون اپنا ڈیرہ لائیا۔ کاغذ قلم نہ پاوے سار، لکھ لکھ لیکھ نہ جانے شاہیا۔ بے آنت بے آنت
 سارے کہن پُکار، ٹوہی ٹو تیری وڈیائیا۔ ٹوں میں کوئی کرے نہ ساچی کار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرتا ہو آپ تیار، نرگن اپنا ویس
 دھرائیا۔ جوتی جامہ پُرکھ کرتار، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گوبند لیکھا دئے وکھائیا۔ گوبند
 ویکھ ساچا مٹر، مٹر پیارا آپ ملائیندا۔ جس نے کھیل کرایا باز تتر، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیندا۔ کلجگ اتم آیا نتر، سیس اپنے تاج
 ٹکائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے وٹر، وٹر وینہدا نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد جگاد نہ ہووے بھڑ، جوئی رست کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، گوبند اپنے رنگ وکھائیندا۔ رل کے کر لؤ میرا ساتھ، کلجگ اتم ڈیرہ ڈھائیا۔ پُرکھ ابناسی بنیا ساک، سجن
 بے پرواہیا۔ گھر در آیا رسول پاک، پروردگار پھیرا پائیا۔ جس بالیاں لیکھے لائی خاک، نیہاں ہیٹھ رت ڈلھائیا۔ سو اتم اُتریا پار گھاٹ،
 پورا گھاٹا دئے کرائیا۔ سچ مینارے آ کے میٹھے اگلی واٹ، پچھلا پندھ مکائیا۔ ایتھے اوتھے دئے نجات، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نال لے کے آیا وڈا
 کھات، اپنا کھاتہ اک کھلائییا۔ راتیں سُنیاں سدا پُچھے وات، اتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ کوجھیاں کملیاں پُچھے وات، غریب زانیاں لئے اُٹھائیا۔ بن
 سیوک ہوئے داس، داسی اپنا رُپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رکھائے شاخ، شناخت حقو حق کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ستران لیکھا دئے لکھائیا۔ ستران میلا گوبند میتا، ہر سجن آپ جنائیا۔ ویکھو آگے چلائی ریتا، پچھلی ڈھیری دیوے ڈھاپیا۔
 لکھ چوراسی پرکھے نیتا، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے مندر مسیتا، گردوار نہ کوئی وڈیائیا۔ ایہ نظری آئے صاحب اتیتا،
 ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب نے بھرنا اپنا کیتا، آگے ہو نہ کوئی چھڈائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ نہ مریا نہ جیتا، گر ستگر وچ سہائیا۔ اتم پاس آپے
 کیتا، فیل پٹی نہ کوئی پڑھائیا۔ ویکھ دھام اک انڈیٹھا، بن سیوک بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستر اپنے لیکھے
 لائیا۔ ستر ستر دو ستواد، ست ست جنائیندا۔ صیرا رُپ بنایا آد، ست اپنا ناؤں دھرائیندا۔ ست صفرے دی اکو یاد، پُرکھ اکال آپ
 رکھائیندا۔ کلجگ اتم دتی داد، ہر دردی درد وندائیندا۔ بھگت سہیلے کر کر لاڈ، آنت اپنا میل ملائیندا۔ شبدا گمی اکو ناد، برہم برہما

أنت سُنائیندا۔ ایکا نایاں رچ رچ کاج، کرتا پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت پرہ لئی لے کے آیا دات، سِر کھاری آپ
 اُٹھائیندا۔ سترّاں پچھے بن جائے راج، بن مستری کانڈی تیسی ہتھ اُٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بہ بہ مارے آواز، گر اوتار آپ اُٹھائیندا۔ اُٹھو
 سارے سیوا کرو آج، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ جس نے سیس رکھایا تاج، سو سب دا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جس دی پچھے پڑھدے آئے نماز، سو
 اپنی نظم آپ سُنائیندا۔ جس دی سُن دے رہے آواز، سو ڈھولا آپے گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سترّ لیکھے
 آپے لائیندا۔ سترّاں لیکھا آنت لگایا، پچھلی لگی توڑ نیہائیا۔ سر سے لہنا جھولی پایا، عرشی پریم پھیرا پائیا۔ بن درسی اپنا درس کرایا،
 حرص رہے نہ رائیا۔ امرت میگھ اک برسایا، چھبی پوہ ادھی رات جام پیائیا۔ بوند بوندی دئے ٹپکایا، کرن کرن وکھائیا۔ جھرن جھرن ہر
 رہیا جنایا، سرن سرن وڈیائیا۔ پھرن پھرن پرہ پورن آیا، پورن وچ سمائیا۔ گوبند رُپ آپ دھرایا، گوبند سنگ دئے وڈیائیا۔ پردہ اوہلا
 دئے چکایا، اُچی کوک کوک الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سترّاں میتا آپ اکھوائیا۔ سترّو ویکھو گر گوبند، کلجگ
 اتم ویس وٹائیندا۔ اتم لاپے جھوٹھی چند، لیکھا اور نہ کوئی رکھائیندا۔ نال رلایا گہر گمبیر گئی گہند، بے پرواہ سنگ نیہائیندا۔ ڈگے
 چرنی وشن برہما شو اند، باہوں پھڑ نہ کوئی اُٹھائیندا۔ جس دی پیر پیغمبر بنے بند، ست نادی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ سمجھائیندا۔ اپنا حکم کُنٹ چار، چار چار چار منائیا۔ چار چار دی کھچ لکار، چاروں کُنٹ وکھائیا۔ چلدا
 پھردا کرے وبار، بن ونجارا وپاری بے پرواہیا۔ اُچی کوکے وارو وار، کوک کوک سُنائیا۔ اُٹھو ہووو خبردار، خواب سب دے پورے
 کرائیا۔ پرگٹ ہویا حق جناب، حقیقت پردہ دیوے لاپیا۔ اتم سب توں کرنا پئے آداب، سِر سکے نہ کوئی اُٹھائیا۔ آد جگادی گرو مہاراج،
 شہنشاہ اکو جنائیا۔ جس نے سیس رکھایا تاج، تاجاں والے دئے کھپائیا۔ جن بھگتاں اتم رکھے لاج، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آگے پچھے ساڈھے
 تین ہاتھ سنگھاسن پُرکھ ابناسی شبدی مارے آواز، ستیاں آپ جگائیا۔ اک نو دا رچیا کاج، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دوآ ایکا نال ملائیا۔ دوئے نال ملے ایکا، ایکا رنگ وکھائیا۔ ایکا رکھے دوآ ٹیکا، دوآ ایکا آپ ہو جائیا۔ بھگت بھگونت
 لکھائے لیکھا، بھیو ابھید کھلائیا۔ پہلی ویر پہلی رات لوک مات کڈھ کے جائے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھیو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، چار کُنٹ دی ساچی دھار، اندر وڑ کرے ہری دوار، بھگت دوارے آپ وڈیائیا۔ چار کُنٹ دا بھگت دوارا، ہر بھگون کھیل کرائیندا۔ اُتر پورب پچھم دکھن دسی جائے سچ کنارہ، نرگن اپنا پنڈھ مُکائیندا۔ گاوٹ گائے دیا کھائے ڈھولا گائے جے جیکارا، شبدی شبد لائیندا۔ نرگن سرگن کرے وبارا، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ در درویش نر نریش ساچے تخت بھے سکدارا، بھیوت بھیو پ ناؤں دھرائیندا۔ راج جوگ دا اک وبارا، اکو گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، ستران لیکھا آکے لائیندا۔ ستر لیکھا اندر رکھ، ایکنکار آپ کرائیا۔ میل ملائے کرے نہ بس، بسمل اپنا روپ جنائیا۔ ست ستوادى مارگ دس، چار چار بھیو کھلائییا۔ چار ورن دا اکو ہٹ، چار کُنٹ رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوآ ایکا ایکا گھر بہائیا۔ دوآ ایکا ساچی اکی، اکیاں آپ جنائیندا۔ سمت پندراں جنہاں دھار رکھی تکھی، اٹھسٹھ کھیل کرائیندا۔ گنگا جمناسُستی وبائی نکى، نکى بالى نال ملائیندا۔ تیناں سالان پچھوں ہوئی وڈی، گرمکھاں آپ وکھائیندا۔ سنت آنت سوانى بنى نڈھی، سیس مہنڈی اک گندا ئیندا۔ جس گنگ لکھ چوراسی ہڈی، آنت ہڈیاں بہن وکھائیندا۔ جس دے اندر مچھی ڈڈی، ڈنڈا اپنا اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ اگی سکھ رہنا تیار، ہر تیاری آپ کرائیا۔ جنہاں پچھے لکھ چوراسی پینی مار، پچیا کوئی نظر نہ آئییا۔ شاہ سلطانان کرے خوار، سیس تاج نہ کوئی ٹکائییا۔ کلجگ جگت دُباگن نار ہوئے وبھچار، نر ہر کنت نظر نہ آئییا۔ سہنجنى سیج رووے زارو زار، رین اندھیری سر تے چھائییا۔ نہ کوئی دسے میت مُرار، نہ کوئی دسے سکا بہائییا۔ پتا پوت نہ کوئی ادھار، ساک سجن نہ کوئی وڈیائیا۔ بن ہر بھگتاں ملے نہ کنت بہتار، بھڑ باہوں گلے نہ کوئی لگائییا۔ ستجگ دا سچ وبار، سمت ویہ سوآنی دئے سمجھائییا۔ چار سال سٹا رہیا پیر پزار، اپنی لئی نہ مات انگرائییا۔ تیجی چھتے ہو تیار، بھگت دوارے دئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیناں ایکا بندھن پائییا۔ تیجی چھتے چڑھ بھگوانا، ہر بھگوان کھیل کرائیندا۔ جمناسُستی بھے گانا، گنگا نال ملائیندا۔ اتم میٹے آپ نِشانہ، تیر نِشانہ آپ لگائیندا۔ چھبی پوہ سب دے وینہدیاں جن بھگتاں دیوے مانا، گر اوتار پیر پیغمبر آپ اُٹھائیندا۔ پُرکھ ابناسی حکمرانا، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ پنجاں پیاریاں بھے گانا، مؤلی تند نال رکھائیندا۔ کھنڈا کھچے وچوں میانا، دو جہاناں ونڈ ونڈائیندا۔ اللہ رانی ہوئے

حیرانا، ہر جو کی کی کھیل کرائیندا۔ محمد نیوں نیوں کرے سلاما، سجدہ سپس جھکائیندا۔ جبرائیل نہ کوئی دھیانا، دُھر سندیس نہ کوئی سُنائیندا۔ عیسیٰ بنے بال نادانا، آگے جھولی اپنی ڈائیندا۔ موسیٰ ہوئے آنت حیرانا، تیرا بھیو نہ کوئی کھلائیندا۔ گوبند کہے میں تینوں ملان بھگوانا، جس دا آنت کھئے نہ پائیندا۔ بھگت دوارا جس سہانا، سچ محلے ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار چار دا اک وبار، اکیاں نال کرے پیار، پریم پیارا پھیرا پائیندا۔ پریم پیارا گیا آ، آیا نرگن دھارا۔ جن بھگتاں بنے ملاح، پھڑ باہوں کرے پارا۔ ساچی دیوے اک صلاح، شاہ پاتشاہ گر اوتارا۔ ایکا نٹیا دئے چڑھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے سرب سنسارا، چار چار دا سچ وبارا، ووباری آپ کرائیا۔ سچ سچ دا سچ ونجارا، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ سچ سچ دی کھچ کٹارا، ایکا رنگ وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی ملے نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستران دیوے اکو مان، چہتران پھڑائے سچ نشان، ہر سنگت آگے آگے لائیا۔

سچکھنڈ نواسی آیا تھر گھر، دُھر دا حکم جنائیا۔ شبد سُت رہیا ڈر، بھو اک رکھائیا۔ نیوں نیوں چرنی ڈگا ڈر، اپنا مان گوائیا۔ سری بھگوان کریا کر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے بھانا جر، سچ سندیس سُنائیا۔ گر گوبند کلجگ دے کے آیا ور، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے نہکلنک نرائن نر، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ ساچے مندر بھے چڑھ، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرُمکھ سجن لئے پھڑ، سرگن نرگن میل کرائیا۔ لیکھا جانے سپس دھڑ، جگدیش ہتھ وڈیائیا۔ اپنی کرنی لئے کر، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ آڈلارے دیواں ور، پُرکھ اکال رہیا سمجھائیا۔ مرد مردانہ جائے بن، ملے مان وڈیائیا۔ ایکا راگ سُنائے کن، بن کتاں رہیا جنائیا۔ اتم چھڈنا پنج تت تن، ترے ترے بندھن نہ کوئی پائیا۔ نہ دہیرا نہ چھپری چھن، مندر مسیت نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تھر گھر دوارے آپ سہائیا۔ شبد سُت پرہ دئے دلّاسا، ہر ہر جو کھیل کھلائیندا۔ گرُمکھ کدے نہ ہوئے نراسا، گرِسکھ گر گر آپ اٹھائیندا۔ گوبند دے کے گیا بھرواسا، پُرکھ اکال گود سہائیندا۔ نیج گھر بہ بہ کرے واسا، کایا مندر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی نور

کرے پرکاشا، اگیان اندھیر چُکائیندا - آتم پر ماتم دیوے ساتھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن پڑھو اکو گاتھا، سوہنگ راگ
 الاٹیندا۔ جنم جنم دا پورا کرے گھاٹا، وست اموک جھولی پائیندا۔ پریم پیار دی اکو منگے داتا، اپنی جھولی آگے ڈائیندا۔ لیکھا جانے
 بھوکھت واکا، بھیو ابھید اک کھلائیندا۔ پوت سپوتا پتا ماتا، بال انجانا گود اٹھائیندا۔ ایتھے اوتھے پُچھے واتا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ جس
 دی کہانی بانی گائے گاتھا، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن راگ الاٹیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سُت ڈلارے آپ اٹھائیندا۔ سُت ڈلارے آکھ لگ، آخر آپ جنائیا۔ گوبند سر رکھ پگ، ملے مان وڈیائیا۔ غریب نائیاں پردہ ڈھک،
 چُونڈی نظر کیسے نہ آئیا۔ چوڈاں لوک وکھائے اکو ہٹ، بن ونجارا پھیرا پائیا۔ چوڈاں طبق تڑانت، ناتا اکو اک سمجھائیا۔ نام بیج ساچے
 وت، بن کرسانا ہل چلائیا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ تیر نرالا مارے کس، گوبند چلہ ہتھ پھڑائیا۔ پریم پیار اندر
 وس، نام انمولا رنگ چڑھائیا۔ ساچا لاہا لینا کھٹ، کھٹی ہر جو جھولی پائیا۔ ایک منتر لینا رٹ، رٹا دین مذہب مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ڈلارے دئے سمجھائیا۔ شبد ڈلارا ہو تیار، اپنا سیس جھکائیندا۔ میں سیوا کران اگم اپار، تیری اوٹ
 رکھائیندا۔ پُرکھ ابناسی دئے سہار، ساچا مارگ آنت لگائیندا۔ نہ گرو نہ اوتار، پیر پیغمبر نہ کوئی رکھائیندا۔ میرا تیرا اک وبار، دوسر نظر
 کیسے نہ آئیندا۔ بھگت ساچے لئے اٹھال، سچ سیوا اک سمجھائیندا۔ کوئی نہ ویکھ شاہ کنگال، شاہ کنگالان اپنے دوار سہائیندا۔ سمت ائیویں
 جیہڑے لبھ جان لال، لالز اپنی گود بہائیندا۔ پھیر ہر دے نام دا پے جائے کال، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ تیرتھ سوہے نہ کوئی تال، سروور
 مات نہ کوئی وڈیائیندا۔ گر اوتار نہ گھالے گھال، اتم مکھڑا سرب چھپائیندا۔ سنگی ساتھی نہ چلے نال، دیناں درد نہ کوئی ونڈائیندا۔ چار
 کُنٹ ہوئے بے حال، حال مُرداں نہ کوئی سُنائیندا۔ شبد سُت تیری اولڑی چال، جس دا بھیو کوئی نہ پائیندا۔ پُرکھ ابناسی تینوں بنایا لال،
 سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ تُوں جا کے گوبند گرسکھ ساچے بہال، جنہاں پچھے بالے نہیاں ہیٹھ دبائیندا۔ اوہناں ویکھو ہر جو ملے آن، ہس
 ہس کایا پردہ لائیندا۔ اپنی دس کے جائے پہچان، بے پہچان پھیرا پائیندا۔ آپ بنیا رہے بے زبان، جن بھگتاں زبان سوہلا گائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ تھر گھر اپنا ڈیرہ تچ، ہر جو دئے سُنائیا۔ بھگت دوارے اندر وڑنا بھج،

ساڈھے نو وقت لکھائیا۔ گرسکھ درشن کرنا رچ رچ، گر گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ مکے والیو کرو جج، مدینے والا پھیرا پائیا۔ مندران والیو اوٹھ، اپنا ویلا لو بچائیا۔ گردواریاں والیو چرنی جاؤ ڈھٹھ، پرہ کھیل آپ کھلائییا۔ اپنے حکم دے نال دیوے کر کے دستخط، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لوں لوں وچ جائے رچ، رچیا نظر کیسے نہ آئییا۔ جس نوں نانک نرگن کہا سچ، سو سچا آیا ماہیا۔ جیہڑا ایہدے کولوں گیا بچ، دو جہاناں نہ ملے تھائییا۔ لکھ چوراسی رہیا بچ، جنم مرن کیڑ بھوئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرسکھ دوارے آئے چائیں چائییا۔ بھگت دوارے آؤنا حاجی، حضرت اپنا کھیل وکھائییا۔ گرسکھ لٹاں مارن مٹا قاضی، شریعت کوئی رہن نہ پائییا۔ جس دا نام علی ڈالڈل تازی، رسول دیوے وڈ وڈیائییا۔ شاہ پاتشاہ بے نمازی، روزہ بانگ نہ کوئی سُنائییا۔ آد جگاد ساچی وادی، اپنی عادت پور کرائیا۔ محفل وچ رہے وسادی، مشغول اپنا نام جنائییا۔ جس نوں گا گا تھکے ڈھاڈھی، آنت کہن نہ پائییا۔ سو گرسکھو تہاڈا گوانڈھی، پھڑ باہوں لو اٹھائییا۔ تہاڈے اندر رکھی نیکی ہانڈی، سچ سچ رہیا پکائییا۔ گرسکھ آتم خوشیاں نال کھانڈی، لکھ چوراسی مرے بھکھی تہائییا۔ کیسے سر نہ دے پرانڈی، سہاگ تنہ نہ کوئی ہنڈھائییا۔ اللہ رانی حکمے بانڈی، نیترو رو رو دئے ڈھائییا۔ میری کنت بناں پت جانڈی، میری لٹھی شرمائییا۔ ویکھو ہر جو آیا سوانگی، اپنا سوانگ رچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت دوارے آوے بے پرواہیا۔ بھگت دوارے آواں گا۔ اپنا حال سُنواں گا۔ اگلا پچھلا لیکھ چکاواں گا۔ کوڑا پردہ اٹھاواں گا۔ توری درس دکھاواں گا۔ محل اٹل وساواں گا۔ اندر وڑ وڑ منگل گاواں گا۔ گوبند میل ملاواں گا۔ ساچا راہ چلاواں گا۔ چار ورنان ایکا گھر بہاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھلا لیکھ چکاواں گا۔ سرشٹ سبائی اکو نام چپاواں گا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ سر اپنے تاج ٹکاواں گا۔ اوچی کوک کوک سُنواں گا۔ سب دے ڈیرے ڈھاواں گا۔ جے کوئی آگے اڑے، خاکی خاک ملاواں گا۔ اُتے اپنا آسن لاواں گا۔ وشنوں چرناں وچ بہاواں گا۔ بھگون اپنا نور چمکاواں گا۔ دپیک اکو اک وکھاواں گا۔ لکھ چوراسی گل کراواں گا۔ گرسکھ ساچے آپ اٹھاواں گا۔ پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھاواں گا۔ اکو نام چپاواں گا۔ سرنی لگیاں لاج رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، اکو اک گر اکھاواں گا۔

ساچے بھگتو تہاڈا سدا، سچکھنڈ دئے دہائیا۔ پُرکھ ابناسی حُکے بدھا، ڈوری پریم بندھائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر دو جہانا جس پردہ
 کجا، نرگن رُوپ بے پرواہیا۔ بھگت ہت پھرے بھجا، سرگن نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ شبدا نادی ہو کے گجا، بودھ آگادھ کرے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچے بھگت تیری آواز، اُون گون بلائیا۔ پکڑ اُٹھایا غریب
 نواز، غریباں دئے گواہیا۔ جس نے آد سازن لیا ساز، اتم ویکھے تھاوں تھائیا۔ دو جہاناں رچیا کاج، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ اپنا رنگ
 وکھائیا۔ دہ دشا چار کُنٹ رہیا بھاج، اُوندا جاندا نظر نہ آئیا۔ رچیا کھیل دیس ماجھ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ گوہند پُرکھ اکال رکھائی سانجھ،
 سانجھوال اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچے بھگت تیری کُوکا، در گھر ساچے حُکم
 جنایا۔ پُرکھ ابناسی اُٹھایا ستا، نو سؤ چوڑانوے چوڑی جُگ دی آس نندرا لاہیا۔ تینوں سدے تیرا پُتا، پتا ایک اوٹ رکھایا۔ تُوں
 ویکھنہارا چارے کوٹا، گھٹ اپنا پردہ لاہیا۔ ناتا جُھٹیا پنج تت بھوٹا، بھوکھت اپنا حال جنایا۔ سرگن کُوڑی مُکی چوکا، نرگن اپنا رُوپ
 دھرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچے بھگت تیرا فرمانا، فُرنا سب دا بند کرائیا۔ تخت نواسی
 اُٹھے ایک رانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد آد جس کھیل رچایا، سو اتم ویکھ وکھائیا۔ نر ہر نرائن جس ناؤں دھرایا، نر نرکار خوشی
 منائیا۔ سُنح پرکاس جس آپ وکھایا، گھر ساچے کرے زُشنائیا۔ سِری بھگوان جس ویس وٹایا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ ابناسی
 کرتا سچ سیس جس تاج ٹکایا، قُدرت قادر سرب سمجھائیا۔ پارہم درگاہ ساچی ہو پردھانا سچ پردھانگی اک کمایا، جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر بھگت تیرا سچ سندیسہ، سُنیا ہر کرتارا۔ اُٹھ اُٹھ نیوں نیوں کرے آدیسہ، دوئے دوئے
 جوڑ سچ نِمسکارا۔ آد جُگادی اِکو ویسا، جُگ چوڑی سچ وبارا۔ اتم پرما تم بے نیتا، نِت نوت کرے کارا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل اگم اپارا۔ ساچے بھگت تیری دھار، ہر جو ہر ہر بھائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ کرے وچار، وچار وچار نال
 رلائیا۔ نرگن جوت اُجیار، نورو نور نور دھرائیا۔ اجونی رہت کھیل اپار، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ اگم اگمڑا ہو تیار، بھيو ابھید جنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن نینن نینن کھلائیا۔ بھگت تیری ساچی اکھ، ہر آخر دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کر

پرتکھ، پارکھو میل ملائیندا۔ نرگن سرگن مارگ دس، ساچے پنڈھ چلائیندا۔ میل ملاوا ہس ہس، ہنس مکھ خوشی وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں ویس آپ وٹائیندا۔ بھگت کہن اٹھ بھگوان، ویلا اتم آتیا۔ تُوں سچکھنڈ دوارے بن کے بیٹھوں کاہن، اپنا مندر بند کرائیا۔ تیری گوپی ہوئی ویران، لوک مات رہی کُرائیا۔ اٹھ جوانی بال انجان، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ تیرا ملے نہ کوئی نشان، چار کُٹ رہے کُرائیا۔ کہانی بانی نہ سکی پچھان، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن دئے گواہیا۔ تڈھ بن ملے نہ کوئی مان، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پوری آس کرائیا۔ ساچے بھگت لو سد، ہر ستگر ست سُنائیندا۔ میں کر کے آیا پار حد، دو جہاناں چرناں بیٹھ دباؤیندا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، ساچا سنگ نیہائیندا۔ کایا اندر وڑاں اندھیری کھڈ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ امرت جام پیواں مدھ، رس اک ہتھ وکھائیندا۔ شبد اگئی سناواں ند، انحد راگ الائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ اتم پرما تم کر کر واس، سیو سچ کھائیندا۔ ساچی سیجا بھوگ بلاس، ایک رس وکھائیندا۔ اتم پرما تم ہوواں داس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ شبد اگئی سناواں بات، لکھن پڑھن وچ نہ آئیندا۔ آد جگادی پتا مات، صاحب ست گود بہائیندا۔ چرن کول بندھاواں نات، بدھاتا اک سمجھائیندا۔ اتم رکھاں ساچی ذات، اذاتی روپ نہ کوئی وکھائیندا۔ میل ملاواں کھلاپات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں آپ سمجھائیندا۔ ساچے بھگت کہن تیری رکھی اڈیک، تو نو چار دھیان لگائیا۔ جگ چوگری دیندا رہیا تریک، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ تیرا مارگ اک باریک، چل چل تھکے کوئن کوٹ پاندھی راہیا۔ تیرا گھر نہ لبھیا ٹھیک، پنج تت ٹھیکر گئے بھٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دسدا رہیوں لاشریک، شرکت گھر گھر دئیں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھگت کہن سُن ساچے پتا، مِتر پیارا آپ جنائیندا۔ آد جگادی میری ریتا، نت نوت کھیل کھلاؤیندا۔ سد وساں دھام انڈیٹھا، دو جا روپ نہ کوئی وٹائیندا۔ نہ مریا نہ جیتا، ساہ ساہ نہ کوئی سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ آپ سُنائیندا۔ سچ سندیسہ سُن بھگت، بھگون رہیا جنائیا۔ ویلا تیرا آیا وقت، جو وقت گیا سمجھائیا۔ کوئی نہ چلے دوسری شکت، وشن برہما شو نہ کوئی وڈیائیا۔ کرپا دھار اپنی کڈھ فرصت، نرگن نور کر رُشنائیا۔ تیرے بناں ساڈی کایا کھئے

نہ پاوے برکت، مہر نظر نہ کوئی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 صاحب ستگر پیا ہس، اپنی خوشی منائیندا۔ واہ واہ بھگتو مارگ دتا دس، تہاڈے راہ چل چل خوشی منائیندا۔ جگ چوگری میں ملن
 دی رکھی آس، آسا نال آپ پرگٹائیندا۔ بن سیوک سیوا کران داسی داس، اپنی اچھیا آپ جنائیندا۔ جن بھگتا ملن دا کم خاص، دوجا
 ہور نہ بھیو گھلائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سندیسہ اک سنائیندا۔ تیرا شبد سندیسہ سن سن تھکے،
 تھکاوٹ کئے نہ مات گوائیا۔ کلجگ اتم اسیں ہونے پکے، پکیاں اٹاں تیری بھیٹ چڑھائیا۔ ساڈے بنان پرہہ جی تیرا پردہ کوئی نہ ڈھکے، بن
 تیرے ساڈی نہ کوئی وڈیائیا۔ وچھوڑے دن اوکھے کئے، اتم زین اندھیری چھائیا۔ کر کِریا پرہہ تیرے پچے، تیرے چرن دھیان لگائیا۔ تیرے
 پریم اندر نچے، مکھ گھنگٹ دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری منگی اک سرنائیا۔ میری
 سرنائی جو جن لوڑے، سو پُرکھ زرنجن آپ سنائیندا۔ آپ چڑھائے ساچے گھوڑے، گھوڑا اکو نام رکھائیندا۔ جوتی شبدی آپے ہڑے، زرگن
 زرگن میل ملائییندا۔ جوں سسے اُپر لائے ہوڑے، ہنگ برہم بھیو گھلائییندا۔ آتم پرما تم آپے ہڑے، ہر سجن ویکھ وکھائیندا۔ باقی سب نوں
 جواب دیوے کورے، پلو ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ سمجھائیندا۔ ساچے بھگت کرو
 دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا بن کے کاہن، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ست ست جھلائے نشان، نشانہ اکو اک وکھائیا۔ کرے
 کھیل نوجوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ پرگٹ ہونے سری بھگوان، بھگون اپنا روپ وکھائیا۔ ست دلارا بال انجان، تھر گھر آپے لئے جگائیا۔
 وشن برہما شو دیوے فرمان، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے سوادھان، نیترین اکھ گھلائییا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ رہیا سنائیا۔ سچ سندیسہ سنو بھگت، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی کھیل
 جگت، اندج جیرج اُتبھج سینج ونڈ ونڈائیندا۔ ناتا جوڑ بوند رکت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ونڈ ونڈائیندا۔ آتم پرما تم ساچی شکت، زرگن
 زرگن کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ اپنا پردہ لاپے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی
 وڈ پرتاپ، بھیو ابھید جنائیا۔ دو جہاناں ویکھے کھیل تماش، کھیلنہار اک ہو جائیا۔ پُریاں لوآن پائے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن رچائیا۔

آد جُگادی نرگن نؤر جوت پرکاش، رُوپ انوُپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے بھگتاں ایکا راہ حُکم جنائیا۔ ساچے بھگت تیرا راہ رہے تگ، تقویٰ اک رکھایا۔ کون ویلا پرہہ سر تے رکھے ہتھ، سمرتھ پھیرا پایا۔ پندھ مُکائے ٹٹھ ٹٹھ، پاندھی بن بے پرواہیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ چوڈاں لوکاں خالی کرے ہٹ، چوڈاں طبقاں پندھ دئے مُکایا۔ گُرسکھاں دیوے اک برہم مت، پاربرہم آپ پڑھایا۔ اتم پت لئے رکھ، سر سِیس جگدیش ہتھ ٹکایا۔ اپنی سچ کہانی دیوے دس، بھیو ابھید کسے نہ پایا۔ جُگ جنم دی پوری کرے آس، ہر گھٹ لہنا مات چُکایا۔ آتم سیجا کرے بھوگ بلاس، بھسمڑ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگایا۔ چرن کول رکھو سِیس، جگدیش رہیا جنائیا۔ جُگ چوُکری پیسن لیا پیس، گر اوتار سیوا لائیا۔ آتم دیوے اک حدیث، اکو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتن لہنا آپ چُکائیا۔ بھگتن لہنا دیوے بھگوانا، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ نِشانہ، لوک مات وکھائیندا۔ جودھا سُو رپر بلوانا، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ وسنہارا سچ مکانا، سچ مکان آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں خاطر اپنا حُکم سُنائیندا۔ ساچا حُکم دئے فرمانا، فرنا اپنا آپ پرگٹائیا۔ کروٹ بدلے نوجوانا، تھر گھر ویکھے چائیں چائینا۔ سٹ دُلارا کر پروانا، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے دھار چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوُکری بھیو رکھائیا۔ جُگ چوُکری ویکھے نو نو چار، جُگ جُگ کھیل کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کر وبار، بوہاری راہ چلائییندا۔ شبد انادی کر تیار، برہم برہمادی کھوج گھجائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں محل اُسار، ایکا نام بندھن پائیندا۔ وشن برہما شو کر تیار، ترے گن میلا میل ملائییندا۔ پنج تت ویکھ سچ اکھاڑ، تِن پنج کھیل کھلائییندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نام ندھان جھولی پائیندا۔ آتم پر ماتم میلا خاص، اپنا بھیو چُکائیندا۔ برہم پاربرہم کھول کواڑ، گھر گھر وچ سوہیا پائیندا۔ کرنی کِریا کر وچار، قُدرت قادر کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن کر تیار، ساچا ڈھولا راگ سُنائیندا۔ بن وچولا ایکنکار، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ شبدی شبد گرو گرو دھار، گرو گرو اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ لہنا آپ چُکائیندا۔ جُگ جُگ چُکائے اپنا لہنا، لہنا اپنے ہتھ

رکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جس نے بہنا، بہ بہ خوشی منائیا۔ اپنا بھانا جس نے سہنا، اپنے بھانے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے بھگتاں دیوے ساچا سدا، نرگن رُپ آوے بھجّا، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ پاندھی بنیا بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرائیندا۔ مقامے حق نُر کر رُشنا، پروردگار دیا کھائیندا۔ مہربان سدا ویکھے تھاوں تھان، لاشریک ویس وٹائیندا۔ جوتی جامہ نُر دھرا، جلوہ ظاہر ظہور رکھائیندا۔ بھید ابھید بھیو جنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے بھگتاں آپ جگائیندا۔ بھگتو جاگو ہر رسیا جگا، جگا ونہارا آئیا۔ اپنا راگ رسیا سنا، دوسر راگ نہ کوئی لائیا۔ ایکا کاج رسیا رچا، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ جھوٹھا کاج دئے مٹا، سمگری اِکو ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چار جُگ دا لیکھا رسیا چُکائیا۔ چار جُگ دا لیکھا چُکے، چُکاونہار نرنکار۔ پُورب لہنا سب دا مکے، مکے وچ سنسار۔ کوڑی کِرپا بوٹا سُکے، ہریا ہووے نہ دوجی وار، گرمکھ اپنی گودی چُکے، پرگٹ ہو نہکلنک نرائن نر اوتار۔ مہابلی پرہ آپے اُٹھے، کرے کھیل اگم اپار۔ رُت سہائے ابناسی اچتے، سد ویکھے شبد بہار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگتی میلا وچ سنسار۔

سُت شبد اُٹھ لال، لالن آپ جگائیندا۔ تیئی اوتار سُرت لُو سنبھال، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ بھگت اٹھاراں کرو دھیان، دھیان دھیان نال ملائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو اک دکان، در دروازہ آپ جنائیندا۔ گرو دس دیوے آپ گیان، نام سندیسہ اک لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم اک ورتائیندا۔ ساچے سُت سچ وچار، ہر ساچا سچ جنائیا۔ وشنوں نال کر تیار، بریسے اکھ گھلائییا۔ شنکر جٹا جوٹ لئے اُٹھال، باسک تشکا ویکھ وکھائیا۔ سہنسر مُکھ نہ کوئی دھار، دو سہنسر جہوا جہوا گن نہ کوئی جنائیا۔ کروڑ تیتیسا بیوے خردار، سُرپت اند دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ ترے گن مایا، ترے بھون دھنی آپ جنائیندا۔ جُگ چوکڑی جس نے کھایا، کھا کھا شکر نہ کوئی منائیندا۔ لکھ چوراسی جس بندھن پایا، بندھن کچھے نہ مات تڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم پُرکھ اگم، ایکا ایک

جنائیا۔ ایکا گر اوتار پیر پیغمبر بیڑا لو بٹھ، ایکا دیوے سچ صلاحیا۔ دھر فرمانا سُن لو کَن، نہ کوئی لکھے کاغذ قلم شاہیا۔ آپے بنے ویکھو جن، جنی کون گود سہائیا۔ کون دئے نام دهن، کون خزانہ رہیا لٹائیا۔ لکھ چوراسی ہوئے اٹھ، دوئے دوئے لوچن بند کرائیا۔ کر کر ودی واسنا من، من واسنا نہ کوئی مٹائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لگا ڈن، کایا تن تپائیا۔ بھانڈا بہرم کوئی نہ دیوے بہن، کورٹا گرھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر مگھاں رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار اٹھے پیر، پیر وڈا پھیرا پائیندا۔ چاروں کُنٹ وچا شرع، زنجیر، نہ کوئی توڑ ٹڑائیندا۔ نانا ٹٹیا شاہ حقیر، حقیقت سچ نہ کھئے وکھائیندا۔ تیری مہا کوئی نہ دسے بے نظیر، نظر سب دی آپ بدلائیندا۔ سچ دسے نہ کوئی تحریر، تسبیح گل نہ کوئی لٹکائیندا۔ تیری چوٹی چڑھے نہ کوئی آخر، مقالے حق نہ درشن پائیندا۔ ساچی پڑھے نہ کھئے تکبیر، طالب نظر کوئی نہ آئیندا۔ نہ کوئی ہوئے دامنگیر، ست سہیلا سپوت نہ کوئی اکھوائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑی پھڑی ہتھ شمشیر، چھری سب دے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر کھولو تاک، طاقتور آپ جنائیندا۔ نور نورانہ پاکی پاک، ایکا حکم جنائیندا۔ چوڈاں طبق لینا جھاک، جھاکا اکو وار وکھائیندا۔ کوئی نہ کرے کیسے ساتھ، محمد پلو نہ کوئی پھڑائیندا۔ کوئی نہ دیوے انت نجات، پار کنارہ نہ کوئی لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیر پیغمبران آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر لئے انگڑائی، نیتر نین اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ اُمت دئے دُبائی، امن نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند بوٹا پٹیا کاہی، سب دی جر اُکھڑائیا۔ اللہ رانی مکھ شرمائی، مکھ گھنگ رہی پائیا۔ کھلڑے کیس رہی وکھائی، سجن ساک نہ کوئی سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیر پیغمبران رہیا بُلایا۔ پیر پیغمبر آتم کھول اکھ، آخر ہر جنائیندا۔ کرے نیڑا حق، حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ چوڈاں طبقاں ویکھے نس، شاہ آسوار نہ کوئی جنائیندا۔ پھڑ نڑی سارے حقہ پیندے گٹ گٹ، گٹا کایا نہ کوئی کھلائییندا۔ منکیاں مالا لئی رٹ، من کا منکا نہ کوئی بھوائیندا۔ سجدہ کوئی نہ کرے سر چرناں اُتے رکھ، ایویں بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رہبر آپ لائیندا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ، محمد نال ملائیا۔ پُرکھ ابناسی ساچا شیر تن وکھائے کالا سوسا، صاحب نظر کوئی نہ آئیا۔ پھرنہارا گلی کوچا، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ پیر پیغمبر مارن دھاہ، چار کُنٹ

ویکھو گُرائیا۔ محمد کہے میری پکڑے بانہ، خالی پلُو رہیا جنائیا۔ میری اُمت مینوں کردی نانہ، ساچا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ مائی حوا نہ کوئی ماں، آدم سنگ نہ دئے جنائیا۔ سر دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھان، چاروں گنٹ کوک کوک سُنائیا۔ بے پرواہ نظر نہ آئے کیسے تھان، مُکھ نقاب نہ کوئی اُٹھائیا۔ اُمت اُمتی بھری گناہ، آنت خاکی خاک سَمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پیر پیغمبران رہیا وکھائیا۔ پیر پیغمبر نیترو، نیناں نیر وہایا۔ پائے ایہہ کی گیا ہو، دروہی دروہی کرے خُدایا۔ جس دی سُن دے رہے سو، سو صاحب پھیرا پایا۔ جس دے نال رکھدے رہے موہ، سو مُحبت رہیا تڑایا۔ کِرپا کھیل چھبی پوہ، جس دا آنت کیسے نہ پایا۔ چوڈاں طبقات اپنی ہتھیں رہیا تُوہ، پلُو ہتھ نہ کیسے پھڑایا۔ کلجگ اتم ساڈے کولوں سب کچھ لیا کھوہ، خالی ہتھ دین دُبایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیمو رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر نیترو، چھہر اک لگائیا۔ چار یاری وچھڑے ویر، بھائی بھائی نہ کوئی ملائیا۔ اُمت بدلے نہ کوئی ساڈی تقدیر، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ پروردگار بے پرواہ اپنی ہتھیں پھڑکے پاوے زنجیر، سکے نہ کوئی تڑائیا۔ صدی چوڈھویں ہونے دلگیر، دلبر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔

پیر پیغمبر ویکھن حُجرہ، اپنا نین اُٹھائیا۔ آگے سچ دسے نہ کوئی مُجرا، کوزی کِرپا ناچ نچائیا۔ پچھلا وقت جو پچھ گزرا، آگے اپنا حُکم منائیا۔ سب نوں سر تے چُکنا پئے بچکا، اپنا اپنا بہار اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا رہیا لکھائیا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، چرن سیس نوایا۔ پروردگار تیرے ہونے بردا، بریخانہ دئے وکھایا۔ تُوں دردیاں ونڈائے دردا، بے درد تیری وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار ویکھو حال، ہر جو حال رہیا جنائیا۔ اُنکلی لایا مہاکال، مہابلی دیا کماٹیا۔ کلجگ جیو ہونے بے حال، بہل ہو دین دُبائیا۔ مارگ ملیا نہ کیسے سُکھال، ساچے گھر نہ کوئی ملائیا۔ پڑھ پڑھ گھالنا گئے گھال، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ٹھر ٹھر تھکے رُت سیال، ٹھوکر نام نہ کوئی لگائیا۔ سڑ سڑ تھکے اگنی وچ جہان، امرت میگھ نہ کوئی برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتاراں رہیا وکھائیا۔ تینی اوتار کرن صلاح، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ جگ

جُگ دیندے آئے صلاح، اپنا نام چپایا۔ نرگن سرگن دسدے آئے راہ، این پر ہتھ کسے نہ آیا۔ جیو جنت کرن گناہ، پھڑ باہوں نہ کسے چپایا۔ لکھ لکھ اکھر رہے سنا، ہوکا دے دے راگ الا یا۔ جنان چر ستگر پورا سوندیاں جاگدیاں روندیاں ہسدیاں اندر باہر گپت ظاہر پھڑے نہ بانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو رہیا جنایا۔ اپنا بھیو جنائے ہر، ہر اپنی دیا کمائیا۔ جس گھاڑن لیا گھڑ، گھڑن بھنہار بے پرواہیا۔ ساچے مندر آپے چڑھ، آپے ویکھ وکھائیا۔ نرگن نور جوت دھر، پنج تت نہ کوئی وڈیائیا۔ شبد آگئی آپے ور، اپنے نام دئے وڈیائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، آون جاون کھیل کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبراں جو دیندا رہیا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ اتم سارے لئے پھڑ، چچیا کئے رہن نہ پائیا۔ اٹھو نیترو ویکھو کھڑ، تیر تھنگ کھڑگ چمکائیا۔ لوک مات جو دھرم دی لئے جڑ، کلجگ جیواں ہتھیں کٹ وکھائیا۔ ٹھاڈا رکھے نہ کوئی ڈر، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ تسیں اپنی کیتی گئے ہر، ہر جو اپنے ہتھیں ڈیرہ ڈھابیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے چرنی ڈگے ڈر، منہ دے بہار نین شرمائیا۔ جوں بہاوی توں لینا کر، ساڈی چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لکھ لکھ آئے دھر، دھرنی دھرت دھول دئے درڑائیا۔ من مت بُدھ رہے ہر، آتم پر ماتم کری نہ سچ پڑھائیا۔ کوڑی کریا آپے ہر، سچ سچ نہ کئے وڈیائیا۔ اسیں جا کے لوک مات نہ سکے پھڑ، در تیرے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہوں تیری سرب رضائیا۔ تیری رضا سائوں منظور، اکو دھیان لگایا۔ لکھ چوراسی کرے قصور، تیرا حُکم بے پرواہیا۔ کلجگ ہوئے اسیں مجبور، بیٹھے مکھ شرمایا۔ تیرا بھانا ورتے ضرور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ وید ویاس لکھ کے آیا پرہہ آسا کرے پور، نرگن اپنا روپ دھرایا۔ موسیٰ منگے در حضور، مکھ نیناں نین شرمایا۔ عیسیٰ کہے میرا باپ معاف کرے قصور، لیکھا سب دا دئے مکایا۔ محمد کہے میرا آوے شاہ غفور، امام اپنا ناؤں پرگٹایا۔ نانک کہے سرب کلا بھرپور، کل اپنی دھار جنایا۔ گوہند کہے میری آسا منسا پور، پُرکھ اکال پتا مایا۔ کل کلکی نیڑے آئے جو وسیا دور، دور دراڈا پنہہ مکایا۔ میری سمبل کرے آسا پور، پورنا پورا اکو پایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گرو اوتار پیر پیغمبر لیکھا منگے گھر گھر ضرور، چھپیا کوئی رہن نہ پایا۔ لوک مات ترے گن مایا آئے سرور، اگنی تت نہ کوئی بچھایا۔ لکھ چوراسی ہوئے چور چور، کلجگ سنت نہ کوئی چپایا۔ باہروں چاڑھن کایا چولی رنگ گوڑھ، اندر روپ نہ

کوئی دکھایا۔ اندر دے نہ ساچا نور، اندھ اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنہڑا
 اک گھلایا۔ سچ سنہڑا دیوے میتا، اکو اک جنائیا۔ بھگتاں دسدا رہیا ریتا، کرے سچ پڑھائیا۔ کبیر جلابا کہے پرہ ملے نہ کیسے مسیتا،
 شودوالے مٹھ نہ ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کرپا تپے انگیٹھا، اگنی تت تت جلائییا۔ سب دا خالی ویکھو کھیسے، نام جھولی نہ کوئی بھرائیا۔ کلجگ
 ویلا اتم بیتا، بیتی کہانی دئے سنائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھا کیتا، چھبی پوہ خوشی منائییا۔ حکم اندر جو پیسن پیسا، نیتر نین دئے
 دکھائییا۔ اٹھو ویکھو جس دیاں کردے رہے اڈیکان، سو آیا سچا ماہیا۔ جن بھگتاں نال لگائے پریتا، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائییا۔ گرمکھ اپنے
 جیہا کیتا، آپ اپنا رنگ چڑھائییا۔ ہرجن کھئے نہ جانے مندر مسیتا، سب دا ڈیرہ ایکا اک جنائییا۔ ہست کیتا اکو جیہا کیتا، راج راجان نہ
 کوئی وڈیائییا۔ سب دا بنے ساچا میتا، اوتھے ایتھے ہونے سہائییا۔ گرمکھ کھئے نہ رہے کوڑا ریٹھا، رنگ اکو اک چڑھائییا۔ پُرکھ ابناسی ملیا ساچا
 میتا، گرمکھاں گھر گھر پھیرا پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا سنا، اکو گر سمجھائییا۔ لوک مات ویکھو
 نین آگھاڑ، پروردگار جنائیندا۔ لہندی دشا کوکے کال، آگے ہو نہ کوئی بچائیندا۔ اللہ رانی سر دے پئے وال، سیس مینڈھی نہ کوئی گندائیندا۔
 پُرکھ ابناسی اولڑی چال، ہر جو بھیو کوئی نہ پائیندا۔ گوبند سنن آیا حال، مُریدان مُرشد اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر چرناں ہیٹھ دباؤنندا۔ چرناں ہیٹھ بنے سہیلے، نیتر نیناں نیر وہائییا۔ بھڑی اتم رہ گئے اکیلے، سنگ نہ کوئی رکھائییا۔
 لہندی دشا خالی محلے، مگہ کعبہ نہ کوئی وڈیائییا۔ جس نے سنہڑے پہلوں گھلے، اتم لیکھا رہیا لکھائییا۔ خالی کرے سب دے کھیسے، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کڈھن ہاڑا، اوچی کوک کوک سُنایا۔ پروردگار اگئی لاڑا، ترس نہ
 ذرا کمایا۔ پھرنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، اچے ٹلے پربت ویکھ دکھایا۔ پاوے سار ڈونگھی غارا، اندھ اندھیر پھول پھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ایکنکارا۔ ایکنکار کھیل اولّا، ہر اپنا آپ کرائیا۔ اک دکھائے سچ محلے، سچ سنگھاسن سوہبا
 پائییا۔ دو جہاناں پھڑایا پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیا۔ جن بھگتاں پچھے زرگن ہویا جھلا، اپنی جھلک دکھائییا۔ کرے کھیل اچھل اچھلا، ول
 چھل دھاری بھیو نہ رائیا۔ زرگن جوت آپے بلا، نورو نور نور رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں دئے وڈیائییا۔

گر اوتار رکھے نال، ہر نالس آپ کرائیندا۔ ویکھو چار جگ دے وچھڑے لئے سنبھال، کیتے قؤل توڑ نبھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے بہال،
 اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ نام خزانہ دیوے دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کوئی نہ جائیندا۔ گھر وچ امرت بھرے تال، سروور اکو اک
 سہائیندا۔ کلجگ اتم کری آن پرتپال، بن سیوک سیو کمائیندا۔ گرمکھاں وچھڑیاں تھائے پائی گھال، اپنی گھال نہ کوئی جائیندا۔ گوہند پھل
 لگا ڈال، پُرکھ ابناسی ویکھ خوشی منائیندا۔ جس نیہاں ہیٹھاں بالے دتے سوال، سو سوہنی بنت بنائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ اک نشان،
 ست ستوادی اک جھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نرگن اپنا نور
 دھرائیندا۔ نرگن نور ہونے اجیار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جس نوں کھندے رہے سانجھا یار، بھیو ابھید کھلائیا۔ سیس تاج اک ٹکایا
 سرجنہار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ گر اوتار چرناں ہیٹھ رکھایا پیر پیغمبر گر اوتار، انگلی انگلی نال ملائیا۔ ایکا گھر سہائے دوار، گھر ساچے
 وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں دئے اک آدھار، لیکھا کوئی رہن نہ پائیا۔ ایکا ایک ملے سچا شاہکار، شاہ شہانہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دہ دشا دئے وڈیائیا۔ بھگت دوارا ویکھ پٹنا، گوہند خوشی منائیندا۔ اتم جیوڑا سب دا کٹنا، کل کاتی ویکھ
 وکھائیندا۔ اپنا ملے آپے وٹنا، اپنا سگن آپ منائیندا۔ ہر کا نام گرسکھ رٹنا، سوہنگ سو آپ پڑھائیندا۔ امرت رس ایکا چکھنا، امیوں
 رس مکھڑے مکھ چوائیندا۔ کلجگ اتم جس نے اٹھنا، تیس دا بھیو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دشا ویکھ
 وکھائیندا۔ اپنی دشا ویکھنہارا، ویکھیاں نظر نہ آئیا۔ گر اوتاراں دئے سہارا، ساچا حکم منائیا۔ دئے جوڑ کرن سرب نمسکارا، سیس سکے نہ
 کوئی اٹھائیا۔ تیرا کھیل بے عیب پروردگارا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ چوتھے جگ سچ وبارا، پرہ سچا اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا ہتھو ہتھ مکائیا۔ ہتھو ہتھ چکے لیکھا، لیکھا لیکھ مٹائیندا۔ ویلے آنت رہن نہ دیوے کوئی بھلیکھا،
 پردہ اوہلا سرب مٹائیندا۔ صاحب ستگر جانے لیکھا، ویکھ ویکھ خوشی منائیندا۔
 (تقریباً ۸ پیج)

ویکھو بھکتو بھکتی رنگ، ہر ستگر آپ رنگیا۔ لوک مات سیج سہنجی سچ پلنگ، پارہم پرہ آپ وچھایا۔ اُپر چڑھیا لے
 مردنگ، نام ڈنکا اک سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو ونڈاں گئے ونڈ، کلجگ دوپر تریتا ستجگ حصہ حصہ وچ سما یا۔ اتم کرے کھنڈ
 کھنڈ، کھنڈا اکو نام چمکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھکتاں رہیا جنایا۔ ہر بھکت کرے پیار، چرن دھیان لگائیا۔
 تیرا نظری آئے اک دربار، دو جا ایشٹ نہ کوئی دکھائیا۔ تیرا نور نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تیرا نام شبد جیکار، جگ جگ
 رہیا جنائیا۔ گر اوتار تیری دھار، پیر پیغمبر تیرا رنگ وٹائیا۔ بنس سربنس تیرا کھیل اپار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم دئے دیدار،
 بن دردی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھکت ایکا منگ منگائیا۔ بھکتاں منگ کرے پوری، بھگوان دیا کمائیندا۔
 ٹھاڈی بھل نہ جائے مجبوری، مشکل سب دی حل کرائیندا۔ کلجگ سریشٹی ہوئی کوڑی، جوٹھ جوٹھ سرب پرنائیندا۔ پیر پیغمبر لارا دے
 کے گئے ہشتی ملن حوری، حور ظہور نہ کوئی دکھائیندا۔ گرمکھاں دیوے ست سروری، اکو نام جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھکتاں آپ وڈیائیندا۔ بھکت وڈا ہویا مات، ہر ستگر آپ بنائیا۔ جس نوں دکھائی اپنی ذات، زیر زبر نہ کوئی
 لڑائیا۔ عین عین نہ کوئی لغات، حمزہ روپ نہ کوئی چھپائیا۔ گنہ نوں نہ کوئی نجات، الف نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پُرکھ ابناسی اکو ساک، ہر
 سجن پھیرا پائیا۔ جس دا آد جگادی سوہنگ پاٹھ، گر اوتار گئے دھیائیا۔ سچ سروور مارے ٹھاٹھ، امرت اکو گھر دکھائیا۔ ہر بھکت
 دوارے بہنا گھاٹ، گرمکھ آئے پاندھی راہیا۔ گھر ملے پُرکھ سمراتھ، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ غریب نائیاں نال ملائے ہاتھ، گلوکڑی آپے
 پائیا۔ ناتا جڑیا پتا مات، پوت سپوت گود بہائیا۔ او رل مل اکو گائے گاتھ، جس گایاں وچھڑ نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بھکتاں دوارے پھیرا پائیا۔ بھکتو سیوا کرو قبول، ہر ساچا منگ منگائیندا۔ جگ چوکڑی میرا اک اصول، نہ کوئی توڑے توڑ
 ٹرائیندا۔ ہوئے اہل نہ جاواں بھول، بھلیاں مارگ لائیندا۔ میں سولیوں کران سول، بن اجارا سول اپنے نال ملائیندا۔ جس جن چرناں دیواں
 دھوڑ دھول، دھول ہولا بہار کرائیندا۔ ویکھو سوڈ نال چلیا اصل مول، پچھلا لیکھا آپ مکائیندا۔ کلجگ اتم لہنا دینا پورا کرو گھور گھور،
 بن گھوریاں ہر جو ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ سارے اکٹھے ہوئے بناؤ اپنا مزدور، کر مزدوری خوشی منائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ بنیا

رہیا مفرور، گر اوتاراں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم نو کھنڈ پرتھی پیا فٹور، ست دیپ سرب کراٹیندا۔ گوبند رکھی آس دئے جوڑ
 بینتی کرے ضرور، نیتز نین دھیان لگائیندا۔ پُرکھ ابناسی تَدھ بن بخشے نہ کوئی قصور، دینن دیا نہ کوئی کماٹیندا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئی
 مول، ست دھرم نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتن میلا آپ ملاٹیندا۔ بھگتو بانہ پھڑو نال گھٹ، اپنا بل
 دھرائیا۔ گھر آیا نہ جائے چھٹ، جن چر نہ واسطہ پائیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبران اندر پائی پھٹ، پھڑ باہوں لو منائیا۔ سانوں نام
 پیالہ دے کے جا گھٹ، جس پیتیاں دکھ رہے نہ رائیا۔ نہیں تے مل جا گوبند ست، ساکھیات نظری آئیا۔ جس دے کولوں تیرا راہ لئیے
 پُچھ، اپنا پردہ مات چکائیا۔ اسیں خالی ہتھ ساڈے کول نہیں کچھ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ کر کریا پا سچ بھچھ، تَدھ بن بھچھیا نہ کوئی
 پائیا۔ خالی بوٹے گئے سک، بن مالی سنیچ ہرا نہ کوئی کرائیا۔ کلجگ ویکھو سنمل رُکھ، لکھ چوراسی رہی لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ ویکھو آیا گھر بھگوان، اپنا ویس وٹایا۔ سارے پھڑ لو بن بلوان، اپنا بل دھرایا۔ ڈان گان
 سوٹے پھڑو نوجوان، کیوں اپنا ہوصلہ ڈھابیا۔ نو دوارے کھڑے سکھ نشان، جنہاں وچوں نٹھ کدے نہ جایا۔ باران ویکھن کر دھیان، ایک
 دوآ جوڑ جڑایا۔ اک نور نور مہان، دو جا پورن وچ سمایا۔ جس دا کوئی نہ جانے نشان، سو گوبند روپ دھرایا۔ سر رکھ تاج بھگوان،
 بھگوان اپنا گھر جنایا۔ سارے مل کے منگو دان، آگے اپنی جھولی ڈابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساجی سکھیا رہیا
 سمجھایا۔ سارے اٹھو دھارو بل، بل باون گیا سمجھائیا۔ جیہڑا پورن اندر گیا رل، تہاڈے وچ ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی کرے ول چھل، سچ
 کہانی رہیا سمجھائیا۔ پہلوں چار گنٹ سنندیسہ رہیا گھل، پھر اپنا پھیرا پائیا۔ تس صاحب جاؤ بل بل، جو وچھڑے رہیا ملاٹیا۔ پچھلا
 لیکھا چُکیا اچ کل، اچ زُڑی رُت سہائیا۔ سارے رل کے در لو مل، جس محلے وسے سچا ماہیا۔ گھر دیون آیا پھل، اپنی جھولی لو بھرائیا۔
 پھر جا وڑے اپنی جھل، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار جگ جگ سنہڑا رہے گھل، سچ سنندیس سُنائیا۔ کلجگ اتم ہویا بھگتاں ول،
 دو جہاناں والی اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے نگر وسایا اچل، گرمکھ کھیڑا رہیا وسائیا۔ جس دا مندر اک اٹل، آد جگاد نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں رہیا اٹھائیا۔ گرمکھ اٹھو پھڑو سوٹے، ہر ستگر آپ سُنائیندا۔ ماجھے مالوے دآب دے

سنگھ موٹے، کمرکسے نہ کوئی کھلائیندا - جنہاں سورا گاں وڈھے جھوٹے، تنہاں پیراں ہیٹھ دباؤیندا۔ پیراں کوئی نہ کھوائے پروٹھے، کھیر مندر نہ کوئی چڑھائیندا۔ اتم گرمکھاں پُرانے کڈھے روسے، رُسیاں آپ منائیندا۔ کلجگ جیو ویکھو ہوچھے، ہر کا بھیو کیسے نہ آئیندا۔ باہروں دسن بھانڈے پوچے، اندر کوڑی کیریا آپ بھرائیندا۔ جے کوئی ہر دیاں سوچاں سوچے، سوچ وچ کدے نہ آئیندا۔ کر کیریا شبدی آپے پھنچے، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اُتر پورب پچھم دکھن جن بھگتاں آیا آپے رکھن، لکھ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، نام مدھانا اکو پائیندا۔ نام مدھانا ایک ہتھ، نیر سپر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی دیوے متھ، دوویں ہتھیں سیو کھائیا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، گرمکھ رنگ چڑھائیا۔ آو ویکھو کھلا ہٹ، پرہ ساچا رسیا کھلائییا۔ باہروں دسے گوار جٹ، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ جس دی گوہند پت لے رکھ، ہرگوہند خوشی منائیا۔ آو رل مل ویکھو کھلاپت، کول نین پھیرا پائیا۔ سارے اکو گاؤ جس، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری وڈیائیا۔ جدھر جاؤ دینا دس، پرہ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں رسیا اٹھائیا۔ اٹھو بھگتو ہو دلیر، ہر دلیری اک جنائیندا۔ در آیا گھر لو گھیر، گھیرا اک سمجھائیندا۔ دو جہاناں پھرے بن کے شیر، تھادے آگے سپس جھکائیندا۔ تسان کرنی اپنی مہر، پُرکھ اکال جھولی ڈائیندا۔ کلجگ اتم کران نہ ڈیر، جگت جنم دے وچھڑے میل ملائیندا۔ چار جگ کردا آیا ہیر پھیر، نو سو چورانوے چوکرئی جگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا سدا آپ سناؤیندا۔ سدا دیوے اپنے رنگ، رنگ رنگیلا سچا ماہیا۔ زرگن ہو بنیا ملنگھ، اپنا ناچ نچائیا۔ لوک پرلوک آئے لنگھ، اُون گون ڈیرہ ڈھائیا۔ دو جہان سناؤے اک مردنگ، نام ڈنکا اک وجائیا۔ لیکھا جانے نو کھنڈ، ست دیپ جگائیا۔ ہرجن منگان رسیا منگ، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں دیوے نجانند، اتم پر ماتم کرے رسائیا۔ پچھلی تئی دیوے گنڈھ، آگے سکے نہ کوئی تڑائیا۔ بن ترکھان دیوے رند، رندا اپنا نام اٹھائیا۔ ہر سنگت وچ رہن نہ دیوے گند، بے مکھاں ڈیرہ ڈھائیا۔ جو گائن سوہنگ چھند، تنہاں سچکھنڈ دئے پچائیا۔ نہ کوئی دسے نار دہاگن رنڈ، ہر جو گرمکھ کنت اک ہنڈھائیا۔ لیکھا جانے سرب برہمنڈ، کوئن کوٹ روپ دھرائیا۔ جے کوئی کلجگ اتم ملیا سورا سرنگ، بن بھگتاں جھوٹھی ڈنڈ پائیا۔ سب دا توڑے آپ گھمنڈ، نام ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ نہ کوئی تارا

نہ کوئی چند، سورج کرن نہ کوئی رُشنائیا۔ جنہاں اُپر ہونے دِیال آپ بخشنند، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ سو ہر سنگت وچ ہونے سہنجے
 چند، تِس اپنا بھیو کھلایا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دئے تڑایا۔ دوئے دوئے جنم مٹے پندھ، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں حال رہیا سُنایا۔ بھگتاں حال دسے نان، یون سو اکھڑ دھار چلائیندا۔ سچ دوارا سچ نشان، ست
 ستوادی پھیرا پائیندا۔ نام جناوے ایکا کان، نیتز اکھ نہ کوئی کھلاییندا۔ اتم نُور سِری بھگوان، پُرکھ ابناسی آپ کرائیندا۔ پرہہ دا بھیو کیسے
 نہ آیا، گر اوتار دھیان لگائیندا۔ سو اتم کل دیوے مان، بھگتاں بخشے چرن دھیان، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کے پوڑے آپ چڑھائیندا۔ بھگتو پوڑے چڑھو آپ، ہر جو راہ جنایا۔ جس نون ملے سچا
 باپ، سو پوت کیوں شرمایا۔ جس دا کردے رہے پاٹھ، سو تھادا ڈھولا گایا۔ تسیں سارے کہو اسیں اکو پٹی پڑھی جماعت، دو جا اکھڑ
 نظر نہ آئی۔ ناری مل گئی کملاپات، سیج سہنجی لے بیٹھایا۔ چرن کول بندھایا نات، ناتا اکو اک جنایا۔ لیکھا چکائے پرتھی آکاش، گگن
 منڈل ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچکھنڈ دوارے کرے نُوری پرکاش، سدا سہیلا وسے پاس، جوتی جامہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، جن بھگتاں رہیا جکایا۔ جاگو بھگتو جانا جاگ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جس دا کردے رہے ویراگ، سو ویراگی پھیرا
 پائیندا۔ جس دا کردے رہے تیاگ، سو تیاگی پھیرا پائیندا۔ جس دا گاؤندے رہے راگ، سو راگی ڈھولا ایکا گائیندا۔ جس دا رچدے رہے
 کاج، سو تھادا کاج رچائیندا۔ جس دا اوتار گر پیر پیغمبر سماج، سو بھگتاں راہ چلائیندا۔ لکھ چوراسی تیرا چلے جہاز، سورا سرینگ اپنے
 کندھ اٹھائیندا۔ جس دی شبداگمی آواز، بن رسنا جہوا گائیندا۔ سو تھادے آگے ناچ، بن سوانگی نٹو اکھیل کرائیندا۔ باہروں جانو نہ ماٹی
 خاک، گویند اپنا کھیل کرائیندا۔ اندر نُور پُرکھ ابناس، جلوہ اکو اک پرگٹائیندا۔ بھگتاں ملن آیا خاص، دو جی خواہش نہ کوئی وکھائیندا۔
 بھگتاں رکھے سدا پاس، ساچے گھر بہائیندا۔ بھگتاں پوری کرے آس، نراس نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھگتاں دیوے ساچا ساتھ، سکلا سنگ آپ
 نبھائیندا۔ ایکنکار لہنا دینا چکائے مستک ماتھ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ بھگتاں پار کرائے اپنا گھاٹ، پتن اکو ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سوغات اک ورتائیندا۔ سچ سوغات دئے پریت، پریتوان دیا کمایا۔ بھگت بھگوان دی اکو ریت، دو جا

در نہ کوئی دکھائیا۔ ناری کھونٹ نہ کرے اڈیک، بیوی راہ نہ کوئی تکائیا۔ کریم قادر کرتا جانے ٹھیک، دوار بنک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں بھیو رہیا کھلائیا۔ ویکھو بھگتو کھولے بھیو، ہر ابھید آپ جنائیندا۔ ٹھاڈی کرے آ کے سیو، سیوک اپنا نام دھرائیندا۔ رہنا پریم اپنا سچا میو، ہر ستگر جھولی آپ بھرائیندا۔ جگ جگ سدا نہکیو، نہچل اپنا دھام سہائیندا۔ وڈ داتا دیوی دیو، دیوت سر نہ کوئی سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں میلا اک کرائیندا۔ بھگتاں میلا اک اکٹھ، ہر ایکا گھر کرائیا۔ دُور دُراڈا آئے ٹھ ٹھ، راتیں سُنیاں بھل نہ جائیا۔ اندر وڑ مارگ دس، اپنا راہ سمجھائیا۔ ہر دے اندر وس وس، پردہ رہیا اٹھائیا۔ اپنا کھیڑا کر کے بھٹھ، بھگتاں کھیڑا دتا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنا کھیڑا دتا ڈھاہ، شیر سنگھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگتاں بنیا پھیر ملاح، نرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ سچکھنڈ دوار دئے سہا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ سیس رکھ تاج بے پرواہ، پردہ کیسے نہ کوئی رکھائیندا۔ سوہنگ دھریا اپنا ناں، آتم پرما تم وند وندائیندا۔ جس نے کریا نہ کوئی گناہ، شیر اپنا بل دکھائیندا۔ سنگھ اکو بھیک دئے لگا، دو جہان منہ دے بہار سٹائیندا۔ وشنوں جھولی رہیا ڈاہ، بھگون اپنی ہتھیں آپ بھرائیندا۔ جے جیکار کرے سرب سنان جس تھان، رچنا آپ رچائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون آد جگادی اکو ناں، ہن پُرکھ اکال بھیو کوئی نہ پائیندا۔ اپنا نام نہ دسیا سارا، بھورا بھورا گر اتاراں رہیا ورتائیا۔ آپ بیٹھا رہیا کر کے کنارہ، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ نرگن دیندا رہیا شبدی دھارا، سٹ شبد آپ سمجھائیا۔ جوتی کرن کر اجیارا، اک اک لڑی نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوئن کوٹ نام پرگٹائیا۔ کوئن کوٹ صفتی نام، ہر جگ جگ آپ چلائیندا۔ اپنا نام رکھے نشکام، نش اکھر روپ دھرائیندا۔ جس نوں سارے کرن سلام، سجدہ نور اک دکھائیندا۔ جس نوں کرن در پرنام، پردہ اوہلا نہ کوئی رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتم نام اپنا آپ سُنائیندا۔ مہاراج بنیا آپ وچولا، شیر سنگھ پنج تت ملائییا۔ وشنوں دوارے ہویا گولا، بن سیوک سیو کھائیا۔ بھگون ساچا تول تول، ایکا کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ اکو ایک، آد جگاد اکھوائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے بییک، بییکی اپنا روپ وٹائیندا۔ اپنا آپ آپے ویکھ، آپے خوشی منائیندا۔ نرگن ہو کرے

ہیت، نرگن ہیت لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا نام اپنے وچ چھپائیندا۔ اپنا نام آنتر آنتر، آپے آپ ٹکائیا۔ آپے جانے اپنا منتر، سچ سچ پڑھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران لکھ کے دیندا ربیا جنتر، جگت جگ جنائیا۔ جس دے نال جیو پنج تت بچھے بسنتر، آگے بھیو کوئی نہ آئیا۔ جس دا لیکھا اُپر گگن گگنتر، کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دہائیا۔ آد جگاد سدا بہرتبر، پور ربیا سرب ٹھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھو بھگتاں رچیا سوہبر، ہر جو اپنا پھیر پائیندا۔ چار جگ دا پچھلا میٹے سرب اڈمبر، پچھلی ریتی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک نام چپائیا۔ ایک نام آد آنت جنائے انول، اٹلڑی کھیل کرائیا۔ جس دے پچھے گر اوتار پیر پیغمبر و جاؤندے رہے ڈھول، ہوکا سچ جنائیا۔ کیسے دے ہتھ پھڑائی پائل، کیسے دے نیاز دتی گھول، کیسے نوں کھیراں نال رجائیا۔ جن بھگتاں کیسے نہ دسیا کھول، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ کلجگ اتم ویکھو ہو آیا اڈول، ندھڑک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ نرگن رنگ اپایا آپ، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار کہن ساڈا ساک، ہر جو ہور نہ کیسے بنائیندا۔ اتم سارے اکٹھے کیتے آپ، در مندر اک سہائیندا۔ سب دی پُچھن آیا وات، واتا ورن پھول پھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ بھگنو اٹھو لو لٹ، ویلا وقت اک سہائیندا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات کڈھے کٹ، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ تسیں میل ملایا گوبند ست، پوت سپوتا رنگ چڑھائیندا۔ اس دے کولوں اپنا پچھلا کیتا لو پُچھ، جو سرے وچ رڑھائیندا۔ اس دے ہتھ سب کچھ، دین دیال دیا کھائیندا۔ بھر جام پیائے گھٹ، نچھر جھرنا اک جھرائیندا۔ باقی سب نوں خالی ہتھ وکھائے ٹھٹھ، چاروں گنٹ ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ وڈیائیندا۔ جن بھگتاں وڈا در، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ جس دے کولوں ہر جو رہیا ڈر، نیوں نیوں اپنی بھل بخشائیندا۔ میں تہاڈے اندر گیا وڑ، دو جے در نہ سوہیا پائیندا۔ تہاڈا پلو لیا پھڑ، پھڑیا پلو نہ کوئی چھڈائیندا۔ تہاڈے پچھے پہلوں گیا مر، اپنا آپ گوائیندا۔ تہاڈی کرنی رہیا کر، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ ملائیندا۔ کی سانوں ملاؤن آیا، تیری کی وڈیائیا۔ چار جگ دتا بھلایا، لکھ چوراسی رہیا بھوائیا۔ کوئن کوٹ نام چپایا، جیپا نام کیسے کم نہ آئیا۔ ٹھنڈے جل جل نہایا، سیتل دھار وہائیا۔

بستر کپڑے رنگ چڑھایا، آتم رنگ نہ کوئی دکھایا۔ پڑھ پڑھ لیکھا لیکھ نہ کوئی سمجھایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائی۔ پُرکھ ابناسی ڈردا کہے اچھا، اچھی طرح سمجھائیندا۔ میں ٹھیک ٹھاڈی کردا آیا رچھا، لک لک
 وقت لنگھائیندا۔ کیسے دی گان جوائی کیسے دا ہتھیا وچھا، کیسے ہتھ چلائی۔ کہے بہڑی اتم ٹھاڈے وچ پھسا، پھسیا نٹھ کتے نہ جائیا۔ جس
 نے مان دواؤنا بھگتاں تھان تھٹا، سمنڈ ساگر پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل اک رگھرائیا۔ مسجد مٹھ نہ
 کوئی دیہرا، ہر وڈا وڈ جنائیندا۔ گرمکھ تیرا سچا وپڑا، جس در ہر جو پھیرا پائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی چھیراں رسیا چھیرا، چھیرخانیا آپ
 کرائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہویا آپ دلیرا، سب دا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جس نے رسنا کہا توں میرا میں تیرا، تس توں اپنے انگ لگائیندا۔ کر کِرپا
 تارے اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر بھگتاں خوشی منائیندا۔ بھگتاں خوشی اک
 دکھاؤنی، ویکھو نظر کیسے نہ آئی۔ بھگت دوارے جوت جگاؤنی، ہوئے گھٹ رُشنائی۔ ہر سنگت ساچی نال ملوئی، پچیا کوئی رہن نہ پائی
 - اکو وار ویکھے ہاری ساؤنی، جٹ اپنا سنگ نبھائی۔ اکٹھی کر کے ساری گاؤنی، آگے اپنا راہ چلائی۔ کلجگ اتم وپہ سو وپہ بکرمی
 کرے بوہنی، بہڑی بہڑی کرے لوکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ اپنا کھیل کرے گھر لائے اکو جوتا،
 جوترا اکو اک جنائیا۔ کیسے دا رہن نہ دیوے حقہ لوٹا، لوٹی سب دی بہن دکھائی۔ منمکھ جیو نہ دے کھوٹا، کھوٹی واسنا دے کڈھائی۔
 کلجگ اتم دیوے سوکا، ہرے رُکھ سکے دے کرائیا۔ کلجگ جیو اپنا کیتا بہار اٹھاون جوں بہار اٹھائے کھر کھوتا، سر سکے نہ کوئی لاپیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، در سدے تیئی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد
 لے پھڑ، ایکا گھر دکھائے دس گر نال ملائی۔ ویکھو اک دکھائے محل اٹل، جتھے وسے سورا سرگ، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ جگ جنم دے
 وچھڑے سد، سر صدقہ آپ نبھائیندا۔ جیہڑے پچھے بیٹھے رہ گئے آدھ، اتم پورا پنڈھ کرائیندا۔ بھگت دوار نشانہ دتا گڈ، چھٹی چھٹی ونڈ
 ونڈائیندا۔ جس نے لیکھے لاؤنے ہڈ، تس اکو حکم منائیندا۔ رل مل چائیں چائیں سارے سد، وشو دھار اک چلائی۔ امرت نام پیو مدھ،
 کوڑی مدھ آپ تجائیندا۔ کوئی جیو نہ لینا وڈھ، من واسنا سیس دھڑ کٹائیندا۔ کر کِرپا ہر جو ہر مندر چوتھے گھر لے صد، سدا دین گھر

گھر پھیری پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، اپنا راہ چلائیندا۔ اپنے راہ چلے چلائے ساچا پنٹھ، مارگ اِکو اِک سمجھائیا۔ پاررہم دا وجے سنکھ، نام دُھن اِک شنوائیا۔ گُرمکھ ورلے آئی انکھ، اُٹھ بھجے واہو داہیا۔ آگے ہر جو کرے پرکھ، نام کسوٹی ہتھ اُٹھائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا چکھا نہ کوئی جلائیآ۔ جس جن امرت میگھ دیوے برس، تتی وا نہ لاگے رائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھو ہر جو کیتا ترس، گُرمکھ تھوڑے نظری آئیآ۔ جنہاں وچ رہ گیا فرق، پہلی چیت لے ملائیآ۔ باقی سارے بیوون غرق، رائے دھرم دے سزائیآ۔ جیہڑا جا کے آیا پرت، سب دے پترے دے اُٹھائیآ۔ جس دا اِکو سچا ورت، سچا حُکم سمجھائیآ۔ جس نے گُرو گُراں پیر پیغمبران دتی شرط، شرع کری گُرمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک کل کلکی آیا ماہیا۔ ماہی آیا کلغیاں والا، کلغی اپنے سیس ٹکائیندا۔ جس نے کڈھنا سب دا دِوالا، خالی ہتھ پھرائیندا۔ آد جگادی جگت کھیل نرالا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس نے مان دتا سینگھ پالا، ساچی پالکی وچ بہائیندا۔ جس نے سورن دتا راہ سُکھالا، ساچے مارگ لائیندا۔ جس نے گوبند پھل لگایا پت ڈالا، پُھل پُھلواڑی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت واڑی ویکھ وکھائیندا۔ جگت واڑی ویکھ ویکھ، ویہلا ہو کے ہر جو آئیآ۔ اتم کرے حق نیڑے، حقیقت ویکھ تھاوں تھائیا۔ گُراں پیر پیغمبر حُکمے اندر جگت گھلے جیہڑے جیہڑے، سچ ساچالے اُٹھائیآ۔ بھگت دوارے بائے گھیرے، گھیرا اِکو اِک جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو کھلائیآ۔ بھیو کھلا ہوئے پرتکھ، پرتکھ روپ وٹائیندا۔ سچ کہانی رہیا دس، ساچا راہ چلائیندا۔ جس نے ستگر نال ملائے ہتھ، اوہ گوبند ہتھ پھرائیندا۔ چھبی پوہ ہویا اِکٹھ، اِک اِکلا آپ کرائیندا۔ جو سرنائی گیا ڈھٹھ، تِس ٹھوکر نہ کوئی لائیندا۔ ناتا تٹا تیرتھ اٹھسٹھ، جمناسُستی گنگا گوداوری سمت پندراں آپ پرنائیندا۔ اِگی سیکھ ترینی اُتے بہ کے پئے ہس، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔ کوار کتیاں رہی ٹھ، مُکھ نین نین شرمائیندا۔ جیہڑا مل کے آیا تٹ، سو پردہ سرب اُٹھائیندا۔ دوئے جوڑ واسطہ رہی گھت، گل پلو اِک پوائیندا۔ جس کنگن دتا چمیار دا براہمن دے ہتھ، تھادی نظر نہ کوئی آئیندا۔ تُوں ایہناں پچھے میری رکھ پت، در اِکو منگ منگائیندا۔ پُرکھ ابناسی رہیا دس، اگلا بھیو کھلائیآ۔ تُوں بھگت دوارے آونا لنگھ، ہر جو سچ محل بنائیندا۔ گُرسکھاں چرن جائیں ڈھٹھ، تیرا بیڑا پار کرائیندا۔

سُرستی جمنا رہی نہ کوئی مت، سب دی مت گوائیندا۔ گوہند اکو پوجو کلاپت، دوسر سیس نہ کوئی نوائیندا۔ نگوں لاه سُہاگ دی نتھ، جگت پیار اک بنائیندا۔ نیترووے مینوں پھڑیا ہتھ، پلو گندھ نہ کوئی چھڈائیندا۔ چاروں گنٹ رہی بھج، سجن نظر کوئی نہ آئیندا۔ سادھ سنت کوڑی کیریا پھس، ناری پُرش میرے وچ ننگا تاریاں لائیندا۔ کلجگ زین اندھیری ہوئی مس، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ بھڑی میں کام کرودھ ہنکار وچ گئی پھس، ابھیو بھیو نہ کوئی کھلائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ سر ہتھ دیوے رکھ، میں نیانی پار کرائیندا۔ وچوں ساگر لے کڈھ، اپنی گود بہائیندا۔ جس نے آد جگاد کیتا اڈ، سو اتم میل ملائیندا۔ میرے تھوتھ ہوئے ہڈ، میرے نیان نور نظر نہ آئیندا۔ میرے کولوں شنکر گیا تھ، شو جی اپنا مکھ چھپائیندا۔ کہندا میری ہوئی بس، میرے تھان گرمکھ پھیری پائیندا۔ کیریا کری پُرکھ سمرتھ، جگت جگدیشا اک وڈیائیندا۔ نیہاں ہیٹھاں دتا رکھ، اتوں میرا آسن لائیندا۔ میرا کوئی نہ چلیا وس، ہوئے نیانا سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچے بھگت نال رکھائیندا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیترووے، نیان چھپر لائیا۔ تڈھ پن ڈرمت میل کوئی نہ دھووے، جیہڑا بھریا دوویں بانپیا۔ تیرے جہا کوئی نہ ہووے، کوٹن کوٹ گر اتار گئے پھیریاں پائیا۔ سارے میرے وچ وڑ وڑ اپنے بدن تن دی میل دھووے، میری میل نہ کوئی دھوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال جس ویلے کرے مہر نظرے، میری ڈرمت رہے نہ رائیا۔ میں تیری تون میرا تون میرے جہا ہوویں، زرگن نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جمنا سُرستی رہیا وکھائیا۔ جمنا سُرستی گنگا ویکھ کلجگ، سادھ سادھنا اپنی بیٹھے گوائیا۔ اپناں تیری کی رکھنی لاج، اپنی پت نہ کوئی وڈیائیا۔ کوڑی کیریا بنیا کھاج، دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ تیرے جل دا رہیا نہ کوئی سواد، جو امرت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سب دی ستیا رہیا کھچائیا۔ سب دی کھچی ستیا ہویا ستیاناس، سطح نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اتار پیر پیغمبر سارے ہوئے اداس، اداسی سب دے منہ تے چھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ اناس، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو دوارا پرگٹ آپ، آپ اپنی سیو کھائیا۔ اکو ستگر سچا دسے جاپ، الفیے نہ کوئی پڑھائیا۔ گھر مندر کھولے تاک، دیوا بتی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اگے آہووے سہائیا۔ اگے آیا دُور دُراڈا، پچھلا پندھ مکائیا۔ گرمکھ ویکھیا بنیا ساکا،

ساکہ رہیا سمجھائیئا۔ سرب جیاں دا اِکو آقا، اکل کلا اکھوائیا۔ سنت سہیلے جڑیا ناتا، نرگن میل ملائیئا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گاتھا، گاگا شکر منائیئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں سدا رہیا جنائیئا۔ آپے سدے سد دوار، دوارکا اپنا گھر وکھائیئندا۔ لگے بھاگ وچ اُجاڑ، ساچی رُت سہائیئندا۔ لیکھا چُکے پُرکھ نار، پردھ بالان مان دوائئندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیئندا۔ سُنے آپ مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی اِکو کاہن، دیونہارا دو جہان، لیکھا جانے زمیں اسمان، گرُمکھ چتر سگھڑ سُبجان، من مت بُدھ نہ کوئی وڈیائیئندا۔ من مت بُدھ نہ کوئی چترائی، مہر نظر اُٹھائیئندا۔ ویکھنہارا تهاؤں تھائییں، ہرجن ساچے میل ملائیئندا۔ آتم پر ماتم کرے کرُمائی، سوہنا جوڑ جڑائیئندا۔ ایکا گھر وسے دھی جوائی، سوہرے پیئیے اِکو رنگ وکھائیئندا۔ اِکو گرہ کرے رُشنائی، دیا باقی ڈگمگائیئندا۔ اِکو گھر دئے صفائی، ساچی ضامنی آپ اُٹھائیئندا۔ بھگت جنو تہاڈی آنت منگے نہ کوئی گواہی، بن گواہیوں پار کرائئندا۔ وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکائی، چرناں راہ تکائیئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِگوں ملن چائییں چائییں، تھر گھر کُنڈا آپے لائئندا۔ سِری بھگوان اِگوں پکرن آئے باہیں، سچکھنڈ دوارا آپ سہائیئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، گرُمکھاں دیوے اِکو دان، اٹھسٹھ ٹٹا مان، گرُمکھاں جھولی آپ بھرائئندا۔

۲۲۱

۲۲۱

★ ۲۷ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

تتاں لوکاں اک جیکارا، ستگر آپ جنائیئندا۔ ست رنگ نشانہ دئے ہلارا، ست پُرکھ نرنجن آپ ہلائیئندا۔ جو گرُمکھ چڑھ کے بیٹھے نکے دربارا، تنہاں اپنے رنگ رنگائیئندا۔ جو چڑھ کے بیٹھے لہندی دھارا، تنہاں اپنی گود بہائیئندا۔ جو پچھے آ کے دین سہارا، تنہاں مان آپ دوائئندا۔ جو تھلے رہ گئے روون زارو زارا، آگے دھیر نہ کوئی دھرائئندا۔ ہر کا حکم ڈنڈا بہارا، گرُمکھ بھل کھئے نہ جائئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ منائیئندا۔ اپنا حکم مناوَن آیا، کل کلکی لے اوتار۔ جو جن بیٹھے مکھ بھوایا، در دواہیوں دئے

دُرکار۔ ایتھے اوتھے نہ کوئی سہایا، ساچے گھر نہ کوئی پیار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سِکھی کرے تیار۔ ساچی سِکھی ترے لوک، ترے بھون دھنی آپ پرگٹائی۔ شبد جنائے اک سلوک، اک جیکارا لائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ جو جن مئے، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیدا۔ گڑھ ہنکاری کوڑی کِرپا بھئے، بھانڈا بھرم نظر نہ آئیدا۔ گرمکھ چڑھائے ساچے چئے، تِنان لوکاں چند اک چمکائیدا۔ آؤ ویلا درشن کرو جس در کھیل کرایا دھئے، دھن دھنڈی پھیرا پائیدا۔ نیتر جگت جیو جو انھے، انھیاں گیان دوئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیدا۔ تِنان لوکاں اکو نعرہ، بھگت دئے وڈیائیا۔ رسنا بولن وارو وارا، وارتا اکو اک سُنائیا۔ پُرکھ ابناسی لگے پیارا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ نیتر ویکھ دئے سہارا، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، ساچا بھیو آپ چکائیا۔ نیتر ویکھو ترے لوک، ہر سترگر آپ وکھائیا۔ ساچا مندر قلعے کوٹ، گڑھ بنک آپ وڈیائیا۔ پنچ دھارا ایکنکارا نرمل جوت، نورو نور نور سُنائیا۔ پرہ ملن دا جنہاں دا شوق، سو اُپر چڑھ کے درشن پائیا۔ جنہاں جانا اتم اؤنت، اوہ تھلے بیٹھے دین دُہائیا۔ پُرکھ ابناسی آیا کھونت، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ پچھلی رہن نہ دیوے رونس، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ اپنی مارے سچی دھونس، دو جہاناں دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جے جیکار تین لوک، لوک پرلوک سُنائیا۔ میری بھگتو سوچو سوچ، نرگن سرگن رہیا سُنائیا۔ نیتر نین لوچن پوری کرو لوچ، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ اگلے سمت کیسے رہن نہ دیوے سوچ، سوچ سب دی دئے گوائیا۔ شاہ سلطاناں کرے بے ہوش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم آپ جنائیا۔ ترے لوکی وجے تال، ہر ساچا بھیو چکائیدا۔ گرمکھاں رکھے نال نال، سگلا سنگ نیہائیدا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی کاجی ہانڈی کھال، خالق خلق روپ دھرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا آپ سُنائیدا۔ تِنان لوکاں پئے پوڑا، کوک کوک دین دُہائیا۔ بن ترکھاں پھڑیا گھاڑا، دوہاں ہتھاں رہیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کدھن ہاڑا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھنہارا اک اکھاڑا، خاکی خاک نظر نہ آئیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں، ڈونگھے ساگر سرب کُرا لائیا۔ باقی اکو رہ جائے

گاون والی وارا، دوجی اور نہ کوئی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تین لوک اٹھ کھلوتے، نیتز
 تین کھلائیا۔ گرمکھ اپنے لوچے، لوچن تین کھلائیا۔ جنہاں ہر جو دیوے اوٹے، اوٹ اکال رکھائیا۔ تھلے ڈگے اٹھائے پوتے، اپنے اُپر لے
 چڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے گرمکھ اپنے بوچے، باقی لکھ چوراسی جون بھوئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تین لوکان
 ویکھ وکھائیا۔ تین لوکان لیکھ اپارا، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ گرمکھ کڈھ ہر جو باہرا، اُپر لیکھ لکھائیندا۔ نظری آئے ایکنکارا، نرگن
 روپ دھرائیندا۔ مل مل گاؤ اک جیکارا، سچ جیکار سنائیندا۔ جو جن بھلیا رہے وچ سنسارا، آگے بھل نہ کوئی بخشائیندا۔ آون جاون
 بھوے وارو وارا، لیکھا لیکھ نہ کھئے مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ اٹھائیندا۔
 ہرجن اُتے گئے چڑھ، سنیا دھر فرمانا۔ مورکھ تھلے رہے کھڑ، بھلیا ہر بھگوانا۔ ہرجن سوہنگ اکھڑ رہے پڑھ، ڈھولا اکو گانا۔ پُرکھ
 ابناسی میلے اپنے در، نرگن نور ہو مہربانا۔ ترے گن میتا ٹھانڈا سینا ساچا پلؤلے پھڑ، ایکا گنڈھ پوانا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تین لوکان پنڈھ مکانا۔ تین لوکان مکیا پنڈھ، ہر ستگر آپ مکائیا۔ جنہاں رسن تجایا مدھرا ماس گند، جوتی
 روپ وکھائیا۔ جنہاں چاہ تجائی بتی دند، تینہاں ایکا چاؤ وکھائیا۔ باقی سب نوں دیوے رند، رندا اکو نام اٹھائیا۔ لکھ چوراسی پاوے ڈنڈ،
 نیتز تیناں نیر وہائیا۔ ہر سنگت وچ رہن نہ دیوے بھیکھ پکھنڈ، بھیکھی نظر کوئی نہ آئیا۔ پچھلی کیتی سب دی گئی ہنڈھ، آگے چلے نہ
 کوئی چٹرائیا۔ جس دوارے درشن پاؤنا سورے سرینگ، تین تینہاں دے تجائیا۔ باقی سب نوں باہوں پھڑ کے باہر دیوے کڈھ، پھیر وچ
 نہ رکھے کوئی صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ جنائیا۔ ساچا حکم دیوے کھڑا، کرخت ہر جو آیا۔
 جن گر اوتاراں پیر پیغمبران لایا رگڑا، کلجگ اتم پچیا کوئی رہن نہ پایا۔ ہر سنگت وچ ماس شراب چاہ دا رہن نہ دیوے جھگڑا، جھگڑا
 کوئی رہن نہ پایا۔ پارہم پرہ ہویا تکرڑا، اپنا بل دھرایا۔ گرمکھ پردا آپے پکڑا، اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، تین لوکان چرناں ہیٹھ دباہا۔ تین لوک چرن ہیٹھ دے، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیا۔ گرمکھ نیتز ویکھ سبے، ہر جو رہیا وکھائیا۔
 ساچے مندر اُتے چڑھ کے بیٹھے سارے بھے، نیتراں اُتے نیرن نیر نظری آئیا۔ نام پیالے پیتے مدھے، مدھر دھن اک سنائیا۔ پُرکھ ابناسی پیار

لہے، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اتم پردے سب دے کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دوس زین پھرے سچے کھبے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا مکاون تھاؤں تھائیا۔ لیکھا دیوے تھان تھنتر، دہ دشا کھوج گھجائیندا۔ جنہاں گایا اکو منتر، برہما منوتر مان گوائیندا۔
 چلے کوئی نہ وڈیائی کیسے دھنتر، جس جن نام جام پیاؤندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھائیندا۔ ہرجن
 اندروں کڈھے باہر، تٹاں لوکاں دئے وکھائیا۔ پُرکھ ابناسی کیتے ظاہر، ظاہر ظہور رُوپ دھرائیا۔ سچ لگاؤن اک جیکار، سوہنگ ڈھولا
 گائیا۔ تنہاں پچھوں ہر جو اپنی رکھی وار، گھر ساچے کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھانا آپ سمجھائیا۔
 تیناں لوکاں ہوئے جے، جے جیکار سُنایا۔ بھگت بھگوان سد رہے، نہ مرے نہ جایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے ہے، سورج چند نہ کھئے چڑھایا۔
 اکو نام آد جگاد لئے، دو جا منتر نہ کھئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھایا۔ ساچا لیکھا اُتے چھت،
 چھتی جگ پار کرائیا۔ جنہاں لئی برہم مت، ہر سنگت رُوپ وکھائیا۔ بھج بھج اُپر چڑھے نٹھ، پرہہ ملیئے چائیں چائیا۔ جس دا گائے اکو
 جس، جس وید پُران کہن نہ پائیا۔ سو صاحب درشن دیوے ہس، ہنس مکھ پردہ آپ اٹھائیا۔ کول چرن دوارے جائے وس، گھر سچ
 ملے سرنائیا۔ تن پہنائے نام پٹ، ڈرمت میل دھوائیا۔ لیکھے لگے ت ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتمھی آکاش من مت بڈھ بھیو چکائیا۔ ناڑ بہتر نہ
 ایلے رت، برہم مت کرے پڑھائیا۔ پچھلا لہنا ہوئے بس، آگے مارگ دئے وکھائیا۔ غریب نائیاں ملے نس نس، سچکھنڈ دوارا آپ تجائیا۔ ہر
 سنت سہیلے کر پرگٹ، پگڑی اپنی سپس دھرائیا۔ لکھ چوراسی کھیل بازی گر نٹ، سوانگی سوانگ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ تھلیوں لئے اٹھائیا۔ تھلیوں کرائے گُرمکھ اُتے، اُتلا راہ جنائیندا۔ اگوں مُول نہ رہن سٹے، سٹیاں اکھ کھلاؤندا۔
 بن سری بھگوان کھئے نہ پچھے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ سمت اُنی جو رہ گئے رُسے، رُسیاں پھیر نہ کھئے منائیندا۔ لکھ چوراسی وچ پھرائے
 کردے رہو غصے، غصہ اپنا نہ کیسے سمجھائیندا۔ جونی جونی وٹائے جسے، جُستجو نہ کھئے سمجھائیندا۔ مات گریہ ٹنکے پٹھے، دس دس ماس
 اگن لگائیندا۔ گُرمکھ اپنی گودی چُکے، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ آگے جا جا آپے پچھے، پچھے آگے ہو ہو آئیندا۔ کرے کھیل اپنے سچے،
 دُھر دی دھار اپنی آپ جنائیندا۔ کیسے نہ ملنی تیر نشانے ٹکے، مارگ سب دا آپ بھلاؤندا۔ سنگھ بگھیلا اکو ٹکے، بھبک اپنے نام لگائیندا۔

زرگن داتا ہو کے ٹکے، سرگن دان جھولی پائیندا۔ گر گوبند لے کے نال اپنے بچے، سوہنی کھیل رچائیندا۔ ہر سرنائی جو جن جھکے، سیس
 جگدیش لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ترے ترے اپنا میل ملائیندا۔ ترے ترے میلا ہر جگدیش، ایک وار
 کرائیا۔ نام ندھانا سچ حدیث، ہر منتر کرے پڑھائیا۔ دو جہاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھیس، گھر گھر منگن بھچھیا کھئے نہ پائیا۔ جن
 بھگتاں دسے اک پریت، پریتوان ہوئے سہائیا۔ صدی چودھویں جائے بیت، چوداں طبق رہے کرائیا۔ چوداں لوک اپنیاں لٹاں رہے
 گھسیٹ، ٹھیا جائے نہ واہو داہیا۔ پُرکھ ابناسی اپنی بدلی بیٹھ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئی ڈھیٹھ، ٹھوکر نام نہ کھئے
 لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے اُپر لے اُٹھائیا۔ ہرجن ساچے اُپر چُک، پچھلی چوک مکائیا۔ آگے سہائے
 سہنجی رُت، رُت رُتھی آپ مہکائیا۔ سنت ساجن ستگر بنائے اپنے سُت، پُت سپُت دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ جیکارا دینا لائیا۔ زرگن نور جوت اکالی، ہر اکل کلا اکھوائیندا۔ دو جہاناں بن بن والی، روپ انوپ
 وٹائیندا۔ گرُمکھاں مگر لگا پالی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیندا۔ شبد اگتی دئے دلالی، اپنا ونج کرائیندا۔ حقیقت وکھائے حق حلالی،
 لاشریک پھیرا پائیندا۔ جگ چوکرئی اولڑی چالی، بھیو کیسے نہ آئیندا۔ ہر سنگت تیرے مکھ تے چمکے لالی، لکھ چوراسی خاک رلائیندا۔
 ویکھو تنبو قناتاں کیتے خالی، گر سیکھاں اپنے اُپر اُٹھائیندا۔ جنم جنم جس گھال گھالی، تِس اپنا میل ملائیندا۔ ہر سنگت لوک مات کیسے آگے
 نہ ہوئے پھیر سوالی، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ خالی دسے تنبو قنات،
 لوک مات دئے دُہائیا۔ بھڑی بھگتاں نالوں چھٹیا ساک، سمتی نظر کھئے نہ آئیا۔ کوئی نہ پُچھے اتم وات، کوکن دین دُہائیا۔ سر تے آئی اندھیری
 رات، چودھویں چند نہ کوئی چڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی کریا کھیل تماش، تھلیوں کڈھ اُپر لے بیٹھائیا۔ ساہمنے بہ کے آپے مارے آواز، اپنی
 جھاکی آپ دیکھائیا۔ ویکھو چھٹاں اُتے کوئی نظر نہ آئے سجن ساک، گرُمکھ ور لے نال ملائیا۔ جنہاں اک نو چیا سوہنگ پاٹھ، تنہاں اپنی
 گود بیٹھائیا۔ باقی سارے ہوئے نار کمدات، گلکھنی قدر کوئی نہ پائیا۔ ایتھ اوتھ پُچھے کوئی نہ وات، سوہرے پیئے نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اُٹھ دھرت مات نیتز روئے، نیناں نیر وہائیا۔ میرے صاحب میرے اُتے کون

سوہے، تیرے بھگت خالی وسدے گئے کرائیا۔ تیرے جہا کوئی نہ ہووے، میں جگ جگ ویکھیا تھاؤں تھائیا۔ تیرا پرکاش ترے ترے لہے،
 لوچن نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا بیج اکو یئے، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے
 جھولی ڈاہیا۔ تیرے بھگت چھڈ گئے نانا، نانا تیرے نال جڑائیا۔ کلجگ اتم لگیاں رہ جان تنبو قناتا، شاہ سلطان رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر گاؤں بہ بہ ساک، واہ واہ ہر جو کھیل کرائیا۔ جس دا دسدے آئے بھوکھت واکا، سو صاحب پھیرا پائیا۔ دو جہاناں مارے ڈاک،
 آؤندا جاندا نظر کوئی نہ آئیا۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، پہلی منزل آپ چڑھائیا۔ دوجی وار پچھے واتا، اندرے اندر کر رسائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہولی ہولی نال رلائییا۔ پہلی ویکھے چڑھ کے منزل، مزہ دئے چکھائیا۔ نیڑ نہ آئے کوئی اجل، علامت
 نظر کوئی نہ آئیا۔ آتم پر ماتم گاؤ غزل، اکو نام سنائیا۔ پروردگار کرے فضل، رحمت اپنی آپ جنائیا۔ ہر جو تولن آیا وزن، اکو نام کنڈا ہتھ
 اٹھائیا۔ جنہاں منیا سچا بچن، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ تنہاں کایا کرے کنچن، خاکی ماٹی لیکھے پائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاشن، نرگن
 نورو نور رُسنائیا۔ گھر آیا درد دکھ بھے۔ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ سچ سرور کرائے مجن، تٹ اک درڑائیا۔ گرمکھ ساچے مندر چڑھ
 چڑھ گجن، پُرکھ ابناسی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ دھرت مات منگی منگ،
 بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ نہ توڑ میتھوں بھگتاں سنگ، بن بھگتاں میری پت نہ کوئی رکھائیا۔ کلجگ سنت ننگے نچدے ویکھے ملنگھ، اُتے
 پردہ نہ کوئی رکھائیا۔ کوڑی کیریا بھتی ٹنگ، ثابت نظر کوئی نہ آئیا۔ اندروں ہو کے بیٹھے اندھ، باہروں چانن مینارے رہے رُسنائیا۔ جے ہر
 جو پچھے دسو چھند، اگوں نانک کبیر دے ڈھولے دین سنائیا۔ پُرکھ ابناسی اتم اکو مارے نام چنڈ، مُنہ وچ بتی دند رہن نہ پائیا۔ جاؤ
 تہاڈا مٹیا نہ پندھ، کوٹن کوٹ جنم دی خواہش رکھائیا۔ جنان چر مینوں مل کے میرا نہ گاؤ چھند، اوٹان چر اندر کرے نہ کوئی چڑھائیا۔
 ایویں جھوٹھا کہندے جیو پند، انڈ برہمنڈ کھوج نہ کوئی کھجائیا۔ سچ پچھو کلجگ دھار وہے ساگر سِندھ، کوڑی کیریا رہی رُڑھائیا۔ اتم
 اُکھی ہو جائے چھڈاؤنی چنڈ، پُرکھ ابناسی ڈونگھے کھات سٹائیا۔ اوہ ویکھو گرمکھ ساچی بند، جنہاں چھٹاں اُتے بہائیا۔ ایہناں دی چرنی
 لگے سُرپت اند، شنکر اپنا مان گوائیا۔ برہما کوئی کرے نہ ضد، اپنا بل مٹائیا۔ جنہاں دا تن من دھن مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دتا

ودھ، دوجا تیر نہ کوئی چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ جنائیا۔ دھرت مات تُوں کر سیاپا، ہر جو آکھ
 سُنائیندا۔ لکھ چوراسی نہ کوئی بھائی بھین سنگ باپا، سبجَن توڑ نہ کوئی نہائیندا۔ پُرکھ ابناسی سچکھنڈ دا سچ دوار کھولے کھاتہ، بھگت
 دوار آگے سہائیندا۔ جن بھگتاں پچھ کھولیا تاکا، باقی سب نوں آپ وکھائیندا۔ پاربرہم بے آنت بے پرواہ پروردگار آیا آقا، اپنا حُکم جنائیندا۔
 آپے بنے نکاکاکا، آپے چٹے وال وکھائیندا۔ آپے نیلے اُتے چڑھے مار پلاکا، سیس دھڑ آپ وٹائیندا۔ آپے بھگتاں ول پھرے ناٹھا، نٹھ نٹھ اپنا
 پنڈھ مکھائیندا۔ آپے ویکھے آن باٹا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لہنا آپ چُکائیندا۔ آؤ جس لہنا
 لینا، دیونہار پُرکھ آیا۔ آؤ جس مٹنا کھنا، پچھلا مُول دے چکایا۔ آؤ جس بھانا سہنا، گر گوہند انگ دے لگایا۔ آؤ جس ہر سنگت وچ
 بھنا، سچکھنڈ دوارا دے درڑایا۔ آؤ جس ناتا ویکھنا بھائی بھینا، گرُمکھ گرُسکھ میل ملایا۔ آؤ جنہاں ساچے سبجَن ملنا سینا، ستگر پھیرا
 پایا۔ آؤ جنہاں ملنا لاڑی موٹ ڈینا، رائے دھرم دے ہتھ بھڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، دیال کال
 کال دیال آپے ویکھے ہر جو مہاکال، کال رہیا سمجھایا۔ ویکھو ہر جو بنیا دیال، گرُمکھ رہیا جگائیا۔ دوباں وچولا بے مثال، اپنی مسل نہ
 کسے وکھائیا۔ کلجگ کھیل کرے کمال، کمالے اپنا حُکم چلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 سندیسہ دے سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُنے کوئی کوئی، بھيو کوئی نہ پائیندا۔ ویکھو مگر لگی آؤندی کبیر دی لوئی، لوچن لوچن نال ملائیندا۔
 سُناؤندی آؤندی مینوں ملے نہ ڈھوئی، وشنوں بھگوان گود اٹھائیندا۔ سرتی جنم جنم دی اٹھائے سوئی، شبدي حُکم ورتائیندا۔ چھبی پوہ میں
 اوہدے جوگی ہوئی، دوجا کنت نظر کوئی نہ آئیندا۔ در آئے بھجی بھجی روئی، نیتز نیر ٹھلیا نہ جائیندا۔ میری پچھلی کیتی مہر نال دھوئی،
 تیرے دھوتیاں میل نہ کوئی لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کھائیندا۔ سُن لوئیے ویکھ پایا لوہڑا، ہر ستگر آپ
 جنائیندا۔ اک سسے اُتے لایا ہوڑا، اپنی دھار جنائیندا۔ ہنگ برہم پرہ آپے بھڑا، ہاہا سسے وچ سمائیندا۔ نرگن ہو کے پھرے دوڑا، سرگن
 آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ ملائیندا۔

نکیوں ہو گئے وڈے، ہر وڈا آپ وڈیائیندا۔ اپنی دھاروں جیہڑے کڈھے، سو اپنی دھار ملائیندا۔ آپ پار کر کے آیا اپنی حدے،
 گرسکھاں حد پار آپ کرائیندا۔ بھگت بھگوان جس ویلے سدے، بن نانا در در پھیرا پائیندا۔ وسنہارا کایا اندھیری ڈونگھے کھڈے، اپنا پردہ
 آپے لائیندا۔ سنت سہیلا صاحب ستگر کدے نہ چھڈے، اک اکیلا ویکھ وکھائیندا۔ نام پیائے امرت رس مدھے، مدھر دُھن اک اُچھائیندا۔
 کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے لڈے، تھر کوئی رہن نہ پائیندا۔ کلجگ آنت سیری بھگونت غریب نائیاں پردہ کجے، نام دوشالہ اُپر پائیندا۔
 ویکھو تال دو جہان وجے، تلواڑا گھر اکو اک سمجھائیندا۔ سیری بھگوان ہو مہربان بھگت دوارے آپے نچے، نچ نچ اپنا کھیل کرائیندا۔
 ساریاں نالوں لگے اچھے، جنہاں اپنا بھیو چکائیندا۔ بے شک گر گوبند گرسکھ بنا کے گیا نکے بچے، پُرکھ اکال اپنے سیس ٹکائیندا۔ ہر دے
 کوئی نہ جانے سچے، جس سچے وچوں گر اوتار پیر پیغمبر باہر کڈھائیندا۔ سچ پُچھو وشن برہما شو کچے، بن بھگتاں سچ سچ نہ کوئی
 سمائیندا۔ جنہاں دے لوں لوں اندر ہر جو رچے، روپ رنگ نہ کوئی وکھائیندا۔ پیر پیغمبراں آپے پُچھے، بھگتاں بھگوان آپ وڈیائیندا۔
 نکیوں ہیوے وڈے، وڈا نکیاں وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھ اپنے رنگ وکھائیندا۔ گرمکھ کدے نہ ہیوے
 نکا، نکا ہر جو دھار چلائیآ۔ جس دا لیکھا کسے نہ لکھا، بھیو پائے نہ قلم شاہیا۔ جس دا روپ کسے نہ دسا، رنگ نظر کھئے نہ آئیآ۔ سو
 بھگتاں ونڈاوی آپ حصہ، نام کنڈا ہتھ اٹھائیآ۔ کرے کھیل اک انڈٹھا، انڈٹھری کار کھائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو اپنا نام دیندا رہیا
 مٹھا، دھر فرمانا حکم سنائیآ۔ کلجگ اتھ غریب نائیاں اُپر تٹھا، دین دیال دیا کھائیآ۔ لکیا کوئی رہن نہ دیوے گٹھا، جوت سرُپ جنم کرم
 دھیان لگائیآ۔ پرگٹ ہو ابناسی اچتا، گرمکھ چن دئے کرائیآ۔ نال رلائے گوبند پتا، پت پوترے خوشی منائیآ۔ سچکھنڈ دوارے جو رہیا
 ستا، کلجگ آنت لے انگرائیآ۔ ویکھنہارا چارے گٹھاں، دہ دشا پھول پھولائیآ۔ اپنا کم کرے پٹھا، اگمی دھار چلائیآ۔ پیریں کوئی نہ پائے
 جتا، بھجا پھرے واہو داہیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دسدی گئی پُچھاں، بن پُچھیاں اپنا ویس وٹائیآ۔ گوبند
 تیرا رہن نہ دیوے پچھلا غصہ، غمی روپ نہ کوئی وکھائیآ۔ تیرے پریم پیار دا بھکھا، نرگن اپنا روپ وٹائیآ۔ غریباں گھروں جائے ٹکر کھا کے
 سکا، سکیاں ہرے کرائیآ۔ ویکھو کلجگ پینڈا مکا، کل واٹ پندھ مکائیآ۔ سنگھ شیر صاحب ستگر اکو بکا، بھبک دو جہان لگائیآ۔

کسے دی ٹوپی رہے نہ اُپر حقہ، نیچے سب دے بہنّ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ نِکا وڈا آپ کرائیا۔ گُرمکھ
 بُن نہ کہے اسیں نِکے، گھر گھر خوشی وکھائیا۔ باقی رس کیتے پھکے، گُرمکھ رس امرت نال بھرائیا۔ جدھر ویکھاں بھگت بھگوان رُپ دسے،
 بھگوان بھگتاں وچ سمائیا۔ جس دے گاؤندے گئے قِصے، لکھ لکھ لیکھا جگت جنائیا۔ سو آیا صاحبِ سمرتھے، سمرتھ اپنا پھیرا پائیا۔ نِکے
 نِکے سارے ہو گئے اِکٹھے، وڈی جماعت بنائیا۔ پُرکھ ابناسی ٹھاڈی چرنی ڈھٹھے، اپنا مان گوائیا۔ لہنا دیوے ہتھو ہتھے، خالی جھولی دئے
 بھرائیا۔ آگے واسطے ہو جاؤ پکے، بن گر گوبند پُرکھ اکال سیس نہ کسے جھکائیا۔ سَتجگ ساچے چلنے سکے، پچھلے سکے دئے کھپائیا۔ اپنی
 ہتھیں ایتھے اوتھے ادھ وچکار ہر زینکار اپنی ہتھیں لائے بوٹے، گُرسکھ گُرمکھ لئے بنائیا۔ لکھ چوراسی کلجگ میدنی آپے جتے، سرِشٹی
 سرِشٹ چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ وشن برہما شو اپنے اندر سٹے، کوئن کوٹ گر اوتار کھا کھا شکر منائیا۔ بن بھگتاں ساچا کرے نہ کسے نال تے،
 ہتکاری اکو بے پروا بیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِکیاں وڈیاں کر وکھائیا۔ نِکے کہن سائوں ملیا وڈا، جس وچ وڈی
 وڈیائیا۔ وڈا کہے میں نِکیاں لڈاواں لڈا، اپنی گود بہائیا۔ دو جہان کھڑا چھڈا، چھڈی سرب لوکائیا۔ بھگت دوارے لایا اڈا، نہ سکے کھئے
 اُکھڑائیا۔ سچکھنڈ دی ساچی حد، حد حدود آپ کرائیا۔ آپ پریم بھگتی دا بدھا، دو جے در کدے نہ جائیا۔ پہلوں دیندا رہیا سدا،
 کلجگ اتم ویکھن آتیا۔ جے کوئی باہروں ویکھے بڈھا، اندر وڑیا نڈھا، سال ویہویں خوشی منائیا۔ اک تون دو ہو کے گجّا، دو تون صِفر
 رُپ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہ کے سجا، سیس اپنے تاج ٹکائیا۔ نِرگن ہو کے لوک مات آیا بھجّا، گر گوبند لئے اُٹھائیا۔ اندر وڑ کے تال
 نگارہ ہو کے وجّا، راگ راگنی خاک ملاٹیا۔ کرے کھیل سورا سربگا، اپنا بل دھرائیا۔ نہ گھڑیا نہ کدے بھجّا، جنم مرن وچ نہ آتیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِکیاں اندر ہو کے نِکا، نِکی نِکی دھاروں آتیا۔ نِکی نِکی ویکھ دھار، ہر کرتا آپ وکھائیندا۔ سب
 دے اندر ڈونگھا پیار، ہر کرتار آپ جنائیندا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، ہر ساچا ویس وٹائیندا۔ مقارے حق نہ کھئے اُجاڑ، گلشن لوک
 مات کھلائیندا۔ مُحبت کرے پہلی وار، صحبت اپنی آپ سمجھائیندا۔ اُلفت وچ نہ آئے، کلمہ اپنا حق جنائے، حقیقت ہر گھٹ کھوج
 کھجائیندا۔ لاشریک پھیرا پائے، فرمانبردار اپنا حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِکے اپنے رنگ رنگائیندا۔ گُرمکھ

نکے تیرا سوہنا رنگ، ہر سجن سچے بھایا - تیرے اندر اک مردنگ، نام ڈنکا رہیا سُنا یا۔ تیرے محل اک اند، اند اند وچ رکھایا۔ تیرے گرہ اک چند، نرگن جوت کرے رُشنا یا۔ تیرا میلا سورے سربنگ، شہنشاہ اپنی گود بہایا۔ تیرا اکو ڈھولا چھند، آتم پر ماتم پردہ رہیا اٹھایا۔ تینوں ویکھ سری بھگوان نوں پئے ٹھنڈ، دو جہان دی تپت لئے بھجھایا۔ پا گلوکڑی اپنے نال پائے گنڈھ، سچی گنڈھ نہ کھئے کھلایا۔ ساچی وست دیوے ونڈ، وست امولک اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نکئی نکئی گل آپ سمجھایا۔ نکئی نکئی کرے بات، باطن آپ جنائیا۔ بھگت بھگونت دی اکو ذات، دو جا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اپنی وکھائے سچ کرامات، پر ماتم آتم جوڑ جڑائیا۔ اندر وڑ کے دیوے ساچی دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ سچ سنئے اکو گاتھ، دو جا اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نکئی نکئی دئے وکھائیا۔ نکئی اندر رکھی وست، وستو نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی جانے کیٹ ہست، ہست کیٹ بھیو چکھائیا۔ جن بھگت دوارے رہے مست، مستانہ بن بے پرواہیا۔ کلجگ سنت دست نال ملائے دست، بدست اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھ نکا وڈا سب تھان دئے بنائیا۔ نکے وڈے گئے ہو، ہر ہوکا آپ جنایا۔ پریم پریتی جو گئے چھوہ، شہنشاہ رنگ چڑھایا۔ ڈرمت میل دتی دھو، امرت جام پیایا۔ نام چپایا سوہنگ سو، سو پڑکھ نرجن ویکھ وکھایا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کو، دو جہان رہے گرلایا۔ کلجگ اتم لے کے آیا ڈھوا ڈھو، ساچی وست آپ ورتایا۔ نرگن نرگن کرے موہ، سرگن ناتا آپ ٹڑایا۔ کر پرکاش ساچی لو، اگیان اندھیر مٹایا۔ جن بھگتاں جوگا آپے ہو، اپنا آپ چھپایا۔ لیکھا جانے چھپی پوہ، تن ماٹی خاک ملایا۔ لکھ چوراسی رہی رو، نیتر نیناں نیر وہایا۔ گرسکھ گرمکھ بھگت سنت ہر سنگت بانہہ سرہانے دے جاوے سوں، ستگر ستوادی سیو کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آپ اپنا میل ملایا۔ نکیو تھادا نکا جاپ، سوہنگ اکھر اک پڑھائیا۔ دو جا نہ کوئی پوجا نہ کوئی پائھ، اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی ٹھائیا۔ اندر ملیا بن کے ساک، سجن بے پرواہیا۔ پھڑ ہتھیں کھولیا تاک، بجر کپاٹی رہن نہ پائیا۔ پھڑ بابوں پار کرایا گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوئی رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی دتی اکو دات، وشن برہما شو سپس جھکائیا۔ آگے ملے کھلاپات، شہنشاہ اپنے آسن بیٹھا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ نکیو سارے گاؤ ڈھولا، ڈھولک چھینا نہ کوئی رکھائیندا۔ نرگن بدلایا نرگن

چولا، سرگن ویکھ وکھائیندا۔ گوبند چکائے تیرا اوہلا، مکھ نؤر ظہور جنائیندا۔ نچھر دیوے امرت پاہلا، رس اکو اک وکھائیندا۔ نکیو تہاڈا بہار ہویا ہؤلا، وڈے منہ دے بہار سٹائیندا۔ ہر سنگت تیرا اکو بولا، بولی اپنی آپ جنائیندا۔ شبدی گر بن وچولا، نرگن رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھ ہولا، حلیہ سب دا آپ بدلائیندا۔ بھگت دوارا اکو کھولا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکیاں وڈیاں ویس وٹائیندا۔ نکیو نکیو بدلو ویس، ہر ویس آپ وٹائیا۔ ایتھے میلا ماجھے دیس، آگے سانجھا گھر بنائیا۔ آپ رکھے چرناں ہیٹھ، سر اپنا ہتھ اٹھائیا۔ کھول کے جائے ساچا بہیت، پردہ دئے چکائیا۔ آؤ ویکھو نیتن نیت، نیتز درشن درس کرائیا۔ لکھ چوراسی سُنجا کھیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکه وڈے دئے بنائیا۔ نکیو وڈا تہاڈا پرتاپ، ہر ہر آپ تال جنائیندا۔ جس نے جانیا اپنا آپ، گھر اپنے میل ملائیندا۔ کوڑی کرپا کرے گھات، گھاؤ اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ گرمکھ کہے میں نکا بالا، بالک روپ وکھائیا۔ تُوں صاحب ستگر دین دیا، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے میں سدا رکھولا، جگ جگ سیو کھائیا۔ نرگن ہو کے بناں دلالا، سرگن ونج کرائیا۔ گرسکھ کہے میں ہویا بے حال، تڈھ بن سار کھئے نہ پائیا۔ پھل نہ دے میرے ڈالا، تڈھ بن کلی نہ کوئی مہکائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں ملاں نال نالا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچھی دھرمسالہ، جس گھر بیٹھا آسن لائیا۔ گرسکھ کہے تیرا کھیل نرالا، بھيو کھئے نہ آئیا۔ تیری نظر نہ آئے سچھی مالا، من کا منکا رہے بھوائیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میں دساں راہ سُکھالا، ساچی سکھیا کراں پڑھائیا۔ آتم پرما تم میری مالا، منکا کوئی نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکیاں ایکا رنگ وکھائیا۔ نکیاں چاڑھے رنگ چلؤل، تن چولا آپ رنگائیندا۔ سِری بھگوان نہ جائے بھؤل، بھلیاں آپ اٹھائیندا۔ آپے جانے اپنا سچ اصول، اصلیت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ہرجن ساچے کر قبؤل، کرم کانڈ میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکیاں اپنا بھيو کھلائیندا۔ نکیاں کھولے اپنا بھيو، ابھید آپ جنائیا۔ پرگٹ ہووے وڈ دیوی دیو، دیوت سُر سیس جھکائیا۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل دھام آسن لائیا۔ ہرجن تیری کرے ساچی سیو، سیوک بن بے پرواہیا۔ سوہنگ دیوے امرت میو، رس اکو اک چکھائیا۔ ناتا تھے رسنا جہو، بتی دند نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکه اُچے

گھر بہائیا۔ نکے اچے ہو کے بہنا، سو پُرکھ زرنجن آپ بہائیندا۔ ہر کا درشن کرنا نیناں، نیتر نیناں آپ کھلائیندا۔ ایکا پاؤنا ساچا گہنا، سِری
 بھگوان آپ گھڑائیندا۔ محل اٹل ساچے رہنا، دوجی ونڈ نہ کوئی ونڈائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو کہنا، سوہنگ اکھڑ آپ پڑھائیندا۔ پورب جنم دا
 چُکے لہنا، جنم کرم جھولی پائیندا۔ لاڑی موٹ نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن
 ساچے آپ سمجھائیندا۔ نگا کہے مینوں تیری اوٹ، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ میری آتم پرما تم تیری جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ناتا جڑے
 پتا پوت، دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پکڑ وڈے دئے بنائیا۔ پہلوں جھے نگا پت، پتا اپنی گود
 بہائیندا۔ پھر ویکھے ساچی رُت، جوین جوانی نال ملائیندا۔ ہو کے جوان پئے اٹھ، اپنا بل دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیندا۔ نکے اٹھو دھارو بل، بل باون دھیان لگائیا۔ جس نے کھیل کھلایا راما راون، لنکا گڑھ ٹرائیا۔ جس
 نے مان رکھایا پر بلا د تھامن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو کاہنا کنسا کھیل کرے بھگوان، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ دئے پیغامن، کلمہ
 نبی آپ سُنائیا۔ جو محمد دسے حکمرانن، حکم حاکم شہنشاہیا۔ جو نانک نرگن وکھائے سچا دھامن، سچکھنڈ دوارا گنڈا لاپیا۔ جو گر
 گوبند بنائے بال انجانن، سْت دُلارا گود سہائیا۔ سو کلجگ اتم پرگٹ ہونے نوجوانن، نوجوان جوین اپنا آپ وکھائیا۔ کرے کھیل وچ جہانن،
 دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی دیوے ایکا نامن، نام ندھانا کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں ہونے ضامن، ضامن اپنی آپ رکھائیا۔ کلجگ
 میٹے رین اندھیری شامن، شمع اکو کرے رُشنائیا۔ لیکھے لائے کھتری شوڈر براہمن، ویش سچکھنڈ دئے بہائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے آہمنو
 ساہمن، پردہ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پیار دا پکڑے دامن، دامن نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکے وڈے
 ویکھے تھاون تھائیا۔ نکیاں چڑھیا سچا چا، ہر وڈے رہیا بنائیا۔ گوبند ملیا اک ملاح، پُرکھ ابناسی بیڑا دئے وکھائیا۔ ویہ پکرمی پہلے دن
 سارے کر لو اک صلاح، بن پُرکھ اکال نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر جان نانہ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پرہ چرناں
 ہیٹھاں چھڈے دبا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دھئے جوڑ منگن دُعا، گل پلُو واسطہ پائیا۔ تیری قُدرت بے پرواہ، تیری جھولی پائیا۔ جوں
 بہاوے توں لے چلا، ہتھ تیرے وڈپائیا۔ سرشٹ سبائی بھری گناہ، عُربت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچی دے جنائیا۔ نکیو جے ہر دسے سچ، سچ من کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا لوں لوں گئی رچ، بن ستگر پورے
 باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پڑھ پڑھ جیو جنت گئے تھک، پڑھیاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نہاؤن نہا نہا گئے آگ، عاقل سب دی عقل گوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی رچنا آپ رچائیا۔ نکه کہن ویکھو حال، ہر جو آپے ربیا سُنائیا۔ اندر باہر اکو چال، اولڑی
 دھار آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی سر تے کوکے کال، کلجگ ڈورؤ ڈنک وجائیا۔ گرمکھ ورا دسے خوشحال، جس ہر جو اپنی خوشی
 جنائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، بیوہ روپ رہی وکھائیا۔ جیودییاں کوئی نہ وسے نال، مریاں کم کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ سچے نچن کندن ٹپن
 وجاؤن تال، دوہاں بتھاں تازی رہے لگائیا۔ گھر آ کے ملیا سری بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ کی ہویا جے اسیں بال انجان، ساڈا پتا
 بے پرواہیا۔ اپنی گودی لئے اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تھاپڑ تھاپڑ لئے سوال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، غریب نیا نے اپنے
 رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ لے کے جائے سچی دھرمسال، دھرم دوارے دئے وڈیائیا۔ جدھر ویکھئے چلے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ساڈے
 پچھے گھالے گھال، گھالی گھال نہ کیسے سمجھائیا۔ ساڈا ونگا ہون نہ دیوے وال، والی دو جہان پھیرا پائیا۔ جس نے سچکھنڈ وکھایا سنگھ
 پال، سورن جوت کری رُشنائیا۔ جس منجیت جگدیش اٹھائے لال، سنگھ گردیال نال رلائییا۔ سو اتم سب نوں کرے بحال، جنہاں اپنے
 چرن لگائیا۔ گرسکھ تیرے نیڑ نہ آئے کال، مہاکال تینوں سیس جھکائیا۔ نکه نکه لئے اٹھال، ہوئی ہوئی اپنی انگلی لائیا۔ ساچا اکھڑ لیا
 سکھال، سوہنگ نام کرے پڑھائیا۔ دوجا بنے نہ کوئی دلال، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند ویکھے اپنے لال، جو بیٹھے آسن لائیا۔ گھر آ کے
 دیوے دان، دو جے در منگن کھئے نہ جائیا۔ بے شک تسیں نکه آپ انجان، پُرکھ ابناسی دئے وڈیائیا۔ ٹھاڈے بناں کیسے کم نہ آئے بھگوان، اکلا
 رووے مارے دھاپینا۔ جنان چر پتا دی گودی بھے نہ بال، پتا خوشی کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وچ نکیاں
 بہ بہ اپنا رنگ وکھائیا۔ نکیو ٹھاڈا سوہنا ویہڑا، درگاہ ساچی روپ وکھائیندا۔ بھگت دوار اکو کھیڑا، دوجا ہور نہ کھئے جنائیندا۔ جتھے ذات
 پات دا چکے جھیڑا، اوچ نیچ نہ کھئے بنائیندا۔ جتھے ہووے حق نیڑا، حقو حق جھولی پائیندا۔ جتھے سری بھگوان ہرجن کہے تون میرا میں
 تیرا، تیرا میرا ڈھولا گائیندا۔ نہ کوئی سنجھ نہ سویرا، سورج چند نہ کھئے چمکائیندا۔ نہ کوئی دسے گھپ اندھیرا، رین اندھیری نہ کھئے

جنائیندا۔ نہ کوئی سادھاں سنتاں ڈیرہ، مالا تسبیح نہ ہتھ وکھائیندا۔ مہربان مہربان مہربان ہر جو کر کے اپنی مہرا، نال مہر نظر ترائیندا۔ آنت آنت نہ کرے ڈیرہ، دردی اپنا درد وندائیندا۔ جنہاں پاربرسم نوں پایا گھیرا، تنہاں ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ نیکیوں وڈے دا ہتھ لو بیڑا، بن چہو آپ چلائیندا۔ تہاڈے پچھے نو سو چورانوے چوکرے جگ سچکھنڈ بیٹھا رسیا کر کے وڈا جیرا، اپنا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ کھلائیندا۔ سب توں نگا نہکلنک، جس دا روپ نظر نہ آئی۔ بھگتاں اندر وڑ کے وجاوے اپنا ڈنک، ڈنکا اکو اک سنائیا۔ ایتھے کی کرے وچارا جنک، اشٹابکر مان گوائیا۔ پُرکھ ابناسی بن جوگ ابھاس لگائی تنک، آتم پرما تم تند پلائییا۔ راتیں ستیاں دیوے درس بار انک، ناما بیٹھا نین شرمائیا۔ وار بہتر میری میٹی شنک، شہنشاہ کلجگ اتم بے آنت روپ دھرائیا۔ رام کہے میری کوئی نہیں وڈیائی چکیا دھنش، دھنٹا کہے میرا بھوگ لا لا اپنی خوشی منائیا۔ ویکھو کلجگ اتم غریب نائیاں دی اکو وار بنائی بنت، گھاڑت ساچی لے گھڑائیا۔ بھڑ کے کڈھ وچوں جیو جنت، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، چرن سرن دے سرنائیا۔ جوں نانک انگ لگایا انگد، توں گرمکھ اپنی گود سہائیا۔ کر کے اکھے ناں رکھایا ہر سنگت، ہر سنگی بنیا سچا ماہیا۔ کایا چولی اندر چڑھ رنگت، باہروں کلمے رملے دے وکھائیا۔ نیکیو تہاڈا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، مَلا مسائق شیخ گرتھی پنتھی سار کھئے نہ پائیا۔ تہاڈا ناتا تٹیا جیرج اندج، اُتہج سینج ربن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، نکے وڈے کر وکھائیا۔ نیکیو ویکھو وڈا گھر، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ جس دا کھولے ستگر در، کنجی ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ کلجگ سادھ رہے ڈر، بن ہر پردہ کوئی نہ لائیندا۔ نہکرمی اپنی کرنی کر، کرتا پُرکھ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے ساچے پھڑ، اپنا میل ملائیندا۔ راتیں ستیاں اندر جائے وڑ، نو دوارے پندھ مکھائیندا۔ ساچی سیجا بے چڑھ، نار کنت آپ ہنڈھائیندا۔ اکھڑ دو اکھڑ رہے پڑھ، نش اکھڑ راہ جنائیندا۔ سچ بھنڈارا دیوے بھر، خالی بھانڈے نہ کھئے وکھائیندا۔ زریہو چکائے بھ۔ ڈر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ پھڑ بابوں لگائے اپنے لڑ، کئی گنڈھ پوائیندا۔ ہوئی ہوئی سچ دوارے جائے وڑ، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، نکے وڈے کر بھائیندا۔ نگا وڈا کھیل اپار، اپرمپر رسیا جنائیا۔ کلجگ اتم نہکلنک نر اوتار، نگا ہو ہو ویکھ وکھائیا۔ گرسکھو جے تہاڈے نالوں نہ ہووے نگا، تہاڈے اندر کس بدھ جائیا۔ سارے کہو

پُرکھ ابناسی ڈٹھا، جس ڈٹھیاں جنم مرن رہن نہ پائیا۔ سارے کہو ذات پات دی چُکی بھٹا، آتم پر ماتم بھٹیا کدے نہ جائیا۔ سارے کہو پُرکھ ابناسی امرت ماریا چھٹا، چھٹی سرب لوکائیا۔ سارے کہو سوہنگ نام اکو دتا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سارے کہو ملیا ماتا پتا، گرسکھ اپنی گود بہائیا۔ سارے کہو ساچا کرے پتا، غصے وچ کدے نہ آئیا۔ سارے کہو وسیا ساڈے چتا، چت وت ٹھگوری کدے نہ پائیا۔ سارے کہو سیری بھگوان نکا، گرمکھ وڈے رہیا بنائیا۔ سارے کہو کلجگ اتم ساڈے اُتے وسا، باقی سنگ نہ کھئے جنائیا۔ بن قیمتوں بھگت دوارے آکے وکا، اپنی قیمت نہ کھئے جنائیا۔ سارے کہو اسیں سیری بھگوان چتا، ساڈے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ سارے کہن جنان چر دس کے نہ جائے اپنا بھیتا، بھجیا جان کھئے نہ پائیا۔ سارے آکھو کیوں ارجن سپس پوائی ریتا، تیغ بہادر سپس بھیٹ چڑھائیا۔ سارے کہو کیوں بالے دے نیہاں ہیٹھاں، کیوں تیر تلوار چمکائیا۔ پُرکھ ابناسی ڈردا ڈردا کہے میں ٹھاڈا دیوان لیکھا، پچھلا مول چکائیا۔ سارے کہو اسیں کڈھیا بہرم بھلیکھا، گوہند ملیا سچا ماہیا۔ پہلی وار کرائے پچھلا چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ ٹھاڈی گودی بہ بہ کھیدا، پُرکھ اکال نکا ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نکا نکا ننھا ننھا نکی نکی گفتار بن رفتار آپ جنائیا۔

گرسکھ رہن نہ دیوے گندہ، کل گندگی دئے مکائیا۔ اندر وڑ گیا پھڑ کے نام رندا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ بن بندگیوں بنا دئے بندہ، بندی خانہ آپ ٹڑائیا۔ گرسکھ تینوں ویکھ شرمائے چودھویں چندا، چند نور نہ کھئے وڈیائیا۔ کر کرپا سینتل دھار کر دئے ٹھنڈا، ٹھنڈک اک پچائیا۔ ہر سنگت وچ رہن نہ دیوے کوئی آندا گندہ، کورے بہن وکھائیا۔ ہر بھگت نہ رہے رندا، سرتی شبد کرے گڑمائیا۔ ہتھ وچ پھڑ لے سچا ڈنڈا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بھجن واہو داہیا۔ نیتر روون سر دے وال کھوون کہن اسیں سوہنگ گائے چھندا، تیری ملے وڈیائیا۔ گرسکھ سانوں لگے چنگا، چنگی طرح دتا سمجھائیا۔ جس ناتا توڑیا بتی دندا، رسنا جہوا بند کرائیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال ملیا نیتروں اندھا، گیان نیتر دئے کھلائییا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایتھ اوتھ نال ہنڈھا، گھڑی گھڑی کٹ نہ سکے جدائیا۔ کیوں گرسکھان کولوں

منگ کے کھائے منڈا منڈا، اپنی بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ گرسکھ تیری ہونجے گندگی، سری بھگوان سیو کھائیا۔ دے درس تیری پوری کرے بندگی، بندنا اپنے چرن کرائیا۔ تُساں کیسے دی نہ کرنی مُچھندگی، مُشکل حل وکھائیا۔ ایہ کھیل سورے سرینگ دی، جگ چوکڑی کیسے ہتھ نہ آئیا۔ اکو رت گُرمکھ تیرے اند دی، اند اند وچ جنائیا۔ گٹھڑی چُکے تیرے پاپ بہار پنڈ دی، سر اپنے لئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرسکھ تیرا مُکھڑا آپ دھوائیا۔ گرسکھ گندہ نہ ہووے پلِیت، دُرمت مَیل نہ کھئے رکھائیندا۔ جنہاں صاحبِ مِلِیا اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھاپیندا۔ اندر وڑ کے دسے ریت، مندر مسیت پنڈھ مکھائیندا۔ انحد شبد پرہہ توں ڈردا گرسکھ اندر مارے چیک، رو رو حال سُنائیندا۔ مینوں وی تیری سدا اڈیک، تیرے بناں کم نہ آئیندا۔ میں من گیا توں گُرمکھاں مِلِیں ٹھیک، ٹھیکر سب دے بہن وکھائیندا۔ گوہند ملن دی آگئی تاریخ، طریقہ اپنا آپ سمجھائیندا۔ جنہاں نیتر نین کر درس پریم پیالہ لا کے پیتا جھیک، تنہاں اُجل مُکھ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ تیری گندگی آپ دھوائیندا۔ دھوون آیا سچا ٹھاکر، نرگن روپ وٹائیا۔ جس وچ کوٹن کوٹ گر اوتار بنائیا۔ گندن سنگھ تیرے اندر وڑ گیا کایا گاگر، گاگر اُلٹی دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرسکھ دُرمت مَیل دھوائیا۔ اندروں دھووے جائے ڈھپ، اپنی ہتھیں صاف کرائیا۔ جے کوئی پُچھے تاں ہو جائے چُپ، رسنا بول نہ کھئے سُنائیا۔ جے کوئی لبھن جائے تاں وڑ جائے اندھیرے گھپ، کایا کوری مُکھ بھوائیا۔ جے کوئی کہے میں تیرا سُت، پرگٹ ہو کے درس دکھائیا۔ بہرے بھنڈارے خالی بُت، نام دھن ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر وڑ جائے نیکن نیکا، اپنی کھیل کرائیندا۔ دُور ڈراڈا آئے نزدیک، نیج گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ گرسکھ اپنے جہا کیتا، گُرمکھ کیتی نہ کھئے اُلٹائیندا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے بن گیا ڈھیٹھا، بن سدیاں گھر گھر پھیرا پائیندا۔ مٹھا کوڑا کوڑا مٹھا کر کے جائے ریٹھا، رس اکو اک وکھائیندا۔ ہرجن تیرا تپے نہ تت انگیٹھا، اگنی اگ بھجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرسکھ کنچن روپ وٹائیندا۔ وڈا داتا وڈا کنجوس، ہتھ نہ کیسے آئیندا۔ وڈا بھیتی وڈا جاسوس، گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ گھر وسائے گھر گھر دیوے پھوک، اگنی اگ لگائیندا۔ گھر گھر رووے گھر گھر مارے کوک، گھر گھر ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی گنڈھ نہ کدے کھلائیندا۔ کنجوس بنیا شہنشاہ، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ جُگ چوکری ویکھے تھانوں
تھان، دو جہانان پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں دے دے اپنا ناں، کینکا کینکا دتا ورتائیا۔ بھیو سکے نہ کوئی پا، ہر جو خزانہ نہ کیسے دکھائیا۔ جو
جن سرنی ڈکے آ، تس خرچہ ہتھ پھڑائیا۔ تھوڑا تھوڑا کر کے لینا کھا، ہتھ منگیان عادت وگر نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِریا کر، کنجوس اکو نظری آئیا۔ کنجوس ہویا ستگر سجن، اپنی گنڈھ نہ کیسے دکھائیندا۔ چاروں کٹ سارے بھجن، بن پاندھی پندھ نہ
کھئے مکھائیندا۔ جُگ جُگ لاؤندا رہیا اج پجن، ہیرا پھیری نال دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچھل اچھل کھیل
دکھائیندا۔ کنجوس ہو کے وٹی چپ، اپنا حال نہ کیسے جنائیا۔ جے کوئی منگن آئے پئے رُٹھ، اپنا مکھ بھوائیا۔ کر کِریا جس ویلے پئے تٹھ،
اننگی دات دئے ورتائیا۔ نو سو چورانوے چوکری جو رکھی گھٹ، اپنے وچ چھپائیا۔ اُس دا کٹا دیوے پُٹ، کھڑکی دئے بھنائیا۔ ساری
سنگت نون کہے اکو وار لینی لٹ، اکلّا لُن کھئے نہ آئیا۔ اکلے لٹیاں پیندی پُٹ، کوئی وڈا کوئی نگا ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پرہ نون سارے
اکو جیہے پُٹ، پتا پُٹ دئے وڈیائیا۔ جا کے گوہند کولوں لو پُچھ، دیون آیا سچ گواہیا۔ سری بھگوان ابناسی اچت، ماتریا ہو نہ کھئے
دکھائیا۔ ہر سنگت تیری سوہے رُت، رُتھی نال آپ مہکائیا۔ جو خزانہ رکھیا دب کے گٹھ، چھبی پوہ چارے گٹھان رہیا دکھائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی دیا کھائیا۔ کنجوس ویکھو ہر جو سوُم، اپنی گنڈھ چھپائیندا۔ پہلون
گر اوتار پیر پیغمبر کرے محروم، خالی ہتھ دکھائیندا۔ اگے بنائے پھیر سچ قانون، حکم حاکم آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، ساچی گنڈھ آپ رکھائیندا۔ اوہدے نال گیا اوہ، اپنا وقت لنگھائیا۔ اوہدے نال ملیا اوہ، آپ اپنا میل ملائیا۔ نیہو لگایا
چھبی پوہ، جو شیر سنگھ پنج تت چولا رہیا ہنڈھائیا۔ اپنا نام رکھا کے آیا سو، ہنگ برہم کرے گڑمائیا۔ ہر سنگت لئی لے آیا ڈھوآ
ڈھو، ایکا اکھر کرے پڑھائیا۔ گھر گھر بیج دیوے بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ دھیاں بھینان نالوں توڑیا موہ، گرسکھاں نال بندھن پائیا۔
انہاں دی آتم گیا چھوہ، پر ماتم روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، شیر سنگھ نہ رہیا اوہ، آہ
ویکھ کی کی کھیل رچائیا۔ نام تخلص جگت طالب، طلبا روپ وٹائیا۔ نرگن ہو کے بنے مخاطب، سرگن سرب گوائیا۔ لیکھا جانے سرب

عالم، علما کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخلص اصلیت وچ پرگٹائیا۔ تخلص وچ آیا اصل، عاشق آپ جنائیندا۔
 حقیقت وچ کرایا وصل، وجود نہ کھئے بنائیندا۔ نرگن ہو کے آیا دسن، سرگن آپ پڑھائیندا۔ اندر وڑ کے آیا وسن، اپنی سیج سہائیندا۔
 کوڑی کرپا آیا جھسن، چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ سنت سہیلے آیا رکھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ تیغ بہادر بیڑا پار لگایا اک مکھن، ہر سنگت
 مکھن نالوں آگے آپ کرائیندا۔ آگون کوئی نہ آئے ڈکن، بھے سب نوں آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخلص مفلس
 روپ وٹائیندا۔ تخلص ہوئے جگت مفلس، مفت خورا ناں رکھائیا۔ پنج تت جو کرے آفت، عرش فرس نہ کھئے چڑھائیا۔ پرہ نوں کدے نہ
 ملے فرصت، جو تتاں کرے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، طرح طرح نال سمجھائیا۔
 خدائی دعوے دا دساں حق، اصلیت اپنی آپ جنائیا۔ جنان چر شیر سنگھ بونجا سال بوٹا نہ گیا پگ، پت ڈالی جگت وکھائیا۔ سرشٹ
 سبائی وچوں نہ گیا آگ، دھیاں پتر سنگ رکھائیا۔ اوٹاں چر نرگن روپ نہ کھولی اکھ، سرگن روپ جگت دسائیا۔ ویلے اتم کرپا اپنا پکھ،
 اکو راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شیر سنگھ شیر شیر جنائیا۔ شیر نال ملیا سنگھ، بھگوان شیر روپ وٹائیا۔
 دوہاں دی وجی اکو کنگ، مردنگا اک سمجھائیا۔ نہ کوئی وڈیائی نہ کوئی چند، چنتا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن میلا نرگن گئی گہند، سرگن
 شیر سنگھ ناتا گیا ٹڑائیا۔ نہ کوئی پنجر نہ کوئی پنج، بندی خانہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے دیونہارا
 ساچا حق، آپے پنج تت کایا چولا کرے فک، اپنی ہتھیں قلم پھرائیا۔ حق دیوے اوسے ویلے، جس وقت دیا کمائیندا۔ لیکھا جان گرو گر
 چیلے، چیل گرا آپ ہو آئیندا۔ سرگن نرگن آپے میلے، میل ملاوا آپ وکھائیندا۔ اچرج کھیل ہر جو کھیلے، کھیلنہارا دس نہ آئیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا تن دیوے حق سریر، اتم میلا کرے اخیر، اخیر اکو اک وکھائیندا۔ حق فک ہو یا بے، رہن
 نامہ نظر کھئے نہ آئیا۔ شیر سنگھ شیر دوارے شہنشاہ وچ ہو یا لے، پچھلا لیکھا گیا مکائیا۔ پا گلوکڑی آگے بہ، اپنا حال سنائیا۔ میں ویکھ
 کے آیا دین مذہب مردے کھہ کھہ، گر اوتاراں کرائی لڑائیا۔ تیری سرنی نہ کوئی ڈھپے، کوئی رام کوئی کرشن کوئی محمد رہیا دھیائیا۔ کوئی
 عیسیٰ موسیٰ کہے، اچی کوک کوک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا آپ اپنے نال ملائیا۔

☆ ۲۸ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

آئی گھٹا ویکھے گھٹا، گھنگھور نام جنائیا۔ نرگن سرگن پیا رٹا، مُنصف نظر کھئے نہ آئیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہویا کھٹا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ پیر پیغمبر پھرے ٹٹھا، دوزخ بہشت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار بھلی متا، سری بھگوان بھہ جنائیا۔ چوٹھے جگ دا راج چگتا، چاروں کُنٹ ڈہائیا۔ نہ کوئی جانے ٹھنڈا تتا، اگنی پون نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھٹا اکو اک چڑھائیا۔ ساچی گھٹا آئی چڑھ، چار کُنٹ اندھیرا۔ دین مذہب رہے لڑ، کوئی نہ کہے تون میرا میں تیرا۔ کرے کھیل نرائن نر، نرگن روپ زینکار سنگھ شیرا۔ سب دی ویکھے چوٹی جڑ، دو جہاناں ڈھاہے ڈھیرا۔ گرمکھ وچوں لئے پھڑ، مہربان کر کے اپنی مہرا۔ غریب نایاناں دیوے ور، دیونہار نہ لائے دیرا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھمن گھور گھٹا، چاروں کُنٹ پائے گھیرا۔ گھٹا آئے رنگ کالا، کلجگ کوک سُنائیا۔ نو نو بھوئے بے حالا، جیو جنت سرب کُرائیا۔ سادھاں سنتاں ہڈیں لگا پالا، اندرے اندر دین ڈہائیا۔ کیسے نہ جاے ہاڑ سیالا، رڑی رت نہ کھئے وکھائیا۔ پون اگنی مارے اچھال، اکو لہر وہائیا۔ سب دا اتم کڈھے دیوالا، خالی ہتھ پھرائیا۔ بھنویئے نظر نہ آئے سالا، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتاراں کولوں منگے ہالہ، پچھلا لہنا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی گھٹا اک چڑھائیا۔ ساچی گھٹا چڑھے بدل، ہر بدلی آپ کرائیندا۔ نرگن کرن آیا عدل، عدالت اکو اک وکھائیندا۔ اک ترانہ اکو نام اکو نغمہ اکو غزل، غرض اکو اک وکھائیندا۔ سب دے سرتے کوکے اجل، اجر آگے نہ کھئے جنائیندا۔ مُریداں اُتے مُرشد کرے فضل، عرشی اپنی مہر برسائیندا۔ لکھ چوڑاسی بھئے پزل، پُشت ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ بن ہر بہگت کوئی نہ چڑھے ساچی منزل، مُشکل وچ سرب پھسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چاروں کُنٹ گھٹا اک وکھائیندا۔ چاروں کُنٹ اکو گھٹ، گھاٹا رہی پائیا۔ وشن برہما شو رہے ٹٹھا، لوآن پُریاں پھیرا پائیا۔ اندر کہے میرا کھئے نہ رس، کروڑ چھیانویں مُکھ بھوئیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، اپنے نام کانگ چڑھائیا۔ جس دے آگے کوئی نہ سکے بچ، کوئن کوٹ اندر اپنا آپ گئے رڑھائیا۔ ویکھو کھیل کرے سچ، ساچا روپ آپ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو گھٹا رہیا وکھائیا۔ گھٹا چڑھ آئی آسمان، زمیں خاک نہ کھئے وکھائیندا۔ دو جہان

ہٹے حیران، ہر جو کی کی کھیل دکھائیںدا۔ چوڈاں لوک نہ سکے پچھان، چوڈاں طبق نین شرمائیںدا۔ گر اوتار سُنن کان، لوآن پُریاں
 برہمنڈاں کھنڈاں اکو گھنگھور سُنائیںدا۔ پیر پیغمبر سرب پچھتان، خواجہ خضر مُنہ وچ گھاہ رکھائیںدا۔ دروہی خُداکے دی خُداکے چاڑھے اک
 طوفان، تحفہ سب نوں آپ پُچائیںدا۔ کیسے دا رہن نہ دیوے دین اسلام، دُنیا ایہدے وچ رُڑھائیںدا۔ دوجا سُنے نہ کھئے پیغام، پیغمبر نظر کھئے
 نہ آئیںدا۔ سجدہ سپس نہ کرے کھئے سلام، علیکم رُوپ نہ کھئے وٹائیںدا۔ دو جہان کرے غلام، بٹھ بردے آگے لائیںدا۔ اکو میگھ برسے آن،
 مہربان دیا کھائیںدا۔ گرسکھاں حرص میٹے امرت دیوے پین کھان، امیوں رس آپ چوائیںدا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گان، تس دوارے گھٹا
 کالی پھڑ پھڑ گرسکھاں ناچ دکھائیںدا۔ ہر جو ہرجن کرے پچھان، بے پچھان پھیرا پائیںدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، گھٹا اکو اک اٹھائیںدا۔ اٹھی گھٹا چاروں دشا، ایکا وار اٹھائیا۔ نو نو دا اکو حصہ، چار چار سمجھائیا۔ چار چار دا پچھلا
 قصہ، نو نو مٹائیا۔ دین دیاں کیسے نہ دسا، دہ دشا ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھٹا ساچی رہیا
 جگائیا۔ گھٹا کہے پرہہ تیرا کھیل اپار، میں ویکھ ہوئی حیرانا۔ نرگن سرگن تیری دھار، کھیلیں کھیل دو جہاناں۔ گر گر رُوپ لے اوتار،
 دیویں دھر فرمانا۔ شبد اگتی بول جیکار، گائے اک ترانہ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُو ہی دتا مینوں ور، میں اپنا حال
 سُنانا۔ اپنا حال دساں کی، بھیو ابھید جنایا۔ دھرنی اندر میری نیہ، جل جل رُوپ سمایا۔ میری اڈیک رکھے سین، نیتر نین اٹھایا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے واسطہ پایا۔ پانی نال میل ہوا، سرگن نرگن رُوپ جنائیا۔ میرا عذر نہ
 چلے روا، روادار نہ کھئے اکھوئیا۔ باہوں پھڑ لیا اڈا، اپنے چرن دھیان جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل آپ
 کرائیا۔ پانی مل ہوا دھار، اپنی دھار جنائیںدا۔ راہ تگاں تیرا ساچے یار، نیتر نین گر لائیںدا۔ دھرنی دھول توں آئی باہر، پینڈا پندھ نہ کھئے
 مکائیںدا۔ اُتے آ بدلی میری نہار، نرگن سرگن رُوپ دھرائیںدا۔ کالے بادل ہو تیار، عدل بدل بدل عدل اپنی کھیل جنائیںدا۔ اندر بھریا اک
 بھنڈار، رس نظر کیسے نہ آئیںدا۔ حکمے اندر ہو تیار، نہ زمیں نہ اسمان، اندرے اندر اپنا کھیل کرائیںدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اپنا کھیل اپنے در، گھر ساچے آپ کرائیںدا۔ ہوا پانی بادل رُوپ، ایکا ایک جنائیا۔ کرے کھیل ست سرُوپ، ست ست وڈیائیا۔

لیکھا جانے چار کوٹ، دہ دشا رنگ چڑھائیا۔ شہنشاہ ہر بھوپن بھوپ، راجن راج آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ہوا پانی مل کے بادل، بادل گھٹا رُپ وٹائیا۔ میں گھٹا نانی کوچی کملی، تیرے چلاں حُکم رضائیا۔ تیرے حُکم اُتے کراں عملی، اکو
 عمل جھولی پائیا۔ برہوں ویراگن ہوئی بولی، کوک کوک سُنائیا۔ نیتر روواں لبھاں ساول سولی، ساول شاہ دئے وڈیائیا۔ گرج گرج کے
 ہوواں کملی، مدھ متی دیواں ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا وچھوڑا رہیا ستائیا۔ تیرے
 وچھوڑے ماری تیغ، میرا دُکھ ودھایا۔ جے نیتر روواں تے لوکی کہن میگھ، میرا دُکھ نہ کیسے مٹایا۔ میں تیریاں جیواں جنتاں مٹاواں اگنی
 سیک، میری اگ نہ کھئے بُجھایا۔ میں گھٹے مٹی میٹاں ریکھ، اُپر ٹھنڈی دھار وایا۔ تُوں بے پرواہ نظر نہ آئیوں نیتن نیت، نیت نیت اپنا مُکھ
 بھوایا۔ میں سُکے کراں ہرے کھیت، تُوں میری کھیتی رہوں سُکایا۔ پرہو اک وار ویکھ، میں تیرے بن دوس رین رہی کُرایا۔ سری
 بھگوان کہے نیڑے آؤندا پہلی چیت، تیرا دُکھڑا دئے مٹایا۔ اپنے پلُو لئے لیٹ، بھڑ اپنی گود بہایا۔ تیرا سوہنا مُکھڑا لئے ویکھ، مُکھ نقاب اُتوں
 اُٹھایا۔ پھیر دسے اپنا لیکھ، نرگن کی کی کھیل کرایا۔ آد جُگاد جو رہے ہمیش، جُگا جُگنتر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، گھٹا کالی دئے جنایا۔ گھٹا کالی لے انگڑائی، چاروں کُنٹ نین اُٹھایا۔ دھن بھاگ میری کیتی گھال پرہ تھایں پائی، ویلا نیڑے آیا۔
 میں نیوں نیوں لاگاں پائیں، پرہ اپنا لواں منایا۔ گل ملاں چُک کے دوویں باہیں، اپنا دُکھ مٹایا۔ ڈھیہہ چرنیں کہاں تُوں میرا سائیں، تُدھ
 بن صاحب نظر کھئے نہ آیا۔ ہوئیں سہائی سبئی تھائیں، گھٹ گھٹ تیرا رُپ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچی سیکھیا رہیا درڑایا۔ گھٹا کالی ہوئی اُچی، اپنی اڈی رہی اُٹھایا۔ پرہ نال میری لگی رُچی، پچھلا دھیان مُکائیا۔ میں
 بُن ہون والی سُچی، کلجُگ چوٹھے اپنا نہاؤن نہائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر میں بنی رہی کتاں توں بُچی، میرے نک نتھ سہاگ کیسے نہ پائیا۔
 جدھر گئی دیوتیاں پھڑ پھڑ گئی، خواجہ خضر مگر متہرا رہیا لگائیا۔ سادھاں سنتاں میری مینڈھی پٹی، کھلی گت وکھایا۔ میں ہُن ہو
 کے جاواں بلوان صاحب کولوں لواں چُھٹی، گل پلُو واسطہ پائیا۔ تیری لکھ چوراسی جو انگوری پُھٹی، میں پانی دتا تھاؤں تھائیا۔ تُوں
 ویکھ اکھیں ساری ہوئی کھوٹی، کرم کانڈ نہ کھئے چترائیا۔ کیسے سُر کیسے گاں دی کھادی بوٹی، کوئی ہڈیاں رہیا چبائیا۔ بن تیریاں بھگتاں

کوئی نہ چڑھیا تیری چوٹی، سارے راون دین دُہائیا۔ میں تیرے حُکے اندر کھڑی کھلوتی، اپنی جھولی آگے ڈھپیا۔ تیرے حُکے اندر میں سب دے ہتھوں کھوپنی روٹی، بھکھیاں دیوان مرائیا۔ شاہ سلطانان تیڑ وکھاواں اک لنگوٹی، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ بے شک میں تیرے در تے چھوٹی، باقی سب دی جڑ اُکھڑائیا۔ میری دھار اکو ہتی، سمند ساگر کھئے رہن نہ پائیا۔ کر کِریا تون دے اپنی جوتی، جس جوت نال کریں رُشنائیا۔ پُرکھ ابناسی اشارہ کرے نال سوٹی، اُنگلاں نال سمجھائیا۔ مار ہلارا سب دے تیڑوں لاه دے دھوتی، کُلا سر رہن نہ پائیا۔ کیسے دی بنی رہے نہ کوٹھی، مندران وچ نہ کھئے وسائیا۔ کیسے دے ہتھ نہ رہ جائے پوتھی، بغل فُران نہ کھئے ٹکائیا۔ چوڈاں ودیا کر دے تھوتھی، گھر گھر پئے لڑائیا۔ پون پانی تیری اک ابوتی، ہر جو دئے وکھائیا۔ پیریں نہ پاؤنی جتی، ننگی پیریں سیوا لائیا۔ ویکھی ہن نہ رہ جائیں ستی، ہر جو سُنتیاں رہیا جگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کتی، بھونکے واہو داہیا۔ پُرکھ ابناسی اکو شوٹی، شوٹ گرسکھاں نال ہنڈھائیا۔ اپنی گھٹا وچوں امرت میگھ اک تراونکی، میرے بھگتاں سیس چہر لائیا۔ اوہناں دے چرناں جا کے پھنچیں، اپنی بھل بخشائیا۔ بھگتو میں تھادے بن رہی اوٹی، اوئراپن وکھائیا۔ میں تھادا صاحب ویکھ کے آئی بے پرواہ وڈا جوکی، زیر زبر اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی گھٹا دئے سمجھائیا۔ گھٹا کہے پرہ تیری گھاٹی، موہے نظر نہ آئیا۔ جگ چوکرے میں کٹی رہی واٹی، روپ انوپ دھرائیا۔ کرشن بنیا گوالیاں ساتھی، گوردھن اپنی اُنگلی اٹھائیا۔ بالیاں کدا رہیا راکھی، سیوا سچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سد اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سیوا اندر سُت دُلارا، ہر شبیدی شبد لگایا۔ سیوا اندر وشن برہما شو کر تیارا، ساچا حُکم جنایا۔ سیوا اندر رجو طمو ستو بھر بھنڈارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن پایا۔ سیوا اندر لکھ چوراسی بن ونجارا، انڈج جیرج اُتہج سیج روپ دھرایا۔ سیوا وچ نرگن سرگن کھیل کر نرگن چولا، سرگن آپ ہنڈھایا۔ سیوا اندر نام ندھان اگمی بولا، دھر فرمانا راگ سُنایا۔ سیوا اندر ستجگ تریتا دواپر کلجگ وارو واری کھولا، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ سیوا اندر برہمنڈ کھنڈ پُریاں لوآن جنایا ہولا، اپنا رنگ رنگایا۔ سیوا اندر امرت بھریا نابھ کولا، رس اکو اک دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیوا سچ آپ جنایا۔ سیوا اندر گر اوتار، جگ جگ آپ گھلائییا سیوا اندر وید چار، شاستر سمرت نال ملایا۔ سیوا

اندر گیتا گیان، اٹھ دس کرے پڑھائیا۔ سیوا اندر بھگت بھگوان گان، آتم پر ماتم دھیان لگائیا۔ سیوا اندر پیر پیغمبر گران، کلمہ نبی صفت
 صلاحیا۔ سیوا اندر انجیل قرآن، چوڈاں طبق بھجن واپو داہیا۔ سیوا اندر زمیں اسمان، بیٹھے سیس جھکائیا۔ سیوا اندر سورج چن تارا
 منڈل خاک رہے چھان، اپنا بل مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا آپ لگائیا۔ سیوا اندر لوک پرلوک، اون
 گون آپ جنائیندا۔ سیوا اندر سچ سلوک، آد جگاد راگ سنائیندا۔ سیوا اندر بنوائے قلعے کوٹ، بھیو ابھید جنائیندا۔ سیوا اندر لگائے
 ساچی چوٹ، نام نگارہ اک اٹھائیندا۔ سیوا اندر نرمل جوت، دیپک گھر گھر آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچی سیوا اک رکھائیندا۔ سیوا اندر سنگھ سنگھاسن، شہنشاہ وکھائیا۔ سیوا اندر اند اندراسن، بیٹھے دھیان لگائیا۔ سیوا اندر منڈل
 راسن، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ سیوا اندر پرتھی آکشن، گگن منڈل رہیا بھوئیا۔ سیوا اندر جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 اپنا کھیل وکھائیا۔ سیوا اندر گہر گمبھیر، گن کرتا کھیل کرائیندا۔ سیوا اندر لگا لکھ چوراسی تن سریر، بن سیوا خالی نظر کھئے نہ آئیندا۔
 سیوا کرے شاہ حقیر، بے نظیر راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا اک وکھائیندا۔ ساچی سیوا
 جگت جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت جگ، اپنا بھیو کھلائییا۔ جنم کرم دا کٹ روگ، چنتا سوگ گوائیا۔
 ساچی سیوا دیوے اپنا نام جوگ، جگتی ہتھ بھڑائیا۔ میل ملا نرمل جوت، جوتی کر رشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ساچی سیوا دئے وڈیائیا۔ ساچی سیوا ساچی دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ساچی سیوا ستگر پیار، دوجا راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچی
 سیوا دھوڑی چھار، مستک ٹگا اک وکھائیندا۔ ساچی سیوا ہر نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ ساچی سیوا آتم پر ماتم پیار، پر
 پُرکھ رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا اک جنائیندا۔ ساچی سیوا شبد وچولا، ہر ستگر آپ
 جنائیا۔ جس پردے اندر پُرکھ اکال کیتا اوہلا، اوہ پردہ پورن روپ وٹائیا۔ جس دے اندر وسے مؤلا، مؤلیا ہر گھٹ تھائیا۔ لا سیوا تھادے
 پچھے بائے روہلا، اوچی کوک کوک سنائیا۔ سیوا پچھے کرے پورا کیتا قولہ، گوبند اپنا روپ وکھائیا۔ سیوا پچھے تھادا بہار کریا ہوہلا، بچے
 نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ سیوا پچھے پرگٹ ہویا اُپر دھولا، نرگن سرگن بھیو چکائیا۔ سیوا پچھے ست دوارا کھولا، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیوا اِکو اک کرائیا۔ ساچی سیوا کر سنسار، سیوا نظر کیسے نہ آئی۔ ساچی سیوا
 بھگتاں دئے آدھار، بھگون ہو سہائیا۔ ساچی سیوا کرے ہر کرتار، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ سیوا اندر غریب نانیاں دا چُکیا بھار، تھلاں وچ
 پھیرا پائیا۔ جلاں وچ پھرے سچکھنڈ دا ساچا یار، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سیوا آپے لائیا۔
 سیوا کر کر گیا تھک، گُرسکھ تیری گھال کھائیا۔ کر کھیل پُکھ سمرتھ، اٹاں روڑے پتھراں سیج بنائیا۔ اُتے پورن پرمیشور دتا رکھ، پنج
 تت ہڈیاں ربیا دبائیا۔ ہر سنگت دتا دس، ستگر پورا گُرسکھاں بھار کیوں سر اٹھائیا۔ دُکھ اندر ربیا نٹھ، سُکھ روپ وٹائیا۔ نالے
 رووے نالے ربیا ہس، اپنا کھیل جنائیا۔ کیوں ہو ادھین ہویا بھگتاں وس، اپنا آپ گوائیا۔ پیار اندر گیا پھس، ہر جو اپنا گھر تجائیا۔
 جدھر چاہو اودھر دیو دھگ، دھگا مگروں لائیا۔ ہونگدے ہانگدے نوں منجی اُتے دیو سٹ، آپ گوڑھی نیند سوں جائیا۔ تھادے
 ستیاں اوہ تھادے میٹے پھٹ، پچھلا دُکھ گوائیا۔ تاپ سراپ نہ کوئی تت، دُکھ درد نہ کھئے رکھائیا۔ گل وچ جو دتی گٹھ، جم کی پھاسی دتی
 کٹائیا۔ گُرسکھو تھادے سامنے منجی اُتے ڈھٹھ، تھادا بسترہ اُتے دتا لگائیا۔ جے اوس ویلے تھانوں سچی دیندا دس، تھادی خوشی تھادے
 وچ وس نہ کھئے کرائیا۔ ایہو ول چھل کھیل پُکھ سمرتھ، اندروں ہور تے باہروں ہور، غصیاں نال ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، گُرسکھو تھادی سیوا اِکو وار جھولی پائیا۔ بخشش کر کرے بخشیش، پچھلی بھل بخشائیا۔ آگے دیوے اِک اسپس، گُرسکھ
 تیری وڈ وڈیائیا۔ تیری سیوا کرے جگدیش، جگدیش پھیرا پائیا۔ ہرجن تیری کوئی نہ کرے ریس، گُرسکھ بے پرواہ

☆ ۳۰ پوہ ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

بھگت کہے پرہہ سجن سہیلا، اکو نظری آتیا۔ گر اوتاراں دا چکيا ویلا، چاچا کھئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی سچا باپو اک اکیلا، دو جہاناں وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے آسن لائیا۔ لیکھا جان گرو گر چیلا، چیلا گر لئے جگائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر نرگن سرگن چاڑھے تیلا، سگلا سگن منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت کہے پرہہ ملیا ساچا، ساچی وڈ وڈیائیا۔ نانا ٹٹیا پچھلے چاچا، چرچہ کرے سرب لوکائیا۔ بے آنت سوامی اکو آقا، اکل کلا اکھوائیا۔ گر اوتاراں جو دسدا رہیا اپنا ساک، ساکھیات روپ وٹائیا۔ پیر پیغمبران کھولدا رہیا تاکا، تقدیر سب دی رہیا بدلایا۔ جگ چوکری پورا کرن آیا گھاٹا، بھگت بھگوان لئے اٹھایا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، ست ست کرے رُشنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کرے باتاں، باطن اکو اک جنائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ساتھا، سگلا سنگ نبھایا۔ پُرکھ اکال دی اگمی گاتھا، نش اکھڑ آپ پڑھایا۔ نانا توڑ ذاتا پاتا، ظاہرا ظہور دئے درسائیا۔ چرن کول اُپر دھول بندھائے نانا، بدھاتا اپنا جوڑ جڑایا۔ سدا سہیلا پتا ماتا، بھگت بھگوان گود اٹھایا۔ آتم پر ماتم دیوے داتا، وست امولک جھولی پائیا۔ سدا سہیلا کرے بند خلاصا، بندھن اپنا اک رکھایا۔ پر دھن ہون نہ دیوے نراسا، سمرتھ بے پرواہیا۔ جنم جنم دی بُجھائے پیاسا، امرت میگھ اک برسائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکشا، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ بھگت سہیلا داسی داسا، بن سیوک سیو کماٹیا۔ کایا مندر ساچے اندر پاوے راسا، سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی اکو دیوے دھر بھرواسا، دھر دی دھار بندھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ پرہہ دی نیکی شاخا، شناخت اپنی دئے جنائیا۔ ایتھے اوتھے سدا سہیلا ہووے اکو راکھا، رکھیا رکھک آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ بھگت بھگونت آپے جن، جن جنی آپ اکھوائیندا۔ سدا سہیلا بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ اک سُنائے راگ کن، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ آپ بھوئے منکا من، من واسنا آپ مٹائیندا۔ لیکھا جانے پنج تت تن، ترے گن مایا پھول پھلاییندا۔ نرگن جوتی کر پرکاش ساچا چن، چند چاندنی ویکھ وکھائیندا۔ بھانڈا بہرم بھو ہنکاری بہن، کوڑی کیرپا گڑھ تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگون اکو گھر

وکھائیندا۔ بھگت کہے پرہ تیرا دوار، اکو نظری آئیا۔ چاچے بن کے مارگ دسدے رہے گرو اوتار، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ شرکت شریک کری وچ سنسار، شرارت شرکت حکم جنائیا۔ غفلت وچ نہ ہونے بے دار، اُفت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ صداقت کرے نہ کھئے وبار، لیاقت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تعاقب کرے نہ پروردگار، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ کوئن کوٹ نام بنائے مددگار، مدعا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ صفت صلاحی کر وچار، بے پرواہی ڈھولا گائیا۔ حکمے اندر کر جیکار، سیوا سیو کھائیا۔ اتم سارے گئے ہار، وراثت سچ نہ کھئے بنائیا۔ حراست وچ لئے آپ کرتار، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ سفارش کرے نہ کوئی اتم وار، ثانی لاثانی ویکھ کھئے نہ پائیا۔ مقامے حق سانجھا یار، بے عیب بیٹھا آسن لائیا۔ جلوہ نور نور اجیار، محبوب سچ گوسائیا۔ صفت صلاحی وسیا باہر، کلمہ نبی نہ کھئے چٹرائیا۔ کاتب کرے نہ کوئی وچار، لیکھا لکھ نہ کھئے جنائیا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے اکھاڑ، تارا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سورج کرن نہ کھئے پسار، تار تار نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ دسے بھگت، بھگوان اپنا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکری ویکھاں جگت، جگ جیون داتا اپنا روپ وٹائیندا۔ لکھ چوراسی لیکھا جانا بوند رکت، اندج جیرج اُتہج سیتج ویکھ وکھائیندا۔ نو سو چورانوے چوکری جگ جس دی یاد گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے سو اتم آیا وقت، ویلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نہ کوئی مان آد شکت، شکوہ سب دا دئے گوائیا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرویر سوامی اپنی کرے اکو حرکت، حرارت سب نوں دئے چڑھائیا۔ کیسے وچ رہن نہ دیوے کوئی برکت، خالی بھانڈے دئے وکھائیا۔ پروردگار آگے کیا کوئی کرے شرکت، لاشریک اک اکھوائیا۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، نہ کوئی کاغذ قلم شاہیا۔ اجونی رہت پھرے ندھڑک، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ آدھ وچکار کدے نہ جائے اٹک، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ ست سروپی شاہو بھوپی شہنشاہ سلطان اپنی جنائے اکو مٹک، مہربان وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے درس نوں رہے بھٹک، آدھ وچکار ڈیرہ لائیا۔ کوئن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد رہے لٹک، نیتر نین اٹھائیا۔ کلجگ اتم سری بھگوان نرگن روپ اکو ہویا سب توں چٹک، لوک مات آیا واپو داہیا۔ نال لیایا سوہنگ شبد سچا کٹک، کھنڈا کھڑگ تیر تلوار نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی سب نوں دیوے جھٹک، جھٹکا اکو وار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت بھگوان رہیا جنائیا۔ بھگت کہے پرہ میرے پتا، تیری وڈ وڈیائیا۔ ہوں بالک نادان نیکن نیکا،

آنت کہن نہ پائیا۔ ٹوں لیکھا جانے جیو جی کا، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ تیریاں رکھدے رہے اڈیکان، نت
 نوٹ دھیان لگائیا۔ گر اوتاراں دسدا رہوں تریکان، اپنا طریقہ نہ کیسے سمجھائیا۔ وید پُران شاستر سمتر گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی
 ویکھے نیتان، نیتوان وڈی وڈیائیا۔ سدا سدا سد رہے اتیتا، ترے گن اپنی رچن رچائیا۔ کلجگ اتم ویلا بیتا، بیتی کہانی سب دی دئی
 سُنائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش چلائی ریتا، مندر مسجد شودوالے مٹھ کری پڑھائیا۔ آتم پرما تم نر ہر نرائن وسیا کیسے نہ چیتا، چاترک
 ترکھا نہ کھئے بھجھائیا۔ کیسے وید پُران پڑھایا کیسے پڑھائی گیتا، انجیل قرآن کیسے سُنائیا۔ کیسے راہ جنایا ہست کیٹا، کیسے اوچو اوچ وکھائیا۔ کیسے
 کھیل دسایا سد انڈیٹھا، روپ رنگ نہ کھئے جنائیا۔ بن بھگتاں بنیا نہ کیسے دامیتا، مٹر پیارا نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم ویلا بیتا، بے پرواہ پھیرا
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ پرہ میرے باپ، بھگت بھگوان رہیا درڑائیا۔ آد
 جگادی تیرا جاپ، اکو موہے جنائیا۔ نہ کوئی تیرتہ نہ کوئی تاٹ، کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی لیکھا چوڈاں لوک ہاٹ، چوڈاں طبق نہ کھئے
 چٹرائیا۔ وشن برہما شو نہ کھئے ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھن بھن تیری دسدے گئے گاتھ، اکھر وکھر کر پڑھائیا۔
 بھگت کہے ٹوں صاحب سلطان آد جگادی اک رکھناتھ، رکھت تیرا بنس سہائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم دیویں دات،
 برہم پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ نرگن نرگن سچا نات، سرگن سرگن کم کیسے نہ آئیا۔ اتم لیکھا تیرا واک، واقع ویکھے تھاوں تھائیا۔ گر اوتار لکھ لکھ
 گئے قلم دوات، پنج تت چولا جگت ہنڈھائیا۔ کلجگ اتم سری بھگوان سب نوں دئے نجات، نج گھر ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگتن ایکا منگ منگائیا۔ ساچی منگ پھڑا ہتھ، بھگت رہیا جنائیا۔ ٹوں صاحب سچا
 سمترتھ، بے آنت تیری وڈیائیا۔ تیرا دوار ملیا نس نس، لکھ چوراسی پنڈھ مکائیا۔ بن دندان ملنا ہس ہس، بن نینان نین مٹکائیا۔ ساڈی
 پوری کرنی آس، آسا آسا وچ سمائیا۔ جگ چوکرئی رہے اداس، سینتل دھار نہ کھئے وہائیا۔ کلجگ اتم مٹے پیاس، ترسنا ترپت کرائیا۔ نہ
 کوئی پون نہ سواس، رسنا جہوا نہ کھئے سمجھائیا۔ برہم پاربرہم تیری سچی شاخ، پنج تت کایا چولی تیرا پردہ روپ وٹائیا۔ جوں بھاوے توں
 لینا راکھ، ہوں ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ تیرا جیوا اکو پاٹھ، پاٹھشالا نظر کھئے نہ آئیا۔ سروور مارے اکو ٹھائٹھ، ٹھوکر اور نہ کھئے لگائیا۔ میں پتن

ملیا گھاٹ، در تیرے ڈیرہ لائیا۔ آمل سجن ساچے ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی زلدی ویکھی خاک، تیرا جلوہ نور نہ کھئے جنائیا۔ بی پھربان مہبان بیدو اک رسول سچا پاک، تیرا اصول موہے بھائیا۔ کلجگ اتم تیرے نال ملن دا ہویا اتفاق، بفاق کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مرید مرشد رہیا سمجھائیا۔ مرشد کہے سن مرید، حال مریداں ویکھ وکھائیندا۔ جس دی گوبند کری دید، سو دردی درد وندائیندا۔ اپنی ہتھیں کٹ کے دیوے رسید، رستہ اکو اک جنائیندا۔ جس نے پرہ نون ملنا ٹھیک، سوہنگ ڈھولا آپ سنائیندا۔ دوجی رکھنی نہ کھئے اڈیک، نیتزین نہ کھئے کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نال لاوندے گئے پریت، سو پریتوان دیا کھائیندا۔ بھگت بھگوان لینا جیت، بن بھگتاں بھگوان ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ سارے رل مل ناتا چھڈو مندر مسیت، گرودوارا کایا وچ رکھائیندا۔ بن رسنا جہوا گاؤ ڈھولا گیت، گیت گوبند آپ جنائیندا۔ چاچیاں دا ویلا گیا بیت، پتا پُرکھ اکال وڈ پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ دور ڈراڈا آیا نزدیک، بن پاندھی پندھ مکھائیندا۔ چار ورن اک دوجے دا رہن نہ دیوے شریک، شرع سب دی میٹ مٹائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے اک توفیق، تحفہ نغمہ سرب سنائیندا۔ ویکھنہارا حقیقت حقیق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ بھگت کہے موہے چڑھیا چاؤ، ہر ستگر سجن پایا۔ کلجگ اتم کرے سچ نیاؤں، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ غریب نائیاں پکڑے ہاسوں، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ ونڈ وندایا۔ ہرجن بنائے ہنس کاؤں، سوہنگ ہنسا جاپ جپایا۔ گرمکھ اٹھائے جوں بالک ماؤں، پتا پوت گود سہایا۔ نتھاوایاں دیوے ساچا تھاووں، تھان تھنتر اک وکھایا۔ لیکھا جانے اگم اتھابو، بے پرواہ وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے ترایا۔ ہر کہے ہرجن تاراں گا۔ سچکھنڈ ساچے واڑاں گا۔ لیکھا چکے متراں یاراں دا۔ لہنا مکے گر اوتاراں دا۔ بھگتاں بھگوان آپے چکے، کم کرے سیواداراں دا۔ نرگن ہو کے شیر بکے، شہنشاہ اپنا حکم سنائے اگتی کم کرے نہ کھئے اخباراں دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے ڈونگھیاں غاراں دا۔ بن چرناں چڑھے نہ کوئی اُتے، بھلی بھرم لوکھائیا۔ سری بھگوان جس گودی چکے، چک چک اُپر اٹھایا۔ اُپر چک پھر چرناں اُتے سٹے، سٹ سٹ خوشی منائیا۔ سو گرمکھ ایتھ اوتھ دو جہاناں رس لٹے، رس اکو اک جنائیا۔ کرے پیار پرہ جوں پیو

پُتے، پتا پُوت کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بن چرناں ہرن پھرن نہ کیسے گھلائیآ۔ بن چرناں ملے نہ چرنامت،
 مٹر نظر کھئے نہ آئیندا۔ بن چرناں ملے نہ ساچا ہت، ہنتکاری نہ کھئے دسائیندا۔ بن چرناں مانس جنم نہ کوئی لئے جت، سچکھنڈ نہ کھئے
 پُچائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرناں نال اُپر چُک، چُک اپنا مُکھ دیکھلائییندا۔ تھلے لیا کہے شاباش میرے پُت،
 سُت تیری ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ دے ہلارا کہے اُٹھ، دُگیان آپ اُٹھائیندا۔ جس اُپر جائے تھ، پھڑ چرناں اُپر بہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن کول کول سہارا، تھلے اُپر کرے پیارا، پیار اپنی ونڈ رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے
 بال انجان، بالا اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر کا کھیل اکم اپار، بھیو ابھید رکھائیندا۔ نہ پُرکھ نہ دسے نار، نرگن دھار چلائییندا۔ اک بُڈھڑی تے
 اک مُٹیار، دوہاں میل ملائییندا۔ مائی حوّا مُکھ تے چٹے وال، اللہ رانی جو بن اک سہائیندا۔ دوہاں کرائے اک گفتار، گفت سُنید پڑھائیندا۔
 رفتہ رفتہ کھول کواڑ، آہستہ آہستہ بھیو چُکائیندا۔ کرے کھیل سرجنہار، ہرجن دیا کھائیندا۔ جس دیاں ہر جو اکھاں دئے آگھاڑ، بن اکھاں
 پردہ لائیندا۔ نو جنم دے پچھلے ٹھگ نو ملن آیاں کر پیار، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل
 کرائیندا۔ حوا بولے ہوئی ہوئی، اکو منگ منگائیا۔ گر مُکھ ویکھ میری چوٹی ہوئی دھوئی، چٹا رنگ وٹائیا۔ میرے ہتھ نہ مہندی میری
 مینڈھی نہ رتڑی موئی، مو لا نظر کتے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میں ہوئی ہوئی، بولا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، بھیو ابھید جنائیا۔ اللہ رانی کر شنکار، بستر تن سجائیا۔ نیتر نیناں کجلا دھار، نین نین مٹکائیا۔ سیس گندیا پہلی وار، پٹی اک
 چمکائیا۔ مائی نال کر پیار، کری سچ صلاحیا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، پروردگار رہیا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساڈا لہنا دینا اتم رہیا وچار، دُھر
 فرمانا حُکم سُنائیا۔ ساڈا کوئی نہ دسے سہار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اللہ رانی کہے ویکھ مائی میں کران دیدار، ٹھگ اکو نظری آئیا۔ جا کے
 اوہنوں دسیئے حال، سانوں مارگ دئے سمجھائیا۔ جس بدھ ملیئے پُرکھ اکال، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ حوّا کہے میرا ایہو خیال، جو دتا توں سُنائیا۔
 جس ٹھگی کیتی نال چمیار، گنگا مائی ہوش بھلائیآ۔ کنگن لے کے مُکھ بھوایا پچھلے یار، اپنا راہ تکائیا۔ اُس میلا اتم وار، سری بھگوان
 لیا ملائیآ۔ چمیار بنیا نال لیکھار، لکھ لکھ لیکھا لیکھ وچ بدلائیا۔ جے صاحب سچے دی ٹھگ سانوں دسے بُنار، درشن پائے چائیں چائیا۔

جا کے ڈگیئے چرن دوار، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ میں بڈھڑی کھوواں سر دے وال، کھلا جھاٹا دیاں وکھائیا۔ تُوں اپنا لاہویں ہار
 شنگار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اکو وار کہیئے پرہ تیرے بناں کم نہ آئے بڈھڑی مٹیاری، جو بن سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کر کیریا دے دیدار، دردی
 دردیاں درد وٹائیا۔ اوہ اپنی کرن گُفتار، تارا سنگھ سمجھ نہ پائیا۔ اوہناں نوں مارگ دینا سُکھال، جس نال کسیریوں کنگن لیا وٹائیا۔
 اُنکلاں نال دسنا بھگت دوارے بیٹھا دین دیاں، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ جو در ڈکے آہو کنگال، کنگالوں شاہ دئے بنائیا۔ مُرشد سدا سنے
 مُریداں حال، گوہند اک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل نرائن نر، دوجی وار پھیر
 ملائیا۔ نانک سدیا سچکھنڈ دوار، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ سنگھ بشن ہر جو ملیا وچ سنسار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جس جن جاگت
 سووت اک وار دیوے دیدار، تِس گُرمکھ نانک روپ وکھائیا۔ نرگن نانک نرکار نال پیار، نرکار نرکار نرور ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن سرگن بشن نرگن اتر نانک روپ سہائیا۔ نانک نرگن ملیا سوہنگ گا،
 سوہنگ روپ وٹائیا۔ ہنگ چولا لیا بدلہ، تن نانک پردہ پائیا۔ دوہاں وچولا بے پرواہ، نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نے نانک ستگر لیا پڑھا،
 سو صاحب ستگر گُرسکھاں پڑھاؤن آئیا۔ گُرسکھ اکو اکھڑ دئے سنا، جس دی صفت نظر نہ آئیا۔ سو بنیا شہنشاہ، ہنگ ہر کی انس
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سوہنگ روپ نرگن نرگن دھار، سرگن ایشٹ نہ کھئے وچار، آتم پر ماتم ایکا گھر وسائیا۔
 آتم پر ماتم پا اند، نانک اپنا آپ مٹایا۔ گایا ڈھولا سوہنگ چھند، جس ویلے ہر کا درشن پایا۔ نہ کوئی رسنا نہ بتی دند، پون سواس نہ کھئے
 جنایا۔ اکو اک نظری آیا سورا سرنگ، شہنشاہ اپنے آسن ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنا یا۔ نہ کوئی
 گرمی نہ کوئی ٹھنڈ، دوس رات نہ کھئے وکھایا۔ دین دیاں صاحب بخشند، بخشش اکو جھولی پایا۔ تُوں میرا میں تیرا تُوں میرا چند، چند
 چاندنا تیرا جگت رُشنا یا۔ نام ست پائی ونڈ، جھولی اکو وار بھرایا۔ سو صاحب کلجگ اتم پرگٹ ہو سورا سرنگ، اپنا ویس وٹایا۔ جن
 بھگتاں اپنے ملن دا دسیا ڈھنگ، بے ڈھنگی چال چلایا۔ بن لاریوں چاڑھیا رنگ، رنگ آتم آپ رنگایا۔ بن تند ستار وجایا مردنگ، تار
 اگڑی آپ بلایا۔ بن نیروں پائے ٹھنڈ، امرت میگھ برسایا۔ اک سُنا یا ساچا چھند، سوہنگ ڈھولا آپ گایا۔ جگ جنم دا میٹ پندھ،

گرسکھ آن ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن آنتر نرگن پیار، سرگن اندر کھیل اپار، ساکھی ساکھیات آپ پڑھایا۔
مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، جس نانک کیا پروان، سوہنگ برہم سنگھ بشن وشنو اپنا رُپ وکھایا۔

★ پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بھگوان سنگھ، بوڑ سنگھ دے گرہ جیٹھووال ★

پیر پیغمبران پیا رونا، نیتز نین وپائی۔ ویکھو آگے کی کچھ ہونا، ہر جو کھیل کرائیا۔ غریباں گھر لگے سوہنا، بے پرواہ بے پرواہیا۔
ساڈے کولوں سب کچھ کھوہنا، خالی ہتھ وکھائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوہنا، چھری نام ہتھ اٹھائی۔ دوس رین نہ ملے سونا، سیج
سہنجی نہ کھئے وڈیائی۔ ڈھولا نبی نہ ملے گاؤنا، گیت سہاگ نہ کھئے سناہیا۔ سو کرے جو ہر جی بھاؤنا، بھاوی سب دے سر تے چھائی۔
چار جگ دسدا رہیا اپنا آؤنا، لکھت بھوکھت سمجھائی۔ کلجگ اتم آؤ جس درشن پاؤنا، الکھ آگچر آگم اتھاہ اپنا پھیرا پائی۔ گیا وقت پھر
ہتھ نہ آؤنا، بھرے بھلے سرب لوکائی۔ شاہ سلطاناں جس نے ڈھاؤنا، اپنا بل دھرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بل چلاؤنا، چار کنت جڑ اکھڑائی۔
دو جہاناں جس دا ڈھولا گاؤنا، سوہنگ وجے نام ودھائی۔ لیکھا جانے آونا گونا، پوناں حکم منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر مارن جھاک، نیوں نیوں ویکھ وکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناسی، بھيو کھئے نہ آئیندا۔ نرگن
جوت نور پرکاشی، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ غریب زانیاں بنیا ساتھی، راج راجاناں در ڈرکائیندا۔ ڈھر دی سنائے سچھی ساکھی، ساکھیات
رُپ وٹائیندا۔ گرمکھاں دیوے لہنا باقی، نام بھنڈار ورتائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ کوئی رہن نہ دیوے عاقی، عقل سب دی آپ گوائیندا۔ جن
بھگتاں بنیا سچا ساقی، امرت جام پیالہ آپ پیائیندا۔ پھڑ چڑھائے اوکھی گھاٹی، گھاٹا پچھلا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر کھول دروازہ، اپنا نین اٹھائی۔ کرے کھیل غریب نوازا، اک دوجے رہے سمجھائی۔ لوک مات
پروردگار سر دھریا تاجا، تخت نواسی پھیرا پائی۔ جن بھگتاں رچیا آکو کاجا، کرتا اپنی کھیل وکھائی۔ آد جگاد پھرے بھاجا، بن پاندھی
پھیری پائی۔ سمبل ڈیرہ لگا ماجھا، گوبند گیت الاہیا۔ ہرجن سچے مارے آوازاں، ستیاں رہیا اٹھائی۔ سدا سہیلا اک آکیلا سمرتھ پُرکھ

سوامی رکھے لاجا، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ وڈ وڈیائی ہرجن میت، ہر سترگر آپ دیوائیندا۔ ترے بھون دھنی اک اتیت، ترے گن لیکھا آپ چکائیندا۔ آتم پر ماتم کرے ٹھنڈا سیت، سیتل دھارا اک وائیندا۔ بودھ اگادھ سنائے گیت، گیت سہاگی اک جنائیندا۔ نو نو چار جو ستا ربیا دے کر پیٹھ، اپنی کروٹ آپ بدلائیندا۔ پیر پیغمبران دئے حدیث، گر اوتاراں پردہ لائیندا۔ شاہ سلطاناں خالی کھیس، در در گھر گھر آپ منگائیندا۔ ایک تاج سوپے سیس جگدیش، جگدیش اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیائیندا۔ پیر پیغمبر رہے دس، اک دوجے دھیان لگائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، بھو کھئے نہ آئیا۔ غریب زانیاں ہویا وس، بے بس پھرے سچا ماہیا۔ آنتر آتم دے دے رس، رس اپنا دئے چکھائیا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائی۔ بھگتاں گائے ہر جو جس، جس وید پُران کہن نہ پائیا۔ در درویش میل ملائے ٹھ ٹھ، وشن برہما مہیش سیس جھکائیا۔ شنکر چرنی ڈگے ڈھٹھ، ڈھیہ ڈھیہ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھو وکھائیا۔ پیر پیغمبر آؤ ٹھو، ایک ایک جنائیا۔ کلجگ اتم جو وٹیا جاندا سوئی وٹو، اتم لیکھا ربیا مکائیا۔ جے بچیا جاندا نیویں ہو کے بچو، ہنکاری کھئے رہن نہ پائیا۔ جے رجیا جاندا چرن پریتی رجو، ساچی ریت ربیا سمجھائیا۔ جے ڈھیا جاندا ہر سرنائی ڈھٹھو، ڈگیاں لئے اٹھائیا۔ جے کوئی دکھ تے اپنا حال دسو، دکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کھولن اکھ، نیتر نین اگھاریا۔ پروردگار پت لئے رکھ، سر جھکے سچ دواریا۔ اسیں اتم کلجگ ہونے لکھوں ککھ، کلمہ کم کیسے نہ آربیا۔ دین مذہب کیتا وکھ، شرع وند نہ کھئے وندا ربیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھا ربیا۔ پیر پیغمبر پکڑو راہ، رہبر ہر جنائیا۔ آبرو عزت لئے بچا، صابر صبر بے صبر پیالہ جام پیائیا۔ رحمت کرے آپ خدا، رحیم سچا شہنشاہیا۔ سہمت ہووو نہ ہووو جدا، جز اڈ نہ کھئے کرائیا۔ کدماں اُپر ہو فدا، فطرت آپ گوائیا۔ سہجے سہجے لئے ملا، وچھڑے گود اٹھائیا جس نے کربلا دتا وکھا، کائنات پھول پھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہڑا اک سمجھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو درویش، اکو اک آئیندا۔ چار یاری نہ رہے ہمیش، کلمہ نبی نہ کھئے پڑھائیندا۔ پروردگار اک آدیس، آد جگاد رکھائیندا۔ جگ چوکڑی اولٹا ویس، نرگن

سرگن دھار بٹھائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار لیا ویکھ، کلجگ اتم ویلا آئیندا۔ در در گھر گھر ہویا بھیکھ، پرہ کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ کیسے مچھ داپڑی رکھیا کیس، کوئی سیس مُنڈائیندا۔ پارپرہم بن بھگتاں کیسے نہ رکھے چھایا بیٹھ، لکھ چوراسی سرب کرائیندا۔ اتم سُنجا ہویا کھیت، پیر پیغمبر راکھا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھو تماشا، ہر طرح طرح سمجھائیا۔ جس دی رکھدے گئے آسا، سو آسا پور کرائیا۔ چوداں طبق نہ کھئے دلاسا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ حور بہشتی نہ کھئے بھوگ بلاسا، رنگ رنگ نہ کھئے بدلائیا۔ سب دا خالی کرے کاسہ، رحمت مہر نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا در دئے وکھائیا۔ ساچا در ویکھن پیر، پیرن پیر وکھائیندا۔ بے پرواہ کلجگ اتم کھیل آخیر، آخر آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان بدلے تقدیر، تسبیح مالا نہ کھئے پھڑائیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک میل ملائیندا۔ درس دکھائے بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا گھر وکھائیندا۔ چار جگ دی میٹے لکیر، اپنا مارگ آپے لائیندا۔ جن بھگتاں کھئے ہر جو بیڑ، اوچھڑ راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ چرن کول کول چرن دیوے دھیر، دھیرج اکو نام دھرائیندا۔ امرت آتم ساچا سیر، سری بھگوان جام بیائیندا۔ ہرجن ہرجن میلے ساچے ویر، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ کریا کر گھر گن گمبھیر، ڈونگھے ساگر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنا بھیو چکائیندا۔ ہرجن ویکھے کوجھا کلا، کلی والا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں جانے عملہ، پھول پھلائے تھاون تھائیا۔ باہروں بنے جٹ یلا، اندر شہنشاہ شہنشاہیا۔ دو جہاناں اکو وار کرے حملہ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کاجی ماٹی گملا، لکھ چوراسی بوٹے وچ ٹکائیا۔ دو جہان وجائے طبلہ، ایک ڈنکا ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر کا نشانہ دسدے رہے مار کے ٹپلا، پورن بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ کوئی کہے اُپر رہندا امبران، نظر کیسے نہ آئییا۔ کوئی کہے وڑیا وچ پیغمبران، دو جا روپ نہ کھئے وٹائییا۔ کوئی کہے وڑیا مسیتاں مندران، گردوارے ڈیرہ لائییا۔ کوئی کہے رہے ڈونگھی کندراں، کوئی کہے اُچے ٹلے پربت بیٹھا سچا ماہیا۔ سری بھگوان کہے بن بھگتاں میرا کیسے نہ پھڑیا پلڑا، پلو بٹھ نہ کیسے جنائییا۔ آد جگاد پھراں اکلڑا، جگ جگ ویس وٹائییا۔ کلجگ اتم پایا جھگڑا، فیصلہ سکے نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر لایا رگڑا، پھڑ پھڑ ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے کر دھیان سارے کہن سری بھگوان

تکڑا، جس دا آنت کھئے نہ آئیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر کوئی لولا کوئی لنگڑا، کوئی نیوں نیوں قدم اٹھائیا۔ ابناسی کرتا ستجگ تریتا دواپر بنیا رہیا مکر، اپنا روپ نہ کیسے دکھائیا۔ کلجگ اتم نرگن داتا پُرکھ بدھاتا چھیل چھیل وکھاوَن آیا اپنا نخرہ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جے کوئی لبھن جائے ہو جائے سب توں وکھرا، جے کوئی چرنیں ڈکے بھگتاں وچ سمائیا۔ اکو اک سُنائے اپنا فقرہ، فکر سارے دئے گوائیا۔ گرسکھاں گھر گھر کرے ذکرا، ذکریا بیٹھا سپس جھکائیا۔ شاہ سلطان اکو نتر، نرویر پھیرا پائیا۔ گوہند ناتا توڑیا بازاں تتران، ہرجن ساچے آنت ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، غریب ناناے گرمکھ سجن سہج سہج سکھ ساگر وچ ملائیا۔ سکھ ساگر ہر سچا آپ، اور نہ کھئے جنائیندا۔ بھگت وچھل جن مائی باپ، پتا پوت وند وندائیندا۔ جس جن جیبا سوہنگ جاپ، سو ستگر وچ سمائیندا۔ آتم درسی اترے پاپ، ڈرمت میل دھوائیندا۔ مُرشد مُریداں کرے پاکی پاک، پتت پُنت آپ کرائیندا۔ گرہ مندر کھول تاک، پردہ دئی آپ اٹھائیندا۔ ہر سجن میلا اپنے ماگھ، جگت ماگھی گرسکھ کدے نہ نہائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھوون آیا داغ، اپنی بتھیں مل مل آپ نہائیندا۔

☆ پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال ☆

بھگت میلا بھگوت ملاوان، بھاوی بہرم مٹائیا۔ صاحب ملن دا اکو دعوہ، ہرجن چرن دھیان لگائیا۔ ستجگ ویلے پگیا آوا، پرہلاد ملی وڈیائیا۔ دواپر لیکھے لگا نانوان، بدر بھئے سہائیا۔ کلجگ اتم ملیا تھان جگت نتھاوان، تھان تھنتر اک سہائیا۔ سری بھگوان پکڑے بابھوان، اپنے آپ اٹھائیا۔ ناتا تٹا ہنساں کاواں، کاگ ہنس وکھائیا۔ سمرتھ دیوے سر ٹھنڈیاں چھاواں، شہنشاہ بے پرواہیا۔ ہرجن میلا جوں پتران ماواں، پتا مات گود سہائیا۔ تیروی مہینے بدلیا پرچھاواں، ساڈھے باران ماس گھردیاں اکھ نہ کیسے کھلائییا۔ سوہن سنگھ اج پھرے چاواں چاواں، پرہ آیا بے پرواہیا۔ چرن کول بہ بہ ڈھولے گاواں، پچھلا چیتا رہیا کرائیا۔ دوس زین صاحب سائیں سچا اکو گاواں، گن گوہند اکو گائیا۔ جدھر ویکھاں جدھر جاواں، ٹھ ٹھ پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان رنگ

دکھائیا۔ سوہن سنگھ کہے موہے چاؤ گھنیرا، چو کئی آکھ سُنائیندا۔ پرہے ملیا جس ناتا جوڑیا تیرا میرا، میرا تیرا ایکا رُوپ دکھائیندا۔
 بہاؤندا پھردا دو جہاناں لا کے آیا گیڑا، اُچ محلے جا جا گُرمکھاں درس دکھائیندا۔ دھرت دھول لوک مات وسائے گلی ککھاں کھیڑا، کُل اپنا آپ
 بنائیندا۔ جگت ولوں تن خاک ڈھاہ کے کیتا ڈھیرا، آتم اپنی اپنی گود بہائیندا۔ دھنّ بھاگ پرہے کیتی مہرا، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہربان مہربان دین دیاں، دیا اکو اک دکھائیندا۔ دیا دکھائے ہر گوبند، دیا نظر کیسے نہ آئیا۔
 کر کِریا جس دی میٹے چند، بہرم بھلیکھا دئے گوائیا۔ تِس نظری آئے گئی گہیر گہر گوبند، بہو ساگر پار کرائیا۔ جس رستے وچوں گیا آگے
 سیس نواؤن وشن برہما شو اند، کروڑ تیتیس چرن دھیان لگائیا۔ سارے کہن ویکھو پارہرم دی بند، پُرکھ ابناسی اپنی اُنکلی لائیا۔ جس
 نے تجایا جیو اند، برہمنڈ پیراں ہیٹھ دہائیا۔ ہوتے حیران سارے گئے کھنڈ، بن گُرمکھ ہر کا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ لکھ چوراسی رائے دھرم
 کڈھے چند، جن بھگتاں بھگوان اپنی گود بہائیا۔ امرت دھار پیائے ساگر سیندھ، رس اکو اک دکھائیا۔ صاحب ستگر سدا بخشنند، بخشش
 اپنے ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرسکھ میلا سہج سُبھائیا۔ میلا ملیا سوہن، سنگھ سوہن سوہنی بنت
 بنائیا۔ جیواں جنتاں سارے رون، گُرمکھاں گُرسکھ ویکھ خوشی رکھائیا۔ جنہاں اپنا دھوتا دھون، سو پچھلیاں گئے سمجھائیا۔ ہر کا بھیو
 جانے کون، قیمت کرتے کیسے نہ پائیا۔ جس لیکھا اپنے ہتھ رکھیا رام راؤن، کنس کاہنا ونڈ ونڈائیا۔ سو کلجگ اتم کنگرا کنگرا آیا ڈھاؤن،
 چار کُنٹ پھیرا پائیا۔ پچھلے جگ دے وچھڑے آیا مناؤن، اندر وڑ وڑ رہیا سمجھائیا۔ راتیں گُرسکھاں نہ دیوے سؤن، سُنیاں لئے جگائیا۔
 سنیہڑا دیوے نہ کیسے ہتھ پوؤن، ننکیں پیریں پھیرا پائیا۔ سر نوئے پھڑ کے دھوؤن، چرن کول دئے سرنائیا۔ امرت جام آیا پایوؤن، نام صُراحی
 ہتھ اُٹھائیا۔ من ہنکاری آیا ڈھاؤن، کھنڈا اکو اک چمکائیا۔ نرگن رُوپ ست سرُوپ آیا دکھاؤن، چار جگ جو کوئی ویکھن نہ پائیا۔ ہر
 سنگت وڈے چھوٹے نکه اکو تھان آیا بہاؤن، ذات پات نہ کھئے دکھائیا۔ غریب نائیاں شاہ سلطاناں آیا سمجھاؤن، سمجھ سب دی رہیا گوائیا۔
 نو کھنڈ پرتھمی وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اکو ڈھولا گاؤن، سوہنگ وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سوہن سنگھ توں کیتا سنگھ سوہن، موہ اپنے نال رکھائیا۔ رکھیا موہ سنگ پیار، پرم پُرکھ دیا کھائیندا۔ سچ دوارے دتا

آدھار، عادت اِکو اِک جنائیندا۔ بھگتاں سنگ بھگت وِہار، جگت ناتا توڑ تڑائیندا۔ سچکھنڈ دوار دِتا بہال، بابل اپنا گھر وکھائیندا۔ سوہرے بیئیے نہ کھئے وِچار، بابو اِکو نظری آئیندا۔ مُکھ تون پردہ دئے اُتھال، دوجی وار گھنڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ اگوں نظری آیا پُرکھ اکل، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ گُرمکھ ویکھ ہیئے نہال، واپوا ستگر درس دِکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوت آپے پھڑ، بن پوڑیوں ڈنڈیوں جائے چڑھ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ آؤندا جاندا نہ جائے تھک، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ کرے نیڑا حقو حق، حقیقت ویکھ تھاوں تھائیا۔ جُگ جُگ سنت سہیلے لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کرے وکھ، وکھری دھار سمجھائیا۔ جن بھگتاں گائے ہر جو جس، جس بھگتاں کولوں اپنا آپ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ناتا توڑت اٹھ، لہنا چکایا ہتھو ہتھ، ساچا مارگ شبدی دس، اچے مندر اندر دِتا بہائیا۔ ہر جو تیرا مندر سوہنا، گُرمکھ ویکھ خوشی منائیندا۔ ایتھے کیسے نہ سچھے آؤنا، چاروں گنٹ اِکو ہنس مُکھ، تیرا مُکھ صلاحیندا۔ نہ کوئی گنٹ نہ کوئی کونا، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی جاگنا نہ کوئی سونا، نار کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ نہ کجھ وڈھٹا نہ کجھ بونا، کِریساں ہل نہ کھئے واپسندا۔ تیری کِریا تیرے جہا ہونا، دوجا روپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ صاحب سلطان شہنشاہ تون سب تون سوہنا، تیرا سہپن صفت وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِک وکھایا سچا گھر، جس گھر بن بھگتاں نظر کھئے نہ آئیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، بھگت بھگوت اِک نشان، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔

۲۵۶

۲۵۶

☆ پہلی ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال ہر بھگت دوار وچ ☆

سو پُرکھ زرنجن شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن بے پرواہ، بے انت دھار چلاٹیا۔ ایکنکارا صفت صلاح، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ آد زرنجن نور رشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سری بھگوان سچ نشان، زرنجن اپنا آپ وکھائیا۔ ابناسی کرتا وسے ساچے تھان، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ پاربرہم ویس اولڑا آپ وٹا، بھیو ابھید کھلاٹیا۔ پُرکھ اگما اگم اگمڑی کار کما، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سمرتھ

پُرکھ پرہہ پردہ لاه، پروردگار نور ظہور رُشنائیا۔ مقالے حق اک خُدا، بے عیب وڈی وڈیائیا۔ اپنی اچھیا لئے پرگنا، ساچی بھچھیا آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے دُھردرگاہ، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ دوارا اک سہا، چھپر چھن نہ کھئے وکھائیا۔ شہنشاہ پرہہ آپ اکھوا، کرے کھیل وڈ وڈیائیا۔ دُھر فرمانا حُکم جنا، ناؤن زرنکارا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل ہر اولّا، ایکنکارا آپ کرائیندا۔ وسنہارا سچ محلہ، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ زرگن جوت آپے بلا، سُنح پرکاس کرائیندا۔ وسنہارا سچ محلہ، محل اٹل سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر ساچا اک وڈیائیندا۔ در گھر ساچا سوہا وُنت، سچکھنڈ سچّی وڈیائیا۔ پرگٹ ہو سِری بھگونت، اپنی بنت بنائیا۔ لیکھا جان آد آنت، مدھ اپنے وچ چھپائیا۔ بھيو رکھائے سدا بے آنت، آنت کہن نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل آگم، بھيو ابھید رکھائیندا۔ آد کرے اپنا کم، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے بیڑا بنّھ، کھیوٹ کھیٹا کندھ اُٹھائیندا۔ کرے کھیل سِری بھگون، دُوجا سنگ نہ کھئے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کرائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ زرنجن لئے اُٹھائیا۔ ایکنکار ویکھے وگسے ویکھنہار، آد زرنجن نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا وسے ٹھانڈے دربار، سِری بھگوان چھتر جھلائییا۔ پارہہم پرہہ سیوادار، سیوک اپنی سیو کھائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، سیس جگدیش تاج ٹکائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، لیکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ محل اٹل اک منار، اوچو اوچ سہائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، ساچے گھر کرے کُرمائیا۔ بن وچولا ایکنکار، اونکار بندھن پائیا۔ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، رُپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ ست ستوادی ایکا دھار، جوتی جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی بڈھا نڈھا نوجوان، کُری مُٹیار رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی بستر تن شنگار، بھوشن انگ نہ کھئے وکھائیا۔ کرے کھیل سرجنہار، گھر سچّے سچّا ماہیا۔ بندھن پایا اپنی وار، ساچا سگن منائیا۔ چھندن گائے ناؤن زرنکار جیکار، جے جیکار سُنائیا۔ ساچی سخیان منگلچار، آپ اپنا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے ساچی کرنی ربیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ وبارا، بوہاری آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو اُجیارا، نور ظہور آپ پرگٹائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن پاوے سارا، پردہ اپنا آپ چکائیندا۔ ایکنکارا جانے

دھارا، دھار دھار وچ سمائیندا۔ آد نرنجن کر پسارا، اپنی کل دھرائیندا۔ ابناسی کرتا سیوادارا، سری بھگوان نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ پارہسم بے خبر ہوئے خبردارا، خبر اپنی آپ پرگٹائیندا۔ سچ سندیسہ نر نریشا اک پرگٹائے ایکا وارا، دوجی بنت نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وسائیندا۔ سچ دوارا پُرکھ ابناس، ابناسی آپ وسائیا۔ آپے کرے کھیل تماش، بے آنت بے پرواہیا۔ نرگن دیوے نرگن ساتھ، سرگن نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نور نرگن ذات، نرگن اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ساچے گھر چڑھیا چاؤ، سچکھنڈ وجی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی بے پرواہو، بے آنت کھیل کرائیا۔ آپے پتا آپے ماؤں، آپ اپنا روپ دھرائیا۔ آپے سگن منائے پھڑ پھڑ باہوں، آپے تندن تندھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اپنی رچن رچائیا۔ آد پُرکھ کھیل اپار، اپرپر آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ وبار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ لیکھا جان پُرکھ نار، کنت کنتویل روپ وٹائیندا۔ ساچی سیجا اگم اپار، پاوا چول نہ کھئے رکھائیندا۔ رنگ رلیاں مانے ایکنکار، نیتر نین نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنی کار کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چڑھیا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ درگاہ اندر آپے وڑیا، دردی درد وٹدائیا۔ نہ جمیا نہ مریا سڑیا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اپنا نور آپے دھریا، آپے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنی خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوار پُرکھ سمرتھ، اپنی کھیل کرائیندا۔ نرگن روپ کر پرگٹ، پرگٹ اپنا ویس وٹائیندا۔ آپے وست اک اکٹھ، کتھنی کتھ نہ کھئے جنائیندا۔ آپ چلائے اپنا رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ اپنا مارگ آپے دس، بن پاندھی ویکھ وکھائیندا۔ آپے گائے اپنا جس، جس اپنا آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈیائیندا۔ سچ دوار سری بھگوان، آد آد وڈیائیا۔ نرگن نور کر پردھان، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ پروردگار نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ کرے کھیل اک مہان، مہما اپنے وچ چھپائیا۔ ست ستوادی ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ داتا دیونہارا دان، دانی اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اک وسائیا۔ سچکھنڈ وسیا گھر، سو پُرکھ نرنجن آپ وسایا۔ جس دا نظر نہ آوے در، در دروازہ نہ کیسے کھلایا۔ کوئی نہ سکے اندر وڑ، گنڈا

ہتھ نہ کھئے لایا۔ کرے کھیل نرائن نر، نر ہر اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا آپ وڈیایا۔ سچکھنڈ دوارا وڈا وڈ، ہر سترگر آپ وڈیائیندا۔ نرگن وچوں نرگن کڈھ، نرگن کھیل کرائیندا۔ نرگن گھر نرگن سد، سدا اک رکھائیندا۔ نرگن جانے نرگن حد، بے حد رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا سوہا پائیندا۔ در گھر ساچے سوہاوت، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ کرے کھیل نار کنت، ہر پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ایکنکارا گائے چھند، سوہلا اکو اک الاٹیا۔ آد نرنجن کھیل کرے بے آنت، جوت نر نر رُشنائیا۔ سیری بھگوان لیکھا جان آد آنت، اپنا بھیو چُکائیا۔ ابناسی کرتا دیوے سچ سگنت، واسنا اکو رُپ وٹائیا۔ پاربرہم کرے ڈنڈوت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال اکو بہت، اکل کلا اکھوائیا۔ وسنہارا ساچے کوٹ، محل اٹل اک رُشنائیا۔ نرگن نر نرگن جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آد آنت اکو اوٹ، ایکا آس تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلا، اپنی جھلک وکھائیندا۔ نرگن میلا میل ملا، نار کنت رُپ وٹائیندا۔ سیج سُنجنی لے ہنڈھا، سچ سینگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت جوت ملا، مل مل اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی سچ دوار، ہر سچا سچ کرائیندا۔ کھیل کھیل اپر اپار، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ ناری پُرکھ بن نرنکار، جن جنی رُپ وٹائیندا۔ دائی دایا سیوادار، بن سیوک سیو کھائیندا۔ سٹ اُچایا ایکا وار، شبدی ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیندا۔ ساچے گھر جمیا پُت، سچکھنڈ وچ وڈھائیا۔ پتا بنیا ابناسی اچت، نرگن جوت سچئی مائیا۔ درگاہ ساچی سوہی رُت، رُت رُتھی آپ مہکائیا۔ اپنے آنتر آے اٹھ، آپ اپنا لیا پرگٹائیا۔ بھاگ لگایا ساچے کوٹ، قلعے بنک ملی وڈیائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بنس آپ بنائیا۔ ساچا بنس سٹ ڈلارا، سو پُرکھ نرنجن جایا۔ کرے کھیل آپ نرنکارا، نرگن نرگن ویکھ وکھایا۔ سیس جگدیش دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ محل اٹل اک منارا، اوچو اوچ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبیدی سٹ آپ جگایا۔ شبیدی سٹ کھلی جاگ، جاگرت رُپ وٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے لگا بھاگ، ہر بھاگ آپ وندائیا۔ نرگن دیوے نرگن دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سُت شبد رِہیا اُٹھائیا۔ شبد سُت گیا اُٹھ، ہر سَتگر آپ اُٹھایا۔ کِرپا نِدھان گیا تھ، مہر نظر اِک
 ٹِکایا۔ گود بہایا اپنا پُت، پتا پُت ویکھ وکھایا۔ چھوٹا بچہ رِہیا پُچھ، پرہ اِگے سِیس جھکایا۔ میری سوچ نہ آوے کُچھ، سوچ سوچ تیرا
 راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کِس بدھ اپنی گود بہایا۔ پُرکھ ابناسی رِہیا دس، اپنا حال
 جنائیا۔ میرا پیار تیرا رس، رس اِکو اِک وکھائیا۔ چرن دوار جانا وس، دیواں مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو
 ابھید کھلائییا۔ سُت کہے تیرا چرن دوارا، پرہ ساچے موہے بہائیندا۔ دوئے جوڑ کران نِمسکارا، نیوں نیوں سِیس جھکائیندا۔ مستک دھوڑی
 لاواں چھارا، اِکو ٹِکا سوہیا پائیندا۔ مِیں بالک رُوپ نیارا، نِرگن تیری انس اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در تیرے جھولی ڈائیندا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دِیا کھائیا۔ سُت دُلا رے دیواں دان، تیری جھولی دیاں بہرائیا۔ چرن
 دھوڑ کر اشنان، سر سرور اِک نُٹھایا۔ تیری میری اِک پہچان، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا سُت پُت بلوان، جودھا
 سُریر اکھوائیا۔ کران کھیل اِک مہان، بھیو ابھید جنائیا۔ بن وچولا نُو جوان، نر نرائن رِہیا جنائیا۔ آمیرے بال انجان، بالی بُدھ سمجھائیا۔
 تُوں کہے سِری بھگوان، سِر میرے ہتھ ٹِکائیا۔ مِیں دیواں تینوں مان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنديسہ رِہیا
 سُنائیا۔ سچ سنديسہ سِری بھگوانا، ایکا اِک جنائیندا۔ ساچے سُت سچ بتھا گاناں، تیرا سگن منائیندا۔ تھر گھر دیواں اِک مکانا،
 بے مقام آپ سمجھائیندا۔ جتھے جھلے نام نِشانہ، دُو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اِکو راگ اِک ترانہ، ناد انادی اِک وجائیندا۔ اِکو نُور سِری بھگوانا،
 جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیندا۔ سچ وست پرہ
 تیری چنگی، شبد سُت رِہیا جنائیا۔ دیواں دات آپ امنگی، وست اموک جھولی پائیا۔ تیرے در ہوئے کھئے نہ تنگی، دُکھ درد رہن نہ
 پائیا۔ تیرا نام اِکو چنڈی، چنڈکا رُوپ وٹائیا۔ میری آسا ہوئے نہ رنڈی، نِراسا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں دین دِیال بَخشندی، بَخشش تیری
 موہے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پریم رس مُکھ چوائیا۔ پریم رس دینا بھگوان، در تیرے منگ
 منگائیندا۔ مِیں بالا بال انجان، تیرا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ توہے چرن دُگا آن، موہے آسرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ در تیرے واسطہ دتا پا، بالی بال جنائیا۔ جوں بھاوے توں لے چلا، تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ اپنا مارگ دے سمجھا، میری سمجھ سمجھ ملائیا۔ توں دا تا بے پروا، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، موہے اکو رس وکھائیا۔ اکو رس ہر زینکار، اپنا آپ جنائیندا۔ سٹ دُلا رے چرن پیار، چرن پریتی اک
 سمجھائیندا۔ آنتر ملے امرت دھار، امرت رس وکھائیندا۔ سر سروور ٹھانڈے دربار، ٹھنڈک ایکا پائیندا۔ میل ملاواں سچّی سرکار،
 شہنشاہ اپنے انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ سروور اک وکھائیندا۔ سچ سروور چرن دوار، چرنودک آپ
 جنائیا۔ آد جُگاد بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹٹ وکھائیا۔ سدا رکھے ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ دوار رہیا ٹکائیا۔ اپنا دسے سچ وبار، پہلا جام
 توہے پیائیا۔ توں ہونا خبردار، بے آنت رہیا سمجھائیا۔ تیرا لیکھا پر اپار، لیکھت لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ تیرے اندر میری دھار، دھار تیرا
 روپ وٹائیا۔ توں شبدي سٹ دُلا ر، ڈنکا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا امرت جام پیائیا۔ ایکا امرت دے
 پیالہ، ہر ستگر دیا کمائیندا۔ سٹ دُلا رے نظری آئے دین دایالا، سر دین ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار اولڑی چالا، تھر گھر اپنی کار
 کمائیندا۔ آد پُرکھ بنیا آد رکھوالا، اگلا مارگ آپ جنائیندا۔ سچ سچ دی سچّی دھرمسالہ، ڈھر درباری آپ سہائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچے سٹ آپ اٹھائیندا۔ ساچے سٹ ہو تیار، ہر ستگر آپ جگایا۔ کرے کھیل آپ زینکار، زرگن تیری
 سیوا لایا۔ وشنوں وشو کر تیار، امرت تیرے ہتھ پھڑایا۔ کلس لے ایکا وار، نظر کیسے نہ آیا۔ جھرنا جھرے اگم اپار، دھاری دھار دھار
 پرگٹایا۔ کول کھلے اک گلزار، آپ اپنی دیا کمایا۔ ونڈے ونڈ ونڈنہار، آپ اپنا حصہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سٹ
 دُلا رے رہیا جنایا۔ سٹ دُلا رے تیری ونڈ، سو پُرکھ زینجن آپ جنائیندا۔ حکم دیوے سورا سربنگ، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیندا۔ برہما
 دیوے اک اند، پرمانند وچ سمائیندا۔ وشنوں گھر چڑھے چند، زرگن جوت رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر،
 شبدي تیرا کھیل کھلائیندا۔ شبدي کھیل سٹ دُلا ر، جن جنی روپ وٹائیا۔ وشنوں دیوے آپ ہلارا، برہما گود اٹھائیا۔ پاربرہم پرہم ہو
 تیار، زرگن زرگن رنگ رنگائیا۔ وسنہارا سن اگم دھواں دھارا، شناخت اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سُت ڈلارے دئے وڈیائیا۔ سُت ڈلارے تیرا مان، ہر سَتگر آپ رکھائیندا۔ وشن برہما دے گیان، گوجھ گیان آپ
 جنائیندا۔ شنکر میلا کھیل مہان، ہر سَتگر آپ کرائیندا۔ تنان وچولا نوجوان، نظر کیسے نہ آئیندا۔ دُھر سندیسہ سِری بھگوان، شبد
 اگئی آپ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ سچ سندیسہ اگئی گیت،
 ہر جُو ہر ہر آپ جنائیا۔ شبدی شبد تیری ریت، وشن برہما شو گنڈھ پوائیا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ سُتا
 دے کر پیٹھ، اپنی کروٹ نہ لئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اک اتیت، ترے گن میلا سچ سُبھائیا۔
 ترے گن میلا ترے ترے دھار، ترے کال درسی اک چلائیندا۔ کرے کھیل اپر اپار، سچکھنڈ دوارے ونڈ ونڈائیندا۔ شبد سُت کرے
 پُکار، پرہ آگے سیس جھکائیندا۔ تیرا سچ سچا دربار، صاحب سَتگر موہے بھائیندا۔ تھہ بن کوئی نہ بھئے اُجیار، چاروں کُنٹ اندھیرا
 چھائیندا۔ پُرکھ انباسی کِریا دھار، اپنی دیا کھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ محل اٹل دئے اُسار، لوآں پُریاں تیرا راہ چلائیندا۔ کِرن کِرن کِرن کر اُجیار،
 نور نور نور پرگٹائیندا۔ سورج چند کر شنگار، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ منڈل منڈپ ہو تیار، تارا چند چند چمکائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی تیرا حُکم ورتائیندا۔ شبد سُت ہو بلوان، ہر سَتگر آپ جنایا۔ وشن برہما شو
 ترے گن تیرا نشان، پنج تت دیوے نال ملایا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو پردھان، تیرا ڈنکا دئے وجایا۔ پرگٹ کر زمیں اسمان، ضامنی وچ لئے رکھایا۔
 دیونہار اگئی دان، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ تخت نواسی حُکمران، دُھر سندیسہ اک سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچا حُکم رہیا ورتایا۔ ساچا حُکم پاربرہم، ایک ایک جنائیا۔ وشنوں تیرا وشو کم، گھر گھر بھئے سہائیا۔ پاربرہم برہم لئے جم، آپے بنے پتا
 مائیا۔ ایک راگ سُنائے کن، بن کٹاں کرے پڑھائیا۔ زرگن نور چاڑھے چن، بن چندوں کرے رُسنائیا۔ کرے وسیرا بن چھپری چھن، محل
 اٹل اک رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شنکر لہنا ہتھ پھڑائیا۔ ساچا لہنا سِری بھگوان، ایک ایک جنائیندا۔ لکھ
 چوڑاسی کر پردھان، دُھر فرمانا حُکم منائیندا۔ اندج جیرج اُبھج سینج ہو مہربان، مہربان اپنا رنگ وکھائیندا۔ زرگن سرگن کر نشان،
 سچ نشانہ آپ جھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سُت ڈلارے آپ وڈیائیندا۔ سُت ڈلارے تیرا رنگ، ہر سَتگر آپ

جنائیا۔ لکھ چوراسی سیج پلنگ، گھر گھر آپ وچھائیا۔ ناؤں ندھان وجے مردنگ، تیرا راگ سنائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، گھٹ گھٹ آپ سمائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے چند، چند چاندنا اک رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ دو جہاناں ونڈے ونڈ، برہمنڈ کھنڈ کرے کڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی سٹ نرگن دھار سرگن محل دے اُسار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمو ستو ایکا گنڈھ پوائیا۔ محل اُسرے اُسارے آپ، نظر کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی بنے مائی باپ، پتا پوت کھیل کرائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم دے جاپ، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ بن رسنا جہوا سوہنگ پاٹھ، اونکارا آپ پڑھائیندا۔ نرنکارا وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ نرگن دیوے نرگن ساتھ، تیرا ناؤں وڈیائیندا۔ پنج ت جولا دیوے دات، وست امولک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ سنائیندا۔ ساچا حکم ہر کا بھانا، ہر ہر آپ جنائیا۔ تخت نواسی اکو رانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ حکمے اندر کھیل کرانا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ وشن برہما شیو سیو لگانا، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ بودھ اگادھی اک ترانہ، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی دیوے مانا، گھر گھر ہیوئے سہائیا۔ پاربرہم برہم آپ پچھانا، پردہ دے اٹھائیا۔ شنکر اتم لیکھ مکانا، لیکھا لیکھے لائیا۔ شبد سٹ تیرا سچ نشانہ، لوک مات دے جھلائییا۔ تیرا روپ کرے مہانا، مہربان وڈ وڈیائییا۔ گر گر تیرا ناؤں پرگٹانا، ایکا ڈنکا ہتھ اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد سٹ دیوے ور، گر گر سمجھائییا۔ شبد سٹ بنیا گر، ہر ستگر آپ بنایا۔ دو جہاناں ناتا گیا جڑ، سری بھگوان آپ جڑایا۔ نرگن چڑھیا ساچے گھوڑ، گھوڑا آسو آپ دوڑایا۔ لکھ چوراسی جائے بہڑ، گھر گھر پھیرا پایا۔ آتم پرما تم بچھائے اوڑ، امرت میگھ برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر شبدی سیو لگایا۔ گر شبدی نیتر کھول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سچ دوارے تولنا سچا تول، کوڑی کریا نہ کھئے جنائیندا۔ تیرا میرا چکے پردہ اوہل، مکھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرے وساں کول، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ دو جہان و جاؤنا ڈھول، مردنگا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ جگ چوکڑی دروازہ دینا کھول، در دربان توہے بنائیندا۔ وشن برہما شیو انبھول، میرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ تُوں بولنا سچا بول، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سٹ ڈلارے آپ سمجھائیندا۔ سٹ ڈلارا کھول اکھ، نین نین

کھلاٹیا۔ بے آنت بے پرواہ پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ ساچا مارگ دتا دس، میں جاواں چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی اندر وس، تیرا
 بھیو کھلاٹیا۔ شبد اگتی ناد انادی ماراں سٹ، انحد راگ درڑائیا۔ گرہ مندر اندر کھولاں ہٹ، گھر گھر دیپ جگائیا۔ تیری جوت کر
 پرکاش، تیرا محل وکھائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، پرما تم گود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے منگ منگائیا۔ ساچی وست دیواں انمول، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ آد آد پردہ دتا کھول، خالق خلق روپ وکھائیندا۔ گھٹ گھٹ
 آپے ربیا مؤل، مولا اپنی دھار جنائیندا۔ چرن کول کول چرن سچکھنڈ دوارے اکو لئی ساچی پاہل، پہلی بوہنی آپ کرائیندا۔ امرت دیوے
 اُپر دھول، کول ناہی آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبدی شبد آپ سمجھائیندا۔ شبد سٹ سن ساچے لال،
 ہر لالن آپ سُنایا۔ میری اچھیا مہاکال، تیرا سنگ رکھایا۔ تیری اچھیا نال کال، جگ جگ سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، بھیو ابھید رہیا سمجھایا۔ بھیو ابھید دسے میت، مِت پیرا دیا کمائیندا۔ شبدی شبد چلے ریت، ناد انادی آپ سُنائیندا۔ لیکھا
 جانے ہست کپٹ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ سرب جیاں دا اکو گیت، آتم پرما تم ڈھولا سچ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ساچی ونڈ آپ ونڈائیندا۔ ساچی ونڈ ہر کرتارا، شبدی شبد جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل نیارا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وارو وارا، آد جگاد بے پرواہیا۔ تیرا روپ وکھائے گر اوتارا، گر گر بندھن پائیا۔ نام ندھانا بول جیکارا،
 لکھ چوراسی دئے سمجھائیا۔ کایا مندر اندر کھول کواڑا، بجر کپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ ساچی ہاٹی بن ونجارا، ونج اکو اک وکھائیا۔ ملے میل ہر میت
 مُرارا، گھر سجن سچا ماہیا۔ آتم پرما تم دئے ہلارا، سیج سہنجنی اک سہائیا۔ دھر سندیسہ ایکا وارا، ایکنکارا کرے پڑھائیا۔ برہما ویتا کھول
 کواڑا، چارے ویدان دئے جنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ جگت شاہیا۔ وشنوں دیوے اک بھنڈارا، وشنو رہیا ورتائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگ جگ کرنی دئے سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھار، دھرنی دھرت دھول جنائیندا۔ تیرا
 روپ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں نال ملائیندا۔ تیرا ناؤں شبد جیکار، شاستر سمرت وید پُران پرگٹائیندا۔ تیرا حکم اگم اپار، گیتا گیان گوجھ
 سہائیندا۔ تیرا لیکھا اپر اپار، بے پرواہ نظر نہ آئیندا۔ تیری مہا وچ سنسار، وید ویاسا ڈھولا گائیندا۔ تیرا ڈھولا سچ جیکار، لوک پرلوک

آپ جگائیندا۔ لوک پرلوک خبردار، آس نندرا سب دی لائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر ویکھے وارو وار، رُوپ انُوپ آپ دھرائیندا۔ نرگن سرگن کر پیار، سرگن نرگن رنگ وکھائیندا۔ اندر باہر اکو دھار، گپت ظاہر بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت شبد دُلا رے، تیرا رنگ چڑھائیندا۔ تیرا رنگ اک چلو، چار جگ وکھائیا۔ ساچے سُت نہ جانا بھول، بھلیاں مارگ پائیا۔ تیرے آگے شو جی سٹے ترسول، برہما نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ وشنوں مئے تیرا اصول، چلے حُکم رضائیا۔ تیرا صاحب کنت کنتوبل، پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ پنج تت پنگھوڑا لینا جھول، گر اوتار رُوپ دھرائیا۔ تیرا آد پُرکھ مول، اتم اپنا رنگ وکھائیا۔ دیوے سندیسہ اک معقول، مُحبت تیرے نال پائیا۔ تُوں بننا جگت رسول، رہبر رُوپ نام خدائیا۔ پروردگار تینوں کرے قبول، تیرا کلمہ کرے پڑھائیا۔ چوڈاں لوک ویکھ ہجوم، حُجرہ اکو اک جنائیا۔ تُوں بنیا رہیں معصوم، پروردگار تیرا سچا ماہیا۔ جس دا چلنا اک قانون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ پڑھاوے سچ مضمون، مسلہ اپنا حل کرائیا۔ تُوں بردا بن ممنون، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے ربیا سمجھائیا۔ سُت دُلا رے کہہ میرا خُدا، خُدی وچ کدے نہ آئیندا۔ میرا پیار نہ کرے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ تینوں راہ دسے سدھا، پھڑ باہوں مارگ لائیندا۔ میں تیر نشانیں بناں ودھا، انیالا تیر اک چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت اک وڈیائیندا۔ شبد سُت چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ بے پرواہ ملیا اک ملاح، بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جس دتی سچ صلاح، کلمہ کرے پڑھائیا۔ ساچا حُجرہ دتا وکھا، محراب نظر کھئے نہ آئیا۔ میان بیٹھا نین اٹھا، آپ اپنی اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ مُرشد مُرید، کلمہ آپ جنائیندا۔ اٹھ سُت کر میری دید، دیدہ دانستہ نُور وکھائیندا۔ اپنی ہتھیں کٹ کے دیاں رسید، میرا لیکھا نہ کھئے مٹائیندا۔ میرا نُور ساچی عید، عادت اکو اک سمجھائیندا۔ میرا میل نشانہ ٹھیک، کایا ٹھیکر بھن گوائیندا۔ لوک مات رکھنی اڈیک، ساچا حُکم سُنائیندا۔ میرا دسے نہ کوئی شریک، شرکت سب دی آپ گوائیندا۔ میں ویکھاں حق حقیق، حقیقت سب دی پھول پھولائیندا۔ میں وسان سدا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ میرا ڈھولا اکو گیت، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں وسان کایا وچ مسیت، مُصلا اکو اک وچھائیندا۔ میں ہوواں نہ کدے پلیت، پاکی پاک رُوپ

وٹائیندا۔ میرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی کلمہ رُپ وٹائیندا۔ شبدی کلمہ لابھی کلام، ایکا ایک جنائیا۔ دُھر سندیسہ دئے امام، اپنا بھیو کھلایا۔ در درویش کرے سلام، علیکم سیس نوایا۔ بردا بن غلام، در بدر پھر پھر وقت لنگھایا۔ ساچی شرع اک ایمان، چرن کول سرنایا۔ پیر پیغمبراں دیواں دان، تیرا ناؤں ورتایا۔ میری سچ بھومکا سچ استھان، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ نہ زمیں نہ اسمان، سورج چند نہ کھئے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا پروردگار، بے پرواہ آپ سمجھائیندا۔ سٹت شبدا تیرا مددگار، نرگن نر اک اکھوائیندا۔ ظاہر ظہور سانجھا یار، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ مؤسے کرے آپ بے دار، بے دردی درد ونڈائیندا۔ جلوہ دے کے ایکا دھار، مُنہ دے بہار سٹٹائیندا۔ عیسیٰ کر اک پیار، عادت اکو اک وکھائیندا۔ در درویش بنو بھکھار، الفی چولا تن رنگائیندا۔ کالا سوسا کر شنکار، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ اچی کوکو بانہ اٹھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی تیرا ڈنک وجائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ تیرا ڈنکا، ہر ہر آپ جنائیا۔ تیرا کھیل آدن آنتا، بے آنت وڈی شہنشاہیا۔ لیکھا جانے ساچے سنتا، مُرید مُرشد آپ جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، عیسیٰ موسیٰ مات وڈیایا۔ عیسیٰ موسیٰ سچ سندیسہ ست ستوادی آپ جنائیندا۔ تس صاحب کو کرو آدیسا، جو لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لائیندا۔ نرگن سرگن کرے ویسا، رُپ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اُتہج سیج پھرے دیس پردیسا، لوآن پُریاں چرناں ہیٹھ دباؤنڈا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلمہ کلام آپ اکھوائیندا۔ کلمہ کلام کائنات، کاتب اپنا بھیو جنائیا۔ دو جہاناں ویکھے مار جہات، جھاکئی اکو وار پائیا۔ دیونہار سرب نجات، فتویٰ سب تے صادر دئے کرائیا۔ سب نوں دیونہار وفات، فاتحہ پڑھے سرب لوکایا۔ ویکھنہارا جگت باغات، باغبان بے پرواہیا۔ پیونہارا آب حیات، حیاتی سب دی اپنے ہتھ وکھایا۔ پیر پیغمبر اپنے رکھے ڈونگھے کھات، حُکمے حُکم بھوایا۔ رسؤل للا معقول سنائی گاتھ، محبوب کری پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب نوں کرے لاجواب، الفیے کم کسے نہ آئی۔ الفیے نہ کوئی نُقطہ، حمزہ رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ پروردگار ایکو حُکم دیوے پختہ، پُشت پُشت آپ چلاؤنڈا۔ کسے نوں رہن نہ دیوے سویا سُسٹا، سُسٹی سب دی آپے لاپنڈا۔ شبدا سٹت تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹھ میٹھ

مٹائیندا۔ پیر پیغمبران پینڈا مُکدا، آگے اپنی دھار چلائیندا۔ جا کے پھیر محمد پُچھدا، سُتی کلا جگائیندا۔ دِن دیویں سب نوں لُندا، لُٹھارا
 نظر نہ آئیندا۔ ایدھر لاوے ایدھر پُندا، سب دی جڑ اکھڑائیندا۔ پنج تت کایا اندر دھسدا، آوندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ پیر پیغمبران کولوں
 پُچھدا، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جے کوئی نیتر ویکھے سب دے کولوں لکدا، لکھ چوڑاسی اندھ کرائیندا۔ اپنی دھاروں آپے اُٹھدا، مات پتا نہ
 کھئے بنائیندا۔ لیکھا جانے سچ سچ دا، کوڑ کڑیارا آپ پرگٹائیندا۔ اپنے وبار اندر جُندا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی تیرا راہ چلائیندا۔ شبد سُت تیرا راہ بریک، ہر مارگ اک لگائیا۔ تیرا پنڈھ رکھے نزدیک، دُور دُراڈا نیڑے
 آئیا۔ تیرا لیکھا لاشریک، لہنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ مُحبتی نورا،
 ظہور اک جنائیا۔ بے عیب خدائی سوریہا، شہنشاہ رُپ پرگٹائیا۔ محمد سر بھئے چیرا، چیر چیر نال رکھائیا۔ ہتھیں مہندی گٹ کلیرا،
 ساچا سگن منائیا۔ موئی مہندی دئے دھیرا، مہندی وت رنگ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چوتھے جگ چار یار
 کرے کُرمائیا۔ چار یار کُرم کُرمیٹا، گھر گھر منگل گایا۔ نہ کوئی پیو نہ کوئی بیٹا، ادھ وچکار سرب رکھایا۔ چوڈاں طبق کھیڈاں کھیڈا،
 چوڈاں طبق پرہہ نکویوں نکی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پنج تت کایا چولے شبدی تیریاں کدا رسیا
 جھیڈاں، لوک مات راہ چلایا۔ محمد دتا اک کلام، کلمہ نبی پڑھائیا۔ نظر نہ آئے حق امام، بیو نہ کھئے جنائیا۔ جبرائیل دئے پیغام، کرے سچ
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میکائیل اسرائیل اسرافیل حکمے وچ بھوائیا۔ حکمے اندر کھیل اولّا، عالمین کرائیندا۔
 پرگٹ ہو نوری اللہ، نوری جھلک وکھائیندا۔ زرگن پھڑائے سرگن پلا، سرگن زرگن پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، اسم اعظم ایکا ایک وکھائیندا۔ اسم اعظم عالمین، علما کرے پڑھائیا۔ چوڈاں لوکاں کر تقسیم، اپنی شان عظیم نہ کیسے
 سمجھائیا۔ نہ کوئی جانے دُنڈا مِم، نقطہ نوں نہ کھئے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، الفیے دتا سمجھائیا۔ الفیے جگت
 جگ ناتا، اکھڑ اکھڑ پڑھائیا۔ ویکھنہارا ہر تماشا، تماشین پھیرا پائیا۔ کوڑی کِریا بھرے کاسہ، اکو جام پیائیا۔ کلجگ دے سچ بھرواسا،
 سگلا سنگ نبھائیا۔ چوڈاں صدیاں بھوگ بلاسا، کِریا کوڑی کر کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی تیرا رُپ

وٹائیا۔ شبدی سُت تیرا چولا، چولی نال بدلائیندا۔ پنج تت رکھے اپنا اوہلا، ہڈ ماس ناڑی پردہ پائیندا۔ آنتر سُنائے ساچا ڈھولا، منتر اکو
اک پڑھائیندا۔ پیر پیغمبر بن وچولا، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ سچکھنڈ دوار اکو کھولا، سچ سینگھاسن بہ بہ ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ
اتم کرے کھیل ہر جو مولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبد سُت دیوے ور، تیرا مان ودھائیندا۔ شبد سُت رکھنا یاد،
ہر ہر آپ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر سُنے تیری فریاد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایدھروں کڈھ ایدھر دیوے داد، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا
ناؤں رکھائیا۔ تیرا نام سُنائے سنت سادھ، بھگت بھگونت کرے پڑھائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد، جگ چوکڑی بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائیا۔ ساچا کھیل اتم دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، پنج تت کایا چولا
جگت ہنڈھائیندا۔ سرگن نانک نام رکھ سنسار، سرشٹ سبائی آپ سمجھائیندا۔ آنتر آنتر اک ستار، ست ستوادی آپ وجائیندا۔ ناد
انادی بول جیکار، برہم برہمادی آپ سُنائیندا۔ دھر دی وادی دھر دربار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن سرگن سرگن
نرگن اپنا رنگ وٹائیندا۔ نانک نرگن سچکھنڈ، سچکھنڈ وجی ودھائیا۔ نانک سرگن لوک مات ونڈ، پنج تت کرے کڑمائیا۔ نرگن نانک
گائے سوہنگ چھند، پرہ چرن ملی سرنائیا۔ سرگن نانک کایا اندر بند، نظر کیسے نہ آئیا۔ نانک نرگن ملیا میل سورے سرہنگ، شہنشاہ
اپنی گود بہائیا۔ سرگن نانک بتی دند پائے ڈنڈ، جیو جنت رہیا اٹھائیا۔ دوہاں وچوں سری بھگون، اپنا راہ چلائی۔ نانک جوت ساچا
چن، دو جہان کرے رُشنائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ ست ستوادی اک سلوک، ستنام کرے پڑھائیا۔
پُرکھ اکال اکو اوٹ، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن نانک سرگن وچ سمائیا۔ نرگن نانک
نرور، اجونی ربت اکھوائیندا۔ سرگن نانک سرشٹ سبائی دا جھلے قہر، چاروں کُنٹ پھیرا پائیندا۔ نہ کوئی جانے ایر غیر، گھر گھر اکو
رنگ وکھائیندا۔ اکو راگ اکو طرز اکو بحر، سوہلا ڈھولا اک سُنائیندا۔ چھٹی راگ بنائے مُشاعر، مُشاعرہ لوک مات لگائیندا۔ سچکھنڈ
دوارے کوئی نہ دوجی دے لہر، راگ ناد نہ کھئے سُنائیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی آپے کرے اپنی مہر، مہر نظر اک ٹکائیندا۔ سرگن
نرگن جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ نرگن نانک سچکھنڈ دوار، سچ سچ ملی وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی کر

پیار، سچ پریتی دئے جنائیا۔ نانک ڈھیہہ پیا دوار، دھئے جوڑ منگے سرنائیا۔ کر کِریا دے امرت ٹھنڈا ٹھار، جس پیتیاں تتی وا نہ لاگے رائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، امرت اِکو اِک رکھائیا۔ نانک لے امرت رس، پُرکھ اکال آپ جنائیندا۔ تُوں
 میرا میں تیرے وس، تُوں میرا میں تیرا اِکو ڈھولا گائیندا۔ تیری جھولی میرا ہتھ، اتوٹ اٹھ ورتائیندا۔ کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، امرت جام
 اِک پیائیندا۔ اَنتر اَنتر آپے وس، اپنا رنگ وکھائیندا۔ لوک مات جانا نس، ساچی سیوا اِک لگائیندا۔ سرِشٹ سبائی نو دوارے گئی ڈھٹھ،
 آسا ترسنا نہ کھئے مٹائیندا۔ مندر شو دوالے ہویا اِکھ، کایا مندر نہ کھئے پھول پھلائیندا۔ پھر پھر تھکے تیرتھ تھ، گھر سروور نظر کیسے نہ
 آئیندا۔ مالا منکا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ پڑھ پڑھ وِدیا گئے تھک، گرمت نہ کھئے سمجھائیندا۔ پھر پھر تھکے چوڈاں ہٹ،
 سَتگر ہٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ کوڑی کِریا کھیل بازی گر نٹ، ساچے مارگ نہ کھئے لگائیندا۔ منتر نام جا کے دس، سَت سَت آپ جنائیندا۔
 چار ورن کھتری براہمن شو در ویش چڑھا ساچے رتھ، رتھ رتھوہی آپ سمجھائیندا۔ جو تیری چرنی جائے ڈھٹھ، تس پُرکھ اکال ملائیندا۔ نو
 دوارے پیا رٹ، رٹا جگت نہ کھئے مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نانک دیوے ایکا ور، سچ سندیسے آپ
 سُنائیندا۔ لوک مات نو در، دردی درد نہ کھئے وِندائیا۔ آسا ترشنا ہوئے ہنگتا گئی وڑ، مایا ممتا کرے کُرمائیا۔ کام کرو دھ لوہ موہ ہنکار
 رہیا لڑ، اپنا بل دھرائیا۔ ساچے مندر کھئے نہ سکے چڑھ، سُکھمن ٹیڈھی پار نہ کھئے کرائیا۔ ایڑا پنگل بیٹھے کھڑ، آگے لے انگڑائیا۔ بن سَتگر
 پورے کوئی نہ دیوے پار کر، ڈونگھی بھور نہ پار کرائیا۔ امرت بھریا گھر گھر، جھرنا نجھر نہ کھئے جھرائیا۔ ساچا ناد نہ سُنے کوئی کُن، شب
 انحد نادی ناد سُنائیا۔ ہر جو کنت نہ لے کوئی ور، پاربرہم برہم میلا نہ کھئے کرائیا۔ دسم دوا ری کوئی نہ سکے وڑ، بجر کپائی کُنڈا لاپیا۔
 اپنی کِریا کرے ہر، تیرے ہتھ دئے وِڈیائیا۔ تُوں آ کے ملیا میرے در، پرہ سچا دئے سمجھائیا۔ دسواں جامہ تیرا روپ دھر، گوبند دئے
 وِڈیائیا۔ میں لوک مات جا کے لواں پھڑ، اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسے آپ سُنائیا۔ دسواں گر
 دسویں دھار، دہ دشا آپ جنائیندا۔ نو دوارے کر کر پار، گھر ساچے میل ملائیندا۔ گجری سَت سَت دُلا ر، ہر ساچا مان دوائیندا۔
 سہائے رُت اِک گلزار، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ پُوت سپوتا کر تیار، سپس جگدیش آپ سہائیندا۔ کلغی توڑا کر شنکار، جوتی جوڑا شب

ملائیندا۔ تھوڑا تھوڑا لیکھا سرِشٹ سبائی دئے وکھال، باقی بہرم بھلیکھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گوبند اپنے رنگ رنگائیندا۔ سٹ دُلا رے تیرا ناؤں گوبند، کلجگ آنت شبد وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ ہرکھ رہے نہ چند، چنتا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ سِری بھگوان بنائے اپنی بند، لوک مات ماتا دئے وڈیائیا۔ کِریا کرے گہر گمبھیر گئی گہند، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ امرت دھار وپائے ساگر سِندھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل ناتھ، انا تھاں آپ جنائیندا۔ غریب زانیاں رکھے ساتھ، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ اک سُنائے آگئی گاتھ، پُرکھ اکال منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر ساچے دیا کمائیندا۔ در گھر ساچا کھول دروازہ، بھیو ابھید کھلائییا۔ سِری بھگوان غریب نوازا، نوازے تھائوں تھائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، سیس جگدیش تاج ٹکائییا۔ آد آد جس سازن سازا، جُگ جُگ ویکھے بے پرواہیا۔ گوبند نال رچیا کاجا، اپنا بندھن پائیا۔ چار جُگ دا بدل سماجا، سچ سَمگری اک وکھائییا۔ جوں صاحب سِر سچا تاجا، تیو گرسکھاں سِر ثابت صورت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مورت اکال آنت وکھائییا۔ نانک پڑھایا ست نام، منتر اک جنایا۔ کرتا پُرکھ ہو مہربان، مہر نظر اک ٹکایا۔ زربھو ہویا آپ پردھان، بھے سب نوں رہیا جنایا۔ اکال مورت اجوئی رہت نوجوان، نہ مرے نہ جایا۔ گوبند ملیا آن، ہر جو اپنا پھیرا پایا۔ نانک امرت سچ پیالہ دتا آن، امیوں رس اکو اک وکھایا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ سمجھایا۔ نام کھنڈا تیز کِریاں، چند پرجنڈ ہتھ پھڑایا۔ برہمنڈاں ویکھے مار دھیان، جیرج انڈاں پھول پھولایا۔ ایکا حکم دھر فرمان، سچ سندیسہ آکھ سُنایا۔ پنجاں دیونہارا مان، امرت آتم جام دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پیالہ دین دیا لا گوبند ہتھ پھڑایا۔ گوبند ہتھ امرت دھار، امر رہیا کرائیا۔ پنجاں کر اک پیار، پنچم ونڈ وندائیا۔ پنجاں سیس بنھ دستار، پنچم سگن منائیا۔ پنچم کھچ تیز کٹار، نام شہیدی ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گوبند دیوے مان وڈیائیا۔ ہر گوبند مان کھیل زرنکار، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ ساچا مندر کر تیار، اند اند وچ وکھائیندا۔ پوت سپوتا بھیو نیار، بھید نہ کھئے جنائیندا۔ لیکھا جانے سرسا کینار، حرص سب دی آپ مٹائیندا۔ ستران کرائے سچ ونجار، ست ستوادی لیکھ مکائیندا۔ چھوٹے بالے نہیاں ہیٹھاں دتے

سوال، کلجگ تیری جڑ اُکھڑائیندا۔ وڈے بالے کر حلال، مُغل حلالی میٹ مٹائیندا۔ سُولان سیجا سٹا نوجوان، اپنا شکر منائیندا۔ دیوے سندیسہ سچ فرمان، سِری بھگوان جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی ملے آن، پھڑ بابوں گلے لگائیندا۔ گوبند تیرا امرت جام، ڈُل کدے نہ جائیندا۔ کلجگ تیرا پورا کران کام، گھاٹا کھئے نظر نہ آئیندا۔ میرا ناؤں سِری بھگوان، جُگ جُگ ویکھ وکھائیندا۔ تُوں بالا بال انجان، تیری کرنی وچ سمائیندا۔ تینوں دسساں سچ احوال، اپنا پردہ لائیندا۔ کلجگ اتم آواں وچ جہان، نانک زِرگن راہ تکائیندا۔ کران کھیل بے پہچان، بے پہچان رُوپ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا امرت اک پیائیندا۔ گوبند امرت پیتا گھٹ، گھٹ کے جفی پائیا۔ پُرکھ اکال نہ جاوے چُھٹ، بندھن اک رکھائیا۔ چارے سٹ چار جُگ دا بوٹا دین پُٹ، جڑ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوں بہاوے تس ویلے پینا اٹھ، تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں پتا میں تیرا پُت، چلاں سدا رضائیا۔ میرے ویکھ خالی ہتھ کول نہیں کچھ، تیرے اُتوں سب کچھ وار تیری جھولی پائیا۔ میرے سیکھاں کولوں پُچھ، جہناں دتی مان وڈیائیا۔ جس پیتا میرا امرت گھٹ، سو سُروریر اکھوئیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گئی چُھٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گوبند آس تکائیا۔ گوبند منگے ساچی منگ، سُولان ستھر سوہا پائیندا۔ آویکھ سٹا گجری چند، ننگی پیریں تیری سیو کمائیندا۔ بالے نیہاں ہیٹھ رکھ کے پائی ٹھنڈ، پھر تیرا شکر منائیندا۔ اجیت جُجھار نہ دتی کنڈ، تیرے بہانے وچ رکھائیندا۔ ہُن میں خوش ہو کے گاواں تیرا چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ میری ٹٹی لینی گنڈھ، گنڈھ تیرے نال پوائیندا۔ میرا پنج تت چولا جانا ہنڈھ، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ پُرکھ ابناسی پیا رو، گوبند درد درد وندائیا۔ میں تیرے جوگا گیا ہو، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں چار جُگ نو سُو چورانونے چوکرئی لئی جوہ، تیرے ورگا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرے نال گاں چھوہ، میں تیرے وچ جاواں سمائیا۔ اپنا ناں رکھ کے سو، ہنگ برہم کران کُرمائیا۔ دھر دا لے کے آواں ڈھوآ ڈھو، تیرے سیکھاں جھولی پائیا۔ میرا بھیو نہ جانے کو، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ گوبند رکھنا یاد، میں پرگٹ ہوواں چھپی پوہ، ودی سُدی کھئے رہن نہ پائیا۔ سب دے کولوں پچھلی کیتی لوں کھوہ، خالی ہتھ وکھائیا۔ راہ تگن پُریاں لوہ، برہمنڈ کھنڈ نیر نیر وائیا۔ تیریاں

بھگتاں تیریاں گرسکھاں ڈرمت میل دیواں دھو، اندر وڑ وڑ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو رسیا
 سمجھائیا۔ گوہند ستگر پیا ہس، ہس ہس خوشی منائیندا۔ پُرکھ اکال میں ویکھاں تیرا ہتھ، کِس بدھ سیو کھائیندا۔ جُگ چوکری
 دھوکھا دے کے جائیں نس، تُوں ہتھ کِسے نہ آئیندا۔ بن بھگتاں کِسے نہ پائی تینوں نتھ، لکھ چوراسی ڈوری تُوں بندھائیندا۔ میں سورپیر
 رکھن والا ہتھ، اپنا بل دھرائیندا۔ میں تیرے آگے کھلونا پھیر ڈٹ، پچھلا کیتا یاد کرائیندا۔ میرے گرمکھاں گرسکھاں کر اپنے وس، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔ گر گوہند سنگھ تیرا امرت جام، پرہ اکو اک جنائیا۔
 چار جُگ جس دی پڑھدے رہے کلام، کلمہ نبی صفت صلاحیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا دسدے رہے نشان، سو نشانہ دئے
 جھلائیآ۔ گر اوتار جس دے کولوں منگدے رہے دان، سو داتا پھیرا پائیا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے آن، نہکلنک روپ وٹائیا۔ سیس رکھ
 تاج بھگوان، بھگون اپنا حکم منائیا۔ گوہند رکھے تیری پہچان، بے پہچان بھل کدے نہ جائیا۔ تیرا روپ اک نشان، نشانہ سب تُوں دئے
 وکھائیا۔ تیرا نام اک پردھان، شبد پردھانگی اک کھائیا۔ جوتی نور سری بھگوان، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں لیکھا چکائے آن،
 پکڑ اٹھائے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، امرت تیرا دئے وکھائیا۔ کلجگ ویلا اتم آؤنا، ہر ساچا سچ جنائیندا۔
 نہکلنک کل جامہ پاؤنا، جس دی ضمنی نہ کئے لکھائیندا۔ پچھلا لیکھا سرب مُکاؤنا، آگے اپنا مارگ لائیندا۔ گوہند میلا میل ملاؤنا، جگت
 وچھوڑا پنڈھ مکھائیندا۔ تیرے بچے مار پھیر جاؤنا، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ جینودیاں پھر لیکھے لاؤنا، شبدي رنگ رنگائیندا۔
 شبدي رنگ اک چڑھاؤنا، اتر کدے نہ جائیندا۔ چھٹی جُگ دا پنڈھ مُکاؤنا، نانک لیکھا پور کرائیندا۔ بھگت دوارا اک بناؤنا، جس
 دوارے بھگون سوہیا پائیندا۔ تیرے سُت ساچے در ٹکاؤنا، اُپر اپنا کھیل کرائیندا۔ گوہند تیری رت مستک دھار آپ چواؤنا، ترے گن مایا
 ڈیرہ ڈھاپیندا۔ غریب نائیاں گلے لگاؤنا، کوچھیاں کھلیاں اپنا گھر وکھائیندا۔ راتیں سُتیاں درس دکھاؤنا، در در آپ جگائیندا۔ سرسے
 وچھڑے میل ملاؤنا، ستران جوڑ جڑائیندا۔ بھر پیالہ امرت جام امرت آتم آپ پیاؤنا، ڈلھ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ سچ دوار ہر نرنکارا، ایکا ایک بنائیا۔ نو نو چار پار کنارہ، لیکھا دئے مکھائیا۔

پرگٹ ہو نر اوتارا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ گوہند نال سُت دُلارا، اپنے گھر بہائیا۔ بھگتاں کرے اک پیارا، پریم پریم نال ونڈائیا۔ امرت دیوے سچ بھنڈارا، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ در سدے تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں لاگن پائیا۔ کبیر کوکے کرے پُکارا، پرہہ ملیا سچا ماہیا۔ نام دیو رووے زارو زارا، ویکھو جن میری چھری چھائیا۔ بھگتاں بنایا چھٹی چھٹی چھٹی اک دوارا، نو دوار اُتے دئے لکھائیا۔ دسویں بیٹھ آپ گردھارا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، امرت پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ امرت پیالہ ہر بھگوان، اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آپ پیائے گن ندھان، گنوتا دیا کھائیندا۔ پیر پیغمبر منگن دان، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ وشن برہما شو ہوتے حیران، ہر جو کی کی کھیل کرائیندا۔ کلجگ اتم گرسکھاں ملیا آن، بھگتاں بھاگ لگائیندا۔ سُت دُلارا نال بلوان، شبدي گر رکھائیندا۔ گوہند گر گر کر پہچان، ہرجن اپنے گھر بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم دیوے آنت، آنت آنت جنائیا۔ پرگٹ ہو سیری بھگوت، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سمبل نگر بنھانا، ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈائیا۔ بھو نہ آئے جیو جنت، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ناتا تٹا نہ ہوئے ہنگت، ساچی سنگت نہ کھئے وکھائیا۔ کایا چولی نہ چڑھے رنگت، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچے گھر کوئی نہ بنے منگت، شودوالے مندر مٹھ، مسیتاں گرجے اچی کوکن دین دُہائیا۔ کلجگ اتم سب دے پارہہم پرہہ کیتے خالی ہتھ، سودا ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ گردوارے دھیاں بھیناں رہے تگ، نانک گوہند سکھیا گئے بھلائییا۔ گر ارجن لیکھ لکھایا گرو گرتھ سچ، سچ سچ وجے ودھائیا۔ کلجگ در در گھر گھر رہیا نچ، کوڑی کریا نال رلائییا۔ سادھ سنت ترے گن اگنی گئے مچ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ چاروں گنٹ رہے ٹھ، واسنا کوکر وانگ ہلکائیا۔ جنان چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ نانک نرگن مارگ گیا دس، گوہند پُرکھ اکال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے کر اکٹھ، جن بھگتاں دئے وڈیائییا۔ جن بھگتاں ہر جو دئے مان، ابھان سرب مٹائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑے اکٹھے کیتے آن، گر گوہند سیو کھائیندا۔ او سکھو کرو پہچان، پچھلی ریتی آپ سُنائیندا۔ چار ورن بٹھائے اک مکان، ساچا مندر اک سہائیندا۔ اتم پرماٹم ڈھولا سارے گان، گر شبد وچولا میل ملائییندا۔ پردہ اوہلا چکے وچ جہان، ظاہر ظہور رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چار ورن اکو امرت اک سروور سر اکو اک وکھائیندا۔

ایکا سر سچا تالاب، کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس وچ رکھیا حیاتِ آب، اول اپنا نام خُدا ئیا۔ نہ کوئی رہن دیوے پُن نہ کھئے پاپ، اِکو اِک رنگ وکھائیا۔ سب نوں گودی چُکے بن کے باپ، پتا پُوت سہج سُکھدائیا۔ جس نے جپیا سوہنگ جاپ، تِس اپنے سنگ رکھائیا۔ سَتجُک دی ساچی گاتھ، سرِشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ سیس نوئے تریلوکی ناتھ، راما دسر تھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھاں امرت آپ پیائیا۔ گُرمکھ امرت پیوُ رَج، گُرشب دی آپ پیائیندا۔ ہر سنگت وچ بہنا سچ، سبجَن راہ وکھائیندا۔ اِک جیکارا لاؤنا گج، جو گج دے پھند کٹائیندا۔ دو جہان نگارہ رہیا وچ، سری بھگوان آپ سُنائیندا۔ نانا تُٹا مگہ کعبہ حج، حُجرہ گھر گھر آپ وکھائیندا۔ گُردر مندر مسجد شُودوالے تُٹے مٹھ، مٹھ اِکو اِک پرگٹائیندا۔ جس کایا اندر بیٹھا پُرکھ سمرتھ، سو مندر سوہیا پائیندا۔ کھانی بانی وید پُراں اِنجیل قرآن شاستر سمرت ہر کا مارگ رہے دس، اکھڑ اکھڑ نال پرگٹائیندا۔ کلجُک اتم ہو پرگٹ، ہٹ اپنا آپ کھلا ئیندا۔ باہروں ویکھو دسے جٹ، اندر سری بھگوان ڈیرہ لائیندا۔ گُراوتار پیر پیغمبر سارے چرنی گئے ڈھٹھ، آگے سیس نہ کھئے اُٹھائیندا۔ پرہ تیرا امرت پیئے کٹ کٹ، بن پیتیاں صبر کیسے نہ آئیندا۔ پہلی ماگھ گُرا گوبند گُرسکھ رتے اپنی رت، رتی رت نال رنگائیندا۔ مہا سِنگھ دتی مت، من مت سرب گوائیندا۔ گُرا گوبند چرنی ڈھٹھ، اپنی آس نہ کھئے رکھائیندا۔ اپنے سیکھاں دی پت رکھ، تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ میرے پچھے چڑھاؤ نے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ تُوں وسیں گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ تیرا رُپ نظری آئیندا۔ گوبند کہے میں میلا کراں آنت اِکٹھ، سری بھگوان نال رکھائیندا۔ نہکنک ہوئے پرگٹ، گُرا چپلا گنڈھ پوائیندا۔ چار ورن دا میٹھے پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیندا۔ پریم نال رنگائے رت، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیندا۔ گُرسکھو مکتی تھادیاں پیراں ہیٹھاں دیوے جھس، سچکھنڈ دوارا اِک وکھائیندا۔ اِگوں سَتگر نانک ملے بس ہس، بھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ کبیر جُلاہا بتھ ملائے نٹھ نٹھ، بھگت بھگتاں سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرا سَتگر کھیل وکھائیندا۔ گُرا سَتگر کھیل کرے اگم، کلجُک اتم کار کھائیا۔ سب نوں دیون آیا ڈن، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ دو جہان سُنن لا کے کن، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ ہر جو بھگتاں بیڑا رہیا بتھ، باقی سب دے بستریے گول وکھائیا۔ کیسے رہن نہ دیوے وچ چہر چہن، اُچے ٹلے مندر دیوے ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی دیوے ڈن، ڈورُو ڈنکا اِک وجائیا۔ کلجُک جیو نیترا تھ، ہر جو نظر

کيسے نہ آئيا۔ جن بھگتاں چوری چوری لا لئی سٿھ، نام سندھيو ہتھ اُٹھائيا۔ اندر وڙ کے ستگر پورا ليا ہتھ، پریم ڌوری اِکو پائيا۔ ایدھر
 ویکھن نظری آئے گجری چن، اودھر پُرکھ اکال نظری آئيا۔ گرسکھ سچا جائے من، جس جن اپنا پردہ لاپيا۔ رسنا کہے دهن دهن دهن،
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیری وڌيائيا۔ سرب جیاں دا جنی جن، پُرکھ اکال پتا مائيا۔ کيسے نظر نہ آوے پنج تن تن،
 نرگن نور جوت رُشنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سو پُرکھ نرنجن پھیرا پائيا۔ سو پُرکھ نرنجن
 ایکا آيا، اکل کلا اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پايا، ہوکا ہر ہر نام سُنائیندا۔ ایکنکارا گیڙا رسیا گِڙايا، دو جہاناں آپ بھوائیندا۔ آد نرنجن
 کرے رُشنايا، جوتی نور ڏگمگائیندا۔ ابناسی کرتا اُٹھ اُٹھ ویکھ تهاؤں تھانیا، سچکھنڌ کُنڌا آپے لاپندا۔ سری بھگوان ست نشان رسیا
 جھلایا، درگاہ ساچی آپ پلائيندا۔ پاربرہم برہم دئے صالاپيا، دُھر فرمانا حُکم منائیندا۔ نہکنک پرہ آپے آيا، دوجا ہور نہ کھئے وکھائیندا۔
 چار وید جس دا رہے جس گایا، سو اپنی دھار چلائيندا۔ وید ویاسا جس دا دھیان لگایا، عیسیٰ موسیٰ نین اُٹھائیندا۔ محمد سجدہ جس
 سیس جھکایا، سو پروردگار امام اپنا روپ وکھائیندا۔ نانک نرگن مہابی جو منگ منگایا، سو اپنی وار پھیرا پائیندا۔ گر گوبند بھوکھت واک
 پورا دئے کرایا، پُرکھ اکال سیو کھائیندا۔ نرگن ہو کے ترے گن میٹے مایا، گرُمکھ چھایا پرے کرائیندا۔ بھگت بھگوت آپ جنایا، جاگرت
 جوت اک وکھائیندا۔ اکھر وکھر آپ پڑھایا، نش اکھر رنگ رنگائیندا۔ کنکر کنکر مردنگ وجایا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ پُری اند جس
 وسایا، سو اتم سمبل پھیرا پائیندا۔ راج راجانا شاہ سلطاناں خاک دئے ملایا، بیس بیسا راہ تکائیندا۔ خالی کھیسہ سب دا دئے وکھایا، گھر
 گھر منگن بھچھیا کھئے نہ آگوں پائیندا۔ گرُمکھ ساچے لئے ترایا، تارن ترن ترنی اِکو اک ترائیندا۔ کر کیریا جن بھگتاں ہرن پھرن کھلایا، نیج نیتر
 پردہ لاپندا۔ انحد نادى ناد سُنایا، چھٹی راگاں مان گوائیندا۔ نرمل جوتی ڏگمگایا، اندھ اندھیر رہن نہ پائیندا۔ سرتی سوئی لئے اُٹھایا،
 شبدي جوڙ جُڙائیندا۔ ساچی چوٹی لئے بہایا، واسنا کھوٹی باہر رکھائیندا۔ ورن گوتی نہ کھئے بنایا، کھتری براہمن شوڊر ویش اِکو برہم
 سمجھائیندا۔ پاربرہم پرہ ویکھن آيا، ویکھو سارے نین آگھارے، نیتر اپنا بھيو چُکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوارے جس دے کڏھن
 باڙے، ہوکا سب نوں اک وکھائیندا۔ لکھ چوراسی آپ چبائے اپنی داڙھ، کھا کے شکر نہ پھیر منائیندا۔ گرُمکھ بنائے ساچے لاڙے،

مستک بگا تلک لگائیندا۔ پریم جوتی ویاہے اکو نارے، نر نرائن جانجی بن کے سچا آئیندا۔ کر کے جائے اپنی کارے، پچھلی کار نہ کھئے
 کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈے گئے وگارے، ورگ سب نٹوں اتم لائیندا۔ پنج تت جس چولے شنگارے، تتوت آپ پرگٹائیندا۔ سو
 پُرکھ نرنجن بے پرواہ بے عیب پروردگارے، پردہ اپنا آپ چُکائیندا۔ او گُرسکھو ویکھو نظارے، بے نظیر اپنی مہر نظر اک ٹکائیندا۔ جس
 دے حُکھے اندر کوئن کوٹ چلن نال اشارے، گر پیر اوتار نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ سارے کہن کلجگ اتم اسپں ہارے، آگے بل نہ کھئے
 رکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نال لکھ لکھ لوک مات پا کے آئے پواڑے، دین مذہب ذات پات ونڈ ونڈائیندا۔ کوئی نہ لگا کیسے کنارے، نئیا بھور
 سرب وکھائیندا۔ گوبند سورا اک للکارے، اوچی کوک کوک الائیندا۔ او چل پرہ سچے دے سچ دوارے، جس دواریوں پچھے نہ کھئے
 ہٹائیندا۔ بھگتاں کرے بھگوان پیارے، بن بھگتاں بھگوان کم کیسے نہ آئیندا۔ گُرسکھاں آگے ستگر کڈھے ہاڑے، گُرسکھو تہاڈے بنان میری
 پت نہ کھئے رکھائیندا۔ تہاڈے پچھے بالے نیہاں ہیٹھ سوالے، اُتے تہاڈا محل وسائیندا۔ تہاڈے اندر کایا مندر گر گوبند چلے نال نالے، نانک
 وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ پُرکھ اکال دے سچے لالے، لال اپنے رنگ رنگائیندا۔ ناتے تھے کال مہاکالے، گُرسکھ کال کدے نہ کھائیندا۔ جنہاں
 سرتے بدھے چکر دُمالے، تنہاں بھیو نہ کھئے سمجھائیندا۔ سارے پھرن آلے ڈالے، آگے ہو درس کھئے نہ پائیندا۔ صاحب ستگر شاہ پاتشاہ
 سیری بھگوان سچکھنڈ بیٹھا سچ دھرمسالے، سچ دوارا سوہا پائیندا۔ لیکھا چُکائے شاہ کنگالے، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیندا۔ گُرسکھ سجن
 آپے بہالے، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالے، جنجال اپنے نام پائیندا۔ جس ڈھاب کنڈھے مکھ پونجھے نال
 رومالے، سو ستگر روم وچ سمائیندا۔ جنہاں ستگر پچھے گھالن گھالے، گھالی گھال لیکھے لائیندا۔ گُرسکھ سچے ستگر اپنی گودی وچ
 سوالے، بالے نیہاں ہیٹھ رکھائیندا۔ کریا کھیل اک کمالے، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیندا۔ جس چھڈے پلنگ رنگیل دوشالے، سولاں ستھر
 سیج آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد گر گر
 گوبند ملے آن، گوبند گُرسکھاں سنگ نبھائیندا۔

ہر کی ماگھی گُرمکھ مَجَن، سَتگر اشنان کرائیندا۔ پُرکھ اکال ملیا سَجَن، نِرویر راہ وکھائیندا۔ غریب نائیاں پردے کَجَن، نام دوشالہ اُپر پائیندا۔ گھر گھر اندر شبد دماے وَجَن، انحد راگی راگ سُنائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ گُرسکھ گُرسکھ ہربھگت ہربھگت ہرجن ہرجن ایتھے اوتھے دو جہان گَجَن، ڈھولا سوہلا بند نہ کھئے کرائیندا۔ لکھ چوڑاسی بھانڈے بھَجَن، کایا ماٹی کچ کَم کِیسے نہ آئیندا۔ منمکھ جیو جگت دوارے نَجَن، گُرمکھ گُرمکھ ویکھ خوشی منائیندا۔ سنت سہیلے کوڑی کِریا کولوں پَجَن، جو گُر کا پچن کھائیندا۔ اگنی اگ کدے نہ مَجَن، سینتل دھار اک وھائیندا۔ سَتگر پیار اندر رچن، رچ رچ اپنی خوشی وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے ساچا ور، سچ اشنان آپ کرائیندا۔ ہویا اشنان سَتگر دھوڑ، دھوڑی ٹِکا مستک لایا۔ چتر سگھڑ بنیا مَورکھ موڑھ، اگیان اندھیر چُکایا۔ شبد اگئی سُنائے تَور، تَریا بیٹھی مُکھ بھوایا۔ سار شبد جو ہویا رہیا مفرور، اپنا پردہ دئے اٹھایا۔ در آئی سنگت معاف کرے قصور، پچھلا لیکھا دئے چُکایا۔ اگے نظر آئے حاضر حضور، حضرت اپنا میل ملایا۔ ویلے آنت ملے ضرور، گُرسکھ جم نیڑ کدے نہ آیا۔ نیتر ویکھو کیوں دو جہاناں مچائے فُتور، فتویٰ صادر دئے کرایا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوتے مجبور، مُجرم سب نوں لئے بنایا۔ سرب گناں آپے بھرپور، بھرپور رہیا سب تھایا۔ نو نو توڑے مان غرور، غُربت سب دی دئے گویا۔ کلجگ میٹے کِریا کوڑی کوڑ، کوڑ کُریارا دئے کھپایا۔ جن بھگتاں آون جاون پنت پاون لکھ چوڑاسی کٹے جوڑ، مات گریہ اُلٹا رُکھ دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں دوارے بنیا آپ مزدور، مُشتبہ بن بن سیو کھایا۔ جن بھگتاں آنت ہر جو بدھا، ڈوری پریم اٹھایا۔ گھر دین آیا سی سدا، پھسیا بے پرواہیا۔ دو جہاناں کر کے پار حدان، گُرمکھاں حد اک ونڈایا۔ پریم بھگتی اندر مدھا، مدھر دھن رہیا سُنایا۔ جس دوارے ہر اپنا نشانہ گڈا، سو دوارا سوہلا پائیا۔ باقی سب دے خالی کیتے ہڈا، سادھ سنت سیری بھگونت ملن کھئے نہ جائیا۔ روپ بنائے مچھاں ڈڈاں، ساگراں وچ بھوایا۔ جُون بھوائے رکھائے ڈونگی کھڈاں، سرپنی روپ وکھایا۔ جنہاں سرتے رکھیاں جھنڈاں، سوکر دین دہایا۔ بن سیری بھگوان جیو جنت سرب رنڈا، جگت رنڈیا نہ کھئے کٹایا۔ گھر گھر اندر وڑیا گھمنڈا، نون سو اکھر نہ کھئے پڑھایا۔ سَتگر دوارا سدا ٹھنڈا، گُرمکھاں سینتل دھار وھایا۔ نین شرمائے چوڈھویں چندا، نو چند نیتر نیناں نیر وھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے ساچا ور، بریخانہ اک وکھائیا۔ بریخانہ گیا کھل، خلق خدا جنائیندا۔ اوتھے کوئی نہ لگے مل، بن قیمتوں کرتا پار کرائیندا۔ جو چرن پریتی جائے کھل، تِس اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان دا سچا پھل، جس کولوں برہمے دا کول مُکھ شرمائیندا۔ ہرجن بوٹا کدے نہ جائے ہل، ایتھے اوتھے آپ مہکائیندا۔ پون سوگندھی جائے جھل، جس جن اپنی جھلک وکھائیندا۔ گرسکھ کدی نہ جائے زل، جس ستگر گود بہائیندا۔ سنت سہیلا سد وسے کول، آپ اپنا سنگ رکھائیندا۔ نت نوت رہے اٹول، ڈل کدے نہ جائیندا۔ جس جن پیائے اپنے امرت نام پائل، پلک پلک درس وکھائیندا۔ ہر کا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسائق ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جس گوہند نال کریا قول، کیتا قول پور کرائیندا۔ پرگٹ ہویا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ سریشٹ سبائی پرہہ نوں کرے مخول، مُفت سب دا بیڑا رڑھائیندا۔ کیسے کول نام رہن نہ دیوے رتی چول، خالی بھانڈے سرب کرائیندا۔ صدی بیسویں سادھاں سنتاں پئے ہوئے، ہوئی ہوئی سب دے پردے لاپندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لکھ چوراسی کرے گھول، کشتی اکو وار وکھائیندا۔ ویکھن آئے ہر جو کشتی، کُشا لکھن کروچ پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے پُشت در پُشتی، پچھلی کیتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کیسے ورن نہ دیوے وچ بہشتی، دوزخوں سب نوں دئے کڈھائیا۔ کیسے دا رہن نہ دیوے اِشتی، ایشر اپنا راہ جنائیا۔ باہوں پکڑ اٹھائے رام نال وشِشتی، کرشن اُنگلاں اُتے نچائیا۔ بن پُرکھ اکال بن ستگر پورے کھلے نہ کیسے دی درِشتی، جِناں چر اپنی درِشت نہ کیسے اُتے پائیا۔ جن بھگتاں ہوئے نیکئی، نیکٹورتی بے پرواہیا۔ سریشٹ سبائی ہوئے بن ٹیکئی، کلجگ اتم ساچے بیڑے نہ کھئے چڑھائیا۔ نیتر روون لین بٹکی، ہوئے بھرے خلق خدائیا۔ پیر پیغمبر آگے ہو کے کھولے نہ کھئے کھڑکی، پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ سارے لا لا تھکے برتی، سُرَت شبد نہ کھئے ملائیا۔ پُرکھ ابناسی لیکھے لائے جٹ کرتی، ان پڑھیاں گیان دوائیا۔ چرن پریتی بخشی جِرسی، جِرس ہور نہ کھئے ودھائیا۔ لیکھا جانے عرشی فرشی، فلک اپنا رنگ رنگائیا۔ پرہہ ساچے دی ساچی برسی، تہت وار گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نرگن روپ آیا عرشی، عرشی پریم سچا ماہیا۔ جس وشنوں ہتھ پھڑائی کڑچھی، اتم خالی ہتھ کرائیا۔ برہمے دی برہم آتما رہی دھڑکی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوت اکالن اکو کڑکی، کڑکا اپنا دئے سُنائیا۔ ہو مجبور آپے بڑھکی، بہک اکو اک لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے مذہباں دے بھجے جان اُپر سڑکیں، نٹھن واپو

داہیا۔ آنتر سب نوں چڑھے گھرکی، ساہ لین کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی اکو پلک پھرتی، فرقہ سب دا دئے بدلایا۔ دو جہاناں نئیا جرکی، سئیا نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان چڑھیا وڈا کٹکی، آگے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ اپنی دشا سب نے ترکی، ترت پلا لیا چھڈائیا۔ سری بھگوان اپنی نظر پرتی، پرتیندھ بن کے آیا سچا ماہیا۔ ویکھو سچکھنڈ بنایا اُتے دھرتی، بھگت دوارا ناؤں رکھائیا۔ ایہدے وچ جھاڑو دیوے آد شکتی، شکوہ کھئے رہن نہ پائیا۔ پیر پیغمبران اُتے آئی سختی، سختتا ہتھ اُٹھائیا۔ سارے کہن ہونے کبختی، رو رو کھلی اللہ رانی مارے دھایا۔ بن بھگتاں کیسے دی کم نہ آئی بھگتی، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ میں پھردی رہی چوڈاں طبق مٹکی مٹکی، اپنا جون بھلارے وچ چلائی۔ بھو نہ جاتا کھیل اکم پُرکھ سمرتہ کی، جتھے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جن دتی نتھ سہاگ دی، سو صاحب پھیرا پائیا۔ مکھ پردہ چُک چُک جھاکدی، نیتر نین نین شرمائیا۔ پیر پیغمبران اُٹھ اُٹھ آکھدی، اُٹھو ویکھو ویلا گیا آئیا۔ مینوں اکو گل بھاکھدی، تھادی کرے صفائیا۔ اوہدے کول وست اک نجات دی، سب نوں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے ملائی۔ ملاون آئے آپ بھگونت، اپنا پھیرا پائیا۔ ہرجن ناری ملے ہر جو کنت، کنت کنتوبل بے پرواہیا۔ سیج سہنجی وکھائے سوبھاوت، ست ستوادی بھولن برکھا لائیا۔ جس رچنا رچائی آد سو ویکھن آیا آنت، بے آنت پھیرا پائیا۔ جس نے وشن برہما شو سنایا ڈھولا منت، گر اوتاراں پیر پیغمبران کری پڑھائیا۔ جو گھٹ گھٹ وسیا لکھ چوراسی جیو جنت، کھانی اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھے اتم ذاتا، نام بھگتی دئے سوغاتا، امرت جام پیائے باٹا، پُرکھ سمراتھا دیا کھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے کھیل کھلاپاتا، کھلے رملے کوجھے اپنے گلے لگائیا۔ کوجھے کھلے لگے چھاتی، شہنشاہ آپ لگائیندا۔ دیوے درس ستیاں راتیں، گرسکھاں دکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ گھر گھر جا جا پُچھے واتی، اپنا پھیرا پائیندا۔ بھڑ باہوں چڑھائے اچی گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرائیندا۔ آگے نیڑے آئی واٹی، پچھلا پنڈھ مکائیندا۔ جس دا گوبند بنیا ساتھی، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ بھگتاں لہنا چُکے باقی، دیونہار پھیرا پائیندا۔ گرسکھ تیرا من نہ رہے عاقی، مت متوالی ڈیرہ ڈھاپیندا۔ درس دیکھائے ساکھیاتی، شناخت اپنی آپ سمجھائیندا۔ جنم جنم وچوں دیوے لہر حیاتی، کرم دھرم شرم ورن برن حیا سرب مٹائیندا۔ اُٹھ پھر رکھے پربھاتی، پربھو اپنا رنگ

وکھائیندا۔ ناتا توڑے مامی پُھنی ماسی، بہین بھٹیا چاچا تیا نظر کھئے نہ آئیندا۔ آنتر آتم پر ماتم سچا ساقی، بھر پیالہ جام پيائیندا۔ لیکھا چُکے تن خاکی، پاکی پاک ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلا اک اکیلا گرو گُر چیلا، ایک گھر بہائیندا۔ گُر چیلا وسے اکو گھر، ایک گھر وڈیائیا۔ جتھے دیوے نہ کوئی ڈر، بھو بھو نہ کھئے رکھائیا۔ ایک سیجا بہن چڑھ، ایک آسن سو بہا پائیا۔ اک دوجے دا پلو لین پھڑ، آگے بھوئے نہ پھیر جدائیا۔ گرسکھ گرو دوارے جائے مر، گرو ستگر گرسکھ اپنے وچ ملائیا۔ دوہاں دا میلا اکو گھر، جس دوارے وسے پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ شبدا گرو گرمکھاں نرگن روپ ہو کے لئے پھڑ، آوے جاوے واہو داہیا۔ جس جن اُپر کِریا دتی کر، تنہاں اپنے سنگ رکھائیا۔ جو جن سوہنگ اکھڑ رہے پڑھ، ڈبڈے پتھر پار کرائیا۔ دھٹا کہے میں وٹیوں پایا ہر، گرسکھ کہو بن وٹیوں نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آکے پھڑیا لڑ، بھگتاں اوٹ اک تکائیا۔ بھگتاں رکھی اوٹ اکال، اپنی کل نہ کھئے جنائیندا۔ میرے اُتے ہو دیال، تڈھ بن میرا سنگ نہ کھئے نہائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئی بے حال، ست دیپ سرب گراٹیندا۔ ست دسے نہ کیسے دھرم دوار، ویسوا روپ سرب وٹائیندا۔ مندر مسجد کوڑی کِریا جگت وچار، دھیاں بہیناں ناچ نچائیندا۔ پنڈت پاندھے گرتھی پنھی ملا شیخ گئے ہار، ہر کا نام نہ کھئے دھیاٹیندا۔ کوڑ کُریارا کرن شنگار، سچ شنگار نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ ناری چھڈیا کنت بہتار، بہتار کنت ناری نہ انگ لگائیندا۔ دوہاں وریا اک وبھچار، وبھچاری روپ سرب وکھائیندا۔ اپنا آپ گئے ہار، ہر مندر سو بہا کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کلجگ ویکھ اندھیری راتا، اپنا پھیرا پائیندا۔ کالی رین اندھیری اندھ، بھنڑی اپنا روپ وٹائیا۔ چاروں کنت پیندی ڈنڈ، بتی دند رہے گراٹیا۔ جدھر ویکھو بھیکھ پکھنڈ، سرشٹ سبائی ہوئی ہلکائیا۔ بن ستگر پورے گرمکھاں ملے نہ اک اند، اند اند وچ جنائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا ڈھولا گائن چھنڈ، تون میرا میں تیرا تیری میری ہوئی کُرمائیا۔ پچھے ونڈدا رہوں ونڈ، آگے ونڈ کھئے رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دا اکو چڑھے چند، دھیرج دھیر نال وکھائیا۔ پرہہ ملیا دین بخشنڈ، دین دیال دیا کھائیا۔ جن بھگتاں مل کے پرہہ نون پئے ٹھنڈ، دو جہاناں وچھوڑے دی آگن بھجائیا۔ آو رل مل کے اک دوجے نال پلو لئیے گنڈھ، آگے سکے نہ کھئے کھلاٹیا۔ مار کے چھال میری چڑھ جاؤ اُپر کنڈ، سچکھنڈ لے کے

جاواں چائیں چائیا - اوتھے جا کے ویکھاں اپنے چند، جنہاں مُکھڑا نُور رُشنائیا۔ پیر پیغمبراں کھٹے کراں دند، اِکو وار اُٹھائیا۔ آؤ ویکھو جنہاں دے نال گجری چند، تہاڈا مان گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھاں جن بھگتاں آگے واسطہ پائیا۔ جن بھگتاں آگے پائے واسطہ، یں بھگتاں وصل نہ کھٹے کرائیا۔ گُرسکھو پریم دا کھواؤ ناشتا، پرہ بھکھا در در پھیرا پائیا۔ اپنا اپنے وچ رکھیا کر کے ضابطہ، زیر زیر تہاڈے نال ملائیا۔ جن کھیل کِریا بڈھے بال دا، باہروں بڈھا اندروں نڈھا رُپ وکھائیا۔ لیکھا لائے شاہ کنگال دا، غریب نیاں گود اُٹھائیا۔ گُرسکھاں پھڑ پھڑ باہوں آپ بہالدا، ساچی پالکی وچ بہائیا۔ ساچا مارگ اک سیکھالدا، سیکھیا سیکھی بھل کدے نہ جائیا۔ اپنا درس پھیر وکھالدا، نُور ظہور کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں پچھے گھالن گھالدا، در درویش آپ اکھوائیا۔ لیکھا جانے پت ڈال دا، کلی کلی پھول پھول غنچا غنچا پھول پھول پھلایا۔ ویکھو کھیل بے عیب بے حال دا، اپنا حال تہانوں رہیا سُنائیا۔ لوک مات یں بھگتاں بھگوان نہ کھٹے جوال دا، مریا رہے سچکھنڈ اپنا آسن لائیا۔ ایسے کر کے گُرمکھاں پھرے بہالدا، میرا نام کرن رُشنائیا۔ کیوں اپنے سانچے جس نوں ڈھالدا، اپنی تلوار لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آگے رو اپنا حال سُنائیا۔ نیترو رووے مارے آہ، اوہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں جلوہ دئے وکھا، جلوہ گر پھیرا پائیا۔ سارے کہن میرا خُدا، گھر ملیا بے پرواہیا۔ اس دے اتوں ہو جاؤ فِدا، فِطرت کھٹے رہن نہ پائیا۔ رل مل دونان ہتھان دا پاؤ گِدا، نرگن سرگن رنگ چڑھائیا۔ جے کوئی پچھے پاربریم کِدا، سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے میں نِکا جہا اِدا، گُرمکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ باہروں میرا دو جہان دا وڈا وڈھا، کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ اپنے وچ چھپائیا۔ کلجگ اتم کھینڈن آیا کھینڈن، گُرمکھ ہانی نال لیائیا۔ بے شک سرشٹ سبائی کرے جھینڈن، بے شرم بنیا سچا ماہیا۔ گُرسکھاں دسے اپنا بھیتا، وچلی گھنڈی دئے کھلائییا۔ آگے کیسے دے سرتے پین نہ دیوے تتی ریتا، دیگاں وچ نہ کھٹے اُبلاییا۔ سب نوں رکھے چھایا بیٹھان، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبد اگئی دین آیا نیندا، نینداک نیندا مُکھ بہرائیا۔ گوہند بھجیا گیا پچھے کیندا، جگت وبارا کھیل کرائیا۔ پُرکھ ابناسی کلجگ اتم نرگن ہو کے سرگن وینہدا، ہرجن وچھڑے لے ملائیا۔ پچھلا لہنا سب دا دیندا، باقی کھٹے نظر نہ آئیا۔ باہوں پھڑ پھیر کھندا، اُٹھو گُرسکھو ملو بھائیاں بھائیا۔ جو ہرجن ہر کا بھانا سہندا، تِس ملے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اک دوجے نال کھندا، گر اوتار کرن لڑایا۔ پُرکھ

اکال دین دیال سچ سنگھاسن اکو بہندا، حُکمے کھیل ورتائیا۔ اس دے آگے بن ڈھاسیوں سب ڈھہندا، اپنی پٹھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آگے اپنا دُکھ سُنائیا۔ جن بھگتو ہر نوں لگا دُکھڑا، دُکھی ہو کُرا لایا۔ جن جِرا ویکھاں نہ تہاڈا مُکھڑا، مینوں سُکھ کھئے نظر نہ آیا۔ جُگ چو کُری رکھے اپنی گکھڑا، اندر اپنے بند کرایا۔ تہاڈے پریم پیار دا بھکھڑا، سچکھنڈ دواریوں چل کے آیا ہوئی ہوئی تھکا ماندا ایٹھے اپڑا، تہاڈا درشن کر کے اپنا تھکیواں دئے گویا۔ جوں خوشی ہووے ماں پیو مل کے پُترا، بن پُتراں سپنے ٹھنڈ نہ کھئے رکھایا۔ میں عرشاں اتوں اُتراں، نانک لیکھا گیا لکھایا۔ میرا لیکھا لکھیا نہ جائے وچ ستران، پینتی اکھڑ دین دُہایا۔ میرا کیسے نہ پرتا پُترا، ورقہ سکے نہ کھئے اُٹایا۔ میں اکو دسدا رہیا اپنے نام دا کھٹکا، کھنڈا کھڑگ چمکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارا راہ وچ اٹکا، بن نانک گھر کھئے نہ آیا۔ کلجگ اتم سب دا مٹاوے حلال جھٹکا، چھری اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آگے اپنا حال سُنایا۔ کی دساں کدھر جاواں، ہر جو رہیا جنائیا۔ بھگت میریاں بھجاں باہواں، بن بھگتاں کم کیسے نہ آئیا۔ بھگتاں بناں میں ہوواں نتھاواں، لوک مات پُچھاں کیسے نہ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سہیلا بھگتن میتا، بھگتن وسے سدا چیتا، چیتن چت وت تھگوری کھئے نہ پائیا۔ بھگت کہن نوں وڈا ٹھگ، اعتبار تیرے اُتے نہ آئیا۔ نوں وسیں اُپر شاہ رگ، اپنا مُکھ چھپائیا۔ جُگ جُگ لاؤندا رہوں اج پچ، گر اوتاراں حُکم منائیا۔ کلجگ اتم آئیوں بھج، بھجڑیاں پٹی سرشٹی خواہش دئے دُہائیا۔ سب نے لوک مات جانا تچ، آسن سنگھاسن کھئے رہن نہ پائیا۔ پرہ سرن چرن جو گئے بھج، بچت اپنی لین کرائیا۔ جٹ دھتے دسی جاج، یاچک دان اک ورتائیا۔ گھر آ کے ملے سچ، مہربان مہبان اک گوسائینا۔ حُکمے اندر پئے نچ، بھگت اشاریاں نال نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن آگے اپنا سپس جھکائیا۔ بھگتن آگے سپس گیا جھک، صاحب ستگر آپ جھکائیندا۔ گر اوتاراں پینڈا گیا مُک، بھگوان اکو راہ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر گئے اُٹھ، جو گیا پھیر نہ آئیندا۔ دین مذہب مچی لٹ، ٹھگ چور یار اپنا داء لگائیندا۔ سادھ سنت بیٹھے رُٹھ، رُٹھیاں مُنہ نہ کھئے بھوائیندا۔ اتم اکھئے کر کے اکے گٹھ، جوں امباں گٹھلیاں زمین وچ دبائیندا۔ سب دے کولوں لیکھائے پُچھ، ہر

سِر حُکم منائیندا۔ کسے کول نہ دسے کچھ، بغل قرآن نہ کھئے ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بہگت دوار ہر نرنکار کر نِمسکار، نِمکھ نِمکھ اپنا آپ کٹائیندا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سینگھ دے گرہ مُندی جمال ضلع فرورپڑر ★

بہگت بھگونت ساچی ریت، ہر سَتجگ سچ چلائیندا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، گرُودوار نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم پرما تم رہے اتیت، ترے گن رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ کایا کری ٹھنڈی سیت، برہم پاربرہم سائیندا۔ مانس جنم لینا جیت، ساچی سکھیا اک پڑھائیندا۔ صاحب ستگر سدا انڈیٹھ، نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گیت، گر اوتار پیر پیغمبر آپے گائیندا۔ جس دا نشانہ سدا سدا سد ٹھیک، سو صاحب مارگ لائیندا۔ ست ستوادی اک پریت، ست پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ مِتران نال ملے میت، مِتر اپنا بھیو کھلائیندا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم آتم میل ملائیندا۔ آتم آتم جڑے جوڑے، سو ستگر آپ جڑائیندا۔ شبد اگئی چڑھ چڑھ گھوڑ، گرُمکھ لاڑا دُولھا سوہیا پائیندا۔ ناتا تھے اندھ گھور، پرکاش پرکاش روپ چمکائیندا۔ لیکھا جانے زورو زور، زبر چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ لکھ چوراسی پلے شور، کوڑی کرپا جگت کُرائیندا۔ بہگتاں بھگونت جئے بہڑ، بہڑی حال نہ کھئے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچا راہ چلائیندا۔ مندر مسجد چھڈے مٹھ، گرُودوار نظر کھئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچی دھار چلائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش مُسلم ہندو سکھ عیسائی دیوے ایکامت، گرمت آپ جنائیندا۔ جگت نیتر پنج تت، سو پُرکھ نرنجن نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ تن نال تن شنگار، پنج تت کرائیا۔ آتم نال آتم ادھار، پرما تم رنگ چڑھائیا۔ برہم نال برہم وچار، برہم وِدیا کرے پڑھائیا۔ دُھر دا مارگ سچ سنسار، مہاسارتھی آپ لگائیا۔ جس دی منگ منگدے گئے گر اوتار، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ دین مذہب کر خوار، خواری سب دی دئے کرائیا۔ اکو نظری آئے ایکنکار، ایشٹ دیو اک جنائیا۔ سریشٹ سبائی کرائے سچ وبار، بوہاری اپنی دھار چلائیا۔ سَتجگ دوجی کوئی نہ

کرے کار، مُلا شیخ مسائق پنڈت پاندھا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ لگے مات، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوراسی اکو نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ پچھلا سب داٹھے ساک، اگلا بندھن آپے پائیندا۔ بھگت ملانے بھگتاں ساتھ، گُرمکھ گُرمکھ گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرشٹ سبائی وکھائے ایکا ورن، سرن اکو اک جنائیندا۔ ساچی سرن دیوے ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیا۔ لکھ چوراسی کایا گاکر، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ بن ونجارا ونج کرائے سوڈاگر، سوڈا ہٹو ہٹ وکائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، جنہاں دیوے سرن سرنائیا۔ چُکٹیاں نیڑ رہن نہ دیوے کرتا قادر، قُدرت اپنی آپ بھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ ساچی دھارا بھگت بھگونت دا اک وبارا، دوجا کھئے رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا چڑھے رنگ، ہر ساچا آپ چڑھائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ وچے مردنگ، مٹکھ روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم پرما تم سدا سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ آپ چلائییندا۔ ساچا راہ چلے سنسار، ہر سنساری آپ چلائییا۔ ست ست کر پیار، ست ستوادی جھولی پائیا۔ پُرکھ ابناسی ویکھنہار، نرگن نرور دیا کھائیا۔ ساچی لانو پڑھے ایکا وار، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ جس دی صفت کردے گئے گر اوتار، کلمہ نبی الایا۔ جس دا در منگدے گئے بن بھکھار، خالی جھولی اپنی ڈاپیا۔ جس دی نرگن نانک بنیا نار، سو کنت حکم منائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہ جائے وچ سنسار، ستجگ ساچا مارگ لائیا۔ پہلوں ستگر پورا گُرمکھاں سوئی سرتی لئے اٹھال، جُکتی اپنی دئے جنائیا۔ مکتی چرناں ہیٹھاں دئے سوال، اُتے ہرجن بہار رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مریدا، پُرکھ ابناسی سب دا دادا، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ سچ مریدا چلے مات، ہر ساچا آپ جنائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ دیوے ساتھ، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ ایکا پنن ایکا گھاٹ، ماہی اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ہرجن میل ملائییندا۔ ہرجن پُرکھ ہرجن ناری، ہر ستگر آپ پرگٹائیندا۔ لیکھا جانے وارو واری، ویروا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کیا کوئی جانے جیو گواری، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیندا۔ پتر دھیاں کرے پیاری، پریم پیالہ جام پیائیندا۔ جگت جگیا سو جگت وباری، جگ جیون داتا آپ کرائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ گُرمکھ آتم آتم کر

بیاری، پر ماتم اپنا رنگ چڑھائیندا۔ سَتَجُگ تیرا سچ و ہاری، ہر سچ سچ سمجھائیندا۔ پلا پھڑے ساچی ناری، کنت پلُو گنڈھ دوائیندا۔
سوہنگ مہراج شیر سینگہ وشنوں بھگوان، جے جے جیکاری، اند کارج پور کرائیندا۔

☆ ۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جیٹھووال ہر بھگت دوار وچ ☆

سو پُرکھ سمرتھ، آد پُرکھ اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہا اکتھ، وید کتیب بھیو نہ پائیندا۔ ایکنکار چلائے رتھ، آد جگاد کھیل کرائیندا۔
آد نرنجن ہو پرگٹ، نرگن جوتی ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان وسے سچکھنڈ، دھرم دوار اک وڈیائیندا۔ ابناسی کرتا ونڈے ونڈ، بھیو ابھید
آپ رکھائیندا۔ پاربرہم پرہ اک اند، دوسر رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، بل اپنا آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل آپے دھر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وڑ، در گھر ساچے
سوہبا پائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کار کھائیندا۔ نرگن جوت نرگن ور، سکلا بندھن پائیندا۔ آپے پُرکھ آپے نر، نر نرائن ویس
وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل پُرکھ اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ آد جگاد جگا
جگنتر نرگن جانے ساچا کم، نہکرمی کرم کھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی اپنا بیڑا آپے بٹھ، بن کھیوٹ کھیٹا آپ چلائی۔ سدا سہیلا
جنی جن، پتا پوت بھیو گھلائی۔ کرے پرکاش بن سورج چن، سچکھنڈ سچی رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محل
اٹل اک وڈیائیا۔ محل اٹل سچ منارا، ہر ساچا آپ اُپائیندا۔ نرگن نور کر اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ کرے کھیل اپر اپارا، اپرمپر اپنا راہ
چلائی۔ سچکھنڈ نواسی وسے ساچے دھام نیارا، تخت نواسی سوہبا پائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ حُکمی
حُکم سچ ورتارا، ست ستوادی آپ سنائیندا۔ نہ کوئی میٹے میٹنہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ دوار ایکنکار
نور ظہور آپ پرگٹائیندا۔ نور ظہور پرگٹائے ایک، ایکنکار آپ پرگٹائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیوے ٹیک، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔
جگ چوکڑی لکھنہارا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ وسنہارا ساچے دیس، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ سیوا لائے کوئن کوٹ برہما وشن مہیش

گیش، شکر اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا سوہاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ وڈیائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپ بنائے بنت، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ ایکنکارا آپے منیا آپے منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ آد نرنجن نرگن جوت نور ظہور لہنا جانے نار کنت، سیج سُججنی آپ ہنڈھائیندا۔ سری بھگوان جگ چوکرئی میل ملاواں ساچے سنت، سنت ستگر اپنے رنگ رنگائیندا۔ ابناسی کرتا لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، گھٹ گھٹ آتر ڈیرہ لائیندا۔ پاربرہم سری بھگونت، بھگت بھگوان ایک گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچکھنڈ دوار سچ محلہ آپ سہائیندا۔ سچ محلہ سری بھگوان، ایک ایک سہائیا۔ آپ جھلئے سچ نشان، ست پُرکھ نرنجن ہتھ اٹھائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی کرن چند سورج رو سس بہان، کوٹن کوٹ منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول زمیں اسمان چوڈاں طبق کھیل مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے آسن لائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا آسن، نرگن نرگن آپ لگائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا نظر کیسے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو کرے داسی داسن، سر سر حُکم منائیندا۔ گر اتار پیر پیغمبر لیکھا جانے پون سواسن، آتم پرما تم اپنا بندھن پائیندا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاشن، گگن گگنتر اپنا نور دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار سوہاؤنت، آپ بنائے سری بھگونت، جس گرہ مندر اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ساچا مندر سچکھنڈ، در گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پاربرہم پرہ پائی ونڈ، اپنا حصہ آپ کڈھائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھند، اکھڑ وکھڑ نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی چلہ تیر کمنڈ، شستہ ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اک اکلا سورا سرہنگ، شہنشاہ بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچی دھار، آد پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ ساچی دھار سو پُرکھ نرنجن، اکو اک جنائیندا۔ کرے کھیل درد دکھ بھہ بہنجن، بھو کھئے نہ پائیندا۔ جگا جگنتر ایک نام دیوے انجن، نیتر گیان اک وکھائیندا۔ کایا ماٹی پنج تت روپ وٹائے کنچن، پارس اکو رنگ چڑھائیندا۔ سر سروور ساچی دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل نہ کھئے رکھائیندا۔ سدا سہیلا پردے کجّن، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ شبد نگارے دو جہان وجّن، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ایک راگ سنائیندا۔ جوتی

جوت سروپ ھر، آپ اپنی کړيا کر، سچکھنډ نواسی پُرکھ ابناسی، جُگا جُگنتر منډل راسی، گوپی کاهن آپ نچائیندا۔ گوپی کاهن ویکھے سانگ، پُرکھ ابناسی اپنا راه جنائیا۔ لکھ چوراسی چڑھے کانگ، اُتر پورب پچھم دکھن چار کُٹان لیکھا جانے تهاؤں تھائینیا۔ آتم پرما تم لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سِری بھگوان اپنے ہتھ پکڑے واگ، ڈوری نظر کیسے نہ آئیا۔ زرم ل جوتی کر پرکاش، میٹ مٹائے اندھ اندھیر سنجھ سویر اکو اک جنائیا۔ لیکھا جانے پون سواس، نرگن سرگن وسے ساتھ، برہم پاربرہم ایکا گھر وکھائیا۔ آتم ڈھولا شبد وچولا اگتی گائے گاتھ، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ سچکھنډ دوارے کوٹن کوٹ کھڑے تریلوکی ناتھ، پرہہ چرناں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ھر، آپ اپنی کړيا کر، سچکھنډ دوارے سوہا پائیا۔ سچکھنډ دوار کھیل اپارا، نرگن نرگن آپ کرائیندا۔ نہ کوئی دوسر میت مُرا، پروردگارا اپنا روپ دھرائیندا۔ مقامے حق ہو اُجیارا، جلوہ حق درزائیندا۔ بے عیب خدائی سانجھا یارا، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دا پردہ آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ھر، آپ اپنی کړيا کر، آد جُگادی ایکا ھر، ساچے مندر سوہا پائیندا۔ ساچا مندر ھر کا رنگ، ھر ھر آپ جنائیا۔ سچکھنډ دوارے سچ پلنگ، پاوا چول نہ کھئے رکھائیا۔ اُپر بیٹھ شہنشاہ شاہ وجائے مردنگ، تال تلواڑا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ھر، آپ اپنی کړيا کر، کرے کھیل ساچا ھر، سچکھنډ دوارا کھیل اپارا، نرگن دھارا جوت اُجیارا دئے سہارا، تھر گھر ساچا کھول کواڑا، شبدي سُت دئے وڈیائیا۔ سچکھنډ اندر تھر گھر کھول، اپنی دیا کھائیندا۔ نرگن تولے ساچا تول، تولا اکو اک اکھوائیندا۔ نام ندھانا شبد اگم آپے بول، ناؤں نرنکارا، آپ پرگٹائیندا۔ نرگن وسے نرگن کول، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جائے مؤل، مؤلا اپنا ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ھر، آپ اپنی کړيا کر، سچکھنډ اندر ساچے وڑ، تھر گھر اپنا پردہ لائیندا۔ تھر گھر پردہ دیوے لاه، اپنی دیا کھائیا۔ سُت دُلا را ایکا جا، شبدي ناؤں رکھائیا۔ تھر گھر ساچے دئے بہا، اپنا حُکم منائیا۔ گر اوتار تیرا ناؤں دھرا، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ وید شاستر سمرت پُران دئے جنا، اکھڑ اکھڑ جوڑ جُڑائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں تیری رچن رچا، رو سس کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی نرگن سرگن گھاڑت لئے گھڑا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش رجو طمو ستو ایکا گھر وسائیا۔ نو دوارے دئے کھلا، من مت بدھ ڈیرہ دیوے لا، نرگن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ آتم پرما تم ساچا حصہ دیوے پا، پاربرہم برہم اپنی

ونڈ ونڈائیا۔ شبد انادی انحد راگ دئے سنا، راگ راگنی مُکھ شرمائیا۔ امرت آتم ساچا جام دئے پیا، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ جوت نرنجن کر
 رُشنا، نُورو نُور نُور رُشنائیا۔ آتم سیجا سوبھا پا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ دپیک دیا اک جگا، اندھ اندھیر گوائیا۔ ساچا سٹیا پھیرا پا،
 مٹیا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی سٹ دیوے ور، در دروازہ اک کھلائییا۔ در دروازہ آتم تاک،
 بن تاکی آپ کھلائیندا۔ آتم پرما تم سچا ساک، سگلا سنگ نہائیندا۔ ایک پٹن ایک گھاٹ، ایک سوبھا پائیندا۔ ایک ڈیرہ ایک واٹ، ایک وار
 پنڈھ مُکائیندا۔ ایک رس ایک امرت لینا چاٹ، ترسنا ترکھا بُکھ گوائیندا۔ پُرکھ اکال دا سچا ہاٹ، دو جہاناں ونج کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی
 کھیل تماش، جُگ چوکری ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں کرے پوری آس، جُگ جنم دے وچھڑے میل ملائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا کھیل اپارا، نرگن جوتی نُور اُجیارا، شبد اگمی اک
 جیکارا، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔ باہروں درس پنج ت، تتوت جنائیندا۔ آتر درس نام ست، ست ست سمجھائیندا۔ بن وچولا پُرکھ
 سمرتھ، سرگن نرگن میل ملائیندا۔ شبد اگمی دیوے وتھ، وست امولک اک ورتائیندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیت ڈیرہ لائیندا۔
 منکا منکا جو نام رہے رٹ، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جن بھگت وکھائے اکو ہٹ، سری بھگوان آپ کھلائیندا۔ ست ستوادی مارگ
 دیوے دس، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ جس ستگر درشن کیتا ہس ہس، سو گُرمکھ سوبھا پائیندا۔ گر گویند امرت دیوے رس، گھر
 جھرنا اک جھرائیندا۔ میل ملائے تھ تھ، دو جہاناں پنڈھ مُکائیندا۔ جنم جنم دی دُرمت میل کٹ، اُجل مُکھ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن سچا درس کرائیندا۔ ساچا درس پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ ستگر صاحب دین دیال، دینن ہوئے
 سہائیا۔ ہرجن ویکھے ساچے لال، بال انجانے گود اُٹھائیا۔ اندر باہر چلے نال نال، دوس زین سیو کھائیا۔ آپے سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا
 پھیرا پائیا۔ آپے گھالے اپنی گھال، گُرمکھ سجن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم درسی درس دکھائیا۔ آتم درس
 سیتل سیت، سانک ست کرائیندا۔ بن رسنا جہوا گُرمکھ گائے گیت، اجپا جاپ چپائیندا۔ لیکھا جانے پاپی کرے پت پت پت، پت پاون
 سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ایک رنگ رنگائے بست کیت، اُچ نیچ نہ کھئے جنائیندا۔ جس نون لبھدے مندر مسیت، سو کایا مندر اندر سوبھا

پائیندا۔ گُرمکھ تیرے ملن دی رکھے سدا اڈیک، نِت نِت نِن اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا درس اک وکھائیندا۔ ساچا درس نِج نیتز اکھ، آخر آپ جنائیا۔ سَتگر صاحب ہو پرتکھ، اپنا رُپ وٹائیا۔ ککھوں کرنہارا لکھ، لکھوں ککھ دئے بنائیا۔ جن بھگتاں رکھے جُگ جُگ پت، پت پتوتنا سچا ماہیا۔ بہتر ناڑ نہ اُبلے رت، رتی رت دئے سکائیا۔ جس جن دیوے سچی گُرمت، گُرمکھ رُپ وکھائیا۔ گر درشن دیوے ٹھ ٹھ، راتیں سُنیاں لئے جگائیا۔ ویکھنہارا دھیرج جت، سَت سنتوکھ پھول پُھلایا۔ جو تیرا نام رہے رت، تنہاں لکھ چوراسی رٹا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درشن دیوے نیتن نیت، گُرمکھاں کرے ہر جو ہیت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ درس کرن دا جس جن چاؤ، سَتگر اپنا میل ملائیندا۔ سدا سہیلا پکڑے بابوں، پھڑ بابوں گلے لگائیندا۔ لیکھا جانے جوں پُتران ماؤں، پتا پُوت گود سہائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس رُپ وٹائیندا۔ اک جپائے ساچا ناؤں، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے سچ نیاؤں، عادل عدالت اک لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا درس آپ کرائیندا۔ ساچا درس نِج گھر پیکھ، پیکھ خوشی منائیا۔ جنم کرم دا جانے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ جنائیا۔ جُگ چوکرئی دھارے بھیکھ، اولٹا ویس وٹائیا۔ نرگن سرگن کھیلے کھید، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پیر پیغمبر بھیج، نام سندیسہ اک سُنائیا۔ گھٹ گھٹ اندر سب دی مانے سیج، کنت کنتول سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درس اکو گھر وکھائیا۔ ساچا درس آتم گھر، گھر مندر آپ وکھائیندا۔ زربھو چُکائے بھ۔ ڈر، بھیانک رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ اک نہائے ساچے سر، سروور اکو اک اپائیندا۔ لیکھا جانے ناری نر، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ گُرمکھ گُر گُر آپے پھڑ، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ، جگدیش ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درشن میتا ٹھانڈا سیتا، سیتل دھار اک وپائیندا۔ سیتل دھار ٹھنڈی پون، ہر سَتگر آپ وپائیا۔ لیکھا جانے اون گون، ترے بھون کھوج کھجائیا۔ جن بھگتاں دوس رین نہ دیوے سون، ثالث بن بن لئے اُٹھائیا۔ لیکھا چُکائے دیپ گھرت ہون، اگنی رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن اپنا درس دکھائیا۔ دیوے درس کھولے تاکی، بند کواڑی آپ کھلائیندا۔ جنم جنم دی دیوے باقی، لہنا جھولی پائیندا۔ سَتگر صاحب سچا ساقی، نام پیالہ جام

پيائيندا۔ پنج تت رہن نہ ديويے عاقي، کام کروده لويہ موہ ہنکار منہ دے بہار سُٹائيندا۔ آسا ترسنا ميٹے واٹی، ہوئے ہنگتا گرہ ٹرائيندا۔
 پھڑ چڑھائے اگمی گھاٹی، جس دا کنڈھا نظر نہ آيندا۔ آگے رکھے نيڑے واٹی، پچھلا پنڈھ مُکائيندا۔ صاحب ستگر ديويے داتی، داتا دانی
 ديا کمائيندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ميل ملائے کھلا پاتی، جس جن اپنا درس کرائيندا۔ درس کرائے سچا ٹھا کر، اپنا بھيو
 چُکائيا۔ ديويے نام رتی رتناگر، رتن امولک جھولی پائيا۔ ليکھا جانے کایا گاگر، کاچی ماٹی پھول پھلايا۔ ونج ونجارا بن سوڈاگر، اکو ہٹ
 کھلايا۔ جن بھگتاں ديويے سچا آدر، اپنا آدرش اک وکھائيا۔ ہوئے سہائی کریم کرتا قادر، کلمہ نبی اک پڑھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کړيا کر، ساچا درس اک جنائيا۔ ساچا درس بن نيتر نين، لوچن نظر کھئے نہ آيندا۔ سري بھگوان ملے سچا ساک سجن سين،
 روپ رنگ نہ کھئے رکھائيندا۔ جس دا ڈھولا سارے کہن، کہہ کہہ شکر منائيندا۔ سو کلجگ اتم جن بھگتاں ديويے پچھلا دين، پورب
 ليکھا جھولی پائيندا۔ بھگت بھگوت اکو دھام اکھئے بہن، سچ دوار سوہا پائيندا۔ جس جن درشن کيتا نين، سو نيون نيون سيس جھکائيندا۔
 ناتا تے بھائی بہن، نار کنت نہ کھئے ہنڈھائيندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، جس جن اپنا درس کرائيندا۔ ديويے درس دين
 ديا، دردی اپنا درد ونڈائيا۔ ناتا توڑ کال مہاکالا، محفل اپنی دئے وکھائيا۔ سچکھنڈ سچي دھرمسالہ، دھرم دوارے وجے ودھائيا۔ نو سو
 چورانوے چوکری جگ اولڑی چالا، بھيو ابھيدا اپنے ہتھ رکھائيا۔ کلجگ اتم کھيل نرالا، خالق خلق دئے سمجھائيا۔ نو کھنڈ پرتھمی کڈھنا
 انت ديوالا، ديوا بتی نہ کھئے رُشنايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، جس جن وکھائے اپنا درس، جنم جنم دی ميٹے حرص،
 ليکھا چُکے عرش فرش، کایا گرہ ايکا رنگ رنگائيا۔ مہربانی کرے مہربان، مہر نظر اک اٹھائيندا۔ گر گوبند اک نشان، گر ستگر آپ
 جھلايندا۔ ليکھا جانے دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں حکم منائيندا۔ نو کھنڈ پرتھمی ہوئے حيران، ہر کا بھيو کھئے نہ پائيندا۔ ست
 ديپ سرب گرلان، دھيرج دھير نہ کھئے دھرائيندا۔ وشن برہما شو نين شرمان، نيتر اکھ نہ کھئے اٹھائيندا۔ کروڑ تیتيسا بال انجان، بڈھ بيک نہ
 کھئے وڈيائيندا۔ ستجگ تريتتا دواپر کلجگ چارے جگ سرب پچھتان، ويلا گیا ہتھ نہ آيندا۔ پير پيغمبر کرن دھيان، چاروں گنٹ ويکھ
 وکھائيندا۔ کرے کھيل سري بھگوان، بھگون اپنی ديا کمائيندا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، نہکنکا ناؤں رکھائيندا۔ سمبل نگر سچ مکان،

بے مقام آسن لائیندا۔ لوک مات سکے نہ کھئے پہچان، رُوپ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ رسنا جہوا سارے گان، اندر وژ درس کھئے نہ پائیندا۔ جن
 بھگتاں اُتے ہویا آپ مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ آتم پر ماتم دتا دان، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر اکو گھر وکھائیندا۔ مہر نظر ہر سچ سہارا، صاحب ستگر آپ جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک کنارہ، نئی مات نہ کھئے ڈبائیا۔ آتم
 پر ماتم کر پیارا، پریم پریتی اک جنائیا۔ ساچا لیکھا دُھر دربارا، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ انیالا تیر مارے ایکا وارا، چلہ اپنے ہتھ اُٹھائیا۔
 کوڑی کریا سٹے منہ دے بہارا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ مہر نظر کرے پروردگارا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ میل ملانے ساچے یارا، یارڑا ستھر
 اک وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، مس آنت نہ کھئے جنائیا۔ سمنڈ ساگر رووے زارو زارا، بسدھا اپنی سدھ بھوائیا۔ کرے کھیل اکم اپارا،
 الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس جن اُپر مہر کرے آپ زینکارا، تِس مُحبّت دئے سمجھائیا۔ مُحبّت ملے سچ دربارا، اُفت اکو اک وکھائیا۔ بے
 نظیر بدل تقدیر توڑ زنجیر ملانے سچ دوارا، ہر مندر سوہیا پائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، کوڑی کریا کلجگ دئے کھپائیا۔ ورن برن اک سہارا،
 ساچی سرن دئے سمجھائیا۔ مہربان مہربان مہربان آد جگاد جگا جگنتر اک زینکارا، جگ جگ گرمکھاں مہر نظر نال ترائیا۔ سمبل نگر
 ہر کا مکان، اٹ گارا پتھر نہ کھئے لگائیندا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، سو سمبل ناؤں دھرائیندا۔ بن گر گوبند کوئی نہ سکے پہچان،
 لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ جس ہر مندر ہر کا جھلے نشان، سو سمبل ناؤں دھرائیندا۔ نہ زمیں نہ آسمان، چوڈاں طبق نہ ونڈ ونڈائیندا۔
 چوڈاں لوک ہتھے حیران، وید ویاسا مکھ شرمائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ راہ تکان، نیتر نین سرب اُٹھائیندا۔ محمد ویکھے میرا امام، کس مندر ڈیرہ
 لائیندا۔ نانک نرگن دس کے گیا گیان، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ نہکلنک مہابلی اترے آپے آن، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ گوبند کہے کل
 کلکی جودھا سورپیر بلی بلوان، جس دا آنت کھئے نہ آئیندا۔ سو سمبل وسے آن، جس گھر گوبند آسن لائیندا۔ گوبند شبد رُوپ مہان،
 جگت نیتر ویکھ کھئے نہ پائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ دیوے دان، لیکھا جان دو جہان، کوٹن کوٹ برہمنڈ چرناں ہیٹھ دباؤنڈا۔ سو سمبل ہتھے
 پروان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمبل نگر گوبند کھیڑا، جتھے کرے نہ کوئی جھیڑا، ویہڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ سمبل نگر
 اُچ منارا، ہر ستگر آپ بنائیا۔ نرگن دپیک باقی جوتی کر اُجیارا، اکو ڈگمگائیا۔ شبد اگمی بول جیکارا، جے جیکار سُنائیا۔ تخت نواسی

شاہ سیکدارا، بھویت بھوپ آسن لائیا۔ حُکمی حُکم ورتارا، سچ سنديسه دئے سُنائیا۔ کلجگ اتم پار کنارہ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ لگے وچ سنسارا، صاحب ستگر بھئے سہائیا۔ چار ورن دا اک وبارا، ايکا سرن تکائیا۔ ايکا مندر ايکا مسجد ايکا مٹھ شودوالا اکو گروڊوارا، جس گھر گر گوڊنڊ اپنا چرن چُھائيا۔ هر مندر کھيلے کھيل نيارا، ڈُونگهي کنڊر پھول پھولائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل ساچا هر، هر مندر بهے آپے وڙ، سمبل اپنا ڏيره لائيا۔ انڊ انڊر ملے انڊ، انڊ امرداس گرو سمجھائيا۔ جس جن ستگر گايا چھنڊ، شنکا کھئے رہن نہ پائيا۔ کوڙي کريا مکے جھوٽا گنڊ، سچ سچ ملے وڏيائيا۔ جگ جنم دي ٺٺي گنڊھ، سرتي ستگر سرن پرنائيا۔ لہنا دينا چُکے بتي دند، آتم پرما تم وچے ودھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، جس جن وکھائے ساچا گھر، سو گرْمکھ انڊ وچ سہائيا۔ انڊ وچ ملے انڊ، انڊ ستگر ہتھ رکھايا۔ گرْمکھ گھر گرسکھ چند، گر ستگر آپ چڙھايا۔ هر جن نام اکو ونڊ، وست امولک جھولي پايا۔ گرہ مندر گھر نيچ آتم ملے پرمانند، سکھ آتم انڊ روپ وٺايا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ★

سچکھنڊ وسے صاحب پرہے ايک، نر نرنکار وڏي وڏيائيا۔ کرے کھيل سدا انيک، اکل کل اکھوائيا۔ سو پُرکھ نرنجن آپ اپنا جانے بهيت، بهيو ہور نہ کھئے جنائيا۔ هر پُرکھ نرنجن نرگن نرگن لئے ويکھ، نور نورانہ نور رُشنائيا۔ ايکنکارا کرے بهيت، آپ اپنا ميل ملائيا۔ آد نرنجن جوتي جوت لئے پیکھ، پیکھ پیکھ خوشي منائيا۔ ابناسی کرتا کر کر بهيت، گرہ مندر سوبھا پائيا۔ سري بھگوان کھيڏے کھيڏ، کھيل اپنا آپ رچائيا۔ پارپرہم پرہے ساچا کرے ليکھ، ليکھا لکھت وچ نہ آئيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، کرے کھيل بے پرواھيا۔ بے پرواھ اک اکللا، نرگن نروير آپ اکھوائيندا۔ وسنہارا سچکھنڊ سچ محلہ، درگاھ ساچي سوبھا پائيندا۔ اپنا پھڙائے آپے پلا، پلو اپني گنڊھ بندھائيندا۔ جوتي دھار جوتي رلا، نور نورانہ ڏگمگائيندا۔ اپنے آگے آپے کھلا، آپے اپنا روپ دھرائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، ساچي کرني آپ کھائيندا۔ ساچي کرني کر کرتار، اپني کھيل کھلائيا۔ اپني اچھيا کر وچار، ساچي بھچھيا جھولي پائيا۔ سچکھنڊ رچ

دوار، چہر چہن نہ کھٹے چھہائیا۔ دیا باقی ایک بال، کھلا پاتی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھیلنہارا نظر نہ آئیا۔ کھیلے کھیل اگم اتہا، بے عیب ناؤں دھرائیندا۔ سچکھنڈ دوار آپ بنا، مقامے حق سہائیندا۔ سچ سینگھاسن اک وچھا، سیوک سیوا آپ کھائیندا۔ اپنا بل آپ دھرا، بل اپنے وچ پرگٹائیندا۔ اپنا حُکم آپے جنا، اپنے سر منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک اگلا ویس وٹائیندا۔ ساچا حُکم دُھر فرمانا، ایک ایک جنائیا۔ نرگن نر نر مہانا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شاہو بھوپ بن سچا رانا، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیا۔ تخت نواسی ہو پردھانا، ساچے تخت سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسا پُرکھ ابناسا آپے کھیلے کھیل تماشا، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ ساچے تخت شاہو بھوپ، ہر بھوپت سوبھا پائیندا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی روپ، ریکھ بیکھ نہ کھٹے وکھائیندا۔ وسنہارا ساچی کوٹ، دشا ونڈ نہ کوئی ونڈائیندا۔ نہ کوئی تاگا نہ کوئی سوٹ، تانا پیٹا نہ کھٹے پائیندا۔ نہ کوئی تت نہ قلبوت، بھيو ابھید نہ کیسے جنائیندا۔ اپنا جنائے آپ ثبوت، ثابت روپ آپ ہو آئیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ بنے سچ محبوب، مُحبت اپنے نال پرنائیندا۔ نہ کوئی حد نہ کوئی حدود، کنارہ نظر نہ کھٹے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے تخت آپے چڑھ، دُھر درباری حُکم سنائیندا۔ دُھر درباری شاہ سلطانا، اپنا حُکم جنائیا۔ جودھا سور مرد مردانہ، مہربان مہربان مہربان اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ کرے کھیل مہانا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن نرگن کر پروانہ، نار کنت سیج سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، نرگن نرگن آپ کرائیندا۔ نار کنت بن بہتارا، بھگون اپنا سنگ نبھائیندا۔ دائی دایا اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کھیل ورتائیندا۔ سٹ دلارا ایک جایا، جنی جن گود سہائیندا۔ پوت سپوتا ویکھ وکھایا، اپنے رنگ رنگائیندا۔ کیرپاندھان ٹھاکر سوامی ناؤں رکھایا، شبدی سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ شبدی پُت ایک جَم، جنی جن آپ اکھوائیندا۔ کرے کھیل سری بھگون، دوچا سنگ نہ کھٹے رکھائیندا۔ دیونہارا سچا دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ اندر اپنی اچھیا بنائے مکان، تھر گھر ساچی بنت بنائیندا۔ بال بالا بٹھائے نادان، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، راگ ناد نہ کھٹے الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ شبد

سُت کر تیار، ہر سَتگر کھیل کرائیا۔ ایکا وست دئے ادھار، سچ پرتی جھولی پائیا۔ تیرا میرا اک وبار، بوہاری دئے سمجھائیا۔ تیرا میرا اک وچار، بن وچار دئے جنائیا۔ تیرا میرا اک شنگار، شوہا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ تیرا میرا اک دیدار، روپ رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا رہیا سمجھائیا۔ ساچی سِکھیا سُت دُلا رے، ہر ہر آپ جنائیندا۔ دئے سندیسہ دُھر دربارے، دُھر دی دھار جنائیندا۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈارے، اتوٹ اٹوٹ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ شبدی شبد کر سنجوگ، ساچا سگن منائیندا۔ اتر اتر اکو بھوگ، بھوگی اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پائیندا۔ ساچی وست پُرکھ اگم، ایکا ایک ورتائیا۔ شبد سُت تیرا کم، کرتا پُرکھ دئے سمجھائیا۔ تیری دھاروں وشنوں پئے جم، وشنوں اندر برہما آسن لائیا۔ ایکا راگ سُنائے سِری بھگون، بن تندى تند بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپے سُن اگم بیڑا بنہ، دھوٹا دھار شنکر ایکا نور رُشنائیا۔ ترے ترے میلا اک اکیلا، گر چِلا ونڈ ونڈائیندا۔ پُرکھ ابناسی سجن سہیلا، شبدی گر گر بنت بنائیندا۔ وشن برہما شو چڑھے تِلا، گھر ساچے سگن منائیندا۔ چارے ویکھو پُرکھ ابناسی سچکھنڈ بیٹھا ویہلا، کم کار نہ کھئے کھائیندا۔ ویہلے دی قیمت پئے نہ پیسا دھیلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ ابناسی حال دسے، احوال رہیا جنائیا۔ چارے رہے ہکے ہکے، بھو کھئے نہ آئیا۔ بن نیتراں رہے تگے، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ جدھر ویکھن پُرکھ لکھے، لکھ لکھنا نظری آئیا۔ دھئے جوڑ سرنائی ڈھٹھے، پرہ چرن دھوڑی مستک لائیا۔ در دوار ہوئے اکٹھے، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ سِری بھگون کر کِرپا اپنی وست گھتے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبدی نام بیجنا اپنے وئے، وتر اکو اک وکھائیا۔ میرے پیار جو رتے، بن رتی رت لے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی گر رہیا سمجھائیا۔ شبدی گر نیتر کھول، نین دھیان لگایا۔ وشن برہما شو بیٹھے کول، بے بس رہے گر لایا۔ سِری بھگون کر کِرپا اپنا پردہ کھول، بھو ابھید جنایا۔ بے آنت بے پرواہ اپنی دھار اگتی بول، ہوئی ہوئی رہیا سمجھایا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھا اکو تولا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ نرگن ہو کے سرگن جاواں مؤل، مؤلا اپنا کھیل وکھایا۔ تہاڈے

نال کراں قوئل، کیتا قوئل بھل نہ جایا۔ اپنی اچھیا رچاں دھوئل، دھرنی دھرت دھوئل وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیوا اک سمجھایا۔ ساچی سیوا جانا لگ، ہر ہر آپ جنائیندا۔ شبد اٹھ سُو رے سرِیگ، تیرا بل دھرائیندا۔ وشنو سرتے رکھ پگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ برہما رہن نہ دیوے الگ، ایکا راہ چلائیندا۔ شنکر پریم پریتی جائے دگ، پریم پیار اک وکھائیندا۔ سچ دوارے اکو حج، حاجت سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہمے شو آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا دے بھگوان، ایکا گن جنائیا۔ تے بالے کر سجان، سوچی اک وکھائیا۔ شبدی شبد نشان، ہر ساچا سچ جھلائیا۔ حکمی حکم فرمان، دھر سندیسہ اک الاٹیا۔ وست امولک دیوے دان، تتاں جھولی آپ بھرائیا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچم لیکھا دے وکھائیا۔ نت نت کر پروان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دے سمجھائیا۔ تن پنچ ناتا جوڑ، ہر ہر آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو پاربرہم دی پئی لوڑ، نیتر نین دھیان لگائیندا۔ دوسر سکے نہ کوئی بھڑ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ست اگتی چڑھے گھوڑ، ست پُرکھ نرنجن پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا کر کے غور، بن نیناں اکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرتا پُرکھ، ہر اپنا آپ کرائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ در دوار دیوے درس، دردی درد وندائیا۔ وشن برہما شو میٹے حرص، ہوس نہ ہور ودھائیا۔ لیکھا جانے عرش فرش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم دے سمجھائیا۔ ساچا حکم ایکنکار، ایکا وار جنایا۔ لکھ چوراسی کرو تیار، ترے گن میلا میل ملایا۔ پنچ تت کر آکار، نرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ وشن برہما شو رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وہایا۔ تڈھ بن وجے نہ کھئے ستار، ست سرُوپ نہ کھئے سما یا۔ اسپں کیرن کیرن اجیار، تیرا انت کیسے نہ آیا۔ کر کِریا آپ نرنکار، در بیٹھے سپس جھکایا۔ پاربرہم پرہم ہو تیار، ترے بھون دھنی اپنا بھیو کھلایا۔ ونڈے وست آپ کرتار، کرتا قدرت رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حصہ اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچا حصہ ونڈ بھگوان، اپنی دیا کھائیا۔ پاربرہم سیوا لائی آن، سیوک سیوا اک سمجھائیا۔ کیرن کیرن وچوں کیرن نشان، کیرتی کیرت کھائیا۔ آد آد دتا دان، برہما دیا گیا سما یا۔ لکھ چوراسی کر پردھان، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔

آتم برہم کر پروان، ایش جیو کری کڑمائیا۔ رُوح بُت کر کلیان، کلمہ اپنا اک سمجھائیا۔ جس رُوح دیوے اپنا گیان، سو عُربت وچ کدے نہ
 آئیا۔ تھر گھر دواویوں برہمنڈ وچ بھیجے مہان، بنا پاندھی سفر کرائیا۔ نال جگت نشانہ دتا مہان، نو دوارے سنگ رکھائیا۔ آسا ترسنا کر
 بلوان، ہوئے ہنگتا میل ملائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کرا اشنان، جگت چوٹی دتا چڑھائیا۔ بال پردھ نو جوان، جون اوستھا رنگ
 دکھائیا۔ دُھر سندیسہ سدا سدا سد دیوے آن، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ شبد گرو گرو کر پردھان، گر پر نالی آپ چلائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم
 آتم ایک مندر اک مکان، ایک گھر دئے وسائیا۔ ایک مت ایک بڈھ کرے دھیان، در کھول اپنی کار چلائی۔ ایک من شرع شیطان، شرکت گھر
 گھر رسیا دکھائیا۔ ایک بودھ آگادھ گیان، گر منتر کرے پڑھائیا۔ ایک راگ ناد دھنکان، انحد نادی ناد سنائیا۔ ایک جوت نرنجن نور مہان،
 گھر دیپک کرے رُشنائیا۔ ایک لکھ چوراسی آن جان، اندج جیرج اتبھج سینج ونڈ ونڈائیا۔ گھر گھر اندر بیٹھا دوس رین دیوے گیان،
 گھڑی پل بھل نہ جائیا۔ نال مایا کر پردھان، پرکرتی کرے کڑمائیا۔ جگت ودیا جگت ودھان، سرشٹ سرشٹ نال پرنائیا۔ ایشٹ ایشٹ
 نو جوان، آد جگاد اک رکھائیا۔ آتم پر ماتم میلا دو جہان، توڑ وچھوڑا تھاو تھائیا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، اپنی ریتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی سیو کمان، بن بردے سیس جھکائیا۔ نت نوت دیندے رہن پیغام، کلمہ کلام نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ سمجھائیا۔ آد بخشی اپنی رُوح، بُت نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرگن دتی ساچی
 سوہ، بھیو ابھید کھلائیندا۔ اندر وڑ کے کہے ہو، آنا ہو نہ کھئے سمجھائیندا۔ جس دا ناتا توبی تو، طوبی طوبی سو کرائیندا۔ جس نوں
 دکھائے اپنا منہ، مُحبت اپنے نال بندھائیندا۔ تس نال کوئی نہ سکے چھوہ، انگ نال انگ نہ کھئے ملائیندا۔ سو دو جے وڑے نہ دو جی جوہ،
 آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ پار کرائے دو جہاناں ڈونگھا کھوہ، پُری لوء آکاش پاتال لوک طبق گار وچ نہ کھئے ڈبائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رُوح بُت میلا، کرے کھیل اک اکیلا، اکل کل اپنا راہ چلائیندا۔ اکل کل کھیل اپار، اپرپر آپ جنائیا۔ سچکھنڈ
 دا سچ وبار، ساکھیات دئے جنائیا۔ نرگن سرگن دئے ادھار، سرگن نرگن ویکھ دکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ شاستر
 سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی نہ پائے سار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی

کرنی لکھ چوراسی، ہر کرتے کھیل رچایا۔ آون جاون جم کی پھاسی، رائے دھرم حکم منایا۔ کوئن وچوں جن بھگتاں لاپے اداسی، اپنا درس کرایا۔ سو رُوح سدا ابناسی، جس ابناسی اپنا رنگ چڑھایا۔ آد جگاد کرے بند خلاصی، بندھن کھئے رہن نہ پایا۔ ویکھنہارا کھیل تماشی، خالق خلق ونڈ ونڈایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جگ چلدی رسی ہاٹی، گر اوتار پیر پیغمبر بن ونجارا ہٹ چلایا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم کیسے نہ کیتی سچ شناخی، شناخت کوئی نہ گیا سمجھایا۔ سارے کھندے گئے پُرکھ ابناسی دی ہو کے داسی، بن داسی سیو کرایا۔ کوئن کوٹ منڈل منڈپ پاوندے رہے راسی، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ بن بھگت بھگوان بنیا نہ کیسے دا ساتھی، آدھ وچکار پیر پیغمبر رہے کرایا۔ کر کریا جس چاڑھے اپنی گھاٹی، گھاٹا پورب پورا دئے کرایا۔ جس دی رُوح اوسے دا بُت خاکی، خاکی خاک نال ملایا۔ کوئی رہن نہ دیوے آگے عاقی، عقل سب دی دئے بھلایا۔ جس جن کھولے آپ تاکی، پردہ پردہ دئے اٹھایا۔ پیائے جام بن کے ساقی، ترسنا بھکھ مٹایا۔ سو سجن ملے صاحب ہر کملاپاتی، کر درس اکو نظری آیا۔ سو رُوح ہوئی پاک پاکی، پتت پتت آپ کرایا۔ جگ چوکڑی جس دا لہنا رہ گیا باقی، کلجگ اتم جھولی پایا۔ پاربرہم پت پریشور سری بھگوان سچکھنڈ دی کھولی ہاٹی، سچ وست اک ورتایا۔ ہرجن تیری اتم رکھے ذاتی، ذات پات نہ کھئے جنایا۔ میٹے زین اندھیری راتی، ستگر ساچا چند چڑھایا۔ پچھے والی چھڈو گاتھی، آگلا راہ رہیا دکھایا۔ جس رُوح لینی نجاتی، نج گھر ساچے میل ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ وچھوڑے آپے جوڑے آپے سدے آپے تورے، آون جاون اپنا کھیل رچایا۔ جس گھلے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ جس لکھ چوراسی دتی دات، گیڑا گیڑے وچ رکھائیا۔ جس ترے گن بدھا نات، پنچم پنچ کری گڑمائیا۔ سو صاحب اتم پچھے وات، وٹکرا سب دا رہیا مٹائیا۔ پتن آیا اپنے گھاٹ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اک رسول پروردگار پاک، پاکی پاک اک خدائیا۔ جس رُوح بُت بنایا ساک، اتم ساک دئے ٹرائیا۔ لوک مات وچ رہ جائے خاک، قلبوت کم کیسے نہ آئیا۔ رُوح پیئے آب حیات، حیا اپنا دئے مٹائیا۔ لیکھا لگے پن صواب، صحبت اکو اک وڈیائیا۔ پروردگار اپنے مکھ توں چک نقاب، پردہ نشیں بے پردہ ہو اپنا درس دکھائیا۔ سو رُوح کہے حق جناب، حقیقت ویکھے تھاون تھائیا۔ نیوں نیوں سجدہ

کرے آداب، عدل عادل اک کہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، آد جُگاد جنائے گاتھا، پیر پیغمبر گر اوتار کرے پڑھائیا۔

گر گوبند ہویا ویہلا، پُرکھ اکال دھیائیا۔ لوک مات سچا ربیا نہ کوئی چیلا، چیرا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سینگھ ہو گیا بکری لیلا، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ ابناسی ہُن تیرا ویلا، دوجی چلے نہ کیسے چٹرائیا۔ تُوں صاحب سجن سہیلا، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ اپنی گود اتم لے لا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دو جہان دسے جنگل جوہ اجاڑ بیلا، بن شیر بھبک نہ کھئے سُنائیا۔ جُگا جُگنتر آد آنت تُوں رہیں اکیلا، اپنی کل ورتائیا۔ ہُن میں ویکھنی تیری کھیلا، خالق کوں خلق زُلائیا۔ سری بھگوان کہے میں چارہنہارا تیلا، سگن اکو وار منائیا۔ حُکے اندر کر کے ریل پیلا، پھیر ویہلا ہو کے تیرا رنگ چڑھائیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سینگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ★

آد جُگاد کھیل سمرتھ، سمرتھ پُرکھ آپ چلائیندا۔ جُگ چوگری ساچا رتھ، بن رتھواہی ویکھ وکھائیندا۔ وست اگتی ایکا وتھ، وستو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے تے، تے اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان اکو مت، مت بھید نہ کھئے جنائیندا۔ ست ستوادی ساچا ست، ستوگن روپ سمائیندا۔ آتم پرما تم میل ملاوا کھلاپت، پت پریشور نظری آئیندا۔ پاربرہم برہم مارگ دس، رہبر اپنا راہ چلائیندا۔ ایش جیو میلا ہس ہس، جگدیش اپنی خوشی وکھائیندا۔ نجھر سروور ایکا رس، امرت امر بوند برسائیندا۔ سدا سہیلا میل ملائے تھ تھ، اک اکیلا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سمرتھ اپنی کل دھرائیندا۔ سمرتھ پُرکھ اگم اتھاہ، اکل کلا اکھوائیا۔ میل ملاواں سہج سہبا، بن صبح شام کرائیا۔ ویکھنہارا تھاو تھان، بن زمین اسمان پھرے واہو داہیا۔ چپاونہارا ایکا نان، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ وساونہارا سچ مکان، چہر چہن نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سمرتھ اپنے رنگ رنگائیا۔

سمرتھ پُرکھ پُرکھ بے آنت، مہا اکتھ، کتھی نہ جائیا۔ آد جُگاد کھیل کھلت، خالق خلق وچ سہائیا۔ لیکھا جان جُگا جُگت، جُگ چوکرئی
 بندھن پائیا۔ آتم پر ماتم منیا منت، منتر اِکو اِک درڑائیا۔ میل مِلاوا ساجن سنت، ستگر میلا سہج سُبھائیا۔ نرگن سرگن بنائے بنت، گھرن
 بہنہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سمرتھ اپنی خوشی وکھائیا۔ سمرتھ پُرکھ دین دِیال، دِیاندھ اکھوائیندا۔ نرگن
 سرگن کھیل کھال، کملی چولا تن ہنڈھائیندا۔ جوتی نُر بے مثال، مسل وچ نہ لیکھ لکھائیندا۔ سدا سہیلا گھالے گھال، گھالی گھال ویکھ
 وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی مُرشد مُریداں سُنے حال، مُردے رُوح آپ جوائیندا۔ امیوں رس جام دئے پیال، سچ پیالہ ہتھ اُٹھائیندا۔ بھاگ لگائے
 کایا کھال، ماٹی اِکو نُر چمکائیندا۔ کورٹا توڑ کِریا جنجال، جیون جُگت اِک سمجھائیندا۔ ناد انادی وجائے تال، تال تلواڑا آپ بلائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ سمرتھ کار ابناسی اچت، آد جُگاد وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے رُوح بُت،
 باطن ظاہر ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن پیو پُت، پتا پُوت ویس وٹائیا۔ جُگا جُگنتر گودی چُک، دو جہان رسیا اُٹھائیا۔ گرُمکھ وِرا پئے اُٹھ،
 لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ ست سرُپ بیٹھا چُپ، انبولت راگ نہ کھئے الاِییا۔ جن بھگتاں اُتے ہویئے خوش، خوشی اپنی دئے
 سمجھائیا۔ آؤ مینوں لو پُچھ، ٹوں میرا میں تیرا تیرا میرا اِکو گھر وسائیا۔ جس نے درشن کیتا جھک، نرگن داتا نظری آئیا۔ نام خزانہ لئے
 لُٹ، بن ہتھان جھولی دئے بھرائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھپ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ پورب جنم جو گئے رُس، بن کرماں لئے مِلائییا۔
 ویکھنہارا چوڈاں لوک، پرتھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ شبد اگتی اِک سلوک، سوہنگ ڈھولا رسیا سُنائیا۔ جس سادھ سنت لینی موکھ،
 آؤ چل سچئی سرنائیا۔ آتم آنتر وجے چوٹ، نگارہ اِکو ناد سُنائیا۔ باقی آلیوں ڈگے بوٹ، بن پُرکھ اکال گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر پیراں دی
 کوئی نہ ملے ووٹ، بکسے سب دے بہن وکھائیا۔ اکھر نام جنہاں رسنائے گھوٹ، گھوک سٹے لے نہ سکے انگرٹائیا۔ جنہاں پرہہ ملیا نرمل ہو
 کے جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ گر سیکھ کوئی نہ سوچے سوچ، بن سوچیاں پار کرائیا۔ ڈھردرگاہی سچ ملاحی نرگن داتا گیا پہنچ،
 پوری آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُرکھ سمرتھ سمرتھ اکالا، دیناں بندھپ دین دِیالا، دیناں اپنے گلے لگائیا۔
 دین دِیال دِیاندھ ساگر، سگلا سنگ نبھائیندا۔ کھیلے کھیل کریم قادر، کرتا فُدرت ویکھ وکھائیندا۔ کرن آیا سچا عادل، عدلی اِکو پھیرا

پائیندا۔ کلجگ گھٹا ویکھے بادل، بدلی سب دی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سمرتھ اپنا رنگ وکھائیندا۔ سمرتھ رنگ چاڑھے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آتم پرما تم ساچی ٹیک، ٹگا مستک نہ کھئے وکھائیا۔ بن قلم شاہی لکھے لیکھ، لیکھ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیت نیت درس وکھائیا۔ بھگت بھگونت کرے ہیت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ گرمکھ سجن لین ویکھ، سرشٹ سبائی نیتر اندھ بنائیا۔ جس جن دیوے اپنا بھیت، سو بھجے واپو داہیا۔ غریب نہانے پھڑ پھڑ اٹھائے وچوں کھیت، کھیتریال مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جویں اپنی رت بدلائیا۔ پہلوں جمیاں مہینے جیٹھ، اگنی تت تپائیندا۔ سرگن ہو کے کھیدی کھید، بھيو کھئے نہ پائیندا۔ لکھ چوراسی کر کے گیا جھید، چوڈاں وديا مان مٹائیندا۔ اتم ساڈھے تین ہتھ کایا وچوں گیا لیٹ، اپنا پاسا آپ بدلائیندا۔ گوبند کیتا اکو ہیت، ہت اپنے نال ملائیندا۔ پچھلا جانے ساچا لیکھ، لیکھا اپنے رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی رت آپ بدلائیندا۔ جیٹھ مہینے چھڈی رت، رتڑی آپ بدلائیا۔ چھبی پوہ گیا اٹھ، گرمیوں ہوئی سردی، سردیوں دردیاں درد وندائیا۔ وڑ گیا اندھیرے گھپ، نظر کیسے نہ آئیا۔ چار جگ دے وچھڑیا رہیا پچھ، گھر جا جا رہیا جگائیا۔ میں ٹھاڈے پچھے لوکاں کولوں رہیا لک، اپنا بھيو نہ کیسے سمجھائیا۔ سب نوں وکھاؤندا رہیا ٹھٹھ، ٹھوکر نام نہ کیسے لگائیا۔ بن بھگتاں گلوکڑی بائے نہ کیسے گھٹ، دور ڈراڈے دیوے دھکے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رت رتڑی دئے وٹائیا۔ اپنی بدلی رت آپ، ہر ساچا کھیل کرائیندا۔ جن بھگتاں بن مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن ہو کے دسیا جاپ، دو اکھر سوہنگ آپ پڑھائیندا۔ پار لنگھن دا اکو گھاٹ، نکا پتن آپ سہائیندا۔ دور ڈراڈی نیڑے آندی واٹ، وٹا پچھلا آپے لائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرگن نرگن ہو کے دتی دات، نرگن سو ہنگ برہم آپے ہو برہم پاربرہم وکھائیندا۔

☆ ۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جسیر سنگھ، جاگیر سنگھ، دلباغ سنگھ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُر ☆

پروردگار پردہ چُکیا، مُکھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ ابناسی کرتا رہے نہ لُکیا، نرگن اپنا نُور دھرائیندا۔ بے پرواہ ایکا اُٹھیا، مقامے حق کھیل کرائیندا۔ سِری بھگوان صاحب تُٹھیا، سچکھنڈ دوار سوہیا پائیندا۔ شاہ سلطان ایکا بُکیا، دو جہاناں حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ پروردگار پردہ لاہ، نُور ظہور کرے رُشنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کرا، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ درگاہ ساچی دھام سہا، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ الکھ الکھنا الکھ جگا، سدا اکو آواز سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اولّا، ایکنکار آپ کرائیندا۔ سچ سنگھاسن ساچا ملا، تخت نیواسی سوہیا پائیندا۔ نُور نُورانی جوتی اللہ، بسمل اپنی دھار وکھائیندا۔ سچ پرکاش آپے بلا، ست دوارے ڈگمکائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اُچ محل سوہیا پائیندا۔ آد جُگادی اک اِکلا، جُگ جُگ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر ساچا اک سہائیندا۔ در گھر ساچا سوہنیک، نُور نُورانہ آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن لاشریک، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ نشانہ لائے ٹھیک، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ نرگن نرگن ست پریت، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ وسنہارا دُور نزدیک، ظاہر ظہور کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ اپنا پردہ دیوے چُک، نُورو نُور نُور درسائیا۔ آد جُگادی جُگ چوکری ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو بیٹھا رہیا لُک، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد اگئی ہو کے رہیا بُک، بھیک اپنے نام لگائیا۔ نرگن سرگن ویکھے اُٹھ، آپ اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پروردگارا، بے عیب نام اکھوائیندا۔ مقامے حق سانجھا یارا، لاشریک سوہیا پائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن وسے دھام نیارا، ہر پُرکھ نرنجن اپنا در سہائیندا۔ ایکنکارا کر پَسارا، آد نرنجن نُور ڈگمکائیندا۔ ابناسی کرتا دے سہارا، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ سِری بھگوان کر پَسارا، بے پرواہ ویکھ وکھائیندا۔ پاربرہم برہم کر تیارا، نرگن اپنا راہ چلائیندا۔ جن بھگتاں ویکھنہارا، نیتر نین نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھيو کھولے آپ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکری کھیل تماش، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ برہمند کھنڈ

۵۰۱

۵۰۱

منڈل راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ دوزخ بہشت کر کر واس، کھنڈ برہمنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چؤراسی کر کر داسی داس، سیوک سیوا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ست ستوادی دے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکھر وکھر دیوے گاتھ، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ کریا کر چلائے راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ آتم پر ماتم دیوے پاٹھ، پوجا اکو گھر وکھائیا۔ لیکھ الیکھ تریلوکی ناتھ، ترے ترے اپنی گنڈھ پوائیا۔ پاربرہم برہم کرنہارا ہیت، ایش جیو کرے کڑمائیا۔ پنج تت ویکھنہارا کھیت، ترے ترے میلا سہج سُبھائیا۔ لیکھا جانے نیتن نیت، نت نوت کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پروردگار بے پرواہ کرے کھیل اکم اتھاہ، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ مکھ نقاب پردہ لاہ، لیکھا سب دا آپ مکھائیندا۔ سچ سندیسہ اک سنا، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ رسول رسولاں لے جگا، اسم اعظم اک وکھائیندا۔ مقالے حق کر رشنا، نور ظہور آپ پرگھائیندا۔ کلمہ کلام آپ پڑھا، کاتب سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ نر نریشا، ہر نرنکارا آپ سنائیندا۔ ست سندیسہ ایکنکار، اک اکلا آپ جنائیا۔ شبدي شبد شبد جیکار، نرگن نرگن راگ الاٹیا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، بے خبر خبر اک سنائیا۔ لوآن پُریاں دے ہلار، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نور اپنا کر رشناٹیا۔ نور ظہور کر رشنا، جلوہ اکو اک جنائیندا۔ پرگٹ ہو حق خدا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ رتبہ جانے دو جہاں، دوئے دوئے اپنی دھار جنائیندا۔ پیر پیغمبر لے جگا، عیسیٰ موسیٰ سنگ محمد حکم سنائیندا۔ چار یاری ڈنک وجا، ایکا راہ وکھائیندا۔ اللہ رانی پردہ لاہ، مکھ گھونٹ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا، ست ستوادی آپ سنائیندا۔ کھول لتھی نقاب، نُقطہ سب نوں آپ جنائیا۔ پیر پیغمبر کرو آداب، سر سجدہ سیس جھکائیا۔ پرگٹ ہویا حق جناب، امام اماما وڈ وڈیائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہہ کے گیا میرا باپ، سو پُرکھ پُرکھوتم پھیرا پائیا۔ جس دا آد جگاد چپدے رہے جاپ، جیون جُگت رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان جس دا دسدی ربی پاٹھ، سو پاٹھشالا اک وکھائیا۔ ویکھنہارا سر سروور تیرتھ تاٹ، گنگا سُرستی جمنا اکو دھار وہائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق ترے بھون اُون گون کھولے ہاٹ، برہمنڈ کھنڈ ایکا گھر وکھائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ شبد

سندیسے رہیا دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ در دوارے ملنا ہس ہس، ڈھر دروازہ رہیا کھلایا۔ محمد پوری کرے آس، امام اپنا پھیرا پائیا۔ تارا چند کرے پرکاش، نورو نور نور رُشنایا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجایا۔ مُرید مُرشد ویکھے خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دات، خالی جھولی دئے بہرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مُکی واٹ، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ آنت ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چڑھایا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، پتر دھی نہ کھئے وڈیایا۔ کوڑی کریا سجن ساک، ہر کا ناؤں نہ کھئے وکھایا۔ نظر آئے نہ رسول پاک، پاکی پاک نہ کھئے جنایا۔ آتم کھولے نہ کھئے تاک، دیوا بتی نہ کھئے رُشنایا۔ شبد آگم نہ لائے ساٹ، کپاٹی بجر نہ کھئے تڑایا۔ لکھ چوراسی سٹی کوڑی کھاٹ، آتم سیج نہ کھئے ہنڈھایا۔ چار کُنٹ کسے نہ ملیا کھلاپات، کول نین نین نہ کھئے ملائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار پرہ چرن دوارے بیٹھے رہے جھاک، اپنی جھاک نہ کھئے وکھایا۔ پورب لیکھا کرن یاد، نیتر نین دھیان لگایا۔ صاحب سلطان سنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو آنت اپنا حُکم منایا۔ جس دی مہا بودھ آگادھ، نہ کوئی لکھے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ اک سُنایا۔ سچ سندیسہ اکو ایک، اک اکلآ آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر ساچی ٹیک، پروردگار حُکم منائیندا۔ جس اُچائے مُلا شیخ، سو مسلہ حل کرائیندا۔ لکھ چوراسی رہیا ویکھ، گھٹ گھٹ اپنا آسن لائیندا۔ کلجگ اتم دھریا بھیکھ، بھیکھادھاری ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنیہڑا اک سُنائیندا۔ سچ سنیہڑا دیوے سنگی، ہر سچ سچ درڑایا۔ کرے کھیل کھیل بوہ رنگی، رنگراتا بے پرواہیا۔ دو جہان وجائے سارنگی، سارنگا اکو اک اٹھایا۔ لکھ چوراسی کنڈ ننگی، پردہ اُپر کھئے نہ پائیا۔ گوبند سورا اک بھینگی، بھینگم اپنا راہ جنایا۔ پُرکھ اکال کولوں وست منگی، سری بھگوان جھولی پائیا۔ کلجگ اتم نو کھنڈ پر تھی آئے تنگی، دست دست نہ کھئے ملائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئے پکھنڈی، ہر کا روپ نہ کھئے دسایا۔ من واسنا ہوئے گندی، سوگندھی سچ نہ کھئے جنایا۔ دین مذہب دی چلے ڈنڈی، پُرکھ اکال ساچا مندر نہ کھئے درسایا۔ گا گا تھکن بتی دندی، رسنا جہوا کر ہلکایا۔ آتم لئے نہ کھئے اندی، نجاند نہ کھئے چکھایا۔ چڑھے چند نہ نور نوچندی، چوڈس روپ نہ کھئے بنایا۔ ویلے آنت نہ کئے کوئی بندی، بندی خانہ نہ کھئے تڑایا۔ رائے دھرم دی پئی پھندی،

پھاسی گل نہ کھئے چھڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پرہہ آگے وست اکو منگی، ویلے آنت ہونا سہائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگی، شہنشاہ اپنا
 حکم جنائیا۔ کلجگ اتم آیا کندھی، ڈھارس سکے نہ کھئے بتھائیا۔ جیو آتما ہوئی رنڈی، ہر کنت نہ کھئے بندھائیا۔ آتم پر ماتم کھئے نہ گائے
 چھندی، سنسا روگ نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ پردہ چک
 چکایا اوہلا، عالمین آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہویا اکو مؤلا، ہر گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ چار کنت جس دا پاؤندے گئے رولا، اکھڑ اکھڑ نال
 ملائیندا۔ سو صاحب پورا کرن آیا قولا، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ پرگٹ ہویا اپر دھولا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ جس نے
 گھلیا کرشنا سولا، رام راما سیوا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نورو نور ڈگمگائیندا۔ نورو
 نور نور نورانہ، پرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن پردہ لاپیا۔ شبد اگمی اک ترانہ، پن طرز تال سنائیا۔ برہما
 وشن شو ہوتے حیرانا، ہر جو کی کی کھیل ورتائیا۔ کلجگ اتم ہو پردھانا، پیر پیغمبر رہیا اٹھائیا۔ بل دھرائے مرد مردانہ، سچ مردانگی اک
 کائیا۔ گر اوتاراں دیوے دانا، وست امولک جھولی پائیا۔ سچ سندیسہ اک فرمانا، ڈھر سندیسہ آپ الاٹیا۔ ویلے آنت سرب پچھتانا،
 ۵۰۲ پسچاتاپ جگت لوکائیا۔ جنہاں بھلیا ہر بھگوانا، بھگون دیونہار سزائیا۔ ویکھنہارا جگت جہانا، جیون جگت نہ کیسے جنائیا۔ پرگٹ ہویا
 اکو کابنا، نام بنسری ہتھ اٹھائیا۔ رام رمٹیا ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہتھ گانا، اللہ رانی سگن منائیا۔
 چوڈاں طبق نین شرمنا، اکھ اکھ نہ کھئے رکھائیا۔ انجیل قرآن نہ کھئے دھیانا، تیس بتیس نہ کھئے پڑھائیا۔ نظری آئے اک اماما، بے نظیر
 شہنشاہیا۔ کلمہ کلام جس پڑھانا، علما کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اپنا دئے اٹھائیا۔ پردہ لاہ وکھائے
 مکھ، مکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ مُرشد مُریدان میٹے بھکھ، ترشنا اگنی آپ بھجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی رکھے ککھ، آپ اپنے وچ
 چھپائیندا۔ نو نو چار جو رہیا لک، لوک مات وپس وٹائیندا۔ بھگت بھگوان جائے تھ، مہربان مہر نظر اک اٹھائیندا۔ امرت جام پیائے
 گھٹ، دئی دویتی پندھ مکھائیندا۔ سچ سہائے سہنجنی رت، پھل پھلواری آپ مہکائیندا۔ لیکھا جانے کایا بت، پنج تت اپنا بھیو جنائیندا۔
 آتم پر ماتم لئے پچھ، پورب لہنا پھول پھلائیندا۔ بن بھگتاں کیسے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ سرب وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ جنائیندا۔ ویکھو کھیل چار جُگ، چار یاری نال ملائیا۔ تیئی اوتاراں اوڈھ گئی پُگ، ویلا اتم دئے دُہائیا۔
 بھگت اٹھاراں گئے جھُک، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بوٹے رہے سُک، ہرے سینچ نہ کھئے کرائیا۔ گر دس رہے پُچھ،
 پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ کلجُگ خالی ہتھ کیسے کول نہیں کُچھ، نو کھنڈ پرتھمی دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک
 دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی سری بھگوانا، ایک حکم جنائیندا۔ رل مل سارے بنھو گانا، ساچا سگن منائیندا۔
 کلجُگ مٹے آنت نشانہ، نشانہ کھئے رہن نہ پائیندا۔ لیکھا چُکے وید پُرانا، شاستر سمرت وچ سہائیندا۔ سرشٹ سبائی اکو دانا، اتم پر ماتم
 جھولی پائیندا۔ لکھ چوراسی ساچا گانا، سوہنگ اکھر آپ پڑھائیندا۔ ستجُگ ساچا راہ وکھانا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیندا۔ اکو پینا اکو کھانا، اکو مندر سوہیا پائیندا۔ اکو اشٹ دیو گرو منانا، گردیو اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر ایک راہے لائیندا۔ ساچے راہ لگائے ہر، ہر جو دیا کھائیا۔ چار جُگ دے لے پھڑ، پھڑ
 پھڑ بندھن پائیا۔ ایک اکھر لو پڑھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ ساچا مندر ویکھو چڑھ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس بنایا تہاڈا گھر، سو
 دھرنی دھرت دئے وڈیائیا۔ کلجُگ اتم کِریا کر، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان لگائے جڑ، نہ سکے کھئے اکھڑائیا۔ لیکھا جانے سیس
 دھڑ، پنج تت مان رکھائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، نر اچھیا پور کرائیا۔ گوہند دتا اکو ور، پُرکھ اکال وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کلجُگ تیری اتم ور، ساچا پردہ آپ چُکائیا۔ پردہ چُک آئے نیڑے، دور ڈراڈا پندھ مٹائیندا۔ کورئی کِریا چُکن جھیرے،
 جھیرا ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ بھگوان بھگت دے وسے کھیڑے، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ بھگتاں من چاؤ گھنیرے، گھر منگل ایک گائیندا۔
 ناتے جڑے میرے تیرے، میرا تیرا سنگ نہ کھئے ٹرائیندا۔ لکھ چوراسی بھلائے کر کر ہیرے پھیرے، اچھل چھل اپنا کھیل کرائیندا۔ گرمکھ
 سجن چاڑھے بیڑے، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ اتم کرے حق نیڑے، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 جن بھگتاں آپ ترائیندا۔ بھگتن میتا ایکنکارا، آد جُگاد وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی لے اوتارا، نرگن سرگن ہونے سہائیا۔ کلجُگ اتم کھیل
 اپارا، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ جوتی نور کر اُجیارا، شبدي ڈنک سُنائیا۔ راؤ رنگاں کرے خبردارا، آس نندرا دئے مٹائیا۔ پرگٹ ہویا مہابلی

اوتارا، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ نانک گوہند کرے پیارا، چرن سرن سرن چرن سرنائیا۔ محمد رووے زارو زارا، نیتز تیناں نیر وہائیا۔ عیسیٰ در
 بنے بھکھارا، گل الفی ربیا وکھائیا۔ موسیٰ ڈگا منہ دے بہارا، جلوہ نؤر نہ تکیا جائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ آد
 جُگادی اک اوتارا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربارا، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلجگ پرگٹ ہو پروردگارا، چوڈاں طبقاں
 ویکھے تهاؤں تھائیا۔ دین اسلام دے سہارا، کرے کھیل بے پرواہیا۔ راگ راگنی وسے باہرا، چھٹی راگ نظر نہ آئیا۔ وشن برہما شو دھئے جوڑ
 کرن نِمسکارا، دھوڑی ٹِگا مستک لائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیارا، ہرِ خالق خلق وکھائیا۔ مظلوماں دیوے جگت کنارہ، ظلم ظالم آپ
 مٹائیا۔ نام کھنڈا تیز کٹارا، چنڈ پرچنڈ آپ اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دے ہلارا، اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ رَو سس سورج چن کرے
 پُکارا، پُنہ پُنہ تیری سرنائیا۔ گر اوتار کدھن ہاڑا، پائے پائے کرے سرب لوکائیا۔ کلجگ لٹی جائے دِن دِہاڑا، اپنا بل آپ ودھائیا۔ گُرمکھ وِرلا
 دِسے لاڑا، جس ستگر شبد گھوڑ چڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی ہوئے خوارا، وِہچار رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، ہرِجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہرِجن میلا آتم گھر، پرما تم رنگ رنگائیندا۔ سُر ت سوانی شبدی پھڑ، پھڑ اپنا بندھن پائیندا۔
 سچ سُنجنی سیجا چڑھ، سوبھاؤت سُبھائیندا۔ قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، نون سو اکھڑ اک پڑھائیندا۔ پاربرہم برہم لے ور، ناری کنت
 رُوپ وٹائیندا۔ بھگت بھگوت اکو گھر، گرہ مندر سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرِجن پردہ آپے لاپندا۔
 ہرِجن پردہ گیا لتھ، دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ نظری آیا اک سمرتھ، سمرتھ ملیا بے پرواہیا۔ پنج وکار توڑی نتھ، ڈوری اپنے تند بندھائیا۔
 آتم پرما تم اک دُو جے دا گائن جس، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ سری بھگوان سچکھنڈ نواسی آئے نٹھ، کایا مندر میل ملائیا۔ ناتا توڑے تت
 اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نہ کھئے چترائیا۔ پاربرہم برہم مل کے پئے ہس، سوہنگ ہنسا راگ سُنائیا۔ بھگت بھگوت اک
 دُو جے دے ہوئے وس، پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ بھگوان بھگت دوارے گیا ڈھٹھ، اپنا آپ مٹائیا۔ بھگت کہے تُوں پردہ ڈھک، تُدھ بن نظر
 کھئے نہ آئیا۔ بھگوان کہے تُوں میرا ساک، لوک مات کری گُرمائیا۔ بھگت کہے تُوں میرا کھولیا تاک، جدھر ویکھاں تُوہی نظری آئیا۔ تیرا نؤر
 اکو پاک، رسول دوسر نہ کھئے دسائیا۔ میری اگلی پچھلی چُکی واٹ، پرہہ ملیا پاندھی راہیا۔ میرا پردہ گیا پاٹ، پُرکھ ابناسی اپنی دیا کھائیا۔

لہنا ٹٹیا ذات پات، برہم پاربرہم سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، پیر پیغمبر سارے پھڑ، اکو گھر وکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو دروازہ، ہر ہر جو آپ وکھائیندا۔ جس گرہ وسے غریب نوازا، غریب نائیاں گلے لگائیندا۔ آد آنت جس سازن سازا، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم رچیا کاجا، سچ سویمبر آپ بنائیندا۔ پرگٹ ہویا دیس ماجھا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ نو نو چار پھرے بھاجا، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ جن بھگتاں ایتھے اوتھے رکھے لاجا، دو جہان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ راتیں ستیاں دے جاگدیاں مارے واجاں، بن رسنا چہوا اپنا حُکم سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دو جہاناں شاہ نوابا، دیونہار حیات آبا، وکھاونہار سچ محرابا، وجاونہار تن ربابا، احباب اپنا میل ملائیندا۔ رسولاں نال بنے رسول، رسم اپنی آپ جنائیندا۔ رسول کرے آپ قبول، کامل اپنا حُکم منائیندا۔ جو رسول جائے بھول، تِس اندر رسول ہو حُکم منائیندا۔ اپنا حُکم دیوے معقول، محبوب اپنا کھیل وکھائیندا۔ بن رسول دیوے چرن دھول، دھوڑی ٹِکا مستک لائیندا۔ بن صاحب کنت کنتوبل، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، رسول رسولاں وچ سہائیندا۔ نرگن سرگن دو اکھڑ، بن اکھڑاں آپ بنائیندا۔ پریم پیار وچ رکھیا ستھر، دوہاں بند کرائیندا۔ لیکھا لیکھ نہ کوئی پتر، کاتب قلم نہ کھئے اٹھائیندا۔ جس جن دیوے گیان نج آنتر، آنتر آتما آپ پڑھائیندا۔ سو جانے ڈھائی اکھڑ منتر، سو منتر ڈھٹیا گوہند جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو ڈھٹیا جگت نیا پُرکھ اکال پکڑے بہیا، دوجا سٹیا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ڈھائی اکھڑ بودھ اگادھا پنڈت لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ آد جگادا سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔ بھید نہ پائے کوئی جیرج انڈت، اُتہج سیبج پردہ نہ سکے لاپیا۔ جس پرہ آپ بنائے بنت، اپنی کرے پڑھائیا۔ سو صاحب آگے کرے منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تِس اشارہ مار سمجھائے سینت، ساہ ساہ سہائیا۔ اوہ اکھڑ وکھائے بن اکھڑاں عینک، پینتی اکھڑ الفیے سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، نرگن اکھڑ نرگن دھار نرگن نرگن کر پیار، نرگن نرگن دئے سمجھائیا۔

۵۰۷

۵۰۷

☆ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوہن سنگھ موہن سنگھ دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پُر ☆

سچکھنڈ کھیل ہر جگدیش، جگدیشر آپ کرائیندا۔ آد جگاد اک حدیث، دھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے جھکا سیس، نیوں نیوں سجدہ سرب جنائیندا۔ جگ چوڑی پیسن پیس، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ چہتر سوہے ایکا سیس، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ چہتر سیس سوہے تاج، تخت نواسی وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال گرو مہاراج، مہا اگت گئی نہ جائیا۔ نرگن رچ رچ اپنا کاج، کرتا پُرکھ ویکھے چائیں چائیا۔ آد جگادی اکو ساتھ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگا جگنتر داسی داس، بن سیوک سیوک کھائیا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ سچکھنڈ وسے ماہی محبوب، نور نورانہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ نہ کوئی تن نہ وجود، خاکی خاک نہ روپ وٹائیندا۔ پروردگار اپنا جانے آپ ثبوت، صحبت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وسنہارا سچ عروج، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ آپے جانے ست حدود، دوسر وند نہ کھئے وندائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنے وچ رہے محدود، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائییندا۔ بھيو ابھید نہ کھولے حال، اصلیت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دیناں بندھپ دین دیال، دیاندھ ٹھاکر سوامی سچکھنڈ دوارے روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ ست دلارا کھیل اپارا ایکنکارا لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرم بہائے سچے دھرمسال، تھر گھر اپنا کُنڈا لاپیا۔ ابناسی کرتا وسے نال، نراکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ اپنا حکم چلائی۔ سچکھنڈ اندر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیارا، نرگن اپنی دھار پرگٹائیندا۔ ایکنکارا کر پسارا، آد نرنجن دیپک جوت جگائیندا۔ سری بھگون سچ بھارا، ابناسی کرتا اک نشان اٹھائیندا۔ پاربرہم پرہ پروردگار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچ محلہ اک اکل انہو پرکاش پُرکھ ابناس الکھ اگوچر اگم اتہا بے پرواہ آپ کرائیندا۔ بے پرواہ سدا بے آنت، آنت اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنی دھار پرگٹائیا۔ آد جگادی نار کنت، کنت کنتوبل سچا شہنشاہیا۔ بناونہارا ساچی بنت، گھاژن گھڑت لئے گھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد پُرکھ پُرکھ پرمیشور جگاد اپنا بندھن پائیا۔ آد پُرکھ اپنی رچنا رچ، رچ رچ ویکھ وکھائیندا۔

جُگاد کرے سچو سچ، جُگ جُگ سیو کھائیندا۔ نرگن ہو کے نرگن رہیا نچ، سرگن رنگ نہ کیسے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسا پُرکھ ابناسا، ویکھنہارا کھیل تماشا، جوتی جاتا اپنا نُوں دھرائیندا۔ جوتی جاتا نُوں اولاً، رُوپ نظر کیسے نہ آئیا۔ مقامے حق وسائے اک محلہ، محفل اپنی آپ لگائیا۔ نرگن جوتی دِپیک بلا، پرکاش پرکاش لے چمکائیا۔ آد جُگاد اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اپنا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا، نر نرکارا ایکا دھار چلائیندا۔ رُوپ انُوپ بے عیب پروردگارا، ریکھ رنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ شبدی شبداں اپارا، لیکھا جانے سْت دُلا، جن جنی گود وڈیائیندا۔ دائی دایا سیوادارا، ویکھے وگسے ویکھنہارا، نیتر نین نہ کھئے کھلائیندا۔ انس بنس سرینس کر تیارا، سہنس سہنس رُوپ وٹائیندا۔ دیونہارا سْت بھنڈارا، اگمڑی دات ورتائیندا۔ وجاونہارا ت ستارا، ناد انادی راگ لائیندا۔ وشن برہما شو کر اُجیارا، ترے پنچ اپنا رنگ چڑھائیندا۔ گر اوتار کر پیارا، پیر پیغمبر گنڈھ پوائیندا۔ کھانی بانی کھول کواڑا، انڈج جیرج اُتہج سیئج پرا پسنٹی مدھم بیکھری آپے گائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جُگ چوکرئی نو نُو چار ویکھے وارو وارا، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ کاغذ قلم شاہی کر ونجارا، اکھڑ اکھڑ ونج کرائیندا۔ جگت وِدیا بھر بھنڈارا، چوڈس چوڈس گھر بھائیندا۔ لیکھا جان رو سس سورج چند ستارا، منڈل منڈپ پردہ لائیندا۔ بودھ آگادھ گیان گیان گردیو اِشٹ نرکارا، نرگن سرگن دیا کھائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند آتم پرماتم برہم پاربرہم بن سہارا، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم سُنائیندا۔ جُگ چوکرئی لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی سچ سنگھاسن سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ساچا سوبھاؤنت ویکھنہارا ایکا کنت، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ پُرکھ اکال سری بھگوان پروردگار نہ مرے نہ پئے جم، جنی جن نہ رُوپ وٹائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن بیڑا دیوے ہتھ، بن ملاح کھیوٹ کھیٹا کرے بت ماں پیو بیٹا، پوت سپوتا گود اُٹھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دا بنے نیتا، نت نت اپنا ویس وٹائیندا۔ بھگت وچھل کرے سدا سد سچا ہیتا، بتکاری پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا کایا کھیتا، اپ تیج وئے پرتھی آکاش پردہ آپے لائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں پیر

پيغمبران دين مذہب دا ديندا رہيا ٿيڪ، چھوڻي چھوڻي ونڊ ونڊائيندا۔ لوڪ مات ڪراوندا رهيا پيشه، ڪهتري براہمن شوڊر ویش ناؤں دھرائيندا۔ اپنا سچ نہ دسیا ڪيسے ليڪھا، انگلياں اُتے سب ٺوڻ اکھر پڙھائيندا۔ بے آنت بے آنت نرگن سرگن پايا ٻھليڪھا، بھانڊا بھرم نہ ڪھڻے ٿرائيندا۔ ڪوئي مؤنڊ مُنڊائے ڪوئي دھاري ڪيسا، ڪوئي لباں جگت ڪٽائيندا۔ ڀرڪھ اکال دين ديال آد جگاد اک نريشا، نرگن نور ظھور جنائيندا۔ سرشٽ سبائي لڪھڻ چوراسي جيو جنت سادھ سنت اوچ نيچ راؤ رنگ سب نال ڪرے ھيتا، وڏا چھوڻا نہ ڪھڻے رکھائيندا۔ جس جن ڪھولے اپنا بھيتا، بھيو ابھيد آپ چڪائيندا۔ ليڪھا جانے اوليا پير شيخا، پير پيغمبر اپنا حُڪم منائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپنا ڪھيل اپنے ھتھ رکھائيندا۔ ٿيڪھ ديوے ٿيڪھ دار، ٿھوڪر اڪو حق لگائيا۔ جُگ چوڪري ويڪھ وارو وار، نرگن سرگن پھيرا پائيا۔ سچ سنديسہ دے سنسار، گر اوتار ڪرے پڙھائيا۔ پير پيغمبر بول جيڪار، نعره اڪو اک سُنائيا۔ نور نورانہ پروردگار، خاڪي تن نہ ڪھڻے ھنڊھائيا۔ ساقی بنے دين ديال، سچ آب اک پيائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جُگ چوڪري ڪھيل ڪر، ويڪھنھارا تھاوڻ تھائيا۔ جُگ چوڪري ڪھيل ڪرايا، نرگن سرگن دھار۔ دھر فرمانا حُڪم جنايا، شبد اگمي بول جيڪار۔ شاستر سمرت ويد پُران لڪھايا، گيتا گيان دے ادھار، انجيل قرآنا رنگ چڙھايا، نبی رسولاں دے وچار۔ باني تير نرالا بان لگايا، آتم پرماتم پرماتم آتم ايڪا گھر پاوے سار۔ چارے ڪھاني دھندے لايا، جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل آپ ڪرتار۔ ساچا ڪھيل جُگ جُگ ڪر ڪر، ھر ڪرتا ويڪھ وڪھائيندا۔ نرگن روپ سرگن دھر دھر، دھرنی دھرت دھول سوڀا پائيندا۔ شبد اگمي ايڪا پڙھ پڙھ، لڪھڻ چوراسي جيو جنت پڙھائيندا۔ پنج تت ڪايا اگني سڙ سڙ، خاڪي تن نہ ڪھڻے وڪھائيندا۔ ساچے مندر آپے چڙھ چڙھ، تخت نواسي سوڀا پائيندا۔ اپني مرنی آپے مر مر، مر جيوت ايڪا گھر ٻھائيندا۔ ليڪھا جانے ناري نر نر، نر نرائن ويس وٽائيندا۔ ناؤں جيائے ھري ھري ھري ھري، ھر وشنوڻ بھگوان ايڪا نام پرگٽائيندا۔ ليڪھا جانے درويش در در، وشن برہما شو الڪھ جگائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر پھڙ پھڙ، پھڙ باھون حُڪم منائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، آد پڙڪھ پڙڪھ اڪالا، وسنھارا سچڪھنڊ سچي دھرمسالہ، سچ دوارے آسن لائيندا۔ سچ دوارے لگا آسن، نيتر نظر ڪيسے نہ آيا۔ ڪرے ڪھيل پڙڪھ ابناسن، ابناسي ڪرتا دھار چلايا۔ لڪھڻ چوراسي ڪر ڪر واسن، گھٽ گھٽ رهيا سائيا۔ ليڪھا جانے پرتھمي آڪاشن،

گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ گوپی کاہن بائے راسن، بنسری اکو نام وجائیا۔ بھگت بھگونت بنے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھاکن، نیتز نین نین اٹھائیا۔ آگے رہے نہ کوئی عاقن، سیس سب دے رہیا جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ اپنا حکم منائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ فرمانا، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تخت نواسی اکو رانا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سب نوں متنا پئے بھانا، بھانے اندر آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔ سچ سندیسہ سن لو ایک، ایکنکار جنائیا۔ پاربرہم پرہہ ساچی ٹیک، دوجی اور نہ کھئے سرنائیا۔ پچھلا سارے چھٹو ہیت، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ کلجگ نیتز لو ویکھ، سرشٹ سبائی دئے ڈبائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہویا بھیکھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ گرو گیان نہ کھئے ایدیش، منتر ہر نہ کھئے درڑائیا۔ کوئی پوجے برہما وشن مہیش گیش، کوئی شنکر سیس نوائیا۔ کوئی پنج تت کرے آدیس، اشٹ ایشر نہ کھئے رکھائیا۔ کوئی عیسیٰ موسیٰ محمد کرے ہیت، سجدہ سیس رہے جھکائیا۔ کوئی نانک گوبند گودی رہیا کھید، اپنا مان مٹائیا۔ پُرکھ اکال دا کیسے نہ پایا ہیت، بہرے بھلی سرب لوکائیا۔ جس دے پچھے سیس وچ پئی ریت، کلجگ تتی آگ لگائیا۔ پرگٹ ہویا اک نریش، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ چلن دیوے نہ کیسے دی کوئی پیش، پُشت سب دی رہیا بلائیا۔ نیتز لوچن لین دیکھ، بن اکھاں دئے وکھائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے ملا شیخ، پیر پیغمبر پندھ مکائیا۔ پنڈت پاندھا کوئی نہ دیوے پچھلی ٹیک، سب دا لیکھا رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ کوڑا سُنجا کرے کھیت، سچ کرسانا اکو پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا چکے چوک، ہر ستگر آپ چکائیندا۔ مایا ممتا دیوے بھوک، نام پھنکارا اکو لائیندا۔ چار ورن ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پردہ لائیندا۔ نام آگم اک اتوٹ، ورن برن آپ ورتائیندا۔ ہوئے ہنگتا کڈھے کٹ، شبد کھنڈا اک چمکائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ بجر کپائی جائے بھٹ، دویتی پردہ آپے لائیندا۔ کر پرکاش زمرل جوت، اندھ اندھیر گوائیندا۔ شبد آگئی لائے چوٹ، انحد راگ سنائیندا۔ گرمکھ اٹھائے آلیوں ڈگے بوٹ، ستگر ساچی گود بھائیندا۔ آتم پر ماتم کھولے سوت، سرتی شبد نال ملائیندا۔ لیکھا جانے اوت پوت، پُت پوترے سوبھا پائیندا۔ مان مکائے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاپیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پڑھن اک سلوک، سوہنگ ڈھولا اک سنائیندا۔ سرب جیاں دی سچی موکھ،

مکتی مُفتو مُفت ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا کھیل اپارا، نرگن دھارا لوک مات ویکھ وکھائیندا۔ لوک مات ویکھے پاخاک، خاکی خاک دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دسے سچ حالات، احوال دے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی نانا تٹا کائنات، کلمہ نبی اک پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی اکو آب حیات، سچ پیالہ دے پیائیا۔ بیہو چکائے باطن بات، ظاہر ظہور وڈ وڈیائیا۔ درس دکھائے ساکھیات شناخت اپنی دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر نریش دو جہاناں رہیا ویکھ، ایتھے اوتھے نرگن سرگن سرگن نرگن اکو کرے پڑھائیا۔ سو قلندر جو حُکھے نچے، نچ نچ ناچ وکھائیا۔ بن حُکھے سارے دسن کچے، کوٹن کوٹ ویس وٹائیا۔ درگاہ ساچی سوئی سچے، جنہاں سچا ملیا بے پرواہیا۔ پیغمبران وچوں اوبو اچھے، جنہاں اچھی طرح سمجھائیا۔ پریم رس وچ ساچی رتے، رتی رت سُکائیا۔ منصور شمس تبریز رس ساچے چٹے، سرشٹ سبائی گئے وکھائیا۔ دوویں ہٹے پکے، پکی پُرکھ اکال کرائیا۔ مؤسیٰ منہ دے بہار ڈھٹھے، آدھا آدھ وچکار رہ جائیا۔ قلندراں وچ آپ قلندر وڑ کے بسے، اندرے اندر نور رُشنائیا۔ دوجی گل جے ہور کوئی دسے، جھوٹھی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگادی اکو ہر، کلا قُدرت قادر کریم رحیم رحمان رحمت آپ کھائیا۔

۵۱۲

۵۱۲

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

ساچا حُکم ہر نرنکار، دو جہان رہیا ڈرائیا۔ شبدی سُت کرے نمسکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ وشنوں رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ برہما کوک کوک کرے پُکار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ شنکر سر وچ بائے چہار، شہنشاہ بھل کدے نہ جائیا۔ ترے گن مایا ہوئی خوار، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پنج تت نہ کھئے آدھار، رنگ سورا سربنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ گر اوتار گئے ہار، ہر کا بھیت کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر پھر پھر تھکے وارو وار، وارتا لکھ نہ کیسے مکھائیا۔ لیکھا جانے نہ کھئے دھر دربار، دھر دی آواز سرب شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ ساچا حُکم مٹنا پینا، منسا سب دی آپ گوائیندا۔ وشن برہما شو ویکھے نیناں، نیتر اکھ آپ کھلائییندا۔ تن پنج اتم ڈیرہ ڈھنہا پینا، بُرج رین نہ پائیندا۔ گر اوتاراں بھانا سہنا پینا، سر سر بھانا آپ منائیندا۔ اتم رل کے

سب نے اک دوارے ڈھہنا، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سوہنگ ڈھولا دو جہاناں کہنا، کہہ کہہ شکر منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیندا۔ ساچا حُکم دیوے سخت، سختی اک جنائیا۔ لیکھا جانے کیٹ ہست، ہست کیٹ رہیا سمائیا۔ دو جہاناں اکو وست، وستو اپنا نام ورتائیا۔ لہنا دینا چُکائے دست بدست، دست بردار کرے لوکائیا۔ لیکھا جان عرش فرش، پھیرا اپنا آپے پائیا۔ دو جہان نرگن درس، سرگن چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بھگت بھگونت میٹے حرص، ہوس ترشنا دئے گوائیا۔ غریب نہانیاں اُتے کرے ترس، دردی دردیاں درد وندائیا۔ چار جُگ رہے بھٹک، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کوئن کوٹ سادھ سنت آدھ وچکارے رہے لٹک، اگلا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ ویکھن اتم وقت، پُرکھ ابناسی آوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ ساچا حُکم دُھر فرمانا، دُھر درباری آپ جنائیندا۔ نہ کوئی دیسے راجا رانا، رعیت رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ راگ ناد نہ کھئے گانا، تال تلوڑا نہ کھئے وجائیندا۔ جودھا سورپیر نہ کھئے مانا، بلی بل نہ کھئے ودھائیندا۔ سب نوں منن پئے بھانا، سر تاج نہ کھئے رکھائیندا۔ بن ہر نامے ہویا اندھا کانا، جگت جیون جگت نیتر نہ کھئے کھلائییندا۔ پُرکھ ابناسی بے پہچانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک الائیندا۔ ساچا حُکم اک الا، علیحدگی سب دی دئے کرائیا۔ لہنا دینا دئے مُکا، مُکا اپنا نام وکھائیا۔ سب دے ہتھ ٹکر زُکھا دئے وکھا، گھر گھر مدھو کڑی رہیا منگائیا۔ حُقہ ٹوپی دئے بھنہ، بھانڈا سب دا صاف کرائیا۔ جو لُکا درس دئے وکھا، اپنا پردہ لاہیا۔ دو جہان دا بھکھا پُرکھ ابناسی جائے آ، لکھ چوڑاسی اپنے اندر لئے لُکائیا۔ جو جن سرنائی جھکا، تِس لئے بچا، بچت اکو اک وکھائیا۔ ہرجن رکھے اپنی ککھا اپنا پردہ پا، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن جگائے جگت جُگ، جیون جگت آپ جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چُگ، اپنا میل ملائییندا۔ آپے جانے ڈال مُدھ، پت ڈالی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں اندر آتم سیجا چڑھ کُد، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ ڈیرہ ڈھاہے من مت بُدھ، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ترے بھون دی دیوے سُدھ، اون گون مٹائیندا۔ لیکھا جانے اپنا گجھ، بھيو ابھيو کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگ چاڑھ رنگیلا، رنگت اپنا نام وکھائیا۔ گر شبدي بنيا

مات وسیلہ، وصل اِکو نام جنائیا۔ ہر بھگت بنائے جگت قبیلہ، بھگون دیا کمائیا۔ کلجگ اتم ہرجن ملن دا کیتا حیلہ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن دیوے سوہنگ دان، اتم پر ماتم پر ماتم اتم ایکا گنڈھ پوائیا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گِردھاری لال دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

ہر کا ڈھولا ساچا گیت، آد آنت اِکو نام درڑائیندا۔ بھو کھلائے صاحب اتیت، ترے گن پردہ آپے لائیندا۔ اتم پر ماتم کرے ٹھانڈی سیت، سیتل دھارا اِک وائیندا۔ کایا اندر وکھائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ سوہیا پائیندا۔ نظری آئے ہر انڈیٹھ، جلوہ نؤر اِک دھرائیندا۔ وسنہارا سدا چیت، چیتن ہرجن آپ کرائیندا۔ آد جگادی اولڑی ریت، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، چوڈاں طبقات ویکھ وکھائیندا۔ پیر پیغمبران نشانہ دے ٹھیک، ٹھیکر سب دے بھن وکھائیندا۔ اتم نیرے آئی تاریخ، تحقیقات آپ کرائیندا۔ ویکھنہارا حق حقیق، حاجت سب دی پھول پھلائیندا۔ نؤر الہی لاشریک، پردہ اپنا آپ اٹھائیندا۔ ویکھنہارا سچ پریت، پریتوان پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا سوہلا اِک جنائیندا۔ ساچا سوہلا نام مردنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سؤرا سرینگ، ایکنکارا کارے لائیندا۔ آد نرنجن کرے پرکاش بن سورج چند، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا سچ دوارے بیٹھا لنگھ، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ سری بھگوان چڑھائے رنگ، رنگ رنگیلا اِک اکھوائیندا۔ پاربرہم پرہہ منگے منگ، اپنے آگے اپنی جھولی ڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ منگے منگ بن بھکھارا، بھکھک اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی دھار جنائیا۔ جگ چوکڑی ہو اُجیارا، نرگن سرگن وپس وٹائیا۔ وشن برہما شو کر پیارا، میل ملاواں سہج سُکھدائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نؤ سو چورانونے چوکڑی جگ دیندا رہیا نام سہارا، ناؤن نرنکارا کر پڑھائیا۔ آد شکت نؤر اُجیارا، چتربھج نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیسہ اِکو اِک سنائیا۔ دُھر سندیسہ ہر کا ناؤں، ہر سجن

آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پکڑ اٹھائے پھڑ پھڑ باہوں، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر کرے سچ نیاؤں، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ بھگت بھگوان ملن دا رکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیندا۔ کرے پیار جوں پُتران ماؤں، پوت سچوٹا گود سہائیندا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاؤں، جس جن اپنا نام جپائیندا۔ لکھ چوراسی پائے رابو، اندج جیرج اُتہج سیتج اپنے دھندے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ ساچا منتر نام اگم، ہر اگمڑا آپ جنائیا۔ جانوہارا اپنا کم، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ سدا سہیلا بیڑا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں دیوے سچا دھن، دھن خزینہ اک ورتائیا۔ لیکھا جانے جنی جن، بنے جنیدی مائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا ڈن، نت نوت ویس وٹائیا۔ بھگت بھگوان راگ سنائے کن، اکھڑ وکھڑ نہ کھئے پڑھائیا۔ کر پرکاش ساچے چن، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھائیا۔ ساچا نام سو پُرکھ نرنجن، ہنگ برہم آپ جنائیندا۔ بجر کپاٹی توڑے پتھر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ پنچ وکارا لاپے ستھر، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیندا۔ آپ پڑھائے اپنا نش اکھڑ، نج نیتر درس کرائیندا۔ کوئی نہ پھولے دوچا پتر، پاتی کمالپاتی آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک پرگٹائیندا۔ ساچا نام آد آنت، اکو کرے جنائیا۔ جگ چوکڑی مہا اگت، گر اوتار رپے جس گائیا۔ سارے کہن پرپھو بے آنت، آنت کہن کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو کرن منت، دوئے دوئے بیٹھے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر ناتا تٹا بہشتی جنت، ظاہر ظہور اکو حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھائیا۔ ساچا منتر سچ سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم دھریا ویسا، نرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ وسنہارا سمل دیسا، دیس دسنتر پھیرا پائیندا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیسا، مؤنڈ مُنڈائے نظر نہ آئیندا۔ لیکھا جانے وشن برہم مہیش گیشا، گنپت اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھيو کھلائے تیئی اوتار اٹھاراں بھگت جانے لیکھا، عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی گنڈھ پوائیندا۔ دس گر جانے ہیتا، بتکاری کھیل کرائیندا۔ آپے بنیا سب دا نیتا، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن روپ سرگن ویکھا، سار اپنی نہ کیسے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اکو نام، دو جہاناں پیائے جام، برہمنڈ کھنڈ آپ ورتائیندا۔ دو جہان کھولے اکھ، نیتر نین کھلائییا۔ نرگن روپ ہو پرتکھ، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ ساچا

مارگ دیوے دس، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ آتر آتم آپے وس، برہم پاربرہم کرے کڑمائیا۔ ایش جیو دیوے رس، جگدیش خوشی منائیا۔
 تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائییا۔ ساچے مندر بہے سچ، سچ سینگھاسن آسن لائییا۔ تال تلواڑا اکو جائے وج، انحد راگ سُنائییا۔ شرع
 شریعت بھانڈا جائے بھج، دھرم ادھرم نہ کھئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو نام دئے وڈیائییا۔ اکو نام وڈا وڈ، ہر
 وڈا آپ وڈیائییندا۔ اپنے وچوں آپے کڈھ، تھر گھر ڈیرہ لائییندا۔ دو جہان وجائے ند، تار ستار نہ کھئے بلائییندا۔ وشو بنائے اپنی جد، وشن
 برہما شو گود سہائییندا۔ لکھ چوراسی دیوے داد، ترے پنج میلا آپ کرائییندا۔ شبد جنائے بودھ آگادھ، بن اکھر آپ پڑھائییندا۔ وید کتیب
 شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی جگت نشانہ دیوے گاڈ، ریتی نیتی لیکھے لائییندا۔ آپے بیٹھا رہے وساد، بسمل اپنا روپ
 جنائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگادی اکو ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائییندا۔ اپنا ناؤں ایکا ایک، ایک ایک
 وڈیائییا۔ جگ چوڑی دے دے ٹیک، گر اوتار سیوا لائییا۔ گرہ مندر ہر جو آپے ویکھ، ہر مندر سو بہا پائییا۔ بھگت بھگوان دسے
 بہیت، پردہ دئی اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سمگری جوت اگگری اکو اک وکھائییا۔
 سچ سمگری ساچی دات، ہر ساچا اپنے ہتھ رکھائییندا۔ آد جگاد جگا جگنتر بھگت بھگونت بٹھے نات، دو جا سنگ نہ کھئے نبھائییندا۔ آتم
 پر ماتم پر ماتم آتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائییندا۔ لیکھا لیکھے بن قلم دوات، شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائییندا۔ کر کیرپا پار کرائے جگت
 گھاٹ، ساچا پتن اک سہائییندا۔ دھر دی دیوے آگئی دات، نام ونجارا ہٹ گھلائییندا۔ میٹے رین اندھیری رات، کوڑی کیرپا موہ چکائییندا۔
 ناتا توڑے ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وکھائییندا۔ میل ملاوا کھلاپات، کنت کنتوبل کول نین مکت بین مکند منوہر لکھمی
 اکو نظری آئییندا۔ سچ سہنجنی گائے گاتھ، سوہنگ ڈھولا اکو گائییندا۔ تون میرا میں تیرا تیری میری مکی واٹ، پاندھی ہور نہ کھئے بنائییندا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگادی اکو ڈھولا سوہنگ روپ سچ وچولا، آد پُرکھ پرہ بولیا بولا، بولا ہتھ کیسے نہ
 آئییندا۔ سوہنگ بولا نرگن تولا شبد وچولا، جگ جگ ویس وٹائییا۔ کوٹن کوٹ نام صفتی پاؤن روؤلا، رنگ رلیاں رہے منائییا۔ بن ستگر
 پورے کیسے نہ پردہ کھولا، گھر کری نہ کھئے کڑمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد آنت سری

بھگونت نام ڈنکا راؤ رنکا رہیا سُنائیآ۔ نام ڈنکا وجے جگ، جاگرت جوت جگائیندا۔ نرگن سرگن کھیل سمرتھ، سمرتھ دھار چلائیندا۔
 جگ چوکڑی چلایا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں مارگ دس، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیندا۔
 اتم پنج تت کھیڑا سب دا ہویا بھٹھ، تھر رہن کھئے نہ پائیندا۔ لکھ لکھ لیکھا جگت گئے دس، دہ دشا ونڈ ونڈائیندا۔ اپنی کرنی پچھے گئے
 چھڈ، کرتا اپنا حکم منائیندا۔ دین مذہب اڈو اڈ، رہبر راہ وکھائیندا۔ آخر ویکھن اکو جد، آد اکو نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر جس اُچائے تس
 اپنے کول لے سد، سدا اپنا حکم منائیندا۔ کوئن کوٹ کال گئے لد، کال سب دا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ کلجگ اتم پُرکھ ابناسی ویکھن آیا حد، حدود
 اپنی نہ کیسے سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لے لبھ، بھگت بھگوان اپنا میل ملائیندا۔ راتیں سُنتیاں سُنائے چھند، گیت گوہند
 آپ جنائیندا۔ کر پرکاش نرگن چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں پائے ٹھنڈ، امرت دھارا مکھ چوائیندا۔ بھگت بھگوان
 مٹے رنڈیا رنڈ، سیج سہنجنی اک سہائیندا۔ دئی دویتی ڈھاہے کندھ، پردہ مکھ توں آپے لاپیندا۔ بندی خانہ توڑے بند، بندھن اپنے نام
 پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ڈھولا اک سُنائیندا۔ ستجگ ڈھولا ساچا منت، منتر آپ درڑائیا۔ لیکھا جان
 آد آنت، مدھ اپنی کھیل کرائیا۔ ہرجن میلا نار کنت، پُرکھ ابناسی ہوئے سہائیا۔ ناتا تھے جیو جنت، جیون جگت دے جنائیا۔ گڑھ توڑے
 ہوئے ہنگت، نون سو اکھر کرے پڑھائیا۔ ست ستوادی ساچی سنگت، چار ورن اک سرنائیا۔ برن اٹھاراں اکو پنکت، ایک رس دے
 چکھائیا۔ ناتا توڑے بھکھ ننگت، غریب نانے گلے لگائیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشو اپنا کھیل کرائیا۔ وشنوں دھار وشو بھگوانا، ایک ایک رکھائیندا۔ ستجگ ساچا بٹھے گانا، سکلا
 سنگ نیھائیندا۔ آتم پرماٹم راگ ترانہ، تریا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ سُنن سیکھوپت جاگرت کھیل مہانا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ کلمہ نبی اک
 پڑھانا، کائنات آپ سمجھائیندا۔ سچا رام ہو پردھانا، رمیا اپنا ڈنک وجائیندا۔ ایک کرشنا وڈ بلوانا، سیس جگدیش سوہیا پائیندا۔ ایک
 بنسری سُنائے دو جہانا، نام گانا ایک گائیندا۔ ایک چلہ تیر کمانا، دھنش اکو اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر
 اوتار پیر پیغمبر سرب وکھائے اک سویمبر، دوجا نور نہ کھئے جنائیندا۔ دوجا نور نہ کھئے چانن، نرگن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی اکو

ضامن، ویلے آنت دئے چُھڈائیا۔ جس اُپجایا کرشنا رام رامن، عیسیٰ موسیٰ محمد کری کُرمائیا۔ جس نانک گوہند کھیل وکھایا دو جہانن، نرگن
 سرگن دھار چلائییا۔ سو صاحب سمرتھ سیری بھگوانن، بھگون ایکا رنگ وکھائییا۔ بھگتار بنھے ساچا گانن، مؤلی تند نہ کھئے جنائییا۔ آتم آتر
 کرائے اشنانن، اٹھسٹھ نہاؤن کھئے نہ جائیا۔ من ہنکاری مارے راون، ست ستوادى دئے مٹائییا۔ درس دکھائے آہمنو ساہمن، پردہ پردے
 وچوں چُکائییا۔ لیکھا جانے کھتری براہمن، شوڈر ویش پردہ دئے اٹھائییا۔ نیڑ نہ آئے کامنی کامن، جس سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ ستجگ پھڑائے
 ساچا دامن، دامنگیر پھیرا پائییا۔ پیر پیغمبر کرن سلامن، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائییا۔ تیری اکو سدا آواز بانگن، کوک کوک الائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ناؤں اک سمجھائییا۔ ساچا ناؤں ستجگ رت، سوہنگ روپ وٹائییدا۔
 کھیل کھلائے ابناسی اچت، چیتن دھار آپ چلائییدا۔ نرگن اندر نرگن اٹھ، پاربرہم برہم اپنی ونڈ ونڈائییدا۔ لیکھا جانے پتا پت، گر چیلا
 ویکھ وکھائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنگ اپنا حکم منائییدا۔ سوہنگ شبد امنگی منگ، آد آد ورتائییا۔ آنت
 ویکھے سورا سرہنگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پائییا۔ بھگت بھگوان سُنائے چھند، سنسا روگ چُکائییا۔ جنم جنم دا کئے بندھ، بندھن کھئے رہن نہ
 پائییا۔ لیکھا چُکے جیرج انڈ، اُتبھج سینج ناتا دئے ٹڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جس جن اکو اکھڑ کرے پڑھائییا۔ اکو
 اکھڑ ہرجن پڑھنا، ہر ساچا اکھ سُنائییدا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وڑنا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائییدا۔ لہنا چُکے جمنا مرنا، جنم مرن وچ نہ
 آئییدا۔ ساچی ترنی گُرمکھ ترنا، تارنہارا دیا کمائییدا۔ ہنگ برہم پاربرہم پرہ پلُو پھڑنا، پھڑیا لڑ نہ کھئے چُھڈائییدا۔ ساچے پوڑے آپے
 چڑھنا، جس دا ڈنڈا نظر کیسے نہ آئییدا۔ پُرکھ اکال اکو ورننا، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائییدا۔ صاحب سچے دی ساچی سرنا، بھے بھیانک
 سرب چُکائییدا۔ بھگت بھگوان آپ اپنے جہا کرنا، جس جن اپنے رنگ رنگائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، ستجگ ساچے دیوے ور، سوہنگ ڈھولا لیتا پڑھ، پن پڑھیاں پار کرائییدا۔

☆ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بھگوان سنگھ مہتا چووک ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مردانہ، سُرور پیر اپنا بل دھرائیندا۔ ایکنکارا نوجوانا، بردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ آد نرنجن نور مہانا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا دھر فرمانا، سچ سنڈیسہ آپ سُنائیندا۔ سری بھگوان سچ نِشانہ، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ پاربرہم پریہ بن پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ مکانا، چھپر چھن نہ کھئے جُھپائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، سِیس جگدیش تاج سہائیندا۔ نرگن سرگن پھرے بانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتارا، اک اکلّا آپ کھائیندا۔ نرگن سرگن کھیل اپارا، اکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شبدا گمئی کر اُجیارا، سچ جیکارا اک سُنائیندا۔ وشن برہما شو سیوادارا، دھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے رانا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ پہلوں مٹے اپنا بھانا، سد بھانے وچ سائیا۔ لیکھا جان دو جہاناں، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا حُکم منائیا۔ تخت نواسی نوجوانا، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، بھيو کھئے نہ آئیندا۔ آد آد اپنا پیار آپے لیا لا، پیر پیغمبر گر اوتار آپ سمجھائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رچن رچا، ترے گن مایا پنچ تت بندھن آپے پائیندا۔ لکھ چوراسی گھاڑت لئے گھڑا، نرگن سرگن سرگن وِس وٹائیندا۔ بودھ اگادھا شبدا جنا، دھر سنڈیسہ نر نریشا ایکا ایک الائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انس بنس سرہنس آپ سہا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، اک اکلّا ہر اکھوائیندا۔ لیکھا جانے نرگن سرگن سچ سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیندا۔ آتم پرما تم دیونہارا ساچی چوگ، نام رس اپنا آپ چکھائیندا۔ وسنہارا ساچے کوٹ، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ نام ندھان لگائے چوٹ، سچ نگارہ اک وجائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ونڈن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی ونڈن ونڈے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ داتا بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکرئی نو نو چار چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو

کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن مارگ دس، ساچے دھندے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی کھیل اپارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ بندھائیندا۔ لیکھا جانے گر اوتارا، پیر پیغمبر اپنا حُکم منائیندا۔
 شبداگمی سچ جیکارا، دو جہاناں آپ سُنائیندا۔ لیکھن پڑھن تو وسے باہرا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ کاغذ قلم نال شاہی کدا رسیا
 اشارہ، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ پُرکھ اکال سب توں وسے باہرا، دس کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک جنائیندا۔ ساچا حُکم ہر کا بھانا، سد بھانے آپ سہائیا۔ جگ چوکرئی کھیل مہانا، نو نو چار رسیا
 بندھائیا۔ جودھا سور مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیا۔ لیکھا جانے دو جہانا، دوئے دوئے اپنی کار کھائیا۔ دیونہارا سچ فرمانا، گر اوتار
 پیر پیغمبر گھر ساچے کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُرانا، انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک منائیا۔ حُکمے اندر رکھ اوتار، اپنا حُکم جنائیندا۔ حُکمے اندر ناد دھنکار، شبدا راک
 الائیندا۔ حُکمے اندر کر پسا، پُرکھ ابناسی ویکھ وکھائیندا۔ حُکمے اندر کرے کار، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ حُکمے اندر کئے وگار، بن وگاری
 پھیرا پائیندا۔ حُکمے اندر لیکھے لائے تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں بندھن پائیندا۔ حُکمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کرپا خبردار، بے خبر خبر اپنی آپ
 جنائیندا۔ حُکمے اندر کھیل کرے مقامے حق سانجھا یار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر ساچا بھانا، بھانے اندر
 ساچا رانا، رانا رعیت ویکھ وکھائیندا۔ حُکمے اندر کھیل اولا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ حُکمے اندر سچ سندیسہ گھلا، وشن برہما شو
 کرے پڑھائیا۔ حُکمے اندر گر اوتار پھڑائے پلا، پلؤ اپنی گنڈھ پوائیا۔ حُکمے اندر پیر پیغمبر میٹھہارا سلا، سلل اکو اک جنائیا۔ حُکمے اندر
 کھیل کھلائے الہی نور اللہ، عالمین کرے پڑھائیا۔ حُکمے اندر دھار ہوئے بسملا، بسمل اپنا بھیو جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا بھانا اک درڑائیا۔ ساچا بھانا سماں سماں، سماں آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی آد جگادی بنیا رہے نکما، کم کرنے آئیندا۔ نہ مریا
 نہ جمّا، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ نہ گھڑیا نہ بھٹا، گھڑن بھٹنہار آپ ہو جائیندا۔ نہ سورج نہ چٹا، چند چاندنی نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائے۔ ساچا بھیو پیر پیغمبر، پُرکھ ابناسی آپ کھلائے۔ پروردگار ویکھ اڈمبر، چوڈاں

طبق لیکھ چُکائیا۔ ایکا جوتی رچ سویمبر، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ گر گر لیکھا شبدی رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، لوک مات ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم دے اند، اند آتم وچ سمائیندا۔ گیت سہاگی ساچا چھند، ڈھولا سوبلا آپے گائیندا۔ نانک گوہند چڑھیا چند، چند چاندنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد بھانے اندر سمائیندا۔ بھانے اندر ہر کرتارا، اپنی کھیل رچائیا۔ بھانے اندر کھیل نیارا، اپنی کار کھائیا۔ بھانے اندر ہو اُجیارا، گر اوتار کرے رُشنائیا۔ بھانے اندر شبد جیکارا، بودھ آگادھا کرے پڑھائیا۔ بھانے اندر بن لیکھارا، شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کرے پڑھائیا۔ بھانے اندر بن ونجارا، چوڈاں لوک ہٹ چلائییا۔ بھانے اندر کھول کواڑا، چوڈاں طبقاں گنڈا رہیا لاپیا۔ بھانے اندر بن سیکدارا، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ بھانے اندر دسدا رہیا جگت وبارا، بوہاری اپنی کار کھائیا۔ بھانے اندر لیکھا لیکھا رہیا آگم اپارا، بے آنت بے آنت اپنا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھانا رہیا جنائیا۔ سو بھانا سُلطان، سو پُرکھہ زرنجن آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے رہے دان، پرہہ آگے جھولی ڈاپیا۔ کون ویلا میلیں آن، زرنجن اپنا پھیرا پایا۔ وید ویاسا لیکھ مہان، پوت سپوتا براہمن گوڑا راہ تکایا۔ موسیٰ منگے ایکا دان، چرن کول سپیس جھکایا۔ عیسیٰ کرے اک پرنام، ہر اپنا پھیرا پایا۔ محمد کلمہ پڑھے ایمان، پیر پیغمبران میرا مُرشد ہوئے سہایا۔ نانک منگے آکو آن، تڈھ بن نظر کھئے نہ آیا۔ گوہند کہے پُرکھہ اکال آد جگادی (مہان)، آکو گھر آکو در آکو آسن اک سنگھاسن شہنشاہ اپنا پھیرا پایا۔ کلجگ اتم کھیل کرے مہان، پرگٹ جوت نہکلنک بلی بلوان، دو جہانا ویکھ وکھایا۔ چار جگ دی پچھلی میٹے آن، آگے اپنا مارگ لایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اُچ نیچ راؤ رنگ دیوے گیان، آنتر منتر اک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا زرنجن داتا پُرکھہ بدھاتا جگ چوکرئی آپ سُنایا۔ ساچا بھانا دسے بھگوان، بھگوان رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے رہے دان، پرہہ آگے سپیس جھکائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑی کرپا میٹے نشان، سچ سچ دے درڑائیا۔ چار ورن وکھائے اپنی سرن ایکا راگ سُنائے کان، ایکا اکھڑ کرے پڑھائیا۔ راج راجان شاہ

سُلطان سارے ہون حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک اِکلا ویکھ
 وکھائیا۔ اک اِکلا ہر جو آیا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو رہیا اُٹھایا، نیتز نین سرب کھلائیندا۔ نانا توڑے ترے گن مایا، پنج تت
 رہن کھئے نہ پائیندا۔ راج راجاناں شاہ سُلطاناں خاک ملایا، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ سمت اُنی ایکا نایا جوڑ جڑایا، نو دوارے کھوج
 کھجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے لے ملایا، جگ جنم وچھڑے میل کرائیندا۔ بیس بیسا دے دُہایا، پہلی چیتز ونڈ ونڈائیندا۔
 نو کھنڈ پرتھی ہوئے ہلکایا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ گوہند لیکھا پور کرایا، لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ شاہ سُلطاناں رہیا جگایا، حُکمی
 حُکم اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس بیس وپس وٹائیندا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا، جگتی سب دی دے
 بدلائیا۔ راج راجاناں خالی کھیسے، گھر گھر منگن واہو داہیا۔ نہ کوئی مئے کیسے حدیثا، شرع چار کُنٹ لڑائیا۔ پندراں کتک سب نے ویکھ
 لینا شیشہ، پُرکھ ابناسی رہیا وکھائیا۔ کیسے گھر نہ دے جیجا، دھی جوائی نہ کھئے کُرمائیا۔ کوڑی کِریا جنہاں کیتی ریجھا، چاروں کُنٹ دین
 دُہائیا۔ سری بھگوان جنہاں اُپر پتیجا، سو گُرمکھ لے ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چاچے چھڈ دیو بھتیجا، پُرکھ اکال اِکو پتا لینا منائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس بیسا دے سمجھائیا۔ جگت اُنسا جائے لنگھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اگلے سمت سرشٹ
 سبائی ہوئے ننگ، برہمنڈ کھنڈ پئے دُہائیا۔ شاہ سُلطاناں ننگی کنڈ، بھجے پھرن واہو داہیا۔ کیسے سادھ سنت آتم آوے نہ پرمانند، نجاند نہ
 کھئے رسائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اِکو نام چمکائیا۔ پھرے دروہی وچ ورہنڈ، بہنڈی پئے سرب لوکائیا۔ نار دُہاگن ہوئے رنڈ،
 ہر کنت نہ کھئے ملایا۔ لیکھا چکے تارا چند، چار یار دین دُہائیا۔ محمد اتم مکے پندھ، نبی رسول نہ کھئے گواہیا۔ چوڈاں طبق جوائی گئی
 ہنڈھ، آنت بڑھیا رہیا چھائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، پروردگار نور الایہیا۔ سب دا میٹنہار گھمنڈ، خدی کوئی رہن نہ پائیا۔ لکھ
 چوراسی جیو جنت آتم پر ماتم اک اِکیسا اِکو گاؤنا چھند، سوہنگ کرن سرب پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا
 سماں بڑا نکماں، پن ہر نامے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ اگلا سماں آیا نیڑے، نیرن نیر وکھائیندا۔ چار ورن دے میٹے جھپڑے، جھگڑا سرب
 مٹائیندا۔ دھرت مات دے کھلے ویہڑے، ایکا وار وکھائیندا۔ دیونہارا اُٹے گیڑے، کلجگ اِکو لٹھ بھوائیندا۔ جن بھگتاں میلے کایا ڈیرے،

مندر مٹھ شِودوالے نظر کتے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سماں اپنے وچ رکھائیندا۔ اگلا سماں رہیا گھُور، سب نوں رہیا ڈرائیا۔ شاہ سُلطان ہوئے مجبُور، سیاست کم کیسے نہ آئیا۔ جس نوں کہندے رہے دُور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ بیس بیسا بخشے نہ کھئے قصُور، کسر اشاریا سب نوں دئے لگائیا۔ اپنا بھانا ورتے ہر ضرور، ضرورت بھگتاں پُور کرائیا۔ نو سؤ چُورانوے چوکری جُگ نرگن جو بنیا رہیا مفرُور، ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ اگلا لیکھا بڑا اؤکھا، اؤکھی گھاٹی ہر جنائیندا۔ سجنان دیناں سجنان دھوکھا، بھائی بھائیاں نہ میل ملائیندا۔ ہتھوں گُرمکھ جان نہ دیو موقع، گیا وقت ہتھ نہ آئیندا۔ گوہند ایکا ڈھیا سُتا رہیا لا کے ڈھونکا، اتم کلجگ پھیرا پائیندا۔ ہتھ نال ملائے ہتھ، گٹ نال پھڑائے پونچا، دھار دھار نال رلائیندا۔ مہربان مہربان مہربان اپنا سماں ویکھے نال شوکا، جو گھڑیا بھنّ وکھائیندا۔ بن بھگتاں جگت جہان جائے اوتتا، سچ نشان نہ کھئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا سماں دسے جگدیش، تاج رہے نہ کیسے سیس، شاہ سُلطان نظر کھئے نہ آئیندا۔ دل اندر ستگر پیار، گر گوہند رنگ چڑھائیا۔ دل اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، آسا ترشنا ڈیرہ لائیا۔ دل اندر نام شبد جیکار، جے جیکار لائیا۔ دل اندر ہوئے ہنگتا ہنکار، کوڑی کِریا گڑھ بنائیا۔ دوہاں وچولا ایکنکار، ساچا سوہلا رہیا سنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی باہر شنکار، اپ تیج وئے پرتھی آکاش بندھن پائیا۔ ترے گن مایا دے ادھار، ادر ادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، من اتر ایکا بُجھے، جو صاحب پرتی لُجھے، گر چرن سیو رُجھے، جھو جھ اپنا میل ملائیا۔ دل اندر من ہنکار، اپنا گڑھ بنائیندا۔ دل اندر برہم پیار، برہم ہستی اک دسائیندا۔ دوہاں وچ سچ سنگھاسن کر تیار، ترے بھون دھنی ویکھ وکھائیندا۔ نرمل دیا باقی کملا پاتی کر اُجیار، نور اُجالا اک وکھائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھار، نچھر پیالہ جام پائیندا۔ جو گُرمکھ ستگر سنگ رویا ناتا کنت بہتار، سو اپنا مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کایا اندر کھیل انیکا، انک کل اپنی دھار جنائیندا۔ دل اندر درڑھ وشواس، وشو اکو اک جنائیا۔ دل اندر کھیل تماش، خالق خلق روپ جنائیا۔ دوہاں وچولا وسے پاس، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ گرہ مندر ساچی راس، گوپی کابن نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کایا اندر رکھیا دل، دل اندر گیا مل، مل کے اپنا میل ملائیا۔ دل اندر

ڈُونگھا ساگر، نظر کسے نہ آئیندا۔ کایا ساڈھے تین ہتھ گاگر، کچی گاگر ونڈ ونڈائیندا۔ من واسنا جگت سوڈاگر، ترشنا ترپت نہ کھئے
 کرائیندا۔ ستگر رتے کرم اُجاگر، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ آسا منسا ہومے ہنگتا مایا ممتا بھکھا ننگتا سجن سہیلا اک آکیلا وقت ڈھیلا
 کھئے نہ دیوے آدر، آدرش نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب جیاں گھٹ آترجامی گھر گھر ویکھے اگئی
 بانی، من واسنا کھیل شیطانی، اٹھ اٹھ دہ دشا دھائیندا۔ من واسنا من اڈاری، من من ہی وچ رکھائیندا۔ چھن چھن کھیل کرے نیاری،
 نیاراپن اک جنائیندا۔ آتم پرما تم جن ہومے ماری، سو سجن ایکا گھر سو بہا پائیندا۔ دسن بجن دی نہ کوئی لتھ واری، وارتا اکو اک گائیندا۔
 سچا گرمکھ ہر ناؤں وپاری، مٹکھ در در دھکے کھائیندا۔ جس دل اندر اک پیاری، پریم پیتی بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کایا گھر، گرہ مندر اندر ڈونگی گندر، آتم پرما تم نج گھر پردہ پھول پھلا ئیندا۔ سادھ سنگت تیرا ساچا رنگ،
 ہر سنگ وڈ وڈیائیا۔ نام شبدا اگئی مردنگ، گھر گھر وجے ودھائیا۔ آتم سیجا سوہے پلنگ، سیج سہنجنی اک وڈیائیا۔ دوس زین
 گھڑی پل اک اند، تھت وار نہ ونڈ ونڈائیا۔ امرت آتم نجھر جھرنا پائے ٹھنڈ، سر سروور اک نہائیا۔ جوت زرنجن چارھے چند، آکاش پرکاش
 سو بہا پائیا۔ صاحب ستگر ملن دی اکو منگ، اُمنگ ہور نہ کھئے رکھائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھ
 اپنے نام پائیا۔ جگت جوانی رہی ہنڈھ، کلجگ بڑھیپا چھائیا۔ ستجگ سرشٹ سبائی اکو گاؤنا چھند، پُرکھ اکال اکو ایشٹ منائیا۔ لیکھا
 جانے سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بن گر اوتار پیر پیغمبر دوجا کوئی نہ وجائے مردنگ، مرد مردانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال
 لگایا انگ، انکیکار اک اکھوائیا۔ ہر سنگت ہرجن بنیا رہے سنگ، بن ہر سنگت ہر جو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر سنگت میلا اکو گھر، جس گرہ وجدی رہے نام ودھائیا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکر می مسا سنگھ دے گرہ تھان سنگھ کوٹلی ★

پر میشر ملیا پرہ پورن آپ، پر پُرکھ دیا کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی وڈ پرتاپ، نور ظہور اک رُشنائیا۔ دو جہانان دسے سچا جاپ،
 وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بندھ نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن سجن ساک، سکلا سنگ رکھائیا۔

ہرجن میلا کملاپات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پرہہ ملیا ایکنکارا، ایکا گھر وجی ودھائیا۔ سو
 پُرکھ نرنجن وکھائے ٹھانڈا دربارا، درگاہ ساچی گنڈا لاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دے سہارا سمرتھ سیر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایکنکارا پاوے سارا، مہربان
 مہر نظر اک اٹھائیا۔ آد نرنجن ہو اُجیارا، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ ابناسی کرتا میت مُرارا، سگلا سنگ آپ اکھوائیا۔ سری بھگوان دئے
 ہلارا، نام ہلارا اک وکھائیا۔ پاربرہم پرہہ کر پسارا، نرگن سرگن ویکھے چائیں چائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر اک اوتارا، پور رہیا سرب ٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچا اک سہائیا۔ پرہہ پایا پُرکھ سلطان، مہا اکتھ کتھی نہ
 جائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ پروردگار اک امام، نور ظہور جلوہ رُشنائیا۔ مقامے حق سچ نشان، لوک
 پرلوک آپ جھلائییا۔ ساچا کلمہ دے کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔
 پرہہ پایا پُرکھ سمرتھ، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ آد جگاد چلائے رتھ، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ نرگن سرگن مارگ دس، گر اوتار سیوا
 لائیندا۔ بھگت بھگوان میلا ہس ہس، ہنس مکھ ایکا رنگ رنگائیندا۔ پنڈھ مکھائے نس نس، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ تیر انیالا
 مارے کس، شبد اگئی آپ چلائییندا۔ ست ستواد سُنائے جس، وید پُران بنت بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 کھیل آپ کرائیندا۔ پرہہ پایا سری بھگوان، سرجنہار وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ تخت نواسی راج راجان،
 شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ سدا سہیلا حکمران، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار دے گیان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم نش اکھر دئے
 سمجھائیا۔ دھر دا لیکھا سچ سندیسہ دیوے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ پرہہ پایا دین دیا،
 دین اپنی دیا کھائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دھرم دوارا اک بنائیندا۔ لیکھا جانے کال مہاکالا، مہاپر بھیو نہ آئیندا۔ آد جگاد
 مارگ لائے اک سکھالا، سکھ آتم وچ سمائیندا۔ پاونہارا ترے گن مایا جگت جنجالا، جیون جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ پرہہ پایا پاربرہم، برہم لیکھا رہیا مکائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گرہ نہ ڈیرہ لائیا۔ ہرکھ
 سوگ نہ کھئے غم، چنتا دکھ نہ کھئے جنائیا۔ نیتز نیر نہ وپائے چھم چھم، بتی دند نہ مکھ صلاحیا۔ سدا سہیلا آپے جانے اپنا کم، نہکرمی اپنا کرم

کھائیا۔ لکھ چؤراسی بیڑا بٹھ، زرگن سرگن کندھ اٹھائیا۔ دیونہارا نام دھن، چؤداں لوک ہٹ چلائیآ۔ چؤداں طبقاں لیکھا جانے سورج
 چن، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ناتا جوڑے پنج تت تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ایکا گنڈھ پوائیا۔ کرے کھیل
 سری بھگون، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے سمجھائیا۔ پرہہ پایا سرب گناں
 بھرپور، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ داتا دانی جودھا سور، سورپیر آپ اکھوائیا۔ دو جہان وجائے اگئی ثور، راگ ناد نہ کھئے سنائیا۔ نو نو
 حاضر حضور، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرہہ اپنا رنگ وکھائیا۔ پرہہ پایا رنگ رنگیلا،
 روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے گر اوتار پیر پیغمبر آپ بنائے سچ قبیلہ، قادر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ زرگن سرگن ملن دا بنے
 وسیلہ، وصل اپنا آپ جنائیندا۔ شبدی دھار کر کر حیلہ، ست ستوادی وپس وٹائیندا۔ وسنہارا اچے ٹیلا، ڈونگھی گندر سوہا پائیندا۔ آد
 جگاد جگا جگنتر چھیل چھیلیلا، بال بردھ نہ روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرہہ ایکا نظری آئیندا۔ پرہہ پایا
 گہر گمبھیر، گنوت وڈی وڈیائیا۔ امرت دیوے ٹھانڈا سیر، گرمکھ اگنی تت بھجھائیا۔ بجر کپائی دیوے چیر، دویتی پڑدہ دئے ہٹائیا۔ چوٹی
 چاڑھے پھڑا خیر، آخر اپنا میل ملائیآ۔ بدلنہار ہر تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ دین مذہب شرع دا کٹ زنجیر، سچ شناخت اک
 رکھائیا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، راؤ رنکاں بھول پھولائیآ۔ دیونہارا درگاہ دھیر، دھیر جوان وڈ وڈیائیا۔ پرگٹ ہویا پیرن پیر، پیر پیغمبر سجدہ
 سیس جھکائیا۔ ہتھ پکڑے نام شمشیر، کھنڈا اکو اک اٹھائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت نہ ہوئے دلگیر، دلبر ملیا سچا ماہیا۔ جگ
 جنم دی میٹے پیڑ، دردیاں درد وندائیا۔ امرت بخشے ساچا سیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ پرہہ
 ملیا ٹھاگر سوامی، ٹھوکر اپنے نام لگائیندا۔ سرب جیاں گھٹ اترجامی، گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد سدا نہ کامی، نہچل اپنا آسن
 لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سناونہار اکتھ کہانی، مہما کتھ آپ جنائیندا۔ شبدی دھار اگئی بانی، بان نیرالا تیر چلائیآ۔ آپے ہوئے جان
 جانی، جاننہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ گرمکھ سجن رسیا پچھانی، پسچاتاپ سرب مٹائیندا۔ امرت آتم دیوے ٹھانڈا پانی، نچھر جھرنا اک
 جھرائیندا۔ ناتا تھے چار کہانی، اندج جیرج اتبھج سینج پندھ مکھائیندا۔ سرت سوانی شبد ملائے ساچا بانی، گھر مندر میل ملائیآ۔ دیوے

پد اک نربانی، نربان پد اک اکھوائیندا۔ ہرجن ہوئے سگھڑ سُججی سوانی، در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اپنا میلا آپ کرائیندا۔ پرہہ پایا بے آنت، بے آنت رہیا سمجھائیا۔ گھر سبجَن ملیا کنت، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ گرہ تٹا ہوئے
 ہنگت، مایا ممتا رہن نہ پائیا۔ میل ملایا ساچی سنگت، ہر سنگت وچ سہائیا۔ ناتا تٹے جیرج اندج، اُتبہج سینج رہے نہ رائیا۔ ایکا اکھڑ
 پڑھائے آتم بودھ ساچا پنڈت، چوڈاں ودیا مان مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ویکھے چائیں چائینا۔ پرہہ پایا وڈ
 بلوانا، بل اکو اک جنائیندا۔ آد جگادی کھیل مہانا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔
 وشن برہما شو دیوے دانا، وست امولک جھولی پائیندا۔ گر اوتاراں راگ ترانہ، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو
 چار ہوئے پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجانا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ حکمے اندر دیوے سچ فرمانا، دُھر دی
 دھار آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم پھریا بانا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ناؤں رکھ وشنوں بھگوانا، وشنو اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں بنھے ہتھیں
 گانا، صاحب ستگر ساچا سگن منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پرہہ اکو نظری آئیندا۔ پرہہ پایا ساگر سندھ، سچ
 سہنجی رُت سہائیا۔ لیکھا چکے کروڑ تیتیسا سُرپت اند، اند اندراسن رہیا تجائیا۔ ہرجن بنائے نادی بند، سٹ ساچے لئے اٹھائیا۔ وڈ داتا
 گنی گھند، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن میلا سہج سہائیا۔ پرہہ پایا کلجگ آنت، آنتشکرن
 شدھ کرائیندا۔ جس ت بنائی بنت، سو برہم مت سمجھائیندا۔ جس دا نام کوٹن کوٹ اگت، گنت وچ نہ آئیندا۔ سو صاحب ساچا
 کنت، گرمکھ سخی آپ پرنائیندا۔ نام ندھانا اکو منت، منتر ہر ہر آپ درڑائیندا۔ ناتا توڑ جیو جنت، جاگرت جوت اک جگائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پرہہ اکو پھیرا پائیندا۔ پرہہ اکو آیا ٹھاگر، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ بنیا مات سوڈاگر، در در
 اپنی لکھ جگائیا۔ کرے کھیل کریم قادر، کرتا قدرت ویکھے چائیں چائینا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ در آیاں
 در دیوے آدر، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ شبداگمی پائے چٹی چادر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس ملیا چائیں چائینا۔
 پرہہ ملیا چاؤ گھنیرا، چنتا کھئے رہن نہ پائیا۔ دُور دُراڈا آیا نیرا، نیرن نیرے نظری آئیا۔ ایکا رنگ وکھائے سنجھ سویرا، اندھ اندھیرا دئے

گوائیا۔ جن بھگتاں کہے ٹوں میرا میں تیرا، تیرا میرا بھیو نہ رائیا۔ گرمکھ تیرے اندر نرگن ڈیرہ، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ لکھ چوراسی
 بھلائے کر کر ہیرا پھیرا، بھیو ابھید نہ کیسے سمجھائیا۔ جس جن اُپر کرے مہرا، مہر نظر اک ٹکائیا۔ بھانڈا بھرم بھو کرے ڈھیرا، ڈھاہ ڈھاہ
 خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ پرہہ پایا اُچ اگم، اگوچر کھیل کرائیندا۔ سدا سہیلا بیڑا
 دیوے بٹھ، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیندا۔ لیکھا چکے چھپری چھن، سچکھنڈ دوارے اک وسائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، جوتی جاتا
 ڈگمگائیندا۔ ایکا راگ سنائے بن کن، اکھر وکھر آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔
 پرہہ پایا نیکن نیکا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ آد جگادی لاشریکا، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ اپنا مارگ دسے باریکا، جگت نیتر
 ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گراوتار پیر پیغمبر جس دیاں دسدے رہے تاریخاں، لیکھا لیکھ لیکھ قلم شاہیا۔ بھگت سنت
 جس دیاں کردے رہے اڈیکان، نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ سو صاحب ستگر اپنے ویلے آیا ٹھیکا، ٹھیکر سب دا بہن وکھائیا۔ لکھ چوراسی رس
 دسے پھیکا، امرت سروور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ پرہہ پایا پُرکھ ابناسی اپنی
 دیا کھائیندا۔ ستجگ سنائے ساچی ساکھی، ساکھیات درس وکھائیندا۔ دو جہاناں پائے منڈل راسی، گوپی کھن نچائیندا۔ جن بھگتاں پوری
 کرے آسی، آسا ترشنا وچ مٹائیندا۔ ایتھ کرے بند خلاصی، آگے اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مل مل
 اپنا رنگ رنگائیندا۔ پرہہ ملیا چتر سجان، من مت بُدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ ان پڑھیاں دیوے آپ گیان، نام امولک جھولی پائیا۔ گھر مندر ویکھے
 آن، گرہ ساچے بھئے سہائیا۔ ناد شبد سنائے سچی دھنکان، چھٹی راگ مُکھ شرمائیا۔ دیپک جوتی بالے آن، تیل باقی نہ کھئے رکھائیا۔ آتم
 سیجا کر پروان، نام پروانہ دئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ویکھے ایکا ماہیا۔ پرہہ ملیا سچا ماہی، مُحبّت اکو
 اک جنائیندا۔ درگاہ ساچی پاندھی رابی، بن مسافر سیو کھائیندا۔ مُرید مُرشد ویکھے چائیں چائیں، چارے کنتاں پھول پھلائیندا۔ بھگت
 بھگوان اٹھائے بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ لکھ چوراسی مارے دھابیں، سادھ سنت سرب گرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ پرہہ پایا پُرکھ اکال، اکل کل کھیل کرائیندا۔ کلجگ اتم ہو دیال، دینن اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ

ویکھے سچے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سُنہار مُردان حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ راتیں سُنیاں درس دکھال، بیہو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ کرے کھیل وشنوں بھگوان، بھگون اپنا راہ چلائیندا۔ آتم پر ماتم سچا دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ سوہنگ ڈھولا دو جہان، نرگن سرگن آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس اولآ آپ وٹائیندا۔ ویس اولآ سِری بھگوانا، کلجگ انت کرائیا۔ گُرمکھ دوارے ہو پردھانا، نام پردھانگی دئے سمجھائیا۔ ہرجن لیکھا جُکے دو جہاناں، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نام اپنا اک دِرڑائیا۔ بھگت بھگوان جُگ جُگ لبھ، لوک مات سیو کمائیا۔ در دوارے ساچے سدے، سدا اکو نام جنائیا۔ کوڑی کریا پار کرائے حدے، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ نام پیائے ساچی مدھے، مدھر رس اک وکھائیا۔ سدا سُہیلا پردہ کجے، سِر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ گُرسکھ گر رکھے لُجے، لاجاوت اک ہو جائیا۔ نرگن ہو کے سرگن پچھے بھجے، آوندا جاندا نظر نہ آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں درس کر کر رجے، اپنی ترکھا بُجھائیا۔ دوس زین رہے سچے کھبے، آگے پچھے کار کمائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے پیار نال بچھے، نہ کوئی سکے توڑ تڑائیا۔ کرے پیار جوں ماواں پُتر لڈے، گود سُہنجنی اک سُہائیا۔ نکیوں کرے آپے وڈے، وڈیوں نکے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھے تھاوں تھائیا۔ بھگتاں پچھے پھرے آپ، ہر اپنا آپ گوائیندا۔ بنیا رہے مائی باپ، پُوت سپوتا ویکھ وکھائیندا۔ گھر گھر جا جا دیوے جاپ، اکھڑ اکھڑ آپ پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، ساچا سنگ وکھائیندا۔ اتم رکھے ہرجن ذات، ذات اذاتی نہ کھئے رکھائیندا۔ بند کواڑی کھولے تاک، اپنا پردہ آپے لائیندا۔ گرہ مندر سُنائے بھوکھت واک بیہو ابھیدا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت دوارے آئے تھیا، جُگ جُگ سیو کمائیندا۔ ناتا توڑ تیرتھ اٹھسٹھا، اٹھ ترے اپنا پنڈھ مکائیندا۔ جن بھگتاں دیونہارا ساچی متا، برہم وِدیا اک پڑھائیندا۔ نرگن سرگن چولے رتا، رتی رت اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھن آپے آئیندا۔ ہرجن ویکھن آئے مات، مسل اپنی لئے بنائیا۔ بھگت بھگوان بنائے جماعت، جملہ اکو اک پڑھائیا۔ پھڑ وکھائے ساچا گھاٹ، گھاٹا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک

اُٹھائیا۔ مہربان کدے نہ بھلے، بھلیاں میل ملائیندا۔ گرمکھ مات کدے نہ رُلے، زلیاں انگ لگائیندا۔ چرن پریتی جو جن گھول گھلے، گھالی
 گھال لیکھے پائیندا۔ ہرجن بوٹا کدے نہ ہلے، امرت پھل اک لگائیندا۔ جوں لیکھا جانے یار بھلے، بھلے اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھاگ لگائے ساچی
 کلے، کلونتا دیا کمائیندا۔ کرتا قیمت پائے ملے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے در منگائیندا۔ ہرجن بھلے جگت
 جگ، پرہ بھل کدے نہ جائیا۔ ترے گن بھجائے لگی آگ، اگنی تت گوائیا۔ پھڑ پھڑ بنائے ہنس کگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ
 چُکائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ لاپیا۔ گھر وچ دکھائے ساچا ج، مکہ کعبہ پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے سمجھائیا۔ بھلا رُلا جائے اُٹھ، جس اپنی دیا کمائیندا۔ صاحب ستگر جائے تھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اتر
 جام دیوے گھٹ، سچ پیالہ اک پمائیندا۔ آن جاون جائے چھٹ، لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے سنگ رکھائیندا۔ سکلا سنگ سجن میت، مہر پیارا آپ رکھائیا۔ جس جن گایا سوہنگ گیت، تس لیکھا
 رہے نہ رائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، شودولا مٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن لیکھا دئے چکائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت،
 ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال اک پریت، پنت پاؤن ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم لینا جیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، بھگتن لیکھا رہیا مکائیا۔ بھگتن لیکھا گیا لتھ، سر بہار نہ کھئے رکھائیندا۔ ہر کا نام ملی وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ سری
 بھگوان گائے جس، بھگون ڈھولا اک الائیندا۔ بھگت اگوں پئے ہس، سوہنگ ہنسا راگ الائیندا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں میلا اک اکٹھ،
 گھر مندر اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درسی اپنا درس کرائیندا۔ بھگون پائے بھگت درس، اپنی خوشی
 وکھائیا۔ بھگت میٹے اپنی حرص، ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ بھگون کرے ساچا ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ بھگت ویکھے عرش فرش، سری بھگوان
 رہیا سائیا۔ سری بھگوان امرت میگھ دیوے برس، سپتل دھار اک چوائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ ہوئے ندھڑک، بھے ہوئے نہ کھئے ڈرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ بھگوان بھگت ملن دا چاؤ، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ بھگت بھگوان
 پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ سدا سہیلا کرے سچ نیاؤں، عادل عدل اک وکھائیندا۔ تس صاحب بل بل جاؤ، جو بھلیاں مارگ

پائیندا۔ کلجگ زلیاں جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔ در گھر ساچے ویکھن یوگ، جُکتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا جانے دُھر سنجوگ، بن سنجوگی میل ملائیا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت آتم پر ماتم دیوے سوہنگ ساچی چوگ، برہم پاربرہم سہائیا۔ جنم جنم دا کٹے روگ، دوکھی دُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ جگت پندھ مٹے وچھوڑا، وچھڑیاں ملائیندا۔ سسے اُپر لگا ہوڑا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ ہنگ برہم مم آپے ہڑا، موہ مُحبّت اک ودھائیندا۔ شبد اگتی ساچا گھوڑا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، بھگت دوارا اک سہائیندا۔ بھگت دوارا سچ محلہ، ہر ستگر آپ سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکلّا، ہر پُرکھ نرنجن سوہا پائیا۔ ایکنکارا وسنہارا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ آد نرنجن اپنے پرکاش آپے بلا، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ سِری بھگوان سچ سندیسہ دو جہان گھلا، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ ابناسی کرتا پھڑائے پلا، پلّو ایکا نام گنڈھ پوائیا۔ پاربرہم برہم آتم رلا، لکھ چوڑاسی ایش جیو وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میلا لیکھا جان گرو گُر چیلا، گھر مندر کھوج کھوجائیا۔ چیلا گرو سوہے بنک، بنک دواری ویکھ وکھائیندا۔ پرہ پرگٹ ہویا کلجگ آنت، نہکلنکی جامہ پائیندا۔ لبھدے پھردے کوٹن کوٹ سنت، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جن بھگت بنائے ساچی بنت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت آدھاری جوت نرنکاری، نرگن اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن رنگ اپرا، اپرپر آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، اپنا پندھ مُکائیندا۔ پچھلا دوآ نرگن سرگن دھارا، ایکا چوٹکا ونڈ ونڈائیندا۔ ساچا چوٹکا چارے ویداں بنے لکھارا، برہما چارے مُکھ صلاحیندا۔ چارے بانی بول جیکارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری ایکا گائیندا۔ چارے کھانی کر آکارا، اندج جیرج اُتبھج سیٹیج ونڈ ونڈائیندا۔ چارے جگ کر پسارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیندا۔ چار ورن لا اکھاڑا، کھتری براہمن شوڈر ویش ناچ نچائیندا۔ چار یاری کر خبردارا، چاروں گنٹ ڈنک وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ دوآ چوٹکا اترے پار، پُرکھ ابناسی پندھ مُکائیا۔ پرگٹ ہو ہر کرتار، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ سجن لئے اُتھال، لکھ

چوراسی پھول پھلایا۔ نانا توڑ کال مہکال، رائے دھرم در ڈرکائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ نین شرمائیا۔ جن بھگتاں اُتے
 بیوئے آپ دیال، دینن اپنی دیا کھائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے سچی دھرمسال، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ دیپک دیا اکو بال، جوتی جوت کرے
 رُشنائیا۔ انحد وجے اگئی تال، تال تلواڑا نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھگتاں دیوے اکو منتر، جگت بھجھائے
 لگی بسنتر، اگئی تت نہ کھئے وکھائیندا۔ اگئی تت نہ کھئے سننپ، سنسا روگ نہ کھئے جنائیندا۔ جنم کرم دا لتھے پاپ، پنت پنت آپ کرائیندا۔
 سرب جیاں دا اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیندا۔ آتم پرما تم دے ساتھ، برہم پاربرہم میل ملائیندا۔ بھگت بھگوان دی اکو گاتھ،
 صفت صلاحی رنگ چڑھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا بھیو کھلائیندا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کھئے کرائیندا۔ جس
 جن پائے نام اگئی نتھ، پنچ وکارا بنھ وکھائیندا۔ من مت دوارے مورکھ رہیا نٹھ، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیندا۔ جو ستگر چرن دوارے جائے
 ڈھٹھ، اپنا مان مٹائیندا۔ تِس مارگ دیوے دس، بھلیاں راہے پائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، ترشنا بھکھ گوائیندا۔ ویکھنہارا
 پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھجائیندا۔ بھگت بھگوان دی سچی شاخ، جگ چوکڑی راہ جنائیندا۔ جوں بھاوے توں لئے راکھ، سد
 بھانے وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن اپنے رنگ وکھائیندا۔ رنگ ویکھ ہر کرتار،
 کرتا پُرکھ آپ جنائیا۔ جس جن وسریا نرنکار، تِس ملے نہ کھئے تھائیا۔ کلجگ آنت گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہار، اپنا بل گوائیا۔ سارے بیٹھے
 پرہ چرن دوار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ نیتروون زارو زار، ساڈی چلی نہ کوئی وڈیائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، پردے ہر نہ
 کھئے وسائیا۔ کھانی بانی کرے پکار، اچی کوک کوک الاٹیا۔ انجیل قرآن دھاہاں رہی مار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ مُلا شیخ کرن وبھچار،
 سچ رسوُل نہ کھئے منائیا۔ سیس جھکے نہ پروردگار، سجدہ حق نہ کھئے کرائیا۔ مقامے حق نہ کھئے پیار، پروردگار نہ کھئے ملائیا۔ اللہ رانی نیتر
 رووے زارو زار، کجّل دھار نہ کھئے وکھائیا۔ کھلی مینڈھی نہ کھئے شنکار، سیس پٹی نہ کھئے گندائیا۔ چوڈاں طبقات ویکھے وارو وار، ساچا
 سبق نہ کھئے سُنائیا۔ خالق خلق کری خوار، مخلوق میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور،
 اپنا حکم رہیا منائیا۔ عالمین مارن دھاہ، کوک کوک سُنایا۔ محمد نانا گیا بُرا، سگلا سنگ نہ کھئے نیھایا۔ اللہ رانی رہی شرما، مُکھ گھونگھٹ

ایکا پایا۔ عیسیٰ موسیٰ بیٹھے مکھ بھوا، کروٹ سکے نہ کھئے بدلایا۔ دوئے جوڑ کرن دُعا، پروردگار تیری اوٹ تکایا۔ پرگٹ ہو سچے شہنشاہ
 شاہ پاتشاہ، تُدھ بن بھوئے نہ کھئے سہایا۔ رہبر بن اک خدا، خُدی سب دی دے مٹایا۔ امام اماماں وڈ پھیرا پا، دردی دردیاں درد وندایا۔
 تیرا جلوہ نور الہ، بے نظیر تیرا لیکھ نہ کیسے لکھایا۔ صدی چوڈھویں بن ملاح، بیڑا تیرے ہتھ پھڑایا۔ پیر پیغمبر منگن اک پناہ، پُنہ پُنہ
 سیس جھکایا۔ اُمت بھری سرب گناہ، چار یاری رنگ نہ کھئے دکھایا۔ اتم گل ہونی شمع، نور نور نہ کھئے دھرایا۔ گھر گھر ہوئی جھوٹھی
 طمع، چوڈاں طبق رہے ڈرایا۔ بن تیرے بھگتاں سب نوں بھوئے غما، خوشحال کھئے نظر نہ آیا۔ نیتز روون چھم چھما، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کما یا۔ ساچی کرنی پروردگار، شاہ پاتشاہ آپ کرائیا۔ مُرید مُرشد لئے اٹھال،
 ناد اناد اک سُنائیا۔ ہرجن تیرا نہ بھوئے زوال، زیر زیر لیکھ مُکائیا۔ ویکھن آیا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی کایا ماٹی
 ویکھے کھال، خالق اپنا پردہ لاپسیا۔ نرگن سرگن بن دلال، جگت دلالی اک کما ئیا۔ حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک ویس وٹائیا۔ ہرجن
 وچوں لبھ لال، لال اپنے رنگ رنگائیا۔ جس جن اُپر بھوئے دِیال، دِیاوان دِیا کما ئیا۔ ایتھے اوتھے کرے پرتپال، بن سیوک سیو کما ئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھلے رُلے اپنی جھولی پائیا۔

۵۳۳

۵۳۳

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلدیو سنگھ دے گرہ ہری پُر ★

سچکھنڈ ہر کھیل مہان، تخت نواسی ہر کرائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان،
 بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ سچ سندیسہ حکمران، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ جُگ چوگری ویکھنہارا مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم سری بھگوان، ایکا ایک جنائیا۔ تخت نواسی نوجوان،
 راجن راج وڈ وڈیائیا۔ جُگ جُگ کھیل مہان، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو اُجیارا، ایکنکارا رنگ چڑھائیندا۔ آد نرنجن نور اُجیارا، نورو نور

ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھول کواڑا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ سِری بھگوان سچ ہلارا، ست ستوادى آپ جنائیندا۔ پاربرہم پرہہ
 کرے نمسکارا، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیندا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ اک اکلّا ہو تیارا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پروردگار اپنی دھار چلائیندا۔ پروردگار اک اکلّا، اکل کلا اکھوائیا۔ وسنہارا سچ محلہ، حق مقامے ڈیرہ
 لائیا۔ نور دھر بسمل بسملا، رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سندیس نر نریش ایکا گھلا، کلمہ کلمہ نبی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتہا، الکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ ساچا بھوپ بن شہنشاہ، ساچے تخت سوہا پائیندا۔
 سچ سندیسہ دئے سنا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے جگا، سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ دُور دُرائے نیرن نیرا در گھر
 ساچے لئے بلا، گھر اکو اک وکھائیندا۔ گر اوتار پئے سرن، دھئے جوڑ چرن سیس سرب جھکائیندا۔ پیر پیغمبر منگن دُعا، نیوں نیوں سجدہ
 سرب کرائیندا۔ کرے کھیل اک خُدا، غفلت سب دی آپ مٹائیندا۔ زرگن زرگن ویکھ وکھا، رُپ رنگ نہ کھئے جنائیندا۔ توری جلوہ نور
 دھرا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ تھر گھر گنڈا آپے لاه، ساچا مندر آپ وکھائیندا۔ سورج چند نہ کھئے رُشنا، چہر چہن نہ کھئے جھپائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتار پیر پیغمبر چرن دوار سارے سد، دو جہان مُکائے حد، حدود اپنی اک وکھائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سچ سندیسہ، ست ستوادى اک سُنائیا۔ شاہو بھوپ ہر نر نریشا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ لوک پرلوک دو جہان سِری
 بھگوان بن نیر پیکھا، رُپ رنگ نہ کھئے رکھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن جگ جگ دھارنہارا بھیکھا، تتوت کھیل رچائیا۔ لکھ چوراسی
 بن بن نینتا، حُکمی حُکم آپ بھوائیا۔ وشن برہما شو کرنہارا ہیتا، سچ سمگری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سچکھنڈ دوار ایکنکار، گر اوتار لئے بلائیا۔ گر اوتار سدے چرن، سرن ملے وڈیائیا۔ ہر کرتا پُرکھ کرنی کرن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا
 جانے جنم مرن، مرن جنم اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا کھول دروازہ، کرے کھیل غریب
 نوازا، غریب نوازے ہو غریب نوازا، ہو دیال اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار سدے لال، بالے اپنے رنگ رنگائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھے حق حلال،
 حقیقت سب دی کھوج کھجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی کردا رہیا بے حال، بہل اپنا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ شبد اگم

بن دمان دم بندا رسیا دلال، سچ دلالی اک رکھائیندا۔ پنج تت کایا اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ کھائے کال، مہاکال اپنا حُکم
 منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی کھول دوار، کرے کھیل آپ کرتار، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ گر
 اوتار کر اکتھ، ایکا ایک جنائیا۔ پیر پیغمبر کھئے نہ چلے وس، بے بس دین دہائیا۔ پروردگار رسیا دس، لاشریک رسیا سمجھائیا۔ چوڈاں
 لوک چوڈاں طبق ویکھو نس نس، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ کھانی بانی انجیل قرآنی وید پُرانی کوئی نہ دسے ہٹھ، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔
 شودوالا مندر مسجد گروڈوار رسنا جہوا بٹی دند رہے رٹ، آتم پرماتم پرماتم آتم میل نہ کھئے ملائیا۔ بن نٹوآ نٹوآ رسیا نچ، سوانگی اپنا
 سوانگ وکھائیا۔ گر کا شبد بودھ آگادھ مہا گائے نہ کوئی اکتھ، انحد ناد نہ کھئے سُنائیا۔ امرت آتم سرور نہائے نہ کوئی ساچے تٹ، اٹھسٹھ
 پھر پھر تھکی سرب لوکائیا۔ نرمل جوت نہ کرے کوئی پرکاش، اگیان اندھیر نہ کھئے چُکائیا۔ پاربرہم برہم دیوے نہ کھئے ساتھ، ایش جیو نہ
 کھئے کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رسیا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو کھول اکھ، سو پُرکھ
 زرنجن آپ جنائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑی کِریا اُدڈے ککھ، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ آنتر آتم ستگر نظر نہ آئے پرتکھ، بیہو
 ابھید نہ کھئے کھلائییندا۔ جگت ترشنا ہوے ہنگتا دین مذہب رسیا نٹھ، آسا ترشنا نہ کھئے مٹائیندا۔ یارڑا ستھر کوئی نہ بے گھت، مُرید مُرشد
 مُرشد مُرید اپنا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ ساچا بیج نہ بیجے نام وت، پت ڈالی پھل پھلواڑی نہ کھئے مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، گر اوتاراں آپ جکائیندا۔ گر اوتار جاؤ جاگ، سو پُرکھ زرنجن آپ جکائیا۔ کلجگ اتھ لکھ چوراسی جیو جنت ہویا کاک،
 ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سُرتی شبد نہ کھئے ویراگ، ویراگی ویراگ نہ کھئے کھائیا۔ ترے گن مایا لگی آگ، پنج تت کرے لڑائیا۔ نر نرائن
 کنت کنتوبل صاحب سلطان کیسے نہ ملے کنت سہاگ، سیج سہنجنی نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا دُرمت میل لگا داغ، امرت رس مُکھ نہ کھئے
 چوائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر گر پیر اوتار کوئی نہ پکڑے واگ، آنت ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رسیا وکھائیا۔ گر اوتار مارن جھاکی، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ کیسے نہ کھلی بند تاکی، بجر کپاٹ نہ کھئے ٹڑائیا۔
 جوٹھ جھوٹھ وکے ہاٹی، ساچا ونج نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ زین اندھیری راتی، ستگر چند نہ کھئے چڑھائیا۔ دوس زین اٹھ پھر کوئی نہ پُچھے

واتى، سمرتھ ميل نہ کھئے ملائيا۔ جيو جنت سادھ سنت رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکے گاتھی، گا گا اپنا وقت لنگھائيا۔ گرہ مندر نظری آئی سچ
 پرہاتی، پرہ اپنا سوہلا دئے سُنائيا۔ اتم سب دی او جھڑ واٹی، ساچا پنڈھ نہ کھئے مُکائيا۔ لہنا دینا لکھ چوراسی چُکے نہ پھاسی، جم کا ڈنڈ نہ
 کھئے مُکائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں رہیا جنائيا۔ گر اوتار ویکھن اُٹھ، نیتز نین اگھاڑيا۔ نو کھنڈ پرتھی ست
 دیپ کلجگ جيو گئے رُٹھ، گر کا شبد نہ کیسے وچاريا۔ گھر نہ آئے ابناسی اچت، چیتن رُوپ نہ کھئے وکھا رہيا۔ نانا جُڑيا پنج تت کایا بُت،
 اتم پر ماتم ميل نہ کوئی ملا رہيا۔ اک دُو جے نون رہے پُچھ، ہر جو حُکے کس چلا رہيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک جنا رہيا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ، پرہ اکے پئے سرنائيا۔ صاحب سلطان سچ سوامی آد
 جُگاد تیری لوڑ، تڈھ ین چلے نہ کوئی چٹرائيا۔ شبد اگمی چڑھ کے گھوڑ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائيا۔ ہوں بالے نکے تیرے
 چھوہر، تیرا آنت کہن نہ پائيا۔ سدا ہتھ تیرے ڈور، جوں بھاوے لے چلائيا۔ کلجگ اتم تیری لوڑ، شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان دئے
 دُہائيا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر آپے جائے بھڑ، نرگن نرگن اپنا پھیرا پائيا۔ لکھ چوراسی ویکھے ریٹھا مٹھا کوڑ، کوڑی کِریا تھاون تھائيا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھنہارا تیرا سویمبر، تیری رچنا تیرے وچ سہائيا۔ پیر پیغمبر
 کرن سجدہ، نیوں نیوں سیس جھکائيا۔ سارے کہن ہوں تیرا بردا، بریخانہ نظر کوئی نہ آئيا۔ لکھ چوراسی اندر تون صاحب وڑدا، در در
 الکھ جگائيا۔ وشن برہما شو تیتھوں ڈردا، تیری سیو کمائيا۔ دو جہان تیرے آگے کوئی نہ اڑدا، چوڈاں طبق سلاما علیکم رہے بُلائيا۔ آپے
 بھنے آپ گھڑدا، گھڑن بھنہار تیرے ہتھ وڈیائيا۔ جوں بھاوے تون جگ جگ کردا، جگ کرتا اک رگھرائيا۔ ساچے تخت سچکھنڈ دوارے
 آپے چڑھدا، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائيا۔ شبد اگمی ہو ہو لڑدا، تکھی دھار اک چلائيا۔ کرے کھیل نرائن نردا، ناری پُرکھ وند وندائيا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکائيا۔ در تیرے سیس جائے جھک، بے پرواہ مہربان
 مہربانا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جانا لک، سچکھنڈ وسین سچ مکانا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے بک، مہاپیر وڈ بلوانا۔ گر اوتار تیری
 بیٹھے رہے ککھ، تیری صفتی صفت صلاحنا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اک سہانا۔ در تیرا

اک سہنجنا، سوہاؤنت انڈٹھ۔ دیناں ناتھ درد دُکھ بھے بہنجنا، آد جُگادی بنیا مت۔ نین وِہوئا درد دُکھ بھے بہنجنا، کرنا صاحب ساچا
 ہت۔ چرن دھوڑ کراؤنا مجنا، آپ کروٹ بدل وکھائیں نہ پٹھ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، لکھ
 چوراسی لینی جت۔ پُرکھ ابناسی صاحب سمرتھ، اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نٹھ نٹھ، دو جہاناں والی اپنا پنڈھ مَکائیا۔
 سَتجگ تریتا دواپر کلجگ مارگ رہیا دس، اکو اک شبد شنوائیا۔ اتم سب دی کرے بس، بستہ سب دا بٹھ وکھائیا۔ ڈوری رکھے اپنے
 ہتھ، لہنا دینا پچھلا رہیا چُکائیا۔ سرِشٹ سبائی پائے نٹھ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا
 دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے میت، متر پیارا آپ جنائیندا۔ چار ورن کھتری براہمن شوڈر ویش چُکے ریت، ریتیان آپ سمجھائیندا۔
 پاربرہم پُرکھ پُرکھو تم اک اتیت، ترے گن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہر کملاپات وسنہارا دھام انڈٹھ، ٹھانڈا در آپ اک وڈیائیندا۔
 اتم پر ماتم آد جُگادی ساچا میت، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم آپ جنائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان ایکا گھر
 بہائیندا۔ سدا سہیلا اک اگیلا وسنہارا چیت، چیتن اپنی دھار جنائیندا۔ کایا اندر وکھائے مندر مسیت، شوڈوالے مٹھ گوپی کابن ناچ
 نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان ہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہربان ہر سچا داتا، اپنی دیا کھائیا۔ آد
 جُگادی اک گیاتا، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ سرِشٹ سبائی پتا ماتا، لکھ چوراسی گود بہائیا۔ پاربرہم برہم بٹھ ناتا، ایش جیو گنڈھ پوائیا۔
 ایتھے اوتھے دو جہان ہووے راکھا، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے مل کے پڑھو اکو گاتھا، سو پُرکھ نرنجن رہیا پڑھائیا۔
 نرگن روپ ست سرُپ ہوئے سہائی ناتھ اناتھا، بھگت بھگونت میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچا لیکھا اک جنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ویکھو جگ، جگ جیون داتا آپ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی بوند رکت، بڈ ماس ناڑی بندھن
 پائیندا۔ کلجگ اتم آیا وقت، وقت ڈبھیلا آپ چُکائیندا۔ آد جُگادی اکو شکت، شکت سب نوں آپ دوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا، نر نرائن اکو اک جنائیندا۔ سچ سندیسہ سُنو میت، ہر ستگر آپ جنائیا۔
 سچکھنڈ دوارے اکو گیت، تھر گھر وجے نام ودھائیا۔ مات لوک دی پچھلی ریت، چار جگ دی کرنی رہیا مٹائیا۔ کرے کھیل سرِشٹ

سبائی جیت، جت ہار نہ کیسے جنائیا۔ نرگن نرگن سچ پریت، پریتیوان اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، بیتی کہانی نہ کوئی وڈیائیا۔ گوہند رکھی اک اڈیک، نیترین دھیان لگائیا۔ وید ویاسا لکھ گیا ٹھیک، پوت سپوتا براہمن گوڑا، آوے چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرکھے نیت، اچے تے پریت سمند ساگر ڈونگھی گاگر پھول پھلائییا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں اپنا حکم منائیا۔ ساچا حکم مننا جگ، سو پرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم لگے آگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کلجگ جیو ہوتے کگ، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیندا۔ گرمکھ ورا جائے پچ، جس اپنی دیا کھائیندا۔ جس پردے جائے وس، سو سچ میل ملائیندا۔ سری بھگوان دین دیال پرکھ اکال لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی آپ جنائیندا۔ ویکھنہارا پنج تت کایا ماٹی کچ، کچی گگریا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ لیکھا آپ مکائیندا۔ جگ چوگری چکے لیکھا، شک وچ نہ کوئی لیائیا۔ اچھل اچھل پاونہارا بہم بھلیکھا، بھو بھ سب نوں رہیا جنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، گھٹ گھٹ گھر گھر اندر ڈیرہ لائیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیسا، موند موند نہ کوئی وکھائیا۔ نہ میں جاناں باسک سیجا، دو سہنسر جہوا رہیا پلائییا۔ وشن برہما شو کرن آدیسا، کروڑ تینتیس سُریت اندر سر جھکائیا۔ جگ چوگری نرگن سرگن کرے اپنا پیشہ، پیشوا اکو نظری آئییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دھار دھار وچوں ایلے ریکھا، ریکھا سب دی آنت مٹائییا۔ دیونہار شبد آگم بودھ آگادھ سنڈیسہ، اکھر اکھر وکھر وکھر کرے مات پڑھائییا۔ سدا سدا پرہے رہے ہمیشہ، جگ جگ اپنا رنگ رنگائییا۔ پیر پیغمبر ویکھنہارا ملا شیخا، مسائق اپنا راہ چلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، وسنہارا ساچے گھر، گرہ مندر سوبھا پائییا۔ گرہ مندر وسے سچکھنڈ، چار دیوار نہ کھئے جنائیندا۔ نہکرمی پرکاش سورج چند، نور ظہور آپ جنائیندا۔ جگ چوگری ونڈے ونڈے، گر شبدی سیوا لائیندا۔ آپے دسے سدا اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ کلجگ اتم کرے کھیل سورا سرینگ، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در دوار ہر نرنکار ایکا گھر آپ منگائیندا۔ ایکا گھر اک دروازہ، اکو اک جنائیا۔ ایکا بھوپ ایکا راجا، اکو ایک شہنشاہیا۔ اکو تار ستار اک وجاونہارا واجا، اکو راگ الائییا۔ اکو لوآن پریان

برہمنڈاں کھنڈاں پھرے بھاجا، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ اکو دیونہارا داجا، نام یدھان سری بھگوان وست امولک کایا گولک گر اوتاراں پیر پیغمبران جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچ سنہڑا اکو اک گھلائیا۔ سچ سنہڑا دیوے گھل، بن اکھر آپ پڑھائیندا۔ نگر ویکھنا اچل، آپ اپنا در کھلائیندا۔ جگ وچھڑے جانا رل، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیندا۔ نرگن میل نرگن بل، سرگن سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار ہر نرنکار درگاہ ساچی آپ سہائیندا۔ درگاہ ساچی سچ امام، اپنا کھیل کرائیا۔ بدلنہارا آنت نظام، دھر فرمانا دئے سنائیا۔ پیر پیغمبر بردے کرے غلام، غفلت سب دی دئے مٹائیا۔ لیکھا جان دو جہان، دئے دئے اپنا رنگ وکھائیا۔ کلمہ نبی اک پیغام، پیر پیغمبر دئے سنائیا۔ نظری آئے اکو رام، بے نظیر روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے کھڑ، جگ وچھڑے لئے پھڑ، پھڑ ڈوری نام بندھائیا۔ ڈوری نام پائے بندھ، بندھن اک جنائیندا۔ بھگت بھگونت اک اند، اند اند وچ سہائیندا۔ گیت سہاگی سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ جگت وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ سرت سوانی نہ ہونے رنڈ، ہر شبدی کنت ملائیندا۔ نرگن جوت چڑھے چند، سچ پرکاش آپ وکھائیندا۔ کوڑی کرپا مکے گند، امرت رس اک چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، جس جن وکھائے اپنا گھر، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ کوڑی کرپا ٹئے ناتا، مایا ممتا رہن نہ پائیا۔ اتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ شبد اگتی سنائے گاتھا، سوہنگ اکھر اک پڑھائیا۔ پورب جنم دا پورا کرے گھاٹا، لہنا سب دا رہیا مکائیا۔ اتم سیجا سہائے ساچی کھاٹا، سیج سہنجنی دئے وڈیائیا۔ امرت جام پیائے باٹا، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ ستگر پورا سدا سدا سد دیوے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی تلک للاٹ وکھائے ماتھا، مستک دھوڑی اکو لائیا۔ اگلا پندھ مکے واٹا، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ میل ملائے جوت میں جاتا، جوتی جوت جوت سہائیا۔ ویلے آنت سری بھگونت گھر گھر جا جا پچھے باتاں، جن بھگتاں آپ جگائیا۔ جنہاں جڑیا سچا ناتا، نج نیتر دئے کھلائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے کھلا احاطہ، ہر مندر اک سمجھائیا۔ سوندیاں جاگدیاں بہندیاں اٹھدیاں سنائے اپنا ساک، ساکھی اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیا۔

بھگت بھگونت چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیا۔ انحد ناد وجائے مردنگ، چھٹی راگ نین شرمائیا۔ امرت آم دیوے رس، جگت رس پھکے نیڑ نہ آئیا۔ بھگوان بھگتاں ہوتے وس، وس بھگتاں آپ کرائیا۔ اک دوجے نوں مل کے پین ہس، کایا مندر اندر وجے ودھائیا۔ نوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو جس، سوہنگ ڈھولا جے جیکار سنائیا۔ ناتا ویکھن تت اٹھ، من مت بڈھ اپ تیج وائے پرتھی آکاش گنڈھن جگت پوائیا۔ اتم کھیڑا ہوتے بھٹھ، تھر کھتے رہن نہ پائیا۔ جس جن ملیا میل پُرکھ سمرتھ، سو جن سچکھنڈ جائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں رکھ اُم ذاتا، ورن گوت ذات پات نہ کھتے رکھائیا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ دوارے سچ جیکار، جے جیکار اک کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ وبار، بوباری آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ پیار، پیا پریم آپ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ شنگار، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا رنگ، ہر ساچا سچ چڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ انند، ہر ساچا سچ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی منگ، ہر ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چند، سری بھگوان آپ چڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل سورا سربنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چا، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا ناں، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے پتا ماں، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا تھار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ ملاح، سری بھگوان ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا سنگ، سگلا آپ نبھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا چند، بن چند آپ چمکائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ونڈ، ہر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا میت، ہر سجن وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ریت، دو جہاناں والی آپ چلائی۔ سچکھنڈ دوارے ساچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل انڈیٹھ، بن نیتر رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے

کھیل سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارے جودھا سُر، وڈ پیر آپ اکھوائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا نُر، نُر نورانہ آپ دھرائیندا۔
 سچکھنڈ دوارے آسا پور، پوری آسا آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے حاضر حضور، حضرت اپنا پردہ لاپندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی کار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی دھار، جوتی جوت
 جوت رُشناٹیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ جیکار، شبد اگئی اک شنوائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ وہار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا کھیل، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا میل، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔
 سچکھنڈ دوارے سجن سہیل، اک اگلا سوبھا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کرے پرکاش بن باقی تیل، آد نرنجن جوت جگائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارا سوبھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا میل
 ملاوا ہر ہر کنت، کنت کنتوبل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکامنت، منتر اکو نام درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچا حُکم آپ منائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا رانا، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا بھانا، ہر جو آپے من من خوشی
 منائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا گانا، گا گانا اپنا راگ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اک گیانا، اکھڑ وکھڑ نہ کھٹے پڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اک
 ٹکانا، دو جہاناں پار وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار ساچا مانا، بھگت بھگونت آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سچکھنڈ دوارا ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھن یوگ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سنجوگ، دھردرگاہی آپ کرائیا۔
 سچکھنڈ دوارے ساچی چوگ، سو پُرکھ نرنجن آپ چُگائیا۔ سچکھنڈ دوارے درس اموگھ، نرگن داتا اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے
 ساچے کوٹ، گھر مندر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا جن بھگتاں دئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا
 بھگتن گھر، دوسر نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوار ایکا نر، نر نرائن آسن لائیندا۔ سچکھنڈ دوار گرمکھ سجن جائے چڑھ، دوسر راہ نہ
 کھٹے پائیندا۔ سچکھنڈ دوار سو پُرکھ نرنجن درس دکھائے کھڑ، رُپ انوپ آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا
 کھیل آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل اولّا، ہر جو ہر ہر آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ محلہ، محفل اپنے نام لگائیا۔ سچکھنڈ

دوارے نُوری اللہ، اِکو نُور کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو بِسِملَا، اپنا اِسم نہ کِیسے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جوتی جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بے پرواہ اپنا بھِیو جنائیا۔ سچکھنڈ دوار مقامے حق، حقیقت آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوار ہو پرتکھ، پرتکھ رُپ وٹائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سنت سُپیلے لے رکھ، گر چیلے میل ملائیندا۔ جُگ چوُکری کر کر وکھ، وکھرا راہ وکھائیندا۔ کر کِریا کھولے تیجی اکھ، نیترا پنے رنگ رنگائیندا۔ کرہارا لکھوں ککھ، ککھوں لکھ آپ بنائیندا۔ جن بھگتاں سدا سدا کِردا آیا پکھ، لکھ چوُراسی خاک ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے اک الکھ، اِکو نعرہ لائیندا۔ اِکو نعرہ بولے بول، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ نرگن تولے اپنا تول، تولا بنے بے پرواہیا۔ دو جہاناں پردہ پھول، لکھ چوُراسی کھوج کھوجائیا۔ بھگت بھگوت ایتھے اوتھے رکھے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لوک مات شبد سرُپ سُنائے ڈھول، مردنگا اپنا اک جنائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا رہے اڈول، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اَنتر آتم جائے مؤل، مؤلا اپنی کھیل کرائیا۔ کلجُگ اتم گوہند سنگ کر کے گیا قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول، دھولا ہؤلا بھار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ساچے اپنا آسن لائیا۔ سچکھنڈ ساچے ہر کا آسن، دوسر نظر کھئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی اپنی کل ورتائیندا۔ نرگن سرگن داسی داسن، بن سیوک سیو کھائیندا۔ لیکھا جان پرتھی آکاشن، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ لوآن پُریاں پائے راسن، گوپی کابن ناچ نچائیندا۔ لکھ چوُراسی لہنا دینا جانے دس دس ماسن، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ اپنی کرنی جُگو جُگ، سچکھنڈ نواسی آپ کرائیا۔ بھگت بھگوت لے چُگ، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ پنج تت کایا اوڈھ سب دی جائے مُک، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ گر مُکھ گر گر چُکے ککھ، گودی گود لے سہائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جنم جنم دا مٹے ڈکھ، لکھ چوُراسی پنڈھ کٹائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر اِکو سُکھ، پنچم میتا کرے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ پنچم میتا ہر نرنکارا، نرگن اپنی دیا کھائیندا۔ کلجُگ اتم لے اوتارا، نرگن اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ جودھا سورپیر کرے کھیل اپرا پارا، بھِیو بھِیو نہ کِیسے جنائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک ادھارا، چرن کول کول چرن دھیان جنائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکھائیندا۔ کھانی بانی

وسے باہرا، وید پُران بھیو نہ کھئے جنائیندا۔ انجیل قرآن دیندا رہیا اشارہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم اپنا رنگ رنگائیندا۔ پنچم میتا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد مہما اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ نو نو چار چلایا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ سنت سہیل بھگت بھگوت گرہ مندر لئے سد، سدا اکو نام دوائیا۔ جگت وکارا کرے پار حد، کنارہ اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پنچم دھارا، تخت نواسی آپ چلائیندا۔ پنچ پروان کرے سچ دربارا، در دروازہ اک کھلائیندا۔ پنچ پردھان کرے سچکھنڈ نرنکارا، نرگن اپنا حکم منائیندا۔ پنچ سوہن اک دوارا، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ پنچا ملے ایکا گر اگم اپارا، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے کھڑ، ساچا مارگ آپے لائیندا۔ ساچا مارگ پنچم سنگ، ہر سنگی آپ رکھائیا۔ سچکھنڈ دا ست مردنگ، پنچم ہتھ پھڑائیا۔ پنچم منگن ایکا منگ، دوئے جوڑ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا صاحب سلطان، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ پنچم دیوے اک گیان، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ سچ بھومکا ست استھان، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ سچ ناؤں سچ گیان، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ ساچا ایشٹ سچ دھیان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھیو ہر جو کھولے، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی نرگن بولے، رسنا جہوا نہ کھئے پلائییا۔ لکھ چوراسی لیکھا جانے کایا چولے، پنچ تہ پھولے تھائیا۔ بھگت بھگوت اٹھائے اپنے ڈولے، بن کھار سیو کھائیا۔ جیواں جنتاں کولوں رکھے اولے، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سوہنگ ڈھولا کلجگ اتم جو جن بولے، سچکھنڈ دوارے جائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم ایکا وار سُنائیا۔ ساچا حکم ایکا وار، ایکنکار آپ جنایا۔ پرگٹ بو نہکلنک نرائن نر اوتار، پورب لیکھا سرب مکایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے پار، ساچا مارگ اک جنایا۔ چار ورنان دئے آدھار، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ سمجھایا۔ آتم پرما تم سچ پیار، دو جا ناتا نظر کھئے نہ آیا۔ مات پت بھائی بھین ساک سجن کوڑے یار، دھیان پت انگ نہ کھئے لگایا۔ مورکھ مگدھ روون زارو زار، ہومے ممتا روگ ودھایا۔ گرمکھ سجن بولن ست ست جیکار، ساچا ڈھولا ایکا گایا۔ سچکھنڈ دوارے ست پُرکھ نرنجن واجان رہیا مار، گرمکھاں راہ تکایا۔ آؤ بھگتو

میرے دوار، تُو دھ بن میرا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ودھان اک بنایا۔ سچ ودھان ہر بنا، اپنا آپ جنائیا۔ پچھلا لہنا دتا مُکا، گر اوتار پیر پیغمبر دیوے نہ کھئے گواہیا۔ بھڑ بھڑ سارے در لئے منگا، سیس سکے نہ کھئے اٹھایا۔ دوئے جوڑ پئے سرنا، سرنگت اک تکایا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے انت تیری ودیایا۔ تیری منیئے اک رضا، قضا سب دے سرتے چھایا۔ پنج تت کایا چولا آئے ہنڈھا، اتم خاکی خاک ملائیا۔ بن تُو دھ ملے نہ کوئی پناہ، ایتھے اوتھے ہوئے نہ کھئے سہایا۔ تُوں شہنشاہ سچا پاتشاہ، سچکھنڈ و سے سچا ماہیا۔ کلجگ اتم تیرا ساچا تکیا راہ، دو جہاناں رہیا وکھایا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت اک جنائیا۔ بھلے بھٹکے مارگ لا، ساچا پنتھ اک وکھایا۔ گرو گرتھ بنے گواہ، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ آتم پر ماتم وچ جائے سما، جو ہرجن ہر ہرے دھیایا۔ جنہاں سوہنگ ڈھولا لیا گا، گھر ساچے وچے ودھایا۔ سری بھگوان اپنی گودی لئے اٹھا، جوں بالک پتا مایا۔ چرن کول کول چرن سچکھنڈ دوارے لئے بہا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بہین بھراواں نال دئے ملا، بہیناں بھیا ایک رنگ رنگایا۔ ساچا سٹیا بن خُدا، خالق ویکھے تھاؤں تھائیا۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں دئے جنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ چلائی۔ ساچی ریت چلائی مات، ہر متا آپ پکایا۔ ڈھردرگاہی ساچی دات، جن بھگتاں جھولی پائی۔ آتم پر ماتم بدھاناں، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑایا۔ ہرجن ایتھے بنی جماعت، آگے اگو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں و سے ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ سگلا سنگ رکھے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ کوٹ جنم اتارے پاپ، پتت پاپی آپ ترائیندا۔ تن خاکی کرے پاپی پاک، پاک رسؤل ویکھے وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار کھول تاک، اپنی ہتھیں گنڈا لائیندا۔ گرسکھ لنگھائے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کھئے رڑھائیندا۔ کہن سُنن دی نہیں بات، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ ساچے بھگت کدے نہ رونا، رویاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دی گودی سؤنا، جتھے ستیاں نہ کھئے اٹھایا۔ اپنا آپ آپے دھونا، دُرمت میل گوائیا۔ جو پرہہ کرنا سوئی ہونا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ آگے جا سنگ نہ کیسے چھوہنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ گرمکھ وگے نہ نیتر نیر، نیر نیر نہ کھئے جنائیندا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا گھر گمبھیر، دکھیاں دکھ آپ مٹائیندا۔ ایتھے پنج تت لیکھے لگا سریر، آگے آتم پر ماتم جوڑ

جڑائیندا۔ ہس ہس اک دوجے دے پچھے گھت گھت جاؤ وہیر، سو پُرکھ زرنجن راہ تکائیندا۔ لکھ چوراسی توڑو زنجیر، شرع بندھن آپ کٹائیندا۔ اتم چوٹی چڑھو اخیر، جس گھر ہر جو سوہا پائیندا۔ مات پت بہین بھائی نار کنت نہ ہوئے دلگیر، دلدار ایکا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک وسائیندا۔ گرمکھ وساؤنا ساچا مندر، پرہہ بیٹھا دھیان لگائیا۔ ایتھے کوٹھا پنج تت کندر، آگے زرنجن جوت رُشنائیا۔ بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، گیان دھیان نہ کھئے سمجھائیا۔ نانا تھے جیرج انڈج، اُنہج سیبج رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت رہیا سمجھائیا۔ ہر سنگت سُننا لا کرکن، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جس نے صاحب ستگر لیا من، من منسا میٹ مٹائیندا۔ ایتھے اوتھے بنے جننی جن، گودی گود آپ سہائیندا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے در بُلائیندا۔ آؤ در میرے نٹھ، ہر جو دھیان لگائیا۔ کوڑ کُٹب آؤ چھڈ، سکلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہووو اڈ، پرہہ ملے سچا ماہیا۔ کیسے کم نہیں اؤنے بڈ، کایا ماٹی اگنی آنچ لگائیا۔ وشنوں بھگوان دی وشو جد، اکو جوتی جوت رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی پار کرو حد، مارگ اپنا دئے وکھائیا۔ کر کرپا جن بھگتاں لئے حد، سدا اکو نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پائیا۔ ساچی وست سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن جھولی پائیندا۔ گرمکھاں دُرمت مَیل دھو، پت پُنیت کرائیندا۔ امرت اتم سچا چو، زنجہر رس وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہرجن میلا اتم وار، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ جس جن نیتر درشن کیتا دیدار، دید عید چند چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے لئے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہرجن کدے نہ ہوئے کنگال، نام خزینہ جھولی رہیا بھرائیا۔ شبد سرُپی بن دلال، جگت ونجارا اکو ونج کرائیا۔ گرمکھ گرسکھ سنت بھگت بھگونت دے لال، بھاوی نیڑ کیسے نہ آئیا۔ جس دوارے بیٹھا سنگھ پال، تس دوارے ہر سنگت ساری لئے بہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال دیاندھ ٹھاکر سوامی اترجامی ہر گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔

ماگھ ستاراں چمکے ستارا، ست پُرکھ نرنجن دے وڈیائیا۔ نرن گھر نرائن اُجیارا، نرائن خوشی وکھائیا۔ رچھپال کریا ہر پیارا، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ سنسار رہ گیا دُور کنارہ، ہری دوار نظری آئیا۔ سچکھنڈ پرہ کھول کواڑا، اپنی ہتھیں گنڈا لاپیا۔ چرن کول دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت بولن جے جیکارا، واہ وا وجے ودھائیا۔ ہر سنگت آگے تیرا اک وبارا، پچھلا لیکھا سرب چُکائیا۔ کر کریا لے جائے سچکھنڈ دوارا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی کرتا کرنیہارا، کار اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

بھگت بھگتاں رہے اڈیک، سچکھنڈ دھیان لگائیا۔ اتم ویلا آیا نزدیک، نرن نیر نظری آئیا۔ صاحب ستگر ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ مانس جنم سہنجنا لینا جیت، جیون جگت ملے وڈیائیا۔ گھر ملے اک اتیت، ترے گن لیکھا دے چُکائیا۔ آتم ہونے ٹھنڈی سیت، اگنی تہ نہ کھئے جلائییا۔ سری بھگوان چلائے ریت، ریتی اکو اک وکھائیا۔ ایک در بہائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ چرن کول جنائے سچ پریت، پریتی اکو اک درسائیا۔ ساچا چاڑھے رنگ مچھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ رل مل ڈھولا گاؤ گیت، گیت گوبند الائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دیا کھائیا۔ بھگت بھگت تگن راہ، نیتز نین اٹھایا۔ اک دوجے دی پکڑو بانہ، ہر گلوکڑی رہیا پوایا۔ سب نوں ملے اکو تھان، تھان تھنتر اک سہایا۔ سب دا بنے اکو پتا ماں، پُرکھ اکال وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی رہیا کھایا۔ بھگت بھگتاں رہے دس، داستان سُنائییا۔ پرہ چرن کول رہے وس، جو گئے جگت تجائییا۔ اٹھے پھر اکو جس، اکو راگ الائییا۔ دوس زین اکو پرکاش، نرگن جوت نور زُشنائییا۔ صاحب ستگر دے ہونے داس، بن داسی سیو کھائییا۔ ساڈی پئی پوری ہوئی آس، ترشنا کھئے رہن نہ پائییا۔ سری بھگوان وسے ساتھ، ساچا سنگ نبھائییا۔ رل مل سارے چڑھو اکو گھاٹ، گھاٹا کھئے نظر نہ آئییا۔ سیج سہنجنی سونا کھاٹ، بستر بھوشن اوڈھن سر ڈھاکن کو پت سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا رہیا جنائییا۔ بھگت بھگتاں دسن حال، ساچی پیتی رہے جنائییا۔ پرہ ملیا دین دیال، سر دینن ہتھ ٹکائیا۔ ساڈے نیڑ نہ آیا کال،

مہاکال سیس جھکائیا۔ ساڈا ونگا نہ ہویا وال، دکھ درد نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں گھالان آئے گھال، پرہہ کیتی گھال لیکھے پائیا۔ ساڈا ہویا حل
 سوال، سوہلا اکو ڈھولا گائیا۔ سچکھنڈ ملی سچی دھرمسال، دھرم دوارے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت بھگتاں رہے جنا، بھیو ابھید جنائیا۔ ویکھو ہرجن نین اٹھا، بن نیناں رہیا درسائیا۔ تخت نواسی شہنشاہ، ساچے
 تخت سوہا پائیا۔ بھگت بھگونت رہیا ملا، میل ملاوا ایکا گھر جنائیا۔ سچ دوارے ساچا سنگ ہر سنگت میلا بھیں بہرا، دو جی اکھ نہ
 کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے دھندے آپے لائیا ساچے دھندے گئے لگ، دوسر آس نہ کھئے جنائیا۔ ہر ملیا
 سورا سرگ، شاہ پاتشاہے پرواہیا۔ لوک مات بھجی آگ، سچکھنڈ سانتک ست ست ورتائیا۔ دوس زین دوس ہر درشن کریئے رج
 رج، پردہ اوہلا نہ کھئے جنائیا۔ اسیں پنڈھ مکایا بھج بھج، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 سنگ آپ رکھائیا۔ مکیا پنڈھ دور ڈراڈا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ سری بھگوان سجن ساکا، سگلا سنگ رکھائیا۔ اپنی ہتھیں کھولیا تاکا،
 پردہ اپنا آپ چکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور نظری آیا اکو آقا، حکم حاکم رہیا سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے رل مل سارے گاؤ ساکا، شاہ پاتشاہ
 تیری سچی شہنشاہیا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پاتا، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی وہی نہ کوئی کھاتہ، حساب کتاب نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت
 بھگوان کھیل داسی داسا، سیوک سیو دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر رہیا وسائیا۔ ہر کا گھر وسے
 کھیڑا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا اپنا راہ چلاٹیا۔ لکھ چوراسی آون جاون کئے گیڑا، تندی تند کٹائیا۔
 مہربان تارے کر کر اپنی مہرا، نظر اکو اک اٹھائیا۔ ستنجگ تریتا دواپر کلجگ ہرجن کر کے بیٹھے رہے وڈا جیرا، صبر صبوری اک
 ہنڈھائیا۔ اتم پرگٹ ہویا سنگھ شیرا، بل اپنا آپ دھرائیا۔ جیو جنت سادھ سنت لکھ چوراسی وچوں لہے کیہڑا کیہڑا، جو آتم پر ماتم بیٹھا
 دھیان لگائیا۔ راتیں ستیاں پائے گھیرا، دنے جاگداں لے ملاٹیا۔ سچکھنڈ وکھائے کھلا ویہڑا، جس دوارے بن بھگتاں کھئے لنگھ نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ بھگتن ویکھ بھگتن چڑھیا رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ سچکھنڈ دی ساچی
 سیج پلنگ، ست ستوادی آپ وچھائیا۔ ہرجن ویکھے آگے لنگھ، پت پرمیشور نظری آئیا۔ کر کرپا لائے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ ساچا

دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، کرم کرم دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جو جن گاوے سوہنگ چھند، سو پُرکھ نرنجن ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ہنگ برہم بندھن بائے بندھ، ڈوری تند نام اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکیلا بھگتن میلا میل ملائیا۔ بھگت بھگتاں بن وچولا، وچلا بھیو جائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رکھدا رہیا اوبلا، اپنا رُپ نہ کیسے وکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیندا رہیا سوہلا، سوہنا راگ سُنائیندا۔ وڈیاؤندا رہیا پنج تت کایا چولا، نرگن اپنا نام نہ کئے جپائیندا۔ کلجگ اتم سب دا کرے بہار ہولا، ہولی ہولی پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پردہ ایکا کھولا، خالق اپنا رُپ وکھائیندا۔ بھگتاں پردہ کھول اکھ، اپنا رنگ وکھائیا۔ پردے اندر گیا وس، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دو جے نوں کوئی نہ سکے دس، کون رُپ پرہہ ملیا سچا ماہیا۔ بھگت بھگتاں ویکھ رہے ہس، گھر گھر خوشی منائیا۔ بھگوان کرے بھگتاں جس، دوس زین راگ الائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران ہوئی بس، بستہ سب دا بٹھ وکھائیا۔ نو نو چار اٹی گیرے لٹھ، گیڑا اپنا آپ بھوئیا۔ ہرجن تیرا اکو ہٹھ، پرہہ سرن سچی سرنائیا۔ اتم میلا کرے اکتھ، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دکھ سکھ سکھ دکھ ایکا گھر وکھا مکھ اُجل آپ کرائیا۔

۵۲۸

۵۲۸

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

سادھو سنتو سُنو گل، ہر بھگت رہیا جنائیا۔ سری بھگوان اچھل اچھل، ول چھل اپنا کھیل چلائیا۔ نرگن رُپ جوت سرُپ جوتی گیا رل، رُپ رنگ ریکھ نہ کئے وکھائیا۔ ہرجن ساچے دیوے پھل، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کلجگ اتم جنہاں ہویا ول، ولولے سب دے میٹ مٹائیا۔ شبد سندیسہ دیوے گھل، سچ سنہپڑا اک جنائیا۔ سچ سنگھاسن لینا مل، در دروازہ اک کھلائیا۔ وسنا نہچل دھام اٹل، اُچ محل دئے سمجھائیا۔ دیپک جوت رہیا بل، تیل باقی نہ کئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ سادھ سنت سُنو میت، ہر بھگت اک جنائیندا۔ ست ست دی ساچی ریت، ست پُرکھ نرنجن آپ چلائیندا۔ ڈھولا گاؤ اکو

گیت، سو پُرکھ زرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ برہم ہوئے اتیت، در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ پچھلی سب نے چھڈنی ریت، اگلا مارگ آپے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم آپ منائیندا۔ سادھ سنت کرو دھیان، ہر بہگت رہیا سمجھائیا۔ آد پُرکھ دا آد گیان، ہر منتر نام درڑائیا۔ ست پُرکھ دا ست مکان، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ الکھ اگم اتہا بے پرواہ نوجوان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت کرے پروان، ہرجن پروانے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ سادھ سنت جانا جاگ، ہر جاگرت آپ دوائیندا۔ تو نو چار لگی آگ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیندا۔ لکھ چوراسی ہوئی کاگ، کاگوں ہنس نہ کھئے بنائیندا۔ ساچا مجن نہ کھئے ماگھ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ دھر دی بانی سُنائے نہ کوئی آواز، ساچی سکھیا نہ کھئے رکھائیندا۔ ویلے انت نہ پکڑے کوئی واگ، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیندا۔ کلجگ اتم سارے گئے بہاج، اپنا بل نہ کھئے وکھائیندا۔ کوڑی کریا ہویا راج، رعیت سکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ سری بھگوان اپنا رچیا کاج، ستجگ ساچا مارگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سادھ سنت آپ اٹھائیندا۔ سادھ سنت جاؤ اٹھ، سویاں پند کیسے نہ آئیا۔ پچھلا کھیڑا رہیا لٹ، اگلا گھر وسائیا۔ پرہ ساچے کولوں لو پُچھ، کی کی بنت بنائیا۔ در دواہیوں کیوں بیٹھے رُس، رُسیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اپنے آپ وچ رہے کس، جوں بکرا ہتھ قصائیا۔ خالی ہتھ عیسیٰ مَوس، سنگ محمد دئے ڈہائیا۔ تن بستر نظری کالا سوس، کالی دھار اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ شبد رہیا جنائیا۔ سادھ سنت لین انگری، اپنا آپ سمبھالیا۔ چاروں کُنٹ پئی ڈہائی، ہر کا نام نہ کیسے وچاریا۔ پرہ ملے نہ سچ سرنائی، گڑھ تٹا نہ کھئے ہنکاریا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل اگم اپاریا۔ سادھ سنت نیتر کھولن، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اک دوجے نوں دس دس بولن، دہ دشا بھیو نہ آئیا۔ کون دوارے ہر جو آیا تول تولن، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی آیا ورولن، نام مدھانا اکو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سادھان سنتاں سُنائے ناد، انادی آپ وجائیندا۔ جس دا کھیل کوٹ برہما، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ جس لہنا دینا دینا سنت سادھ، سو سادھنا سب دی آپ کرائیندا۔ ہر گھٹ و سیا رکھو یاد، یادداشت آپ جنائیندا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آئیندا۔ اپنے وچوں ساچے بہگت لے کاڈھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔

ویکھو سنتو ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے لاڈ، مہربان اپنی مہر نظر اٹھائیندا۔ سو جن سجن سچے ہوئے سادھ، جنہاں اپنا بھیو کھلائیندا۔ گھر ملے مادھو مادھ، گرہ اپنا پردہ لابندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ سادھ سنت پئے رو، نیتز نیناں نیر وبائیا۔ بہڑی بہڑی کی گیا ہو، ہر کا بھیو کئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی پرگٹ ہویا سو، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہنگ برہم کری لو، آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیا۔ شبدی جوتی جس نال گیا چھوہ، ورن گوتی توڑ ٹڑائیا۔ ساچی چوٹی لے کے آیا ڈھوا ڈھو، وست امولک اک ورتائیا۔ کلجگ غفلت وچ اپنا آپ سارے گئے کھوہ، خالی ہتھ دین ڈھائیا۔ سری بھگوان بھگتاں نال رکھایا موہ، مُحبت اکو گھر وکھائیا۔ امرت میگھ رہیا چو، جھرنا نچھر اک جھرائیا۔ آپ بھگتاں جوگا گیا ہو، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک ورتائیا۔ ساچی وستو وست امولک، املڑی دات ورتائیندا۔ ناد سُنائے بن جگت ڈھولک، انراگی راگ الائیندا۔ گیت سُنائے صاحب انبولت، رسنا جہوا نہ کئے بلائیندا۔ گھر وکھائے اک ادولت، چھپر چھن نہ کئے جُھپائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچا مان رکھائیندا۔ ہرجن ساچا مان، ہر ہر جو آپ رکھائیا۔ دیوے وڈیائی دو جہان، دئے دئے رنگ وٹائیا۔ ساچا مندر سچ مکان، ساچا حُجرہ دئے وکھائیا۔ اتم میلا نوجوان، نر نرائن کرے کُرمائیا۔ پوت سپوت ویکھ سنتان، سْت دُلا رے گود اٹھائیا۔ جس جن ملیا مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تِس بھگتی بھگوان لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا لیکھا دیوے تھائوں تھائیا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلونت سینگھ ہر بنس سینگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ نگارہ اکو وجا، زرگن ڈنکا نام شنوائیا۔ سو پُرکھ زرنجن پھرے بھجا، ہر پُرکھ زرنجن سیو کھائیا۔ ایکنکار آپ مٹائی اپنی لجا، آد زرنجن نور رُشنائیا۔ سری بھگوان پار کرے اپنی حد، ابناسی کرتا ونڈ ونڈائیا۔ پاربرہم پرہ دیوے سدا، سچ سنیہڑا اک سُنائیا۔ بھگت بھگوان پریم بدھا، نام بدھاتا جھولی پائیا۔ آد جگاد پردہ کجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل

بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ آد جگادی جانے کم، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ سدا سہیلا اک آکیلا بھگت بھگون
 بیڑا ہتھ، کھیوٹ کھیٹا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔
 ساچی کرنی کرنے یوگ، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن سچ سنجوگ، ست ستوادی میل ملائیا۔ آتم پرما تم بھوگے بھوگ، پاربرہم
 برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ سناونہارا سچ سلوک، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم دیوے موکھ، وست امولک اک ورتائیا۔ لیکھا
 جان چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات پردہ رہیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیونہارا ساچی اوٹ، سرنگت اک جنائیا۔ سچکھنڈ وسے ساچے
 کوٹ، شہنشاہ داتا سوہیا پائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچے مندر سوہیا پائیا۔ ساچا مندر سوہیاؤنت، سچکھنڈ ساچا آپ سہائیندا۔ نرگن جوت سیری بھگونت، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ آد
 جگادی ساچا کنت، نر ہر اپنا آسن لائیندا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ چوکڑی بندھن پائیندا۔ شبد اگمی ایکانت، گر اوتار پیر
 پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ لیکھا جانے ساچے سنت، سادھنا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ پردہ لاپے لکھ چوراسی جیو جنت، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔
 توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی
 سچکھنڈ نواسی، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ کرے کھیل بوہ بدھ بھانتی، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ آد جگاد جگا جگنت نرگن سرگن پُچھے
 واتی، بھگون بھگتاں لے اٹھائیا۔ نام اگم دیوے ساچی داتی، وست امولک آپ ورتائیا۔ مٹاونہارا اندھیری راتی، ساچا چند کرے رُشنائیا۔
 امرت دیوے بوند سواتی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بند کواڑا کھولے تاکی، بجر کپائی توڑ ٹرائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے ساچی ہاٹی، چوڈاں
 طبقات بھیو جنائیا۔ لیکھا جان کلاپاتی، کول نین کرے رُشنائیا۔ سدا سہیلا بن بن ساتھی، ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، ہر پُرکھ
 نرنجن حُکم چلائیندا۔ ایکنکارا کر پسارا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد نرنجن نور اجیارا، لکھ چوراسی دیا باقی جوتی جوت ڈگمگائیندا۔
 سیری بھگون سچ سہارا، آتم پرما تم بندھن پائیندا۔ ابناسی کرتا سہائے بنک دوارا، سیج سہنجی سوہیا پائیندا۔ پاربرہم بھبھ بن ونجارا،

برہم اپنا ہٹ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پردہ آپ چُکائیندا۔ ساچا پردہ ہر جو چُک، ترے بھون دھنی دیا کھائیا۔ سچ دواویوں آپے اٹھ، ست ستواد ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن نر ہر تھ، دینن اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار رہیا پُچھ، ست ست بھیو جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ ساچا رنگ رنگ رنگیلا، درگاہ ساچی آپ رنگائیندا۔ ابناسی کرتا چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا رُپ دھرائیندا۔ پروردگار بنائے سچ قبیلہ، کھیل اپنا نہ کیسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ گھلاٹیندا۔ ساچا بھیو پروردگار، بے پرواہ آپ گھلاٹیا۔ مقامے حق ہو تیار، حقیقت اکو اک جنائیا۔ لاشریک سانجھا یار، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ کلمہ نبی کر تیار، امام کرے پڑھائیا۔ ساچے حجرے بول جیکار، ناد اناد اک سنائیا۔ بسمل ہو کے بسمل دھار، وشو اپنا بھیو چُکائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ حضرت کھیل کرے اپار، بے عیب رُپ خُداٹیا۔ وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا سدا سدا خبردار، ساچی خبر آپ سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج ت کا یا بن دلال، شبد راگی انادی تال وجائیا۔ برہم برہمادی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارے حکم منائیا۔ سچ دربارا ایکو ایک، اک اکلا آپ جنائیندا۔ ست ستواد ی ساچی ٹیک، در گھر ساچا اک وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت لو ویکھ، بھگت بھگونت آپ جگائیندا۔ ابناسی کرتا رُپ رنگ نہ کھئے ریکھ، نور نورانہ نور دگمگائیندا۔ مچھ دابڑی نہ کھئے کیس، موند موندیا نظر نہ آئیندا۔ وسنہارا ساچے دیس، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن نر نریش، نر نرنکارا اک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم دھریا بھیکھ، نہکلنکا ناؤں پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے کھید، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ گر مکھ ورلے دیوے اپنا بھیت، گرسکھ سجن پردہ لابند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکری اپنا حکم منائیندا۔ جگ چوکری حکمے اندر، اکو کار کھائیا۔ لکھ چوراسی مارے جندر، پردہ نظر کیسے نہ آئیا۔ من واسنا سرشٹ سبائی بھوندى بندر، آسا ترشنا نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ سمجھائیا۔ ساچی دھار کلجگ مات، بن لگ ماتر آپ جنائیندا۔ لیکھا لکھ بن قلم دوات، اکھڑ شاہی نہ ونڈ ونڈائیندا۔ وشن برہما شو کر

کر داس، کروڑ تیتیس بندھن پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدے پاس، سچ سندیسہ حکم جنائیندا۔ کلجگ اتم سارے ہونے نراس، اپنا بل
 نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ کرتار۔ لیکھا جانے
 دائی دایا، ویکھنہار سرب سنسار۔ میٹنہارا کوڑی مایا، ترے گن مارے شبدی مار۔ پنج تت پردہ رہیا لایا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش
 کھول کوڑ۔ اتم پر ماتم میل ملایا، بھگت بھگوت آپ اٹھال۔ ساچے سنت لئے جگایا، دیناں بندھپ دین دیاں۔ گر مگھ اپنے انگ لگایا، گر
 گر کرپا کیتی آن، گرسکھ ساچا رنگ چڑھایا، ناد سنائے شبد ڈھنکان۔ دیپک جوتی ڈگمگایا، میٹ مٹایا اندھ اندھیان۔ چرن دھوڑی
 اشنان کرایا، پھڑ بنایا چتر سجان۔ سوہنگ ڈھولا اکو گایا، پرہ مل سری بھگوان۔ شبد وچولا نال رلایا، دو جہان کرے کلیان۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے جیو جہان۔ جیو جہان جانے لیکھا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔
 وسنہارا ساچے دیسا، دیس دستر کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم دھارے بھیسا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ گر اوتار کرے آدیسا، پیر پیغمبر
 سجدہ سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان کرے نیتا، نت نت میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سجن ویکھے تھاون
 تھائیا۔ ہر سجن صاحب شہیلا، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔ مہابلی اک اکیلا، دو جہانان کھوج کھجائیندا۔ لیکھا جانے گرو گریلا، گر
 چیلایا ایک رنگ رنگائیندا۔ آد نرنجن چاڑھے تیلا، جوت نرنجن سگن منائیندا۔ پرہ ملن دا اتم ویلا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت
 آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میت اک اکھوائیندا۔ ساچا میت مٹر پیارا، مرید مُرشد ویکھن آئیا۔
 کرے کھیل اگم اپارا، دید عید چند رُشنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہرا، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کھئے چترائیا۔
 گر اوتار کرن نمسکارا، پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان شہائے دوارا، سوہاونت وچی ودھائیا۔ وشن برہما شو روون زارو زارا،
 نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ترے گن مایا ہاہاکارا، پنج تت دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اتم پر ماتم وسے نیارا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، بھگتن میلا تھاون تھائیا۔ بھگتن میلا پنج تت، کایا مندر ویکھ وکھائیندا۔
 اکو دیوے برہم مت، برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ چوڈاں ودیا ابلے رت، رتی رت نہ کھئے سکائیندا۔ ہر کا نام کیسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ

سرب پھرائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت لبھن ٹھہ ٹھہ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈُونگھی گندر، دِس کیسے نہ آئیندا۔ خالی دِس مندر مسجد
شودوالے مٹھ، گردوارے گر گر رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ ہر گھٹ و سیا پُرکھ سمرتھ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ستگر سرنائی جو جن جائے
ڈھٹھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ بیج بیج ساچے وت، پھل پھلواڑی پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
کلجگ تیری اتم ور، شبد وچولا ساچا ڈھولا اِکو بولا آپ سُنائیندا۔ اِکو بولا سوہنگ سو، نانک نِرگن کری پڑھائیا۔ گوہند ڈھوا ڈتا ڈھو،
بھتھا تیر نہ کھئے رکھائیا۔ اپنے جہا آپے ہو، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ کرے پرکاش برہمنڈ کھنڈ ساچی لو، لوآں پُریاں آپ جنائیا۔ پچھلی کرنی
سب توں لئے کھوہ، خالق خلق پروردگار وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کِریا توڑے موہ، مُحبت اِکو نام جنائیا۔ نِرگن نِرگن جائے چھوہ، سرگن سرگن
وجے ودھائیا۔ امرت رس دیوے چو، نِجھر جھرنا اِک جھرائیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کو، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچ دوارا اِیکنکارا چار ورنان اِک سہارا، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ جنائیا۔ کھتری براہمن
شوڈر ویش، وشو اِکو دھار چلائیندا۔ لکھ چوراسی وسے کایا دیس، پنج تت چولا آپ ہنڈھائیندا۔ نج نیتر نج آتم نج گھر نج داتا لئے ویکھ،
دوسر نظر کیسے نہ آئیندا۔ ست ستوادی سدا سہیلا کرے سچا ہیت، نت نوت اپنا پھیرا پائیندا۔ برہم برہمادی شبد انادی بودھ اگادھی
کھلئے بہیت، انہو اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔
ہرجن میلا اِکو در، در دروازہ آپ کھلایا۔ جگ جنم دے وچھڑے پھڑ، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ ساچے پوڑے جائے چڑھ، کایا مندر اندر
پھیرا پائیا۔ درس دیکھئے اگے کھڑ، سوچھ سرؤپی رُپ وٹائیا۔ نانا توڑ بہتر نر، تن سؤ سٹھ ہاڈی لہنا دئے مکائیا۔ اپنی کِریا آپے کر، کرنی
اپنی دئے جنائیا۔ گھر وچ گھر ملے ور، گھر میلا سچے ماہیا۔ نرہو چکائے بھ ڈر، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، سنتن سنگ آپ نبھائیا۔ سنتن سنگ پُرکھ سمرتھ، سدا سدا سمایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلائے رتھ، جگ جگ
ویس وٹایا۔ نام جنائے مہا اکتھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی بھیو نہ آیا۔ بھگت بھگوان مارگ دیوے دس، ست ستوادی
راہ جنایا۔ ستجگ ساچا بھوئے پرگٹ، پرگٹ اپنا رنگ رنگایا۔ کلجگ کوڑا مٹے ہٹ، ہٹوانا رہن نہ پایا۔ لہنا چکے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا

گوداوری جمنہ سُرسی نیتر نین نین رہیا شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت دوارا اک وکھایا۔ بھگت دوار کھولے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ساچا جاپ، چار ورن پڑھائیا۔ ہنگ برہم میٹے سنتاپ، سچ سچ سمجھائیا۔ میل ملاوا رسؤل پاک، پاکِ پاک خاک وڈیائیا۔ نظری آئے ساکھیات، ہر سجن سچا ماہیا۔ پیر پیغمبر مُرشد مُرید پیائے آب حیات، حیاتی سب دی دئے بدلائیا۔ مکہ کعبہ ویکھے مُکھ کھول نقاب، پردہ نشیں پردہ آپ اٹھائیا۔ نظری آئے اک جناب، ساچے تخت سوبھا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چار یار اللہ رانی کرے آداب، بن بردا سیس جھکائیا۔ تڈھ بن دیوے نہ کھئے خطاب، خطا معاف نہ کھئے کرائیا۔ تُوں صاحب سچا باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ آد جگاد جگ جگ درگاہ ساچی تیرا اکو جاپ، اکو کلمہ نبی پڑھائیا۔ تُوں صفت صلاحی سدا صفات، صفت وچ کدے نہ آئی۔ مرے نہ جھے نہ ہونے وفات، مقبرہ رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا لیکھا کائنات، قاتل مقتول، تیرا آنت کھئے نہ پائیا۔ تیری اگمی باطن اکو بات، بیٹل تیرا در نظری آئی۔ اینھے اوتھے دیویں نجات، نج گھر اپنے ہوئیں سہائیا۔ لیکھا لیکھیں بن قلم دوات، کاتب ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ تیری نظر نہ آئی کیسے لُغات، بے نظیر نظر نظر نال ملائیا۔ کلجگ اتم ویکھن آئیوں کھیل تماش، امام اماما رُوپ وٹائیا۔ محمد پوری کریں خواہش، چوڈاں صدیاں پندھ مکائیا۔ اللہ رانی ہوئی نراس، کھلی مینڈھی رہی وکھائیا۔ میاں کھئے نہ پچھے وات، بیوی رو رو دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد ویکھے حُجرہ، حاجت سب دی پور کرائیندا۔ اپنی دھاروں آپے انگرا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ آد جگاد سدا سدا رہے نہ شکرا، شکر یہ ادا نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محبوب وسنہارا حد حدوڈ، حدوڈ اربعہ نہ کیسے جنائیندا۔ حدوڈ حد نہ کھئے ونڈ، رقبہ نظر کھئے نہ آئی۔ چوڈاں طبقات پئی ڈنڈ، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، ویلا گیا ہتھ نہ آئی پیر پیغمبر بنے ملنگھ، در در الکھ جگائیا۔ پرگٹ ہویا سورا سرینگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچے آسو گھوڑے پاکھر زین کیسے تنگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ لوآں پُریاں آئے لنگھ، لوک مات پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ویکھے زین اندھیری اندھ، چوڈس چند نہ کھئے چڑھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آنتر بھریا گند، کوڑی کِریا کری کُرمائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کتے نہ دِسے ٹھنڈ، اگنی ت ت ت جلائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی

رنڈ، ہر جو کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گھر گھر وڑیا بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ نہ وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہونے ننگ، پردہ سکے نہ کھئے پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان پڑھدے بتی دند، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چلدیاں پھردیاں آوندیاں جاندیاں کیسے نہ مکیا پنہ، ادھ وچکار بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ گوبند اکو منگی منگ، پُرکھ اکال آگے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ تیرا ملے سنگ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہن بنیا گجری چند، پھر تیرا ست اکھوائیا۔ میرا خوشی بند بند، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ تیرا ڈھولا سوہنگ چھند، نانک نرگن سرگن گیا گائیا۔ وید ویاسا منگے منگ، خالی جھولی رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، اکو ایک پھیرا پائیا۔ اکو آیا ہر سمرتھ، سمرتھ سمرتھ دیا کھائیندا۔ کلجگ گیرے الٹی لٹھ، گیرا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، ستجگ ساچی دھار چلائیندا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دے ہون وس، وسیکار آپ ہو آئیندا۔ کایا مندر ساچے اندر ہری دوار بہ بہہ جانا بس، مکہ کعبہ دو دو آہ میل ملائیندا۔ نرگن سرگن کر پرگٹ گھر وچ گھر دکھائے ہٹ، بن ونجارا تولا اکو تولا ٹلائییندا۔ گرمکھ سجن لہا لینا کھٹ، منکھ خالی ہتھ بھوائیندا۔ امرت آتم اکو رس لینا چٹ، جس چٹیاں دکھ نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلے لئے پھڑ، گر چیلے گود بھائیندا۔ گر چیلے سوہے ساچی گود، گوبند وجے نام ودھائیا۔ پرگٹ ہویا جودھن جودھ، مہابلی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پردے لئے سودھ، نام کٹھالی اکو تائیا۔ دیوے گیان آگادھ بودھ، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک جنائے ساچا منتر، کلجگ بھجائے لگی بستنر، سرب جیاں بدھ جانے آنتر، آنتر آتم کھوج کھوجائیا۔ آنتر آتم لئے کھوج، ہر گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیندا۔ جگ چوگری سوچیاں وچ نہ آوے سوچ، سوچ سب دی آپ بھلائییندا۔ کلجگ آنت بھلائی سب دی ہوش، ہوجھاپن کرائیندا۔ آپ بنیا رہیا نردوش، گر اوتاراں پیر پیغمبران دین مذہب ونڈ ونڈائیندا۔ سچکھنڈ بیٹھا رہیا خاموش، خواہش اپنی نہ کیسے جنائیندا۔ نو سو چورانونے چوگری جگ ہویا رہیا روپوش، روپ رنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت پیار اندر ہویا رہیا مدہوش، محفل اکو گھر لگائیندا۔ کلجگ اتم سری بھگوان چڑھیا جوش، جوبن اپنا آپ جنائیندا۔ گوبند پوری کرے لوچ، آسا ترشنا میٹ مٹائیندا۔ ویکھنہارا لکھن پشکر دیپ کروچ، سان سلمل اپنا پھیرا پائیندا۔ دو جہاناں جائے پہنچ، آپ اپنا بل

وکھائیندا۔ لکھ چؤراسی لئے نوچ، نوکا نیا سب دی آپ ڈبائیندا۔ جن بھگت وکھائے ساچا کوٹ، قلعے بنک اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار
 نرمل جوت، پرکاش پرکاش وچ پرگٹائیندا۔ پُرکھ اکال صاحب ستگر اکو بہت، آد جگاد ایشٹ گردیو دیو گر ایشٹ سریشٹ دریشٹ آپ
 کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا سچکھنڈ سچ
 مکان، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں اُنہج سیبج لکھ چؤراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم برہم پاربرہم ایش جیو جگدیش
 حدیث اکو اک پڑھائیندا۔

سکھ دھرم ساچی سکھی، نانک گوبند ونڈ ونڈائیا۔ جس دی دھار سدا انڈیھی، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ جس آتم پرما تم گوبند بائے
 بھکھی، وست امولک وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی سکھی دئے سمجھائیا۔ ساچی سکھی چار ورن،
 نانک نرگن شبد جنایا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، پردہ دئی دئے چکایا۔ نظری آئے اکو سرن، دو جا رنگ نہ کھئے وکھایا۔ نانا چکے مرن ڈرن، بھ
 بھیانک روپ نہ کھئے وکھایا۔ سو گرسکھ ساچی ترنی ترن، جنہاں نانک نرگن ستگر نظری آیا۔ سکھی سو پروان، جنہاں سکھیا ستگر
 بھائیا۔ سو سکھی کوڑ نشان، دُرمت میل نہ سکے دھوائیا۔ رسنا جہوا کرن گیان، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جنہاں آنتر ملیا آن، سو سکھ
 روپ وڈیائیا۔ ان پڑھیاں دیوے گیان، پڑھیاں مت دئے بھوائیا۔ گوبند سورپیر نوجوان، امرت آتم ساچا جام پیائیا۔ ساچا کھنڈا دیوے
 کیرپان، لو بار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ رکھے کایا وچ میان، اٹھے پھر بند وکھائیا۔ گوبند گن گائے وجے شبد دھنکان، انحد نادى ناد سُنائیا۔ سو
 گرُمکھ گرسکھ چتر سگھڑ سُبجان، جس جن ستگر سکھی نظری آئیا۔ ستگر سکھی ڈاڈھی نکى، نظر کیسے نہ آئیا۔ جنہاں دیوے دُھر
 درگاہوں چٹھی، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ تنہاں اپنے نیتر پیکھی، سپس دھڑ بند بند گئے کٹائیا۔ کلجگ آنت دھیاں پُتران بھینان بھائیاں نال
 کرن حیتی، جگت کُتب پالن مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ کوڑی کیریا رسنا جہوا مارن شیخی، باہروں چن رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرو گوبند سنگھ دی وڈیائے ساچی سکھی، جس دی دھار کیسے نہ ڈیھی، دھار اپنے وچ گیا چھپائیا۔

☆ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چن سنکھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ☆

بھگت بھگوان اکو آس، آسا آسا نال ٹکرائیا۔ بھگت بھگوان اکو پیاس، ترشنا اکو رنگ وٹائیا۔ بھگت بھگوان اکو شاخ، شناخت نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دے داسی داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ بھگت بھگوان کم کرن خاص، خواہش اپنی پور کرائیا۔ بھگت بھگوان پائن راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ بھگت بھگوان اکو ذات، برہم پاربرہم وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، اکو اکھر کرن پڑھائیا۔ بھگت بھگوان ساچا ساتھ، ساچا سنگ رکھائیا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دی سنن بات، دو جہ سنن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، رنگ رنگیلا اک رنگائیندا۔ بھگت بھگوان اک پلنگ، آتم سیجا سو بہا پائیندا۔ بھگت بھگوان اک مردنگ، نام مردنگا اک وجائیندا۔ بھگت بھگوان اک اند، اند اند آپ پرگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون اپنا کھیل وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اک مکان، بے مقام رہیا جنائیا۔ بھگت بھگوان اک نشان، سچ نشانہ دئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک کلام، ایکا کلمہ دئے جنائیا۔ بھگت بھگوان اک امام، ایکا تخت سو بہا پائیا۔ بھگت بھگوان اک نظام، ایکا حکم منائیا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دے ہون غلام، بن بردے سیو کھائیا۔ بھگت بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل جنائیا۔ بھگت بھگوان ایکا سجن، سجن اور نہ کھئے جنائیا۔ بھگت بھگوان ایکا مجن، اک سروور دئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دے پردے کجن، آپ اپنا نہ کھئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان جگ جگ اک دو جے نوں سدن، سدا اکو نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان مل کے تال ساچے وجن، تلواڑا اکو گھر شنوائیا۔ ساچے گھر وجے تال، بھگت بھگوانت آپ وجائیا۔ آپے سنے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، دین دیاں دیا کھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیا۔ کایا مندر سچی دھرمسال، ستگر ساچا آسن لائیا۔ بھگت بھوئے نہ کدے بے حال، بہل روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ بھگون بنے آپ دلال، بن وچولا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے حق حق حلال، حقیقت ساچی کھوج کھجائیندا۔ جگ چوکڑی چلے اولڑی چال، چال نرالی آپ رکھائیندا۔ بھگوانت بھگت لے بہال، آپ بہالیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

بھگت بھگوان آپ صلاحیندا۔ بھگت بھگوان اک صلاح، صلاحگیر نہ کوئی وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک ملاح، بیڑا اکو اک چلائیا۔ بھگت بھگوان اکو راہ، رہبر اکو اک درسائیا۔ بھگت بھگوان اکو ناں، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ اک دو جے دی پکڑن بانہ، پلّو چھٹ کدے نہ جائیا۔ بھگت بھگوان وسن ساچے تھان، تھان تھنتر ملے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان مانن ٹھنڈی چھان، اگنی تت نہ لاکے رائیا۔ بھگت بھگوان ناتا پتا ماں، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ بھگت رکھن بھگوان اوٹ، اکو اوٹ رکھائیا۔ میل ملانے نرمل جوت، دو جی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ لیکھا چکے اوت پوت، پت پوترا نہ روپ وٹائیا۔ ناتا تے ورن گوت، ملے سچ سرنائیا۔ لیکھے چکے لوک پرلوک، ایکا گھر بہائیا۔ نام سُنائے ست سلوک، ساچا ڈھولا گائیا۔ چرناں ہیٹھ دیاے مکتی موکھ، مُفت اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتن ہونے آپ سہائیا۔ بھگت سہائی ہونے پرہ، اپنی دیا کھائیندا۔ جگ چوکڑی لے لبھ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ درس دکھائے پرگٹ جھبھ، جھلک اکو نور جنائیندا۔ جگت وکارا میٹے سب، ہونے روگ گوائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، اکو رس چکھائیندا۔ نو دوارے پار حد، گھر مندر کُنڈا لائیندا۔ آتم سیجا ساچی سد، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ دھرم نشانہ دیوے گڈ، شبد نشان جھلائیندا۔ تیری میری اکو جد، ساچا سوہلا راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتن اپنے گھر وسائیندا۔ بھگتن وسے ساچا کھیڑا، سری بھگوان آپ وسائیا۔ ناتا تے تیرا میرا، سوہنگ وجے سچ ودھائیا۔ آون جاون چکے گیڑا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ لکھ چوراسی چکے جھیڑا، جوں اجو نہ کھئے بھوائیا۔ صاحب ستگر کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تارنہارا نہ لائے دیرا، دُور ڈراڈا نیڑے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان لے اٹھائیا۔ اپنا حکم جنائیندا۔ دیپک جوتی اکو بال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ انحد سُنائے سچی دھنکان، انحد نادى ناد الائیندا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئی وکھائیندا۔ ستگر پورا دین دیال، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ چرن دوار وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ ہرجن ساچے ویکھے لال، لالن اپنے کول بہائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگون کلجگ انت جس اُپر ہویا آپ دیال، آون جاون جنم مرن مرن جنم دکھ مٹائیندا۔

☆ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیلا سنگھ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ☆

بھگت مارے سچا طعنہ، برہوں تیر چلائیآ۔ سیری بھگوان تیرا مٹدا جائے نشانہ، نام نشان نہ کھئے جھلائیآ۔ سرشٹ سبائی رسنا جہوا
 گئے گانا، بتی دند وجے ودھائیآ۔ اتم ناد نہ کوئی سنانا، چھٹی راگ ملی چٹرائیآ۔ ساچا ملے نہ کیسے ٹکانا، مندر حق نظر نہ آئیآ۔ شاستر
 سمرت وید پُراں پڑھے قرآنا، انجیل تفصیل رہی وکھائیآ۔ کہانی بانی ہتھ نہ آیا نوجوانہ، مرد مردانہ نہ پھیرا پائیآ۔ شاہو بھوپ وڈ راجانا،
 شہنشاہ سچا تاج نہ کوئی ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن سنجی سرب لوکائیآ۔ بھگت کہن
 تیری اڈیک، نت نت دھیان لگایا۔ تون داتا لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آیا۔ تیرا مارگ اک باریک، دو جہاناں کھیل کرایا۔ تیرا ڈھر
 فرمانا ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھن وکھایا۔ تیرے اندر اکو جھیت، جھاکی اپنی دے وکھایا۔ تیری نظر نہ آئے پریت، پریتوان کیوں بیٹھا مکھ
 چھپایا۔ کلجگ اتم گیا بیت، بتی صدی دے وڈیایا۔ پچھلی چکے کوڑی ریت، ستجگ سچا راہ وکھایا۔ تیرا صاحب اکو میت، بن بھگتاں
 ہتھ کیسے نہ آیا۔ کوئی مندر کوئی مسیت، شودوالے مٹھ راہ تکایا۔ تون بیٹھا رہیا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے بھگت رہے منگ منگایا۔ تیری کرنی سدا مہان، اپنی دیا کھائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ
 دکان، در ساچا رہے تکائیآ۔ سرشٹ سبائی نار وبھچار، ہر کنت نہ کوئی ہنڈھائیآ۔ چاروں کنت ہاکار، دہ دشا پئی ڈہائیآ۔ ملا شیخ
 مسائق ہوئے خوار، پنڈت پاندھے دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیآ۔ گرنتھی پنٹھی ررون زارو زار، ظاہر ظہور نظر کیسے نہ آئیآ۔ ڈکھاں بھریا سرب
 سنسار، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیآ۔ غفلت ہوئے نہ اچے بے دار، سرتی شبد نہ کوئی ملائیآ۔ کلجگ جیو رلے کاگاں ڈار، ہنس روپ نہ
 کھئے وٹائیآ۔ کوڑی کریا چبھیاں رہے مار، مانک موتی ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ گر کا شبد نہ سکے پال، پریتپال کرے نہ سچا ماہیآ۔ نو کھنڈ پرنتھی
 تھکے بھال، بے پرواہ نظر نہ آئیآ۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، ساچی دھیر نہ کوئی دھرائیآ۔ اتم سب دے سرتے کوکے کال، بچیا کھئے رہن نہ
 پائیآ۔ کر کریا بن دلال، تیرے آگے جھولی ڈاہیآ۔ ہوں بالے، بال نادان، من مت بڈھ نہ کوئی وڈیائیآ۔ ویلا آنت آنت سنہال، اکو تیری
 اوٹ تکائیآ۔ تون مُردے لے جوال، جیون مرن دئیں سیکھائیآ۔ گوبند پچھے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیآ۔ تڈھ بن حل نہ کرے کوئی

سوال، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، بھگتن ساچی منگ منگائیا۔ بھگت ویکھن کھول اکھ، نین نین اٹھایا۔ کرپال ٹھاکر سوامی اتم رکھ، تیری اوٹ تکایا۔ ساچا مارگ دینا دس، جس مارگ کبیر جولہا تیرے در تے آیا۔ سری بھگوان کہے ہس ہس، ہس اپنا بھیو کھلایا۔ کلجگ اتم میں لوک مات آواں نس نس، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ جن بھگتاں اندر جاواں وس، نظر کیسے نہ آیا۔ مندر بہہ کے گاواں جس، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ تیر نرالا ماراں کس، بجر کپائی توڑ ٹڑایا۔ میل ملاواں پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا گھر وکھایا۔ لہنا دینا چکاواں ہتھو ہتھ، پورب لہنا جھولی پایا۔ سرن سرنائی جو جن جائے ڈھٹھ، ایتھے اوتھ پنڈھ مکایا۔ نام بٹھے ساچی گٹھ، ٹھگ چور یار لٹ کھئے نہ جایا۔ پچھے تاریا اکو دھٹا جٹ، کلجگ اتم کوٹن اپنے وچ سمایا۔ ستجگ دا کھولیا ساچا ہٹ، بن ونجارا پھیرا پایا۔ گھر گھر دیندا پھرے وتھ، وستو اکو اک ورتایا۔ آنت چڑھائے اپنے رتھ، بن رتھواہی سیو کھایا۔ درگاہ ساچی دیوے رکھ، سچکھنڈ دوارے آپ بہایا۔ اوتھے بھگتاں کرے اکٹھ، دو جا رہن کھئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا جنایا۔ ساچے بھگت رکھو یاد، سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیا۔ کلجگ آنت سنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ شبد اکم سنائے ناد، انادی دُھن جنائیا۔ گرمکھ بنائے سچے سادھ، جس سادھنا آپ سمجھائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت رُپ بنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، اپنا جوڑ جڑائیا۔ لیکھ لائے تن ماٹی باڈ، اتم پرما تم رنگ وکھائیا۔ در گھر دیوے ساچی داد، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن ہووے آپ سہائیا۔ بھگت سہیلے ساچے مٹر، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ جس کھیل کھیلیا نال بازاں تتر، جو تریلوکی چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ کلجگ اتم آئے تتر، سورپیر اپنا پردہ لائیندا۔ لکھ چوراسی وینہدی رہے بتر بتر، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جس دے پچھے ذکریئے چلایا ذکر، سو جن بھگتاں اپنا ذکر سنائیندا۔ گرمکھان لاپے پچھلا فکر، آگے اپنی گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں مان دوائیندا۔ ساچے بھگت رہو تیار، ترے بھون دھنی آپ جنائیا۔ آگے ملے اک پیار، دو جی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مارے مار، مارنہارا اکو آئیا۔ غریب نائیاں دیوے پیج سوار، سیر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس رسنا گایا سوہنگ سچ جیکار، جے جیکار وشن برہما شو شنوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میل ملائے اتم نال، نالیش سب

دی دئے مٹائیا۔ ستجگ مارگ رہیا سکھال، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ شاہ روپ بنائے کنگال، کنگال شاہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سوئے رہیا اٹھائیا۔ بھگت اٹھائے سہنجی رین، بھڑی نال ملائیا۔ درس دکھائے ایکائین، نیج نیتر آپ کھلائیا۔ بھگت بھگوان اکٹھے رہن، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ نظری آئے ساچا سین، سجن پنے شہنشاہیا۔ اتم چکے لہن دین، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ سوہنگ سوہلا جو جن کہن، ویلے آنت نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرشٹ سبائی رہیا پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی سوہنگ اکھر پڑھنا، ستجگ سچ سچ جنائیندا۔ کایا مندر اندر وڑنا، نو دوارے پندھ مکائیندا۔ ڈونگھی بھور کدے نہ ڈرنا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ لیڑا پنگل آگے نہ اڑنا، منہ دے بہار سٹائیندا۔ کوڑی کِریا کدے نہ سڑنا، امرت سروور اک ٹھائیندا۔ ساچا کھیل ستگر کرنا، گر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم پلُو پھڑنا، شبدی سرتی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن دسے ساچی ریت، ستجگ ناتا تھے مندر مسیت، کایا بنک اک سہائیندا۔ کایا بنک ہری کا مندر، ہری دوار آپ جنائیا۔ نظری آئے اندرے اندر، آنتشکرن ویکھ وکھائیا۔ کرے پرکاش ڈونگھے کھنڈر، زرگن جوت جوت رُشنائیا۔ من واسنا میٹے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ لیکھا چکے سورج چندر، سورہ چن نہ کھئے رُشنائیا۔ کرے پرکاش جوت زرنجن، زرگن نور نور رُشنائیا۔ صاحب ستگر درد دکھ بھہ بہنجن، دردیاں درد وندائیا۔ تیجے نیتر بائے انجن، اکھ پرتکھ کھلائیا۔ لیکھے لائے کایا کنچن، ماٹی کاجی نہ کھئے وکائیا۔ پورا کرے اپنا چن، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جن بھگتاں مارگ آئے دسن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری مسن، کیشنا شکلا ونڈ وندائیا۔ لیکھا جانے اتر پورب دکھن پچھم، پسچاتاپ کرے لوکائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگونت آئے رکھن، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بہ بہ تگن، سری بھگوان کی کی کھیل رچائیا۔ غریب نانیاں آیا چکن، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں آیا پچھن، لیکھا منگے تھاوں تھائیا۔ کیسے تھان نہ لہے لکن، جنگل جوہ اچار پھاڑ اچے ٹلے پربت سمند ساگر ویکھ وکھائیا۔ بن کے شیر آیا بکن، شبدی اکو بھبک لگائیا۔ کوڑی کِریا جڑ آیا پٹن، گوبند بوٹا پٹیا اکو کاہیا۔ جن بھگتاں سکھناں آیا سکھن، سکھ وسے کھیڑا جس دوارے بھگت آسن لائیا۔ اجل کرن آیا مکھن، جگت دُرمت میل دھوائیا۔ بے

وفائی آیا گٹن، نام کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ سرِشٹ سبائی آیا لٹن، بن لٹیرا سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، بھگت بھگونت نار کنت سوبھاوت، سچ محل اٹل منار دیا باقی کر اُجیار، کلاپاتی سچ شنگار، سوبھاوت چھیل چھیل، بستر بھوشن نہ کھئے نیل، بسن بنواری جوت زینکاری، اکل کل بھرپورا حاضر حضورا، نیرن دُورا ظاہر ظہورا، گہر گمبھیر بے نظیر، نظر مہر اک اٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کٹ شرع زنجیر، شخصیت اکو اک جنائیا۔ ستجگ ساچی بائے عادت، عدل اکو اک جنائیندا۔ چار ورن اک عبادت، ایک نام پڑھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے آپ شہادت، شہنشاہ اپنی سیو کھائیندا۔ ایتھے اوتھے کرے تعاقب، آگے پچھے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے سچ سوڈاگر، صدق صبوری صادر توڑ نہبھائیندا۔ صادق صدیق دئے بھروسہ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پچھلا رہن نہ دیوے روسا، رُسیاں لئے منائیا۔ آگے مارگ دسے سوکھا، صحبت کرے لوکائیا۔ کیسے نال نہ کرے دھوکھا، اُچی کوک کوک جنائیا۔ پرہ ملن دا اکو موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ دھرت مات دا پوچیا رہ جائے چوٹکا، کھتری براہمن شوڈر ویش بیٹھن کھئے نہ پائیا۔ بن ہر بھگت سرب جہان جائے اوٹتا، جگت نشان نہ کھئے رکھائیا۔ بن ہر کنت دوجا نظر نہ آئے کھوٹتا، رنڈی دسے سرب لوکائیا۔ صاحب ستگر جس در دوارے پہنچا، تس مندر وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان ملن دا رکھے شوفا، دوس زین دھیان لگائیا۔ سرِشٹ سبائی کلجگ اتم سٹی لا کے ڈھونکا، سویاں نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم سب دی ڈبے نوکا، نئی پار نہ کھئے کرائیا۔ جس نے چھڈیا پٹنا پوٹتا، سو پٹی رہیا پڑھائیا۔ صاحب ستگر اکو بہتا، بہتے گرو کم کیسے نہ آئیا۔ شبد گر لوک پرلوکا، دو جہان کرے شنوائیا۔ ہر بھگت بھگت ہر دوویں رل گاون سوہنگ سلوکا، اتم پر ماتم پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، تیرا لہنا تیرے نیناں تیری جھولی پائیا۔

☆ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ پنڈ بویا رائے ضلع امرتسر ☆

جگ چوکڑی کھیل اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ پروردگار اک اِکلا، دو جہاناں کھیل کھلائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھڑائے اپنا پلا، آد نرنجن نور دھرائیندا۔ ایکنکارا سچ سگھاسن ایکا ملا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ جلوہ نور الابی اللہ، روپ رنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا جلا تھلا، محل اٹل سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل اپارا، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوارا، در گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ آد جگادی اک اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی کھول کواڑا، گھر گھر سیج ہنڈھائیا۔ ناد دُھن شبد جیکارا، راگی راگ سُنائیا۔ نرمل دیا باقی کر اُجیارا، کھلاپاتی ویکھ وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں بن لکھارا، گیتا گیان اک درڑائیا۔ انجیل قرآنا بول نعرہ، حق حقیقت دئے سمجھائیا۔ لاشریک پروردگارا، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے گر اوتارا، گر گر ناد سُنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے وارو وارا، نو سو چورانوے چوکڑی جگ پنڈھ مکائیا۔ بھگت بھگونت میل ملاوا کنت بہتارا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ سنتاں دیوے سچ پیارا، چرن پریتی اک سکھائیا۔ گرمکھاں کرائے ہٹ ونجارا، وستو اکو نام وکائیا۔ گرسکھاں دیوے چرن دھوڑی چھارا، مستک ٹکا نام لگائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہو نہکلنک نرائن نر اوتارا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ وشن برہما شو کرے خبردارا، کروڑ تینتیسائین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہ ہر سچ سنگھاسن، تخت نواسی سوہیا پائیندا۔ کھیلے کھیل پرتھمی آکاشن، گگن منڈل ویکھ وکھائیندا۔ گوپی کابن پائے راسن، لوآں پُریاں ناچ نچائیندا۔ جن بھگتاں کرے پوری آسن، آسا ترشنا میٹ مٹائیندا۔ نرگن جوت کرے پرکاشن، اگیان اندھیر چکائیندا۔ ستجگ ساچی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی صاحب سلطان، ست ستوادی آپ کرائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ نوجوان، بے پرواہ بے آنت وڈی وڈیائیا۔ دو جہاناں حکمران سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ چوڈاں لوکاں دئے گیان، چوڈاں طبق رہیا اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مٹے نشان، مایا ممتا موہ دئے چکائیا۔ ستجگ ساچا بنے ودھان، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی اکو نظری آئے رام، رحیم اکو پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

بردے کرے غلام، مان تان نہ کھئے وڈیائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کرن سرب سلام، علیکم ویکھے تھاؤں تھائیا۔ پرگٹ ہونے حق امام، امانت سب دی دیوے تھاؤں تھائیا۔ چوڈاں طبق بدلے نظام، نظم اکو نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، ساچا ڈنکا نام خُدائیا۔ ڈنکا نام سُنائے مخلُوق، خالق اپنی کھیل کھلائیندا۔ نہ کوئی تت کایا قلبُوت، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ دیونہار سچ ثبُوت، ساکھیات نظری آئیندا۔ نانا توڑے پنج تت بھُوت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش بندھن نہ کھئے پائیندا۔ بھگت بھگوان اکو تانا پیٹا سوت، ساچا نام رنگ رنگائیندا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھلائیندا۔ کلجگ کوڑی کِریا نانا توڑے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ کلجگ کوڑا ہونے دُور، سو پُرکھ یرنجن آپ کرائیا۔ پرگٹ ہونے جودھا سور، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ مُریداں مُرشد حاضر حضور، حضرت ایک رنگ وکھائیا۔ ایک دیوے ست سرور، نام خُماری آپ چڑھائیا۔ جن بھگتاں آسا کرے پور، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، نام ڈنکا راؤ رنگاں رہیا سُنائیا۔ نام ڈنکا وجے دو جہان، دو جہاناں والی آپ وجائیندا۔ گر اوتار کرن دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھائیندا۔ کھانی بانی ہونئی حیران، شاستر سمرت وید سرب کُرائیندا۔ انجیل قُرآنا آئی ہان، شرع شریعت نہ کھئے جنائیندا۔ مُلا شیخ مسائق بے ایمان، بیوہ سب دا رُپ جنائیندا۔ نظر نہ آئے اک بھگوان، کوئن کوٹ نین اٹھائیندا۔ سریشٹ سبائی تٹا مان، ابھان گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ اتم برہم سکے نہ کھئے پچھان، پرما تم آتم میل نہ کھئے ملائیندا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جیون جگت نہ کھئے سمجھائیندا۔ اتم دُھن نہ وجے ناد دُھنکان، انحد تال نہ کھئے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیرا اتم ویلا، سریشٹ سبائی وقت دُھیلا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ دھیرج دھیر نہ دیوے دھیر، دھرت دھول رہی کُرائیا۔ نہ کوئی سہائی پیغمبر پیر، فقیر فقرہ نہ کھئے پڑھائیا۔ کیسے سچ نہ ملے تدبیر، تقدیر سب دے سر تے چھائیا۔ کرے کھیل بے نظیر، مہربان نظر کیسے نہ آئیا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، دین مذہب پندھ مکائیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا سپر، آب حیات آب پیائیا۔ چوٹی چاڑھے پھڑ پھڑ آخیر، آخر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی کِریا دئے مکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جائے مُک، سو

پُرکھ نرنجن آپ مُکائیندا۔ ہر کا بھانا کدے نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا بوٹا جائے سُک، ہریا سنج نہ کھئے کرائیندا۔ بھگت بھگوان لئے پُچھ، سنت سہیلے آپ جگائیندا۔ درس دکھائے جو بیٹھا لک، دویتی پردہ آپے لائیندا۔ گُرمکھ سجن سنت سہیلے گُرو گُر چیلے بنائے ساچے سَت، جن جنی گود سہائیندا۔ سَتجگ سہائے اپنی رُت، رُت رُتھی آپ مہکائیندا۔ پرگٹ ہو ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار جنائیندا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تھ، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، نجر جھرنا اک جھرائیندا۔ نام بھنڈارا دئے اٹت، سوہنگ سو آپ ورتائیندا۔ پنچ وکارا کڈھے کُٹ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار رہن نہ پائیندا۔ ہرجن آون جاون جائے جُھٹ، لکھ چوراسی پندھ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن وکھائے ساچا گھر، گرہ مندر میل ملائیندا۔ گُرمکھ سماں سدا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ سَتگر پریم جو جن رنگا، رنگت اک چڑھائیا۔ نہ بھکھا نہ کدے ننگا، جیون مرن نہ کھئے وڈیائیا۔ اٹھ پھر اک اندا، اند اند وچ سہائیا۔ گھر وچ گھر چڑھائے ساچا چندا، سورج چند مُکھ شرمائیا۔ توڑنہارا بندی خانہ بندہ، جس جن اپنی بندگی دئے سمجھائیا۔ گُرسکھ کدے نہ ہووے گندہ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو گائے چھندا، مل مل سخیاں منگل گائیا۔ گُرسکھ گُرمکھ سنت سہیلا سدا ٹھنڈا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سماں منمکھاں اُتے لگائیا۔ گُرمکھ سماں سدا سوہنا، سوہنی رُت وکھائیا۔ مل سَتگر کدے نہ رونا، نیتر نیر نہ کھئے وہائیا۔ گُر کا شبد ساچا گاؤنا، گا گا خوشی وکھائیا۔ غفلت وچ کدے نہ سؤنا، سووت جاگت اکو رنگ وکھائیا۔ اپنے گھر وچ اپنا سَتگر پاؤنا، باہر لبھن کھئے نہ جائیا۔ دیونہارا ٹھنڈی پونا، پون اُنجا سیو لگائیا۔ کٹنہارا اوٹا گونا، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن وکھائے اپنا سماں، سو گُرسکھ نہ ہوئے نکما، نیج گھر اپنے اپنی خوشی منائیا۔ گُرسکھ سماں سَتگر سنجوگ، گُر شبد ہوئے گُرمائیا۔ کوڑی کِریا چُکے روگ، دُکھ سُکھ نیر نہ آئیا۔ درس کرے اک اموگھ، آتم جوت پر ماتم وچ سہائیا۔ ایتھے اوتھے سدا موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ گُرسکھ نہ ہرکھ نہ کھئے سوگ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جس ہر کا ناؤں چُگی چوگ، ترسنا بھکھ نہ لاگے رائیا۔ اٹھ پھر کایا مندر اندر لگے چوٹ، انحد نادی ناد سُنائیا۔ سرِشٹ سبائی بن گُر شبد رہی روت، روندیاں چُپ نہ کھئے

کرائیا۔ سمیں اندر سارے ہوئے بے ہوش، اپنی اکھ نہ کھٹے کھلائییا۔ اتم مارے جانے زردوش، دوش سب تے رہیا ٹھہرائیا۔ کیسے کم نہ آؤنا کایا
 ماٹی چمڑا پوش، پُشت ہتھ نہ کھٹے ٹکائییا۔ جس نوں ستگر دیوے ساچی سوچ، تِس سماں اکو جہا نظری آئییا۔ گُرمکھ سماں اک رنگ، اکو
 گھر وکھائییندا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، سو بہاؤنت آپ جنائییندا۔ دوس زین وجے مردنگ، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائییندا۔ گر کا سماں گُرمکھ
 ویکھے لنکھ، منکھ نیڑ کھٹے نہ آئییندا۔ لہنا دینا چکے بتی دند، رسنا جہوا لیکھے پائییندا۔ کلجگ اوڈھ گئی ہنڈھ، آگے گنڈھ نہ کھٹے پوائییندا۔
 ستجگ ساچا جن بھگتاں پائے ٹھنڈ، آتم پر ماتم میل ملائییندا۔ بیس بیسا دئے حدیثا اک اکیسا سریشٹ سبائی وکھائے اک اند، اند آتم پر م پُرکھ
 پر ماتم پار پریم بریم اپنا آپ جنائییندا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ زرنجن دھریا بل، بل باؤن نین شرمائییا۔ ہر پُرکھ زرنجن اچھل اچھل، ول چھل اپنی دھار چلائییا۔ ایکنکارا وسنہارا نہچل
 دھام اٹل، سچ سنگھاسن سو بہا پائییا۔ آد زرنجن دیپک جوت گیا بل، نور نورانہ ڈگمگائییا۔ ابناسی کرتا لیکھا جانے دو جہان، زرنگن داتا وڈ
 وڈیائییا۔ سری بھگوان سچ سندیسہ دیوے گھل، آگم آگمڑا حکم جنائییا۔ پار پریم پریم اپنی دھار گیا رل، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھٹے رکھائییا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے سو بہا پائییا۔ ساچا گھر ہر سہنجنا، سو بہاؤنت آپ سہائییندا۔ زرنگن رُوپ الکھ زرنجنا،
 الکھ آگوچر آگم اتہاہ نظر کیسے نہ آئییندا۔ آد جگادی درد دکھ بھے بہنجنا، دردی اپنا درد ونڈائییندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ کرائے مجنا، نرمل
 نرمل رُوپ وکھائییندا۔ نہ گھڑیا نہ بہجنا، گھڑن بھنن اپنا کھیل کرائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے تخت ہر ساچا
 سو بہا پائییندا۔ تخت نیواسی سچ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائییا۔ آد جگادی حکمران، ساچا حکم اک پرگٹائییا۔ سچکھنڈ دوارے ست نشان،
 ست پُرکھ زرنجن آپ جھلائییا۔ جودھا سور پیر بلی بلوان، بل اپنے وچ سمائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہییا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائییندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو تیارا، نر زرنکارا ویس وٹائییندا۔ آد زرنجن سچ چمکارا،

سِری بھگوان سوہیا پائیندا۔ ابناسی کرتا اک دوارا، پاربرہم پرہ آپ سہائیندا۔ سچکھنڈ کھولے آپ کیواڑا، دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نرمل دیا باقی کر اُجیارا، کملاپاتی سوہیا پائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدارا، دُھر فرمانا حُکم الائیندا۔ آد آنت ہر ویکھنہارا، جُگ جُگ اپنا کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، آد جُگاد کھائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا دُکھ نہ کھئے جنائیا۔ اپنی کرے آپے پرکھ، وڈ پارکھو سچا ماہیا۔ نرگن دیوے نرگن درس، آدرس اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر سچ محلہ، اکو اک وسائیندا۔ پُرکھ ابناسی اک اکلّا، سوہاؤنت سوہیا پائیندا۔ جوتی نُور آپے رلا، رُپ رنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن پھڑائے نرگن پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل آپے رکھ، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ آد پُرکھ ہو پرتکھ، جُگاد ویکھے چائیں چائیا۔ سدا سہیلا ہو سمرتھ، سمرتھ اپنا رنگ رنگائیا۔ بودھ آگادھ مہا اکتھ، نیش اکھڑ کرے پڑھائیا۔ ساچا مارگ درگاہ ساچی دس، مقامے حق کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن نُور کر پرگٹ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سچکھنڈ دوار کھول ہٹ، ساچا ونج اک کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ سمجھائیندا۔ اپنا بھیو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آپے مائی آپے باپ، پتا پوت آپ ہو جائیا۔ آپے سجن آپے ساک، سگلا سنگ آپ نہائیا۔ آپے کھولنہارا تاک، تھر گھر اپنا گنڈا لاییا۔ آپے بولنہارا سچا واک، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ آپے ہئے کملاپات، ناری کنت آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوار چھیل چھیلّا، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ نرگن دھار رنگ رنگیلا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی سنگ رکھے قبیلہ، قبل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے آپے کھڑ، اپنی اچھیا آپ پرگٹائیندا۔ اپنی اچھیا سِری بھگوان، آد آد پرگٹائیا۔ نرگن دیوے نرگن دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ نار کنت چتر سُبجان، سو پُرکھ نرنجن کرے گڑمائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن میل ملّائے آن، ایکنکارا جنی جن رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ساچے کھیل وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے

کھیل اپارا، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے پُرکھ نارا، کنت کنتوبل بھیو نہ آئیندا۔ جنی جن بنے نرنکارا، ست دُلارا ایکا جائیندا۔
 پوت سپوتا کر پیارا، شبدي شبد رنگ رنگائیندا۔ تهر گهر کھولے آپ دوارا، در دروازه نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ست دُلارا اکو جایا، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ اپنی اُنکلی آپ لایا، ویکھے چائیں چائینا۔ ساچے مندر
 آپ بہایا، چہر چہن نہ کھئے چہائیا۔ اکو ساچا راگ سُنایا، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ چرن پریتی ناتا جوڑ جُڑایا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیا۔
 ساچا مندر اک وسایا، تهر گهر ملے وڈیائیا۔ سمرتھ پُرکھ سر ہتھ بٹکایا، سیس جگدیش ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دُلا رے دیا کمائیا۔ ست دُلارا چھوٹا بالا، تهر گهر ساچے خوشی منائیندا۔ سچکھنڈ ویکھے سچی
 دھرمسالہ، دھرم دوارا اکو نظری آئیندا۔ جوت سرُپ بیٹھا پُرکھ اکالا، اکل کلا بھیو نہ آئیندا۔ دوئے جوڑ در کرے سولا، خالی جھولی آگے
 ڈائیندا۔ اپنا دس سچ احوالا، ہوں بھکھک منگ منگائیندا۔ سِری بھگوان مارگ دسے اک سُکھالا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ
 آئیندا۔ تیری میری اکو چالا، چال اولڑی اک سمجھائیندا۔ سوہنگ رُپ ہوتے نرالا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ ابناسی تهر گهر دوارے ست دُلا رے ایکا راگ سُنائیندا۔ ست شبد سُن کے ناؤں، گهر اپنے خوشی منائیا۔ سِری بھگوان
 پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ چرن کول دیوے تهاؤں، سرن ملے سچی سرنائیا۔ تس صاحب بل بل جاؤں، جس میری بنت
 بنائیا۔ ساچا دسیا اکو راہو، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچکھنڈ سچ سِنگھاسن ساچے سوہبا پائیا۔ سِری بھگوان رہیا دس، شبدي شبد جنائیندا۔ تیرا چلے نہ کوئی وس، میرا حکم توہے بھائیندا۔
 سرن سرنائی جانا ڈھٹھ، مان تان نہ کھئے ودھائیندا۔ میرا نور تیرا رُپ پرتکھ، ظاہر ظہور آپ وکھائیندا۔ بن نیتر کھولے اکھ، آخر اپنا میل
 ملائیندا۔ تُوں میرا گاؤنا جس، جس تیرا آپ وڈیائیندا۔ پندھ مکاؤنا نٹھ نٹھ، ہر پاندھی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، شبد دُلا رے آپ جگائیندا۔ شبد دُلا رے گیا جاگ، تهر گهر ساچے خوشی منائیا۔ دھن دھن میرا وڈا بھاگ، پرہہ ملیا
 بے پرواہیا۔ جس سُنایا ساچا راگ، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ چرن پریتی رہے ویراگ، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ میری سدا سدا سد

رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں بالک غریب نانا تُوں غریب نواز، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ تُوں صاحب ستگر دین دیاں تیرا سچا اک سماج، تیری اکو نیت نظری آئیا۔ تُوں آد رچیا کاج، تیری مہا کتھ نہ کھئے سُنائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا راج، شہنشاہ تیری شہنشاہیا۔ موہے بھائی تُوں سچ لگائی آواز، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، اپنی دیا کھائیندا۔ سُت شبد دیوے ساچا دان، سچ بھنڈار آپ ورتائیندا۔ دو جہاناں بناواں تینوں کاہن، سر تیرے تاج ٹکائیندا۔ میرا نام تیرا گیان، تیرا گیان حُکم سمجھائیندا۔ سچ سندیسہ اک فرمان، فرمانبردار آپ منائیندا۔ مقامے حق حکمران، حق حقیقت تیری جھولی پائیندا۔ تیرا صاحب اک امام، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ دئے کلام، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ سُت دُلارا کرے سلام، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ میں بردا تیرا غلام، چاکر چاک اکھوائیندا۔ ساچا دینا اک نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک اک وکھائیندا۔ وست امولک سچ پیار، پرم پُرکھ آپ جنائیا۔ سُت دُلارا کرے وچار، ہر وچار وچ نہ آئیا۔ سوچ سوچ گیا ہار، سوچ سمجھ نہ سکے رائیا۔ سچکھنڈ وسے ایکنکار، تھر گھر شبد ملی وڈیائیا۔ پتا پوت اک ستار، تندی تند نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ چھوٹے بال، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ تیرا سنگ مہاکال، مہابلی آپ بنائیندا۔ تیری وسائے سچی دھرمسال، تھر گھر ساچا رنگ رنگائیندا۔ سدا سدا چلے تیرے نال، چال نرالی اک جنائیندا۔ کرے صاحب تیری پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ تیری گودی دیوے لال، وشنوں اپنا رُوپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سُت دُلارا آپ سمجھائیندا۔ سُت دُلارا تیرا بیٹا، پن مات پت کڑمائیا۔ پُرکھ اکال کرے ہیتا، نرگن نرگن جوت رُشنائیا۔ اندر باہر کھیوٹ کھیٹا، ساچا بیڑا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وشو اپنا رُوپ دھرائیا۔ وشو رُوپ وشنوں دھار، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ نرگن نرگن ہو اُجیار، سرگن سرگن گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، شبدی شبد ڈنک سُنائیندا۔ چرن چرن آدھار، کول کول وڈیائیندا۔ کریا کر آپ کرتار، قُدرت اپنا رنگ وٹائیندا۔ نہ کوئی دوجا میت مُرار، ساتھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی اچھیا دیوے ور، برہم نیتر نیر اک وپائیندا۔ برہم نیتر وپے نیر، وہن

نظر کیسے نہ آیا۔ پُرکھ ابناسی کرے کھیل گئی گہیر، گمبہر اپنا ناؤں دھرایا۔ وشنوں آپے مار زنجیر، اپنا بندھن پایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، مہما اکتھ کتھی نہ جائیا۔ سچکھنڈ نواسی شہنشاہ، بھوپ اپنا حُکم جنائیا
 - سْت دُلا رلئے جگا، شبدی ونڈ ونڈائیا۔ وشنوں لیکھا دئے لیکھا، اتر بوجھ بُجھائیا۔ ساچا جام دئے پیا، رس اکو اک رکھائیا۔ کولی کول
 لئے کھلا، اول اپنا نور درسائیا۔ ماں پیو بیٹا بنے خُدا، نور ظہور اک رُشنائیا۔ برہما ویتا لئے جنا، پاربرہم اپنی ونڈ وکھائیا۔ سُن اگم جائے
 سما، دھواں دھار کرے رُشنائیا۔ اپنی اچھیا اک دھرا، شنکر میلا سہج سُبھائیا۔ گر چیلایا گھر وکھا، ایکا مٹیا نانا جور جُڑائیا۔ ساچا
 سٹیا بے پرواہ، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد سْت دیوے ور، وشن برہما شو تیرے در در بیٹھے اکھ
 جگائیا۔ در بیٹھے اکھ، اکھ اکھ جنایا۔ شبدی شبد ہو پرتکھ، نرگن نرگن ویس وٹایا۔ ہر کا بھیو بن ہر کوئی نہ سکے دس، لیکھا
 لکھت وچ نہ آیا۔ چارے گاؤں اکو جس، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ تون میرا میں تیرے وس، تُدھ بن نظر کھئے نہ آیا۔ کرے کھیل پُرکھ
 سمرتھ، ساچا راہ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی شبد سیو لگایا۔ شبدی شبد سیوا پار، سو پُرکھ نرنجن آپ
 لگائیا۔ ترے ترے میلا وچ سنسار، وڈ سنساری آپ کرائیا۔ لکھ چوراسی کر تیار، ترے گن مایا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار،
 پنج تت کرے کُڑمائیا۔ شبد اناد بول جیکار، ساچی دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا اکھ کرے
 پڑھائیا۔ ایکا اکھ نش روپ، نظر کیسے نہ آیا۔ آپ پرگٹئے ساچا بھوپ، لوآن پُریاں ویکھ وکھایا۔ آد جگادی ست سرُپ، سچکھنڈ ساچے
 ڈیرہ لایا۔ ویکھنہارا دشا کوٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوکری اپنا بندھن پایا۔
 جگ چوکری گر اوتار، نرگن سرگن کرے کُڑمائیا۔ شبد اگتی دیوے دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ شاستر سمرت وید بن لیکھار، کاتب
 اکو قلم چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ شبدی گر، گر شبدی دیا کھائیندا۔ دو
 جہاناں اکو سر، اکو تال وجائیندا۔ آد جگاد جگ چوکری نرگن سرگن جائے جُڑ، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکری آپ بندھائیندا۔ جگ چوکری سیوادار، گر اوتار حُکم منائیا۔ پیر پیغمبر کر تیار، کلمہ

نبی آپ سمجھائیا۔ دین مذہب بٹھے دھار، اسم اعظم بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوکری اپنا حکم منایا۔ جگ چوکری پار کنارہ، نو نو چار رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل اکم اپارا، بے آنت وڈ وڈیایا۔ لیکھا جانے تیئی اوتارا، بھگت بھگون ویکھ وکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھولنہار کواڑا، انجیل قرآنا رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر گر اپنی ونڈ ونڈایا۔ گر گر ونڈ وچ برہمنڈ، ورہنڈ دیا کھائیندا۔ آد جگادی اکو چھند، آتم پرما تم راگ سنائیندا۔ کلجگ اوڈھ گئی لنگھ، ویلا اتم آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، پرہ آگے جھولی سرب ڈائیندا۔ لکھ چوراسی بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا نہ کھئے مٹائیندا۔ سرشٹ سبائی رسنا جہوا گئے بتی دند، پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ ساچا نور نہ چڑھیا چند، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پئی ونڈ، ہر مندر نظر کیسے نہ آئیندا۔ دئی دوتی بہرماں ڈھاپے نہ کھئے کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیندا۔ سرشٹ سبائی نار ڈہاگن ہوئی رنڈ، ستگر کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں ہر جو والی، سچکھنڈ اپنا آسن لایا۔ جگ چوکری کھیل زالی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھایا۔ کلجگ اتم چلے چال زالی، بھیو کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے سواالی، در بیٹھے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بل آپ وکھایا۔ اپنا بل دئے وکھال، کلجگ اتم آیا۔ پرگٹ ہویا دین دیال، درگاہ ساچی پردہ لایا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوار اک جنایا۔ گر اوتار لے اٹھال، پیر پیغمبر نال ملایا۔ اتم سارے ہوئے بے حال، نیتروون دین ڈھایا۔ سرشٹ سبائی سرتے کوکے کال، کلجگ اپنا ڈنک وجایا۔ کوئی نہ چلے کیسے نال، ساچا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ گردر مندر مایا رانی وجے تال، سچ تصویر نہ کھئے وکھایا۔ سادھ سنت ہوئے بے حال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، زرگن اکو پھیرا پایا۔ زرگن اکو بئے پھیرا، پھیری اپنے نام دوائیا۔ چار کنت بئے گھیرا، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ویکھے تھائو تھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکاون باون لگا ڈیرہ، پانجا، دوا پردہ دئے اٹھایا۔ مہربان مہربان کر کے ویکھے اپنی نظر مہرا، محبان بیدو بی خیر یا اللہ اکو نور لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پروا ہیا۔ بے پرواہ حق جناب، ساچے دھام سوہا پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے آداب، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیندا۔ نہ

کوئی پُن نہ صواب، خطرہ سب دے سرتے چھائیندا۔ ہتھ دے نہ حیاتِ آب، حیاتِ سب دی میٹ مٹائیندا۔ ساچا چرن دئے رکاب، آسن اکو اک تنگ کسائیندا۔ پرگٹ ہوتے حق نواب، نوبت اپنے نام وجائیندا۔ چوڈاں طبقات پورا کرے خواب، خواہ مخواہ اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، وڈ امام پھیرا پائیندا۔ پرگٹ ہویا وڈ امام، اپنی دیا کھائیا۔ چوڈاں لوکاں بدلے نظام، نظر سب دی دئے بدلائیا۔ پیر پیغمبر کرے غلام، غُربت کھئے نظر نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے سلام، در منگن اکو الکھ جگائیا۔ تیری سچی سچ کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، پرگٹ ہووے بے پرواہیا۔ بے پرواہ وڈ مہربانا، بے نظیر کھیل کرائیندا۔ پہلوں دیندا رہیا حق پروانہ، پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ دسدا رہیا جگت کلاما، کلمہ اکو اک پڑھائیندا۔ اتم آؤنا اک اماما، مہندی سب دے رنگ رنگائیندا۔ سارے کرو چل سلاما، مکہ کعبہ چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ نرگن روپ پھرے جامہ، پنج تت نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حق حقیقت اکو سمجھائیندا۔ حق حقیقت لاشریک، واحد اکو اک جنائیا۔ چوڈاں طبق میٹے اندھیرا تاریک، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں نشانہ تیر مارے ٹھیک، ٹھیکر سب دا بھن وکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ آئے نریک، نیتروون مارن دھاپینا۔ محمد تُندی جائے پریت، ساچی پریت نہ کھئے رکھائیا۔ اُمت اُمت نبی شریک، شرکت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس دی رکھدے گئے پیر پیغمبر اڈیک، سو پیغمبر پھیرا پائیا۔ صدی چوڈھویں جائے پیت، ثالث بنے سچا ماہیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی اتم پر ماتم سب نے ڈھولا گاؤنا اکو گیت، سوہنگ اکھر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، پیر پیغمبر لئے پھڑ، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ مقالے حق تخت نواسی، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ کرے کھیل شاہو شاہاشی، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وشن برہما شو لاپے اُداسی، سُرپت اند نال ملائیندا۔ گرہ مندر نرگن سرگن گھٹ گھٹ اندر پاوے راسی، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارے بیٹھا ہر، اپنی کھیل کرائیا۔ گر اوتار سدے در، در درویش حُکم منائیا۔ اک دوجے دا پلّو لو پھڑ، اکو رنگ رنگائیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا جائے جھڑ، جھڑکاں دے رہیا سمجھائیا۔ ستجگ آگے کوئی

نہ سکے اڑ، کوڑی کریا دئے کھپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب نے ڈھولا لینا پڑھ، پچھلی چھڈو سرب پڑھائیا۔ ساچے مندر ویکھو چڑھ،
 کبیر جُلاہا رہیا سمجھائیا۔ نانک نرگن ملیا ور، سچکھنڈ وِجی ودھائیا۔ گر گوبند سرنی گیا پڑ، پرہہ میلا چائیں چائیا۔ ورن برن چُکے ڈر،
 بھے بھو نہ کھئے رکھائیا۔ سرب جیاں دا اِکو ہر، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوار ہر کرتار،
 گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بہائیا۔ پیر پیغمبر آئے سدے، ہر سدا نام دواوا۔ حُکے اندر سارے بدھے، بیٹھے سیس جھکایا۔ وڈے چھوٹے کوئی
 نہ قدے، پنج تت نہ کھئے وکھایا۔ ہر چرن پیار اِکو بدھے، مدھرا رس نہ کھئے وکھایا۔ جس صاحب اپنی دھار وچوں کڈھے، سو اپنے وچ
 سماوا۔ ایتھے اوتھے کرے لڈے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا رہیا جنایا۔ ساچی سکھیا سچ دوار، ہر ست
 کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو وچار، ہر وچار وچ نہ آئیا۔ پنج تت ناتا تٹا سنسار، سگل سرشٹ تچائیا۔ جُگ چوکرئی لایا اکھاڑ،
 لکھ چوراسی ناچ نچائیا۔ حُکے اندر ہو اُجیار، ڈنکا شبد سُنائیا۔ لکھ لکھ لیکھا اپر اپار، شاستر سمتر وید پُران کری پڑھائیا۔ کھانی بانی
 دے گیان، آتم پرما تم ونڈ وکھائیا۔ اتم میلا سری بھگوان، لکھ چوراسی کم کیسے نہ آئیا۔ دین مذہب جگت دکان، شرع کرے لڑائیا۔ سرب
 جیاں دا اک ایمان، اسم اِکو اک وکھائیا۔ سچ حدیث کرے قرآن، تیس بتیس رہیا سمجھائیا۔ صفت کرے وید پُران، شاستر سمتر دئے
 گواہیا۔ گر اوتار کرن دھیان، بیٹھے دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر منگن دان، اگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ بھگت بھگوان ڈھولا گان، اِکو راگ الاٹیا۔
 سنت نیچ نیر کرن پہچان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ گر مگھ چرنی ڈگن آن، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ گر سکھ کہن بال انجان، بالی بُدھ نہ
 کھئے چترائیا۔ سرب جیاں پرہہ جانی جان، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ گوبند میلا وڈ بلوان،
 سورپیر ہوئے سہائیا۔ سمبل وسے سچ مکان، ساڈھے تِن ہتھ بنت بنائیا۔ اُچا جھلے اک نشان، نشانہ نظر کیسے نہ آئیا۔ شاہو بھوپ بن
 راجان، شہنشاہ ایکا حُکم سُنائیا۔ تخت نواسی نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ کلجگ بدلے آنت ودھان، ستجگ ساچا مارگ لائیا۔ ساچے
 بھگتاں کرے کلیان، مُریدان مُرشد لئے ملائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوزخ بہشت نہ کھئے وڈیائیا۔ پیر پیغمبر نیوں نیوں کرن سلام، سجدہ
 سیس رہے جھکائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ سکیا جان، لکھیا نال نہ قلم شاہیا۔ اسیں آنت ہوئے حیران، پروردگار کی کھیل رچائیا۔ نرگن پرگٹ

ہویا آن، رُوپ رنگ ریکھ نظر نہ آئیا۔ گُرسکھ سَجَن لئے پچھان، سنت سُہیلے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دی سچ دکان، لوک مات آپ گھلائیآ۔ سچکھنڈ دا سچ وبارا، بوہاری آپ کرائیندا۔ کلجگ اتم آنت کنارہ، نئیآ کوڑی آپ دُبائیندا۔ بھگت بھگونت دئے سہارا، چیو اپنا نام وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لکھ چوراسی کھوج گھجائیندا۔ لکھ چوراسی کھوجن آیا، بے آنت بے پرواہ۔ گھر گھر ویکھے ترے گن مایا، پیر پیغمبر گر اوتار سکے نہ کھئے پچا۔ پنج تت کھیڑا نہ کیسے وسایا، ہر مندر رُوپ نہ سکے وٹا۔ ناد انادی نہ کیسے سُنایا، انحد راگ نہ کھئے الا۔ امرت جام نہ کیسے پیایا، ترسنا بھکھ نہ سکے بچھا۔ نرمل دیپک جوت نہ کیسے جگایا، اندھ اندھیر نہ سکے گوا۔ پڑھ پڑھ کلجگ جیواں واد ودھایا، تیر نیرالا کوئی نہ سکے چلا۔ گویند میل نہ کیسے ملایا، نانک انگ نہ لیا لگا۔ رام کرشن کیسے نظر نہ آیا، لکھ چوراسی بیٹھی مکھ بھوا۔ عیسیٰ موسیٰ کیسے کلمہ نبی نہ کھئے پڑھایا، واحد ملیا نہ اک خُدا۔ اُمت اُمتی دئے دُبایا، آنت بھوئے نہ کھئے فدا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، چودھویں چند نہ کھئے رُشنا۔ روزہ بانگ کیسے کم نہ آیا، پیر ظاہرا نہ لیا منا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پُرکھ ابناسی نہ پھیرا پایا، پنڈت پاندھ گرتھی پنتھی مارن دھاہ۔ پن ہر بھگت بھگونت کیسے نظر نہ آیا، آتم کُنڈا سکے نہ کوئی لاہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ساچے لئے جگایا۔ ہرجن ساچے جانا جاگ، بھڑی زین جگاؤن آئیا۔ سری بھگوان لگایا بھاگ، گھر ساچے وجی ودھائیآ۔ گُرمکھ ہنس بنو کاگ، کاگ ہنس رُوپ وٹائیآ۔ دُرمت میل دھووو داغ، نرمل نیر سپر پیائیآ۔ آتم جوتی جگے چراغ، تیل باقی نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رہیا اٹھائیآ۔ ہرجن ساچے جانا اٹھ، سو پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیآ۔ ستگر پورا گیا تھ، دین دیال ویکھ وکھائیندا۔ لُکیا رہن نہ دیوے کوئی کیسے گٹھ، اُتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیندا۔ گھر گھر وڑ وڑ رہیا پچھ، لکھ چوراسی کھوج گھجائیندا۔ کیسے پاس نہ دسے کچھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ کلجگ کوڑ کُریارا رہیا بک، اپنی بھیک لگائیندا۔ سادھ سنت بیٹھے لک، سِر اُپر نہ کھئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سُہیلے آپ جگائیندا۔ جاگو سنتو جگائے ہر، ویلا اتم آئیا۔ پاربرہم دا کھلیا در، قیمت کرتا کھئے نہ لائیآ۔ نتھاویاں دیوے ساچا گھر، نائیاں بھوئے سہائیآ۔ دُبدیاں باہوں لئے بھڑ،

بھوساگر پار کرائیا۔ جس جن لگائے اپنے لڑ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جو سوہنگ اکھڑ لئے پڑھ، چتر گپت حساب نہ کھئے دکھائیا۔ جنم
 من چکے ڈر، آون جاون دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت رہیا اٹھائیا۔ اٹھے بھگت ملیا بھگونت، بھانڈا
 بہم بھٹایا۔ گھر ناری پایا اکو کنت، گرہ مندر اک سہایا۔ چولی چڑھیا رنگ بسنت، اتر کدے نہ جایا۔ نام ملیا منیا منت، من واسنا دئے
 کھپایا۔ ناتا تھے جیو جنت، ستگر اکو نظری آیا۔ گرھ رہے نہ ہومے ہنگت، نون سو اکھڑ رہیا جنایا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت،
 پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آیا۔ ویکھنہارا جیرج انڈت، اٹھج سیتج پھول پھلایا۔ گرمکھ دوجے در نہ ہونا منگت، جس گھر پریشور پایا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا جگایا۔ ہرجن جاگے کھولی اکھ، نیرن نین اٹھایا۔ نرگن نور آیا پرتکھ، ستگر داتا
 بے پرواہیا۔ ستجگ مارگ رہیا دس، سوہنگ اکھڑ اک پڑھایا۔ اک دوجے دے ہونا وس، بھگت بھگوان رہیا سمجھایا۔ جگ جنم دی
 پوری کرے آس، ترشنا ترکھا دئے بھجھایا۔ لیکھے لائے پون سواس، سواس سواساں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ساتھ، سگلا سنگ
 نبھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھنڑی رین نال ملایا۔ بھنڑی رین آئی کہن، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ اٹھو سنتو ویکھو نین،
 نج گھر داتا پھیرا پائیا۔ جن بھگت بنائے ساک سین، سجن ہور نہ کھئے رکھائیا۔ چکاون آیا لہن دین، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ سادھ سنگت
 ناتا جڑے بھائی بھین، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی لاڑی مؤت کھائے ڈین، کلجگ کورٹا ڈنکا رہیا وجائیا۔ میں انبھول ستی پرہ
 پریم اٹھی گرسکھاں آئی کہن، کہہ کہہ شکر منائیا۔ سری بھگوان نرگن ہو کے آیا لین، سرگن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر خوشی رہیا دکھائیا۔ بھنڑی رین چاؤ گھنیرا، چار کوٹاں ویکھ دکھائیا۔ سری بھگوان جن بھگت دوارے لایا ڈیرہ،
 ڈنکا اکو نام وجائیا۔ مارگ دسے تون میرا میں تیرا، تیری میری اک پڑھائیا۔ بن بھگوان بھگت بٹھے نہ کوئی بیڑا، بن بھگتاں بھگوان کم کیسے نہ
 آئیا۔ نرگن سرگن کھیڈے کھیڈاں، بن کھلاری کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا ملایا۔ بھگت
 کہن بھنڑی رات، تیری رت سہائیا۔ ہر بھگت بنے اک جماعت، اکو اکھڑ نام پڑھائیا۔ ناتا تٹیا ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ من مت
 رہے نہ نار کمدات، گرمت اکو اک جنائیا۔ صاحب نظری آیا ساکھیات، سخی اپنی لئے پرنائیا۔ بھر پیالہ پیائے حیات آب، آب دو آب میل

مِلائیآ۔ پردہ لاپے مُکھ نقاب، نُقطہ اپنا دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی دیا کر، بھگتاں آپے رہیا مِلائیآ۔ بھگت کہن سُن ساچی راتی، رتی رت رنگایا۔ سِری بھگوان مِلیا ساتھی، اپنے انگ بندھایا۔ لہنا دینا چُکیا پوجا پاٹھی، منتر اِکو نام دِرڑایا۔ من ماریا وڈا ہاتھی، کھنڈا تیز اِک چمکایا۔ جام پیاپا بن کے ساقی، سچ صُراحی ہتھ اُٹھایا۔ بند کِواڑا کھولی تاکی، تقویٰ اِکو اِک جنایا۔ جیون وچ بدلیا جیون دتی سچ حیاتی، حضرت اپنا میل مِلا یا۔ ویکھیا باغ اِک باغاتی، باغیچہ سوہنا نظری آیا۔ بھنڑی زین تیری چنگی لگی پرہاتی، پرہ سجن درس دکھایا۔ تیرا پرہوں تیر نرالا وجی کاتی، کلمہ پچھلا دتا بھلایا۔ پروردگار نظری آیا پاکن پاکی، پنت پُنیت دئے کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن ساچا سنگ رکھایا۔ بھنڑی زینے تیرے چند ستارے، کوکن دین دُہائیآ۔ بھگت بھگوان کرے پیارے، پھڑ باہوں گلے لگائیآ۔ کلجگ جیو سْتے پیر پَسارے، آنت لئے نہ کھئے انگڑائیآ۔ ابناسی کرتا در درویش غریب نہانیاں واجاں مارے، آپ اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیآ۔ بھنڑی زینڑیئے تیرا رووے چند، کلجگ چند نظر نہ آیا۔ سرشٹ سبائی پیا بندھ، بندی خانہ نہ کھئے تڑایا۔ رسنا جہوا لگا گند، پردے ہر نہ کھئے وسایا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ نہ کھئے دِرڑایا۔ کلجگ کِریا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اِک چمکایا۔ کلجگ جیو بھاگان مند، گھر پر میشر کسے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھایا۔ بھنڑی زین کہے میرے ساچے ویر، میں ویراں رہی جنائیآ۔ میرا پرہ وڈ پیرن پیر، لوک مات پھیرا پائیآ۔ جس دے پچھے بیٹھے رہے دلگیر، سو دھیرج رہیا دھرائیآ۔ پہلوں کٹ شرع زنجیر، پھیر اپنا درس دکھائیآ۔ راتیں سُنتیاں میرے وینہدیاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر نظر کسے نہ آئیآ۔ میں ویکھیا چوٹی چڑھ اخیر، آخر اپنا میل مِلائیآ۔ جس ناتا چھڈیا شاہ حقیر، کوجھیاں کملیاں اپنی گود اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیآ۔ بھنڑی زین کہے میرے بھائی، بھانا ہر جو آپ ورتائیندا۔ تُساں ویکھنا چائیں چائیں، ویلا اتم نیڑے آئیندا۔ ناتا تٹنا پُتراں مائی، بہین بھائی سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ کسے گھر دسے نہ دھی جوائی، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی راون تھاوں تھائیں، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ جن بھگتاں سِری بھگوان پکڑے باہیں، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیندا۔ چار جگ دے بھلے راہی، اپنے مارگ لائیندا۔ کرم دھرم دی کٹے پھاپی، جنم جنم دا روگ گوائیندا۔ دُرمت

میل دھوئے شاہی، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیندا۔ ایتھے اوتھے کرے سچ نیائی، عدل عدالت اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت کہن بھڑی رینے، رہبر اکو نظری آئیا۔ مُرید مُرشد بھگت بھگوان دوویں رینے، باقی خاکی خاک سمائیا۔ تیرے انکن سوہن ساچے کہنے، گنگا ماتا بھیٹ چڑھائیا۔ رویداس چُکائے ہر جو لہنے، چمبارا گنڈھ پوائیا۔ ساڈھے تین ہتھ بُرج سب دے ڈھنے، شاہ سلطان خاک سمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں دین میہنے، آپو اپنے سکیا نہ کھئے پچائیا۔ ہر کے بھانے سہنے پینے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں دیوے آپے دینے، دے دے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیا۔ بھڑی رین کہے موہے چڑھیا چاؤ، چند اکو نظری آیا۔ جس دا کھیل اگم اتھابو، گر اوتار بھیو کھئے نہ پایا۔ سو پرگٹ ہو کے کرے سچ نیاؤں، گوہند اپنے نال ملایا۔ جس کیتا سچ پساؤ، سو اتم ڈھاؤن آیا۔ سارے چلو اکو راہو، پُرکھ اکال رہبر اکو نظری آیا۔ ایتھے اوتھے پتا ماؤں، پوت سپوتے گود بہایا۔ سوہنگ ڈھولا آتم پرما تم گاؤ، نانک شبد وچولا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، پردہ اوہلا اپنا دئے اٹھایا۔

۵۷۸

۵۷۸

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بیبی پیارو دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

بھگتاں بھگتی پرہ دیوے بہاؤ، بھگون دیا کھائیا۔ پرہ ملن دا ساچا چاؤ، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ابناسی کرتا ایکا گاؤ، گن اوگن لیکھے لائیا۔ آتم پرما تم میل ملاؤ، برہم پاربرہم وڈیائیا۔ ساچا مندر اک وساؤ، گھر وجے تت ودھائیا۔ ڈھولا اگمی ایکا گاؤ، گیت گوہند لائیا۔ اپنا پردہ آپ اٹھاؤ، مکھ گھنگٹ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی رہیا جنائیا۔ ساچی بھگتی آتم رس، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ نرگن نرگن ہوئے وس، سرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ اک اکیلا مارگ دس، گر چیل مارگ لائیندا۔ میل ملاوا ہس ہس، گھر سجن پھیرا پائیندا۔ کر پرکاش کوٹن رو سس، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ نام اگمی دیوے وتھ، وست امولک آپ ورتائیندا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، ساچا ونج آپ کرائیندا۔ کوڑی کیریا دیوے متھ، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ جگت وسورا جائے لتھ، ڈکھیاں

درد درد وندائیندا۔ لیکھا جانے تے اٹھ، اٹھ اٹھوتری اپنے وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بھگتی اک سمجھائیندا۔ ساچی بھگتی ستگر سرن، دوجی اور نہ کھئے چڑائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ نانا تے جنم مرن، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ صاحب ملے کرنی کرن، کرتا پُرکھ ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا چکے ورنی ورن، ورن گوت نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بھگتی اک سمجھائیا۔ ساچی بھگتی ستگر ایک، دوسرا اوٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ نج نیتر نج روپ لینا پیکھ، بھیمو ابھید کھلائیندا۔ ہر کا بھیمو نہ جانے کوئی اولیا پیر شیخ، پنڈت پاندھا سرب گر لائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، نت نوت ویس وٹائیندا۔ ویکھنہارا کایا کھیت، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ آپ سہائے سہنجی رت بسنتی چیت، چیتن اپنا پردہ لاپندا۔ جس جن کھولے سچا ہیت، تس اپنا ناؤں درڑائیندا۔ لکھ چوراسی لے ویکھ، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ بھگتی بھاؤ ہر گویند، گہر گمبھیر دے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان دی ساچی بند، ست نادی روپ وٹائیا۔ داتا دانی گنی گھند، وست اموک اک ورتائیا۔ جنم کرم دی میٹے چند، چنتا روگ رہن نہ پائیا۔ امرت دھار وگائے سندھ، رس اکو اک چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بھگتی اک وڈیائیا۔ ساچی بھگتی ستگر دوار، در دربارا اک وکھائیندا۔ جس گہر ملے سچ پیار، سو مندر سوہیا پائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو ونج اک وپار، اکو ہٹ چلائیندا۔ اکو ویکھ ویکھنہار، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار جس کریا پار، سو صاحب اپنا ویس وٹائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لکھ نہ کھئے جنائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس نیتر نین ہوئے شرمسار، اکھ پرتکھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش منگن ہمیش، خالی جھولی سرب وکھائیندا۔ سری بھگوان نوجوان آد جگادی اک نریش، نر نرائن تخت نواسی در گہر ساچے سوہیا پائیندا۔ بھگت بھگوان رسنا جہوا بتی دند کہن، کہہ کہہ شکر سرب منائیندا۔ ست سروپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ چکائے لہن دین، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بھگتی اک جنائیندا۔ ساچی بھگتی ساچا رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیا۔ انحد ناد وچے مردنگ، دھن انادی ناد سنائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، سہنجی رت آپ وڈیائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ویکھ لنگھ، نرگن داتا بے پرواہیا۔

آتم پر ماتم لائے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ پاربرہم برہم دیوے اند، اند منگل اکو گائیا۔ ایش جیو گائے چھند، سوہنگ ڈھولا کرے
 پڑھائیا۔ نانا تھے بھیکھ پکھنڈ، بھاؤ بھگتی اک جنائیا۔ خوشی کرائے بند بند، ساچی بندگی اکو لائیا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، پنڈت پاندھا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ امرت دھار ویائے ساگر سندھ، گہر گمبھیر دیا کمائیا۔ لیکھا چکے سُرپت اند، وشن برہما شو نہ کھئے چٹرائیا۔ جس ملیا صاحب
 بخشند، بخشش اکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں رہیا جنائیا۔ ساچی بھگتی ہر کا سنگ، ہر
 ستگر آپ جنائیندا۔ جگت دوارا ویکھنا لنگھ، ستگر اکو نظری آئیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی جیو
 نہ کوئی پنڈ، برہمنڈ نہ کھوج کھجائیندا۔ نہ کوئی سُرپت نہ کوئی اند، برہما وشن شو نہ روپ وکھائیندا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی بند، جنی جن نہ
 کھئے صلاحیندا۔ سچ دوار اکو اک گئی گہند، گہر گمبھیر آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں مارگ اک
 وکھائیندا۔ ساچا مارگ دے آپ، آپڑی بوجھ بھجائیا۔ اکو ستگر اکو پاٹھ، اکو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ اکو سروور اکو تاٹ، اکو امرت رس
 وکھائیا۔ اکو مندر اکو ہاٹ، اکو ونج رہیا جنائیا۔ اکو سجن اکو ساک، اکو نانا رہیا بندھائیا۔ اکو سیجا اکو کھاٹ، اکو بھوشن رہیا جنائیا۔
 اکو پاندھی اکو واٹ، اکو پینڈا رہیا مکائیا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، اکو بیڑا چلائے سچا ماہیا۔ اکو نور اکو ذات، اکو جلوہ کرے رُشنائیا۔ اکو
 صاحب کملاپات، کول نین رہیا کھلائیا۔ اکو وسے آس پاس، سدا سہیلا سنگ نیہائیا۔ اکو پون اک سواس، اکو ہر گھٹ رہیا چلائیا۔
 اکو منڈل اکو راس، اکو گوپی کاہن نچائیا۔ اکو گر اکو اوتار اکو بھوئے داسی داس، پیر پیغمبر اکو اک اکھوائیا۔ اکو بھگت اک بھگوان اُچجائے
 ساچی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو نام اکو آواز، اک سندیسہ دئے سُنائیا۔ اکو داتا غریب نواز، غریب نائیاں بھوئے سہائیا۔ اکو
 دیونہارا داچ، وست امولک نام ورتائیا۔ اکو ہنڈھاونہارا ساچا راج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اکو دھوونہارا داغ، جگ جگ ڈرمت میل
 گوائیا۔ اکو پکڑنہارا واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوک چکائیا۔ اکو بھگتاں دیونہارا
 داد، دستگیر اک ہو جائیا۔ اکو رچنہارا کاج، کرتا کرنی آپ کمائیا۔ ساچی بھگتی بھگتاں دیوے بھگت سماج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ساچی بھگتی اک پرگٹائیا۔ ساچی بھگتی نیکن نیکا، ہر نرگن آپ

جنائیندا۔ ٻن ٻرِ نامے رس سب پھیکا، امرت رس نہ کھئے چکھائیندا۔ سترگر بھيو جانے جن جی کا، جيون جُگت آپ جنائیندا۔ پرہ ملن دا اکو طریقہ، طرح طرح سمجھائیندا۔ جس دیاں رکھدے رہے اڈیکاں، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ نام ندھان جس جن پیتا، دوس رین حُمار چڑھائیندا۔ پچھلیاں میٹے سرب لیکاں، اگے مارگ اک رکھائیندا۔ ٻن ٻر چرن جھوٹھیاں جگت پریتاں، ویلے آنت کم کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سوہنگ گایا سچا گیتا، ٻن سوہنگ دھار نرگن وچ نرگن ہو نہ کھئے سمائیندا۔ بھگت بھگوان اکو ڈیٹھا، اندٹھڑا میل ملائیندا۔ بھگوان بھگت ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ بھگت بھگوان نہ مریا نہ جیتا، جيون مرن دوویں پندھ مکائیندا۔ بھگت بھگوان سدا اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان ملے نہ کیسے مسیتا، مندر شودوالے مٹھ سرب کُرائیندا۔ جس دی صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، وید پُراں شاستر سمرت صفت صلاحندا۔ سو سترگر چلائے اپنی ریتا، ریتیاں پھیرا پائیندا۔ بھگوان بھگت اپنے جہا کیتا، آپ اپنا میل ملائیندا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، اگے اپنا ناؤں پرگھائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیتا، اوچاں نیچاں راہ جنائیندا۔ آتم پرما تم گیان درڑیتا، درڑھ وشواس آپ وکھائیندا۔ کوڑا ریٹھا مٹھا کیتا، جس جن اپنے چرن لگائیندا۔ ساچا چھتر سوہے سیسا، سیس جگدیش سوہا پائیندا۔ بھگت بھگوان دی کوئی نہ کرے ریسا، کہانی بانی بھگتاں گیت سنائیندا۔ صفت صلاحی راگ چھتیسا، چھٹی راگ آنت نہ آئیندا۔ جو جن منے پرہ دی سچ حدیثا، حضرت اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ٻر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ جگ پنت پنتا، پنت ادھارن اپنی دیا کھائیندا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ ماناں والا ضلع امرتسر ★

ساچا مارگ اکو ایک، آد جگاد رکھایا۔ گر اوتار رکھن ٹیک، پیر پیغمبر سیس جھکایا۔ کہانی بانی لیکھ لیکھ، وید پُراں ڈھولا گایا۔ بھگت بھگوان ساچا بیت، نت نوت میل ملایا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیلے، دو جہاناں پھیرا پایا۔ کر کِریا جس جن دیوے اپنا بہیت، پردہ اوہلا دئے چکایا۔ لکھ چوراسی جوں اجوں اتم ہوئے پریت، جوتی جوت سروپ ٻر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے انگ رکھایا۔ ساچا

مارگ اکو اک، ایکنکار درڑائیا۔ جس دی مہا کوئی نہ سکے لکھ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ سو صاحب پائے بھکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔
 جہ ویکھو تہ پئے دس، چاروں گنٹ نور رُشنائیا۔ ہرجن ساچی سیکھیا لینی سیکھ، سیکھا ونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ساچا مارگ اکو لائیا۔ ساچا مارگ پُرکھ سمرتھ، جُگا جُگنتر آپ لگائیندا۔ نام ندھانا دے دے وتھ، گر منتر اک درڑائیندا۔
 جُگ چوکرئی چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ جن بھگتاں پردے اندر وس، ہر اپنا بھیو جنائیندا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ
 چلائیندا۔ جگت وکارا دیوے متھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ
 اک چلائیندا۔ ساچا راہ پت پُنت، ہر ستگر آپ چلائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھے ریت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر دسے سچ پریت، ملے اک سرنائیا۔ سب دا ڈھولا اکو گیت، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ جس بنایا مندر مسیت، سو ویکھے
 تھاوں تھائینیا۔ کلجگ اتم سارے ہیوے پلیت، پلو سکے نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اک
 درسائیا۔ ساچا مارگ سچو سچ، سچ سچ درڑائیندا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچ، کنچن روپ آپ وٹائیندا۔ انتر آتم آپے رچ، روم روم سمائیندا۔
 گر مکھ گر گر دوویں جان بچ، بچت سب دی جھولی پائیندا۔ جگت وکار وچ نہ جانا پھس، کوڑی کریا کم نہ کھئے آئیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ ساچا مارگ ستگر دوار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ تھر رہے نہ کھئے وچ سنسار، پنج تت
 کایا ماٹی خاکی خاک ملائیا۔ نرمل جوت اک آکار، جوتی جوت رُشنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوار، در دروازہ اک کھلائیا۔ بھگت
 بھگونت لے اٹھال، بہاوی سب دے سرتوں لاییا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ساچا لیکھا اک لکھائیا۔ ساچا لیکھا لیکھ لکھ، لکھت وچ نہ آئیندا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، دہ دشا بھیو چکائیندا۔ نانا توڑ
 تت اٹھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ سر سروور وکھائے تیرتھ تھ، کنارہ اپنا پار کرائیندا۔ تن پہنائے نام پٹ، سچ دوشالہ اوڈھن روپ
 وٹائیندا۔ ایتھے اوتھے رکھے پت، سو صاحب ستگر اکو نظری آئیندا۔ نرگن نرگن گائے جس، سرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ سچا دھندا ہر کی سیوا، دو جی اور نہ کھئے چٹرائیا۔ امرت آتم

ملے میوہ، امیوں رس آپ چوائیا۔ پرگٹ ہویا وڈ دیوی دیوا، کوئن کوٹ دیوت سُر ڈھیہ پئے سرنائیا۔ آد جگاد الکھ ابھوا، اگم آگوچر بے پرواہ بے آنت سچا شہنشاہیا۔ سدا سہیلا سد نہکیوا، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ کھیلن آیا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے کرے وکھ، وکھری دھار چلائیندا۔ نام امولک دیوے رس، دست بدست آپ پھڑائیندا۔ امرت چووے ساچا رس، نہچر دھار وھائیندا۔ تیر انیلا مارے کس، آنتر آتم کھوج کھجائیندا۔ پارپریم بریم کرے پکھ، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ ستگر سرنائی ساچا ہنٹھ، من واسنا نہ کھئے بھ۔ ٹکائیندا۔ جگت کھیل بازی گر نٹ، لکھ چوراسی نٹوآ سانگ وکھائیندا۔ گرسکھ وکے نہ کیسے ہٹ، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ ساچا راہ دسے نزدیک، نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ ہر کا کوئی نہ دسے شریک، لاشریک اک خدائیا۔ ڈونگھا پنڈھ بڑا باریک، گرسکھ سمبھل پیر ٹکائیا۔ دو جہاناں اندر پرہ رکھی اکو نیکی جہی جہیت، جس وچوں بھگت ویکھے چائیں چائیندا۔ آتم پر ماتم بن جھوٹھی پریت، بن ستگر پورے پریت توڑ نہ کھئے نہائیا۔ پارپریم دا اکو گیت، گوبند ڈھولا سہج سبھائیا۔ جس جن پردے وسیا چیت، من چت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ ہر کا مندر ہری دوار اکو ٹھیک، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ کر کریا کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تہ نہ لاگے رائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن روپ سدا سرجیت، سرب گھٹ رہیا سہائیا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ پنڈ لیلیاں ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ نرنجن سچ سندیسہ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ آد جگادی نر نریشا، ایکنکار ہر اکھوائیندا۔ جگ چوکری دھارے بھیکھا، ویس انیکا روپ وٹائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ روپ رنگ نہ کھئے ریکھا، اجونی جون نہ کھئے بھوائیندا۔ نرگن سرگن کرے ساچا پیشہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ دھر فرمان سیری بھگوان، ایکا ایک جنائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ لوآن پُریاں دے گیان، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ ست

پُرکھ نرنجن نوجوان، تخت نواسی بے پرواہیا۔ حُکم حاکم دیوے گن ندهان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سنہڑا اک جنائیا۔ سچ سنہڑا شبد مردنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ لوک پرلوک آپے لنگھ، چوڈاں طبق کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم دیونہار اند، اند اکو اک جنائیندا۔ جگ چوکرئی میٹنہارا پندھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیونہار سُہاگی چھند، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ سمجھائیندا۔ ساچا حُکم دُھر فرمانا، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجانا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگوانا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جودھا مرد مرد مردانہ، سورپیر اک ہو آئیا۔ پیر پیغمبر بنہنہارا گانا، تندی تند اک اٹھائیا۔ سناونہارا شبد گیانا، نبی رسولان کرے پڑھائیا۔ پھنہارا اگمی بانا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سناونہارا ساچا گانا، گیت گویند اک الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ نرگن جانے اپنا کم، سرگن آپ سمجھائیندا۔ گر اوتاراں بیڑا بٹھ، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ پیر پیغمبران دیوے نام دھن، وست امولک جھولی پائیندا۔ آپے بنے جنی جن، بھگت بھگونت آپ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے کایا پنج تت تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنا رنگ رنگائیندا۔ دیوے دات بڈھ مت من، آتم پر ماتم ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ وسنہارا دھام نیار، مقالے حق سوہا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، ساچے تخت ڈیرہ لائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، حُکم حاکم اک درڑائیا۔ جگ چوکرئی کھیل اپار، اپرپر دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا رسیا درڑائیا۔ ساچا لیکھا سری بھگوان، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہو وڈ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ست دیپ نو کھنڈ دیونہار گیان، اکھر اکھر آپ پڑھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی ہونے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جگ چوکرئی بنیا رہے بے پہچان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے دسائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران، صفت صلاحی صفت وڈیائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے دان، نام امولک جھولی پائیندا۔ پیر پیغمبران، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا سچ نظام، نظم نغمہ اکو نام سناٹیندا۔ اکو نام پُرکھ

سمرتھ، آد جُگاد سمائیا۔ ناؤں نرنکار چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ ست ستوادى مارگ دس، دہ دشا دئے ودیائیا۔ گر اوتار میل
 ملاوا نس نس، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ آتم پرما تم ویکھے ہس ہس، برہم پاربرہم کرے کُرمائیا۔ انحد شبد گائے جس، ڈھولا سوہلا اک
 سُنائیا۔ امرت دیوے آتم رس، رس رسیا بے پرواہیا۔ تیر انیلا مارے کس، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ ہنکاری بُرج جائے ڈھٹھ، مایا ممتا موہ
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کمائیا۔ ساچی کار کرے کرتارا، کرنہار آپ اکھوائیندا۔ کلجگ اتم کھیل
 نیارا، نرگن اپنا آپ جنائیندا۔ ترے گن وسنہارا باہرا، ترے بھون دھنی اپنا پھیرا پائیندا۔ سچکھنڈ دا ونج وپارا، لوک مات کرائیندا۔ لکھ
 چوراسی دے سہارا، جیو جنت گود بہائیندا۔ سادھ سنت کھول کیوڑا، رُپ انو پ درسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پرگٹ ہویا سورا سربگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 کلجگ کوڑی بوجھائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گرسکھ ہنس بنائے کگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے
 پندھ مُکائیا۔ ست دھرم دا بٹھے تگ، چار ورن نہ کھئے تڑائیا۔ کایا مندر اندر کرائے ساچا حج، مکہ کعبہ اکو نظری آئیا۔ نور الابی عالمین رب،
 رعیت ویکھے سرب لوکائیا۔ چوڈان طبقاں چرناں ہیٹھاں لئے دب، پیر پیغمبر سلام علیکم رہے بلائیا۔ آب حیات پیائے ساچی مدھ، مدھر
 رس رس اک وکھائیا۔ پار کنارہ کرے حد، حدوڈ اپنی دئے جنائیا۔ کلجگ اتم جائے لد، سر اپنا بہار اٹھائیا۔ لوک مات جائے چھڈ، دھرنی
 دھرت خوشی منائیا۔ لکھ چوراسی خالی کرے ہڈ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ ہونے ہلکائیا۔ وشو چلے اکو جد، کھتری براہمن شوڈر ویش
 ایکا گھر بہائیا۔ آتم پرما تم وجے ند، دھن انادی راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنديسہ اک جنائیا۔ سچ
 سنديسہ گاؤ گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ بھگت بھگونت اکو ریت، ساچا مارگ ہر جو لائیندا۔ درس دکھائے نر نرائن انڈیٹھ، نچ
 نیر آپ کھلائیندا۔ چرن کول بندھائے پریت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن مایا پردہ لائیندا۔ کرے کھیل لاشریک،
 پروردگار اپنا پھیرا پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی رکھدے رہے اڈیک، سو امام علما سب دا پردہ لائیندا۔ نظری آئے آپ نزدیک، بے
 نظیر ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم آپ جنائیندا۔ ساچا حکم سُنائے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ سریشٹ

سبائی اِکو جاپ، گر منتر اِک درڑائیا۔ پُرکھ اِکال مائی باپ، بنے دهن جنیندی مائیا۔ نِرگن نِرگن سبجن ساک، سگلا سنگ نِبھائیا۔ بھگت کھول کے ویکھو تاک، بھگون گھر وچ نظری آئیا۔ تہاڈے پچھے بنیا چاک، چاکری رہیا کھائیا۔ پرگٹ ہویا رسؤل پاک، پتت پاپی لئے ترائیا۔ نام دهن دیوے دات، ٹھگ چور یار لُٹ کھئے نہ جائیا۔ نانا توڑے ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ پورا کرے گر گوبند دا بھوکھت واک، لیکھا منگے تهاؤں تھائیا۔ ہرجن وکے نہ کسے ہاٹ، کرتا قیمت اِکو پائیا۔ لیکھا جانے باطن بات، بیٹل اپنا دھام درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا رہیا سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا چار ورن، برن اٹھاراں آپ جنائیندا۔ سیری بھگون کرنی کرن، کرتا پُرکھ کھیل وکھائیندا۔ وشن برہما شو پانی بہرن، کروڑ تیتیسا سیس جھکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈرن، اگے سر نہ کھئے اٹھائیندا۔ ہر کا بھانا سارے جرن، بن بھانے نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھگت بھگون پیار اندر مرن، مرن جیون اِک سمجھائیندا۔ صاحب ستگر ترنی ترن، تارنہارا پھیرا پائیندا۔ لوک پرلوک سچ سلوک اِکو اکھر پڑھن، پائھشالا اِک وڈیائیندا۔ ساچے مندر اچے ٹلے گرمکھ ساچے چڑھن، ڈنڈا نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی مایا کوڑی کرنی لڑن، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ پاربرہم پت پریشور ہومے ہنگتا آیا پھڑن، شبد ڈوری تند اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ساچا حکم اِک جنائیندا۔ ساچا حکم انت کل، کلکاتی آپ جنائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل دھاری بھيو نہ رائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، سمبل بنک سہائیا۔ جوتی شبدی آپے رل، نور ظہور رُشنائیا۔ سچ سندیسہ رہیا گھل، شاہ سلطاناں رہیا اٹھائیا۔ کلجگ اندھیرا ڈونگھی ڈل، ٹلا چوٹی پربت کھئے نظر نہ آئیا۔ سیری بھگون ہویا بھگتاں ول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک سمجھائیا۔ ساچا حکم منو کہنا، کہہ کہہ آپ جنائیندا۔ کلجگ انت مات نہ رہنا، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ پرہ کا بھانا سب نے سہنا، سر سر آپ منائیندا۔ بن ہر نامے لاڑی مؤت کھائے ڈینا، اگے ہو نہ کھئے بچائیندا۔ کوڑے وہن کوڑ کُریارا وہنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گیت اِک الائیندا۔ ساچا گیت اِک گوبند، ہر گوبند اِک جنائیا۔ جنم جنم دی میٹے چند، چنتا سوگ نہ کھئے وکھائیا۔ ہرجن بنائے ہر جو بند، اِکو ایک میل ملائیا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گور وڈ وڈیائیا۔ امرت دھار ویاے ساگر سندھ، لہر لہر نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، سچ سنديسه اک اُچائيا۔ سچ سنديسه اُچے مات، لگ ماتر نہ کھئے وکھائيندا۔ مٹے آنت اندھیری رات، ستجگ ساچا چند
 چڑھائيندا۔ ليکھا جانے کائنات، کلمہ نبی پھول پھلائيندا۔ نو کھنڈ پرتھمی اکو آیت، لاشریک آپ پڑھائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچا راہ آپ وکھائيندا۔ ساچا راہ اکو اک، ايکنکار جائيا۔ سچکھنڈ دوارے منگو بھکھ، بھکھک جھولی رہيا بھرائيا۔ مانس
 جنم لو جت، ہار نظر کھئے نہ آيا۔ پُرکھ اکال دین ديال کدے نہ دیوے پٹھ، جن بھگتاں ہونے سہائيا۔ اک بناؤ مات پت، پتا پوت گود
 اُٹھائيا۔ درس کرو نت نوت، کایا مندر اندر پردہ لاپيا۔ پرم پُرکھ دا ساچا پت، ساچی سیکھيا اک سمجھائيا۔ گھر وچ گھر دین ديال پئے
 دس، باہر لبھن کھئے نہ جائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرب جیاں دا اکو ہر، اکو گھر وکھائيا۔ اکو گھر ويکھو کھول
 تاک، تاکی ہر جو آپ تڑائيندا۔ پرہ ملے سچا ساک، سجن اکو نظری آيندا۔ پار کنارہ کرے گھاٹ، اٹھسٹھ تیرتھ پنڈھ مکائيندا۔ نرگن
 جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائيندا۔ ساچے منڈل پاوے راس، سرتی شبدي گوپی کابن نچائيندا۔ رام رميا وسے پاس، سینتا سرتی
 آپ پرنائيندا۔ نانک گوہند داسی داس، سیوک ساچی سچ جائيندا۔ سمترتھ پُرکھ سر رکھے دے کر ہاتھ، مہر نظر اک اُٹھائيندا۔ ستجگ
 ساچے چلنی اکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ جائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنديسه اک وکھائيندا۔ سچ
 سنديسه دیونہارا، جگ جگ کرے شنوائيا۔ کلجگ اتم لے اوتارا، نہکنکا ناؤں رکھائيا۔ جوتی شبدي ہو اُجیارا، ڈنکا نام وجائيا۔ راؤ
 رنکاں کرے خبردارا، سويا کھئے رہن نہ پائيا۔ پيس پيسا بن ونجارا، دو جہاناں ونج کرائيا۔ لکھ چوراسی رووے زارو زارا، باباکر کرے لوکائيا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ليکھا رہيا درڑائيا۔ ساچا ليکھا دسے ہر، ہرجن آپ جگائيندا۔ بھگت بھگوان ملانے در،
 در دروازہ آپ کھلائيندا۔ جنم جنم دا چُکے ڈر، بھے بھو نہ کھئے آيندا۔ آتم پرما تم لئے بھڑ، آپ اپنی گود اُٹھائيندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، کرم کانڈ
 ميٹ مٹائيندا۔ غریب زانیاں لائے لڑ، پلو اپنا نام پھڑائيندا۔ ڈونگھی گندر کایا مندر جائے چڑھ، آؤندا جاندا نظر نہ آيندا۔ چوٹی چڑھ
 سوہنگ اکھڑ لئے پڑھ، ورن گوتی ميٹ مٹائيندا۔ ٹوں میرا ميں تیرا اک دوجے دا وسے گھر، گھر ٹھاکر پھیرا پائيندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ دا ساچا راہ، شبد سرُپی گرو ملاح، گر گر اپنی سیو کائيندا۔ گر سیوک سیوادار، ستگر ساچی

سیو کھائیا۔ بھگت بھگونت لئے اُٹھال، ساچے سنناں رہیا جگائیا۔ گُرمکھاں چلے نال نال، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ گُرسکھاں اِکو سِکھیا دئے سِکھال، سِکھی سِکھیا بھُل نہ جائیا۔ سَتجگ چلے اولڑی چال، چال نرالی اِک جنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنے دلال، دلبر بنے سچّا ماہیا۔ لیکھا جانے کال مہاکال، مہاپیر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ، بے آنت ہر اکھوائیندا۔ سَتجگ ساچا دئے لگا، سادھ سنت آپ اُٹھائیندا۔ نار کنت دئے ملا، جگت وچھوڑا پنڈھ مُکائیندا۔ ہنگ برہم دئے سمجھا، پاربرہم اپنا پردہ لاپنڈا۔ دما دم لئے جیا، سواس سواساں ونڈ ونڈائیندا۔ نیتر کھیتر دئے کھلا، چیتر رت بسنت آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے اکال، اکل کلا اکھوائیا۔ لکھ چوراسی اِکو دھرمسال، دھرم دوارا دئے وکھائیا۔ جس دوارے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ اِکو نظری آئے دین دیال، شہنشاہ سجن سچّا ماہیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت اپنی گودی لئے اُٹھال، چک چک خوشی منائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دھن وجائے تال، تلووارا نظر کیسے نہ آئیا۔ مُرشد مُریدان پُچھن آئے حال، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ گر گوبند بن دلال، ساچا ہٹ اِک کھلائییا۔ بالے نیہاں بیٹھاں دتے سوال، رُٹری رُت آپ مہکائیا۔ کلجگ اتم آئے زوال، ذرہ ذرہ دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کہانی اِک بنائیا۔ سچ کہانی اِک کہات، اِکو نام درڑائیندا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران ہری نام جین دی ساچی عادت، عادل اِکو اِک سمجھائیندا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ سچ عبارت، اول اپنا نور درسائیندا۔ سَتجگ ساچے کرے سخاوت، سخی اپنا پھیرا پائیندا۔ دوجی رہے نہ کھئے عداوت، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیندا۔ اِکو نام لکھائے سچ عبارت، کاتب اپنا لیکھ جنائیندا۔ آگے ہو کرے نہ کھئے سفارش، صفا سب دی میٹ مٹائیندا۔ نظری آئے نہ کوئی عارف، علما علم نہ کھئے پڑھائیندا۔ جن بھگتاں کرائے اپنا تُعارف، طوبی طوبی کہہ کہہ سرب گُرائیندا۔ وسیلہ بنائے نہ کیسے دی معرفت، محفل اپنی آپ لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون سب صداقت، سجدہ سپس جھکائیندا۔ دروہی خُدائے چوڈاں طبق سب دے سر تے آئی قیامت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوراسی ہونی حجامت، ثابت نظر کھئے نہ آئیندا۔ ہر کا شبد پائے

بغاوت، بغل قرآن سرب چھڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، مندر مسیتی اکوریتی، ایشٹ گردیو ایشٹ دریشٹ سریشٹ آپ کھلائیندا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ★

ترن تارن پُرکھ اکال، آد جگاد دیا کھائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ بھگت بھگونت ویکھ ساچے لال، جگ چوڑی ویس وٹائیندا۔ شبد سروپی بن دلال، حق حقیقت کھوج کھجائیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر، چلے نال نال، جگ جیون داتا وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ آتم پرماتم دیوے نام سکھال، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ نانا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گرمکھ اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ترن تارن اک ہو جائیندا۔ ترن تارن پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ دیونہارا ساچی وتھ، گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ نرگن سرگن مارگ دیوے دس، اکھڑ وکھڑ کرے پڑھائیا۔ ہر بھگت آتھر رہیا وس، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ کرے پرکاش کوٹن رو سس، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تارنہارا اک رگھرائیا۔ تارنہارا پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی دیا کھائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھنہارا کھیل تماش، انڈج جیرج اُتہج سینج کھوج کھجائیندا۔ گوپی کاہن پاوے راس، روپ انوپ آپ دھرائیندا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ہرجن وسے پاس، سنت ساجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگادی اکو ہر، تارنہارا اپنی دیا کھائیندا۔ تارنہارا ٹھاگر سوامی نہچل اپنا دھام سہائیا۔ سرب جیاں گھٹ آتراجامی، آتم پرماتم ویکھ وکھائیا۔ جگا جگنت شبد اکم سنائے اکتھ کہانی، اکھڑ وکھڑ کرے پڑھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دُھر دی بانی، بان نیرالا تیر لگائیا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا پانی، نہچر جھرنا اک جھرائیا۔ سرت سوانی شبد ملاوے ستگر بانی، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ سلطانی، ایکنکارا ہر نرنکارا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنی کرنی آپ کھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا دیوے ور، نام امولک جھولی پائیا۔ تارنہارا پاربرہم پرہہ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔
 نرگن سرگن دیوے ٹیک، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں کرے بڈھ بییک، وویکی اپنا رُپ دسائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک،
 پنج تت نہ اگن جلائییا۔ نج آتم لئے ویکھ، گھر مندر سوہیا پائیا۔ گر سترگر گُرمکھاں سنگ کرے بیت، نت نوت پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا
 رکھے چھایا ہیٹھ، مہربان مہربان بے نظیر نظر اپنی اک ٹکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا اک شہنشاہییا۔
 شہنشاہ ہر تارنہارا، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل نیارا، ایکنکارا ویکھ وکھائیندا۔ آد نرنجن ہو اُجیارا، نور نورانہ
 ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا دئے سہارا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ سری بھگوان اک ہلارا، دو جہاناں آپ جنائیندا۔ پاربرہم پرہہ بن ونجارا،
 برہم اپنا ونج وکھائیندا۔ سچکھنڈ سہئے سچ دوارا، سوہاؤنت سوہیا پائیندا۔ پروردگار نور اُجیارا، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ لاشریک ویکھے
 وگسے ویکھنہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ تارنہارا ایکو پُرکھ، پُرکھ
 پُرکھوتم وڈ وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سترگر درس، دین دیا آپ کھائیا۔ غریب نایاناں
 اُتے کرے ترس، مان ابھان نہ کھئے وڈیائیا۔ جگ جنم دی میٹے حرص، ترشنا بھکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت بُجھائیا۔ اگنی تت بُجھے لوک، پرلوک ملے وڈیائیا۔ نام سُنائے سچ سلوک، سوہلا ڈھولا اکو گائیا۔ آتم
 پرماتم ملے موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ دبائییا۔ تارنہارا تارے کوئن کوٹ، کوٹی کوٹ اپنی سیو لگائییا۔ تال نگارہ تن لگائے چوٹ، اگنی ناد
 وجائییا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھکت آنیوں ڈکے اٹھائے بوٹ، کلجگ اتم سیو کھائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر گوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائییا۔ تارنہارا اکو آیا، آد آنت ویس وٹائیندا۔ ناتا
 توڑے ترے گن مایا، ترے بھون دھنی کھیل کھلائییندا۔ آد جگادی دائی دایا، جننی جن رُپ وکھائیندا۔ کھیلے کھیل بے پرواہییا، بے آنت اپنا
 بھيو چُکائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ سجن لئے اٹھایا، بھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ آتم پردہ دئے کھلایا، بند کواڑی تاکی آپے لائیندا۔ آتم سیجا سوہیا
 پایا، گھر سہنجنا اک سہائیندا۔ دین درد دکھ بھہ بہنجن بھو ساگر تارن آیا، کلجگ بیڑا پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، آد جُگادی اِکو ہر، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ تارنہارا نر نرائن، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ رسنا جہوا سارے کہن، نیتر درس کھئے نہ پائیا۔
 گرمکھ ورلے سنت سہیلے ستگر سرنائی بہن، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ لاڑی مؤت نہ کھائے ڈین، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کوڑی کِریا جوٹھے
 جھوٹھے وہن نہ وہن، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ پرہہ پارہرسم ملے ساک سجن سین، کوڑا ناتا توڑ ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، تارنہارا اک سوامی، آد جُگاد سدا نہکامی، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ نہچل دھام اگم، اگمڑی کھیل کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا بیڑا
 آپے بنھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ پنج تت نہ دیسے تن، اپ تیج وئے پرتھمی آکاش من مت بدھ نہ بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، تارنہارا اِکو ایکنکارا آد جُگادی کھیل نیارا، جُگا جُگنتر لے اوتارا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا نام درڑائیندا۔ تارنہارا سہج سُکھ
 ساگر، ست ست وڈی وڈیائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوئیا۔ لکھ چوراسی ونج کرائے نام سوڈاگر، چوڈاں لوک ہٹ
 کھلائیا۔ چوڈاں طبقات دیوے آدر، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ کلمہ کائنات دیوے صادر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تارنہارا دیا
 کمائیا۔ تارنہارا دین دین، دیال اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہرجن میلا جوں جل مین، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ لہنا چُکے لوک تین، ترے گن ناتا
 توڑ ٹرائیندا۔ آتم دیوے سچ یقین، الفیے نہ کھئے پڑھائیندا۔ پنج وکار کرے تلقین، سچ حدیث اک سنائیندا۔ لیکھا لیکھ جانے عالمین، علما
 عالم آپ اکھوائیندا۔ محبان پیدو ہر مبین، مفلس روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نظری آئے نہ نقطہ سین، عین اکھ نہ کھئے درڑائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تارنہارا کھیل کرائیندا۔ تارنہارا سچ ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیا۔ جن بھگتاں دیوے اِکو آدر، اپنا آدرش وکھائیا۔
 جن سیو لگایا ستگر تیغ بہادر، سچ بہادری اک سمجھائیا۔ سو تارنہارا شبد سروپی نام اگمی دیوے چادر، ہر گھٹ پردہ رہیا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتن تارے پیج سوارے، ہر نرنکارے، نرگن نرگن میل ملائیا۔ نرگن
 میلا نرگن چیلا، نرگن ستگر گر گر روپ وٹائیندا۔ نرگن سجن نرگن سہیلا، نرگن اک اکیلا ڈیرہ لائیندا۔ نرگن نرگن چاڑھے تیلا، آد نرنجن
 جوت نرنجن سگن منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تارنہارا کھیلے کھیلا، خالق خلق وچ سمائیندا۔ خالق خلق تارن
 یوگ، جُگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بہسمر ہو کے بھوگے بھوگ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ سنت سہیلے دھر سنجوگ، گر شبدی میل

کرائیا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، ہومیں ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ لوک مات نہ ہونے وجوگ، آگے میلا سہج سُبھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو اوٹ، گر گوبند گیا سمجھائیا۔ آنت ملنا نرمل جوت، ہر کا شبد کھائیا۔ ہونے نواسا سچکھنڈ ساچے کوٹ، چہر چہن نہ کھنے چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تارنہارا دیوے تار، جو جن پردے کرے پیار، آنتش اپنا کرم کھائیا۔ تارنہارا آئے جگ، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے لبھ، لکھ چوراسی پھول پھلاییندا۔ امرت جہرنا جہرائے نہ، اُلٹا کول آپ کرائیندا۔ نو دوارے پار حد، حدود اپنی اک وکھائیندا۔ شبد اگئی وجے ند، انحد راگ الائیندا۔ سچ دوارے لئے سد، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ بھگت جنائے اپنی جد، وشو کھیل کرائیندا۔ سجن سہیل لڈائے لڈ، اپنی گود بہائیندا۔ جگت دوازیوں لئے کڈھ، تھر گھر اپنا پردہ پائیندا۔ سن آگم چرناں ہیٹھاں جائے چھڈ، وشن برہما شو سیس نوائیندا۔ سچ دوارے دھرم نشانہ دیوے گڈ، دو جہاناں آپ جھلاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تارنہارا تار تار اپنی خوشی منائیندا۔ جگ جگ تارے ساچے بھگت، بھگوان دیا کھائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنج تت دئے وڈیائیا۔ آپ جنائے اپنی شکت، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ آپے جانے ساچا وقت، وار تھت گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ گرمکھ سجن مانس جنم جان جت، جس ستگر ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تارن ترن کھولنہارا نیتر ہرن پھرن، منتر فرنا سوہنا اک سمجھائیا۔ ساچا فرنا دسے منتر، نموست پڑھائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے آتر، گرہ گرہ کھوج کھجائیندا۔ نو نو دوارے نو کھنڈ لیکھا جان گگن گگنتر، نو نو چار اپنا روپ درسائیندا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ بھاونہارا تت بسنتر، رتی رت آپ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ تارنہارا کھولے جاگ، جیون جگت دئے جنائیا۔ ہرجن اُچے اک ویراگ، ویراگی روپ وٹائیا۔ کوڑی کریا دیوے تیاگ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھنے ہلکائیا۔ آتم آتر سنے ناد، چھتی راگ مکھ بھوائیا۔ بن رسنا جہوا آئے سواد، رس مٹھا اک درسائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت روپ بنائیا۔ لکھ چوراسی وچون کاڈھ، ستگر اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تارنہارا پھیرا پائیا۔ تارنہارا پورا ستگر، ہر شبدی اک جنائیندا۔ لیکھا جانے لیکھا دھر، ادھ وچکار نہ کھنے اٹکائیندا۔ شبد سروپی چڑھے گھوڑ، سولان کلیاں آسن پائیندا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں

کھنڈاں ویکھے دوڑ، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ لکھ چوراسی ریٹھا بھنے مٹھا کوڑ، کوڑی کریا پار کرائیندا۔ جن بھگتاں بھگونت جائے بھڑ،
 نرگن سرگن میل ملائیندا۔ کلجگ اتم ویکھے کر کے غور، گہر گمبیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی پاوے شور، اچی کوک کوک
 الائیندا۔ تارنہار پُرکھ سمرتھ کرے بدھ اور کی اور، بھيو ابھید نہ کیسے جنائیندا۔ جن بھگتاں ہرجو جائے بھڑ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ترنی ترن اک اکھوائیندا۔ سو تارے جو تریا آپ، منجدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ سچ شبد دا دسے جاپ، نام ست کرے پڑھائیا۔
 کایا اندر وکھائے تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ لہنا دینا گنگا گوداوری جمناسرستی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھائے
 ساچا گھاٹ، گھاٹا کھئے رہن نہ پائیا۔ تارنہارا دیوے گرمت، گرمکھ ملے وڈیائیا۔ نانا تھے من مت، من واسنا دئے کھپائیا۔ ست بھجھائے
 شبدي ت، تتوت نہ کھئے لڑائیا۔ لیکھے لائے اپنی رت، رتی رت رت مہکائیا۔ میل ملائے کھلاپت، پارپرہم سرنائیا۔ لہنا چکے ہتھو ہتھ،
 دینا کھئے نظر نہ آئیا۔ ہر سرنائی جو جن گئے ڈھٹھ، ڈگدیاں لے اٹھائیا۔ ہر سچکھنڈ دوار کر اکٹھ، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ تارنہارا مارگ
 دس، ترسنا ترپت سرب کرائیا۔ میل ملاوا ہس ہس، پوری آسا آپ کرائیا۔ ہر دے اندر نرگن وس، سرگن لے جگائیا۔ بھگت بھگوان اک
 دوہے دا دوویں گاون جس، جس وید پُران کہن نہ پائیا۔ تارنہارا تار تار کدے کرے نہ بس، جگا جگنتر اپنی سیو کھائیا۔ تس صاحب نوں
 ملو تھ تھ، جو سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ستگر شبد لو رت، رتا جگت دئے گوائیا۔ گھر وچ گھر کھلائے ہٹ، باہر لہن کھئے نہ جائیا۔
 نانک گوہند گر ستگر اکو مت، مطلب سب دا حل کرائیا۔ سری بھگوان جانہارا مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، تارنہارا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ست پُرکھ نرنجن دیا کما، سچ سچ جنائیندا۔ سیس
 جگدیش تاج سہا، شہنشاہ روپ وٹائیندا۔ دو جہاناں پردہ لاه، بھيو ابھید کھلائیندا۔ سب دا لہنا رہیا مکا، دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا
 کہنا رہیا منا، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ نیتر نیناں رہیا وکھا، اکھ پرتکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی
 کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچے ہو تیار، ست ستوادی آپ اٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی دئے پیار، سر
 تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے بالے رہیا جگائیا۔ ستجگ اٹھ اٹھ بل دھار، ستگر ساچا سچ

جنائیندا۔ تیری آئی سچی وار، وارتا اک درڑائیندا۔ بھگتاں جا جا کر پیار، سچ پیار اک رکھائیندا۔ دھرنی رووے زارو زار، دھول دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔

ستجگ ساچا چھوٹا بالا، بالی بڈھ رہیا گرا لایا۔ مارگ دینا اک سکھالا، پرہ تیری اوٹ تکایا۔ سچ سچ دی چلے چالا، تیری چال موہے بھائی۔ ایتھے اوتھے بن رکھوالا، سر میرے ہتھ ٹکایا۔ ست دھرم دی دے دھرمسالہ، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ رہیا سمجھایا۔ ستجگ ویکھ کلجگ رونا، نیتر نیناں نیر وپایا۔ دوس رین کدے نہ سوندا، بھجیا پھرے واہو داہیا۔ کوزا ڈھولا اکو گاؤندا، جوٹھ جھوٹھ وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار تھاون تھائیا۔ ستجگ کہے میرے صاحب سلطان، تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ ہوں بالک بالا بال انجان، نہ چلے کھئے چٹرایا۔ اکو دینا اپنا دان، بن داتا جھولی پائی۔ توں صاحب ستگر سچا کھن، شہنشاہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھایا۔ کلجگ دور ڈراڈا آیا تھیا، نیتر نیناں نیر وپایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چار یاری بنھا گٹھا، اپنا بندھن پائی۔ سب دا ستھر اتم لتھا، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈایا۔ دور ڈراڈا پرہ سرنائی ڈھٹھا، بھڑی بھڑی کوکے دئے ڈھایا۔ چاروں کنت اڈا گھٹا، دہ دشا کھیہ وکھایا۔ تیرے بھانے تیا بھٹھا، اگنی تت ریبی تپایا۔ اتم گیڑنہارا اٹی لٹھا، نہ سکے کھئے بچایا۔ پیر پیغمبر تیرا پٹھا، اپنا بل نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکایا۔ کلجگ سُن ساچی بات، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تیرے آنت اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی لکھ لکھ گئے نال قلم دوات، جگت بیانا آپ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر اولیا غوث فطرب کھئے نہ چلے ساتھ، مُلا شیخ مسائق پیر نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ نبی رسول کوئی نہ پڑھے آیت، حضرت روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ست ستواد نہ کوئی دسے شرع شرائت، شریعت رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ پارہم دی اک ہدایت، ساچا حکم اک سنائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، دو جہاناں پھول پھلا تیندا۔ چوڈاں طبق بن پھلون دسے باغات، باغبان کھئے نظر نہ آئیندا۔ اتم ویلے آونی وفات، فتویٰ سب دے اُتے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیرا کھیل جنائیندا۔ کلجگ رووے مارے دھاہ، کوک کوک

سُنائیآ۔ تُوں پروردگار بے پرواہ، بے آنت تیری وڈیائیآ۔ چوڈاں صدیاں چوڈاں طبق پیر پیغمبر تکدے رہے تیرا راہ، تقویٰ تیرے اُتے تکئیآ۔ تسبیح مالا منکے رہے بہوا، من کا منکا نہ کھئے بہوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در منگن اک سرنائیآ۔ پُرکھ ابناسی پیا ہس، ہس ہس آکھ سُنائیندا۔ کلجگ، تیرا چلے کوئی نہ وس، میری کیتی نہ کھئے بدلایندآ۔ اتم کھیڑا ہونا بھٹھ، تھر کھئے نظر نہ آئیندا۔ سچ دوارے اک اکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ منائیندا۔ ساچا حُکم سُنے کن، سَتجگ دھیان لگائیآ۔ صاحب سمرتھ جائے نہ من، کلجگ رہیا کُرائیآ۔ نہ ہونے سہائی کھئے ساچے جن، جنی رُپ نہ کھئے وٹائیآ۔ کر کِرپا جو گھڑیا دیوے بھن، بھتنہار اک اکھوائیآ۔ سَتجگ ساچے سچ چڑھاوے چن، چند چاندنا اک چمکائیآ۔ کوئی رہن نہ دیوے نیتراٹھ، اگیان اندھیر مٹائیآ۔ سب نوں دیوے اکو نام دھن، سچ خزانہ اک لٹائیآ۔ غریب زانیاں راجے رانیاں بیڑا دیوے بٹھ، اُچ نیچ کرے کُرمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ سَتجگ ساچا آئے نیڑے، پرہ آگے سیس جھکائیآ۔ سری بھگوان اوہ ویکھ کلجگ اُجڑے کھیڑے، تیرے بھگت رہے کُرائیآ۔ تڈھ پن بٹھ نہ کوئی بیڑے، بہار سر نہ کھئے اُٹھائیآ۔ تُوں بیٹھا رہوں کر کے وڈے جیرے، نو سو چورانونے چوکرئی جگ گُراوتار سیوا لائیآ۔ لکھ چوراسی بھلاؤندا رہوں کر کر ہیرے پھیرے، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیآ۔ ہن کہہ دے تُوں میرا میں تیرا تیرے میرے، اکو گھر ڈیرہ لائیآ۔ میں وسان کھیڑے کھیڑے، جو تینوں رہے دھیائیآ۔ گلوں کٹ کوڑے جیڑے، جیڑا کوئی رہن نہ پائیآ۔ جیہڑے تیرے پچھے ہونے بیرے بیرے، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائیآ۔ کلجگ آنت چھیڑاں چھیڑے، چاروں گنٹ پھیرا پائیآ۔ سرشٹ سبائی ڈوے بیڑے، منجھدھار اک رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھائیآ۔ سَتجگ سُن سچ کہانی، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ سَتجگ دی ساچی بانی، تیرے نال ملائیندا۔ اتم پر ماتم دیوے پد نربانی، نربان پد اک وکھائیندا۔ لکھ چوراسی ہونے جان جانی، بھیو ابھید آپ کھلائیندا۔ بھگت بھگونت میل ملائے ہانیاں ہانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی مہر آپ کرائیندا۔ سَتجگ کہے میں نہ مٹاں، میرے من وچ نہ آئیآ۔ تیرا لیکھا تارا چنآ، عیسیٰ موسیٰ محمد چنہ گئے وکھائیآ۔ جنان چر نہ توڑیا بتا، ذات پات میٹ مٹائیآ۔ اوناں چر میں اُنگلاں پاواں وچ کٹاں،

تیری آواز سُنن نہ آئیا۔ تیری کھیل ہننا بتا، بے آنت تیری وڈیائیا۔ میں کسے نہ وسنا چھپر چھٹا، شِودوالے مندر مسجد مٹھ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ پہلوں کلجگ دے ڈنہ، پھیر مینوں اُنکلی لائیا۔ تیرا ناؤں سری بھگونا، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کی ہو گیا جے تاریا جتّ دھنّا، دھنّا تار نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ خالی جھولی رہیا بھرائیا۔ ستگر سچا سری بھگوان، سچ سچ جنائیندا۔ اٹھ ویکھ ستجگ، کلجگ مٹے نشان، ہر کرتا آپ مٹائیندا۔ نہ کوئی دیسے بے ایمان، بیوہ رُوپ سرب اٹھائیندا۔ کوڑی کِرپا تئے مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیندا۔ شرع شریعت نہ رہے شیطان، شہنشاہ اِکو حکم منائیندا۔ سرِشٹ سبائی وکھائے اِک ایمان، عدل عادل اِک کھائیندا۔ لیکھا توڑ زمیں اسمان، اسم اپنا اِک سمجھائیندا۔ ساچا کلمہ دئے کلام، نبی رسولاں آپ پڑھائیندا۔ پیر پیغمبر کرے غلام، غریت سب دی آپ گوائیندا۔ نظری آئے اِک امام، مقالے حق ڈیرہ لائیندا۔ چوڈاں طبق کرن سلام، صحیح سلامت ویکھ وکھائیندا۔ اتم بدل دیوے نظام، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ کلجگ سُنیا ہر سندیس، اپنی لئے انگرائیا۔ چلنی آنت نہ کوئی پیش، پسچاتا پ رہیا کرائیا۔ مات لوک چھڈنا پینا دیس، نو کھنڈ نہ کھئے چترائیا۔ ناتا تئے ملا شیخ، صدی چوڈھویں پندھ مکائیا۔ کرے کھیل پرہ جو رہے ہمیش، آد آنت نہ مرے نہ جائیا۔ جس اُچایا سو میٹھہارا ریکھ، ریکھا سب دی رہیا گوائیا۔ میں تکیا ستجگ سنگ کرے ہیت، چھوٹے بالے رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی رہیا کھائیا۔ ستجگ اٹھ کھولے اکھ، نیتز نین اگھاڑیا۔ پاربرہم پرہ نظری آیا پرتکھ، درس پایا اگم اپاریا۔ دوئے جوڑ سرنائی گیا ڈھٹھ، چرن کول کول نمسکاریا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، میرے صاحب سرجنہاریا۔ ست ستوادی دینی مت، تیری اوٹ اِک تکا رہیا۔ وست اموک دینی گھت، خالی جھولی آگے ڈاہ رہیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، لکھ چوراسی تت بچھا رہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اِک منا رہیا۔ ستجگ سُن میرے لال، لالن رہیا جنائیا۔ تیرا بنے شبد دلال، گر ستگر آپ وکھائیا۔ تیرا لیکھا حق حلال، حقیقت تهاؤں تھائیا۔ تیرا لہنا بے مثال، ہر جو مسل آپ بنائیا۔ عدالت کرے دو جہان، وکالت اِکو اِک اکھوائیا۔ صحیح سلامت نوچوان، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی وست دئے ورتائیا۔ ساچی وست وست اپار، پرہ تیری

جھولی پائیندا۔ زرگن زرگن ہو تیار، سرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شوئے اٹھال، لیکھا سب دا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم کرے آنت، پرگٹ ہو سیری بھگونت، پورب لہنا مکے جیو جنت، جاگرت جوت اک جگائیندا۔
 ستجگ تیرا جوڑے ناتا، ناتا اکو اک جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا چکے بدھنا ماتا، مستک ریکھا ربیا
 گوائیا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پاتا، پت پریشور اکو نظری آئیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھا، جوگ ابھاس نہ کھئے کرائیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی
 تاٹا، سروور نہاؤن کھئے نہ جائیا۔ نہ کوئی امرت نہ کوئی باٹا، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ نہ کوئی اناتھ نہ کوئی ناتھا، ترے لوکی ناتھ نہ کھئے اکھوائیا۔
 نہ کوئی کہانی بانی گائے ساکھ، کہانی کتھ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی چاکر نہ کوئی آقا، شہنشاہ روپ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپا، پتا
 پوت نہ گود بہائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ کلجگ اتم میٹے واٹا، کوڑی کرپا دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اکو لائیا۔ ساچا مارگ لگے مات، سو پُرکھ زرنجن آپ لگائیندا۔ دیونہارا دیوے دات، ائمٹری آپ
 ورتائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، برن اٹھاراں بندھن پائیندا۔ لیکھا لکھ بِن قلم دوات، شاہی کاغذ رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرے ہتھ تیری ڈور، اکو اک پھڑائیا۔ ناتا توڑے کوڑی کرپا چور، ٹھگ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان تیرے سنگ دیوے تور، ثرت اپنی دیا کھائیا۔ ایک منتر دیوے پھور، پچھلا فرنا سب دا بند وکھائیا۔ سنت
 سہیلے چاڑھے اپنے گھوڑ، گھوڑا اکو شبد دوڑائیا۔ کلجگ اتم مارے پہلا پوڑ، لہندی دشا ویکھ وکھائیا۔ چاروں گنٹ ہونے شور، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شورش اکو اک جنائیا۔ کلجگ سُن ہر کا گیت، اک دھیان لگائیا۔ اتم ناتا چھٹنا مندر مسیت،
 مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ میرا ویلا گیا بیت، بیتی کہانی نہ کھئے وڈیائیا۔ میری ننگی ہوئی پیٹھ، پیر پیغمبر بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری پرکھن آیا نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ویکھے چار چھیرا، چار چار نین اٹھائیا۔ دروہی خدائے
 دُبداء جائے بیڑا، بیڑا بنے نہ کھئے لگائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دین مذہب پایا جھیڑا، مانس مانس ونڈ ونڈائیا۔ بن سیری بھگوان کوئی نہ کہے
 تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، لہنا

لہنے رہیا پائیا۔ کلجگ جیو جانا بچ، ہر بچن رہیا جنائیا۔ بردے وساؤنا اکو سچ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ من واسنا نہ جانا نچ، گر کا شبد کمائیا۔ کیسے کم نہ آؤنا پنج تت کایا ماٹی کچ، بن ہر نام نہ کئے سہائیا۔ ستگر سرنائی جاؤ ڈھٹھ، ڈبڈیاں لئے ترائیا۔ پرہ ملن دا کرو ہٹھ، ناتا تئے جگت لوکائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے جت، پلؤ اکو گنڈھ وکھائیا۔ میل ملاؤ کلاپت، گویند میلا سہج سُبھائیا۔ درشن کرو نیت رچ، ڈکھڑا ڈکھ مُکائیا۔ پچھا دے جے جاؤ بھج، بھجیاں راہ کوئی نہ آئیا۔ اچی کوک کہو گج، پرہ ملیا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار آیا تچ، لوک مات آسن لائیا۔ جس دا پیر پیغمبر کردے رہے جج، سو حاجت سب دی پور کرائیا۔ جن بھگتاں لاؤن نہ دیوے اج پچ، راتیں سْتیاں لئے اٹھائیا۔ کلجگ کال نگارہ رہیا وج، چاروں گنٹ پئے ڈبائیا۔ جو گھڑیا سو جانا بھج، ویلے آنت نہ کئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ کولوں رہیا پچائیا۔ کلجگ دُور ڈراڈا تھے، گرسکھ تیرے نیڑ نہ آئیندا۔ سِری بھگوان پت آپے رکھے، جو تیری بنت بنائیندا۔ بن پارہس کم نہ آؤنے ٹیکے متھے، مستک ریکھ نہ کوئی مٹائیندا۔ کیسے کم نہ آؤنے چٹھے لیکھے، بن بھگتاں گود نہ کیسے بہائیندا۔ گرسکھ گر سرنائی جو جن ڈھٹھے، ڈگدیاں آپ اٹھائیندا۔ پرگٹ ہو کے مارگ دتھے، بھلیاں راہے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ کولوں آپ پچائیندا۔ کلجگ کولوں بچے ہر سنگت، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ تن چولی چاڑھے رنگت، رنگ بہتا اک وکھائیا۔ دوجے در نہ جانا منگت، پُرکھ اکال بوئے سہائیا۔ ناتا توڑے جیرج انڈج، اُتہج سینج اپنے لیکھے پائیا۔ جس نون ساچے سنت، متو اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے آد آنت، آنت اپنے در بہائیا۔ گرمکھ تیتھوں کلجگ ڈردا، نین نہ سکے اٹھائیا۔ ہر بھگت دوارے کدے نہ وڑدا، بیٹھا مکھ بھوائیا۔ جو جن صاحب سچے دا ہویا بردا، بندی خانہ دئے مٹائیا۔ ایتھے اونھے دو جہان آپے پھڑدا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ سنت سہیلا گرو گُر چیلا سچکھنڈ دوارے وڑدا، آدھ وچکار نہ کوئی اٹکائیا۔ سوہنگ اکھر جو جن پڑھدا، پرہ پردہ دیوے پائیا۔ نہ جفے نہ کدے مردا، جیون مرن مرن جیون اکو رنگ وکھائیا۔ ویکھو کھیل ہری ہر دا، ہر کے پوڑے رہیا چڑھائیا۔ ایہ لیکھا نرائن نر دا، نرد پٹھی سدھی دئے کرائیا۔ سِری بھگوان جو جن وردا، جگت اندیسا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ جیوان کلجگ کولوں لئے پچائیا۔

☆ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سماں سینگھ دے گھر پنڈ مودھے امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن ست سرُوپ، ست ست ستواد سمجھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل اتوہ، انہو اپنی دھار چلائیندا۔ ایکنکار وسنہارا ساچی کوٹ، سو سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر جگ کرتا کار کھائیندا۔ آد نرنجن نُوَر اُجالا، نُوَر ظہور اک اکھوائیندا۔ سِری بھگوان کھیل نرالا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتا لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ پاربرہم پرہہ وسنہارا سچ سچ دھرمسالہ، درگاہ ساچی سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، نرگن سرگن کھیل جنائیندا۔ لکھ چوراسی پاوے سارا، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی ہو اُجیارا، گر اتار پیر پیغمبر ناؤں دھرائیندا۔ نام اگئی ست جیکارا، شبدي ناد سُنائیندا۔ وشن برہما شو کرے خبردارا، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، اک اکلا آپ کھائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دھام نیار، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ ساچے دھام بیٹھ سچ سچ سرکار، دھر فرمانا حکم سُنائیا۔ سٹ ڈلارا بولے ست جیکار، جے جے جیکار جنائیا۔ وشن برہما شو دئے ہلار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ہر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل کھیلنہارا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ مقالے حق ہو اُجیارا، نُوَر نُوَرانہ ڈگمگائیندا۔ لاشریک پروردگارا، حق حقیقت کھوج کھجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے در دوارا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لیکھارا، ہر کاتب اپنی قلم چلائیندا۔ کھانی بانی دے سہارا، سمرتہ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد جگادی ایکا ہر، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ جگ جگ ویس اولا، نرگن نرگن آپ کرائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، مورت اکال نظری آئیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ محلہ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر شبد سندیس ایکا گھلا، نش اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو ہر، جگ کرتا ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکرئی کھیل اگم، لکھ اگوچر آپ کھائیندا۔ سرگن بیڑا نرگن بنہ، دو جہان پنڈھ مکھائیندا۔ دیونہارا نام دھن، پنج تت کایا چولا بھاگ لگائیندا۔ کر پرکاش رو سس سورج چن، چند چاندنا اک چمکائیندا۔

لکھ چوراسی جو گھڑیا سو دیوے بہن، ٹھیکر نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی رکھے ہتھ، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی چلاونہارا رتھ، بن رتھوایی سیو کھائیا۔ گر اوتاراں مارگ دس، پیر پیغمبر آپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کرے وس، برہم پاربرہم کرے کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ نت نوت پائے پھیرا، پاربرہم بے پرواہیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، اپنی دیا کھائیا۔ بھگت بھگونت میل ملانے کر کر اپنی مہرا، مل مل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جُگ جُگ اپنا ناؤں رکھ، کوٹن کوٹ نام پرگٹائیا۔ نرگن سرگن ہو پرتکھ، ساکھیات رُپ پرگٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سنہڑا گئے دس، لکھ چوراسی جیو جنت کر پڑھائیا۔ کلجگ اتم نہکلنک نرائن نر آوے تھ، رُپ رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ نرگن جوت کرے پرگٹ، سوچھ سرُپی رُپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پردہ آپ اُٹھائیا۔ اپنا پردہ چُکے اوبلا، دُئی دوت نظر کھئے نہ آئیا۔ نام سُنائے سچا سوبلا، چھٹی راگ بھیو نہ آئیا۔ دو جہاناں اِکو بولا، برہمنڈ کھنڈ اِک شنوائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لکھ چوراسی کھیلے ہولا، ہر کا بھیو نظر کیسے نہ آئیا۔ نرگن سرگن بنے تولا، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ ستگر شبد گرو گرنے وچولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، دو جہاناں ویکھ تھاوں تھائیا۔ دو جہاناں پردہ لاه، نرگن اپنا بھیو چُکائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار دھیان رہے لگا، نیرن نین سرب اُٹھائیندا۔ کون ویلا پرہ پرگٹ ہووے سچ ملاح، ساکھیات اپنا رُپ وٹائیندا۔ کلجگ کوڑا دئے کھپا، ساچا منتر اِک درڑائیندا۔ سرشٹ سبائی آتم پر ماتم میلا دئے ملا، گھر مندر اِک وکھائیندا۔ دیا باقی کھلا پاتی ساچی جوت دئے جگا، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ امرت بوند سوانتی دئے پیا، اگنی تت تت بُجھائیندا۔ راتیں سُنیاں لئے اُٹھا، جاگدیاں اپنے نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگادی ایکا ہر، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلا ئیندا۔ جُگ جُگ کھیل کرے اپار، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیا۔ کلجگ اتم کل کلکی لے اوتار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن آسن لائیا۔ شبد اگنی بول جیکار، جے جیکار رہیا سُنائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وشن برہما

شو کرے خبردار، کروڑ تینتیس رہیا جگائیا۔ پیر پیغمبر مُلا شیخ مسائق کرے بے دار، غفلت سب دی رہیا گوائیا۔ گر اوتار مار آواز،
 نام سندیسہ اک سُنائیا۔ بھگت بھگونت ویکھے ساچے لال، لالن اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سبجَن لئے بھال، در در گھر گھر اپنی الکھ جگائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگادی ایکا ہر، کلجُگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، جوتی جامہ بھیکھ وٹائیا۔ جوتی
 جامہ پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچّی دھرمسال، تھر گھر اپنا در وکھائیندا۔ سُن اگئی کرے پرتپال، پرتپالک اپنی
 دیا کھائیندا۔ دینا بندھپ دین دیا، دینا اناتھاں گلے لگائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے پت ڈال، پھل پھلواری آپ مہکائیندا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ تیری اتم ور، ست سندیسہ نر نریشا نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ نرگن سرگن دیوے
 داد، وست اکو اک ورتائیا۔ کلجُگ مٹے اندھیری رات، ساچا چند اک چڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ چار
 جُگ دا ویکھے بوجا پاٹھ، کھتری براہمن شوڈر ویش نال ملائیا۔ دو جہاناں جنائے اپنا گھاٹ، بے پرواہ دیا کھائیا۔ ویکھنہارا مستک جوت
 لاٹ، نورو نور نور رُشنائیا۔ سوہنہارا اتم سیجا ساچی کھاٹ، پلنگ رنگیلا اک وچھائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلائییا۔ بھيو کھولے اتم کل، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ شبدي جوتی
 گیا رل، رل مل اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ لہنا دینا چُکائے اج کہ کل، پچھلا مُول سرب
 مکھائیندا۔ ویکھنہارا جل تھل، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پھول پھلائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ
 تیری اتم ور، کوڑی کِرپا پار کرائیندا۔ کلجُگ کوڑا ٹٹے ناتا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنا راہ چلائییا۔ پکڑ
 اٹھائے تریلوکی ناتھا، ویکھنہارا رام بیٹا دسراتھا، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد وکھائے اکو گھاٹا، چوڈا طبق کُنڈا لاپیا۔ نانک
 گوبند پھڑائے باٹا، امرت جام اک وکھائیا۔ کلجُگ اتم نو کھنڈ پرتھمی ست دپ لکھ چوراسی جیو جنت کوئی نہ چلے ساتھ، ساچا سنگ نہ
 کھئے نبھائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ جھگڑا پیا ذات پاتا، اتم پر ماتم میل نہ کھئے ملایا۔ پاربرسم برہم نہ کیسے پچھاتا، چھپری چھن نہ کھئے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو ساکا رہیا سُنائیا۔ اکو ساکہ سُنائے بات، باطن اپنا بھيو

کھلائیندا۔ کلجگ اتم مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ نانا تئنا ذات پات، دین مذہب کھئے رہن نہ پائیندا۔ سرشٹ
 سبائی دسے اکو جاپ، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ کوڑی کریا ہیوے وفات، فتویٰ سب تے اکو لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار ورن بنائے اک
 جماعت، برن اٹھاراں پنڈھ مکائیندا۔ ساچا ڈھولا سُنائے گاتھ، وشن برہما شو آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کلجگ تیری اتم ور، اک اکلّا حکم منائیندا۔ اک اکلّا دھر فرمانا، سچ سندیسہ ہر جنائیا۔ کلجگ اتم سب نوں مننا پئے بہانا، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹائیا۔ تختوں لاپے راجا رانا، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کایا مندر اندر گاؤنا اکو گانا، ایشٹ دیو اک
 جنائیا۔ اکو امرت پینا کھانا، دوجی وکھ نظر کوئی نہ آئیا۔ اکو بستر اوڈھن ملانا بھگوانا، بھوشن اکو اک سمجھائیا۔ اکو شبد اوٹ رکھانا،
 اکو گرہ دئے وڈیائیا۔ اکو رنگ سرشٹ سبائی رنگانا، دوجا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو شبد اگمی دئے بہانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، تیرا لیکھا دئے چکائیا۔ کلجگ لیکھا چکے آت، سو پُرکھ نرنجن آپ چکائیندا۔ کوڑی کریا لگے سنت، ساچا
 راہ نہ کھئے سمجھائیندا۔ مایا مٹا ہوئی بے آت، پردہ دئی نہ کھئے اٹھائیندا۔ آتم پرما تم ملے نہ ساچا کنت، ناری سیج نہ کھئے سہائیندا۔ بھرے
 بھلا جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیندا۔ ہردے وسیا نہ ہر کا منت، رسنا جہوا بتی دند سرب صلاحیندا۔ گڑھ تئنا نہ ہومیں
 ہنگت، نون سو اکھ نہ کھئے پڑھائیندا۔ ساچا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور،
 تیرا لیکھا آپ چکائیندا۔ کلجگ لیکھا چکنا مات، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچے ملے دات، ستگر پورا جھولی آپ بھرائیا۔ اکو
 نام دیوے سوغات، سوہنگ اکھ کرے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی پتا مات، لکھ چوراسی گود اٹھائیا۔ دو جہاناں نرگن سرگن گاتھ، ڈھولا
 اکو اک درڑائیا۔ چوڈاں لوک وکھائے ہاٹ، بن ونجارا ہٹ چلائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ تئوآ ناٹ، مکھ گھنگٹ دئے اٹھائیا۔ ستجگ ساچا
 سٹ دلارا جائے جاگ، سری بھگوان آپ جگائیا۔ جن بھگت پھڑائے واگ، ڈوری اکو نام رکھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس
 روپ وٹائیا۔ آتم جوتی جگے چراغ، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیرا
 لہنا دئے مکائیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ کو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ستجگ ساچا لے کے آئے ڈھوا ڈھو، دھرت دھول جھولی آپ بھرائیندا۔

ساچا بیج ست پُرکھ نرنجن جن بھگتاں اندر دیوے بو، نام اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جاپ جپائے اکو ایک سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم اپنے وچ ملائیندا۔ نجر جہرنا امرت رس کول ناہی دیوے چو، ترسنا ترکھا بھکھ گوائیندا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہومیں ہنگتا کام کرودھ لوہ موہ ہنکار دیوے کھوہ، ساچی کھوج آپ سمجھائیندا۔ نج نیتر آتم نور کرے لو، پرکاش پرکاش نال ملائیندا۔ پاربرہم برہم جائے چھوہ، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، تیرا لیکھا آپ مکائیندا۔ کلجگ لیکھا جائے مک، باقی کھئے نظر نہ آئیا۔ ستجگ ساچا پئے اٹھ، اٹھ اٹھ خوشی منائیا۔ صاحب ستگر جائے ٹٹھ، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ چھوٹا بالا گودی چک، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دئے وکھائیا۔ کلجگ رووے میرا بوٹا رہیا سک، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ چار یاری گئی لک، اُمت سنگ نہ کھئے نہائیا۔ نو نو ترسنا لگی بھکھ، اگنی تت رہیا جلائی۔ اتم ویلا آیا ڈھک، صدی چوڈھویں سدا دیوے تھاؤں تھائیا۔ پروردگار بے پرواہ بے نظیر شاہ حقیر رہیا پچھ، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا کھلائی۔ کلجگ اتم نیتر رووے، نیناں نیر وہائیا۔ دُرمت میل کھئے نہ دھووے، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بھڑی دروہی خدائے میرے جہا کوئی نہ ہووے، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سری بھگوان لوک مات لے کے آئے ڈھوئے، ساچا ڈھولا اکو گائیا۔ انحد شبد سنائے ساچی سوئے، سرتی سب دی رہیا بدلائی۔ دین ایمان انجیل قرآن سب دے ہتھوں کھوے، خالق خلق مخلوق ویکھے تھاؤں تھائیا۔ ستجگ ساچا بیج بوئے، چار ورن اکو تاکے دئے پروئے، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اکو آتم ذاتا رہیا وکھائیا۔ اکو ذات آتم پاربرہم، ورن گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آتم پرما تم ساچا دھرم، ادھرمی روپ نہ کھئے رکھائیندا۔ ہر سرنائی ساچا کرم، کرم کانڈ میٹ مٹائیندا۔ نانا تھے مرن ڈرن، بھ بھو بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، اپنا بیو آپ کھلائی۔ اپنا بیو کھولے آپ، اپنی دیا کرائیا۔ کوٹن کوٹ اتارے پاپ، پت پاپی پار کرائیا۔ جس جن آتم پرما تم جیبا جاپ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان نہہائے ساتھ، سکلا سنگ آپ رکھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا پت پریشور پت لے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیرا وقت ڈھیلا نہ کوئی سجن نہ سہیلا، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سنگ

سہیلا نہ کوئی بھائی، بھئیٰ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا جگت کُرمائی، ساچا ناتا نہ کھئے جُڑائیندا۔ پیا جھگڑا دھی جوائی، پتا پُوت نہ میل
 ملائیندا۔ چاروں گنٹ رہی کُرا لائی، دھی رچ دھی نہ کھئے دھرائیندا۔ شاہ سلطان پکڑے کھئے نہ بانہیں، غریب نیانے نہ کھئے اٹھائیندا۔ دُرم
 میل نہ دیوے کھئے دھوائی، ستگر نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی پئی پھاپی، ترے گن ناتا نہ کھئے تڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، اکو اپنا پھیرا پائیندا۔ اکو پھیرا پائے ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سچ سچ دا کھولے در، در دروازہ اک
 درڑائیا۔ چار ورن دیوے ور، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ اتم پر ماتم لئے پھڑ، آپ اپنا بندھن پائیا۔ کایا مندر ڈونگھے اندر جائے چڑھ، ساچے
 پوڑے چرن ٹکائیا۔ اُچ مینارے ویکھے کھڑ، رُپ انو پ اک درسائیا۔ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، پنج تت نہ کھئے جنائیا۔ نہ جنے نہ جائے
 مر، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ کلجگ اتم ویس کر، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور،
 آسا سب دی پور کرائیا۔ آسا رکھی گوڑ برابرمن، برہم اکو اک جنائیندا۔ سیری بھگوان بوئے ضامن، ضامنی اپنی آپ نیہائیندا۔ نرگن سرگن
 پھڑائے دامن، دامنگیر پھیرا پائیندا۔ ناتا توڑ کام کامن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار گوائیندا۔ میٹے رین اندھیری شامن، ساچے پرت ڈیرہ
 لائیندا۔ اُچا ٹلا اک وکھانن، ویکھیاں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے پرکاش کوٹن بھانن، کوٹن بھان
 اپنے وچ چھپائیندا۔ پوری آسا کرے عیسیٰ، دین دیال دیا کمائیا۔ سیس تاج سہائے اک جگدیشا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے
 حدیثا، حضرت اکو کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے ایکا نایاں اُنیسا، ویہ سو اُنی پکرمی کرے کُرمائیا۔ خالی کرے سب دا کھیسے، راجے رانے
 سرب کُرا لائیا۔ لیکھا چکے بیس اکیسا، صدی بیسویں نیڑے آئیا۔ محمد رکھدا رہیا اڈیکا، امام امامان پھیرا پائیا۔ کرے کھیل لاشریکا، شرکت
 سب دی دئے گوائیا۔ جگت اندھیر مٹائے تاریکا، کلجگ ویکھے تھائوں تھائینا۔ ست دھرم دا اک طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ مقامے حق
 وسیا ٹھیکا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، اپنا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا
 ویکھے چوڈاں طبق، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبر رہے تبھک، بھے بھو سرب جنائیندا۔ پچھلا بھلو سارے سبق، سابق اکو نظری
 آئیندا۔ دین ایمان کرو ترک، ہر اکو اوٹ جنائیندا۔ آگے رہے نہ کھئے فرق، رُوح بُت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ اتم سب نے ہونا غرق، پچیا

کھئے رہن نہ پائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار لا کے گئے شرط، نہکلنک اتم ویس وٹائیندا۔ نرگن نور پُرکھ بدھاتا آیا پرت، پرتندہ اک اکھوائیندا۔
 بوڑا بہار کرے دھرنی دھول دھرت، سر اپنے بہار اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک
 نرائن نر، ناتا بدھاتا ویکھ وکھائیندا۔ ناتا بدھاتا ویکھن یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرنہار سنجوگ وجوگ، دوئے دوئے اپنی دھار چلائی۔
 کٹنہارا کوڑی کرپا روگ، ہومیں دُکھ رہن نہ پائی۔ ویکھنہارا چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات پھولے تھوڑ تھائیا۔ سُناونہارا سچ سلوک،
 صاحب سلطان سچا ماہیا۔ دیونہارا اتم موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ ستجگ جنائے راج جوگ، جوگ جوگیشتر نہ کھئے وڈیائی۔ نام
 نگارے لائے چوٹ، دھونسا اکو نام سُنائیا۔ پُرکھ اکال پرگٹ کر نرمل جوت، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ اگے رہے نہ کھئے پروہت، مُلا شیخ
 روپ نہ کھئے جنائیا۔ سری بھگوان دی اک سروت، سو پُرکھ نرنجن آپے گائیا۔ جن بھگتاں اُتے ہووے موہت، ہنگ برہم لئے ملائی۔
 سرگن دیوے نرگن اوٹ، دوْجا اِشٹ نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی کرپا کڈھ واسنا کھوٹ، سچ سچ اک بھرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، مہابلی پھیرا پائیا۔ مہابلی دھرائے بل، بل باون ربیا شرمائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل،
 ول چھلدھاری بھيو نہ رائیا۔ کرنہارا جل تھل، تھلوں جل ربیا وکھائیا۔ ٹلے پرت رہے ہل، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ شاہ سلطاناں دُئی
 دویتی لگا سل، تیر انیالا اک چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، تیری دیوے جڑ اکھڑائیا۔ کلجگ
 تیری اکھڑے جڑ، بوٹا نظر کھئے نہ آئی۔ اگے سکے کوئی نہ اڑ، سری بھگوان حُکم سُنائیا۔ کوڑی کرپا ڈگے ڈر، اچے مندر دیوے ڈھاپیا۔
 مایا ممتا جانا سڑ، لنبو اگنی اکو لائی۔ ذات پات جائے ہر، دین مذہب نہ کھئے چٹرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھے کھڑ، گھر گھر اپنا
 پھیرا پائیا۔ بھگت بھگونت لئے پھڑ، آپ اپنا میل ملائی۔ سنت ساجن چُکائے ڈر، نرہوؤ ہوئے سہائیا۔ گُرمکھاں نُبائے امرت سر، دُرمت میل
 دھوائیا۔ گُرسکھاں اندر جائے رل، رل مل اپنا رنگ وکھائیا۔ ستجگ ساچا دیوے پھل، پھل پھلواری مات مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، آد جگاد جگا جگنتر لوک مات بُجھائے لگی بسنتر، ساچا نام دِرڑائے اکو منتر، اتم پرماتم
 پرماتم اتم پاربرہم برہم اپنے انگ لگائیا۔

☆ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حُکم جنائیندا۔ تخت نواسی ہو پردھان، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ شبدی سُت اُٹھ نادان، تھر گھر گنڈا آپے لائیندا۔ وشنو نیر کھول انجان، ابناسی کرتا پردہ لائیندا۔ برہما چرن کول کر دھیان، پاربرہم پرہہ آپ جگائیندا۔ شنکر نیر کھول ویکھ سری بھگوان، ہر پُرکھ زرنجن کھیل کرائیندا۔ تیئی اوتار دیو بیان، بیانا سب توں منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے تخت سو بہا پائیندا۔ ساچے تخت ہر جو چڑھیا، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ بھگت اٹھاراں رہیا پھڑیا، پھڑ پھڑ اپنا حُکم منائیندا۔ ڈونگھی گندر آپے وڑیا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ نیش اکھڑ روپ آپے پڑھیا، دو جہاناں آپ سمجھائیندا۔ نہ جنے نہ کدے مریا، مرن جنم اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم پروردگار، دُھردرگاہی آپ جنائیا۔ مقامے حق کھیل نیار، نور توراہ ڈگمگائیا۔ پیر پیغمبر لئے اُٹھال، حُکم حاکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیسہ اک درڑائیا۔ دُھر سندیسہ پروردگار، اکو اک جنائیندا۔ لاشریک سانجھا یار، زرویر پھیرا پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رہنا خبردار، اللہ رانی مکھ گھنگٹ آپ اُٹھائیندا۔ چوڈاں طبقات کھول کواڑ، ساچا سبق اک پڑھائیندا۔ طلبا طالب ویکھے طلب گار، عالم علمہ عالمین چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی گر گر دھار، ایکا دات ونڈ ونڈائیا۔ ایکنکار کھیل اپار، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ دہ دشا کرے خبردار، آلس نندرا سب دی رہیا گوائیا۔ نانک گوہند سرت سنبھال، مورت اکال دئے وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا ہو کیرپال، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نو سؤ چورانوے چوکرئی جگ جس دی کردے رہے بہال، بہالیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دی دیندے رہے مثال، سو سب دی مسل ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکرئی چلے اولڑی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر تخت نواسی، ایکنکارا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد پُرکھ ابناسی، جگ جگ ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان بنائے داس داسی، سیوک سیوا اک جنائیا۔ منڈل منڈپ گوپی کاہن

پرتھی آکاش پائے راسی، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم ساتھی، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ بودھ اکادھی شبدا
انادی دھر دی بانی سُنائے ساچی گاتھی، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ نرگن سرگن بنے راتھی، بن زتھوایی پھیرا پائیا۔ سرب کلا آپے سمراتھی،
سمرتھ پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ اکو پوجا اکو پاٹھی، ایک منتر رہیا درڑائیا۔ ویکھنہارا مار جھاتی، دو جہاناں گنڈا لاپیا۔ دھر درگاہی سچا ساقی،
پیر پیغمبراں گر اوتاراں آب حیات امرت مدھر رس اکو اک چکھائیا۔ کلجگ اتم سب توں منگن آیا باقی، لیکھا سب دا رہیا وکھائیا۔ آگے
رہن نہ دیوے کوئی عاقی، عاقی بنیا ہر رگھرائیا۔ جس دی سُن دے رہے ساکھی، سو ساکھیات رُوپ درسائیا۔ کول نین مدھر بین، پرگٹ
ہویا سگلا سین، مہربان بے پرواہ بے نظیر، لا تصویر بے پرواہیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، پرگٹ ہویا وڈ پیرن پیر، مقامے حق لاشریک،
واحد اپنا سنگ رکھائیا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، پڑنہارا سچ تکبیر، تدبیر اپنی دئے جنائیا۔ اٹھاراں بھگتاں بدل دیوے تقصیر، چوٹی چڑھ
ویکھے اخیر، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کلمہ ساچا نغمہ اکو اک جنائیا۔ ساچا نغمہ ہر توفیق،
تحفہ لکھ چوراسی آپ ورتائیندا۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائیندا۔ ویکھنہارا حق حقیق، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔
کلجگ اتم میٹے اندھیرا تاریک، ساچا چند اک چڑھائیندا۔ نظری آئے آپ نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی
دسدے گئے پریت، پریتوان پھیرا پائیندا۔ جگت اندھیرا چوڈھویں صدی تاریک، چوڈس چند نہ کھئے چکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن اک اکلّا ڈیرہ لائیندا۔ اک اکلّا ایکنکار، اکل کلا
وڈی وڈیائیا۔ لیکھا منگے گر اوتار، پرچہ سب دے آگے پائیا۔ نیتز کھول ویکھو کواڑ، لوک مات دھیان لگائیا۔ رام کرشن نہ کھئے پیار،
اِشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ نانک گوبند نہ کھئے ادھار، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، نرگن جوت نہ کھئے
رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ تیرتھ تٹ اٹھسٹھ ہوئے خوار، جمنا گوداوری سُرستی گنگا رووے نیتز نیر
وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ تھاوں تھائیں ویکھنہارا، دو جہاناں ویکھ
وکھائیندا۔ برہما وشن شو اٹھائے نال اشارہ، نام اشارہ اک جنائیندا۔ تیئی اوتاراں کھولے کواڑا، بند اکھ نہ کھئے کرائیندا۔ بھگت اٹھاراں میل

مِلّائے وارو وارا، در گھر ساچا اک سہائیندا۔ وشن برہما شو روون زارو زارا، نیتر نیر سرب و ہائیندا۔ تیئی اوتار ڈھیہہ ڈھیہہ پین چرن دوارا، تیرا آنت نہ پاراوارا، تیرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ تیرا منارا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ آد جگاد تیرا پسارا، تیری قدرت تُوں ہی ویکھ وکھائیندا۔ ہوؤں چاکر سیوک پاخاک سیوادارا، ساچی سیو تیری کھائیندا۔ تُوں مقامے حق بیٹھوں پیر ظاہرہ، تیرا جلوہ تکیا نہ جائیندا۔ تیرا کھیل گپت ظاہرہ، باطن تیرا راہ نظر نہ آئیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیٹھا رہوں کوارا، تیرا پلُو گنڈھ نہ کھئے پوائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہوئیوں وچ سنسارا، نُور ظہور اک درسائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب قلم نہ کھئے چلائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ڈگے مُنہ دے بہارا، کلمہ نبی نہ کھئے سُنائیندا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ تیرا اک نظارہ، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ چوڈاں طبق دیوے نہ کھئے سہارا، زمیں اسمان دھواں دھار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے تخت بیٹھا چڑھ، دُھر سندیسہ اک سُنائیندا۔ چڑھیا تخت آپ بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجانا، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دو جہاناں، نام ندھانا اک جنائیا۔ کلجگ آنت ہوئے پردھانا، مہابلی وڈ وڈیائیا۔ نہکنک نوجوانا، نہ مرے نہ جائیا۔ شبدی راگ اک ترانہ، تال تلواڑا نہ کھئے وکھائیا۔ بدلنہار سدا زمانہ، ضمانت سب دی بند کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دانا، داتا اکو پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی سمجھاونہارا برہم گیانا، برہم ودیا اک رکھائیا۔ امرت آتم دیونہارا چتر سُجانا، چتر بھج ویس وٹائیا۔ کھیلے کھیل نرگن سرگن مرد مردانہ، اپنی مردانگی آپ کھائیا۔ ساچا چلہ تیر کمانا، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے نشانہ، جوٹھ جھوٹھ دئے گوائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے ویرانہ، ویری ویر نہ کھئے کھائیا۔ چڑھ کے ویکھے شبد بانا، لوآن پُریاں برہمنڈا کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ بھاگ لگائے سمبل اک مکانا، حُجرے سب دے پھول پھلاٹیا۔ چارے کھانی دئے گیانا، چارے بانی آپ جنائیا۔ چارے جگ کرے مہانا، چاروں کُنٹ ونڈ ونڈائیا۔ نو نو کھیل کرے مہانا، نو در کھوجے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے آپے کھڑ، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ سُناوے گیت، گوہند دھار چلائیندا۔ پرہہ پاربرہم اک انڈیٹھ، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ کلجگ اتم ناتا توڑے مندر مسیت، مُصلّا ہیٹھ نہ کھئے وچھائیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ آپے ڈھاپیندا۔ میل ملاوا ہست کیٹ، اوچ نیچ ایکا گھر وسائیندا۔ صدی

چوڈھویں رہی بیت، اگلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی پرکھنہارا نیت، گرہ گرہ مندر ویکھ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی ہونئی پلینت، ٹھیک اکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچ سینگھاسن بیٹھا چڑھ، صاحب اپنا حُکم منائیندا۔ تخت چڑھیا شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ حُکم جنائیا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی رُپ، ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، زمیں اسمان نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی سچ نہ کوئی جھوٹھ، نرگن اپنا کھیل رچائیا۔ پنج تت نہ کھئے بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش نہ بندھن پائیا۔ نہ کوئی تانا پیٹا سوت، سوتردھاری وڈ وڈیائیا۔ نہ کوئی رُوح بُت قلبوت، کلمہ نبی نہ کھئے جنائیا۔ پروردگار اپنا دیوے آپ ثبوت، صورت سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے تخت چڑھیا آپ محبوب، مُحبت اکو اک جنائیا۔ سچ محبوب کرو آداب، آدرش اک جنائیندا۔ سدا سہیلا سچ جناب، جاننہارا کھیل کرائیندا۔ پیر پیغمبران پکڑے ہتھ واگ، مُلا شیخ مسائق آپ نچائیندا۔ جُگ چوگری دھووے داغ، نرمل نیر سپر پپائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کایا مندر اندر جگائے چراغ، دیا باقی اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سمرتھ پُرکھ ویس وٹائیندا۔ ویس وٹائے پُرکھ اکالا، عقل وچ کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل دین دیالا، دینن میلا سہج سُبھائیا۔ آتم پرما تم کھیل نرالا، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ نانا توڑ کال مہاکالا، محفل اپنی دئے سمجھائیا۔ دوس زین کرے پرتپالا، سدا سہیلا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ویس وٹایا جوتی دھار، دھار دھار جنائیندا۔ جس دی پوجا کردے گئے گر اوتار، سو ستگر نظری آئیندا۔ جس دی کہانی بانی کرے گفتار، گفت شنید ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ چلدا رہیا رفتار، آہستہ آہستہ اپنا پنڈھ مُکائیندا۔ سب دے پچھے لایا شبد سار، سار سب دی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں وجدی رہے تار، بن تندی تند سُنائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر اند ناد اگئی وجائے وجاونہار، سارنگ سرنگا نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ تخت نواسی راجن راجا، رعیت دو جہان ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم رچیا کاجا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پرگٹ ہویا دیس ماجھا، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ سرشٹ سبائی پائے بھاجا، گھر مندر دئے تجائیا۔ بھگت بھگونت مارے واجا، ساچے

سنتان لئے جگائیا۔ گرمکھاں رکھے آپے لاجا، سر اپنا ہتھ ٲکائیا۔ گرمکھاں چڑھائے نام جہازا، منجھدھار نہ کھئے زڑھائیا۔ آگور نظری آئے
 غریب نوازا، غریب نہانے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر بھانا رہیا منائیا۔ حکمے اندر مننا بھانا، بھاوی
 سب دی آپ جنائیندا۔ کوئی نہ رہسی راجا رانا، خالی تخت وکھائیندا۔ کلجگ اتم مٹے نشانہ، کوڑی کرپا آپ مکھائیندا۔ سرشٹ سبائی گائے
 اکو گانا، آتم پرما تم ساچا ڈھولا سوہلا آپ سنائیندا۔ نو کھنڈ پرتمھی ساچا مندر اک وکھانا، گھر مندر کھوج کھجائیندا۔ سرت سوانی شبدی
 ملے سچا ہان ہانا، گھر نار کنت سہاگ ویکھ وکھائیندا۔ آترجامی آتر آتم پھرے بانا، منتر اپنا آپ سمجھائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند ہوتے
 خیرانا، پون سواس نہ کھئے ملائیندا۔ آتم سیجا کھیلے کھیل سری بھگوانا، شبد اگمی واجا آپ الائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا سرب گنوت، ست ست جنائیا۔ سرشٹ
 سبائی ایکا منت، منتر اک درڑائیا۔ آتم پرما تم کھیل جیو جنت، ایش جیو کرے کڑمائیا۔ ستجگ سچ بنائے بنت، مارگ اکو اک درسائیا۔
 سو گرمکھ سوہے سچا سنت، جس ملیا بے پرواہیا۔ گرھ تھے ہومیں ہنگت، ہنگ برہم اک درسائیا۔ ناری ملے نرائن کنت، گھر ساچے
 منگل گائیا۔ چولی چڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ رہیا سنائیا۔ ڈھر
 سندیسہ سن لوو کن، ڈھردرگاہی آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر کہنا لوو من، اگلا لیکھا آپ مکھائیندا۔ لکھ چوراسی دیونہارا دن، دنڈا اکو ہتھ
 اٹھائیندا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ اتم چھپنا چودھویں چن، تارا نور نہ کھئے وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوتی نیتر
 اتھ، گیان نیتر نہ کھئے کھلائیندا۔ کام کرودھ وسیا تن، ستگر شبد نہ کھئے کھائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی
 دھار آپ جنائیندا۔ ساچا منو اتم کہنا، سو پُرکھ زرنجن اک جنائیا۔ اتم بھانا سب نے سہنا، ہر پُرکھ زرنجن رہیا ورتائیا۔ بن ایکنکار کیسے
 نہ رہنا، زرنجن سرگن کرے صفائیا۔ آد زرنجن سچ دوارے ساچے بہنا، جوت زرنجن کرے کڑمائیا۔ پُرکھ ابناسی دھام اولڑے ساچے تخت اکو
 بہنا، بہ بہ حکم سنائیا۔ سری بھگوان وکھائے نیتر نیناں، لوچن سب دے بند کرائیا۔ پاربرہم پرہ ناتا توڑے بھائی بہیناں، ساک سجن نظر
 کھئے نہ آئیا۔ لاڑی موٹ سب نوں کھائے ڈینا، بن گرمکھ بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ دیوے

آنت سنديسہ، تختو لاپے راج نريشا، نرگن اكو حُكم منائيا۔ سچ سنديسہ سُنو بات، اکتھ کتھا جنائيندا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، کوڑی
 کريا موہ نژائيندا۔ دين مذهب ہوئے وفات، فتویٰ سب نوں اكو لائيندا۔ کرن آيا نرگن سرگن گھات، گھاؤ اپنے ناؤں لگائيندا۔ رل مل بن جاؤ
 اک جماعت، اکھر اكو اک پڑھائيندا۔ آتم پر ماتم دا سچا ساک، سکلا سنگ اک اکھوائيندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گاتھ، پاربرسم برسم وديا
 اک پڑھائيندا۔ جس دے حُکمے اندر کوئن کوٹ تریلوکی ناتھ، رام کرشن سیو کھائيندا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھ، پیر پیغمبر راه وکھائيندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اک گھلائيندا۔ سچ سنہیڑا دسے راه، رہبر اک خُداييا۔
 پروردگار حق پناہ، سمرتھ ویکھ وکھائيا۔ پن ستگر بخشے نہ کھئے گناہ، پت پاون نہ کھئے کرائيا۔ ویلے آنت نہ بنا کوئی گواہ، لوک مات نہ
 چھڈے لوکائيا۔ کلجگ تتی وگے ہوا، سرشٹ سبائی رہی جلاييا۔ جوٹھ جھوٹھ دی پئی وبا، مریض ہوئی سرب لوکائيا۔ اُمت بھلیا اک
 خُدا، ہندو رام نہ کھئے دھیائيا۔ نانک گویند ناتا لیا نہ کیسے جڑا، ساچی سیکھیا سیکھ نہ جھولی پائيا۔ گُردر مندر مسجد مٹھ شودوالے دھیان
 بھیناں رہے تکا، نیتر گیان نہ کھئے کھلاييا۔ مایا رانی ڈورُو ڈنکا رہی وجا، در در پئی لڑائيا۔ گویند سورا ویکھنہارا تھائوں تھان، تخت نواسی
 اپنا پڑدہ لاپيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ دوارا کھول در، در دروازہ اک درسائيا۔ کلجگ آنت کھولو نیتر،
 نیتن نیت جنائيندا۔ لکھ چوراسی رن بھومی بنا کھیتر، خزان رُت سرب وکھائيندا۔ پُرکھ ابناسی گُر اوتاران پیر پیغمبران آگے رکھیا اپنا پیر،
 حل سوال نہ کھئے کرائيندا۔ سارے چرنی ڈگن پہلی چیتر، جیتا پچھلا آپ جنائيندا۔ سری بھگوان آپے جانے اپنا وینتر، دو جہاناں ویکھ
 وکھائيندا۔ سارے رل کے سری بھگوان دے بن جاؤ ہیتر، پن بھگتاں بت نہ کیسے رکھائيندا۔ آنت رہن نہ دیوے کیسے دی ہینکڑ، شاہ
 سُلطاناں خاک ملائيندا۔ کلجگ بدلن آيا پینتر، ستجگ ساچا نال لیايندا۔ ایہو ویلا اتم چھیکڑ، ویلا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناسی بنیا
 سب دا بہیتر، گرہ گرہ مندر پھول پھلائيندا۔ اپنی اکھیں ویکھو نیتر، نج نیتر آپ گھلائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر،
 کلجگ تیری اتم ور، ساچی سیجا آپے چڑھ، سیج سہنجنی اک سہائيندا۔ سیج سہنجنی سوہاؤنت، سو صاحب دئے وڈیائيا۔ بھگت
 بھگونت ملاواں نار کنت، نر نرائن خوشی وکھائيا۔ کلجگ لیکھا چُکے آنت، آنتشکرن سب دا اپنے ہتھ رکھائيا۔ جس بنائی آد بنت، سو

مدھ آنت ویکھ وکھائیا۔ بھرے بھلے جیو جنت، سنت ست دھرم نہ کھئے دھرائیا۔ بودھ گیان نہ دے کوئی پنڈت، مستک تلک کوڑی دھار وکھائیا۔ نانا تھے نہ جیرج اندج، اُتبھج سیج پلو نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی اکو دھار چلائی۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ★

سچ دوارے کلجگ ڈھٹھا، کھلے کیس دے ڈہائیا۔ میرا نانا تھے نہ تت اٹھا، اٹھ دس نہ کھئے وڈیائیا۔ کیوں گر اوتار پیر پیغمبر کیتا اکتھا، پرہ اپنے در بہائیا۔ میں تیری سکھی متا، مت سب دی رہیا گوائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی پانی وکھایا تتا، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کریا نال رتا، جوٹھ جھوٹھ رنگ رنگائیا۔ اللہ رانی میرا لے کے آوے بہتا، بن سوانی پھیرا پائیا۔ محمد کہے میں تیرا بچہ، تیرے وچ سہائیا۔ میرے بھگوان میرا کم نہ کوئی کچا، دوس زین تیری سیو کھائیا۔ سرشٹ سبائی نار وکھائی بچا، ست سروپ نہ کھئے سہائیا۔ میرے کولوں کوئی نہ بچا، گھر گھر اپنا ڈنک وجائیا۔ اٹھ کے ویکھ سادھ سنت کوئی رہن نہ دتا سچا، سب دے اُتے پردہ پائیا۔ چاروں گنٹ خاک چھانن اڈے گھٹا، خاکی خاک نہ کھئے رمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران وچ پایا رتا، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ میں بل دھار کے آیا ہٹا کٹا، تیری اوٹ تکائیا۔ دوزخ بہشت تپایا بہٹھا، اگنی تت تپائیا۔ چار جگ مینوں کردے رہے ٹھٹھا، تیرا نام ٹھوکر لائیا۔ تُوں اپنی ہتھیں مینوں لکھ کے دتا پتا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جے کوئی کہے ہن البتہ، عالم علم نہ کھئے چٹرائیا۔ میں تیرا نام چلایا سکھ، کوڑا ڈنکا اک وجائیا۔ شاہ سلطاناں گھر وکھایا نکا، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ امرت رس کیتا پھکا، رس رس نہ کیسے چکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے ہٹ وکا، اتم تیری اوٹ گئے تکائیا۔ پاربرہم تُوں صاحب ٹھاکر چاروں گنٹ دسا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری جھولی پا دے میرا حصہ، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن جو دیندا رہوں چٹھا، گر اوتار پیر پیغمبر ہلکارا روپ بنائیا۔ میرا بھانا نہ کیسے نچٹھا، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ اتم ویکھ سارے دے گئے پٹھا، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ میں تیرے سہارے سب تُوں جتا، بل اپنا آپ وکھائیا۔ تُوں میرا مات پتا، میں تیری

اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ ڈھے پیا سرنائیا۔ کلجگ ڈگا مُنہ دے بہار، نیتز
 نیناں نیر وہائیا۔ سری بھگوان تیرا ڈُونگھا سنسار، تُدھ بن بھیو کھئے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جیو جنت میں کر کر چھڈے خوار،
 خواری سب دے سر تے چھائیا۔ پچھا دے گئے چار یار، یاری یار نہ کھئے نہائیا۔ نہ کوئی سُنے مُرداں حال، مُرشد بیٹھے مُکھ جُھپائیا۔
 چاروں کُنٹ پیا کال، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا بنے نہ کھئے دلال، جگت وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب دی لاپہی کھال، شمس
 تبریز سُولیاں اُتے چڑھائیا۔ منصور ہویا بے حال، بے آب دئے دُہائیا۔ ارجن تتیاں لوحاں اُتے دِتا بٹھال، بلہاری اپنے رنگ رنگائیا۔ بالے نیہاں
 بیٹھاں دتے سوال، میری ویکھ وڈی چٹرائیا۔ میں تیرا اتم چھوٹا نِکا بال، چوٹھا جُگ ناؤں دھرائیا۔ میں شاہوں کیتے کنگال، گھر گھر
 پھری دُہائیا۔ اتم میرا من لے اک سوال، طوبی طوبی رہیا سُنائیا۔ سرشٹ سبائی ایکا وار دھرت مات دی گودی دے سوال، پھیر سکے نہ
 کھئے جوائیا۔ وچوں رکھ لے اپنے لال، جیہڑے تیرا ناؤں دھیائیا۔ میرے نال رلا دے کال، میں بھجّان چائیں چائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن
 ماراں اِکو چھال، شہنشاہ تیرا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا بچّہ تیرے دوارے نچّا، نچّ نچّ
 اپنا ناچ وکھائیا۔ کلجگ بچّہ تیرا نچّ، مُکھ گھنگٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میری کرپا اندر سارے پھسے، چاروں کُنٹ پچیا کھئے نظر نہ آئیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر سارے نٹھے، پنج تت خاک میرے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ
 جگائیا۔ در تیرے جگائی اک اکھ، اکھنا اکھ تیری وڈیائیا۔ خالی جھولی نہ موڑیں سکھ، سُکھاں سُکھدیاں گھڑی نیڑے آئیا۔ میرے وچ
 ہوئیوں پرتکھ، میرا سنگ نہائیا۔ میری پھرکنوں ہٹی اکھ، آخر تیرا درشن پائیا۔ میں تیری کرپا شاہ سُلطانا گھر اُداؤنے ککھ، چاروں
 کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ اپنے اشارے نال اپنے دے دس، جو تیرے چرن دھیان لگائیا۔ پھڑ باہوں لواں رکھ، نیوں نیوں لاگاں پائینا۔ چاروں
 کُنٹ ویکھیں اُڈنے بھکھ، بھاکھیا تیری موہے بھائیا۔ میں سیوا کراں نٹھ نٹھ، اِکو ساچی بنت بنائیا۔ کیسے دا رہن نہ دیواں دھیارجت،
 ست رکھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چوڈاں وِدیا ماراں مت، پڑھ پڑھ ہون جیو ہلکائیا۔ شاہ سُلطاناں گھر چُکان ات، در در پئے لڑائیا۔ ودواناں نک
 پاواں نتھ، قلندر وانگ نچائیا۔ جو تیرا گاؤندے جس تنہاں ڈھے پواں سرنائیا۔ میرا ویلا اتم ہونا بس، میں سب دا بستہ دیاں بندھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دردی دردیاں درد وندائیا - دردی میرا ونڈ درد، دکھ تیرے آگے سُنایا۔
میں کلجگ جیواں ہتھ چھری پھڑائی کرد، کوئی حلال کوئی جھٹکا کر وکھایا۔ تُوں آئیوں بن کے مرد، سب دا لیکھا دے مُکایا۔ گر اوتاراں
پیر پیغمبراں پچھلی وکھا کڈھ کے فرد، جس دے اُتے حساب جنایا۔ جیواں جنتاں سارے گئے ورج، نانک لکھ لکھ لیکھ گنایا۔ پُرکھ اکال
آگے کرو عرض، ویلے آنت ہونے سہایا۔ تُوں کر لے اپنا پورا فرض، تیرے آگے واسطہ پایا۔ مینوں لکھ چوراسی مارن دی اتن مرض، دارو
نظر کھئے نہ آیا۔ پرہ تیرا ہمووے کوئی نہ حرج، سر میرے ہتھ ٹکایا۔ میں لاسواں پچھلا قرض، آگلا لیکھا تیری جھولی پایا۔ نہ کوئی گرم نہ
کوئی سرد، حُکم اِکو ربیا ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھایا۔ تیرے در دتی
دلیل، صاحب سچ میری عرضوئیا۔ میری سُن آنت اپیل، مہربان ملے کتے نہ ڈھوئیا۔ میرا کوئی نظر نہ آئے وکیل، وکلا بیٹھے مُکھ چھپائیا۔
تُوں ساچا شاہ چھیل چھیل، تیرا حُکم میری رضائیا۔ تُوں بستر پہرے نیل، بسن بنواری اپنا ویس وٹائیا۔ سرِشٹ سبائی ہوئی کچیل،
کچل دیویں تهاؤں تھائیا۔ کیسے نظر نہ آئے مانسروور جھیل، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لیکھا چُکے جبرائیل میکائیل اسرافیل، عزرائیل دئے
دہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ڈھاہ دے فصیل، فیصلہ اِکو وار سُنائیا۔ جوں کرشن ارجن لہنا چُکایا کولوں بھیل، تُوں پیر پیغمبر تھنّ واہو داہیا۔
تیرا شستر نہ کھئے تیر، کمان نظر کھئے نہ آئیا۔ کر کرپا توڑ میرا زنجیر، ذرہ ذرہ دے کٹائیا۔ میں آنت تیرے کول آیا اخیر، اختیار دے میرے
گوسائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سُکاواں نیر، نیتر نیناں نیر سرب وٹائیا۔ سب دے بستر لاسواں چیر، بھوشن تن نہ کھئے پہنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری خواہش پور کرائیا۔ میری پوری کر دے خواہش، خواستگار در تے آیا۔ نو کھنڈ پر تھی
کر آزمائش، بن تیرے بھگتاں سچا کھئے رہن نہ پایا۔ میں کر کے آیا پیمائش، پیمانہ اِکو ہتھ اٹھایا۔ کلجگ جیواں دھیاں بھیناں لائی نائش،
جگت فیشن ہٹ وکایا۔ تینوں ویکھ میرے صاحب نہ آیا تیش، کیوں بیٹھا مُکھ چھپایا۔ میری چلے نہ کھئے پیش، بیشتر تیرے آگے حال
سُنایا۔ مان تٹا برہما وشن مہیش گنیش، گنپت بیٹھا سیس جھکایا۔ پیر پیغمبر بن گئے درویش، در بدر نہ کھئے پھرایا۔ تُوں رہیں سدا ہمیش،
آد جُگاد وڈ وڈیایا۔ میرے ویکھ کھلڑے کیس، سیس دستار نہ کھئے ٹکایا۔ پھری دروہی مُلا شیخ، شیخی سب دی دے مٹایا۔ میں اپنی

کھیل لئی کھیڈ، جگت کوڑ اڈمبر اک رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا سُنایا۔ کلجگ سچ دساں گا۔ تیرے وچ آ کے ہساں گا۔ دو جہاناں نساں گا۔ ایکا تیر نیرالا کساں گا۔ سرشٹ سبائی جھساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچے مندر بہ کے وساں گا۔ کلجگ ویکھ ویکھی جا، وکھاونہارا دیا کائیا۔ بھیکھادھاری بھلے راہ، بھرمی بھرم وڈیائیا۔ مایادھاری رُلے تھان تھان، ہر کا نام نہ کھئے دھیائیا۔ ماواں پُتران کھئے نہ چھاں، پتا پُت نہ کھئے وڈیائیا۔ نار کنت نہ سکے ہنڈھا، وبھچار سرب لوکائیا۔ تیری اتم پکڑاں بانہ، بل اپنا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل کھیل کھیل رہیا وکھائیا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بھروہال ضلع امرتسر ★

غلام بردے آئے بدھے، پروردگار تیری سرنائیا۔ پیر پیغمبر پھرن بھجے، چوڈاں طبق دین دُباٹیا۔ صاحب سلطان اکو سدے، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ پار کرائے پچھلی حدے، اگلا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ کلجگ وچ بال نڈھے، بالی بڈھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار سدے نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیندا۔ کلجگ ویکھو اُجڑے کھیڑے، کایا کھیڑا نہ کھئے وسائیندا۔ دین مذہب پئے جھیڑے، جھگڑا حق نہ کھئے درڑائیندا۔ ست دھرم نہ بٹھے بیڑے، بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نو سؤ چورانونے چوکرئی وینہدا رہیا کر کے وڈے جیرے، بھيو ابھیدا آپ چھپائیندا۔ کوئی نہ جانے تیرے میرے، میرا تیرا راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار حکمے اندر ہر جو گھیرے، دُھر فرمانا اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس، اکو اک جھکائیا۔ تیرا کھیل صاحب جگدیش، بے آنت تیری وڈیائیا۔ تیرا کلمہ تیری حدیث، حضرت سچ تیری پڑھائیا۔ اتم خالی ہٹھے کھیس، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں پیسن لیا پیس، چوڈاں طبق دین دُباٹیا۔ تیرا نشانہ دس کے گئے ٹھیک، الفیے کر پڑھائیا۔ تیرے ہتھ اک توفیق، لاشریک بے پرواہیا۔ تیری کردے رہے اڈیک، عیسیٰ

مؤسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار نیتز کھول، نین نین درسائیندا۔
 لوک مات سچ وست نہ کیسے کول، لکھ چوراسی خالی بھانڈے آپ جنائیندا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا وجا ڈھول، سچ سچ ونج نہ کھئے وکھائیندا۔
 ترے گن مایا پایا گھول، تتو تت نال لڑائیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، پردہ حق نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویس آپ وٹائیندا۔ پیر پیغمبر مارن دھاہ، نیتز نیناں نیر وبائیا۔ ویلا اتم گیا آ، دیسے آنت نہ کھئے سہائیا۔ اللہ رانی
 ٹنہارا نکاح، مکھ پردہ نہ کھئے کھائیا۔ کرے کھیل آپ خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیا۔ رُوح پاک کرے جُدا، وجود کم کیسے نہ آئیا۔
 سارے ہونے بے وفا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی رہیا کھائیا۔ گر اوتار کرن وچار، وچار وچ ہر نہ آئیندا۔ جُگ
 چوگری جس چلائی دھار، دھرت دھول کھیل کھلائییندا۔ برہمنڈ کھنڈ کھولنہار کواڑ، پُریاں لوآں راہ چلائییندا۔ وشن برہما شو جس بنائے
 سیوادار، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ سو صاحب لیکھا منگے اتم وار، پورب لہنا آپ چکھائیندا۔ سب دے نیتز ہونے شرمسار، اکھ پرتکھ
 نہ کھئے اٹھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراں ہونے لاچار، انجیل قرآن کایا کرہ نہ کھئے وکھائیندا۔ کھانی بانی تیر نیرالا مارے نہ کوئی مار، دھار دو
 دھار نہ کھئے جنائیندا۔ کوڑا ناتا سرب سنسار، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائییندا۔ چوڈاں لوک ویکھے ہٹ بازار، سری بھگوان پھول پھلائییندا۔
 کاغذ قلم شاہی رووے زارو زار، نیتز نیر دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ دروہی خُداے ساڈی سنی نہ کیسے آواز، گر کا شبد ردے نہ کھئے وسائیندا۔
 سریشٹ سبائی ہونئی وبھچار، ہر کنت نہ کھئے ہنڈائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، جوت اجالا نہ کھئے کرائیندا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کلجگ اتم سارے گئے ہار، آتم پر ماتم برہم مت اک تت ست ست نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی دیسے مؤسیٰ، مسلہ اکو اک جنائیا۔ اتم پاؤنا کالا سوؤسا، نور ظہور دئے چھپائیا۔ عیسیٰ سیس نہ
 رہے کوئی حدیثا، حضرت اکو حُکم سنائیا۔ محمد تیرا اتم پیسن پیسا، کلجگ چکی جگت چلائییا۔ چار یاری خالی کھیسے، خلقت رووے
 مارے دھابینا۔ پرگٹ ہویا بیس پیسا، بھیو ابھیدا اک گھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ رہیا جنائیا۔
 سچ سندیسہ پیر گر، ستگر ساچا اک سمجھائیندا۔ ساچا لیکھا ویکھو دھر، دھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سوچھ

سرُوبی کون گیا جُڑ، شبدی ڈھولا کون الائندا۔ پاربرہم پت پرمیشور نرگن سرگن ویکھنہارا چڑھ کے ساچے گھوڑ، جوتی جوڑا میل ملائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائندا۔ ساچی کرنی کرنہارا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہو اُجیارا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرے کرائے ساچی کارا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا دیونہار آدھارا، آد نرنجن نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ست ستوادی دئے ست ہلارا، سِری بھگوان وجے ودھائیا۔ پاربرہم پرہہ پاوے سارا، برہم ویکھے تھاون تھائیا۔ وشنوں دیوے اک اشارہ، برہما اپنے حُکم نچائیا۔ شنکر کھولے بند کواڑا، نیتر بند نہ کھئے جنائیا۔ حُکے اندر سدے تیئی اوتارا، ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ رچائندا۔ جُگ چوڑی وندنہارا وند، نرگن سرگن ویکھ وکھائندا۔ لیکھا چُکائے تارا سورج چند، چند چاندنا اک چمکائندا۔ لکھ چوڑاسی دیونہارا دند، پچیا کھئے رہن نہ پائندا۔ ناتا توڑے جیرج اند، اُتہج سیج مُل مٹائندا۔ کوڑی کِرپا میٹے بھیکھ پکھنڈ، کلجگ لہنا جھولی آپے پائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائندا۔ گر اوتار کرو دھیان، ہر ساچا سچ سمجھائندا۔ چار ورن کیسے کول نہ ربیا گیان، سچ دھیان نہ کھئے لگائندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہوتے بے ایمان، نام امانت گرہ مندر نہ کھئے ٹکائندا۔ پنچ وکارا اندر وڑیا شیطان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار سرب ہلکائندا۔ نظر نہ آئے سِری بھگوان، بند تاکی گنڈا کھئے نہ لاپندا۔ امرت آتم کیسے نہ ملیا پین کھان، نجہر جھرنا نہ کھئے جھرائندا۔ جوتی جوت جگے نہ نور مہان، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائندا۔ بتی دند رسنا جہوا گا گا تھکی گان، گاونہارا اپنا بھیو نہ کیسے جنائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دی کرنی آپ جنائندا۔ گر اوتار کرن محسوس، ویلا اتم آنت آتیا۔ پُرکھ ابناسی بنیا آپ جاسوس، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ سب دی وراثت کرے منسوکھ، حق اپنا دئے جنائیا۔ ناتا توڑے ذات پات، کوڑی کِرپا جھوٹے، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی پنچ تت کایا جان قلبوت، کلمہ نبی اک پڑھائیا۔ اپنا دیوے آپ ثبوت، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ اپنے ہتھ رکھے حقوق، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آپ، صدا اپنے نام لگائیا۔ آد جُگادی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس دا چیدے رہے

جاپ، سو صاحب ویکهن آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ جیو جنت ویکھے پوجا پاٹھ، ایشٹ دیو نہ کوئی منائیا۔ پاوے سار تیرتھ تاٹ،
 تٹ کنارہ پھول پھلایا۔ چوڈاں لوکاں کھولے ہاٹ، ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ چوداں طبق ویکھے ذات، ذات سب دی دئے گوائیا۔ کلجگ اتم
 ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق ویس وٹائیا۔ گوپی کاہن کوئی نہ پاوے راس، منڈل منڈپ ناچ نہ کھئے نچائیا۔ چار جگ دی اکتھی کرے
 شاخ، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ جس دی بھاکھیا رہے بھاکھ، بھوکھت واک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ
 تیری اتم ور، نر ہر اکو ویس وٹائیا۔ نر ہر ایکنکارا، اکل کلا اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ اپنے سوبھا پائیندا۔ کملاپاتی ہو
 اُجیارا، دیا باقی نہ کھئے جگائیندا۔ ساچا ساقی نر زینکارا، ساچا جام ہتھ اُٹھائیندا۔ دیونہارا دھر دربارا، مقامے حق سوبھا پائیندا۔ لاشریک
 پروردگارا، واحد اپنا رنگ چڑھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان سانجھا یارا، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کلجگ اتم ہو تیارا، نرگن اپنا پھیرا
 پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، صفت صلاحی وسے باہرا، صفت وچ کدے نہ آئیندا۔ صفت صلاحی ایکو ایک،
 ایک ایک جنائیا۔ آد جگاد ساچی ٹیک، جگ جگ حکم منائیا۔ روپ رنگ نہ کھئے ریکھ، بھیکھ اپنا اپنے وچ چھپائیا۔ وسنہارا ساچے
 دیس، دیس دستر دئے وڈیائیا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، نہ کوئی مؤنڈ منڈائیا۔ جس سٹ بنایا سری دسمیش، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 جس نانک نرگن کری آدیس، الکھ الکھ ڈھولا گائیا۔ جس پیر پیغمبر بنائی ریکھ، ریکھا اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جو بھگتاں سنگ کرے
 ہیت، نت نوت پھیرا پائیا۔ جس ناؤں زینکار اپنا دتا بہیت، وشن برہما شو کر پڑھائیا۔ سو کلجگ اتم گر اوتار پیر پیغمبر اپنے کرے آپے
 پیش، اپنا لیکھا اپنے وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی
 کرنہار زینکارا، دو جگ سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنا روپ دھرائیندا۔ وید ویاسا جس دا لیکھا لیکھا رہیا بن لیکھارا،
 سو براہمن گوڑا پوت سپوتا اچے ٹلے پربت پھیرا پائیندا۔ جس دا جلوہ تگ موسیٰ دگا منہ دے بہارا، نیر نین نہ اکھ کھلائییندا۔ جس نوں
 عیسیٰ کھندا میرا پروردگارا، پتا پوت رنگ وکھائیندا۔ جس نوں محمد کہے میرا امام سکدارا، سر میرے حکم منائیندا۔ جس نوں اللہ رانی کہے
 پیر ظاہرہ، ظاہر ظہور کھیل کرائیندا۔ جس دا حقو حق نعرہ، نوبت اپنے نام وجائیندا۔ جس دا پیر پیغمبر کردے گئے مٹھارا، سو مُشکل

سب دی حل کرائیندا۔ سچکھنڈ دوار بیٹھا ربیا ہو کے بہرہ، کلجگ اتم اپنا حُکم چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ ویکھو کھیل پیغمبر پیر، پارہم جنائیا۔ ویلا اتم اکِ اخیر، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ کتن آیا شرع زنجیر، شریعت کھئے رہن نہ پائیا۔ حیات آب دیوے اکو نیر، نرمل جام پیائیا۔ چوڈاں طبق بدل دیوے تقدیر، تصویر اپنی دئے دکھائیا۔ پچھلی میٹے سرب لکیر، حُکمے اندر حُکم جنائیا۔ نام کھنڈا کھچ شمشیر، شمع سب دی گل کرائیا۔ ویکھ ویکھ سارے ہوتے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کرپا کھیل ہر بے نظیر، نظر وچ نہ آئیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو حیاتی، ہر صاحب آپ جنائیندا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتی، رُتی اپنی اک دکھائیندا۔ ساچی سچ دیوے پرہاتی، پرم پُرکھ دیا کھائیندا۔ پرہوں تیر نرالا مارے کاتی، کایا سب دی آپ اُلٹائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھولے تاکی، پردہ دئی آپ چُکائیندا۔ کیسے دا کچھ رہ نہ جائے باقی، اُمت اُمیتیاں جھولی پائیندا۔ ویلے اتم دیوے بھاسی، پہاہ سب دے ہتھ دکھائیندا۔ حضرت بہ بہ کرے ہاسی، عیسیٰ موسیٰ نہ کھئے جھڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گئے جاگ، جاگن ویلا آیا۔ کوئی نہ دھووے جھوٹھا داغ، دُرمت میل کھئے نہ لایا۔ مقبرے جگے نہ کوئی چراغ، مسجد نُور نہ کھئے رُشنایا۔ مسلہ حل نہ حق جناب، اللہ رانی نین شرمایا۔ نہ کوئی میٹے واد وواد، صادق صدق نہ کھئے رکھایا۔ پروردگار چرن گھوڑے دتا رکاب، دُلل اکو تنگ کسایا۔ جس دا لیندے رہے خواب، سو خواہ مخواہ اپنا حُکم چلایا۔ چلو رل کے کریئے در آداب، سجدہ سپس جھکایا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی بھری پاپ، پنت کھئے نہ رُپ وٹایا۔ جس دا چیدے آئے جاپ، نوری اللہ نُور رُشنایا۔ سو میان آیا باپ، پسر پدر نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم ربیا منایا۔ اتم حُکم مننا پینا، سو صاحب آپ جنائیا۔ اپنا کیتا ویکھو نیناں، نج نیتر ربیا جنائیا۔ دین مذہب دا بُرج اتم ڈھپنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ چار ورن بنائے بھائی بھیناں، ساک سینا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنڈیسہ اک جنائیا۔ سچ سنڈیسہ دیوے امام، کائنات سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، علیکم حُکم نہ کھئے جنائیندا۔ آنت بھگونت توڑے مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیندا۔ بردے بنائے پھڑ غلام، عُربت سب دی آپ گوائیندا۔

چرن دھوڑ وکھائے اک حمام، در مندر پردہ لائیندا۔ بدل دیوے آپ نظام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہڑا اک گھلائیندا۔ سچ سنہڑا دیوے گھل، شبد اگم پڑھائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، اٹل حکم جنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اک دو جے نال جاؤ رل، پچھلا جھگڑا سرب مکائیا۔ سری بھگوان کدا رہیا ول چھل، جگ چوکڑی سرگن حکم جنائیا۔ داتا جودھا سورپیر وڈ پیرل، پرم پُرکھ بے آنت وڈیائیا۔ اتم میٹے سب دا سل، دئی کھئے رہن نہ پائیا۔ پرہہ سرنائی لینی مل، دو جی اوٹ نظر نہ آئیا۔ کلجگ میٹے اج کہ کل، کال سب دے سر تے چھائیا۔ جن بھگتاں دیوے پورب پھل، لہنا نام جھولی پائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی واہے ہل، کوڑی کرپا جڑ اکھڑائیا۔ ویکھنہارا جل تھل، اچے ٹلے پریت پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ اگلا لیکھا آیا نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیندا۔ دین مذہب دے چھڈو جھپڑے، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جس نے دتے ستجگ تریتا دواپر کلجگ گیڑے، سو گیڑا آپ گرائیندا۔ دھرت مات دے کھلے کرے ویہڑے، دیپاں لوآن کھوج کھجائیندا۔ جن بھگتاں پچھے جس سرگن ہو کے مارے پھیرے، نرگن اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ اتم سارے آگئے ہر دے گھیرے، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ کرن نہ دیوے ہیرے پھیرے، ہیری پھیری سرب مٹائیندا۔ سارے کہو ٹوں میرا ہم تیرے، ٹدھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی شاہو شاہاشی اسیں آئے تیرے ڈیرے، تیرا ڈنکا نام اکو ناد وجائیندا۔ اسیں لوک مات جھگڑے کر کے آئے ہتھیرے، تیرے حکمے کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہڑا اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے ناد، ایکا راگ جنائیا۔ ویکھنہارا آد جگاد، جگ جگ پھیرا پائیا۔ جس رچن رچائی برہم برہماد، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ جس نام جنایا بودھ اکادھ، اکادھ بودھ کری پڑھائیا۔ جس گر اوتار پیر پیغمبر دتی داد، دات اکو جھولی پائیا۔ جس دین مذہب بنائی جماعت، اکھڑ وکھڑ کر پڑھائیا۔ جس پیر پیغمبر ناتا بندھایا چرن نات، نت نوت کھیل کرائیا۔ جس توں منیا رسول پاک، سچ اصول رہیا وکھائیا۔ معقول آگون دیوے جواب، پروردگار پچھ پچھائیا۔ اپنے مکھ توں پڑدہ لاپے نقاب، پردہ نشیں اپنا مکھ دکھلائییا۔ چوڈاں طبق ویکھے باغ، خزاں رت سب تے چھائیا۔ ویلے آنت نہ کرے کیسے معاف، دوشی دوش رہیا لگائیا۔ سرشٹ سبائی پائے وفات، فتویٰ اکو نام لگائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے قلم دوات، پیر پیغمبر دین گواہیا۔ کلجگ آئے اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا

چھائیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناس، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک جنائیا۔ ساچا حُکم سُنو کن، بن رسنا آپ جنائیندا۔ اکو حُکم لینا من، منسا سب دی پور کرائیندا۔ اکو چڑھنا سچا چن، نور ظہور اک درسائیندا۔ اکو بیڑا دیوے بٹھ، کھیوٹ کھیٹا ناؤں وڈیائیندا۔ اکو گھڑے دیوے بٹھ، پنج تہ ٹھیکر نظر کھئے نہ آئیندا۔ اکو ناتا جوڑے چھری چھن، اکو سچکھنڈ سوہبا پائیندا۔ اکو دیونہارا ڈن، ڈنکا نام وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو کلمہ آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر کر اسیس، سرن پئے سرنائیا۔ تیری پڑھیئے اک حدیث، دوچا کلمہ نہ کھئے سُنائیا۔ چھتر جھلے پرہ تیرے سیس، تیرے حُکم سد رضائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ منگی منگ بن درویش، مان ابھان نہ کھئے رکھایا۔ ساڈی آنت چلے نہ کوئی پیش، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکایا۔ ناتا ٹٹا مُلا شیخ، مسائق نظر کھئے نہ آیا۔ اکو تیرے چرناں ہیت، پریتی سچ سچ بندھایا۔ کر کرپا صاحب ویکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم رہیا جنایا۔ ساچا حُکم پیر پیغمبر، پاربریم جنائیا۔ کلجگ میرا آنت سویمبر، اکو گھر وکھائیا۔ لکھ چوراسی کوڑا ڈمبر، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ سرب کلا آپے بھرتبر، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جس بنائے زمیں اسمان آمبر، زرگن نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم رہیا فرمائیا۔ ساچا حُکم دُھر فرمانا، دُھردرگاہی آپ جنائیندا۔ گوہند لکھ کے گیا پروانہ، پرم پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ نانک زرگن دے کے گیا گیانا، منتر ست نام درڑائیندا۔ پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوانا، جس دا آنت کھئے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ناچ نچائیندا۔ وشن برہما شو کرے دھیانا، کروڑ تینتیس دھوڑی ٹکا مستک لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گون گانا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دی صفت صلاحیندا۔ سو صاحب وڈ مہربانا، زرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ گوہند کہے میرا پُرکھ اکال نوجوانا، بردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ میری ہتھیں بٹھے گانا، ساچا سگن آپ منائیندا۔ نہ کوئی چلہ تیر کمانا، کلخی توڑا نہ کھئے جنائیندا۔ کرے کھیل کھیل مہانا، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ سمبل وسے اک مکانا، سمبل سمبل اپنا چرن ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبر آپ اٹھائیندا۔ پیر پیغمبر اٹھو بھاگو، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ پروردگار سرن سرنائی لاگو، پچھلا لہنا دئے چکائیا۔ دُھردرگاہی سُنو

آوازو، بانگ صدا نہ کھئے الائیا۔ پچھلا جھیڑا جُکے نمازو، حُجرہ حق اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب
 نوں رہیا جنائیا۔ صاحب تیرا لیکھا سوہنا، لکھت وچ نہ آئیندا۔ جو کرنا سو سچ ہونا، نہ کوئی میٹ مٹائیندا۔ تیرے در تے سب نے
 رونا،-رونڈیاں سب نوں گلے لگائیندا۔ دُرمت داغ جگت دھونا، جُگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجُگ اتم ساچی سیج کسے نہ ملے سؤنا،
 خاوند خواتین نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرا اکو بھائیندا۔ در تیرا اکو ست، ست تیری وڈیائیا۔ در
 تیرا اکو حق، حقو حق نظری آئیا۔ لوک مات سیکھیا دے دے گئے تھک، تیری سرشٹی چلے نہ تیری رضائیا۔ اسپں کلجُگ اتم پچھے گئے
 ہٹ، پلُو اپنا آپ چھڈائیا۔ کلمہ پڑھ کے لگدا دویتی پھٹ، بانی پڑھ کے نام پئی نہ کھئے بندھائیا۔ سرشٹ سبائی وک گئی کلجُگ دے ہٹ،
 کوڈی قیمت کھئے نہ پائیا۔ جدھر ویکھئے کھیڑا دسے بھٹھ، بھانڈ ترے گن آگنی رہی لائیا۔ نانا تٹا تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی
 کھلی مینڈھی سیس پئی نہ کھئے گندائیا۔ کلجُگ جیوان میری نہ رکھی پت، میرے اندر وڑ وڑ ننگے تاریاں لائیا۔ دین مذہب دی اُبلی رت،
 رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ نانک گوہند دی بھلی سب نوں مت، من مت ہوئی ہلکائیا۔ کسے گھر نہ دسے دھیرج جت، نیتر نین دھیاں بھیناں
 رہے تکائیا۔ گر اوتار سارے گئے چھڈ، کھڑا چھڈیا آنت لوکائیا۔ سری بھگوان کلجُگ اتم جس بھاوے تس نوں لینا رکھ، گر اوتار دیوے
 نہ کھئے گواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سنمل رُکھ خالی پت، پھل پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہومیں ہنگتا رسنا جہوا منکا منکا
 مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ گر کا ستھر کھئے نہ بے گھت، یارڑا میل نہ کھئے ملائیا۔ امرت گوہند کوئی نہ لئے جھٹ، ترسنا بھکھ
 نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجُگ تیرا اتم ویلا، لیکھا جانے گرُو گرُ چِیلا، چِیلا گرُ کھیل کھلائیا۔ گرُ بنیا
 پُرکھ اکال، بھيو کھئے نہ پائیندا۔ چِیلا بنیا گوہند لال، گجری گود نہ کھئے سہائیندا۔ شبد سرُویی بن دلال، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ نام
 جنائے ہو کِریال، کِریاندھ اپنی دیا کھائیندا۔ کلجُگ اتم حل کرے سوال، زیر زبر سرب مٹائیندا۔ چوڈاں وِدیا ہویے حیران، ہر جو کی کی
 کھیل کرائیندا۔ نانا توڑے بے ایمان، شرع شیطان نہ کھئے لڑائیندا۔ بغلوں کھچے آپ قرآن، مسلہ حق آپ سمجھائیندا۔ لیکھا جانے وید پُران،
 شاستر سمرت پھول پھلائیندا۔ پردہ کھولے اٹھ دس اٹھاراں دھیائے گیتا گیان، گوجھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرُو گرتھ گرُو گیان، گرُ شبدی

ونڈ وندا ئیندا۔ پُرکھ اکال سب دا جانی جان، جُگ جُگ اپنا حُکم سُنائیندا۔ کلجُگ بھلے جیو نادان، ہرِ کا نام نہ کھئے دھیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اتم رکھے اپنی ذاتا، نرورِ پُرکھ اپنا پھیرا پائیندا۔ نرورِ پُرکھ بے پرواہ، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ ست سرُویی بن ملاح، شاہو بھویی پھیرا پائیا۔ دہ دشا چاروں کُنٹ ویکھ وکھا، اُتر پُورب پچھم دکھن اپنا حُکم جنائیا۔ لیکھا جانے تھاوں تھان، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ لہنا دین چُکائے پُتران مار، پتا پُوت گودی اک جنائیا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے نال کرن ہاں، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ نتھاویاں دیوے ساچا تھان، غریب زانیاں انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سُوچنا اک سمجھائیا۔ ساچی سُوچنا ہرِ کا ناؤں پتر، پت پتونتا آپ جنائیندا۔ ستجُگ بیج بیجے ساچے وتر، بھگت بھگوان ہل چلا ئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، اپنا حُکم آپ منائیندا۔ اکاون باون سُنو گیت، گہر گمبھیر جنائیا۔ پُرکھ اکال دی اگئی ریت، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ سچ سرنائی اک پریت، دو جہان وڈیائیا۔ جس بنایا مندر مسیت، سو اتم لیکھا دئے چُکائیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے بھون دھنی پھیرا پائیا۔ تاج سوہے ساچے سیس، جگدیش وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے راگ چھتیس، ناد اپنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ جیکارا اکو لائیا۔ سچ جیکارا گئے سلوک، سوہلا اکو اک درڑائیندا۔ وجے ودھائی لوک پرلوک، پریم پُرکھ آپ الائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے موکھ، مُفت اپنا نام لٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نام اک سمجھائیندا۔ ساچا ناؤں ہرِ زینکار، اکو اک جنائیا۔ پیر پیغمبر لیتا اُچار، گر اوتار دھیان لگائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ بن وچولا وچ سنسار، شبدي گر پھیرا پائیا۔ پردہ اوہلا دئے نوار، چولا اپنا آپ ہنڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا ناؤں اک سمجھائیا۔ ساچا ناؤں آد زینجن، آد پُرکھ سمجھائیندا۔ دانی داتا دکھ درد بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ نام ندھان نیتر پائے انجن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سدا سہیلا اکو سجن، جُگ جُگ ویس وٹائیندا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، نرمل نیر سیر پائیندا۔ کلجُگ اتم پردے آیا کجن، سیر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کورے بھانڈے سارے بھجن، پچیا کھئے رین نہ پائیندا۔ شاہ سلطان تخت تاج تجن، در در آپ پھرائیندا۔ کال نگارے سرتے وجن،

وضاحت نال سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو منتر آپ درڑائیندا۔ اکو منتر سب نے گاؤنا، گا گا خوشی منائیا۔ پاربرہم پرہہ نظری آؤنا، نورو نورو نور رُشنائیا۔ کوڑی کرپا بُرج ڈھاؤنا، ہومیں ہنگتا گرہ ٹرائیا۔ ابناسی کرتا گھر وچ پاؤنا، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نام دئے ورتائیا۔ اکو نام ورتے جگ، جگ جیون داتا آپ ورتائیندا۔ درس دیکھائے اُپر شاہ رگ، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیندا۔ درس کرائے رَج رَج، نیج نیتر آپ گھلائیندا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا کُنڈا لاپندا۔ انحد ناد جائے وچ، سُر تال نہ کھئے بنائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر رس اک جنائیندا۔ سُر ت سوانی سیجا سد، شبد ہانی میل ملائیندا۔ جگت مایا وچوں کڈھ، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ اک وکھائے وشو جد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک پڑھائیندا۔ ساچا نام اکو پڑھنا، ناؤں زرنکار وڈی وڈیائیا۔ اپنے مندر آپے وڑنا، گرسکھ کُنڈا لاپیا۔ ساچی ترنی ہرجن ترنا، تارنہارا رہیا سمجھائیا۔ ناتا تئے ورنان برن، برن اٹھاراں نہ کھئے گرمائیا۔ میل ملاوا پرہہ کے چرنا، دھوڑی مستک ٹکا اکو لاپیا۔ زربھو چُکائے بھ۔ ڈرنا، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ جمنہ کدے مرنا، مرن جنم گیڑ رہن نہ پائیا۔ ستگر گھر چائیں چائیں وڑنا، در ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام دئے سیکھائیا۔ ساچا نام لینا سیکھ، سیکھیا ساکھیات جنائیندا۔ زرویر پُرکھ بئے بھکھ، پُرکھوتم اپنی دیا کھائیندا۔ جس توں دھیاؤندے مَن رکھ، جوگ جوگیشہر دھیان لگائیندا۔ نظر نال نہ آئے دس، نین نین نہ کھئے ملائیندا۔ جُگ جُگ بھگتاں ہوئے وس، اپنا وس نہ کھئے رکھائیندا۔ اندر وڑ کے مارگ جائے دس، دھرو پربلاڈ آپ پڑھائیندا۔ دو جہاناں پندھ مکائے نٹھ نٹھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نہکلنکا ناؤں دھرائیندا۔ چار ورن دا کھولیا ہٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اکو اک جنائیندا۔ ساچا نام نام دھن ونت، دھن ساچا اک سمجھائیا۔ ہر کا شبد گر کا منت، منتر نمو نمو پڑھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے آد آنت، گر اوتار بے آنت کہہ کہہ شکر منائیا۔ سو میل ملائے سچ بھکونت، بھگتن ساچے رہیا اٹھائیا۔ نیتر کھلائے زرگن سنت، ستگر اپنا رنگ رنگائیا۔ ستجگ بنائے ساچی بنت، وشن برہما شولے اٹھائیا۔ چارے وید توڑے مان کوئی نہ جانے پنڈت، جیو پنڈ سب دا کھوج کھوجائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، اکو اکھر آخر دئے سمجھائیا۔ اکو اکھر آخر چوٹی، چوٹ نگارے آپ لگائیندا۔ لکھ جوت چوراسی واسنا کڈھے کھوٹی، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ پاربرہم دے بن جاؤ گوتی، برہم اپنی انس وکھائیندا۔ اکو نور نرمل جوتی، جوت نرنجن ناؤں دھرائیندا۔ نام ڈنکا پھرو سوٹی، پنچ وکارا میٹ مٹائیندا۔ گرمکھ بن جاؤ مانک موتی، کوڑا کچ کھسے نہ آئیندا۔ سرت اٹھاؤ کلجگ سوٹی، شبد ہلارا اک لگائیندا۔ چڑھ کے ویکھو اپنی چوٹی، ستگر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام جس سکھائیندا۔ ساچا نام پُرکھ اکم، الکھ اگوچر اک جنائیا۔ آپ وسائے دما دم، پون سواسی سیوا لائیا۔ بھگت بھگوان کرائے کم، نہکرمی کرم کانڈ دئے مٹائیا۔ ست ستوادی بیڑا دیوے بٹھ، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ گرمکھ وڈا کہیئے دھن، جن ملیا سچا ماہیا۔ لکھ چوراسی نیتراٹھ، گر کا درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم ویرا سنت گیا من، من منسا جگت ولوں ہٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا گائے چھند، وچولا اکو نظری آئیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈنڈ، لاڑی موٹ نہ لئے پرنائیا۔ سچ دوارے چاڑھے چند، گرمکھ ناؤں کرے رُشنائیا۔ صاحب دیال ٹھاکر سوامی سدا بخشند، بخشش اکو جھولی پائیا۔ گرسکھ ستگر دوارے اک اند، دوسر ہٹ نہ کیسے وکھائیا۔ رسنا چھڈ جھوٹھا گند، رس آتم اک درڑائیا۔ کیسے کم نہ آؤنے بتی دند، جہوا جگت ہویئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام ندھانا سری بھگوانا وچ جہانا جگو جگ جگت آپ جنائیا۔ برہم دریشی ستگر درس، نیترا نین رُشنائیا۔ نظری آئے اکو ایشٹ، ایش جیو کرے کُرمائیا۔ کوڑی دسے سرب سریشٹ، ناتا تئے بہین بھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئی بھرشٹ، بھاوی سب دے سر تے چھائیا۔ لیکھا جان راما وشیشٹ، وشو اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی رام سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع امرتسر ★

ساچے تخت ہر نرنکار، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ گر اوتار کرن نمسکار، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائیا۔ تون خالق خلق پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تون شہنشاہ شاہو بھوپ ہر نرنکار، نرویر کھیل کرائیا۔ دو جہاناں پاوین سار، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم چلائیا۔ جگ

تیرا آنت کھئے نہ آئیا۔ پکڑیا اکو تیرا دام، دامنگیر تیری سرنائیا۔ تیرے حُکے اندر کر کے آئے کام، تیرا ناؤں ڈنک وجائیا۔ آنت پئی اندھیری
 شام، چوڈس چند نہ کھئے چڑھائیا۔ کلجگ چھپن والا بھان، صدی چوڈھویں رہی شرمائیا۔ ساچا رہے نہ کھئے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے
 ہندائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت قرآن، کایا کرہ نہ کھئے پھولائیا۔ آنتر آتم ملیا نہ سچ حمام، نہاؤن نہا نہا شکر نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس دوارے ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار تگن راہ، نین نین اٹھایا۔ پُرکھ ابناسی ملے اک ملاح،
 نرگن اپنا پھیرا پایا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ دسدا رہیا صلاح، نام اکھراں وچ پڑھایا۔ دین مذہب شرع شریعت پاؤندا رہیا راہ، رہبر
 اپنا حُکم منایا۔ اپنا آپ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ست سروپی رہیا چھپا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنایا۔ اکو بخشے چرن پناہ، پُنے پُنے سب نے
 سیس جھکایا۔ لکھ چوراسی بھری گناہ، غُربت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ہر کا ناؤں گئے بھلا، نام ست منتر نہ کیسے درڑایا۔ آتم تاکی کوئی نہ
 سکیا کھلا، آنتر آتم درس کیسے نہ پایا۔ انحد ناد دھن کھئے نہ سکیا گا، چھٹی راگ سُن سُن شکر منایا۔ آتم جوتی کوئی نہ سکا جگا، دیا باقی
 کملاپاتی ہتھ نہ کیسے پھڑایا۔ ساچا ساقی بن کے جام سکیا نہ کوئی پلا، جگت ترسنا بھکھ مٹایا۔ من عاقی ویکھیا تھان تھان، من کا منکا نہ کھئے
 بھوایا۔ ساچی سکھیا کلجگ جیو سارے گئے بھلا، ابھل تیرا بھیو کیسے نہ آیا۔ تیرتھ تٹ روون مارن دھاہ، نیتر نینان نیر وایا۔ گر در مندر
 مسجد مٹھ شوڈوالے سارے کر گئے نانہ، ساچا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ نانا تٹا پُتران ماں، پتا پوت نہ رنگ چڑھایا۔ ویلے آنت کھئے نہ پکڑے
 بانہ، بہڑی بہڑی سرب گر لایا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھیا تھان، ست دیپ پردہ لایا۔ سرشٹ سبائی بھری گناہ، پُنت روپ نہ کھئے وٹایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس دوارے نور دھرایا۔ پیر پیغمبر چرنی ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ
 پائیا۔ اُمت نبی سُکی رت، رتی رت نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ ماری سب دی مت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ تیس بتیس سچ حدیث آئے دس،
 آنت دستبردار ہوئی لوکائیا۔ ساڈا کوئی نہ چلے وس، خالق تیری خلق بھلیا ناؤں خدائیا۔ ایسے کر کے اسیں تیری رکھ کے گئے آس، نیتر نین
 دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم پروردگار آوے خاص، خواہش ساڈی پور کرائیا۔ تڈھ بن چوڈاں طبق ہوئے نراس، نراشا اپنا روپ وٹایا۔ پیر
 پیغمبر اسیں تیری نکئی نکئی شاخ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ تڈھ بن سارے بیٹھے اداس، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ساڈے دوویں

خالی ہاتھ، پلُو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ بن تیرے ویلے آنت کوئی نہ ہووے پاس، پرچہ حل نہ کھئے کرائیا۔ جو دیسے سو ہووسی ناس، ناستک ہوئی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، درگاہ ساچی دھام سُہائیا۔ گر اوتار سارے کہن، ہوکا حق جنایا۔ اسپن نیتر ویکھیا نین، کلجگ اپنی کل دھرایا۔ نانا تٹا بھائی بہین، ساچا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ کوڑی کِرپا وگیا وہن، من مت اپنا راہ چلایا۔ ہر جو نظر نہ آئے ساک سین، سجن انگ نہ کھئے لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا در، در دروازہ اک گھلایا۔ پیر پیغمبر تیری اوٹ، اک دھیان لگائیا۔ اُمت نبی آلیوں ڈگی بوٹ، نہ سکے کھئے اُٹھائیا۔ دروہی خُدا لگی چوٹ، محبان پیدو تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ مکہ کعبہ کوئی نہ ہوش، دو دو آہ میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچے حُجرے بیٹھے بے دوش، بے دردی درد نہ کھئے وندائیا۔ اتم سب دا لتھنا پوش، پُشت ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑی کِرپا ہوئے مدہوش، آب حیات پیالہ نہ کھئے پیائیا۔ پروردگار چڑھیا اکو جوش، جو بن اپنا رہیا جنائیا۔ چوڈاں طبق ویکھنہارا نام سلوک، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیرا نور رُشنائیا۔ گر اوتار کڈھن ہار، ہوکا نام بھرایا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئی اُجاڑا، ہر مندر ہر نہ کیسے وسایا۔ گر مکھ ملے نہ کوئی سچا لاڑا، جس سیہرا سپس نام بندھایا۔ مایا ممتا ہو میں ہنگتا کوڑی کِرپا لگا اکھاڑا، آسا ترسنا ناچ نچایا۔ کایا چولی ساچی ڈولی کوئی رنگ نہ چاڑھ گاڑھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوایا۔ نانا تٹا پُرکھ نارا، وپہچار کرے لوکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس مندر تیرا نور رُشنایا۔ پیر پیغمبر مارن جھاکی، جھاکا تیرا نظری آئیا۔ اسپن تن ہنڈھایا خاکی، اتم خاک وچ ملائیا۔ تیرا صبر پیالہ پیتا ساقی، صابر تیری اوٹ تکائیا۔ پروردگار صاحب عاقن عاقی، عقل تیرے آگے چلے نہ چٹرائیا۔ تُوں لہنا دینا دینا اتم باقی، لیکھا اپنا دینا مُکائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ چڑھے تیری گھاٹی، ادھ وچکار بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ کلجگ آئی اندھیری راتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ نہ کوئی بنیا سچا جماعتی، الف اکھ نہ کیسے گھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وجے تیری ودھائیا۔ گر اوتار چرن آس، اکو اک رکھائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر سوہیا پائیا۔ تیرا لیکھا منڈل راس، گوپی کاہن نچائیا۔ تیرا ناؤں شہنشاہ شاباش، شخصیت اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار کر کر داس، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ ساچی وست دتی پاس،

ناؤں نرنکارا جھولی پائیا۔ زرگن سرگن لیکھا لیکھ لکھاس، اکھڑ وکھڑ جوڑ جڑائیا۔ آتم پر ماتم دے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ حُکھے اندر کر تریلوکی ناتھ، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ حُکھے اندر کھیل تماش، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا ساچا در، جس در دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر لاه لاه چیر، خاکی تن رہے وکھائیا۔ تُوں صاحب دستگیر، تیری داستان جگ جگ جگت پڑھائیا۔ تُوں شہنشاہ امیر، آمد تیری اکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبر مار زنجیر، شرع وچ بندھائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ تُوں وسین شاہ حقیر، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق تیری نیکی جہی لکیر، محمد ویکھ خوشی منائیا۔ آنت بدل دیویں تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ تڈھ بن کھئے نہ کھئے بھیڑ، دکھ درد نہ کھئے مٹائیا۔ ساڈی ہوئی آنت اخیر، جھلی جائے نہ تیری جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پروردگار لینا ملائیا۔ گر اوتار چن نام، اکو ڈھولا گائیا۔ تڈھ بن پورن ہوئے نہ کام، پوری اچھیا نہ کھئے کرائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان، گر اوتار تیرا حکم سنائیا۔ تُوں شہنشاہ سلطان، بھوپت بھوپ راج راجان اکھوائیا۔ تیرا حکم ست فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہوں بالے نڈھے بال انجان، تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ تیرے در تون ملیا گیان، تیرے گھر دا ڈھولا گائیا۔ تیری دس کے آئے پہچان، زرگن روپ سچا شہنشاہیا۔ جس دی آد جگاد کلام، پیر پیغمبر رہے سنائیا۔ جس دا سچکھنڈ سچ مکان، تھر گھر اپنا چرن رکھائیا۔ جس دی مہا کرے انجیل قرآن، کہانی بانی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تُوں ہی نظری آئیا۔ تُوں ہی پاک تُوں ہی رسول، رحمت تیری اک خدایا۔ تُوں ہی کرنا آنت قبول، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ تیرا سچا سچ اصول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ لکھ چوراسی گئی بھول، بھلیاں مارگ لایا۔ آپے قاتل بن مقبول، سچ عدالت آپ کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا ساچا در، درگاہ ساچی گنڈا لاپیا۔ تیرا ناؤں ناؤں نرنکار، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ہوں سیوک سیوادر، گر اوتار رہے سنائیا۔ تُوں آد جگادی مددگار، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ تیرے حُکھے اندر کٹ کے آئے وگار، لوک مات پھیرا پائیا۔ چارے کہانی کر کے آئے ہوشیار، انڈج جیرج اُتبھج سینج اک جنائیا۔ اتم پرگٹ ہو کے آوے نہکلنک نرائن نر اوتار، جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ دو جہاناں پاوے سار، لوآن پُریاں ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شولئے اُٹھال، آلس نندرا سرب

مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، اکٹھے ہو کے رہے سُنائیا۔ اکٹھے ہو کے ڈگے در، در واسطہ اکو پایا۔ پُرکھ ابناسی کرپا کر، کرپن تیری اوٹ تکایا۔ تیرے کولوں آوے ڈر، سر سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ اُمت نبیاں نال رہی لڑ، سیکھ گر مان نہ کھئے ودھایا۔ کلجگ ویکھے آدھ وچکار کھڑ، واہ واہ اپنا حُکم منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آیا۔ سری بھگوان کہے آؤ بچے، سب دا بچن دیاں جنائیا۔ پنج تت بھانڈے رکھے کچے، کچے بہن وکھائیا۔ واک بھوکھت جو لکھے، سو سب دے پور کرائیا۔ میرے شستر سدا تکھے، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ بن نانک گوہند کیسے نہ ویکھے، پیر پیغمبر نظر کیسے نہ آئیا۔ سب نوں کراونہارا چیتے، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ ستجگ تریتا دوپیر کلجگ کوئی گھلے اگیتے کوئی پچھیتے، پرچہ سب دے ہتھ پھڑائییا۔ اپنا دسدا رہیا نکا نکا بھیتے، نام سندیسہ اک جنائیا۔ جے کوئی اُپر چڑھ کے ویکھے، بے آنت اپنی دھار پرگٹائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نکیاں بالان نال کھیڈے، پتا بنے بے پرواہیا۔ جگو جگ حُکمے اندر بھیجے، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ اتم لائے اپنے لیکھے، لیکھا اپنے ہتھ رکھائییا۔ میل ملائے کر کر ہیتے، نت نوٹ وڈی وڈیائییا۔ کوئی کہے اسیں پُت جیٹھے، پاربرہم پرہ سب دا پتا مائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال دے گوہند بیٹھے، بیٹا گوہند کوئی جنم نہ جنی مائیا۔ نام دوشالے آپ لپیٹھے، بن دائی دایا سیو کھائییا۔ نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھے، پنج تت نہ کھئے کرمائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے رہیا جنائیا۔ آؤ ویکھو گھر زرنکار، زرگن اکو آسن لائیندا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ لاشریک پروردگار، پردہ اپنا آپ اُٹھائیندا۔ جس نوں لہدے رہے چار جگ کر وچار، سو وچار وچ کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم ہو تیار، لوک مات ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، زرگن زرگن آپ کرائیندا۔ دُور ڈراڈے آدھ وچکارے چرن دوارے لئے اُتار، دھرت دھول آپ سہائیندا۔ نیتر ویکھو اپنا سنسار، ہر سنساری آپ وکھائیندا۔ لیکھا ہتھ کیسے نہ دسے وید چار، شاستر سمرت رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ گیتا گیان نہ کھئے آدھار، اٹھ دس بندھن نہ کھئے ٹرائیندا۔ انجیل قرآن نہ کھئے پیار، پیا پریتم میل نہ کھئے ملائیندا۔ بانی تیر نیرالا مارے نہ کوئی بان، انیالا تیر نہ کھئے وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کرے وبار، سچ بوہاری نظر کھئے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پرتمھی مایا ممتا تن شنکار، ساچا بستر اوڈھن بھوشن ہتھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ اندر وڑ کے ویکھو پنج تت ستگر کرے نہ کھئے پیار، سرتی شبد نہ کھئے ملائییا۔

کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سیکھ عیسائی کام کرودھ لوہہ موہ بھریا ہنکار، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ پنڈت پاندھے گرنٹھی
 پنٹھی مُلا شیخ مسائق اُچی اُچی واجاں رہے مار، آنتر آتم راگ دُهن شبد ناد نہ کھئے سُنائیندا۔ کوڑی کِریا ونج وپار، مایا رانی در شنکار
 دردی درد نہ کھئے ونڈائیندا۔ گر اوتار سارے ہوئے حیران، مندر مسجد وڑیا شیطان، جگت شیطانِ رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، اک محلہ رہیا جنائیا۔ آؤ ویکھو ہر محلہ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی اک اِکلا، نرگن داتا
 آسن لائیندا۔ گر اوتار جس نے گھلا، سو اپنے چرن منگائیندا۔ رل مل سارے پھڑ لو پلا، پلو اکو گنڈھ پوائیندا۔ جس نے دھار چلائی
 بسِلا، بسِمل اپنا رنگ وکھائیندا۔ جس دا تیر کمان ساچا چلہ، کھنڈا کھڑگ کٹار اک چمکائیندا۔ سو بیٹھا اُچے ٹلا، سچ سنگھاسن سوہیا
 پائیندا۔ کلجگ اتم کِریا کر کے نرگن ہو کے ملا، مل مل اپنا رنگ وکھائیندا۔ جو ہُن وی رہ گیا ڈھلا، ویلا گیا ہنٹھ نہ آئیندا۔ کیسے کم نہیں
 آؤنا چوڈاں صدیاں کٹیا چھلا، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جس نے بستر پھریا نیلا، چھیل چھبیل پھری پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بنا
 لو اک وسیلہ، وصل حق حق کرائیندا۔ اتم بدل دیوے دلایلا، ساچا حکم اک منائیندا۔ پھیر سُنے نہ کھئے اپیلا، آخر اپنا پھیرا پائیندا۔ پھڑ کے
 گلے لگائے مسکینا، مُشکل غریباں حل کرائیندا۔ ساچے آسو پائے پاکھر زینہ، آپ اپنا تنگ کسائیندا۔ ویکھو کی کھیل کرے رمضان مہینہ، رمز
 اپنی نال سمجھائیندا۔ سب توں گھر گھر آئے پسینہ، ٹھنڈا ساہ نہ کھئے وکھائیندا۔ جس نے دِتا اوسے سب کُچھ چھینا، چھینہارا آپ اکھوائیندا۔
 سارے ہو جاؤ در ادھینا، ادنیٰ رُپ اک وکھائیندا۔ سِری بھگوان جو بنیا رہیا ناپینا، اتم اپنی اکھ کھلائییندا۔ کلجگ اتم بھگوان بھگتاں
 کرے ٹھانڈا سینہ، سین اپنی جھلک جنائیندا۔ گرمکھ بنائے سچ نکینہ، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ ناتا تٹا مکہ مدینہ، حُجرے آواز نہ کھئے
 سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، اک وکھائے ساچا گھر، جس گھر بہ بہ اپنا حکم منائیندا۔

☆ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع امرتسر ☆

اؤ ویکھو گھر سوہنا، سو پُرکھ نرنجن آپ وکھائیندا۔ نہ مرنا نہ کھئے رونا، نیتر نیر نہ کھئے وہائیندا۔ نہ جاگنا نہ سونا، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیندا۔ نرمل جوت نرمل روپ ہونا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو گھر وکھائیندا۔ اؤ ویکھو گھر اگم، اگم ملے وڈیائیا۔ وسنہارا سری بھگون، بھگون اپنا ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی جننی نہ کوئی جن، پوت سپوت گود نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ کوئی نام نہ کوئی دھن، ونج ہٹ نہ کھئے چلائییا۔ نہ کوئی چہر نہ کوئی چہن، چار دیوار نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی تتو نہ کوئی تن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا در اک سمجھائیا۔ اؤ ویکھو سچ دروازہ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جتھے وسے غریب نوازا، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ نہ کوئی پیو نہ کوئی دادا، مات گود نہ کھئے وکھائیندا۔ آد جگادی اکو راجا، پُرکھ اکال سوہیا پائیندا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی ناد نہ کوئی وجے واجا، سُر تال نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی سنت نہ کوئی سادھا، روپ انوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا گھر اک جنائیندا۔ اؤ ویکھو ہر ٹکانا، نرگن نرگن رہیا جنائیا۔ جتھے دیوے سب نوں مانا، جس جن اپنے چرن لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیانا، دھیان دھیان نال ملائییا۔ جوت سروپ کھیل مہانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نرہوؤ نرور مرد مردانہ، سچ مردانگی اک کھائیا۔ دیونہارا دھر فرمانا، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ جس دا ناؤں ساچا گانا، گا گا پیر پیغمبر خوشی منائیا۔ سو صاحب سچا سلطانا، پروردگار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا مندر دئے جنائیا۔ ساچا مندر سوہنا چنگا، واہ واہ اکو اک بنایا۔ نہ کوئی ڈھول نہ مردنگا، تال ستار نہ کھئے سُنایا۔ نہ کوئی بھکھا نہ کوئی ننگا، بھکاری نظر کھئے نہ آیا۔ نہ کوئی مائس نہ کوئی بندہ، خاکی روپ نہ کھئے درسایا۔ نہ کوئی سازنگی نہ سازنگا، ساچا کھیل اک وکھایا۔ اکو نظری آئے سورا سربنگا، شہنشاہ اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا گھر رہیا کھلایا۔ ساچا گھر گیا کھل، ہر خالق آپ کھلایا۔ کرتا قیمت کھئے نہ لائے مل، اٹلڑی دات اک جنائیا۔ آد جگاد سدا سدا صلح گل، دئی دویت نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنی گل، گلوتنا وڈ وڈیائیا۔ سو تولنہارا تول، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ آد جگاد رہے

اڈول، نہ کدے کھئے ڈولے ڈول ڈلائیآ۔ ہر گھٹ اندر رہیا مؤل، مؤلا اپنی کھیل کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ٹھاڈے نال کر کے آیا
 قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ پہلوں لہنا چکایا اُپر دھرنی دھرت دھول، پنج تت کایا ویکھ وکھائیآ۔ نو سو چورانوے چوگری جگ ماردا
 رہیا رول، سچا بھیو نہ کیسے گھلائیآ۔ کیسے نوں دات دتی رتی چول، بے آنت اپنا ناؤں جنائیآ۔ گوہند اکو دتی بوند رس پاہل، امرت اپنا جام
 بیائیآ۔ اپنا پردہ دتا پھول، نور اکو اک درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ رہیا جنائیآ۔ ویکھو گرہ ہر کا سچا،
 سچ ساجن آپ جنائیندا۔ جس دے اندر رہیا لکا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جگ چوگری ست پیار دا رہیا بھکھا، دوجی ترسنا نہ کھئے
 ودھائیندا۔ کلجگ اتم سب دا پینڈا مکا، پھڑ باہوں در بہائیندا۔ مہربان مہربان مہربان مہر نظر کر کے تٹھا، دستگیر اپنا دست
 ملائیندا۔ چوداں طبق کیسے دا بنیا رہے نہ کوٹھا، کھڑکی گنڈا اپنی ہتھیں لاپندا۔ وید پُراں شاستر سمتر انجیل قرآن کھانی بانی جو لکھیا
 پوتھا، اکھڑ اکھڑ ویکھ وکھائیندا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں سب کوئی ہویا تھوتھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ پاربرہم نال کیسے دا کیا کوئی
 چلے روسا، رُسیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ نیترووے موسیٰ عیسیٰ، محمد نیناں نیر وہائیندا۔ جس نے پھنیا کالا سوسا، سو کلجگ کالکھ ٹکا
 میٹ مٹائیندا۔ اک جنائے سچ حدیثا، مقامے حق اکھڑ نش اکھڑ آپ پڑھائیندا۔ وسنہارا چارے کوٹا، دہ دشا پھول پھلائیآ۔ جس نے
 وشن برہما شو نرگن دھاروں لایا بوٹا، پت ڈالی لکھ چوراسی باغ مہکائیندا۔ سو اتم دیونہارا اکو بوٹا، دو جہاناں ہلارا اک وکھائیندا۔ پہلوں
 سب نوں کر لے جھوٹھا، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ پھیر خالی کر دے ٹھوٹھا، در در گھر گھر منگ منگائیندا۔ جے کوئی اگوں اڑے نام کھنڈے
 نال بھنے بوٹھا، منہ سب دا آپ بھوائیندا۔ کلجگ ویلا اتم چکا، چاروں گنڈ اندھیرا چھائیندا۔ کورڑی کرپا کلجگ اتم اپنی ہتھیں دیوے
 بیوکا، نام پھکارا اکو لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھئے ہو کے اک دوجے نوں مارن کوکاں، کوک کوک سنائیندا۔ جس نوں سارے کھندے
 ستا گھوکا، سو اپنی کروٹ آپ بدلاییندا۔ جتھے کدے کھئے نہ پہنچا، سو اپنا بھیو گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ محلہ اک جنائیندا۔ سچ محلہ سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ بنائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈی ونڈ، ونڈ ونڈ اپنی کھیل کرائیا۔
 نام ندھان سری بھگوان گن گوہند گواؤندا رہیا چھند، بند بند خوشی وکھائیآ۔ ناتا جوڑ بٹی دند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ اتم پر ماتم

دیونہارا اند، اند آتم وچ رکھائیا۔ پاربرسم برہم چاڑھنہارا چند، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ کزہارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ آپ اُٹھائیا۔ ویکھنہارا سرب برہمنڈ، لوآں پُریاں پھیرا پائیا۔ لیکھا چُکائے جیرج اند، اُنُبھج سیبج ویکھے تهاؤں تھائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ لہنا دینا چُکے تارا چند، کِرِن کِرِن نہ کھئے رُشنائیا۔ وشن برہما شو روون پائن ڈنڈ، ڈنکا ہر جو رہیا وکھائیا۔ جس نے میٹنا بھیکھ پکھنڈ، سو صاحب اپنا حُکم چلائیآ۔ جس دتا جیو پنڈ، پنج تت کری کُرمائیا۔ سو صاحب گہر گمبھیر گئی گہنڈ، گور اپنا راہ چلائیآ۔ مارے دھاہ سُریت اند، کوک کوک رہیا جنائیا۔ بن ساچے بھگت پرہ دی کوئی نہ رہے بند، ہر بھگت میرا کھیڑا رہے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اکو اک درسائیا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ سوہل ضلع امرتسر ★

پیر پیغمبر ویکھ ویکھ کما، دھیر نظر کھئے نہ آئیآ۔ پروردگار تیرا مقام بڑا لمبا، آنت کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی نور نہ کوئی بندہ، خاک خاک نہ کھئے سمائیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھندا، راگ طرز نہ کھئے لائیا۔ نہ کوئی کھڑگ نہ کوئی کھنڈا، کٹار نظر کھئے نہ آئیآ۔ نہ کوئی تارا نہ کوئی چندا، لوک پرلوک نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی نیتز نہ کوئی اندھا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بن تیرے تیرے در نہ کھئے پُچائیا۔ تیرا مندر وڈا ڈونگھا، حد نظر کھئے نہ آئیآ۔ پیر پیغمبر بنیا سونگھا، سُنکھ سُنکھ خوشی منائیا۔ تُوں سب تُوں رکھیا چرناں ہیٹھا اوندھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں کیسے ہتھ نہ آئیں ڈھونڈا، ڈھونڈ تھکی سرب لوکائیا۔ نہ بولیں نہ کدے کوندا، بھيو ابھید نہ کیسے جنائیا۔ نہ کوئی جانے کتھے سوندا، کون آسن ڈیرہ لائیا۔ جو تیرا بردا سو تیرا ڈھولا گاؤندا، گا گا خوشی منائیا۔ کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد دُور دُراڈا تیری چرن دھوڑی نہاؤندا، نیڑ بہن کھئے نہ پائیا۔ آد جُگاد جُگ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بناؤندا ڈھاؤندا، ڈھاہ ڈھاہ اپنی کھیل وکھائیا۔ کوٹن کوٹ جُگ چوکریاں اپنے نال ہنڈاؤندا، اپنا جوبن نہ کیسے جنائیا۔ کوٹن کوٹ پیر اوتار اپنے حُکم چلاؤندا، حُکمی گیتا رہیا دوائیا۔ بے آنت بے پرواہ سو کرے جو توہے بھاؤندا، سب تیری مَن رضائیا۔ تیرے گھر دا آنت

خبردار۔ جن بھگت سچے لبھاں گا، لکھّ چوڑاسی ویکھ ڈُونگھی دھار۔ مٹمکھاں کولوں پچاں گا، لک لک پھراں وچ سنسار۔ پھر پیر پیغمبران سب ٹوں سچّی گلّ دساں گا، نہکلنک ہو خبردار۔ بھگتاں آگے نیواں ہو ہو ڈھٹھاں گا، دھوڑی منگاں چرن چہار۔ پت گوہند دی آنت رکھاں گا، کلغی توڑا سپس دستار۔ سرشٹ سبائی ساری بھکھاں گا، جگ چوڑی اپنی بھکھ لوان اُتار۔ وچوں وچوں سنت سہیلے رکھاں گا، جنہاں کریا سچ پیار۔ کوڑی کریا کولوں نٹھاں گا، دُور ڈراڈا ہوواں باہر۔ گرمکھاں لُوں لُوں اندر رچاں گا، ساڈھے تنّ کروڑ کران خبردار۔ مایا ممتا اگتی ہو ہو مچاں گا، ترے گن دیواں ساڑ، بھگت دوارے نٹوآ بن کے نچاں گا، اپنا گھنگٹ دیاں اُتار۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو نام دساں گا، ٹوں میرا میں تیرا تیرا میرا اک وبار۔ سچ پُچھو ہر پردے وچ وساں گا، جگمگ جوت جگے اپار۔ ہر مندر اکو رکھاں گا، نو کھنڈ پرتمی پاواں سار۔ پھر سچکھنڈ جا کے وساں گا، آپ اپنی کریا دھار۔ پیر پیغمبران گر اوتاراں سدا چرناں ہیٹھا رکھاں گا، چرن پریتی دساں اپر اپار۔ اگلا حال پھیر دساں گا، دسدیاں کھئے نہ آوے ہار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی منگل سینگھ، دربارا سینگھ دے گرہ سوبل ضلع امرتسر ★

گھر ساچا سچ وکھاواں گا۔ جس مندر آسن لاواں گا۔ سپس تاج اک سہاواں گا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ دو جہاناں حُکم جاناواں گا۔ پچھلی کیتی سرب اُلٹاواں گا۔ آگے اکو مارگ لاواں گا۔ سوہنگ ڈھولاگاواں گا۔ سیج سہنجنی اک وکھاواں گا۔ آتم پرما تم پرناواں گا۔ گلوکڑی ساچی پاواں گا۔ بھگت پریم خوشیاں نال ہنڈاواں گا۔ اکو تھان وکھاواں گا۔ جس گھر بہہ کے گر اوتاراں پیر پیغمبران اپنا نام پڑھاواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ اپنی ونگی اک وکھاواں گا۔ جو بنیا سب کچھ ڈھابواں گا۔ اپنا بل آپ رکھاواں گا۔ کیسے در نہ منگن جاواں گا۔ جو بھلیا مارگ پاواں گا۔ جو زلیا گلے لگاواں گا۔ جو حلیا میل وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گلّ ساچی اک سناواں گا۔ گلّ سچّی اکو دساں گا۔ نگا ہو کے گرمکھاں اندر وساں گا۔ وڈا ہو کے شاہ پاتشاہاں سر

خاک گھتاں گا۔ جے کوئی پُچھے اپنا بھیو سچا دساں گا۔ بھگت دوارے اُپر چڑھ چڑھ ہساں گا۔ لکھ چؤراسی جیو جنت چرناں ہیٹھاں
 جھساں گا۔ کوڑی کِریا وچ نہ پھساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں کولوں پچھے نہ
 ہٹاں گا۔ جن بھگتاں کولوں پچھے نہ ہٹنا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر رل کے ملو وٹنا، ساچا سگن آپ جنائیندا۔ پہلوں جیو
 اِکو نام اِکو رٹنا، رٹا سب دا آپ مُکائیندا۔ اِکو گھر بہ بہ وسنا، کھیڑا اِک وڈیائیندا۔ امرت رس اِکو چٹنا، وکھ روپ نہ کھئے وکھائیندا۔
 ساڈھے تن ہتھ کھیڑا گوبند بنیا پٹنا، اِٹاں گارا کم کھئے نہ آئیندا۔ سرشٹ سبائی پہلی چیتر سب کچھ دسنا، دہ دشا حکم منائیندا۔ نو کھنڈ
 پرتھی اِکو ہٹ وکنا، بند دروازے سرب کرائیندا۔ راج راجاناں پئے پٹنا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ سارے کہن سب نوں اِکو اکھ پئے
 سکھنا، جو گوبند آپ سکھائیندا۔ پُرکھ اکال نوں پئے لکھنا، لیکھا لکھ لکھ آگے دھرائیندا۔ سرشٹ سبائی ہیوئے متھنا، متھیا روپ سرب
 جنائیندا۔ نو نو چار اپنے بہار پسنا، کلجگ چکی گیڑ بھوائیندا۔ جیو جنت داڑھاں ہیٹھ چٹھنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ جو کرنا سو کران گا۔ بھگت سہیلے وراں گا۔ ڈونگھی گندر وڑاں گا۔ ساچے پوڑے چڑھاں گا۔ وکار نال لڑاں
 گا۔ پریم اگنی سڑاں گا۔ جیودیاں ہی مراں گا۔ بن تاریاں ترنی ترہگا۔ جن بھگتاں اپنے جہا کران گا۔ کیسے کولوں مول نہ ڈراں گا۔
 سچکھنڈ بہ کے لڑاں گا۔ نام سدا سچا گھلاں گا۔ جوت شبد شبد جوت روپ رلاں گا۔ بلایاں کیسے کولوں نہ حلانگا۔ اپنی کرنیوں کدی نہ
 ٹلاں گا۔ کر اپنی کرنی اپنا آسن ملاں گا۔ پھر نام سندیسہ گھلاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا سنگھاسن آپے ملاں
 گا۔ سنگھاسن مل بنان ملنگ، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیندا۔ ویکھاں اپنا آپے رنگ، روپ رنگ نہ کیسے جنائیندا۔ جو اُچیا سو ہیوئے بھنگ،
 بھنگرا کال روپ وکھائیندا۔ جن بھگت بن ملے نہ کیسے اند، اند نظر کیسے نہ آئیندا۔ پرہہ گایا اپنا چھند، سوہنگ ڈھولا اِک الائیندا۔ اپنا
 چھڈ کے بند بند، سو روپ آپ سمائیندا۔ ہنگ پھیر چڑھائے چند، بھگت بھگونت جکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، جگت پکھنڈ میٹ مٹائیندا۔

☆ ۲۱ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ گگو بؤا ضلع امرتسر ☆

صاحب تیرا سچ مکانا، پُرکھ سلطان اکو نظری آئیا۔ ست ستوادی جھلے نشانہ، شاہ پاتشاہ سیس جھکائیا۔ تخت نواسی وڈ مہربانا، اکو نظری آئیا۔ بھوپت بھوپ راج راجانا، وڈ سکدارا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رسیا جنائیا۔ تیرا کھیل اکم اتھاہ، بھيو کھئے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی آئے ہنڈھا، ستجگ تربتا دواپر کلجگ تیرا نام درڑائیندا۔ نو نو پندھ دتا مکا، پاندھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ اتم ڈھیہ پئے سرنا، سرنگت اک رکھائیندا۔ پیر پیغمبر منگن پناہ، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس جھکائیندا۔ نڈھ بن کوئی نہ ملے تھان، درگاہ ساچی نہ کھئے وکھائیندا۔ نبی رسولان پکڑی بانہ، پلؤ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے دھیان لگائیندا۔ تیرے در لگا دھیان، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ مہربان تون محبان، بیدو تیرا نور رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ آئے تیری کلام، کلمہ کائنات سُنائیا۔ تون صاحب سچا امام، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ تیرا اوچو اوچ نشان، نشانہ اکو اک درسائیا۔ تیرے اُتے ساڈا ایمان، امانت تیری جھولی پائیا۔ تیرے حکمے اندر صفت کرے قرآن، کایا کرہ دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ در بیٹھے درویش، دردی درد جنائیا۔ بھرے بھلے مَلا شیخ، مسائق اپنا آپ گوائیا۔ تیرے نال کرے نہ کوئی ہیت، پریم بندھن نہ کھئے پائیا۔ چوڈاں صدیاں لکھیا لیکھ، کاتب اپنی قلم چلائییا۔ چوڈاں طبق کھیڈی کھیڈ، پنج تت کایا دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پروردگار نوجوان، نئیا اکو اک جنائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجان، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ اٹھو ویکھو مار دھیان، نیتر نین اکھ کھلائییندا۔ ساچے تخت بیٹھا اک بھگوان، دو جہاناں حکم منائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن مہربان، ہر پُرکھ زرنجن کار کھائیندا۔ ایکنکار چلاونہار ودھان، آد زرنجن جوتی نور ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا دیونہارا دان، وست امولک نام ورتائیندا۔ سری بھگوان کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ جنائیندا۔ پاربرہم جھلائے نشان، سچ ہلارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ پیر پیغمبر کھولو تاک، تاکی سب دی رسیا کھلائییا۔ پہلوں دیندا رسیا بھوکھت واک، کلجگ اتم پور کرائیا۔ اتم اُمتی ویکھے ساک، پُریاں لوآں پردہ لاپیا۔ اتم اک جنائے گھاٹ، پتن بیٹھا سچا مابیا۔ اتم مکے

پندھ واٹ، پینڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ نظری آئے اکو ذات، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم رہیا سُنائیا۔ ساچا حُکم سُن بھگوان، نیتر نین نیر وہائیا۔ جس دی صفت کرے قُرآن، مکہ کعبہ دئے دُہائیا۔ سو صاحب پرگٹ ہویا آن، بے پہچان پھیرا پائیا۔ چوڈاں طبق پائے آن، چوڈاں ودیا مان گوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لئے اُٹھال، بابوں پکڑ رہیا جگائیا۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت کھوجے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک دِرڑائیا۔ پیر پیغمبر سچ سندیسہ، سچ سچ سُنائیندا۔ پرگٹ ہویا اک نریشا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ کوٹن کوٹن سیس نوائن برہما وشن مہیشا، کوٹن کوٹن گر اوتار الکھ جگائیندا۔ آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ کھیل کرائیندا۔ گھڑن بھتہہار اپنا جانے اکو پیشہ، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیسا، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلجگ اتم پیر پیغمبر گر اوتار بنے نیتا، ناؤں اپنا اک سمجھائیندا۔ چار جگ دا پچھلا کرو چیتا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پردہ آپ اُٹھائیندا۔ پاربرہم پت پریشور سچکھنڈ دوارے جا کیسے نہ ویکھا، اکو نانک نظری آئیندا۔ آدھ وچکار زمیں اسمان کھیددے رہے کھیدان، جگت کھلاری آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پردہ آپ اُٹھائیندا۔ آپ اُٹھائے پردہ اوہلا، پیر پیغمبر آپ جگائیا۔ گر اوتار ہر کا روپ نہ جانے کلا سولہ، انک کل وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بدلنہارا چولا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ سچ دوارے بنیا رہے تولا، اتول اٹل اپنی دھار چلائیا۔ دیونہارا نام انولا، اندٹھڑی وست ورتائیا۔ سچکھنڈ دوارا جس نے کھولا، خالق خلق وچ سمائیا۔ گر اوتاراں چکے ڈولا، بن کہار سیو کمائیا۔ شبداگمی اکو بولا، ست ست کرے پڑھائیا۔ گرو گر ستگر بن وچولا، سرگن نرگن میل ملائیا۔ پورا کرے اپنا قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ آپے بنے ساچا مؤلا، مول رہیا سب تھائیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھولا، آکاش پرکاش کرے رُشنائیا۔ اپنا ناؤں رکھائے اللہ، اولّا مہربان بے پرواہیا۔ اپنا پھڑے آپے پلا، پلو اپنے نال رکھائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ آد جگادی اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار کمائیا۔ جوتی شبدا آپے رلا، نرگن داتا نور رُشنائیا۔ سچ سندیسہ جگ جگ گھلا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبراں اکو گھر وکھائیا۔ ویکھو گھر اچا ٹلا، سچ سنگھاسن آپ

جنائیندا۔ آد جُگاد کدے نہ پلا، رُوپ رنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی پتھر نہ کوئی سِلا، اِٹّ گارا نہ ونڈ وندائیندا۔ نہ کوئی رنگ سوہا نیلا لال پیلا، چٹی دھار نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی رکھے گر اوتار بھگت بھگونت قبیلہ، وسیلہ ہور نہ کھئے جنائیندا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ وڈ چھیل چھیلا، اپنا بل آپ پرگنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر اک کھلائیندا۔ ساچا گھر کھول آپ، اپنی بُوچھ بُجھائیا۔ جس دا کردے رہے جاپ، سو صاحب نظری آئیا۔ جس نوں سارے کہندے رہے باپ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جس دے کولوں لیندے رہے دات، خالی جھولی رہیا بھرائیا۔ جس نے نام دتی سچ سوغات، جُگ جُگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اک درسائیا۔ ساچے مندر کرو درس، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مٹے حرص، ہوس ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ ناتا تے عرش فرش، گھر اکو نظری آئیندا۔ پورب لاپے سب دا قرض، مقرُوض اپنی سیو کھائیندا۔ شہنشاہ پورا کرے فرض، فرمانبردار سیو کھائیندا۔ جُگ چوکڑی جو کدا رہیا حرج، آنت حرجانہ آپ بھرائیندا۔ سدا سدا جو دیندا اپنا راگ ناد نام طرز، صدا بانگ جو سکھائیندا۔ سو صاحب کھیل کرے اسچرج، اچرج اپنا راہ چلائیندا۔ لوک مات وچوں گر اوتار پیر پیغمبر لیاندے ورج، آپ اپنا حُکم منائیندا۔ اکو مارے اتم گرج، بھیک اپنے نام سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مکان اک وکھائیندا۔ سچ مکان بے مقام، اپنا آپ بنائیا۔ بے نظیر بیٹھا اک امام، نورو نور نور رُشنائیا۔ سارے سجدہ کرو اک سلام، ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ نغمہ نظم پڑھو اک کلام، کریم قادر رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ ساچا کھیل کر اکھئے، اکو وار جنائیندا۔ پیر پیغمبر آئے نٹھے، گر اوتار میل ملائیندا۔ اک دو جے نوں کوئی نہ دسے، ہر جو کی کی کھیل کرائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھے، سمرتھ اپنی دھار بندھائیندا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جس دے نام دے گاؤندے رہے قِصے، کتھا کہانی راہ جنائیندا۔ جس دے حُکم اندر دین مذہب ونڈ کے آئے حصے، حصہ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک سمجھائیندا۔ ساچا حُکم لینا سکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ سکھائیا۔ صاحب سَنگر اکو آئے دس، دو جاکھئے رہن نہ پائیا۔ کلجُگ اتم لگے پٹھ، مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ پھیر سکے نہ کوئی اٹھ، نیتر نین نین شرمائیا۔ بن نانک کوئی نہ ویکھے چڑھ کے چوٹ، سچ

در سوبھا کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر آلیوں ڈگے بوٹ، بن پروردگار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم اپنا در درسائیا۔ آؤ ویکھو کھلا در، دروازہ آپ جنائیندا۔ جس گھر ملے ساچا ور، گرہ مندر ویس وٹائیندا۔ زربھو چکائے پچھلا ڈر، اگلا راہ وکھائیندا۔ اک دوجے دا پلو لو پھڑ، وچھڑیاں میل ملائیندا۔ اکو ڈھولا لینا پڑھ، پیر پیغمبران گر اوتاراں آپ سنائیندا۔ پُرکھ اکال اپنی کرنی رہیا کر، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ سرتے بھانا لینا جر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ سچ محلے ویکھنا چڑھ، اکو نظری آئیندا۔ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ نہ جنے نہ جائے مر، جوں اجوں نہ کھئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں اپنا گھر وکھائیندا۔ ویکھو گھر اُتے چڑھ، سو پُرکھ زرنجن رہیا جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گئے ڈر، نین سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ موسیٰ کہے میں تیرا جلوہ ویکھ ڈگا در، سدھ رہے نہ رائیا۔ عیسیٰ کہے میں دُور ویکھاں کھڑ، چرن دھیان لگائیا۔ محمد کہے میں آدھ وچکار بیٹھا اڑ، میرا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ تیتی اوتار کہن اسیں گئے ہر، ہار جت تیرے ہتھ وکھائیا۔ نرگن نانک کہے جوں بھویں توں لینی کر، میں چلاں تیری رضائیا۔ گویند کہے میں تیرا ست نرائن نر، پوت سپوتا اک اکھوائیا۔ میں تیری چھاتی اُتے جانا چڑھ، اُتے بہ بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آئے گوسائیا۔ پُرکھ اکال کر پیار، اکو اک جنائیندا۔ گویند میرا ست دُلاں، دُولھا نظری آئیندا۔ جس دا لوک مات کر نہ سکیا کوئی ستکار، بھيو کھئے نہ پائیندا۔ اپنا نانا توڑ سنسار، مات پت پوت بھیت چڑھائیندا۔ اکو منیا پُرکھ اکال، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ کھلائیندا۔ اٹھ گویند نکه کا کے، پُرکھ اکال جنائیا۔ تیری سوہنی لگے باتے، جو تھی تھی گائیا۔ میرا تیرا اکو ساتھ، اکو گھر وجے ودھائیا۔ ویکھ چرنی ڈگے کوئن تریلوکی ناتھ، مستک دھوڑی بگا لائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کوئی نہ وڑے میرے حاطے، دُور ڈراڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ گویند ننھا نکا چچھ، سری بھگوان اکھ جنائیندا۔ شبدي ہو کے ہن نہیں رہیا کچا، پنج تت کایا کچ نظر نہ آئیندا۔ گجری بنے نہ مات پچا، اکو تیری گود سہائیندا۔ پُرکھ اکال تیرے وچ رچا، دوجی ذات نہ کھئے بنائیندا۔ تیرے حکمے اندر نچا، لوک مات پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم دے پیار اکٹھا، سرتے تیرے آگے ڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ پُرکھ اکال وڈ مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ آسٹ سٹ انجان، بالے گود سہائیا۔ سچکھنڈ دیواں ساچا مان، مان مان وڈیائیا۔ اٹھ پھر درس مہان، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے جنائیا۔ تیرا میرا میلا وچ جہان، لوک مات کراں گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم آپ سُنائیا۔ ساچا حُکم سُنیا گوہند، ہر ہر آگھ جنائیا۔ کر درس مٹی میری چند، چنتا مینوں رہی ستائیا۔ جن چر نہ بدلیں وشن برہما شو اند، عادت پچھلی آپ بدلایا۔ تینوں میں نہیں کہنا گہر گمبھیر گئی گہند، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے منگان اکو منگ، اک دھیان لگایا۔ تُوں داتا سورا سرہنگ، بے آنت بے پرواہیا۔ اپنا نام دے مردنگ، دو جہان ناد سُنایا۔ اپنی سیجا دے پلنگ، جس اُپر آسن لایا۔ اپنا نام اپنا کام اپنا گرام اپنا نشان اپنا وکھا اک اند، اند اند وچ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھایا۔ آگوہند لگ چھاتی، شہنشاہ جنائیا۔ تیرا لہنا دیواں باقی، پورب جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے نرگن سُنائے باقی، اپنا حُکم سمجھائیا۔ تیری اتم پُچھے واتی، سر رکھے ہتھ ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ آچڑھ ساچے سینے، سینہ ہر جو آپ وکھائیندا۔ تینوں رنگ وکھائے بھینے، بھنڑی زین نال ملائیندا۔ تیرے چرناں ہیٹھ لوک پرلوک کینے، اُپر تیرا آسن لائیندا۔ پیر پیغمبر ہون ادھینے، ادنیٰ روپ سرب جنائیندا۔ لہنا چُکے مکے مدینے، کعبہ ہور نہ کھئے بنائیندا۔ تیرے گھوڑے پاوے زینے، نیلا نیلی دھاروں پار وکھائیندا۔ کرے کھیل چیت مہینے، مہا اپنی آپ سمجھائیندا۔ پچھلی کرنی سب توں چھینے، چھینہارا ویس وٹائیندا۔ کیسے دے چلنے نہ کوئی حیلے، حُکم اپنا ہر منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گوہند سینے اُتے بہائیندا۔ سینے چڑھ پے گئی ٹھنڈ، ساتک ست جنایا۔ کر کریا مہربان بخشند، تیری اوٹ تکایا۔ پہلوں کیتا گجری چند، ہُن اپنا لال بنایا۔ اکو نام دے کند، دو جہان دیاں ہلایا۔ لکھ چوراسی تیرا گائے چھند، میرا ڈھولا نہ کھئے وڈیایا۔ کوڑی کریا بھٹاں دند، بتی دند نہ کھئے جنایا۔ تینوں وینہدیاں جُگ چوڑی گئے لنگھ، تینوں ترس اچے نہ آیا۔ در تیرے منگی منگ، ماچھوواڑا سیج ہنڈایا۔ تُوں کھولی اچے نہ گنڈھ، کیوں سوُم بن کے اپنا وقت لنگھایا۔ میں بچے دتے ہیٹھا کندھ، تلوار نال تیری بھیٹ چڑھایا۔ پھر ویکھیا تیرا رنگ، رنگ اکو نظری آیا۔ میں سٹا تیری سیج

پلنگ، گلوکزی سچی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے سیس جھکایا۔ تیرے آگے جھکیا سیس، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ تیرا پیسن لیا پیس، بن سیوک سیو کھایا۔ تیری ساچی سیکھیا لئی سیخ، تُو دھ بن اوٹ نہ کھئے تکایا۔ خالی جھولی پا دے بھیکھ، بچہ در تے منگن آیا۔ میری کوئی نہ کرے ریس، تیری سر تے چہتر چھایا۔ میں دس کے آیا اتم لیکھا چکاؤنا پیس اکیس، سچ سندیسہ اک الا یا۔ ہُن نہ بدل میری تاریخ، طریقہ تیرے ہتھ رکھایا۔ نت نو تیری اڈیک، نیرتین دھیان لگایا۔ میری آسا پوری کردے ٹھیک، ٹھوکر ہور نہ کھئے جنایا۔ تیرا پیالہ پیتا لا کے جھیک، دُو جے ہتھ نہ کیسے پھڑایا۔ تیرے نال لگی پریت، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑایا۔ جے کوئی پچھے وتھ رہ گئی جھیت، ہُن اپنی ہتھیں بند دے کرایا۔ جے نہ متیں بچے دی پوری کریں نہ ریجھ، تینوں پیو نہ کیسے بنایا۔ تُوں سچکھنڈ بیٹھا رہوں اندر دہلیز، لوک مات لک لک وقت لنگھایا۔ تیرا بنیا نہ کھئے شریک شرکت سب دے وچ بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ در تیرے آس رکھی نکھی، وڈی منگ نہ کھئے منگٹایا۔ چار ورن بناؤنی اکو سکھی، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دے اُتے چادر دینی نام چٹی، تیغ بہادر گیا سمجھائیا۔ اپنے نام دی دے دے چٹھی، لوک مات جاواں چائیں چائیا۔ تیری سیوا پچھے ہتھیری کیتی، کی تُوں سیوا دا بھکھا تیری بھکھ نہ کھئے مٹایا۔ دُکھ دینا تیری بنی ریتی، سُکھ تیرا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کیسے واڑ چھڈیا وچ مسیتی، کیسے مندران وچ بہائیا۔ کیسے بنایا جگت شریکی، کیسے مذہبان نال ٹکرائیا۔ وچ رکھی نکھی جھی گیٹی، جس نوں پار نہ کھئے کرائیا۔ پچھلی جے سناواں کہانی پتی، تیتھوں دُکھ جھلیا نہ جائیا۔ تیرے پچھے ارجن چڑھیا وچ انگیٹھی، اپنا آپ جلائی۔ تُوں ساریاں گلاں کیتیاں انڈیٹھی، انڈیٹھی اپنی کار کھائی۔ میں تیرے کولوں سکھیا سکھی، جو گودی وچ بہا دتا سمجھائیا۔ بن پُرکھ اکال سرشٹ سبائی پھکی، ساچا رس نہ کھئے جنایا۔ بن گوہند کوئی نہ بائے اکی، دوئیوں ایکا روپ بنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار تیرے بن دے رہے پتی، تُوں اپنا بھیو نہ کیسے جنایا۔ تیری کہانی وید پُران سب نے لکھی، آنت نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دے ساچا ور، تُو دھ بن خیر کھئے نہ پائیا۔ پا دے خیر خیرخواہ، خواہ مخواہ کیوں مُکھ بھوایا۔ ہُن نہیں لگن دینا تیرا داء، پچھلا چیتا موہے آیا۔ ہُن نہیں کھانا تیرا وساء، اچھل اچھل تیری وڈیایا۔ جنان چر بنیں نہ نال ملاح،

تیرا پلا سکے نہ کھئے چھڈایا۔ اپنی دے دے سچ صلاح، صلح گل تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگن آیا۔ منگن آیا منگتا، دے پرہو ججمن۔ ایہ منگتا نہ بھکھا نہ ننگتا، تیرا پت جوان۔ تیرے در دروازے آپے لنگھدا، کُنڈا کھول سچکھنڈ مکان۔ نیڑے آ کے مؤل نہ سنگدا، اچھلے کدے ہو کے نوجوان۔ تیرا پریم اپنے رنگ رنگدا، تون ہو مہربان۔ تیرا ویلا جائے لنگھدا، دروہی پھری دو جہان۔ ہن ویلا ویکھ پاؤن ٹھنڈ دا، اگ لگی زمیں اسمان۔ کیوں نہیں ٹٹی سب دی گنڈھدا، رام رحیم تون رحمان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا جھلے سچ نشان۔ منگن آیا نہ بنے غریب، حق اپنا منگ منگائیا۔ پتا پت نون کر وصیت، حق اپنا ہتھ پھڑائیا۔ میں تیری مٹاں سچ نصیحت، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ تیرا میرا ناتا اک اصلیت، اصل تیرا ناؤن نظری آئیا۔ ہن چھڈ دے پچھلی خصلیت، گر اوتار پیر پیغمبر جو پچھے رہوں ٹکرائیا۔ بن گوہند تیری آگے چلے نہ کھئے ولدیت، تیرا ناؤن نہ کھئے سنائیا۔ بے شک تیری سچکھنڈ وچ حیثیت، لوک مات تیرا گن کھئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگن آئیا۔ میرا دے دے آپے حق، عدل عادل اک اکھوایا۔ جے کوئی پچھلا پیا شک، مینون منہ تے دے سمجھایا۔ ٹدھ بن مینون کوئی نہ سکے ڈگ، دو جہان چرناں ہیٹھاں دیاں دباوا۔ اوہ ویکھ پیر پیغمبر دور ڈراٹے تیرا چرن سروور رہے لک، بوند بوند مکھ چوایا۔ چار کنت دہ دشا دو جہان برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ رہے تگ، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ اسپں وی تیرے کولوں گئے آگ، تون اپنا بھیو نہ کیسے جنایا۔ پچھے منگتے بن بن منگدے گئے تھک، سانوں منگنا اچے نہ آیا۔ ہن وی میں ارادہ کیتا پگ، پکی اکو اک پکایا۔ جنان چر نہ کھولیں اپنا ہٹ، اوبناں چر میری ضد نہ سکے کھئے چھڈایا۔ جان اگوں کہہ میں نہیں پُرکھ سمرتھ، مینون خالی ہتھ دے وکھایا۔ جان سچکھنڈ دوار دے چھڈ، کیوں بیٹھا آسن لایا۔ نہیں تے ساڈے نالوں ہو جا اڈ، اپنا ناتا لے ٹڑایا۔ پھیر تیرا پت نشانہ دیوے گڈ، نہ کوئی سکے آد انت بلایا۔ بہڑی تیرے انصاف دی ہو گئی حد، تینوں رحم ذرا نہ آیا۔ اسپں تیرے کولوں سکھیا چج، تون چنگی طرح سمجھایا۔ لوک مات دھرتی اُتے وکھاؤندے رہے تیرا جج، اٹاں پتھراں متھے ٹکایا۔ قلم شاہی کاغذاں اُتے لاؤندا رہوں اچ پچ، اپنی صفت کر صلاحیا۔ ہن تیری چھاتی اُتے چڑھیا بھج، گوہند اپنا بل رکھایا۔ نہیں تے میرا پردہ کج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا

دے دے ساچا ور، بن دردی درد وندایا۔ چھاتی اُتے چڑھ کے لال، ہر لالن رہیا جنائیا۔ صاحب تیرا نور بے مثال، نورو نور نور
 رُشنائیا۔ تیرا سچ سچ جمال، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ سدا سدا سد چلیں نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پہلوں ناتا جُڑیا مہاکال، چنڈ پرچنڈ
 مات چمکائیا۔ ہُن صاحب ہو دیال، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، دو جے در نہ منگن
 جائیا۔ دو جہا در نہ دے کو، نظر کھئے نہ آئیندا۔ گوبند تیرے جوگا گیا ہو، ہوکا حق سُنانونا۔ میں کر کے ضد تیرے کولوں اپنی وست لینی
 کھوہ، کھلم کھلا حال جناؤنا۔ میں بال بن کے پینا رو، تُوں پتا تر لے کڈھ پھیر مناونا۔ تُوں سُن لے میری سو، صحبت اپنی اِک
 سمجھاونا۔ میں دُور دُراڑے ہو، اگے نٹھ نٹھ پھیر وکھاونا۔ جے بھج کے لوین چھوہ، میں ہس کے مُکھ مُسکراونا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ تیرا رنگ سہاونا۔ جے نہ دیویں اپنے آپ، اپنی ضد رکھائیا۔ میں سرشٹ سبائی کہنا کوئی نہ
 کریو ایہدا پاٹھ، جیو جنت دیاں بھلائییا۔ میں چوڈاں لوک بند کراواں ہاٹ، چوڈاں طبق نہ تیری شنوائیا۔ تیری نظر نہ آئے ذات، سچکھنڈ
 بیٹھا روویں ماریں دھابیا۔ پھیر آپے کریں میری تلاش، لوآں پُریاں کھوج کھوجائیا۔ بن پُتران پتا ہویئے اُداس، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔
 صاحب تیری شبد ساچی راس، شبد گوبند ناؤں جنائیا۔ جنان چر تیرے نہ وسے پاس، تیرے گیت کھئے نہ گائیا۔ مُدھ کم نہ آوے بناں
 شاخ، پت ڈالی پھل نہ کھئے لگائیا۔ پھیر جے میرے ول لوین جھاک، میں پچھا لوان بدلائیا۔ جنان چر نہ کہیں گوبند میرا ساک، ناتا جُڑیا اِکو
 تھائیا۔ پچھے پھیر نہ پُچھیں وات، مگر نٹھیں نہ واہو داہیا۔ اوہناں چر نہ آواں تیرے پاس، رُس رُس اپنا وقت لنگھائیا۔ پھیر صاحب تُوں
 مینوں کہنا پُت میرا بدماش، بن میرے حُکموں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپے
 دے دے اپنا ور، نمنی ٹھمنی رہن کھئے نہ پائیا۔ نمنی ٹھمنی نہ کوئی ڈر، بھے اور نہ کھئے جنائیندا۔ میں جمیا تیرے گھر، حق اِکو نظری آئیندا۔
 جس ویلے چاہواں لوان پھڑ، تُوں میرا پتا اکھوائیندا۔ کیوں، نہ جمیں نہ جائیں مر، نال میرا جنم مرن کٹائیندا۔ کیوں سوتا مار کے در،
 ندھڑک آپ اُٹھائیندا۔ میں ہُن اگے جانا اڑ، اڑکا اِکو اِک وکھائیندا۔ کیوں سب توں پہلوں شبد دا گھاڑن لیا گھڑ، گھڑ کے تھر گھر آپ
 بہائیندا۔ پھر دتا سچا ور، وشن برہما شو اُپجائیندا۔ پھیر وسایا میرا گھر، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ تیری رچن وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

لوک مات گھل، بودھ آگادھ گیان درڑائیندا۔ ٹوں بیٹھا رہوں نہچل دھام اٹل، اپنا مکھ چھپائیندا۔ میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ واپیا بل، نرگن سرگن نرگن روپ وٹائیندا۔ کلجگ اتم پنج تت گوبند نام رکھ کے اتم تیرے وچ گیا رل، اپنی ذات نہ کھئے وکھائیندا۔ کی ہن وی نہیں دیندا پھل، تیرے گھر گھاٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال کہے اٹھ میرے نال چل، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، اگلی دسے پھیر گل، گصہ گلا نہ کھئے رکھائیندا۔

☆ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرجش سنگھ دے گرہ گگو بوآ ضلع امرتسر ☆

بچے نال سوہے باپ، پتا پوت وڈیائیا۔ بچے دیوے اپنا جاپ، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ سُت شبد ویکھ اپنا آپ، نرگن نرگن رسیا جنائیا۔ آپے منتر آپے پاٹھ، ایشٹ دیو آپ دھرائیا۔ آپے سجن آپے ساک، اپنا سنگ آپ رکھائیا۔ آپے تیرتھ آپے تاٹ، تٹ کنارہ آپ سہائیا۔ آپے لوک پرلوک کھولے ہاٹ، وسنہار آپ ہو جائیا۔ آپے بودھ آگادھ جنائے گاتھ، نش اکھر کرے آپ پڑھائیا۔ آپ چلاونہارا ساچا راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ آپے ہونے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنا ناؤں جنائیا۔ آپے سُت دلارا کر پرگٹ، شبدی شبد دئے وڈیائیا۔ آپے کھولنہارا تھر گھر سچا ہٹ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پتا پوت ویس وٹائیا۔ آپے پتا آپے ماتا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ آپے کھیلے کھیل تماشا، کھیلنہارا اک رگھرائیا۔ آپے دیوے ساچی داتا، داتا دانی دیا کھائیا۔ آپے جنی جن جنے کاکا، بال بالا گود اٹھائیا۔ آپ بندھائے اپنا ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ آپے سچکھنڈ نواسی پُچھے واتا، تھر گھر مہر نظر ٹکائیا۔ آپے ہونے پُرکھ ابناسا، ابناسی اپنا راہ جنائیا۔ آپے نرگن اندر نرگن کرے واسا، نرور اپنا رنگ وٹائیا۔ آپے اپنی پوری کرے آسا، آسا آسا وچ سہائیا۔ آپے اُپائے اپنا آپا، سُت دلارا اک اُپائیا۔ آپ وکھائے اپنا ڈونگھا کھاتہ، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پتا پوت سوہیا پائیا۔ پتا پوت سوہنیک، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیندا۔ دوسر نہ کھئے دسے شریک، لاشریک ڈیرہ لائیندا۔ نہ کوئی اندھیرا نہ تاریک، نورو نور ڈگمگائیندا۔ اپنا نام جنائے ٹھیک، سچ نشانہ اک لگائیندا۔ چرن بندھائے کول پریت، پریتیوان دیا کھائیندا۔ تھر گھر وکھائے

اتیت، ترے گن رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل چھوٹے بالے،
 سُت ڈلارے آپ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکالے، الکھ آگوچر بے پرواہیا۔ تیری پریتی نبھے نالے، ناتا صاحب آپ جڑائیا۔ سچکھنڈ تیری
 دھرمسالے، تھر گھر تیرا مندر سہائیا۔ میل ملایا ہر گوپالے، گوبند ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سچ کرے جنائیا۔ سچ جنائی لینی جان، جاننہار جنائیندا۔ تھر گھر تیرا اک مکان، چہر چہن نہ کھئے چھہائیندا۔
 ست دھرم دا ست نشان، ست ستوادی آپ وکھائیندا۔ نہ زمیں نہ کھئے آسمان، سورج چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ اک اکلا نوجوان، نرگن اپنا
 آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ بن مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دیونہار اگتی دان، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ نظری آئے اک اکال، پُرکھ روپ
 نہ کھئے وٹائیندا۔ گوبند اکو سچا لال، ہر شبدی رنگ رنگائیندا۔ آد جگاد کران پرتپال، پرتپالک آپ جنائیندا۔ جگ جگنتر چلان نال، سدا
 سہیلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ نکا بچہ چھوٹا بالا پیا ہس، ہنس مکھ
 صلاحیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو گھر ہویا اکٹھ، گرہ مندر وجی ودھائیا۔ ساچا مارگ دینا دس، ہوں
 سیوک سیو کھائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، پرکاشوان اکو نظری آئیا۔ تیرا ناؤں میری راس، تیرا چرن ہٹ وڈیائیا۔ میں رہواں تیرا داس،
 نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ تُوں پوری کرنی آس، بے آنت بے پرواہیا۔ کر کریا دینی دات، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ تیری میری اکو
 ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ میں وسان تیرے ساتھ، تیرا سنگ نہ کھئے چھڈائیا۔ اکو ساچی دے گاتھ، بن اکھر کر پڑھائیا۔ نرگن پتا
 نرگن مات، نرگن پت منگ منگائیا۔ بن وچولا پُرکھ سمراتھ، اپنا بھیو رہیا کھلائییا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، ایک ڈیرہ رہیا لگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نکه بچے رہیا جنائیا۔ نکه بچے جانا جاگ، سُت ڈلارے ہر اٹھائیندا۔ چرن پریتی اک ویراگ، برسوں چوٹ
 لگائیندا۔ دپیک جوت جگے چراغ، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ تھر گھر تیرا کھولیا تاک، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ صاحب صاحب پکڑے
 واگ، ستگر ستگر ویکھ وکھائیندا۔ سرن سرنائی جانا لاگ، لاگت مول نہ کھئے لگائیندا۔ سُت اگتی سن آواز، بن رسنا جہوا گائیندا۔
 پاربرہم دا سچ سماج، ساچا کھیرا اک وسائیندا۔ شبد ڈلارے تیری رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ست ستوادی تیرا رچے کاج، کرنی

کرتا آپ کھائیندا۔ ویکھنہار گرو مہراج، نیتر نین نین کھلائیندا۔ جس سازن لیا ساز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی آپ جنائیندا۔ ساچا پچھ آگے ہو، ہو ہو خوشی منائیا۔ نالے ہسے نالے پئے رو، روون ہاسا اکو رنگ وکھائیا۔ کر کرپا پرہ اپنا امرت
 چو، چرن چرن نال رگڑائیا۔ پھڑ انگلی انگلی نال دے چھوہ، چھوہرا بانکا منگ منگائیا۔ میں تیرے جوگا جاواں ہو، جگت اکو اک
 جنائیا۔ تیرا نام لواں ڈھوا ڈھو، دوجی وست نہ موہے بھائیا۔ جے نہ دیویں رُس کے لواں کھوہ، اپنی بالی بڈھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچے بالے سچ کھلونا، ہر تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرا رونا موہے بھاؤنا،
 بھے روپ نہ کھئے جنائیندا۔ میری چھاتی چڑھ کے سونا، پلنگ رنگیلا اک وچھائیندا۔ اُتے چڑھ کے سوہنگ ڈھولا گاؤنا، تُوں میرا میں تیرا
 دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ من اچھیا پھل اکو پاؤنا، آد جگاد مُک نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ
 سمجھائیندا۔ سٹ ڈلارا کہے میں رُساں گا۔ رُس رُس صاحب تیتھوں پُچھاں گا۔ تیری ڈونگھی بکل اندر لکاں گا۔ چڑھ کندھاڑے شیر وانگو
 بکاں گا۔ جودھا سورپیر ہو کے اُٹھاں گا۔ باپو تیرا خزانہ اندر وڑ کے لٹاں گا۔ پھر تیری کرنی کرن واسطے جٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آ کے پُچھاں گا۔ سری بھگوان دے پیار، خوشی خوشی جنائیا۔ اُٹھ سٹ سٹ
 ڈلار، پرہ دُلہا دئے بنائیا۔ تیرے سپس کرے شنکار، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ اپنی ہتھیں بٹھ دستار، کلغی توڑا لے لگائیا۔ جوتی جوڑا
 اگم اپار، پنڈھ وچھوڑا دئے گوائیا۔ اکو ہوڑا ہوئے درکار، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ ساچا گھوڑا خبردار، اگم اگمرا آپ بنائیا۔ بڈ ماس ناڑی
 چمڑا نہ کھئے وپار، دما دم نہ کھئے سہائیا۔ مٹھا کوڑا نہ کوئی کھار، رس اکو اک بھرائیا۔ لما چوڑا نہ کھئے دوار، اگم اتھاہ دئے سمجھائیا۔ ساچا پوڑا
 کر تیار، اندر باہر دئے لگائیا۔ تھر گھر نال ملائے سچکھنڈ دوار، آپ اپنا بندھن پائیا۔ سچکھنڈ وسے آپ نرنکار، تھر گھر شبدی سٹ
 بھائیا۔ ساچن سچ کرے پیار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیوے وست اک اپار، اگوچر اکو اک ورتائیا۔ سوچیاں سوچ نہ آئے وچار، بے پرواہ
 بے پرواہیا۔ سٹ انادی لے اُٹھاں، برہم برہادی دئے سمجھائیا۔ گوبند اکو سچا لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دی ساچی کار، اپنے ہتھ رکھے نرنکار، دوسر بھیو نہ کھئے جنائیا۔

☆ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چن سنکھ دے گرہ گگو بوا ضلع امرتسر ☆

پُرکھ اکال تیرا ہویا سنجوگا، وجوگ نظر کھئے نہ آئیندا۔ گوبند بدلیا پچھلا چوگا، چولی تن نہ کھئے ہنڈائیندا۔ اتم ملیا سچا موقع، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ ہُن ہو گیا منگن جوگا، منگ اپنی آپ منگائیندا۔ میں دے کے آیا ہوگا، لوک مات مات سمجھائیندا۔ ہر جو آگے مارگ لاؤنا سوکھا، ستجگ ساچا راہ چلائیندا۔ کسے نال نہیں کرنا دھوکھا، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ اکو پڑھنا ہر کے ناؤں دا پوتھا، اکھر وکھر آپ جنائیندا۔ گرسکھ کوئی رہ نہ جائے تھوتھا، ہوجھی مت سرب گوائیندا۔ سمبل تیرا اکو کوٹھا، جس گھر گوبند ڈیرہ لائیندا۔ آگے پچھے دا رہیا نہ کھئے روسا، اکو رنگ رنگ چڑھائیندا۔ پارہم پت پرمیشور ساچے پتا کر پیار پت دا لے لا بوسا، پریم پریم نال ٹکرائیندا۔ اک ویراں کھول اپنیاں ہوٹاں، تیرے آگے منگ منگائیندا۔ تیری جھلی نہ جائے چوٹا، پرہوں روگ ستائیندا۔ تیرے گھر بھنڈار اتوٹا، کیوں نہ صاحب تُوں ورتائیندا۔ میں تیریاں بھگتاں دس کے آیا ہر کا نام لو لوٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ منگن والا ہویا جوان، جوہن اپنا رہیا وکھایا۔ نانا توڑ جگت جہان، تیرا سنگ رکھایا۔ بالا بچہ نہیں ہُن نادان، سمجھ سمجھ نال بدلائیا۔ تیرا سُن سُن سچ گیان، گیان گیان ملی چٹرائیا۔ تیرا کر کر حق دھیان، دھیان دھیان لیا اٹھایا۔ پرہ دے دے اکو مان، نمان کرے عرضوٹیا۔ تیرا سچا سچ بیان، جو چڑھیا اتر کھئے نہ پائیا۔ تیرا حق حق مکان، مُحبت اکو نظری آٹیا۔ تُوں لاشریک مہربان، شاعر تیری صفت صلاحیا۔ بن رفیق دے دان، توفیق توہے اک خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، منگن والا منگ منگائیا۔ جو منگیں سو دیواں دات، پُرکھ اکال رہیا جنایا۔ تیرے اندر وڑ کے کھولاں تاک، اپنا مندر دیاں وکھایا۔ پورا کران بھوکھت واک، جو لیکھا لکھت لکھت جنایا۔ ایتھے اوتھے پردہ دیواں ڈھاک، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ تیرا تن مٹایا خاک، گوبند شبد شبد شنوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سمجھایا۔ جو منگیں سو جھولی پاں، پا پا خوشی منائیندا۔ گلے لگاواں پھڑ پھڑ بانہ، پھڑ پھڑ گلے آپ لگائیندا۔ سدا سدا سد دیواں ٹھنڈی چھان، شہنشاہ اپنی دیا کھائیندا۔ آد جگاد جگ جگ تگاں راہ، کون ویلا میرا بچہ میری آس رکھائیندا۔ کر کریا جاناں اکو ناں، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بنت آپ بنائیندا۔ ساچا نام لے جا سو، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ ہنگ برہم رسیا رو، نیتز
 نیناں نیر وہائیا۔ جا کے ڈرمت میل دھو، دوہاں جوڑا دے جڑائیا۔ تڈھ بن اور نہ جانے کو، کوکے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، وست اک اک درسائیا۔ وست لے جا سچ سو، صاحب سچ جنایا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہوکا اک سنایا۔ سو پُرکھ
 زرنجن سو نال گیا چھوہ، ہنگ اپنے وچ دبایا۔ ساچا بیج لیا بو، زرنگن زرنگن ہل چلایا۔ پچھلی وستو سب توں لئی کھوہ، خالی ہتھ پھرایا۔
 ستجگ ساچا نام چلے سوہنگ سو، گوبند ڈنکا تیرے ہتھ پھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رسیا جنایا۔ تیرا
 ناؤں وست سچ، سچ ساچے موہے بھائیا۔ مارگ اپنا دینا دس، کون بدھ کراں کڑمائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، ہس ہس رسیا جنائیا۔
 بھگتاں اندر جا کے وس، بھگون گنڈا لاپیا۔ پندھ مکاؤنا ٹھ ٹھ، بن پاندھی پاندھی راپیا۔ تیرے نال چلے پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال جوت
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم رسیا جنائیا۔ شبد ست کہے میں جاواں گا۔ تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گا۔
 نیوں نیوں سجدہ سیس جھکاواں گا۔ دوئے جوڑ کر بندنا، تیرا نام دھیاواں گا۔ برہمند کھنڈ تجاواں گا۔ لوآن پُریاں چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔
 لکھ چوراسی نانا توڑ تڑاواں گا۔ تیرے بھگتاں اندر وڑ وڑ، تیرا ڈھولا گاواں گا۔ ساچا مندر اک وکھاواں گا۔ نورو نور ڈگمگاواں گا۔
 پچھلے کیتے قصور سرب بخشاواں گا۔ پتران ماواں نال ملاواں گا۔ اکو نام چپاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سناواں گا۔ جگ وچھڑے میل
 ملاواں گا۔ کاگوں ہنس بناواں گا۔ ساچی چوک چکاواں گا۔ پھڑ بابوں گلے لگاواں گا۔ در تیرے تے پھڑ کے لیاواں گا۔ تھر گھر دوارا
 کھلاواں گا۔ سچکھنڈ آپ بہاواں گا۔ تیرا درس آپ کراواں گا۔ پُرکھ اکال تینوں ملاواں گا۔ پھیر گوبند گر اکھواواں گا۔ اپنی کلغی تیری
 بھیٹ چڑھاواں گا۔ تیرا تاج ویکھ خوشی مناواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو راگ الاواں گا۔ دو جہاناں بن جونا، تیرا حکم سناواں گا۔ جو
 نہ مئے اتھ بھن وکھاواں گا۔ خاکی خاک رلاواں گا۔ شاہ سلطاناں تخت گواواں گا۔ کوڑی کیریا میٹ مٹاواں گا۔ شوہ دریائے زڑھاواں گا۔
 اچے ٹلے مندر ڈھاواں گا۔ غریب نہانے گلے لگاواں گا۔ چار ورن اکو رنگ چڑھاواں گا۔ امرت جام پیاواں گا۔ سکے ہرے کراواں گا۔ جگ
 وچھڑے میل ملاواں گا۔ نانا جوڑ بھین بہراواں دا۔ ہر سنگت روپ بناواں گا۔ پھر در تے خوشی مناواں گا۔ آ کے درشن پاواں گا۔ پُرکھ

اکال تیرا جس گاواں گا۔ گُرسکھ تیری چرنی پاواں گا۔ آکے ہو ہو تلک لگاواں گا۔ جے تُوں سُتا میں اُٹھاواں گا۔ جے رُسیں تے پھیر مناواں گا۔ جے پُچھیں تے حال سُناواں گا۔ تیرے اُتوں ہو قُربان، اپنا آپ مِٹاواں گا۔ بچے نیہاں ہیٹھ رکھاواں گا۔ اُتے دھرم نشان جھُلاواں گا۔ بھگت دوارا اک سُہاواں گا۔ سَتجُگ دا رنگ وکھاواں گا۔ اُتے بہہ کے آسن لاواں گا۔ راج راجانا شاہ سُلطاناں چرنی ڈھاواں گا۔ نو کھنڈ پرتھی اِکو حُکم مناواں گا۔ ستاں دیپاں راہے پاواں گا۔ ست رنگ نشان جھُلاواں گا۔ سمبل دھام سُہاواں گا۔ گوبند ناؤں دھراواں گا۔ پُرکھ اکال مناواں گا۔ اٹل دھام بناواں گا۔ چار جُگ رُسناواں گا۔ چھٹی جُگ سُناواں گا۔ کوٹن جُگ مناواں گا۔ جے سدیں پھر گھر آواں گا۔ آکے پھیر مات لوک وچ جاواں گا۔ جو وچھڑے میل ملاواں گا۔ پہلی چیت چوٹھی منزل چڑھ کے تیرا حُکم مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اپنا گھر، دوُجی آس نہ کھئے رکھاواں گا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جاگیر سینگھ دے گرہ گگو بوآ ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال تیرا سُت اکھاواں گا۔ ابناسی اچت تیرا راہ چلاواں گا۔ نرگن دھاروں اُٹھ، اُٹھ اُٹھ سیو کھاواں گا۔ گُرسکھاں اُپر تھ، اپنے رنگ رنگاواں گا۔ بنس سرینس لواں پُچھ، وچھڑے جوڑ جڑاواں گا۔ اپنے ہتھ نہ رکھاں کچھ، تیرے بھگتاں سرب کچھ پھڑاواں گا۔ تیتھوں نہیں کچھ لک، پردہ اوہلا آپ اُٹھاواں گا۔ کلجگ پینڈا جائے مُک، سَتجُگ ساچا راہ چلاواں گا۔ گُرمکھاں نیتراں نال وکھاواں گا۔ گیت گوبند سوہنگ ڈھولا سچ سُناواں گا۔ اِشٹ گُردیو آتم راہ درساواں گا۔ جگت وچولا بن کے آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا نام دھیاواں گا۔ تیرا نام دھیاواں گا۔ بھگت بھگوان ہری گن گاواں گا۔ ساچی ریت چلاواں گا۔ مندر مسیت ڈھاواں گا۔ شوودوالے پنڈھ مُکواں گا۔ تیرتھ تٹاں خاک ملاواں گا۔ جن بھگتاں آپ اُٹھاواں گا۔ اندر وڑ کے حال سُناواں گا۔ بجر کپاٹی توڑ تڑاواں گا۔ آتم جوتی جوت جگاواں گا۔ سُرتی سوتی آپ اُٹھاواں گا۔ شبدا نادادی ناد وچاواں گا۔ بودھ آگادھی بھيو کھلاواں

گا۔ وسادی وساد ہو جاواں گا۔ تیرے نال شادی سب دی آپ کراواں گا۔ کنت کٹوہل اک وکھاواں گا۔ ساچی سیجا پھول برسواں گا۔
 پیا پریم اک مناواں گا۔ گلوکڑی گھٹ کے پاواں گا۔ گوہند پھر اپنا نام دساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، تیریاں سکھاں تیرے نال ملاواں گا۔ تیرے نال ملاواں گا۔ ساچی سیو کھاواں گا۔ گھر گھر پھیرا پاواں گا۔ نرگن سرگن روپ
 وٹاواں گا۔ بن تیریاں بھگتاں نظر کیسے نہ آواں گا۔ اچے ٹلے پربت چوٹیاں چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔ جل تھل اسگاہ ڈونگھی کندر ویکھ وکھاواں
 گا۔ تیریاں سنتاں ستیا آپ اٹھاواں گا۔ جگ جنم دیاں زٹھیاں پھڑ مناواں گا۔ اولے لکیا گٹھیاں پھڑ پلاواں گا۔ جنہاں کھادا گٹھیاں، سب دا
 سیس کٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا ڈنکا نام وجاواں گا۔ تیرا ڈنکا نام وجاواں گا۔ دو
 جہان سناواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ سب دے سیس منڈاواں گا۔ اکو حکم جناواں گا۔ نیوں نیوں چرنی لاواں گا۔ تیئی اوتار
 سمجھاواں گا۔ بھگت اٹھاراں اٹھاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پندھ مکاواں گا۔ چوڈاں طبقاں پھول پھلاواں گا۔ ساچا سبق اک سناواں گا۔
 کلجگ دا پترا آپ اٹھاواں گا۔ ستجگ ساچا راہ چلاواں گا۔ ستراں آپ جناواں گا۔ بہترحاں نال جوڑ جڑاواں گا۔ چہتران اکھ گھلاواں گا۔
 پنجاں پنجاں راہ وکھاواں گا۔ پنچ پردھان آپ جناواں گا۔ ساچے در بہاواں گا۔ حکم اک رکھاواں گا۔ لواں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں تیرا ناواں
 سب دا راگ جناواں گا۔ سر تیرے سیس چہتر جھلدا ویکھ، اپنی خوشی مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، تیرا رہبر اک اکھاواں گا۔ تیرا رہبر نام دھراواں گا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاواں گا۔ لکھ چوراسی جیو اٹھاواں گا۔ گرمکھ سجن نال
 ملاواں گا۔ منکھ شوہ درباے زڑھاواں گا۔ نام کھنڈا اک چمکواں گا۔ دوہری دھار آپ رکھاواں گا۔ جدھر ویکھاں اودھر تیری اوٹ رکھاواں
 گا۔ نہ کچھ پیو نہ کچھ کھاواں گا۔ بن کھادیاں پیتیاں تیری سیو کھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در تیرے تیری خوشی رکھاواں گا۔

☆ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ گگو بؤا ضلع امرتسر ☆

سچ مردنگ وجاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ ہلاواں گا۔ اکو رنگ وکھاواں گا۔ آسو تنگ کساواں گا۔ زین پاکھر پاواں گا۔ شاہ آسوار وکھاواں گا۔ واگان ہتھ اٹھاواں گا۔ تیر تنگ چلاواں گا۔ تلوار کچ چمکاواں گا۔ چنڈ پرچنڈ روپ وٹاواں گا۔ کھنڈ کھنڈ کر وکھاواں گا۔ دے دنڈ سرب سمجھاواں گا۔ بھیکھ پکھنڈ مُکاواں گا۔ سورا سربنگ اکھاواں گا۔ ساچا اند جنواں گا۔ پرمانند سماواں گا۔ ٹٹی گنڈھ وکھاواں گا۔ شبدی باز لڑاواں گا۔ لکھ چوراسی چڑیاں وانگ تڑاواں گا۔ گوہند نام کھاواں گا۔ پُرکھ اکال تیرا ڈھولا اکو گاواں گا۔ تیرا ڈھولا گیت سُناواں گا۔ ساچی ریت چلاواں گا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیت، گرُمکھ باہر کڈھاواں گا۔ تیرا ناواں ست اتیت، ترے بھون دھنی اک جنواں گا۔ ایک رنگ رنگ ہست کیت، اوچ نیچاں پنڈھ مُکاواں گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ چاڑھ مجیٹھ، ذات پات میٹ مٹاواں گا۔ اکو نظری آئے ٹھاکر دوارا مندر مسیت، گرودوار تیرا گھر بناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگاواں گا۔ در تیرے اکھ جگاواں گا۔ جو منگیا سو پھل پاواں گا۔ دو جہاناں نٹھ نٹھ جاواں گا۔ لوک مات ویکھ وکھاواں گا۔ سچ سلوک سُناواں گا۔ جو تیرا درشن رہے لوچ، تہاں نیتر نین کھلاواں گا۔ جس دی کردے رہے سوچ، بن سوچیاں آن ملاواں گا۔ کلجگ آنت کوئی ماریا نہ جائے زردوش، دوشیاں دنڈ لگاواں گا۔ مایا ممتا اندر جو بھوئے مدہوش، سب دی مت گواواں گا۔ پُٹھی کھل لہاواں پوش، اگنی وچ سڑاواں گا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق دیواں جھوک، اپنا بل جنواں گا۔ جو تیرا گائن سلوک، تہاں اپنی گود اٹھاواں گا۔ آتم پرما تم میل ملاواں گا۔ پُرکھ اکال وکھاواں گا۔ تیری چرنی پاواں گا۔ تیرے ڈنٹھیاں روگ مٹاواں گا۔ جگت بھٹیاں سچے آپ کراواں گا۔ ورنان برنان راہ چکاواں گا۔ امرت جام پیالہ پیواں گا۔ گر گوہند پھیر اکھاواں گا۔ دو جہاناں بھجان گا۔ سیوا کر کر مؤل نہ رجّان گا۔ بھگت دوارے بہ بہہ سجان گا۔ ست سروپ ہو کے گجان گا۔ غریب زانیاں پردہ کجان گا۔ تال نگارے ہو کے وجّان گا۔ لکھ چوراسی مُنہ دے بہار سٹان گا۔ جودھا سورپیر ہو کے ڈٹان گا۔ کلجگ جڑ پٹان گا۔ ڈونگھے کھاتے سٹانگاں۔ ڈر کے کیسے کولوں نہ نٹھان گا۔ اکو تیری اوٹ رکھان گا۔ سرشٹ سبائی جھوک، تیرے کھاتے گھتان گا۔ جو گائے گوہند سلوک، سو نر ناری مات رکھان گا۔

بن منگیاں دیواں موکھ، مکٹی چرناں ہیٹھاں جھساں گا۔ گھر گھر جاواں اتم پھنچ، آؤندا جاندا مؤل نہ سنگاں گا۔ تیرے نام دی اکو رکھاں دھونس، سر سر حکم مٹاں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا بل، تیرے حکمے اندر وساں گا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گگو بؤا ضلع امرتسر ★

سورپیر ہو کے نٹھاں گا۔ دو جہاناں ڈٹاں گا۔ پچھے مؤل نہ ہٹاں گا۔ سریشٹ سبائی بھکھاں گا۔ ہن ویلا گیا بھٹاں دا۔ راگ اکو چلے جٹاں دا۔ نانا چکے کوڑیاں سٹاں دا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری اوٹ اکو تگاں گا۔ تیری اوٹ اک رکھاواں گا۔ لکھ چؤراسی پھول پھلاواں گا۔ گرمکھ سجن آپ جگاواں گا۔ پھڑ باہوں میل ملاواں گا۔ تیرے در بہاواں گا۔ بھگت دوار وڈیاواں گا۔ سچ سنگھاسن اک سہاواں گا۔ تیری لئی تھان بناواں گا۔ اپنا مکان ڈھاواں گا۔ در دربان اکھاواں گا۔ شاہ سلطانا تیرا درشن پا پا خوشی مناواں گا۔ نہکلنک تیرا ناؤں وڈیاواں گا۔ بن گوہند تیری چرنی پے پے شکر مناواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا سنگھاسن چوتھی چھتے ڈاہ کے، شوقال نال ہنداواں گا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ بھچر ضلع امرتسر ★

سچکھنڈ تھان سہاواں گا۔ شہنشاہ اکو اک اکھاواں گا۔ دھر فرمانا حکم جاناواں گا۔ دو جہاناں پکڑ اٹھاواں گا۔ شبیدی ڈنکا اک وجاواں گا۔ وشن برہما شو بلاواں گا۔ ترے گن مایا پردہ ڈھاواں گا۔ پنج تت تت ویکھ وکھاواں گا۔ گر اوتار نال رلاواں گا۔ پیر پیغمبر اکھ ویکھ وکھاواں گا۔ لکھ چؤراسی پھول پھلاواں گا۔ چار کوٹاں دہ دشا ایکا حکم مناواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم سناواں گا۔ ساچی کار کراں گا۔ ساچے سنت وراں گا۔ نرگن سرگن ہو کے بھڑاں گا۔ اتم پرما تم نال لڑاں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل کراں گا۔ ساچا کھیل کراؤنا این۔ نرگن اپنا ویس وٹاؤنا این۔

جوتی جامہ ناؤں دھراؤنا این۔ ایکا ڈنکا شبد وجاؤنا این۔ کلجگ لیکھا آپ مُکاؤنا این۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا راگ سُناؤنا این۔
 کوڑی کِریا بھیکھ پکھنڈ، شوہ دریا رُڑھاؤنا این۔ راجا رانا تختوں پھڑ کے لاہنا این۔ غریب نائیاں سویاں لبھ اُٹھاؤنا این۔ چار ورنان ایکا
 اِشٹ وکھاؤنا این۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نظر نہ آؤنا این۔ ساچا ڈھولا سب نے گاؤنا این۔ سوہنگ اکھڑ اک پڑھاؤنا این۔ ستجگ
 مارگ لاؤنا این۔ بھگت بھگوان ملاؤنا این۔ پاربرہم برہم وکھاؤنا این۔ سُرتی شبدی رنگ چڑھاؤنا این۔ آتم ناد وجاؤنا این۔ بودھ اکادھ
 اک پڑھاؤنا این۔ پیر پیغمبر کلمہ اک سیکھاؤنا این۔ نبی رسولان مارگ ایکا پاؤنا این۔ مقامے حق آسن لاؤنا این۔ لاشریک آپ اکھاؤنا این۔
 جلوہ نُور ڈگمگاؤنا این۔ سچ سینگھاسن ڈیرہ لاؤنا این۔ سچکھنڈ ساچا اک وساؤنا این۔ تھر گھر گنڈا لاہنا این۔ گر اوتار در بلاؤنا این۔
 پچھلا لہنا مُول چُکاؤنا این۔ شاستر سمرت وید پُراں ویکھ وکھاؤنا این۔ انجیل قرآنا پنڈھ مُکاؤنا این۔ چوڈان طبقان ڈیرہ ڈھاؤنا این۔ چوڈان
 لوکان رنگ وکھاؤنا این۔ چوڈان وِدیا مان مٹاؤنا این۔ ساچا منتر اک سمجھاؤنا این۔ گگن گگنتر ویکھ وکھاؤنا این۔ پرتھمی آکاش پھول
 پُھلاؤنا این۔ کروڑ تیتتیسا نیتر نیر رواؤنا این۔ سُریت اند تختوں لاہنا این۔ شنکر تیرا پنڈھ مُکاؤنا این۔ برہما برہم روپ سماؤنا این۔
 وشنوں ساچی سیو کھاؤنا این۔ پُرکھ ابناسی کم چلاؤنا این۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اک وڈیاؤنا این۔ ساچا
 مندر اک وڈیاواں گا۔ سچکھنڈ دوار وساواں گا۔ سچ تخت آسن لاواں گا۔ نرگن نؤر جوت جگاواں گا۔ ساچا ڈنکا نام وجاواں گا۔ سو
 پُرکھ نرنجن نام دھیاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن رنگ رنگاواں گا۔ ایکنکار نرنکار اکھاواں گا۔ آد نرنجن جوتی ڈگمگاواں گا۔ سری بھگوان سچ
 نشان جھلاواں گا۔ ابناسی کرتا اپنا ناؤں پرگٹاواں گا۔ پاربرہم پرہہ اپنا آسن لاواں گا۔ پیر پیغمبر جگاواں گا۔ کلمہ اک سیکھاواں گا۔ حق
 حقیقت پھول پُھلاواں گا۔ نیرن نیر نزدیک نزدیک نظری آواں گا۔ سنت سہیلے آپ اُٹھاواں گا۔ بھڑ کاکوں ہنس بناواں گا۔ سوہنگ ہنسا
 مانک موتی چوک چُکاواں گا۔ کلجگ دی ریکھ مٹاواں گا۔ ستجگ ساچا چند چڑھاواں گا۔ ورن برن گواواں گا۔ گوہند سورا اک اُٹھاواں
 گا۔ نام کھنڈا ہتھ پھڑاواں گا۔ لوآن پُریاں آپ پھراواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجاواں گا۔ جیرج انڈاں ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ اُتبھج سینج پردہ
 لاہواں گا۔ سورج چن نین شرمواں گا۔ زمیں اسماناں کھیہ اڈاواں گا۔ جن بھگتاں انگ لگاواں گا۔ نتھاویاں تھان دواواں گا۔ نائیاں آپ

اُٹھاواں گا۔ ہنکاریاں خاک مِلاواں گا۔ کلجگ آپ بدلاواں گا۔ بیس بیسا حُکم چلاواں گا۔ دلی تخت چرن ٹیکاواں گا۔ نو کھنڈ ہلاواں گا۔
 ستاں دیپاں خاک مِلاواں گا۔ پھر اپنا نام چپاواں گا۔ نہکلنک نظری آواں گا۔ ساچا ڈنک سُنواواں گا۔ راؤ رنگ سمجھاواں گا۔ دوار بنک
 وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک دِرڑاواں گا۔ ساچا حُکم دِرڑاواں گا۔ جوتی
 جامہ ویس وٹاواں گا۔ کل کلکی اوتار اکھاواں گا۔ سمبل اپنا چرن ٹیکاواں گا۔ اُچے ٹلے پربت آسن لاواں گا۔ پوت سپوتے پکڑ اُٹھاواں گا۔
 براہمن گوڑے بھیو چکاواں گا۔ موسیٰ عیسیٰ چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔ محمد پچھلی اکھ کھلاواں گا۔ اللہ رانی در در بھیکھ منگاواں گا۔ نانک
 گوہند سنگ نبھاواں گا۔ سورپیر ہو کے اپنا ناں چپاواں گا۔ امرت جام پیاواں گا۔ چار ورنان ایکا گھر وکھاواں گا۔ برن اٹھاراں میٹ مٹاواں
 گا۔ ہر مندر چرن ٹیکاواں گا۔ بھگت بھگونت اپنا بنک سُہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ وکھاواں گا۔
 اپنا کھیل وکھاواں گا۔ شاہ سلطاناں اُٹھاواں گا۔ اکو حُکم مناواں گا۔ پہلی چیترا راہ چلاواں گا۔ پچھلا پنڈھ مُکاواں گا۔ آگے مارگ پاواں گا۔
 گھر گھر حُکم سمجھاواں گا۔ ستیاں آپ اُٹھاواں گا۔ رُسیاں پھیر مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار کماواں گا۔
 اپنی کار کرے کرتار، کرنہار اکھواہیا۔ زرگن زرگن ہو تیار، زرویر اپنا ویس وٹایا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، تھر گھر مندر اک سُہایا۔ سُن
 اگتی کر کر پار، بھیو ابھیدا آپ جنایا۔ شبدي شبد شبد پیار، سچ ونجارا اک رکھایا۔ سُنٹ ڈلارا کِریا خبردار، سچ سنديسہ اک سُناہیا۔
 اُٹھ بالے ہو تیار، ہر گویا لے راہ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی درگاہ ساچی ساچا راہ
 چلایا۔ درگاہ ساچی پروردگار، اکو حُکم جنایا۔ آد جگادی سانجھا یار، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ کلمہ حق دئے سکھال، ساچی سکھیا
 کرے پڑھائیا۔ کرے کھیل بے مثال، پچھلی مسل نہ کھئے وکھائیا۔ جلوہ نور دھر جلال، جوہر اپنا دئے کڈھائیا۔ حقیقت ویکھے حق حلال،
 لاشریک آپ خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنہڑا اک الاہیا۔ سچ سنہڑا ساچے تھان، سری بھگوان آپ
 جنائیندا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر آپ اُٹھائیندا۔ لوک پرلوک دیونہار گیان، سچ سلوک اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم دیونہارا دان پاربرہم
 برہم پردہ لابندنا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، بے مقام پھیرا پائیندا۔ چوتھے جگ بدل دیوے نظام، دھر فرمانا اک سمجھائیندا۔ اپنے ہتھ

حُکم رکھے حُکم، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ سارے بردے بنو غلام، سجدہ سیس اک جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی سچ امام، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ دامنگیر پکڑو دام، دست دست نال ملائیندا۔ دُور دُراڈا وکھائے سچ نشان، دو جہاناں آپ جھلائیندا۔ کلجگ اتم کھیل کرے مہان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ کوڑی کریا میٹے وچ جہان، سچ سچ آپ دھرائیندا۔ چوڈاں طبق ویکھے دکان، زمیں اسمان پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ نرگن ناؤں رکھاواں گا۔ اکو پُرکھ اکال مناواں گا۔ دوجا اشٹ نہ کھئے جناواں گا۔ سرتی سوئی سرب اٹھاواں گا۔ من واسنا میل دھواواں گا۔ امرت جام پیواں گا۔ نجھر جھرنا اک جھراواں گا۔ بجر کپاٹ کھلاواں گا۔ اتم تاکی لاہواں گا۔ بن ساقی جام پیواں گا۔ بندہ خاکی خاک رلاواں گا۔ عاقی آنت سرب مٹاواں گا۔ گوہند باقی مات چکاواں گا۔ ستجگ ساکھی آپ سناواں گا۔ جن بھگتاں راکھی، بہ بہ اندر کہاواں گا۔ جو گر اوتاراں پھلوں بھاکھی، سو اتم پوری کر وکھاواں گا۔ دو جہان اکو کھلے ہاٹی، دوجا راہ نہ کھئے جناواں گا۔ نرگن جوت ہر پرکاشی، کلجگ اندھ اندھیر مُکاواں گا۔ میل ملاواں کملاپاتی، نار کنت گھر وکھاواں گا۔ جن بھگتاں کر کے اتم ذاتی، برہم اپنی انس بناواں گا۔ گلوں کٹ جم کی پھاسی، سچکھنڈ دوار وکھاواں گا۔ ستجگ کوئی نہ رہسی مدرا ماسی، گرُمکھ اکو رنگ رنگاواں گا۔ لہنا دینا چکے پنڈت کاشی، کایا مندر اک وکھاواں گا۔ مُلا شیخ مسائق ہوتے اداسی، صفا سب دی مات اٹھاواں گا۔ اکو گوہند اکو داسی، اکو پُرکھ اکال مناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ جناواں گا۔ سچ سچ جناؤں گا۔ پچھلی کیتی سب اٹھاؤں گا۔ جو گھڑیا بھنّ وکھاؤں گا۔ لکھّ چوڑاسی خاک ملاؤں گا۔ گرُمکھ ساچے آپ اٹھاؤں گا۔ وڑ اندر راہ جناؤں گا۔ ہر مندر اک بہاؤں گا۔ انحد نادى ناد و جاؤں گا۔ بن سوانگی سوانگ رچاؤں گا۔ بن بھگتاں نظر کیسے نہ آؤں گا۔ لکھّ چوڑاسی مُکھ بھواؤں گا۔ جو کرنی کر وکھاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی لکھت لیکھ لیکھاؤں گا۔ ساچا لیکھا مستک لیکھاواں گا۔ گر گوہند نال ملاواں گا۔ سر کلغی توڑا سجاواں گا۔ دو جہاناں راہ جناواں گا۔ ستجگ مارگ پاواں گا۔ نو سؤ چوڑانوے چوڑی جگ دا پنڈھ مُکاواں گا۔ وشن برہما شو زلاواں گا۔ گرُمکھ سچیاں مان دواواں گا۔ سوہنگ ڈھولا اک سناواں گا۔ بن وچولا سیو کہاواں گا۔ کلجگ ہولا اک وکھاواں گا۔ گھر

گھر رُوَلا پاواں گا۔ ویہویں صدی نال رلاواں گا۔ چوڈھویں صدی پندھ مُکاواں گا۔ بُڈھی نڈھی در در آپ پھراواں گا۔ اللہ رانی نین شرمواں گا۔ محمد مُنہ دے بہار سُٹاواں گا۔ عیسیٰ شہنشاہ نال رلاواں گا۔ مؤسیٰ اِکو حُکم مناواں گا۔ کالا سُوَسا تن چُہاواں گا۔ چینا رُوَسا میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھائیگا۔ سو اپنا نام چپائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پائیگا۔ ایکنکار حُکم سُنائیگا۔ آد نرنجن نُور دھرائیگا۔ سِری بھگوان سیو کھائیگا۔ ابناسی کرتا گھر گھر پھیرا پائیگا۔ پاربرہم اپنی ونڈ ونڈائیگا۔ برہم لیکھا سرب چُکائیگا۔ سچ دوار اک وکھائیگا۔ سچکھنڈ دوار سہائیگا۔ سِری بھگوان آسن لائیگا۔ نرگن جوت نظری آئیگا۔ قلعے کوٹ نہ کھئے بنائے گا۔ نگارے چوٹ اک لگائے گا۔ لکھ چوراسی کھوٹ باہر کڈھائیگا۔ گرُمکھ انیوں ڈکے بوٹ اٹھائیگا۔ ورن گوت سرب مٹائیگا۔ پُرکھ اکال نرمل جوت نال ملائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ آپ وکھائیگا۔ ساچا مارگ اک وکھاواں گا۔ اِکو رنگ رنگاواں گا۔ اِکو گھر وساواں گا۔ اِکو مندر بناواں گا۔ اِکو ناد وجاواں گا۔ اِکو ساک ہنڈاواں گا۔ پاکِ پاک اِکھواواں گا۔ اِکو تاک گھلاواں گا۔ اِکو لاٹ جگاواں گا۔ اِکو ہاٹ وکواواں گا۔ اِکو تاٹ دِرڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیس سُناواں گا۔ سچ سندیس دساں گا۔ دو جہاناں پھر پھر ہساں گا۔ جن بھگتاں پچھ نساں گا۔ تیر نرالا کساں گا۔ دو جہاناں جھساں گا۔ گرُمکھاں آگے نیواں ہو کے ڈھٹھاں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی اندر آپے ہو کے وساں گا۔ اپنے اندر وسیرا کراں گا۔ نہ کیسے کولوں ڈراں گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پھڑاں گا۔ جن بھگتاں کایا مندر سچ محلے چڑھاں گا۔ اِکو اکھر آخر اپنا پڑھاں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی ہر ہر کراں گا۔ ساچی کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، آد جگاد وڈی وڈیائیگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلایا رتھ، نو نو چار ویس وٹائیگا۔ بودھ اگادھ مہا دساں رہیا اکتھ، لکھ لکھ لیکھا جگت جنائیگا۔ وشن برہما شو دیونہارا مت، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیگا۔ گر اوتاراں پاونہارا وتھ، وست اموک اک ورتائیگا۔ پیر پیغمبراں وکھاونہارا تھ، پتن اِکو اک جنائیگا۔ کلجگ اتم سب دی ویکھے واٹ بن پاندھی پھیرا پائیگا۔ جگت واسنا ٹووا ناٹ، من چنچل رہیا نچائیگا۔ کیسے نہ ملیا کملاپات، سُنجی سیج سرب لوکائیگا۔

رسنا چہوا بئی دند گا گاتھکے گاتھ، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ ناتا جڑیا کوڑ کڑیا را سجن ساک، ستگر چرن نہ کھئے سرنائیا۔ جوت جگی نہ مستک للاٹ، گھر گھر دیپک رہے جگائیا۔ جنم مرن دی مکی نہ کیسے واٹ، ہون دھوپ دیپ گھرت رہے پائیا۔ کلجگ ہوئی اندھیری رات، ستجگ ساچا چند نہ کھئے چڑھائیا۔ دین مذہب بنے جماعت، پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لے لے ہاتھ، ہتھو ہتھ رہے دکھائیا۔ سب نوں بھلی پاربرہم دی ذات، اذاتی روپ سرب وٹائیا۔ جس دی صفت کردی رہی قلم دوات، کاغذ شاہی نال ملائیا۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبران پنج تت چولے دتی وفات، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ سو صاحب ساکھیات، نرگن اپنا ویس دھرائیا۔ ویکھنہارا کائنات، سریشٹ سبائی کھوج کھوجائیا۔ مدھر پیالہ آب حیات، امرت جام رہیا دکھائیا۔ کلجگ جیو پئے وفات، نیر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ گرمکھ ویرلا سجن داس، جس اپنی بوجھ بھجائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ پرہاس، پیر پیغمبر دین دھائیا۔ کلمہ نبی نہ کیسے ساتھ، حقیقت نظر کھئے نہ آئیا۔ محمد پڑھے نہ کھئے آیت، شریعت کرے جگت لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، اپنا حکم اک جنائیا۔ ساچا حکم سچ سندیسہ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ پکڑ اٹھائے نر نریشا، نرائن اپنا ویس وٹائیندا۔ لیکھا جانے دھاری کیسا، مؤنڈ مُنڈائے بھیو کھلائیندا۔ نہکلنک کر کے ویسا، ویس اولّا آپ دکھائیندا۔ چار جگ دا ویکھے پیشہ، ورن برن کھوج کھجائیندا۔ لہنا دین چکائے مُلا پیر شیخا، دستگیر درد وندائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی پرگٹ ہووے اکو نیتا، نہکلنک ناؤں دھرائیندا۔ گر گوبند کرے ساچا ہیتا، بتکاری پھیرا پائیندا۔ جنہ دھٹا تاریا جٹ پھردا وچ کھیتاں، سو کھیل رہیا کرائیا۔ جس نوں کلجگ جیو کردے رہے جھپڈاں، انگلاں ول انگلاں کر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم ہو گیا ٹیڈھا، سب نوں خاک ملائیا۔ ٹیڈھا ہویا آپ بھگوان، نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے مار دھیان، نرگن اپنا پردہ لاپندا۔ سریشٹ سبائی ہوئی شیطان، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار گھر گھر نظری آئیندا۔ ثابت دے نہ کھئے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہندائیندا۔ ملیا میل نہ نوجوان، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم آپ سنائیندا۔ ساچا حکم سناوے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ سارے بن جاؤ اک جماعت، دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ سرب جیاں دا پُرکھ ابناس، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو پون اک سواس، اکو آتر رہیا سمائیا۔

اکو شبد اکو ناد، اکو دُهن رہیا وجائیا - اکو جوت اک پرکاش، اکو نور رہیا درسائیا۔ اکو سیوک اکو داس، اکو سیوا سچ کھائیا۔ اکو شہنشاہ شاہو شاہاش، ساچے تخت سوہیا پائیا۔ اکو کرے پوری آس، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ اکو لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ اکو نرگن سرگن دیوے ساتھ، جگ جگ سنگ نبھائیا۔ اکو دُور دُراڈی میٹے واٹ، جنم مرن پنڈھ مکائیا۔ اکو دیونہارا دات، ستگر داتا اک رگھرائیا۔ اکو صاحب کملاپات، گھر وسے سچا ماہیا۔ اکو نور اکو ذات، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ اکو کلمہ اکو بات، اکو نام رہیا پڑھائیا۔ اکو بھوکھت رہیا بھاکھ، گر اوتار دھیان لگائیا۔ اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو منتر رہیا سُنائیا۔ اکو چرن اکو نات، اکو ہر جو نظری آئیا۔ کلجگ اتم ویکھے کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ سری بھگوان بھل کیوں بنے بدمعاش، بڈھ سب دی رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچا ڈنکا اک وجائیا۔ ساچا ڈنکا وجے سدا، ہر سدا نام لگائیندا۔ دو جہاناں پار کرے حدا، حدود وند نہ کھئے وندائیندا۔ جگ چوکری پھرے بھجا، سیوک ساچی سیو کھائیندا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے سجا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ بھگت پیار آیا بدھا، اپنا بل مٹائیندا۔ نہ بڈھا نہ دسے نڈھا، پردھ بال نہ روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کلجگ میٹے اندھیری راتا، ستجگ دیوے سچ سوغاتا، اکو اکھر کر کر وکھر نام سوغات جھولی پائیندا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں ضلع امرتسر ★

اپنا پردھ چُکاں گا۔ نرگن ہو کے اُٹھاں گا۔ صاحب بن کے تھماں گا۔ غریب نرانے چُکاں گا۔ لُکایا کیسے کولوں نہ لُکاں گا۔ شیر ہو کے بُکاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لکھ چوراسی کولوں پُچھاں گا۔ لکھ چوراسی ویکھاں گا۔ لیکھا جان دیس پردیساں دا۔ لیکھا چُکا برہما وشن مہیش گنیشاں دا۔ گاؤنا چُکے سہنسر جہوا باسک شیشاں دا۔ حکم چلے اک نریشا دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل اپنے ویساں دا۔ آگئی ویس وٹاواں گا۔ نہکرمی کرم کماواں گا۔ دو جہان

سرن لگاواں گا۔ سِری بھگوان نشان جھلاواں گا۔ سچکھنڈ مکان وسناواں گا۔ چڑھ اُپر آسن لاواں گا۔ دو جہان ڈراواں گا۔ بھکھیاں
 بھکھ گواواں گا۔ ساچا سُکھ وکھاواں گا۔ کالکھ بھگواں گا۔ ستجگ راہ چلاواں گا۔ بالیاں گود اُٹھاواں گا۔ رُسیاں پھیر مناواں گا۔
 بُسیاں پھیر جگاواں گا۔ عُصیاں میٹ مٹاواں گا۔ برہوں کٹھیاں راگ سُناواں گا۔ جگ لُٹیاں پھیر وساواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کر وکھاواں گا۔ اپنی کرنی کر وکھائیکا۔ ساچا کھیل اک رچائیکا۔ چوڈاں طبقاں خاک ملائیکا۔ غریب نہانیاں
 تلک لگائے گا۔ بھڑ اپنے گلے لگائے گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھائیکا۔ سچ سینگھاسن سوہیا پائیکا۔ اکو ڈنکا نام وجائیکا۔ راؤ رنکاں آپ اُٹھائیکا۔
 دوار بنکا اک سہائیکا۔ جو پچھ رہ گئے اوبناں آگے لائیکا۔ بھکھے ننگے ساچے سُکھ سہائیکا۔ دکھیاں دکھ گوائیکا۔ اپنی ککھ ہری کرائیکا۔
 اُجل مُکھ وکھائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پھلواڑی اک لگائے گا۔ سچ پھلواڑی بوٹا لاویگا۔ ستجگ آپ
 جھلاویگا۔ پھل امرت اک کھواویگا۔ وکھ روپ سرب مٹاویگا۔ جوتی جوت جوت رُشناویگا۔ دو جہاناں اکو نظری آویگا۔ دو جا ایشٹ نہ
 کھئے مناویگا۔ سوہنگ ڈھولا وشن برہما شو گایگا۔ گر اوتار سرنی پے پے شکر مناویگا۔ پیر پیغمبر دھوڑی بھگواں مستک لاویگا۔ بھکت
 بھگوان اکو جس سُناویگا۔ غریب نہانیاں ہو کے وس، اپنا مان تجاویگا۔ سرب کلا سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ وکھاویگا۔ ستجگ مارگ دس،
 کوڑی کرپا میٹ مٹاویگا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، نس نس کلجگ اتم پندھ مکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھا جانے اکتھنا اکتھ، پچھلا لیکھا سرب چکاویگا۔ پچھلا لیکھا چکیگا۔ کلجگ پینڈا مُکیگا۔ گر مُکھ سچا اُٹھیکا۔ صاحب ٹھاگر
 ٹھیکا۔ گودی اپنی چکیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نشانے اپنیوں کدے نہ آکیگا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی پبی پرو دے گرہ کلسیاں ضلع امرتسر ★

در گھر ساچے پایا درس، دکھ درد گوائیا۔ جنم جنم دی مٹی حرص، ہر ستگر نظری آئیا۔ کر کرپا کیتا اپنا ترس، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ امرت میگھ جائے برس، سانتک ست کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سیکھ دیوے وڈ وڈیائیا۔ گر سیکھ آسا

کرے پور، پوری آسا آپ کرائیندا۔ دیوے درس حاضر حضور، ہر جو اپنا رنگ دکھائیندا۔ سرب کلا آے بھرپور، خالی بھانڈے آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے لیکھے آے لائیندا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سدھواں منی رام دے گرہ ضلع امرتسر ★

ست ست ست کار کھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن نام پرگٹاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک جناواں گا۔ ایکنکار نظری آواں گا۔ آد نرنجن نور دھراواں گا۔ ابناسی کرتا کھیل رچاواں گا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھاواں گا۔ پاربرہم پرہہ اپنا لیکھ لکھاواں گا۔ سچکھنڈ ساچا اک بناواں گا۔ سچ سنگھاسن اک وچھاواں گا۔ شاہو بھوپ نام دھراواں گا۔ راجن راج جوگ سکھاواں گا۔ سپس اپنے تاج ٹیکاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ ساچی اچھیا اک پرگٹاواں گا۔ شبدی ست بناواں گا۔ تھر گھر کُنڈا لاہواں گا۔ اپنا بھیو جناواں گا۔ وشنوں رنگ رنگاواں گا۔ برہما جوت جگاواں گا۔ شنکر انگ لگاواں گا۔ ساچا کھیل کراواں گا۔ انڈٹھڑا دھام وساواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگاواں گا۔ ترے گن پردہ آے لاہواں گا۔ پنج تت ساچی ونڈ ونڈاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم ویکھ وکھاواں گا۔ تیئی اوتار پھڑ اٹھاواں گا۔ برہما ست نال ملاواں گا۔ براہ اپنا حال جناواں گا۔ حیکریو بھیو چکاواں گا۔ نرائن اکو ناؤں جناواں گا۔ کپل من بناواں گا۔ دتا ترے ملاواں گا۔ رکھپ دیو ایکا مارگ لاواں گا۔ پرتھو سنگ نبھاواں گا۔ متس چولی ہنڈاواں گا۔ کچھپ بہار اٹھاواں گا۔ دھنتر وید جگاواں گا۔ موہنی روپ وٹاواں گا۔ ہنسا چوک چکاواں گا۔ باون کھیل کراواں گا۔ ہری ہر آپ اکھاواں گا۔ نر سنگھ ویس وٹاواں گا۔ نرائن دھار چلاواں گا۔ وید ویاس جگاواں گا۔ راما ویس وٹاواں گا۔ پنڈت اک مناواں گا۔ سپس جگدیش اک سہاواں گا۔ کابنا کرشنا پھیر اکھاواں گا۔ اتم کل ڈنک وجاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھاواں گا۔ لوآن پُریاں ویکھ وکھاواں گا۔ مؤسی پردہ لاہواں گا۔ عیسیٰ نین گھلاواں گا۔ محمد راہ جناواں گا۔ چار یاری نال ملاواں گا۔ نانک رنگ رنگاواں گا۔ گوبند تیل چڑھاواں گا۔ چارے ویداں ویکھ وکھاواں گا۔ شاستر سمرت پُرن سنگ جناواں گا۔ گیتا گیان اک درڑاواں گا۔ انجیل قرآن پھول پھلاواں گا۔ بانی تیر نرالا اک وکھاواں گا۔

اپنا حُکم سچ مناواں گا۔ پچھلی کیتی سب اُلٹاواں گا۔ دو جہاناں آپ پڑھاواں گا۔ مُلا شیخ مِٹاواں گا۔ ساچا کھیل رچاواں گا۔ زمیں
 اسماناں ناچ نچاواں گا۔ سورج چند مُکھ بھواواں گا۔ منڈل راس رچاواں گا۔ گوپی کابن نچاواں گا۔ بل اپنا اک پرگٹاواں گا۔ نہکلنک
 اکھواواں گا۔ سچ سنگھاسن سوہیا پاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا راہ چلاواں گا۔ اپنا راہ چلاؤں گا۔
 ساچا مارگ لاؤں گا۔ کلجگ کوڑ مٹاؤں گا۔ ذات پات نہ کوئی رکھاؤں گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اپنا رنگ رنگاؤں گا۔ شاہ سلطاناں
 خاک ملاؤں گا۔ غریب نایاناں پھڑ اُٹھاؤں گا۔ ساچا مندر اک وکھاؤں گا۔ نر نرائن نظری آؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کرنی آپ کماؤں گا۔ ساچی کرنی آپ کماواں گا۔ بھگت ساچے پھڑ اُٹھاواں گا۔ سنت ساجن میل ملاواں گا۔ گرُمکھ اپنا بھیو
 کھلاواں گا۔ گرُسکھ ساچی گود بہاواں گا۔ وڈ جودھن جودھ سورپیر اپنا ناؤں رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اپنا بھیو جناواں گا۔ اپنا بھیو کھولاں گا۔ سچکھنڈ دوارے بولاں گا۔ پورا تول تولاں گا۔ آد جگاد کدے نہ ڈولاں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا
 رولاں گا۔ سچکھنڈ دوار کھولاں گا۔ گھٹ گھٹ اندر مؤلاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ وٹاواں گا۔
 پروردگار اکھواواں گا۔ مقامے حق ڈیرہ لاواں گا۔ لاشریک نظری آواں گا۔ سچ توفیق اک وکھاواں گا۔ محبان بیدو ویس وٹاواں گا۔ ساچا
 حُجرہ اک بناواں گا۔ پیر پیغمبر پھڑ اُٹھاواں گا۔ ساچا کلمہ اک سُناواں گا۔ نبی رسؤلاں ویکھ وکھاواں گا۔ انجیل قرآنا وقت چُکاواں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا راہ جناواں گا۔ اپنا راہ دساں گا۔ تیر نیرالا کساں گا۔ دو جہاناں وساں گا۔ لوآن پُریاں
 ٹٹھاں گا۔ کیسے کولوں نہ ڈھٹھاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کرنی کراں گا۔ اپنی کرنی کِرت کماواں گا۔ چوڈاں
 طبقان پھول پھلاواں گا۔ چوڈاں لوکاں ویکھ خوشی مناواں گا۔ وشن برہما شو نال رلاواں گا۔ کروڑ تینتیس اُنکلی لاواں گا۔ سُرپت اند آپ
 سمجھاواں گا۔ سوہلا اک پڑھاواں گا۔ بولا اک سکھاواں گا۔ پچھلا رؤلا سرب مٹاواں گا۔ نام وچولا اک جناواں گا۔ پیر پیغمبر گولا آپ
 بناواں گا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی ہولا اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔
 ساچی کرنی کریگا۔ نرویر جوت دھریگا۔ بھگت بھگونت وریگا۔ آتم سیجا چڑھیگا۔ شبد اگتی پڑھیگا۔ سنت سہیلے پھڑیگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپے کریگا۔ اپنا کھیل کراؤں گا۔ دو جہاناں ناچ نچاؤں گا۔ گر اواتاراں پیر پیغمبراں اکو راہ وکھاؤں گا۔ دین مذہب جھگڑے سرب مٹاؤں گا۔ ساچی این اک جناؤں گا۔ پچھلا دین نہ کھئے رکھاؤں گا۔ ستجگ ساچا سین پرگٹاؤں گا۔ ساچے گھوڑے آسو پاکھر زین تنگ کساؤں گا۔ شاہ سوار بہہ کے لوآن پُریاں چرناں ہیٹھ دباؤں گا۔ سچ سنڈیسہ نر نریشا نرگن داتا اک جناؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کماؤں گا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچے دوار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جاتا پروردگار، تُوَر تُوَرانہ تُوَر زُشنائیا۔ جن بھگتاں کرے پیار، لاشریک پھیرا پائیا۔ الکھ آگوچر اکم اپار، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ سچ سنڈیسہ دیوے سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن کدا رہیا وبار، رُوپ انُوپ ویس وٹائیا۔ سچ سنڈیسہ دیندا رہیا وارو وار، جگت اکھڑ ناؤں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے سمرتھ، سمرتھ اپنا کھیل جنائیندا۔ جگ چوکرئی چلاونہارا رتھ، رتھ رتھواہی اکو نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر مارگ دس، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ گر اوتار میل ملاواں ہس ہس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ آتم پرماتم دیوے رس، رس رسیا ناؤں جنائیندا۔ آد نرنجن جوت نرنجن کر پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کر کر واس، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ داتا دانی سرب گنتاس، گنوتنا اپنا ناؤں رکھائیندا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن گگنتر پھول پُھلائیندا۔ گر اوتار داسی داس، سیوک ساچی سیو جنائیندا۔ اتم کلجگ سارے سدے پاس، حُکم حاکم اک جنائیندا۔ دُوئے جوڑ کرن ارداس، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ چار گنٹ ہُوئے نراس، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ دیناں مذہباں کیتا پاش پاش، دُئی پردہ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر ساچے گھر منگائیندا۔ پیر پیغمبر گئے آ، آہ نعرہ اکو لائیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، تیرا آنت کھئے نہ آئیا۔ تیرے حُکمے اندر کلمہ آئے پڑھا، کائنات کر جنائیا۔ چوڈاں طبق آئے کُھلا، تیری منی اک رضائیا۔ تیری منگدے رہے دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تینووں سیس رہے جھکا، سجدہ سچے ماہیا۔ تیرا ناؤں کعبہ گئے وکھا، مکہ تیرا چرن درسائیا۔ دو دو آبا تیرا آب حیات گئے جنا، حیاتی سب دی دئے بدلائیا۔ عیسیٰ موسیٰ تیرا لیندے رہے خواب، محمد اک دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرگٹ

بھٹے حق جناب، گہر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ بن کے بردے کریئے آداب، آپ اپنا مان گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 در ساچے رہیا بہائیا۔ گر اوتار آکھلوتے، نیر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ لوک مات گرُودوار شودوالے مندر بنائے کوٹھے، چار دیواری ونڈ ونڈائیا۔
 کوئی نہ ملیا تیری جوتے، جوتی جوت نہ کھئے ملائیا۔ تھہ بن کرم کیسے نہ دھوتے، نہکرم نہ کھئے بنائیا۔ بن تیرے نام سارے کھوٹے، کھوٹی
 سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا سچا در، جس در ملے وڈیائیا۔ پیر پیغمبر پئے کوک، نعرہ اک
 لگائیا۔ ساڈی اچے نہ چکی چوک، چکے ہو کے رہے سنائیا۔ اُمت اُمیتیاں دتی پھوک، کوڑی کرپا آگ لگائیا۔ ظاہر ظہور نہ ویکھیا پنج
 بھوت، کایا کعبہ نہ کھئے بنائیا۔ تیرا ملیا نہ سچ ثبوت، صحیح سلامت نظر کیسے نہ آئیا۔ بن رُوح خالی دسے بُت، بُتخانہ جگت وڈیائیا۔ تیرا
 کھیل ابناسی اچت، بھو کھئے نہ پائیا۔ کر کرپا اتم اٹھ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ مسیت مسجد پئی لٹ، مُلا شیخ دین ڈھائیا۔ پروردگار سب
 نے لوک مات وچوں کڈھیا کٹ، تیرا ناؤں نہ کھئے وڈیائیا۔ تیری جڑ بیٹھے پُٹ، ناستک روپ وٹائیا۔ تیرا نظر نہ آئے کوئی پُت، عیسیٰ نیناں
 نیر وہائیا۔ محمد کہے مینوں آ کے پُچھ، بن دردی درد ونڈائیا۔ اللہ رانی کہے میرے کول نہیں کُچھ، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ صدی
 چوڈھویں بوٹا رہیا سُک، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ ساڈا پینڈا رہیا مُک، دروہی تیرے نام خُدا طوبیٰ طوبیٰ اکو راگ لائیا۔ کر کرپا اپنی
 گودی چُک، پروردگار تیری سرنائیا۔ کراں سلام نیوں نیوں جھُک، علیکم تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اک وکھاؤنا ساچا در، در دروازہ اک گھلائییا۔ ساچا کھول در دروازہ، پیر پیغمبر دھیان لگائیندا۔ تُوں صاحب سچا غریب نوازا، غریب
 نہانے گود اٹھائیندا۔ تیرے سیس اکو تاجا، دو جہاناں حُکم منائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ نوابا، رعیت اپنی ویکھ وکھائیندا۔ اتم کم نہ آئے کھئے کعبہ،
 قبل تیرا اکو نام جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس دوارے آسن لائیندا۔ گر اوتار دسن
 حال، پیتی آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، چار کُنٹ رہیا گر لائیا۔ گر کا شبد نہ کیسے نال، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کلجگ
 کوڑا وجے تال، گھر گھر ڈنکا رہیا سنائیا۔ تیرے بھگت ہوئے بے حال، بہل ہو ہو دین ڈھائیا۔ غریب نایاں سُنے نہ کھئے سوال، شاہ پاتشاہ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ سنت ساجن تینوں تھکے بھال، تیرا راہ نہ کھئے دسائیا۔ تُوں سچکھنڈ وسیوں دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ تیرے نام

بناں جیو جنت ہونے کنگال، خالی ہتھ پھرن واپو داہیا۔ دیناں مذہباں کیتا زوال، ذرا ذرا ونڈ ونڈائیا۔ اتم سب دے سرتے کوکے کال،
 کال نگارہ اک وجائیا۔ بے پرواہ تیری اولڑی چال، بے پرواہی نہ اچے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور،
 گر اوتار منگ منگائیا۔ گر اوتار دئے جوڑ، ہر چرنی سیس نوایا۔ ہڑی ہڑی نرگن ہڑ، سرگن کم کیسے نہ آیا۔ اکو چڑھ ساچے گھوڑ،
 گھوڑا شبدی روپ وٹایا۔ دو جہاناں آپے ہڑ، تیرا زور نہ لگے رایا۔ لکھ چوراسی ویکھ ریٹھا مٹھا کوڑ، چاروں کُنٹ پھیرا پایا۔ عیسیٰ موسیٰ
 راہ تیرا تگن وچ گور، مقبرے دین دُپایا۔ تیری کہانی بانی پاوے شور، سچ سو بلا اک جنایا۔ کلجگ ہویا اندھ گھور، چوڈس چند نہ کھئے
 چمکایا۔ چاروں کُنٹ ٹھگ چور، سچ رہن کھئے نہ پایا۔ کوڑا راجا ہتھ کوڑی پھڑی ڈور، غریب نمانے دین دُپایا۔ تُوں صاحب ویکھ کر کے
 غور، گہرا اپنا دھیان لگایا۔ تیرے آگے چلے نہ کیسے دا کوئی زور، جوڑو زر رہن نہ پایا۔ تیرا منتر اکو پھور، فرنا سب دا بند کرایا۔ اپنے
 ہتھ پھڑ لے ڈور، جوں بھاوے لے چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر خالی جھولی
 رہے دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں اٹھاں گا۔ نرگن داتا ہو کے تٹھاں گا۔ کلجگ کوڑی کِرپا لٹاں گا۔ ڈونگھی جڑ پٹاں گا۔ شوہ دریائے سٹاں
 گا۔ منکھتا تُوں کٹاں گا۔ شیر ہو کے بکاں گا۔ دو جہان کدے نہ لکاں گا۔ نیڑے آ کے ڈھکاں گا۔ غریب نمانے چکاں گا۔ شاہ سلطاناں
 منہ دے بہار سٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھ لکھاں گا۔ ساچا لیکھ لکھاواں گا۔ ستجگ راہ چلاواں گا۔
 اکو ایشٹ دکھاواں گا۔ اکو مندر بناواں گا۔ اکو اندر دکھاواں گا۔ اکو جوت ملاواں گا۔ اکو ناد وجاواں گا۔ اکو راگ سناواں گا۔ اکو آگ
 بُجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بل رکھاواں گا۔ اپنا بل رکھاں گا۔ سریشٹ سبائی بھکھاں گا۔ جن بھگتاں
 مارگ دساں گا۔ ہردے اندر وساں گا۔ تیر نرالا کساں گا۔ پنچ وکار جھساں گا۔ ساچے مندر بہہ کے ہساں گا۔ پریم پیار اندر پھساں گا۔
 وبھچار کولوں نساں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے مندر اکو وساں گا۔ ساچا مندر وساواں گا۔ لوک مات اُچاواں
 گا۔ اپنی سیو کھاواں گا۔ گرُمکھ نال رلاواں گا۔ ہرجن پلُو پھڑاواں گا۔ اکو گنڈھ پواواں گا۔ مجیٹھی رنگ رنگاواں گا۔ انڈیٹھی کھیل
 دکھاواں گا۔ کایا سینتل سیتی کر دکھاواں گا۔ ستجگ ریتی اک چلاواں گا۔ مندر مسیتی پنڈھ مُکاواں گا۔ پچھلی بیتی نہ پھیر سناواں گا۔

آگے نام جپاواں گا۔ سوہنگ اکو اکھڑ پڑھاواں گا۔ نام وچولا بن بن جوگ کھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل
 کراواں گا۔ اپنا کھیل کھلاؤں گا۔ گر اوتار در بہاؤں گا۔ پیر پیغمبر پندھ مُکاؤں گا۔ سب ٹوں اکو راگ سُناؤں گا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوجا
 نظر کھئے نہ آؤں گا۔ زرگن پرگٹ ہو کے شیرا، شیر بہک اک لگاؤں گا۔ نو کھنڈ پرتھی جمبک روپ جناؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ وکھاؤں گا۔ اپنی کرنی آپ کراواں گا۔ جو گھڑیا بہن وکھاواں گا۔ پچھلا لیکھ مٹاواں گا۔ اگلی بنت بناواں
 گا۔ ساچے سنت اُچاواں گا۔ گر منتر اک پڑھاواں گا۔ نو کھنڈ پرتھی اکو گھر وکھاواں گا۔ ستاں دیپاں اکو ایشٹ جناواں گا۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش نہ کھئے رکھاواں گا۔ اتم پر ماتم میل ملاواں گا۔ برہم پاربرہم پردہ آپ چکاواں گا۔ ایش جیو گنڈھ پواواں گا۔ جگدیش
 نام دھراواں گا۔ تیشر روپ وٹاواں گا۔ رکھیشر اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اک رچاواں گا۔
 ساچی کھیل رچوں گا۔ ترے گن اگنی وچ مچوں گا۔ کال قلندر ہو کے نچوں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنی کرنی دسوں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے مندر وسوں گا۔ اپنا مندر وساواں گا۔ نہچل دھام بناواں گا۔ جوتی جوت جگاواں گا۔ قلعے کوٹ
 وکھاواں گا۔ چوٹ نگارے لاواں گا۔ سب دی سوچ بھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا راگ الاواں گا۔ اپنا
 گیت گاؤں گا۔ ساچی ریت چلاؤں گا۔ پت پت پت کراؤں گا۔ دھام اتیت رکھاؤں گا۔ امرت میگھ برسائوں گا۔ بست کیت ملاؤں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاؤں گا۔ ساچی کرنی رکھے ہتھ، ہر صاحب وڈی وڈیاٹیا۔ کلجگ
 اتم ہو پرگٹ، زرگن جوت کرے رُشناٹیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا وسنہارا اچے تلے پرت، پرت چوٹی ویکھ وکھاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھاٹیا۔ ساچی کھیل کرے اگم، بھیو ابھید جنائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی کایا ماٹی تن چم،
 مندر اندر کھوج کھجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیڑا ہتھ جگ چوکرے کندھ اٹھائیندا۔ دیونہارا نام دھن، وست امولک آپ
 ورتائیندا۔ سُناونہارا راگ کن، سچ سندیسہ اک الاٹیندا۔ بنہنہارا منوآمن، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ دیونہارا بڈھ مت ڈن، ڈنکا اپنے نام
 وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، زرگن اپنا نام وڈیاٹیندا۔ زرگن ناؤں ہر زرنکار، آد جگاد

سُنایا۔ جُگ جُگ صِفت کرے گُرو اوتار، کوٹن کوٹ ڈھولا گایا۔ ہر کا آنت نہ پاراوار، بے آنت کہہ کہہ شکر منایا۔ کردے رہے سرب گفتار، رسنا چہوا نال ملایا۔ اُچی کوک کوک پُکار، بھگت بھگونت ڈھولا گایا۔ پردہ اوبلا وچ سنسار، نرگن سرگن آپ رکھایا۔ کلجگ اتم بدلیا چولا آپ نرنکار، تتو تت نہ کھئے رکھایا۔ اکو بولا بول جیکار، تُوں میرا میں تیرا ساچا جوڑا جوڑا جڑایا۔ وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ سمبل کھول آپ کیواڑ، بند تاکی پردہ دئے چُکایا۔ گوہند میتا میت مُرار، پُوت سپوتا ویس وٹایا۔ پُرکھ اکال خبردار، ساچی خبر رہیا سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا راہ جنایا۔ ساچی خبر سُنواواں گا۔ بے صبر پیالہ توڑ تڑاواں گا۔ آبرو عزت سرب مٹاواں گا۔ اپنا نام بے عزت نہ کدے کراواں گا۔ سرِشٹ سبائی شکت وکھاواں گا۔ اپنا دست اک اُٹھاواں گا۔ وست سب دی کھوہ کے اپنی جھولی پاواں گا۔ بن رُوخ توں خالی بُت جناواں گا۔ مقبریاں وچ رکھاواں گا۔ اگنی اُتے سڑاواں گا۔ خاک وچ رلاواں گا۔ پوش تن لُہاواں گا۔ سوچ وچ نہ آواں گا۔ نماز روزہ مٹاواں گا۔ تیر گوشہ اک اُٹھاواں گا۔ کمان اپنا ٹنک چلاواں گا۔ راؤ رنگ جناواں گا۔ بن بھگتاں نظر کیسے نہ آواں گا۔ آد شکت ویس وٹاواں گا۔ چتر بُج نام دھراواں گا۔ امام مہدی پھیرا پاواں گا۔ دشا لہندی ویکھ وکھاواں گا۔ ہتھیں مہندی لال رنگاواں گا۔ دُنیا ڈھندی، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیر کراواں گا۔ انجیل قرآن کھندی، کھہ کھہ اگن لگاواں گا۔ اللہ رانی پیہڑے بہندی، مستک ٹِکا اک سہاواں گا۔ اُمت نبی نوں جا جا کہندی، ویلا اتم آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی گل سُنواواں گا۔ اللہ رانی پھرے نٹھی، چوڈاں طبق دئے دہائیا۔ ویکھو میری خالی ہٹی، ونجارا کھئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ جیواں میری مینڈھی پٹی، کھلی گت رہی وکھائیا۔ ہتھوں سٹی محمد مؤلی اٹی، ساچا سگن نہ کھئے منائیا۔ دروہی مینھوں بھری نہ جائے چٹی، سر بہار نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں بالی اجے نڈھی، میرا میاں انگ نہ موہے لگائیا۔ پھڑکے بابوں گھروں کڈھی، چاروں کُنٹاں پھرے وابو داہیا۔ مینوں روٹی ملے نہ آدھی، بھکھی مراں تہائیا۔ اتم آگئی چوڈھویں صدی، چوڈاں طبقات سار کھئے نہ پائیا۔ میں حُکمے اندر بدھی، پروردگار دئے سزائیا۔ میں پچھلی کہانی چھڈی، تہانوں سب نوں دیاں سُنائیا۔ میری کھئے نہ رکھے لجی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میری گت میری اُمت وڈھی، بھلیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ اللہ رانی رووے ویلے نیر، نینان

نین ملائیا۔ ویکھو میرے پاٹے چیر، چیتھڑ سچ نہ کھئے ہندائیا۔ برہوں اندر سُکا سریر، رتی رت رہن نہ پائیا۔ مارگ دس کے گئے پیغمبر
 پیر، پرا اپنی اک جنائیا۔ شرع لا کے گئے زنجیر، شریعت کنجی وچ رکھائیا۔ میں آنت ہوئی دلگیر، میرا ماہی بیٹھا مکھ بھوائیا۔ میری کوئی
 نہ کئے بھیڑ، ملا شیخ مسلہ حق نہ کھئے جنائیا۔ ویکھو آنت ہوئی اخیر، امام سب دی اکھیں گھٹا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ میں دسن آئی چوڈاں طبق، طوبی طوبی کرو سلام۔ پچھلا بھلو سارے سبق، آگے متو اک امام۔ جس
 دا ناں سندیان عیسیٰ موسیٰ محمد رہے تبھک، در بردے بن کے بیٹھے غلام۔ اُس صاحب دی سچی برکت، جس نال وسے جہان۔ اوس نال
 کوئی نہ کریو سرکت، سب دا میٹے ایمان۔ کیسے دی رہن نہ دیوے حرکت، حلیہ کر دئے بے پچھان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، کرے کھیل اک مہان۔ نالے دساں نالے روواں، حال بے حال رہی جنائیا۔ سیس اپنے وال کھوواں، دوہاں ہتھیاں دیاں ڈھائیا۔ دوس
 زین کدے نہ سوواں، بھجی پھراں واہو داہیا۔ صاحب سچے دا ڈھولا گاواں، تُوں میرا میں تیری تَدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم دے
 ٹھنڈیاں چھاواں، اک تیری اوٹ رکھائیا۔ تَدھ بن بھجیاں میریاں بانہواں، باہوں پھڑ گلے نہ کھئے لگائیا۔ جے در سدیں تے نیویں ہو کے آواں،
 دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ واری گھولی پرہ تیرے صدقے جاواں، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ دوس زین تیرا ناؤں راواں، رہبر ملے
 بے پرواہیا۔ تَدھ بن چار کُنٹ خالی کاگ اڈاواں، بے بس رہی گر لائیا۔ مینوں چوڈاں طبقاں وچوں تیرا سچ نہ لبھیا ناواں، اکھراں نال کرن
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اللہ رانی مارے نعرہ، حق حق دھیائیا۔
 بھڑی مل پروردگارا، تیری آس رکھائیا۔ ناتا ٹٹیا چار یاراں، محمد انگ نہ کھئے لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ ڈگا منہ دے بہارا، مُفلس روپ رہے
 وکھائیا۔ مینوں انگلاں نال کرن اشارہ، بن محبوب نظر نہ آؤندا کھئے سائیا۔ میں سُنیا صاحب تُوں اچے کوارا، تیری لاڑی نظر کھئے نہ آئیا۔
 میں تیرے چرناں بناں سیوادارا، بن فرمانبردار سیو کھائیا۔ میں اکھیں ویکھاں کیوں چڑھدا اپنے کھارا، وٹنا سچ سچ لگائیا۔ میں تگاں کیوں
 سیس بٹھے دستارا، جگدیش اپنی خوشی منائیا۔ میں جاناں کیوں بنے کنت بہتارا، سپہرا سہاگ اک ہندھائیا۔ میں ویکھاں کیوں بنے
 سیکدارا، سر اپنے تاج ٹکائیا۔ اللہ رانی نار مُٹیارا، جو بن اپنا رہی درسائیا۔ سری بھگوان کہے دُور ہو جا میرے دوارا، تیری کرنی موہے

نہ بھائی۔ کلجگ اتم جا کے میرے بھگتاں کر پیارا، تیری پتّ لِن رکھائی۔ جنہاں پچھے لواں مات اوتارا، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ کلجگ اتم ہوواں پیر ظاہرا، ظاہر اپنا نور درسائی۔ سمبل وساں دھام نیرا، سمبل سمبل پیر ٹکائی۔ ڈنکا وجے اک جیکارا، نعرہ اکو اک سنائی۔ جس سوہنگ کیا پیارا، سو صاحب سچے بھائی۔ دین مذہب دا چھڈ کے اکھاڑا، آخر اکو حکم سنائی۔ آنت اگ لگنی بہتر ناڑا، جیو جنت سرب جلائی۔ سمت اُنی کڈھ لا ہاڑا، پھیر ویلا گیا ہتھ نہ آئی۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اجاڑ پھاڑا، اُچے ٹلے پربت سمنڈ ساگر دین دُہائی۔ بن پروردگار سچ کرے نہ کھئے پیارا، کوڑی کریا جگت لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، نر اپنا راہ جنائی۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی سمنڈ سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا ضلع امرتسر ★

سمت چلے ویہ سو اُنی، ایک نایا کھیل کرائیندا۔ اللہ رانی سر توں لہے جُتی، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ اُمت چوٹی جائے مُتی، پردہ اور نہ کھئے پائیندا۔ نانا تھے مُسلم سٹی، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ سیری بھگوان وڈ گن گنی، بے پرواہ اپنی دھار جنائیندا۔ لکھ چوراسی چھانی پٹی، جیو جنت کھوج کھجائیندا۔ بھگت بھگوان پکار رہیا سنی، سچکھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ سمت اُنی کھیل اُنسا، پروردگار کھیل کرائیا۔ لیکھا جانے موسیٰ عیسیٰ، سنگ محمد میل ملائی۔ جنانہارا جگ جگ حدیثا، شرع شریعت کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھید آپ جنائی۔ سمت اُنی عیسیٰ موسیٰ دھار، لاشریک آپ جنائیندا۔ مقالے ہتھ ہو تیار، بے عیب ویکھ وکھائیندا۔ دو جہانا سانجھا یار، سیری بھگوان پردہ لاپندا۔ نبی رسولان کرے خبردار، پاک پاکی ویکھ وکھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، ہر کا آنت نہ کھئے پائیندا۔ چوڈاں طبقات لئے اُٹھال، ساچا سبق اک جنائیندا۔ مُحبت رہے نہ کیسے نال، صحبت حق نہ کھئے جنائیندا۔ جلوہ نور اک جلال، ظاہر ظہور آپ درڑائیندا۔ کلجگ کوڑی مٹے مثال، مسل نویں پھیر بنائیندا۔ مُرید مُرشد لئے بہال، چیلار گُر چند چڑھائیندا۔ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن اپنی دھار وکھائیندا۔ شب

اگتي تير نرال اٺهائے بان، انيالا اپنے ہتھ رکھائيندا۔ داتا جودھا سورپير نوجوان، کلجگ نيا ويڪھ وڪھائيندا۔ جوتي جوت سرپ هر، آپ
 اپني ڪرپا ڪر، اپنا پردہ آپ لائيندا۔ پروردگار لاشريڪا، ڪرے ڪھيل بے پروايسيا۔ پير پيغمبران دسدا ربيا طريقه، نام خدائي اڪ درزائيا۔ محمد
 عيسيٰ نيتز نين راه تگ ڪرے رے اڏيڪا، دھيان دھيان وچ ملائيا۔ پروردگار بھيو جانے جيو جي ڪا، گھٹ گھٹ ربيا سمائيا۔ آد جگاد
 نيڪن نيڪا، وڏ وڏا آپ اڪھوئيا۔ اتم کلجگ شاه سلطانا خالي ڪرے ڪھيسا، در در دے پھرائيا۔ ڪيسے تاج رھن نہ ديوے سيسا، جوتي
 جوت سرپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آپ ڪمائيا۔ ساچي ڪرني هر ڪماويگا۔ نرگن جوت جگاويگا۔ گوبند ست اٺاويگا۔ شبدي
 ڏنڪ وجاويگا۔ نام ڪھنڊا اڪ چمڪاويگا۔ وشن برهما شو بلاويگا۔ برهمند ڪھنڊ زواويگا۔ دين ڏني ويڪھ وڪھاويگا۔ لواں پرياں پھيرا پاويگا۔
 تيئي اوتار پھڙ جگاويگا۔ بھگت اٺھارا نال رلاويگا۔ عيسيٰ موسيٰ منہ بھواويگا۔ ڪلمہ نبی اڪ سڪھاويگا۔ چارون گنٺ ويڪھ وڪھاويگا۔ ده
 دشا رنگ رنگاويگا۔ نرگن جوت پرڪاش ڪراويگا۔ ساچے گھوڙے آسن پاويگا۔ شاه سوارا ڏيرہ لاويگا۔ داتا داني آپ اڪھواويگا۔ لوڪ مات
 پھيرا پاويگا۔ سمبل چرن ٽڪاويگا۔ هر مندر ويڪھ وڪھاويگا۔ کلجگ اتم اپنا بھيو جئاويگا۔ لڪھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت اڪو حڪم
 مناويگا۔ جوتي جوت سرپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپني ڪرني آپ ڪماويگا۔ اپني ڪرني ڪريگا۔ پرہ ڪيسے ڪولون نہ ڏريگا۔ پير پيغمبر پھڙيگا۔
 گھٹ گھٹ اندر وڙيگا۔ سچ محلے چڙھيگا۔ اڪو پُرڪھ اڪل اڪھڙ پڙھيگا۔ دو جھاناں شبدي لڙيگا۔ آگے سورپير ڪوئي نہ اڙيگا۔ جوتي جوت
 سرپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، ساچي ڪرني آپ ڪريگا۔ هر ڪرني سچ ڪماويگا۔ ڪل ڪلڪي اوتار ڪھاويگا۔ نام ڏنڪا اڪ
 وجاويگا۔ برهمندا ڪھنڊاں آپ بلاويگا۔ چوڏاں لوڪاں پردہ اٺاويگا۔ چوڏاں طبقات نيتز نينان نير وهاويگا۔ عيسيٰ موسيٰ سجده سيس
 جھڪاويگا۔ بن بردا بھل بخشاويگا۔ ڏردا آگے نہ ڪوئي آويگا۔ گوبند خوشياں ڪھيل وڪھاويگا۔ ڪلجگ زسيان ميٺ مٿاويگا۔ گلان سچياں آن
 سناويگا۔ جوتي جوت سرپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، ساچا رنگ آپ رنگاويگا۔ ساچا رنگ رنگيگا۔ لواں پرياں
 لنگھيگا۔ بھڪوان بھگتاں ڪولون ڪدے نہ سنگيگا۔ جوتي جوت سرپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، ليڪھا جانے چنگے
 مندے دا۔ سمت اُني دے ڏبائي، ڪوڪ ڪوڪ سنائيا۔ ڪلجگ جيو اٺھو بھائي، ويلا اتم آتيا۔ پوت سپوتا براہمن گوڙا اچے ٿلے پريت آسن

لائی، نرگن نظر کیسے نہ آیا۔ جس دا جلوہ تگ کے موسیٰ ڈگا منہ دے بہار نہ سکے کھٹے اٹھائی، نیناں نین نین شرمائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہے
 میرا باپ میری مائی، نور ظہور اک رُشنائیا۔ جس نوں محمد کہے میرا امام سچ گوسائیں، مقارے حق ڈیرہ لائیا۔ جس نوں ستگر نانک
 کہے، وسے ہر گھٹ تھائیں، گھٹ گھٹ رہیا جنائیا۔ جس نوں گر گوبند کہا میرا پتا پکڑے میری بانہیں، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ سو
 کلجگ اتم آوے نہکلنک ناؤں رکھائی، روپ ریکھ نہ کھٹے جنائیا۔ سمبل اپنا چرن ٹکائی، ڈنکا شبد اک وجائی، نعرہ حق سُنائیا۔
 غریب نائیاں لے اٹھائی، شاہ سلطاناں خاک ملائیا، اپنی کرنی آپ کرائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھیو آپ
 کھلائیا۔ ہر ساچا بھیو کھلاویگا۔ نرگن جامہ ویس وٹاویگا۔ سمت پیسا ویکھ وکھاویگا۔ خالی کھیسہ سرب کراویگا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھاویگا۔ سمت پیس آیا نیڑے، نیرن نیرا ہر جنائیا۔ سری بھگوان دیونہارا اٹے گیڑے، گیڑا اکو
 اک بھوئیایا۔ وسدے اُجڑن والے کھیڑے، کھیڑا سکے نہ کھٹے وسائیا۔ دین مذہب دے میٹے جھیڑے، ذات پات رہن نہ پائیا۔ کیسے کرن نہ
 دیوے ہیرے پھیرے، کوڑی کریا نہ کھٹے وڈیائیا۔ کلجگ آنت نہ لاوے دیرے، دُور دُراڈا پنڈھ مکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ کلجگ اتم ویکھ ہٹ، نیتر نیناں نیر وائیندا۔ چاروں کُنٹ رہیا دس، کوک کوک سُنائیندا۔ رین اندھیرا
 ہویا مس، چوڈس چند نہ کھٹے چڑھائیندا۔ آتم پرما تم کیسے نہ ملے رس، رسنا جہوا لکھ چوڑاسی گائیندا۔ صاحب ستگر درس نہ دیوے کیسے
 ہس ہس، گھر سجن نظر کھٹے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا اندر گئے پھس، مایا ممتا موہ نہ کھٹے ٹرائیندا۔ نہ کوئی رکھ دھیرج جت، ست سنتوکھ نہ
 کھٹے رکھائیندا۔ گھر گھر وڑی من مت، گرمت نہ کھٹے پرنائیندا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، رتی رت نہ کھٹے سکائیندا۔ گر گوبند مارگ گیا دس، چار
 ورن ایکا گھر وسائیندا۔ نانک نرگن اک وکھایا ساچا منت، پاربرہم برہم ایکا گھر بہائیندا۔ سرِشٹ سبائی کوڑے دھندے گئی لگ، بنس
 روپ نہ کھٹے وٹائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئی کگ، کلجگ جیو کاگ وانگ کُرائیندا۔ شاہ سلطاناں گھر لگے آگ، لگی آگ نہ کھٹے بھجائیندا۔
 کیسے دے سرتے رہے نہ پگ، چوٹی سب دی آپ مُنڈائیندا۔ بھگت بھگوان لکھ چوڑاسی وچوں لے رکھ، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ نو
 نو چار اڈنے ککھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھا دسے کھول، خالق خلق جنائیا۔

کلجگ اتم ہر جو تولے پورا تول، زرگن کنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے انہول، شبد سرتی رہیا جگائیا۔ سچ وست رہی نہ کیسے
 کول، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل فُران کہانی بانی صفت
 صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ ساچا کھیل دسے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ کلجگ
 کوڑا مٹے نشانہ، جگت اندھیرا اندھ گوائیندا۔ چار کُنٹ ہونے ویرانہ، دہ دشا دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ سرشٹ سبائی ہونے حیرانا، ہر جو کی کی
 کھیل ورتائیندا۔ سیاست وراثت کم کیسے نہ آنا، سفارش آگے نہ کھئے کرائیندا۔ گوبند کھنڈا کھچن والا وچوں میانا، میان ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔
 سری بھگوان ویکھنہارا دو جہاناں، دوزخ بہشت کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 پیس پیسا راہ تکائیندا۔ پیس پیسا راہ تکے، نیتز نین اٹھائیا۔ کلجگ پھل سارے پکے، کچا نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا پردہ کوئی نہ ڈھکے،
 ترے گن بیٹھی مکھ چھپائیا۔ جیو جنت دئی دوتی بھٹ پھٹے، پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ ستگر ستھر کوئی نہ گھتے، کامنی سیج رہے ہنڈائیا۔
 ہر کا بیج نہ بیجیا ورتے، نام رس نہ کھئے چکھائیا۔ چاروں کُنٹ وا وگے تے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، صدی سدا رہیا جنائیا۔ صدی پیسویں دیوے سدا، سو پُرکھ زرنجن دیا کھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن آپ سمرتھا، سمرتھ اپنی کار
 کھائیندا۔ ایکنکارا لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھا، جگ جگ ادھار نہ کھئے رکھائیندا۔ آد زرنجن آد جگادی پگا، گھر ساچا سوہیا پائیندا۔ ابناسی
 کرتا دو جہان زرگن ہو ہو نچا، سرگن بھیو کھئے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتا کہے میرا گوبند ست شبد ڈلارا اکو پچہ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ پاربرہم
 کہے برہم میرا جگ چوکڑی نکا نکا سنجھا، گھڑن بھنہار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ
 جنائیندا۔ اپنا بھیو دسے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن نوجوانا، نہ مرے
 نہ جائیا۔ ایکنکارا وڈ مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیا۔ سری بھگوان ست نشانہ، دو جہاناں رہیا وکھائیا۔ ابناسی کرتا دیوے دانا، داتا
 دانی اک ہو جائیا۔ پاربرہم پرہ دیوے برہم گیانا، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ کلجگ ہووے آنت ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ کرے
 کھیل والی دو جہاناں، ساچے تخت آسن لائیا۔ تخت نواسی حکمرانا، حاکم اکو اک وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دھر فرمانا، نر نریشا رہیا

جگائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی سب دا تھے مانا، ابھان کھئے رہن نہ پائیا۔ لہنا دینا چُکے راجا رانا، ریت اکو اک وکھائیا۔ سب نوں متنا پئے ہر کا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چوڈاں ودیا مات گرلانا، چوڈاں طبق نیناں نیر وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صدی سدا اک سنائیا۔ سدا سنائے ہر برہما، پاربرہم وڈیائیا۔ صاحب ستگر وجائے ناد، انادی ناد سنائیا۔ سنتو بھگتو جاؤ جاگ، گرمکھو اٹھو واپو داہیا۔ گرمکھو ستگر چرنی جاؤ لاگ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ پیر پیغمبران بوجھن والا چراغ، دیا باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ لکھ چوراسی ٹنن والا ساک، ناتا سکے نہ کھئے جڑائیا۔ پُرکھ ابناسی شبد کھنڈے کرن والا گھات، گھاؤ گوبند اک لگائیا۔ بن پُرکھ اکال دیوے نہ کھئے نجات، نج گھر ہونے نہ کھئے سہائیا۔ اتم سب نے پوئی وفات، فاتح آنت دئے پڑھائیا۔ ویکھنہارا کائنات، قادر کریم وڈ وڈیائیا۔ مُریدو مُرشد کولوں پیوُ آب حیات، حیاتی سب دی دئے بدلایا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد لیندا رہیا خواب، سو خبر رہیا جنائیا۔ اٹھ کے چلو کرو حق آداب، بن بردے سپس جھکائیا۔ دُھردرگابی سُنو آواز، سو پُرکھ زرنجن رہیا سنائیا۔ اپنا اپنا دھووو داغ، دُرمت میل کم کیسے نہ آئیا۔ ستگر پورے ہتھ پھڑاؤ واگ، نانک زرنگن گیا سمجھائیا۔ سریشٹ سبائی لگن والی آگ، چاروں کُنٹ اگنی تت وکھائیا۔ کر کرپا بھگت بھگونت لے کاڈھ، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جس نال گر گوبند کرے لاڈ، سو گرمکھ گر گودی بہ بہ خوشی منائیا۔ کوڑی کرپا چھڈو رسنا سواد، آتم پرما تم اکو رس وکھائیا۔ گرُو گرتھ گر دی سکھیا رکھو یاد، گر شبد گر پنج تت گرُو نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ اتم مکے حد، حدود کھئے رہن نہ پائیا۔ جو آیا سو جائے لد، بھانڈا سب دا بھن وکھائیا۔ ویکھو گھر پرکاش اندھیری کھڈ، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ نجہر جہرنا امرت رس پیوُ مدھ، گر گوبند جام پیائیا۔ پہلی عادت دیو چھڈ، آگے پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ سمت اُنی اتم سب دا لیکھا وکھائے کڈھ، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمت بیسا ویکھ وکھائیا۔ سمت بیسا چڑھے آ، لوک مات پھیرا پائیا۔ کیسے نہ بنے کھئے گواہ، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کیسے نہ دے کھئے راہ، پلُو گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے نہ ملے سوکھا لینا ساہ، ساہ ساہ دین دہائیا۔ شاہ سلطان نہ دیوے کھئے پناہ، سب بیٹھن مکھ بھوائیا۔ ناتا تھے پُتران مان، پتا پوت نہ گود اٹھائیا۔ جنہاں چپیا ستگر نان، تنہاں اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ ست ستوادی آویگا۔

لکھّ چوڑاسی خاکِ ملاویگا۔ بھگت بھگون جگاویگا۔ سنتان میلِ ملاویگا۔ گُرمکھان رنگِ رنگاویگا۔ گُرسکھان اکھّ کھلاویگا۔ پرتکھ روپ
 وٹاویگا۔ نسّ نسّ پندھ مُکاویگا۔ ہسّ ہسّ گود اٹھاویگا۔ دسّ دسّ راہے پاویگا۔ پُرکھ اکالِ ملاویگا۔ دوْجا اِشٹ نظر کوئی نہ آویگا۔ چار
 ورنِ اِکو گھر بہاویگا۔ کھتری براہمن شوْدِر ویش پندھ مُکاویگا۔ شاستر سِمرت وید پُران نیتر نین نین وِہاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ نبی
 اِکو گویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی کر وکھاویگا۔ ساچی کرنے کرے ہر نرنکارا، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گوْبند
 سوْرا وڈ بلکارا، شبِدی روپ وکھائیا۔ نام کھنڈا تکھی دھارا، چنڈ پرچنڈ چمکائیا۔ کھڑگ کھنڈا اِک نیارا، دو جہاناں بھے جنائیا۔ ویکھے
 وِگسے پاوے سارا، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ اِک کھلائے دھرم دوارا، دھرم دی جڑ جنائیا۔ کلجگ کرے پار کنارہ، نئیّا منجھدار ڈبائیا۔
 جن بھگتان کرے سچ پیارا، سچ پریتی اِک سکھائیا۔ سنتان دیوے اِک ہلارا، بن سیوک سیو کھائیا۔ گُرمکھان وکھائے اِک گھر بارا، گھر
 گھر وچ پردہ لاپیا۔ گُرسکھان سُنائے ناد شبِد دُھنکارا، انحد نادی راگ الاٹیا۔ برہمنڈ کھنڈ لوآن پُریاں گگن منڈل پاوے سارا، وِشن برہما
 شو ہلاٹیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، پُرکھ اکال اِک اکھوائیا۔ سرِشٹ سبائی دھواں دھارا، نُور ظہور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی سیوا لائیا۔ نرگن سیوا کرے مات، جوتی جاتا وِس وٹائیندا۔ گر گوْبند لکھ کے
 گیا نال قلم دوات، شاہی رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ پارہم پت پریشور کلجگ اتم پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناس، ابناسی اپنا راہ چلائیندا۔ ورن برن
 بنائے اِک جماعت، اکھّر وکھّر آپ پڑھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سَتجگ تریتا دواپر کلجگ جو دیندا رہیا دات، وست اموک نام
 جھولی پائیندا۔ سو صاحب کھلاپات، سمرتھ اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا ساچا ہر، ساچا
 کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل بیس بیسا، بسن بنواری آپ جنائیا۔ تاج رہے نہ کیسے سیسا، راج ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ تو نو چار خالی
 کھیسے، خالق خلق دئے رُلاٹیا۔ نام ندھان جس جن پیتا، تِس اپنا رنگ وکھائیا۔ کرے کھیل اِک انڈیٹھا، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گوْبند نو
 کھنڈ پرتھمی تپاونہارا انگیٹھا، جوتی لنبو اگنی اِکو لائیا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، اگے لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، بیس بیس وچے ودھائیا۔ بیس بیس وچے نگارہ، ہر نُوبت نام وچائیندا۔ پرگٹ ہوئے کل کلکی اوتارا، کلجگ کلیش کھپائیندا۔

کرے کھیل اگم اپارا، اتہاہ اپنا راہ جنائیندا۔ سرشٹ سبائی بن ونجارا، لکھ چوراسی ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، تیری کرنی تیرے لیکھے لائیندا۔ کلجگ آیا در تے ٹٹھا، نیتر نیناں نیر ویاٹیا۔ پاربرہم میں تیرا پٹھا، نگا
 پچہ دئے ڈہاٹیا۔ تیرے حکمے اندر لوک مات ڈٹا، اپنا بل رکھائیا۔ ٹوں اپنی ہتھیں لکھ کے دتا پٹا، رسید پچھلی رہیا وکھائیا۔ میں اپنے جوبن
 وچ ہٹا کٹا، بل اکو اک دھرائیا۔ لکھ چوراسی اکھاں وچ پایا گھٹا، پچیا کھتے رہن نہ پائیا۔ کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار وسایا پنجان تتاں، اپ
 تیج وائے پرتھی آکاش کری گڑمائیا۔ میں سب دی ماری متا، من مت کری گڑمائیا۔ کوڑی کریا میرا ڈھوندی رہی بھتا، بن سوانی سیو
 کماٹیا۔ میں چاروں گنٹ پائی فتح، کوڑا ڈنک وجائیا۔ میرے کولوں کوئی نہ بچا، سب دے سر تے چوٹ لگائیا۔ تیرے چرناں بیٹھ بہ بہ
 سجا، دے مان موہے وڈیائیا۔ ٹدھ بن پردہ کیسے نہ کجا، ستجگ تریتا دواپر مینوں گئے سمجھائیا۔ میں چار گنٹ اٹھ اٹھ بھجا، ساچا یار
 نظر کھئے نہ آتیا۔ محمد کہندا رہیا میں تیرا دوست پگا، اتم بیٹھا مکھ بھوائیا۔ خالی دے مدینہ مگ، مقبرے نعرہ رہے لگائیا۔ جدھر جاواں
 ملے دھگا، میرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرے کولوں سب دیاں سرماؤندیاں اکھاں، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ ہن تیری چرنی آ کے ڈھٹھا،
 پروردگار بے پروا ہیا۔ بھیو تینوں ساچا دسا، آپ اپنا رہیا جنائیا۔ جوں بہاوے توں لے رکھا، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ آنت رکھی تیری
 آسا، آس آسا وچ وکھائیا۔ پھری دروہی پرتھی آکاشا، محبان بیدو بی خیر یا اللہ تیرا نور ظہور غفور بے نظیر نظر کیسے نہ آتیا۔ میرا ویکھ
 خالی کاسہ، تینوں ترس ذرا نہ آتیا۔ چوڈاں طبق نہ دیوے کوئی دلاسا، دلگیر ہویا پھراں واہو داہیا۔ تیرا اک نور پرکاشا، پرکاشوان تیری
 خدائیا۔ تقدیر تکبیر تدبیر تصویر تیری راسا، تیرا در وڈا شہنشاہیا۔ چوڈاں صدیاں دا اک پیاسا، بوند سوانتی منگ منگائیا۔ ویکھیں
 مینوں کر نہ چھڈیں ہاسا، میرا زور نہ چلے رائیا۔ میں تیرے وچوں اچی تیری شاخا، تیری سیو کماٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان دھر سندیس سنائیندا۔ کلجگ ویکھ مار دھیان، سری
 بھگوان تیرا لیکھ مکائیندا۔ لہنا دینا چکاوے آن، مقروض قرضہ آپے لائیندا۔ بیس بیسائے پہچان، بے پہچان آپ سمجھائیندا۔ ستجگ پچہ
 اٹھ بال انجان، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ کر کریا دیوے دان، وست اموک آپ ورتائیندا۔ پندراں کتک کر پردھان، سر اپنا ہتھ

ٹکائیندا۔ سرِشٹ سبائی دے گیان، اکھڑ آخر آپ پڑھائیندا۔ الفیے نہ کھئے نظام، نظم نغمہ اپنے وچ سمائیندا۔ کرے کھیل اکِ امام، آمد اپنی آپ جنائیندا۔ پہلاں پیر پیغمبران دیندا رہیا پیغام، سچ سندیسہ اکِ سنائیندا۔ اتم کھیل ویکھے آن، نور نورانہ نور دھرائیندا۔ ستجگ ساچا بنے ودھان، پچھلی ریکھا سرب مٹائیندا۔ ستان دِپیاں ایکا جھلے نشان، ستگر گوبند آپ جھلائیندا۔ سرِشٹ سبائی متی پئے آن، سر آگے نہ کھئے اٹھائیندا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ اگلا لیکھا ہُن دسیا ہو حیران، تھوڑا بھیت پہلی چیت تک چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ستجگ ریتی اکِ اتیتی، جن بھگتاں سچ پریتی، پریتیان اکِ سمجھائیندا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گندن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر ★

آد جگادی اکو راہ، جگ جگ کھیل کرائیندا۔ ستگر پورا پکڑے بانہ، گر شبدی دیا کھائیندا۔ ساچے مارگ دئے لگا، رہبر اکو راہ جنائیندا۔ نو دوارے پار کرا کوڑی کیریا میٹ مٹائیندا۔ سکھن ٹیڈھی بنک پار کرا، ایڑا پنگل موہ چکائیندا۔ امرت جام اکِ پیا، سچ سروور اشنان کرائیندا۔ بجر کپاٹی توڑ ٹڑا، ساچی ہاٹی اکِ کھلائیندا۔ سرتی شبدی میل ملا، ایکا بندھن پائیندا۔ دین دیا بن ملاح، بیڑا کندھ اٹھائیندا۔ پوڑے پوڑے لئے چڑھا، ساچا مندر اکِ سہائیندا۔ اتم سیج سہنجی ڈیرہ لا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ جس جن اپنی کیریا دئے کرا، کر کیریا بھیو جنائیندا۔ سو گرسکھ گرمکھ گر ستگر ملے آ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ اتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا دئے جڑا، جڑیا ناتا نہ کھئے ٹڑائیندا۔ پاربرہم برہم دئے وکھا، برہم پاربرہم سمائیندا۔ ایش جیو ایکا گھر وسا، جگدیش خوشی منائیندا۔ نرمل نور کر رشنا جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ دسم دواری کھیل رچا، اپنا رنگ چڑھائیندا۔ اپنا پردہ آپ اٹھا، سُن اگم کھوج کھجائیندا۔ سُن اگتی ڈیرہ ڈھاہ، تھر گھر آسن لائیندا۔ تھر گھر ساچے سوہیا پا، سچکھنڈ وڈیائیندا۔ سچکھنڈ ہر بھیو جنا، ابھید اپنا بھیو چکائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دئے جنا، آتر آتم بوجھ بھجھائیندا۔ ساچا سوہلا دئے پڑھا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گا، سوہنگ اکھڑ نش اکھڑ

دھار چلائیندا۔ جگت وچولا ویکھے تھار تھار، لوآن پُریاں بریمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ اِکو دسے، ہر ہر دے آتر ہر جو و سے، بھگت دوار اِک سہائیندا۔ سچا مارگ سوہنگ دھار، ہنگ برہم گڑمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن وکھائے ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ آد جگادی جگ جگ و ہار، جگ چوکرئی جیون داتا کھیل کرائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت آتر باہر، گپت ظاہر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا راہ، شبدی گُر بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ساچا نام ساچا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ نیوں نیوں لاگو ستگر پاؤں، مہربان مہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ پکڑ اُٹھائے آپے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ ایتھے اوتھے دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کرے کرائے سچ نیاؤں، عادل اِکو نظری آئیندا۔ آتم پرما تم ڈھولا ساچا گاؤں، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دیوے دس، پرما تم آتم اِکو رس، رس پھیکا جگت وکھائیندا۔

کِریا اندر و سے ٹھاکر، کِریا پنڈھ وڈی وڈیائیا۔ کِریا اندر ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر آپ رکھائیا۔ کِریا اندر میل ملاواں کایا گاگر، گہر گہر وچ خوشی رکھائیا۔ کِریا اندر بنائے سچ سوڈاگر، ونج ونجارا اِکو ہٹ چلائیا۔ کِریا اندر دیوے آدر، گُرمکھ ساچے ہوئے سہائیا۔ کِریا اندر صدق صبوری دیوے صادر، صفتی صفت صلاحیا۔ کِریا اندر کریم قادر، فُدرت کرتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا کِریا نال ملائیا۔ مہر کرے ہر مہربانا، مہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام نشانہ، نشانہ اِکو اِک جنائیندا۔ آتم پرما تم بخشے سچ دھیانا، دھیان دھیان نال ملائیندا۔ امرت آتم پینا کھانا، ترسنا بھکھ گوائیندا۔ دیا باقی اِک مہانا، کمالپاتی آپ جگائیندا۔ جو جن رسنا گائے ساچا گانا، گوہند اپنا رنگ چڑھائیندا۔ صاحب سلطان ٹھاکر سوامی پینا دانا، وڈ مہربان مہر نظر اِک ٹکائیندا۔ تارنہارا اِکو ایک آد آنت وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں کرے بڈھ بیک، بیک اپنا راہ جنائیا۔ ترے گُن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ نچ نیتر گُرمکھ وِرا لائے بیکھ، جس لوچن آپ کھلائیا۔ اِکو وکھائے سچا دیس، جس گہر و سے بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، سیس جگدیش نہ موند مُندائیا۔ سدا سدا سد رہے ہمیش، جن مرن وچ نہ آئیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہر سجن

لِکھنہارا لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تِس صاحب کرو آدیس، جسِ ملیا دُکھ رہے نہ رائیا۔ جسِ دی مہا کرے باسک شیش، دُوئے سہنسر جہوا ہلائیآ۔ آد جُگادی آپے آپ، گھر اپنے سوہا پائیندا۔ سرِشٹ سبائی مائی باپ، لکھ چوڑاسی گود اٹھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا جاپ، نام زینکارا آپ درڑائیندا۔ سدا سہیلا دسنہارا پوجا پاٹھ، منتر آنتر آپ پڑھائیندا۔ سہاونہارا تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ سوہا پائیندا۔ وسنہارا تت آٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نال رلائیندا۔ مٹاونہارا کوٹن پاپ، پنت پاپی آپ ترائیندا۔ پاک رسول پاک، پروردگار ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں کھولنہارا تاک، بند کواڑی گنڈا لائیندا۔ دسنہارا بھوکھت واک، بیہو ابھیدا آپ جنائیندا۔ جن سنتاں بننہارا سچا ساک، ہر سجن آپ اکھوائیندا۔ گرُمکھاں دھوڑی بخشنہارا خاک، چرن کول ٹکا اک لگائیندا۔ گرُسکھاں دیونہارا دات، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ چار ورن بناونہارا اک جماعت، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ اُچاونہارا کائنات، سرِشٹ سبائی اپنے رنگ رنگائیندا۔ وشن برہما شو دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ہر گھٹ و سے ہر جو آپ، آپ اپنا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرب کلا سمراتھ، مہا اکتھ آپ جنائیندا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۱۹ یکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ دراز کے ضلع امرتسر ★

ستِ سری سری اکال، اکل کل ہر اکھوائیندا۔ ستِ پُرکھ زرنجن دین دیاں، دیاںدھ دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ وسنہارا سچی دھرمسال، سو پُرکھ زرنجن ویس وٹائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن جوتی جاتا بے مثال، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ایکنکارا جگا جگنتر جانی جان، بے آنت بے پرواہ اپنی دھار جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستِ ستِ ستِ سمجھائیندا۔ ستِ پُرکھ اک اکال، دوجی اور نہ کھئے وڈیائیآ۔ لیکھا جانے دو جہان، زرنجن داتا بے پرواہیا۔ وشن برہما شو دیوے دان، وست امولک اک ورتائیا۔ زرنجن سرگن کرے پردھان، لکھ چوڑاسی بندھن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سندیسہ دے فرمان، دھر دی بانی بان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستِ ستِ اک وڈیائیآ۔ ستِ اکالا گر گویالا، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ دینا بندھن دین دیاں، دین رکھیا آپ کرائیا۔ جگ

چوڑی مارگ دے لوک مات سُکھالا، جیو جنت کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم وسے نالا، سگلا سنگ نبھائیا۔ نرگن دیا باقی کرے اُجالا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھالا، پنج تت کرے ژشنائیا۔ وست اموک دیوے نام سچا دهن مالا، سچ خزینہ اک وکھائیا۔ لیکھا جانے کال مہاکالا، مہابلی سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سِری اکال وڈی وڈیائیا۔ اکال اکال بے پرواہ، بے آنت کھیل کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن ملاح، دو جہاناں بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے صلاح، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ شبدا اگئی ساچا ڈھولا گا، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جنا، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ انجیل قرآناں ویکھ وکھا، تیس بتیسا آپ جنائیندا۔ بے پرواہ بے عیب ناؤں اک خُدا، خالق خلق رُوپ وٹائیندا۔ سچ دوارے آسن لا، مقامے حق اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا ناؤں وکھائیندا۔ ست ناؤں ست پُرکھ، ست ستواد وڈی وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا دکھ نہ کھئے جنائیا۔ نرگن جوت وکھائے سچ آدرش، دوجا ایشٹ نہ کھئے درڑائیا۔ جن بھگتاں دیوے نج گھر درس، گرہ مندر پردہ لاپیا۔ امرت میگھ دیوے برس، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کرے ترس، پھڑ باہوں لئے اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی کلجگ جیو جنت رہے بھڑک، نو نو پئی ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست دئے وڈیائیا۔ ست آپ ست جاپ، ست ست سمجھائیندا۔ ست پُرکھ اکال باپ، گر شبدا بیٹا اک سمجھائیندا۔ ست پوجا ست پاٹھ، ست منتر اک درڑائیندا۔ ست تیرتھ ست گھاٹ، ست تٹ کنارہ اک اپائیندا۔ ست سروور مارے ٹھاٹھ، امرت رس اک وکھائیندا۔ ست بندھائے ساچا نات، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ سچ سُنائے اگئی گاتھ، جگ جگ شبدا ناد وجائیندا۔ ست دیونہارا دات، داتا دانی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اکو گھر وکھائیندا۔ ست ست پورا ستگر، دوجی اور نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا لیکھ جانے ڈھر، ڈھر مستک ویکھ وکھائیا۔ آتم آنتر ایکا راگ سُنائے ساچی سُر، انحد نادى ناد وجائیا۔ شبدا اگئی چڑھ گھوڑ، لوآن پُریاں کھوج کھوجائیا۔ بھگت بھگوان پئے بھڑ، ست است دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ست سِری سِری ست، ست ست وڈیائیندا۔ دیونہارا برہم مت، برہم وِدیا اک پڑھائیندا۔ جنانہارا سچ تت، تتوت کھوج کھوجائیندا۔

ویکھنہار بہتر ناڑی رت، رتی رت پردہ لائیندا۔ جاننہارا مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، جیو جنت راہ چلائیندا۔ سنتن میلا بسس ہس، گرہ مندر سوہبا پائیندا۔ گرمکھ اٹھائے نٹھ نٹھ، بن پاندھی سیو کھائیندا۔ گرسکھاں اندر جائے وس، آپ اپنا رنگ چڑھائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سری ست اکو دیا کھائیندا۔ ست سری سری نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ تھر گھر ساچے شبد دلارائے اٹھال، حکم حاکم اک جنائیا۔ جگ چوکڑی چلے نال نال، نو نو چار ونڈ ونڈائیا۔ کھیلے کھیل خالق نرال، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا منتر اک درڑائیا۔ ساچا منتر ست جیکار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ صفت صلاحی گر اوتار، پیر پیغمبران کلمہ آپ پڑھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی پاوے سار، لکھ لکھ کاتب اپنی کار کھائیندا۔ عالم علما کھتے نہ کرے وچار، بھیو ابھید نہ کھتے سمجھائیندا۔ سری بھگوان ابناسی کرتا نوجوان وسے سچ سچی دھرمسال، درگاہ ساچی آسن لائیندا۔ کھیل کرے آپ اکال، کلجگ کالی زین سرب مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ کرے کرنی آپ اکالا، بے انت وڈی وڈیائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جگت دے سمجھائیا۔ آتم پرما تم دے راہ سکھالا، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ سنگر نانک سچ ست ست دے کے گیا حوالہ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ڈنکا اک وجائیا۔ ساچا ڈنکا نام اکال، کلجگ اتم آپ وجائیندا۔ پیر پیغمبر رکھے نال، در دروازہ آپ گھلائییندا۔ دو جہان سنائے تال، تال تلوارا اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان آپے بھال، سنت سجن ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھ سرت لے اٹھال، اکال مورت میل ملائییندا۔ گرمکھ موئے لے زوال، امرت جام اک پیائییندا۔ ایتھے اوتھے دیوے مان، دو جہاناں سر اپنا ہتھ ٹکائییندا۔ ست جیکارا ست سری اکال، سنگر پورا اکو لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ کلجگ کل دھرے ست کرتارا، ست پرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پرکھ نرنجن ہو اجیارا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ایکنکارا کر پسارا، اکل کل دھار چلائیا۔ آد نرنجن جوت سروپی کھیل اپارا، بھوپت بھوپ سچا شہنشاہیا۔ ابناسی کرتا راج راجان بن سکدارا، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ سری بھگوان ست رنگ نشانہ دے ہلارا، لوآن پریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ ہلائییا۔ پاربرہم پرہہ ویکھ وگسے ویکھنہارا، سچ محلے سوہبا پائیا۔

سچکھنڈ سوہے اک دوارا، جس گھر ست ست سہائیا۔ سِری سِری نر کر پیارا، ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ اکال اکال ونج وپارا، اکو ہٹ
 وکھائیا۔ گرمکھ بولے بولنہارا، جو ستگر درشن پائیا۔ رسنا جہوا پار کنارہ، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم اک وپارا، بوہاری آپ
 جنائیا۔ پاربرہم برہم کھیل نیارا، نرگن سرگن رہیا درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھان اکو راہ جنائیا۔ گرمکھ
 ساچا بولے سچ، ست ست جنائیندا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچھ، کم کسے نہ آئیندا۔ من واسنا جگت رہیا نچ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ کوڑی
 ترسنا دیوے نہ کھئے تچ، گر کا شبد نہ کھئے کھائیندا۔ چرن پریتی جئے نہ کھئے بجھ، نیتر درس کھئے نہ پائیندا۔ ستمکھ کھئے نہ بے سچ، آسن
 سنگھاسن ویکھن کھئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بولا اک درڑائیندا۔ ساچا اکھر جو جن بولے، نرگن
 داتا دیا کھائیا۔ آتم تاکی پردہ کھولے، بجر کپاٹی پار کرائیا۔ سرت سوانی شبدی مؤلے، مؤلا اکو نظری آئیا۔ اٹا کرے نابھ کو لے، امرت
 جھرنا دئے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا دئے پڑھائیا۔ ساچی سیکھیا ساچا بولا، انبولت آپ جنائیندا۔
 پاربرہم پرہم سے کولا، گھر گھر وچ آسن لائیندا۔ آد جگاد رہے اڈولا، نہ ڈولے نہ کھئے ڈلائییندا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا پائے رولا، نرگن
 نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ نر نیشا، نرور پڑکھ جنائیا۔
 سچ صاحب کو کرو آدیسا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ آد جگاد جس دا اکو ویسا، گر اوتار ناؤں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیتا،
 نت نوت ویکھ وکھائیا۔ سنتن کھولے اپنا ہیتا، بھيو ابھید سمجھائیا۔ گرمکھان جنائے آتر ریکھا، پردہ دئی آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بولا اک پڑھائیا۔ ساچا بول بول ہویے نہال، گرمکھ آتم وچی ودھائیا۔ ستگر ملیا دین دیال، ست ست دئے
 سمجھائیا۔ سِری روپ اک اکال، اکل کل وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نعرہ اک درڑائیا۔ ساچا نعرہ
 لوک پرلوک، پرم پڑکھ آپ جنائیندا۔ ست دھرم دا سچ سلوک، سوہلا اکو راگ وکھائیندا۔ سناونہارا دھرم کوٹ، دھرم دوارا اک
 وڈیائیندا۔ کرم دوار لگائے چوٹ، ساچا بھيو کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھائیندا۔ ساچا حکم
 سِری بھگوانا، ایکا ایک جنائیا۔ ست سِری نوجوانا، نہ مرے نہ جائیا۔ اکال پڑکھ وڈ مہربانا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو بولے سو پڑکھ

سُجانا، پاربرہم دئے وڈیائیا۔ ہوئے نہال گھر سبجَن پانا، ملے میل ساچا ماہیا۔ یں پُرکھ اکال کوڑا ناتا وچ جہانا، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ جیکارا اکو لائیا۔ سچ جیکارا جائے لگ، ہر سبجَن آپ لگائیندا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ جگ چوکڑی کر کر پار حد، راہ اکو اک وکھائیندا۔ کوئن کوٹ وشن برہما شو گئے لد، پیر پیغمبر گر اوتار سیو کھائیندا۔ پریم پیار اندر بھگت بھگوت گئے بھہ، ساچی ریتی مات وکھائیندا۔ کوئن کوٹ سادھ سنت گرہ مندر گئے تچ، اچے ٹلے پریت آپ پھرائیندا۔ کوئن کوٹ مُلا شیخ مسائق کردے پھرن حج، حضرت نظر کیسے نہ آئیندا۔ مندر مسجد شودوالے بیٹھے سچ، شہنشاہ ہتھ نہ کیسے ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نام اک وڈیائیندا۔ ساچا نام پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان آپ چلائی۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نہکلنکا ناؤں وڈیائیا۔ سمبل بے ستھر گھت، یارڑا ستھر اک ہنڈائی۔ نو نو چار مارگ دیوے دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ گر گوہند پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال ہوئے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ پُریاں لوآن بئے راس، گوپی کاہن ناچ نچائی۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائی۔ لیکھا لکھے یں قلم دوات، مہر نظر اک اٹھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک اکال وڈیائیا۔ اک اکال ویکھے مات، نرگن اپنا پردہ لائیندا۔ ناتا توڑے کھتری براہمن شوڈر ویش جماعت، ورن برن نہ کھئے رکھائیندا۔ اُمت نبی پڑھائے آیت، شریعت لیکھا آپ چُکائیندا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ بھيو چُکا تریلوکی ناتھ، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ کلجگ پار کنارہ کرے گھاٹ، پتن اکو اک وکھائیندا۔ ستجگ ساچی دیوے دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نعرہ ست اک جنائیندا۔ نعرہ ست ہر لگاؤنا، کلجگ آنت ملے وڈیائیا۔ پچھلا لیکھا سرب مُکاؤنا، مکے جگت لوکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ڈیرہ ڈھاؤنا، ست دپ نہ کھئے چٹرائیا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاؤنا، راج راجان رہن نہ پائیا۔ ایکا ڈنکا نام وجاؤنا، دو جہاناں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بولا اک درڑائی۔ ساچا بولا درڑھ وشواس، وشو اپنی کار کرائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، ابناسی راہ چلائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا

نام اک سمجھائیندا۔ ساچا نام اکم اتھاء، نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن رہے گا، گا گا شکر سرب منائیندا۔ بھگت
 بھگونت ملن دا چا، چاؤ گھنیرا اک درڑائیندا۔ پھڑ پھڑ اٹھائے بانہ، باہوں پھڑ آپ جگائیندا۔ نتھاویاں دیونہارا تھان، تھان تھنتر اک
 سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگائیندا۔ اپنا رنگ رنگے رنگیلا، رحمت ہر جو آپ کماٹیا۔ پرہ
 ملن دا سچ وسیلہ، گرو شبد دئے جنائیا۔ ویکھ وکھائے اچا ٹیلا، پرت چوٹی پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان بنائے اک قبیلہ، آتم پرما تم کر کرمائیا۔
 پرگٹ ہوئے چھیل چھیللا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست روپ سمائیا۔ ست سہایا ست
 اکھوایا، ست پُرکھ نرجن بھیو کئے نہ پائیندا۔ ست دائی ست دایا، ست ساچی سیو کماٹیندا۔ ست نرگن بنائے مایا، ست ویکھے کوڑی
 چھایا، چھپر چھن نہ کئے سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ گھلاٹیندا۔ اپنا بھیو کھولے ستواد، ست ست
 جنائیندا۔ جس کھیل کرایا بودھ آگادھ، انادی ناد وجائیندا۔ سو صاحب ہو وساد، بسمل اپنی کار کماٹیندا۔ جن بھگتاں کرے لاد، سنت
 سہیلے گود بہائیندا۔ گرمکھ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، اکو در وکھائیندا۔ گرسکھاں دیونہارا دات، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سری سری اکال، اکال اپنا رنگ وکھائیندا۔ ہر ساچا نعرہ لایگا۔ اکو نام
 چپاویگا۔ اکو اشٹ رکھاویگا۔ اکو درشت گھلاویگا۔ اکو مارگ پاویگا۔ کلجگ کوڑ مٹاویگا۔ ستجگ راہ چلاویگا۔ چار ورنان اکو گھر
 وکھاویگا۔ ساچی سرن اک درساویگا۔ گر گوبند میل ملاویگا۔ سچ نشان جھلاویگا۔ راج راجاناں چرنی لایگا۔ پنج پردھان بناویگا۔ دھر
 سندیس سناویگا۔ نر نریش اکھواویگا۔ کل کلکی جامہ پاویگا۔ سمبل ڈیرہ لایگا۔ ڈنکا نام وچاویگا۔ راؤ رنگ اٹھاویگا۔ مہربان بن
 چاویگا۔ پُرکھ اکال اکو اشٹ مناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ گوبند سورا اٹھیگا۔ گرمکھاں
 اُپر تٹھیگا۔ لکھ چوراسی لٹیگا۔ کلجگ دی جڑ پٹیگا۔ شوہ دریائے سٹیگا۔ دیناں مذہباں کٹیگا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں پُچھیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جودھا سورپیر کدے نہ لکیگا۔ سورپیر اکھواویگا۔ شبدی تیر چلاویگا۔ دو جہاناں پار کراویگا۔ آدھ
 وچکار نہ کئے اٹکاویگا۔ وشن برہما شو نیتر نیر وپاویگا۔ کروڑ تیتیساکر لایگا۔ دھیرج دھیر نہ کئے دھراویگا۔ پیر پیغمبر ہو ہو نعرہ لایگا۔

چوڊاں طبق سبق نه ڪٿي سڪهاويگا۔ چوڊاں لوڪاں گنڊاں لاهويگا۔ جوتي جوت سرڻو ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساڇا حڪم مناويگا۔ ساڇا
 حڪم منائينگا۔ ڏهر فرمانا آپ سُنائينگا۔ نهڪنڪ ٻهري پائينگا۔ جيو جنت سرب جنائينگا۔ چچا ڪٿي رهن نه پائينگا۔ بيس بيسا ڪهيل ڪرائينگا۔
 هر جگديشا ناڻو وڌيائينگا۔ چهتر ايڪا سيس جهلائينگا۔ دوجا ڪٿي رهن نه پائينگا۔ ستجگ ريتي آپ وڪهائينگا۔ کلجگ نيتي آپ بدلائينگا۔
 جوتي جوت سرڻو ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، نهره اڪو اڪ سُنائينگا۔ نهره اڪو حق لگاويگا۔ گر اوتار مناويگا۔ پير پيغمبر صلاحويگا۔ دو
 جهان گاويگا۔ بهگت بهگوان شڪر مناويگا۔ بن وچولا ٻهري پاويگا۔ پرده اوڀلا آپ اُٺاويگا۔ مولا اپنا رنگ چڙهاويگا۔ پروردگار حڪم
 مناويگا۔ مقامه حق سوبها پاويگا۔ لاشريڪ ناڻو دهرائيگا۔ ايڪنڪارا روپ وٺاويگا۔ فتح ڏنڪا اڪ وچاويگا۔ جوتي جوت سرڻو ٻهري، آپ
 اپني ڪرپا ڪري، ساڇا ڪهيل آپ ڪراويگا۔ ساڇا ڪهيل ڪريگا۔ سچ سينگهاسن چڙهيگا۔ سيس جگديش تاج دهرائيگا۔ دو جهانان نال لڙينگا۔ جو
 گهڙيا سو بهنئينگا۔ جوتي جوت سرڻو ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، اپني ڪرني ڪر مول نه ڏرينگا۔ ڏر به نه ڪو بهگوان، بهيانڪ روپ نه ڪٿي جنائينگا۔
 کلجگ ميڻه جيو شيطان، ڪوڙي ڪريا ڏي ڪهپائينگا۔ سچ جنائڪ اڪ ايمان، امام اڪو ڏي درسائينگا۔ ڪلمه پڙهائڪ حق ڪلام، ڪائنات خبر جنائينگا۔
 سرشٽ سبائڪ ڏي پيغام، پير پيغمبر پنڊه مڪائينگا۔ پرگٽ هو سري بهگوان، نرگن نور ڪري رُشنائينگا۔ هرجن ساڇي ويڪهه آن، جوتي جوت
 سرڻو ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساڇا نام اڪ جنائينگا۔ ساڇا نام ايڪو ايڪ، آد جگاد جنائيندا۔ ساڇا نام ساڇي ٿيڪ، جگ چوڪري ويڪه
 وڪهائيندا۔ ساڇا نام نرگن سرگن پيڪه، نروير پُرڪه ڪار ڪمائيندا۔ جوتي جوت سرڻو ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساڇا نام اڪ سمجهائيندا۔
 ساڇا نام آتم منتر، اڪو اڪ درڙائينگا۔ ساڇا نام جگا جگنتر، لڪه چوراسي وچ ٿڪائينگا۔ ساڇا نام سرب جياں بدھ جانے آنتر، گهر گهر ريبا
 سائينگا۔ جوتي جوت سرڻو ٻهري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساڇا ناڻو اڪ درسائينگا۔ ساڇا ناڻو هر نرنڪارا، نرگن اڪو اڪ جنائيندا۔ ساڇا ناڻو
 ست جيكارا، ست ستوادي آڀي لائيندا۔ ساڇا ناڻو پُرڪه اڪالا، سري بهگوان آپ سمجهائيندا۔ ساڇا ناڻو بولا وچ سنسارا، رسنا
 جهوا ڏهولا گائيندا۔ ساڇا ناڻو تولا اگم اپارا، الڪه اگوچر نظر ڪسي آئيندا۔ ساڇا ناڻو کلجگ آنت بنه ونجارا، دو جهانان ويڪه وڪهائيندا۔
 ساڇا ناڻو ستجگ سچ ڪري پيارا، سچ پريتڪ اڪ وڪهائيندا۔ ساڇا ناڻو ست پُرڪه دي دهارا، دهار دهار وچون پرگٽائيندا۔ ساڇا ناڻو

وسے تھر گھر دوارا، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیندا۔ ساچا ناؤں ست پُرکھ دا ست ڈلارا، پتا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا نام اک وڈیائیندا۔ ساچا نام سوہنگ سو، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ پرما تم آتم ہو، آتم پرما تم وچ سہائیا۔ کر پرکاش جوتی لو، زرگن نور نور دھرائیا۔ سچ سندیسہ ڈھوا ڈھو، ناؤں زینکار کرے پڑھائیا۔ زرگن سرگن کر کر موہ، مُحبت اکو اک درسائیا۔ ساچا بیج دتا بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کو، ڈھونڈ تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک وکھائیا۔ ساچا نام اکو ویکھ، بن اکھاں رہیا جنائیا۔ نہ کوئی رنگ روپ نہ دسے ریکھ، نش اکھر کھیل کرائیا۔ سو نام سچے صاحب وچ پرویش، اکھری وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منتر اکو اک درڑائیا۔ اکو منتر ہر گوہند، گوہند داتا آپ جنائیندا۔ سگل بھون کی میٹے چند، چنتا روگ نہ کھئے وکھائیندا۔ بھگت بھگوان بنائے ساچی بند، ست انادی ناؤں پرکھائیندا۔ داتا دانی گئی گہند، گہر گور ویکھ وکھائیندا۔ امرت دھار ویائے ساگر سیندھ، سر سروور اک بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ وکھائیندا۔ ساچا ناؤں دئے وکھال، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جس جن بنائے اپنا لال، لال اپنا رنگ چڑھائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک بنائیا۔ جوتی دیپک سچا بال، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ انحد نادی ناد وجائے تال، تال تلواڑا اک درسائیا۔ ستگر چرن پریتی دئے سیکھال، سچ پریتی ہر کا ناؤں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر ایکا نام ایکا رام ایکا امرت ایکا جام، اک گھنٹیا ایکا شام، ایکا بنسری مدھر دُھن سُنائیا۔ مدھر دُھن سچ سنکیت، سُرنگی سارنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ گاونہارا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان چلائے ریت، ریتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گرمکھاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ تِس نام آوے چیت، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہر کا نام وسے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام دیوے ور، ور اکو گھر کرائیندا۔ ساچا نام داد جن میتا، مٹر پیارا آپ جنائیا۔ ساچا نام صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، بھگت بھگونت اکو اک سمجھائیا۔ ارجن کرشن دی جانو ریتا، انڈیٹھی نظری آئیا۔ نانک گوہند نام پیالہ جس نے پیتا، نہ مرے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سنت بھگت اپنے جہا کیتا، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیا۔ جس صاحب

ستگر پورن پرمیشور ملیا میتا، شودولا مٹھ مندر مسیت نہ کھوجن جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، چار ورنان اکو نام درسائیا۔ اکو نام ہری ہر نرائن، نر ہر سچا آپ جنائیندا۔ صفت صلاحی سارے کہن، کہہ کہہ انت کھئے نہ پائیندا۔ لکھ لکھ تھکے ساک سین، سجن لوک مات پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے نام ور، تس اپنا گھر وکھائیندا۔ نام داتا پُرکھ بدھاتا، پُرکھوتم وڈ وڈیائیا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پاتا، ورن گوت نہ کھئے رکھائیا۔ آتم برہم جس پچھاتا، پاربرہم وجے ودھائیا۔ نرگن سرگن جڑے ناتا، سرگن نرگن رُپ وٹائیا۔ نظری آئے اک اکانتا، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی گائے گاتھا، سو صاحب نرنجن نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست سِری اکال اک۔ پرم پُرکھ دِیال اک۔ پروردگار سانجھا یار اک۔ لاشریک مددگار اک۔ رام رحیم رحمان اک دو جہاناں امام اک شاہ سُلطاناں ودھان اک۔ حُکرانا سُلطان اک، سچ سچ نشان اک۔ دین مذہب ایمان اک۔ انجیل قرآن اسلام اک۔ کہانی بانی پُران اک۔ شاستر سمرت گیان اک۔ شبد گرو نوجوان اک۔ گرمکھ چتر سُبجان اک۔ بھگت بھگوان جوت اک۔ شبد ناد دھنکار بودھ آگادھ لیکھ اک۔ نت نوت بھگتاں بت پاربرہم پت پرمیشور جوتی جامہ بھیکھ اک۔ نرور پُرکھ دین دِیال سچکھنڈ دھرمسال وکھائے اک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور نہکلنک نرائن نر، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دو جہاناں نظری آئے آپ اک۔ آنا جانا لیکھا رہے نہ کلجگ مات۔ سِری بھگوان گودی چُکیا، جو جن منگے ساچی دات۔ ہرجن بوٹا کدے نہ سُکیا، سِری بھگوان دیونہار نجات۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی لیکھا لکھ دئے نال قلم دوات۔ آون جاون مکے پنڈھ، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ دھرم رائے دا ٹٹا پھند، مات گریہ نہ کھئے بھوائیا۔ بھگت بھگوان دا چڑھ چند، گھر ساچے بوئے رُشنائیا۔ ایتھے ملے آتم اند، آگے جوتی جوت سمائیا۔ پچھلی پیتی گئی ہنڈھ، اگلی ستگر لیکھے لائیا۔ لہنا دینا چُکائے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ امرت آتم راتی ستیاں دھار پیائے ساگر سِنڈھ، امیوں رس اکو اک چوائیا۔ ہرجن تیری لیکھے لگے ہر دے چند، زندگی حیاتی ہر اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جیون جیون جیون وچ بدلائیا۔

☆ ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ بھورے ضلع امرتسر ☆

سچکھنڈ نواسی صاحب بخشندا، بخشش اکو اک جنائیا۔ دین دیاں گئی گہندا، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ تھر گہر اپنا چرن چھہندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کھولنہارا ساچا کُنڈا، اپنی ہتھیں پردہ لاپیا۔ پھڑ اٹھائے نکا منڈا، سٹ بالا اک جگائیا۔ سچ سندیسہ اک سناؤندا، دھر فرمانا راگ الایا۔ حکمی حکم اک جئاؤندا، بے آنت بے پرواہیا۔ ساچے مارگ آپے لاؤندا، رہبر بنے نور خدائیا۔ کرنی کرتا آپ کراؤندا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ سٹ دلارا نکا بالا، تھر گہر پردہ لاپیا۔ زرگن زرگن ہو جونا، جوبن اپنا آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم دا لے نشانہ، سچ دوارے آپ جھلائییا۔ دوئے جوڑ چرن کول کرے دھیانا، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ ہوں سیوک نڈھا بال انجانا، تیرا آنت کہن نہ پائیا۔ کر کریا پرہہ دے مانا، در تیرے آس رکھائیا۔ تیرا ڈھولا اکو گانا، سوہنگ اکھر کران پڑھائیا۔ تیری رچنا ویکھ وکھانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا جنائیا۔ سٹ شب سچ کر چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ پُرکھ اکال پکڑ باہوں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اک درڑائے ساچا ناؤں، ناؤں زرنکارا اک جنائیندا۔ آپے بن پتا ماؤں، پوت سپوتا گود سہائیندا۔ وکھاونہارا ساچا تھائوں، سچکھنڈ دوارا اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سٹ دلارے اٹھ بل دھار، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ تھر گہر نواسی ہو تیار، تھر دربارے کُنڈا لاپیا۔ اپنی سیج آپ سوار، آپ اپنا سنگ نبھائیا۔ جگ چوکڑی تیری دھار، زرگن سرگن آپ چلائییا۔ گر اوتار تیری کردے رہے یاد، برہم برہما ناد وجائیا۔ دو جہاناں سجن ساک، سکلا سنگ اکو نظری آئییا۔ تیرا ناؤں پاکی پاک، پنت پنت تیری وڈیائییا۔ تون صاحب دا بن بھوکھت واک، سچ سندیسہ اک سنائییا۔ تیری میری اکو ذات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سٹ دلارے رہیا جنائیا۔ سٹ دلارے لینا جان، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ ست پُرکھ ست نشان، تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ وشن برہما شو دے گیان، سنسا کھئے نظر نہ آئیندا۔ بودھ آگادھا دھر فرمان، تیرا اکو راگ وکھائیندا۔ لوآن پُریاں ویکھ مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ جنائیندا۔ گر اوتار تیری سنتان، پیر پیغمبر تیرا بنس بنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراں، تیری صفت صلاحی صفت صفت جنائیندا۔

تیری مہا کرے انجیل قرآن، لکھ لکھ لیکھا سرب وکھائیندا۔ تیرا محل اٹل اُچ مکان، تھر دوارا آپ وسائیندا۔ لوک مات ہو پردھان، سچ مردانگی آپ جنائیندا۔ جودھا سُرورپر بن بلوان، بل میرے وچ ٹکائیندا۔ لکھ چوراسی پا آن، سر سر حکم منائیندا۔ ایک دے دھر فرمان، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ کلجگ آنت جگت ہوئے حیران، ہر جو نظر کیسے نہ آئیندا۔ سادھ سنت سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ گرمکھ اندر وڑ وڑ کرن دھیان، نیترین نہ کھئے کھلائیندا۔ گرسکھ خالی جھولی منگن دان، نام بھنڈارا کھئے نہ پائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئی شیطان، شرع گھر گھر آپ ٹکرائیندا۔ مُلا شیخ ہوئے ایمان، مست المست نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے سٹ آپ جنائیندا۔ ساچے سٹ ہو تیار، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ تھر گھر دوارے نکل باہر، بھيو ابھید کھلائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ لتاڑ، زور تیرا اک جنائیندا۔ لکھ چوراسی کر خردار، سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ سچ سندیسہ دے وچ سنسار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ دین مذہب روون زارو زار، شرع شریعت پار نہ کھئے کرائیندا۔ خالق خلق طلب گار، دید عید چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ پیر پیغبر گر اوتار اپنی کرنی کر کر گئے اپنی وار، اتم نرگن راہ سرب تکائیندا۔ پنج تت چولا نہ کھئے پیار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن نہ کھئے پائیندا۔ ساچا ڈنکا اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ راؤ رنکاں مار مار، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ غریب نائیاں دے سہار، سر صدقہ تیرا اکو نظری آئیندا۔ تیرا لیکھا جانے ہر کرتار، نرگن اپنی جوت جگائیندا۔ نہکنک ناؤں رکھ اگم اپار، کرنی اپنی آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیڑا دئے وکھال، بن نیتر آپ جنائیندا۔ جس گھر وسے دین دیال، سو مندر سوبھا پائیندا۔ سچکھنڈ دی سچی دھرمسال، لوک مات آپ پرگٹائیندا۔ مُرشد مُریداں سُنے حال، ہرجو اپنا پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سٹ ڈلارے آپ جنائیندا۔ سٹ ڈلارا نیکن نیکا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دس اک طریقہ، بن تحریر کر لکھائیا۔ میرا دسے نہ کوئی شریکا، شرکت کھئے نظر نہ آئیا۔ کھیل کراواں اک حقیقا، حقیقت سب نوں دیاں جنائیا۔ نظری آواں ہو نزدیک، دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ تیرا نام نشانہ دساں ٹھیکا، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ سٹ سٹ جناواں ترے گن اتینا، ترے بھون تیری سرنائیا۔ پچھلا ویلا کلجگ بیتا، آگے اکو مارگ

دیاں لائیا۔ دین مذہب لکھ چوراسی پرکھاں نیتا، ذات پات کھوج کھوجائیا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگنا بھٹاں کوڑا ریٹھا، ٹھوکر اکو نام لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا ہر جو اکو ور، تھر گھر دوارے سُت دُلارا منگ منگائیا۔ سُت دُلارا دوتے جوڑے، چرن کول دھیان لگایا۔ تیرا کیتا کوئی نہ موڑے، دو جہاناں سکے نہ کھئے اٹھایا۔ سسے اُپر لا ہوڑے، ہوکا دے دے گیت جنایا۔ ہنگ برہم پرہ آپے بھڑے، بھگت بھگوت ویکھ وکھایا۔ سیوا کرے بانکے چھوہرے، شہنشاہ تیرے رنگ رنگایا۔ میرا نہ کوئی چلے زورے، زور تیرا اک جنایا۔ میری تیرے ہتھ ڈورے، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا سچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سیری بھگوان دیوے دات، اٹلڑی آپ ورتائیا۔ شبد سُت میرا ناؤں وڈ کرامات، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ چار ورن بنا جماعت، برن کھئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال جڑے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ گر شبد بنے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ آتم تاکی کھلے تاک، بند پردہ دئے اٹھائیا۔ سچ دس بھوکھت واک، بے پرواہ آئے واپو داہیا۔ لکھ چوراسی ورو لے خاک، خاکہ سب دا کھچ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے ڈونگھا گھاٹ، پتن بہ بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سن سنندیسہ، سُت دُلارا خوشی منائیندا۔ پاربرہم نر نریشا، سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ برہما وشن مہیش گنیشا، سیوک سیوا روپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی جا کے ویکھاں، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ کلجگ میٹاں کوڑی ریکھا، کوڑ گڑیارا پنڈھ مکائیندا۔ لیکھا چکے عیسیٰ موسیٰ محمد ملاً شیخا، شریعت سب دی وچ چھپائیندا۔ نرگن ہو سیری بھگوان دھارے بھیسا، نہکلنک ناؤں رکھائیندا۔ سمبل وسے اکو دیسا، بھومکا رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلارا رنگ رنگائیندا۔ سُت دُلاراے چڑھیاں رنگ، رنگ رنگیلا اک چڑھائیا۔ تھر گھر دوارے نچے بن ملنگ، گھبر ایک ایک پائیا۔ چائیں چائیں جاواں وچ ورہنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ کلجگ میٹاں جھوٹھ پکھنڈ، کوڑا ناتا مات تڑائیا۔ ست دھرم دا اک سناواں چھند، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ آتم پرما تم دیواں اک اند، اند آتم وچ رکھائیا۔ ستجگ کھئے نہ کھائے کوڑا گند، واسنا اکو اک وکھائیا۔ ساچے سنت چڑھاواں چند، بن چند کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دیوے سچا ور، میری گھال لیکھے پائیا۔ میری گھال لیکھے لاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا

کماویگا۔ آد زرنجن جوت جگاویگا۔ ابناسی کرتا راگ سُناویگا۔ سری بھگوان نشان پلاویگا۔ پاربرہم ویکھ وکھاویگا۔ برہم سویا مات
 اٹھاویگا۔ آتم پر ماتم آپ جگاویگا۔ دُھر سندیسہ اک سُناویگا۔ انحد نادى ناد و جاویگا۔ برہم برہمادی کھوج کھجاویگا۔ بجر کپاٹی توڑ
 تڑاویگا۔ آتم ہانی اک جناویگا۔ بوند سوانتی امرت آپ پیاویگا۔ اک اکتی نظری آویگا۔ سیج سہنجی اک سہاویگا۔ کنت کنٹوبل آسن
 لاویگا۔ کول نین نین مٹکاویگا۔ بستر بھوشن اک وکھاویگا۔ سیس جگدیش تاج ٹکاویگا۔ دُھر فرمانا حکم سُناویگا۔ لکھ چوراسی جیو
 مناویگا۔ بھلے بھٹکے راہے پاویگا۔ راہ وچ اٹکے توڑ چڑھاویگا۔ بے کھٹکے کار کماویگا۔ ندھڑکے کھیل وکھاویگا۔ اُچے ٹلے چڑھ کے ویکھ
 وکھاویگا۔ پھڑ پھڑ بھکت جگاویگا۔ پھڑ اپنی سرن لگاویگا۔ کلجگ اکھ مٹکاویگا۔ ستجگ راہ چلاویگا۔ چار ورن سمجھاویگا۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش ایکا گھر ہاویگا۔ انڈج جیرج تَبھج سینج اپنا مان دواویگا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو راگ الاویگا۔ ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ اپنے کھاتے پاویگا۔ گرمکھ سجن سہیلے چگ، سوہنگ ساچی چوک چگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سر میرے ہتھ ٹکاویگا۔ سری بھگوان کہے ہتھ سر رکھاں گا۔ ساچا مارگ دساں گا۔ سمرتھ پُرکھ ہو کے نساں گا۔ ہر پردے وچ وسان
 گا۔ بھکت پریتی اندر پھساں گا۔ ساچی ریتی اندر ہساں گا۔ کوڑی ریتی پھڑ پھڑ دساں گا۔ پیراں ہیٹھاں جھساں گا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر کے دساں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاویگا۔ پُرکھ اکال آویگا۔ نرگن جامہ پاویگا۔
 جوتی نور دھراویگا۔ شبدی ڈنک و جاویگا۔ گوہند گُر اٹھاویگا۔ ہر مندر اک بناویگا۔ اٹاں گارا کوئی نہ لاویگا۔ دیا باقی نہ کھئے جگاویگا۔
 نرمل جوتی اک ٹکاویگا۔ بن پاٹھیاں راگ سُناویگا۔ بن پانی تال بھراویگا۔ چوہاں کوٹاں اکو نظری آویگا۔ ساچا ڈنک نام و جاویگا۔ گرہ
 مندر بنک سہاویگا۔ بے آنت نام دھراویگا۔ سادھ سنت ملاویگا۔ نار کنت ہنداویگا۔ سیجا سوہا پاویگا۔ آتم پر ماتم میل ملاویگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکاویگا۔ سر ساچے ہتھ ٹکاؤں گا۔ گرہ مندر ویکھ وکھاؤں گا۔ دُھر فرمانا اک
 جناؤں گا۔ گُر اوتار نال ملاؤں گا۔ پیر پیغمبر پکڑ اٹھاؤں گا۔ ساچا کلمہ اک پڑھاؤں گا۔ نبی رسولان آپ سمجھاؤں گا۔ شرع شریعت میٹ
 مٹاؤں گا۔ رعیت اکو گھر وساؤں گا۔ نوبت اپنے نام و جاؤں گا۔ چوڈاں طبقات پنڈھ مٹکاؤں گا۔ ساچا سبق اک سیکھاؤں گا۔ کوڑی کریا

توک لاهونگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بن شیر جبک سرب ڈراؤں گا۔ صاحب میرا آویگا۔ دین دیال پھیرا پلویگا۔ گوبند نال ملاویگا۔ پھڑ گودی آپ اٹھویگا۔ چوٹی چڑھ بہاویگا۔ راگ ناد سناویگا۔ پچھلی آسا پور کراویگا۔ لکھ چوراسی حکم مناویگا۔ سر اپنا ہتھ ٹکاوایگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھایگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم چلاویگا۔ اپنا حکم چلائے گا۔ نہکلنک اکھوائیگا۔ ستجگ ساچا لائیگا۔ چار ورن پڑھائیگا۔ اکو مندر بنائے گا۔ مندر مسیت پندھ مکائیگا۔ پُرکھ اکال نظری آئیگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھائیگا۔ سچ نشانہ اک جھلائیگا۔ راج راجاناں چرنی لائیگا۔ سچ چہتر اک جھلائیگا۔ ساچا منتر اک پڑھائیگا۔ دوجا منتر نظر کھئے نہ آئیگا۔ بدھ جانے آتر، ہر گھٹ ویکھ وکھائیگا۔ حکم دیوے گگن گگنتر، گگن پاتالان پھول پھلائیگا۔ سچ ست بنائے ساچی بنتر، گھڑن بھنہار اکھوائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر اکو نظری آئیگا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی پنڈ بھورے ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ نرنجن اگم اتھاہ، اگم اگمڑی کار کھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اپنا حکم چلائیندا۔ ایکنکارا بے پرواہ، بے آنت بیو نہ آئیندا۔ آد نرنجن نور رشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا سچے تھان، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ سری بھگوان ست نشانہ اپنا جھلا، نرگن اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ پاربرہم پرہہ ساچا مارگ اک لگا، نرگن نرگن ونڈ ونڈائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجان آپ اکھوا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر نرنکارا، اک اکلا آپ کرائیا۔ سہاونہارا سچکھنڈ دوارا، بنک اکو اک وڈیائی۔ جوتی نور کر اجیارا، ظہور اکو اک رشنائیا۔ مقامے حق پروردگارا، لاشریک آسن لائی۔ لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، بیو کھئے نہ آئیندا۔ وسنہارا سچ مکان، محل اٹل اک سہائیندا۔ ناؤں نرنکارا آپ پرگٹا، نام ندھانا اک جھائیندا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، بھوپت بھوپ وڈ وڈیائیندا۔ دوسر کوئی سنگی نہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل آپ رکھ، ہر کرنی آپ کرائیا۔ نرگن روپ ہو پرتکھ، برہم پاربرہم ویس وٹائی۔ اپنا مارگ آپے دس، ساچا راہ چلائی۔ اپنے مندر

آپے وس، سچ سِنگھاسن سوہا پائیا۔ آپے جانے اپنا رس، رس رسیا بے پرواہیا۔ آپے اچھیا کر داسی داس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرنیہارا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وسے دھام نیارا، انڈٹھ ڈیرہ لائیا۔ ایکنکارا وڈ بلکارا، بل اپنا اک پرگٹائیا۔ آد نرنجن شاہو بھوپ بن سکدارا، تخت نواسی سوہا پائیا۔ ابناسی کرتا چوبدارا، در درویش الکھ جگائیا۔ سِری بھگوان منگنہارا، دیونہارا وڈ وڈیائیا۔ پاربرہم دھئے جوڑ کرے نمسکارا، گرہ اپنے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک وڈیائیا۔ ساچا مندر سوہاوت، ست پُرکھ نرنجن آپ وڈیائیندا۔ کر کھیل سِری بھگوت، جوتی نور اک پرگٹائیندا۔ اپنی مہا جانے اگت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ کرے کھیل ہر بے آنت، بے عیب دھار چلائیندا۔ روپ دھر نار کنت، کنت کنتوہل سیج ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی نار کنت، ہر کرتا آپ کھائیا۔ آپے چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ آپے جانے ساچا منت، منتر اکو اک درڑائیا۔ آپ بنائے اپنی بنت، مات پت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن نرگن کرے کُرمائیا۔ نرگن سنگ نرگن میلا، نرگن اپنا بندھن پائیندا۔ نرگن بھئے سجن سہیلا، سکلا سنگ نبھائیندا۔ نرگن وسے دھام نویلا، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارا سہنجنا، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ کر پرکاش آد نرنجنا، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ کرے کھیل درد دکھ بھے بھنجنا، بے آنت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اک سہائیا۔ ساچا مندر سوہنیک، ست ستوادی آپ سہایا۔ نہ کوئی دوجا دسے شریک، لاشریک اک خُدا یا۔ نہ کوئی اندھیرا نہ تاریک، نورو نور ڈگمگائیا۔ آپے جانے اپنی سچ پریت، پریتیوان ناؤں دھرائیا۔ بیٹھا رہے اک اتیت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائیندا۔ ہر سچا شہنشاہ، سچ سِنگھاسن آسن لائیندا۔ تخت نواسی بے پرواہ، سیس جگدیش تاج ٹکائیندا۔ روپ رنگ ریکھ کوئی جانے نہ، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ رسنا جہوا کوئی گائے نہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن نرگن کر سنجوگ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ نرگن

نرگن ساچا بھوگ، بھسمڑ اپنی دھار دکھائیا۔ نرگن نرگن درشن دیونہار اموگھ، پردہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ کرے کھیل ہر اولاً، بھيو کيسے نہ آيا۔ آد جگادی اک اکلّا، سچکھنڈ ساچے آسن لایا۔ وسنہارا اچ محلہ، محل
 اٹل اک رُشنايا۔ ايکا پھڑے آپے پلا، پلو ايکا گنڈھ پوایا۔ جوتی دھار آپے رلا، جوت جوت وچ سمايا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ اپنا پردہ آپے چک، گھر ساچے ويکھ دکھائیا۔ نرگن اندر نرگن لک، بھيو ابھيد جنائیا۔ آپے جانے اپنا اتم
 مکھ، مکھ مکھڑا صفت صلاحيا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھ، آپے کرے رُشنايا۔ اپنے اُتے آپے تھ، جنی جن رُوپ وٹائیا۔ دیونہارا آپے
 سُکھ، دائی دایا سیو کھائیا۔ اُچاونہارا ساچا سُت، شبدي شبد لئے پرگٹائیا۔ آپ ہائے اپنی گود، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اک سنائے سچ
 سلوک، سوہلا اپنا نام پڑھائیا۔ تیرا میرا تیرا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلارا اک پرگٹائیا۔ ساچا سُت جمیا بالا،
 پارہسم پرہہ اپنی گود اٹھائیندا۔ سیری بھگوان ويکھنہارا ساچا لالا، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ انباسی کرتا ہو کرپالا، کرپن اپنا بھيو
 کھلائیندا۔ آد نرنجن بے مثالا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ ايکنکار دکھاونہارا سچ سچي دھرمسالہ، سچکھنڈ دوارا اک جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 چلنہارا نال نالا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن مارگ دئے سُکھالا، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سُت آپ پرگٹائیندا۔ ساچا سُت پیا جم، پرہہ ساچے وچي ودھائیا۔ کرے کھیل سیری بھگون،
 بھگون اپنی دھار چلائی۔ پتا پوت بیڑا ہتھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ ايکا راگ سنائے کت، ناؤن نرنکارا آپ درڑائیا۔ نہ چہر نہ کھئے چہن، چار
 دیوار نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سُت اک اٹھائیا۔ ساچا سُت گودی چک، سو پُرکھ نرنجن خوشی
 منائیندا۔ آلاڈلے ساچے سُت، ست ستوادی راہ جنائیندا۔ تیرا میلا انباسی اچت، دوسر نظر کيسے نہ آئیندا۔ تیری میری اکورُت، رُت
 رُتری آپ مہکائیندا۔ میری دھاروں پیا اٹھ، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ پُرکھ اکال آپے تھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ چرن سروور دیوے گھٹ،
 امرت رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلارے دیا کھائیندا۔ سُت دُلارے کھولی اکھ، بن نیتر بن اگھاڑیا۔
 سیری بھگوان نظری آيا اک پرتکھ، رُوپ انوپ اکم اپاریا۔ چھوٹا بالا چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں کرے چرن نِمسکاریا۔ جوں بھاوے توں

لینا رکھ، موہے تیرا اک سہاریا۔ آگوں کہے پُرکھ سمرتھ، اٹھ سُت سچ ڈلاریا۔ میں رکھاں تیری پت، سر اپنا ہتھ ٹکا رہیا۔ تُوں میری
 اُچووں رت، بن رتی رت وکھا رہیا۔ تیرا میرا اکو نات، نہ کوئی توڑے تڑا رہیا۔ میرا پیار تیری دات، وست امولک جھولی پا رہیا۔ میرا
 کھیل تیرا تماش، کھیل کھلاری سچ کھیلا رہیا۔ تیری پوری کراں آس، آسا اپنی نال ملا رہیا۔ کِرپا کر پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا آپ سمجھا
 رہیا۔ سُت ڈلارا بن بن داس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے الکھ جگا رہیا۔ سُت ڈلارا منگے منگ، اکو اپنی جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سرینگ، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ مینوں بخش
 سچ اند، اند اند وچ رکھائیا۔ میں تیرا لاڈلا چند، نور تیرے رُشنائیا۔ تُوں صاحب سدا بخشنند، بخشش تیری بے پرواہیا۔ کر کِرپا اپنی
 دات ونڈ، میری خالی جھولی دے بھرائیا۔ میں گاواں تیرا چھند، سوہلا اکو راگ الائیا۔ تیرا میرا مکے پندھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پتا
 پوت نال پا لے گندھ، نہ کوئی کھولے کھول کھلائییا۔ مینوں تیری اک سوگند، دوُجا نظر نہ کھئے لیائییا۔ کر کِرپا دیدے ایکا چھند، شہنشاہ
 ایکا حکم سُنائیا۔ سری بھگوان سدا بخشنند، دین دیال دیا کھائیا۔ تیرا آد جگاد مُکا رنڈیا رنڈ، اپنے نال کراں گُرمائیا۔ تُوں میرا حکم من،
 میں چلاواں سد رضائیا۔ اکو دیواں سچا دھن، نام تیری جھولی پائیا۔ تُوں میرا بنیا جن، ہوں بناں جنیندی مائیا۔ راگ سُنواں بن کن، بن
 تند ستار بلائییا۔ سچ سندیسہ دے سری بھگون، آد سُت ڈلارے رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد پُرکھ
 اکو ہر، اپنا بھیو رہیا کھلائییا۔ سُت کہے تیرا حکم متاں گا۔ چرنی تیرے لگاں گا۔ اپنا آپ تجاں گا۔ حکمے اندر بھجاں گا۔ تیرا درس کر کر
 رجاں گا۔ تیری چرنی بہ بہ سجاں گا۔ وانگ نگارے وجاں گا۔ جنان چر نہ کہیں پچھے نہ ہٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، لاہا تیرے در توں کھٹاں گا۔ لاہا در تیرے توں کھٹونگا۔ بال انجانا ہو کے نچونگا۔ سچ کہانی تیری دسونگا۔
 امرت پانی پی پی ہسونگا۔ تیرے آکے پچھے ٹھونگا۔ جے مارینگا تے پچونگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، تڈھ بن ہور تھان کسے نہ وسونگا۔ پُرکھ اکال کہے میں وساواں گا۔ پت تیرا بنک بناواں گا۔ سچکھنڈ اپنا آسن لاواں گا۔ شاہو بھوپ
 اکھواواں گا۔ سر اپنے تاج ٹکاواں گا۔ اکو راہ چلاواں گا۔ بن سیوک سیو کھاواں گا۔ تیری چھپری چھن چھپاواں گا۔ تھر گھر ناں رکھاواں

گا۔ پھڑ تینوں وچ بہاواں گا۔ ساچی سکھیا سناواں گا۔ اکو نظری آواں گا۔ بن پتا پوت اٹھاواں گا۔ اپنی اُنکلی لاواں گا۔ چار کُنٹ
 پھراواں گا۔ اپنا بھیو سمجھاواں گا۔ بے آنت پھیر اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک دِرڑاواں گا۔ در
 تیرے آؤں گا۔ پرہہ تیرا درشن پاؤں گا۔ در بہہ کے خوشی مناؤں گا۔ جو من متیا سو کہہ سناؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا ڈھولا گاؤں گا۔ پُرکھ اکال کہے میں ڈھولا دساں گا۔ تھر گھر تیرے نال وساں گا۔ نِرگن نِرگن ہو کے دساں
 گا۔ سچ پیار اندر پھساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو حکم رٹاں گا۔ تیرا حکم پاؤں گا۔ لکھ لکھ
 خوشی مناؤں گا۔ در تیرے سپس جھکاؤں گا۔ خالی جھولی آپ بہراؤں گا۔ پھر تیرا سوہلا گاؤں گا۔ گا گا تینوں سناؤں گا۔ ور تیرے
 کولوں پاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، آسا پور کراؤں گا۔ آسا پور کراں گا۔ تیرا بہنڈارا بہراں گا۔
 پریم اکو وراں گا۔ اپنے جہا کراں گا۔ ساچی ترنی تراں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا
 گھلاں گا۔ سچ سنیہڑا سناؤں گا۔ سُت شبد میل ملاؤں گا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو گنڈھ پواؤں گا۔ گر چِلا روپ وٹاؤں گا۔ سوہنگ
 ڈھولا سمجھاؤں گا۔ نِرگن نِرگن رنگ چڑھاؤں گا۔ سچکھنڈ آسن لاؤں گا۔ تھر گھر مندر تیرا وڈیاؤں گا۔ پھر اپنا حکم جناؤں گا۔ سچ
 سندیسہ اک الاؤں گا۔ وشنو تیری گود بہاؤں گا۔ برہما دھار وچوں پرگٹاؤں گا۔ شنکر دھواں دھار وکھاؤں گا۔ آگے اپنا راہ جناؤں گا۔
 پُرکھ اکال اکھواؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ڈنکا اک وجاؤں گا۔ سُت ڈلارا سُن سندیسہ،
 پرہہ آگے سپس جھکائیندا۔ تُوں صاحب ستگر نر نریشا، تیرا آنت کھئے نہ پائیندا۔ تُوں آد جگاد رہیں ہمیشہ، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیندا۔
 میں حکمے اندر کراں تیرا پیشہ، بن سیوک سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیری پورن
 آس کراواں گا۔ شبدی ناچ نچاواں گا۔ وشن برہما شو اُچاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ رچاواں گا۔ لواں پُریاں اوڈھن پاواں گا۔ کِرِن کِرِن پرگٹاواں
 گا۔ رو سس چمکواں گا۔ منڈل منڈپ درسواں گا۔ ترے گن مایا جوڑ جڑاواں گا۔ پنچم گھاڑن گھڑ وکھاواں گا۔ تیرے تیرے سیوا لاواں
 گا۔ لکھ چوراسی روپ وٹاواں گا۔ گھر گھر جوت جگاواں گا۔ تیرا راگ سناواں گا۔ انحد ناد وجاواں گا۔ پردہ اکو پاواں گا۔ بن تیرے نظر

کیسے نہ آواں گا۔ جیو جنت ملاواں گا۔ اپنا کھیل وکھاواں گا۔ آسا ترسنا نال ملاواں گا۔ ہومیں ہنگنا گڑھ بناواں گا۔ مایا ممتا جوڑ
 جڑواں گا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رنگ چڑھاواں گا۔ ناری پُرش ونڈ ونڈاواں گا۔ کام کامنی کھیل کراواں گا۔ جگت کوڑی سیج
 ہنڈاواں گا۔ دھیاں پُتر بنت بناواں گا۔ یزگن دھاروں اُتر، اپنا راہ جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، شبد سُت اک پرگٹاواں گا۔ شبد سُت نیترو، نیناں نیر وہائیندا۔ پرہہ تیرا بھیو نہ آئے کو، ہوں بالا مکھ شرمائیندا۔ کر کیریا میرا مکھڑا
 دھو، تیرا امرت موہے بھائیندا۔ اپنا روپ دس سو، جو سچکھنڈ آسن لائیندا۔ ہنگ برہم آپے ہو، نور ظہور کون کرائیندا۔ پھر میرا بل
 ٹوہ، جے گھاٹا نظری آوے سر تیرا ہتھ رکھائیندا۔ کر کیریا میرے نال چھوہ، میں تیرا رنگ رنگائیندا۔ میں تیرے جوگا جاواں ہو، دوجا نظر
 کھئے نہ آئیندا۔ میری وسٹو کوئی نہ سکے کھوہ، دو جہاناں حُکم منائیندا۔ میں لکھ چوراسی لے کے جاواں ڈھوآ ڈھو، من مت بُدھ
 سمجھائیندا۔ گھر گھر اندر کراں لو، پرکاش اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے
 سیس نوائیندا۔ ور سچا اکو دیاں گا۔ سچ بھنڈارا بھراں گا۔ زربھ روپ کراں گا۔ کیسے کولوں نہ ڈراں گا۔ دو جہاناں لڑاں گا۔ لوآن پُریاں
 وڑاں گا۔ لکھ چوراسی پھڑاں گا۔ ساچے مندر اکو اکھ پڑھاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی
 کرنی کراں گا۔ ساچی کرنی کماواں گا۔ اپنا حُکم مناواں گا۔ سُت شبد راہ چلاواں گا۔ وشن برہما شو نال ملاواں گا۔ سنساری بھنڈاری
 دیباں اک جناواں گا۔ لکھ چوراسی رنگ وکھاواں گا۔ کال مہاکال روپ وٹاواں گا۔ دین دیال ویس دھراواں گا۔ دھرمسال اک بناواں گا۔
 شاہ کنگال اُچاواں گا۔ جگ اپنا کھیل رچاواں گا۔ سربنگ نام دھراواں گا۔ ہنس کاگ اڈاواں گا۔ شاہ رگ دے اُپر آسن لاواں گا۔
 سُکھمن ٹیڈھی بنک جناواں گا۔ ایڑا پنگل در رکھاواں گا۔ امرت تال اک بھراواں گا۔ بجر کپاٹی تالا لاہواں گا۔ ساچی ہاٹی اک وکھاواں گا۔
 دیا باقی جوت جگاواں گا۔ کملاپاتی نظری آواں گا۔ آتم سیجا اک ہنڈاواں گا۔ پاربرہم برہم اپنا کھیل کھلاواں گا۔ آتم پرماتم ویس وٹاواں
 گا۔ ایش جیو بناواں گا۔ سچ حدیث سناواں گا۔ کلمہ اک پڑھاواں گا۔ رہبر بن کے جاواں گا۔ صاحب سلطان اپنا نام دھراواں گا۔
 جگ چوکڑی ونڈ ونڈاواں گا۔ وشن برہما شو پڑھاواں گا۔ شاستر سمرت وید لکھاواں گا۔ پُراں اٹھاراں بھیو چکاواں گا۔ گیتا گیان درڑاواں

گا۔ انجیل قرآن گاواں گا۔ اپنا کھیل کراواں گا۔ کہانی بانی تیر لگاواں گا۔ منتر اک سمجھاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ
 وکھاواں گا۔ گر اوتار پرگٹاواں گا۔ پیر پیغمبر حکم مناواں گا۔ نو نو چار ونڈ ونڈاواں گا۔ شبدی تیرا ڈنک اک سناواں گا۔ راؤ رنگ
 جگاواں گا۔ دوار بنک سہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی
 کرنی کر وکھاواں گا۔ برہمنڈ وربھنڈ ناچ نچاواں گا۔ جگ چوکرئی سوہلا گیت چھند سناواں گا۔ کوئن کوٹ نام پرگٹاواں گا۔ اپنا بھیو نہ کیسے
 جناواں گا۔ صفت صلاح وچ سارے لاواں گا۔ گر اوتار جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی
 کھیل کراواں گا۔ شبدی کھیل کراواں گا۔ زرگن سرگن ہو کے جاواں گا۔ جگ جگ راہ وکھاواں گا۔ بودھ آگادھ پردہ لاہواں گا۔ پردا
 سودھ منتر اک جناواں گا۔ بھکت بھگونت میل ملاواں گا۔ سمت سمتی بھیو کھلاواں گا۔ گر مکھ رنگ رنگاواں گا۔ گرسکھ گود بہاواں گا۔
 وڈ جودھن جودھ پھیرا پاواں گا۔ کوئن کوٹ کال بتاواں گا۔ بے آنت نام دھراواں گا۔ شبدی تیرا ناواں اُپجاواں گا۔ ست ساچے مان دواواں
 گا۔ اپنا مکھ چھپاواں گا۔ نظر کیسے نہ آواں گا۔ سچکھنڈ ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، تیرا اکو گھر وساواں گا۔ شبد ست تیرا وسے کھیڑا، ستگر آپ جنائیندا۔ برہم پاربرہم بٹھے بیڑا، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جگ چوکرئی
 دیوے گیڑا، زرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد اکو حکم سناائیندا۔ آد حکم دھر فرمانا، سچکھنڈ
 نواسی آپ جنائیا۔ شبد ست بن ساچا رانا، رعیت نر ہر رہیا وکھائیا۔ تیرا حکم دو جہانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا ناواں سچ پروانہ،
 سری بھگوان اک جنائیا۔ تیرا پیار برہم گیانا، برہم وڈیا کرے پڑھائیا۔ تیرا راگ آتم ترانہ، انحد نادی ناد سناائیا۔ تیرا رس امرت آتم پینا
 کھانا، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ تیرا بل مرد مردانہ، مہاں پیر وڈ وڈیائیا۔ تیرا کھیل ستجگ تریتا دواپر کلجگ لوک مات مہانا، مہا اکتھ
 کتھ سناائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سچ دے درڑائیا۔ سچ درڑا دے وشواس، وشو اپنی دھار جنائیندا۔ جگ
 چوکرئی ویکھ کھیل تماش، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ منڈل منڈپ پا راس، گوپی کاہن تیرے حکم
 نچائیندا۔ گر اوتار تیرے داس، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر رکھن تیری آس، سجدہ سیس سیس جھکائیندا۔ تیری صفت لکھ

قلم دوات، شاہی کاغذ نال ملائیندا۔ تیرے حُکمے اندر کھانی بانی کرے وفات، فتویٰ سب دے اُتے لائیندا۔ تیرا لہنا دینا کائنات، قادر کرتا آپ جنائیندا۔ تیرے حُکمے اندر شرع شریعت، شرائت تیری ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے شبد آپ جنائیندا۔ ساچے شبد تیری وڈ وڈیائی، ہر ستگر آپ بنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے ناؤں دُہائی، دروہی دئے سرب لوکائیا۔ زرگن سرگن تیری رُشنائی، لکھ چوراسی تیرا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا دئے سمجھائیا۔ تیرا لیکھا دئے اتم چوکر، ایکا ایک جنائیندا۔ تیری جُگا جُگادی پوری کرے اوکر، اوٹ اکو اک سمجھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے نام دی دئے رونق، دوجا ڈنک نہ کھئے وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سٹ آپ درڑائیندا۔ ساچے سٹ سُن لے یاد، سو پُرکھہ زرنجن آپ سُنایا۔ جُگ جُگ تیرا کھیل تماش، جُگ چوکر ہی بندھن پایا۔ اتم چوکر کرے کھیل پُرکھہ سمراتھ، ویس انیکا رُوپ دھرایا۔ تیئی اوتار تیرے داس، اٹھاراں بھگت سیس جھکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر نین تگن پرتھی آکاش، پروردگار اکو نظری آیا۔ گرو گر کھیل ابناس، گر کرتا آپ جنایا۔ دوئے جوڑ کرن آس، آسا آسا وچ پرگٹایا۔ کلجگ اتم سارے ہون نراس، بل سکے نہ کھئے وکھایا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہوئے پرہاس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا جنایا۔ ساچا کھیل دئے کرتارا، قُدرت قادر آپ جنائیا۔ نو نو چار اترے پارا، پارہیم پندھ مُکائیا۔ شبدی سٹ تیرا وبارا، ساچی دھارا دئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم گر گوہند بن کے آئے سٹ دُلارا، پُرکھہ اکال پتا مائیا۔ نام کھنڈا تیز کٹارا، چند پرچنڈ اک اٹھائیا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھارا، رس اکو اک وکھائیا۔ پتت پاپی کرے پار اٹارا، مۇرکھ مۇڑھے آپ ترائیا۔ ساچا دیوے اک سہارا، پُرکھہ اکال اوٹ تکائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ کل کلکی لے اوتارا، کلجگ دھووے کالی شاہیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، زرگن جوتی جوت ملائیا۔ شبد ڈنکا وجے اگم اپارا، برہمنڈاں کھنڈاں دئے جگائیا۔ کوڑی کِریا کرے پار کنارہ، مایا ممتا میٹ مٹائیا۔ لکھ چوراسی کھولنہار کواڑا، گھر گھر بیٹھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے بہتر ناڑا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ پردہ لاپے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اچے ٹلے پربت پھول پھلائییا۔ شبدی تیرا اک جنائے ساچا نعرہ، سوہنگ سو کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم دئے آدھارا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی بانی راگ الاٹیا۔ کاغذ قلم نہ

لکھنپارا، شاہی رووے مارے دھابینا۔ سمنڈ ساگر ہووے کھارا، خالق خلق روپ وٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے
دھرائیا۔ شاہ سلطان ہوون خاک چھارا، خاکی خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ست تیرا ساچا ڈنکا ہر
ستگر آپ وجائیا۔ ساچا ڈنکا وجے مردنگ، وڈ مردانہ آپ جنائیندا۔ کلجگ کھیل کرے سورا سرینگ، اتم اپنا روپ دھرائیندا۔ لیکھا
جانے تارا چند، چوڈاں طبق کھوج کھجائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد در درویش منگ رہے منگ، نیتر تین نہ کھئے اٹھائیندا۔ اللہ رانی ہوئے
ننگ، پلو اوڈھن نظر کھئے نہ آئیندا۔ اُمت اُمتی ویکھے ملنگ، مُلا شیخ مسائق کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، شبد تیرا اکو ڈنک وجائیندا۔ ڈنکا وجے دو جہان، دو جہاناں آپ وجائیا۔ پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ گر
اوتار پیر پیغمبر اکھئے کرے آن، سچ سنڈیسہ اک سنائیا۔ ساچے تخت بھے نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ کرے کھیل وڈ مہربان، مہر نظر
اک اٹھائیا۔ بھگت بھگوان لے پھچان، بے پھچان پھیرا پائیا۔ سچ بنائے اک ودھان، چوڈاں وڈیا کر ہلکائیا۔ چوڈاں لوک ہون حیران، ہر کا بھیو
کھئے نہ پائیا۔ کلجگ مٹے کوڑ نشان، اُنت دیوے جڑ اکھڑائیا۔ ستجگ دیوے سچا دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ شبد گرو ہوئے پردھان، پنج تت
نہ کھئے وڈیائیا۔ سوہنگ ڈھولا سارے گان، اتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نظری آن، ایکار روپ درسائیا۔ ناتا تھے
انجیل قرآن، کایا گرہ کھوج کھوجائیا۔ مگ کعبہ وکھائے نشان، ساچے حجرے سوہیا پائیا۔ تحفہ لے کے آئے سری بھگوان، سوہیا اکو اک جنائیا۔
طوبی طوبی کرے جہان مسلم سنی دین دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ست تیرا ڈنکا اکو اک جنائیا۔ ڈنکا وجے
راج راجان، ہر ستگر آپ وجائیندا۔ زمیں اسمان ہون حیران، ہر کی کی کھیل رچائیندا۔ جل تھل سرب گرلان، محل اٹل بھیو کھئے نہ پائیندا۔
گر اوتار پیر پیغمبر اُنت پچھتان، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ ناتا تھے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان پنڈھ مکھائیندا۔ نیتر رووے انجیل قرآن،
ساچا مسلہ حل نہ کھئے کرائیندا۔ پیر پیغمبر تین شرمان، گر اوتار دھیان لگائیندا۔ پرگٹ ہویا اک امام، مہندی سب دے رنگ چڑھائیندا۔
لہندی دشا کھیل مہان، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا حکم منائیندا۔ اللہ رانی کھندی کسے دا ثابت رہیا نہ ایمان، پروردگار اکھ اپنی آپ اٹھائیندا۔
سارے اُتھ کے کرو سلام، علیکم سب دی جھولی پائیندا۔ جیہڑا دیندا رہیا پیغام، سو ظاہرا پیر آئیندا۔ کلجگ اتم بدل دیوے نظام، صدی

چوڈھویں دھگا لائیندا۔ بن کرپا کوئی نہ سکے پہچان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ ڈھولے سارے گھر گھر گان، آتم پردہ کھئے نہ لائیندا۔
 شبد ست تیرا نشان، ست پُرکھ نرنجن آپ جھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اکو ہتھ ٹکائیندا۔
 ☆ ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی صورت سنگھ دے گرہ مست گڑھ ضلع امرتسر ☆

تخت نیواسی ایکنکارا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈ سکدارا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو
 نیارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کھائیندا۔ ایکنکارا کھیل نیارا، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ آد نرنجن جوت پَسارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔
 ابناسی کرتا وسنہارا ٹھانڈے دربارا، سیج شہنجنی اک شہائیندا۔ سری بھگوان دیونہارا ست ہلارا، صاحب سلطان کھیل کرائیندا۔ پاربرہم
 پرہ بن ونجارا، نرگن اپنا ہٹ چلائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سکدارا، راجن راج آپ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے ڈھر دربارا، درگاہ ساچی دھام
 شہائیندا۔ لاشریک پروردگار، جلوہ نور اک پرگٹائیندا۔ مقالے حق کر پَسارا، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتارا، آد جگادی آپ کرائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، نہچل اپنا آسن لائیا۔ کر کھیل
 اگم اپارا، بے آنت بے آنت روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ سچ سنڈیسہ نر نریشا دیونہارا ڈھردربارا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی آد آنت، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، بھیو ابھید
 آپ کھلائیندا۔ ست ستوادی ساچا منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیندا۔
 ساچا کھیل کھیلنہارا، ایکنکارا وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ کھولنہارا ہٹ ونجارا، دو جہاناں پڑدہ لاییا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ نرگن رنگ نرگن رنگیلا، نرگن اپنی دھار جنائیندا۔ نرگن چھیل وڈ
 چھیلیا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ نرگن بنائے اپنا ست قبیلہ، ست دلارا شبدی جائیندا۔ ست دلارا بنے سچ وسیلہ، وشن برہما شو نال
 ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی
 کھیل تماش، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم دیوے اکو جاپ، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ ست ستوادی سچا پاٹھ، منتر اکو سوہلا گائیا۔

درس دکھائے نین کھلائے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ جنائیا۔ وشن برہما شو نیتز کھول، اپنا بھیو جنائیندا۔
 زرگن اندر زرگن بول، زرگن ناد سُنائیندا۔ ست ستوادی تولنہارا تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی بیٹھ سدا اڈول، تھر گھر اپنی
 کار کھائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پردہ کھول، ست سرُپی بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وشو اپنا راہ
 جنائیندا۔ وشو وشنو راہ دس، دردی اپنا درد ونڈائیا۔ زرگن ہو کے اندر وس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ امرت دیوے ساچا رس،
 جھرنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا جانے گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بے پرواہ امرت دھارا، ہر ستگر آپ چلائیندا۔ وشنو اندر کر اُجیارا، جوتی جوت جگائیندا۔ جوتی اندر کھیل نیارا، اپرپر
 آپ کرائیندا۔ پاربرہم پرہہ ونڈنہارا، ونڈ اپنی آپ کرائیندا۔ برہما ویتا کر اُجیارا، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں گھر
 اک پسارا، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ ساچا نام دے آدھارا، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ سوہنگ بول بول جیکارا، زرگن زرگن بندھن
 پائیندا۔ دوجا نہ کوئی میت مُرارا، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، برہما دیوے اک ور، وست
 اموک جھولی پائیندا۔ اکو ور دیوے دات، داتا دانی دیا کھائیا۔ آد جگاد تیرا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ صاحب سلطان چلائے راتھ، بن
 رتھوہی سیو کھائیا۔ سچ درڑائے پوجا پاٹھ، اکو ہون کرائیا۔ اک سرور تیرتھ ت، کنارہ اکو دئے جنائیا۔ اکو مندر اکو ہٹ، دھرم دوارا اک
 وکھائیا۔ اکو نظری آئے پُرکھ سمرتھ، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ اکو ویس وٹئے چتربُج مہا اکتھ، آد شکت اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، برہما ویتا اک درڑائیا۔ برہما ویتا ایکا ناؤں، ناؤں زرنکارا آپ جنائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے تھائوں، تھر
 گھر اپنا ست بہائیندا۔ کر پرکاش اگم اتھابو، بے پرواہو اپنی دھار چلائیندا۔ آپے پتا آپے ماؤں، وشن برہما شو اپنی گود سہائیندا۔ پھڑ پھڑ
 بانہو پائے راہو، رہبر اپنا رنگ چڑھائیندا۔ پروردگار نور نورانہ اک خُداو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ
 سمجھائیندا۔ ساچا کھیل پاربرہم، برہم کرے پڑھائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، آون جاون ویس وٹائیا۔ کرے کھیل سِری بھگون، بھگون اپنا
 رنگ وکھائیا۔ دیونہارا ساچا دان، ساچی ونڈ اک ونڈائیا۔ ست ستوادی بن کابن، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سدا سہیلا نوجوان، بردھ

بال نہ روپ وٹائیا۔ اکو پائے اپنی آن، ڈھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان، سو پُرکھ نرنجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمے لیکھا دئے جنائیا۔ برہمے سُن کر دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ چرن کول اک گیان، منتر اپنا نام پڑھایا۔ ست سرُپی شبد بیان، برہمنڈ کھنڈ اڈایا۔ صفت صلاحی بودھ آگادھ کر وکھیان، نش اکھر آپ پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سیکھیا لینی سیکھ، برہم پاربرہم جنائیا۔ بے پرواہ پائے بھکھ، انگلڑی دات ورتائیا۔ بن قلم شاہی لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نرگن نرگن کرے پت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ بھیو جنائے ابناسی اچت، چیتن اکو گھر جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُن کت، بن کتاں آپ جنائیندا۔ ساچا حُکم گیا من، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ ساچا بننا اک جن، بن جننی آپ پرگٹائیندا۔ لے ساچا نام دھن، بن ہتھاں آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ برہما سُن پاربرہم سندیسہ، اپنا سیس نوٹیا۔ تون ستگر صاحب نر نریشا، بے آنت تیری وڈیائیا میں سیوادار بناں ہمیشہ، جگ جگ سیو کھائیا۔ تون نرگن کرنا ہیتا، نوت میرے پھیرا پائیا۔ بے پرواہ بھل نہ جائے چیتا، تیری بے پرواہیا۔ میں حُکمے اندر کھیڈ کھیڈاں، جوں بھاوے تون لینا چلائییا۔ مینوں اپنا دس بھیتا، بھیو ابھید تیری وڈیائیا۔ تیرا مچھ دابڑی نہ کھئے کیسا، موند موندیا نظر کھئے نہ آئییا۔ اپنا دس دے سچا پیشہ، کون بدھ حُکم منائیا۔ تیری دھار نرگن ویکھاں، دوجا ایشٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضوٹیا۔ در تیرے ارداس، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ پرہ کرپا کر خاص، خواہش اپنی رہیا جنایا۔ تیرے ملن دی رہے پیاس، دوچی ترسنا نہ کھئے ودھایا۔ میں ویکھاں کھیل تماش، خالق تیرا رنگ وٹایا۔ آد آنت نہ ہوواں اُداس، تیرے چرن دھیان لگایا۔ تون صاحب دینا ساتھ، ہوں سیوک منگ منگایا۔ میں پڑھاں تیری گاتھ، ساچا ڈھولا دے سُنایا۔ ایک اکھر اکو جماعت، دوچی پٹی نہ کھئے پڑھایا۔ ویلے آنت پُچھیں وات، تیرے چرناں سیس جھکایا۔ تھہ بن دیوے نہ کھئے نجات، نانا رو رو دیاں ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، برہما جھولی رہیا ڈاہیا۔ برہما بالا نیترو، نینان نپر وٹایا۔ پُرکھ ابناسی کرتے ایک دینا ساچا ڈھو، ڈھوآ تیرے نام وڈیائیا۔ میں صاحب

تیرے جوگا جاواں ہو، ٹدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو امرت آتم چو، نِجھر آپ وکھائیا۔ تیرا نام چپاں سوہنگ سو، دُو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نظری آئے تیری لو، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری آس تکائیا۔ پُرکھ ابناسی سدا مہربانا، مہر نظر اُٹھائیندا۔ ست پُرکھ ہو پردھانا، ست پردھانگی آپ کھائیندا۔ سچکھنڈ سہائے اک مکانا، سو بہاوت آسن لائیندا۔ سچ سندیسہ راج راجانا، ڈھر فرمانا آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو میل ملائے ایکا تھانا، تھان تھنتر اک وڈیائیندا۔ ست سرُوپی بٹھے گانا، ستگر ساچا سگن منائیندا۔ امرت آتم پینا کھانا، دُو جا رس نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچی سیوا اک کھانا، سیوک اپنا حکم جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا منتر اک پڑھائیندا۔ ساچا منتر ساچا ناد، انادی ناد جنائیا۔ لیکھا جانے ڈھر برہما، برہم کرے پڑھائیا۔ رس دیوے بن رسنا سواد، رس رسیا سچا ماہیا۔ ست ستوادی ساچی رکھنی یاد، یادداشت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا ساچا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا دیونہارا، اپنی دیا کھائیندا۔ ترے گن مایا کر پسارا، رجو ستو طمو تنان جھولی پائیندا۔ ایکا ہٹ کھول ونجارا، بن سوانگی ویکھ وکھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کھئے جنائیندا۔ کرے کھیل آپ نرنکارا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پنج تت گھاڑن گھڑنہارا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رنگ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کر پسارا، انڈج جیرج اُتہج سیتج بندھن پائیندا۔ چارے کھانی بن سیکدارا، ساچا حکم چلا ئیندا۔ چارے بانی بول جیکارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری گائیندا۔ چارے ویدان بن لیکھارا، بھیو ابھید کھلا ئیندا۔ چارے مکھ بول جیکارا، اِکو ناؤں صفت صلاحندا۔ چارے جُگان ونڈ سنسارا، ونڈن اِکو اک درسائیندا۔ چارے ورنان کھول کواڑا، کھتری براہمن شوڈر ویش بندھن پائیندا۔ چار یاری کر پسارا، اپنا حکم منائیندا۔ جُگ چوکڑی ہو تیارا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ برہمے تیرا برہم پسارا، کائنات رنگ وکھائیندا۔ پروردگار ہو نیارا، سچکھنڈ ساچے سو بہا پائیندا۔ خالق خلق ویکھنہارا، مخلوق اپنا بھیو جنائیندا۔ سچ محرابے ہو اجیارا، حقیقت حق حق درڑائیندا۔ ایکا کلمہ نبی کرے پیارا، واحد اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہمے برہم و دیا اک سمجھائیندا۔ برہمے سیکھیا سچ دوار، ہر ساچا سچ جنائیا۔ لکھ چوراسی کھیل نیار، ترے بھون دھنی آپ کرائیا۔ پنج تت ناتا جوڑ سنسار، ہڈ ماس

ناڑی رت بندھن پائیا۔ نو دوارے کھول کواڑ، جگت واسنا نال کڑمائیا۔ آسا ترسنا ہومیں ہنگنا مایا ممتا بھرے بھنڈار، کام کرودھ لوہہ موہ
 ہنکار ویس وٹائیا۔ من مت بدھ کر شنکار، ناد دھن شبد شنوائیا۔ سر سروور امرت ٹھنڈا ٹھار، گرہ مندر دئے لگائیا۔ لیکھا جان سکہمن
 ٹیڈھی ناڑ، ایڑا پنگل ونڈ ونڈائیا۔ بجر کپائی لا تال، پردہ اوہلا اک جنائیا۔ شبد اگتی وجے تال، انحد نادى ناد سنائیا۔ جوت نرنجن جوتی
 دیپک بال، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ پاربرہم برہم کھیل نیار، آتم سیجا سوبھا پائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم ہویے دیال، دینن اپنا نین کھلائییا۔ ایش
 جیو جگدیش وکھئے سچی دھرمسال، گھر گھر وچ کُنڈا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، برہمے تیرا ناتا برہم لکھ
 چوراسی ویکھ تھم، گگن پاتال اپنا بندھن پائیا۔ برہمے تیرا برہم ناتا، پاربرہم جنائیندا۔ پاربرہم شبد گاتھا، منتر اک سمجھائیندا۔ گر اوتار
 دیوے ساتھا، سکلا سنگ نبھائیندا۔ بودھ اکادھ نرگن سرگن اکھر وکھر پڑھائے گاتھا، کھانی بانی رچن رچائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا
 گیان سنائے پائیا، دس اٹھ بندھن پائیندا۔ برہما تیرا ساچا ساک، ساکھیات اکو نظری آئیندا۔ جیو جنت ونڈ ونڈی ذات پاتا، ورن برن
 کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل تماشا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ کلمہ نبی رسول پڑھائے کائناتا، کاتب
 قلم اکو ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، برہمے تیرا ساچا ور، ورا داتا اک جنائیندا۔ برہمے تیرا برہم پساوا،
 پاربرہم دئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی دے ادھارا، چارے کھانی مان رکھائیا۔ چار جگ بن ونجارا، چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ نرگن سرگن لے
 اوتارا، نت نوت سیو کھائیا۔ بھگتاں وکھئے اک گھر بارا، گرہ مندر کُنڈا لاپیا۔ سنتاں امرت دیوے ٹھنڈا ٹھارا، امیوں رس مکھ چوائیا۔
 گرمکھاں چرن دھوڑی دیوے خاک چھارا، مستک ٹکا ایکا لائیا۔ گرسکھ منگن در بھکھارا، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ آتم پرما تم کرے پیارا،
 برہم پاربرہم ملائییا۔ برہما ویکھے نین آگھاڑا، اکھ اکھ نال کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 سندیسہ نر نریشا، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اکو اک جنائیا۔ سن سندیسہ پاربرہم، برہمے چرن دھیان لگایا۔ سری بھگوان تیرا ساچا کرم،
 نہکرمی آنت کھئے نہ آیا۔ ہوں بالا نڈھا تیری سرن، مان ابھان نہ کھئے جنایا۔ ٹوں داتا دانی ترنی ترن، تارنہار اک اکھوایا۔ سرشٹ سبائی
 کھیل رچایا مرنی مرن، جنم مرن بندھن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، آد پُرکھ تیرے ڈگا در،

بے آنت بے آنت تیرا آنت کھئے نہ پایا۔ اپنا آنت دس بھگوان، تیرے آگے میری عرضوئیا۔ کون دوارے جھلے سچ نشان، ساچا نشان اک
 جھلائیآ۔ جگ چوکڑی ہووے کون حکمران، ڈھر فرمان سنائیآ۔ ست ستوادی دیوے کون گیان، آگم آگمڑی کار کھائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ
 لوآں پُریاں ویکھے کون مار دھیان، لوک پرلوک ہویئے سہائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے کون دان، سچ سندیسہ کون الایآ۔ شاستر
 سمرت وید پُران، گیتا انجیل قرآن کھانی بانی کون بنائے ودھان، ودت اپنی کرے پڑھائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے
 چوکڑی جگ کھیل کرے کون مہان، نرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن بھیو
 نہ کھئے کھلائیآ۔ برہمے سچ سچ دساں گا۔ سچکھنڈ ساچے وساں گا۔ نرگن ہو کے نٹھاں گا۔ اپنا بھیو دساں گا۔ لکھ چوراسی وساں گا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد کدے نہ جھکاں گا۔ ساچا حال سناؤں گا۔ جوتی جوت جوت
 رُشناؤں گا۔ شبدی ست جگاؤں گا۔ وشنوں روپ وٹاؤں گا۔ برہما گود بہاؤں گا۔ شنکر انگلی لاؤں گا۔ ترے پنج ویکھ وکھاؤں گا۔
 لکھ چوراسی گنڈھ پواؤں گا۔ گر اوتار نال ملاؤں گا۔ اکھر اک پڑھاؤں گا۔ دو جہاناں نام جپاؤں گا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں حُکمے
 وچ پھراؤں گا۔ سورج چن رو سس چمکاؤں گا۔ زمیں اسمان لوک پرلوک ونڈ ونڈاؤں گا۔ چوڈاں طبق کھیل کراؤں گا۔ ساچا سبق اک
 جناؤں گا۔ رُوح بُت میل ملاؤں گا۔ پاربرہم برہم اپنی انس رکھاؤں گا۔ گھٹ گھٹ راگ الاؤں گا۔ انحد ناد وجاؤں گا۔ سچ بھیو چُکاؤں
 گا۔ سخیاں مل ساچی سیجا اک ہنڈاؤں گا۔ پرمانند سماؤں گا۔ پُرب لہنا آنت چُکاؤں گا۔ نیتر نیناں درس دکھاؤں گا۔ جوتی جامہ ویس
 وٹاؤں گا۔ پُرب لیکھا پُور کراؤں گا۔ نہکلنک نام اکھواؤں گا۔ سمبل ڈیرہ لاؤں گا۔ لکھ چوراسی پردہ پھول پھلاؤں گا۔ کلجگ سویا
 برہم جگاؤں گا۔ ورن برن مٹاؤں گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا گھر وکھاؤں گا۔ دئی دویتی پردہ لابونگا۔ کوڑی کریا کھیہ مٹاؤں گا۔
 ساچا نیہوں جُڑاؤں گا۔ امرت میگھ برسائوں گا۔ اگنی تت بُجھاؤں گا۔ آتم پرما تم میل ملاؤں گا۔ مہربان اکھواؤں گا۔ سچ نشان جھلاؤں
 گا۔ پچھلی کیتی سب الٹاؤں گا۔ وشنوں اپنے وچ ملاؤں گا۔ برہمے تیرا پندھ مُکاؤں گا۔ شنکر گھروں پھڑ اٹھاؤں گا۔ کروڑ تیتیس لہنا
 جھولی پاؤں گا۔ سُرپت اند چرناں ہیٹھ رکھاؤں گا۔ آگلا راہ جناؤں گا۔ نو نو چار لیکھا مُکاؤں گا۔ بہرم بھلیکھا سرب گواؤں گا۔ لوک

مات سچکھنڈ آپ بناؤں گا۔ نر نریشا ہو کے آؤں گا۔ ساچا مارگ لاؤں گا۔ اِکو نام چپاؤں گا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ وکھاؤں گا۔ چار
 کُنٹ دہ دِشا نظری آؤں گا۔ بھگت بھگوان سمجھاؤں گا۔ سنت سُپیلے نال رلاؤں گا۔ گُرمکھاں اکھ کُھلاؤں گا۔ بن نیتر درس کراؤں گا۔
 راتیں سُتیاں آپ جگاؤں گا۔ مارگ بُھلیاں راہے پاؤں گا۔ مایا ڈلیاں دھیر دھراؤں گا۔ کلجگ زلیاں گلے لگاؤں گا۔ ساچی کُل اک بناؤں
 گا۔ ائمل تول ٹلاؤں گا۔ سچ دوارا کھول سرب سمجھاؤں گا۔ نر نرائن نظری آؤں گا۔ تیئی اوتار سنگ رکھاؤں گا۔ بھگت اٹھاراں بندھن
 پاؤں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چرناں نال چُھپاؤں گا۔ مقالے حق دا نغمہ نظم اک سُناؤں گا۔ طالب طُلبا اک پڑھاؤں گا۔ سچ عارف اک
 اکھاؤں گا۔ تُعارف سب دے نال کراؤں گا۔ اپنی معرفت راہ جناؤں گا۔ سفارش وچ کدے نہ آؤں گا۔ عبادت اِکو اک سیکھاؤں گا۔ کلمہ
 نبی اک پڑھاؤں گا۔ وڈ امامہ ناؤں دھراؤں گا۔ مہندی رنگ اک رنگاؤں گا۔ دِشا لہندی ویکھ وکھاؤں گا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن پھیرا آپے
 پاؤں گا۔ لکھ چُوراسی وروں مکھن، گُرمکھ باہر کڈھاؤں گا۔ برہمے مارگ آپے دس، پاربرہم اپنا پردہ لاہوُنکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہمے تیرا برہم ملاؤں گا۔ برہمے تیرا میل ملاواں گا۔ سِری بھگوان اکھاواں گا۔ وشنو جوت
 جگاواں گا۔ ساچا مندر اک سُہاواں گا۔ نورو نُوں ڈگمگاواں گا۔ نہ کُچھ پیواں گا نہ کھاواں گا۔ آسا ترسنا سرب مٹاواں گا۔ کلجگ کوڑی
 کریا شوہ دریا زُڑھاواں گا۔ ہومیں ہنگتا گڑھ اُچا ٹلا ڈھاواں گا۔ نون سو اکھڑ اک پڑھاواں گا۔ ساچا چلہ تیر اُٹھاواں گا۔ کمنڈ اِکو نام
 وکھاواں گا۔ برہمنڈ کھوج کُھجاواں گا۔ جیرج انڈ مان گواواں گا۔ اُتبھج سینج پھول پُھلاواں گا۔ کل کلکی اوتار اکھاواں گا۔ گوہند ڈنک
 وجاواں گا۔ راؤ رنگ سمجھاواں گا۔ شاہ سُلطاناں خاک ملاواں گا۔ سِر اپنے تاج ٹکاواں گا۔ دو جہاناں حُکم مناواں گا۔ برہمے تیرا برہم
 ایکا رنگ رنگاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا آپ سُناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی
 کرنی کر وکھاواں گا۔ سُن برہما ہویا خوشحال، گھر ساچے وچّی ودھائیا۔ پاربرہم ہویا دِیاں، دینن اپنی دِیا کھائیا۔ آد آنت چلے میرے نال
 نال، سکلا سنگ وکھائیا۔ جُگ چوڑی سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ست دھرم وکھائے اک سچّی دھرمسال، جے جے اِکو نام
 کرائیا۔ نانا توڑ کال مہاکال، آپ اپنا بھیو کُھلائییا۔ سنت سُپیلے گُرو گُریچلے بھگت بھگونت لئے بہال، لکھ چُوراسی کھوج کھوجائیا۔ گُرمکھ

اُٹھائے اپنے لال، گودی اِکو اِک درسائیا۔ سچ سرور بھرے نام تال، امرت میگھ اِک برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 بوئے سہائی سبئی تھائیا۔ تھائیں تھائیں دئے سہارا، صاحب ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوگری پار کنارہ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ کھیلے
 کھیل اگم اپارا، بے آنت سچا شہنشاہیا۔ زرگن زرگن لے اوتارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ستجگ ساچی بٹھ دھارا، ساچی سیکھیا اِک
 سمجھائیا۔ بھگت بھگوت کر پیارا، پریم پریتی اِک سمجھائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے گرودوارا، ہر مندر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، برہم میلا سہج سُبھائیا۔ برہم پاربرہم، میلا گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گرہ مندر ملے سبج سہیلا، سُکھ اِکو اِک
 جنائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ آد زرنجن جوت زرنجن چاڑھے تیلا، ساچا سگن منائیا۔ اچرج کھیل پاربرہم برہم نال
 کھيلا، خالق خلق بھیو نہ رائیا۔ کلجگ اتم وقت ہوئے دُھیلا، دُباگن نار رووے مارے دھاپینا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 آتم پرماتم کرے کُرمائیا۔ آتم پرماتم سدا سنگ، سو صاحب آپ جنائیندا۔ ناری کنت لاگے انگ، گرہ مندر اِک سُبھائیندا۔ سچ سُبھنجی
 شیخ سوہے پلنگ، بستر بھوشن آپ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوت اِک اند، پاربرہم برہم جوڑ جُڑائیندا۔ رل مل گائن سچا چھند، سوہنگ
 ڈھولا اِک سُنائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا مُکيا پندھ، پاندھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، برہم
 اپنی انس بنائیندا۔ ساچی انس برہم پیار، پاربرہم جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیار، ہر کرتا رہیا سمجھائیا۔ بھگت سبج لے اُٹھال، بھگون دیا
 کھائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، ذات پات دئے مٹائیا۔ اوچ نیچ بے نہ کھئے دلال، آتم پرماتم اِکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایک برہم لے پرنائیا۔ آتم برہم ساچی ناری، پاربرہم پرہ آپ پرنائیندا۔ ویکھنہارا کایا محل اٹل اچی اٹاری، زرگن اپنا کُنڈا لائیندا۔
 ست سنتوکھ شیل دھرم شکاری، شہنشاہ اِکو رُوپ چڑھائیندا۔ پریم پیار کجَل دھاری، نیتر نور نور درسائیندا۔ سیس مینڈھی گندے اِکو
 واری، دوجی پٹی نہ کھئے وکھائیندا۔ ملے میل نر نرائن ہر زرنکاری، دوجا خوئت نہ کھئے وکھائیندا۔ گرُمکھ سیجا چڑھے پہلی واری، سیج
 سُبھنجی اِک وکھائیندا۔ پاربرہم برہم آتم پرماتم کرے پیاری، پریم پیالہ مدھر رس اِک پیائیندا۔ دوس زین زین دوس چڑھی رہے سچ خُماری،
 دوجی خواہش نہ کھئے ودھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم لیکھا آپ جنائیندا۔ برہم لیکھا لینا

جان، جانہارا آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑ مٹے نشان، نشانہ لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ہونے سوادھان، آس نندرا دے گوائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، جیو آتم کرے پڑھائیا۔ سرب جیاں دا اکو بھگوان، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ نانا توڑے شرع شیطان، شریعت کم کیسے نہ آئیا۔ جس دی پیر پیغمبر گر اوتار متدے گئے آن، سو پُرکھ زرنجن پُرکھ اکال دین دیال اکو ایشٹ نظری آئیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دی سچی دھرمسال، دوجا گھر نہ کھئے بنائیا۔ اُس دا سارے کرو جُمال، ضامن ہووے ہر گھٹ تھائیا۔ آد جگاد اکو رام، اکو کرشن نظری آئیا۔ اکو پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، اکو اللہ رانی نین کھلائیا۔ اکو نانک گوہند پیاٹے امرت جام، ساچا ساقی اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم ویتا ساچا نیتا کر کر ہیتا، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ برہم برہم نیتر کھول، پاربرہم جنائیندا۔ من منؤا نہ وجے ڈھول، بڈھ مت نہ کھئے وڈیائیندا۔ صاحب سجن وسے کول گھر مندر آسن لائیندا۔ اپنی دِشالے ٹٹول، ڈھر فرمانا اک سُنائیندا۔ کلجگ آنت نہ رہنا انہول، بھلیاں مارگ پائیندا۔ تولنہارا ساچا تول، عدل عادل آپ کھائیندا۔ ہر گھٹ رہیا مئل، مولا اپنا بھیو جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، برہم اکو گھر وکھائیندا۔ اکو گھر اک ٹکانا، مندر اکو اک جنائیا۔ اکو نام اک پروانہ، سندیسہ اکو اک سُنائیا۔ اکو راگ اک ترانہ، چھٹی راگ صفت صلاحیا۔ اکو شاستر سمرت وید پُرانا، گیتا گیان اک درڑائیا۔ اکو حُکم انجیل قُرانا، تیس بنیسا ڈھولا سُنائیا۔ اکو کھانی بانی کرے پردھانا، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ اکو پھرے جگ جگ بانا، آد جگاد اک اکھوائیا۔ اکو ہونے حُکرانا، شہنشاہ اک وڈیائیا۔ اکو کرے برہم پچھانا، پاربرہم پرہہ پردہ دیوے لاپیا۔ اکو دیونہار گیانا، اگیان اندھیر اک مٹائیا۔ اکو ہونے آنترجاما، آنترجامی بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جیو جنت رہیا سمجھائیا۔ جیو جنت ساچی گاتھا، سدا سدا جنائیندا۔ سرب جیاں دا پتا ماتا، اکو نظری آئیندا۔ آتم برہم بودھ گیاتا، آنتر منتر نام جنائیندا۔ شبد دُھن راگ انادا، برہماد کھوج کھجائیندا۔ میٹ مٹائے واد ووادا، وویکی رُوپ کرائیندا۔ لیکھا جانے سنت سادھا، سادھنا اکو اک وکھائیندا۔ بھگت بھگونت مار آوازا، دوس رین آپ اٹھائیندا۔ نرگن ہو کے پھرے بھاجا، آوندا جاندا نظر نہ آئیندا۔ کلجگ آتم رچ رچ کاجا، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ کرے پرکاش دیس ماجھا، سمبل اپنا آسن لائیندا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پربت

ويڪهنهار تماشا، سمنڊ ساگر ڏونگهي ڪندر پهول پهلانيندا۔ غريب نانايان جگت ننانايان رکھي لاجا، سمرته سر اپنا بهتھ ٽڪائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، پاربرهم برهم ليکها آپ سمجھائيندا۔ پاربرهم برهم ساچا ليکها، سو پُرڪھ نرنجن آپ جنائيا۔ گرمڪھ ورلے نيچ نيتر پيڪها، لڪھ چوراسي گوڙهي نيند سوائيا۔ هر کا نام وسريا بهرم بھليڪها، کوڙي ڪريا بندھن اک بندھائيا۔ کلجگ ڪھيڏ جيو جنت ڪھيڏا، ستگر مندر بهن ڪھي نہ پائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، بهرم گرھ اک ٽڙائيا۔ ڪايا تڙي بهرم گرھ، بهانڏا بهو بهنائيندا۔ هرجن ويڪھ اندر وڙ، گهر مندر اک سھائيندا۔ نرگن بيٺها سيچي چڙھ، سرگن راه ٽڪائيندا۔ سرن سرنائي جو جن جائے پڙ، سُرتي شبدي ميل ملائيندا۔ بهگت بهگوت اپني جها ڪر، ڪرني اپني اک جنائيندا۔ نريهو چڪائے بهي ڏر، جنم مرن پھند ڪٽائيندا۔ سچ دوارے جانا وڙ، سچڪھنڏ راه اک وڪھائيندا۔ سوہنگ ڏھولا ليتا پڙھ، جس پڙھيان دھرم رائے ڏن نہ لائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، برهم وچولا اک بنائيندا۔ برهم وچولا سوہنگ روپ، ست پُرڪھ نرنجن ڏئي وڏيائيا۔ ميل ملائي هر جو بهو پ، بهوپت بهو پ بهو پ سھائيا۔ بهو پ سھائي چارے کوٽ، چارے ورنان لئي جڙائيا۔ نانا توڙے جوڻھ جھوڻھ، ٽھگي ياري نہ ڪھي رکھائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، برهم بهيو ڏئي جنائيا۔ پاربرهم برهم بهيو اپارا، اپنا آپ جنائيندا۔ کوڙ ڪريا جھوڻھ دھارا، گر ستگر ڪڍے نہ بهائيندا۔ نانا چھڏو جگت ويھچارا، وڪھيا روپ سرب درسائيندا۔ اڪو ڪرو پُرڪھ اڪال نمسڪارا، دوڄا ستگر نظر ڪھي نہ آئيندا۔ لڪھ چوراسي کوئن کوٽ سادھ سنت جيو جنت نيتر موند ڪر رپے پڪارا، لوچن درس ڪھي نہ پائيندا۔ پاربرهم برهم ديونهار سھارا، مھاسارتهي اک اڪھوائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، برهم لهنا آپ چڪائيندا۔ برهم لهنا چڪے مات، متا پرېھ جو اک بنائيا۔ جو بهگتا ملے جماعت، تس بهگتي ڏئي جنائيا۔ انتر ميٺ اندھيري رات، ساچي جوت ڪرے رُشنائيا۔ اٿھ پھر وڪھائے پرېھات، پرېھو اڪو رنگ رنگائيا۔ من واسنا رهن نہ ديوي نار ڪمذات، گرمت ڪرے اک پڙھائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، برهم اڪو اک درسائيا۔ برهم درسائے اک درس، درسي درس ڪرائيندا۔ جنم جنم دي ميٺ حرص، بهوس بهور نہ ڪھي ودھائيندا۔ ليکها جان عرش فرش، ڪايا گرھ ڪھوج ڪھجائيندا۔ بهگتا اُتے ڪر ڪر ترس، بهگون مھر ميگھ اک برسائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، برهم پرده آپ اُٿھائيندا۔ برهم پرده

۷۱۰

۷۱۰

پرہ دیوے چُک، نِج نیتِ نین کھلایا۔ نظر آئے جو بیٹھا لک، گھر گھر وچ مُکھ وکھایا۔ جنم کرم دا میٹے دُکھ، دُکھیاں درد گوائیا۔ آتم
 پر ماتم دیوے سچا سُکھ، سُکھ سُکھ وچ سہایا۔ لیکھے لائے جننی ککھ، دھنّ دھنّ جنیندی مائیا۔ جن جمیاں سچا گُرمکھ، گُرسکھ مُکھ
 سدا صلاحیا۔ پرہ ملن دی رکھے بُکھ، دوجی اوٹ نہ کھئے تکایا۔ دین دِبال اپنی گودی لئی چُک، نِت نِت ہویئے سہایا۔ سچکھنڈ لوک
 مات دا بوٹا لائے پُٹ، دیوے مان وڈیایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشناایا۔ دھرم دوارا وکھائے ساچا قلعے کوٹ، سورج
 چند نہ کھئے رُشناایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم سدا سدا سمجھایا۔ برہم واسنا کھیل اپارا، ہر سَتگر آپ جنائیندا۔
 من واسنا جگت سنسارا، نو در آپ نچائیندا۔ من واسنا ٹھگ چور یارا، من واسنا کوڑ کُرم کھائیندا۔ من واسنا ہویئے ہتیارا، ہتیا جگت
 وکھائیندا۔ من واسنا ودھے ہنکارا، من واسنا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیندا۔ من واسنا ہویئے دُراچارا، دُشٹ روپ وٹائیندا۔ برہم
 واسنا ملے میت مُرارا، گھر آ کے درس دکھائیندا۔ دویاں وچولا سرجنہارا، بیہو کھئے نہ پائیندا۔ نیتِ پیکھ سرون سُن جو بُھل جائے گوارا، تِس
 تہاؤں نظر کھئے نہ آئیندا۔ ایتھے اوتھ نہ کھئے سہارا، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیندا۔ جس بُھلیا نر نرنکارا، گر اوتار پیر پیغمبر ویلے آنت نہ کھئے
 چُھڈائیندا۔ سارے کر گئے کلجگ آنت کنارہ، نیتِ ویکھیاں نظر کیسے نہ آئیندا۔ اکو تگ کے گئے سِری بھگوان دا سچ وبارا، عیسیٰ موسیٰ
 محمد نانک گوہند پُرکھ اکال آپ اٹھائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نہکلنک نرائن نر اوتارا، سب دا لیکھا آپ چُکائیندا۔ گُرمکھاں کرے سچ
 پیارا، مُمکھاں در دُرکائیندا۔ جھوٹھی ونڈ رہن نہ دیوے اتم وارا، آنتشکرن سب دا پھول پُھلاییندا۔ جے کوئی باہروں کہے میں کراں پیارا،
 اندروں اپنی دلیل دوڑائیندا۔ ہر گھٹ پرہ جو ویکھنہارا، دھوکھے وچ کدے نہ آئیندا۔ گُرسکھ مدھرا ماس جو رسنا کرے آہارا، تِس سَتگر
 چرن کدے نہ لائیندا۔ ہر سنگت ملن دا اکو بوہارا، ہر پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان چرن کول کرو پیارا،
 پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ برہم پاربرہم وکھائے اک دوارا، در دروازہ آپ کھلاییندا۔ گُرسکھ بُھل نہ جانا بن گوارا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔
 صدی بیسویں سب نے تگنا اک سہارا، تقوا سب نوں اک جنائیندا۔ اپنی قُدرت قادر کریم ویکھے ویکھنہارا، سرِشٹ سبائی بے پرواہی کھوج
 کھجائیندا۔ جن بھگتاں کرائے ساچا ونج بن ونجارا، ہٹ اکو اک درسائیندا۔ سوہنگ نام ست بھنڈارا، وڈ بھنڈاری آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم برہم اک مکان، گھر گھر وچ آپ سہائیندا۔
 سنت جناں پرہ سدا لوڑ، بن لوڑوں نظر کھئے نہ آئیندا۔ سنت ساجن چڑھے ساچے گھوڑ، گھوڑا ستگر آپ وکھائیندا۔ سنت ساجن
 لوآں پُریاں لئے دوڑ، ستگر دو جہاناں راہ وکھائیندا۔ سنتاں کوڑی کریا کڈھن دی سدا لوڑ، کوڑ کوڑیاں ستگر موہ چکائیندا۔ سنت آتم
 پرماٹم ملن دی سدا رکھن لوڑ، بن میل ملاوے سنت کم کيسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی لوڑ اک
 جنائیندا۔ ساچی لوڑ سدا سد، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ بن ستگر نو دوارے پار نہ کوئی لنگھے حد، جگت واسنا نہ کھئے مٹائیندا۔ کوڑا
 مندر کھئے نہ دیوے چھڈ، ہر مندر آسن کھئے نہ لائیندا۔ بن لوڑوں خالی ہڈ، پنج ت کم کيسے نہ آئیندا۔ ساچی لوڑ اندر بھگت بھگوت اک
 دوہے نال گئے بچھ، جگ جگ بھگوت بھگتاں لوڑ پچھے اپنا وپس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی لوڑ اک
 جنائیندا۔ ساچی لوڑ آتم ناتا، بن لوڑ پرماٹم نظر کيسے نہ آئیا۔ ساچی لوڑ کرے آتم ذاتا، اذاتی روپ نہ کھئے جنائیا۔ ساچی لوڑ جنائے ساچی
 گاتھا، بن لوڑ ستگر ناد نہ کھئے سنائیا۔ لوڑ کرائے پوجا پاٹھا، ایشٹ دیو ہون سکھیا اک سکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، بناں لوڑوں پُرکھ اکال نظر نہ آئیا۔ لوڑ بناں نہ کوئی بندہ، بندگی لوڑ بناں نہ پائیا۔ چاہے چنگا چاہے مندا، بن لوڑوں کھئے نظر نہ آئیا۔
 ستگر سچ سچا اندا، اند آتم اک جنائیا۔ آتم سیجا بیٹھا پلنگا، پاربرہم ویکھ وکھائیا۔ بن لوڑ وچے نہ کدے مردنگا، ناد دھن نہ کھئے
 شنوائیا۔ بن لوڑوں کوئی نہ چلے سنگا، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بن لوڑوں اتم ہونے ننگا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ بن لوڑوں ملے نہ
 پرماندا، رس سچ نہ کھئے چکھائیا۔ بن لوڑوں رسنا جہوا بتی دندا گائے کھئے نہ چھندا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنتاں
 دسے سدا لوڑ، بن لوڑوں سنت لوک مات نہ آئیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ سگا ضلع امرتسر ★

ست پُرکھ سچ سلطانا، ست ست اکھوائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈ پردھانا، سچ پردھانگی اک کھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہربانا، مہر
 نظر اک اٹھائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلوانا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن تُو مہانا، تُو نوراہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل مہانا، نرویر پُرکھ

آپ کرائیندا۔ سِری بھگوان سچِ نشانہ، درگاہ ساچی آپ جھلائیندا۔ پاربرہم کر دھیانا، دھیان دھیان وچ سہائیندا۔ کرے کھیل نوجوانا، بردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ اپنی اچھیا کر پروانہ، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ سوربیر بن مرد مردانہ، سچِ مردانگی اک کھائیندا۔ ساچا مندر کھیل مہانا، نرگن نرگن آپ پرگٹائیندا۔ سچکھنڈ وکھائے سچِ مکانا، چھپر چھن نہ کھئے جھپائیندا۔ پروردگار بے نظیر کرے کھیل آپ بھگوانا، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در مندر اک سہائیندا۔ در مندر ہر سہنجنا، سوہاوت آپ سہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن درد دکھ بھے بھنجنا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ گہر گمبھیر ساچا سبجنا، انہو پرکاش کرائیا۔ نہ گھڑیا نہ بھجنا، ست ست ایکا روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچِ دوارا اک سہائیا۔ سچِ دوارا سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ اندر وڑ سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی رنگ، ریکھ بھیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی سگلا نہ کوئی سنگ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، پرکاش پرکاش اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی شاہو بھوپ، راجن راج آپ کرائیا۔ تختِ نواسی ست سرؤپ، سچِ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ ویکھنہارا دشا کوٹ، نرگن نین اک کھلائیا۔ لیکھا جانے مات پت پوت، سبج اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلائیا۔ ساچا بھيو پُرکھ سمرتھ، نرگن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن نرگن ہو پرگٹ، جوتی جوت جگائیندا۔ جوتی جوت آپے رکھ، روپ انوپ وٹائیندا۔ روپ انوپ آپے وس، سچکھنڈ ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے آپے وس، شاہ سلطان اکھوائیندا۔ شاہ سلطانا گائے جس، ڈھولا سوہلا آپ لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچا بنک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوار سوہاوت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ کرے کھیل بے پرواہ بے انت، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان نار کنت، نر نرائن خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا کھیل اپارا، نرگن دھارا جوت اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نور نورانہ پروردگار، بے عیب نام اکھوائیندا۔ مقامے حق ہو تیار، سیج سہنجنی سوہبا پائیندا۔ لاشریک سانجھا یار، محبان بیدو بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ اندھ تاریک میٹنہار، نور ظہور اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی

اک وڈیائیندا۔ درگاہ ساچی دھام اولّا، سو پُرکھ زرنجن آپ وڈیائیا۔ وسنہارا اک اِکلا، ہر پُرکھ زرنجن ڈیرہ لائیا۔ جوتی شبدی آپے رلا،
 زرگن زرگن کر گڑمائیا۔ سچ سینگھاسن اِکو ملا، سیج سہنجی اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ
 کماِیا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، آد آد کماِیندا۔ نہ کوئی چنتا سوگ ہرکھ، دُکھ درد نہ کوئی جناِیندا۔ نہ کوئی سکے زرویر پرکھ، پارکھو اِکو
 اک اکھوائیندا۔ اپنے اُتے کر اپنا ترس، اپنا بھیو آپ جناِیندا۔ آپے شاہ پاتشاہ آپے بھکاری دیونہارا درس، دات ائلی آپ ورتائیندا۔ آپے
 مقروض آپے قرض، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا فرض آپ نبھائیندا۔ ساچا فرض فرمانبردار، لاشریک اک خُدائیا۔
 کرائے کھیل اکم اپار، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر درباری سچا ماہیا۔ کھولنہارا بند کواڑ، تھر گھر ساچی بنت بنائیا۔
 سُت دُلا رے کر پیار، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ شبد اگمی اک جیکار، ناؤں زرنکارا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلاِیا۔ بھیو ابھیدا دسنہارا، زرگن اپنا پردہ لاپندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل نیارا، پُرکھ ابناسی آپ جناِیندا۔ سُت
 دُلا راکر اُجیارا، شبدی رُپ وٹائیندا۔ وشن برہما شو دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لا اکھاڑا، زرگن اپنا
 ناچ نچائیندا۔ رو سس سورج چن کر اُجیارا، منڈل منڈپ آپ رُشنائیندا۔ ترے پنج کھیل نیارا، کھیلنہارا نظر نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی بن
 ونجارا، انڈج جیرج اُتبھج سیبج ونڈ ونڈائیندا۔ دُھر سندیسہ دیونہارا، بودھ آگادھا راگ سُنائیندا۔ لیکھا جانے اندر باہرا، گپت ظاہرا بھیو
 کھلاِیندا۔ سیوک بن کے سیوادارا، در در اپنی الکھ جگائیندا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، وید کتیب بھیو نہ پائیندا۔ شاستر سمرت وسے باہرا،
 رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے جناِیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ زرگن جوت جوت اُجیارا، جوتی جاتا دُگمگائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کماِیندا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کماِیا۔ زرگن زرگن ہو پرگٹ، زرگن
 دھار چلاِیا۔ سرگن سرگن کھیل اکتھ، اکتھ کرے پڑھائیا۔ تتوت دیوے وتھ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جانے اپ تیج وائے پرتھی
 آکش من بُدھ مت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کماِیا۔ ساچی کرنی دسے کرتار، اپنا بھیو جناِیندا۔ آد
 پُرکھ ہو زراکار، زرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج

انڈاں کر پَسار، اُتَبُج سَبِج اپنا راہ چلائیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدہم بیکھری آپے گائیندا۔ جُگ چوُکڑی ونڈنہار، سَتَجُگ تریتا دواپر کلجُگ ونڈ ونڈائیندا۔ نِرگن سرگن کر اُجیار، گر اوتار ناؤں دھرائیندا۔ نام ڈنکا اپر اپار، گرہ مندر آپ وجائیندا۔ دیا باقی کر اُجیار، نُوَر نُوَرانہ نُوَر دھرائیندا۔ ساچی ہاٹی کھول کواڑ، چوُداں طبقات راہ چلائیندا۔ چوُداں لوک کرے خبردار، سچ سلوک اک الائیندا۔ دیونہارا نام سہار، منتر سَت سَت درڑائیندا۔ ویکھنہارا نِرگن دھار، سرگن اپنا راہ جنائیندا۔ نِس اکھڑ دیوے کر وچار، وچار وچ کدے نہ آئیندا۔ لیکھا جان وید چار، شاستر سمرت پُران آپ پڑھائیندا۔ دیونہارا گیتا گیان، اٹھ دس ونڈ ونڈائیندا۔ لیکھا جان انجیل قرآن، کایا کرہ کھوج کھجائیندا۔ مارنہارا انیالا بان، تیر انیالا اک چلائیندا۔ گر اوتار دے گیان، لوک مات دھرم چلائیندا۔ ویکھنہارا نوجوان، نظر کیسے نہ آئیندا۔ وسنہارا سچ مکان، بے مقام پھیرا پائیندا۔ پروردگار وڈ امام، حضرت اکو نظری آئیندا۔ دیونہارا سچ پیغام، ساچے حُجرے سوہا پائیندا۔ دسنہارا الابی کلام، کلمہ سچا اک جنائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے مار جہات، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ جُگ چوُکڑی ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نِرگن اپنی دھار وکھائیندا۔ نِرگن دھار اگم بھیو کھئے نہ پائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کھئے وڈیائیا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ چم، تتوت نہ ونڈ ونڈائیا۔ راگ ناد نہ کوئی سُنے کت، انادی ناد نہ کھئے جنائیا۔ نِرگن رُوپ سِری بھگون، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سدا سدا سد جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگادی بنے جننی جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ بن جنیندی مایا، جننی آپ اکھوائیندا۔ بن بن سچا دائی دایا، سیوک اپنی سیو کمائیندا۔ گر اوتار بھیو کھلایا، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ نِرگن سرگن مارگ لایا، جُگ جُگ اپنا راہ جنائیندا۔ ساچا سوہلا اک سُنایا، ڈھولا اکو اک وڈیائیندا۔ پنج تت چولا لئے بدلایا، نِرگن نُوَر اک پرگٹائیندا۔ پردہ اوہلا جگت رکھایا، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ مولا اپنا کھیل رچایا، خالق خلق ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ جنائیندا۔ ساچا حُکم اک جناواں گا۔ پُرکھ اکال اکھواواں گا۔ سچکھنڈ دوار سہاواں گا۔ اُچے تِلے آسن لاواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگاواں گا۔ پروردگار نُوَر رُشناواں گا۔ ظاہر ظہور بھیس وٹاواں گا۔ اکو مارگ لاواں گا۔ حُکمی حُکم جناواں گا۔

سُت دُلا ر اُٹھاواں گا۔ شبدی ڈنک و جاواں گا۔ وِشنوُن پھڑ اُٹھاواں گا۔ برہما اکھ کُھلاواں گا۔ شنکر دھوڑی اک رماواں گا۔ سُرپت مان
 چُکواں گا۔ کروڑ تینیس خاک مِلاواں گا۔ ہر جگدیش اک اکھواواں گا۔ لوآن پُریاں کھوج کُھجاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پردہ لاہواں گا۔
 ترے گُن بھیو چُکواں گا۔ پنچم جھیڑا آپ مِٹاواں گا۔ ساچا کھیڑا اک وکھاواں گا۔ نیرن نیرا نظری آواں گا۔ دُور دُراڈا پنڈھ مُکواں گا۔ اِکو
 راگ سُناواں گا۔ تیئی اوتار پھڑ پِلاواں گا۔ بھگت اٹھاراں جاگ کُھلاواں گا۔ نرگن نانک تار پِلاواں گا۔ گوہند سورا اک اکھواواں گا۔ نام
 کھنڈا اک چمکواں گا۔ برہمنڈاں ویکھ وکھاواں گا۔ کل کلکی اوتار کھاواں گا۔ سمبل ڈیرہ لاواں گا۔ کلجگ ریتی میٹ مِٹاواں گا۔ مندر
 مسیتی سارے ڈھاواں گا۔ جوت اتیتی اک وکھاواں گا۔ پُرکھ اکال گھٹ گھٹ نظری آواں گا۔ دین دِیال روپ دھراواں گا۔ گُرمکھ سچے لال
 پھڑ اُٹھاواں گا۔ رنگ گُلال اک چڑھاواں گا۔ کلجگ کال نال رلاواں گا۔ مہاکال سمجھاواں گا۔ دھرم رائے پِلاواں گا۔ چتر گپت نال مِلاواں
 گا۔ لاڑی موٹ اشارے نال جناواں گا۔ کوڑی کِریا میٹ مِٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن نام دھراواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاواں گا۔ ایکنکار پردہ
 لاہونگا۔ آد نرنجن جوت جگاواں گا۔ ابناسی کرتا راہ چلاواں گا۔ سری بھگوان گھر گھر اکھ جگاواں گا۔ پاربرہم برہم اپنا میل مِلاواں گا۔
 چار ورن سمجھاواں گا۔ برن اٹھاراں میٹ مِٹاواں گا۔ گر اوتاراں حُکم مناواں گا۔ ظاہر پیر نظری آواں گا۔ امام اپنا بھیو چُکواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ کلجگ کوڑ مِٹاواں گا۔
 مۇرکھ مۇڑھ سمجھاواں گا۔ شبد ناد ثور و جاواں گا۔ انحد راگی راگ سُناواں گا۔ سرشٹ سبائی پھڑ اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا رہبر اک اکھواواں گا۔ ساچا رہبر اک اکھوائیگا۔ پروردگار پھیرا پائیکا۔ شرکت سب دی
 میٹ مِٹائیکا۔ نفرت کدا نظر کوئی نہ آئیگا۔ ساچی حرکت اک وکھائیکا۔ برکت اپنی اک وکھائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کرنی آپ کرائیکا۔ ساچی کرنی ہر کراویگا۔ چوڈاں طبق پِلاویگا۔ پیر پیغمبر گُراویگا۔ نیرن نیناں نیر و ہاویگا۔ صدی چوڈھویں
 بہار نہ کوئی اُٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اپنا پھیرا پائیکا۔ کل پھیرا پائے بھگوان، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جودھا

سُورِیِرِ نُوْجوان، نر نرائن سچّا شہنشاہیا۔ سرِشٹ سبائی ویکھے مار دھیان، آتم کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے راج راجان، بھوپت بھوپ بھویو نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساچا پردہ چُکے آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ مُوسیٰ عیسیٰ نظری آئے باپ، پتا پُوت وڈ وڈیائیا۔ محمد ویکھے سچن ساک، شاہ سلطان بے پرواہیا۔ نانک یرگن کھولے تاک، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ گوبند پورا کرے بھوکھت واک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ سمراتھ، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ سب دا پار کنارہ کرے گھاٹ، منجھدھار دئے زُڑھائیا۔ کوئی نہ دیسے سچن ساک، سگلا سنگ نہ کوئی نیھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُر اوتار پیر پیغمبر در منگائیا۔ پیر پیغمبر در در آ، گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ صدی چوڈھویں پنڈھ مُکا، پاندھی اِکو پھیرا پائیندا۔ آنت سلام لُو بُلّا، دُھر سندیسہ اِک سُنائیندا۔ رُوچ بُت ہوئے جُدا، کلمہ نبی نہ کھئے پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اِک سُنائیندا۔ پیر پیغمبر نیتر کھول، نیتر نین اُٹھائیا۔ کون دوارے پروردگار رہیا بول، سچ سندیسہ اِک سُنائیا۔ چارے کُنٹ وجیا ڈھول، ڈنکا اِکو اِک جنائیا۔ چوڈاں طبقاں جس کُنڈا دتا کھول، خالی ہتھ سرب وکھائیا۔ وست رہی نہ کیسے کول، نیتر روون مارن دھاپینا۔ چوڈاں صدیاں رہے انبھول، بے پرواہ چلے نہ کھئے رضائیا۔ اتم آیا تولن تول، تولا بنیا اِک رگھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل وڈا شہنشاہیا۔ تولا بن پھڑ ترازو، ترے گن اتیتا پھیرا پائیندا۔ عیسیٰ مُوسیٰ اِک دُو جے دا پکرن بازو، بازی سب دی آپ اُٹھائیندا۔ محمد کہے میرا وڈا ساکو، سچن نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنہاں رسنا جہوا پیتا تمباکو، تھم تنہاں آپ اُڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، عیسیٰ مُوسیٰ در منگ منگائیندا۔ عیسیٰ مُوسیٰ آئے تھے، دھئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ ہر سرنائی دوویں ڈھٹھے، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پروردگار تیرے مارگ دسے، الفیے کری پڑھائیا۔ کلجگ جیو اُمت اُمتی دین مذہب وچ پھسے، لاشریک نظر کیسے نہ آتیا۔ بن ڈھاپیوں اتم سارے ڈھٹھے، بیٹھے پٹھ وڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے اِک عرضوئیا۔ تیرے آگے اِک عرضوئی، روزہ نماز بانگ کم کیسے نہ آئیندا۔ درگاہ ساچی ملے نہ ڈھوئی، پروردگار نہ میل ملائیندا۔ سُرْت سوانی نہ جاگی سوئی، کلمہ حق نہ کھئے جنائیندا۔ طوبیٰ طوبیٰ تیری دروہی، دروہی خُلائے نبی رسول سرب جنائیندا۔ تیرے نالوں ہوئی جُدائی، رُوپ

انوپ نہ کوئی وٹائیندا۔ اسان مارگ دینا سِدھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔
تُدھ بن نظر کرے کون بے نظیر، نظر نظر نہ کوئی ملائیا۔ شیخ مسائق پیغمبر پیر، ملے نہ کوئی وڈیائیا۔ کوڑی کِرپا وچا زنجیر، ترسنا
ممتا بیٹھی بندھن پائیا۔ تیری نظر نہ آئی سچ تصویر، تسبیح جھوٹی گل لٹکائیا۔ تُدھ بن کون بدلے تقدیر، تدبیر سکے نہ کوئی جنائیا۔
ساڈے ہتھ تیری تقصیر، طالب تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ اتم دے بہرے، ہولا بہار نہ کھئے وکھائیا۔ تیری لکھی کاتب بن لیکھنی اخیر،
ناتا جڑیا قلم شاہیا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں پرگٹ ہووے ظاہرا پیر، امام اماما پھیرا پائیا۔ سب نوں دیوے امرت نیر، آب حیات سچ
پیالہ دین دیا لا ہتھ اٹھائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، راج راجان نہ کھئے جنائیا۔ تیرے در تے ڈکے آت اخیر، اپنا مان نہ کوئی دھرائیا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اے دینا ساچا ور، تُدھ بن ہونے نہ کھئے سہائیا۔ پروردگار اک اتینا، ترے بہون دھنی آپ جنائیندا۔ پیر
پیغمبر پچھلی چھڈو ریتا، اپنا اگلا مارگ لائیندا۔ ناتا تے مندر مسیتا، مُصلا ہیٹھ نہ کوئی وچھائیندا۔ سینہ کرے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ
برسائیندا۔ پاربرہم پت پریشور پت پُنتا، پت پاپی پار کرائیندا۔ پچھلا ویلا پچھے پیتا، اگے اکو راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ نام چھاواں گا۔ محمد راگ سناواں گا۔ اللہ رانی
مان چکاواں گا۔ سچ کہانی اک پرگٹاواں گا۔ دو جہاناں رانی آپ بناواں گا۔ کہانی بانی بہ سمجھاواں گا۔ بانی اکم لکھاواں گا۔ جن بہگت
لگن لگاواں گا۔ اپنی رنگن چڑھاواں گا۔ کیسے در نہ منگن جاواں گا۔ کلجگ کوڑا جھگڑا آت چکاواں گا۔ پیر پیغمبراں اکھیں وکھاواں گا۔
گر اوتاراں آپ سمجھاواں گا۔ ذات پات میٹ مٹاواں گا۔ دین مذہب نہ کوئی رکھاواں گا۔ آتم پر ماتم پردہ لاہواں گا۔ برہم پاربرہم رلاواں گا۔
ایش جیو گود بہاواں گا۔ دُھر سنجوگ میل ملاواں گا۔ درس اموگھ کراواں گا۔ پچھلی حرص مٹاواں گا۔ گوہند قرضہ لاہواں گا۔ اپنا
فرض نیہاواں گا۔ اکو طرز الاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گا۔ ستجگ راہ چلاواں گا۔ نانک یرگن اک درساواں گا۔ گوہند ڈنک
وجاواں گا۔ پیر پیغمبراں اُنکلی لا کے اپنا گھر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صدی چوڈھویں
پندھ مٹاواں گا۔ صدی چوڈھویں پندھ مٹکیگا۔ بے پرواہ کدے نہ رکیگا۔ سانجھا پیر اٹھیگا۔ بے نظیر تھیگا۔ شیر اکو بکیگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار بھگت بھگون ایک رنگ رنگیگا۔ گر اوتار آیا نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیندا۔
 کلجگ اتم ویکھو کیہڑے، سری بھگون آپ اٹھائیندا۔ سرشٹ سبائی پئے جھیڑے، جھگڑا آنت نہ کوئی مٹائیندا۔ کوئی نہ کہے تون میرا میں
 تیرا، تیرا میرا میل نہ کوئی رکھائیندا۔ ترے گن مایا پایا گھیرا، جگت جنجال نہ کھئے گوائیندا۔ کوڑی کِریا ہیرا پھیرا، مایا پردہ نہ کوئی اٹھائیندا۔
 کیسے نہ دے سنجھ سویرا، رین اندھیرا اکو چھائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نو سؤ چورانونے چوڑی جگ وینہدا رہیا کرکے وڈا جیرا،
 سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ جگ چوڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں کدا رہیا مہراں، مہربان اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کلجگ اپنی کل دھرائیندا۔ کلجگ کل دھراویگا۔ اچھل اچھل کراویگا۔ بل پچھلا مان مٹاویگا۔ اٹل محل ہاویگا۔ پنچم جوڑ
 جڑاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آنت سناویگا۔ ایک ایشٹ جنایگا۔ ایک سرشٹ وساویگا۔ اکو پھیری پاویگا۔ پنچ پردھان آپ جنایگا۔
 سچکھنڈ دا سچ وبار، لوک مات وکھاویگا۔ بھگت بھگون ملاویگا۔ بھگت دوار سہاویگا۔ چھٹی جگ دا پنڈھ مٹاویگا۔ بتی دند نہ کوئی
 گایگا۔ رتی رت سرب سکاویگا۔ دیا باقی نہ کوئی جکاویگا۔ کلجگ ہٹی ویکھ وکھاویگا۔ کوڑی کھٹی کوڑیاں سراں چکاویگا۔ آنت واسنا
 ہوئی کھٹی، کھٹکا سرب مٹاویگا۔ محمد ویکھے مؤلی ائی، ساچا تند نہ کوئی بندھاویگا۔ کیسے مسجد دے نہ موم بتی، نور ظہور نہ کوئی
 وکھاویگا۔ چاروں گنٹ وا آوے تتی، امرت میگھ نہ کوئی برسواویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے راگ چھٹی،
 چھتیاں ایک ونڈ ونڈائیندا۔ ونڈ ونڈائے سری بھگوانا، بھگون اپنا کھیل کرائیندا۔ کلجگ اتم ہو مہربانا، اتم پرماں آپ سمجھائیندا۔ بھگت
 بھگون بٹھے گانا، ساچا سگن منائیندا۔ دیونہارا دھر فرمانا، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ اتم پرماں سچ گیانا، بودھ اگادھ نام پڑھائیندا۔
 امرت اتم پینا کھانا، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ جوتی نور نور نورانہ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کلجگ تیری اتم ور، تیری ریتی تیری جھولی پائیندا۔ کلجگ تیری ریتی تیری جھولی پاواں گا۔ ہولی ہولی نال ملاواں گا۔ سرشٹ سبائی
 گولی آنت بناواں گا۔ کایا چولی سب دی آپ بدلاواں گا۔ ڈولی تیرے کندھ چکاواں گا۔ مؤلی تند ہتھ پھڑاواں گا۔ اللہ رانی نال گاؤندی،
 نیر نیناں پردہ لہواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری بھاونی پور کراواں گا۔ تیری بھاونی پور کراواں گا۔ لکھ

چوراسی وچ پھراواں گا۔ سنت سُپیلے ساچے وکھاواں گا۔ آپ اپنے جہے کراواں گا۔ نہیہو ہو نہ کدے ڈراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے اِکو چڑھاواں گا۔ گھر ساچا اِک درساؤنا این۔ سمبل نگر ڈیرہ لاؤنا اے۔ جوتی نور نور
چمکاؤنا اے۔ اپنی کار کماؤنا اے۔ شاہ سُطاناں آپ اُٹھاؤنا اے۔ راؤ رنگ بلاؤنا اے۔ سمت اُنسا ویکھ وکھاؤنا اے۔ پیس پیسا رنگ
چڑھاؤنا اے۔ سچ حدیثا راگ الاؤنا اے۔ خالی کھیسہ سرب کراؤنا اے۔ تاج سیس نہ کیسے ٹکاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِریا کر، ایکا کرم کماؤنا اے۔ ایکا کرم کماواں گا۔ شاہ سُطاناں خاک ملاواں گا۔ راج راجاناں در در پھراواں گا۔ غریب نہانے پھڑ اُٹھاواں گا۔
پھڑ باہوں راہے پاواں گا۔ چار ورن مناواں گا۔ اِک سرن درسواں گا۔ نیتر ہرن پھرن کھول وکھاواں گا۔ ترنی ترن نظری آواں گا۔ مرن
ڈرن چُکواں گا۔ ترے گن اگن سڑدے آپ پچاواں گا۔ جو سوہنگ ڈھولے پڑھدے، گوبند جھولی پاواں گا۔ جیو جنت کل اڑدے، خاکی
خاک ملاواں گا۔ اِک دو جے نال لڑدے، لڑ لڑ سب دا موہ چُکواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل وکھاواں گا۔
ہر اپنا کھیل وکھائیگا۔ نو کھنڈ اُٹھائیگا۔ ست دیپ لڑائیگا۔ بچیا کوئی رہن نہ پائیگا۔ پیس پیسا حُکم منائیگا۔ نام کھنڈا اِک چمکائیگا۔
کلجگ رنڈا کر وکھائیگا۔ بھیکھ پکھنڈا آپ اُٹھائیگا۔ بئی دندا گاؤندا نظر کوئی نہ آئیگا۔ اتم چھندا اِک سُنائیگا۔ جو بچیا بندہ کر بہائیگا۔
بچیا کوئی رہن نہ پائیگا۔ نیتر اندھا مُنہ دے بہار سُنائیگا۔ کوڑی کِریا میٹ مٹائیگا۔ نون سو اکھڑ اِک سمجھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ اتم اپنی کرنی آپ کمائیگا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ سچکھنڈ دوار ہر سُہاویگا۔ بھگت بھگوان
ملاویگا۔ ڈھولا اِک سُناویگا۔ پردہ اوبلا آپ چُکاوےگا۔ مؤلا نظری اِکو آویگا۔ اُلٹا کولا آپ کراویگا۔ امرت جھرنا اِک جھراویگا۔ نادى ناد
وجاویگا۔ برہم برہمادی کھوج کھوجاویگا۔ وسادی وساد ہو جاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اِک چلاویگا۔
ساچا راہ اِکو چلیگا۔ پُرکھ اکال دو جہان کھیڑا ملیگا۔ نو کھنڈ پرتھی اندر لیاگا۔ دُئی دویتی کوئی نہ سلیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، سچ سنہیڑا اِکو گھلیگا۔ سچ سنہیڑا اِک گھلاویگا۔ دیپک جوتی نام چپاویگا۔ دو جہا اِشٹ نہ کوئی مناویگا۔ درِشٹ سب دی
آپ گھلاویگا۔ راما وِشٹ رُپ وٹاویگا۔ وِشن برہما شو سیس جھکاویگا۔ کروڑ تینتیس دھوڑی خاک رماویگا۔ گُر اوتار لکھ لکھ شکر

مناویگا۔ پیر پیغمبر سجدہ سپس جھکاویکا۔ کہانی بانی وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن نین شرماویگا۔ گیان دھیان وڈ ودوان، چوڈاں وِدیا
 مان کراویگا۔ مُلا شیخ مسائق پیر شاہ حقیر پنڈت پاندها، کلجگ جیو تھکا ماندا، اپنا بل نہ کوئی رکھاویگا۔ پُرکھ اکال اک سمجھاندا، سچ
 سنیہڑا آپ گھلاندا، گوہند سورا پھیرا پاندا، نظر کیسے نہ آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل کراویگا۔ گوہند گوہند
 ڈنکا وجیگا۔ جو گھڑیا اتم بھجیگا۔ گرُمکھ درس کر کر رجیگا۔ مٹکھ کوڑی کِریا نچیگا۔ ویلے آنت نہ کوئی بچیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورے سرینگے دا۔ سورا سرینگ ہے۔ سد وسے سنگ ہے۔ رُپ ریکھ نہ کوئی رنگ ہے۔ جُگاں جُگنت
 وجائے مردنگ ہے۔ لوآں پُریاں ویکھے لنگھ ہے۔ گر اوتاراں اتم سیجا مانے اند ہے۔ پیر پیغمبر سیجا سہائے پلنگ ہے۔ ناؤں نرنکارا جنائے
 چھند ہے۔ جُگ چوڑی دیوے دنڈ ہے۔ آد آنت آتم پرما تم پائے گنڈھ ہے۔ جن بھگتاں دیوے ٹھنڈ ہے۔ کلجگ جیو نار دُباگن رنڈ ہے۔
 دُئی دویتی ہومیں ہنگتا اندر کندھ ہے۔ پاربرہم ملن دا چُکیا کیسے نہ پنڈھ ہے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپے ہوئے سدا
 بخشند ہے۔ آپے ہوئے بخشند دین دیا، دیا ندھ دیا کھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل نیرالا، نرگن نروریر کھیل آپ کرائیندا۔ لیکھا جان کال
 مہاکالا، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ سچ دھرم دا سچ دوار سچکھنڈ سچی دھرمسالہ، دُھر درباری آپ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان بنے رکھوالا،
 نت نوت کر بت سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کلجگ آنت جیو جنت کوڑی کِریا کڈھ دوالا، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ مارگ لائے سُکھالا، ساچا راہ اک جنائیندا۔ ساچا راہ جنائے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سرشٹ سبائی اکو
 جاپ، جیون جُگت دئے جنائیا۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے گن اگن نہ لاگے رائیا۔ آتم پرما تم سچا پاٹھ، ساچا ہون اک کرائیا۔ امرت سر
 سروور تیرتھ تاٹ، کنارہ اکو نظری آئیا۔ میل ملاواں پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا اپنی دھار سہائیا۔ سیج سہنجنی بھوگ بلاس، رس اکو اک
 جنائیا۔ لیکھا توڑ پرتھی آکاش، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ بھگت بھگونت رکھے پاس، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا سنت نہ ہوئے اداس،
 نیرالا رُپ نہ کوئی رکھائیا۔ گرُمکھاں درس وکھائے ساکھیات، سوچھ سرُپی ویس وٹائیا۔ گرُسکھاں دیوے نام دات، اندِٹھڑی جھولی پائیا۔
 گر کا شبد وڈی کرامات، گھر گھر دئے وکھائیا۔ کلجگ ناتا تئے کوئی نہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، اکو مارگ دئے جنائیا۔ کرے کھیل سؤرا سرینگ، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنائے
 پھڑ پھڑ کگ، کاگ ہنس رُوپ وٹائیا۔ نرمل دِپیک جوت جائے جگ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ اتم ناد وجائے وچ برہم برہما، برہمانڈ
 بیو کھلائیا۔ سنت سہیلا گرو گُر چیلا، ساچے مندر بھے سج، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ پارہم برہم ملے بھج بھج، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔
 صاحب ستگر پردہ دیوے کج، سچ دوشالہ اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ راہ اک وکھائیا۔ ستجگ
 وکھائے اکو راہ، رہبر پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ شبدي گُر بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ چار ورنان دئے صلاح، برن اٹھاراں آپ جنائیندا۔
 اتم پرما تم پرما تم میل ملائے سہج سُبھا، گن اوگن نہ کوئی وکھائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ اپنا پردہ لُو اٹھا، بن ستگر پورے پردہ کوئی نہ لاپندا۔
 گر گوہند نِج نین نِج اتم نِج نیتز درشن لُو پا، جوتی جاتا نظری آئیندا۔ بہرم بھلیکھا کوڑا سنسا دیو مٹا، سنسا روگ کم کسے نہ آئیندا۔ دُھر
 سنجوگ میلا لُو ملا، ملیا میل نہ کوئی ٹرائیندا۔ کول اوندھا لُو کرا، جھرنا نِجھر آپ جھرائیندا۔ بوندا باندى میگھ لُو برسا، چھپر اپنے نام
 وکھائیندا۔ جیون وچون جیون لُو وٹا، جیودیاں مرنا اکو سمجھائیندا۔ ستگر سرنائی پرم پُرکھ بہنا جا، اکال پُرکھ دھیان لگائیندا۔ آد جُگادی
 پتا ماں، پوت سپوت گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ سچ
 سندیسہ اک سُنا، علیحدگی سب توں رہیا جنائیا۔ نرگن سرگن نال کرے صلاح، صاحب اپنا متا پکائیا۔ کلجگ اتم پردہ دیوے لاه،
 پردانشیں اپنا مُکھ وکھائیا۔ مُکھ نقاب نہ کوئی جنا، حق جناب کر رُشنائیا۔ پُن صواب ویکھ وکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ساچا راہ چار ورن، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال رکھ سرن، آد جُگاد ہوئے
 سہائیا۔ گر کا منتر کھولے نین ہرن پھرن، نِج نیتز پردہ لاپیا۔ ٹھاگر سوامی ترنی ترن، تارنہارا وڈ وڈیائیا۔ ستگر پورا چُکائے مرن ڈرن، بن
 شبد گرو ستگر پورا نظر کوئی نہ آئیا۔ سنت سہیلے مندر ساچے ورن، گھر اپنا کُنڈا لائیا۔ گُرمکھ پورے پورے چڑھن، آدھ وچکار نہ کوئی
 اٹکائیا۔ بھگت بھگوان ہتھیں پھرن، پھڑ باہوں وچ بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی ریتی اک جنائیا۔ ساچی ریتی
 ستجگ دھارا، بھگت بھگوان ملے وڈیائیا۔ بن وچولا ایکنکارا، نرگن سرگن کرے گُرمائیا۔ ساچا ڈھولا بول جیکارا، سوہنگ اکھڑ اک

پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتَجُگ ساچے چاڑھے رنگن، ہر کا ناؤں دوچے در کوئی نہ جائے منگن، گرہ گرہ آپے
 جھولی پائیا۔ گرہ گرہ دیوے نرگن دات، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ کوئی کیسے دے آگے کرے نہ باتھ، خالی بھنڈارے آپ بھرائیندا۔ ہونے سہائی
 اناتھاں ناتھ، اناتھ اناتھی ویکھ وکھائیندا۔ اکو دسے منتر پوجا پائھ، پاٹھشالا کایا گھر بنائیندا۔ گھر سرور دیوے تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ مان
 چکائیندا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی ٹیکے ماتھ، سیس اُپر نہ کوئی اٹھائیندا۔ سرب جیاں دا داتا پُرکھ سمراتھ، سرب کل اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ سَتَجُگ ساچے گھر گھر پُچھے وات، گھر گھر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک وڈیائیندا۔
 ساچا منتر وڈا وڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ وڈیائیا۔ سو وچوں ہنگ کڈھ، ہنگ برہم سو رُپ وکھائیا۔ پنج تت ناتا سب نے جانا چھڈ،
 پیر پیغمبر سنگ نہ کوئی لے جائیا۔ آتم سچّی جد، وشنوں اپنا کھیل کرائیا۔ گرُمکھ گرُمکھ ہر چرن پریتی جانا بچھ، ناتا بدھاتا جوڑ جُڑائیا۔
 اپنا پڑدہ آپے لے کج، گھر بیٹھا سَتگر پورا نظری آئیا۔ سَتَجُگ تربتا دواپر کلجُگ رہندے رہے اڈ، لکھ چوراسی مُڑ مُڑ پھیرا پائیا۔ اتم
 اکو نشانہ لو گڈ، گر گوہند رہیا چلائییا۔ دین مذہب توڑو حد، پُرکھ اکال ہونے سہائیا۔ سَتگر گوہند دا امرت مدھ، جگت مدھ کم کیسے نہ
 آئیا۔ کھانے چھڈو جیواں ہڈ، ہر جو ہڈی ہڈی دے تڑائیا۔ سچ دواویوں دیوے کڈھ، نانک دیوے نہ کوئی گواہیا۔ جنہاں گایا پُرکھ اکال دا
 سچّا چھند، تنان نانک گوہند لے ہائیا۔ ویکھو اندر سوہنا اند، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ اپنا کھوجو جیو پند، انڈ برہمنڈ گھر وچ نظری
 آئیا۔ کیوں لگے جھوٹھی بند، نانک نرگن گیا سمجھائیا۔ سرب جیاں دا داتا گنی گھند، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ امرت دھار پیو ساگر
 سِندھ، نیر سیر اک وکھائیا۔ سری بھگوان دی بنو بند، کوڑا ناتا توڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی
 رہیا سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی فتح ڈنکا، گر گوہند نام وجائیندا۔ سنسا میٹے راؤ رنگا، راج راجان سر نہ کوئی اٹھائیندا۔ بیس اکیسا مٹے سب
 دا شنکا، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ کلجُگ ویلا آیا آنتا، آنت اپنا ویس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی نرگن کتا، سرگن ساچی سیج ہنڈھائیندا۔ ست
 سرُپ بناؤ بنتا، اندھ کوپ میٹ مٹائیندا۔ ہومیں گرھ توڑو ہنگتا، ہنگ برہم اک درڑائیندا۔ پُرکھ اکال گوہند بنائے ساچی بنتا، سنگل
 شرع نہ کوئی وکھائیندا۔ گرُمکھ گرُمکھ کیسے دوارے نہ ہونے منگتا، گرُو گرتھ گر اکو نظری آئیندا۔ سرب جیواں نوں دیوے سنتھا، شبد اکو

اک پڑھائیندا۔ پُرکھ اکال سب دی بنائے بنتا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیوا لائیندا۔ بن جاؤ پاربرہم دی ساچی جنتا، جیو جنت پرہہ برہم روپ رکھائیندا۔ کوئی نہ دےسے بُھکھا ننگتا، برجن ہر ہر نام دھیائیندا۔ ویکھنہارا جیرج انڈجا، اُتہج سینج پھول پھلائیندا۔ ہر کا بھیو کسے نہ پایا پنڈتا، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کر کریا جس چولی نام رنگدا، رنگ اپنا اک درسائیندا۔ کرے کھیل سورے سرنگ دا، شہنشاہ اپنی گود بہائیندا۔ سمت بیس ویکھو رنگ چنڈ پرچنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم پایا پھیرا، پھیری اپنے نام دھرائیا۔ چار ورنان چُکے جھیرا، جھگڑا سب دا دئے گوائیا۔ مایا رانی لائے رگڑا، اتم چوٹی دئے مُنائیا۔ گرسکھ گرسکھ کیتا وکھرا، وکھری دھار جنائیا۔ بجر کپاٹی توڑے پتھرا، سل پاہن نہ کئے منائیا۔ نیتر نیر ورو لے نہ کوئی اٹھرا، گوبند بچے نہاں ہیٹھ دباٹیا۔ ستگر پورے دا وچھایا اکو ستھرا، گوبند ستھرا یار ہنڈھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیوے نخرہ، نگ سب دے نکیل پائیا۔ وشن برہما شو پے گیا خطرہ، خطرے وچ سرب لوکائیا۔ کوئی نہ جانے کپڑی دھاروں پاربرہم اُترا، نرگن آوندا نظر نہ آتیا۔ نہ کوئی پڑھ سکے پاربرہم دا سچا پترا، جس دوارے اپنا لیکھ لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، ڈنکا اکو اک جنائیا۔ ڈنکا دو جہان وجیگا۔ پُرکھ اکال اکو گجیگا۔ کلجگ جیو سرنائی بھجیگا۔ ساچے مندر کوئی نہ سچیگا۔ آنت پردہ کوئی نہ کجیگا۔ جو گھڑیا سوئی بھجیگا۔ گرمکھ ورا ہر سرنائی لگیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، سوربیر شاہ سلطان ساچے تخت اکو سچیگا۔ تخت تاج سُہاویگا۔ اپنا مارگ لاویگا۔ راج راجان مٹاویگا۔ راؤ رنگ اکو گھر وکھاویگا۔ اکو نام چاویگا۔ اکو مارگ لاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ سلطان آپ بلاویگا۔ شاہ سلطان بلائیگا۔ بیس بیسا کھیل رچائیگا۔ پہلی چیتر حُکم منائیگا۔ رن بھومی کھیتر آپ بنائے گا۔ نو کھنڈ پرتھی وینتر اک لگائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم منائیگا۔ ساچا حُکم مناویگا۔ گھر گھر لوہڑا اک پاویگا۔ تھوڑا تھوڑا کھیل وکھاویگا۔ جوڑا جوڑا نظر کوئی نہ آویگا۔ مٹکھ کوئی رہن نہ پاویگا۔ پرہہ در روڑا نہ کوئی اٹکاویگا۔ ساچا گھوڑا اک پھراویگا۔ شاہ آسوارا آسن لاویگا۔ واگان آپ بھواویگا۔ لوک مات پھیرا پاویگا۔ جن بھگتاں لگی آگ آپ بھواویگا۔ دُرمت داغ دھواویگا۔ ساچا راگ سُناویگا۔

انحد واجا آپ وجاویگا۔ امرت تال سہاویگا۔ نام جام پیاویگا۔ پورن کام کراویگا۔ گرمکھ اکو روپ بناویگا۔ سپس کیس نہ کوئی کٹاویگا۔
 دسمیش نظری آویگا۔ برہما وشن شو سپس جھکاویگا۔ باسک شیش سہنسر مکھ چلاویگا۔ پُرکھ اکال سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ گھر گھر بہہ
 بہہ خوشیاں وکھاویگا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مندر اکو اک وڈیاویگا۔ اکو مندر سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ
 جنائیندا۔ دوجا کرے نہ کوئی ونڈ، حصہ ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں ہو بخشنند، پرہہ اپنا گنڈا لائیندا۔ نرگن نور
 چاڑھ چند، چند چاندنا اک چمکائیندا۔ شبد اگمی ساچا چھند، پن رسنا جہوا گائیندا۔ جنم جنم دا میٹ پندھ، اپنے نال ملائیندا۔ جوتی
 جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اک وکھائیندا۔ ساچا مندر اچ محلہ، ہر محفل آپ لگائیندا۔ وسنہارا اک اکلا، اکل کلا
 ہو جائیندا۔ اپنی دھار رکھائے سدا بسملا، بسمل اپنی دھار جنائیندا۔ سہاونہارا اچا ٹلا، اچ اگم پھیرا پائیندا۔ جگ چوکڑی کدے نہ پلا،
 سرشٹ سبائی آپ پلائییندا۔ بناونہارا ساچا قلعه، کوٹ بنک نام دھرائیندا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اک
 سہائیندا۔ ساچا مندر ہر سہنجننا، سوبھاونت آپ سہائیا۔ جوت جگائے آد نرنجنا، نورو نور رُشنائیا۔ آد جگادی داتا دانی درد دکھ بھہ
 بہنجننا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ گر ستگر نیچ نیتر پائے نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ چرن دھوڑی دیوے ساچا مجنا، ڈرمت میل
 دھوائیا۔ گرمکھ گرمکھ ساچے سجننا، کلجگ ویلا اتم پرہہ ملنا کر کر لمیاں بانہیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا مایا ممتا کوڑی کریا
 متھنا، سچ سچ کرے کڑمائیا۔ پن ستگر درس کیسے نہ رجننا، مایا ممتا ہلکی ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچا مارگ اک جنائیا۔ ساچے مارگ جاؤ لگ، ہر لاگت کوئی نہ لائیندا۔ اپنے مندر بہو سچ،
 گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ سکھمن ٹیڈی بنک تاڑا جائے وچ، آگے ہو نہ کوئی اٹکائیندا۔ امرت اتم پیورج، دین دیا لا ہو کریا ساچا رس اک
 وکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولے بولو گج، اتم پرماتم میل ملائیندا۔ کلجگ پار کنارہ لنکھے حد، حد اور نہ کوئی رکھائیندا۔ سچکھنڈ ویکھنا
 ستجگ لنکھ، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ کرم دھرم ورن برن سرن اک سرناگت، سرنائی اکو اک وکھائیندا۔ پاربرہم دی برہم مت، من مت
 سرب گوائیندا۔ نیچ نیتر کھول کے ویکھ اکھ، گرمت گر نظری آئیندا۔ پرہہ پُرکھ ہو پرتکھ، ویس اوپس وٹائیندا۔ کوڑی کریا مارو نہ جھکھ،

جھاکا سب دا آپ گوائیندا۔ پیا پریم نال ویکھو وس، وصل اپنا اک کرائیندا۔ دوس زین گاؤ جس، جس ڈھولا اک سُنائیندا۔ کیسے کم نہ آؤنا
 تت اٹھ، من مت بُدھ تت نہ کوئی رکھائیندا۔ بیج بیجو اپنے وت، نام پھلواری اک مہکائیندا۔ جس نوں گویند اُتے پے گیا شک، سو
 گرسکھ آر پار پنڈھ نہ کوئی مکائیندا۔ ستگر پورا آد جگاد جگان جگنتر آؤندا جاندا کدے نہ جائے تھک، تھکاوٹ سب دی آپ گوائیندا۔
 مندر مسجد شودوالے مٹھ چار دواری کوئی نہ رکھے ڈگ، بستہ بن بند نہ کوئی کرائیندا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال اجوئی رہت وسنہارا گھٹ
 گھٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ آتم مارگ دیوے دس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ میل ملاوا بس بس، ہنس مکھ سوہنگ ہنسا
 مانک موتی چوک چکائیندا۔ گرمکھ گر اک دو جے دے ہوون وس، اپنا آپ نہ کھئے وڈھائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت صاحب ستگر اکو
 جس، جس وید پُران صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، سریشٹ
 سبائی کرے اکٹھ، اکو دیوے برہم مت، پچھلا تت سرب گوائیندا۔ پتا پت نہ کوئی پھٹ، پھٹکل روپ نہ کوئی وکھائیندا۔ دئی دویتی جائے
 چھٹ، چھٹکارا آپ کرائیندا۔ کوڑی ترسنا کڈھ کٹ، نام کھنڈا اک چمکائیندا۔ راتی ستیاں لئے پچھ، آپ اپنا حکم منائیندا۔ گرمکھ بوٹا
 جائے نہ سک، ہریا سنج آپ کرائیندا۔ جس نوں گودی لیا چک، زمیں اُتے نہ پھیر سٹائیندا۔ سُپھل کرائے مات گکھ، جن جنی لیکھے
 لائیندا۔ پتا پوت اُجل مکھ، مکھ صفتاں نال صلاحیندا۔ جنم جنم دی کڈھ بھکھ، ترسنا ترکھا روگ مٹائیندا۔ جس دیاں سُکھنا رہے
 سُکھ، سو ستگر دیا کمائیندا۔ تھادے اندروں پئے اٹھ، اٹھ اپنا رنگ وکھائیندا۔ جیہڑا لُکیا رہیا گٹھ، اپنا پردہ لائیندا۔ اندر وڑ کے ویکھے
 جھک، کون نیواں کون اچا دوہاں لڑ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کوڑی کیریا باہر کڈھائیندا۔ کوڑی کیریا رووے،
 گرمکھ گھر رہن نہ پائیا۔ اپنی میل دھووے، بن سیوک سیوک کھائیا۔ امرت رس اکو چووے، سانتک ست ورتائیا۔ پیو پت پت پیو اکو
 رنگ ہووے، رنگ کسبھڑا ہور نہ کوئی چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُکھ دُکھ نہ کوئی وکھائیا۔ کلجگ کُراوے
 مارے دھاہ، کوک کوک سُنائیا۔ بھڑی میں نکرمن کیوں گئی آ، گرسکھ اندر پھیرا پائیا۔ مینوں پاونہارا پھاہ، گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ جنان
 چر چپان نہ ایہدا ناں، میرا پلُو نہ کھئے چھڈائیا۔ بن نانی کراں ہاں، ہومیں روگ مٹائیا۔ کر کیریا پھڑے میری بانہ، کوچھی کلی دیا کھائیا۔

پُرکھ ابناسی دئے سمجھا، نام اشارہ اک جنائیا۔ گرسکھاں دے لگ پاں، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ پھیر تینوں پچھے دیاں بھواں، اکو دھگا لائیا۔ تیری ہومیں مت دیا گوا، سوجھی اکو اک جنائیا۔ توں کلجگ وچ پیو پُت دئیں لڑا، ناتا رسیا نہ بھین بھائیا۔ ساک سجن دئیں رُسا، سگلا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم آئی سکھا دے داء، تیری مینہڈھی دئے کھلائییا۔ تینوں کلجگ نال دئے رلا، گل اکو الفی پائیا۔ شرع کولوں منگ دوا، شریعت تیری بھین نظری آئییا۔ گرسکھاں نوں ستگر ملن دا چا، تیری آس نہ کوئی رکھائیا۔ در دروازو دے ڈرکا، ڈرگت اک بنائیا۔ پتا پُت پھر پھڑائے بانہ، باہوں پھڑ گلے لگائیا۔ ستگر پورا روسا کدے جانے نہ، سو رُسیاں آپ منائیا۔ مان سنگھ من لے منا، نرین سنگھ نرائن اکھ اک رُشنائیا۔ گرسکھاں کولو ستگر سدا منگے معافی، آپ اپنا بھيو جنائیندا۔ گرسکھ پریم نال کرن گستاخی، ستگر پورا آپ سکھائیندا۔ جے ستگر پورا کرے راکھی، کیوں گرسکھ اپنا مکھ بھوائیندا۔ اکو کھیل پرہ سچے بھاکھی، رُسنا مناؤنا پرہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اوہناں دی لوک مات بنے ساکھی، جنہاں گرمکھاں گر اپنا روپ وکھائیندا۔ پرہوں تیر نرالا مارے کاتی، کایا کٹاکش آپ کھلائییندا۔ آپے بند کرنہارا تاکی، اپنی ہتھیں کُنڈا آپے لائیندا۔ آپ ستگر بنکے امرت جام پیائے ساقی، پیالہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آپے کھیلے کھیل بن کے بندہ خاکی، خاک خاک وچ رُلائیندا۔ مان سنگھ تیری بدل دیوے حیاتی، تیرا حیا اپنی جھولی پائیندا۔ اٹھ پھر رہے پرہاتی، پرہ اکو نظری آئیندا۔ ڈرمت میٹے اندھیری راتی، پریم اکو چند چڑھائیندا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی باقی، پچھلا لیکھا آپ چُکائیندا۔ پتا پُت دوویں ساجن ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بن سیوک کرے راکھی، راکھا نظر کسے نہ آئیندا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ہزارا سنگھ دے گھر پنڈ منیالا ضلع امرتسر ★

برہمنڈ کھنڈ پرہ ادھینیا، بے آنت کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے رُسا چینیا، شاہ سلطانا ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھو ایکا سینیا، سینا سب دا چاک کرائیندا۔ لیکھا چُکے لوک تینیا، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بدلنہارا سینیا، نرگن سرگن پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم سرشٹ سبائی دیونہارا تلقینیا، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ گرمکھ ساچے کرو یقینیا، یکے بعد دیگرے راج راجاناں

آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپے کھیلیا۔ کرے کھیل ہرِ زرنکارا، سمجھ کوئی نہ پائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، دُھر سندیسہ حُکم سُنائیندا۔ سرِشٹ سبائی سَت بَلارا، نو نو آپ اُٹھائیندا۔ بھوپت بھوپ شاہ سِکدارا، زرگن اپنا حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ چین چینا نہ کوئی ونجار، چار کُنٹ دئے دُبائیا۔ بھارت کھنڈ نہ کوئی دھار، نو کھنڈ ویکھے تھاو تھائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اگمڑی کار کھائیا۔ دو دھڑ کرے سنسار، ساچی ونڈ ونڈائیا۔ کھڑگ کھنڈا اک کٹار، تیر کمان نام ہتھ اُٹھائیا۔ سب تے حملہ کرے آپ کرتار، یلا سب نوں دئے بنائیا۔ کلا رمللا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ چین چینا نہ کوئی طاقت، طاقتور ہر اکھوائیندا۔ سب دی میٹے آنت لیاقت، دانشمند نہ کوئی وڈیائیندا۔ زرگن سرگن پچھے کرے تعاقب، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ کوڑی کِرپا میٹ اتم ویکھن آئے عبادت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے دو دھڑ، دو دھارا کھنڈا اک چمکائیا۔ سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی ویکھے کھڑ، پُرکھ ابناسی بے پرواہیا۔ سرِشٹ سبائی مرے لڑ لڑ، نہ سکے کھئے بچائیا۔ کلجگ کوڑے مۇرکھ مۇڑھے ڈگن در، نہ سکے کھئے اُٹھائیا۔ شاہ سُلطانان اندر مایا ممتا ہومیں ہنگتا جائے وڑ، گھر گھر کُنڈا لاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک منائیا۔ ساچا حُکم دُھر فرمانا، دُھر درگاہی آپ جنائیندا۔ کوئی نہ رہسی راجا رانا، خالی تخت سرب وکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی مٹنا پئے بھانا، سر سر حُکم آپ جنائیندا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا پرگٹ بھوئے شاہ سُلطانا، نہکلنک اپنا پھیرا پائیندا۔ میٹنہارا سرب مانا، ابھان روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ مارنہارا تیر نشانہ، انیالا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ چین کرے کی وچارا، ہر کا کھیل وچار وچ نہ آئیا۔ آگے ویکھو کی کی ورتے بھانا، سمت بیسا راہ تکائیا۔ چاروں کُنٹ آئے ہانا، ہانیاں سکے نہ میل ملائیا۔ نو کھنڈ بھیلیاں پرہہ کا گانا، ساچا راگ نہ کھئے لائیا۔ حملہ آور اک اکھوانا، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کرے پار کنارہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ مہراں اندر وسے ٹھاکر، ٹھاکر اپنی مہر کرائیندا۔ گرمکھان دیوے نام رتی رتناگر، رتی رت نال رنگائیندا۔ سچ کرائے ونج بن سوڈاگر، ہٹ اکو اک کھلائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ مہربان اکو داتا، آد آنت وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کھیل تماشا، نرگن
 سرگن ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے داتا، بھگت بھگونت جھولی نام بھرائیا۔ سدا سہیلا اک آکیلا سد وسنہارا ساتھا، آتم
 پرما تم سنگ نبھائیا۔ بودھ اگادھ پڑھاونہارا گاتھا، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم میٹے اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چڑھائیا۔ لہنا
 دینا چکے ذات پاتا، ورن گوت اک وکھائیا۔ سرشٹ سبائی نظری آئے پتا ماتا، لکھ چوراسی گود بہائیا۔ چرن کول اُپر دھول سِری بھگون
 بندھائے نانا، نانا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ مہربان اکو پُرکھ سمراتھا، جگ چوکرئی اپنی مہر نظر نال ترائیا۔ مہربان بے نظیر، مقامے حق سو بہا
 پائیندا۔ مُرید مُرشد وکھائے سچ تصویر، تسبیح منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شرع زنجیر توڑ تڑائیندا۔ بدلنہارا آپ تقدیر،
 تدبیر اپنی اک سمجھائیندا۔ امرت دیوے سچا سیر، آب حیات مُکھ چوائیندا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، دُھندھوکارا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جگ
 چوکرئی کٹنہارا بھیڑ، اوجھڑ راہ پندھ مُکائیندا۔ چوٹی چاڑھے پھڑ آخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ مہر نظر کرے وڈ پیرن پیر، لاشریک اپنی
 دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اکو اک وکھائیندا۔ مہر نظر ستگر اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔
 مہربان ہو پرتکھ، آتم درسی درس کرائیا۔ مہربان بھرے بھنڈار خالی سکھ، نام اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ مہربان مارگ سچا دس، ساچے مندر
 دئے چڑھائیا۔ مہربان دُرمت میل کٹ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ مہربان لہنا دینا چکائے چوڈاں لوک چوڈاں ہٹ، چوڈاں طبق پار وکھائیا۔
 مہربان مہر نظر کر دیوے برہم مت، برہم و دیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نین اک
 اُٹھائیا۔ مہربان کھولے نین، نیج نیت دیا کھائیندا۔ مہربان ساک سجن سین، ستگر اکو نظری آئیندا۔ مہربان نانا جوڑے مات پت بھائی
 بہین، پتا پوت وند وندائیندا۔ مہربان آد جگاد، جگ چوکرئی چکائے لہن دین، پورب سب دی جھولی پائیندا۔ مہربان رسنا جہوا سارے
 کہن، مل مہربان اپنا پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ مہربان لیکھا چکائے این غین، الفیے رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ مہربان اک نرائن، سدا سدا سد
 مہر بخشش بخشیش اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پردھ بال جگت جوان، جیون رنگ وٹائیا۔ جنم کرم دھرم نشان، پنج تت گڑمائیا۔ آتم پرما تم کھیل
 مہان، نظر کیسے نہ آئیا۔ جو جن کرے چرن دھیان، روگ سوگ چنتا دکھ دئے گوائیا۔ اک وکھائے پد زربان، زربان پد اک جنائیا۔ لیکھا

جُکے آون جان، چارے کھانی نانا دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت بڑھیا لیکھے لائیا۔ جگت بڑھیا لیکھے جائے لگ، اگنی تت بُجھائیندا۔ بھڑ بھڑ ہنس بنائے کگ، کاگ ہنس رُوپ وٹائیندا۔ جو صاحب ستگر سرنائی جائے لگ، روگ سوگ چنتا دُکھ سُکھ وچ بدلائیندا۔ نرمل جوتی جائے جگ، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھ، ادھار جگت نہ کُئے جنائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ مانس جنم لیکھے پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، اتم اپنا میل ملائیندا۔ بڈھا خالی ہڈ جائے چھڈ، پرما تم آتم نانا اپنے نال جڑائیندا۔ دُکھاں درداں دی پچھے رہ گئی حد، آگے سانتک ست رُوپ جنائیندا۔ بھاگ لگے ساچی جد، کُل اپنا بنک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے گھر لئے سد، لوک مات کوڑا نانا توڑ تڑائیندا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی بلی سینگھ دے گرہ کیروں ضلع امرتسر ★

پچھلا لیکھا گیا مُک، کرتا قیمت نہ کُئے لائیا۔ آگے گودی لئے چُک، دُکھ درد مٹائیا۔ گھر مندر آوے سُکھ، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ لیکھا لیکھے جاوے لگ، لاونہار آپ لگائیندا۔ گرمکھ گر سنگت وچ بے سچ، ہر سنگت میل ملائیندا۔ ستائی پوہ خیال دینا چھڈ، کھڑا پچھلا آپ مُکائیندا۔ پچھلی بتی پچھے حد، آگے اپنا رنگ رنگائیندا۔ دیونہارا ساچی داد، نام وست جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سر رکھ ہتھ کرتار، اپنی دیا کمائیا۔ دُکھ دلدر دئے نوار، دردیاں درد مٹائیا۔ چرن سرن بخش پیار، ریتی ساچی اک درڑائیا۔ آد جُگادی تارنہار، جُگ جُگ بوئے سہائیا۔ بھگت وچھل اک گردھار، بھگون نرگن رُوپ وٹائیا۔ سدا سہیلا میت مُرار، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لہنا دئے جھولی پائیا۔ پچھلا لہنا نیتر نیناں، نین نین درسائیندا۔ کوڑے وہن گرسکھ نہ وہنا، ساچی دھار اک سمجھائیندا۔ ہر چرن دوارے ساچے بہنا، تھلے اُپر اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ ساچا مارگ ست ستواد، ست ست جنائیا۔ پوہ ستائی چھڈ یاد، پچھلا لیکھا سرب مُکائیا۔ آگے میلا مادھو

مادھ، موہنی اپنے رنگ رنگائیا۔ دیونہارا ساچی داد، وست امولک اک ورتائیا۔ بہرم بھلیکھے دیوے کاڈھ، اپنے لیکھے لے لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرسکھ دیونہار وڈیائیا۔ گرسکھ بخشے ہر جو بھل، اہل دیا کھائیندا۔ ہرجن لوک مات نہ جائے زل، پھڑ ہاہوں گلے لگائیندا۔ آپ مہکائے ساچا کول پھل، پھل پھلواری آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تولنہارا ساچے تول، تول ترازو اکو کنڈا نام وکھائیندا۔ نام ترازو نرگن تولا، نرور دیا کھائیا۔ اکو دھارن بولے ساچا سوہلا، سوہنگ اکھڑ کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم آپے مؤلا، نراکار اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانہارا اُپر دھولا، دھرنی دھرت ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت ویکھے دھول، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ نور نورانہ روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سول، ساول اپنی کار کھائیندا۔ آد جگاد سدا سہیلا اکو ایک اول، اناالحق کچ کھیل کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دیس دسنتر ویکھ وکھائیندا۔ دیس دسنتر زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیس نریش جنائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، روپ انوپ آپ وٹائیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ اپنا آسن لائیا۔ دیونہارا نام ندھان، نام اٹلڑا جھولی پائیا۔ بخشنہارا چرن دھیان، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ میٹنہارا کوڑ نشان، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ بناونہارا ساچا کابن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھنہارا نور مہبان، بیدو اپنی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھل اہل اکو رنگ وکھائیا۔ بھل اہل اکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیندا۔ صاحب ستگر جس دے سنگ، پچھلی کیتی سب اٹھائیندا۔ آتم سیجا سہائے پلنگ، پرم پُرکھ آسن لائیندا۔ اکو دیوے نجھر اند، گرہ مندر اک وکھائیندا۔ دو ست ڈھاپے کندھ، ٹھ ٹھ اپنا پنڈھ مکھائیندا۔ سدا سدا سد ہو بخشند، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ اپنے راہ چلائییندا۔ گرمکھ اکو راہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ سدا سہیلا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ناتا جوڑ دو جہان، نرگن سرگن میلا سہج سبھائیا۔ ویکھنہارا تھاون تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جپاونہارا اپنا نان، ناؤن نرنکارا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پچھلی بھل دئے گوائیا۔ پچھلی بھل ہوئے دور، دور دراڈی آپ کرائیندا۔ آگے ہر جی آسا منسا پور، پوری آسا آپ کرائیندا۔ درس دکھائے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔

بخشنہارا سرب قصور، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آد جگاد اپنا بٹھے سچ دستور، حُکے اندر سرب پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ حُکے اندر کھیل سربگ، سربگ وڈی وڈیائیا۔ حُکے اندر دو جہان رو سس سورج چند برہمنڈ کھنڈ رسیا بھج، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ حُکے اندر زرگن سرگن ہو کے ہر گھٹ رسیا وس، آپ اپنی کھیل کھلائیا۔ حُکے اندر کھیلے کھیل چوڈا ہٹ، لوک پرلوک سوہا پائیا۔ حُکے اندر نام ندھان آپے رٹ، رٹا گھر گھر دئے وکھائیا۔ حُکے اندر بنائے تیرتھ تٹ، تٹ کنارہ اک سہائیا۔ حُکے اندر کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا پردہ لاپیا۔ حُکے اندر ستجگ تریتا دوپر کلجگ جن بھگتاں کرا آیا پکھ، ناتا جگ تڑائیا۔ حُکے اندر سنت سہیلے لئے رکھ، رکھنہارا اکو شہنشاہیا۔ حُکے اندر گُرمکھاں دیوے نام وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ حُکے اندر گُرسکھاں وکھائے ساچا ہٹھ، دھیرج دھیر اک دھرائیا۔ حُکے اندر وسے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رسیا سہائیا۔ حُکے اندر دئی دویتی میٹے پھٹ، کوڑی کرپا پندھ مکائیا۔ حُکے اندر بھگت بھگوان جوت جگائے لٹ لٹ، اگیان اندھیر چُکائیا۔ حُکے اندر بنائے ساچا ساتھ، ساتھی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھلیاں مارگ آپے لائیا۔ بھلیاں مارگ دئے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ بھلیاں راہ دسے بیک، وویکی روپ جنائیا۔ بھلیاں لکھ اپنی ہتھیں لیکھ، لیکھا پچھلا دئے مٹائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں لئے ویکھ، زلیاں اپنی گود بہائیا۔ سدا سدا سد کر کر سچا ہیت، نت نوت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلا لیکھا دئے مٹائیا۔ گُرمکھ ناؤں جگت نشانہ، جُگ جُگ آپ جنائیا۔ گُرمکھ ناؤں وڈ پردھانا، پردھانگی اک کھائیا۔ گُرمکھ ناؤں جگت گیانا، سرشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ گُرمکھ ناؤں سچ ترانہ، طرح طرح سمجھائیا۔ گُرمکھ ناؤں وڈ مردانہ، مردانگی اک کھائیا۔ گُرمکھ ناؤں پرگٹ ہوئے جیو جگت جہانا، جیون جُگت سرب سمجھائیا۔ گُرمکھ ناؤں میل ملائے سری بھگوانا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ گُرمکھ ناؤں میٹ مٹائے آون جانا، جنم مرن کیڑ چُکائیا۔ گُرمکھ ناؤں جیو جنت جُگ جُگ گانا، گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، سو گُرمکھ اوئت لوک مات نہ جائیا۔ گُرمکھ ناؤں جگت سچ، سچ سچ درڑائیندا۔ گُرمکھ ناؤں گھر گھر پئے نچ، بن سوانگی سوانگ وٹائیندا۔ گُرمکھ ناؤں امرت آتم دیوے رس، رس اکو اک پیائیندا۔ گُرمکھ ناؤں

پردے جائے وس، ہر ہر کا رُوپ وکھائیندا۔ گُرمکھ ناؤں کرے پرکاش لٹ لٹ، اگیان اندھیر مُکائیندا۔ گُرمکھ ناؤں وکے نہ کسے ہٹ، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ گُرمکھ ناؤں جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکڑی آپ پرگٹائیندا۔ گُرمکھ ناؤں گہر گمبھیر، نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ گُرمکھ ناؤں ٹھانڈا سیر، امرت دھار وہائیا۔ گُرمکھ ناؤں کٹے ہومیں پیڑ، دئی جگت مٹائیا۔ گُرمکھ ناؤں توڑے شرع زنجیر، شریعت کھٹے رہن نہ پائیا۔ گُرمکھ ناؤں سچ تصویر، در در گہر گہر نظری آئیا۔ گُرمکھ ناؤں بے نظیر، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ ناؤں سدا سدا جگت دھرائیا۔ گُرمکھ ناؤں سدا جگ، جگت جگت جنائیندا۔ گُرمکھ ناؤں سورا سیرگ، سورا پیر وکھائیندا۔ گُرمکھ ناؤں جگت کنارہ کر کر پار حد، ساچا مندر اک سہائیندا۔ گُرمکھ ناؤں امرت رس مدھ، صبر پیالہ اک پیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ ناؤں سدا سدا جگت وچ پرگٹائیندا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سبراں ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ سچ سُلطانا، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل مہانا، بھیو ابھید کوئی نہ پائیندا۔ ایکنکارا نوجوانا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئی رکھائیندا۔ آد زرنجن وڈ بلوانا، بل اپنا آپ جنائیندا۔ سری بھگوان سچ نشانہ، درگاہ ساچی اک جھلائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا اٹل مکانا، سوہاؤنت سوہا پائیندا۔ پاربرہم کر دھیانا، دھیان اپنے وچ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی پروردگار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ وسنہارا دھام نیار، محل اٹل سوہا پائیا۔ آد جگادی سانجھا یار، رہبر اکو نور خدائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ کھلائیا۔ بھیو ابھید کھولنہارا، الکھ آگوچر وڈ وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ سچ سکدارا، سچکھنڈ سوہا پائیا۔ زرنگن نور جوت اُجیارا، بے آنت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی کرنی کرنے یوگ، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ جانونہارا دھر سنجوگ، ست سنجوگی آپ اکھوائیندا۔ ویکھنہارا لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیندا۔ سناونہارا سچ سلوک، ناؤں زرنکارا آپ پڑھائیندا۔ وساونہارا ساچا کوٹ،

سچ دوارا سوہیا پائیندا۔ لگاونہارا نگارہ چوٹ، نام ڈنکا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم آد آنت، بے آنت آپ ورتائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوکرئی پندھ مکائیا۔ نام ندھان جنائے مہا آگنت، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھنہارا جیو جنت، سادھ سنت پھول پھلائیآ۔ پاونہار مایا بے آنت، ترے گن پردہ اک جنائیا۔ توڑنہارا گرہ ہومیں ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائیآ۔ جگ جگ کھیل کرے کرتارا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چوڑانوے چوکرئی جگ ورتے وارو وارا، روپ انوہ آپ وٹائیندا۔ شبد آگمی بول جیکارا، ناد انادی برہم پاربرہم آپ سُنائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوارا، تھر گھر اپنا چرن چُھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھيو ابھیدا رکھے ہتھ، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیآ۔ نرگن نرگن چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیآ۔ سدا سہیلا مارگ دس، نش اکھر کرے پڑھائیآ۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے وس، گگن گگنتر جوتی جوت ڈگمگائیآ۔ دیوے پرکاش رو سس، کیرن کیرن کیرن رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیآ۔ ساچا کھیل آد جگاد، جگ کرتا آپ کرائیندا۔ ست ست وجائے ناد، برہم برہم جنائیندا۔ دیونہارا داد، آتم پرماتم جھولی آپ بھرائیندا۔ لکھ چوڑاسی سازن ساز، نرگن سرگن کھوج کُھجائیندا۔ نرویر پُرکھ چلائے جہاز، بھار اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا، نرگن داتا وڈ وڈیائیآ۔ سرگن کھیل کرے اپارا، اپرپر اپنا راہ چلائیآ۔ آتم پرماتم دے سہارا، ساچی سیکھیا اک پڑھائیآ۔ شبد گرو کر بلکارا، بل اکو اک وڈیائیآ۔ ناؤں دھر گرو اوتارا، لوک مات ویکھ وکھائیآ۔ پنج تت دئے سہارا، تتو اکو اک جنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیآ۔ ساچی کرنی کرے کرتار، فُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جان پیر پیغمبر گر اوتار، بھگت بھگوان آپ اُٹھائیندا۔ ساچے سنتاں دے ہلار، ہر مندر اک جنائیندا۔ گرمکھاں کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لائیندا۔ گرسکھاں چلے نال نال، اندر باہر سکلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل رچائیندا۔ جگ جگ کھیل پیغمبر پیر، مُرشد اپنی دھار چلائیآ۔ کھیلے کھیل بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ مقالے حق چوٹی

چڑھ آخیر، کلمہ نبی اک پڑھائیا۔ لاشریک سچ تصویر، نورو نور نور رُشنائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ پاونہارا شرع زنجیر، شریعت لیکھا ونڈ ونڈائیا۔ بدلنہارا آپ تقدیر، تقصیر سب دی ویکھ وکھائیا۔ داتا دانی گنی گپیر، گہر گور وڈی وڈیائیا۔ کلجگ اتم جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم ہتھ رکھے لیکھا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ لوک پرلوک اون گون ترے بھون چوڈاں طبق آپے ویکھا، نج نیتر آپ گھلائیندا۔ لیکھا جانے اولیا پیر شیخا، دستگیر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ کلجگ اتم دھر ہر کل اکل کلا اکھوائیا۔ نرگن زرویر اچھل اچھل، ول چھل دھاری بھو کھئے نہ پائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آد جگاد جگ جگ گرا اوتار پیر پیغمبر نام سندیس جو رہیا گھل، کلمہ نبی رسؤل پڑھائیا۔ وسنہارا جل تھل، مہیئل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پربت چوٹی بیٹھا مل، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئی دویتی میٹنہارا سل، پئی اکو نام پڑھائیا۔ جوتی نور نور پرکاش ساچا دیپک گیا بل، تیل باقی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، پروردگار اپنی دیا کھائیندا۔ دیونہارا سچ صلاح، صلاحگیر اک ہو آئیندا۔ دو جہاناں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ لوء پری لئے جگا، نیتر اکھ سرب گھلائیندا۔ وشن برہما شو لئے اٹھا، سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار در لئے منگا، نام سنہیڑا اک گھلائیندا۔ پیر پیغمبر دئے بلا، حُجرہ سب دا کھوج کھجائیندا۔ اکو ڈنکا دئے وجا، ڈنکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ دوار ایکا دئے سہا، بے آنت بے آنت نظری آئے اک خدا، خدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ جگ چوڑی گر اوتار جو کیتے جدا، اتم اپنا جز بنائیندا۔ اکو مارگ دسے سدا، دین مذہب نہ کھئے رکھائیندا۔ تیر نشانہ مار دو جہان ودھا، آر پار آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ اپنی کرنی کرے آپ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد دیونہارا جاپ، ساچا ناؤں اک درڑائیا۔ اُتارنہارا کوٹن کوٹ پاپ، پنت پاپی پار کرائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہے باپ، نیتر ین دھیان لگائیا۔ سو ویکھے کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ جس دی محمد رکھی آس، امام اماماں پھیرا پائیا۔ مہربان بھجئے ترسنا پیاس، اگنی آگ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راس،

گویی کاہن ناچ نچائیا۔ گر اوتاراں دیوے ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ بھگت بھگوان پڑھائے گاتھ، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ سرب کلا بن سمراتھ، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیا۔ آپے بیٹھا ساچے پتن تاٹ، گھاٹ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ نرگن جوتی نرگن جاتا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ نرگن نور پُرکھ بدھاتا، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ نرگن ویکھے کھیل تماشا، سرگن نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن نرگن پوری کرے آسا، نانک گوہند میل ملائیندا۔ نرگن نرگن کھولے سچ خلاصہ، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ نرگن نرگن لیکھا جانے پرتھی آکشا، آکشا آکشاں چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویس اولّا آپ وٹائیندا۔ آپے دھارے ویس اولّا، اول اپنا نام جنائیا۔ آد جگادی اک اکلّا، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیسہ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ گھلا، اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ شبد نرالا تیر پھڑے اکو بھلا، چار کُنٹ کُنٹ جگائیا۔ بولنہارا ساچا ہلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، محل اٹل اک رُشنائیا۔ محل اٹل سوہے بنک، بنک دواری آپ سہائیندا۔ ویس وٹائے سری بھگونت، بھگون اپنا راہ جنائیندا۔ شبد جنائے مہا گنت، بودھ آگادھ آپ پڑھائیندا۔ کلجگ ویکھے اتم انت، انت اپنا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی بن کنت، سرگن ساچی سیج ہنڈھائیندا۔ آتم پرما تم جپاونہارا نام منت، منتر اکو اک درسائیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ وسنہارا جیرج انڈت، اُتہج سیج سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ وکھاویگا۔ پروردگار نور دھراویگا۔ ظاہر ظہور نظری آویگا۔ پیر پیغمبر پھڑ اٹھاویگا۔ نیتر نین گھلاویگا۔ پردہ در اٹھاویگا۔ ڈردا ڈردا سرب سیس جھکاویگا۔ ہر جو اکو راگ سناویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم اپنا کھیل کراویگا۔ اپنا کھیل کریگا۔ نرہو کدے نہ ڈریگا۔ سچکھنڈ دوارے چڑھیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھڑیگا۔ دو جہاناں آپے لڑیگا۔ نہ جیویگا نہ مریگا۔ اپنی کرنی ساچی کریگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے دھام آپے کھڑیگا۔ اپنا دھام سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے ڈگمگائیا۔ تھر گھر اپنا کُنڈا لاییا۔ شبدی ستّ اٹھائیا۔ ایکا حکم جنائیا۔ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھڑ باہوں راہے پائیا۔ وشنو اکھ کھلائیگا۔ برہما نیناں نیر وبائیگا۔ شنکر دھوڑی ٹکا مستک لائیگا۔ کروڑ تیتیس نین

شرمائیکا۔ رَو سس دھار بدلائیکا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاییکا۔ پنج تت کھوج کھجائیکا۔ من مت بُدھ آپ سمجھائے گا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبران پچھلی کیتی آپ وکھائیکا۔ انڈیٹھی کار کھائیکا۔ مندر مسیتی پھیرا پائیکا۔ شودوالے مٹھ پنڈھ مکھائیکا۔ دو جہاناں نٹھ نٹھ، لکھ
 چوراسی کھوج کھجائیکا۔ ویکھنہارا تیرتھ تٹ، جننا سُرستی گوداوری گنگا پنڈھ مکھائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا
 حُکم ورتائیکا۔ اپنا حُکم ورتاواں گا۔ گر پیر اوتار نال ملاواں گا۔ کلجگ اتم کھیل کھلاواں گا۔ جو گھڑیا بہن وکھاواں گا۔ نام کھنڈا اک
 چمکاواں گا۔ برہمنڈاں آپ ڈراواں گا۔ وربھنڈاں کھپہ اڈاواں گا۔ ساچا چھندا اکو سناواں گا۔ جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ پرماندا رس
 چکھاواں گا۔ پاپی گندہ باہر کڈھاواں گا۔ گرسکھ بندہ آپ بناواں گا۔ ستجگ چندا آپ چڑھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دُھر فرمانا حُکم سناواں گا۔ دُھر فرمانا سچ سنڈیسہ، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ نیتر کھولو نر نریشا، نر نرائن پھیرا پائیندا۔
 کلجگ اتم بدلنہارا بھیسا، بھیکھ پکھنڈ سرب گوائیندا۔ دو جہاناں نظری آئے اکو نیتا، نت نوت اپنا راہ جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا
 ہیتا، بن بتکاری پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبر چوڈاں صدیاں چوڈاں طبق کھیدیاں کھیدیاں، پروردگار کھلاری اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سنڈیسہ اک سناؤیندا۔ دُھر سنڈیسہ ایکا وار، ایکنکار جنائیا۔ پیر پیغمبر آئے دوار، در بیٹھن سپس
 جھکائیا۔ تیری فُدرت تُوں ہی جانے پروردگار، ہوؤں بالک بھيو نہ رائیا۔ در درویش منگدے اک بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاھیا۔ ساڈی
 پمت گئی ہار، تیرے کلمے نہ کھئے وڈیائیا۔ علما رہیا نہ کھئے سنسار، عارف کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے سپس گیا جھک، سجدہ اکو نظری آئیا۔ ساڈے خالی ہتھ کول نہیں گچھ، شبد بانی
 کھئے نہ آئیا۔ اسیں اُمت کولوں آئے پچھ، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ تیرے نالوں سارے گئے رُس، بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری اک رضائیا۔ پیر پیغمبر مارن نعرہ، نیتر نیناں نیر وایا۔ کلجگ اتم ملے نہ کھئے سہارا، چارے
 کٹناں سنگ نہ کھئے نہایا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہویا دھواں دھارا، چوڈس چند نہ کھئے چڑھائیا۔ ملیا میل نہ میت مُرارا، کلجگ ڈیرہ
 سب دا ڈھاپیا۔ عیسیٰ موسیٰ ہویا ناکارا، اپنا بل نہ کھئے جنایا۔ اللہ رانی دسے نہ کھئے کنارہ، بھج بھج اپنا پنڈھ مکھایا۔ نیتر رووے زارو زارا،

حق محبوب نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر تگن راہ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ اتم ویلا گیا آ، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جس دی صفت رہے گا، سو صفت صلاحی ویکھ وکھائیا۔ اپنا کھیل رہیا رچا، رچ رچ ویکھے چائیں چائیا۔ در حُکمے لئے بُلا، سچ سندیسہ اک گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اک ورتائیا۔ پیر پیغمبر کھولن اکھ، نیتر نین آگھاڑیا۔ نظری آیا اک پرتکھ، ظاہر ظہور پروردگاریا۔ چرن کول جائن ڈھٹھ، دوئے جوڑ کرن نمسکاریا۔ جوں بہاوے توں لینا رکھ، دوْجا اور نہ کھئے سہاریا۔ چوداں طبق بہانڈے سکھ، خالی پھیر نہ کھئے بہرا رہیا۔ چوْداں صدیاں تیتھوں رہے وکھ، آدھ وچکار ڈیرہ لا لیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہوئیوں پُرکھ سمرتھ، آپ اپنا ویس وٹا لیا۔ کر کِریا مارگ دس، دوئے جوڑ واسطہ گل پلُو اک وکھا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھا لیا۔ در تیرے اوٹ رکھائیا۔ بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ چوْداں لوک پئی دُہائیا۔ کلمہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ پیر پیغمبر رہے گر لائیا۔ جلوہ اکو نور الاہیا۔ وسیں ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکائیا۔ تیرا کلمہ کائنات، دو جہانان اک وڈیائیندا۔ تیرا کلمہ ساکھیات، نبی رسول نظری آئیندا۔ تیرا کلمہ دئے نجات، امام امامان میل ملائیندا۔ تیرا کلمہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ تیرا کلمہ ڈونگھا کھات، ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ تیرا کلمہ ساچی آیت، اکو راہ جنائیندا۔ تیرا کلمہ کدے نہ پائے وفات، مقبرے وچ کدے نہ آئیندا۔ تیرا کلمہ لیکھا جانے نہ قلم دوات، کاتب لیکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ تیرا کلمہ دیونہارا حیاتے آب، آب حیات اک پیائیندا۔ تیرا کلمہ پیر پیغمبر لیندے رہے خواب، آس آسا نال ملائیندا۔ تیرا کلمہ تیرا روپ حق جناب، حقیقت تیری ویکھ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر تیرے بردے در تیرے کرن آداب، اپنا مان نہ کھئے رکھائیندا۔ مہربان مہربان بے نظیر اپنے کلمے دے جواب، جملہ ہور نظر کھئے نہ آئیندا۔ پروردگار سچ جواب جنائیکا۔ پیر پیغمبران پچھلا خواب پور کرائیکا۔ آب حیات مدھ پیالہ اک پیائیکا۔ خاکی خاک پاکی پاک روپ وکھائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ جنائیکا۔ اپنا بھیو جناواں گا۔ اگم کھیل کراواں گا۔ جوتی نور پرگٹاواں گا۔ شبدی ڈنک و جاواں گا۔ پیر پیغمبر سمجھاواں گا۔ الفیے پنڈھ مُکاواں گا۔ نُقطہ ٹون نہ کھئے جناواں گا۔ عین اکھ نہ ونڈ ونڈاواں گا۔ پرتکھ دھار چلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، اپنا راہ درساواں گا۔ ساچا راہ دے سچ دلیل، شاہ سلطان دیا کھائیا۔ پیر پیغمبر آنت سُنے نہ کھئے اپیل، اپر پیر اپنا حُکم منائیا۔ درگاہ ساچی بن خُداوند دے نہ کھئے وکیل، وُکلا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ پروردگار سانجھا یار کلجگ اتم بستر پھرے نیل، چھیل چھبیل اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ سمجھائیا۔ ساچا حُکم جنائیا۔ پچھلا حُکم مٹائیا۔ علما آپ پڑھائیا۔ مارگ اِکو لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھائیا۔ ساچی کرنی آپ کراویگا۔ وشنوں اپنی جوت ملاویگا۔ برہمے پندھ مُکاوِگا۔ شنکر آپ اُٹھاوِگا۔ تیئی اوتاراں گود بہاوِگا۔ بھگت اٹھاراں چوک چُکاوِگا۔ عیسیٰ مُوسیٰ محمد سنجوک بناویگا۔ گر دس اموگھ درس کراویگا۔ ستجگ ساچا قلعے کوٹ وساویگا۔ نام نگارے چوٹ اِک لگاویگا۔ لکھ چوراسی کھوٹ باہر کڈھاوِگا۔ گر مُکھ آلیوں ڈکے بوٹ اُٹھاوِگا۔ زرگن سرگن میل ملاویگا۔ کوڑی کِریا موہ چُکاوِگا۔ سچکھنڈ دوار سہاوِگا۔ سُرتی شبد رنگ رنگاوِگا۔ اکال مُورتی نظری آویگا۔ ناد تورت اِک سُناویگا۔ سچ مہورت آپ کراویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران اِکو کلمہ آپ سکھاوِگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اِک لگاویگا۔ ساچا مارگ اِکو لگیگا۔ پُرکھ اکال سُورا گجیگا۔ ساچے تخت بہ کے سجیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپے دسیگا۔ ساچی کرنی دیوے دس، دہ دشا آپ جنائیا۔ کلجگ کھیڑا ہووے بھٹھ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ چلائی۔ نو چار پائے نتھ، نام ڈوری ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بہیو ابھیدا آپ گھلائی۔ آد جُگاد ایکنکار، ہر اکل کلا اکھوائیندا۔ آد جُگاد ٹھانڈا دربار، سچکھنڈ دوارا اِک سُہائیندا۔ آد جُگاد تھر گھر کھول کواڑ، مندر اندر سوہبا پائیندا۔ آد جُگاد شاہو بھوپ بن سیکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ آد جُگاد بول جیکار، ناؤں زرنکارا آپ لائیندا۔ آد جُگاد ست وبار، بن بوہاری راہ چلائی۔ آد جُگاد ونج وپار، زرگن اپنا ہٹ گھلائی۔ آد جُگاد دیونہار، داتا دانی دیا کھائیندا۔ آد جُگاد بھر بھنڈار، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگاد لائے کار، وشن برہما شو سیو کھائیندا۔ آد جُگاد پاوے سار، شبدی سُت سُت صلاحیندا۔ آد جُگاد کر اُجیار، رُو سس نُور دھرائیندا۔ آد جُگاد لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کر پَسار، پسر پَساری سوہبا پائیندا۔ آد جُگاد لکھ چوراسی دھار،

اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جڑائیندا۔ آد جگاد آتم پرما تم وند وندے نرنکار، نرگن اپنا راہ جنائیندا۔ آد جگاد جگ جگ لئے اوتار، گر اوتار ناؤں رکھائیندا۔ آد جگاد شاستر سمتر وید پُران بول جیکار، نعرہ اِکو اک سمجھائیندا۔ آد جگاد پیر پیغمبر کر پیار، کلمہ نبی اک پڑھائیندا۔ آد جگاد ویکھے وگسے ویکھنہار، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ آد جگاد کھیل اگم، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ آد جگاد نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کھئے وڈیائیا۔ آد جگاد کرے کرائے ساچا کم، نہکرمی کرم کرائیا۔ آد جگاد نرگن جوت چاڑھے چن، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ آد جگاد ایکا راگ سُنائے کن، راگ راگنی صفت صلاحیا۔ آد جگاد کرے وسیرا بن چھپر چھن، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ آد جگاد جو گھڑیا سو دیوے بہن، گھڑن بھنہار بے پرواہیا۔ آد جگاد نظر نہ آئے نیترا تھ، لکھ چوراسی بہم بھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا کھیل کھلائیا۔ آد جگاد پُرکھ سمترتھ، سمترتھ اپنا کھیل رچائیندا۔ آد جگاد ہو پرگٹ، نرگن اپنا نُور دھرائیندا۔ آد جگاد کھول ہٹ، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیندا۔ آد جگاد پرگٹائے نام ست، ست ست اپنا آپ بھجھائیندا۔ آد جگاد دیونہار برہم مت، برہم وِدیا اک درڑائیندا۔ آد جگاد لیکھے لاونہارا رتی رت، رت آپ سُکائیندا۔ آد جگاد چرن کول بندھائے ساچا نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ آد جگاد اِکو ذات، ورن برن وند نہ کھئے وندائیندا۔ آد جگاد کھیل تماش، ہر خالق اپنا آپ کھلائیندا۔ آد جگاد بھوگ بلاس، بہسمر بھیمو نہ کھئے جنائیندا۔ آد جگاد پاوے راس، گوپی کاہن وند وندائیندا۔ آد جگاد رہے وچ پرہاس، جنگل جوہ ڈیرہ لائیندا۔ آد جگاد گر اوتار بنائے اپنی شاخ، شناخت اپنی وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ آد جگاد وجائے ناد، انادی ناد اک جنائیا۔ آد جگاد وساونہارا برہما، برہم ویتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد سُناونہارا بودھ اگادھ، پیر اوتار کرے پڑھائیا۔ آد جگاد اپنے وچوں کاڈھ، لکھ چوراسی وند وندائیا۔ آد جگاد بھگت بھگونت کرے لاڈ، ساچی ریتی اک جنائیا۔ آد جگاد سنت ساجن رہے وسما، بسمل اپنا رُوپ وٹائیا۔ آد جگاد کھلائے جاگ، نیترا نین اٹھائیا۔ آد جگاد سُنائے اگم راگ، راگی اِکو ڈھولا گائیا۔ آد جگاد دیونہارا سچ سواد، امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیمو آپ کھلائیا۔ آد جگاد اِکو رام، نرگن نرگن ہر اکھوائیندا۔ آد جگاد اِکو جام، امر امر آپ کرائیندا۔ آد جگاد

اِکو تام، ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ آد جُگاد اِکو شام، نام بنسری ہتھ اٹھائیندا۔ آد جُگاد اِک پیغام، کلمہ نبی آپ سُنائیندا۔ آد جُگاد اِک امام،
 مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ آد جُگادی اِک نظام، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگادی شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ آد جُگادی
 جانی جان، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلاییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ آد جُگاد اِکو منتر، ہر
 منتر آپ درڑائیا۔ آد جُگاد اِکو بنائے بنتر، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ آد جُگاد اِکو وسے گگن گگنتر، زمیں اسماناں پھول پھلاییا۔ آد انت اِکو
 تھان سہنتر، سوہاوت سوہنیک لاشریک اِک اِک خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد ویس وٹائیا۔ آد جُگاد
 اِکو ویس، ویس انیکا آپ کرائیندا۔ آد جُگاد دھارے بھیکھ، زرگن سرگن نام پرگٹائیندا۔ آد جُگاد مٹاونہارا ریکھ، ریکھا اپنی آپ پرگٹائیندا۔
 آد جُگاد وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، دھرت دھول سوہیا پائیندا۔ آد جُگاد گر اوتاراں وسے پاس، پاسا سب دا آپ بدلائیندا۔ آد جُگاد
 پوری کرے خواہش، خواہش سب دی میٹ مٹائیندا۔ آد جُگاد جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ آد
 جُگادی اِک اوتارا، چار جگ وڈی وڈیائیا۔ آد جُگادی سچ وبارا، بن بوہاری سیو کھائیا۔ آد جُگادی اِکو نعرہ، گر اوتار رہے جس گائیا۔
 آد جُگادی اِک پسارا، پسر پساری ویکھ وکھائیا۔ آد جُگادی اِکو دوارا، دھرم دوار اِک سہائیا۔ آد جُگادی اِک نگارہ، سُت شبد ڈنکا
 رہیا وجائیا۔ آد جُگادی اِک پیارا، پُرکھ اکال گر گر رُپ سہائیا۔ آد جُگاد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، در دروازہ اِک گھلاییا۔ آد جُگاد اِک دروازہ، دو جہاناں آپ جنائیندا۔ آد جُگاد اِکو واجا، احباب رباب آپ وجائیندا۔ آد جُگاد اِکو
 ساچا، تال تلواڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد جُگاد اٹھ پھرے بھاجا، لوک پرلوک کھوج کھجائیندا۔ آد جُگاد اِکو راجا، لکھ چوراسی رعیت ویکھ
 وکھائیندا۔ آد جُگاد اِکو نوبا، نویت اپنا نام سُنائیندا۔ آد جُگاد اِکو مکہ اِکو کعبہ، حُجرہ حق اِک درڑائیندا۔ آد جُگادی اِکو پاکا، پاک
 رسول آپ اکھوائیندا۔ آد جُگادی اِکو خاکہ، نقشہ ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ آد جُگادی دیوے ساتھ، بن ساتھی سنگ نبھائیندا۔ آد جُگادی
 کھولنہارا تاکا، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ آد جُگادی چُکاونہارا باقی باقا، حساب بے باق آپ کرائیندا۔ آد جُگادی ہوتے سہائی ناتھ اناتھان، غریب
 نایان گلے لگائیندا۔ آد جُگادی اِکو پوجا پائھا، منتر اِکو اِک درڑائیندا۔ آد جُگادی اِکو تیرتھ تاٹا، آتم سروور آپ نہائیندا۔ آد جُگادی اِکو

باٿا، گر گوبند ہتھ پھڑائیندا۔ آد جگادی ویکھنہارا واٿا، جگ چوکرئی پندھ مکائیندا۔ آد جگادی کھیلے کھیل بازی گر ناٿا، بن سوانگی
 سوانگ رچائیندا۔ آد جگادی بھگتاں پنے راکھا، بن سیوک سیو کمائیندا۔ آد جگادی روپ درسائے ساکھیاتا، مکھ نقاب پردہ لاپندا۔ آد
 جگادی ساچے سنتاں نال کرے باتاں، نرگن نرگن حال سنائیندا۔ آد جگادی ویکھنہارا نار کمداتا، کوڑی کیریا پھول پھلائییندا۔ آد جگادی
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ آپ جنائیندا۔ آد جگاد اکو راہ، رہبر ہر ہر نظری آئی۔ آد
 جگاد اک ملاح، بیڑا رہیا چلائی۔ آد جگاد اک صلاح، ساچا نام کرے پڑھائی۔ آد جگاد پکڑنہارا بانہ، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے انگ
 لگائی۔ آد جگاد وسنہارا ساچے تھان، سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائی۔ آد جگاد دیونہار پناہ، چرن کول دئے سرنائی۔ آد جگاد بخشنہار گناہ، مہر
 نظر اک اٹھائی۔ آد جگاد بنے پتا ماں، لکھ چوراسی اپنی گود بہائی۔ آد جگاد اڈاونہارا کان، نو کھنڈ پرتھی کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائی۔ آد جگاد ترے گن مایا، بندھن لکھ چوراسی پائیندا۔ آد
 جگاد ہومیں ہنگتا گڑھ بنایا، کوڑی کیریا وچ وسائیندا۔ آد جگاد کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا، چاروں کٹ سوان دوڑائیندا۔ آد جگاد
 آسا ترسنا روگ لگایا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ آد جگاد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا
 حکم آپ جنایا۔ ساچا حکم نو نو چار، چار چار ونڈ ونڈائی۔ چارے مکھ کھول کواڑ، برہم ویتا اک درڑائی۔ چارے وید بول جیکار،
 چارے جگ کری کڑمائی۔ چارے کٹ کر پساں، چار ورنان ونڈ ونڈائی۔ چارے کھانی کھول کواڑ، چارے بانی بھیو سمجھائی۔ چار یاری
 وجائے تال، چوتھے جگ بھیو نہ رائی۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنا رنگ چڑھائی۔ نو نو چار ہونے حیران، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائی۔ ساچی کرنی کرے کلجگ، آنت اپنا ویس وٹائیندا۔ جگ جگ اوڈھ گئی پگ، تھر کھئے
 رہن نہ پائیندا۔ ویلے آنت کوئی نہ سکے لک، ابناسی کرتا پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ نو نو چار پئے لٹ، کوڑی کیریا ہٹ لٹائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آد جگاد اپنا راہ جنائیندا۔ آد جگادی آویگا۔ برہم پاربرہم راگ سنوویگا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ مٹاویگا۔
 ستجگ مارگ اکو لایگا۔ چار ورنان پھڑ اٹھایگا۔ اٹھاراں برنن پندھ مکاویگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نظری آویگا۔ ہندو مسلم

سِکھ عیسائی اپنی گنڈھ پواویگا۔ جکت ڈہاگن نار رنڈ کھپاویگا۔ آتم پرما تم اکو کنت وکھاویگا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، پت ڈالی پُھل مہکاوایگا۔ نرگن ڈھولا بن وچولا سرگن آپ سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ویکھ وکھاویگا۔ آد جگادی ویکھایگا، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ سرگن سرگن ہو کے کھیڈیگا، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ سچ سندیسہ اکو بھیجیگا، دو جہان کرے شنوائیا۔ ساچا نام اکو بھیجیگا، پُھل پُھلواڑی اک وکھائیا۔ جن بھگتاں اُتے ریجھیگا، نرگن نرمل نرویر پُرکھ اکال برہم پاربرہم ملائیا۔ پریم پیار اندر سیجیگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ اپنی کرنی سچ کھاویگا۔ سرشٹ سبائی نام جپاویگا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاویگا۔ پیر پیغمبر شکر مناویگا۔ گر اوتار سیس نواویگا۔ ہر جگدیش سوہیا پواویگا۔ چھتر سیس اک جھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کر وکھاویگا۔ آد جگاد کرے سچ کرنی، کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں نیتز کھولے ہرنی پھرنی، نیج نیتز دیا کھائیندا۔ میل ملائے داتا داتار ترن ترنی، تارنہارا پھیرا پائیندا۔ ناتا تھے مرنی ڈرنی، جنم مرن گیڑ چکائیندا۔ جو جن صاحب سچے دی لگا چرنی، چرن چرنودک مکھ پیائیندا۔ ناتا تھے ورنی برنی، ذات پات نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر جگ داتا اپنا پھیرا پائیندا۔ جگ داتا آیا لوک مات، لکھ چوراسی دئے جنائیا۔ سرشٹ سبائی بنائے اک جماعت، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم برہم پاربرہم جنائے ساچا ساتھ، ایش جیو جیو ایش کر کرمائیا۔ پتن وکھائے اکو گھاٹ، پچھلا گھاٹا پور کرائیا۔ آد نرنجن جوت نرنجن جگائے لاٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا سُنائے گاتھ، پردہ اوہلا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ اکو رنگ وکھائیا۔ سَتجگ چاڑھے اکو رنگ، رنگ رنگیلا آپ چڑھائیندا۔ آتم سیجا سوہے پلنگ، سچ سینگھاسن آسن لائیندا۔ انحد ناد وجائے مردنگ، سُر تال نہ کھئے وڈیائیندا۔ ست ستوادی آتر آتم گرُمکھ ویکھ لنگھ، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ گرُمکھ گر گر اک دو جے دا گائن چھند، تُوں میرا میں تیرا نانک مارگ اک جنائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ توڑ ٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچا راہ جنائیندا۔ سَتجگ ساچا مارگ دسے، دسَنہارا اک اکھوائیا۔ ہر ہردے وچ آپے وسے، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ پنچ وکارا پھڑ پھڑ جھسے، آسا ترسنا دئے کھپائیا۔ آتم

پر ماتم مل مل ہسے، سوہنگ ہنسا ہنس روپ وٹائیا۔ ستگر پورا دین دیال ٹھاکر سوامی دور ڈراڈا نیرن نیرا گرمکھ دوارے آپے نسے، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت گرمکھ سنت کیتے اکٹھے، کٹھ اکو گھر وکھائیا۔ ہر سرنائی جو جن ڈھٹھے، بھڑ باہوں لے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی دھرم رائے دے کھاتے گھتے، چتر گیت حساب رکھائیا۔ لاڑی مؤت نگ بائے نتھے، مہندی رنگلی رہی لائیا۔ کلجگ کہے میں سب دی ماری متے، گر کا شبد نہ کھتے دھیائیا۔ اللہ رانی کہے نبی رسول تیرے در تے نچے، بن سوانگی سوانگ وٹائیا۔ بن تیرے کلمیوں سارے کچے، کائنات رہی کر لائیا۔ گوہند کہے گرمکھ تیرے بچے، بچیاں اپنی گود اٹھائیا۔ کر کیریا ڈھالے اپنے سچے، ساچی سیکھیا اک پڑھائیا۔ تیرے پیار اندر پھسے، پھاسی جم دی گلوں لاپیا۔ تیرے کھپڑے اندر وسے، جگت جھپڑا گئے مکائیا۔ تیرے لیکھے لگے تے اٹھے، نو در پندھ نہ کھتے جنائیا۔ پہلوں دسم دوارے چڑھ کے ہسے، پھر سن اگم پار کرائیا۔ تھر گھر جا کے وسے، سچکھنڈ دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھے، آد انت بھیو کھتے نہ پائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کیریا چولا پُرانا پھٹے، ستجگ بستر بھوشن اک چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سب دا لہنا ربیا چکائیا۔ کلجگ اگوں دئے جوڑ، پرہ ساچے سچ جنائیندا۔ پُرکھ ابناسی میری کرنی ویکھ چڑھ کے گھوڑ، نو ست تیرا راہ جنائیندا۔ میں لکھ چوراسی ریٹھا کیتا کوڑ، مٹھا نظر کھتے نہ آئیندا۔ گھر گھر اندر پایا شور، در در نعرہ اک سنائیندا۔ سرشٹ سبائی بنی چور، تیری چوری سرب کھائیندا۔ مٹا شیخ ہوئے حرام خور، اصل اصلیت ہٹ نہ کھتے وکھائیندا۔ پیر پیغمبر ڈونگھی ستے گور، مقبرہ انت نہ کھتے کھلائیندا۔ اللہ رانی چلے نہ کھتے زور، تیرا منتر اکو پھور، فرنا سب دا بند کرائیندا۔ میں تیرا نکا بالا چوتھا جگ چھوہر، دئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ پہلوں تینوں میری رہی لوڑ، ہن میں تیرے آگے سیس جھکائیندا۔ ویکھیں میرا ماریا نہ دیویں کوئی چھوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک جنائیندا۔ کلجگ سن ست ڈلارے، چھوڑے دئے وڈیائیا۔ چار کنت تیرے ہلارے، دہ دشا جھوڑے نظری آئیا۔ مٹا شیخ پنڈت پاندھ ہوئے خوارے، خالی ہتھیں دین ڈھائیا۔ کلجگ جیو روون زارو زارے، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ گھر گھر پئے پوارے، سانتک ست نہ کھتے ورتائیا۔ سیری بھگوان تیرا ویکھنہارا انت اکھاڑے، حکم اکو اک جنائیا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا گھوڑی اتم سب نوں چاڑھے، واگاں اپنے

ہتھ رکھائیا۔ نو نو چہائے داڑھے، کھا کے اپنا شکر نہ پھیر منائیا۔ لیکھا جانے ستاراں ہاڑے، ہستی سب دی دئے مٹائیا۔ مؤت رانی پہلی
چیتہ چڑھ کھارے، تن وٹنا رہی لگائیا۔ کلجگ جیو سرب کوارے، بن میرے نہ کھئے پرنائیا۔ کوڑی مایا ممتا تن شنکارے، کام کرودھ نیتہ
کجل پائیا۔ ویکھن آئے کھیل پروردگارے، بے پرواہ مکھ نقاب پردہ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا دئے
چکائیا۔ کلجگ آگوں پیا ہس، ہس کے خوشی منائیندا۔ تیری لوکائی دتی تیرے ہتھ، اپنا پلؤ میں چھڈائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو
مارگ گئے دس، سب دے کولوں مارگ اک بھلائیندا۔ میں اپنے ولوں کھیڑا کیتا بھٹھ، جے کوئی چیا رہیا تیری جھولی پائیندا۔ میں تیرا حکم
مٹیا ڈٹ، بل اپنا آپ وکھائیندا۔ میں خالی کیتے مندر مسجد گرو دوار مٹھ، تیرا ناؤں نظر کتے نہ آئیندا۔ میں سب دے دند کھٹے کیتے تھہ نٹھ،
تیرا امرت رس رسنا نہ کھئے چکھائیندا۔ میں ویکھے جا کے تیرتھ تٹ، کلجگ جیو ناری پُرش ننگا تاریاں لائیندا۔ دہ دشا ویکھ دھیاں بھیناں
سارے رہے تگ، نیتہ نین نہ کیسے شرمائیندا۔ میں اپنا پورا کیتا حق، تیرا حکم سچ کھائیندا۔ جے کوئی میرے اُتے رہ گیا شک، ویکھ
ماواں پُتران سنگ ملائیندا۔ تُوں اپنا کر لے جھٹ، سرشٹ سبائی جھٹکا روپ وکھائیندا۔ میں دو ہتھیں لایا پھٹ، دین مذہب آپ
لڑائیندا۔ شرع رکھی وچ وٹ، بنا آگے ہو نہ کوئی ڈھاپیندا۔ کیسے دا رہن نہ دتا جت، دھیرج دھیر نہ کھئے جنائیندا۔ گھر گھر اُبلے بہتر ناڑی
رت، تین سو سٹھ ہاڈی سکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جگت و دیا ماری مت، برہم مت نہ کھئے سمجھائیندا۔ جگت و کارے گئے بھس، پھاسی گلوں
نہ کھئے کٹائیندا۔ میں سچ سچ تینوں دتا دس، کلجگ دئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرے آگے حال
سُنائیندا۔ تیرے آگے حال سُنواں گا۔ جو کیتی کر وکھاواں گا۔ سرشٹ سبائی مکھ ٹھک پواواں گا۔ اپنا ڈنک وجاواں گا۔ راہے جانڈیاں
آپ بھلاواں گا۔ شوہ دریائے پھڑ رڑھاواں گا۔ اٹھائی گنڈاں بھر وکھاواں گا۔ جنک اُلانہا لہواں گا۔ تیرا شکر مناواں گا۔ پھر در تیرے تے
آواں گا۔ نیوں کے سپس جھکاواں گا۔ گل وچ پلؤ پاواں گا۔ اپنے وڈے بھرا دا راہ تکاواں گا۔ تین جگ دا ستا تیرے کولوں اٹھاواں گا۔
کلجگ کہے ستجگ ستجگ وند ونداواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پھر تیرے وچ سماواں گا۔
ستجگ ساچا لگیگا۔ دیپک اکو جگیگا۔ گرمکھ ورا سرنی لگیگا۔ کلجگ جیو اگنی تپیگا۔ ہر منتر کوئی نہ جپیگا۔ ویلے آنت کوڑی کریا

کھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپے رکھیگا۔ جن بھگتاں رکھے آپ بھگوان، جُگ جُگ رکھشا آپ کرائیندا۔ دیونہارا ساچا مان، ایہان میٹ مٹائیندا۔ آتر آتم اک گیان، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ چرن دھوڑی سچ اشنان، ڈرمت میل دھوائیندا۔ ایک راک سُنائے کان، ناد انادی ناد وجائیندا۔ ست سرُپی دے پہچان، آپ اپنا راہ وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی وچھڑے میلے آن، ستجگ تریتا دوپر کلجگ پندھ مکائیندا۔ دھرم وکھائے اک نشان، سچ دوارے آپ جھلائییندا۔ اکو دیوے پین کھان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان آپ اٹھائیندا۔ بھگت بھگوانت ساچا میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ ایک گھر وکھائے گروگر چیلا، گر گوہند پردہ لاپیا۔ کلجگ لیکھا چکائے سجن سہیلا، صاحب سلطان پھیرا پائیا۔ آد جگاد جُگ جُگ وسنہارا دھام نویلا، کلجگ اتم سمبل نگر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سمبل ستگر ویکھے کھیڑا، کھڑگ کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ زرگن سرگن چکے جھیڑا، ایشٹ دیو پرہہ اک جنائیا۔ نو نو چار کھلا کرئے وپہڑا، بندی خانہ نہ کھئے رکھائیا۔ آنت کنت بھگوانت کل دیونہارا گیڑا، الٹی لٹھ دئے بھوائیا۔ کرے کرئے حق نبیڑا، عدل عدالت اک جنائیا۔ گرمکھان چکائے ہیرا پھیرا، کوڑی کرپا پندھ مکائیا۔ کر کرپا بٹھے بیڑا، نیا نوکا ایک چپو نام لگائیا۔ تارنہارا تارے کر کر اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد سرُپی ست ستوادی بائے گھیرا، نام ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان بھئے سہائیا۔ بھگت بھگوان اکو گھر، گھر مندر آپ وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان اکو در، در دروازہ آپ کھلائییندا۔ بھگت بھگوان ناتا ناری نر، نر نرین خوشی منائیندا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دی سیجے جائن چڑھ، سیج سہنجنی اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان آتم پرما تم پلو لین پھڑ، برہم اپنی گنڈھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو اکھڑ لین پڑھ، سوہنگ ڈھولا آپ سنائیندا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دا درس کرن کھڑ، مکھ مکھ نہ کھئے وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان آد جگاد جُگ جُگ بھانا لین جر، سد بھانے آپ ربائیندا۔ بھگت بھگوان نہ جنم نہ جائے مر، جگت ریتی جگت کہانی بھگت گاتھا بھگوان ساتھ ساچا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھانی بانی بھگتاں سیوا لائیندا۔ کھانی بانی بھگتن سیوا، بن چاکر روپ کرائیا۔ حکم جنائے الکھ ابھوا، اکم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ سریشٹ سبائی امرت رس جنائے میوہ، پھل اکو اک لگائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل

سدا نہکیوا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، اکو بھگت دئے صلاحیا۔ بھگت صلاحے
 آپ پرہ، جگ جگ کھیل کرائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، اپنا میل ملائیندا۔ امرت چوائے کول نہہ، اٹنا مکھ وکھائیندا۔ کرے کرائے پار
 حد، حدود وند نہ کھئے وندائیندا۔ گرہ اپنے ساچے لئے سد، چرن کول آپ بہائیندا۔ بھگت بھگوان کرے لد، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ آنت
 بھگوان بھگتاں کدے نہ جائے پچھے چھڈ، پھڑ باہوں آگے لائیندا۔ کلجگ ڈونگھی سٹے کھڈ، اُتے اپنا بہار پائیندا۔ کوشن کوٹ گئے لد، گیا پھر
 کھئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان شاہ سلطان زرگن داتا پُرکھ بدھاتا جن بھگتاں وچ بے سچ، سچن اکو پھیرا پائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان رکھنہارا ج،
 پت اپنی جھولی پائیندا۔ ستیاں جاگدیاں درس کرائے رچ رچ، سُن سیکھویت جاگرت تریا بھگتاں داسی آپ بنائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ،
 سماں سماں نال ٹکرائیندا۔ اچا ٹلا مندر جانے ڈھٹھ، پتھر چوٹی سرب گر لائیندا۔ بھگت بھگونت کہے سچ، سچ سچ سمجھائیندا۔ لکھ
 چوراسی کایا ماٹی کچ، کوڑی گگریا اتم بہن وکھائیندا۔ من واسنا رہے نچ، ہر شبد نہ کھئے کھائیندا۔ آنت اگنی جانا مچ، پُرکھ اکال مواتا نام
 لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں اکو رنگ وکھائیندا۔ بھگتاں رنگ چاڑھ گورھا، اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی
 دیوے ساچا نورا، نور نور رُشنائیا۔ گوبند واک بھوکھت کرے پورا، پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ لکھیا لیکھ نہ ہونے ادھورا، ہومے سب دی بہن
 تڑائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ مورھا، جس جن اپنی دیا کھائیا۔ بہشتی کیسے نہ لہی حورا، اُمت اُمیتیاں رہی گر لائیا۔ صدی چودھویں
 بھریا اکو پورا، بیڑے کوڑے لئے چڑھائیا۔ اللہ رانی پا کے ہتھیں لال چوڑا، بھجی پھرے واہو داہیا۔ کوئی ربنا نہ کگا بورا، عیسیٰ موسیٰ نہ
 کھئے سہائیا۔ محمد ہویا آنت مجبورا، مجبوری سکے نہ کھئے کٹائیا۔ موسیٰ کہے جن جلوہ دتا کوہ طور، سو قدرت ویکھن آئیا۔ عیسیٰ کہے میرا
 پروردگار میرا بچن کرے پورا، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ زرگن نانک کہے سری بھگوان سرب کلا بھر پورا، مہابلی ناؤں رکھائیا۔ گوبند کہے پُرکھ
 اکال میرا سنگ دئے ضرورا، ضرورت میری پور کرائیا۔ آد جگادی جس دا اک دستورا، مہان بیدو بی خیر یا اللہ دستیاب دستبردار نہ
 کدے اکھوائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا حاضر حضورا، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بے پرواہ دھاریا بل، بل باون مان مٹائیا۔ اللہ رانی گئی ڈل، نیتر نیناں نیر وکھائیا۔ سورپیر کوئی نہ ديسے اُمتی گل، کلمہ بھلی

سرب لوکائیا۔ کوڑے دھندے گئی رُل، بندے بندگی نہ کھئے کمائیا۔ پانی پیا کایا چلہ، حُقہ ٹوپى سب دی دئے بہتائیا۔ محمد عیسیٰ موسیٰ چار یار در درویش مَن بھل، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل طوبی طوب سُنائیا۔ بے پرواہ کرتے قادر کریم تَدھ بن پائے نہ کوئی مُل، چوڈاں ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ اتم تیرا دوارا گیا کھل، در آئے واپو داہیا۔ کلجگ بوٹا رہیا ہل، حُلہ سب دا دے بدلائیا۔ آنت اندھیر جانا جھل، یون اُنجا رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے آنت بے آنت اپنی کرنی آپ کمائیا۔ اللہ رانی لتھا چیر، گھنگٹ مُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ کھلی مینڈھی گھت وپیر، وہی کھاتہ نال لیائیا۔ نگ نال کڈھدی پھرے لکیر، ہتھ کلیرا نہ کھئے بندھائیا۔ میرے نٹھ گئے ساتھی پیر فقیر، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں مار کے بیٹھی زنجیر، پروردگار میری شرع رہیا تڑائیا۔ میں ونڈ کراں شاہ حقیر، ہر جو اکو ویکھن آئیا۔ طوبی طوبی میری ہوئی اخیر، سلام دُعا نہ کھئے جنائیا۔ سلام اعلیم میری کئے نہ بھیر، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ مینوں میرا نظر نہ آئے کوئی ویر، بہن بہنیا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چاروں کُٹ ہوئے وپیر، بے صبر پیالہ رہیا پیائیا۔ میں چوڈاں طبق پھر کے ہوئی دلگیر، دلبر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ اللہ رانی کھلی گت، مینڈھی ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ اٹھیا اک ابناسی اچت، چیتا سب دا رہیا بھلائییا۔ بن کلمیوں خالی بُت، رُوح پاک نظر نہ آئیا۔ میں گھر گھر آئی پُچھ، نٹھ نٹھ پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈے کول نہیں کُچھ، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ بھڑی میں کتھے جاواں لک، تھان کھئے نظر نہ آئیا۔ سری بھگوان شیر ہو کے رہیا بُک، بھبک اپنی اک لگائیا۔ میری خالی ہندی دسے گکھ، گودی گود نہ کھئے سہائیا۔ اتم بوٹا جانا سُک، سُکے ہرے نہ کھئے کرائیا۔ چلدیاں چلدیاں پینڈا گیا مُک، کلجگ آنت رہن نہ پائیا۔ کوڑی کِریا سب دے مُکھ وچ پینا ٹھک، ٹھکان مَن بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، اپنا حُکم اک وڈیائیا۔ اکو حُکم شاہ سلطانا، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ کلجگ ویکھو مٹدا نشانہ، خاکی ماٹی کھیہ اڈائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئے ویرانا، ویری گھر گھر دئے بنائیا۔ ست دیپ ہوئے حیرانا، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ لاڑی مؤت بٹھے گانا، مؤلی تند ہتھ اٹھائیا۔ رائے دھرم راہ تکانا، نیتر نین کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ ہتھ پھرائے پروانہ، پروانگی اکو ہتھ پھرائیا۔

☆ ۲۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرچن سنگھ، موہن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر ☆

سو پُرکھ نرنجن ہر سمرتھ، ست ست اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہا اکتھ، آد آنت بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ایکنکار سچکھنڈ دوارے رہیا وس، محل اٹل اک سہائیندا۔ آد نرنجن نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیلنہارا کھیل تماش، نرویر اپنی کار کھائیندا۔ سِری بھگوان سچ سلطان الکھنا الکھ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ پاربرہم پرہہ اپنا جانے آپے رس، رس رسیا ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ کھلا ئیندا۔ اپنا بھیو کھولنہارا، نرویر وڈی وڈیا ئیا۔ آد پُرکھ پرہہ ہو اُجیارا، اکل کل اکھوائیا۔ جوتی نر جوت اُجیارا، ظہور اِکو اک جنائیا۔ مقامے حق پروردگارا، بے عیب روپ خُدا ئیا۔ وسنہارا درگاہ ساچی ٹھانڈے دربارا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد اپنا راہ جنائیا۔ آد پُرکھ آد راہ، اِکو اک جنائیندا۔ نرگن نرگن بن ملاح، ساچا بیڑا کندھ اُٹھائیندا۔ نرگن نرگن ناؤں اُچا، ناؤں نرنکارا آپ الا ئیندا۔ نرگن نرگن دئے صلاح، ساچی سکھیا اِک پرگٹائیندا۔ نرگن نرگن کھیل کھلا، آپ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن نرگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ سچ دوار سوہاؤنت، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیا ئیا۔ آد جگادی اِکو کنت، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ ست بنائے ساچی بنت، گھاڑن گھڑن آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ابناسی اچت، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ اپنی دھاروں آپے اُٹھ، دھار دھار وچ سمائیندا۔ بن جننی جن جنے ساچا ست، شبدي ناؤں دھرائیندا۔ نرگن گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے ست سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ شبد ست نگا بالا، سو پُرکھ نرنجن اپنی گود اُٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو دیا لا، دینن ایکا رنگ رنگائیا۔ ایکنکارا بن پرتپالا، پرتپالک ہوئے سہائیا۔ آد نرنجن جوت اُجالا، جوتی جوت لئے جگائیا۔ ابناسی کرتا مارگ دسے سکھالا، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ سِری بھگوان بن دلالا، سچ دلالی اِک کھائیا۔ پاربرہم اِک جنائے سچي دھرمسالہ، تھر گھر اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا ست لئے سمجھائیا۔ شبدي ست ساچی سکھیا، ہر ستگر جھولی پائیندا۔ ساچا لیکھ آپے

لکھیا، قلم دوات نہ ونڈ وندائیندا۔ زرویر نراکار اجوئی رہت کدے نہ دسیا، مورت اکال وڈ وڈیائیندا۔ سچکھنڈ نواسی تھر گھر ونڈیا حصیا، حصہ اکو جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی سٹ دُلا رے، ست پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ محل اٹل اک مینارے، تھر گھر ساچے دئے بہائیا۔ چرن کول کول چرن اک نمسکارے، نون سو اکھر اک جنائیا۔ تیرا لیکھا اگم اپارے، اگوچر دیونہار وڈیائیا۔ سدا سُھیلا سرجنہارے، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ اک کرائے ونج وپارے، ہٹ ہٹوانا آپ کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد سٹ مان دوائیا۔ شبد سٹ مان دتا آد، ہر اپنی دیا کھائیندا۔ تیرا ویکھاں کھیل تماش، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ تیرے آنتر میرا پرکاش، نور نورانہ نور وکھائیندا۔ میرا پریم تیرے ساتھ، پریم پُرکھ آپ وڈیائیندا۔ میرا ناؤں تیری گاتھ، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ میرا کھیل تیرا تماش، تیری راس اک رچائیندا۔ میری اچھیا تیری آس، آسا تیری پور کرائیندا۔ میرا نور تیرا پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ میرا حکم تیرا راتھ، زرگن زرگن آپ چلائیندا۔ میرا منتر تیرا پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیندا۔ میرا میل تیرا ساک، سجن اور نہ کھئے بنائیندا۔ میرا پردہ تیرا تاک، تاکی پردہ آپے لابند۔ میرا پتن تیرا گھاٹ، کنارہ اکو اک وکھائیندا۔ میرا امرت تیرا رس چاٹ، رس رسیا اک جنائیندا۔ میرا چرن تیرا نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد آد سٹ دُلا رے اک سمجھائیندا۔ سٹ دُلا رے نیتز کھول، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ میرا کنڈا تیرا تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ میرا ناؤں تیرا ڈھول، مردنگا اکو اک جنائیا۔ میرا رنگ تیرے آنتر جائے مؤل، مؤلا اکو نظری آئیآ۔ میرا امرت تیرا کول، کول آپ بھرائیا۔ میرا ہلارا تیرا جھول، جھولا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی وست رہیا ورتائیا۔ میرا پیار تیرا رنگ، رنگ رنگیلا اک جنائیندا۔ میرا مندر تیرا پلنگ، سیج سہنجی اک وڈیائیندا۔ میرا نور تیرا سنگ، شبدي تیری دھار رکھائیندا۔ میرا گیت تیرا چھند، شہنشاہ اکو راہ وکھائیندا۔ میرا پریم تیرا اند، اند اند وچ سمائیندا۔ تھر گھر کھیل تیرا کرائے سورا سرینگ، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ دوئے جوڑ سچ وست لینی منگ، ساچی سکھیا اک وکھائیندا۔ پوت سپوتے پرہہ دوارے نہ جانا سنگ، نیتز نین نہ کھئے شرمائیندا۔ انگیکار لائے اپنے انگ، انگ اپنے نال ملائیندا۔ کرے کھیل سو پُرکھ زرنجن ہنگ وجائے اک مردنگ، سوہنگ اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِرگن دیوے نِرگن ور نِرگن جوت نِرگن شبد نِرگن پتا نِرگن مات نِرگن پُوت جھولی ڈاہندا۔ نِرگن سُت نیترو، چرن کول دھیان لگائیا۔ میں تیرے جوگا گیا ہو، میری اور نہ کھئے وڈیائیا۔ تیری کِریا ملی لو، پرکاش پرکاش وچ سائیا۔ تیرے چرن گیا چھوہ، چھوبرا بانکا اپنا میل رکھائیا۔ میرا مُکھڑا آپے دھو، بن دردی درد وندائیا۔ ایکا دینا ڈھوآ ڈھو، وست امولک جھولی پائیا۔ ٹدھ بن جانے اور نہ کو، ویکھ سکے نہ کھئے رائیا۔ ایکا بیج اپنا بو، پھل اکو اک لگائیا۔ آد جُگاد کوئی نہ سکے کھوہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، آد آد تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرے آگے جھولی دتی رکھ، سُت شبد منگ منگائیندا۔ اپنا پیار دے پرتکھ، پیار پیار نال پرنائیندا۔ میں تیتھوں ہواں کدے نہ وکھ، سگلا سنگ سنگ نبھائیندا۔ اکو دے سچّی اکھ، جُگ چوکڑی بند نہ کھئے کرائیندا۔ اپنا مارگ دے دس، بن سیوک سیوک کرائیندا۔ میں سیوا کران نس نس، پاندھی اپنا ناؤں رکھائیندا۔ مہربان تیرا گواں جس، سوہلا ڈھولا اک پرگٹائیندا۔ تُوں ملنا ہس ہس، میں تیرا راہ تکائیندا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، واسطہ تیرے آگے پائیندا۔ میرے ٹدھ بن خالی ہتھ ہتھ، دستبردار اکو نظری آئیندا۔ تُوں صاحب پُکھ سمرتھ، ہوں بالا چھوٹا بھیو نہ کھئے پائیندا۔ جُوں بھاوے تُوں لینا رکھ، اکو تیری اوٹ تکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، سُت ڈلارا کر پیارا نِرگن دھارا جوت اُجیارا، نُور نُورانہ بن نانا دوئے جوڑ سیس جھکائیندا۔ پُکھ ابناسی ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ صاحب ستگر دیونہارا دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ چرن دھوڑی کرا اشنان، نرمل نرمل دھار جنائیا۔ ست سرُویی ست بنائے کابن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست ستوادی دیوے اک نشان، دھرم نشانہ ہتھ پھڑائیا۔ ایکنکارا اگم اتھاہ بے پرواہ دیونہار گیان، نش اکھڑ اک پڑھائیا۔ تیرا میرا میرا تیرا اک مکان، مقبرہ ہور نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا ویکھان کھیل مہان، خالق رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی سُت تیرا راہ چلائییا۔ شبد سُت تیرا راہ چلاواں گا۔ سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ تھر گھر اکو مان دواواں گا۔ اگم ناد وجاواں گا۔ سر تال نہ کھئے رکھاواں گا۔ وست امولک تیری جھولی پاواں گا۔ سچ گولک اک بھراواں گا۔ دھار دھار وچوں پرگٹاواں گا۔ وشنوں وشنو رُپ وکھاواں گا۔ امرت جھرنا اک جھراواں گا۔ کول ناہ بھراواں گا۔ برہم رُپ وٹاواں گا۔ اپنا کھیل کراواں گا۔ تیرا سنگ جناواں گا۔ دھوآں دھار سماواں گا۔ سُنّ اگم وکھاواں گا۔

شنکر رنگ وٹاواں گا۔ تیرا بنس بناواں گا۔ وشن برہما شو میل ملاواں گا۔ تیرا رنگ چڑھاواں گا۔ سیس سپہرا تیرے بٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی مان رکھاواں گا۔ شبدی تیرا مان رکھاؤں گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاؤں گا۔ نرگن نرگن تیرا سنگ نیھاؤں گا۔ اپنی کرنی کر وکھاؤں گا۔ ترے گن مایا نال ملاؤں گا۔ پنج تت ونڈ کراؤں گا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش پردہ لاپونگا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑ، نرگن سرگن ویکھ وکھاؤں گا۔ کایا مندر آپے وڑ، تیرا ڈنک وجاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاؤں گا۔ شبد تیرا ناؤں پرگٹاواں گا۔ دو جہان وساواں گا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رچن رچاواں گا۔ آکاش پرکاش دھراواں گا۔ سورج چن کیرن کیرن چمکواں گا۔ منڈل منڈپ مہکاواں گا۔ دُھر درباری راگی راگ الاواں گا۔ تیرا کیت سُنواواں گا۔ چارے کھانی ونڈ ونڈاواں گا۔ انڈج جیرج اُنہج سینج تیرا میل ملاواں گا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری تیرا تال وجاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا حصہ پاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری سیوا لاواں گا۔ بھگت بھگوان وچ جہان آتم پرما تم جوڑ جڑاواں گا۔ سنت ساجن سری بھگونت، برہم پاربرہم وکھاواں گا۔ ایش جیو نار کنت، سیج سہنجی اک ہنڈھاواں گا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، پُھل پُھلاوڑ تیرا مہکاواں گا۔ کھیلاں کھیل جگا جگنت، تیرا حُکم چلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد تیرا راہ وکھاواں گا۔ سُن سنديسہ سری بھگوان، شبد سٹ سیس جھکائیندا۔ تُوں داتا وڈ مہربان، تیرا آنت کھتے نہ آئیندا۔ ہوں بالک بالا بچہ اک انجان، اپنا مان نہ کھتے وکھائیندا۔ نت نوت رکھاں چرن دھیان، سیس جگدیش توہے جھکائیندا۔ ایش دیو گر بننا سچ ایمان، ست سہارا اک تکائیندا۔ جگ جگ دینا دُھر فرمان، ست سنديسہ نر نریشا تیرا راگ الائیندا۔ حُکمے اندر کھیلاں کھیل آون جان، نرگن سرگن سرگن نرگن تیری ونڈ ونڈائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دیاں گیان، منتر اکو اک درڑائیندا۔ کھانی بانی کر پردھان، ویکھ وکھاواں جیو جہان، جیون جگت سرب جنائیندا۔ لیکھا جاناں کایا مندر ہٹ مکان، نو در آپے کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جگ جگ تیری سیو کھائیندا۔ ساچی سیو لگاواں گا۔ سٹ شبد سمجھاواں گا۔ بھڑ باہوں راہے پاواں گا۔ دو جہان وساواں گا۔ لوک پرلوک کھیل رچاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ ناچ نچاواں گا۔ لوآں

پُریاں ناد سُنواں گا۔ برہم برہما آپ اُٹھاواں گا۔ جُگ چوکڑی ویکھ وکھاواں گا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام بناواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 پڑھاواں گا۔ رچ سویمبر ویکھ وکھاواں گا۔ بہرتبر روپ جناواں گا۔ اڈمبر اک وکھاواں گا۔ شبدی سٹ لکھ چوراسی تیرا تیر، مات بناواں
 گا۔ گھر وچ گھر ست سنتوکھ دھیرج صبر، آپ رکھاواں گا۔ کایا مندر ڈونگی کندر جگت اندھیرا جھوٹی قبر، کوزا مقبرہ اک جناواں گا۔
 تیرا نام نوجوان شیر ببر، دو جہان اکو بھبک سُنواں گا۔ آد جگاد جگا جگنت جیو جنت سادھ سنت پڑھاواں سبق، ساچی سکھیا اک
 درڑاواں گا۔ چوڈاں لوک دیواں وڈیائی چوڈاں طبق، طالب تیرے سرب بناواں گا۔ ویکھ وکھاواں خالق خلق، مخلوق تیری آس جناواں
 گا۔ پردہ لاہواں عرش فرش، کایا گرہ ویکھ وکھاواں گا۔ تیرے ناؤں دی ساچی غرض، جیو جنت جناواں گا۔ اپنے وچھوڑے دی رکھاں
 مرض، تڈھ بن ہور نہ کیسے نال ملاواں گا۔ تیرا راگ تیری طرز، تیرے نال صلاحواں گا۔ جس ویلے کریں عرض، پھڑ باہوں گلے لگاواں
 گا۔ میں پورا کراں فرض، فرض سب دے اُتے چلاواں گا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جگ توں ماریں اپنی گرج، گھر گمبھیر ہو کے تیرا
 سنگ نبھاواں گا۔ کوز کڑیارا دینا ورج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ ٹکاواں گا۔ سر
 تیرے ہتھ رکھاں گا۔ آد جگاد ساتھ نہ چھڈاں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اندر واڑ پھر اپنی کرپا کڈھاں گا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھر اپنے گھر سداں گا۔ سٹ دلارا سُن سنديسہ، تھر گھر ساچے خوشی منائیا۔ پاربرہم پرہہ ملیا اک
 نریشا، شہنشاہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی جانے میرا پیشہ، پیشتر اپنا حکم سُنائیا۔ سیوا لاواں وشن برہم مہیشا، شو شنکر حکم
 جنائیا۔ آد جگاد جگ جگ نیوں نیوں کرن سرب آدیسا، سجدہ سپس جھکائیا۔ نرگن سرگن ویکھاں دھار دھار کے بھیسا، بھیکھ اولڑا اک
 جنائیا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی ریکھا، رنگ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیسا، نہ کوئی مُنڈن مؤنڈ مُنڈائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا شبدا اپنا راہ چلائیا۔ شبدی شبدا چلے راہ، ہر ستگر آپ چلائیندا۔ گر شبدا بنے ملاح، جگ جگ بیڑا
 مات اُٹھائیندا۔ گر شبدا درڑائے ناں، ناؤں اکو اک وڈیائیندا۔ گر شبدا جنائے تھان، تھان تھنتر اک سہائیندا۔ گر شبدا پکڑ اُٹھائے بانہ، پھڑ
 باہوں آپ جگائیندا۔ گر شبدا بنے پتا ماں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکائیندا۔ گر شبدا ہوئے سچا داتا، داتا

دان اک کرائیا - گر شبد ہونے برہم گیاتا، برہم ودیا اک درڑائیا۔ گر شبد آتم پر ماتم جوڑے ناتا، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیا۔ گر شبد
 پاربرہم برہم بنائے ساتھا، سگلا سنگ رکھائیا۔ گر شبد سرت شبد کرے داسی داسا، سیوک اکو سیو جنائیا۔ گھر گھر وچ کرے پرکاشا،
 جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ گر شبد انحد ناد وجائے واجا، پنچم سخیاں مل مل راگ الاٹیا۔ گر شبد امرت آتم دیوے داجا، نجھر جھرنا اک
 جھرائیا۔ گر شبد بنے سجن سچا ساکا، کوڑا ناتا توڑ ٹرائیا۔ گر شبد نظری آئے اکو آقا، عاقی کھئے رہن نہ پائیا۔ گر شبد بند کوڑی کھولے
 تاکا، بجر کپائی توڑ ٹرائیا۔ گر شبد پندھ مکائے چوڈاں لوک باٹا، پاندھی نظر کھئے نہ آٹیا۔ گر شبد سُنائے ساچا ساکہ، بودھ آگادھ کرے
 پڑھائیا۔ گر شبد وکھائے سچ احاطا، چار دیوار نہ کھئے دسائیا۔ گر شبد سچ سروور مارے ٹھائھا، لہر لہر نال ملائیا۔ گر شبد جنم جنم دا
 پورا کرے گھاتا، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ گر شبد ہونے سہائی اتاھ اتاھ، غریب نہانے گلے لگائیا۔ گر شبد دیونہار نجاتا، لکھ چوراسی
 پھند کٹائیا۔ گر شبد اٹھ پھر وکھائے پرہاتا، دوس رین نہ ونڈ ونڈائیا۔ گر شبد نظری آئے اک اکنتا، اک اکلا سچا ماہیا۔ گر شبد ناتا
 توڑے ذاتا پاتا، ورن گوت نہ کھئے بنائیا۔ گر شبد میل ملائے کملا پاتا، جگت وچھوڑا دکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا گرو شبد وڈیائیا۔ گر شبد سچ سنجوگ، دھر کرتا آپ جنائیندا۔ گر شبد کئے روگ، ہومیں ہنگنا نہ کھئے وکھائیندا۔ گر شبد
 درس اموگھ، سوچھ سروپی ویس وٹائیندا۔ گر شبد ساچی چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی مکھ رکھائیندا۔ گر شبد کوڑی کریا
 ڈھاپے جھوٹھا کوٹ، بنک دوار اک وکھائیندا۔ گر شبد تن نگارے لائے چوٹ، نام ڈنکا اک وجائیندا۔ گر شبد کرے پرکاش زرمل جوت،
 اگیان اندھیر مٹائیندا۔ گر شبد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگادی اک سلوک، سوہلا سچا آپ جنائیندا۔ گر شبد
 سچا سوہلا، سو پڑکھ زرنجن آپ پرگٹائیا۔ گر شبد سد رکھے اوبلا، جگت نیتر نظر نہ آٹیا۔ گر شبد ہر گھٹ موٹا، موٹ رہیا سب
 تھائینا۔ گر شبد اُلٹا کرے نابھ کولا، کول کولا آپ کھلاٹیا۔ گر شبد سدا سدا سد ہونے بولا، بؤرا روپ وٹائیا۔ گر شبد لکھ چوراسی
 جانے کھلا، بن بھگتاں سار کیسے نہ آٹیا۔ گر شبد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ گر شبد ساچا میتا،
 مٹر پیارا اک اکھوائیندا۔ گر شبد سدا انڈیٹھا، روپ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ گر شبد سدا رس میٹھا، امیوں رس اک چوائیندا۔ گر شبد

سدا اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ گر شبد ٹھانڈا سینتا، اگنی تت بھجائیندا۔ گر شبد کیسے ہتھ نہ آئے مندر مسیتا، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیندا۔ گر شبد لکھ چوراسی پرکھنہارا نیتا، گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ گر شبد جگ چوکری چلائے مات ریتا، ریتوان پھیرا پائیندا۔ گر شبد اکو رنگ وکھائے ہست کیتا، راج راجان نہ کھئے وڈیائیندا۔ گر شبد کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھا، اتر کدے نہ جائیندا۔ گر شبد صفت گائے اٹھاراں دھیائے گیتا، صفتی صفت صلاحیندا۔ گر شبد آد جگاد پت پتینتا، پت پاپی پار کرائیندا۔ گر شبد سدا نیکن نیکا، نون سو اکھراہ جنائیندا۔ گر شبد بھیو جانے جیو جی کا، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ گر شبد گر اپنے ہتھ رکھے طریقہ، جگ جگ طرح طرح سمجھائیندا۔ گر شبد سدا وسے نزدیک، دور ڈراڈا نہ کھئے رکھائیندا۔ گر شبد نشان ٹھیکا، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر شبد اک وڈیائیندا۔ گر شبد ساچا مجن، دوجی اور نہ کھئے وڈیائیا۔ گر شبد ساچا سجن، سدا سدا سہائیا۔ گر شبد پردے کجن، سپس دوشالہ اک ٹکائیا۔ گر شبد کایا ماٹی بنائے کچن، پارس اپنا روپ وکھائیا۔ گر شبد ترے گن مایا میٹے انجن، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ گر شبد گرمکھ تیرا بچن، سچ گیان اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر شبد اک جنائیا۔ گر شبد سدا نرہے، بھے بھو نہ کھئے جنائیندا۔ گر شبد سدا سد رہے، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ گر شبد کھانی بانی اکو نام کہے، کہہ کہہ آپ جنائیندا۔ گر شبد آد جگاد سدا سد بھانے سہے، سد بھانے وچ رہائیندا۔ گر شبد گرمکھ ورلائے، باقی ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت مردے کہہ کہہ، خواہش پوری نہ کھئے کرائیندا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگتا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار و ہندی نے، نیا پار نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا شبد اک وڈیائیندا۔ گر کا شبد ساچا ڈنکا، ڈورو اکو اک وکھائیا۔ آد جگاد اٹھائے راؤ رنگا، دو جہاناں آس نندرا دئے مٹائیا۔ گرھ توڑھے کوڑی ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں چولی رنگدا، ساچے سنتاں ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ دوارے کدے نہ سنگدا، آوے جاوے واہو داہیا۔ نو دوارے پار لنگھدا، سکھمن ٹیڈھی بنک نہ کھئے اٹکائیا۔ ایڑا پنگل دئے جوڑ نمسکار کردا، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ بھگت بھگوان آپے وردا، پت پتوتنا ہویے سہائیا۔ انتر آتم پورے چڑھا، اپنے ڈنڈے چرن ٹکائیا۔ سرت سوانی آپے پھڑدا، پھڑ انگلی لے لگائیا۔ چرن کول ساچی سیجا دھردا، دیونہار مان وڈیائیا۔

نرگن ہو کے آگے کھڑدا، نرویر دیا کمائیا۔ سنت سُہیلا گرو گُر چِلا سَتگر اپنے جہا کردا، آپ اپنا میل ملائیا۔ گُر کا شبد سدا سد بردا،
 بن سیوک سیو کمائیا۔ اتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھدا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ
 تیری اتم ور، شبد اکو گرو وکھائیا۔ شبد گرو وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر دیا کمائیندا۔ آد جگاد الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کار
 کمائیندا۔ جن بھگتاں کوستک منیا مستک لاوے تھیوا، تھیوری اپنی آپ جنائیندا۔ سدا سُہیلا اک اکیلا وسنہارا نہچل دھام سدا نہکیوا،
 نہکرمی کرم کانڈ میٹ مٹائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت گرمکھاں دیوے اکو میوہ، امرت اتم رس پلائیندا۔ سوہنگ ڈھولا رسنا جہوا،
 بن وچولا آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُر کا شبد سیو کمائیندا۔ گُر کا شبد ساچا یار، سدا سدا اکھوائیا۔
 اوچاں نیچاں راؤ رنگاں کرے پیار، غریب نائیاں اکو گھر وکھائیا۔ اکو ناد شبد دھنکار، جے جیکار اکو راگ الاٹیا۔ اکو مندر اک دوار، اکو
 بنک دئے سہائیا۔ اکو نظری آئے ہر کرتار، کرتا کرنی آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گُر شبد
 اک وڈیائیا۔ گُر شبد سچ وڈا وڈ، ہر وڈا آپ وڈیائیندا۔ اپنی دھاروں آپے کڈھ، دو جہاناں آپ پھرائیندا۔ آپ سنا اگتی چھند، بودھ
 اگادھ پڑھائیندا۔ دین دیال ہو بخشنند، بخشش اکو ہتھ پھرائیندا۔ گرہ مندر دیوے اک اند، اند منگل اکو گائیندا۔ بھیو نہ پائے بتی دند،
 رسنا جہوا صفت صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُر شبد نگارہ اکو اک وجائیندا۔ گُر شبد نگارہ جائے وج،
 جاونہار آپ وجائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا جائے بھج، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جائے ٹھ، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ لہنا چکے اٹھسٹھ،
 تیرتھ تٹ دین دہائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ، حق حقیقت نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں میلی ہو گئی اکھ،
 نیتر نیج نہ کھئے کھلائییا۔ سَتگر پورے کولوں ہو گئے وکھ، من مت رہے کمائیا۔ کوڑی کرپا مارن جھکھ، سچ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ واسنا کام
 کرودھ اندر رہے نس، آسا ترسنا پور نہ کھئے وکھائیا۔ ویکھنہارا پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ بیٹھا بے پرواہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سد، کلجگ اتم
 دئے جنائیا۔ دین مذہب اپنی ویکھو حد، سرشٹ سبائی رہی گُرائیا۔ ساچا ناد نہ ربیا وج، راگی راگ نہ کھئے سنائیا۔ مکے کعبے دسے نہ
 کوئی حج، حضرت بیٹھا مکھ چھپائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق پردہ سکے نہ کوئی کج، پیر دستگیر سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ کلجگ اتم

لاؤن نہ دیوے کسے اج پج، دھوکھے وچ کدے نہ آئیا۔ شرع شیطان رہی نچ، نو نو کرے لڑائیا۔ گر کا شبد نہ سکے کوئی واج، واسطہ پیا جھوٹھی مات لوکائیا۔ پچھلی کہانی پچھے رہ گئی بات، باطن پردہ رہیا کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز کھول ویکھو مار جہات، جھاکی سب دی رہیا پوائیا۔ کلجگ اتم سب دا بند کیتا تاک، سادھ سنت اندر وڑ درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بولن واک، واکیا نانک کبیر دا رہے سنائیا۔ آپ ہو گئے مایا نال رل بدمعاش، بدھی مت نہ کھئے چٹرائیا۔ نظر نہ آیا ساکھیات، ساکھی اپنی دئے جنائیا۔ سب دے خالی ویکھو ہاتھ، اچے ٹلے پر بت جوہ پہاڑ کندر جو بیٹھے آسن لائیا۔ بھیکھ دھار بنائی جماعت، ضامن نظر کھئے نہ آئیا۔ رین دوس کھاون بھات، بھاکھیا ہر نہ کھئے پڑھائیا۔ کلجگ جیو نار ہوئی کمذات، ہر جو کنت نظر کسے نہ آئیا۔ تہاڈی سانہ کے رکھی نہ کسے دات، کوڑے ہٹ گئے وکائیا۔ جا کے پچھو اوہناں بات، جو بیٹھے مندران ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں دینا نہیں کسے دا ساتھ، سچا نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کنٹ اندھیری رات، چوڈس چند نہ کھئے چڑھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھ پڑھ سناؤندے رہے گاتھ، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور بن تیرے بھگتاں تیرے آگے ہوئے نہ کوئی پاس، پرچہ حل نہ کھئے کرائیا۔ تیرے سنت تیری شاخ، تیرا روپ نظری آئیا۔ باقی سب دا کر دے گھات، گھاؤ اپنا نام لگائیا۔ جو پڑھ پڑھ بنے چالاک، سینہ چاک دے کرائیا۔ اتم ماٹی اڈے خاک، خاک کم کسے نہ آئیا۔ دروہی خدا دی چھڈ گئے اسیں ساتھ، پیر پیغمبر دیوے نہ کھئے گواہیا۔ حق حقیقت پڑھی نہ کسے آیت، علما عالم نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا ویکھی کائنات، کلمہ نبی نہ کھئے جنائیا۔ نظر نہ آیا پیالہ آب حیات، ملا شیخ اگنی تت رہے تپائیا۔ مُرشد اپنے مُریدان دے نجات، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ رُوح رہی نہ کوئی پاک، بُتخانے وڑ گئی سرب لوکائیا۔ تیری الفیے پڑھی نہ کسے جماعت، یگتی نظر کسے نہ آئیا۔ آنت ہندے دسن وناس، بسترا سب دا ہتھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا شبد چیدے رہے سواس سواس، آنتر آتم دھیان لگائیا۔ جس جیپا تِس وسیا پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں دتا ساتھ، بن ساتھی سیو کھائیا۔ پچھلا کھپڑا چھڈ گئے تریلوکی ناتھ، ترے لوآن پندھ مکائیا۔ تیرا ناؤں سدا ساکھیات، بنے سجن سچا سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، زرگن نور جوت کر پرکاش، ویکھنہارا تھائیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ، نرنجن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر ★

ایہ اوہ جو سُتھ پرکاس کراندا رہیا۔ ایہ اوہ جو سو پُرکھ نرنجن رُوپ وٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو ہر پُرکھ نرنجن نام دھراندا رہیا۔ ایہ اوہ جو ایکنکار اکھواندا رہیا۔ ایہ اوہ جو آد نرنجن نُوں پرگٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو ابناسی کرتا بھیس درساندا رہیا۔ ایہ اوہ جو سری بھگوان سچ نشان جھلاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو پاربرہم نرگن رُوپ اکھواندا رہیا۔ ایہ اوہ جو جوتی جوت ڈگمگاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو سچکھنڈ دوار وساندا رہیا۔ ایہ اوہ جو سچ سنگھاسن سوہا پاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو شاہو بھوپ وڈ وڈیاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو آد آد اپنے سیس جگدیش تاج سہاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو مقامے حق ڈیرہ لانداندا رہیا۔ ایہ اوہ جو نرگن جلوہ نُوں ڈگمگاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو لاشریک نظر اپنی پاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو اپنی کل آپ وکھاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو نرگن نرگن میل ملاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو نارکنت رُوپ وٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو دائی دایا بن سیو کماندا رہیا۔ ایہ اوہ جو جننی جن سْت ڈلارا شبدي شبد بناندا رہیا۔ ایہ اوہ جو لال انملڑا اپنی گود اٹھاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو دھر فرمانا اک الاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو وشو وشنو رُوپ وٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو امرت جھرنا آپ جھراندا رہیا۔ ایہ اوہ جو کول ناہی اُلٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو برہم جوت پرگٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو برہم سروپ وکھاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو سُن اگم رہاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو شنکر رنگ رنگاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو سہنسر مُکھ پھنندر سمجھاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو ترے گن مایا بندھن پاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو پنج تت گھاڑن گھڑاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو دھر سندیس سناندا رہیا۔ ایہ اوہ جو گنپت گنیش بناندا رہیا۔ ایہ اوہ جو وشن برہما شو سیو لگاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو در درویش اکھواندا رہیا۔ ایہ اوہ جو درگاہ ساچی سوہا پاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو حُجرہ حق وڈیاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئی جناندا رہیا۔ ایہ اوہ جو سچ ٹکسال بناندا رہیا۔ ایہ اوہ جو برہمنڈ کھنڈ رچاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو لوآن پُریاں آسن لانداندا رہیا۔ ایہ اوہ جو منڈل منڈپ سہاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو رَو سس سورج چند چمکاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو دھرت دھول آکاش پرتھی نال ملاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو پون پونی میل ملاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو جہانان رُوپ دھراندا رہیا۔ ایہ اوہ جو چوڈاں لوکان ونڈ ونڈاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو آد جگاد جگ اپنا رچن رچاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو برہم برہماد سمجھاندا رہیا۔ ایہ اوہ جو ناد اناد انحد راگ سناندا

رہیا۔ ایہ اوہ چارے کھانی ونڈ ونڈاندا رہیا۔ ایہ اوہ انڈج جیرج اُتہج سیتج رنگ چڑھاندا رہیا۔ ایہ اوہ چارے بانی پرا پسنتی مدھم
 بیکھری آپ سمجھاندا رہیا۔ ایہ اوہ وشن برہما شو راہ جناندا رہیا۔ ایہ اوہ چارے ویداں رنگ لگاندا رہیا۔ ایہ اوہ اپنا سچ سنندیس
 الاندا رہیا۔ ایہ اوہ برہما سُت سنت کُمار اُٹھاندا رہیا۔ ایہ اوہ براہ اپنیاں اُنکلیاں نچاندا رہیا۔ ایہ اوہ یکے پُرش حُکم سُناندا رہیا۔ ایہ اوہ
 حیکریو ونڈ ونڈاندا رہیا۔ ایہ اوہ نرین رُوپ جناندا رہیا۔ ایہ اوہ کپل مَن وڈیاندا رہیا۔ ایہ اوہ دِتا ترے بنت بناندا رہیا۔ ایہ اوہ رکھپ
 دیو انگ انگیکار کراندا رہیا۔ ایہ اوہ پرتھو پرتھی وچوں متھن کر وکھاندا رہیا۔ ایہ اوہ متس اپنا بال بناندا رہیا۔ ایہ اوہ کچھپ سیو
 لگاندا رہیا۔ ایہ اوہ دھنتر راہ جناندا رہیا۔ ایہ اوہ موہنی رُوپ وٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ ہنس ہنسا موتی چوگ چُگاندا رہیا۔ ایہ اوہ باؤن
 کھیل وکھاندا رہیا۔ ایہ اوہ نر سنگھ ناؤں چاندا رہیا۔ ایہ اوہ ہری ہر اپنی دھار جناندا رہیا۔ ایہ اوہ نر نرائن اپنی اکھ کھلاندا رہیا۔
 ایہ اوہ پرسرام چرن دھیان جناندا رہیا۔ ایہ اوہ دسترہ بیٹا رام لوک مات پرگٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ وید ویاس پُران اٹھارن سمجھاندا رہیا۔
 ایہ اوہ کرشن تریلوکی ناتھ سہاندا رہیا۔ ایہ اوہ گیتا گیان جناندا رہیا۔ ایہ اوہ اٹھارن دھیائے ونڈ ونڈاندا رہیا۔ ایہ اوہ موسیٰ مَنہ دے بہار
 سٹاندا رہیا۔ ایہ اوہ عیسیٰ پت پُوت بناندا رہیا۔ ایہ اوہ محمد چوڈاں طبقاں وچ پھراندا رہیا۔ ایہ اوہ پیر پیغمبران سبق پڑھاندا رہیا۔ ایہ
 اوہ نرگن دھاروں نرگن نُوں دھراندا رہیا۔ ایہ اوہ سرگن سنگ نبھاندا رہیا۔ ایہ اوہ نانک انگ لگاندا رہیا۔ ایہ اوہ سچکھنڈ دوار وکھاندا
 رہیا۔ ایہ اوہ محل اٹل رُشناندا رہیا۔ ایہ اوہ ساچے تخت سوہا پاندا رہیا۔ ایہ اوہ سیس جگدیش تاج سہاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ سچ
 سنندیس نر نریش سُناؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ نام درڑاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ راگ جناؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ ویراگ
 اُپجاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ سہاگ ہنڈھاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ شبد رنگ چڑھاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ بھگت بھگونت
 تراؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ سنت جگاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ گرمکھ سمجھاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ گرسکھ پت رکھ، سر
 اپنا ہتھ ٹکاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ جگ اُٹھاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ منوتر مٹاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ منتر سمجھاؤندا
 رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ گگن گگنتر کھوج کھجاؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ بنتر بنت بناؤندا رہیا۔ ایہ اوہ کوٹن کوٹ کھیڑے وسدے

ڈھاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ کوئن کوٹ ويس انيک دھراؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ شبدي ڏنڪ وڃاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ دوار بنڪ سُھاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ
 راؤ رنڪ سمجھاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ جوتي جوت جگاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ نانڪ نرگن وچولا بناؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ ست نام ڏھولا سُناؤندا
 رھيا۔ ايہہ اوہ ست نام چپاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ اوانگ اپني کل جناؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ اچھل اچھل ڪھيل ڪھلاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ رل مل
 سخيا منگل گاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ شرع شريعت ونڌ ونڌاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ دين مذھب ذات پات بنت بناؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ آتم پرماٽم ڪھيل
 ڪھلاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ پارپرسم برسم اپنا روپ دھراؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ ايش جيو راہ جناؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ آتم جوتي نور دھراؤندا رھيا۔ ايہہ
 اوہ انحد ناد سُناؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ آتم جام پياؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ بجر ڪپاٽ تڙاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ پنج وڪار مٿاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ شاه
 سُلطانان خاڪ رلاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ نام ندهان جناؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ سچ نشان جھلاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ جگ چوڪڙي مات اُلٿاؤندا رھيا۔
 ايہہ اوہ گوپند ست بناؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ ڀرڪھ اڪل اپنا ڪھيل ڪھلاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ دين ديال ٿھاڪر سوامي ٿھوڪر اڪ لگاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ
 آد جگاد جگ اپني ونڌ ونڌاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ برهمند ڪھنڊ تيڃ پرچنڊ چمڪاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ چلہ تير ڪمان وڪھاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ
 شستر بستر تن سُھاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ استر چڪر چلاؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ، جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني جوت دھر، نرگن نور ظاھر
 ظھور چوڙياں اوتار اڪھواؤندا رھيا۔ ايہہ اوہ سچا اند ستگر پاس، دوسر نظر ڪتہ نہ آئندا۔ گرسڪھ گرمڪھ گر گر ھو جان داس، ساچي
 سڪھيا اڪ سمجھائيندا۔ جنم ڪرم دي ميٽي پياس، ترسنا روگ چڪائيندا۔ ليڪھ لائے پون سواس، رسنا جھوا ڪھوج ڪھجائيندا۔ ڪر ڪرپا نرگن
 جوت ڪرے پرڪاش، اندھ اندھير مٿائيندا۔ ڪايا مندر اندر وڪھائے راس، گوپي ڪاھن نچائيندا۔ درس ڊڪھائے ساڪھيات، سوچھ سروپي روپ
 وٺائيندا۔ پرماٽم آتم اڪو ذات، دوڄا رنگ نہ ڪھئے رنگائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آپ جنائيندا۔ سچ اند
 ستگر رنگ، رنگ رگيلا آپ جنائيا۔ گرمڪھ ورا منگ منگ، ستگر ڏھيہ پئے سرنائيا۔ ستگر پورا سدا بخشندي، دين اپني ديا ڪمائيا۔
 نرگن جوت چاڙھي چنڊ، نرمل پرڪاش ڪرائيا۔ ڪوڙي ڪرپا ڪرے ڪھنڊ ڪھنڊ، ڪام ڪروڊھ لوبھ موھ ھنڪار رھن نہ پائيا۔ خوشي ڪرائے بند بند،
 بندي خانہ دئے تڙائيا۔ گھر آتم پرماٽم جنائے اڪ اند اند اند وچ سائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي سڪھيا اڪ

دِرڑائیا۔ سچا اند ستگر ہتھ، آپ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے جگ جگ وتھ، وست امولک آپ ورتائیندا۔ ست ستوادی
اکو مت، برہم مت آپ دِرڑائیندا۔ دیونہارا دھیرج جت، مایا متتا روگ چکائیندا۔ جاننہارا مت گت، گھر گھر کھوج کھجائیندا۔ گرسکھ بٹھ
چرن نت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ ساچا نور کر پرگٹ، پرگٹ روپ وکھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہڈ ماس ناڑی نہ کوئی رت، چمڑی چم
نہ کھئے درسائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ سچا اند کایا مندر، گھر گھر وچ دئے وکھائیا۔ ستگر
بننہارا من واسنا بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ توڑنہارا وجا جندر، بند تاکی گندا لاپیا۔ کرے پرکاش ڈونگھے کھنڈر، ظہور جلوہ اک
درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اند اک سمجھائیا۔ ساچا اند ستگر چرن، چرن چرنودک آپ پیائیندا۔
کھولنہارا نیتر ہرن پھرن، فرنا کوڑا بند وکھائیندا۔ تارنہارا ترنی ترن، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ناتا توڑ ورن برن، سرن اکو اک جنائیندا۔
پر ماتم آتما آئے پھرن، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم سوہنگ ڈھولا جو جن پڑھن، جگت وچھوڑا آپ گوائیندا۔ ساچے پوڑے گھر اپنے
چڑھن، مندر سچ سہنجنا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک جنائیندا۔ سچ اند ستگر ویراگ،
ویراگی اکو گن جنائیا۔ ستگر دھووے ڈرمت داغ، میل کھئے رہن نہ پائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وکھائیا۔ سرت سوانی
جائے جاگ، مایا پردہ دئے اٹھائیا۔ پرکرتی کوئی نہ دیوے ساتھ، سرتی سرت سرت جنائیا۔ آتر آتم پاربرہم جنائے اکو گاتھ، برہم میلا سہج
سُبھائیا۔ نال اشارے چاڑھے اپنے گھاٹ، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ جنم کرم دی میٹے واٹ، آگے راہ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملائے
ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اک اند وکھائے ساکھیات، سخی اپنا کنت ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچی دات، جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔ جس جن سچا اند لینا، سو پُرکھ نرنجن رہیا جنائیا۔ او چل کے آتر آتم درس کرو نیناں،
تیجا نیتر دئے کھلائیا۔ ہر سنگت مل کے نیواں ہو کے بہنا، نون سو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ پھر ستگر پورا گرسکھ دا مئے کہنا، جو کہہ سو
پور کرائیا۔ تن بستر بھوشن پاؤ نام کہنا، سالو چٹی رٹری رنگ وکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ اند آتم اند
پر ماتم نجانند نیج گھر بہ کے لینا، دو جے در نہ منگن جائیا۔ ستگر گرمکھ گرسکھ بہانا سہنا، بہانا اکو حکم سمجھائیا۔ کوڑی کرپا وہن نہ

وہنا، بھو ساگر پار ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم کٹ وچھوڑا، میلنہارا جوتی جوڑا، دیونہارا شبدی
 گھوڑا، سُرَت سوانی ساچے ہانی نال ملائیا۔ سچ اند نچ گھر پاؤ، پاربرہم پرہہ دیا کھائیندا۔ دُئی دویتی ہومیں ہنگتا روگ مٹاؤ، چنتا سوگ
 نہ کھئے جنائیندا۔ دوس رین جاگت سووت سوہنگ ڈھولا ساچا گاؤ، گیت گوہند اک الائیندا۔ مٹر پیارا ہر زینکارا گرہ مندر آسن سنگھاسن
 سچ بہاؤ، سیج سہنجی اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ اند
 لین دا جس جن چاؤ، چاؤ گھنیرا دئے جنائیا۔ ہر سرنائی لاگو پاؤں، پانہی اپنا روپ وٹائیا۔ ہومیں ہنگتا مان گواؤ، گر شبد وجے ودھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں جاگدیاں سٹیاں سٹیاں جاگدیاں آتم پر ماتم میل ملائیا۔ آتم پر ماتم
 ساچا میلا، ہر بنواری آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل گرو گرو چیلا، چیلا گر گر روپ سہائیندا۔ صاحب ستگر سجن سہیلا، سد سد اپنے
 انگ لگائیندا۔ پر ماتم خوش نہ ہووے رہ کے آکیلا، سدا آتما تیرا راہ تکائیندا۔ کلجگ اتم اکو ویلا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ نروہر پُرکھ اچر
 کھیل پاربرہم پرہہ کھیلا، خالق خلق آپ جنائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، بندھن اپنا اکو پائیندا۔ نرگن سرگن بن وسیلہ، وصل بن
 وجود آپ کرائیندا۔ جوتی دھاروں پار ہو کے آیا نیلا، نیل بسن بنواری اپنی کھیل کرائیندا۔ ساچے جیون گر مٹھ جی لا، بن ستگر جیون نہ
 کھئے بنائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر بھگت بھگوان دا سچ قبیلہ، قابل گر مٹھ ورا نظری آئیندا۔ گھر گھر در در نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ
 چوراسی اگنی پنج تت لگی تیلا، سانتک ست نہ کھئے کرائیندا۔ پر ماتم سدا سدا سد چھیل چھیلا، آتم اپنے رنگ رنگائیندا۔ اند ملے نہ نال
 دلیلاں، گلیں باتیں پرہہ جو ہتھ کسے نہ آئیندا۔ ستگر شبد اک وکیلا، آگے تعطیل نہ کھئے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، آتم پر ماتم اکو گھر وسائیندا۔ آتم پر ماتم اکو کھیڑا، نگر گرام گرہ ملے وڈیائیا۔ پر ماتم آتم چکے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ پر ماتم آتم کہے
 ٹوں میرا میں تیرا، سوہنگ روپ وٹائیا۔ سری بھگوان ملے نہ کیتیاں جھیڑا، جھگڑا سب دا دئے مکائیا۔ آتم پر ماتم کرنہارا حق نبیڑا، حقیقت
 ویکھے تھائوں تھائیا۔ جن بھگتاں ڈھائے بہرمان ڈیرہ، کوڑی کرپا گرہ ٹڑائیا۔ ایک رنگ وکھائے سنجھ سویرا، دوس رین نہ کھئے چٹرائیا۔ اند
 اند وچ چاؤ گھنیرا، گھنئیا شام مکند منوہر لکھی نرین موہن مادھو اکو نظری آئیا۔ سچا اند ڈونگھا ساگر، بن ستگر نظر کسے نہ آئیندا۔

لکھّ چوڑاسی بنی سوڈاگر، جیو در در الکھّ جگائیندا۔ آتر دیوے نہ کوئی آدر، باہروں گلاں کتھنی کتھ سرب سُنائیندا۔ ہر کا ناؤں شبہ بہادر، زوراور اک اکھوائیندا۔ در آیا گھر دیوے آدر، آدرش اپنا اک جنائیندا۔ نرم کرم کرے اُجاگر، دُرمت مَیل دھوائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، کایا گگریا کھوج کُھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اندر اکو اک وکھائیندا۔ اندر ڈونگھا رس، رس رسیا آپ چکھائیا۔ گرسکھ ہووے گر کے وس، گر وس ہو کے گرسکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ پھر سچّا اندر دیوے دس، جس اندر وچ رہیا سہائیا۔ اوتھے مُکھ نال کوئی نہ سکے ہسّ، نیناں نال نہ کُئے سمجھائیا۔ اشارہ کرے نہ نال ہتھ، بتی دند نہ کُئے وڈیائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، دھوپ دیپ ہون نہ کُئے وکھائیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سرور روپ نہ کُئے وٹائیا۔ جس آتم سیجا چڑھیا پُرکھ سمرتھ، تس گھر اکو اندر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچّا اندر ناری نر آپ جنائیا۔ سچّا اندر گُرمکھ ناری، آد جُگاد منگ منگائیا۔ بن ستگر پورے سدا رہے کواری، آتم سیج نہ کُئے ہنڈھائیا۔ لکھّ چوڑاسی رہی جھکھ، ماری جھاکی آتر تاکی کھول کیسے نہ پائیا۔ مایا ممتا آسا ترسنا کوڑ بیماری، کوڑی کِریا رہی کھائیا۔ ستگر سجن میت مُرا کرے اک پیاری، پیا پریم وڈ وڈیائیا۔ ساچا کرے تت شنکاری، سولان شنکار مان گوائیا۔ پریم کجّل پائے دھاری، نج نیتر نین مٹکائیا۔ دوئے نین شرمساری، اکھ سکے نہ کُئے اٹھائیا۔ گر ستگر کِریا اپنی دھاری، دھارنا اپنی دئے جنائیا۔ دوہاں وچولا بن نرنکاری، نرگن پھیرا پائیا۔ آتم کہے میں پرما تم پیاری، پرما تم کہے میں آتما اک پرنائیا۔ جنہاں وچوں اندر اندر اندر نکلے سچ خُماری، خُمار اکو اک رکھائیا۔ ستگر پورا اندر لے کے پھرے گرسکھاں پچھے اگاڑی، داس اپنی سیو کھائیا۔ جنہاں چرن چُھپائی داہڑی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ سیوا کرے بن وگاری، ایر غیر نیڑ کُئے نہ آئیا۔ باہروں کوٹن کوٹ لاؤندے ویکھے یاری، اندر یار نہ کُئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچّا اندر لین دی جاچ رہیا سکھائیا۔ پہلوں سکھو سچّا چچ، سدھی بولی نال سمجھائیندا۔ گرھ ہنکاری بھانڈا جائے بھج، بھاجڑ کام کرودھ وکھائیندا۔ تتو تت بُجھے اگ، ترے پنج ڈیرہ ڈھاپیندا۔ گھر وچ گھر سکھائے حج، مکہ کعبہ دو دو آہ آب حیات شاہ نواب اکو جام پیائیندا۔ کلمہ کائنات پڑھائے ساکھیات، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، توڑنہارا بگری سیلا، تیر نرالا اک چلائیندا۔ تیر نرالا مارے آپ، ستگر اپنی دیا

کھائیا۔ آتما کہے پر ماتما میرا باپ، آتما پُت گود اُٹھائیا۔ دوہاں بنایا اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، ورن گوت نہ
 ونڈ ونڈائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دو جے دا ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ اند ملے مل جائیے خاک، خاک پاک روپ وٹائیندا۔ آتم بن جائے
 پر ماتم چاک، چاکری اک کھائیندا۔ ستگر گر ستگر سدا سدا گرمکھاں پوری کرے خواہش، خصلت پچھلی سرب گوائیندا۔ چٹا پھلڈا
 شبدي دھار، سچ سچ جنائیندا۔ دو جی نکلی نار مٹیار، لاڑی مؤت روپ وکھائیندا۔ کلجگ کوڑ کوڑ یارے کتے دتے نال، دشا دشا ویکھ
 وکھائیندا۔ کرے کھیل آپ کمال، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا گرمکھاں ربیا وکھال، جو وکھائے سو کر وکھائیندا۔
 دشا لہندی ہوئے بے حال، بہل ہو سرب کراٹیندا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کلجگ ڈورُو ڈنک وجائیندا۔ اُچے اُدے جان پیر بے
 تال، بستری سب دے سر بندھائیندا۔ گڈے موٹراں ٹانگے گھوڑے کیسے نہ چلے نال، زمیں اسمان آدھ وچکار سرب پھرائیندا۔ کلجگ آنت
 اولڑی چلی چال، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے دھیان، دھیان وچ نہ ہر جو آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک
 گوہند لیکھ کے گئے جو بیان، بیان قلم بند کرائیندا۔ وید ویاسا منگدا گیا دان، پوت سپوتا براہمن گوڑا جھولی پائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ
 ہووے مہابلی بلوان، بل اپنا آپ جنائیندا۔ سمبل وسے سچ مکان، اٹاں گارا نہ کھئے لائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن سرگن
 اپنا رنگ وکھائیندا۔ نام کھنڈا چلہ تیر کمان، ترکش اپنے ہتھ وکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کھانی
 بانی ہوئے حیران، ہر کا بیہو کھئے نہ پائیندا۔ پیر پیغمبر نیتر کھول ویکھن چوڈاں طبق دکان، مسلہ حق نہ کھئے پڑھائیندا۔ ثابت رہیا نہ کیسے
 ایمان، عالمین ویکھ وکھائیندا۔ بغلے رکھ کے پھردے رہے قرآن، کعبہ حق نہ کھئے جنائیندا۔ پرگٹ ہویا اک امام، مہندی سب دے ہتھ
 لگائیندا۔ پیر پیغمبر کرے غلام، بردے اپنے آگے لائیندا۔ نیوں نیوں سارے کرن سلام، سلاما علیکم سب دی جھولی پائیندا۔ صدی
 چوڈھویں دے پیغام، پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ اکو کلمہ پڑھو کلام، قادر قدرت آپ سمجھائیندا۔ جس نوں رام متیا رام، سو رام پھیرا
 پائیندا۔ جس نے کرشن بنایا بھگوان، سو اپنا راہ جنائیندا۔ جن عیسیٰ موسیٰ محمد دتا ہڈ ماس ناڑی خاکی تن چام، چم درشتی سب دی
 کھوج کھجائیندا۔ جس نانک زرگن سچکھنڈ وکھایا مکان، گوہند اپنا پُت بنائیندا۔ جن کبیر جولہے وکھایا نشان، سچ نشانہ اک ہلاٹیندا۔

سو صاحب کھیل کرے مہان، مہما اپنی نہ کیسے سمجھائیندا۔ تے ڈبیاں کھولے آن، ڈبے اپنے وچوں باہر کڈھائیندا۔ لیکھا مٹے سرب شیطان، حرام خور رہن کھئے نہ پائیندا۔ کرے کھیل نوجوان، نوبت نام اک وجائیندا۔ گوبند سورا بے پہچان، روپ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ نام کھنڈا کھچے شبدی وچوں میان، میان بیوی ونڈ ونڈائیندا۔ دو جہان آئے طوفان، تحفہ سب دی جھولی پائیندا۔ نٹھی جائے انجیل قرآن، اللہ رانی نین شرمائیندا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک جنائیندا۔ وشنوں ویکھ اپنی کار، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ کلجگ اتم دکھاں بھریا سنسار، دکھیاں دکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوئن بھکھے روون زارو زار، راتیں ستیاں نیند نہ آئیا۔ کوئن کرن موج بہار، ویسوا رہے ہنڈھائیا۔ کوئن دھاہاں رہے مار، خالی ہتھ جگ پھرائیا۔ کوئن آسو ہئے آسوار، شہنشاہ بیٹھے سیس جھکائیا۔ کوئن تیرے چرناں کرن نمسکار، دکھی دکھ رہے جنائیا۔ کوئن سٹے پیر پزار، تیری یاد کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم ہو تیار، ابناسی کرتا رہیا وکھائیا۔ اپنی اکھ لے آگھاڑ، نیتر بند نہ کھئے جنائیا۔ سری بھگوان سب دے اندر کرے پزار، پسر پزاری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشنوں وشنو رہیا جنائیا۔ وشنوں کہے میں کی کران وچارا، تیرا کھیل وچار وچ نہ آئیا۔ آد بھریا تون میرا بھنڈارا، جگ جگ سیو کھائیا۔ کلجگ اتم میں وی ہارا، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تون کوڑی کرپا بنایا وڈ سیکدارا، سیکھیا اکو اک جنائیا۔ جنان چر کلجگ جیو نہ روون زارو زارا، کلجگ اودھ نہ کھئے مکھائیا۔ پچھلا لیکھا لکھ کے گئے چار لکھ بتی ہزارا، ونڈن ساچی جھولی پائیا۔ ایسے کارن پرہ جو کرپا کھیل نیارا، دکھیاں بھکھیاں دکھ وچ رکھائیا۔ کلجگ انت سارے کھئے ہو کے مارن اکو نعرہ، تڈھ بن ہئے نہ کھئے سہائیا۔ نال وشنوں رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی کل کلکی لے اوتارا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دکھیاں بھکھیاں دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں مارے مارا، نیتر وینہدیاں دئے وکھائیا۔ کلجگ بدلے ستجگ دھارا، دھار اکو اک سمجھائیا۔ اوچان نیچان غریب نیناں وڈیاں چھوٹیاں بڈھیاں بالان کرے اک پیارا، اکو جہا مان دوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اکو ور، سرشٹ سبائی اکو رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کراؤنا این۔ سچ نشان اک جھلاؤنا این۔ لوک مات ویس وٹاؤنا این۔ جوتی جامہ پاؤنا این۔ نہکلنک اکھواؤنا این۔ راؤ رنگ

جگاؤنا این۔ کوڑ کڑیار مٹاؤنا این۔ کلجگ کھیڑا ڈھاؤنا این۔ آنت نبیڑا کراؤنا این۔ دھرت مات دا کھلا ویہڑا وکھاؤنا این۔ اُلٹی لٹھ بھواؤنا این۔ نٹھ نٹھ پنڈھ مُکاؤنا این۔ جن بھگتاں مارگ دس، اِکو راہ وکھاؤنا این۔ پردے اندر وس وس، سوہنگ اجپا جاپ جپاؤنا این۔ کلجگ میٹ رین اندھیری مس، ستجگ ساچا چند چمکاؤنا این۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رچاؤنا این۔ اپنا کھیل رچاواں گا۔ نرگن نُر دھراواں گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ وشن برہما شو اُٹھاواں گا۔ گر اوتار نال ملاواں گا۔ پیر پیغمبر پردہ لاہواں گا۔ لکھ چوراسی بن قلندر، لوک مات نچاواں گا۔ جن بھگتاں وس پردے اندر، آنتر آتما میل ملاواں گا۔ نو کھنڈ پرتھی دیسے کھنڈر، اِکو کھنڈاں کھڑگ اِک چمکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ رنگواں گا۔ اپنا رنگ رنگیگا۔ کیسے کولوں نہ سنگیگا۔ آؤندا جاندا مُول نہ سنگیگا۔ لکھ چوراسی دھرم رائے در ٹنگیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لوآں پُریاں آپے لنگھیگا۔ لوآں پُریاں پار کرائیگا۔ اپنا کھیل کھلائیگا۔ وشنوں لیکھا آپ جنائیگا۔ برہما پردہ آپے لاسیگا۔ شنکر جوتی میل ملائیگا۔ تِنان وچولا آپ اکھوائیگا۔ ساچا چولا آپ بدلائیگا۔ جن بھگتاں مان دوائیگا۔ ساچی کرنی پھیر کھائیگا۔ مرنی مار پھیر جوائیگا۔ ترنی تار تُرت ملائیگا۔ برہمنڈ کھنڈ اپنا راج جوگ جنائیگا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا بولا اِک سُنائیگا۔ پردہ اوہلا آپ اُٹھائیگا۔ دین مذہب رُولا کھئے نہ پائیگا۔ لکھ چوراسی بولا آپ جنائیگا۔ بن تولا جیو جنت تول تُلائیگا۔ آد جگادی رہے اڈولا، جن بھگتاں اپنی گود اُٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا راہ چلائے گا۔ اپنا راہ جئاواں گا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی آپ پڑھاواں گا۔ چوڈاں وِدیا مان گواواں گا۔ راگ انادی اِک سُناواں گا۔ وسادی نظری آواں گا۔ سنت سُپیلے پھڑ اُٹھاواں گا۔ گر چیلے نال رلاواں گا۔ ہر کے نام تون جو بیٹھے ویہلے، سارے میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل کراواں گا۔ اپنا کھیل کراں گا۔ سچ سنگھاسن آپے چڑھاں گا۔ نرہوؤ ہو کدے نہ ڈراں گا۔ لکھ چوراسی اندر وڑاں گا۔ گرُمکھ سجن پھڑاں گا۔ اپنی کرنی آپے کراں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا اتم ہراں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویس دھراں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے آپے کھڑاں گا۔ سچکھنڈ دوار سہائیگا۔ تھر گھر کُنڈا لاسیگا۔ پتا پوت ویکھ وکھائیگا۔ پُرکھ اکال جوت

جگائیکا۔ شبد گوبند ڈنک وجائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی گنڈھ پوائیکا۔ پتا پُوت دیوے گنڈھ، گوبند پُرکھ اکال منائیا۔ پتا پُوت پئے ٹھنڈ، سیتل دھار جنائیا۔ پتا پُوت پچھلی میٹے ونڈ، آگے حد نہ کھئے رکھائیا۔ پُوت پتا ٹٹی لے گنڈھ، گنڈھنہار گویال گوسائیا۔ پتا پُوت دیوے اند، نند چند اک رُشنائیا۔ پُوت پتا گائے چھند، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ پتا پُوت خوشی کرائے بند بند، ہنگ برہم اک درسائیا۔ کرے کھیل سورا سرہنگ، سرب کلا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جان سرب ورہنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ چکائیا۔ پتا پُوت کھولے بھیو، ابھید آپ جنائیندا۔ پتا پُوت ساچی سیو، سیوک رُپ وٹائیندا۔ پتا پُوت سدا نہکیو، نہچل دھام اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیندا۔ پتا پُوت رنگ اگم، اگمڑا آپ رنگائیا۔ پتا پُوت اکو م، کل کرنی آپ کرائیا۔ پتا پُوت ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ پتا پُوت نہ مرے نہ پئے جم، گوبند پُرکھ اکال اک گڑمائیا۔ پتا پُوت نہ رووے چہم چہم، بنس سرہنس لیکھے لائیا۔ پتا پُوت نہ ترسنا نہ کوئی طعم، تامس اور نہ کھئے رکھائیا۔ پتا پُوت جائن من، اکو گھر وجے ودھائیا۔ پتا پُوت بیڑا دیوے بٹھ، بن کھیوٹ کھیٹا رسیا چلائی۔ پتا پُوت اکو راگ اکو ک، اکو ناد شنوائیا۔ پتا پُوت نہ چھپر نہ کھئے چھن، بن چار دیوار ڈیرہ لائیا۔ پتا پُوت آد جگاد جگ جگ جو گھڑیا سو دیون بہن، سٹ شبد پتا پُرکھ اکال نرگن نظری آئی۔ کھیل اندر ہوئے کھیل، خالق خلق کھیل کرائیندا۔ کھیل اندر چڑھ تیل، ساچا سگن منائیندا۔ کھیل اندر ہوئے میل، میل ملاواں آپ کرائیندا۔ کھیل اندر کلجگ جیو ہو جان فیل، پرچہ پاس نہ کھئے کرائیندا۔ کھیل اندر کرے ویہل، لکھ چوراسی خاک ملائیندا۔ کھیل اندر دھرم رائے دی گتے جیل، بندی خانہ اک جنائیندا۔ کھیل اندر ملے سجن سہیل، گھر آآ آپ اٹھائیندا۔ کھیل اندر کر دئے ریل پیل، اٹی سیدھی آپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل بے آنت بے آنت آپ جنائیندا۔ کھیل اندر من دوڑے، اپنا بل دھرائیا۔ کھیل اندر رس ویکھے پھکے کوڑے، کوڑی کرپا نال ملائی۔ کھیل اندر من منوآگر شبدی ہوڑے، اکو نام سُنائیا۔ کھیل اندر وچھڑے جوڑے، میل ملاواں اک کرائیا۔ کھیل اندر تردے روڑھ، کھیل اندر ڈبڈے لے ترائیا۔ کھیل اندر در آئے خالی موڑے، کھیل اندر خالی جھولیاں دئے بھرائیا۔ کھیل اندر مٹکھ رکھ کورے، کھیل اندر گڑمکھ اکو گھر جنائیا۔ کھیل اندر کابنا کرشنا گھر

گوالیاں بنیا چھوہرے، کھیل اندر سیس مُکٹ تاج سُہائیا۔ کھیل اندر سسے اُپر لائے ہوڑے، کھیل اندر ہاٹھی ہنگ برہم رُوپ وکھائیا۔ کھیل اندر ویکھے زورو زورے، کھیل اندر زیر زبر مٹائیا۔ کھیل اندر بھگت بھگوان نوں مارن ہنورے، طعنہ دے دے رہے ڈرائیا۔ کھیل اندر سنت کنت پرہہ آپے بہڑے، رُسے لئے منائیا۔ کھیل اندر آگے دن رہ گئے تھوڑے، ساچا کھیل سب نوں دئے جنائیا۔ کھیل اندر نانک سُتا سیجا روڑے، کھیل اندر گوبند ستھر اک وچھائیا۔ کھیل اندر گر اوتار پیر پیغمبر کایا پنج تت کیتے بند بھورے، بھوری بھوری اپنا درس دکھائیا۔ کھیل اندر دھن مال لُٹن چور چورے، چوری چوری گھر وچ سنّھ لگائیا۔ کھیل اندر گائن دوہرے، سرگن نرگن رہے دھیائیا۔ کھیل اندر دھتے جٹ وچھیاں وچھے موڑے، کھیل اندر کھوہا رسیا گرائیا۔ کھیل اندر جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آپ اپنا کھیل وڈیائیا۔ کھیل اندر گر اوتار، کھیل خالق خلق جنائیندا۔ کھیل اندر شبد دھار، اناد انادی آپ سنائیندا۔ کھیل اندر کر پسا، کھیل کھیل نال رلائیندا۔ کھیل اندر کوٹن جت جت گئے بار، کھیل اندر بازی اپنے ہتھ کرائیندا۔ کھیل اندر کرائے ونج وپار، چوڈاں ہٹ چوڈاں لوک راہ چلائیندا۔ کھیل اندر سوانگ رچائے بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ وٹائیندا۔ کھیل اندر وکے ہٹو ہٹ، اپنی قیمت نہ کھئے جنائیندا۔ کھیل اندر ہوئے پُرکھ سمرتھ، سب نوں اپنی جھولی پائیندا۔ کھیل اندر جن بھگتاں دیوے نام وتھ، وست اکو اک ورتائیندا۔ کھیل اندر جوٹھے جھوٹھے رکھے خالی ہتھ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جس نوں کیریا کر اپنی کھیل دیوے دس، دہ دشا دو جہان اکو نظری آئیندا۔ سو کہے میں تیرے وس، توں میرا میں تیرا تیرا اکو ڈھولا سوہنگ ناؤں وکھائیندا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر ★

ست پُرکھ سدا سمرتھ، سمرتھ کھیل کرائیندا۔ اپنی کرنی رکھے اپنے وس، وسیکار آپ اکھوائیندا۔ آپے جانے اپنی گتھ، گاتھا اپنے وچ سہائیندا۔ آپے جانے اپنا رتھ، رتھ رتھوہی آپ چلائیندا۔ اپنے گرہ آپے وس، اپنا مندر آپ سہائیندا۔ اپنا جان آپے رس، اپنے وچ چوائیندا۔ اپنا کر آپ پرکاش، پرکاش اپنے وچوں دھرائیندا۔ اپنا مارگ آپے دس، آپ اپنا راہ چلائیندا۔ اپنے آتر آپے ہس، اپنی خوشی

آپ منائیندا۔ اپنا گا آپے جس، صفت صلاح آپ بن جائیندا۔ اپنی دھار کر پرگٹ، پرگٹ دھار نؤر وکھائیندا۔ اپنا کھول آپے ہٹ، اپنی وست ورتائیندا۔ اپنی مہا جان اکٹھ، آپ اپنا ناؤں درڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا اپنے وچ دھرائیندا۔ اپنی کرنی دسن یوگ، کرتا اک وڈی وڈیائیا۔ اپنا مانہارا رس بھوگ، بھوگی اکو بے پرواہیا۔ اپنا کرنہار سنجوگ، ڈھر سنجوگی میل ملائیا۔ اپنا دیونہارا درس اموگھ، پردہ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا وساونہارا کوٹ، بنک اکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھیو اپنے وچ رکھائیا۔ ساچا بھیو پُرکھ اگم، اگم اپنے وچ رکھائیندا۔ آد جگاد نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ وسنہارا بن چھپری چھن، سچ محل آسن لائیندا۔ زرویر پُرکھ بیڑا بٹھ، نرگن اپنا راہ جنائیندا۔ اکال پُرکھ جننی جن، اجوئی رہت ونڈ وٹائیندا۔ کر کھیل سری بھگون، اپنی کل دھرائیندا۔ سدا سد اچھل اچھل، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنی ونڈ وٹائیندا۔ آپ اپنی ونڈے ونڈ، ونڈنہار وڈ وڈیائیا۔ آپ اپنی مارے کندھ، بن سیوک سیو کھائیا۔ آپ اپنی دھار کرے بند، بندش اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا بھیو کھلائیا۔ کھولے بھیو ہر اپارا، اپرمپر آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو نیارا، ہر پُرکھ نرنجن برہم اپنا پردہ لائیندا۔ ایکنکار ویکھنہارا، آد نرنجن جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کر پسارا، سری بھگون سچ ہلارا، پاربرہم پرہہ اکو رنگ وکھائیندا۔ دیونہارا وڈ بھنڈارا، در درویش بن لیکھارا، الکھ الکھنا اکو الکھ جگائیندا۔ شاہو بھیو وڈ سکدارا، حُکمی حُکم کھیل نیارا، لیکھا جانے ڈھر دربارا، ڈھردرگاہی راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ اپنی دھار جوت سرؤپ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ روپ رنگ نہ کھئے ریکھ، انوہ وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا اپنے دیس، ساچے تخت سوہا پائیا۔ تخت نواسی آپے کرے آدیس، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ آپے شاہ بن نریش، نر اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ آپے ہیوئے بھکھاری درویش، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ آپے کرے ساچا ہیت، بتکاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار وڈ وڈیائیا۔ کرے کھیل کرنی کرتار، کرتا پُرکھ دیا کھائیندا۔ اپنی اچھیا آپے دھار، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ اچھیا بھچھیا ایکسا سار، سار شبد روپ وٹائیندا۔ سار شبد کر تیار، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ ست

وکھا سچ استھان، بھومکا روپ نہ کھئے جنائیندا۔ نرویر پُرکھ اکال مؤرت نظری آئے نرنکار، نوجوان سیس جگدیش اکو تاج ٹکائیندا۔ آد آد
 حکمران ست ست نشان، ست ستوادى آپ وکھائیندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، آپ اپنا وپس وٹائیندا۔ ساچا
 وپس وپس اولّا، اکو اک جنائیا۔ ایکا ایکا سد اکلا، اکو گھر وسائیا۔ ایکا ایکا پھڑائے پلا، پلو گنڈھ بندھائیا۔ ایکا ایکا روپ نہ رنگ نہ
 ریکھ، رکھک ہونے سبني تھائیا۔ ایکا ایکا اک آدیس، اکو سیس جھکائیا۔ اک نور جوت پرویش، پرورش کرے بے پرواہیا۔ جوتى جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھار سار کر پیار، سار اپنی دئے جنائیا۔ سار سار سار سماں، سرب سرب جنائیا۔
 دین دین دین دیال، دیاندھ اکھوائیا۔ پال پال کر پرتپال، پرتپالک دئے وڈیائیا۔ لال لال ائمٹرا لال، گھر ساچے اک پرگٹائیا۔ سکھال سکھال
 سکھیا اک سکھال، ساچا مارگ دئے جنائیا۔ گھال گھال گھال گھال، گھالی گھال اک درسائیا۔ سوال سوال اک سوال، بن سوالی اپنے آگے
 پائیا۔ جواب جواب اک جواب، لاجواب اک درسائیا۔ نواب نواب شاہ نواب، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ خواب خواب خواب، خواہش اکو
 اک پرگٹائیا۔ داد داد داد، وست امولک جھولی پائیا۔ سماج سماج سماج، سچ سچ وڈیائیا۔ راج راج راج، راج جوگیشر اک درڑائیا۔ کاج
 کاج کاج، کرتا پُرکھ اپنا کاج رچائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ مار آواز، اپنی دھار اپنے وچوں جگائیا۔ سار تیری پوری کرے خواہش، آشا تیرے
 نال ملائیا۔ جوتى جوت کر پرکاش، اپنی انگلی لئے لگائیا۔ کر کر داسی داس، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ روپ درسا ساکھیات، ساچا سچ
 کرے گڑمائیا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سار تیری پائے سار، کړپا کر آپ نرنکار، نرادھار دھار دھار دھار وچ جنائیا۔
 دھار دھار ہر کھیل رچائی، نرگن اپنی کل ورتائیندا۔ اکو اچھیا لئی پرگٹائی، بھچھیا جھولی پائیندا۔ کر کړپا بنائی جگت مائی، ممتا اور نہ کھئے
 رکھائیندا۔ تتوت نہ کھئے رکھائی، روپ رنگ نہ ونڈ وندائیندا۔ نار کنت نہ کھئے بندھائی، سنجی سیج سہائیندا۔ ساچی سیوا آپ لگائی،
 حکمی ڈنڈا مگر لگائیندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، آد اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شبد ست کر پردھان، پردھانگی ہر
 جنائیندا۔ پرہہ ابناسی دیونہارا دان، ساچی وست جھولی پائیندا۔ کرے کھیل نوجوان، نرگن اپنا راہ چلائیندا۔ وشن برہما شو کر نشان،
 نشانہ اکو اک سمجھائیندا۔ لیکھا جان آپ بھگوان، بھگون روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ آد شکت نہ کھئے مان، عاشق روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نیتر نین

نہ کھئے دھیان، نام گیان نہ کھئے درڑائیندا۔ محل اٹل نہ کھئے مکان، محفل سچ نہ کھئے وکھائیندا۔ سرگن دسے نہ کھئے نشان، ونڈن ونڈ نہ کھئے جنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران نہ کھئے ودھان، من مت بُدھ نہ کھئے رلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نہ کھئے مان، سچ سندیسہ نہ کھئے سُنائیندا۔ سُوْر ج چند نہ زمیں اسمان، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نہ کوئی بیان، کاتب قلم نہ کھئے چلائیندا۔ ایک کھیل جانے سری بھگوان، دُو جے بھیو نہ کھئے آئیندا۔ جس دیوے کِنکا کِنکا اک گیان، سو کانی تیر چلائیندا۔ جس رچنا رچی آد، سو اپنے ہتھ کھیل وکھائیندا۔ اکو مائی کر پردھان، چیلے تن سیو لگائیندا۔ کُرمائی کرے آپ مہربان، آتم پر ماتم ناتا جوڑ جڑائیندا۔ گیان دھیان نہ کرے کھئے وکھیان، ویکھیاں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جو پڑھیا کرن بیان، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیندا۔ مائی سدا سدا جوان، پردھ بال روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ نیڑ آئے نہ کھئے شیطان، شرع سب دی بند کرائیندا۔ کتیں سُنے نہ کھئے رھنکان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی اچھیا اکو مائی جنائیندا۔ ساچی مائی سدا سُچی، سچ سُچ درڑائیا۔ جے کوئی کہے جُگ جُگ لُچی، پرہہ جو مَن وچ نہ آئیا۔ جے کوئی کہے کتال بُچی، سری بھگوان ست شنکار کرائیا۔ جے کوئی لا کے ویکھے رُچی، دھیان نہ کھئے ملائیا۔ سو مائی پرہہ چرن دوارے بیٹھی اُچی، نیواں دھیان رکھائیا۔ جے کوئی کہے اَلس نندرا وچ سُتی، سُتیاں رین نہ کھئے وِہائیا۔ جے کوئی آکھے لمی گتی، سیس مینڈھی اک گندائیا۔ جے کوئی آکھے کیسے دی نہیں ووہٹی، نار خونت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جے کوئی آکھے ہوئے اوٹی، اوئترا جگت دئے کرائیا۔ جے کوئی آکھے ہتھ نوں پائے پوئچی، پنچ نام تند بندھائیا۔ جے کوئی آکھے بڑی شوٹی، شوٹ سری بھگوان اک ہنڈھائیا۔ جے کوئی آکھے نیترونندی، ہس ہس جُگ چوکرئی اپنے وچ سائیا۔ جے کوئی آکھے ڈھولا گاؤندی، گا گا شکر منائیا۔ جے کوئی آکھے اونسیاں پاؤندی، جن بھگتاں راہ تکائیا۔ جے کوئی آکھے اپنا گھر ڈھاؤندی، اُجڑے گھر وسائیا۔ جے کوئی آکھے جُگ جُگ کھیل رچاؤندی، رچ رچ کھیل ویکھے تھاوں تھائیا۔ سو مئیا اک اکھواؤندی، پرہہ چرن دھیان لگاؤندی، دُو جی اوٹ نہ کھئے تکوودی، آد جُگاد سمجھاؤندی، کیتی بھل در بخشاؤندی، نیتر نیناں نیر وِہاؤندی، دو جہاناں پٹے ڈاؤندی، ستا رہے نہ کھئے آندھی گوانڈھی، دُور نیڑے سرب جگائیندا۔ سو ماتا بنی رانی، رانا اکو اک جنائیندا۔ جس دی نانک گائی کہانی، بن نانک بھیو کھئے نہ پائیندا۔ اوہ سگھڑ سُچجی سوانی، جس نوں ہر جو سیوا لائیندا۔ نہ اٹھی نہ کانی، نیتر

تین نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ پڑھے کسے دی بانی، پانی کسے کولوں چلی نہ منگ منگائیندا۔ اوہ وسے دھام استھانی، استھل اکو دوار بنکا راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام آپ درڑائیندا۔ اکو ناؤں لگا چنگا، ہر جو دئے جنائیا۔ اکو رنگن نام رنگا، رنگ رنگیلا اک وکھائیا۔ اکو وار کیتا کارج اندا، دوچی وار گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جس دی کھیل اندر کوئن کوٹ کوٹ برہمنڈا، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ تس مائی دا سیس نہ ہویا ننگا، جگت رنڈیا نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اوہدا ناں لے کے واج مارے اکو سورا سرہنگا، دوجا کہن کھئے نہ آئیا۔ نہ ناری نہ اوہ بندہ، لینگ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ناؤں اکو اک جنائیا۔ ناؤں اُس دا سچا گن، گنوتتا آپ جنائیندا۔ گرمکھ کٹاں نال لوو سُن، سچ سندیسہ اک سمجھائیندا۔ وید پُراں شاستر سمرت کرو چھان پُن، ہر کا آنت کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیندا۔ سو مائی پرہ دی بچی، بچپن آپ بنایا۔ آد جگاد ہوئے نہ کچی، کچیل روپ نہ کھئے وٹایا۔ در دربار کرے سیوا ہو کے سچی، سجن سچا نظری آیا۔ ترے گن وچ کدے نہ مچی، مواتا سب نوں دئے لگایا۔ گھنگٹ پا کدے نہ نچی، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ پرہ چرن دوار سچ پریتی وچ رچی، رچی ہور نہ کھئے ودھایا۔ ایسے کارن سب دے کولوں رہیں بچی، اوہدی عزت نوں ہتھ کسے نہ پایا۔ نانک نرگن گل شبد روپ دسی سچی، رسنا نال کہانی نہ کھئے الایا۔ نہ روٹی کھاوے کھنی ادھی، ٹکر ہتھ نہ کھئے پھڑایا۔ سری بھگوان دے حکمے بدھی، بیٹھی سیس جھکایا۔ بن نانی کہے میں تیری ندھی، توں صاحب میرا شہنشاہیا۔ کر کریا مینوں اپنے دواریوں مول نہ کڈھیں، تیرے آگے واسطہ پایا۔ کوئن کوٹ کال بیتن جگ چوکڑی صدی، سدیو تیرا روپ اکو نظری آیا۔ نہ کوئی تن نہ کوئی ہڈی، ماس چمڑی نہ رنگ چڑھایا۔ تیری پشت تیری جدی، تیری کار کھایا۔ تیرے پریم اندر مگھی، مارگ دو جہان وکھایا۔ اچا لما نظر نہ آئے کھئے قدی، ہتھ پیر منہ ننگ نیترا نگ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سار تیری ساچی اچھیا، پُرکھ ابناسی پائی بھچھیا، ساچی مائی اکو وار پرناہیا۔ ساچی مائی کریا پرن، پرم پُرکھ نال گنڈھ پوائیا۔ تھہ بن اور نہ کوئی سرن، سرن ملے نہ ہور سرنائیا۔ کر سیوا پورا کران تیرا آچرن، اچرج راہ چلائیا۔ توں داتا ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیائیا۔ ترے ترے پانی تیرا بہرن، پیسن پیس سیو کھائیا۔ آد جگاد برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک گگن پاتال زمیں آسمان

تیتھوں ڈرن، کوٹن کوٹ تیرا بھے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ناؤں بن اکھراں نش اکھرا اپنے نال ملائیا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر ★

ستگر شبد ساچا گیت، گیت گوہند اک درڑائیندا۔ ستگر شبد پت پت، پت پاپی پار کرائیندا۔ ستگر شبد ساچی ریت، جگ چوکڑی راہ چلائیندا۔ ستگر شبد بنائے مندر مسیت، شودوالے مٹھ راہ وکھائیندا۔ ستگر شبد من واسنا لئی جیت، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ستگر شبد کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ برسائیندا۔ ستگر شبد پرکھنہارا نیت، نیتوان اکو نظری آئیندا۔ ستگر شبد پار کرائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیندا۔ ستگر شبد سدا رس میٹھ، انرس نظر کئی نہ آئیندا۔ ستگر شبد سدا انڈیٹھ، نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا شبد اک سمجھائیندا۔ ستگر شبد ساچا رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ ستگر شبد سدا سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ستگر شبد آتم اند، اند رس اک چکھائیا۔ ستگر شبد خوشی کرے بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ ستگر شبد جگت وکار کرے کھنڈ، کھنڈا اکو اک کھڑکائیا۔ ستگر شبد ناتا توڑے دہاگن رنڈ، ہر کنت دے وڈیائیا۔ ستگر شبد سہاگی چھند، ست ستواد کرے پڑھائیا۔ ستگر شبد پرمانند، پر پڑکھ دے وکھائیا۔ ستگر شبد کورٹا ناتا توڑے جھوٹھا گند، امرت رس اک چکھائیا۔ ستگر شبد جگ جگ دیوے ونڈ، ونڈنہارا پھیرا پائیا۔ ستگر شبد دیونہارا ڈنڈ، ڈنکا سب دے سر و جائیا۔ ستگر شبد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد اک جنائیا۔ ستگر شبد سچ نشان، دو جہاناں آپ وکھائیندا۔ ستگر شبد سچ پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ ستگر شبد سچا رام، رام رحیم میل ملائیندا۔ ستگر شبد سچ امام، رسول اپنی گنڈھ پوائیندا۔ ستگر شبد سچ کلام، کلمہ اکو اک جنائیندا۔ ستگر شبد سچ اشنان، ڈرمت میل دھوائیندا۔ ستگر شبد ساچا بہان، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ستگر شبد کھیل مہان، خالق خلق وچوں نظری آئیندا۔ ستگر شبد سچ ایمان، دوجی شرع نہ کئی وکھائیندا۔ ستگر شبد

دُھر گیان، بودھ آگادھ پڑھائیندا۔ سَتگر شبَد بے پہچان، جگت نیتِ نظر نہ آئیندا۔ سَتگر شبَد پرہوں تیرِ نرالا مارے بان، انیالا آپ
 چلائیندا۔ سَتگر شبَد امرت رس دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ سَتگر شبَد سُرَت ملائے ہانی ہان، گھر میلا میل ملائیندا۔
 سَتگر شبَد چتر سگھڑ بنائے سُبجان، مَورکھ مَورھ دھندے لائیندا۔ سَتگر شبَد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، جُگ جُگ آپ ورتائیندا۔ سَتگر شبَد ساچا سَجَن، سَجَن اِکو نظری آئیآ۔ سَتگر شبَد دُھر دا مَجَن، سرور اِکو اِک نھائیآ۔
 سَتگر شبَد سدا سدا سد پڑدے کَجَن، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ سَتگر شبَد گرُمکھ ورلے جپن، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیآ۔ سَتگر شبَد
 کوٹن کوٹ اُتارے پاپن، پاپی اِکو گندھ پوائیآ۔ گر کا شبَد لیکھا چُکائے ہاکن ڈاکن، نروریر اِکو رنگ وکھائیآ۔ سَتگر شبَد پاکی پاکن، پُنت اِکو
 رُوپ درسائیآ۔ سَتگر شبَد پُچھے واتن، نِت نوت ہونے سہائیآ۔ سَتگر شبَد ظاہر باطن، بیٹل اِکو دھام پرگٹائیآ۔ سَتگر شبَد مقبول قاتل،
 قتل گاہ اِک وکھائیآ۔ سَتگر شبَد سدا ساتھن، سکلا سنگ نبھائیآ۔ سَتگر شبَد اتاھ اتاھن، ناتھ اتاھان ہونے سہائیآ۔ سَتگر شبَد پرتھمی
 آکشن، آکاش آکاشاں ڈنک وجائیآ۔ سَتگر شبَد داسی داسن، بن سیوک سیوک کھائیآ۔ سَتگر شبَد پوری کرے آسن، آسا سب دی پور
 وکھائیآ۔ سَتگر شبَد نرمل پاٹھن، پوجا اِکو اِک وڈیائیآ۔ سَتگر شبَد تیرتھ تائن، تٹ کنارہ دئے وکھائیآ۔ سَتگر شبَد سچا ہائن، چوڈاں
 لوک پنڈھ مکھائیآ۔ سَتگر شبَد ٹوؤ ناٹن، بن سوانگی سانگ رچائیآ۔ سَتگر شبَد ناتا توڑے ذات پاتن، ورن گوت نہ کھئے جنائیآ۔ سَتگر
 شبَد جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرُمکھ ورلے بھاکھن، بھاکھیا جس نوں آپ جنائیآ۔ سَتگر شبَد سچ سلطان، ست
 ستوادی آپ بنائیندا۔ سَتگر شبَد سدا مہربان، مہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ سَتگر شبَد سچ گیان، گیان دھیان اِک درڑائیندا۔ سَتگر شبَد
 سچ ایمان، اسم اعظم اِک وکھائیندا۔ سَتگر شبَد صفت صلاحے انجیل قرآن، وید شاستر سرب سُنائیندا۔ سَتگر شبَد لیکھا جانے دو
 جہان، نرگن سرگن دوئے دوئے دھار وکھائیندا۔ سَتگر شبَد دُھن راگی سُنائے سچّی دُھنکان، دُھن آتمک راگ لائیندا۔ سَتگر شبَد مہابلی
 بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ سَتگر شبَد میٹ مٹائے کوڑ شیطان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر شبَد
 اِک جنائیندا۔ سَتگر شبَد پتا ماتا، آد آنت وڈیائیآ۔ سَتگر شبَد سچا ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیآ۔ سَتگر شبَد ڈونگھا کھاتہ، بن گرُمکھ

نظر کيسے نہ آئيا۔ ستگر شبد گرمکھ پچھاتا، لکھ چوراسی کوڑی کریا دئے دہائیا۔ ستگر شبد اتم ذاتا، بھگت بھگونت روپ وٹائیا۔ ستگر
 شبد سچا ساکا، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ ستگر شبد اکو آقا، عاقی رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبد کھولے تاکا، بند کواڑی کُنڈا
 لاہیا۔ ستگر شبد سچ سنائے باتا، دھر دی بانی بان الاٹیا۔ ستگر شبد ایتھے اوتھے ہوئے راکھا، بن رکھک سیو کھائیا۔ ستگر شبد
 ساکھیاتا، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ ستگر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو اک درڑائیا۔
 ستگر شبد ساچی اوٹ، اوٹ اکال جنائیندا۔ ستگر شبد سدا اتوٹ، اٹ آپ ورتائیندا۔ ستگر شبد ملائے نرمل جوت، جگت وچھوڑا
 پنڈھ مکائیندا۔ ستگر شبد رنگ رنگے کایا ماٹی چمڑا پوش، پشت اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستگر شبد سدا یردوش، دوشی جیو سرب بنائیندا۔
 ستگر شبد سدا مدہوش، مدھر دُھن اپنا راگ الاٹیندا۔ ستگر شبد گرمکھ ورا رسیا لوچ، لوچن ین دھیان لگائیندا۔ ستگر شبد کيسے
 وچ نہ آوے سوچ، سوچیاں آنت کھئے نہ پائیندا۔ ستگر شبد کوٹن کوٹ رہے کھوج، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھیرا پائیندا۔ ستگر شبد بن
 گرسکھ کوئی نہ مانے موچ، موجودہ حال سب نوں آپ سنائیندا۔ پڑھن سنن دی پے گئی روئس، پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ بن ہنکاری
 بن گئے غوث، کُتب خانہ سرب جنائیندا۔ کنت ملن دا رکھے کوئی نہ شوق، وبھچار گھر گھر نظری آئیندا۔ کلجگ کوڑا پایا طوق، شرع زنجیر
 نہ کھئے کٹائیندا۔ بن بھگتاں جگت ديسے اوٹ، جگت نشان نہ کھئے وکھائیندا۔ سرت سوانی رووے بناں خوئت، خاوند اکھ نہ کھئے ملائیندا۔
 سادھ سنت کوڑی کریا مارن دھوئس، دھوئسا نام نہ کھئے سنائیندا۔ سچ محل کوئی نہ گیا پہنچ، کایا اندر سب رو رو نیتر نیر وھائیندا۔ رسنا
 جہوا شوکر رہے بھونک، پنج بھوت ناتا نہ کھئے ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبد جن بھگتاں جھولی پائیندا۔
 ستگر شبد وڈی دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ ستگر شبد سچی کرامات، کرم کانڈ دئے چکائیا۔ ستگر شبد کڈھے بہرم بہرانت، بھلیکھا
 سب دا دُور کرائیا۔ ستگر شبد دلائے نجات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرسکھ جھولی پائیا۔
 گرسکھ جھولی لئے اڈ، ستگر پورا دیا کھائیندا۔ اپنے وچوں اپنا نام کڈھ، ہرجن تیرے وچ سمائیندا۔ جو سنگت نال گیا رل پچھے جائے نہ
 چھڈ، کھڑا جم دا آپ چھڈائیندا۔ آگے پار کرائے حد، پچھلا پنڈھ مکائیندا۔ در آئے کرائے حج، حاجت ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ سر پردہ دیوے

کج، اوڈھن اکو نام وکھائیندا۔ سوہنگ شبد ساچا ناؤں لینا جپ، جاپ اکو اک درڑائیندا۔ ہونے سہائی بن کے سچا باپ، پوت اپنی گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ستگر دیوے سچا ساتھ، شبد گر اپنی سیو کھائیندا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد اگمی دھار، سچکھنڈ نواسی آپ پرگٹائیندا۔ ستگر شبد سچی جیکار، سچ جیکارا اک الائیندا۔ ستگر شبد ساچی کار، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ ستگر شبد ساچا ہٹ و نچار، وست اکو اک ورتائیندا۔ ستگر شبد لیکھا جانے سرب سنسار، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ ستگر شبد سیوا لا گر اوتار، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ستگر شبد پیر پیغمبر پائے سار، کلمہ نبی رسول جنائیندا۔ ستگر شبد بھکت بھگوان لے اٹھال، ہیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ ستگر شبد سنتاں وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوار اک جنائیندا۔ ستگر شبد گرمکھاں کھول کواڑ، بند تاکی کڈا لاپندا۔ ستگر شبد گرسکھاں چلے نال نال، سدا سدا سنگ نیہائیندا۔ ستگر شبد نانا توڑے ترے گن مایا جگت جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ ستگر شبد لیکھا چکائے کال مہاکال، بھہ بیہانک روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ ستگر شبد ایتھے اوتھے بن دلال، بن وچولا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر شبد امرت آم سرور دئے اچھال، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ ستگر شبد سرت سوانی کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستگر شبد سنے مریداں حال، مُرشد اپنا ناؤں دھرائیندا۔ ستگر شبد آپ جنائے پنج تت کایا ماٹی کھال، ہر مندر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک سمجھائیندا۔ ہر کا شبد ستگر روپ، ستگر گر وپس وٹائیا۔ گر گر لیکھا چارے کوٹ، دہ دشا سوبھا پائیا۔ دہ دشا دیوے سچ ثبوت، صاحب اپنا نام پڑھائیا۔ ہر کا ناؤں لیکھا جانے کایا پنج تت قلبوت، نرگن سرگن ویکھے تھائیں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا نام دئے وڈیائیا۔ ستگر شبد سچا نام، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیندا۔ ستگر شبد سچا جام، مدھر پیالہ اک وکھائیندا۔ ستگر شبد کرے کرائے سچا کام، کرنی کیرت اک درڑائیندا۔ ستگر شبد میٹے اندھیری شام، نرگن جوت نور رُشنائییندا۔ ستگر شبد دیوے پرکاش کوٹن بھان، منڈل منڈپ آپ سہائیندا۔ ستگر شبد سرشٹ سبائی اک گیان، گیان دھیان وچ ملائیندا۔ ستگر شبد اک نشان، دھرم نشانہ اک جھلائییندا۔ ستگر

شبد اک ایمان، چار ورنان صدق نبھائیندا۔ ستگر شبد اکو رس پین کھان، وکھ روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ستگر شبد ساچا سُنا کان، پین
 کٹان آپ جنائیندا۔ ستگر شبد دو جہاناں دیوے مان، ابھان میٹ مٹائیندا۔ ستگر شبد بنائے سچ ودھان، راج جوگ آپ سمجھائیندا۔
 ستگر شبد دیوے دُھر فرمان، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ ستگر شبد لیکھا جانے راج راجان، شاہ سلطان حکم منائیندا۔ ستگر شبد
 لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پائے آن، آگے سر نہ کھئے اٹھائیندا۔ ستگر شبد چارے کھانی دئے بیان، اندج جیرج اُتہج سیئج بھیو ابھید
 جنائیندا۔ ستگر شبد چارے بانی دئے بیان، نام پانا اک دھرائیندا۔ ستگر شبد بھیو جنائے انجیل قرآن، کایا کعبہ ویکھ وکھائیندا۔ ستگر
 شبد اک توفیق رحیم رحمان، محبان پیدو اکو نور دھرائیندا۔ ستگر شبد سچ اسلام، اسم اکو اک وکھائیندا۔ ستگر شبد سچ نظام، دو
 جہاناں بندھن پائیندا۔ ستگر شبد جگ جگ پیغام، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ سُنائیندا۔ ستگر شبد سُن کلجگ جیو ہون حیران،
 ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ستگر شبد جن بھگتاں ملے دان، سنتن جھولی آپ بھرائیندا۔ ستگر شبد گرمکھاں دیوے مان، گرسکھاں اپنے
 انگ لگائیندا۔ ستگر شبد ممکھ نہ سکن پچھان، نیر نین نہ کھئے کھلائیندا۔ ستگر شبد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد
 جگادی اکو ہر اکو ناد سُنائیندا۔ ستگر شبد سچا ناد، انادی آپ سُنائیا۔ ستگر شبد سچ برہماد، برہمانڈ ربیا سہائیا۔ ستگر شبد ست
 آواز، دُھردرگاہی بانگ الاٹیا۔ ستگر شبد رچ رچ کاج، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ ستگر شبد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ایک نام دئے وڈیائیا۔ ستگر شبد ست سروپ، ست ست درڑائیندا۔ ستگر شبد وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا کھوج
 کھجائیندا۔ ستگر شبد ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کیرپا موہ مٹائیندا۔ ستگر شبد کرے پاک کایا قلبوت، پتت پتت دیا کھائیندا۔
 ستگر شبد نظر نہ آئے کوئی وجود، واحد اپنی دھار وکھائیندا۔ ستگر شبد میل ملائے نال محبوب، مُحبت اکو اک سمجھائیندا۔ ستگر شبد
 وسے سچ عروج، حُجرہ اکو اک وڈیائیندا۔ ستگر شبد جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنے رنگ وکھائیندا۔ ستگر شبد اُچ
 اٹاری، اٹل اٹل جنائیا۔ ستگر شبد میل ملائے جوت نرنکاری، نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ ستگر شبد دیوے سچ خُماری، خُمار اکو اک
 وکھائیا۔ ستگر شبد کوڑی کیرپا ہومیں روگ کئے بیماری، بمل اپنی دھار پرگٹائیا۔ ستگر شبد نام کھنڈا وکھائے تیز کٹاری، کٹاکش اکو اک

جنائیا۔ ستگر شبید لیکھا جانے آر پاری، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ ستگر شبید کھیل نیاری، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ ستگر شبید میل ملائے پروردگاری، پردانشیں پردہ اک اٹھائیا۔ ستگر شبید لیکھا جانے دھر درباری، بے نظیر شاہ حقیر ہوئے سہائیا۔ ستگر شبید جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آپ اپنا نام جنائیا۔ ستگر شبید سورا سرینگا، سرب کلا اکھوائیندا۔ ستگر شبید نام مردنگا، وڈ مردانگی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستگر شبید پریاں لوآں آپے لنگھا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ ستگر شبید دو جہان وجائے مردنگا، تار ستار نہ کھئے وکھائیندا۔ ستگر شبید چنڈ پرچنڈ تکھی دھار کھنڈا، کھڑگ اکو اک رکھائیندا۔ ستگر شبید لیکھا جانے جیرج انڈا، اُتہج سیٹیج پھول پھلاییندا۔ ستگر شبید پائے ونڈاں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بندھن پائیندا۔ ستگر شبید آد جگاد جگ جگ توڑے گھمنڈا، گڑھ ہنکاری بُرج ڈھاپیندا۔ ستگر شبید کلجگ آنت سرشٹ سبائی سُنائے ساچا چھندا، سوہنگ ڈھولا اک الائیندا۔ ستگر شبید بنائے ساچا بندہ، بندگی اکو اک درڑائیندا۔ ستگر شبید لیکھے لائے گندہ، مۆرکھ مۆڑھ چتر سُبجان بنائیندا۔ ستگر شبید سرب جیاں دا اکو دھندا، اکو راہ جنائیندا۔ ستگر شبید ویکھنہارا بھکھا ننگا، بھکھیاں ننگیاں مان دوائیندا۔ ستگر شبید بستہ بٹھ کیسے نہ ٹنگا، بند سندوق نہ کھئے کرائیندا۔ ستگر شبید آد جگاد جگ جگ نرگن ہو کے وجا، ساز باج تال نہ کھئے رکھائیندا۔ ستگر شبید گھر گھر اندر پھرے بھجا، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ ستگر شبید گرمکھ پردے بہ بہ سجا، گھر سچا اک سہائیندا۔ ستگر شبید بڈھا نڈھا نہ کوئی پچھ، جوان روپ نہ کو بدلائیندا۔ ستگر شبید کیسے گھڑیا نہ جائے وچ سچا، گھاڑت گھڑت نہ کھئے وکھائیندا۔ ستگر شبید جگ چوکرئی کدے نہ ہوئے کچا، کاجی ماٹی کایا رنگ چڑھائیندا۔ ستگر شبید سدا سدا سد سچا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ستگر شبید سب دی کرے رچھا پرتپالک ناؤں دھرائیندا۔ ستگر شبید نرگن سرگن مان دوائے جٹ دھتہ، دھن اکو اک وکھائیندا۔ ستگر شبید راگ سُنائے سچا کٹاں، کان سب دی میٹ مٹائیندا۔ ستگر شبید کرے پرکاش نیترا اٹھا، اگیان اندھیر مکائیندا۔ ستگر شبید بھوگ لگائے ناما چھٹا، چھن چھیری آپ چھپائیندا۔ ستگر شبید بن بھگتاں کیسے کولوں نہ مٹا، منسا پور نہ کھئے کرائیندا۔ ستگر شبید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنے راہ چلائییندا۔ ستگر شبید گوڑھو گوڑھ، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ ستگر شبید نورو نور، نور نور رُشنائیا۔ ستگر شبید سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سب

ٹھائیندا۔ ستگر شبد نہ نیڑے نہ دُور، گھٹ گھٹ آسن لائیا۔ ستگر شبد سدا سدا آسا پُور، پُوری آس کرائیا۔ ستگر شبد جگ جگ پرگٹے ضرور، ضرورت اِکو اِک جنائیا۔ ستگر شبد پُورب بخشے سرب قصور، اِکے مارگ لائیا۔ ستگر شبد نانا توڑے کوڑو کوڑ، ساچی سِکھیا کرے پڑھائیا۔ ستگر شبد میٹ مٹائے ہنگتا غرور، عُربت کھئے رہن نہ پائیا۔ ستگر شبد آد جگاد جگ جگ ہویا رہیا مفرور، بن بھگتاں اپنے اندر بند نہ کھئے کرائیا۔ ہر کا شبد دیوے سچ شعور، شہرت اِکو اِک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اِکو نام صفت صلاحیا۔ ستگر شبد سدا ائمل، ائملڑا آپ بنائیندا۔ ستگر شبد سدا ائمل، تول وچ کدے نہ آئیندا۔ ستگر شبد دُھردرگاہی پُھل، دو جہان مہکائیندا۔ ستگر شبد پُرکھ اکال دی کُل، کلوتتا ناؤں دھرائیندا۔ ستگر شبد بوٹا کدے نہ جائے پُل، پُھل پُھلواری آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبد آپ درڑائیندا۔ ستگر شبد ستگر جہا، جیہی کار کھائیا۔ ستگر شبد ستگر نینہا، نینہ اِکو اِک سمجھائیا۔ ستگر شبد ستگر مینہا، میگھلا اِکو دھار برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد دئے وڈیائیا۔ ستگر شبد سچا رام، رام رام ملائیندا۔ ستگر شبد سچ پیغام، پیر پیغمبر رنگ رنگائیندا۔ ستگر شبد جگ جگ پورن کرے کام، پُوری آسا پُور وکھائیندا۔ ستگر شبد کلجگ اتم لے کے آئے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری آپ سمجھائیندا۔ ستگر شبد بدل دئے نظام، حاکم اِکو نظری آئیندا۔ ستگر شبد بھوپت بھوپ بن راجان، حُکم حاکم اِک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا شبد آپ وڈیائیندا۔ ستگر شبد سرب کلا سمرتھ، سمرتھ آپ پرگٹائیندا۔ ستگر شبد کلجگ آت مہا گنائے اکتھ، کتنہی کتھ نہ کھئے سُنائیندا۔ ستگر شبد جن بھگتاں دیوے اگمی وتھ، وست اِکو اِک ورتائیندا۔ ستگر شبد آتم پرما تم مارگ دیوے دس، سنت سجن میل ملائیندا۔ ستگر شبد گرمکھ ہردے جائے وس، دئی دویتی پردہ لاپندا۔ ستگر شبد گرمکھان دیوے اِکو رس، رس پھیکا سرب گوائیندا۔ ستگر شبد ہرجن میل ملائے ہس ہس، آپ اپنی دیا کھائیندا۔ ستگر شبد کلجگ اتم ہو پرگٹ، پرم پُرکھ بیو چکائیندا۔ اِکو وکے پُرکھ اکال دے ہٹ، دوجا ونج نہ کھئے کرائیندا۔ ست ستوادی برہم برہادی پاربرہم پت پرمیشور نرگن سرگن ست سروپ مارگ دئے دس، انہو پرکاش اِکو نور جنائیندا۔ لیکھا جان پرتھمی آکاش، غریب نائیاں وسے ساتھ، بودھ آگادھ سُنائے گاتھ، بیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ نرویر چلائے

راتھ، پار لگائے اپنے گھاٹ، کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیندا۔ ستگر شبہ پُچھے وات، کوڑی کریا رہے نہ نار کذات، جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خواہش اپنی نال ملائیندا۔ ستگر شبہ لیکھے لائے پون سواس، آتم پرما تم دئے وشواس، پاربرہم برہم ویکھے اپنی شاخ، شناخت اکو اک سمجھائیندا۔ ستگر شبہ سدا ابناس، جگ چوگری کھیلے کھیل تماش، منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ ستگر شبہ کلجگ انت کرے پرکاش، نورو نور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبہ آپ وڈیائیندا۔ ستگر شبہ وڈا بل، بل باون بھیو چکائیا۔ ستگر شبہ اچھل اچھل، ول چھل اپنا کھیل رچائیا۔ ستگر شبہ وسے دھام اٹل، اٹل محل اک رُشنائیا۔ ستگر شبہ کرے ویس کلجگ کل، کل کالکھ پڑدہ لاپیا۔ ستگر شبہ ست سروپ دھار گیا رل، جوتی جوت جوت سمائیا۔ ستگر شبہ سچ سنڈیسہ رہیا گھل، نر نریشا آپ اٹھائیا۔ ستگر شبہ پٹھی لاپے کھل، منصور سولی اُتے چڑھائیا۔ ستگر شبہ کرے کھیل گھڑی گھڑی پل پل، پلک سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ستگر شبہ جن بھگت دوارا بیٹھا مل، محفل اکو گن درسائیا۔ ہر شبہ ستگر شبہ گر شبہ شد گر اکو وجائے ناد اٹل، اٹل اکو راگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، شبہ اکو اک پرگٹائیا۔ ستگر شبہ سوہنگ سو، ست ستجگ راہ چلائیندا۔ ستگر شبہ نرگن نرموہ، کوڑی مُحبت نہ کھئے رکھائیندا۔ ستگر شبہ وسے برہمنڈ کھنڈ لوہ، پری آکاش آسن لائیندا۔ ستگر شبہ ستگر جہا ہو، ہوکا اپنے نام سنائیندا۔ ستگر شبہ دھر دا ڈھوآ لے کے آئے ڈھو، ڈھولک اکو اک رکھائیندا۔ ہر کا شبہ بھیو نہ جانے کو، کلجگ جیو کاگ وانگ گرا لائیندا۔ کوڑی سیجا گئے سو، سویا مات نہ کھئے اٹھائیندا۔ ویلے اتم پئے رو، روندیاں چپ نہ کھئے کرائیندا۔ جو ستگر شبہ سرتی جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا میل ملائیندا۔ ستگر شبہ امرت میگھ دیوے چو، نجھر رس اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ستگر شبہ اک اٹھائیندا۔ ستگر شبہ اک اٹھائیا۔ ساچا ناد و جاویگا۔ برہم برہما د سناویگا۔ لوک پرلوک بلاویگا۔ وشن برہما شو اکو سلوک الاویگا۔ لکھ چوراسی دیوے جھوک، جھوک نہ شکر مناویگا۔ جن بھگتاں تن نگارے لائے چوٹ، ڈنکا نام و جاویگا۔ من واسنا کڈھے کھوٹ، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ جنم کرم دا میٹے روگ، دھر سنجوگ میل ملاویگا۔ ویکھنہارا چوڈاں لوک،

چوڈاں طبقاں پھول پُھلاویگا۔ دیونہارا ساچی موکھ، مُفت اپنا نام ورتاویگا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا دُکھ سرب گواویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری اتم ور، اکو شبد گُرو پرگٹاویگا۔ اکو شبد سَتگر اُٹھیگا۔ دو جہاناں لُئیگا۔ کوڑی کِریا جڑ پُٹیگا۔ جن بھگتاں اُپر تُٹھیگا۔ لوکایا کیسے کولوں نہ لُکیگا۔ شیر ہو کے بکیگا۔ سنت سہیلے گودی چُکیگا۔ مٹکھ موڑھے شوہ دریائے سٹیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، شبد گُر گُر شبد اُجل مٹکھ رکھیگا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی کیشو رام دے گرہ جنڈو کے سربالی ضلع امرتسر ★

سَتگر شبد ساچی بانی، بان اک لگائیندا۔ سَتگر شبد سچا بانی، ہانیاں میل ملائیندا۔ سَتگر شبد اکتھ کہانی، کہہ کہہ آپ سُنائیندا۔ سَتگر شبد دُھر نشانی، سچ نشانہ اک جنائیندا۔ سَتگر شبد امرت پانی، مٹھا ٹھنڈا رس اک دکھائیندا۔ سَتگر شبد لیکھا جانے چارے کہانی، بیہو ابھیدا آپ جنائیندا۔ سَتگر شبد سیوا لائے چارے بانی، حُکم حاکم اک سمجھائیندا۔ سَتگر شبد سُر تے پرنائے نرگن رانی، آپ اپنا بندھن پائیندا۔ سَتگر شبد گھٹ گھٹ ہوئے جان جانی، گرہ گرہ کھوج کھجائیندا۔ سَتگر شبد کھیل مہانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد اکو اک وڈیائیندا۔ سَتگر شبد سچا راگ، راگی گا نہ سکے رائیا۔ سَتگر شبد سچ آواز، دُھردرگاہی آپ سُنائیا۔ سَتگر شبد سچا سماج، کوڑی ونڈ نہ کئے ونڈائیا۔ سَتگر شبد سچ جہاز، گُرمکھ سچن لے چڑھائیا۔ سَتگر شبد سد رکھ لاج، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ سَتگر شبد سچا باز، اڈاری اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتگر شبد صفت صلاحیا۔ سَتگر شبد سدا سچا، سوخم روپ جنائیندا۔ سَتگر شبد سدا اچا، ساچے گھر سوبھا پائیندا۔ سَتگر شبد سدا رُجھا، لکھ چوڑاسی اندر سیو کھائیندا۔ سَتگر شبد گُرمکھ ورلے بُجھا، جس اپنا بیہو کھلائیندا۔ سَتگر شبد گُرمکھ سچن سچھا، جس اپنا پڑدہ لاپندا۔ سَتگر شبد بیہو کھلائے گجھا، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ سَتگر شبد سنت سہیلے سچھا، سوچی اکو اک دکھائیندا۔ سَتگر شبد لیکھا جانے جگ جگا، جُگنتر اپنا راہ جنائیندا۔ سَتگر شبد کدے نہ مکا، اتوٹ اٹوٹ ورتائیندا۔ سَتگر شبد کدے نہ رُکھا، نام وستو نال رلائیندا۔ سَتگر شبد کدے نہ بھکھا، بھکھیاں بھکھ مٹائیندا۔ سَتگر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے نال ملائیندا۔

سَتگرُ شبد سدا سوہنا، سُهِنجنا اپنے وچ سہائیا۔ سَتگرُ شبد سدا موہنا، موہنی رُوپ وٹائیا۔ سَتگرُ شبد سدا انہونا، انہوندی کار
 کھائیا۔ سَتگرُ شبد سدا گاؤنا، گا گا شکر منائیا۔ سَتگرُ شبد گُرمکھ سچے پاؤنا، پریم پریتی اک ودھائیا۔ سَتگرُ شبد جن پردے اک
 وساؤنا، اک دھیان لگائیا۔ سَتگرُ شبد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اپنا تال وجائیا۔ سَتگرُ شبد تال تلوارا، نظر کیسے نہ
 آئیندا۔ سَتگرُ شبد لیکھا جانے بہتر ناڑا، تندی تندی رباب جنائیندا۔ سَتگرُ شبد کایا پرہاس ویکھنہار اکھاڑا، ڈُونگھی گندر سوہنا پائیندا۔
 سَتگرُ شبد ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ڈُونگھے ساگر سیر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سَتگرُ شبد کرے کرائے ساچی کارا، کِرتی اپنی کِرت
 کھائیندا۔ سَتگرُ شبد سرب جیاں دا اکو نعرہ، اکھڑ وند نہ کھئے وندائیندا۔ سَتگرُ شبد سچا نگارہ، نگہبان آپ وجائیندا۔ سَتگرُ شبد سچ
 ہلارا، دو جہانان آپ وکھائیندا۔ سَتگرُ شبد سدا پیارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، پریم پُرکھ میل
 ملائیندا۔ سَتگرُ شبد ساچی رنگت، اکو رنگ وکھائیا۔ سَتگرُ شبد نانا توڑے بھکھ ننگت، بھکھیان بھکھ مٹائیا۔ سَتگرُ شبد گرھ توڑے
 ہوئیں ہنگت، ہنگ برہم اک درسائیا۔ سَتگرُ شبد ہرجن لائے انگ انگد، انگیکار اک کرائیا۔ سَتگرُ شبد دوہے در نہ جائے منگت،
 منگتا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ سَتگرُ شبد بودھ اکادھا پنڈت، جیو جنت سرب پڑھائیا۔ سَتگرُ شبد سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔
 سَتگرُ شبد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ سَتگرُ شبد گہر گمبھیرا، گور اپنی کھیل کرائیندا۔
 سَتگرُ شبد مان دوائے کبیرا، جولاہا اپنے گھاٹ وکھائیندا۔ سَتگرُ شبد لیکھے لائے کسیرا، روداس چار آپ وڈیائیندا۔ سَتگرُ شبد کئے زنجیرا،
 جم کی پھاسی توڑ ٹُرائیندا۔ سَتگرُ شبد ظاہر پیرا، نور نورانہ نظری آئیندا۔ سَتگرُ شبد چوٹی چڑھے اخیرا، منزل اپنی اک درسائیندا۔
 سَتگرُ شبد بے نظیرا، نظر سب دی آپ بدلائیندا۔ سَتگرُ شبد بدلنہارا تقدیرا، ریکھ بھیکھ آپ جنائیندا۔ سَتگرُ شبد دیونہارا ٹھانڈا سیرا،
 سیر امرت رُوپ وٹائیندا۔ سَتگرُ شبد کٹنہارا بھیرا، اوجھڑ راہ نہ کھئے پائیندا۔ سَتگرُ شبد چکنہارا بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سَتگرُ
 شبد سوہنا سچا نگ نگیںہ پیرا، جڑت اپنے وچ رکھائیندا۔ سَتگرُ شبد سدا سدا اکو چیرا، جن بھگتاں سیر بندھائیندا۔ سَتگرُ شبد،
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، آپ اپنے حُکم چلائیندا۔ سَتگرُ شبد حُکم حاکم، اکو اک جنائیا۔ سَتگرُ شبد برہم آتم، پرماتم

میل ملائیا۔ ستگر شبدا تم ذاتن، جیو جنت جکت جنائیا۔ ستگر شبدا کو راہ جنائے دهرم سناتن، ست ست اک درڑائیا۔ ستگر شبدا کھیل کرے باطن، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ستگر شبدا میل ملائے پُرکھ اناسن، اناسی رنگ رنگائیا۔ ستگر شبدا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پرتھی آکاشن دئے وڈیائیا۔ ستگر شبدا ساچا سوہلا، ست ستوادى آپ جنائیندا۔ ستگر شبدا چُکائے پڑدہ اوہلا، دویتی رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ ستگر شبدا چُکے اتم ڈولا، ڈولی اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ستگر شبدا بن وچولا، زرگن سرگن سرگن زرگن دوہاں گھر پھیرا پائیندا۔ ستگر شبدا جگ جگ پائے رولا، بھگتاں آپ جگائیندا۔ ستگر شبدا جگ جگ کھیلے ہولا، رتی رت نال رنگائیندا۔ ستگر شبدا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ جھکولا اک جنائیندا۔ ستگر شبدا سدا گہرو، بل اپنا آپ رکھائیا۔ ستگر شبدا سدا وجائے ڈبرو، ڈنکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبدا انگد کمایا امرُو، رام داس ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبدا شبدا شنوائیا۔ ستگر شبدا ساچی غرضن، غرض اکو اک جنائیندا۔ ستگر شبدا پایا گر ارجن، دئے جوڑ عرض واسطہ پائیندا۔ ستگر شبدا پورا کرے فرضن، گرنتھ پنٹھ راہ چلائییندا۔ ستگر شبدا جگ جگ کوڑی کریا آئے ورجن، سچ سچا راہ جنائیندا۔ ستگر شبدا ہومیں ہنگتا میٹے مرضن، مریض گرمکھ آپ پچائیندا۔ ستگر شبدا جگ جگ دا لاپے قرضن، مقرُوض اپنی دیا کمائیندا۔ ستگر شبدا کوئی ہون نہ دیوے حرجن، حاجت بھگتاں پور کرائیندا۔ ستگر شبدا میل ملائے آد نرجن، نر نرائن گلے لگائیندا۔ ستگر شبدا سدا درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ ستگر شبدا اکو نیترا انجن، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ ستگر شبدا کایا ماٹی کرے کنچن، کنچن پارس نال چُھپائیندا۔ ستگر شبدا ہر کا پچن، بھگونت بھکت پچیاں آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر شبدا آپ صالاحندا۔ ستگر شبدا سدا سد نیواں، نیچوں نیچ نیچ اکھوائیا۔ ستگر شبدا ہر گھٹ وسے جیواں، جیو جیو کرے گڑمائیا۔ ستگر شبدا نانا ترائے ساڈھے تی ہتھ سیواں، ترے ترے اگن نہ لاکے رائیا۔ ستگر شبدا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو گھر وکھائیا۔ ستگر شبدا اک دروازہ، گھر سچا سچ درڑائیندا۔ ستگر شبدا غریب نواز، غریب نہانے گلے لگائیندا۔ ستگر شبدا گرسکھ کہے آجا، سدا نام اک جنائیندا۔ ستگر شبدا پھرے بہاجا، اندر باہر کھوج

کھجائیندا۔ ستگر شبد بن راجن راجا، گرہ ساچا حکم منائیندا۔ ستگر شبد اگمی واجا، سُر تال نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا شبد اک رکھائیندا۔ ساچا شبد سُنواواں گا۔ اگمی راگ الاواں گا۔ سارنگ سارنگا نہ کوئی وکھاواں گا۔ انرنگا رنگ چڑھاواں گا۔ مردنگا اک وجاواں گا۔ سُر تی سوئی آپ اٹھاواں گا۔ اکال مورتی نظری آواں گا۔ تورتی ناد اک الاواں گا۔ آسا پورتی پوری آس کراواں گا۔ بن جوان لنگھاں مؤہر دی، مگھ اپنا آپ دکھلاواں گا۔ ایہہ گل نہیں کوئی غرور دی، گر غرت سب دی میٹ مٹاواں گا۔ ایہہ کھیل حاضر حضور دی، جو کرنی کر وکھاواں گا۔ کھیل چکے نیڑ دُور دی، ثرت گرمگھ اپنی گود بہاواں گا۔ کہانی اکتھ بھرپور دی، بہم سب دے میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو ناد وجاواں گا۔ اکو ناد وجیگا۔ کوڑ کوڑیارا بھجیگا۔ کال قلندر نچیگا۔ گرمگھ وِرا پچیگا۔ جس اپنا مارگ دسیگا۔ گھر مندر بہہ بہہ ہسیگا۔ ہر سرن سرنائی وسیگا۔ امرت رس چکھیگا۔ پرہ سرنی آکے ڈھٹھیگا۔ لہنا چکے پتھر وٹے دا۔ لیکھا جانے کئے وچھے دا۔ جٹ ہو کے جٹ رکھیگا۔ پھٹ ہو کے پھٹ وجیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک نام دسیگا۔ ایک نام دسائیگا۔ چار ورن سمجھائے گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملائیگا۔ آتم برہم سرب وکھائیگا۔ کرم کانڈ مٹائیگا۔ آندھ گوانڈھ اٹھائیگا۔ اپنا سارنگ وکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لکھ چوراسی جیو جنت اکو راہے لائیگا۔ اکو راہ لگیگا۔ دپیک جوتی اکو جگیگا۔ ہووے کھیل سورے سریکے دا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، ستگر شبد شبد گر ستگر شبد گجیگا۔ ستگر شبد گونجیگا۔ جن بھکتاں اٹھرو پونجھیگا۔ کوڑی کِریا کرکٹ ہونجھیگا۔ سچ پرتی کر کے جھوجھیگا۔ لکھ چوراسی وچوں اپنے بھکت آپے بوجھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا چکائے ایک دو جے دا۔

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۱۹ پکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطان، ست ست دھار چلائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ایکنکارا نوجوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے درسائیندا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل مہان، زرویر پُرکھ آپ کرائیندا۔ سری بھگوان

ست نشان، ست پُرکھ زرنجن آپ جھلائیندا۔ پاربرہم پرہہ کر پردھان، سچ پردھانگی اک جنائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجان، شہنشاہ اپنی کل رکھائیندا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ راجن راج حکمران، حاکم اکو اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد اپنا ویس وٹائیندا۔ آد پُرکھ ہر ویس اولّا، ایکا ایک وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچ محلہ، مقالے حق سوہیا پائیا۔ جوتی نور الہی اللہ، جلوہ نور نور پرگٹائیا۔ اپنے دیپک آپے بلا، پرکاش پرکاش وچ جنائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اُچ محل سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ اپنی کرنی کرے بھگوان، بھیو ابھید کھئے نہ پائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ دیونہارا سچ فرمان، دُھر فرمانا آپ الائیندا۔ اپنی اچھیا کر بلوان، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اپنی کرنی رکھے ہتھ، وڈ داتا وڈ وڈیائیا۔ زرنجن جوت کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل وکھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا ناؤں جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وس، بنک دوارا اک وکھائیا۔ ناؤں زرنکارا بول الکھ، الکھ اکو اک جنائیا۔ زرویر پُرکھ ہو پرتکھ، اجونی رست مورت اکال اکل کل ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، اپنی بنت آپ بنائیا۔ اپنی بنائے آپے بنت، بھیو ابھید کھئے نہ پائیندا۔ آپے آد آپے آت، آت آد اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آپے نور جوت بھگونت، نور نورانہ پڑدہ لاپندا۔ آپے کھیل کرے سری بھگونت، بھگون اپنا راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھیو ہر زرنکارا، آد پُرکھ کھلائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہوتیارا، مارگ اکو اک جنائیا۔ مقالے حق کر پسارا، لاشریک نور دھرائیا۔ محل اٹل اک منارا، محفل اپنی اکو لائیا۔ کرے کھیل پروردگارا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی آسا آپ پرگٹائیا۔ اپنی آسا آپے رکھ، ہر اپنا کھیل کرائیندا۔ اپنے گرہ ہو پرتکھ، اپنا پڑدہ لاپندا۔ اپنے مندر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ آپ چلائے اپنا راتھ، رتھ رتھوہی سیو کھائیندا۔ آپے جانے اپنی ذات، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آپے کھیلنہارا کھیل تماش، ساچی منڈل راس رچائیندا۔ آپے ہوتے پُرکھ ابناس، ابناسی اپنا راہ جنائیندا۔ آپے شہنشاہ شاہو شاباش، شاہ سلطان آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ آپے شاہ آپے سلطانا،

شہنشاہ اپنا ناؤں رکھائیا۔ آپے مرد آپ مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیا۔ آپے تیر آپ نشانہ، انیلا اپنا آپ چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدہ دئے اُٹھائیآ۔ اپنا پڑدہ دیوے چُک، سو پُرکھ زرنجن بھیو کھلائیندا۔ زرنگن دھاروں آپے اُٹھ، زرنگن ایکا ناؤں جنائندا۔ آپے چڑھ کے اپنی چوٹ، چوٹی اِکو اِک وکھائیندا۔ آپ وسائے ساچا کوٹ، قلعے بنک نام وڈیائیندا۔ آپے کر پرکاش زرمِل جوت، نُوَر نُوَرانہ نُوَر دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ اپنا کھیل ہر جگدیش، ایکا ایک جنائیآ۔ ایکا چھتر جھلائے سیس، شہنشاہ وڈ وڈیائیآ۔ ایکا حُکم دُھر حدیث، سچ فرمانا نام پڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ماہیا۔ کلجگ اتم گھر گھر دسے پئی بھیڑی، نو کھنڈ پرتھی رہی کُرائیا۔ سب نوں جیتا نرائن تارے بن کے کیڑی، پربلاد دئے وڈیائیآ۔ چار کُنٹ ہوئی آخیری، ورن برن پئی لڑائیآ۔ شرع شریعت و جی زنجیری، دین مذہب نہ کھئے ترائیا۔ گھر گھر دسے کوڑی پیری، سانجھا پیر نظر کیسے نہ آئیآ۔ شاہ سُلطانان ہوئی دلگیری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سادھا سناتا لگی پیڑی، ہومیں روگ نہ کھئے مٹائیآ۔ ساتھ نہ دیوے کھئے شاہ حقیری، غریب نانے رہے کُرائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش مدرا ماس کھاؤن رسنا لاون تمباکو پیڑی، بیڑا نام نہ کھئے اُٹھائیآ۔ کلجگ کرپا کوڑی رہی پیڑی، آگے ہو نہ کھئے بچائیآ۔ امرت دیوے نہ کھئے سپری، رس نظر کتے نہ آئیآ۔ ہر بھلیا بے نظیری، نظر سب نے لئی بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت بھیڑ رہیا کٹائیآ۔ کلجگ راہ دسے بھیڑا، ساچا مارگ نظر کھئے نہ آئیندا۔ سب دی ہڈی ٹٹی ریڑھا، کوڑا بہار سر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ نظر نہ آئے کھئے جودھا سُوَر پیرا، جو من منوآ میٹ مٹائیندا۔ سارے نیتز روون نیرا، نیج آتم دھیان نہ کھئے لگائیندا۔ اللہ رانی ہتھیں پا کے بیٹھی اِک کلیرا، کلی کلی نال مہکائیندا۔ چوڈاں طبق کھئے نہ دیوے دھیرا، چوڈاں لوک سرب کُرائیندا۔ نانا تٹا پیر فقیراں، دستگیر دست نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی بھیڑ آپ درسائیندا۔ سب نوں بھیڑ پئی کلجگ، کالکھ ٹکا نظری آئیآ۔ ساچی چوگ کوئی نہ سکیا چُک، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ ٹھگ چور یار چوری کردے رہے لُک لُک، راتیں سُنیاں گھر گھر پھیرا پائیآ۔ گُر سَتگر کولوں کوئی نہ لئے پُچھ، کوڑی کرپا رہے کمائیآ۔ مایا ممتا پُچھ گئے جھک، سِری بھگوان سیس نہ کھئے نوائیا۔ بھگت بن کے کوئی نہ سکیا اُٹھ، بھاوی سب دے سر تے چھائیآ۔ چار

کُنٹ پئے لُٹ، لُٹی جائے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ بھیڑی گلی رہیا وکھائیا۔ کلجگ دِسے بھیڑی گلی، نر
 ہرِ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جودھا سُرُو ولی چھلی، ول چھل اپنا کھیل کرائیندا۔ جس دا راہ تکدا گیا علی، محمد دُوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو اپنی کار کھائیندا۔ بھیڑی گلی اوچھڑ راہ، پنڈھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سرِشٹ سبائی بھلیا اک ملاح،
 بیڑا کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ باہروں دِسدے چدے ناں، اندر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ رسنا کھندے بھین دھی ماں، من واسنا دُراچار
 وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیڑ سب دے سر تے پائیا۔ بھیڑی گلی اوکھا گھاٹ، گھاٹا گھر گھر نظری آئیندا۔
 کلجگ اتم نیڑے آئی واٹ، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ نانا تٹا تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ میل نہ کھئے دھوائیندا۔ پئی دُہائی مندر مسجد مٹھ،
 شِودوالے رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ آتم پر ماتم ساچا رس کوئی نہ لوے چٹ، جیو جنت چاروں کُنٹ پھر پھر دھکے کھائیندا۔ کایا مندر اندر کوئی
 نہ کھولے ہٹ، در در گھر گھر پھر پھر کوڑی کِرپا الکھ جگائیندا۔ انحد ناد انادی کوئی نہ لاوے سٹ، پڑھ پڑھ رسنا واد ودھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ بھیڑی گلی آپ بنائیندا۔ کلجگ بھیڑی گلی گئی بن، بتا نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی پرکاش
 دیوے چن، چند چاندنا نہ کھئے چمکائیا۔ نیتر ہُنڈیاں ہو گئے اٹھ، مارگ سچ نہ کھئے وکھائیا۔ ہر کا ناؤں نہ سُنیا کُن، بھرے بھلی سرب
 لوکائیا۔ سری بھگوان دیونہارا ڈن، ابناسی کرتا اپنی کار کھائیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بہن، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، بھیڑا راہ بن ملاح، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگو نین، ہر نیناں آپ وکھائیندا۔ کلجگ
 جیو کی کچھ رسنا کہن، کہہ کہہ سرب سُنائیندا۔ نانا تٹا بھائی بھین، ساک سجن سین نہ کھئے اکھوائیندا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ ست دیپ کوڑی
 کِرپا وہے وہن، ساچی دھار نہ کھئے پرگنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ویلے انت کوئی نہ آئے لین، لہنا دینا نہ کھئے چُکائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیڑا راہ اک وکھائیندا۔ بھیڑا راہ دِسے مات، وربھنڈ دئے دُہائیا۔ کلمہ کوئی نہ دیوے نجات، علما مان نہ
 کھئے رکھائیا۔ سچ دِسے نہ کھئے پرہات، اندھیرا اکو نظری آئیا۔ سرِشٹ سبائی بیٹھی بن جماعت، حق اڈو اڈ رکھائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ
 ابناس، ابناسی اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا جانے کائنات، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیڑ سب دے سر تے چھائیا۔ کلجگ

بھیڑ آئی سر، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچی دسے نہ کھئے دھر، دُھر دھرواسا نہ کھئے رکھائیا۔ چار کُنٹ ویکھیا پھر، پھر پھر تھکی سرب
 لوکائیا۔ سچا نظر نہ آیا پر، پیا پریم ہوئے سہائیا۔ اتم جھڑن والے پر، برہوں سٹ رہیا لگائیا۔ کوڑے کرم جان کر، لوک مات رہن نہ
 پائیا۔ ستگر شبد اکو تھر، تھر گھر واسی دئے سہائیا۔ اُلٹی لٹھ رہی گڑ، گیزا اکو وار بھوئیا۔ سری بھگوان اتم آئے اپنے پڑ، پینتر اپنا رہیا
 بنائیا۔ لکھ چوراسی دیوے بھیڑ، بھیڑنہارا خلق خُدائیا۔ چہر چہن دیوے ریڑھ، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ جیو جنت لئے گھیر، گھیرا اکو اک
 جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ چرن دوارے منگن مہر، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سری بھگوان کیوں لائی دیر، نیتر نین نین اُٹھائیا۔
 کلجگ اتم چھیڑاں رہیا چھیڑ، چھیڑی پھوکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سریشٹ سبائی ویکھے تھاون تھائیا۔
 سریشٹ سبائی راہ تنگ، تنگدستی نہ کھئے کٹائیندا۔ غریب نہانے رہے منگ، منگیاں بھچھیاں کھئے نہ پائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے
 ملنگ، کوڑی کریا ناچ نچائیندا۔ سادھاں سنتاں ہر دا چھڈیا چھند، چھند اپنو اپنا سب گائیندا۔ نظر نہ آئے پرمانند، نجانند رس نہ کھئے
 چکھائیندا۔ نو نو چار بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیندا۔ کلجگ جیو نار دُباگن ہوئی رنڈ، بن ہر کنت گلے نہ کھئے لگائیندا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈاں گئے ونڈ، دین مذہب اسلام ورن برن اپنا کھیل کرائیندا۔ پاربرہم پت پریشور سچ سوامی سدا
 نہکامی دیونہارا دنڈ، کھنڈا اپنے ہتھ اُٹھائیندا۔ لکھ چوراسی کایا چولی چاڑھ اکو رنگ، رنگ رنگیلا اپنا پھیرا پائیندا۔ غریب نہانیاں وسے
 سنگ، سکلا سنگ سمجھائیندا۔ بھیڑی گلی پار کرو پھیر یسنگ، جو ستگر درشن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 بھیڑی گلی پندھ مکھائیندا۔ بھیڑی گلی پندھ مکھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن زرگن ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ روپ دھراویگا۔ شبد ڈنکا اک
 وجاویگا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ہلاویگا۔ وشن برہما شو نین کھلاویگا۔ گر اوتار نال ملاویگا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکاویگا۔
 بھگت بھگوان رسنا ایکا گن سناویگا۔ سنت سُبجان دھیان لگاویگا۔ گرمکھ گیان درڑاویگا۔ گرسکھ راہ جاناویگا۔ مانس منکھ آپ
 سمجھاویگا۔ دھرت مات دی سفل گکھ کراویگا۔ دُکھیاں دُکھ ونداویگا۔ بھکھیاں بھکھ گواویگا۔ کلجگ کوڑ کھپاویگا۔ چار ورنان اکو گھر
 بناویگا۔ راج راجان شاہ سلطان خاک ملاویگا۔ اکو نام چپاویگا۔ اکو رام نظری آویگا۔ اکو کرشن ویس وٹاویگا۔ اکو عیسیٰ موسیٰ کلمہ نبی

پڑھاویگا۔ اِکو محمد آیت شرایت اِک جناویگا۔ اِکو نانک نِرگن جوت ڈگمگاوِیگا۔ اِکو گوہند کلغی توڑا سپس سُہاویگا۔ اِکو جوتی شبد میل ملاویگا۔ کل کلکی اوتار اکھواویگا۔ بھِڑی گلی راہ مُکاوِیگا۔ گرْمُکھاں سپس تلی اُتے بُکاوِیگا۔ ول چھل کھیل کراویگا۔ مہابلی بل جناویگا۔ سَتجگ ساچی کلی مہکاوِیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، بھِڑی گلی پنہہ مُکاوِیگا۔ بھِڑی گلی پنہہ مُکیگا۔ پرہہ سچّا اِکو اُٹھیگا۔ گرْمُکھاں اُتے تُٹھیگا۔ نِرویر کدے نہ لُکیگا۔ شیر ہو کے بُکیگا۔ غریب نہانے گودی چُکیگا۔ وڈ ہنکاری پھڑ پھڑ کُٹھیگا۔ شوہ دریائے سُٹھیگا۔ کلجگ کوڑی جڑ پُٹھیگا۔ سَتجگ بوٹا اِکو پُٹھیگا۔ سِری بھگوان گھر گھر سب نوں پُچھیگا۔ منکھ ہو کوئی نہ رُسیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھِڑی گلی اتم جڑ پُٹھیگا۔ بھِڑی گلی پُٹے جڑ، جڑ دئے اُکھڑائییا۔ پُرکھ ابناسی کِریا کر، کِریں ویکھے تهاؤں تھائییا۔ درشن دیوے اُچے تُلے چڑھ، پربت اِکو اِک وڈیائییا۔ ویس کر نر نرائن نر، نر ہر اپنا پھیرا پائییا۔ سَتجگ دیوے ساچا ور، ور اِکو نام ورتائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، بھِڑی گلی پنہہ مُکائییا۔ بھِڑی گلی مکے پنہہ، سو پُرکھ نرنجن آپ مُکائییندا۔ کلجگ اوڈھ رہی ہنڈھ، سَتجگ ساچا راہ تکائییندا۔ سِرِشٹ سبائی اِکو گائے ڈھولا چھند، سوہلا اپنا نام جپائییندا۔ پنچ وکارا کر کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا تن پہنائییندا۔ نِرگن جوت چاڑھ چند، اگیان اندھیر مٹائییندا۔ ورن برن ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائییندا۔ دین دیال ہو بخشنند، بخشش اپنی جھولی پائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ ورتائییندا۔ بھِڑی گلی ویکھ ہرِ نرنکار، نِرگن اپنا رُوپ دھرائییا۔ جیو جنت دھاہاں رہے مار، دھول ہوؤلا بہار نہ کھئے کرائییا۔ دھرنی در ڈگی مُنہ دے بہار، مستک بُکا دھوڑی لائییا۔ دھرت کرے ہاباکار، حق حقیقت نہ کھئے جنائییا۔ نیترین ہوئے شرمسار، اکھ پرتکھ نہ کھئے درسائییا۔ کلجگ جیو ہوئے گوار، گہر گور تیرا بھيو کھئے نہ پائییا۔ کوڑی کِریا ہوئے آسوار، چاروں گنٹ رہے دوڑائییا۔ مایا ممتا رہے جھکھ مار، جھاکی آتر کیسے نہ پائییا۔ کاگ رلے کاگاں ڈار، ہنس رُوپ نہ کھئے وٹائییا۔ گر کا شبد نہ کھئے پیار، ہردے ہرِ نہ کھئے وسائییا۔ باہروں کرن تن شنکار، آتر دُرمت میل رکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، بھِڑا راہ اِک درسائییا۔ بھِڑا راہ لنگھنا اوکھا، اوکھی گھاٹی ہرِ جنائییندا۔ کلجگ کھیل کھیلنا سوکھا، بن سوچوں آپ جنائییندا۔ اتم سب نال ہونا دھوکھا، سِری بھگوان حُکم منائییندا۔ کیسے کم نہ اوّنا پنچ تت کوٹھا،

کایا کپڑ نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ کلجگ جیو ہویا تھوتھا، تھوتھی مت سرب رکھائیندا۔ بن ہر ناموں ہویا ہوجھا، ہوجھی اپنی کار کھائیندا۔
 سِری بھگوان ویکھے لک کے گوشہ، دو جہان نین اٹھائیندا۔ پاوے سار لوک پرلوکا، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم ویکھن آئے موقع،
 موہتبر اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑا راہ اک درسائیندا۔ بھیڑا راہ دے جگ، جگ جیون داتا نظر
 کیسے نہ آئیا۔ ترے گن مایا لگی آگ، پنج تت جلائی۔ ہر کا درس کوئی نہ پائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیا۔ خالی دسن ہڈ، بہتر
 ناڑ نہ کھئے رُشنائیا۔ آتما پر ماتما پیار گئی چھڈ، من واسنا ہوئی ہلکائی۔ نو دوارے کوئی نہ کرے پار حد، اپنا پندھ نہ کھئے مکائی۔ جوٹھ جھوٹھ
 گئے بچھ، بدھی لڑی نہ کھئے چھڈائیا۔ نظر نہ آیا ساچا جج، کعبہ روپ نہ کھئے وٹائی۔ امرت پیوے کھئے نہ مدھ، نام خمار نہ کھئے رکھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کلجگ اتم ساتھ دینوں گئے بھج، اپنا پچھا گئے چھڈائیا۔ سِری بھگوان کول جا کے رہے دس، ساچا اپنا حال سُنائیا۔ ساڈا
 کوئی آنت نہ چلے وس، تیری اُمت بیٹھی تیتھوں مکھ بھوائیا۔ اسیں گاؤندے تیرا جس، تیرے جیو تینوں لعنتاں رہے پائیا۔ کیوں اپنا آپ
 بیٹھو ڈھک، لجاوان تینوں لجا ذرا نہ آئیا۔ سچکھنڈ دواویوں نرگن اپنا آپ کڈھ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جگ چوکری لارے دے دے
 سانوں لوک مات دتا چھڈ، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ کلجگ اتم اسیں سارے کہہ کے آئے سِری بھگوان ہونے پرگٹ، نرگن اپنا روپ دکھائیا۔
 وید ویاسا کہے اُچے ٹلے پرت چڑھے جھٹ، آپ اپنا آسن لائیا۔ عیسیٰ کہے آوے میرا باپ، پچھے بھجے واہو داہیا۔ محمد کہے میرا امام آئے
 ساک، سجن اکو پھیرا پائیا۔ نانک کہے نرگن مہابلی کھولے تاک، مات پت نہ کھئے وڈیائیا۔ گر گوبند کہے پُرکھ اکال کلجگ اتم دیوے نجات،
 دوسر اور نہ کھئے چترائیا۔ پیر پیغمبر بھگت بھگوان رہے جھاک، نج نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پورا کرے بھوکھت واک، جو جگ چوکری
 رہیا سُنائیا۔ کوڑی کِریا میٹے خاک، خاکی خاک نال ملاییا۔ نظری آئے پروردگار پاک، پاکیزہ اپنا راہ چلائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا کرے
 بے باق، لہنا جھولی دیوے ٹکائی۔ چوڈاں طبقات کھول ہاٹ، سوڈاں اکو اک وکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑی
 گلی پندھ مکائی۔ بھیڑی گلی پندھ مکنا، میٹنہار آپ نرنکار۔ کلجگ کوڑا بوٹا پٹنا، آنت رہے نہ وچ سنسار۔ بے پرواہ نرویر صاحب
 ستگر اکو بُکنا، شہنشاہ وڈ ہلکار۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹنہار۔ سِری بھگوان لکھ چوراسی کولوں پُچھنا، گھر گھر لیکھا

دئے وکھال، اتم ملے نہ کیسے لکنا، پھڑ پھڑ باہوں کڈھے باہر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑی گلی کرے خوار۔ بھیڑی گلی آنت مٹاویگا۔ بے آنت کھیل کراویگا۔ ساچے سنت ست اٹھاویگا۔ بھگت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ ہوم میں ممتا گڑھ تڑاویگا۔ ساچی رنگتا رنگ رنگاویگا۔ چار ورنان سنگتا اک بناویگا۔ ہر کا نام اکو پنکتا وچ ورتاویگا۔ منگتا کوئی نظر نہ آویگا۔ اکھنڈتا اکو رُپ درساویگا۔ جیرج انڈتا لیکھے لایوگا۔ اُتبھج سینج پھول وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑی گلی پڑدہ لایوگا۔ بھیڑی گلی پڑدہ لاہ، لہنا سب نوں آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیندا۔ گر اوتار بیتھے سیس جھکا، پیر پیغمبر سجدہ اک جنائیندا۔ وشن برہما شو نیتر نینان نیر رہے ویا، دوئے دوئے جوڑ واسطہ سرب پائیندا۔ لوک پرلوک رہے گرلا، دو جہان دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ کروڑ تیتیس مارے دہا، سُرت سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ چار کُنٹ دے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ ثابت رہیا نہ کھئے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ نانا تٹا انجیل فُران، کایا کعبہ نہ کھئے وکھائیندا۔ اُمت اُمتی ہوئی حیران، حرام در در پھیرا پائیندا۔ چوڈاں طبق دے شام، چوڈس چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ تارا چند مٹن والا نشان، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہویا اک امام، عمل سب دے پھول پھلائیندا۔ پیر پیغمبر کر غلام، بردے اپنے آگے لائیندا۔ اتم بدل دیوے نظام، پچھلا لیکھا آپ جنائیندا۔ ہر جو حق بنائے مقام، حقیقت اکو اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑی گلی لیکھا آپ مکھائیندا۔ بھیڑی گلی لیکھا مکے مات، متا ہر جو رہیا پکائیا۔ نانا چھٹے جگت جماعت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نو نو چار بندھائے نات، نر نرائن بے پرواہیا۔ پرگٹ ہوئے ساکھیات، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ میٹنہار اندھیری رات، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا لیکھے بن قلم دوات، حرف حرف نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکھڑ اکھڑ نہ کھئے صفات، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی دھار چلائیا۔ گر اوتار بنا شاخ، شناخت اکو نام درسائیا۔ پیر پیغمبران دے آب حیات، حیاتی سب دی آپ بدلائیا۔ اتم رکھے ڈونگھا کھات، کوٹن کوٹ پیر پیغمبر اندر لئے چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑی گلی اک بنائیا۔ بھیڑی گلی جانے نیکن نیکا، نیکی نیکی دھار دکھلائیندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جگ جیون داتا پھیرا پائیندا۔ بھیڑی گلی لنگھن دا اکو طریقہ، ہر ستگر آپ سمجھائیندا۔ پربھ چرن کرو پربت، پربتییوان اکو نظری

آئیندا۔ کوڑی کریا بدلو نیتا، نیتوان آپ سمجھائیندا۔ مٹھا کوڑا کرو ریٹھا، امرت اکو رس وکھائیندا۔ کایا ہونے ٹھانڈی سینتا، سینتل دھار چوائیندا۔ گھر ویکھو اک اتیتا، ترے گن ناتا توڑ ٹڑائیندا۔ لہنا چکے مندر مسیتا، مسلہ اکو نام پڑھائیندا۔ ملائے میل لاشریکا، شرکت سب دی آپ گوائیندا۔ دُور دُراڈا نظر آئے نزدیک، بے نظیر پھیرا پائیندا۔ کلمہ پڑھو اک حدیثا، حضرت ہر جو آپ سُنائیندا۔ جس صاحب دے سرتے چہتر جھلے سیسا، چہتر سیس روپ وٹائیندا۔ کلجگ اتم راج راجاناں خالی کرے کھیسے، در در آپ پھرائیندا۔ راہ تگے بیس بیسا، بستری سب دے بٹھ وکھائیندا۔ اپنا نشانہ مارے ٹھیکا، ٹھیکر سب دے بھن جنائیندا۔ نیکی گلی جس مارگ کیتا، اوچھڑ راہ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنا راہ تکائیندا۔ بھیرٹی گلی رسی اڈیک، نیتر نین اٹھائیا۔ پرہ تیرے ملن دی نیڑے آئی تاریخ، طوبی طوب کرے خدائیا۔ تیرا مارگ ڈونگھا اک باریک، سمبھل چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار بنے شریک، شرکت گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیرٹا راہ رسیا درسائیا۔ بھیرٹا راہ ویکھو نیتر، نین نیناں نال درسائیندا۔ وربھنڈی بنے کھیتر، جٹ کیرسان پھیرا پائیندا۔ لیکھا لیکھے پہلی چیتر، چیتن سب نوں آپ کرائیندا۔ پُرکھ اکال آیا ویکھن، جگ کرتا ویس وٹائیندا۔ کلجگ میٹے کوڑی ریکھن، ریکھا ساچی پھیر بدلائیندا۔ ناتا توڑے ملا شیخن، قُطب غُوش نظر کوئی نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پرتمھی آیا ویتن، بن قدمان پنڈھ مکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کیتی آیا پیکھن، آپ اپنا نین کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیرٹا راہ اک جنائیندا۔ بھیرٹا راہ ڈونگھا ساگر، نظر کیسے نہ آئیا۔ جیو جنت پھر پھر تھکے کایا گاگر، گگریا پار نہ کھئے کرائیا۔ نظر نہ آیا کریم قادر، کرتا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کریا بنے بہادر، جوٹھا جھوٹھا کھنڈا رہے چمکائیا۔ آنتر رسیا نہ کھئے صابر، صبر سنتوکھ نہ کھئے دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھ لیکھ دے کے گئے پاتر، کہانی بانی انجیل قرآن وید پُران مات سمجھائیا۔ کلجگ اتم نرگن نرویر پُرکھ اکال سب نوں دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ نرمل کرم کرے اجاگر، اجرت قیمت کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیرٹی گلی لیکھا دئے مکائیا۔ بھیرٹی گلی چکے لیکھا، ہر لیکھا آپ مکائیندا۔ گر مکھاں کڈھے بہرم بھلیکھا، بہانا اپنا اک سمجھائیندا۔ نرویر پُرکھ کر ویسا، اولٹا روپ وٹائیندا۔ وسنہارا ساچے دیسا، سچکھنڈ اپنا آسن لائیندا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیدا، بن کھلاری پھیرا پائیندا۔ جیو جنت

کرائے چیتا، بھیو ابھید گھلائیندا۔ سِری بھگوان کرو ہیتا، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ بھیڑی گلی ملے بھیتا، کِس بدھ پار کرائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اتم بھیرا پائیندا۔ بھیڑی گلی ہووے پار، بھیڑ سب دی ہر کٹائیا۔ بیس بیسا کھیل کرے کرتار،
 نرگن اپنا بل دھرائیا۔ ہر جگدیشا سب دی پائے سار، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ گُرسکھ سجن ہو تیار، ویلا اتم گیا آئیا۔ کل کلکی لے
 اوتار، کلجگ کلیش کھپائیا۔ سمل وسے دھام نیار، ساچے مندر جوت رُشنائیا۔ ڈنکا وجے اگم اپار، دو جہاناں رہیا جگائیا۔ پھڑکے
 باہوں کرے پار، پار کنارہ اک وکھائیا۔ آنت کوئی نہ ڈوبے منجدھار، چپو اکو نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 بھیڑی گلی بندھ مُکائیا۔ بھیڑی گلی رہی رو، ویلا اتم آئیندا۔ اپنی مینڈھی رہی کھوہ، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ سِری بھگوان لے کے
 آیا ڈھوا ڈھو، نام اکو اک جنائیندا۔ پرگٹ ہویا نرگن سو، سوہلا اکو اک سمجھائیندا۔ ہنگ برہم آپے ہو، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔
 اتم پرماٹم پرماٹم آتم سچ جنائے موہ، مُحبّت اکو گھر وکھائیندا۔ پاربرہم برہم جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑی گلی ویکھ وکھائیندا۔ بھیڑی گلی بُوہا کھول، ہر خالق راہ تکائیا۔ کون کوٹے رہیا بول، سو پُرکھ نرنجن
 بے پرواہیا۔ کلجگ اتم تولے تولے، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی مارن دیوے نہ کیسے رول، رُو لا گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ آگے لنگھن
 واسطے پیا گھول، لڑ لڑ مرے لوکائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی وجن والا ڈھول، مردنگا ہر جو ہتھ اٹھائیا۔ ساچی وست نہ دیسے کیسے کول،
 خالی ہتھ دین دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیڑی گلی پار کرائیا۔ بھیڑی گلی لنگھنا پار، پاربرہم جنائیا۔ کوڑی کِریا
 چھڈو ہنکار، وکار کم کیسے نہ آئیا۔ ستگر شبد کرو ونجار، سودا اکو ہٹ گھلائیا۔ نیتر نین کرو دیدار، نج نیتر آپ گھلائیا۔ امرت رس پیو
 ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا سیر چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیڑی گلی مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ بھیڑی
 گلی جائے ڈھٹھ، کلجگ آنت رہن نہ پائیا۔ ابناسی کرتا مارے سٹ، چوٹ اکو اک جنائیا۔ دئی دویتی میٹ پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیا۔
 سچ دوارا کھول ہٹ، نرگن اپنا راہ جنائیا۔ پُرکھ اکال کرو جس، جس وید پُران صفت صلاحیا۔ پرہ ملن دی رکھو آس، آسا اور نہ کھئے
 وڈیائیا۔ دین ہو ہو بنو داس، داسی داس سیو کھائیا۔ ہر ستگر وسے پاس، گھر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھیڑی گلی رہی کوک، کوک کوک سُنایا۔ میری اتم چُکے چوک، چاروں کُنٹ دئے دُہایا۔ کوڑی مرضی
 پرہ دیوے بیھوک، نام مواتا اکو لایا۔ میری ہتھیں پُٹ دئے چوتھ، کھلا مُکھ مُکھ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کلجگ اتم ویس وٹایا۔ کلجگ اتم ویس اوٹرا، نہکلنک بلی بلوان۔ کرے کھیل اک اکلٹرا، سچکھنڈ نواسی نوجوان۔ سچ سندیس ایکا
 گھلٹرا، گر اتار پیر پیغمبر دے دے گئے گیان۔ کلجگ اتم بھاری کرے پلٹرا، پرگٹ ہو وچ جہان۔ سچ دوارے آپے کھلٹرا، ست ستوادی
 وڈ مہربان۔ جوتی شبد دھار رلٹرا، دیونہارا دھر فرمان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دو جہان۔ دو جہاناں ہر
 جو والی، اپنی کھیل کرائیا۔ بھیڑی گلی کرے خالی، خالق خلق دئے جنائیا۔ اکو لیکھا حق حلالی، حقیقت اپنی دئے درڑائیا۔ دھردرگاہی
 سچا والی، والی دو جہاناں پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کرے آپ رکھوالی، رکھک اکو سچا ماہیا۔ جو در آئے سوالی، سوال سب دے حل
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرنا، ستجگ سچ سچ درڑائیندا۔ جن بھگتاں
 نیتر کھولے ہرنا پھرنا، فرنا سب دا بند وکھائیندا۔ لکھ چوراسی بھانا جرننا، بھانے وچ آپ سمائیندا۔ بھیڑی گلی گرمکھ کدے نہ وڑنا،
 اوچھڑ راہ کھئے نہ پائیندا۔ جس ملے پرہ ساچی سرنا، سو سمرتھ دیا کھائیندا۔ سوہنگ اکھڑ اکو پڑھنا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچے
 پوڑے آپے چڑھنا، نام ڈنڈا ہتھ پھڑائیندا۔ محل اٹل آپے وڑنا، مندر اندر کُنڈا لاپنڈا۔ کھلا ویہڑا ستگر کرنا، بھیڑا راہ نہ کھئے جنائیندا۔
 لیکھا چُکائے مرنا ڈرنا، جنم جنم نہ کھئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گھر اک وکھائیندا۔ ساچا گھر سچی
 دھرمسال، گھر گھر وچ رہیا جنائیا۔ بھیڑا مارگ چُکے جگت کنگال، سلطان اکو رنگ رنگائیا۔ ست ست دا دھرم نشان، ست ستوادی
 دئے جھلائییا۔ نظری آئے اکو کاہن، ایکا بنسری نام وجائییا۔ نظری آئے اک امام، دھر سندیسہ رہیا جنائیا۔ نظری آئے اک بھگوان، نہکلنک
 ناؤں دھرائیا۔ نظری آئے گن ندھان، کل کلکی پھیرا پائیا۔ نظری آئے اک مکان، سمبل روپ وکھائیا۔ نظری آئے اک طوفان، نو کھنڈ پرتھی
 دئے رڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ساچا راہ سوہنا سچا، سو ستگر آپ جنائیندا۔ گرمکھ
 کھئے نہ رہے کچا، کایا ماٹی رنگ رنگائیندا۔ بناں ویکھیاں کوئی نہ کہے اچھا، جھوٹھا راہ نہ کھئے جنائیندا۔ زرگن ہو کے لوں لوں رچا، سرگن اپنا

رنگ رنگائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ اپنی دھار جنائیندا۔ لہنا دین چُکائے ہتھو ہتھا، کلجگ کوڑی کریا جھولی آپ بھرائیندا۔
 ستجگ اُٹھائے نہا پچھ، بالی بڈھ آپ جنائیندا۔ پچھلی گلی نیکی آگے راہ وکھاوے وڈا، وڈ وڈا دیا کھائیندا۔ پار کرائے بڈھا نڈھا، جو ہر
 سرنائی آئیندا۔ شبد سرُوپی دیوے سدا، دھن انادی ناد الائیندا۔ پچھلی پار کرو حدا، آگے مارگ اک وکھائیندا۔ سری بھگوان پریم پیار
 اندر بجھا، ساچی ڈوری تند وکھائیندا۔ کلجگ اتم آوے بھجا، بھاجڑ گھر گھر آپے پائیندا۔ سنت سُپیلے رکھے لجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔
 جگت نگارہ اکو وجا، واحد اپنا حکم سنائیندا۔ پیر پیغمبر جس نوں کہندے رہے نور الابی ربا، سو ربیع اُلشانی جہاد اُلسانی اپنی کار
 کرائیندا۔ سچ سنگھاسن بہ بہ سجا، تخت نیواسی تخت آسن لائیندا۔ دو جہان کرائے اکو حجا، حُجرہ حق حق پرگٹائیندا۔ نہ گھڑیا نہ بھجا،
 گھڑن بھتن کھیل وکھائیندا۔ کلجگ اتم بھڑی گلی میٹے ڈونگی کھڈا، کھنڈر لوک مات بنائیندا۔ ستجگ ونڈے ساچی ونڈا، حصہ اکو جہا
 پائیندا۔ چار ورن بنائے اپنی جدا، وشو راہ وکھائیندا۔ ساچا مندر اکو وڈا، جس گھر بہ بہ سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، نیکی گلی پار کرائیندا۔ نیکی گلی پار لنگھ، گرمکھ گر جہا جنائیا۔ آنتر ویکھ ہر پلنگ، سچ سنگھاسن رہیا سہائیا۔ دوس
 رین وجے مردنگ، مردنگا اکو اک جنائیا۔ امرت آم اک اند، جھرنا نجھر اک جھرائیا۔ اکو ڈھولا اکو چھند، اکو گیت گوبند الاٹیا۔ اکو
 سخی میلا پرمانند، کنت کنتویل سیج سہائیا۔ بھڑی گلی مکے پنڈھ، کھلا ویہڑا نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ستجگ وکھائے کھلا ویہڑا کوڑی کریا چکے جھڑا، جھکڑا مات نہ کھٹے لڑائیا۔ کھلا کھپڑا دے وکھا، دئی دویتی وکھ دھوائیا۔ پچھلا لیکھا دے
 مکا، مکے لیکھا سرب لوکائیا۔ وقت نیڑے ڈھکا رہیا جہا، ڈھولا اکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے اپارا، اپرمپر دھار چلائییندا۔ کل کلکی لے اوتارا، ویس اویس دھرائیندا۔ ویکھنہارا ساقط
 نندک دُشٹ دُراچارا، وبھچارا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔
 نرگن اپنا پھیرا پایا، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا ترے گن مایا، ترے ترے ڈیرہ رہیا ڈھاپیا۔ مٹاونہارا کوڑی چھایا، شہنشاہ اپنا حکم
 جنائیا۔ رہبر بنے اک خدایا، خالق خلق دے سمجھائیا۔ مہربان مہبان محبوب اکو نظری آیا، ثبوت اپنا دے جنائیا۔ سچ عروج اک سہایا،

اُلفت کرے جگت لوکائیا۔ چارے کوٹ پھیرا پایا، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ سچ سچ اک
 ورتایا، سَتجُگ ساچا راہ درسائیا۔ سَتگر شبد اک پڑھایا، اکو کلمہ کرے شنوائیا۔ ایشٹ اکو نظری آیا، درِشٹ سب دی دئے کھلایا۔
 وششٹ سرگن سیوا لایا، رام سرگن تلک لگائیا۔ نرگن رام مُکھ چُھپایا، نور ظہور نہ کھئے درسائیا۔ پنج تت کایا چولے بند کرایا، دسرته
 بیٹا بھیو نہ آئیا۔ کایا ماٹی چم ہاٹی کھیل کرایا، بازی گر سوانگی ناٹ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، کھلا کھپڑا دئے دسائیا۔ کھلا دسے اتم کھپڑا، ہرِ خطرہ سرب مٹائیندا۔ بیس بیسے چُکے جھپڑا، جھگڑا اور نہ کھئے ودھائیندا۔ نو کھنڈ
 پرتھی اندر سنت بھگت بھگوت نگا جہا رہ جائے ٹبرا، دوجا کوئی رہن نہ پائیندا۔ کلجگ جیو میٹ مٹائے آپے بے صبرا، ثابت مُرید مُرشد
 میل ملائیندا۔ دروہی دروہی کرن قبران، قبرستان سرب گرلائیندا۔ مڑھی مسان کوئی نہ دیوے سدھراں، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔
 لیکھا چُکے گراں نگران، کھپڑا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ پرہہ بھیڑی گلی دیونہارا رگڑا، بہار اپنا اُپر پائیندا۔ اتم سب توں ہو جائے وکھرا، وکھری
 دھار چلائیندا۔ جس نوں دھئے پایا پتھرا، سل پابن پاتھر آپ ترائیندا۔ جس دا گوہند وچھایا ستھرا، سو ستھرا یار ہنڈھائیندا۔ اتم کلجگ
 ویکھ اعشاریا کسرا، اکو نقطہ مگر لگائیندا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ جو بیٹھا رہیا پچھڑا، پچھوتاپ سرب مٹائیندا۔ رائے دھرم حُکم
 دیوے کرڑا، چتر گپت نال ملائیندا۔ رانی موٹ ویکھ نخرہ، نین کجل دھار پوائیندا۔ کوئی رہن نہ دیوے مکر، فریب سب دے پھول
 پُھلائیندا۔ ہر کا شبد پھرے لگڑا، دو جہاناں پھیری پائیندا۔ گر مُکھ وِرا لایچے تکرڑا، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ وشن برہما شو رہ جائے
 بکڑا ہکڑا، ہر کا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی اُمت رسولاں بھیٹ چڑھائے بکرا، چھری کرد نام چلائیندا۔ کوڑی کریا کرے جھٹکا، نام
 کھنڈا ہتھ اُٹھائیندا۔ آد جگاد آگے کوئی نہ اٹکا، جگ چوکرئی پندھ مُکائیندا۔ گوہند سیس چیرا بٹھے نہ کوئی پٹکا، جگدیش اکو تاج سہائیندا۔
 کرے کھیل بازی گر نٹ دا، نٹوآ اپنا سانگ ورتائیندا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹ دا، جو گھڑیا بھن وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن
 دوارے بہہ بہ نام رٹدا، نیوں نیوں دھیان سرب لگائیندا۔ کلجگ اتم کھیل پُرکھ سمرتھ دا، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ گر گوہند مارگ
 دسدا، دہ دشا آپ سمجھائیندا۔ کلجگ لیکھا چُکے کوڑے رتھ دا، رتھ رتھوہی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

کھلا ویہڑا آپ کرائیندا۔ کھلا ویہڑا ہووے دھرت، دھول ملے وڈیائیا۔ نرگن صاحب آیا پرت، پرتیندھ اک اکھوائیا۔ چار جگ دے ورقے
 ویکھے پرت، کہانی بانی پھول پھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ست ستوادى دس کے گئے سڑک، کون بنیا پاندھی راہیا۔ کون آدھ وچکار رہیا
 اٹک، پار کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کون ستا ہو بے کھٹک، کھٹکا سر نہ کھئے جنائیا۔ سری بھگوان ویکھن آئے نڈھڑک، نرور پھیرا پائیا۔
 کلجگ اتم کوڑی کیریا کڈھے اڑک، روڑا سکے نہ کھئے اٹکایا۔ پُرکھ اکال پچھلا کڈھے فرق، جو گوبند گیا سمجھایا۔ کلجگ اتم نہکلنک
 کرائے اپنی چڑھت، دھڑت منگے نہ کھئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرور کھیل کھلایا۔ نرور کھیل کرے عالمین،
 علما آپ جنائیندا۔ دو جہاناں کر تلقین، طلبا طالب آپ سمجھائیندا۔ ساچا دیونہارا یقین، الف اپنا نام وکھائیندا۔ وکھاونہارا سچا سین، نرگن
 نور نور پرگھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ مبین، مہلت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پیر پیغمبر کرنہارا ادھین، عدالت اکو اک لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل اتم خلق، خالق آپ جنائیا۔ ویکھنہارا اپنی خلق، پردہ پردہ دئے چکایا۔ پاوے
 سار چوڈاں طبق، طرح طرح جنائیا۔ دیونہارا اکو سبق، نش اکھر کرے پڑھایا۔ نام ناد سنائے کڑک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، بھیرٹی گلی رہن نہ پائیا۔ بھیرٹی گلی مکاویگا۔ میری پیری کھیل کھلاویگا۔ چوٹی چڑھ آخیری، جوت جگاویگا۔ نرگن نور
 بے نظیری، ظہور درڑاویگا۔ تکھی رکھ نام شمشیری، شمع گل کراویگا۔ لیکھا جان شاہ حقیری، حقیقت اک درڑاویگا۔ کوڑی کیریا میٹ
 دلگیری، دلبر سچا یار ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا مندر اک وساویگا۔ ساچا مندر وسیگا۔ پُرکھ اکال
 ہسیگا۔ بھگتاں مارگ دسیگا۔ نانا ہو کے آگے ڈھٹھیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، کھلے ویہڑے
 وسیگا۔ کھلے ویہڑے وڑیگا۔ ساچے پوڑے چڑھیگا۔ سنت سہیلے پھڑیگا۔ اکو اکھر پڑھیگا۔ نہ جنے نہ مریگا۔ اپنی کرنی کریگا۔ نرہو بھ
 رکھ نہ کوئی ڈریگا۔ سچ محلے آپے کھڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، محل اٹل اچ منار اکو نور رلیگا۔ اکو نور رلائیگا۔
 موسے کوہ طور چیتا کرائیگا۔ عیسے گل وچ سوئی وکھائیا۔ محمد طوبی طوب سنائیا۔ چار یاری پندھ مکائیا۔ اللہ رانی نین شرمائیا۔
 مکھ گھنگٹ آپے لاہیگا۔ پڑدہ نقاب نہ کھئے پائیا۔ حق جناب پھیرا پائیا۔ چوڈاں طبق آپ اٹھائیا۔ ساچا سبق اک پڑھائیا۔ کائنات

ویکھ وکھائیگا۔ شرع شریعت اک جنائیگا۔ نوبت نام پیغام الائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھلا ویہڑا اک بنائے گا۔
 کھلا ویہڑا سچ بناواں گا۔ لوک مات کھیل کراواں گا۔ بھگتی روپ بھگت درڑاواں گا۔ چارے کوٹ سچ ورتاواں گا۔ ہردے اندر رچ رچ،
 اپنا نام چپاواں گا۔ مورکھاں کولوں بچ بچ، اپنا مکھ چھپاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل
 اک رشناواں گا۔ محل اٹل جوتی جگیگی۔ گرمکھ سرتی سوئی مکھیگی۔ ستگر سرنائی سچی لگیگی۔ اپنا پڑدہ آپے کجیگی۔ سچ دوارے
 بہ بہ سبجیگی۔ درشن کر کر در تے رجیگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سورے سربگے دی۔ سورا سربگ
 اکھوائیکا۔ کلجگ جگ انت ترسائیگا۔ ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ سنت سہیلے جگ اپنا میل ملائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کھلا ویہڑا آپ بنائے گا۔ کھلا ویہڑا بن چار دیوار، چہر چہن نہ کھئے چھہائیندا۔ سورج چند نہ کھئے اُجیار، تیل باقی دیپک نہ کھئے
 وکھائیندا۔ ساک سجن سین نہ کھئے یار، دوست دست نہ کھئے ملائیندا۔ مات پت بھائی بھین کھئے نہ کنت نار، پتا پوت نہ گود اٹھائیندا۔ ونجارا
 ہٹ نہ کھئے بازار، ہوکا دے نہ کھئے جگائیندا۔ پیر پیغمبر نہ کھئے اوتار، سنت سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ پنج تت نہ کھئے آکار، ترے گن ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیندا۔ وشن برہما شو نہ کھئے پساں، راگ ناد نہ کھئے سنائیندا۔ کہانی بانی نہ کھئے جیکار، شرع شریعت نہ کھئے رکھائیندا۔ وسنہارا دھام نیار،
 دیس سہنجنا اک وڈیائیندا۔ ستجگ ساچا کھول کواڑ، بند تاکی گنڈا لہندا۔ بھگت بھگوت اندر دئے واڑ، پھڑ باہوں آپ بھائیندا۔ تتی وا
 نہ لاگے ہاڑ، اگنی تت نہ کھئے جلائیندا۔ زرگن زرگن کر پیار، سرگن ناتا موہ چکائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔
 کرے کھیل آپ کرتار، قدرت اپنا راہ چلائیندا۔ وسنہارا دھام نیار، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ صفت صلاحی سانجھا یار، صفت وچ کدے نہ
 آئیندا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، گنڈا اپنی ہتھیں لہندا۔ تخت نواسی نوجوان، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ ناؤں رکھ سری بھگوان،
 بھگون اپنا در وکھائیندا۔ ست ستواد جھلائے نشان، نشانہ اکو نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا کھیل مہان، کھیل اپنی آپ کرائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھڑی گلی پینڈا کٹ، آگے وکھائے ساچا ہٹ، ستگر اپنا در جنائیندا۔ ساچا در ویکھو بھائی،
 بھائی بھائیاں نال ملائیا۔ سرتی شبد کرو گڑمائی، ناتا اکو جوڑ جڑائیا۔ گھر وچ دھی گھر جوائی، گھر وچ سوہرے پیئے دئے وکھائیا۔ گھر

وچ پتا گھر وچ مائی، گھر گھر وچ رنگ رنگائیا۔ گھر وچ لاگی بیٹھے نائی، ڈوم اپنا مکھ چھپائیا۔ گھر وچ ناد گھر شنوائی، گھر چھپر نام لگائیا۔ گھر مبارک گھر ودھائی، گھر گھر وچ رنگ وکھائیا۔ گھر وچ ہار شنکار سوہیا پائی، گھر کجَل دھار جنائیا۔ گھر کنت کنتویل لینا منائی، یون سو اکھ دھیان لگائیا۔ گھر ناری نر نرائن لے بندھائی، گرمکھ اپنے انگ لگائیا۔ آتم پر ماتم سیجا چڑھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ بن ہتھان بانہواں گلوکڑی لے پائی، تتوت نہ کھے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں کھلا ویہڑا اک وکھائیا۔ کھلا ویہڑا اک سہنجنا، ستگر سچا آپ جنائیندا۔ جوت جگے اک نرنجنا، نورو نور ڈگمگائیندا۔ ہوتے سہائی درد دکھ بھے بہنجنا، بہو ساگر پار کرائیندا۔ گرمکھ کر لو ستگر چرن مجنا، کوڑی کرپا میٹ مٹائیندا۔ جو گھڑیا سو بہجنا، تھر کھے رہن نہ پائیندا۔ کھلے ویہڑے جس نے اتم سبنا، تس اکو راہ جنائیندا۔ نہکلنک ڈنکا وجنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ اتم ہر نے پڑدہ کجنا، سر اپنا ہتھ بٹکائیندا۔ شیر ہو کے بکنا، بہک اکو اک لگائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سکھدے گئے سکھنا، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ اُجل کرے کلجگ مکھنا، مُفت اپنا نام ونڈائیندا۔ ایس ویلیوں کیسے نہ اُکنا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ بیس بیسے پینڈا مکنا، کلجگ اپنا مکھ چھپائیندا۔ ستجگ سچا اکو اٹھنا، سو پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیندا۔ جن بھگتاں گودی چُکنا، چُک چُک خوشی منائیندا۔ سچا مارگ جس جن پُچھنا، ظاہر ظہور آپ سمجھائیندا۔ نیکی بھیڑی گلی پنڈھ مکنا، محل اٹل اک وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، کھلا گھر اک وکھائیندا۔ کھلا گھر کھول دروازہ، دردی دردیاں درد ونڈائیا۔ کھیل کرائے غریب نوازا، غریب نہانے رہیا ملائیا۔ شاہ سلطان کیسے سیس نہ رہے تاجا، جگدیش حکم جنائیا۔ بیس بیسے رچیا کاجا، کرتا اپنا ویس وٹائیا۔ نرگن زرویر آیا بھاجا، نراکار پھیرا پائیا۔ شاہو بھوپ بن بن راجا، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ سمبل نگر اکو ساجا، ساڈھے تن ہتھ بنت بنائیا۔ گر گوہند مار آوازا، شبدی شبد جگائیا۔ میل ملیا دیس ماجھا، ماجھا نرگن سرگن رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم کھیل کرائیا۔ ماجھا دیس پئے ماجھا، ہر مجلس نام لگائیندا۔ دوا بے مارے اکو دابا، دو جہاناں آپ ڈرائیندا۔ ویکھنہارا مکہ کعبہ، قابل اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کر وکھائیندا۔ اپنی کرنی ہر کراویگا۔ آتم

پر ماتم ڈھولا گاویکا۔ شبد وچولا اک بناویکا۔ کلجگ ہولا آنت کھلاویکا۔ رولا گھر گھر اندر پاویکا۔ مؤلا نظر کیسے نہ آویکا۔ گر گوبند کیتا
 قول، توڑ نیہاویکا۔ سمبل نگر ڈھول و جاویکا۔ آپ بیٹھ اڈول، سریشٹ ڈلاویکا۔ لکھ چوراسی کر کر گھول، ڈونگھے کھاتے پاویکا۔ سنت
 سہیلے گرو گر چیلے لئے وروں، نام مدھانا اک رکھاویکا۔ بھگت بھگونت رکھے کول، کھلاپاتی میل ملاویکا۔ گر شبدی بدلے چول، چولا
 گوبند اک ہنڈھاویکا۔ بھیو نہ جانے پنڈت پاندھا رول، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھاویکا۔ سمت بیس تگ سارے کردے رہن مخول، مکھ نظر
 کیسے نہ آویکا۔ لکھ چوراسی مارے آنت انہول، بھیلیاں پھیر نہ کھئے چاویکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکنک اکھاویکا۔
 کل کلکی پھیرا پائیگا۔ کل کلکی ہر ہر آئیگا۔ در در الکھ جگائیگا۔ گھر گھر آپ اٹھائیگا۔ پڑھ پڑھ نام سنائیگا۔ چڑھ چڑھ کُنڈا لاسیگا۔
 لڑ لڑ سارے ڈھاہیگا۔ مر مر پھیر جوائیگا۔ گرمکھ گود بہائیگا۔ گوبند انگ لگائے گا۔ چار ورن سمجھائے گا۔ اکو رابے پائیگا۔ پُرکھ اکال
 منائیگا۔ دوجا ایشٹ کوئی رہن نہ پائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکائیگا۔ وشن برہما شو نیوں نیوں لاگے پائے، دئے جوڑ واسطہ پائیگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ورن، اکو راہ وکھائیگا۔ اکو راہ چلیگا۔ سچ سنگھاسن ہر جو ملیگا۔ نام
 سندیسہ اکو گھلیگا۔ جو اڑیا اتم ڈئیگا۔ جو گھڑیا بھگون بھئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ورن، ساچی
 چال آپے چلیگا۔ ساچی چال چلے نرالی، اکل کل وڈی وڈیائیگا۔ نرگن نور جوت اکالی، اکل کل پھیرا پائیگا۔ اپنے ہتھ رکھے خالی، خالق اپنا
 حُکم وڈیائیگا۔ لکھ چوراسی بوٹا ویکھے مالی، مالک اپنا ویس وٹائیگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں منگے دلالی، جگ چوکرئی گیا سمجھائیگا۔
 حقیقت ویکھو حق حاللی، حُکم حاکم رہیا جنائیگا۔ چاروں گنٹ ہوتے سرب حرامی، شرع شیطان کرے لڑائیگا۔ ویکھنہارا آنترجامی، گھٹ
 گھٹ پھول پھولائیگا۔ نانک نرگن گر ارجن تیری بھلی بانی، بان نرالا تیر نہ کھئے لگائیگا۔ رام داس سروور ٹھنڈا جل امرت پیئے نہ کھئے پانی،
 اگنی تت رہی جلائیگا۔ امرداس دے کے گیا سچ نشانی، بن ستگر پار نہ کھئے کرائیگا۔ گر انگد گر نانک جوت جگائی اک مہانی، جیوندیاں
 جگت جگت جنائیگا۔ کلجگ جیو کرو دھیانی، دھیان دھیان رہیا لگائیگا۔ ورن برن ذات پات لیکھا چکے چار کھانی، خواہش سب دی پور
 کرائیگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سارے لبھو شبد بانی، آنتر آتم کرے گڑمائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دوارا اک کھلاٹیا۔ سچ دوارا ہر جو کھولے، کھول کھول سمجھائیندا۔ شبدا اگئی ہو کے بولے، ہوکا حق جنائیندا۔ لکھ
 چوراسی اتم رائے دھرم دے پینی ڈولے، لاڑی موٹ نال پرنائیندا۔ دھرم رائے لیکھا گپت سب دا پھولے، چتر گپت نال ملائیندا۔ لکھ
 چوراسی جیو باہروں نگر اندروں پولے، پول سب دا آت کھلائیندا۔ کوڑی کریا پاؤندے رہے رولے، رملا یلا جٹ نظر کیسے نہ آئیندا۔
 جس نوں کہندے پڑدے اولے، سو پڑدہ پاڑ وکھائیندا۔ جس جنائے سوہنگ بولے، انبولت راگ الائیندا۔ سو انڈیٹھری دھار مولے، مولا
 اپنا کھیل کرائیندا۔ کلجگ بدل دیوے ہولے ہولے، ہولا بہار آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ویہڑا اک
 بنائیندا۔ ساچا ویہڑا بنے مات، سو پُرکھ زرنجن آپ بنائیا۔ چار ورن بنے اک جماعت، اکو اکھڑ دئے سمجھائیا۔ آتم پرما تم گاون گاتھ، سوہنگ
 شبدا نام وڈیائیا۔ نانا تئے ذات پات، اوچ نیچ رہن نہ پائیا۔ من واسنا میٹے کمدات، متوالی مت نہ کھئے چٹرائیا۔ بڈھی کرے بیک آپ، آپ
 اپنی دیا کہائیا۔ برن اٹھاراں بنائے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے رُوح پاک، پُنیت کرے کرمائیا۔ آتم پرما تم دیوے ساتھ، پنج تت
 وجے ودھائیا۔ لیکھا چکے پچھلی گاتھ، آگے اکو راگ سنائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں تیری جماعت، بھگت اٹھاراں اکو گنڈھ پوائیا۔ عیسیٰ
 موسیٰ محمد کہن ملی نجات، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ چار یاری کہے ڈکے ڈونگھے کھات، پھیر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اللہ رانی رہی جھاک، میان
 نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں سُنجیں کھاٹ، بستر حق نہ کھئے وچھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ویہڑا اک
 بنائیا۔ ساچا ویہڑا سو بہاؤنت، ست ستگر آپ بنائیندا۔ ناری ملے زرگن کنت، اپنی سیج ہنڈھائیندا۔ چولی چاڑھے رنگ بسنت، بسن
 بنواری آپ رنگائیندا۔ نظری آئے اک اکھنڈت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا گھر آپ وڈیائیندا۔ اپنا گھر ویکھ وڈا، ہر
 وڈی کرے وڈیائیا۔ ست شبدا اکو نڈھا، چھوٹا بالا آسن لائیا۔ وشن برہما شو بنائی جدا، جد پُشت ہونے سہائیا۔ جگ چوکری حکمے
 بدھا، حکمی حکم منائیا۔ گر اوتار دے دے گئے سدا، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ پیر پیغمبر کہندے رہندا پار حدا، حدود نظر کیسے
 نہ آئیا۔ بھگت کہن بھگوان پریم بدھا، نت نوت ویس وٹائیا۔ جوں دھن پتھروں کڈھا، توں گرمکھاں آگے اپنا درس دکھائیا۔ بن نگاریوں
 آپے وجا، اپنا ناد سنائیا۔ روپ رنگ ریکھ نہ کوئی قدا، اچا لما نہ کھئے جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن بہ کے سجا، ہر سجن

شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیڑی گلی پڑدہ کجا، کھلا ویہڑا دئے وکھائیا۔ کھلا ویہڑا ویکھو دین دیاں، دیاںدھ
 آپ وکھائیندا۔ ست دھرم دی سچ دھرمسال، دھرم دوار اک پرگٹائیندا۔ نرگن سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ناتا توڑ کال
 مہاکال، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیندا۔ ساچا مندر کدے نہ ہئے زوال، ڈھیری ڈھاہ خاک نہ کھئے ملائیندا۔ اچا ویہڑا بے مثال، مسل لکھ نہ کھئے
 سمجھائیندا۔ چھوٹی گلی وچوں نکال، مندر اپنے آپ وسائیندا۔ کلجگ جیو ساچے بن جاؤ لال، ہر لالن آپ سمجھائیندا۔ ایتھے اوتھے بن
 رکھوال، رکھک اپنی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیڑی گلی مُکھ بھوائیندا۔ بھیڑی گلی
 مُکھ دیوے موڑ، مُحبّت اکو اک درسائیا۔ ستجگ ناتا دیوے جوڑ، جوڑی آپ جڑائیا۔ شاہ سوارا ویکھے چڑھ کے گھوڑ، آسو پاکھر زین
 تنگ قسائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے ریٹھا مٹھا کوڑ، گھر گھر اندر گنڈا لاییا۔ بھیو چکائے پوت سپوتا براہمن گوڑ، اچا ٹلا پربت اک سہائیا۔
 ظاہرا پیر جائے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے سرب لوکائیا۔ نرگن ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ کرے بدھ اور کی اور، گت مت
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ جیو آگنی سڑدے کیوں سر تے جھلدا چور، سپس تاج کون ٹکائیا۔ کوڑی کریا پاؤندے شور، شوہر نظر کیسے نہ
 آئیا۔ من ہنگتا وکھاؤندے زور، زیر زیر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا آد جگاد منتر پھور، فرنا سب دا بند کرائیا۔ جوں بھاوے توں لئے تور،
 ترت اپنا حکم منائیا۔ کلمیوں کافر ہو گئے چور، ہر کا نام ٹھگی نہ کھئے کرائیا۔ جگت واسنا ہوئی حرام خور، کھوجی بنیا کوئی نہ پاندھی راہیا۔
 اتم کلجگ گر اتاراں پیر پیغمبراں پرہہ سچے دی پے گئی لوڑ، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ سری بھگوان آئے دوڑ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔
 سسے اُپر لائے ہوڑ، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہنگ برہم ہنگ چکائے مور تور، تیرا میرا رہن نہ پائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، چند
 چاندنا اک رُشنائیا۔ کول پریتی ناتا جوڑ، چرن دئے سرنائیا۔ اپنے ہتھ رکھے ڈور، لکھ چوراسی گڈیا پتنگ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نیکی گلی کرے پار، وڈا کھولے آپ دوار، جس دربار وسے سچا ماہیا۔
 سچا ماہی جس جن پاؤنا، پون پانی جنائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گاؤنا، وچھڑے میل ملائیندا۔ نہکرمی نہکرم بناؤنا، کرم کانڈ نہ
 کھئے رکھائیندا۔ گرمکھ دے بانہ سربانے سونا، تیری سیوا ستگر آپ کھائیندا۔ اتم پر ماتم بیج اکو بونا، پت ڈالی پھل پھل آپ مہکائیندا۔

سریشٹ سبائی اتم پوے رونا، نیتز نیر سرب وکھائیندا۔ کلجگ کال پھڑ کے کوہنا، کوہ اپنے چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ اپنا بل کیسے نہ ملے
ٹوہنا، بھانا سب دے سر تے چھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک
نرائن نر، گھلاونہارا ساچا در، در دروازہ غریب نوازا بے محتاجا مُحبّت اپنی وچ گھلائییندا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی چرن سینگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ★

ستگر شبد میلا رام، رام رمیئا میل ملائیا۔ ستگر شبد گھنٹیا شام، کاہنا بنسری اک وجائیا۔ ستگر شبد سچا جام، امرت رس
اک چکھائیا۔ ستگر شبد پورن کرے کام، پوری اچھیا مات کرائیا۔ ستگر شبد سچ دے پیغام، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ ستگر شبد آتم
سچا دیوے سچ آرام، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ ستگر شبد پکڑائے دام، دامنگیر اک ہو جائیا۔ ستگر شبد ساچا رکھے اکو آن، جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر شبد اک وڈیائیا۔ ستگر شبد سوربیر، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر شبد نرالا تیر، انیالا آپ
چلائیا۔ ستگر شبد دئی دویتی ہومیں ہنگتا مایا ممتا دیوے چیر، کوڑی کِرپا دے مٹائیا۔ ستگر شبد ہومیں ہنگتا کڈھ پیڑ، دکھ درد دے
گوائیا۔ ستگر شبد آتم مارے سچ زنجیر، پریم گنڈھن اکو پائیا۔ ستگر شبد جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چوٹی چاڑھ پھڑ
آخر، آخر ستگر میل ملائیا۔ ستگر شبد گا گا تھکے پیر فقیر، پیغمبر ڈھولا اکو گائیا۔ ستگر شبد جگ جگ گتے وہیر، لوک مات
ویس وٹائیا۔ ستگر شبد بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ ستگر شبد سچ ستگر تصویر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اکو اک سمجھائیا۔ ستگر شبد نام پیالہ، مدھر رس اک پیائیندا۔ ستگر شبد دین دیالا، دین اپنے
گلے لگائیندا۔ ستگر شبد سدا رکھوالا، ایتھے اوتھے دو جہان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستگر شبد کرے پرتپالا، بن پرتپالک سیو کھائیندا۔
ستگر شبد مارگ دسے اک سکھالا، اوچھڑ راہ پندھ مکائیندا۔ ستگر شبد لیکھا جانے شاہ کنگالا، راؤ رنک راج راجان ایک در بہائیندا۔
ستگر شبد دیوے سچ فرمانا، دھر دی دھار آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا نام، وست امولک
جھولی پائیندا۔ ساچا نام ستگر پیار، پیار پیار وچ ملائیا۔ ستگر شبد ناد دھن جیکار، ست ست شنوائیا۔ ستگر شبد کاغذ قلم نہ

لِڪنھار، لِيڪھا لِيڪھ لِيڪھ صِفت صالاحيا۔ سَتگر شبد دو جھاناں وسے باہر، برہمنڊ ڪھنڊ پُري لوءِ آڪاش پاتال گگن منڊل چرناں وچ رکھائيا۔ سَتگر شبد لِيڪھا جانے پرتھمي آڪاش، سمنڊ ساگر اُچے ٿلے پرت ڪھوج ڪھوجائيا۔ سَتگر شبد، جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، اڪو نام آد جُگاد ورتائيا۔ سَتگر شبد سدا بے آنت، آنت ڪھن ڪھڙے نہ پائيا۔ سَتگر شبد ساچا ڪنت، گُرمُڪھ سُرَت سوانی لئے پرنائيا۔ سَتگر شبد آتم پرما تم مڻيا منت، من واسنا دئے گوائيا۔ سَتگر شبد نانا توڙے لڪھ چوراسي جيو جنت، جيون جُگت دئے جنائيا۔ سَتگر شبد لِيڪھا چُڪائے ھومين ھنگت، ھنگ برہم اڪ سمجھائيا۔ سَتگر شبد نانا توڙے بھڪھ ننگت، سچ ٻھنڊار جھولي پائيا۔ سَتگر شبد بودھ اگادھا پنڌت، نِش اڪھڙ وڪھڙ ڪرے پڙھائيا۔ سَتگر شبد لِيڪھا جانے جريج انڌت، اُتبھج سبتج ويڪھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جس جن ديويے نام ور، وست اموڪ اڪ ورتائيا۔ سَتگر شبد نام ڍھان، نِش اڪھڙ دھار چلائيندا۔ سَتگر شبد سدا مھربان، مھر نظر اڪ اُٺھائيندا۔ سَتگر شبد برہم گيان، برہم وديا اڪ پڙھائيندا۔ سَتگر شبد سچ نِشان، دھرم نِشانہ اڪ وڪھائيندا۔ سَتگر شبد ميل ملائے آتم رام، پرما تم اپني گنڏھ پوائيندا۔ سَتگر شبد وڪھائے سچ بھومڪا استھان، گرہ مندر سوٻھا پائيندا۔ سَتگر شبد ڪرے پرڪاش ڪوئن بھان، رَو سس ٽين شرمائيندا۔ سَتگر شبد جس سَتگر ديويے آن، سر اپنا ھتھ ٽڪائيندا۔ سو سنت سو بھگت سو گُرمُڪھ سو ھرجن چتر سُجان، مَورڪھ مَورھھ اپن دھندے لائيندا۔ نانا توڙ ڪام ڪرودھ لوٻھ موھ ھنڪار شيطان، شھنشاھ اپن انگ لڪائيندا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا نام جس جنائيندا۔ ساچا نام امرت رس، آتم آتم آپ جنائيا۔ ساچا نام ٻردے جائے وس، ھر ھر جي لئے ملائيا۔ ساچا نام پنج وڪارا بائے نتھ، ڏوري اڪو تند اُٺھائيا۔ ساچا نام وسے گھٽ گھٽ، گُرمُڪھ وِرا لڪھوجن جائيا۔ ساچا نام وجائے ناد انحد اگمي سٽ، راگ دُھن تال تلواڙا اپنا راھ جنائيا۔ ساچا ناؤن نرگن جوت ڪرے پرڪاس، پرگت اپنا نور درسائيا۔ جوتي جوت سرُپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جس جن ديويے اپنا نام، امرت مدھ پيائے ساچا جام، رس اڪو اڪ جنائيا۔ ساچا نام سَتگر مپتا، مِتر پيارا آپ جنائيندا۔ ساچا نام صِفت صالاحي شاستر سمريت ويد پُراناں اٺھاراں دھيائے گيتا، گيتا گيان گن وڏيائيا۔ ساچا نام سدا انڌيٺھا، جگت نيتر نظر ڪيسے نہ آتيا۔ ساچا نام آد جُگاد نہ مريا نہ جيتا، جيون مرن ونڏ نہ ڪھڙے ونڏائيا۔ ساچا نام سدا اتيتا، ترے گن

بندھن دئے کٹائیا۔ ساچا نام سدا رس میٹھا، رس پھیکا نہ کھئے جنائیا۔ ساچا نام گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات لکھ لکھ دیندے رہے چٹھا، دھر سندیس اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک جنائیا۔ ساچا نام سوہنگ سو، سو پڑکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ نرگن سرگن آپے ہو، سرگن نرگن میل ملائیندا۔ آتم پرما تم ڈھوا دیوے ڈھو، دھر دی وست دھر درگاہی جھولی پائیندا۔ گرہ مندر اندر کرے سچ پرکاش لو، اگیان اندھیرا اندھ چکائیندا۔ سرتی سنگ ستگر نام جائے چھوہ، بانکی چھوہری شہنشاہ اکو رنگ وکھائیندا۔ وسنہارا اندھ گھور، میٹنہارا پنج چور، مچاونہارا سچا شور، اگم اتھاہ بے پرواہ انادی ناد راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، نانا توڑے تور مور، میرا تیرا تیرا میرا اکو در جنائیندا۔ ساچا نام بھگت بھگوت، آد جگاد جنائیا۔ ساچا نام سرب گنوت، گنوتتا وڈ وڈیائیا۔ ساچا نام آتم پرما تم میل ملاوا سرتی شبدی کنت، کنتوبل اکو نظری آئیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، بسن بنواری اپنا رنگ وکھائیا۔ کلجگ آنت جو جن سوہنگ چپے ساچا منت، منتر آنتر بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا دان، داتا دانی مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو ایک ایککنکار نظری آئیا۔

۸۰۵

۸۰۵

لوڑ بناں پئے لوہڑا، گرو گرسکھ دوویں لوڑ بنا کر لائیا۔ لوڑ اندر ملے گھوڑا، گر شبدی گھوڑ چڑھائیا۔ لوڑ اندر سسے اُپر لگا ہوڑا، سو پڑکھ نرنجن نرگن سرگن دھار جنائیا۔ لوڑ اندر ہنگ برہم آپے بھڑا، پاربرہم ویس وٹائیا۔ لوڑ اندر گرمکھ گر ستگر جڑیا جوڑا، جوڑی اکو رام بنائیا۔ گرسکھ منگدیاں گر بھنڈار کدے نہ ہووے تھوڑا، دیونہار سہج سکھدائیا۔ دیا اندر جنم جنم دی مٹائے اوڑا، کرم کانڈ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لوڑ سب دے وچ رکھائیا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ یکرمی دلپ سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر ★

ستگر شبد چار ورن میتا، متر پیارا سرب اکھوائیندا۔ ستگر شبد سدا اتیتا، ترے بھون دھنی اپنے رنگ رنگائیندا۔ ستگر شبد ترے گن ٹھنڈا کرے انگیٹھا، امرت میگھ اک برسائیندا۔ ستگر شبد جنائے سچ پریتا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ ستگر شبد اکو گھر وکھائے

ہست کپٹا، کپٹ ہست اکو در بہائیندا۔ ستگر شبد بھیو جانے جیو جی کا، گرہ گرہ اپنا آسن لائیندا۔ ستگر شبد وڈ نیکن نیکا، جگت
 نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ ستگر شبد، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ ستگر شبد سدا سدا سچ،
 سچ سچ وڈیائیا۔ ستگر شبد بہاگ لگائے کایا ماٹی کچھ، کنچن روپ وٹائیا۔ ستگر شبد تتوت بھجائے انچ، اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ ستگر
 شبد جن بھگتاں پردے اندر جائے رچ، روم روم سمائیا۔ ستگر شبد سچ دوارے رہیا نچ، آتم آتر سوہیا پائیا۔ ستگر شبد، جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے آپ جنائیا۔ ستگر شبد ساچے مندر، گھر گھر وچ سوہیا پائیا۔ ستگر شبد بہاگ لگائے ڈونگھے
 کھنڈر، پرکاش پرکاش آپ دھرائیا۔ ستگر شبد میٹ میٹ چاندنا چندر، رو سس مان گوائیا۔ ستگر شبد من واسنا مارے بندر، دہ دشا
 نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ستگر شبد بہاگ لگائے ڈونگھی گنڈر، کُنڈا اپنی ہتھیں لاپیا۔ ستگر شبد، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستگر شبد سچا سچن، گھر ساچے میل ملائیندا۔ ستگر شبد کرائے مچن، ڈرمت کوڑی میل دھوائیندا۔ ستگر شبد
 بنائے ساچا حاجی حجن، کعبہ اکو اک وکھائیندا۔ ستگر شبد دو جہاناں رکھے لجن، لاجونت اک ہو جائیندا۔ ستگر شبد ساچا بھجن، بھو
 ساگر پار کرائیندا۔ ستگر شبد پڑدہ بائے ننگن، ڈھانکن کو پت اک اکھوائیندا۔ ستگر شبد کایا ماٹی بنائے کنچن، کنچن پارس نال چھہائیندا۔
 ستگر شبد کرے پرکاش جوت زرنجن، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ ستگر شبد، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچا شبد اک سنائیندا۔ ستگر شبد اگنی ناد، سر تال نہ کھئے وڈیائیا۔ ستگر شبد برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ ستگر شبد
 سنت ستگر سادھ، گر گر ویس وٹائیا۔ ستگر شبد لیکھا بودھ آگادھ، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ ستگر شبد سدا وساد، بسمل اپنا کھیل
 چلائیا۔ ستگر شبد دو جہاناں کھیل تماش، خالق خلق وچ دھرائیا۔ ستگر شبد منڈل منڈپ پائے راس، پرتھی آکاش گوپی کاہن نچائیا۔
 ستگر شبد گر اوتار بنائے شاخ، پیر پیغمبر اپنا انگ بنائیا۔ ستگر شبد لکھ چوراسی کرے واس، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ستگر شبد
 جگ چوکڑی نہ بھٹے وناس، ابناسی اپنی دھار وکھائیندا۔ ستگر شبد سچ سندیسہ دیوے خاص، خواہش سب دی پور کرائیندا۔ ستگر
 شبد سٹائے پون سواس، اُنجا پون سیوا لائیندا۔ ستگر شبد سیوا لائے تریلوکی ناتھ، لوک پرلوک کھوج کھوجائیندا۔ ستگر شبد وشن برہما

شو دیوے ساتھ، ساچا سنگ نبھائیندا - ستگر شبد آد جگادی پوجا پاٹھ، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ ستگر شبد بنائے تیرتھ تاٹ، سروور
 مٹھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ ستگر شبد پار کنارہ گھاٹ، ساچے پتن ڈیرہ لائیندا۔ ستگر شبد جنم جنم دی میٹے واٹ، پورب لہنا جھولی
 پائیندا۔ ستگر شبد دو جہاناں اگئی دات، الکھ اگوچر آپ ورتائیندا۔ ستگر شبد میٹے زین اندھیری رات، چوڈس چنّ اک چمکائیندا۔
 ستگر شبد آتم پرما تم ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ ستگر شبد آد جگاد جیو جنت لکھ چوراسی کرے گھاٹ، کال مہاکال
 اپنا حکم جنائیندا۔ ستگر شبد ہو دیال بے داس، داسی داس بن بن سیو کمائیندا۔ ستگر شبد کدے نہ ہوئے نراس، نراشا روپ نہ کھئے
 دھرائیندا۔ ستگر شبد بن گرمکھاں کوئی نہ سکے بھاکھ، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ ستگر پورا جس جن کھولے آتر آنکھ، نیج نیتر آپ
 کھلائیندا۔ تیس نظری آئے ساکھیات، سوچھ سروپی روپ وٹائیندا۔ سو گرمکھ ہوئے پارجات، پرم پُرکھ میل ملائیندا۔ مُرید مُرشد پیائے
 آب حیات، سد خُماری اک جنائیندا۔ ہرجن ہر ہر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شبد اک
 سمجھائیندا۔ ستگر شبد کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ستگر شبد گرسکھ میلا باپ بیٹا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ستگر شبد ستگر
 گرسکھاں کرے بھیٹا، اپنی دیا جھولی پائیا۔ ستگر شبد کایا پنج تت اندر لیٹا، نظر کیسے نہ آئیا۔ ستگر شبد آد جگادی جانے لیکھا،
 لکھیا لیکھ بھل نہ جائیا۔ ستگر شبد مچھ داہڑی نہ کھئے کیسا، مُونڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد رہے ہمیشہ، جگ چوکڑی پھیرا
 پائیا۔ ستگر شبد سچ زیشا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ ستگر شبد سدا سد چلائے اپنا پیشہ، پیشوا پیشتر اپنا حکم منائیا۔ ستگر شبد
 سدا سد آدیسا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر شبد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد داتا
 داتار، دیاوان اکھوائیندا۔ ستگر شبد بال بردھ جوان، بڈھے نڈھے کرے اک پیار، مات گریہ ویکھ وکھائیندا۔ ستگر شبد ایش جیو دسے
 سچ وبار، بوہاری اپنی کار کمائیندا۔ ستگر شبد آتم پرما تم میلا نار کنت بہتار، سیج سہنجنی اک سہائیندا۔ ستگر شبد پارہرم برہم میت
 مُرار، مِت پیارا اک اکھوائیندا۔ ستگر شبد راگان ناداں وسے باہر، سارنگ سرنگا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ستگر شبد چھٹی راگ کر نہ سکن
 وچار، وچاریاں وچار وچ کدے نہ آئیندا۔ ستگر شبد شاستر سمرت صفت صلاحی کرن کار، صفتی صفت صفت سمجھائیندا۔ ستگر شبد

سب توں وسے باہر، پُستک اپنی نہ کھئے وکھائیندا۔ سَتگر شبد نیش اکھَر دھار، اکھَر اپنی ونڈ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو شبد شبد سار، سار گُرمکھاں آپے پائیندا۔ سَتگر شبد شبد سار، سار کیسے نہ آئیا۔ سَتگر شبد شبد اگتی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ سَتگر شبد شبد پیار شبد شبد کرے گُرمائیا۔ سَتگر شبد شبد دھنکار، دھنکار شبد شنوائیا۔ سَتگر شبد وسے دھام نیار، دھام نیار محل اٹل اٹل اک وڈیائیا۔ سَتگر شبد سچ اُجیار، اُجیار نُور نُور رُشنائیا۔ سَتگر شبد وشن برہما شو دئے آدھار، آدھار آدھار اِکو آس جنائیا۔ سَتگر شبد لیکھا لیکھے لائے تیئی اوتار، اوتار اوتار اپنے حُکم بھوائیا۔ سَتگر شبد بھگت اٹھاراں کر پَسار، پَسر پَساری ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد عیسیٰ موسیٰ محمد کھول کواڑ کلمہ نبی رسُول پڑھائیا۔ سَتگر شبد نانک گوبند دئے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری بانی بان جنائیا۔ سَتگر شبد آد جُگاد دُھردرگاہی کلام، کاتب کوئی لکھ نہ سکے رائیا۔ سَتگر شبد سچ اِمام، آمد اپنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سَتگر شبد آد جُگاد جُگ چوکرئی بدل دیوے نظام، نوُبت اپنا دُنکا نام وجائیا۔ سَتگر شبد کلجگ اتم جن بھگتاں بنے غلام، بن بردا سیو کھائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ ہرجن ہر بھگت سنت سہیلے ورلے پان، جس اپنی بوجھ بوجھائیا۔ سو سَتگر گُرمکھ شبد غریب نایاں دیوے آن، زرگن سرگن جھولی بھرائیا۔ جینودیاں جگ کرے کلیان، مریاں دُکھ نہ لاگے رائیا۔ لیکھا چُکے جگت مسان، ساڈھے تِن ہتھ بھومی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سَتگر شبد شبد گُرمکھ گودی چُکے آن، ویلے آنت بھوئے سہائیا۔ سَتگر شبد سوہنگ ڈھولا جو جن گان، گاوت گا کا خوشی منائیا۔ گھر بھگت ملے بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ آتم پر ماتم صدق صبوری سچ دیوے ایمان، امانت اپنا نام جھولی پائیا۔ سَت سَت سَت وکھائے نشان، نشانہ اِکو اک جھلائییا۔ جو جن گائے سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سو نام سَتگر انڈیٹھڑا جھولی پائیا۔

من آتما لاؤ چرن، سچ سچ درڑائیندا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، ہر اپنا راہ جنائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ پوڑے چڑھن، اشارے نال چڑھائیندا۔ اپنے گھر وچ آپے ورن، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ ساچی ترنی لوک مات ترن، تارنہارا پار کرائیندا۔ نون سو اکھَر اِکو پڑھن، ہنگتا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سَتگر نال ستمکھ ہو کے لڑن، کیوں؟ ساڈی وست ساڈی جھولی کیوں نہیں پائیندا۔ نانا چھڈن ورن برن، برن

آتمک راہ وکھائیندا۔ کوڑی اگنی کدے نہ جلن، جلوہ اکو اک درسائیندا۔ لیکھا چُکے اُون گون، ترے بھون پار کرائیندا۔ گوڑھی یندے پرہہ
 گودی سون، سویاں پھیر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ پریم پیار دی وگے ٹھنڈی پون، امرت جل مُکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ہرجن بنا گرسکھ، پھیر لیکھا دیوے لکھ، نام پائے ساچی بھکھ، اندر باہر آئے دس، گپت ظاہر اپنا رنگ وکھائیندا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۱۹ بکرمی ایشر سنگھ، پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ئکے ضلع امرتسر ★

ستگر سدا دیاوان، دین دیاں اکھوائیندا۔ ستگر سدا مہربان، مہر نظر اُٹھائیندا۔ ستگر سدا دیوے دان، دات وست امولک
 جھولی پائیندا۔ ستگر سچا سدا ایمان، صدق صبوری اک رکھائیندا۔ ستگر سچا سدا نگہوان، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ ستگر سچا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر سِر اپنا حُکم منائیندا۔ ستگر سچا شاہ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ ستگر سچا دو
 جہاناں کاہن، لکھ چوراسی گویا ناچ نچائیا۔ ستگر سچا سچا رام، رحمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستگر سچا سچا امام، محفل اکو اک جنائیا۔
 ستگر سچا دیونہارا ست پیغام، جگ چوکڑی کرے پڑھائیا۔ ستگر سچا دیونہارا اک گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ستگر سچا جھلاونہارا سچ
 نشان، نام نشانہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر داتا وڈ وڈیائیا۔ ستگر سچا صاحب پرُمکھ، پرُم پُرکھ وڈ
 وڈیائیندا۔ ستگر سچا آد جگاد جگ جگ میٹے دُکھ، دُکھیاں درد وندائیندا۔ ستگر سچا جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترسنا روگ مٹائیندا۔
 ستگر سچا لیکھے لائے مانس مُکھ، ماتو اپنا راہ وکھائیندا۔ ستگر سچا سنت شہلے گودی لائے چُک، باہوں پھڑ گلے لگائیندا۔ ستگر سچا
 گرمکھ سجن لائے پُچھ، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر سچا اندر وڑ کے ویکھے جھک، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ستگر سچا سدا
 سد رہے لک، بن بھکتان نظر کیسے نہ آئیندا۔ ستگر سچا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ ستگر سچا
 دیونہارا گپڑا، گپڑا اپنے حُکم بھوائیا۔ ستگر سچا بنہنہارا بیڑا، بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ ستگر سچا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مٹائیا۔ ستگر
 سچا لیکھا چُکائے تیرا میرا، میرا تیرا اکو رنگ رنگائیا۔ ستگر سچا صاحب وڈ شیر شیرا، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ستگر سچا دو جہاناں بائے
 گھیرا، لوآں پُریاں بند کرائیا۔ ستگر سچا جگ چوکڑی دھرت دھول کھلا کرے ویڑا، آپ اپنا بھيو کھلائی۔ ستگر سچا وسنہارا دھام

نویلا، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ ستگر سچا لیکھا جانے گرو گر چیلا، گر گوہند میل ملائیا۔ ستگر سچا سجن سہیلا، سگلا سنگ اک رکھائیا۔ ستگر سچا اپنا جانے آپے ویلا، گھڑی پل تھت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستگر سچا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ستگر سچا راج راجان، رعیت اپنی ویکھ وکھائیندا۔ ستگر سچا حکمران، اصلیت اپنا حکم منائیندا۔ ستگر سچا سری بھگوان، بھگتاں ساچا میل ملائیندا۔ ستگر سچا برہم گیان، گیان اپنا نام درڑائیندا۔ ستگر سچا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا چرن دھیان، چرن سروور اک وکھائیندا۔ ستگر سچا شاہ بھوپ، بھوپت وڈ وڈیائیا۔ ستگر سچا ست سرپ، پُرکھ اکال ناؤں رکھائیا۔ ستگر سچا وسنہارا دہ دشا چارے کوٹ، زمیں اسمان سوہیا پائیا۔ ستگر سچا میٹنہارا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا دئے کھائیا۔ ستگر سچا لیکھا جانے رُوح بُت قلبوت، کایا کعبہ دو دو آبا پھول پھلاییا۔ ستگر سچا اپنا دیوے سچ ثبوت، ساکھیات نور نورانہ نظری آئیا۔ ستگر سچا سچ محبوب، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ ستگر سچا دسے اک عروج، عرش فُرس نہ کھئے وڈیائیا۔ ستگر سچا حد اندر نہ ہونے محدود، بند تاکی نہ کھئے کرائیا۔ ستگر سچا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو اک اکھوائیا۔ ستگر سچا پاربرہم، پرہ اکو اک اکھوائیندا۔ ستگر سچا نہ مرے نہ پئے جم، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ ستگر سچا کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ ریائے بن تھم، بن تھماں گگن ٹکائیندا۔ ستگر سچا آد جگاد جگ چوکر بیڑا دیوے بٹھ، چپو اپنا نام لگائیندا۔ ستگر سچا لکھ چوراسی راگ سُنائے کن، بودھ آگادھا آپ سُنائیندا۔ ستگر سچا لیکھا جانے بُدھ مت من، من واسنا کھوج کھجائیندا۔ ستگر سچا ناتا جوڑے پنج تت کایا تن، ترے گن بندھن اک وکھائیندا۔ ستگر سچا جن بھگتاں ہونے جنی جن، گود سہنجنی آپ اٹھائیندا۔ ستگر سچا کرے وسیرا بن چھپری چھن، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیندا۔ ستگر سچا دیونہارا نام دھن، سچ خزینہ آپ ورتائیندا۔ ستگر سچا جگت نیتر ہونے اٹھ، گیان نیتر اک کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر صاحب اک اکھوائیندا۔ ستگر سچا اکھواؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارے آسن لاؤندا اے۔ تھر گھر شبدی راگ سُناؤندا اے۔ جگ جگ اپنا ویس وٹاؤندا اے۔ سچ سندیس الاؤندا اے۔ نر نریش جناؤندا اے۔ برہما وشن مہیش سمجھاؤندا اے۔ اک آدیس کراؤندا اے۔ پنج تت بو پرویش، جوتی جاتا ڈگمگاؤندا اے۔ لکھ

چوڑاسی ویکھ، اپنا آپ چھپاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر سچا اکو نام درڑاؤندا اے۔ ستگر سچا نام
 ندھانا، نروریر اک جنائیا۔ جگ چوکرئی ہو پردھانا، کوٹن کوٹ نام وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلیا کھیل مہانا، خالق خلق گیا
 سمجھائیا۔ کلجگ اتم کل کلکی پھرے بانا، باون بیٹھا سیس جھکائیا۔ ست ستوادی کرے اپنا کاما، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دو جہاناں
 ہووے آترجاما، آترگت کھوج کھوجائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے برہم گیانا، برہم پاربرہم اک پڑھائیا۔ کوڑی کریا میٹ نشانہ، سچ سچ دئے
 جنائیا۔ روپ دھر وشنوں بھگوانا، نرگن اپنا نور کرے رُشنائیا۔ اتم پرما تم گائے گانا، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ جودھا سور بنے مرد
 مردانہ، وڈ مردانگی آپ کھائیا۔ اُمت اپنی ہتھ گانا، مؤلی تند اک وکھائیا۔ لیکھا جان سری بھگوانا، بھگون اپنا پڑدہ لاپیا۔ بھگتاں دیوے
 اک نشانہ، نشان اپنا نام وکھائیا۔ اندر باہر نظری آئے اکو کابنا، گھنٹیا اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ستگر صاحب اک اکھوائیا۔ ستگر سچا ایکنکارا، اکل کلا اکھوائیندا۔ آد آد کر پسارا، مدھ کھیل کرائیندا۔ آنت آنت ہو نیارا، نرگن اپنی
 دھار چلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران وسے باہرا، بھیو ابھید نہ کھئے رکھائیندا۔ کاغذ قلم ہیوے ناکارا، کہن کتھن نہ کھئے جنائیندا۔ نر ہر نرائن
 آنت نہ پاراوارا، پاربرہم پرہ اپنا پڑدہ لاپندا۔ نو نو چار جو دیندا رسیا ہلارا، حلیہ گر اوتار پیر پیغمبر مات بنائیندا۔ شبدا گئی دسدا رسیا
 دھارا، دھار دھار وچ جنائیندا۔ جوتی دیپ کدا رسیا اُجیارا، دیپک اکو اک رُشنائیندا۔ کدا رسیا جگت وپارا، ونج اکو ہٹ وکھائیندا۔ اتم
 کل رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وبائیندا۔ سجن ملے نہ کھئے پیارا، مجن دھوڑ نہ کھئے کرائیندا۔ کوڑی کریا موہ ہنکارا، لوہہ تہ نہ کھئے
 مٹائیندا۔ شاستر سمرت کر کر گئے پکارا، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے بن لکھارا، قلم شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ
 اتم بھیو نیارا، بھیو کیسے نہ آئیندا۔ وسنہارا سچ منارا، موہتبر اپنا پھیرا پائیندا۔ شبدا گئی بول جیکارا، جے جیکار سُنائیندا۔ لیکھا جانے
 دُھر دربارا، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ دیونہارا سچ سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کلجگ کوڑا پار کنارہ، ارار پار نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر سچا کھیل کرائیندا۔ ستگر سچا کھیل اپارا، ابناسی آپ کرائیا۔ بھگت وکھائے اک دوارا، بھگون
 اپنا پڑدہ لاپیا۔ سنت جنائے اک سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھاں کھولے بند کواڑا، پڑدہ اپنا آپ چکائیا۔ گرسکھاں وجائے نام نگارہ، ناد

انادی ناد سُنائیآ۔ کر کھیل اپر اپارا، پرہہ اپنا آپ چُھپائیآ۔ گا گا تھکے جیو گوارا، نیتز درس کھئے نہ پائیآ۔ پھر پھر تھکے جنگل جُوہ اُجاڑ
 پہاڑا، ڈُونگھی کندر آسن لائیآ۔ ہر جُو ملیا نہ میت مُرارا، مِت پیارا بیٹھا مُکھ بھوئیآ۔ سِری بھگوان ہو اُجیارا، کلجُگ آنت سِرِشٹ سبائی
 رہیا سمجھائیآ۔ سوہنگ بولو سچ جیکارا، جے جیکار کرے لوکائیآ۔ سَتگر سچا اک کرتارا، کرتا پُرکھ کھیل کرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ سَتگر صاحب گہر گمبہر، گور نظر کسے نہ آئیندا۔ ہرجن ٹھانڈا کرے سریر، ساننک
 سَت سَت ورتائیندا۔ مُنمکھاں کھچے وچ لکیر، جیو جہان ونڈ ونڈائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویلے آنت پڑھے نہ کھئے تکبیر، تقدیر سب دی
 اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کسے چلے نہ کھئے تدبیر، تسبیح مالا نہ کھئے بھوئیندا۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر اپنی اک بدلائیندا۔ کوڑی کِریا کٹ بھیر،
 مجلس حق وکھائیندا۔ نظری آئے سچ تصویر، تسلی سب دی آپ کرائیندا۔ جس بھیجیا جُلاہا کبیر، بھگت بھگوان سیوا لائیندا۔ سو
 کلجُگ اتم پرگٹ ہو کے آیا اخیر، آخر اپنا حُکم سُنائیندا۔ گُرمکھ کھئے نہ رہے دلگیر، دلدار اپنا میل ملائیندا۔ گُرسکھ کھئے نہ رہے سریر،
 شَرکت سب دی آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ہتھ رکھے توفیق، طوبی طوب سرب کُرائیندا۔ سچ توفیق
 اک رحمان، رحمت آپ جنائیآ۔ حق مقالے حق نشان، حقیقت رہیا درسائیآ۔ لاشریک نوجوان، شہنشاہ اپنا کھیل وکھائیآ۔ بے نظیر نُور
 بھگوان، ظہور شعور دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتگر اکو اک اکھوئیآ۔ سَتگر سچا پُرکھ اکال، اکل کلا
 اکھوئیندا۔ سَتگر سچا دین دِیال، دِیاندھ دِیا دھاری اپنی دِیا کھائیندا۔ سَتگر سچا سدا سدا کرے پرتپال، گُرمکھ بالے گود اٹھائیندا۔
 سَتگر سچا ہرجن ویکھے اپنے لال، لال اٹلڑے آپ اپنے ہٹ وکائیندا۔ سَتگر سچا لیکھا جانے کایا ماٹی کھال، خالق خلق روپ وٹائیندا۔
 سَتگر سچا مُرداں پُچھنہارا حال، احوالا دے سرب سمجھائیندا۔ سَتگر سچا کوڑی کِریا لاپے کھال، خالق خلق آپ روئیندا۔ کرے کھیل
 بے مثال، مسل بنا نہ کھئے جنائیندا۔ صاحب سَتگر بن دلال، دل دلیری اک رکھائیندا۔ آنت رہن نہ دینا ایمان، علما نظر کھئے نہ آئیندا۔ بردا
 رہے نہ کھئے غلام، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتگر سچا اکو اک جنائیندا۔ سَتگر سچا نہکلنک، کل
 آنت وجے ودھائیآ۔ سہاونہارا ساچا بنک، سمبل چرن ٹکائیآ۔ نہ کوئی چلہ تیر کمان تولے وزن ٹنک، بناسپت بہار ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ ہرجن

اُہارے کرپا دھارے جوں جن جنک، جن جنی ویکھ وکھائیا۔ سَتگر پورا واسی پُری گھنک، بار انک پھیرا پائیا۔ سَتگر پورا گرمکھاں
 آنتر آتم لائے تنک، کھچی آئے واپو داہیا۔ ہر کا کھئے نہ پائے آنت، آنت کہن کھئے نہ آتیا۔ سارے کہن بے آنت بے آنت، بے آنت کہہ کہہ
 پلو کئے جھڈائیا۔ سادھ کہن تیری مہا اگت، لیکھا لکھت وچ نہ آتیا۔ سِری بھگون کہے میں آد آنت، جُگ جُگ اپنا راہ چلائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سَتگر اکو نظری آتیا۔ سَتگر سچا کرے رحمت، رحم اپنے وچ رکھائیندا۔ سَتگر
 سچا گرمکھاں نال ہوتے سہمت، سہم دکھ سرب گوائیندا۔ سَتگر سچا کدے نہ ہوتے احمق، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ سَتگر سچا ہرجن
 لکھ چوراسی وچوں اٹھائے نال سینت، نام اشارہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے مان دوائیندا۔
 سَتگر ساچا سچا مان، نہانیاں ہوتے سہائیا۔ سَتگر ساچا دھر فرمان، دھر دی بانی بان لگائیا۔ سَتگر ساچا کھیل مہان، خالق خلق ربیا
 وکھائیا۔ سَتگر ساچا کلجگ اتم پرگٹ ہو سِری بھگون، بھگون اپنی دھار وکھائیا۔ سَتگر ساچا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت
 دیونہار گیان، اکھ پرتکھ نور درسائیا۔ کاغذ قلم ہوتے حیران، دوتے جوڑ واسطہ پان، بے آنت تیرا آنت کھئے نہ آتیا۔ ہوں بالک بال انجان، تیرا
 جھلدا اک نشان، تیرا وسے سچکھنڈ مکان، جس گھر بیٹھوں نوجوان، پردھ بال روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سَتگر ساچا کھیل کرے مہان، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ جنائیا۔ سَتگر سچا اچ محلہ، اکو اک وسائیندا۔ سَتگر سچا ساچا پلا، پلو اپنا نام
 پھڑائیندا۔ سَتگر سچا جگ چوکری ہووے جھلا، جھلک اپنے نام جنائیندا۔ سَتگر سچا لیکھا جانے رانی اللہ، الہی نور اک درسائیندا۔
 سَتگر سچا نام ندھانا تیر نرالا تکھا پھڑے بھلا، چاروں کنت بھے وکھائیندا۔ سَتگر سچا لہنا دین چکائے رانی اللہ، عادت اپنی آپ بدلائیندا۔
 سَتگر سچا سدا سدا مہربان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ درڑائیندا۔ سَتگر سچا کھیلے کھیل، کھیل اولڑی
 آپ رچائیا۔ جگ وچھڑے جگ لے میل، جیون جگت جنائیا۔ پرہہ پاؤ سجن سہیل، گن گاؤ اکو ماہیا۔ ویکھو اچرج نرگن کھیل، سرگن
 رہیا درڑائیا۔ لیکھا جان گرو گرو چیل، گر چیل ویس وٹائیا۔ کتنہارا دھرم رائے دی جیل، بند کواڑی گنڈا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر جو کرے سچ وبارا، بوہاری دھار

چلائیندا۔ ست ستوادی ہو اجیارا، برہم برہمادی کھوج کھجائیندا۔ اناد انادی آتم دھنکارا، دھن مدھر راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا آپ پڑھائیندا۔ ساچی سیکھیا پڑھو میت، ہر متر آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال گاؤ گیت، سوہلا اکو اک سمجھائیا۔ مندر مٹھ شودوالے چھڈو جگت مسیت، مصلیٰ اکو دے درڑائیا۔ اپنے ہتھ رکھائے اک توفیق، طوبیٰ طوب کرے لوکائیا۔ مارگ لا اک باریک، بریخانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت جام سچ پیالہ پیتا لا کے جھیک، جھاکی ستگر اپنی دے درسائیا۔ ستگر سچا جانے کون مارگ چڑھیا ٹھیک، کون رسنا کہہ کہہ رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن اپنا آسن لائیا۔ ستگر سچا لائے آسن، ابناسی کھیل کرائیندا۔ ستگر سچا ویکھ کھیل تماشن، خالق خلق نال رلائیندا۔ ستگر سچا پاوے منڈل راسن، گوپی کاپن ناچ نچائیندا۔ ستگر سچا ہوئے داسی داسن، بن سیوک سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام آپ چپائیندا۔ ہر سنگت ہر ہر کرے ہڑپ، اپنے وچ چھپائیا۔ جنم جنم دی میٹے تڑپ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پریتی وچ رہن نہ دیوے کوئی فرق، فرنا اپنے نال ملائیا۔ لکھ چوراسی کر کے ترک، تڑت گرمکھ رہیا جگائیا۔ سب دے پترے رہیا پرت، گرمکھان اپنا نام پڑھائیا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران نال کدا رہیا لکھت پڑھت، حکم سندیس سنائیا۔ کوٹن کوٹ نام وچ رکھدا رہیا دھڑت، دھرت دھول کھیل کرائیا۔ کلجگ اتم پھیرا پائے آپ ندھڑک، نزویر بے پرواہیا۔ چڑھاونہارا اگتی کٹک، کال مہاکال حکم جنائیا۔ اپنی طاقت آپے رہیا پھرق، بل اپنا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ کے عرق، ہرجن ساچے باہر کڈھائیا۔ گرسکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت کلجگ وہن وچ چلو مٹک مٹک، چال اکو اک جنائیا۔ سچے صاحب نوں ملو ہو ندھڑک، دھڑکن پچھلی دے گوائیا۔ ایتھے اوتھے کرے تھادٹی چڑھت، چڑھدیاں کلاں دے وکھائیا۔ جس دے پچھے بھکھے مردے رہے رکھ رکھ برت، سو دوس زین اٹھے پھر امرت جام پیائیا۔ سریشٹ سبائی کرے ہرکھ، گرمکھ خوشی لئے پرنائیا۔ ستگر صاحب کرے ترس، ترسدیاں اپنے نال ملائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، امیوں رس اک چوائیا۔ پچھلا لاہوے پورب قرض، آگے دیوے مان وڈیائیا۔ اکو راگ سنایا پن تال طرز، تلواڑا ساز نہ کھئے وجائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب نے کہنا گرج، غرض سب دی پور کرائیا۔

ہر سنگت کرے منظور عرض، آرزو سب دی اپنے وچ رکھائیا۔ دیال ہو کے پورا کرے فرض، بن فرمانبردار سیو کھائیا۔ ہر سنگت ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ بھرے تھاون تھائینیا۔ وساؤن ڈھاؤن مارن جوان دی پرہ توں آد جگاد مرض، مرضی اپنی نہ کیسے جنائیا۔ جے کوئی کہے میں لواں ورج، بھانا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے گرجے چرچ، چرچہ کرے سرب لوکائیا۔ مندر مسیتاں رہے بھٹک، بھٹکنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ شودوالے مٹھ رہے لٹک، پھاسی گل نہ کھئے کٹائیا۔ سچ دواویوں پرہ ساچے دتے ہٹک، ہاٹی ساچی نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت چاڑھ نام رنگت، نانک انگد روپ وکھائیا۔

☆ پہلی پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سو پُرکھ نرنجن ستگر سورا، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ظاہر ظہورا، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ ایکنکارا سرب کلا بھریورا، بیو ابھید آپ چھپائیندا۔ آد نرنجن جوتی نورا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان کرے کھیل نوجوان اپنی ضرورت کرے پورا، ضرورت اور نہ کھئے رکھائیندا۔ ابناسی کرتا وسنہارا نیڑے دورا، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ پاربرہم نرگن نرگن رنگ چاڑھے گوڑھا، آد جگاد اتر کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل سو پُرکھ نرنجن، آد جگادی آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن درد دکھ بھے بھنجن، نرویر اپنی کار کھائیا۔ ایکنکارا میت مرارا ساچا سجن، سگلا سنگ رکھائیا۔ آد نرنجن جوتی جاتا کراونہارا ساچا مجن، نراکار نور دھرائیا۔ ابناسی کرتا صاحب سلطان پڑدے کجن، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ سری بھگوان کرے کھیل گھڑن بھن، سمرتھ سچا شہنشاہیا۔ پاربرہم پرہ در درویش در آئے منگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اک کھائیا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ پُرکھ اکال سورا سربنگ، نرویر اپنی کل دھرائیندا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، راگ دھن اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کنت کنتوبل ساچا سنگ، نر نرائن ناری اپنا روپ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھیل ست اند، اند اند وچ سائیندا۔ سچ سنگھاسن اک پلنگ، پرم پُرکھ آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ سچ دوارے سوہاؤنت، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ ابناسی کرتا آد آنت، سیری بھگوان سوہا پائیا۔ جگو جگ مہا آگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ کر کھیل نار کنت، سیج سہنجنی ساچے مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اپنی دھار چلائیا۔ سچکھنڈ نواسا پُرکھ ابناسا، بے پرواہ بھیو کھئے نہ آئیندا۔ آد جگاد جگ جگ ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ مندل مندپ پاوے راسا، لوآن پُریاں ناچ نچائیندا۔ اپنی اچھا آپے پوری کرے آسا، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ آپے داتا آپے سیوک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل پروردگار، مقامے حق حق جنائیا۔ نور نورانہ نور اجیار، ظاہر ظہور وڈی وڈیائیا۔ امام امامان وڈ سکدار، بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ درگاہ ساچی ساچا رام، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ آد جگاد دیونہار پیغام، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن سرگن بھیو کھلائییندا۔ کرے کھیل نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیندا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ سوہا پائیندا۔ کھولنہار آپ دکان، تھر گھر دروازہ آپ کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہار، کرتا پُرکھ اکھوائیا۔ آد جگادی کھیل اپار، جگ جگ آپ جنائیا۔ سٹ دلارا کرتیار، شبدي شبد دئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو دے سہار، رجو طمو ستو بندھن ایکا پائیا۔ پنج تت لیکھا آگم اپار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کرے کڑمائیا۔ شبد آگتی بول جیکار، آگادھ بودھ کرے پڑھائیا۔ ساچا میلا سرجنہار، ساکھیات آپ کرائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا حکم منائیا۔ سچکھنڈ دوار سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ بے پرواہی بے پرواہ، بے آنت ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جاتا نور جگا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ بن تیل باقی کر رُشنا، انہو پرکاش دھرائیندا۔ سچ سندیسہ اک سنا، دھر فرمانا آپ الائیندا۔ اپنا حکم آپ منا، نیوں نیوں آپے سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک وڈیائیندا۔ ساچا حکم شاہ سلطانا، آد پُرکھ وڈیائیا۔ حکمے اندر کھیل مہانا، اپنا آپ لے پُرگٹائیا۔ حکمے اندر بن مردانہ، سچ مردانگی لے کھائیا۔ حکمے اندر سورپیر جھلائے نشانہ، نشان اکو اک دسائیا۔ حکمے اندر کرے

دھیانا، دھیان وچوں پرگٹائیا۔ حُکے اندر بنائے سچ مکانا، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیائیا۔ حُکے اندر بٹھے گانا، ساچا سگن منائیا۔
 حُکے اندر گائے ترانہ، ناؤں زرنکارا صفت صلاحیا۔ حُکے اندر کھیل کرے بھگوانا، نار کنت روپ وٹائیا۔ حُکے اندر سیج سہانا، سچ
 سنگھاسن آسن لائیا۔ حُکے اندر نرگن نرگن کر پروانہ، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ حُکے اندر سُت ندهانا، شبدي بال روپ وٹائیا۔ حُکے
 اندر کھیل مہانا، خالق اپنا دئے جنائیا۔ حُکے اندر وشو دھار وشنوں کلیانا، حُکے اندر پاربرہم برہم اپنا حُکم جنائیندا۔ حُکے اندر شنکر
 گیانا، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ حُکے اندر رَو سس کین کین کرے کلیانا، انک کل اپنا بھیو جنائیندا۔ حُکے اندر وید مہانا، مالک اپنے
 نال ملائیندا۔ حُکے اندر راگ ترانہ، ترے گن اتیتا آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوارے اپنی کار
 کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ونڈ، حُکے اندر آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل سرینگ، سرینگ اپنی کرنی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے منگے منگ، بن بھکاری جھولی ڈاپیا۔ سچکھنڈ دوارے گائے چھند، سو بلا ڈھولا اک الاٹیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو بخشند،
 بخشش اپنی دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حُکے اندر بے پرواہ، اپنی دھار چلائییندا۔
 حُکے اندر صفت صلاح، دُھر سندیسہ آپ الاٹیندا۔ حُکے اندر بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا ناؤں دھرائیندا۔ حُکے اندر رہبر بن خُدا، نُور
 نُورانہ ڈگمگائیندا۔ حُکے اندر پردہ دئے اٹھا، مُکھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ حُکے اندر محبان پیدولئے اکھوا، بی خیر یا اللہ الابی نُور پڑدہ
 لاپندا۔ حُکے اندر مقامے حق دئے وسا، حقیقت اپنے وچ چھپائیندا۔ حُکے اندر تاریک اندھیرا دئے مٹا، نُور نُورانہ چند چمکائیندا۔ حُکے
 اندر لاشریک بن خُدا، شرکت سب دی آپ گوائیندا۔ حُکے اندر تعریف کر دئے دُعا، تُعارف اپنا آپ جنائیندا۔ حُکے اندر معرفت مارگ
 دیوے لا، سفارش ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، آد
 جُگاد کرائیا۔ مدھ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ دُھر درباری بن بھکار، در اپنی الکھ جگائیا۔ دیونہارا سچ بھنڈار، ست
 ستوادی آپ ورتائیا۔ گرہ مندر ہو تیار، ساچا بنک اک سہائیا۔ آنتر آتم نام جیکار، انادی ناد سنائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی
 بانی بان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، سچکھنڈ دوارا ہر زرنکارا اکو رہیا سہائیا۔ سچکھنڈ دوار

سُہائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سوہبا پائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن آسن لائیندا۔ ایکنکارا بل ودھائیندا۔ آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا سیس تاج
 ٹکائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان جھلاٹیندا۔ پاربرہم پرہہ نرگن ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ رنگ چڑھائیندا۔ مقامے حق کُنڈا لاپندا۔ شبد
 سُت اک جگائیندا۔ ساچی رُت سرب وکھائیندا۔ ابناسی اچت کھیل کرائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ وسائیندا۔ وشن اپنی دھار جنائیندا۔ برہما کول
 رُوپ سمائیندا۔ شنکر دھوان دھار اُٹھائیندا۔ ستو اپنا رنگ چڑھائیندا۔ رجو راج جوگ رکھائیندا۔ طمو ترسنا نال ملائیندا۔ وشن برہما
 شو آسا پور کرائیندا۔ شبدی ناد دُھن وجائیندا۔ برہم برہما ویکھ وکھائیندا۔ سجن ساک آپ ہو جائیندا۔ پاکی پاک نور ڈگمگائیندا۔ دُھر
 فرمانا ساچا رانا اکو حُکم سنائیندا۔ ترے ترے میتا اک اتیتا، ساچا مارگ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی
 کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کدا آیا، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ترے گن مایا کھیل رچایا، ترے ترے لیکھا سچ سمجھائیا۔ ترے ترے
 میلا آپ ملایا، وشن برہما شو کر کرمائیا۔ ترے ترے لوکی ونڈ ونڈایا، سچ سلوکی نام جنائیا۔ کوٹی کوٹ ویس وٹایا، نرگن سرگن سرگن
 نرگن بندھن پائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج رنگ چڑھایا، چارے کھانی انگ لگائیا۔ ساچا گھاڑن گھڑ وکھایا، لکھ چوراسی بنت بنائیا۔ نام
 ندھانا اکو گایا، نرور کرے پڑھائیا۔ ہڈ ماس ناڑی چم جگت مندر اک وسایا، اندر اپنا آپ چھپائیا۔ نو دوارے راہ چلایا، آسا ترسنا ہوئے
 ہنگتا مایا ممتا میل ملائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بن منگتا منگن اکو جھولی ڈاپیا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل گھاڑن گھڑ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو آپے پھڑ، پھڑ باہوں حُکم منائیندا۔ اکو اکھڑ رسیا
 پڑھ، نش اکھڑ آپ جنائیندا۔ دیونہارا ساچا ور، ور اپنی جھولی پائیندا۔ نہکرمی اپنا کرم کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ وشنوں بھنڈارا آپے
 بہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ برہمے لائے اپنے لڑ، پاربرہم انگیکار اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شنکر وکھا ایکا
 گھر، شاکر اپنے اُتے کرائیندا۔ وشن برہما شو ساچا میلا، آد آد کرائیا۔ شبد گرو گرو گرو چیلا، گر ایکا بندھن پائیا۔ لکھ چوراسی سجن
 سُہیلا، گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ وسنہارا سد نویلا، گرہ مندر سوہبا پائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اچرچ کھیل آپ پرہہ کھیلا، بھيو کسے نہ آئیا۔
 پاربرہم برہم آد جگادی چاڑھ تیل، ساچا سگن منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لکھ چوراسی وچ سمائیا۔ لکھ

چوڑاسی ہر جو وڑیا، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ ساچے مندر آپے چڑھیا تخت نواسی ڈیرہ لائیندا۔ نرویر پُرکھ نرنکار نش اکھر آپے پڑھیا، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیندا۔ نہ جنے نہ کدے مریا، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ آپے وسے اپنے گھریا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ اپنا کھیل لکھ چوڑاسی، سری بھگوان ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاشی، گگن منڈل سوہا پائیا۔ منڈل منڈپ ساچی راسی، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ نرگن جوت جوت داسن داسی، بن سیوک سیو کھائیا۔ آتم پرماتم بھوگ بلاسی، بہسمر اکو سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھار آپ جنائیا۔ ساچی دھار چلائییندا۔ لکھ چوڑاسی جوت جگائیندا۔ نام چوٹ اک لگائیندا۔ اوت پوت ویکھ وکھائیندا۔ قلعے کوٹ سہائیندا۔ راج راجان وڈیائیندا۔ حُکم حاکم منائیندا۔ آتم پرماتم اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل وکھائیندا۔ اپنا کھیل وکھائے ایکنکار، اکل کلا وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی کر تیار، ترے گن اتیتا وچ سمائیا۔ ساچی کرنی کرے وبار، بوہاری بے پرواہیا۔ سوت ڈلارے کر پیار، ابناسی اچت جنائیا۔ اٹھ بال نوجوان، سمرتھ رہیا بلائیا۔ گھٹ گھٹ تیرا جھلے نشان، جھلک اکو اک جنائیا۔ وشن برہما شو دے گیان، ست سندیسہ اک سنائیا۔ آد جگاد منن اکو آن، دو جا ایشٹ نظر نہ آئیا۔ سرب دا داتا سری بھگوان، سچکھنڈ بیٹھا سچا ماہیا۔ کھیلے کھیل آپ مہان، کھیلنہار نظر نہ آئیا۔ نرگن سرگن دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی سوت سوت جنائیا۔ شبد سوت کر اسپس، پرہہ آگے سپس جھکائیندا۔ صاحب سلطان تیری سدا اسپس، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ وشن برہما شو دیاں حدیث، ساچا منتر اک پڑھائیندا۔ تیرا ناؤں سدا اتیت، در گھر ساچا اک وکھائیندا۔ تیرا سوہلا ڈھولا نرگن گیت، لکھ چوڑاسی آتم پرماتم میل ملائیندا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ میری ننگی ہون نہ دیویں پیٹھ، اک تیری اوٹ تکائیندا۔ تُوں سجن صاحب میت، مٹر پیارا اک اکھوائیندا۔ دھرنی دھرت دھول چلاواں ریت، تیرا ناؤں صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبد سوت سوت ڈلارا نیوں نیوں کرے در نمسکارا، بن بردا سپس جھکائیندا۔ ہوں بردا درویش، در تیرے الکھ جگائیا۔ تُوں صاحب سلطان نریش، بے آنت تیری وڈیائیا۔ سیوا لاواں برہما وشن مہیش گنیش، حُکمی حُکم اک منائیا۔ پھیر وساواں تیرا دیس، دہ

دشا کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن دھراں ویس، ویس اولڑا وڈ وڈیائیا۔ پاربرہم کر پرویش، اوتار گر گر رُپ وٹائیا۔ دُھر دی بانی
 سچ سندیسہ تیرا لکھاں لیکھ، مہا اکتھ کتھ الاٹیا۔ میں تیرا تون میرا تون مینوں لئیں ویکھ، تُدھ بن نظر کھئے نہ آٹیا۔ آد جگاد جگا جگنتر
 لکھ چوراسی اندر کران ہیٹ، نت نوت راہ تکائیا۔ جگ چوکرئی کھیلین کھیڈ، بن کھڈاری کھیل رچائیا۔ تیرا کھئے نہ بائے ہیٹ، ابھیو تیری
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاپیا۔ سری بھگوان دیا کھائیندا۔ سُت شبد
 سمجھائیندا۔ اکو راہ وکھائیندا۔ اکو مکان بنائیندا۔ اکو نام چپائیندا۔ اکو دھیان لگائیندا۔ اکو راگ سنائیندا۔ اکو ساک بنائیندا۔ اکو واک
 لائیندا۔ اکو تاک کھلائییندا۔ اکو گھاٹ بچھائیندا۔ اکو واٹ مکھائیندا۔ اکو ذات بنائیندا۔ اکو دات ورتائیندا۔ اکو ساتھ نبھائیندا۔ اکو ناتھ
 اکھوائیندا۔ اکو جاگ کھلائییندا۔ اکو ویراگ اُچھائیندا۔ اکو منتر پڑھائیندا۔ سوہنگ رُپ سمجھائیندا۔ شبد سُت سیوا لائیندا۔ ابناسی
 اچت ویکھ وکھائیندا۔ رُت بسنتی آپ سہائیندا۔ جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ چرن دھوڑ مچن اک کرائیندا۔ سچن صاحب اکو نظری آئیندا۔
 راگ ناد طرز تال اک وجائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ لاشریک راہ چلائییندا۔ بے نظیر پھیرا پائیندا۔ سچ تصویر آپ پرگھائیندا۔ تدبیر
 اپنے ہتھ رکھائیندا۔ تقدیر سب دی آپ بدلائیندا۔ تقصیر آپ میٹ مٹائیندا۔ شرع زنجیر آپ بنائیندا۔ برہماویتا آپ پڑھائیندا۔ چارے ویدان
 آپ مٹائیندا۔ شاستر سمرت پُران پاؤنا پائیندا۔ گیتا گیان کھوج کھجائیندا۔ انجیل قرآن پڑدہ لاپندا۔ کھانی بانی وڈ وڈیائیندا۔ شبدی رُپ
 گر سمجھائیندا۔ شاہو بھوپ اکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ جگ کرنی کر وکھائیندا۔ تیئی اوتاراں راہ جنائیندا۔ بھگت
 بھگوان آپ اٹھائیندا۔ سنت ساجن میل ملائییندا۔ کنت اکو نظری آئیندا۔ رنگ بسنت اک چڑھائیندا۔ ہومیں ہنگتا گڑھ ٹرائیندا۔
 گرمکھاں پڑدہ آپے لاپندا۔ بند کواڑ کھلائییندا۔ گرسکھ سوئے مات اٹھائیندا۔ دُرمت میل دھوئی، پت پت پت کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ ونڈ ونڈائیندا۔ کھانی بانی راہ جنائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کھیل کھلائییندا۔ راج راجان شاہ سلطان سیس جگدیش تاج
 ٹکائیندا۔ راؤ رنگ اوچ نیچ جگت جگت ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی
 کرنی کرے آد جگاد، جگ جگ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان برہم برہماد، پاربرہم اپنے وچ چھپائیا۔ دو جہاناں وجے ناد، پُری لوء آپ

جنائیا۔ چوڈاں لوک کھیل تماش، پرلوک کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں طبق بنائے شاخ، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ اپنی کرنی کرے کرتا پُرکھ، پُرکھوتم وڈ وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر نرگن سرگن دیوے درس، آتم پرما تم ہوئے سہائیا۔ امرت میگھ آتم دان دیوے برس، جھرنا نچہر اک جھرائیا۔ جُگ چوکرئی لاہوے قرض، مقروض رہن کھئے نہ پائیا۔ صاحب سلطان پورا کرے اپنا فرض، فرضی کار نہ کھئے سمجھائیا۔ سدا سدا سد رکھے اپنی غرض، غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کیتا گیان کھانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے عرض، دھئے جوڑ آرزو اک جنائیا۔ کھانی بانی راگ ناد تیرا گاوندے راگ ناد تال طرز، تلواڑا تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ گردیو سنت سجن بھگت بھگونت گرمکھ گرسکھ گر گر سکھیا دے دے گئے ورج، واحد اکو نام درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی اپنی آپ کھائیا۔ اپنی کرنی کرے پُرکھ اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک کھلائیندا۔ جُگ چوکرئی ہو دیال، دینن اپنے گلے لگائیندا۔ مارگ منتر نام تت برہم مت راہ دس سُکھال، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ ستگر پورا نرگن سرگن سورا ناتا توڑ کال مہاکال، بے حال اپنے چرن بہائیندا۔ آد آنت جُگا جُگنت سری بھگونت دُھر دا کنت اپنا چن کرے پورا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر درس منگدے رہے در حضورا، حضرت اکو ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیسہ نر نریشا ایکنکارا آپ جنائیندا۔ سچ سندیسہ ایکنکار، نرگن اپنا آپ جنائیا۔ دُھر فرمانا سُنو کھول کوار، خالق خلق آپ جنائیا۔ نیتر کھولو وشن برہما شو ہووو بے دار، آلس نندرا رہیا گوائیا۔ گر اوتار کرو وچار، وچلا بھیو رہیا کھلائیا۔ پیر پیغمبر کرو گفتار، گفت سُنید مُرشد مُرید اپنا پڑدہ لاپیا۔ بھگت بھگوان کرو یاد، سُنے فریاد، جس رچنا رچی آد، اتم نرگن ویکھن آئیا۔ ساچے سنت متو کنت پورن بھگونت، لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ دھیان کرو گرمکھ دئی دویت مٹاو دُکھ، مایا ممتا مٹے بُکھ، سفل ہوئے مات ککھ، سُکھ ستگر اکو نظری آئیا۔ گرسکھ چرن جائے جھک آگے پینڈا جائے مُک، نظری آئے جو بیٹھا لک، آتم آتر پڑدہ لاپیا۔ لکھ چوراسی لے پُچھ، خالی ہتھ روون کول نہ کُچھ، ناتا تٹیا سچ سچ، کوڑی کیریا جگت کُرمائیا۔ بن گوہند سچا نظر نہ آئے

کوئی پُت، کھیلے کھیل ابناسی اچت، کلجگ ویکھے موئی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ نرگن داتا پئے اُٹھ، بھگتاں اُپر جائے تھہ، امرت جام
 دیوے گھٹ، آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ کلجگ جڑ دیوے پُٹ، شوہ دریائے دیوے سٹ، مڑ کے پھیر نہ سکے اُٹھ،
 ستجگ بچہ لئے جگائیا۔ کوڑی کریا کڈھے کُٹ، نار دُباگن وڈھے گُت، بچیا رہے نہ کوئی کیسے گُٹھ، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دہ دشا
 ویکھ وکھائیا۔ ستگر پورا پُرکھ اکال دین دیال شہنشاہ شیر اکو پئے بک، سب دا بھنے خاکی چم بُت، خالی وکھائے اکو ٹھٹھ، ٹھوکر سب نوں
 دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن داتا اکو ایک نظری آئیا۔ اکو اک نظری آویگا۔ پاربرسم پرہہ ویس وٹاویگا۔
 جوتی جامہ مات پاویگا۔ سچ سلوکی راگ سناویگا۔ کوئن کوئی برہمنڈ چرناں بیٹھ رکھاویگا۔ وشن برہما شو کُراویگا۔ ہر کا بھیو کیسے نہ
 آویگا۔ نرگن سرگن ویکھ وکھاویگا۔ اوگن کوڑ پار کراویگا۔ گنوتتاگن راہ جناویگا۔ غریب نیناں پُکار سُن، پھڑ باہوں گلے لگاویگا۔ وڈ
 ہنکاریاں وڈ جروانیاں نشان مٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل کراویگا۔ اپنا کھیل کریگا۔ پرہہ کیسے کولوں نہ
 ڈریگا۔ ساچے تخت آپے چڑھیگا۔ سر جگدیش تاج دھریگا۔ نہ جنے گا نہ مریگا۔ جو چاہے سو کریگا۔ بن کھنڈیوں تیر کمانوں لڑیگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو اکھ نام پڑھیگا۔ اکو اکھ پڑھاواں گا۔ ساچا کھیل کراواں گا۔ گر اوتار نال رلاواں گا۔ پیر
 پیغمبر پڑدہ لاہواں گا۔ نور اکو نظری آواں گا۔ ظہور اپنا سچ درسواں گا۔ کوڑا فتور آنت مٹاواں گا۔ غرور غربت خاک ملاواں گا۔
 بے قصور سرب بچاواں گا۔ دستور اک وکھاواں گا۔ کلجگ ضرور کھپاواں گا۔ شاہ غفور اکو نین گھلاواں گا۔ مکھیا مکھ کراواں گا۔
 شمس اپنی جوت رلاواں گا۔ شمع اکو دیپ جگاواں گا۔ چوڈاں لوکان طمع مٹاواں گا۔ محمد نیتر نیناں نال ملاواں گا۔ عیسیٰ انگلیاں اُتے
 نچاواں گا۔ موسیٰ دِگا پھیر ہلاواں گا۔ تیئی اوتار پچھلا کیتا سب وکھاواں گا۔ نانک نرگن اپنا رنگ چڑھاواں گا۔ گوبند ڈنکا سچ وجاواں گا۔
 راؤ رنگ اٹھاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ سمجھاواں گا۔ سرشٹ سبائی راہے پاواں گا۔ چار ورن اٹھاراں برن ذات پات کھپاواں گا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال ساچی سرن درشٹ ایشٹ اک جناواں گا۔ پروردگار سانجھا یار نور الہی اکو نور دھراواں گا۔ رام رمیا کر پیار، سچ گھنٹیا مکند
 منوہر لکھی نرائن بنسری نام سناواں گا۔ شبد سٹ بالا نِگا وڈا چھوہر، رُوپ انوپ آپ جناواں گا۔ کلجگ کوڑ کُریارا اتم روڑھ، لوہڑا

گھر گھر پیا وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر چار جُگ دی پچھلی کیتی، ورن گوت دی جگت ریتی، مندر مسیتی شودوالے مٹھ بھیو چُکواں گا۔ گر اوتار ویکھن نین، آنت نین نین درسائیا۔ کلجگ آنت اندھیری زین، ساچا چند نظر نہ آئیا۔ نانا تٹیا بھائی بھین، مات پت پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ رسنا جہوا نام سارے کہن، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ صاحب ستگر دین دیال ابناسی کرتا ملیا نہ سجن سین، کوڑا نانا جگت بندھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ لکھ چوراسی جم کی بھاسی لاڑی موٹ کھائے ڈین، کال اپنا کال وکھائیا۔ بھگت بھگونت ساچے سنت گرمکھ سجن ورلے رہن، جنہاں رہبر ملیا سچا ماہیا۔ شاہ سلطان راج راجان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمند ساگر ڈونگی کندر اوچھڑ راہے پین، ساچا راہ نظر نہ آئیا۔ نیر کھولن ویکھن اُچا نظر نہ آئے جس دی صفت وید پُراں کہن، جو بھانا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار چوکر کوٹن کوٹ کال حُکے اندر بتائیا۔ گر اوتار کھول اکھ، اکھ رہے بدلائیا۔ پُرکھ اکال لکھ چوراسی بھانڈے سکھ، نانک شبد نہ کھئے کھائیا۔ ساچا مارگ آئے دس، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ من واسنا کرو وس، آتم پرما تم میل ملائیا۔ سری بھگوان ساچا جس، دوجی صفت نہ کھئے صالحیا۔ کلجگ جیو سارے گئے نٹھ، ساچا حُکم نہ کھئے منائیا۔ نانا جڑیا تات اٹھ، نو در در ہلکائیا۔ ناؤں نرنکار نہ لیا رٹ، رٹا پیا جگت لوکائیا۔ دئی دویت وچا پھٹ، پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ دین مذہب جھگڑا ہٹ، سودا ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ دھرم جڑ دتی کٹ، ادھرم رہیا لہرائیا۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تگ، نیر گیان نہ کھئے کھلائییا۔ راج راجاناں سچے صاحب اُتے پیا شک، شکوہ کھئے نہ پور کرائیا۔ کوڑی مایا کہن ساڈا حق، حقیقت سمجھے نہ کھئے رائیا۔ کایا چولا چیتھڑ رہیا پھٹ، نام سوئی نال نہ کھئے سوائیا۔ پیر پیغمبر پچھے ویکھن ہٹ، آگے چرن نہ کھئے اٹھائیا۔ کلمہ نبی رسؤل جو آئے دس، کائنات سمجھائیا۔ اتم سارے ہوئے بے بس، بہل اُمت رہی گر لائیا۔ صدی صدیوی راہ تگ، اکھیں نیویں دھیاں رکھائیا۔ بوٹا رہیا پگ، محمد پکی طرح گیا سمجھائیا۔ صدی چودھویں پروردگار سچ امام ہوئے پرگٹ، اکو نور ظہور الایہیا۔ ویکھنہارا حسن حسین دی رٹ، حُسن سب دا دئے گوائیا۔ ملا شیخ مسائق ماری جائے مت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کرپا وچ جان بھس، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ کرے نیڑا حق حق، عدل عادل اک کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، کلجُگ اتم کھیل کرائیا۔ کلجُگ اتم آواں گا۔ ساچی کھیل کراواں گا۔ پچھلا لیکھا پورا کر وکھاواں گا۔ بہرم بھلیکھا کڈھاواں گا۔ دیس پردیساں پھیرا پاواں گا۔ جگت نریشاں آپ اٹھاواں گا۔ نام سندیسہ اک سناواں گا۔ کلجُگ کوڑا بھلیکھا میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پیر پیغمبر آپ پڑھاواں گا۔ پیر پیغمبر پڑھنگے۔ در دوارے کھڑنگے۔ نرہے کولوں ڈرنگے۔ چرنی سپس دھرنگے۔ طوبی طوبی کرنگے۔ جینودے ہی مرنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو سرنی پڑنگے۔ ساچی سرن پاواں گا۔ کلمہ اک درڑاواں گا۔ علما آپ سمجھاواں گا۔ عالم اک رکھاواں گا۔ کالم اک بناواں گا۔ آدم آپ درسواں گا۔ پون ہوا جناواں گا۔ اون گون ویکھ وکھاواں گا۔ ساچا دامن اک پکڑاواں گا۔ ضامن ہو کے پھیرا پاواں گا۔ رام رحیم لیکھ جناواں گا۔ قادر کریم نظری آواں گا۔ مقام عظیم الشان اک جناواں گا۔ ساچی تعظیم اک رکھاواں گا۔ عالمین عادت اکو پاواں گا۔ مبین مُحبت اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چوڈاں طبقات کھولاں گا۔ اکو کلمہ بولاں گا۔ آد آنت کدے نہ ڈولاں گا۔ اُمت اُمتی آپے رولاں گا۔ ساچے کندے تولاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھاں کھیل پڑدے اولے دا۔ پڑدہ اولہا نقاب پوش، سچ محبوب آپ اٹھائیا۔ مقامے حق پورا کرے شوق، شوہر بنے بے پرواہیا۔ ویکھنہارا قلعے کوٹ، کوٹن کوٹ ویس وٹائیا۔ اکم اتھاہ بے پرواہ حق نگارے لا چوٹ، سدا بانگ آواز اک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کل، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پرگٹ ہو اچھل اچھل، ول چھل اپنی دھار جنائیا۔ نرگن جوت شبد آپے رل، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ سندیسہ رہیا گھل، شبدی راگ الائیا۔ وسنہارا جل تھل، سمند ساگر کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا چکائے اج کل، کل کاتی میٹ مٹائیا۔ دو جہان جائن ہل، دھرنی دھرت دھول ٹیکن نہ پائیا۔ شاہ سلطان جگت آسن کوئی نہ بھے مل، سپس تاج نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کِرپا خاک جانا رل، ہر خاکی خاک ملائیا۔ سچ پرکاش دیپک اکو جانا بل، اگیان اندھیر مٹائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورنان ملے اکو پھل، پھل امرت نام کھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ تیری اتم ور، سچ سنہڑا اکو نام سنائیا۔ سچ سنہڑا سُنو گیت، ہر گوہند آپ جنائیندا۔ اتم ناتا تٹنا

مندر مسیت، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ پُرکھ اکال نرور اکو رہے اتیت، محل اٹل سوہا پائیندا۔ جُگ چوڑی لئے جیت، جیون جُگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ اوڈھ رہی بیت، رفتہ رفتہ پنڈھ مکائیندا۔ نرگن لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں پھول پھلائیندا۔ کروٹ بدل بدلے پیٹھ، مکھ اپنا آپ بھوائیندا۔ جن بھگتاں سینہ کرے ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اک وھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا حُکم منائیندا۔ سچا حُکم مناویگا۔ حاکم اک اکھواویگا۔ اتم آپ سمجھاویگا۔ پر ماتم میل ملاویگا۔ ذات پات کھپاویگا۔ امرت بوند پیاویگا۔ گوبند میل ملاویگا۔ سگلی چند گواویگا۔ نندک بندیا مکھ نہ کھئے رکھاویگا۔ سٹ انادی سرب بناویگا۔ برہم برہمادی خوشی جناویگا۔ آد جُگادی رنگ چڑھاویگا۔ سمت بیس اُنس آت کھپاویگا۔ اللہ رانی سرتوں لتھے چُٹی، مینڈھی کھلی آپ وکھاویگا۔ ناتا تھے مُسلم سٹی، سیس سب دے حُکم جناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا حُکم وکھاویگا۔ ایکا حُکم سُنائیکا۔ آگے سیس نہ کھئے اٹھائیکا۔ شاہ سلطان چرنی لائیکا۔ بیس بیسا خوشی منائیکا۔ نو نو اکو نظری آئیگا۔ چار چار گنڈھ پوائیکا۔ پنج پنج آواز لگائے گا۔ چھ چھ گھر وکھائیکا۔ ست ست ناد سُنائیکا۔ اٹھ اٹھ کھوج کھجائیکا۔ نو نو پنڈھ مکائیکا۔ دس دس میل ملائیگا۔ دس اک گنڈھ پوائیکا۔ دس دو ونڈ ونڈائیکا۔ دس تین کھنڈ کھنڈ کرائیکا۔ دس چار چنڈ پرچنڈ چمکائیکا۔ دس پنج سورا سربنگ ہو جائیکا۔ دس چھ دئی دویتی کندھ ڈھاہیگا۔ دس ست رتی رت ویکھ وکھائیکا۔ دس اٹھ راج راجاناں شاہ سلطاناں در گھر جا آپ سمجھائے گا۔ دس نو سرشٹ سبائی دیوے بھوں، بچیا کھئے رہن نہ پائیکا۔ دس دس بیس کیسے چھتر نہ جھلے سیس، مایا رانی خالی کھیس، راج راجاناں گھر گھر منگن ڈاہیگا۔ کلجگ بھئے اندھیرا تاریک، سرشٹ سبائی بنے شریک، بن وچولا شرکت نہ کھئے مٹائیکا۔ کوڑی سیاست جائے پیس، کرے کھیل آپ جگدیش جگت جگتی اک جنائیکا۔ حُکم دیوے صاحب ٹھیک، جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے اڈیک، نانک گوبند دسدے گئے پریت، سو پریتوان پھیرا پائیکا۔ جس نوں لہدے مندر مسیت، جس دا امرت پیندے لا جھیک، جس نوں ملیاں دو جہان لین جیت، سو جگت ناتا توڑ ٹڑائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، ساچے پوڑے چڑھ چڑھ سوہا پائیکا۔ ساچا پوڑا ویکھ چوٹھا، چوٹھے جُگ بھيو کھلاٹیا۔ پچھلا لیکھا کرے تھوتھا،

تھوتھی مت گوائیا۔ آکے سب نوں دیوے سچّا موقع، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ کسے نال نہ کرے دھوکھا، دھوکھے وچ آپ کدے نہ آئیا۔ ستجُگ مارگ دسے سوکھا، سُتیاں لے جگائیا۔ نرگن نرگن ہو کے دیوے ہوکا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چڑھنہارا چوٹھی منزل، مزہ اِکو اک درسائیا۔ چوٹھی منزل ویکھو مزہ، مظلوماں آپ جنائیندا۔ کلجُگ ظالم ظلم دیون والا سزا، صاحب اپنا کھیل کرائیندا۔ سب دے سرتے کوکے قضا، کال اپنا ڈنک وجائیندا۔ کلجُگ گھر گھر کردا گجا، سچ سچ کسے گھر رہن نہ پائیندا۔ بھکھا ننگا پھر دا بھجّا، واہو داہی پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پنڈھ آپ مکائیندا۔ ساچا پنڈھ مکائے صاحب سلطان، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ نرگن داتا ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کمائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانا تھے انجیل قرآن، مسلہ اِکو اک جنائیا۔ شرع رہے نہ کھئے شیطان، شریعت اپنے وچ چھپائیا۔ اک درسائے سچ ایمان، امام اِکو نظری آئیا۔ نرور دے پیغام، قہر کلجُگ دئے گوائیا۔ شاعر کرے نہ کھئے بیان، صفت صفت نہ کھئے صلاحیا۔ الفیے نہ بائے مقام، بے مقام بے پرواہیا۔ نقطہ نوں نہ کھئے حیران، عین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ غفلت وچ ہوئے غلطان، غالب کوڑی کِریا سرتے چھائیا۔ مسکرا بنیا نال شیطان، نٹوآ اپنا ناچ نچائیا۔ پنجے وقت نماز نمازی سکے نہ کھئے پہچان، نور نظر کسے نہ آئیا۔ بن مُرشد بن کلمے سارے ہوئے حرام، رحمان نظر کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر دیون آپ بیان، بیوہ ہوئی سرب لوکائیا۔ خاوند دسے نہ کسے نال، خوونت کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نظر آئے نہ نار رکان جو بن متی، اپنے پتی پر م پُرکھ دھیان لگائیا۔ چرن کول نہ کوئی ستی، رت سُکائے نہ کھئے رتی، پلنگ رنگیلا نہ کھئے ہنڈھائیا۔ الف عارفاں پڑھی نہ کھئے پٹی، یے یکتی کوئی نہ دسی، مُفتو مُفتی اپنا آپ گئے گوائیا۔ کلجُگ اتم اللہ رانی چتر سُکھڑ سوانی ہوئی ہنکی ہنکی، نیتر نین نین شرمائیا۔ پروردگار سانجھا یار سب دی جڑ رہیا پٹی، اکھیرا اِکو اک لگائیا۔ چوڈاں طبق دسن خالی ہٹی، ہٹوانا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہتھ وچ لے کے موئی آئی، تند تند نال ٹرائیا۔ مکے کعبیوں آئی نٹھی، تھلاں وچ دیندی درد دہائیا۔ میری پت کسے نہ رکھی، سر سالو نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ ماری گئی متی، متوالی ہوئی لوکائیا۔ مینوں ویکھ کے پیندی غشی، سرت سنبھل نہ سکاں رائیا۔ جس دے برہوں ویراگ وچ تڑپھدی رہی مچھی، سو سمنڈ اپنا نیر نہ کھئے پیائیا۔ میں کوچھی کملی ہوئی کچی، کچیل اپنا آپ نظری آئیا۔ کیوں میری اُمت نہ رہی سچی، بھلیا بے پرواہیا۔ میں

در در جا کے نچّی، مُکھ اپنا گھنگٹ لاپیا۔ کسے مسجد رہنا نہ دیوا بّی، قبرستان دین دُہائیا۔ ین پروردگار کھٹی کسے نہ کھٹی، کھٹکا گھر گھر رہی جنائیا۔ ویکھو دوزخ بہشت دو جہان تپدی بھٹی، بھانا ہر جو رہیا ورتائیا۔ کسے دی رہنی نہیں پنج ت مٹی، مٹکا سب دا بہنّ وکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو خالی ہتھیں، نیتز نیناں نیر وائیا۔ گل پا پلّو واسطہ رہے گھتی، بن بردے سجدہ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اپنا کھیل ورتائیا۔ پیر پیغمبر نکن راہ، نین نین دھیان لگایا۔ اللہ رانی ہوئی بے پناہ، در نظر کھئے نہ آیا۔ بخشے کوئی نہ جگت گناہ، اُمت لے نہ کھئے بچایا۔ ہونا پئے سرب فنا، فتویٰ صادر آپ کرایا۔ چار کُنٹ ہوئے حیران، ہر کا بھیو کسے نہ آیا۔ مُلا شیخ ہوئے پریشان، پریشانی نہ کھئے گویا۔ ملیا حق نہ کھئے ایمان، آدم روپ نہ کھئے جنایا۔ بھلیا حضرت اک پیغام، بیڑا کسے نہ آتم اُٹھایا۔ نرگن بدلے آنت نظام، نغمہ اکو نام سُنایا۔ پچھلا رہے نہ کھئے مقام، حُکم اکو اک درسایا۔ لیکھا چُکے جگت تمام، تُخم سب دا دئے مٹایا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، بھانا اپنا رہیا جنایا۔ چوڈاں لوک مٹے نشان، نشانہ اکو اک درسایا۔ لیکھا جان دو جہان، دوئے دوئے دھارا راہ وکھایا۔ نیتز پیکھو اکو رام، گھر گھر بیٹھا نظری آیا۔ میٹو زین اندھیری شام، شمع اکو نور رُشنایا۔ سارے بردے بنو غلام، بریخانہ دئے وکھایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار کلمہ پڑھو کلام، نام سوہلا اک جنایا۔ ڈھولا گائے آپ بھگوان، پڑدہ اوہلا دئے اُٹھایا۔ مولا بنے نوجوان، نوبت اپنے نام وجایا۔ چوٹھی منزل ہو پردھان، چوٹھا گھر دئے دسایا۔ نظری آئے اکو کاہن، گھر گمبھیر وڈ وڈیایا۔ پہلی چیتر دوس مہان، چیتا سب نوں دئے کرایا۔ لیکھا لیکھے آپ جنائے سچ ودھان، ودت مان نہ کھئے وڈیایا۔ اتم جھلنا اک نشان، نشانہ سب نوں دئے درسایا۔ شاہ سُلطاناں چرنی ڈگنا آن، چرن چرنودک مُکھ چوایا۔ راشٹریٹ دئے پیغام، پرم پُرکھ حُکم سُنایا۔ پنچم جیٹھ ملنا پئے نال بھگوان، راج منتر ی نال ملایا۔ گھر دس کے آوے اگلا بیان، جس دا بھیو کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پنچم جیٹھ لیکھا ساچا دئے جنایا۔ پنچم جیٹھ دلی دوار، در دروازہ آپ کھلایا۔ بھارت کھنڈ رہنا خبردار، پاربرہم برہم جنائیا۔ منتری منڈل رہنا تیار، منتر اکو اک سمجھایا۔ جس اتم سب دی پاؤنی سار، ہوئے سرب سہایا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نور جوت رُشنایا۔ لُکیا رہے نہ اتم وار، پڑدہ اپنا آپ اُٹھایا۔ جوتی سروپی کرے نہ کھئے گرفتار، گرفت وچ کدے نہ آئیا۔ دو جہاناں آپ مختیار، مُفت اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ کورٹا میٹے

وکار، وشو اپنا راہ جنائیا۔ پنڈت پاندھے لے اٹھال، چوڈاں ودیا بھیو کھلائیا۔ لیکھا جانے دین دیال، دیونہارا تھاوں تھائیا۔ میل ملائے شاہ کنگال، شاہ کنگال اکو روپ جنائیا۔ سندنہارا مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پربت رہے بہال، بہالیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سرت لے سنبھال، سوانی بھجے نہ واہو داہیا۔ نانک گوہند بھوکھت واک لے پال، واقع ویکھے تھاوں تھائیا۔ خاکہ کھچے بے مثال، قلم شاہی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چوتھا محلہ اک اگلا ایکنکارا اک جنائیا۔ چوتھے مندر چڑھ کے بولے، انبولت بھیو جنائیا۔ بھگت جنان دا کُنڈا کھولے، آتم پڑدہ دے اٹھائیا۔ نرگن ہو کے نرگن مولے، مولا نظر کیسے نہ آئیا۔ سنتن کرے بہار ہوئے، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ گرمکھاں وسے سدا کولے، کول ناہی امرت جھرنا آپ جھرائیا۔ گرسکھ ویکھے کایا ڈولے، مکھ گھنگٹ پڑدہ لاپیا۔ نرگن سرگن سُنائے ڈھولے، سوہنگ اک پڑھائیا۔ ناڑ بہتر رت مول نہ کھولے، سانتک ست ست کرائیا۔ من واسنا نہ بائے روئے، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ لکھ چوراسی آپے ٹوہ لے، گھر گھر بیٹھا مابیا۔ اپنی وست رکھے کولے، جس بہاوی دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچے مندر پھیرا پائیا۔ ساچے مندر چڑھے چھت، ہرجن چھاتی نال لگائیندا۔ اکو دیویے برہم مت، برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ چار ورن مارگ دس، چار یاری پنڈھ گوائیندا۔ پُرکھ اکال اکونٹ، ساچا ناتا جوڑ جڑائیندا۔ آتم پرما تم دیویے دات، داتا دانی جھولی پائیندا۔ سریشٹ سبائی بنے اک جماعت، اکو پٹی آپ سمجھائیندا۔ اکو قلم اک دوات، اکو شاہی پانی میل ملائیندا۔ اکو نور اکو ذات، ظہور اکو کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچ محلے آسن لائیندا۔ اچی چھت دیویے سانت، ست ست ورتائیا۔ گرمکھاں کڈھے بہرمت، بہرمت گڑھ تڑائیا۔ نظری آئے اک ابناس، ابناسی دیا کھائیا۔ پہلی چیتر سب دی پوری کرے خواہش، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کر کے فاش فاش، فیصلہ دیویے دور مکائیا۔ نظری آئے ساکھیات، صاحب اپنا روپ وٹائیا۔ سچ سندیسہ دے اکو بات، ظاہر باطن کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نیتر نین اک درسائیا۔ اچے مندر کھولے نین، نین نین جنائیا۔ صاحب سنگر آئے لین، لہنا جھولی پائیا۔ ہر سنگت وچ دسنا بہن، دئی دویتی پنڈھ مکائیا۔ گرمکھ ناتا بہائی بہین، اکھ اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ستگر سرنائی گرسکھ ڈھن، ڈھیہہ ڈھیہہ خوشی منائیا۔ آنت نہ کھائے لاڑی موت ڈین، رائے

دھرم نہ دئے سزائیا۔ صاحب ستگر آئے لین، چتر گپت لیکھا دئے مکائیا۔ ساچے گھر گرمکھ بہن، جس گھر وجے ہر ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھکت بھگوان گائن اکو گائن، گھر گمبھیر خوشی منائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی زین، سورج چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چوتھا پد دئے دکھائیا۔ گرمکھ ویکھنا چوتھا پد، پرہاتی آپ جنائیا۔ جگ جگ وچھڑے لئے صد، سدا نام سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پار کرو حد، حدود کوئی رہن نہ پائیا۔ پاربرہم دی اکو جد، برہم ونڈ ونڈائیا۔ ذات پات اوچ نیچ کھڑا دیو چھڈ، سری بھگوان چرن دھیان لگائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، جگت ودیا کم کیسے نہ آئیا۔ امرت پیو اکو نام مدھ، مدھ پیالہ دیو زڑھائیا۔ حاللی گٹھا کھانا دیو چھڈ، جھٹکا جھٹک نہ کوئی کرائیا۔ پرہ سچے دا مانو رس، جس رس وچ برہما وشن شو سمائیا۔ آتم پر ماتم لے لو حق، حصہ اپنا آنت ونڈائیا۔ سری بھگوان آگے بھگتو جاؤ ڈٹ، اپنا بل دکھائیا۔ جنان چر ساڈے اندر نہ کھولیں ہٹ، اپنی سیو کھائیا۔ جوت پرکاش نہ ہووے لٹ لٹ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال تون دیندیاں نہ جائیں تھک، تیرے گھر توٹ نہ رائیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ وینہدیاں گئے تھک، کون ویلا نہکلنک پھیرا پائیا۔ کلجگ جیواں کولوں پھردے بچ بچ، کوئی دیوے نہ دھکا لائیا۔ بھڑی دروہی خدا دی پروردگار کیسے دواویوں ملے نہ سچ، مندر مسجد شودوالے مٹھ، کوڑی کریا ککرمی ککرم کھائیا۔ دھیرج سننوکھ چھڈیا سب نے ہٹھ، وبھچار رہے کھائیا۔ کیسے سنت نہ رہیا ست، ستی نار نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ سب دی ماری مت، متوالی ہوئی جگت لوکائیا۔ راج راجان شاہ سلطان حاکم مدرا ہتھیں پین گٹ گٹ، رسنا بتی دند نال ملائیا۔ پھر اچی کوکن پاربرہم دی جڑ دیدیئے پٹ، ساڈے ہٹھ حکم اپنا بل جنائیا۔ کوڑی کریا ستھر بیٹھے گھت، وشا سچ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، اکو مارگ دیوے لائیا۔ اکو مارگ لاویگا۔ ہر ساجن سچ ملاویگا۔ راجن راج سمجھاویگا۔ کاجن کاج رچاویگا۔ لاجن لاج رکھاویگا۔ ناچن ناچ نچاویگا۔ آچن آچ لگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں اکو گھر دکھاویگا۔ جن بھگتاں اکو گھر دکھاواں گا۔ اکو در کھلاواں گا۔ اکو نر جاناواں گا۔ اکو ڈر مکاواں گا۔ اکو سر نہاواں گا۔ اکو گڑھ تڑاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، محل اٹل اک رُشناواں گا۔ محل اٹل اک رُشنائیا۔ نہچل دھام سہائیا۔ استھل گھر

وسائیکا۔ تھر گھر سوہیا پائیکا۔ سچکھنڈ ڈیرہ لائیکا۔ سو پُرکھ نرنجن نام دھرائیکا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پائیکا۔ ایکنکارا ویکھ وکھائیکا۔ آد نرنجن جوت نرنجن پڑدہ لاییکا۔ سِری بھگوان سکلا بھیو چُکائیکا۔ ابناسی کرتا گھر گھر ویکھ وکھائیکا۔ پاربرہم برہم سمجھائے گا۔ کرم دھرم اک جنائیکا۔ نہکرمی نہکرمی کر وکھائیکا۔ ورن برن ڈیرہ ڈھابیکا۔ ترن تارن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چوتھا پد اک وکھائیکا۔ چوتھے گھر پہلا قدم، جن بھگتاں آپ رکھائیا۔ لیکھا جانے نرنجن عدم، آنت وڈ وڈیائیا۔ سب دے نرنجن چرن وچ نرنجن رکھے پدم، پردہ سرگن چمڑا اُتے پائیا۔ آتما بند رکھے کایا بدن، پنج تت چولا اک وکھائیا۔ کر کرپا جگ جگ بھگتاں آوے سدن، صدا اکو اک سنائیا۔ اتم لہندی دشا مُسلم لیکھا میلا ہیوئے عدن، ادنیٰ سب نوں دئے کرائیا۔ جلوں تھلوں باہر آئے کڈھن، ڈونگھے ساگر پھیرا پائیا۔ بھائیاں کول بھائی آئے چھڈن، کھڑا جگت لوکائیا۔ گرمکھ سچے گرد گجن، سوہنگ ڈھولا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لکھ چوراسی آپ پڑھائیا۔ لکھ چوراسی اکو اکھ پڑھنا، ہر ستگر آپ پڑھائیا۔ ساچے پوڑے گھر وچ چڑھنا، گھر گھر وچ دئے درسائیا۔ سرت سوانی شبدی پلو پھڑنا، ایکا گنڈھ پوائیا۔ لیکھا چکے جمن مرنا، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ سِری بھگوان اکو ورننا، کنت بھگونت بے پرواہیا۔ ساچی سیجے سہج سبھاؤ چڑھنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ مل کے میل سوہنگ ڈھولا پڑھنا، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر تیرا بھانا جرننا، پنج تت ماٹی کم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ کھلائییا۔ ساچا بھیو کھولے گوہند، گھر گمبھیر دیا کھائیندا۔ نو نو چار میٹ چند، پچھلا لیکھا سب دی جھولی پائیندا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش مہر نظر اٹھائیندا۔ لہنا دینا چکا سُرپت اند، وشن برہما شیو پنڈھ مکھائیندا۔ جن بھگتاں امرت آتم دھار دے سیندھ، اپنے ساگر وچ ملائیندا۔ آپ پرگٹا انادی بند، پوت سپوتے گود سہائیندا۔ جودھا سورپیر مرگند، بل اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا اپنے رکھے ہتھ، ہتھو ہتھ مکھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی پائے نتھ، ڈوری اپنا نام بندھائیا۔ بھگت بھگوان کر اکٹھ، اکو وار منزل دئے چڑھائیا۔ آدھ وچکار کوئی نہ جائے ڈھٹھ، ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک پنچ وکار آسا منسا کھئے نہ سکے اٹکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت جگائے لٹ لٹ، نورو نور

نور رُشنائیا۔ گرمکھ گرسکھ ست ستوادی برہم برہمادی مارگ دس، آد جگادی میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہنجی ساچی سیج جن بھگتاں آپ وچھائیا۔ ہر بھگت سیج سہاونی، سوہاؤنت ایک۔ سری بھگوان آپ وچھاونی، کر آتم بڈھ بیک۔ کرے کرائے پوری بھاونی، پورب لیکھا ویکھ۔ میٹ مٹائے کامن کامنی، دیوے سچ سندیس۔ سیج اکو نر ہر راونی، زرویر کھولے بہیت۔ پرہ دیوے سچی ضامنی، گرمکھ جھوچے ساچے کھیت۔ درس کرائے کرے آہمنو ساہمنی، لیکھا چکے نیتن نیت۔ گرمکھ پوری کرے بھاونی، اندر وڑ کے دسے بہیت۔ لیکھا چکے بل باونی، ستجگ چلے اولڑی کھیڈ۔ نانا تے رام راونی، تیر کمان لائے نہ کوئی چھیک۔ لیکھا جانے کنسا کاہنا شامنی، شہنشاہ کھیل کرے انیک۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے سلامنی، علیکم کوئی نہ جانے بہیت۔ نانک گوہند اک پہچانی، ستگر صاحب جن بھگتاں لگن نہ دیوے سیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ سندیس۔ سچ سندیسہ سُنو گرمکھ، گرسکھ ملے وڈیائیا۔ جنم جنم دا مٹے ڈکھ، دلدر رہن نہ پائیا۔ سفل ہوئے مات ککھ، دھن دھن جنیندی مائیا۔ سری بھگوان گودی لے چک، چک چک خوشی منائیا۔ کلجگ ویلا آیا ڈھک، نیرن نیر رہیا درسائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وچوں جاؤ اٹھ، جوٹھ جھوٹھ تجائیا۔ ستگر دوارا لو پچھ، جس ملیاں اگلا پچھلا وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ اتم بوٹا رہیا سک، ہریا سینچ نہ کھئے کرائیا۔ ابناسی کرتا پیس پیسا بے نہ لک، لکویں کھیل نہ کھئے جنائیا۔ شہنشاہ ہو کے پئے بک، راشٹرت دئے سمجھائیا۔ پرہ ساچے دے ساچے بن جاؤ پت، پتا پوت وچے ودھائیا۔ پنچم جیٹھ جو گئے رُس، رُسیاں پھیر نہ کھئے منائیا۔ کیسے ہتھ نہ رہنا کچھ، کیشتی کلجگ رہیا ڈبائیا۔ منگو دان سیس جھک، جھکویں کھیل سمجھائیا۔ جو ایس نشانیاں گیا اک، نشہ لٹھ جگت خدائیا۔ اتم خالی دسنے بُت، رُوح میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، چار ورن کھلائے اکو در، برن اٹھاراں ہوئے سہائیا۔ چار ورن آؤ تھے، چارے کھانی رہیا جنائیا۔ برن اٹھاراں ہو اکتھے، پُران اٹھاراں دئے درڑائیا۔ غریب زانیاں ایک نام رنگ رتے، رتی رت کوڑی دئے سکائیا۔ وشو دیوے اکو متے، وشواس سب دا آپ رکھائیا۔ پہلی چیتر خالی دسن بھاندے مدینے مکے، مطلب حل نہ کھئے کرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ جو بن کے بیٹھے بھائی سکے، بھاونی سب تے دئے ورتائیا۔ اللہ رانی کیسے دا لے کے جائے نہ بہتے، ٹھنڈا پانی نہ کیسے پیائیا۔ قرآن ٹنگے رہ جان اُپر

چھتے، چھاتی نال نہ کھئے لگائیا۔ خِزاں رُت جھڑنے پتے، بسنت رُوپ نہ کھئے دکھائیا۔ گوہند ڈنکا اِکو وجے فتح، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔
 ویکھے کھیل دیگرے بعد یکے، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے دُرست ہو کے چُست چوگنا،
 نیتروں اٹھاں دو جہان پھرے بھتا، کیسے کولوں نہ مٹاں، پیر پیغمبر رہے کُرا لائیا۔ اتم کیسے کولوں نہ مٹا، سارے دین دُبا لائیا۔ ویکھو کھیل
 سِری بھگوان دا، لوک پرلوک پڑھائیا۔ نانا توڑے جھوٹھے گیان دا، شرع ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ نشانہ مارے تیر مہربان دا، مہر نظر اِک
 اُٹھائیا۔ لیکھا چُکنا چوڈس بہان دا، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بُن ویلا ہویا نہ کھنک نوجوان دا، بل سب دے دئے گوائیا۔ پورب جنم
 دے وچھڑے آپ پچھان دا، جاگدیاں سُنیاں رہیا ملا لائیا۔ لہنا چُکے ڈھولے گان دا، راگ ستار تند نہ کھئے بلا لائیا۔ اِکو آسرا رہ جائے سِری
 بھگوان دا، دُو جی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ لکھّ چوڑاسی بیلا جگت مہان دا، اتم بستہ سب دا سیس ٹکائیا۔ آد جُگادی سرب جیاں گھٹ
 آپے کھان دا، جانہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ کھنک نرائن نر، کرے کھیل نگہبان دا۔ نگہبان
 ہویا بِن اکھ، بِن نیتراں ویکھ وکھائیا۔ نگہبان ہویا پرتکھ، بِن لٹاں بانہواں بھجّا پھرے واہو داہیا۔ نگہبان ہویا پرگٹ، بِن مندر مکان چار
 دیوار چھپر چھن ڈیرہ لائیا۔ نگہبان کھول ہٹ، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ نگہبان نام ندھان مارے سٹ، انحد نادى ناد جنائیا۔ نگہبان
 دئی دویتی شرع شریعتی میٹ پھٹ، گھاؤ اپنی ہتھیں بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، راج راجان شاہ سُلطان راؤ رنگ
 اوچ نیچ سادھ سنت جیو جنت آتم پرما تم مارگ دس، پاربرہم ایش جیو جگدیش جگدیش آپ ملا لائیا۔ ہر سَتگر آپ ملندڑا، میلنہار
 کرتار۔ کلجگ اتم ویس وٹندڑا، شہنشاہ شاہ سیکدار۔ در درویش آپ اکھوندڑا، منگنہارا بن بھکھار۔ سوہاؤنت دھام سہندڑا، سمبل نگر
 اگم اپار۔ زرگن اِکو وچ وسندڑا، جوتی جاتا ہو اُجیار۔ نام ڈنکا اِک سُنندڑا، سَت ستوادى کھیل اپار۔ دو جہاناں ویکھ وکھندڑا، لوآن
 پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وسے باہر۔ سنت سہیلے میل ملندڑا، میل ملاوا کنت بہتار۔ بھگت بھگوان آپ جگندڑا، نیترا اکھ کھول کواڑ۔
 شبدي حُکم آپ سُنندڑا، اُٹھو ہو تیار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت کر پیار۔ ہر سنگت میلا دو دو، دو دو
 دھار چلا لائیا۔ ہر سنگت چيلا ہو ہو، ہو ہو سیو کھائیا۔ ہر سنگت امرت چو چو، نچھر رس چکھائیا۔ ہر سنگت وستو کھو کھو،

جھولی ٹھاڈی ربیا بھرائیا۔ ہر سنگت ساچی لو لو، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ہر سنگت ساچی موہ موہ، مُحبّت اک درسائیا۔ ہر سنگت ساچی ٹوہ ٹوہ، گرُمکھ روپ وٹائیا۔ ہر سنگت کوڑی کیریا کوہ کوہ، بکرا مارے بن قصائیا۔ ہر سنگت وسے لوں لوں، روم روم سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے آنت بے پرواہیا۔ دو دو میل ہر کا کھیل، بھیو بھیو جنائیندا۔ ساچے بستر چڑھے تیل، سچ وچھاؤنا آپ وچھائیندا۔ لیکھا جان سجن سہیل، سکلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آپ اپنا رنگ وکھائیندا۔ ہر سنگت رنگ اپار، گرُمکھ وڈ وڈیائیا۔ دواہ پھڑیا دتا تار، اپنے نال ملائیا۔ سیوا پوری کرے اکو وار، پچھے آگے رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے بسترے اُتے دئے سوال، جو سیس لئے ٹکائیا۔ ہر کا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ اٹھائی اٹھائی کُنڈاں وچوں کیتے پار، اٹھائی گرُمکھ بسترے بھیٹ کرائیا۔ پہلوں نہیں دتے سکھال، بن دسیاں بن پُچھیاں لے کے آئے واہو داہیا۔ پرہہ اپنی گودی لئے اٹھال، پھیر سکے نہ کھئے جگائیا۔ ساچے مندر نہ کھئے شاہ ربیا نہ کنگال، شہنشاہ اکو رنگ وکھائیا۔ ہر سنگت پھڑ پھڑ باہوں پریم بستریاں اُتے دئے سوال، تھپک تھپک اپنی پیند جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لا ٹھوکر لئے اٹھائیا۔ ٹھوکر لا اٹھائے چھوکرے، شکتی اک سمجھائیا۔ کھئے ہو جاؤ با بے پوترے، نکا وڈا پچھے کھئے رہن نہ پائیا۔ گرسکھ آنت رہو نہ مات اوٹرے، سوٹرا اپنا آپ وکھائیا۔ سچکھنڈ بہ جائیو لا کے چوَنکڑے، سچ سنگھاسن ہیٹھاں دئے وچھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لا کے ویکھن اوکڑے، نیتر نین نین اٹھائیا۔ جس دے پچھے کئیاں جنماں وچ ماواں دھوندیاں رہیاں پوترے، بنا پُتر لاڈ کرائیا۔ کھاری چُک کے پھردیاں رہیاں وچ ٹوکرے، ہوکا دیون تھاؤں تھائیا۔ جس دے اکھراں نال گن دے رہے انکڑے، انگلاں اُتے حساب لگائیا۔ اُس دے سوئے جا کے بنکڑے، بنک دوارا اکو نظری آئیا۔ آگوں صاحب سچا ٹوکرے، ٹکر سدھی اپنے نال لگائیا۔ ہن رہن نہ دیوے مکرے، پچھلا فریب دئے گوائیا۔ گرسکھ کیوں ہوئے بے صبرے، صبر پیالہ دئے پیائیا۔ اپنی ہتھیں بھرتی کرے زبرے، زبردستی کرے لوکائیا۔ گر جے اکو سنگھ شیر بڑے، بڑ سب دے پاڑ دھرائیا۔ تسیں چرناں ہیٹھاں کیوں آمبرے، امر ملو ہو کے اکو تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سیج شہنجنی ربیا وچھائیا۔ سیج شہنجنی ہر وچھاؤنا، نہ ہر ساچا آپ وچھائیندا۔ راہ تگے مول نہ تھکے میرے گرُمکھ آؤنا، نین نین نین اٹھائیندا۔ دوہیں

ہتھیں صاف کراؤنا، اپنی سیوا آپ کہاؤنا، کر کر سیوا شکر منائیندا۔ جس سیجے میرا بھگت سوؤنا، اُس نوں پریم نال میں دھونا، بن دھوبی اپنا فرض پور کرائیندا۔ جس پریم وچ سنت سہیلے راؤنا، سو اپنی اکھ ہور نہ کیسے دکھائیندا۔ جس سواد نال گرمکھ راگ گاؤنا، سو ناد نہ کیسے جنائیندا۔ جس گرسکھ پچھے لوک مات تجاؤنا، پھر پھر چکر لگائیندا۔ سو گرمکھ گر ستگر جہا ہونا، ہور رنگ نہ کھئے بدلائیندا۔ گرمکھو گرسکھو جن بھگتو آگے کیسے نہ پئے رونا، جینودیاں رونا سرب مکائیندا۔ پرہ دی سیجے چڑھ کے سوؤنا، ستیاں نہ کھئے اٹھائیندا۔ ایہ کھیل ہونا انہونا، جس دا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، من موہن موہن من موہنا روپ وٹائیندا۔ موہن آیا لے کے موہ، مہر اپنے نام لگائیا۔ اندر وڑ کے گیا نال چھوہ، باہروں نظر کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں جوگا گیا ہو، جگتی پچھلی دتی گوائیا۔ ڈردا ڈردا لے کے آیا دھر دا ڈھوا ڈھو، نام وست امولک جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے رہیا سو، سو پُرکھ نرجن رہیا جنائیا۔ ہنگ برہم بیج اپنا بو، پھل پھلواری ویکھے چائیں چائیا۔ گرمکھ پھل دوجا کوئی نہ لوے کھوہ، کلجگ کنڈیاں واڑ ہتھ نہ کھئے پائیا۔ ہر سنگت جس ناتا جوڑیا چھپی پوہ، اپنا آپ گوائیا۔ سب دے نالوں ہو نرموہ، مُحبت گرمکھاں وچ پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت ہر شبد کرے کڑمائیا۔ ہوئے کڑمائی پائے سگن، سگلی چنت مٹائیندا۔ آتم پرما تم پریم پریتی رکھے مگھن، موہ مُحبت اک ودھائیندا۔ انڈٹھ صاحب چاڑھ رنگن، رنگ رنگیلا دیا کھائیندا۔ کریاندھان سوامی ٹھا کر لائے انگن، انگیکار اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں لاپے جھوٹھی سنگن، مکھ پڑدہ آپ چکائیندا۔ دیونہارا اند اندن، اند اند وچ جنائیندا۔ توڑنہارا بندی بندھن، بدن اکو ویر لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچا گیت چھندن، سوہلا سچ درڑائیندا۔ چھند بند بن بتی دند، سورا سرینگ جنائیا۔ نور چند صاحب بخشند، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ورہنڈ، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت میلا دو جہان، گر چیل وکھائے اک استھان، نظری آئے سری بھگوان، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ ۲ پہن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

ہر ودھائی سنگت وادھا، ستگر دیا کھائیندا۔ پت پیو نال ترے دادا، سری بھگون آپ ترائیندا۔ جنم جنم دا پورا کرے وعدہ، کیتی کرنی بھل نہ جائیندا۔ ٹھاکر سوامی بن کے ساکا، سجن گھر گھر میل ملائیندا۔ نیرویر جوڑ ناتا، بدھاتا اپنا رنگ وکھائیندا۔ آتم آتم بنے ساتھا، پرما تم راہ جنائیندا۔ بھاگ لگے مستک ماتھا، مست خُماری نام وکھائیندا۔ ست پُرکھ دی ساچی گاتھا، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جیون جُگتی چلے راتھا، رتھ رتھوہی سیو کھائیندا۔ آگے پچھے رہے نہ گھاٹا، اینھے اوتھے ویکھ وکھائیندا۔ اتم رکھے ہر جو ڈاتا، ذات اپنی آپ درڑائیندا۔ کرے کھیل بن کے پتا ماتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ماتا پتا ویکھے بالک، بچپن اپنا دئے جنائیا۔ دین دیال ساچا خالق، خالق اکو دھندے لائیا۔ ست سرُپی بن پرتپالک، سمرتھ دیوے وڈیائیا۔ پچھلی لاپے نندرا آس، جاگ اکو اک جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے خالصہ خالص، خواہش اپنے نال ملائیا۔ ستگر شبد وچولا ثالث، لیکھا جانے تھاوں تھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بالک بالا بال انجان، ایکا گن جنائیا۔ چتر سگھڑ ویکھے مار دھیان، بے آنت بے پرواہیا۔ ست ستوادی سچ ودھان، ست پُرکھ نرنجن آپ بنائیا۔ چار ورن اک گیان، چار کُنٹ سمجھائیا۔ چار جگ کھیل مہان، جگ جگ کتھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بال انجانا بالی بڈھ، بل اکو اک جنائیندا۔ گرمکھ ویکھ نرمل دڈھ، سیر سیر نال ملائیندا۔ ست دوارے آپے پُج، سچ پوجا اک درڑائیندا۔ آتم پرما تم بھیو کھولے گجھ، تت تت نال وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ستگر اوٹ، اوٹ اکال جنائیا۔ کوڑی کِرپا نکلے کھوٹ، ڈرگندھ واسنا رہن نہ پائیا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوت جوت رُشنائیا۔ گھر بنک دوارا ویکھو کوٹ، کنچن گڑھ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ ساچا رنگ رنگ رنگیلا، رنگ اکو اک جنائیندا۔ بہگت بھگون بن وسیلہ، وست ساچی جھولی پائیندا۔ ہر سنگت بنائے نام قبیلہ، گرمکھ سجن میل ملائیندا۔ نظری آئے چھیل چھیلایا، شہنشاہ اپنا روپ وٹائیندا۔ دوجی دیوے نہ کھئے دلایا، دلدار اکو راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ

کرائیندا۔ ساچا کھیل جگت جُگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ پچھلا پینڈا رسیا مُک، آگے مارگ رسیا جنائیا۔ چار ورن اکو سُکھ، سُکھ آتم اک سمجھائیا۔ اوچ نیچ میٹ دُکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ نانا توڑ مایا بھکھ، بھکھیاں دئے رجائیا۔ گرمکھ سجن گودی چُک، اک ہلار وکھائیا۔ سفل کرا مات ککھ، جن جنی دئے وڈیائیا۔ بن وچولا کرے اُجل مُکھ، مُکھ مُکھڑا آپ دھوئیا۔ ہرجن بوٹا نہ جائے سُک، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اکو لائیا۔ ساچا مارگ لگنا مات، ہر ستگر آپ لگائیندا۔ ستجگ بنا اک جماعت، دوجا راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ بن ہر نام توں دوجی کوئی نہ دیوے دات، بھوشن بستر کم کسے نہ آئیندا۔ ماتا پتا پتر دھیاں سمجھاوے ساچی گاتھ، سوہنگ اکھڑا اک پڑھائیندا۔ بالی بالا جڑے نات، نانا اکو اک جڑائیندا۔ آتم پر ماتم اکو ذات، پت پتنی اکو اوٹ وکھائیندا۔ کہن شن دی نہیں بات، ستجگ کرنی کر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا راہ جنائیندا۔ ساچا راہ جنائے آپ، جن جنی وڈ وڈیائیا۔ بھگت بھگونت بن مائی باپ، پتا پوت سگن وکھائیا۔ دیونہارا اکو جاپ، جیون جگت دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن وچولا اک اکھوئیا۔ ہرجن تیرا شبد وچولا، سوہرے پیئے پھیرا پائیندا۔ خوشیاں نال سناوے ڈھولا، دووین گھر سمجھائیندا۔ بن ستگر پورے کھئے نہ کھولے اوہلا، پڑدہ دئی نہ کھئے ہٹائیندا۔ کوڑے ساک پاؤن رولا، مُکھ ٹھکان نال بھرائیندا۔ ہرجن امرت ملے آتم کولا، کول ناہی آپ الٹائیندا۔ جس نے جنم دوا یا اُپر دھولا، سو جنم کرم آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیندا۔ ساچا گھر ستگر، گر ستگر دئے وڈیائیا۔ میل ملائے لیکھا دھر، دھر سنجوگی ویکھ وکھائیا۔ لوک لجا وچ نہ آئے مُکھ، مُکھ مُکھڑا گر صلاحیا۔ ہر سنگت وچ مئے دُکھ، دُکھیاں درد آپ وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت پریتی بھگتاں نال پرنائیا۔ بھگت پریتی بھگت کرمائی، کرم کرمیٹا ویکھ وکھائیندا۔ اکو گھر دھی جوائی، سوہرے پیئے اکو گھر بنائیندا۔ اکو پر ماتم اکو آتم لے پرنائی، پرنائی آتم آتم نال ملائیندا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ساچے دیپک کر رُشنائی، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ گھر آیا چل دوارے آد شکت مائی، نرگن ساچا سگن وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ آد شکت چڑھیا چا، سوہے کپڑے رسی وکھائیا۔ آؤ ویکھو سچا تھان، پرہ ساچا آسن لائیا۔ ہر سنگت پھڑ کے بیٹھا بانہ،

سبنان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ ساچا دسے راہ، رہبر بن نور الایہیا۔ جگت ناتا رسیا جڑا، پُرکھ بدھاتا دیا کمائیا۔ پت پتنی میل ملا، پاتر اکو اک درسائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال سرگن پنج نت کایا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اپنی گنڈھ پوا، پچھلی گنڈھ دئے کھلائیا۔ گانا بٹھے نال چا، تند اکو نام جنائیا۔ وٹنا ملے سہج سُبھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گُرْمکھ کھارے دئے چڑھا، سچ اشنان اک کرائیا۔ مات لوک وچوں اچی چھاتی دئے کرا، سچکھنڈ دوار بہائیا۔ بھئی آوے پچھے واہو داہ، پھڑیا پلُو چھٹ نہ جائیا۔ سچا وواہ سچا نکاح، بن بیدی دئے کرائیا۔ گُرْمکھ چار جگ دے وچھڑے بن گواہ، آنت مُکر کھئے نہ جائیا۔ پرہہ دا سارے کھندے کدے نہ کرو وساہ، اچھل اچھل اپنی دھار چلائی۔ پاربرہم کہے میں کَریا کر کے کوٹ جنم دے بخش دیواں گناہ، جو جن آئن سرنائیا۔ جنم دین والے جگت پتا ماں، آتم پر ماتم پُرکھ اکال اپنی انس بنائیا۔ نتھاوایاں دیونہارا تھان، غریب نہانیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ہر سنگت دئے سمجھائیا۔ ہر سنگت کوڑی چھڈنی آس، آسا آپ مکائیندا۔ داج دوون دی رہے نہ پیاس، پیاس امرت نال بُجھائیندا۔ آتم پر ماتم آئے راس، رس اکو اک وکھائیندا۔ ساچی وست منگو پرہہ وسیئے چرناں پاس، دوچا شنکار کم کیسے نہ آئیندا۔ پت پتنی ہوون اک دوچے دے داسی داس، اپنا مان نہ کھئے رکھائیندا۔ دُکھ روگ سوگ جائن وناس، ابناسی اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا راہ آپ سمجھائیندا۔ ساچا راہ دسے میت، مِتر پیارا وڈ وڈیائیا۔ اکو ہر ہر گاؤ گیت، گیت گوہند رسیا جنائیا۔ کایا ٹھنڈی ہوئے سیت، ستگر ملے سرنائیا۔ دوس رین پوری کرے ریجھ، جس جن اپنا درس کرائیا۔ نیتر نین جان پتیج، کجل دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، جس نوں اپنی اکھ درسائیا۔ وڈا چھوٹا چھڈو کھڑا، ہر خالق خلق جنائیندا۔ جس نوں پرہہ نے کہا توں میرا میں تیرا، سو گُرْمکھ اکو رنگ نظری آئیندا۔ لوک لُجیا چھڈو کر کے وڈا جیرا، جیرج انڈ کم کیسے نہ آئیندا۔ کوڑی کَریا رنگ مانیا پچھے ہتھیرا، آگے ستگر پلُو آپ چھڈائیندا۔ سیوک بن کے بٹھے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت آپ سمجھائیندا۔ ہر جن ناری ہر جن کنت، بھگونت دئے وڈیائیا۔ ہر جن سادھ ہر جن سنت، ستگر میلا سہج سُبھائیا۔ ہر جن بھوشن ہر جن چڑھے رنگ بسنت، رنگ

اُتر کدے نہ جائیا۔ ہرجن منیا ہرجن منت، ہر اکو نام پڑھائیا۔ ہرجن مہا ہرجن اگت، لیکھا گت وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ گھر میلا گرمکھ میت، ہر سجن سچ درڑایا۔ نانا چکے پچھلی ریت، پچھا دُور نیڑا آگے آیا۔ ہر سنگت نانا تھے مندر مسیت، موہ مَحَبَّت اک جنایا۔ جو جن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان گائے گیت، جگ جنم دی وچھڑی جوڑی جوڑ جڑایا۔ گرمکھ کولوں گرمکھ چلی ریت، گرمکھ گرمکھ جھولی پایا۔ ستگر کہنا منو ٹھیک، کایا ٹھیکر اتم کم کسے نہ آیا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا دھار باریک، سو نیکن نیکی رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ جنائے ساچی ریت، گرمکھ جوڑی پھولنہار گل پہنایا۔

★ ۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹاں ضلع کرنال ★

ہرسوں کٹھی رووے کوچ، من ویراگی نین اٹھائیا۔ زمیں اسمان پائے گونج، چلے واہو داہیا۔ بن ست پریم پریتی کوئی نہ جائے جھوج، روت رووے سرب لوکائیا۔ گرمکھ نیتر گر ستگر دیوے پونجھ، چہہر اپنے وچ ملائیا۔ ہر گھٹ اندر رہیا بوجھ، بوجھ اپنی آپ جنائیا۔ لیکھا جانے ڈونگھے ساگر گوجھ، بھیو ابھید آپ چکائیا۔ ست وست ہرجن ہر دوارے رہیا لوجھ، آتم آنتر دھیان لگائیا۔ دیونہار آپ محبوب، مہربان بے نظیر دیا کائیا۔ حُجرہ حق وکھائے عروج، نور ظہور محراب رُشنائیا۔ جگت کنارہ پار حدود، بھگت دوار وڈیائیا۔ دیونہارا اصل نال سوڈ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا ترسنا ترسنا آسا نال وکھائیا۔ آسا ترسنا مٹے پیاس، دھیرج دھیر اک دھرائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق وچ سائیندا۔ جگ چوگری پاوے راس، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائیندا۔ نرگن زرویر جوت کر پرکاش، سرگن ساچا سنگ نبھائیندا۔ ویکھنہار پرتھی آکاش، بھگت بھگوت بھیو چکائیندا۔ جنم کرم دھرم پورب پوری کرے آس، آسا پورن آپ اکھوائیندا۔ گہر گمبھیر ڈونگھا وکھائے کھات، گھاٹا کھتے نظر نہ آئیندا۔ ہرجن ویکھے مار جھات، بجر کپاٹی توڑ تڑائیندا۔ نانا تھے آفتاب، چند نور نہ کھتے چمکائیندا۔ لہنا چکے حیات آب، جھرنا نجھر نہ کھتے وکھائیندا۔ جس جن کر کرپا ملے آپ،

آپ اپنا رنگ دکھائیندا۔ ایتھے اوتھے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیندا۔ جس جن دیوے سچا جاپ، پت پوترے رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب پاکی پاک، پت پتیت ویکھ دکھائیندا۔ کھولنہار اگئی تاک، پڑدہ دویت آپ اٹھائیندا۔ آتم پر ماتم دکھائے اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پوری آسا پور پورن بھروسا اک دکھائیندا۔ پوری آسا ستگر پایا، من تن وجے ودھائیا۔ ترے گن ڈیرہ جگت ڈھایا، ڈھاہ ڈھاہ خاک دکھائیا۔ کوڑی کریا پنڈھ چکایا، مایا ممتا موہ تجائیا۔ آسا ترسنا دھگا لایا، ہومیں ہنگتا گرہ ٹرائیا۔ ساچی سنگتا میل ملایا، شرع سنگل کٹ دکھائیا۔ ساچے انگن آپ اٹھایا، گودی گود گود بہائیا۔ نام مردنگن اک وجایا، ناد انادی راگ الاٹیا۔ ساچا چھندن اک سُنایا، گیت گویند الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا دیونہار، داتا دانی اک اکھوائیندا۔ بھرنہار خالی بھنڈار، بھرے خالی آپ جنائیندا۔ لیکھا جان ڈھر دربار، ڈھر دی وست مات ورتائیندا۔ مات لوک کھیل اپار، نرگن سرگن راہ چلائیندا۔ نرگن سرگن لیکھا سنسار، سنسار ساگر وچ پھرائیندا۔ لکھ چوراسی جوت آدھار، شبد راگ الاٹیندا۔ جگ چوکڑی کر کر پار، کوٹن کوٹ کال چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ بھگت وچھل ہو دیال، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ سجن ویکھے لال، ستگر اپنا میل ملائیندا۔ نانا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ چرن دوار سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک دکھائیندا۔ نرگن نرویر چلے نال نال، مورت اکال اجونی ربت نظری آئیندا۔ ست ستوادی بن دلال، ونج ونجارا اکو ہت دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، سو جن گرمکھ روپ وٹائیندا۔ نام دھن اٹھ خزانہ، شہنشاہ آپ ورتائیا۔ جگ چوکڑی ہو پردھانا، دو جہاناں ویکھے تھارن تھائیندا۔ گرمکھاں مارے تیر نشانہ، انیالا بان چلائیا۔ دیوے درس سری بھگوانا، دید عید چند رُشنائیا۔ کاغذ قلم ہوئے حیرانا، ہر کا بھيو کھئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان وسن اک مکانا، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ پتا پوت ویکھے چتر سُبانا، سگھڑ اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں اکو نام کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں لائے ساچی جڑ، لوک مات نہ کھئے اکھڑائیندا۔ ڈھر درگاہی آپے پھڑ، بے پرواہی میل ملائیندا۔ نانا توڑ سیس دھڑ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ ڈونگھی کندر آپ وڑ، سچ محلے سوہیا پائیندا۔ سوہنگ اکھڑ اکو پڑھ، تون میرا

میں تیرا ایک راہ جنائیندا۔ کر پرکاش بہتر نر، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ دیونہارا ساچا ور، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ ایش جیو جگدیش کرپا کر، جیون جگت جگت جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تیس اپنا گھر وکھائیندا۔

☆ ۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُرا ضلع کرنال ☆

سچکھنڈ دوار سُہا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ تھر گھر کھیل بے پرواہ، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیندا۔ ایکنکار اگم اتھاہ، نرگن اپنی دھار پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نر رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا سچا شہنشاہ، شاہو بھوپ کھیل کرائیندا۔ سری بھگوان بے آنت اکھوا، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ پاربرہم پرہے دوئے جوڑ سیس جھکا، نیون نیون سجدہ اک کرائیندا۔ شاہ سلطانا نوجوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ مقالے حق ڈیرہ لا، لاشریک سوہیا پائیندا۔ سچ توفیق اک خُدا، نر ظہور آپ پرگٹائیندا۔ محل اٹل کر رُشنا، نرور رنگ رنگائیندا۔ راجن راج بھوپت بھوپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل سچکھنڈ دوار، ہر ساچا سچ کرائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اپار، بے پرواہ آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، دھر فرمانا حکم لائیندا۔ نرگن نرگن پاوے سار، دوسر سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے مندر سوہیا پائیندا۔ ساچا مندر اچ محل، مہربان دیا کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکلّا، ہر پُرکھ نرنجن سوہیا پائیا۔ ایکنکار پھڑا پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ آد نرنجن دیپک جوت پرکاش آپے بلا، دیا باقی نہ کھئے وڈیائیا۔ سری بھگوان سچ سندیس نر نریش نرور پُرکھ ایکا گھلا، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ ابناسی کرتا آد جگاد اٹل اٹلا، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ پاربرہم در درویش گل پا پلا، الکھ نرنجن اک الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت سوہیا پائیا۔ ساچے تخت سچ توفیق، محبان بیدو بی خیر یا اللہ نر نورانہ ڈگمگائیندا۔ مورت اکال اجونی رہت لاشریک، بے نظیر واحد اپنی کار کھائیندا۔ آد جگاد سد رفیق، ویکھنہارا حق تحقیق، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے آپ کھڑ، نرگن اپنا نین اٹھائیندا۔ نرگن نین کھول اکھ، آخر اپنی

دھار چلائی۔ سچ دوارے ہو پرتکھ، درگاہ ساچی دئے وڈیائی۔ سرب کل ہو سمرتھ، سمرتھ کھیل کرائیا۔ اپنی مہا جان اکٹھ، آپ اپنے وچ چھپائی۔ آد آد چلائے رتھ، جگ جگ ویس وٹائی۔ وسنہارا ہر گھٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائی۔ ساچی کرنی سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی آپ کھائیندا۔ زرگن زرگن کر کر وٹ، حصہ اپنی جھولی پائیندا۔ پرکاش پرکاش ساچا چند، کرن کرن ویس وٹائیندا۔ جگاد جگاد اک اند، اند اند وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، پرم پُرکھ آپ کھائی۔ زرگن دیوے زرگن درس، درس درس نال ملائی۔ نراکار مٹائے زرگن حرص، ہوس ہوس نہ کھئے ودھائی۔ نرویر کرے نرویر ترس، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگا جگنتر اپنی کار کھائی۔ اپنی کار کرے کرتارا، کرنہار آپ اکھوائیندا۔ آد آد کر پسارا، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ کھولنہارا دھرم کواڑا، تھر گھر اپنا گنڈا لاپندا۔ دیونہارا سچ پیارا، سٹ ڈلارا شبد بہائیندا۔ کراونہارا ونج وپارا، ساچا ہٹ آپ جنائیندا۔ کرنہار ست اجیارا، وشن برہما شو رنگ رنگائیندا۔ ویکھنہار پُھل پُھلاوڑا، ترے گن اپنا بندھن پائیندا۔ لگاونہار سچ اکھاڑا، اپ تیج وئے پرتھی آکاش ناچ نچائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ شبد اکھی بول جیکارا، وشن برہما شو پڑھائیندا۔ بودھ آگادھا کھیل نیارا، اکھ نرنجن بے پرواہ اپنی کل ورتائیندا۔ کاتب کھئے نہ بنے لکھارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تخت نواسی ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ ساچے تخت نرویر چڑھ، سچکھنڈ وجے ودھائی۔ دو جہاناں ویکھے کھڑ، بے انت بے پرواہیا۔ سٹ ڈلارا پھڑاوی لڑ، وشن برہما شو کرے کڑمائی۔ ترے پنج لکھ چوراسی بھانڈا گھڑ، گھڑ گھڑ اپنا رنگ رنگائی۔ سرگن روپ آپے دھر، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائی۔ نراکار اندر وڑ، گھٹ گھٹ جوت کرے رُسنائی۔ بودھ آگادھی نش اکھڑ پڑھ، اکھڑ اکھڑ روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرشٹ سبائی کھوج کھوجائی۔ سرشٹ سبائی کھیل اپارا، لکھ چوراسی وٹ وٹائیندا۔ انڈج جیرج اُبھج سینج دے سہارا، ست ستوادی ویکھ وکھائیندا۔ بودھ آگادھا بول جیکارا، پاربرہم برہم ویتا برہم وڈیا اک پڑھائیندا۔ آتم پرماٹم دسائے ساچا نیتا، شاہو

بھوپ اِکو نظری آئیندا۔ دو جہان کھیلے کھیڈا، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آد جُگادی مائی باپ، پتا پُوت گود
 اُٹھائیا۔ آتم پرما تم برہم پاربرہم دیوے جاپ، سوہنگ اکھڑ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو منتر اِکو پاٹھ، اِک
 سرور مارے ٹھاٹھ، تٹ کنارہ اِک درڑائیا۔ تٹ کنارہ اِکو ایک، اِک اِکلا آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ساچی ٹیک، ہر پُرکھ نرنجن
 ویکھ وکھائیندا۔ اِکنکارا کرے بیک، آد نرنجن نور دھرائیندا۔ ابناسی کرتا لیکھنہارا لیکھ، سِری بھگوان گنڈھ پوائیندا۔ پاربرہم کرے
 ہیت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کھیلے کھیل، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ میل ملاواں گرو گُر چیل، گُر چیلآ آپ
 سمجھائیندا۔ پاربرہم پت پریشور صاحب سجن سہیل، ستگر اپنی کار کھائیندا۔ آتم پرما تم جوت نرنجن آد پُرکھ ابناسی کرتا چاڑھے تیل، گھر
 گھر وچ سگن منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا آد، آد
 شبدي سَت پڑھائیا۔ وجاونہارا ناد اناد، برہم برہما کرے شنوئیا۔ لیکھا جان بودھ آگادھ، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ اپنے وچوں آپا
 کاڈھ، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ وشن کرے وشو لاڈ، وسٹو اِکو اِک درسائیا۔ برہم میلا پاربرہم کھلاپات، کول نین سچا شہنشاہیا۔ شنکر
 چرن دھوڑی ٹِگا لائے ماتھ، خاکی خاک خاک رمائیا۔ ترے گن مایا داسی داس، رجو طمو ستو نہ کھٹے وڈیائیا۔ پنج تت کھیل تماش، خالق
 خلق دئے جنائیا۔ لیکھا جانے رُوح بُت پاکي پاک، تن مائی کھوج کھوجائیا۔ مُرید مُرشد سچا ساک، پروردگار آپ بنائیا۔ بندھاونہارا سچا
 نات، ناتا اِکو گھر جڑائیا۔ ویکھنہارا ساچی ذات، اذاتی رُپ نہ کھٹے وٹائیا۔ آد جُگاد جُگ جُگ پائے نہ کدے وفات، فتویٰ رُپ نہ کھٹے
 درسائیا۔ ویکھنہارا کائنات، کلمہ اِکو اِک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا حُکم
 سُنائیا۔ دُھر فرمانا شبد سندیسہ، نر نرنکارا آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی دھر دھر وپسا، وپس انیکا رُپ وٹائیندا۔ حُکمے اندر وشن برہما
 شو مہیش گنیشا، در درویشا سپس جھکائیندا۔ حُکمے اندر دو جہان جانے لیکھا، برہمنڈ کھنڈ حُکمے اندر آپ پھرائیندا۔ حُکمے اندر سِری
 بھگوان بنے ساچا نیتا، دُھر فرمانا حُکم الایندا۔ حُکمے اندر نرگن سرگن کرے ہیتا، ہتکاری میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ جنائیندا۔ ساچی کھیل ہر کرتارا، قدرت قادر آپ جنائیا۔ دیونہارا سچ ہلارا، مہربان مہر
 نظر اٹھائیا۔ کرنہار سچ سنگارا، بستر بھوشن اک سہائیا۔ کرنہار ایکنکارا، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی اک اوتارا، جگ جگ پھیرا
 پائیا۔ شبد اگئی اکو نعرہ، نر نرائن دئے سنائیا۔ چارے ویدان کر پیارا، چارے مکھ مکھ وڈیائیا۔ چارے کھانی پاوے سارا، چارے بانی
 ناد وجائیا۔ چار جگ دئے آدھارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ چار یاری آنت کنارہ، چاروں کنت دئے جنائیا۔ کرے کھیل اگم
 اپارا، بھيو ابھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ سیوا لاگرو اوتارا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ پیر پیغمبر دے سہارا، مرید مُرشد کرے جنائیا۔ بھگت
 بھگونت اک وبارا، بوہاری آپ سمجھائیا۔ سنت سجن دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھان کھول بند کوارا، نج نیت درس دکھائیا۔
 گرسکھان بخشے چرن پیارا، چرنودک امرت مکھ چوائیا۔ نو سو چورانونے چوکری جگ کرے کھیل وارو وارا، شاستر سمتر وید پُران
 انجیل قرآن گیتا گیان سار کھئے نہ آئیا۔ کھانی بانی اچی کوک کوک کرے پکارا، ہاباکارا سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن نعرہ، حق حق
 درڑائیا۔ کاغذ قلم شاہی بن ونجارا، سیوک سیوا روپ وٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ جانے آنت پاراوارا،
 بے آنت کہہ کہہ شکر منائیا۔ حکمے اندر کھیل نیارا، نرگن نرویر آپ کھائیا۔ سچ سندیسہ دیونہارا، شبدی شبد کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد آنت سری بھگونت، بھگون اپنا راہ چلائی۔ ساچا راہ چلائے لوک مات، نرگن اپنا
 کھیل کرائیندا۔ گر اوتاراں دیونہارا دات، پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیندا۔ جناونہارا ساچی گاتھ، اکھڑ وکھڑ آپ پڑھائیندا۔ چلاونہارا سچا
 راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ اکھواونہارا اناٹھان ناٹھ، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، جگ چوکری اپنا حکم منائیندا۔ جگ چوکری گر اوتار، پیر پیغمبر لوک مات وڈیائیا۔ شبد اگئی سچ گفتار، گفت شنید
 کرے پڑھائیا۔ مجلس لائے اک دربار، محبوب بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا کھیل اپار، خالق خلق بھيو نہ رائیا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ
 سندیسہ اک جنائیا۔ نرگن سرگن کرے دھیان، اشٹ دیو گر اک منائیا۔ نام ست اک پرنان، پرم پُرکھ صفت صلاحیا۔ نوری جلوہ نور
 مہان، نورو نور نور رُشنائیا۔ وسنہارا سچ مکان، مقام اکو اک درڑائیا۔ دیونہارا نام گیان، وکھڑ اکھڑ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوڑی اپنا بندھن پائیا۔ جُگ چوڑی پائے بندھن، بندگی اپنے نام جنائیندا۔ کوئی کہے تریلوکی نندن، کوئی رام رام وڈیائیندا۔ کیسے لائے جوت للائی چندن، مستک بگا اک وکھائیندا۔ کیسے نظری آئے سورا سربنگن، شہنشاہ اپنا نام وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپے ہوئے سرب کھنڈن، برہمنڈن کھوج کھجائیندا۔ برہمنڈ کھیل اولاً، ہر جو ہر ہر آپ کرائیا۔ آد جگادی اک اکلّا، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سنہڑا دے کے گھلا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ نو سو چورانوے چوڑی جُگ اتم کھیل کرے جلا تھلا، مہیئل اپنا پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ ساچا گیت، جُگ چوڑی آپ جنائیندا۔ گر اوتاراں دس دس ریت، راہ رہبر آپ سمجھائیندا۔ کھیلے کھیل مندر مسیت، شودوالے مٹھ نال وڈیائیندا۔ آپ بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھر گھر کایا بنک بھول پھلائیندا۔ دسنہارا سچ پریت، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے مارگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچا لیکھا جُگ جُگ، جُگ کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جُگ جُگ، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ اُجل کرے مکھڑا مکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم کرم میٹ دُکھ، آتم سکھ اک اُچائیا۔ لیکھے لائے جنی گکھ، دھن دھن جنیندی مائیا۔ سُکا ہریا کرے رُکھ، امرت بوند سوانتی میگھ برسائیا۔ دِیال ٹھاکر اپنی گودی لئے چُک، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مُک، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ اپنی کرنی کر بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ آد جگادی اک گیان، برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ آتم پرما تم میلا سچ مکان، گھر گھر وچ کھیل کرائیندا۔ دیا باقی اک مہان، کھلاپاتی آپ جگائیندا۔ آتم سیجا کر پروان، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیندا۔ جُگ چوڑی ویکھ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے آپے لبھ، پرم پُکھ میل ملائیا۔ کوڑی کریا پار حد، حدود اپنی دئے سمجھائیا۔ انحد وجائے ساچا ند، انراگی راگ سنائیا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر رس اک وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے صد، صدقے واری گھولی نون سو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ اپنے وچوں اپنی دھار

کڈھ، دھار دھار کرے رُشنائیا۔ تیئی اوتار وشو جدّ، وشو اکو اک وکھائیا۔ پیر پیغمبر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک پڑھائیا۔ ساچی سیکھیا پیغمبر پیر، پاربرہم پرہ آپ جنائیندا۔ داتا دانی دستگیر، دست دست نال ملائیندا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، حقیقت اپنی آپ سمجھائیندا۔ بدلنہارا تقدیر، تکبیر تدبیر اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی کٹنہار زنجیر، بے نظیر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم منائیندا۔ جگ جگ حکم پُرکھ اکال، اکل کلا جنائیا۔ کرے کھیل دین دیاں، دین اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگونت کر پرتپال، پرتپالک ہونے سہائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، بندھن کوڑا دئے تڑائیا۔ نانا توڑ کال مہاکال، بھے بھیانک نظر کھئے نہ آئیا۔ ست وکھائے اک دھرمسال، دھرم دوارے دئے وڈیائیا۔ صاحب ستگر وسے نال نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کلجگ اتم کھیل کمال، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ جوتی جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی دھام سہائیا۔ درگاہ ساچی دھام سہا، نہچل دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر در منگا، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ اپنا لیکھا ویکھو تھاوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں طبق نین لو اٹھا، اکھ پرتکھ رہیا کھلائییا۔ چاروں گنت اندھیرا رہیا چھا، چوڈس چند نہ کھئے چڑھائیا۔ شرع زنجیر نہ رہیا کوئی کٹا، کوڑی کریا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹلے پربت ڈونگھے ساگر زمیں اسمان نیتر روون مارن دھاہ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ لیکھا جو گئے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم ویلا گیا آ، آنت ہونے نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار بنے نہ کھئے گواہ، پلو سارے رہے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے در، درویش دین دہائیا۔ گل پلو منگن ور، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ نرور تیرے کولوں آوے ڈر، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دین مذہب ذات پات رہے لڑ، جھگڑا پیا سرب لوکائیا۔ اکھر وکھر ناؤں نرنکارا کوئی نہ لئے پڑھ، کلمہ نبی نہ کھئے سنائیا۔ کوڑی کریا اندر گئے وڑ، شودوالے مٹھ مندر مسجد گروڈوار دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وکے ہٹ، سچ سچ وچ نہ کھئے وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کوڑی کریا رہے تگ، تقویٰ اک نہ کھئے رکھائیا۔ نظر نہ آئے ربی رب، یامین، عالمین بے وفا ہوئی سرب لوکائیا۔ صاحب مہربان کرے آنت

تلقین، تعلق سب دے دئے گوائیا۔ مُرید مُرشد رکھے یقین، گر گوبند گیا سمجھائیا۔ نقطہ رہے نہ کھئے سین، شین عین غین نہ کھئے وڈیائیا۔
 حمزہ آنت ہونے غمگین، محمد نیتز نیناں نیر وایا۔ عیسیٰ موسیٰ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در اکو
 اک درسائیا۔ عیسیٰ موسیٰ در درویش، نیتز نین نین شرمائیا۔ پروردگار بے پرواہ آکے چلے کھئے نہ پیش، پیشوا اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جگا
 جگنتر زیور ہو کے رہیا ویکھ، دین مذہب شرع ونڈ نہ کھئے لڑائیا۔ نہ رُپ رنگ دے ریکھ، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان کرے
 ہیت، ہتکاری اکو اک اکھوائیا۔ جگ چوکری ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلدا آیا کھیڈ، بن کھڈاری جوت زرنکاری نرگن داتا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ
 کرتار۔ میٹن آیا ترے گن مایا، مایا ممتا کرے خوار۔ بنہارا دائی دایا، لکھ چوراسی پاوے سار، بھگت بھگونت لے جگایا، نیتز کھول بند
 کواڑ۔ آتم پرما تم میل ملایا، سچ سچی کِریا دھار۔ نورو نور نور رُشنا یا، جوتی جاتا جوتی جوت کرے اجیار۔ ناد انادی ناد وجایا، شبدا
 راگ دھنکار۔ گرہ مندر سوہیا پایا، گھر سخیاں منگلاچار۔ محل اٹل اک رُشنا یا، محفل لا ایکنکار۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بلایا، کھیلے
 کھیل اگم اپار۔ بن ماس ناڑی چم کھیل رچایا، پون سواس نہ کھئے پیار۔ رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے صالاسیا، تن خاکی نہ کھئے آدھار۔ جوتی
 شبدا شبدا جوتی اپنی گنڈھ پوایا، نرگن نرگن کر پیار۔ کلجگ اتم رنڈیا رنڈ دئے گویا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، گرُمکھ ویکھے سلکھنی نار۔ گرُمکھ نار سلکھنی، سوہاوت سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوار چرن سرن پرہ ساچے رکھنی،
 رکھیا کرے آپ کرتار، لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کِریا نتھنی، نام مدھانا ایکا ڈار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ
 تیری اتم ور، سچ دوارے آپے کھڑ، در سدے گر اوتار۔ گر اوتار دھر دربار، بیٹھے دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کر نِمسکار، سجدہ اک
 جنائیا۔ بن وچولا ایکنکار، اپنی کل سمجھائیا۔ کلجگ اتم کرو وچار، بھیو ابھید کھلائیا۔ سرشٹ سبائی گئی ہار، ہر کا نام نہ کھئے دھیائیا۔
 کھتری براہمن شوڈر ویش روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ دین مذہب لگا اکھاڑ، ذات پات کرے لڑائیا۔ لگی آگ بہتر ناڑ،
 امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ آتم پرما تم نہ کھئے پیار، پرم پُرکھ نہ کھئے منائیا۔ کوڑی کِریا جگت شنکار، ویسوا رُپ وٹائیا۔ ہر کنت نہ پایا گھر

سچے دربار، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ لکھّ چوڑاسی دھواں دھار، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیر پیغمبراں رہیا دکھائیا۔ پیر پیغمبر مارن دھیان، نیتر نین اٹھایا۔ سچ نہ دسے کھئے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہندھایا۔ مُلا شیخ بغلے پکڑ قرآن، کایا گرہ نہ کیسے سُہایا۔ مکہ کعبہ نہ کھئے نشان، سچ محراب نہ کھئے بہایا۔ نظری آئے نہ حق امام، حُجرے حج نہ کھئے کرایا۔ کوڑی کِریا ہونے غلام، غُربت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ پروردگار بُھلیا اک نشان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر ویکھو چوڑاں طبق، پروردگار رہیا جنائیا۔ کوئی نہ پڑھے کلمہ سبق، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیس بتیسا پترے لے پرت، من پڑدہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر نیناں رہیا درسائیا۔ نیتر ویکھ پیر پیغمبر روندے، اُچی کوکن مارن دھاپینا۔ تیرا ناؤں عیسیٰ موسیٰ محمد دھیانوندے، دھیا دھیا شکر منائیا۔ صفت صلاحی تینوں گاؤندے، انجیل قرآن کر پڑھائیا۔ کلجگ جیو گوڑھی نیندے سؤندے، غفلت گھر گھر گھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پیر پیغمبر چرن دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کرو خیال، خالق آپ جنائیندا۔ ویلے آنت بنو دلال، سچ دلالی آپ جنائیندا۔ حقیقت ویکھو حق حلال، لاشریک پڑدہ لاپندا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں آؤن والا زوال، زیر زبر نہ کھئے رکھائیندا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کلجگ کال نگارہ ڈنک وجائیندا۔ اُمت اُمتی ہوئی بے حال، بہل روپ سرب دکھائیندا۔ مُرشدو مُرید لو بہال، دید دید نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، پیر پیغمبر آپ اٹھائیندا۔ پیر پیغمبر مارن دھاہ، ویلا آنت نیڑے آئیا۔ تیری رحمت اک خدا، اک دُعا منگ منگائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئیے جُدا، جُز ہور نہ کھئے دکھائیا۔ تیرے چرناں آنت فدا، فطرت پچھلی دیئے گوائیا۔ اُمت نبی رسوُل تیرا کلمہ گئے بُھلا، بُھلی سرب لوکائیا۔ خالق خلق ویکھن تھان تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ ساڈی چلے نہ کھئے واہ، چوڑاں صدیاں چوداں طبق دس دس تھکے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ حُکم سنائیا۔ دُھر سندیسہ کرو قبول، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ ناتا چھوڑو نبی رسوُل، رسوُل اکو اک وڈیائیندا۔ سارے متو حق اصول، اصلیت آپ دکھائیندا۔ دُھر فرمانا حُکم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ آگے کوئی نہ جائے بھول، بُھلیاں مارگ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم

اک سمجھائیندا۔ ساچا حُکم سِری بھگوانا، ایکا ایک جنائیا۔ پیر پیغمبر دے گیانا، اِشٹ دیو اک وکھائیا۔ سَتجُگ چلے سچ ودھانا، ودت
 ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو حُکم دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ اک شنوائیا۔ اکو راگ اک ترانہ، اکو ناد دُھن وجائیا۔ اکو مندر اک مکانا، دھام اکو
 اک درسائیا۔ اکو نُور سِری بھگوانا، اکو جلوہ نظری آئیا۔ اکو راگ اکو گانا، اکو اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا دتے آپ، اپنا بھیو کھلائییندا۔ مؤسے جس دا ویکھیا پرتاپ، مُنہ دے بہار
 سٹائیندا۔ عیسیٰ کہے جس نُوں باپ، سو خُداوند، پھیرا پائیندا۔ محمد کہے میرا ساک، اِمام اپنا رنگ رنگائیندا۔ چار یاری کرنہارا پاکِ پاک،
 پت پُنت کھوج کھجائیندا۔ گوبند کہا بھوکھت واک، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ سمبل دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ویکھنہارا کھیل
 تماش، کلجُگ اتم پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹھا کرے ساتھ، سگلا سنگ جنائیندا۔ اتم لہنا دینا چُکائے ہتھو ہاتھ، چار جُگ دی
 کیتی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اتم اک جنائیندا۔ سچ سندیسہ اتم آنت، اترجامی ہر
 جنائیا۔ کرے کھیل سِری بھگونت، بھگون اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھنہارا جیو جنت، جُگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر کر کر گئے
 مات پڑھائیا۔ بھیو کھلاونہارا منیا منت، منتر اِشٹ دیو نو نو کھوج کھوجائیا۔ درساونہارا وکھاونہارا ملاونہارا نار کنت، اتم پر ماتم پر پُرکھ
 اکو گھر وکھائیا۔ بناونہارا ساچی بنت، گھڑن بھننہار سمرتھ سوامی نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا درڑاویگا۔ پُرکھ اکال کھیل رچاویگا۔ نرگن اکو حُکم سناویگا۔
 دو جہان اُٹھایگا۔ وشن برہما شو سیس جھکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خالی جھولی سرب وکھایگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، نیتر نیناں
 سرب رُواویگا۔ گر مُکھ وِرا سنت، ہر چرنی سیس جھکاویگا۔ کلجُگ مایا بائے بے آنت، پڑدہ لوک مات نہ کھئے اُٹھایگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجُگ تیری اتم ور، در گھر ساچا اک وڈیایگا۔ در گھر ساچا اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار وسائیا۔
 شبدي سٹ اُٹھائیا۔ تھر گھر گنڈا اکو لابیگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیا۔ رو سس آپ چمکائیا۔ گوپی
 کاہن ناچ نچائیا۔ کوٹن کوٹ جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ تیئی اوتار نال ملائیا۔ بھگت اٹھاراں انگ پھڑائیا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد جوڑ

جڑائیکا۔ نانک گوبند گھوڑ چڑھائیکا۔ بھگت بھگونت لگی توڑ نہہائیکا۔ کلجگ اتم شوہ دریائے روڑھ، ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ لکھ چوراسی ریٹھا ویکھ مٹھا کوڑ، گرمکھ ورلے باہر کڈھائیکا۔ زین اندھیری ویکھ گھور، گرسکھ ساچے چن چمکائیکا۔ نانا توڑ چور حرام خور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیکا۔ اپنی کرنی اٹھیکا۔ پرہ دین دیال تٹھیکا۔ غریب زانیاں پُچھیکا۔ راجے رانیاں تختوں لاه سٹیکا۔ زرگن ہو کے بکیکا۔ زرویر کدے نہ لکیکا۔ کوڑی کرپا لٹیکا۔ کلجگ جڑ پٹیکا۔ ستجگ بوٹا پٹھیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ سجن آپے پُچھیکا۔ پُچھنہار گوپال، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک درسائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کڈھ باہر، ستجگ ساچا مارگ لائیا۔ چار ورن کر پیار، ساچی سرن اک درسائیا۔ چارے کھانی کھول کواڑ، چارے بانی راگ لائیا۔ چاروں کنت کر جیکار، جے جیکار خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک منتر دئے سمجھائیا۔ ایک منتر ستگر دھار، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم کر پیار، پاربرہم وڈیائیندا۔ اتم پرماٹم پرماٹم اتم اک دوار، در دروازہ آپ کھلائییندا۔ پاربرہم برہم پیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائییندا۔ وشن برہما شو کرن جیکار، جے جیکار سرب الائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائییندا۔ ستجگ ساچی کرے کار، کرنی کرتا آپ کمائییندا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ ورتاونہارا نام بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ آپ ورتائییندا۔ لیکھا چکا چار یار، پنچم اپنی دھار بندھائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائییندا۔ ساچی کرنی کرے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگت بھگوان گھر ساچے سد، سدا نام دوائیا۔ اکو وکھائے مکہ کعبہ حج، شودوالا مندر مٹھ اک درسائیا۔ اک وجائے انحد ند، انادی راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر رنگ ان رنگ راتا آپ رنگائیا۔ جنم کرم دی مٹے بیماری، کرم روگ رہے نہ رائیا۔ امرت نام ملے خُماری، مخور آپ رکھائیا۔ رسنا جہوا شبد جیکاری، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جو جن درائے بن وپاری، نام خزانہ دئے لٹائیا۔ اتر اتم ویکھ ڈونگھی غاری، نج گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ پریتی سچ بوہاری، بدھ نانا جوڑ جڑائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہاری، نیترووے جگت شاہیا۔ جو جن ستگر چرن سرن کرے پیاری، تس کایا کوڑا کپڑ روگ رہن نہ پائیا۔ جگت سنتان جگت نانا، پتا پوت گنڈھ پوائیا۔ کرپا کرے

پُرکھ بدھاتا، بدھنا لیکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ دیونہار اگمی داتا، انڈٹھڑی وست جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم گائے گاتھا، گا گا شکر منائیا۔ صاحب ستگر سدا ساتھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نراس آس وچ بدلایا۔ نام دھاری ملیا نام، نام رنگن رنگ رنگائیا۔ امرت آتم پیا جام، پیالہ ستگر ہتھ پھڑایا۔ کایا کھیڑا وسے گرام، جس گھر گر گر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ہر سنگت وچ ملے جو جن آن، تس جم کی کان رہن نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پہچان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ سوہنگ ڈھولا گر اوتار پیر پیغمبر سارے گان، بن سوہنگ روپ گر اوتار پیر پیغمبر نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک نرگن سرگن دے کے گیا گیان، سکھیا ساکھیات سمجھایا۔ گوہند تیر ہتھ دے کے گیا نشان، چلہ کمان ٹنک ہتھ اٹھایا۔ کلجگ اتم نہکنک پرگٹ ہوئے بلی بلوان، بل اپنا آپ جنایا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ رکھایا۔ دو جہاناں دیوے اک گیان، پیر پیغمبران کرے پڑھایا۔ دھرم وکھائے اک نشان، دھرم دوارے آپ جھلایا۔ ایش جیو دیوے مان، جگدیش ہو سہایا۔ سوہنگ اکھر کر پردھان، سرگن نرگن میل ملائیا۔ پاربرہم برہم کر پہچان، پسچاتاپ دئے گوائیا۔ کایا اندر مندر وکھائے مکان، گرودوار سچ وڈیائیا۔ جس گھر وسے بھگوان، سو منڈل منڈپ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تس دھار اپنی وچ چلائی۔

۸۵۰

۸۵۰

☆ ۷ پہگن ۲۰۱۹ بکرمی بشن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ☆

ایکا نایاں پرہ دی اُنی، اُنٹ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ صاحب سلطان وڈ گن گئی، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر بھگت بھگوان فریاد سنی، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ سجن رہیا چنی، گرہ گرہ گہر گہر مندر پھول پھلاییندا۔ آتم پر ماتم بودھ اگادھ وجائے دھنی، ناد انادی سیو لگائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کرپا چوٹی جائے مئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ جگت واسنا سری بھگوان چھانی پئی، آترجامی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نایا میل ملائیندا۔ ایک نایا ایک رنگ، ایکنکارا دئے وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سورا سرینگ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیونہار ست اند، ایکنکارا اپنے

انگ لگائیا۔ آد نرنجن نرگن جوت چارنہارا چند، ابناسی کرتا ایکا نور ظہور کرے رُشنائیا۔ سِری بھگوان سدا بخشند، بخشش اِکو جھولی پائیا۔ پاربرہم برہم دیونہارا پرمانند، نجانند اند درسائیا۔ ایکا ڈھائے نایا کندھ، نو نو اپنا پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکا اُنی دئے سمجھائیا۔ ایکا اُنی آد آنت، ایکا نایا کھیل کھلائیندا۔ دو جہان سِری بھگونت، بھگون اپنا راہ جنائیندا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھیل بے آنت، بھيو ابھید نہ کھئے پائیندا۔ جُگ چوکرئی سیوا لا سادھ سنت، گر اوتار پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ دُھردرگاہی بے پرواہی کلمہ نبی نام منت، منتر اِکو اک درڑائیندا۔ آتم پرما تم ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، انڈج جیرج اُتبھج سیتج کھوج کھجائیندا۔ پاربرہم برہم میلنہارا نار کنت، سیج سہنجی سوہا پائیندا۔ ترے گن اتیتا ٹھاندا سیتا چارنہار رنگ بسنت، نام رنگن اک رنگائیندا۔ دو جہان سِری بھگوان دیونہارا ساچا منت، وشن برہما شو آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نایا ونڈ ونڈائیندا۔ ایکا نایا ونڈے ونڈ، ونڈنہار وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان کوئن برہمنڈ، برہمانڈ صفت صلاحیا۔ سُنونہار اگئی چھند، ڈھولا سوہلا اک پرگٹائیا۔ پاونہارا لکھ چوراسی بندی بند، نام ڈوری تند رکھائیا۔ کرنہارا لکھ چوراسی آنتر اندھ، اگیان اندھیر اک درسائیا۔ ۸۵۱

مُکاونہارا جُگ چوکرئی پنڈھ، اک اِکلا سچا ماہیا۔ نو نو ویکھنہارا کوڑی کرپا گند، در دوارے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اک اِکلا ایکنکارا ہر اکھوائیندا۔ وسنہارا سچ محلہ، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ جوتی دھار شبدي رلا، شبدي شبد روپ پرگٹائیندا۔ تھر گھر پھڑائے اپنا پلا، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ ست سندیس نرگن گھلا، وشن برہما شو سمجھائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جُگ چوکرئی اچھل اچھلا، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا ویکھ وکھائیندا۔ اک اِکلا ویکھنہارا، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بن ونجارا، لوک پرلوک اون گون ترے گن سنگ ملائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ نو نو کھول دوارا، در در اپنا بھيو جنائیا۔ نو نو چار ہو اُجیارا، چار جُگ ڈنک وجائیا۔ چار کھانی دئے سہارا، چارے بانی نام وڈیائیا۔ چارے گنٹ بول جیکارا، چار ورن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نایا میل ملائیا۔ ایکا نایا نرگن میلا، سرگن سنگ نیھائیا۔ دھار بندھائے گرو گر چیلا،

چيلا گرو روپ سماءيا۔ پاربريم پر به سجن شپيلا، سگلا سنگ نبھائيا۔ وسنھارا دھام نويلا، نرگن نور کرے رُشنائيا۔ کئھارا دھرم رائے دي جیلا، بندھن اپنا نام پائيا۔ جاننھارا ساچا ویلا، تھت وار نہ ونڈ ونڈائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ساچي کرني آپ کمايا۔ ساچي کرني کرتا پُرکھ، اپنے ہتھ رکھائيندا۔ آد جگاد جگا جگت نہ کوئي سوگ نہ کوئي ہرکھ، چنتا غم نہ کوئي جنائيندا۔ جيو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت سنت لئے پرکھ، بن پارکھو پھيرا پائيندا۔ نروير نراکار اک وکھائے اپنا آدرش، درس اکو گھر وکھائيندا۔ ليکھا جان عرش فرش، کايا گرہ کھوج کھجائيندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ايکا نايا ميل ملائيندا۔ ايکا نايا ساچا جوڑا، نرگن سرگن بندھن پائيا۔ اگم اتھاء ساچا گھوڑا، شاه سوارا آپ دوڑائيا۔ دو جھاناں لائے پوڑا، نيتر نظر کيسے نہ آيا۔ دو جھاناں پھرے دوڑا، برسمند کھنڈ چرناں ہيٹھ دبايا۔ جگ چوڪڑی آپے بھڑا، ستجگ تريتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ساچا ليکھا دئے جنائيا۔ ساچا ليکھا نايا ايک، ايکنکارا آپ جنائيندا۔ بھگت بھگوان ساچي ٹيک، سرن چرن اک وڈيائيندا۔ کرنھارا بڈھ بيک، بيکي روپ درسائيندا۔ بن نيتر نيناں لئے ويکھ، اکھ پلک نہ کھئے اٹھائيندا۔ آتم پرماتم کرنھارا ہيت، نت نوت ويس وٹائيندا۔ ليکھا جانے نيتن نيت، جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، اپني کھيل آپ سمجھائيندا۔ ساچي کھيل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ دئے وڈيائيا۔ ايکا نايا مہا اکتھ، شاستر سمرت ويد پُران رہے جس گائيا۔ انجيل قرآن تيس بتيسا آپے دس، اچي کوک کوک الايا۔ کھاني باني پنڈھ مکائے نٹھ نٹھ، دوس زين چلے واہو داہيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، کرے کھيل بے پرواہيا۔ بے پرواھ کھيل اگم، اکھ اگوچر آپ کرائيندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ نہ آئيندا۔ جگ چوڪڑی کرني کرے کم، کرتا پُرکھ سيو کھائيندا۔ نرگن سرگن بيڑا بٹھ، آپ اپنے کندھ اٹھائيندا۔ کلجگ اتم کھيل سري بھگون، بھيو ابھيدا آپ جنائيندا۔ ديونھارا ساچا دان، داتا داني ديا کھائيندا۔ اٹھاونھارا سچ نشان، دو جھاناں آپ جھلائيندا۔ ويکنھارا جيو جھان، لکھ چوراسي کھوج کھجائيندا۔ سنوانھارا راگ کان، انحد نادى ناد سنائيندا۔ کرنھارا پرکاش کوئن بھان، جوتي جاتا ڈگمگائيندا۔ کرنھار سچ پہچان، بے پہچان پھيرا پائيندا۔ ديونھارا برہم گيان، برہم وديا اک پڑھائيندا۔ ديونھارا دھر فرمان، سچ سنديسہ اک الايندا۔ ايکا نايا مٹے نشان، نشانہ اکو اک جھلائيندا۔ گرمکھ چتر سگھڑ سجان، برجن ساچے ويکھ وکھائيندا۔ آتم

پر ماتم میل ملاوا گوپی کاہن، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ گھر مندر سچ مکان، شودوالا مٹھ اکو نظری آئیندا۔ کرے کھیل نوجوان، نیا جگت آپ ڈولائیندا۔ چار ورن ہون حیران، کھتری براہمن شودر ویش دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ اٹھاراں برن آنت گرلان، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ پیر پیغمبر نین شرمٰن، نیترا اکھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ زمیں اسمٰن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا اُنی بنت بنائیندا۔ ایکا اُنی جنائے بنت، مہربان وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی مہا اگت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ گا گا تھکے کوٹن کوٹ سادھ سنت، صادق صدق صبوری گئے ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس دس منیا گئے منت، نت نوت دھر فرمانا حکم جنائیا۔ بھگت بھگوان لبھدے رہے ساجن کنت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ پُرکھ اکال کھیل رچاویگا۔ سچکھنڈ واسی پھیرا پاویگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ ایکا نایا پنڈھ مکاویگا۔ اگنی تت ویکھ وکھاویگا۔ رت رتڑی نال ملاویگا۔ گرمکھ آتم سترڑی آپ جگاویگا۔ لکھ چوراسی ٹنگ پٹھڑی، ویلے آنت کھل لہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاویگا۔ ساچی کرنی کریگا۔ کیسے کولوں نہ ڈریگا۔ دو جہاناں آپے وڑیگا۔ گرمکھ سجن پھڑیگا۔ شاہ سلطان ہو کے چڑھیگا۔ سیس جگدیش تاج دھریگا۔ اپنا بھانا آپے جریگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپے کریگا۔ اپنا کھیل کھلاواں گا۔ دو جہان زلاواں گا۔ پیر پیغمبر بھڑ بھڑ در بہاواں گا۔ جگ چوکرڑی کرنی سب دی جھولی پاواں گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کریا ہولی اک وکھاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پیر پیغمبر ماری بولی، پوری کر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک رچاواں گا۔ ساچی کھیل رچاؤں گا۔ نرور پُرکھ اکھاؤں گا۔ کوڑی کریا میٹ مٹاؤں گا۔ گرمکھ سجن آپ اٹھاؤں گا۔ آتم رنگن آپ رنگاؤں گا۔ در منگن کیسے نہ جاؤں گا۔ دو جہاناں سجن اک اکھاؤں گا۔ لکھ چوراسی چرن دھوڑی مجن اک نہاؤں گا۔ ایکا نایا پنڈھ مکاؤں گا۔ اک دوار کھلاؤں گا۔ غریب نوازا نام دھراؤں گا۔ انحد واجا آپ وجاؤں گا۔ جگت ریتی ویکھ وکھاؤں گا۔ نیتی اپنے ہتھ رکھاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی وڈ وڈیاؤں گا۔ اپنی کرنی ہر وڈیائیا۔ جوتی جامہ ویس وٹائیگا۔ بیس بیسا ڈنک وجائیگا۔ ایکا نایا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جگت ہولی کھیل کھلائیگا۔ جن بھگتان

ڈولی اپنے کندھ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر حُکمے اندر حُکم منائیگا۔ حُکمے
 اندر حُکم مناواں گا۔ سچ سندیس سُنواواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوئے آپ جگاواں گا۔ وشن برہما شو نین کھلاواں گا۔ شاستر سِمرت
 وید پُران کیتا گیان ایکا گھر بند کراواں گا۔ راؤ رنگا سچ نشان ہو مہربان، لوک مات درسواواں گا۔ سرِشٹ سبائی شبد گیان، آتم پر ماتم
 وِدیا اک پڑھاواں گا۔ امرت آتم پین کھان، نِجھر جھرنا اک جھراواں گا۔ سرب جیاں دا سانجھا بھگوان، اِشٹ دیو اک مناواں گا۔ مقامے
 حق ہو پردھان، نوْت اکو نام وجاواں گا۔ لاشریک مہربان، توْفیق اک خُدائے درسواواں گا۔ مِجبان بیدو بی خیر یا اللہ دے دھیان، کلمہ
 نبی اک پڑھاواں گا۔ ساچا حُجرہ کر پروان، درگاہ ساچی آسن لاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا رنگ رنگ
 وکھاواں گا۔ ایکا رنگ رنگیگا۔ بے پرواہ کدے نہ سنکیگا۔ دُوجا در کدے نہ منگیگا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے، جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی گودی چُکیگا۔ اُنی باڑ ہرجن ہولی، ہولی ہولی آپ کھلائیا۔ نرور پورا تول ربیا تولى، تولنہار
 وڈ وڈیائی۔ جن بھگتاں اُپر گھول گھولی، آپ اپنا بھیٹ چڑھائی۔ آتم پر ماتم کھیل انمولی، انڈیٹھی کار کھائی۔ لکھ چوراسی بائے رولی، چار
 ورن رسنا جہوا بئی دند لڑائی۔ جن بھگتاں پڑدہ ربیا کھولی، خالق خلق دیا کھائی۔ نام وست بھرائے جھولی، مہربان بے نظیر مہر نظر
 اُٹھائی۔ سرِشٹ سبائی ہوئے گولی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ جوت اکالن بنی وچولی، بن سیوک سیو کھائی۔ ہتھیں لے کے اٹی مولى، مولا
 ویکھے تھاون تھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی ہولی دئے وکھائی۔ ساچی ہولی ویکھو ہولا، ہر ہر جو آپ
 جنائیندا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھے پڑدہ اوہلا، سوچھ سرُوی اپنا درس وکھائیندا۔ پورب پورا کرے کیتا قول، اقرار اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 دیوے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول بہار وندا ئیندا۔ سچ دوارا اکو کھولا، در دروازہ اک جنائیندا۔ نرگن ہو کے گھٹ گھٹ مولا،
 سرگن اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ہولی اک وکھائیندا۔ ساچی ہولی لال
 گلال، رنگ اکو اک جنائیا۔ جلوہ نور بے مثال، مسل سکے نہ کھئے لکھائی۔ بے پرواہ بن دلال، پروردگار ویکھ وکھائی۔ سرِشٹ سبائی ہوئے
 بے حال، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سب دے سر تے کو کے کال، کلجگ ڈورُو ڈنک وجائیا۔ گرُمکھاں آتر وجے تال، چھتی راگ بھیو نہ

رائیا۔ شاستر سمرت وید پُران ہوتے حیران، ہر کا آنت کہن نہ پائیا۔ گر اوتار کرن دھیان، نیتراکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پیر پیغمبر نیر وہان، چہہر اکو اک لگائیا۔ ساچے تخت تخت نواسی بیٹھا نوجوان، بھوپت بھوپ راج راجن شاہ سلطان اک اکھوائیا۔ جودھا سور پیر بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا مار دھیان، سمت سمتی پندھ مکائیا۔ پس بیسا کھیل مہان، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی ہولی اکو وار درسائیا۔ ساچی ہولی رنگ اپار، رنگ رتڑا آپ رنگائیندا۔ خالق خلق ویکھے سنسار، وڈ سنساری پھیرا پائیندا۔ بھگت بھگوت لئے اٹھال، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ گرہ مندر وجے تال، شبد اگتی راگ الائیندا۔ ست دیپک اکو بال، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنی دیا کمائیندا۔ اُنی ہاڑ بے مثال، بستہ سب دا آپ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ ہولی اپنے نام رنگ رنگائیندا۔

۸۵۵

★ ۸ پھگن ۲۰۱۹ یکرمی نیشنل ہائی سکول بادشاہ پُر ★

اپنی آتما کرو سوادھان، سریشٹ سبائی ہر جنائیندا۔ آتم پر ماتم ملے گیان، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ست دھرم دسے اک نشان، کوڑی کرپا موہ مٹائیندا۔ جیو جنت نیترا کھول مار دھیان، گرہ مندر بھو چکائیندا۔ نرگن روپ ہر گھٹ وسے بھگوان، بھگوان اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی نور جگے مہان، ظہور اکو نظری آئیندا۔ چار ورن اک دھیان، سرن سرنائی ہر جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ سوادھان کرو من، من آسا جگت مٹائیا۔ سوادھان کرو کن، ہر جس سُنن چائیں چائیا۔ سوادھان کرو تن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار مٹائیا۔ سوادھان ہو بیڑا لو بٹھ، آپ اپنا بہار اٹھائیا۔ سوادھان ہو لاؤ ڈن، ویری ویکھو تھائوں تھائیا۔ سوادھان ہو گاؤ جن گن من، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوادھان کرے سرب لوکائیا۔ سوادھان ہو جانا جاگ، جاگرت جوت اک جنائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی لگی آگ، چار ورن گر لائیندا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ گائے سچا راگ، ویراگی روپ نہ

۸۵۵

ڪڙي وڪهائيندا۔ جگت واسنا ديؤ تياگ، سچ سڱندھ اڪ جنائيندا۔ ڪايا اندر ڪھول ٽاڪ، بجر ڪپائي گنڊا لائيندا۔ نرمل جوت ٻيٽي پرڪاش،
 پرڪاش اڪو نظري آئيندا۔ ليڪھي لڳي پون سواس، سواس سواساں وچ سائيندا۔ ٻيٽو چڪائي پرتھمي آڪاش، گگن منڊل ڪھوج ڪھجائيندا۔
 پاربرہم برہم پوري ڪري آس، ايش جيو گود ٻھائيندا۔ ڪايا منڊل ساچي راس، گوپي ڪاٻن نچائيندا۔ رام راما وسے پاس، وچھڙ ڪڍي نہ
 جائيندا۔ سوادھان ٻو ڪرني بند خلاص، بندي خانہ توڙ ٿڙائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ ٻري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ٻيٽو ابھيدا آپ جنائيندا۔
 سوادھان ٻو ڪھولو آڪھ، آخر ٻري جنائيندا۔ نرگن رؤپ ٻو پرتڪھ، پاربرہم پرہي ويڪھ وڪھائيندا۔ نو نو چار مارگ رٻيا دس، جيو جنت
 سرب پڙھائيندا۔ آتم پرماٽم ميل ملاوا ٻس ٻس، گھر مندر سوٻيا پائيندا۔ نرگن سرگن ڪري جس، جس ويد پُران شاستر سمرت سرب
 صلاحندا۔ گيتا گيان ٻھگت ٻھگون ايڪا جپ، اڪو اڪ ڊرڙائيندا۔ ويڪھنار تيرتھ ٿڻ، سرور آتم اڪ درسائيندا۔ پنڊھ مڪاؤنا ٿھ ٿھ،
 قدم آڪي آڪي بڙھائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ ٻري، آپ اپني ڪرپا ڪري، ساچي ڪرني اڪو اڪ جنائيندا۔ سوادھان ٻو جوان، جيون جگت اڪ
 جنائيا۔ چار گنٽ دسے ويران، ويري گھر گھر ڏيرھ لائيا۔ ڪوڙي ڪريا دسے طوفان، تعريف خدا نہ صفت صلاحيا۔ نظر نہ آئي مھربان،
 محبان بيدو بي خير يا الله الٰهي نور ظھور ڪر رُشنائيا۔ پروردگار ٻي پھچان، ٻي نظير ڪھيل ڪرائيا۔ ليڪھا جان دو جھان، جگ چوڪڙي پھيرا
 پائيا۔ ديونھار ست گيان، است دئي مڪائيا۔ ڪاغذ قلم شاھي سرب پچھتان، پسچاتا ڪري لوڪائيا۔ ٻن ٻھگتاں ستجگ ترينا دواپر ڪلجگ
 ٻيٽي نہ ڪوئي سوادھان، گوڙھي نيند ستي جگت لوڪائيا۔ راج راجان شاھ سلطان ٻيٽي انجان، ٻري ڪا ٻيٽو ڪڙي نہ پائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ٻري،
 آپ اپني ڪرپا ڪري، سچ سنديسہ اڪ سُنائيا۔ سوادھان ڪري ٻھگون، سچ سنديسہ اڪ جنائيا۔ ويڪھنارا جگت ودھان، چوڏاں وديا پھول
 ٻيٽيا۔ جھلانونھارا سچ نشان، دو جھاناں دئي وڏيائيا۔ ديونھارا نام ندھان، وشن برہما شو سيو ڪمائيا۔ ٻن نيتري ٻيٽي نڪھبان، نر نرائن وڏي
 وڏيائيا۔ ٿيچر اُستاد سو پروان، جو آنتر آتم ڪھوج ڪھجائيا۔ سو وديا بلوان، جس پڙھياں ملے پاربرہم ٻي پرواھيا۔ سو قلم ڪري پروان،
 جس دا لکھا نہ ڪوئي ميٺ مٽائيا۔ سو ڪاغذ ٻيٽي سوادھان، جو لوڪ مات جيو جگت جگت دئي جنائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ٻري، آپ اپني
 ڪرپا ڪري، ساچي ڪھيل اڪ درسائيا۔ سوادھان ڪري آپ، گھر گھر سيو لگائيندا۔ آنتر وڙ وڙ دسے جاپ، اچيا رؤپ وڪھائيندا۔ ترے گن

مایا میٹے تاپ، رجو طمو ستو موہ چُکائیندا۔ پنت پاپی کرے پاک، پُنت اپنے انگ لگائیندا۔ دسَنہارا بھوکھت واک، گر اوتار پیر پیغمبر
 مُلا شیخ مسائق صفت صلاحیندا۔ ویکھنہارا ساکھیات، دیال ٹھاکر سوامی آنترجامی پھیرا پائیندا۔ اتم رکھنہارا ذات، ورن گوت کھتری براہمن
 شوڈر ویش نہ ونڈ ونڈائیندا۔ اتم پر ماتم بنائے سچا ساک، بھگت بھگوان سنگ نبھائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چار کُنٹ اندھیرا
 چھائیندا۔ ویدیارتھی ادھیپک اک جماعت، جملہ اکو اکھڑ پڑھائیندا۔ ہیڈ ماسٹر دیوے نال ساتھ، متل متر اک سدوائیندا۔ اکو رام اکو کرشن
 اکو عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گویند جنائے پاٹھ، نام ندھانا اک وڈیائیندا۔ اکو تیرتھ تٹ کنارہ گھاٹ، امرت اکو نظری آئیندا۔ اکو پیاونہارا
 آب حیات، پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیندا۔ اکو پرگٹاونہارا آفتاب، نورو نور ڈگمگائیندا۔ اکو کرنہارا آداب، سجدہ سیس اک جھکائیندا۔
 اکو دیونہارا خطاب، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اکو دیونہارا جواب، لاجواب اک اکھوائیندا۔ اکو پڑھاونہارا کتاب، بن اکھراں نام صلاحیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست جھولی پائیندا۔ روشن ہونے روشن ضمیر، ظاہر ظہور آپ جنائیندا۔
 چوٹی چڑھ ویکھے اخیر، آخر اکو نظری آئیندا۔ پڑھنہارا سچ تکبیر، تسبیح مالا اک وکھائیندا۔ بدلنہارا اک تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 کٹنہارا زنجیر، شرع زنجیر اک کٹائیندا۔ دیونہارا دھیر، اتم آنتر بوجھ بوجھائیندا۔ پلاونہارا سیر، امرت میگھ برسائیندا۔ ویکھنہارا شاہ حقیر،
 اُچ نیچ رنگ رنگائیندا۔ بجر کپاٹی پڑدہ چیر، دُئی دویتی میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر،
 روشن روشن کرے منار، جس جن دیوے درس دیدار، درس اکو اک درسائیندا۔ گر کیرپا من شانت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ گر کیرپا
 من ہونے اکانت، من واسنا من ہی وچ سمائیا۔ گر کیرپا مٹے اندھیری رات، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ گر کیرپا گھلے تاک، بند کواڑی پڑدہ
 اٹھائیا۔ گر کیرپا ملے اجپا جاپ، بتی دند رسنا جہوا نہ صفت صلاحیا۔ گر کیرپا بوجھے اپنا آپ، آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ گر کیرپا گر دیجے
 ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ گر کیرپا من ملے نجات، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن دیوے
 اپنا ور، من شبدی بندھن پائیا۔

☆ ۸ پھکن ۲۰۱۹ بکرمی گزگاؤں ☆

برہگت منگے اکو منگ، چرن سرن ملے سرنائیا۔ آتم ناد وجے مردنگ، جگت راگ نہ کھئے وڈیائیا۔ نجاند ملے اند، اند اند وچ سائیا۔ گیت سہاگی سنے چند، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ دئی دویتی بہرماں ڈھٹھے کندھ، پڑدہ رہن کھئے نہ پائیا۔ ہونے پرکاش بن سورج چند، زرگن جوت نور رُشنائیا۔ نام دھیائے بن بتی دند، رسنا جہوا نہ صفت صلاحیا۔ زرگن وسے زرگن سنگ، سرگن سیج ہنڈھائیا۔ میل ملاواں سورے سربنگ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جنم جنم کرم کرم کئے بھکھ ننگ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آون جاون ناتا توڑے لکھ چوراسی پھند، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ جنم گئے ہنڈھ، کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ کوٹن کوٹ پھر پھر ویکھے برہمنڈ، برہمانڈ ویس وٹائیا۔ تڈھ بن کھئے نہ چلے سنگ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگت سدیوی گئے ہنڈھ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ ٹھاگر سوامی دین دیال بھگت بھگوان ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ناتا ٹئے جیرج انڈ، اٹبھج سیج پندھ مکائیا۔ جگت وکارا ہونے کھنڈ کھنڈ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم سہاگن ہونے رنڈ، پرماتم میلا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت کرے عرضوئیا۔ بھگتن سن ارداس، بھگون دیا کھائیندا۔ آد جگادی داسی داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ لیکھا جان منڈل راس، گوپی کابن ناچ نچائیندا۔ وسنہارا سدا پاس، آنتر باہر سوہا پائیندا۔ زرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ست ستوادی دیوے ساتھ، برہم برہمادی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی چلاونہارا راتھ، بن رتھوہی کھیل کھیل کھائیندا۔ دسنہارا پوجا پاٹھ، ایشٹ دریشٹ آپ سمجھائیندا۔ وکھاونہارا سروور تیرتھ تاٹ، جل امرت آپ بھرائیندا۔ کراونہارا پار گھاٹ، نئیا نوکا آپ چلائیندا۔ پچھنہارا سدا وات، نت نوت پھیرا پائیندا۔ دیونہارا نام دات، وست امولک آپ ورتائیندا۔ ویکھنہارا ساچی ذات، ورن برن نہ کھئے رکھائیندا۔ وسنہارا اک اکانت، زرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ کھولنہارا بند تاک، بجر کپائی توڑ ٹرائیندا۔ وکھاونہارا سچا ہاٹ، چوڈاں لوک پڑدہ لائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق بھیو چکائیندا۔ بھگتن پوری کرنہارا آس، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ لیکھا جان پون سواس، پون پونا پھول پھلائیندا۔ لہنا دینا چکا پرتمھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت

بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت منگے در دربان، اکو الکھ جگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک دھیان،
 دھیان دھیان دئے وندائیا۔ ایکنکارا دئے دان، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ آد نرنجن نور مہان نور ظہور اک رُشنائیا۔ سری بھگوان دئے گیان،
 سو بلا ڈھولا اک سُنائیا۔ ابناسی کرتے کر پہچان، بے پہچان تیری سرنائیا۔ پاربرسم ویکھ مار دھیان، پن نیتر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھگت بھگوان پئے سرنائیا۔ سری بھگوان سدا سہیلا، سگلا سنگ رکھائیندا۔ آد
 جگادی اک آکیلا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن کرے میلا، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی شبدی گرو گرو چیلا، گر
 چیلا ناؤں پرگٹائیندا۔ آپے جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگتن چارھے ساچا
 تیل، درگاہ ساچی سگن منائیندا۔ بھگت کہے موہے تیری اڈیک، نت نت دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا تاریک، ساچا چند نہ کھئے
 چمکایا۔ نظر نہ آئے کوئی لاشریک، پروردگار میل نہ کھئے ملایا۔ حق دے نہ کھئے توفیق، واحد نور نہ کھئے رُشنایا۔ سدا صاحب وس چیت،
 جیتن اکو دھار رکھایا۔ نت نت گلاواں تیرے گیت، گیت گویند اک الایا۔ ٹوں بیٹھا دھام انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری
 سچ پریت، چتر بھج تیری وڈیایا۔ آد شکت تیری کوئی نہ کرے ریس، سیس جگدیش تاج نہ کھئے ٹکایا۔ جگ چوگڑی پیسن لیا پیس، لوک
 مات نرگن سرگن ویس وٹایا۔ کہانی بانی شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان گائے تیرے گیت، گیت اکو اک وڈیایا۔ قرآن انجیل مسلہ حق
 مسیت، مُلا شیخ مسائق دین دُباہا۔ پیر پیغمبر گر اوتار تیری دسدے گئے تاریخ، لکھ لکھ لیکھا جگت سُنایا۔ کلجگ اتم آوے ٹھیک،
 ٹھوکر اپنے نام لگایا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، لکھ چوراسی ویکھ وکھایا۔ امرت دیوے ٹھنڈا سیت، نجھر جھرنا آپ جھرایا۔ پنت پاپی پار
 اتارے ویکھنہار پلیت، پاؤن اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، چار گنٹ اندھیرا چھایا۔ چوڈاں طبق ہوئے شریک، سیرکت گھر
 گھر ویکھ وکھایا۔ نرگن سرگن پرکھ نیت، نیتوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے
 آس رکھایا۔ بھگوان کہے بھگت میت، متر پیارے تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا ڈھولا سچا گیت، سو پُرکھ نرنجن سُنے چائیں چائیا۔ کلجگ اتم ناتا
 تھے مندر مسیت، شو دوالے مٹھ گرو دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک جنائے گیت، اکو نام وجے ودھائیا۔ سدا سہیلا وسے چیت،

چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، نیتا بنے سچا ماہیا۔ سچ نشانہ دتے ٹھیک، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھید آپ جنائیا۔ بھگت کہے بھگوان دس، در تیرے عرضوئا۔ جگ چوگری پندھ مکایا نس نس، بن
 پاندھی پھیرا پائیا۔ نرگن سرگن اندر وس وس، وست اپنی اک سمجھائیا۔ امرت آتم دے رس رس، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ تیر نرالا انیالا
 مار کس کس، شبدی شبد بان لگائیا۔ آتم پر ماتم گا گا جس، جس وید پُران سنائیا۔ لیکھا جان تہ اتھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من
 مت بدھ کر گڑمائیا۔ اٹی گیڑ لٹھ لٹھ، گیڑا اکو اک جنائیا۔ جگت ویدیا کھول ہٹ، چوڈاں ویدیا کر پڑھائیا۔ نرگن کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما
 اکتھ کتھ پرگٹائیا۔ بھگت بھگوان پوری کر آس، آسا تیرے آگے اکو اک ٹکائیا۔ جگ چوگری تیری شاخ، شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچے
 شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اکو منگ در درویش، ہر دردی درد
 ونڈائیندا۔ لیکھا جان وشن برہما شو مہیش، سُرپت اند کروڑ تینتیسا رنگ رنگائیندا۔ وسنہارا ساچے دیس، دیس دسنتر کھوج کھجائیندا۔
 جگ جگ بدلنہارا ویس، ویس انیکا روپ وٹائیندا۔ نرگن سرگن کھیدے کھیدے، خالق خلق پھیرا پائیندا۔ تیرا لیکھا جانے سدا ہمیش، جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا بھگت بھگوان، سو پُرکھ نرنجن آپ
 درڑائیا۔ ہر صاحب ستگر ہو مہربان، ایکنکار بھیوے سہائیا۔ آد نرنجن نور مہان، ابناسی کرتا دئے وڈیائیا۔ سری بھگوان ست نشان،
 پارہم دئے درسائیا۔ برہما میلا وچ جہان، نرگن سرگن لئے ملائیا۔ ایکا شبد سنائے سچے دھنکان، انراگی راگ الاہیا۔ آنتر آتم امرت بخشے
 پین کھان، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ نانا تھے آون جان، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ سچ وکھائے مندر مکان، حق حقیقت کھوج کھوجائیا۔ لاشریک
 ہو مہربان، سرکت سب دی دئے گوائیا۔ حُجرہ حق سہائے آن، محراب اکو اک رُشنائیا۔ ساچا ڈھولا گائے گان، گوبند اکو گیت الاہیا۔ بن
 وچولا دو جہان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ چوڈاں لوک ویکھ دکان، در در اپنی الکھ جکائیا۔ چوڈاں طبق ہون
 حیران، ہر کا بھیوے کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر نیتر کھول کرن دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ گر اوتار ویکھن کھیل نوجوان، نرگن اپنا آپ
 کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان ربیا سمجھائیا۔ بھگت کہے پرہ سچ جگدیش، تیرے

ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ہوں بالک کران اسپس، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ چار ورن چار کٹ دینی اک حدیث، اکو اک پڑھائیا۔ ایکا رنگ رنگاونا ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ اک سناونا ساچا گیت، آتم پرما تم رنگ وکھائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ نظری آئے صاحب اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ پنج تت کرے پریت، پنج ناد شبد شنوائیا۔ سانتک ست ست کرائے سیت، ٹھانڈی دھار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ سری بھگوان دسے بول، شبد اگم جنائیندا۔ آد جگادی تولے تول، تولنہارا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کڈا کھول، لوک مات راہ چلائییندا۔ نرگن سرگن کر کر گھول، جگت اکھاڑا ویکھ وکھائیندا۔ آپ بیٹھا رہے اڈول، لکھ چوراسی جیو ڈلائییندا۔ سدا سدا سد کھیلاں ہول، ہولا دھرنی بہار کرائیندا۔ جن بھگتاں اندر جاواں موں، موں اپنا ناؤں رکھائیندا۔ سدا سدا سد پورا کران قول، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ بھيو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا روں، شاستری شاستراں وچوں بھيو کھئے نہ پائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر نرگن رہے آپ اڈول، محل اٹل اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ ساچے بھگت لینا جان، جانی جان آپ جنائیندا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ آتم پرما تم سچ کہان، پاربرہم برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ ایش جیو کرے کلیان، کلمہ نبی آپ سمجھائیندا۔ کائنات ویکھنہار مار دھیان، محبوب اپنا رنگ رنگائیندا۔ میننہار شرع شیطان، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ بھگت بھگوان کر پہچان، بے پہچان میل ملائییندا۔ آتم آنتر دئے گیان، نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ سچ وکھائے دھرم نشان، سچکھنڈ دوارے آپ جھلائییندا۔ تھر گھر ہوئے شبد پردھان، شبدی شبدی ویس وٹائیندا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ سپس سرب جھکائیندا۔ گر اوتار منگن دان، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ وشن برہما شو سن فرمان، فرمانبردار سرب اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کلجگ اتم لیکھا جانے جیو جہان، جوتی جاتا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگت آپ جنائیندا۔ ساچے بھگت دسے حال، حل سوال کرائیا۔ کلجگ اتم سب دے سر تے کوکے کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ کوڑی کریا وجا تال، سچ سچ نظر نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، شاہ سلطان رہے گر لائیا۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، خالی ہتھ رہے پھرائیا۔ گر کا شبد نہ کھئے دلال،

ویلے آنت نہ کھئے چھڈائیا۔ ترے گن مایا پیا جال، چار ورن بدھا تھاؤں تھائیا۔ مایا ممتا گھالی گھال، ہومیں ہنگتا نال ملایا۔ بھکھا ننگتا جیو
 جہان، نیتر نیناں نیر وہایا۔ ویلے آنت آئے زوال، زیر زبر نہ کھئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 بھگت ربیا سمجھایا۔ ساچے بھگت کر خیال، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ کلجگ آنت ہویا بے حال، بہل ہو ہو نیناں نیر وہائیندا۔ چار لکھ
 بتی ہزار نہ چلی نال، ناتا نرگن آپ ٹرائیندا۔ پت نہ دے کیسے ڈال، خزاں رت آپ جنائیندا۔ سچ نہ دے کوئی دھرمسال، جگت اکھاڑا
 ناچ نچائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ کرے پرتپال، اندر وڑ راہ نہ کھئے دکھائیندا۔ آتم پر ماتم وسے نہ کیسے نال، دئی دویتی ڈیرہ کھئے نہ
 ڈھابیندا۔ سر سروور امرت مارے نہ کوئی اچھال، کوڑی کریا نہ کھئے رڑھائیندا۔ نہ کوئی سنے مریداں حال، مُرشد پھیرا کھئے نہ پائیندا۔ مایا
 رانی وجے تال، تلواڑا ناد نہ کھئے سُنائیندا۔ چاروں گنٹ دے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ دین مذہب شرع ہوئی شیطان، شریعت
 سچ نہ کھئے جنائیندا۔ اصلیت ویکھنہارا نگہبان، دو جہاناں پھول پھلا تیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک گیان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچی سکھیا
 اک سمجھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا ڈھر فرمان، سچ سندیسہ آپ لائیندا۔ وشن برہما شو سارے گان، گا گا شکر منائیندا۔ کروڑ تیتیس
 صفت صلاحن، سُرپت اند وڈ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت آپ جگائیندا۔ ساچے بھگت جانا اٹھ،
 ہر ستگر آپ جگایا۔ کریا ندھان جائے ٹٹھ، مہربان ہوئے سہایا۔ جام پیائے رسنا گھٹ، دوس زین خمار رکھایا۔ کوڑی کریا کڈھے کٹ،
 مایا ممتا نہ ہوئے ہلکایا۔ کلجگ میٹنہارا پھٹ، پریم بندھن اک جنایا۔ ویکھنہارا چڑھ کے چوٹ، چوٹی اکو آسن لایا۔ لگا ونہارا نام چوٹ،
 سچ نگارہ ربیا لگایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت میلا ربیا ملایا۔ ساچے بھگت ہو تیار، ترے بھون دھنی آپ
 جنائیندا۔ کلجگ کرے خبردار، بے خبر خبر سُنائیندا۔ پرگٹ ہوئے سانجھا یار، سگلا سنگ رکھائیندا۔ مُرید مُرشد دئے دیدار، دید عید
 چند چڑھائیندا۔ نرگن سرگن کرے گفتار، گُفت شنید کھیل دکھائیندا۔ رحمت کر آپ نرنکار، رحیم اپنا در کھلا تیندا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان میل ملاییندا۔ بھگت بھگوان میلے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ پاربرہم برہم دیوے جاپ، سوہنگ
 اکھڑ اک پڑھایا۔ جنم کرم دا مٹے تاپ، ترے گن بندھن دئے ٹرائیا۔ دوس زین اکو پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھایا۔ اک سروور سچا تاٹ، مجن

اِکو گھر کرائیا۔ اِکو جوت کر پرکاش، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ اِکو پیائے آب حیات، سچ خُماری نام چڑھائیا۔ اِکو میٹ اندھیری رات، ساچا چن کرے رُشنائیا۔ اِکو پُچھنہارا وات، جن بھگتاں ہویئے سہائیا۔ اِکو دیونہارا دات، دین دِیال بے پرواہیا۔ اِکو پوری کرنہارا خواہش، خواہش سب دی پور کرائیا۔ اِکو دیونہارا دھرواس، دھیرج اِکو اِک دھرائیا۔ اِکو وسنہارا پاس، کروٹ اپنی دئے بدلایا۔ اِکو کرنہارا بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ اِکو پرگٹاونہارا بھگت بھگوان ساچی شاخ، سچی شناخت اِکو اِک جنایا۔ اِکو جوں بھاوے توں لئے راکھ، جگ جگ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے بھگت سنگ رکھایا۔ ساچے بھگت ساچا سنگ، سکلا سنگی آپ جنائیندا۔ اُٹھ ساجن لاگ انگ، انگیکار آپ کرائیندا۔ جنم کرم دا مٹے ننگ، پڑدہ اِکو نام پائیندا۔ ڈونگھی گندر اندر لنکھ، سچا سنگ سمجھائیندا۔ شبد اگم وجائے مردنگ، تار ستار نہ کھئے وکھائیندا۔ امرت دھار وپائے گنگ، جمنا سُرستی گوداوری مول مکھائیندا۔ نو دوارے چکے پندھ، دسویں اپنی گنڈھ پوائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، منڈل منڈپ آپ رُشنائیندا۔ سوہلا سُنا ساچا چھند، گیت اِکو اِک رکھائیندا۔ دیونہارا پرمانند، نجانند آپ درسائیندا۔ مَکاونہارا پچھلا پندھ، اگلا مارگ آپ جنائیندا۔ سرت شبد دیوے گنڈھ، پلّو اپنے نال بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان آپ صلاحندا۔ بھگت بھگوان صفت صلاح، صلاحگیر بے پرواہیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ گر اوتار سیوا لا، پیر پیغمبر حُکم منایا۔ پروردگار اِک خُدا، خُدی سب دی دئے گوائیا۔ رام رُپ آپ اکھوا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ مور مُکٹ سیس ٹیکا، کاہنا بنسری نام سُنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ توفیق دس خُدا، تعریف تُعارف دئے سمجھایا۔ محمد نیر نین کھلا، اکھ پرتکھ دئے وکھایا۔ نانک گوہند گود بہا، سمرتھ دیونہارا وڈیائیا۔ دُھر دا لیکھا آپ جنا، سچ سندیسہ اِک سُنائیا۔ کلجگ آنت سری بھگونت نرگن جاوے آ، دُوجا سنگ نہ کھئے رالایا۔ نہکلنکا ناؤں دھرا، نام ڈنکا اِک وجایا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجا، رَو سس ویکھے نور رُشنائیا۔ منڈل منڈپ پردہ دیوے لاه، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرت دھول ڈیرہ لئے لگا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھایا۔ وید ویاسا دئے بھرواسا، سچ سندیسہ اِک جنایا۔ براہمن گوڑا پُوت سپوتا لئے پرگٹا، اپنی دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ بھگتن میلا غریب نوازا، اِک اِکلا آپ

کرائیندا۔ نرگن نرگن پھرے بھاجا، سرگن اپنا بھیو چُکائیندا۔ راگ اناد وجائے آگئی واجا، سُر تال نہ کھئے وکھائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجن
 راجا، شہنشاہ اپنا کھیل کرائیندا۔ سیس جگدیش سہائے تاجا، تخت نواسی ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں رکھے کلجگ لاجا، لاشریک پھیرا
 پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اِکو گھر وسائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو در، در سچا دئے
 جنائیا۔ بھگت بھگوان اِکو گھر، گھر مندر ملے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اِکو سر، سر سرورور اِک درسائیا۔ بھگت بھگوان گھاڑن گھڑ، گھڑ
 ویکھے تھاور تھائیا۔ بھگت بھگوان اِک دوجے دے اندر جان وڑ، نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان پلّو لئے پھڑ، پھڑیا لڑ نہ کھئے چُھڈائیا۔
 بھگت بھگوان اکھڑ لئے پڑھ، سوہنگ شبد کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان نہ جنے نہ جائے مر، آون جاون کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان اپنی کرنی
 آپے کر، کرتا اپنی کھیل کرائیا۔ بھگت بھگوان نہ بھیو نہ کھئے ڈر، بھیانک روپ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اپنی گود بہائیا۔ جن بھگت ساچی گودی بہنا، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ ہر کا درشن کرنا نیناں، نیج نیتر
 آپ گھلائییندا۔ اِکو اِک مننا کہنا، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ سچ سرنائی ساچی ڈھپنا، مستک دھوڑی ٹکا لائیندا۔ جھوٹھے وہن کدی نہ
 وسنا، کوڑی کِرپا نہ کھئے رڑھائیندا۔ لاڑی موٹ نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نہ ڈن لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے
 بھگتاں آپ اُٹھائیندا۔ ساچے بھگت گودی چُک، چُک چُک خوشی منائیا۔ ساچے مندر بہ بہ رہیا پُچھ، بھیو ابھید گھلائییا۔ کون وست
 کول کچھ، دیو موہے بتائیا۔ بھگت کہے کیوں بیٹھالک، لکویں کھیل رچائیا۔ بن تیرے نام نال رکھیا نہ کچھ، چُک چُک خالی ہتھ رہے
 وکھائیا۔ کر کِرپا نیڑے ڈھک، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ شیر ہو کے بُک، شہنشاہ تیری بھیک اِک سہائیا۔ کوڑی کِرپا کلجگ پینڈا جائے
 مُک، پاندھی پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈے اندر وڑ کے پُچھ، تیرا وچھوڑا رہیا ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، بھگت جھولی رہیا ڈاہیا۔ بھگوان کہے اندر وڑاں گا۔ بھگت دوارے چڑھاں گا۔ سُر ت سوانی پھڑاں گا۔ پنچ وکارے لڑاں
 گا۔ اِکو اکھڑ پڑھاں گا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوجا ہور نہ کوئی وراں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن
 بھگت دوارے کھڑاں گا۔ بھگت دوارے جاواں گا۔ سوہنگ گیت الاواں گا۔ ستجگ ریت چلاواں گا۔ مندر مسیت پندھ مُکاواں گا۔

ہست کیٹ رنگ رنگاواں گا۔ انڈیٹھ کھیل کراواں گا۔ لکھ چوراسی جیت، سر اکو تاج وکھاواں گا۔ صدی پيسویں جائے بیت، بیتی کہانی سب دی جھولی پاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نشانہ دس کے گئے ٹھیک، تیر اینالا آپ اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت میل ملاواں گا۔ بھگتاں میل ملیگا۔ دو جہاں بلیگا۔ کوڑ کڑیارا شوہ دریائے ٹھلیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپے ملیگا۔ کون دوارے ملیں آپ، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ بھگت کہن تون سچا باپ، مات پت تیری وڈیائیا۔ ست ستوادی تیرا جاپ، چپت چپت سکھ پائیا۔ آد جگادی تیرا نات، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ نرگن سرگن تیرا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جیو جنت تیرا پاٹھ، سادھ سنت پڑھائیا۔ لہنا دینا مستک ماتھ، جھولی نام بھرائیا۔ آتم پر ماتم تیری ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سورج چن تیری دات، دوس رین رُشنائیا۔ ورن برن تیری جماعت، جگت جگ کڑمائیا۔ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران تیری گاتھ، قلم شاہی کاغذ سیو کمائیا۔ تٹ سروور تیرا گھاٹ، اٹھسٹھ تیری وڈیائیا۔ کایا ماٹی کھیل تماش، کاجی گگریا ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ تیری راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ ایشٹ دیو گر تیرا بلاس، بھو ابھید تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری شاخ، جگ جگ اپنا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کون دوار ملے سرنائیا۔ کون دوارے ملے سرنا، سرنگت کون وڈیائیا۔ ناتا تھے جمن مرنا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ کر کرپا اپنے جہا کرنا، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ نیتر کھلے ہرنا پھرنا، نیج نیتر اک کھلائیا۔ ناتا تھے برنا ورنان، اٹھاراں چار نہ بندھ بندھائیا۔ سدا سدا سد بھانا جرننا، سب تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے گرہ تیرے مندر تیرے گھر وڑنا، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ آدھ وچکار کدے نہ اڑنا، منجھدھار نہ کھئے زڑھائیا۔ پارہم تیرا اکو اکھر پڑھنا، برہم تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے در ملے سرنائیا۔ ساچا ور دئے بھگوان، بھگت جن سمجھائیندا۔ سوہنگ شبد ست گیان، ستجگ ساچا راہ جنائیندا۔ ایتھ اوتھ دیوے مان، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ سچ دوار ملے مکان، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچکھنڈ کر پروان، پروانہ اکو ہتھ پھڑائیندا۔ ناتا توڑ زمین اسمان، برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مکائیندا۔ چرن کول اک دھیان، دھرت دھول ڈیرہ ڈھاپیندا۔ نظری آئے نوجوان، بے نظیر نظر اکو اک بدلائیندا۔ دھرم وکھائے سچ نشان، شہنشاہ صاحب

آپ جھلائیندا۔ تخت نواسی راج راجان، شاہو بھوپ سوہا پائیندا۔ دوسر دسے نہ کھئے نشان، رُپ رنگ ریکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جن بھگت کرے پروان، پرم پُرکھ میل ملائیندا۔ در سوہے اک دربان، در درویش آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت وچولا بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ بھگت وچولا سِری بھگوت، بھگوان وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی دیونہارا ساچا منت، منتر اِکو نام سمجھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم میلا نار کنت، کنت سہاگی شبد ویراگی اپنے انگ لگائیا۔ اِکو چاڑھ رنگ بسنت، ست جنائے مہما اگنت، الکھ اگوچر بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، جگت و دیا کرے کھنڈت، کھنڈا اِکو رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ بھگتن میلا در سہنجنا، سوہاوت آپ سہائیندا۔ کِریا کر الکھ زرنجنا، الکھ اگوچر کھیل وکھائیندا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے بھنجنا، دیناں اپنی دیا کھائیندا۔ کراونہارا دُھردرگاہی ساچا مجنا، دُرمت میل آپ دھوائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو دوجے دا پڑدہ کجنا، سکلا سنگ آپ رکھائیندا۔ ستجگ سچ نگارہ وچنا، سِری بھگوان تال وچائیندا۔ کلجگ کورٹا ٹھوٹھا بھجنا، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ کال قلندر گھر گھر نچنا، ڈورُ ڈنک وچائیندا۔ بھگت سہیلا گُرمکھ وِرا بچنا، جس دا بچین آپ بنائیندا۔ دو جہان انگیٹھا تنپا، ترے گن بھٹھی اِک تپائیندا۔ پنج تت لکھ چوراسی مکھنا، جگت انگیارا رُپ وٹائیندا۔ چار کُنٹ کیسے نہ ملے بھجنا، پاندھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ حُکے اندر سب نے بھجنا، دُھرفرمانا حُکم منائیندا۔ نہ کوئی ساک سین سبجنا، ساتھی اِکے ہو نہ کھئے چُھڈائیندا۔ لاؤن دیوے نہ اِج پچنا، پاچی سب نوں آپ بنائیندا۔ سِری بھگوان اِکو گجنا، گرج اپنے نام سُنائیندا۔ راج راجاناں تخت تاج تجنا، تخت نواسی کھیل رچائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو دوجے دے کول بہ بہ سبجنا، تیجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔ جن ساچے بھگت ملاواں گا۔ اِکو گیت الاواں گا۔ ساچی ریت چلاواں گا۔ ترے گن اتیت کھاواں گا۔ چار ورن پریت بناواں گا۔ سرت سوانی شبد ملاواں گا۔ سچ کہانی اِک الاواں گا۔ سوہلا ڈھولا گاواں گا۔ دو جہاناں پھڑ اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو سیو لگاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے وچ چھپاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اِکو بھگت وڈیاواں گا۔ اِکو بھگت وڈیائیکا۔ پرہ اچرج کھیل رچائیکا۔ زرگن اِشٹ نظری آئیگا۔ سرِشٹ سبائی

درِشٹ گھلائیگا۔ جوں راما وششٹ وشنوں اپنی دھار جنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن اپنے رنگ رنگائیگا۔ بھگتاں رنگ رنگے انول، اٹلڑی کھیل کرائیندا۔ ساچے کنڈے صاحب تول، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ دھارن اکو وار بول، ایکنکارا راگ سنائیندا۔ دو جہاناں پڑدہ کھول، بیہو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ نرنکار نراکار نرادھار نرویر ہر گھٹ جائے مؤل، مؤلا اپنا وپس وٹائیندا۔ امرت آتم پر ماتم دیوے پاہل، رس مٹھا اک وکھائیندا۔ چار ورن اکو ڈھولا لین بول، انبولت اپنا راگ سمجھائیندا۔ سچ دوارا دیوے کھول، خالق خلق آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان سچ نشان اکو اک جھلائیگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد مہربان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ پریم آتر پریم ناتا، گر شبد پریم جنائیا۔ ملے میل پُرکھ بدھاتا، بدھ اکو اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم ساچی گاتھا، سوہنگ ڈھولا سچ پڑھائیا۔ مٹے زین اندھیری راتا، نرگن نور نظری آتیا۔ ہر بھگت ہر بھگوان پتا ماتا، پوت سپوت گود سہائیا۔ دیونہارا ساچی داتا، نام دان جھولی پائیا۔ بودھ آگادھ ہوئے گیاتا، بدھ بیکی روپ درسائیا۔ بند کواڑی کھولے تاکا، بجر کپائی پار کرائیا۔ نظری آئے اکو خاکہ، لاتصویر بے نظیر نور نور رُشناٹیا۔ جام پیائے اکو ساقا، ساقی سچ صراحی ہتھ اٹھائیا۔ آتر باہر پُچھے واتا، مہربان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست بھنڈار ہر نام آتم جھولی پائیا۔

۸۶۷

۸۶۷

★ ۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

سری بھگوان کھیل اکتھ، اکتھ کتھ درڑائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وس، بنک دوارا اک وڈیائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، نرگن اپنا راہ جنائیندا۔ گر اوتاراں رہیا دس، نیر نین نین درسائیندا۔ پیر پیغمبران اشارے نال ملائے ہتھ، بے پرواہ دیا کھائیندا۔ جگ چوڑی رکھے وکھ وکھ، بیہو ابھید کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نرویر اپنی کار کھائیندا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، بھگت بھگوان آپ وڈیائیندا۔ ایکا دیوے نام رس، رس اکو اک چکھائیندا۔ آتم پر ماتم گائے جس، سو بلا ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ میل ملاواں نس نس، دو جہاناں پنڈھ مکھائیندا۔ ہردے اندر وس وس، دئی دوتی پڑدہ لائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش گھٹ گھٹ، پورب گھاٹا پور کھائیندا۔ نیڑے رکھے آگے واٹ، بن پاندھی بھیرا پائیندا۔ وکھاونہارا سچ سروور تیرتھ تاٹ، گرہ جھونا اک جھرائیندا۔ دیونہارا آگئی دات، نام ندھان جھولی پائیندا۔

دیونہارا سچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ہونہار سہائی انا تھاں ناتھ، دین اپنا رنگ رنگائیندا۔ کوڑی کریا کرنہارا گھات، نام کھنڈا اک چمکائیندا۔ چار ورن بناونہارا سچ جماعت، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، نو ست پھیرا پائیندا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، برہمنڈ کھنڈ منڈل راس رچائیندا۔ پوری کرنہارا آس، جگ چوکرئی نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ داتا دانی سرب گن تاس، گہر گمبھیر اپنا راہ چلائیندا۔ شاہو بھوپ شاہ شاباش، شہنشاہ اکو حکم منائیندا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، پُریا لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیندا۔ سچ دوارے کر نواس، تھر گھر اپنا پڑدہ لاپندا۔ جوتی جاتا ہو پرکاش، نرگن اپنا ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اتاراں پیر پیغمبراں آپ وکھائیندا۔ گر اتاراں پیر پیغمبراں رسیا وکھال، بن نیتر نین جنائیا۔ صاحب ستگر ہو دیال، پارہم بے پرواہیا۔ سچ دوار سچی دھرمسال، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ دیا باقی کوئی نہ سکے بال، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ ناد دھن نہ کھئے تال، تلواڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت نہ کھئے گیان، وید شاستر سمرت نہ کھئے پڑھائیا۔ سورج چند نہ کھئے بہان، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ ناتا کھئے نہ زمیں آسمان، لوک پرلوک نہ کھئے وکھائیا۔ برہما وشن شو نہ دیوے کوئی دان، جھولی آگے نہ کھئے ڈاہیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کھیل کرائیا۔ اک اکلا نوجوان، زرویر آسن لائیا۔ تخت نواسی شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم منائیا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، کوٹن کوٹ کال گیڑے وچ رکھائیا۔ گر اتاراں دے دے دان، سمرتھ اپنا بھیو کھلائییا۔ پیر پیغمبراں دس کلام، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ مہبان بیدو سچ گھر دھام، مقامے حق کھیل رچائیا۔ درگاہ ساچی ہو پردھان، ست پردھانگی اک درڑائیا۔ نیتر کھول کرو پہچان، پہچان رسیا سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندے رہے گیان، جگت ودیا کر پڑھائیا۔ اکھراں اکھراں نال کر وکھیان، وکھرو وکھرو دھار چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اتار پیر پیغمبر رسیا جگائیا۔ پیر پیغمبر جاگو کھولو اکھ، سو صاحب آپ جگائیندا۔ نرگن نور ویکھ پرتکھ، پرم پُرکھ بھیو کھلائییندا۔ نہ کوئی دسے کئی ککھ، محل اٹل نہ کھئے سہائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر رسیا وس، وسنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ کھیلے کھیل اگم اتھاہ بے پرواہ ساچے منڈل پاوے راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔

جُگ چوڪڙي ويڪھ مار دھيان، دھيان دھيان وچ رکھائيا۔ گر اوتار ڪرڊے گئے ڪليان، ڪلمه نبي رسول پڙھائيا۔ سچا سنديسه ديندے گئے وڪھيان، صفتي صفت صلاحيا۔ سرگن زرگن دھردے گئے دھيان، چرن ڪول ڪول سرنائيا۔ گر اوتار شبدی شبد ديندے گئے بيان، رسنا جهوا ڏھولے گاڻيا۔ ستجگ تريتا دواپر ڪلجگ جُگ چوڪڙي هو پردھان، پنج تت دئے وڏياڻيا۔ تتو تت ڪھيل مھان، خالق خلق ويڪھ وڪھائيا۔ پروردگار بے پھچان، نور ظھور نظر ڪيسے نہ آيا۔ ليڪھا جانے دو جھان، جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا ليڪھا رھيا ڊرڙائيا۔ ساچا ليڪھا دسے آپ، پرھ اپني ديا ڪھائيندا۔ جُگ چوڪڙي جس دا ڪرڊے رھے جاپ، سو پُرڪھ زرنجن آپ سمجھائيندا۔ آد آنت جُگا جُگنت جس دا سچا پاڻھ، پاڻھشالا اڪ وڪھائيندا۔ سچ سروور وڪھائے گھاٽ، تڻ ڪناره نظر ڪھئے نہ آيندا۔ جس دي تگڊے رھے واٽ، سو پاندھي اپنا پھيرا پائيندا۔ ڪلجگ ويڪھ اندھيري رات، زرگن نور چند چمڪائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر بھگت بھگوان دسے ساچي گاتھ، ساچا منتر اڪ پڙھائيندا۔ ليڪھا جان ترے لوڪي ناتھ، لوڪ پرلوڪ ڪھوج ڪھجائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، گر اوتاراں ليڪھا آپ جنائيندا۔ آو ويڪھو سچا راه، ھر ستگر آپ جنائيا۔ پرگٹ ھويا بے پرواه، بے آنت وڏ وڏياڻيا۔ سچ اشارہ دئے جنا، رھبر نور خدائيا۔ رحمت آپ دئے ڪما، مھر نظر آپ اُڻھائيا۔ ليڪھا چُڪے ڪاغذ قلم شاه، شھنشاھ اڪو حُڪم جنائيا۔ ويڪھنھارا تھاوں تھان، چوڏاں لوڪ چوڏاں طبق پھيرا پائيا۔ ڊرڙاونھارا سچا نان، ناوَن زرنڪارا اڪ سمجھائيا۔ آتم پرماٽم پرماٽم آتم لئے ملا، ميل ملاوا اپنے ھتھ رکھائيا۔ پھڙ پھڙ ھنس بنائے ڪان، ڪاگون ھنس اڏائيا۔ ديونھارا ٽھنڏي چھان، سر اپنا ھتھ ٽڪائيا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت ڪرے رُشنائيا۔ ساچي سڪھيا دئے ڊرڙا، ڊرڙھ وشواس اڪ سڪھائيا۔ نہ ڪوئي ڪھائے سور نہ ڪوئي گان، ڪوڙي ڪرپا ناتا دئے ٽڙائيا۔ دھرم وڪھائے اڪ نشان، چار ورن اڪ سرنائيا۔ ڪھتري براھمن شوڊر وپش رنگ رنگا، دُرمت ميل دھوئيا۔ گھر ڏنڪا اڪ وچا، گھر انحد ناد سُنائيا۔ برھم برھمادي ڪھوج ڪھجا، ڏونگھي ڪندر ويڪھ وڪھائيا۔ سورا سرنگا ديا ڪما، شھنشاھ مھر نظر اُڻھائيا۔ ذات پات دين مذھب ليڪھا دئے مڪا، ليڪھا چُڪے سرب لوڪائيا۔ نو ڪھنڏ پرتھمي ست ديپ ايڪا حُڪم دئے منا، حُڪمے اندر سرب سھائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر نيتر ويڪھو نين اُڻھا، زرگن زرنڪار رھيا سمجھائيا۔ ستجگ تريتا دواپر ڪلجگ جو ونڏاں آئے پا، ويلے آنت ليڪھا دئے مڪائيا۔ پچھلياں گنڏھاں لو ڪھلا، آگے

بند نہ کھئے کرائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت چار کھانی چار بانی اکو منتر دئے پڑھا، چار ورن اک سرنائیا۔ ساچا مندر محل اٹل اُچ منارا دئے وسا، محفل اپنے نام لگائیا۔ سچ سندیس نر نریش نرگن داتا پُرکھ بدھاتا دو جہاناں دئے سنا، وشن برہما شو آپ جنائیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی اپنی آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی کھوج کُھجا، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت بھگونت لئے ملا، مل مل اپنا بھیو جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پہلوں لئے اٹھا، پھیر کرے سچ رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سچ سندیس دیوے آ، مہربان دیا کمائیندا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم چلائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اک کُھلا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ ساچی صدا آواز اک لگا، نعرہ حق حق درڑائیندا۔ منتر آنتر اک پڑھا، پُستک ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ بنتر ساچی لئے بنا، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ جس دا تگدے راہ، نیتر نین سرب اٹھائیندا۔ جس نوں کبیر نانک رہے صلاح، سو صاحب پھیرا پائیندا۔ کلجگ لہنا دئے مٹا، دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی آپ کما، کرتا پُرکھ نہکرمی کرم کمائیندا۔ دو جہاناں مارگ اکو لا، دیوت سر آپ سمجھائیندا۔ برہماویتا نین شرما، شنکر اکھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ وشنو دئے جوڑ سرنا، سرنگت اک تکائیندا۔ گر اوتار بیٹھے دھیان لگا، دھیان دھیان وچ جنائیندا۔ پیر پیغمبر نیتر نیناں نیر رہے وبا، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیندا۔ کرے کھیل آپ خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ ورن برن جو کیتے جُدا، سرن اکو اک درسائیندا۔ بھگت بھگوان نیتر ہرن پھرن دئے کُھلا، اگیان اندھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ ساچی اُنگلی آپے لا، ساچے مارگ آپے پائیندا۔ محل اٹل اک روشنا، دیا باقی ڈگمگائیندا۔ کمالپاتی کھیل کُھلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔ جوتی جاتا شہنشاہ، پچھلی کرنی اپنے لیکھے پائیندا۔ اگلا مارگ دئے سمجھا، ساچی ریتی اک سیکھائیندا۔ دوسر دیوے نہ کھئے صلاح، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ میل ملاوا اتم پرما تم ایکا تھاں، ساچا سنگ آپ رکھائیندا۔ آپ اپنی سیو کما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیس اک سُنائیندا۔ سچ سندیس سُنو میت، گر اوتار پیر پیغمبر ہر جنائیندا۔ ستجگ چلائے ساچی ریت، ریتیوان پھیرا پائیندا۔ بھگت بھگوان رکھے اتیت، ترے گن ناتا توڑ ٹرائیندا۔ پنج تت کرے ٹھنڈا سیت، سینتل دھارا امرت میگھ برسائیندا۔ سچ سُنائے

سُہاگی گیت، سوہنگ اکھڑ اک پڑھائیندا۔ کرے کرائے پت پت پت، پت پاپی لیکھے لائیندا۔ جنہاں وسیا صاحب چیت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیندا۔ لیکھا اکو جہا ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیندا۔ کروٹ دیونہارا بدلے اپنی پیٹھ، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ صاحب سلطان کر بخشیش، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔ رہبر بن سری بھگونت، صاحب وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، جیون جگتی اک سمجھائیا۔ بھگت بھگوان میل ملاوا نار کنت، آتم پرما تم سہنجی سیج ہنڈھائیا۔ اندر باہر بنائے ساچی بنت، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ہرجن وکھائے مہا اگنت، بے آنت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اکو اک الاٹیا۔ سچ سندیسہ دیوے بول، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ست دوارا اکو کھول، دھرم دوارا آپ وڈیائیندا۔ بھگتاں رکھے سدا کول، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیندا۔ دھام جنائے اک اٹول، آد جگاد نہ کھئے ڈلائیندا۔ امرت دیوے ساچی پائل، رس اکو اک وکھائیندا۔ ہرجن لکھ چوراسی کڈھے ورول، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سمجھائیندا۔ سچ دوار سہاونا، سو صاحب آپ سہائیا۔ پن بھگتاں نظر کیسے نہ آونا، نیتر بند سرب لوکائیا۔ گر اوتار ڈھولا گاونا، پیر پیغمبر کرن شنوائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھاون، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ کلجگ ویلا آنت سہاونا، سوہاونت رت رتڑی آپ مہکائیا۔ ساچا مندر اک وڈیاونا، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ پرم پُرکھ ایکا پاونا، پاربرہم سچی سرنائیا۔ پیر پیغمبر ویکھ کرلاونا، اچی کوکن دین دہائیا۔ کرے کھیل کی سری بھگوانا، بیو ابھید نہ کیسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے حیران، ہر کا بیو کھئے نہ آئیا۔ دُور ڈراڈے دسدے رہے نشان، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ کلمہ صفت کرے قرآن، کایا کعبہ دو دو آہ روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ نظر نہ آئے حق امام، ایمان روپ نہ کھئے درسائیا۔ کرے کھیل نوجوان، کلجگ اتم بے پرواہیا۔ چوڈاں طبق سرب پچھتان، پسچاتاپ کرے لوکائیا۔ پرگٹ ہویا اک بلوان، غلبہ سب دے اُپر پائیا۔ وسنہارا سچ مکان، بے مقام آپ اکھوائیا۔ کرنہارا بردے غلام، پیر پیغمبر در درویش بہائیا۔ مٹاونہارا اندھیری شام، شمع نور چند رُشنائیا۔ جناونہارا سچ کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ اکھاون ہارا سچا رام، رام اکو نظری آئیا۔ پرگٹاونہارا سچا کابن، گھنٹیا اپنا رنگ رنگائیا۔ پیاونہارا سچا جام، امرت

جھرنا اک جھرائیا۔ دیونہارا سچ پیغام، حق حقیقت دئے درڑائیا۔ درڑاونہارا ست نام، ست ستواد دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بھگتن دیوے ہر وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ کلجگ آنت کر گڑمائی، جوتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ آتم پر ماتم وجے ودھائی، سگلا سنگ رکھائیندا۔ ست دوار اک کھلائی، در دروازہ آپے لاپندا۔ نرگن سرگن ویکھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ سنت سہیلے پکڑ اٹھائے پھڑ پھڑ بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ گرمکھاں میلے اکو تھائیں، تھان تھنتر آپ جنائیندا۔ گرسکھاں میٹے پچھلی شاہی، ڈرمت میل دھوائیندا۔ ساچے مارگ پائے راہی، جگ چوکری پنڈھ مکائیندا۔ آگے پچھے ہو کے سیو کھائی، سیوادار اپنی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ وڈیائیندا۔ بھگتاں دیوے مان، وڈی وڈیائیا۔ سچ سندیسہ ڈھر فرمان، ست ستوادی راہ جنائیا۔ نرگن سرگن کر پہچان، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ساچا ڈھولا سُنائے گان، گاوت گا گا خوشی منائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، نشانہ اکو اک جھلائی۔ لیکھا چکے آون جان، گیڑ چوراسی رین نہ پائیا۔ رائے دھرم دی مکے کان، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی مؤت ہوئے حیران، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہربان، جن بھگتاں گود اٹھائیا۔ گودی چک بال انجان، آپ اپنے انگ لگائیا۔ سچ وکھائے اک بان، نام بانا آپ پرگٹائیا۔ چارے جگ کرن دھیان، نیتر نین نین اٹھائیا۔ گر اوتار ویکھن آن، آ آ شکر منائیا۔ پیر پیغمبر چرن دھوڑی خاک رمان، ٹیکا مستک اکو لائیا۔ وشن برہما شو گائن گان، منگلاچار تھاوں تھائیا۔ بھگت بھگوان اکٹھے جان، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دی دھار رہیا وکھائیا۔ ڈھر دی دھار دسن جوگ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان ہویا سنجوگ، ڈھر سنجوگی میل ملائیندا۔ جس جن سوہنگ چکی چوگ، جگت ترشنا بھکھ مٹائیندا۔ جنم کرم دا کٹ روگ، نہکرمی کرم کھائیندا۔ سچ درسائے اکو اوٹ، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ نام نگارے لائے چوٹ، تتو تت تال جنائیندا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ وڈیائیندا۔ جن بھگت وڈیائے کلجگ آنت، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ اک درڑائے ساچا منت، منتر اکو نام سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہو میں ہنگت، ہنگ برہم کرے رُسنائیا۔ صاحب ستگر لائے انگت، انگیکار آپ ہو جائیا۔ ہرجن دوجے در نہ ہووے منگت، انڈیٹھڑی وست جھولی

پائیا۔ ناتا توڑ جیرج اندج، اُتہج سینج موہ مُکائیا۔ ست ستواد بنائے بنت، گھڑن بھنہار ہتھ وڈیائیا۔ ساچا میلا نار کنت، بھکت بھگوان سیج سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ تھان تھنتر لیکھا جان، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم کر پہچان، پرم پُرکھ میل ملائیندا۔ سچ وکھائے اکو دھام، دھام اولڑا آپ سہائیندا۔ جس گرہ وسے نرگن رام، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جس مندر سوہے کاہن، بنسری اپنے نام سنائیندا۔ جس حُجرے دئے پیغام، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ جس دوارے گائے گان، نانک گوہند راگ الائیندا۔ سو صاحب ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے آن، آن پچھلی سرب مُکائیندا۔ دوجا ایشٹ رہے نہ کھئے جہان، دریشٹ سب دی اپنے وچ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک وسائیندا۔ سچ دوارے وسے بھکت، سری بھگوان آپ وسائیا۔ نیترووے کلجگ جگت، کوکن دین دہائیا۔ کسے لیکھے نہ لگے بوند رکت، پنج تت نہ کھئے چڑائیا۔ ہتھ نہ آوے گیا وقت، پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن وسائے ساچے تھائیا۔ ساچا تھاؤں اُچ محلہ، ہربھکت جن وسائیندا۔ جتھے وسے اک اکلّا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ سچ سندیس ساچا گھلا، گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ ڈھولا گائیندا۔ آپ بنیا رہیا اچھل اچھلا، ول چھلداہاری نظر کسے نہ آئیندا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، سمند ساگر اُچے ٹلے پربت ڈونگھی کندر سوہیا پائیندا۔ کلجگ اتم ویس اولّا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سچ سینگھاسن اکو ملا، سمبل اپنا آسن لائیندا۔ جوتی شبدی نرگن رلا، سرگن رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ منتر منت بولے اللہ، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ وسائیندا۔ جن بھکت وسے ساچے کھیڑے، کھیڑا اکو اک جنائیا۔ آون جاون چُکن جھیڑے، جھیڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ پرہ جو وسے نیرن نیرے، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ میل ملاواں تیرے میرے، تیرا میرا اکو گھر وسائیا۔ نو سو چورانونے چوکرئی جگ نرگن بیٹھا رہیا کر کے وڈے جیرے، سرگن اپنا راہ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کرن آیا، کرتا پُرکھ دین دیال۔ جن بھگتاں دیوے ٹھانڈی چھایا، سر رکھ ہتھ کریپال، ناتا توڑے ترے گن مایا، کوڑی کریا توڑ جنجال۔ لیکھا جانے دائی دایا، سچ ستگر سجن وسنہارا سچی دھرمسال۔ ایک مائی

لئے اٹھایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے مثال۔ بے مثال نہ کوئی مسل، لیکھا لکھت وچ نہ آئی۔ آد جُگادی
 نور جنائے اک اصل، اصلیت اپنے ہتھ رکھائی۔ مُرید مُرشد کرائے وصل، بھگت بھگوان سیج سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچکھنڈ دوار ہر زرنکار، جن بھگتاں ونڈ ونڈائی۔ سچکھنڈ دوار بھگت جن چڑھنا، سو پُرکھ زرنجن آپ چڑھائی۔ زربھو ہو زرویر
 دوارے وڑنا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیندا۔ پُرکھ اکال پلو پھڑنا، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ ہرجن ہر دوارے بہ کے اڑنا، ساچی سکھیا ہر
 جنائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھنا، سوہنگ اکھر آپ پڑھائی۔ لکھ چوراسی جُکے جمنا مرنا، جنم مرن رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر آپ وسائیندا۔ ساچے مندر ہر وسائیکا۔ جن بھگتاں دیا کھائیگا۔ زرنجن نور جوت ملائیگا۔ کایا کعبہ
 اک دکھائیگا۔ نام نگارے چوٹ لگائے گا۔ ورن گوت پندھ مکائیگا۔ دین مذہب سرب کھپائیگا۔ کر غضب کھیل ورتائیگا۔ لکھ چوراسی
 کر کے اپنے وچ جذب، جلوہ نور اک پرگٹائیگا۔ لیکھا جان عرب کھرب، کوئن کوٹ سنکھ اسنکھ اپنا نام ڈنک وجائیگا۔ جُگ چوکرئی
 لاہونہارا قرض، مقروض قرض ادا آپ کرائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مان رکھائیگا۔ جن بھگتاں مان
 رکھائیگا۔ سچکھنڈ دوار سہاویگا۔ سیس جگدیش چہتر جھلاویگا۔ رہبر اکو نظری آویگا۔ صبر پیالہ جام پیاویگا۔ بر شیر بہک لگاویگا۔
 دو جہاناں سبق پڑھائیگا۔ چوڈاں طبق خاک ملاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے در وساویگا۔ جن
 بھگت سیج دوارے وسیگا۔ مل پرہہ نوں خوشیاں وچ ہسیگا۔ چار جُگ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مارگ ساچا دسیگا۔ کوڑی کرپا
 کولوں نسیگا۔ مایا ممتا وچ کدے نہ پھسیگا۔ پرہہ سرنی اکو ڈھٹھیگا۔ زرنجن ناؤں اکو جیگا۔ ترے گن اگنی کدے نہ مچیکا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کا بھگت کدے نہ چھپیکا۔ ہر بھگت کدے نہ چھپنا، سو پُرکھ زرنجن آپ وڈیائیندا۔
 ہر پُرکھ زرنجن کلجگ اتم پُچھنا، در در گھر گھر ویکھ وکھائی۔ سنت سہیلے کدے نہ لکنا، پرہہ لکیاں باہر کڈھائی۔ بن دین دیال پینڈا
 کیسے دا نہ مکنا، کوئن کوٹ پاندھی راہ وچ دھیان لگائیندا۔ بن ستگر پورے گود کیسے نہ چکنا، جون اجونی سرب بھوائیندا۔ گرمکھ ورلے
 کلجگ اتم اٹھنا، گر ستگر آپ اٹھائی۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ کوڑی کرپا بوٹا سُکنا، ہریا سینچ نہ کھئے

کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ وسائیندا۔ جن بھگت وسے اُچ محل، ہر سَتگر آپ وسائیا۔ آد جُگاد رہے اٹل، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ ناؤں رکھ ہر اچل، سینگھاسن آسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن آپ ٹکائیا۔ ہر سجن دیوے سچ ٹکانا، ٹکا مستک نام لگائیندا۔ شبد سرُپی ست بانا، دو جہاناں پار کرائیندا۔ کوئی ویکھ نہ سکے راجا رانا، شاہ سلطانان نظر کیسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہوئے مہربانا، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ کلجگ آنت کر پروانہ، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گانا، نانک گوہند گا گا شکر منائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا گھر وسانا، گرہ مندر کُنڈا لائیندا۔ پارہم برہم رنگ رنگانا، رنگ رنگیلا اکو ماہی نظری آئیندا۔ سچ سندیسہ نر نریشا اک سنانا، دُھر فرمانا شبد جنائیندا۔ کلجگ آتم مٹے نشانہ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیندا۔ سَتجگ ساچا بٹھے گانا، گرُمکھ سگن منائیندا۔ گر اوتار کرن دھیانا، پیر پیغمبر نین اٹھائیندا۔ پرگٹ ہویا جودھا سورپیر بلی بلوانا، بل اپنا آپ رکھائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، وشن برہما شو سمجھائیندا۔ کروڑ تیتیسا دیوے دانا، سُریت اند نال ملائیندا۔ رو سس ہوئے حیرانا، نیوں نیوں چرنی سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی وچوں پھڑ، کایا مندر اندر چڑھ، سچ محلے آپے کھڑ، سوہنگ ڈھولا اکو پڑھ، لیکھا جانے ناری نر، نرائن گرُمکھ اکو اک جگائیندا۔ اکو اک جائے جاگ، جس اپنی جگت جنائیا۔ بھگت بھگوان کرے وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگی ہر جو نظری آئیا۔ دوس زین رہے ویراگ، ہرہوں چوٹ اک لگائیا۔ کوڑی کِریا دئے تیاگ، سچ سمگری اک درسائیا۔ جنم کرم دی بھجے آگ، ترے گن آگن نہ لاکے رائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن ماگھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ گھر ملاواں کنت سہاگ، بھنڑی زین خوشی وکھائیا۔ سوئی سوانی ہنس بنی کاگ، کاگوں ہنس روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، آپ اپنی گود سہائیا۔ صاحب سَتگر کرے لاڈ، پریم پریتی اک سیکھائیا۔ شاہ سوارا ہر نرنکارا پکڑے اپنے ہتھ واگ، دو جہاناں آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان لیکھا ایکا تھائیا۔ اکو دھام سہنجنا، سوہاوت سہائے رام۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجنا، جن بھگتاں پورن کرے کام۔ نیتر پائے نام انجنا، اندھ اندھیرا میٹے شام۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے دیوے سچ

بسرام۔ سچ دوارے سچ بسرام، آسن سنگھاسن اک درسائیا۔ نظری آئے اکو رام، نورو نور نور رُشنائیا۔ درس دکھائے اک امام، آپ اپنا پڑہ اٹھائیا۔ لیکھا ویکھ سِری بھگوان، لیکھ اپنا دئے جنائیا۔ مچھ داہڑی کیس نہ کھئے نشان، مؤنڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میتا بھگتن وچ سمائیا۔ بھگتن میتا بھگت سما، بھگون بھیو چُکائیندا۔ نرگن دیوے نرگن راہ، سرگن سرگن مارگ لائیندا۔ جوتی جوت جوت کر رُشنا، جوتی جاتا بھیو چُکائیندا۔ شبدي شبد ڈنک وچا، شبدي شبد سیو کھائیندا۔ حرف بحرف جگت پڑھا، چوڈاں وِديا ویکھ وکھائیندا۔ یکطرف سچ فیصلہ دئے سنا، حُکم حاکم آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران دھر فرمانا آپ جنائیندا۔ گر اوتار اتم لینا جان، جاننہار جنائیندا۔ بھگتاں ملے آپ بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیندا۔ درگاہ ساچی دئے استھان، بھومکا اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ ستجگ سچ کر پردھان، نام پردھانگی اک وکھائیندا۔ پچھلی چھٹو سارے کلام، کلمہ رہن کھئے نہ پائیندا۔ سجدہ کرو اک امام، نرگن تخت نواسی تخت سوہیا پائیندا۔ آگے بنو نہ بال انجان، بالی بُدھ آپ مُکائیندا۔ رستہ اکو اک مہربان، دو جہان آپ جنائیندا۔ ساچی سکھیا کرو پروان، سکھاونہارا آپ سمجھائیندا۔ اکو ایشٹ کرو پروان، درِشٹ اپنے لیکھے لائیندا۔ لیکھا چھٹو انجیل قرآن، کاتب نظر کھئے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران، ساہ ساہ صفت صلاحیندا۔ جس دا کردے رہے دھیان، دھرتی دھرت دھول سہائیندا۔ جس اُچایا زمیں آسمان، سو عالمین پھیرا پائیندا۔ جس دے دیندے رہے پیغام، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل سیس جھکائیندا۔ جس نے وشن برہما شو بنایا نظام، نظم اکو اک لائیندا۔ جس نے ترے پنج کھیل کھلایا وچ جہان، سو رحمت آپ کھائیندا۔ نیتر کھول سُن لو کان، کرنہار اک جنائیندا۔ پن بھگتاں ملے نہ کسے مان، ابھان سب دا میٹ مٹائیندا۔ ستجگ ساچا بنے ودھان، وِدت کم کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھیو ابھیدا کھلیگا۔ دو جہان ٹلیگا۔ جیو جنت رُلیگا۔ لیکھا چُکے کایا کُلی دا۔ کلجگ بوٹا ہُلیگا۔ بھگت بھگوان پُھلیگا۔ گرُمکھ امرت کدے نہ ڈلھیگا۔ ہرجن لوک مات کدے نہ رُلیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر اکو اٹھیگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، جن بھگتاں اُپر مہربان ہو کے تٹھیگا۔

پتا پُتر تٹا ناتا، پنج تت نہ سنگ رکھائیا۔ دُکھ کلیش کوڑا واسا، کِریا جگت لڑائیا۔ ستگر سرنائی دھر بھرواسا، دُھر دی دھار جنائیا۔ پرہہ ملن دی رکھو آسا، آسا آگے پوری آپ کرائیا۔ دُکھ دلیر ہوئے وناسا، ابناسی آپ گوائیا۔ مانس جنم کرے بند خلاصا، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گیا پوت پتا پُتر جھولی پائیا۔ ہر سنگت جنم لیکھے لاؤنا، پچھلا لیکھا سرب چُکائیندا۔ پتا پوت گود اٹھاؤنا، سِری بھگوان گکھ سہائیندا۔ جنم جنم دا روگ مٹاؤنا، پورب پورب ویکھ وکھائیندا۔ آون جاون پنہہ گواؤنا، پنت پاون دیا کھائیندا۔ سمرتھ پُرکھ سِر ہتھ ٹکاؤنا، مہا اکتھ کتھ جنائیندا۔ ہرجن تیرا رتھ چلاؤنا، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ نس نس جگ پنہہ مکاؤنا، پاندھی اکو نظری آئیندا۔ جُگ جنم دی تٹی گنڈھ پواؤنا، گنڈھنہار گویال سوامی آپ اپنے انگ لکھائیندا۔ کیت سہاگی چھند سناؤنا، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا، گھر مندر اک وکھائیندا۔ درگاہ ساچی پھڑ بہاؤنا، سچکھنڈ اکو رنگ رنگائیندا۔ سرن سرنائی جس جن سس جھکاؤنا، تس سس جگدیش اپنے لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت اپنے وچ سمائیندا۔ ہر سنگت جنم لگے لیکھے، لیکھا اکو اک جنائیا۔ کڈھنہارا بھرم بھلیکھے، بہانڈا بھرم بھو بہنائیا۔ زرگن آکے سرگن ویکھے، زرویر اپنا پھیرا پائیا۔ بے پرواہ نہ بھلے چیتے، ستجگ تریتا دوپر کلجگ وچھڑے میلے چائیں چائیا۔ پتا پوت کرے ساچے ہیتے، بن ماتا گود اٹھائیا۔ گرمکھ ورا نیتر پیکھے، سرشٹ سبائی گوڑھی نیند سوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنت بنائے پُتر جیٹھے، ور اکو جھولی پائیا۔ ہر سنگت لیکھے لگا جرم، جنم وچ کدے نہ آئیا۔ لہنا چُکا پورب کرم، کرم کانڈ نہ کھئے وکھائیا۔ ناتا تٹا ورن برن، ملی سچ سرنائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، اکھیں نیناں درس دکھائیا۔ بھيو چُکائے کرنی کرن، کرتا پُرکھ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ ہر سنگت ہر کدے نہ چھڈے، چھیکڑ اپنا میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ پھڑ باہوں لڈائے لڈے، تھت وار نہ ونڈ ونڈائیندا۔ وشو بنا کے اکو جدے، بھگت بھگوان راہ چلائیندا۔ جگت کینار پار حدے، حدود اپنی اک درسائیندا۔ کر کِریا دوار جس جن سدے، تس صدقے گھولی واری اپنا بندھن پائیندا۔ گرمکھ گرسکھ نام پیار پیئے مدھے، مدھر رس اک جنائیندا۔ گھر گھر کرائے ساچا حجے، مگ کعبہ ڈیرہ ڈھاپیندا۔

بھگت بھگونت اکو ناد وجے، انحد راگی راگ سُنائیندا۔ سیوک ہو کے سِری بھگوان جن بھگتاں پچھے بھجے، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیندا۔
 مہربان ہو پڑدہ کجے، نام دوشالہ ہتھ اٹھائیندا۔ جدھر ویکھو نظری آئے سجے کھجے، آگا پچھا نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھے جنم لگائیندا۔ لیکھے لگے جنم مات، متا ستگر اک پکائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دات، ائمٹری وست ورتائیا۔
 جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے کرامات، کرامات چرن دئے وڈیائیا۔ میٹنہار اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جس جن
 جنائے آتم پر ماتم گاتھ، سوہلا اپنا نام وڈیائیا۔ تِس ویلے اتم پُچھے وات، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ نیڑ نہ آئے لاڑی مؤت نار کمذات، کلکھنی
 اپنا مُکھ چھپائیا۔ رائے دھرم چتر گپت نہ دیوے کوئی ساتھ، بیٹھن مُکھ بھوئیا۔ صاحب ستگر سوامی چل کے آئے آپ، شبد بیانا نال
 رکھائیا۔ گر مُکھ گرسکھ ویکھے سچے ساک، سجن اپنے نال ملائیا۔ آپ اُتارے اپنے گھاٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مانس جنم لیکھے لائیا۔ مانس جنم لیکھے جائے لگ، ہر ستگر آپ لگائیندا۔ جُگ جنم دی بھجے آگ، امرت میگھ برسائیندا۔ جس نوں آد
 جُگاد کوئن کوٹ رہے لبھ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے چھند، بتی دند صفت صلاحندا۔ جس دا
 آنتر آتم منگدے گئے اند، اند ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ سو کلجگ اتم ہو بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں اندر ہویا آپ بند،
 بندی خانہ آنت تڑائیندا۔ اپنے ملن دا آپے دسے ڈھنگ، جوگ ابھياس نہ کھئے کرائیندا۔ کر کِریا جس نوں چاڑھے رنگ، رنگ اکو نظری
 آئیندا۔ اندر باہر وسے سنگ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گر مُکھ کہے میرا مُکا پنڈھ، ستگر کہے میں نٹھ نٹھ پھیرا پائیندا۔ بن وچولا سورا
 سربنگ، سُرتی شبد میل ملائیندا۔ جاگدیاں ستیاں اکو جہا دیوے اند، کافی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ گر مُکھاں نال ستگر پورا جائے ہنڈھ،
 اپنا جوبن ہور نہ کیسے وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچ اندر رکھی کندھ، جن بھگتاں پڑدہ آپے لائیندا۔ بن بھگتاں بھگوان نوں کوئی نہ پاوے
 ٹھنڈ، دو جہان اگنی تت نظری آئیندا۔ گر مُکھ سچے چڑھن چند، برہمنڈ کھنڈ آپ رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہرجن جنم لیکھے پائیندا۔ جنم لیکھا ہر جو لکھیا، لکھن والا نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جُگاد جیو جگت جہان متھیا، تھر کھئے
 رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان سدا سد دیوے ساچی سیکھیا، کرے ست پڑھائیا۔ کلجگ اتم ہر سنگت پوری کرے اچھیا، نراچھت

بے پروا ہیا۔ داتا دانی بائے بھکھیا، بھکھک گُرمکھ نظری آئیا۔ نیتر نین نج اپنے دسیا، جگت نیتر رہے شرمائیا۔ کرے کھیل آپ انڈٹھیا، انڈٹھری کار کھائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نال وندن حصیا، جگ جگ راہ جنائیا۔ کھانی بانی وید پُرانی انجیل قُرآنی جگت کھانی رہ جائے کِسیا، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ نیتر لوچن نین نج آتم پر ماتم جس پیکھیا، تس پرتھمی آکاش سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہککنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، جنم کرم دھرم ورن برن اپنی جھولی پائیا۔

★ ۱۰ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ لنگر پُرا میرٹھ چھاؤنی ★

بھگتاں اندر وسائے ناؤں، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ویکھنہارا تھائیں تھائوں، نو نو چار کھوج کھجائیندا۔ پکڑنہارا آگمی باہوں، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ کرنہارا سچ نیاؤں، ساچے تخت سوہا پائیندا۔ بھگت ملاوا جوں بالک پتا ماؤں، پوت سپوتا انگ لگائیندا۔ سدا ملن دا رکھے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام آپ درسائیندا۔ ساچا نام دیونہارا، ستگر پورا اک اکھوائیا۔ جگ چوکرئی لئے اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ دھر دی دھار شبد آگم جیکارا، پارہم برہم درڑائیا۔ آتم پر ماتم کر پیارا، گھر ساچے دئے وسائیا۔ انحد ناد سچئی دھنکارا، دھن اکو ناد الاٹیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دیوے کر پیارا، پیا پریتم پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا بن ونجارا، ہٹ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام اک درسائیا۔ ساچا نام ستگر ہتھ، دوسر نظر کتے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، آپ اپنا بھیو کھلاٹیندا۔ آنتر آتم آپے وس، آپ اپنا میل ملاٹیندا۔ تیر نرالا مار کس، بجر کپاٹی توڑ ٹڑائیندا۔ پنچ وکار جائے ڈھٹھ، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، امرت آتم سپر پیائیندا۔ آتم سیج وچھائے کھاٹ، سہنجنی رُت آپ پرگٹائیندا۔ دُور ڈراڈی میٹ واٹ، نیرن نیرا نظری آئیندا۔ کرے کھیل بوہ بدھ بھانت، بھیو ابھید نہ کیسے جنائیندا۔ جن بھگتاں وسے ساتھ، ناؤں نرنکارا آپ جپائیندا۔ کوٹن کوٹ رسنا جہوا کرن جاپ، بتی دند سرب گُرائیندا۔ ستگر پورا کر کِریا جس جن بھجھئے اپنا آپ، تس اپنا ناؤں درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام

اک وکھائیندا۔ ساچا نام ایکا ایک، اکل کلا وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے ٹیک، بھگت بھگوان آپ سمجھائیا۔ سادھاں سنتناں کرے بُدھ بیک، بیکی اپنی دھار درسائیا۔ جگ چوکری کیسے نہ آوے وچ بھیکھ، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی صفت صلاحیا۔ نرگن نرگن کرے بیت، نت نوت پھیرا پائیا۔ گرُمکھ گرُمکھ ساچے ناؤں نال لِن کھیڈ، گھر گھر وچ کھیل وکھائیا۔ کر کِریا دسے اپنا بہیت، بھیو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آنتر آتم اکو نام درسائیا۔ آتم آنتر سچّا نام، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ صاحب ستگر چرن دھیان، دھیان دھیان وچ ملائیندا۔ گات گائے بن رسنا جہوا زبان، آسا ترسنا نہ کھئے وڈیائیندا۔ چھند سہاگی سُنائے کلام، کلمہ نبی آپ پڑھائیندا۔ امرت امیوں رس پیائے سچّا جام، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیندا۔ آتم دیوے پرماتم آرام، سُکھ اکو گھر وکھائیندا۔ سُکھ گھر پایا ملیا رام، بن رام سُکھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ پایا سُکھ کایا کھیڑا نگر گرام، نو در جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان اپنا نام آپ پڑھائیندا۔ گرُمکھ وِرا جائے پڑھ، جس ستگر آپ پڑھائیا۔ جس کِریا کر لائے اپنے لڑ، پلّو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ نرگن ویکھے اندر وڑ، سرگن اکھ کھلائییا۔ سچ محلے اپنے کھڑ، محل اٹل کرے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام اک جنائیا۔ ساچا نام جننی جن، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ اندر کرے وس منوآ من، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ نام سُکھ وسے تن، جو تن ستگر چرن دھوڑ مستک ٹکا لائیندا۔ ایکا راگ سُنے کن، انحد نادی راگ لائیندا۔ کوڑی کِریا بھانڈا دیوے بھن، بہرم بھو گڑھ ٹڑائیندا۔ کرے پرکاش بن سورج چن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ ایتھے اوتھے بیڑا دیوے ہتھ، سو نام سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا نام منگو اک، جس منگیاں بھکھ رہے نہ رائیا۔ پر بھ ملن دی رکھو سیک، جس ملیاں وچھڑ نہ جائیا۔ سچ دوارے منگو بھکھ، بھکھ اکو اک ورتائیا۔ صاحب ستگر ہر گھٹ آوے دس، دہ دشا کرے رُشنائییا۔ دوس زین نہ دیوے پٹھ، کروٹ لئے نہ کدے بدلائیا۔ میل ملائے نت نوت، کر کر بت بے پرواہیا۔ مانس جنم لیتا جت، ہار نظر کھئے نہ آئییا۔ ساچا نام کلجگ اتم لیتا سیکھ، جس نوں سیکھ سیکھ گر اوتار پیر پیغمبر شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو نام رہیا سمجھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ساچا نام، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ جگ چوکری پورن کرے کام، ستجگ تریتا دواپر

کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ دو جہان وسائے نگر کھیڑا گرام، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیندا۔ لکھ چوراسی وسے کایا ماٹی چام، انڈج جیرج
 اُتہج سیجج اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ وشن برہما شیو کروڑ تینسسا سُرپت اند دیوے نام، امیوں رس اکو اک چکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے
 سچ کلام، کلمہ نبی رسؤل سکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ سنت سجن کر پروان، ساچی سکھیا اک پڑھائیندا۔
 گر مگھان دیوے گر گیان، گر اشٹ اکو نظری آئیندا۔ گرسکھ میلا وچ جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن بندھن اک وکھائیندا۔ آد جگادی
 کھیل مہان، جگ جگ اپنا راہ چلائییندا۔ ساچا نام کر پردھان، وڈ پردھانگی آپ کھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن صاحب سلطان، ساچے تخت
 سو بہا پائیندا۔ ہنگ برہم بال انجان، پاربرہم کھوج کھجائیندا۔ دوہاں وچولا نوجوان، نرگن نرگن گنڈھ پوائیندا۔ کلجگ اتم ہو مہربان،
 مہر نظر اک اٹھائیندا۔ آنتر وسائے اپنا نام، باہر سکھ اکو اک جنائیندا۔ آنتر وس سیری بھگوان، باہر بھگونت سرگن نظری آئیندا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام گھر گھر آپ ورتائیندا۔ ساچا نام ستگر ونڈ، ونڈنہار دیا کھائیا۔ جگ جگ میٹے بھیکھ
 پکھنڈ، کوڑی کرپا مات کھپائیا۔ بھگتن دیوے اک اند، نجانند رس چکھائیا۔ گیت سہاگی سُنائے چھند، سوہنگ اکو اکھ پڑھائیا۔ خوشی
 کرائے بند بند، بندی خانہ رہن نہ پائیا۔ کرے پرکاش ساچے چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ گھر دے پرمانند، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر اکو سکھ، دیونہار ماس مَنکھ، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر وسائے کرپانڈھ اپنا نام دیا
 کھائیا۔ ہرجن کارج کرے سدھ، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ویکھنہارا جیو پنڈ، گھر گھر کھوج کرائیا۔ پاوے سار جیرج انڈ، جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نام دئے وڈیائیا۔ اکو نام وڈا ساگر، گھر گمبھیر جنائیندا۔ جن بھگتاں لکائے کایا ساگر، آپ اپنا کھیل
 کرائیندا۔ سدا سدا ہر بن سوڈاگر، جگ جگ ہٹ چلائییندا۔ ہرجن دیوے اکو آدر، آدرش اپنا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام آپ اپائیندا۔ ساچا نام اُپا جوگ، پراپت آپ کرائیا۔ جوتی شبدی دھر سنجوگ، سُرٹ کرے گرٹائیا۔ جگت
 ترسنا مٹے روگ، ہومیں ہنگتا رہن نہ پائیا۔ ناتا تئے لوک پرلوک، ساچا سو بلا اک سُنائیا۔ چرناں ہیٹھ رکھائے مکٹی موکھ، جس جن اپنا
 نام سمجھائیا۔ تِس دا وشن برہما شیو درشن رہے لوچ، جو بھگت بھگوان مل مل خوشی منائیا۔ ہر کا نام کیسے نہ آوے وچ سوچ، سوچ

سوچ تھکی سرب لوکائیا۔ ہر کا نام وساونہارا قلعے کوٹ، بنک دوار دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں لائے اکو چوٹ، تن نگارے کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اندر باہر گپت ظاہر اکو نام صلاحیا۔ سچا نام سچا رس، گر ستگر آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں آنتر آتم وس، پردے ہر ہر نظری آئیندا۔ بودھ آگادھ گاوے جس، لیکھا لیکھت نہ کھئے جنائیندا۔ زرگن سرگن زرگن میل ملاوا ہس، ہنس مکھ سوہنگ شبد ساچی چوگ چکائیندا۔ جن جنی لیکھے لائے ککھ، گرہ واس پھند کٹائیندا۔ اُجل کرے مکھ، جو ہر ہر نام دھیائیندا۔ اندر باہر اکو سکھ، ستگر پورا آپ درسائیندا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں گودی چک، اپنے انگن آپ بہائیندا۔ لوک مات دا بوٹا پٹ، ستجگ پھل پھلواڑی آپ مہکائیندا۔ اندر باہر وکھائے اکو رت، بسنت بہار آپ جنائیندا۔ سنت سہیلے ساچے ست، ست ستوادی آپ اٹھائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پردے نام آپ وسائیندا۔ پردے نام وسائے آپ، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں بن مائی باپ، گھر ویکھے چائیں چائیا۔ آتم پر ماتم اکو جاپ، جیون جگت دئے جنائیا۔ جس دا نانک زرگن کریا پاٹھ، دوس زین دھیان لگائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھ، زرویر نور الاہیا۔ جگ جگ دیونہارا دات، وڈ بھنڈاری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں وسے سدا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ساڈھے تین ہتھ چلائے کایا راتھ، رتھوہی نظر کیسے نہ آئیا۔ اندر باہر میل ملاوا کملاپات، تین تین ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں اندر اپنا نام ٹکائیا۔ جن بھگتاں لائے نام ٹکا، مستک اکو رنگ رنگائیندا۔ نظر نہ آئے نیکن نیکا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ کوڑا رس کڈھے پھیکا، امرت مکھ چوائیندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ ہرجن لہنا چکائے سیاں ساڈھے تین ہتھ سین کا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن اپنا نام اپنے رنگ وکھائیندا۔ ہر کا نام وکھائے رنگ، رنگ رتھا بے پرواہیا۔ ہر کا نام سورا سربنگ، سورپیر صفت صلاحیا۔ ہر کا نام سچ مردنگ، آد جگاد وجے ودھائیا۔ ہر کا نام زرگن سرگن ویکھے لنگھ، ڈونگھی گندر پھیرا پائیا۔ ہر کا نام کرے پرکاش زرمیل چند، اگیان اندھیر مٹایا۔ ہر کا نام گیت سہاگی چھند، گر اوتار رہے جس گائیا۔ ہر کا نام سدا بخشند، بخشش اکو اک جنائیا۔ ہر کا نام ہر ستگر دئے ونڈ، گر گر شبدی سیو کمائیا۔ ہر کا نام ہرجن ہون نہ دیوے رنڈ، نار سہاگن

اک وکھائیا۔ ہر کا نام صفت صلاح نہ سکن بی دند، کاتب کرے نہ کھئے لکھائیا۔ ہر کا نام گرمکھ جانے جس دیوے پرمانند، پر
 پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ اتم اکو نام دئے وڈیائیا۔ اکو نام ساچا سوہلا، سو
 پُرکھ نرنجن آنت جنائیندا۔ اتم کلجگ بدلے چولا، ستجگ ساچا رُپ وٹائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی گائے ڈھولا، ڈھولا
 اکو اک پڑھائیندا۔ اتم پرما تم پرما تم آتم رنگ وکھائے اپنا مؤلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اُپائیندا۔ ساچا نام آد
 جگاد، اکو اک وڈیائیا۔ وشن برہما شو کرن یاد، نج نیتر دھیان لگائیا۔ گر اوتار کرن فریاد، دئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ پیر پیغمبر منگن داد،
 نیتر نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو نام اک پرگٹائیا۔ سو نام کرے پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار چلائییندا۔ آد
 جگاد وسے ہر گھٹ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل بازی گر نٹ، نٹوآ سانگ ورتائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ
 مارگ دس، جگ چوکرئی راہ چلائییندا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام گئے رکھ، صفت صفت نال وڈیائیندا۔ آنت مارگ اکو دس، سچکھنڈ نواسی
 پُرکھ ابناسی اکو گھر سوہلا پائیندا۔ اکو نام کرے پرکاش، سار شبد رُپ وٹائیندا۔ سب دی پوری کرے آس، نراسا نظر کھئے نہ آئیندا۔ تھر
 گھر ساچے کرے واس، گھر مندر اک سہائیندا۔ پاربرہم پرہ رکھے اپنے پاس، سر اپنا ہنٹھ ٹکائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل تماش، خالق خلق
 آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام ہردے آپ وسائیندا۔ ساچا نام ہردے وسے، وست اپنی آپ ٹکائیا۔
 صاحب ستگر جن بھگتاں سنگ وسے، ہس ہس خوشی منائیا۔ اندر وڑ وڑ مارگ دسے، باہر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پنچ وکارا ڈر ڈر
 ٹھے، گر شبد اکو ڈنک وجائیا۔ اتم پرما تم اکو گھر اکٹھے، پاربرہم مل برہم خوشی منائیا۔ سوہنگ ڈھولا دوویں رٹے، رٹا پچھلا دین
 مکائیا۔ دئی دویتی مٹے پھئے، گھاؤ اکو نام لگائیا۔ اتم پرما تم رس چٹے، پرما تم نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ اک دوجے نوں دوویں جتے، ہار جت
 نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان لیکھ کھئے نہ لیکھ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ سنت اکو اک اکھڑ سکھے، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کوٹن کوٹ
 رس ہون پھکے، پھک رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہردے اپنا نام دھرائیا۔ ہردے نام
 دیوے دھر، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ سیو کھائیندا۔ سنت ساچن ساچے پھڑ پھڑ، باہوں گلے لگائیندا۔

کایا کوری ڈونگھی بھوری آپے وڑ، اچا ٹلا پرت پھول پھلائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن آپے چڑھ، تخت نواسی سوہا پائیندا۔ در
 درویش نر نریش وکھاونہارا اپنا گھر، گرہ مندر آپ سہائیندا۔ نرہو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ آپ مٹائیندا۔ اندر باہر اکو جہا کر، نام اپنا
 رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جان سیس دھڑ، ندھڑک اپنا میل ملائیندا۔ کر کریا دیوے نام دان،
 داتا دانی اک اکھوائیا۔ کلجگ انت ہو مہربان، سری بھگوت پھیرا پائیا۔ گُرمکھ سجن کر پہچان، بے پہچان ہوتے سہائیا۔ دوس زین ملے
 آن، گھڑی پل نہ کھئے رکھائیا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، آنتر آتم بوجھ بوجھائیا۔ گھر وچ گھر نظر آئے بھگوان، نرگن بیتھا آسن لائیا۔ گُرمکھ
 ساچے خوشی منان، گھر سخیاں منگل گائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جاگرت جوت
 نہ کھئے جگائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پھرے نادان، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ملا شیخ مسائق سرب کرلان کایا کعبہ کسے نظر نہ آئیا۔ پنڈت
 پاندھ گل پچھتان، بودھ آگادھ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سادھ سنت ہوتے ویران، ویری من نہ جتیا جائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار شیطان،
 شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ رسنا گاون ہر کا نام، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کوڑی کریا جگت نادان، مورکھ موڑھے دین دُبائیا۔ جنہاں اُپر
 مہر کرے آپ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اندر نظری آئے رام، رام رمیئا اپنا پڑدھ لاپیا۔ گھر بنسری وجائے شام، مدھر دُھن اک سُنائیا۔
 گھر عیسیٰ موسیٰ محمد دئے پیغام، کلمہ اکو اک جنائیا۔ گھر نانک گوہند منتر جنائے ست نام، پُرکھ اکال کرے پڑھائیا۔ سو بھگت ہوتے پروان،
 جس پروانہ اپنا نام پھڑائیا۔ سو سنت ہوتے نشان، جس سچ نشانہ دئے وکھائیا۔ سو گُرمکھ چتر سجان، جس چتر بھج نظری آئیا۔ سو
 گُرسکھ ہوتے قربان، جس کایا اپنے رنگ رنگائیا۔ ناتا توڑ جگت جہان، ستگر سرن دئے سرنائیا۔ آنتر دے اکو نام، نام رام رحیم نظری
 آئیا۔ رام رام کرے کلیان، ساڈھے تن بتھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں
 مندر ساچے چڑھ، اپنا نام دئے جنائیا۔ سچ نام بول اکھ، اکھ الکھنا آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال ہو پرتکھ، پرتکھ وپس وٹائیندا۔ ست
 ستوادی مارگ دس، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ جگ جنم وچھڑیاں پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان
 اندھیر چکائیندا۔ گھر گھر وچ وکھائے راس، گوپی کابن ناچ نچائیندا۔ راتیں ستیاں وسے پاس، جن بھگتاں پاسا آپ بدلائیندا۔ اندر وڑیا

رہے سواس سواس، سواس سواس آپ سہائیندا۔ آتم سیجا کرے بھوگ بلاس، بھسٹڑ اپنی دھار نہ کھئے جنائیندا۔ اکو نام اکو رام اکو شام
 اکو کم کرے خاص، خواہش گرمکھاں پور کرائیندا۔ اندر باہر کر نواس، نیج نیتر درس دکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سچا پاٹھ، پاٹھشالا کایا
 مندر آپ جنائیندا۔ دوس زین سرور امرت مارے ٹھاٹھ، اٹھسٹھ تیرتھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچا نام نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، ورن گوت نہ
 ونڈ ونڈائیندا۔ میل ملائے کمالپات، کول نین اکو نظری آئیندا۔ گرمکھ گرمکھ اندر ویکھے مار جہات، جھاکئی ستگر آپ جنائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اپنی ہتھیں آپ ٹکائیندا۔ ساچا نام ڈونگھی کندر، ستگر پورا آپ ٹکائیا۔ کر کرپا من واسنا
 بٹھے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے کھنڈر، نور ظہور اک رُشنائیا۔ ہرجن وکھائے سچا ہر مندر، جس گھر وسے
 بے پرواہیا۔ گرمکھ دوئے جوڑ کرے بندن، آتم پر ماتم لے پرنائیا۔ گھر نظر آئے تریلوکی نندن، اندر اکو اک وکھائیا۔ نانک میلا سورے سرہنگن،
 گوہند انگن گود سہائیا۔ بھگت بھگوان اکو نام منگن، پریم پریتی وڈ وڈیائیا۔ مستک دھوڑی لگے چندن، نم واسنا سچ مہکائیا۔ پچھلا
 لیکھا ہووے کھنڈن، کھنڈا نام وچ پھرائیا۔ نانا توڑے جیرج انڈن، برہمنڈن لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہر بھگت دوئے در نہ جائے منگن، جس
 ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر اپنا نام وسائیا۔ اندر باہر نام وسے کھیڑے، کایا کھیڑا اک جنائیندا۔
 کوڑی کرپا مکے جھیڑے، جھگڑا اور نہ کھئے وکھائیندا۔ سرتی شبدی دیوے پھیرے، گھر ساچا سگن منائیندا۔ لیکھے لائے تیرے میرے، میرا
 تیرا اکو گھر جنائیندا۔ نظری آئے نیرن نیرے، دور ڈراڈا پنڈھ چکائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ بٹھے بیڑے، کندھ اپنے بہار اٹھائیندا۔
 کلجگ اتم الٹی لٹھ آپے گیڑے، گیڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس جن اپر کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ
 تھوڑے ہون ہتھیرے، ہتھیاں دھرم رائے ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہردے ہر ناؤں
 وسائیندا۔ ہر کا ناؤں سدا وسنیک، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ دوجا رہن نہ دیوے کوئی شریک، شرکت سب دی دئے مٹائیا۔ مارگ دسے اک
 باریک، اوچھڑ گھاٹی دئے چڑھائیا۔ دور ڈراڈا آئے نزدیک، نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ ساچا مندر دسے ٹھیک، کایا ٹھیکر پڑدہ لاپیا۔ جس دے نام
 دی جگ جگ کردے رہے اڈیک، سو نام داتا پھیرا پائیا۔ کر کرپا دسے اکو چرن پریت، چرن پریتی وچ کوٹن کوٹ نام چھپائیا۔ جن بھگتاں

کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جو جن گائے سوہنگ گیت، سو پُرکھ زرنجن میلا سہج سُبھائیا۔ گُرْمکھ گُرْسکھ ہرِجن ہرِہگت سنت ساجن رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آتیا۔ مائس جنم لینا جیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا نام گُرْمکھاں جام بن پیالیوں رہیا پیائیا۔ بن پیالیوں پیائے نام مد، رس اکو اک وکھائیندا۔ ہرِجن سجن ساچے سد، دُھر سندیس الائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی نو دوارے پار حد، کوڑا ناتا توڑ ٹرائیندا۔ چار ورن وکھائے وشو جد، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ کوٹن کوٹ لوک مات جیو جنت گئے لد، بن پورے ستگر پار نہ کئے کرائیندا۔ گُرْمکھ جیودیاں جگت نالوں ہو جاؤ اڈ، مرن اکو اک سمجھائیندا۔ سچ پرتی جانا بجھ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ کِریا ندھان اتم پڑدہ لے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بہنا سچ، ہر سنگت میل ملائیندا۔ جس نوں کوئی نہ جانے اج، پیتے کال سرب پچھتائیندا۔ جو گھڑیا سو رہیا بھج، کلجگ کال نگارہ ڈنک وجائیندا۔ نام ندھان امرت رس پرہ چرن دوارے پیو رچ رچ، پورب جنم ترسنا بھکھ گوائیندا۔ گھر مندر گھر ٹھاکر بے سچ، گھر مکہ کعبہ گھر حُجرہ اکو اک سہائیندا۔ اچی کوک سرشٹ سبائی کہو گج، پرہ اندر باہر اکو رس وکھائیندا۔ دوجی آس دینی چھڈ، کھڑا سب توں آپ جھڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، ہر بھگت میلے بھج بھج، بھاجڑ گھر گھر آپ وکھائیندا۔

★ ۱۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی شو سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

ہر نام ہر اندر رکھنا، رکھنہار وڈی وڈیائیا۔ گُرْمکھ کئے نہ رہے سکھنا، خالی بھانڈے آپ بھرائیا۔ ستجگ ساچی دیوے دچھنا، دہ دشا کر رُشنائیا۔ لوں لوں اندر آپے رچنا، رچ رچ خوشی وکھائیا۔ سچ سُنائے اکو پچنا، پچن سب دا دئے بدلائیا۔ کایا ماٹی بنائے کنچنا، کنچن سورن رنگ وکھائیا۔ صاحب ستگر جن بھگت دوارے بہ بہ ہسنا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام اکو در وسائیا۔ اندر رکھے نام ندھان، بے پرواہ دیا کھائیندا۔ بھاگ لگے بھگت مکان، کایا بنک وڈیائیندا۔ ناد وجے سچ دُھنکان، اناد آپ الائیندا۔ دیونہارا دیوے مان، مہان دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر نام ہرِجن ہر دے آپ وسائیندا۔

ساچا نام گرمکھ میت، گر ستگر آپ جنائیا۔ ست ستوادی ساچی ریت، شبدی دھار بندھائیا۔ دیونہار سدا انڈیٹھ، انڈیٹھی وست ورتائیا۔ ستجگ ساچی چلے ریت، ریتیوان ویکھ وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو گیت، گہر گمبہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن دیوے تھاو تھائیا۔

★ ۱۰ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی پری دیوی دے گرہ گراس منڈی میرٹھ چھاؤنی ★

ستگر دوارا نام ہٹ، چوڈاں لوک منگ منگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اون ٹھ ٹھ، دو جہاناں پنہ آپ مکائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ہر جو سد، صدا اپنا نام لگائیندا۔ اپنے نال ونڈے آدھ، حصہ سانجھا جھولی پائیندا۔ میرا گاؤ اکو چھند، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم کیتا بند، پڑدہ اپنا اک جنائیندا۔ میل ملاواں ساچا پد، در گہر ساچا آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دروازہ اک وکھائیندا۔ سچ دروازہ جائے کھل، ہر نام ہٹ چلائیندا۔ دیونہار سدا اٹمل، کرتا قیمت کھئے نہ لائیندا۔ در دوارے آئے جو جن بھل، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ نام بوٹا نہ جائے ہل، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ بھگت بھگوان دی ساچی گل، جگ جگ اپنی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام اکو ہٹ وکائیندا۔ اکو نام سچ دوار، در درباری آپ جنائیندا۔ گرمکھ سجن بن بھکھار، بھچھیا نر ہر سچا پائیندا۔ مانگت بنو ایکا وار، دو جا در نہ کھئے جنائیندا۔ ہر سنگت میلا سچ پیار، گر چیل گنڈھ پوائیندا۔ وقت سہیلا وچ سنسار، ڈھیلا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام بھنڈارا اک درسائیندا۔ نام بھنڈارا وڈا وڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ آد اپنے وچوں کڈھ، آنت اپنے وچ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کتھا کہانی گائے چھند، رسنا جہوا میل ملائیندا۔ بھگت بھگوان آنتر دیوے اک اند، آتم اپنا رنگ چڑھائیندا۔ چوراسی وچھوڑا کٹ پھند، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ دوت دئی ڈھاہ کندھ، گہر اکو اک وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام ستار اک سنائیندا۔ نام ستار سچ سارنگی، سارنگا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی تار نہ کوئی تندی، کلی ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ کھچنہار سورا سرنگی، سرتی شبدی میل ملائیندا۔ چلے

چال آپ بے ڈھنگی، بن بھگتاں ڈھنگ نہ کیسے جنائیندا۔ کلجگ اتم آیا کنڈھی، کنڈھا دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سچا نام جنائے اکو چھندی، چھند بند اپنا آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا نام اپنے وچ رکھائیندا۔ نام اندر نام اوہلا، نظر کیسے نہ آئیا۔ نام اندر نام گولا، سیوک سیو کھائیا۔ نام اندر نام بولا، انبولت راگ الائیا۔ نام اندر نام پاوے رولا، سنے جگت لوکائیا۔ نام اندر نام وسے کولا، نظر کیسے نہ آئیا۔ نام اندر نام وجائے ڈھولا، مردنگ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نام اندر رے مولا، مولا اپنا نام صفت صلاحیا۔ نام اندر نام رس، رس رسیا آپ جنائیندا۔ نام اندر نام وس، وسیکار کھیل کرائیندا۔ نام اندر نام مس، جس نام صفت صلاحیندا۔ نام اندر نام رکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بیو آپ سمجھائیندا۔ نام اندر نام یواس، واسا نظر کیسے نہ آئیندا۔ نام اندر نام داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ نام اندر نام آس، آسا آسا وچ پرگھائیندا۔ نام اندر نام شاخ، گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ راگ الائیندا۔ نام اندر اپنا نام رکھ اپنے پاس، پیر پیغمبران بیو نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نام اندر نام پرکاس، پرکاس اپنے وچ ملائیندا۔ نام اندر نام انڈھ، انڈھڑے دھام ٹکائیا۔ نام اندر نام سکھیا لئے سکھ، سکھ کرے پڑھائیا۔ نام اندر نام صفت لئے لکھ، لیکھا جانے قلم شاہیا۔ نام اندر نام ونڈے بس، حصہ دیوے جگت لوکائیا۔ نام اندر نام رہیا وک، قیمت نظر کیسے نہ آئیا۔ نام اندر نام بنے مات پت، پتا پوت نام اکھوائیا۔ ساچا نام پرہ دیوے جن بھگتاں کر کر پت، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ نام دتا جس جس، سو گر اوتار پیر پیغمبر بھگت ہر کا ڈھولا گئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا نام اپنے ہتھ رکھائیا۔ نام اندر نام بودھ، بودھ کرے پڑھائیا۔ نام اندر نام ست گود، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ نام اندر نام کرے جودھ، جودھا سورپیر نام اکھوائیا۔ نام اندر نام لائے چوٹ، چوٹ نگارہ اک لگائیا۔ نام اندر نام ہوئے موہت، محبت اکو اک رکھائیا۔ نام اندر نام اوت پوت، پت پوترے ونڈ ونڈائیا۔ نام اندر نام گوت، گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب راہ گئے چلائییا۔ نام اندر نام سروت، سنوانہارا نام اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک نام اپنے حکم چلائییا۔ نام اندر نار کنت، زرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ نام اندر رت بسنت، پھل پھلواری آپ مہکائیندا۔ نام اندر جیو جنت، لکھ چوراسی ناچ نچائیندا۔ نام اندر منیا منت، اکھڑ وکھڑ

آپ پڑھائیندا۔ نام اندر بھکت بھگونت، بھگون اپنا راہ چلائیندا۔ نام اندر سادھ سنت، کوٹن کوٹ سیو کھائیندا۔ نام اندر مہا اگنت، گرمکھ گر گر آپ پڑھائیندا۔ نام اندر کھیل انت، گرسکھ گر سیکھیا اک درڑائیندا۔ نام اندر بنائے بنت، نام ونجارا ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو نام آد جگاد جگ جگ کرتا آپ جنائیندا۔ نام اندر نام سو، سو پُرکھ زرنجن آپ پرگٹائیا۔ نام اندر نام ہنگ برہم ہو، ہر جو اپنی کھیل کرائیا۔ نام اندر نام آتم پرما تم ودھائے موہ، موہ مُحبت اک درسائیا۔ نام اندر نام جائے چھوہ، انگیکار انگ لگائیا۔ نام اندر نام دیوے ڈھوآ ڈھو، ساچی وست جھولی پائیا۔ نام اندر نام کرے لو، لوآں پُریاں پرکاس کرائیا۔ نام اندر نام رہیا رو، بن ویراگی نیتر نیناں نیر وپائیا۔ نام اندر نام جانے کو، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیا۔ نام اندر نام جہا پرہہ آپے ہو، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ نام اندر نام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اپنا آپ جنائیا۔ نام اندر نام اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ نام اندر نام دیال، دین دیال ویکھ وکھائیندا۔ نام اندر نام پرتپال، پرتپالک سیو کھائیندا۔ نام اندر نام لال، ست ستوادی سوہبا پائیندا۔ نام اندر نام جلال، جلوہ نور ظہور پرگٹائیندا۔ نام اندر نام غلام، بن بردا سیو کھائیندا۔ نام اندر نام پروان، پرم پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ نام اندر نام نشان، سنگر ساچا آپ جھلائیندا۔ اکو نام سِری بھگوان، آتم پرما تم پرما تم آتم جوڑ جڑائیندا۔ سوہنگ نام سدا پروان، پاریتی شو شو شنکر۔۔۔۔۔

★ ۱۰ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

سو پُرکھ زرنجن سچ دربارا، درگاہ ساچی آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل نیارا، زرنجن زرویر آپ کرائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلکارا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد زرنجن نور اجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ سِری بھگوان پروردگارا، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ ابناسی کرتا ست ہلارا، ست ستوادی آپ رکھائیندا۔ پاربرہم پرہہ ویکھنہارا، پیکھ اپنی خوشی منائیندا۔ ست ستوادی کھول دوارا، در بنک اک وڈیائیندا۔

کرے کھیل اگم اپارا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ اپنی اچھیا کر ورتارا، ساچی بھچھیا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل آپ دھار، اکل کل اکھوائیا۔ کھولنہارا سچ دوار، در دروازہ ویکھ وکھائیا۔ محل اٹل اُچ منار،
 نرگن داتا آپ پرگٹائیا۔ ناؤں رکھ سچکھنڈ دوار، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملاپاتی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کر کر آپ، اپنی کھیل کرائیندا۔ آد آدی مائی باپ، پتا پوت گنڈھ پوائیندا۔ گھر گھر
 کھیل کھیل تماش، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ دوارے کر نواس، سچکھنڈ نواسی سوہیا پائیندا۔ شاہو بھوپ بن شاہو شاہباش، شہنشاہ
 اپنا ناؤں رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کھیل کرائیا۔ ساچے
 تخت نرگن چڑھ، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ نرور پُرکھ پلُو پھڑ، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ نر نرکارا اکھڑ پڑھ، ایکنکارا گیت الٹیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیا۔ اپنا بھیو دسے کھول، بھید آپ جنائیندا۔ تولنہارا ساچا تول، اٹل اپنی دھار
 چلائیندا۔ سچ دوارا ایکاکھول، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ سدا سدا رہے اڈول، ڈُل کدے نہ جائیندا۔ ساچی وست رکھ کول، نظر کیے
 نہ آئیندا۔ آد جگاد سدا انمول، اٹلڑی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در مندر آپ وڈیائیندا۔ در مندر وڈا
 سوہیاونت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگونت، نرگن اپنی کار کھائیا۔ اپنا لیکھا آد آنت، اپنے وچ چھپائیا۔ برہمنڈ
 کھنڈ اکو منت، منتر اپنا نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ ساچا سوہنیک،
 سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ وسنہارا لاشریک، شرکت ہور نہ کھئے جنائیندا۔ دھار رکھے اک باریک، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔
 سچ نشانہ مارے ٹھیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ اپنی کرنی سری بھگوان، آد آد جنائیا۔
 سو پُرکھ نرنجن ہو مہربان، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیا۔ ایکنکار وڈ بلوان، آد نرنجن نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا شاہ سلطان، سری بھگوان
 چہتر جھلائییا۔ پاربرہم پرہہ نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، دھر
 فرمانا دئے جنائیا۔ نرگن نرگن کھیل مہان، نرکار کھائیا۔ درگاہ ساچی کر پروان، پرم پُرکھ ویس وٹائیا۔ نار کنت نوجوان، سیج سہنجنی

اک ہنڈھائیا۔ سُت دُلا را بال انجان، شبدی گود بیٹھائیا۔ دائی دایا بن مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تھر گھر ساچی کھول دکان، اچھیا بھچھیا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی اکو اک سمجھائیا۔ تھر گھر دوارا نکا در، سچکھنڈ نواسی آپ کھلائیندا۔ دیونہارا ساچا ور، سمرتھ اپنی دیا کھائیندا۔ چھوٹا بالا نکا لال، سُت دُلا را وچ کھائیندا۔ لیکھا جان آد جُگاد، چوٹی مدھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیندا۔ دُھر فرمانا ہر زرنکار، اکو اک جنائیا۔ سُت شبد رہنا خبردار، بے پرواہ رہیا سمجھائیا۔ تھر گھر تیرا اک کواڑ، کُنڈا بند نہ کھئے کرائیا۔ آد جُگادی ساچی کار، ہر کرنی جھولی پائیا۔ پُرکھ پُرکھوتم ہو اُجیار، نورو نور رُسنائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، مقالے حق ڈیرہ لائیا۔ سچ توفیق اک دلدار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ تھر گھر کھول ہر دروازہ، چرن کول کول کھائیندا۔ ویکھنہار غریب نوازا، مہربان مہربان مہر نظر اک کھائیندا۔ سُت دُلا رے مارے واجاں، دُھر دی بانی آپ الائیندا۔ زرگن زرگن رچ رچ کاجا، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر شبد دیوے ور، سار شبد وسائے گھر، زربھو چُکائے بھ ڈر، سر اپنا ہتھ کھائیندا۔ چھوٹا بالا گیا اُٹھ، ہر شبد لئے انگڑائیا۔ سری بھگوان گیا تھ، مہربان دیا کھائیا۔ کریا کھیل ابناسی اچت، چیتن رنگ رنگائیا۔ اپنی گودی لیا چُک، انگیکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سُت دُلا رے دتی وڈیائیا۔ سُت دُلا را گیا جاگ، ہر چرن دھیان لگائیندا۔ بالے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، پرہ اپنی گود بہائیندا۔ زرگن بنیا سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ تھر گھر کھولیا میرا تاک، دوجا در نہ کھئے وکھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے جھاک، ہر جو اکو نظری آئیندا۔ ست ستوادی ساچی گاتھ، نر زرنکارا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے آپ وڈیائیندا۔ سُت دُلا رے نکے بالے، سو پُرکھ زرنجن دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال تیرے نالے، آد جُگاد سنگ نبھائیا۔ جُگ چوکڑی کرے پرتپالے، پرتپالک سیو کھائیا۔ سچ دوار وکھائے سچی دھرمسالے، دھرم دوار اک وکھائیا۔ زرویر پُرکھ تیری گھالن گھالے، اجونی رہت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد آپ جنائیا۔ سُت دُلا را نیکن نیکا، نیوں نیوں چرن دھیان لگائیندا۔ تیرا دسے نہ کھئے شریکا، سنگی سنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ پاربرہم پرہ

اپنے ملن دا دس سچ طریقہ دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ لگی رہے اک پریتا، پریتوان ساچی منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا آپ سمجھائیندا۔ سُت شبد سُن ساچی ریت، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ آد بندھائے تیری پریت، جگاد اپنی جھولی پائیندا۔ نرگن بیٹھا رہے اتیت، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ نام جنائے اکو گیت، گیت گوبند الائیندا۔ سچ وکھائے نشانہ ٹھیک، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سُت آپ سمجھائیندا۔ ساچے سُت سُن لاکن، بن کٹاں آپ جنائیا۔ ساچا کہنا لینا من، حکمی حکم ملے وڈیائیا۔ اکو وست سچا دھن، سچ پریتی جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال تیرا جننی جن، بنے دھن دھن جنیندی مائیا۔ جگ چوکری تینوں کوئی نہ دیوے ڈن، سمرتھ سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ آد بیڑا دتا ہتھ، تھر گھر تیرا ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سُت دلارا نگا بال، بالی بُدھ جنائیندا۔ تُوں صاحب سچا سلطان، پرہ تیرا آنت نہ آئیندا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ دُھر درباری حُکمران، تیرا حُکم موہے بھائیندا۔ میں بالا نڈھا اک انجان، ہوچھی مت تیرا آنت کہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ ساچی مت دیوے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ سُت دلارے مار دھیان، بن اکھاں دئے وکھائیا۔ سچکھنڈ میرا مکان، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ تھر گھر تیرا سچ استھان، پرہ چرن کول سرنائیا۔ جگ جگ سُن دے رہنا دُھر فرمان، سچ سندیسہ دئے جنائیا۔ دوئے جوڑ کر پرنام، بینتی اکو اک وکھائیا۔ کرتا پورا کرے کام، کارج اپنا آپ سمجھائیا۔ تیرا پکڑے ساچا دام، دامنگیر اک اکھوائیا۔ تیرا پرگٹ کرے نام، نام ندھانا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ آد پُرکھ، ہر ستگر سچ سُنائیندا۔ ست ست کر درس، دید اکو اک وکھائیندا۔ پہلی وار میٹے حرص، ہوس پھیر نہ کھئے ودھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کرپا ترس، سر آپے ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ جنائیندا۔ ساچی کھیل دسے میت، مِت پیرا آپ جنائیندا۔ سُت دلارے تیری ریت، ریتوان آپ سمجھائیندا۔ میرا ناؤں تیرا گیت، گیت اکو اک وڈیائیندا۔ تیرا کھیل کراں انڈیٹھ، نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ ہتھ رکھاں تیری پیٹھ، پچھا دے نہ مکھ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، تیری دھار آپ بندھائیندا۔ شبد سُت تیری دھار بندھاواں گا۔ ساچا مارگ لاواں گا۔ آد پُرکھ اکھواواں گا۔ جُگاد ویکھ وکھاواں گا۔
 مدھ کھیل اک رچاواں گا۔ گھر سچا سچ سہاواں گا۔ حد اپنی پار کراواں گا۔ تھر گھر گنڈا لاہواں گا۔ در دروازہ اک کھلاواں گا۔ نرگن
 میلا میل ملاواں گا۔ گھر ساچے سوہیا پاواں گا۔ اپنا بنس پرہہ وڈیاواں گا۔ وشنوں وشنو پرگٹاواں گا۔ امرت مکھ چواواں گا۔ کول ناہہ
 درسواواں گا۔ برہما رنگ رنگاواں گا۔ پاربرہم اپنا انگ وڈیاواں گا۔ نام مردنگ سناواں گا۔ سُن آگم وساواں گا۔ دھواں دھار پار کراواں
 گا۔ شنکر گنڈھ پواواں گا۔ تتاں میل ملاواں گا۔ تیرا نام سمجھاواں گا۔ شبدي ڈنک وجاواں گا۔ ساچا سنکھ سناواں گا۔ بار انگ
 کھیل کراواں گا۔ در منگن بھچھیا پاواں گا۔ اپنی اچھیا نال رلاواں گا۔ ترے گن مایا جوڑ جڑاواں گا۔ رجو طمو ستو سکلا سنگ وکھاواں
 گا۔ تیرا مردنگ وجاواں گا۔ وشن برہما شو لا لا انگ، انگیکار اک اکھواواں گا۔ پنج تت نانا جوڑ جڑواں گا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش،
 اپنا بندھن پاواں گا۔ ڈھر دا دے دھرواس، ڈھر دی دھار جناواں گا۔ منڈل منڈپ پا پا راس، کھنڈ برہمنڈ ناچ نچاواں گا۔ سورج چن
 دے پرکاش، کیرن کیرن نال پرگٹاواں گا۔ دھرت دھول کھیل تماش، جل تھل مہیئل ڈیرہ لاواں گا۔ اپنا ناؤں رکھ پُرکھ ابناس، ابناسی اپنی
 کار کھاواں گا۔ سُت ڈلارا کرکے داسی داس، سیوا اکو اک سمجھاواں گا۔ چارے کھانی کار پرکاش، انڈج جیرج اُتہج سینج بندھن پاواں گا۔
 چارے بانی کر بند خلاص، پرا پستی مدھم بیکھری گاواں گا۔ لکھ چوراسی اندر کر کر واس، نرگن سرگن میل ملاواں گا۔ جگ چوکڑی
 ویکھاں خابش، خواہش سب دی پور کرواں گا۔ سرگن نرگن وسے پاس، گھر مندر ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا کھیڑا اک وساواں گا۔ تیرا کھیڑا سچ وساواں گا۔ بٹھ بیڑا آپ چلاؤں گا۔ لکھ چوراسی مات
 پرگٹاواں گا۔ گھٹ گھٹ اپنا نور دھراؤں گا۔ شبد آگتی ناد وجاؤں گا۔ امرت جام اک وکھاؤں گا۔ نجھر جھرنا اک جھراؤں گا۔ اچرج کھیل
 آپ ورتاؤں گا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بندھن پاؤں گا۔ آسا ترسنا جوڑ جڑاؤں گا۔ مایا ممتا میل ملاؤں گا۔ ہومیں ہنگتا گرھ بناؤں
 گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد تیرا راہ چلاؤں گا۔ تیرا راہ چلاواں گا۔ وشن برہما شو سیو
 لگاواں گا۔ پنج تت لکھ چوراسی جوڑ جڑاواں گا۔ ساچا سوہلا راگ الاواں گا۔ برہمے مکھ مکھ صالاہواں گا۔ گر اوتار آپ پرگٹاواں گا۔

پیر پیغمبر نال رلاواں گا۔ بھگت بھگوان آپ اٹھاواں گا۔ سنت ساجن رنگ چڑھاواں گا۔ گرمکھ گر گر بوجھ بوجھاواں گا۔ گرسکھ لہنا دینا چکا کے ایکا دوج، ایکنکارا وڈ وڈیاواں گا۔ اپنا بھیو دس گوجھ، پڑدہ آپ اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی کریگا۔ پاربرہم نرہے ہو، لکھ چوراسی اندر وڑیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے ساچی سو، نام ندھانا اکو پڑھیگا۔ آتم پر ماتم آپے ہو، جگت وکارا آپے لڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپے کریگا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، آد پڑکھ جنائیا۔ سٹ دُلا رے ہو خبردار، بے خبر رہیا اٹھائیا۔ جگ چوکرئی تیری دھار، نرگن سرگن کار کھائیا۔ سیوا لائے گر اوتار، پیر پیغمبر نال ملائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وارو وار، نو نو چار پندھ مکھائیا۔ لیکھا جان شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن کرے پڑھائیا۔ کھانی بانی دے آدھار، اندج جیرج اُنہج سینج جے جیکار کرے لوکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ شبد تیری نرگن دھار وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وارو وار، سرگن تیرا بندھن پائیا۔ سٹ دُلا رے پیا رو، نیر نیناں نیر وہائیا۔ تھہ بن نظر نہ آئے کو، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کر کریا میرے جوگا ہو، دوجی اوٹ نہ کھئے تکھائیا۔ تیرے چرناں جاواں چھوہ، انگیکار کر رگھرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوے تیری لو، روشنی اکو اک نور خدائیا۔ امرت میگھ ساچا چو، چرن چرن نال رگرائیا۔ بیج اکو دینا بو، لکھ چوراسی پُہل پُہلاوڑی مات مہکھائیا۔ اپنا نام دینا ڈھوآ ڈھو، جگ چوکرئی حکم منائیا۔ تیری وست کوئی نہ لوے کھوہ، شاہ سلطان سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ پاربرہم تیرا بنیا رہے موہ، میری مُحبت تیرے نال پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، آد شبد اپنی جھولی رہیا ڈاہیا۔ آد شبد سُن سچ بات، ہر باطن آپ جنائیندا۔ دُھردرگاہی اکو دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیندا۔ پنج تت کر نواس، گر اوتار پیر پیغمبر مات وڈیائیندا۔ دین مذہب بنا جماعت، ذات پات کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد تیرا بھیو اپنے وچ سمائیندا۔ شبد دُلا رے پیا ہس، واہ واہ وڈی تیری وڈیائیا۔ پرہہ جو میں ہویا تیرے وس، ڈھے پیا سرنائیا۔ کر کریا مارگ دتا دس، میں چلاں سد رضائیا۔ نو نو چار چوکرئی پندھ مکھاواں نس نس، ستجگ تریتا دواپر کلجگ

کوئن وار ہنڈھائیا۔ تیرے ملن دی رکھاں آس، اک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا ہوئیں سہائیا۔ ساچا ویلا دس بھگونت، اکو منگ منگائیا۔ جگ چوکرئی تیرا منت، کوئن کوٹ نام صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر راہ تگن تیرا کنت، بن ناری سیو کمائیا۔ لکھ چوراسی گرہ بنے ہومیں ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے ملائیا۔ رسنا جہوا گائن سادھ سنت، بتی دند کر کرمائیا۔ تیرا کوئی نہ بائے آنت، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی کھیل جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تیری مہما سدا آگت، کتھنی کتھ نہ سکے کھئے رائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت، بودھ آگادھ تیری وڈیائیا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈت، اُتہج سینج تیری چترائیا۔ آد جگاد رہے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں منت کر کر تیرا سُت اپنا واسطہ پائیا۔ سُت ڈلارے اُٹھ بال، بالی بُدھ جنائیندا۔ جگ چوکرئی بیتن کال، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ تیئی اوتار ہون بے حال، بھگت اٹھاراں سرب گر لائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ نانک گوہند کرے پکار، پُرکھ اکال اک تکائیندا۔ سرشٹ سبائی جائے ہار، ہر کا نام نہ کھئے دھیائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دئے نہ کھئے آدھار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ لکھ چوراسی ہونے نار وبھچار، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ دہ دشا دھوواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ چوڈاں طبق کرن پکار، چوڈس نور نہ کھئے رکھائیندا۔ چوڈاں لوک ہون خوار، خواری کوئی نہ ہور مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سُت ڈلارے آپ جنائیندا۔ سُت ڈلارے رکھنی اڈیک، زرگن زرگن ہر جنائیا۔ جگ چوکرئی جائے بیت، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا سندیسہ دیون ٹھیک، واک بھوکھت کر لکھائیا۔ کلجگ آنت ہونے اندھیرا تاریک، نور نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں جائے بیت، بیٹی کہانی سب دی جھولی پائیا۔ چوڈاں طبق بنے شریک، لاشریک کھیل کرائیا۔ تیرے سنگ کرے اک پریت، دو جا ناتا دئے ٹرائیا۔ دو جہان سُنائے اکو گیت، گوہند اکو نام وڈیائیا۔ ناتا تھے مندر مسیت، شودوالے مٹھ دین دہائیا۔ تیرتھ تھ رہے نہ کھئے ریت، ترے گن گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹ، اوچ نیچاں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا صاحب پرگٹ ہووے زرگن دھار آپ باریک، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سُت ڈلارے اکو گن

جنائیا۔ سُت دُلا رے آواں گا۔ کل اتم پھیرا پاواں گا۔ جوتی جامہ ویس وٹاواں گا۔ ٹھیک ناؤں رکھاواں گا۔ ڈنکا شبد وجاواں گا۔ برہمنڈ
 کھنڈ اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو ہلاواں گا۔ کروڑ تینتیس اکھ کھلاواں گا۔ جگت جگدیشا مان دواواں گا۔ منجیت اجت کراواں گا۔
 ویکھنہارا وار تھتیا، ساچی تھتا ونڈ ونڈاواں گا۔ کراں کھیل اک انڈتھیا، نیتز نظر کیسے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی آپ کھاواں گا۔ کلجگ اتم پھیرا پاواں گا۔ شاہو بھوپ اک اکھاواں گا۔
 راج راجاناں خاک ملاواں گا۔ کریا کوڑی جڑ اکھڑاواں گا۔ جوٹھ جھوٹھ شوہ دریائے آپ زڑھاواں گا۔ ستجگ ساچا پھیر لگاواں گا۔ گوہند
 میلا میل ملاواں گا۔ چیلارگر وکھاواں گا۔ سمبل اپنا ڈیرہ لاواں گا۔ چار ورن اکو در درسواں گا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ
 سلطان ہست کیٹ، اکو اکھ نام جپاواں گا۔ آتم سب دی جیت، پرما تم رنگ رنگاواں گا۔ نظری آواں اک اتیت، ترے گن لیکھا انت
 مکاواں گا۔ شبد سہاگی تیرا گیت، بن وچولا آپ سناواں گا۔ نرگن لگے نرگن پریت، نرگن پھڑ پھڑ آپ ہلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اتم ویکھ وکھاواں گا۔ کلجگ اتم ویکھ آپ، بے انت بے پرواہیا۔ سُت دُلا رے تیرا
 جاپ، اکو اک کرے پڑھائیا۔ دو جہان وڈ پرتاپ، پاربرہم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچا لیکھا آپ لکھائیا۔ ساچا لیکھا لیکھ لیکھ، لیکھنہار آپ اکھوایا۔ نرگن نرگن آپے پیکھ، سرگن سرگن بندھن پایا۔ کلجگ اتم کر کر
 ہیت، جوتی شبدی رنگ چڑھایا۔ لکھ چوراسی کایا کھیت، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں نظری آئے نیتن نیت، نج آتم ویکھ وکھایا۔ گر
 شبدی کھولے بھیت، بھيو آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد سُت تیرا مان کلجگ اتم آپ جنایا۔ سُت شبد
 تیرا وڈا بل، بل باون بھيو چکائیا۔ کلجگ کھیل اچھل اچھل، ول چھلداہاری آپ کرائیا۔ نرگن جوت رہیا رل، روپ رنگ نہ کھئے رکھائیا۔
 سمبل آسن بیٹھا مل، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ کرے کھیل گھڑی گھڑی پل پل، پلک سب دی رہیا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سُت شبد تیرا ساچا راگ، دو جہاناں آپ جنائیا۔ دو جہاناں اکو راگ، ہر شبدی شبد جنائیندا۔ کلجگ کوڑا مٹے
 ویراگ، ستجگ ساچا راہ جنائیندا۔ بھگت بھگوان کھولے جاگ، جاگرت جوت اک درسائیندا۔ کوڑی کریا میٹے آگ، ترسنا بھکھ گوائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی ڈھولا اکو گائیندا۔ شبدی ڈھولا گئے سو، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، ہنگ برہم کرے کُرمائیا۔ ایکنکار ودھائے موہ، مُحبت اکو گھر وکھائیا۔ آد نرنجن کر کر لو، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ابناسی کرتا لے کے آیا ڈھوا ڈھو، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ سری بھگوان نرگن نرگن آتم پرما تم جائے چھوہ، آپ اپنا میل ملائیا۔ پاربرہم برہم لیکھا دیوے کھوہ، اپنی ونڈ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے شبد صفت صلاحیا۔ ساچے شبد سُت ڈلار، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ سوہنگ رُپ سرب سنسار، وڈ سنساری آپ بنائیندا۔ کلجگ آنت دئے آدھار، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ بھگت بھگوان بولن اک جیکار، جے جیکار آپ لائیندا۔ تخت نواسی بن سیکدار، دھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام آپ پرگٹائیندا۔ ساچا نام ساچا بول، سو پُرکھ نرنجن آپ سُنائیا۔ سوہنگ بھنڈارا نرگن کھول، نرور راہ چلائیا۔ جن بھگتاں آنتر دیوے کھول، کھولی کھول آپ گھائیا۔ صاحب ستگر کوڑا مارے نہ کوئی رول، رولا سب دا دئے مکائیا۔ سمت پیس کرن سارے مخول، کوڑی کریا مکھ رکھائیا۔ سمت اگی وجے ڈھول، گھر گھر نر ناری بیٹھن دھیان لگائیا۔ پچھلی وست رہے نہ کیسے کول، خالی بھانڈے دئے وکھائیا۔ کلجگ اتم کھیلے ہول، ہولی اکو رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگتا کوڑی کریا کڈھے پول، پڑدہ سب دا دئے چُکائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان بولن اکو بول، جے جیکار کرے لوکائیا۔ شبد دوارا دیوے کھول، خالق خلق آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آتم پرما تم پاربرہم برہم ویکھے تھاؤں تھائیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، نرگن نرگن کھوج کھجائیندا۔ بھاونہارا لگی بسنتر، امرت میگھ اک برسائیندا۔ چپاونہارا ساچا منتر، سوہنگ نام اک درڑائیندا۔ ویکھنہار گگن گگنتر، پرتھی آکاش ڈیرہ ڈھاپیندا۔ ستجگ سچ بنائے بنتر، گھاڑت گھڑن آپ ہو جائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے آنتر، آنتر جامی ویکھ وکھائیندا۔ ویکھنہارا برہم نرنتر، مایا برہم ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک صلاحیندا۔ ساچا نام صفت صلاح، صلاحیر اک اکھوائیندا۔ ساچا نام جگت ملاح، جگ جگ بیڑا مات چلائیندا۔ ساچا نام ساچا تھان، سچکھنڈ دوار اک وکھائیندا۔ ساچا نام پکڑے بانہ، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔

ساچا نام ساچا رام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو اِک وکھائیندا۔ اِکو نام سدا اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ اِکو نام سدا انڈیٹھا، ستگر اپنے وچ سمایا۔ اِکو نام سدا رس میٹھا، پھکا رس نہ کھئے جنایا۔ اِکو نام آد جُگاد جُگ چوکرے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان صفت صلاحی چلائے ریتا، ریتوان اِک اکھویا۔ اِکو نام کیسے ہتھ نہ آئے مندر مسیتا، شودوالے مٹھ ہٹ نہ کھئے وکایا۔ اِکو نام وسے ہست کیٹا، اوچاں نیچاں اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، اپنا نام جن بھگتاں اندروں آپ پرگٹایا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھے نام، جُگتی اِکو اِک جنایا۔ چرن پریتی بھگتی نشکام، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ گھر مندر نظری آئے رام، رمیا اپنا پھیرا پائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، ڈھولا سوہلا اِک سُنایا۔ امرت مد پیائے جام، رس اِکو اِک رکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا گرام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو اِک درسائیا۔ ہر کا نام ہر کی حد، حدود اپنی آپ جنائیندا۔ بھگت بھگوان دوارے سد، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ دوس رین ناد وجائے انحد، سیوک سیوا اِک کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اِکو اِک وڈیائیندا۔ ساچا ناؤں ہنگ برہم، پاربرہم جنایا۔ ستگر سرنائی ساچا دھرم، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیا۔ گر سرنائی ساچا ورن، برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سری بھگوان سرنائی ترنی ترن، تارنہار لیکھے لایا۔ بھگت بھگوان اِکو اکھر پڑھن، چوڈاں ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ اِک دوجے دے اندر ورن، مل مل خوشی منایا۔ اِک دوجے دی صفت کرن، صفتی صفت صلاحیا۔ اِک دوجے دے چرن پھرن، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بھگتاں ہٹ وکائیا۔ نام کہے میں بھگت ونجارا، جُگ جُگ ہٹ چلائیندا۔ بھگت کہے میں نام پیارا، پریتی اِک رکھائیندا۔ دوہاں وچولا سرجنہارا، اپنی کھیل کرائیندا۔ گرو کہے گرسکھ پیارا، سکھیا اِک دررائیندا۔ سکھ کہے گرو پسارا، گھٹ گھٹ نظری آئیندا۔ سری بھگوان کہے میرا آنت نہ پاراوارا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ گرمکھ کہے ٹھانڈا دربارا، ستگر سرنائی اِک تکائیندا۔ ستگر کہے گرمکھ پیارا، گھر اِکو نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں دوہاں دیواں سپہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سنت کہے میں سچ ڈلارا، پرہہ سرن ملی وڈیائیا۔ پرہہ کہے بن سنتاں مینوں دئے نہ کھئے ہلارا، سچ ہلار نہ کھئے وکھائیا۔ ابناسی کرتا کہے میرا کھیل اپارا، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ بھگت کہے بھگوان انڈیٹھا، بن نظر نظر نہ آئیا۔ بھگوان کہے بھگت رس سب توں مٹھا،

رس اور نہ کھئے چکھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے میں آد جُگاد جُگا جُگنتر زِرگن سرگن ہو کے کراں پتا، پتکاری اک اکھوائیا۔ اکو میرا شبد پُت
 میں آد جُگادی پتا، ماتا میرا روپ وکھائیا۔ کلجگ اتم نو سو چورانوے چوکرئی جُگ دا کڈھے سٹا، سترگر اکو پھیرا پائیا۔ ستجگ دُھر
 فرمانا لے کے آوے چٹھا، چار ورن کرے پڑھائیا۔ بھگت کہے میں بھگوان جتا، نت نوت سیو کھائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں گاواں قصہ،
 خانی بانی راگ سنائیا۔ میرا لیکھ کسے نہ لکھا، بے انت بے انت کہے کہے پلُو گئے چھڈائیا۔ شبد سٹ آد جُگاد جُگا جُگنتر تُوں بلکارا
 ہو کے جتا، تیرا بل نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا کھیڑا تیرا مندر محل اٹل کرے رُشنائیا۔ پرہ جو میرا دس
 محلہ، کون کون بنائیندا۔ تُوں سچکھنڈ وسیں اک اکلّا، تھر گھر میرا ڈیرہ لائیندا۔ زِرگن ہو کے لکھ چوراسی رلا، سرگن ونڈن ونڈ
 ونڈائیندا۔ کلجگ اتم کون دوار پھڑائے پلا، پلُو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ سچ سندیس نر ہر گھلا، ناؤں زرنکارا آپ جنائیندا۔ سٹ دُلا رے
 ہو نہ جھلا، ہر اپنی جھلک جنائیندا۔ نہ دے اللہ، واحد اپنی کھیل کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبدی
 اکو اک وڈیائیندا۔ شبد سٹ تیرا مارگ اک، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ سٹ شبد تیرا بھیکھ اک، آد آت وڈیائیا۔ سٹ شبد تیرا
 لیکھ اک، تیرا لیکھا لیکھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سٹ شبد تیرا ہیت اک، پتکاری نت نت پھیرا پائیا۔ سٹ شبد تیرا پت اک، پُرکھ اکال
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، شبدی شبد دیوے گیان،
 دو جہاناں سچ نشان، نگہبان آپ جھلائییا۔

☆ ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ غازی آباد درباری لال دے گرہ ☆

ہر بھگتی رنگ اپار، بھاؤ بھگت جنائیندا۔ بھاؤ بھگت آدھار، بہرم بھو مٹائیندا۔ بہرم بھو نوار، سہج سکہ اُپجائیندا۔ سہج سکہ
 دھار، سترگر ویکھ وکھائیندا۔ سترگر میلا سنسار، سنسار ساگر پار کرائیندا۔ سنسار ساگر ڈونگھی غار، گرمکھ ورا تاری لائیندا۔
 ساچی تاری تارنہار، ہر چرن کول جنائیندا۔ ہر چرن کول پیار، نانا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ نانا بدھاتا ویکھنہار، جُگ چوکرئی کھوج

کھجائیندا۔ جُگ چوکرئی پار اُتار، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن میلا آگم اپار، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ بے پرواہ سانجھا یار، سگلا
 سنگ نیہائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دا لیکھا آپ مُکائیندا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، تھل ساگر پھول پُھلائیندا۔ پُورب
 کرماں کر وچار، لہنا لہنے جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ اپنی کرنی پُورب لہنا، وڈ
 پرہاسی آپ چُکائیا۔ نیتر پیکھیا درشن نیناں، نین کول شرمائیا۔ رسنا جہوا سکے نہ کہنا، اُتر حُکم کہن نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پُورب لیکھا، جُگ جُگ آپ چُکائیندا۔ بیابان مہا پیر پیکھا، مہربان کھیل کھلائیندا۔
 کراونہارا ہر جُو چیتا، چیتن دھار سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی دتا ور،
 اُنت دھیان لگایا۔ کھر چرنی ڈگا دڑ، سیس رگھنس چرن ٹُکایا۔ بن دھڑ بینتی دتی کر، تیرا تیری اک سرنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سندیسہ اک سُنایا۔ شبد سندیسہ بن رسنا بول، اُتم اُتم جنائیا۔ تیرے نال کِریا قوُل، تیرتا تیریا
 نار بُل نہ جائیا۔ دواپر جُگ رہنا اڈول، اڈل آپ رکھائیا۔ چوٹھے جُگ چل کے آوے تیرے کول، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ لہنا چُکائے اُپر
 دھوُل، دھرنی تیری رُت رنگائیا۔ اُتر اُتم جائے موُل، موہ مُحبّت اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، پُورب لیکھا لیکھے پائیا۔ خر تیرا دیوے خراج، خرچہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جنگل وچ نہ کر اعتراض، ہر بھانے سد سمائیندا۔ جس دا
 سیس کٹیا آج، سو سیس اتم لیکھے لائیندا۔ ملے میل شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، مہا اکتھ کتھ وڈیائیندا۔ لیکھا دیوے سر رکھ کے تاج، دو
 جہاناں حُکم چلائیندا۔ پنج تت کایا رکھے لاج، اُتم اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایک نایاں دیوے داج، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ سچ دربار مار
 آواز، جگت درباری میل ملائیندا۔ لال لالن رچ رچ کاج، کرتا پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 پچھلا ور، خر لہنا در دینا چرن پریتی جھولی پائیندا۔

☆ ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ درشن سنگھ دے گرہ دھیر پُر ڈھکا دلی ☆

ستجگ تیرا ساچا رنگ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن وجائے مردنگ، گھر گھر ناد سُنائیندا۔ ایکنکار سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ آد زرنجن جوت زرنجن چاڑھے چند، اگیان اندھیر سرب مٹائیندا۔ سری بھگوان سُنائے سہاگی چھند، انبولت راگ الائیندا۔ ابناسی کرتا لکھ چوراسی اندر ویکھے لنگھ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے اک اند، اند اند وچ جنائیندا۔ آتم پرما تم پائے گنڈھ، سکلا سنگ رکھائیندا۔ سرتی شبدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ستجگ ساچے چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ ستگر شبد بے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دئے سمجھا، آتم پرما تم بھیو کھلائییا۔ ساچا مارگ اکولا، اکو مندر دئے درسائیا۔ نام ندھانا اک جنا، راگ انادی اک شنوائیا۔ ایشٹ دیو گر اک منا، در دوارا آپ کھلائییا۔ تیرتھ تٹ اک جنا، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ دئی دویتی ڈیرہ ڈھاہ، بھانڈا بہرم بھیو بھنائیا۔ چار ورن ایکا رنگ رنگا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وکھائییا۔ برن اٹھاراں پندھ مکا، کوڑی کیریا لیکھا دئے چکائییا۔ رسنا جہوا بتی دند سوہلا ڈھولا اکو گا، کرے کرائے سچ پڑھائییا۔ چوڈاں ودیا نین جائے شرما، چوڈاں لوک اکو راگ الائیا۔ چوڈاں طبق دئے سمجھا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش لئے بنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ اکو راہ جنائیا۔ ستجگ مارگ دیوے دس، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں آپے وس، زرنجن اپنی دھار چلائییندا۔ شبد اگتی تیر نیرالا مارے کس، انیالا آپ چلائییندا۔ پاربرہم برہم جنائے ساچا جس، جس وید پُران صفت صلاحیندا۔ لیکھا جان اٹھ تے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ اپنا بندھن پائیندا۔ کایا مندر پائے راس، زرنجن سرگن گوپی کابن نچائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کر کر واس، تخت نواسی ویکھ وکھائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، ستگر ساچا چند چڑھائیندا۔ بھگت بھگونت اک دو جے دے رہن داس، داسی داس سیوک روپ وٹائیندا۔ کلجگ کوڑی کیریا کر وناس، کوڑ کوڑیارا آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستجگ ساچا راہ جنائیندا۔ ستجگ ساچا لگے مات، سو پُرکھ زرنجن آپ لگائییا۔ نرویر دیوے اکو دات، ذات پات نہ ونڈ ونڈائییا۔ دین مذہب نہ کوئی کھات، شوڈر براہمن نہ کھئے اکھوائیا۔ سرب

جیاں پرہ و سے ساتھ، دینا بندھپ دین دَیال وڈی وڈیائیا۔ جنم کرم میٹے پاپ، نہکرمی کرم کھائیا۔ سچ جنائے اکو جاپ، سوہنگ اکھڑ
 اکھڑ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاوا کملاپات، کول نین اکو نظری آئیا۔ کول نین اک سوامی، گھٹ گھٹ
 ڈیرہ لائیندا۔ آد جگاد آترجامی، بھیو ابھید آپ کھلائیندا۔ سدا سہیلا ہر نہکامی، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکم سنائے
 اکتھ کہانی، شبد سندیسہ اک لائیندا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا پانی، نہجر جھرنا آپ جھرائیندا۔ ویکھنہارا چار کہانی، انڈج جیرج اُتہج
 سینج پھول پھلائیندا۔ سناونہارا چار بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری گھر گھر راگ لائیندا۔ ملاونہارا سرت شبد ہانی، سچ سوانی ویکھ
 وکھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل کرے مہانی، خالق خلق پھیرا پائیندا۔ پروردگار دیوے سچ نشانی، لاشریک ویس وٹائیندا۔ سچ توفیق اک
 نگہبانی، بے پرواہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ دو جہانان ویکھنہارا کھیل کرے لاثانی، لاشریک کھیل کرائیندا۔ جودھا سور وڈ بلوانی، بل اپنا آپ
 پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا کھیل کرائیندا۔ ستجگ کھیلے کھیل آپ، سو
 پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے اکو جاپ، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ آد جگادی کر پرکاس، نور ظہور اک درسائیا۔ ابناسی کرتا
 بن بن داسی داس، ساچی سیو کھائیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا کھیل تماش، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا پڑدہ لاییا۔ پاربرہم برہم کر
 پرکاش، گھر گھر دیوا بتی اک ٹیکائیا۔ شبد گر پاوے راس، منڈل منڈپ اپنی دھار چلائییا۔ لیکھا جانے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر کھوج
 کھوجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویکھنہارا پچھلی گاتھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پڑدہ آپ اٹھائیا۔ پاوے سار
 تریلوکی ناتھ، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ رام رمیا لیکھا جانے پُرکھ سمراتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ اکو رنگ رنگائیا۔ ستجگ رنگے سچ رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیندا۔
 بھگت بھگوان سہائے سیج پلنگ، آتم آنتر ڈیرہ لائیندا۔ شبد ناد انادی وجائے مردنگ، تار ستار نہ کھئے بلائیندا۔ امرت سروور نہجر جھرنا
 ویائے ساچی گنگ، گنگا جمنا سُرسی گوداوری نین شرمائیندا۔ آتم پرماٹم لائے انگ، انگیکار آپے اکھوائیندا۔ اکو نام سریشٹ سبائی دئے وند،
 کوٹن کوٹ نام صفت صلاحی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست اپنی دھار

جنائیندا۔ ست ستوادی ساچی دھار، دھرم دوارے آپ جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تیار، تھر گھر اپنا کُنڈا لاپیا۔ سُن اگئی آر پار کینار، وشن برہما شیو سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لے اٹھال، جگ چوکر نو نو چار ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ ستگر بن دلال، سنگ رکھا پُرکھ اکال، مہاکال بھیو ابھید اپنا آپ کھلاٹیا۔ دیناں بندھپ ہو دیاں، ستجگ بنائے سچی دھرمسال، دھر دربارا اک جنائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گر در اتم ہون بے حال، کلجگ کوکے دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا چتربھج بھیو جانے گجھ، بودھ آگادھ شبد ناد نیش اکھر کرے پڑھائیا۔ نیش اکھر نام ہر کا رُپ نرگن اپنے وچ سمائیندا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ، سچکھنڈ نواسی سوہیا پائیندا۔ وسنہارا دہ دشا چارے کوٹ، انہو اپنی کھیل کرائیندا۔ جگ چوکرئی دو جہان ساچا صاحب ستگر دیونہار ثبوت، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کرائیندا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر تانا پیٹا پائے سوٹ، تندی تند گنڈھ بٹھائیندا۔ کرن کرن دیوے نرمل جوت، ناد اناد شبد دُھن راگ الاٹیندا۔ پنج تت وکھائے کایا کوٹ، گھر مندر ڈیرہ لائیندا۔ اگم اتھابے پرواہ لگائے چوٹ، ست ستار آپ بلاٹیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے اکو ایشٹ جنائیندا۔ ستجگ ساچا اکو ایشٹ، ایشٹ دیو نرگن نہکرمی آپ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھولنہارا دریشٹ، دید عید چند زُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی پاربرہم اکو نیتر نین کھلاٹیا۔ اکو نیتر نین کھولے اکھ، آخر اپنا بھیو جنائیندا۔ نرگن نظر آئے پرتکھ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سنت سہیلے بھکت بھگونت لکھ چوراسی وچوں کرے وکھ، آپ اپنا پڑدہ اٹھائیندا۔ ساچا مارگ اکو دس، کایا کوری ڈونگھی بھوری سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ ہردے اندر آپے وس، امرت دیوے ساچا رس، کول ناہی آپ اٹھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، لیکھا جانے شکلا کیشنا پکھ، اندھ اندھیرا آپ چُکائیندا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، بھیو کھلائے چوڈاں لوک ہٹ، مندر اندر کُنڈا لاپیندا۔ انحد ناد لگائے ساچی سٹ، دُرمت میل دیوے کٹ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ سُرَت سوانی شبد ہانی آتم سیجالے سد، پریم جام پیائے مد، رس اکو اک وکھائیندا۔ ساچی سیجا بہن سچ، درس کرن رچ رچ، آتم پرما تم پرما تم گھر اکو سوہیا پائیندا۔ پاربرہم برہم کریا حج، مکہ کعبہ

دیوے تَج، حُجرہ اِکو اِک سُهائیندا۔ کرے کھیل سورا سربگ، بھگت بھگوان بُجھائے اگ، ترے گن ناتا توڑ تڑائیندا۔ وسنہارا اُپر شاہ رگ، پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، شبد چوگ چُگائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان زرویر پُرکھ پڑدہ دئے کج، سچ دوشالہ نام ہتھ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ اِکو گھر وکھائیندا۔ سَتجگ وکھائے اِکو گھر، چار ورن سرنائیا۔ سَتجگ وکھائے اِکو در، چار ورن اِکو پڑھائیا۔ سَتجگ پھڑائے اِکو لڑ، چار ورن وڈیائیا۔ سَتجگ چُکائے اِکو ڈر، زربھے پھیرا پائیا۔ سَتجگ چار ورن اندر جائے وڑ، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سَتجگ چار ورن اِکو رنگ دیوے کر، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ سَتجگ چار ورن ساچا دیوے ور، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اِکو اِک سمجھائیا۔ چار ورن ساچی سیکھیا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ نام دان پائے بھچھیا، وست امولک آپ ورتائیندا۔ غریب نہانیاں کرے رچھیا، پرتپالک کھیل کرائیندا۔ جگت نیتر کدے نہ دسیا، گیان نیتر نظری آئیندا۔ پورب لہنا ویکھ لکھیا، کوچھ کیلے گلے لگائیندا۔ دو جہان کدے نہ جتیا، بار جت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کرے سدا ہتیا، نت نوت پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ اِکو دھندے لائیندا۔ سَتجگ دھندے دیوے لا، ہر اپنی دیا کھائیا۔ صاحب پروردگار پھیرا پا، مگھ نقاب دئے اُٹھائیا۔ نور الہی ہو رُشنا، روشن کرے سرب لوکائیا۔ پیر پیغمبر دستگیر در بُلَا، بے نظیر کھیل کرائیا۔ لاشریک سب دے اُپر فتویٰ دئے لگا، چچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ کلمہ امام دئے سمجھا، کائنات اِک شنوائیا۔ سچ سندیسہ اِک الا، الہی نور اِک درسائیا۔ چوڈاں طبق دسے تھاوں تھان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ کاتب لیکھ سکے نہ کھئے لکھا، کُتب خانے نین شرمائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا جھولی دیوے پا، کلجگ اتم لہنا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دین اسلام سچ کلام سچ اصول معقول چوڈاں ہت اِکو اِک جنائیا۔ اِکو اِک سَتجگ دھار، چار ورن جنائیندا۔ سرت شبد ست پیار، پریم پیار اِک ودھائیندا۔ کایا مندر کھول کیواڑ، ہر مندر اِک وکھائیندا۔ مندر مسجد نظری آئے اُچ منار، حُجرہ حق حق وکھائیندا۔ شودوالے مٹھ کرے آپ گفتار، دید عید چند اپنا رنگ رنگائیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، بودھ اکادھ اکھر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ بے ست ملاح، سچ سچ جنم دئے دوا،

جُگ کرم دھرم اکو اک وکھائیندا۔ دُکھ اندر سدا سُکھ، دُکھ سَتگر میل ملائیندا۔ سَتگر اُجل کرے مُکھ، چنتا روگ سرب گوائیندا۔ سُوپھل کرائے مات کُکھ، جو جن سرنائی آئیندا۔ اندر وڑ کے آتم پرما تم گودی لے چُک، بالک اپنی گود سہائیندا۔ جگت وکارا کڈھے کُٹ، نام کھنڈا ہتھ چمکائیندا۔ کرے پیار جوں پتا پُت، پُوت سپُوت آپ سہائیندا۔ ہرجن ہربھگت سہائے سچے رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیندا۔ راتیں سَتیاں وات لے پُچھ، جاگدیاں بن نیناں نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، روگ سوگ چنتا سَت پُکھ اپنی جھولی پائیندا۔

★ ۱۱ پھکن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سنگھ نرنکاری نال دلی ★

بانی آئی دُھر درگاہ، دُھر سندیس سُنائیا۔ سچکھنڈ وسے اک ملاح، بے پرواہ آسن لائیا۔ پروردگار نُور خُدا، جلوہ اک رُشنائیا۔ نروریر نراکار پُکھ اکال آپ اکھوا، تخت نواسی بے پرواہیا۔ سیس جگدیش تاج ٹیکا، دو جہاناں حُکم منائیا۔ شبدا اگتی دھار چلا، وشن برہما شو پرگٹائیا۔ ساچی سیوا آپ سمجھا، لکھ چوراسی گھاڑت لے گھڑائیا۔ ترے پنج میلا میل ملا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ سگلا سنگ نبھائیا۔ جُگ چوکڑی ونڈ ونڈا، نرگن سرگن سرگن اپنا راہ وکھائیا۔ سدا سہیلا پنج تت کایا بھاگ لگا، گر اوتار پیر پیغمبر شبدا ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُکھ اکالا دین دیا لا سچا سَتگر اکو اک نظری آئیا۔ سچا سَتگر دین دیا لا، سو پُکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ ہر پُکھ نرنجن مہربان، مہبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نُور گھر ساچے مقامے حق سوبھا پائیندا۔ ایکنکارا کھیل کھلا، آد جگاد جگا جگنتر اپنی دھار بندھائیندا۔ آد نرنجن جوت رُشنا، جوتی جوت نُور ڈگمگا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت وچ ٹکائیندا۔ سری بھگوان سچ مکان سہا، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اپنا بنک آپ وڈیائیندا۔ ابناسی کرتا شبدا نشانہ ربیا جھُلا، سچ نشانہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پاربرہم برہم کھیل کھلا، خالق خلق رُپ وٹائیندا۔ سَتگر سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانوے چوکڑی جُگ کوٹن کوٹ وار لے ہنڈھا، برہمنڈ کھنڈ اپنے چرناں ہیٹھ

دبائیندا۔ جیرج انڈج اُنہج سینج چار کھانی چار بانی اپنا ناؤں جنا، نِکا نِکا ناد وجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلمہ الہی اک پڑھا، کاتب کوٹ سیو لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی بانی دُھر سندیس آد جُگاد آپ سُنائے نر نریش، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیوا لائیندا۔ تخت نواسی نر نریش، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ جُگا جُگنتر رسیا ویکھ، بن نیتر اکھ کھلائییا۔ پاربرہم برہم دے آدیس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائییا۔ مچھ داپڑی نہ کھئے کیس، سیس جگدیش نہ کھئے مُنداآیا۔ آد جُگاد رہے ہمیش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگادی اکو ہر، سَتگر سچا اپنا نام رکھائییا۔ نانک سَتگر سچا پایا۔ پُرکھ اکال نظری آیا۔ بھانڈا کچا تن گویا۔ نو دوار کھوج کھجایا۔ پاربرہم ابناسی کرتے نانک بچہ آپ پڑھایا۔ ساچی پٹی اک پڑھایا۔ لوں لوں اندر آپ رچا، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنا رنگ وکھایا۔ سودا کیتا اکو سچا، آپ اپنا ہٹ کھلایا۔ جے کوئی ہور کہے ہُن کچا، اُہل بھل کدے نہ جایا۔ ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا، مایا ممتا نیڑ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نانک ایکا اکو اک سَتگر پُرکھ اکال دین دِیال سچ سینگھاسن آسن لایا۔ نانک گر پایا وار ایک، ایکا گھر وچی ودھائییا۔ رُپ رنگ تے وسیا باہر بھیکھ، نظر کھئے نہ آئییا۔ نیوں نیوں نمسکار کرے آدیس، دوئے جوڑ لاکے پائییا۔ میرا سَتگر رہے ہمیش، مرن جنم وچ نہ آئییا۔ سچکھنڈ وسے ساچے دیس، لوک مات اپنی دھار شبد چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتگر سچا اکو اک، آد جُگاد جُگا جُگنتر گر اوتار پیر پیغمبر اپنے راہ چلائییا۔ سَتگر سچا نانک ویکھ، نیتر نین نین نہالیا۔ چرن کول سچا ہیت، دھوڑی ٹِکا مستک لا لیا۔ بالی بڈھ ساچی گودی رہیا کھیڈ، سری بھگوان اپنی گود بہا لیا۔ سچ سہنجنی وکھائے سیج، سوبھاؤنت رنگ رنگا لیا۔ شبد اگم آپ اپنا ناؤں بھیج، پنج تت کایا چولا اپنا رنگ رنگا لیا۔ جوتی نور اکو تیج، برہم پاربرہم وکھا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نانک نِرگن پایا اکو ہر، نروریر پُرکھ اکو نظری آ رہیا۔ نانک سودا سچ ہٹ، چوڈاں لوک بھیو نہ آئییا۔ چوڈاں ودیا سکے نہ کتھ، رسنا جہوا نہ کھئے پڑھائییا۔ دتی مت پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ آپ جنائییا۔ آنتر پریم باہر رت، تن کھلڑی چم ہنڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نانک نِرگن برہم مت، سرگن نانک اک تت، دوہاں وچولا پُرکھ سمرتھ، سودا اپنے ہٹ وکائییا۔ ٹھیک ہویے لگیاں ٹھوکر، ٹھوکر نام لگائییا۔ بن سمجھیاں دسے بال چھوکر،

ہوچھی مت جنائیا۔ پرہ ملن دی اکو اوکڑ، دئی دویتی پڑدہ وچ رکھائیا۔ بن ستگر پورے کایا تت دسے پھوکر، برہم گیان نہ کھئے سمجھائیا۔ کوئن کوٹ کلجگ پھردے جوکر، نرگن نور نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم سب تے آونی اوکڑ، بندی خانہ نہ کھئے لڑائیا۔ ہر لیکھا ویکھے وہی روکر، کھاتا سب دا وکھو وکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا بھیو جنائیا۔ کہن سنن توں وسے باہر، لکھن پڑھن وچ نہ آیا۔ صاحب ستگر آتم آنتر کرے پیار، جگت نیتر درس کھئے نہ پایا۔ نر نرنکار اپنا کھول کواڑ، بھیو ابھید شبد روپ جنایا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، نور نور نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل آپ کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھایا۔ سچکھنڈ دی کہو گاتھا، گھر سجن سچا آیا۔ پرہ ملن دی دسو باتا، کس بدھ میل ملایا۔ جنم کرم دا توڑے ناتا، ناتا بدھاتا کون بندھایا۔ پہلوں میٹو اپنی اندھیری راتا، پھیر جگت چند رُشنایا۔ دیونہارا اکو داتا، آد جگادی بے پرواہیا۔ صاحب دیال سدا سمراتھا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی ایکنکارا کر پسارا سچ سنگھاسن آسن لایا۔ ناتا توڑ ذاتا پاتا، ورنان گوتان سٹے کھاتا، پورب جنم پورا کرے گھاتا، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا اپنا گھر، گھر دسو گھر وسو گھر ویکھو گھر پیکھو کون روپ نرگن دھار نرائن نظری آیا۔ نرنکار نال ملے نرنکار، نرنکار نرنکار ویکھ وکھائیا۔ نرنکار اپنی کرے گفتار، نرنکار اپنی کہانی دئے سنائیا۔ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کوئی وچار، پچھلا لیکھا پچھلیاں جھولی پائیا۔ آگے نت نوت اپنی آپ ہلائے ستار، دوچی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پُرکھ اکال سدا سدا راہ پاونہار سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت بھگوت اپنی سیوا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرنکار میلا نرنکار، در دروازہ نرنکار نرنکار دئے کھلائییا۔ نرنکار گھر آیا نرنکارا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ اک دو جے دی پُچھو دھارا، کون بیٹھے آسن لائیا۔ کون کرے سرب پسارا، کون گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ کون شبد ناد دھنکارا، کون انحد راگ الائیا۔ کون امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھارا، نچھر جھرنا آپ پیائیا۔ دھر کی بانی نہ جانو آوارہ، جیو جنت کہن نہ پائیا۔ بن سچکھنڈ نواسی ساچے شبد نہ بنے کوئی لکھارا، لکھ لکھ تھکی سرب لوکائیا۔ اکو نرنکار گھر گھر بائے پواڑا، در در پئی لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرنکار ویکھے نرنکار گھر، بن نرنکار نرنکار ویکھن کھئے نہ آئیا۔ تون ہی نرنکار تون، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ بت نہ رُوح،

رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ ہاں نہ ہوں، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے رکھائیا۔ ہتھ کن نک نہ منہ، ناری پُرش انگ لنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرنکار ویکھے نرنکار، در در مندر اندر محل اٹل اُچ منار، پردہ آپ اُٹھائیا۔ سچا گھر نرنکار دوار، اٹان پتھر کم کیسے نہ آئیا۔ سچا در ہر سنگت کرے پیار، در دروازہ اک سہائیا۔ اک دوجے دا اکو جہا وبار، نرنکار نرنکار میلا چائیں چائیا۔ سچا جناؤ مندر محل اٹل اپار، جس گھر نرنکار بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا ساچا گھر، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ دوس زین ماس رُت تہت وار ایتھے رہنا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرنکار ویکھے اپنیاں نیناں، نین اپنا بند کھلائییا۔ نرگن سجن ساک سینا، سکلا سنگ نبھائییا۔ نہ کوئی ناتا مات پت بھائی بھینا، کنت سہاگ نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پیار سچا گھنا، تن شنکار وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رہنا اکو وار سمجھائییا۔

★ ۱۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ شکور بستی دلی ★

بھولا کہے بھولے بھاؤ، بھرم بھاؤ جنائیندا۔ بے پرواہ اگم اتھابو، الکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ وسنہارا ساچے تھائوں، سچ دوار اک سہائیندا۔ اُپجاونہارا ساچا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ اکھوائیندا۔ دیونہارا ٹھانڈی چھاؤں، سر شنکر ہتھ ٹکائیندا۔ پکڑنہارا سدا باہوں، نرگن اپنی سیو کرائیندا۔ بنہارا پتا ماؤں، بالک اپنی گود سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ پاربتی ویکھ اپنا پتی، پرتیت رہی دھرائیا۔ چرن بلہار ہووے ستی، ست اک دھرائیا۔ سمرن نہ جانے صاحب رتی، رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ بن بیراگن پھرے ٹھی، بھجی واپو داہیا۔ تان اندر تتو بدھی، باندی بیٹھی سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائییا۔ بھولا کہے بھولی نار، بھيو ابھید جنائیندا۔ ٹوں کی جانیں ساچی سار، ہر جو کی کی کھیل ورتائیندا۔ تیرا سنگ رنگ پیار، اُمنگ رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ مردنگ انحد دُھر دی دھار، ٹرنگ سُرنگ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو آپ کھلائییندا۔ ساچا بھيو دسے ایک، ایک وڈیائییا۔ پاربتی پربت ٹیک، چوٹی پتھر آس رکھائییا۔ آپے جنائے ساچا لکھ

لیکھ، شنکر کنکر اک جنائیا۔ جس دا لیکھا انت لیکھ، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ نت نوت لئی پیکھ، پیکھنہار شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا کھیل دسے بھگوان، اپنا بھیو جنائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ جوتی نور نور مہان، پرگٹ اپنی دھار چلائیندا۔ اپنا حکم کر بلوان، نرگن اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ ساچا بھیو سری بھگونت، اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ پیار اپنا منت، منتر آپ درڑائیندا۔ سیج وچھئے بن بن کنت، کنتول سیج ہنڈھائیندا۔ سچ درگاہ چاڑھ رنگت، رنگ رنگیلا آپ اکھوائیندا۔ سچ مہربان لائے انگت، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا بالی نڈھی، نرگن نرائن آپ جنائیا۔ شنکر واسنا در سدی، سدا اکو نام سنائیا۔ پریم ڈوری نام بدھی، بندھن ہور نہ کھئے رکھائیا۔ بھولی بھالی ویکھے لدھی، چلن دیوے نہ کھئے چٹرائیا۔ انگیکار کرے نہ کوئی ہڈی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگائیا۔ پاربتی سن لا کر کان، بھولا بھولے بھاؤ جنائیندا۔ تیرا میرے وچ دھیان، میرا دھیان اکو بھگون نین درسائیندا۔ تون ویکھی میری شان، مینوں شہنشاہ نظری آئیندا۔ تون میری کری پہچان، میں بے پہچان آگے سیس جھکائیندا۔ تون مینوں کر پروان، میں اپنا پروانہ پرہے ساچے آگے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید آپ جنائیندا۔ بھولا کہے سن ساچی ریت، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ نر نرائن کر پریت، پریتوان میرا ماہیا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، آپ اپنی سیج سہائیا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ آد جگاد جگ کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگ جگ چلاونہارا اپنی ریت، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بھگونت، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ نر نرائن بن بن کنت، آپ اپنا پڑدہ لائیندا۔ رنگ چاڑھ اک بسنت، چولی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج سہنجی اک وچھائیندا۔ سیج سہنجی چرن دوار، سو پُرکھ نرنجن آپ وچھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھے نین آگھاڑ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ ایکنکارا ہو تیار، سیجے آئے چائیں چائیا۔ آد نرنجن نرگن باقی دیپک بال، اکو نور کرے رُسنائیا۔ ابناسی کرتا ساچے مندر سگھڑ سچجی آے بٹھال، آپ اپنے

انگ لگائیا۔ سِری بھگوان ست سرُپی دے نشان، ست وسٹو جھولی پائیا۔ پاربرہم پرہہ کر دھیان، دھیان دھیان وچ ملائیا۔ ساچا کنت کرے کھیل مہان، مہا اپنی دئے جنائیا۔ سچ دوار وکھائے مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کنت اپنا رنگ رنگائیا۔ سخی ویکھ صاحب کنت، کنتوبل وڈی وڈیائیا۔ جس نے رچنا رچائی آد سو ویکھنہارا آنت، آنت آد آپ ہو جائیا۔ ست پیار درسائے اکو منت، منتر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے انگ لگائیا۔ اپنے انگ آپے رکھ، اپنی دیا کھائیندا۔ صاحب دِیال ہو پرتکھ، پاربرہم پرہہ کھیل کھائیندا۔ لیکھا جانے بن رتی رت، رت اپنا رُپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر آپ وکھائیندا۔ ساچا مندر ہو مہربان، اکو اک جنائیا۔ نار کنت کر پروان، بھگونت لئے وڈیائیا۔ سیج سہنجنی ویکھے آن، آد نرنجن نور رُشنائیا۔ درد دکھ بھے بھنجن دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیا۔ سدا سدا سد بھوئے نکہبان، نیتر نین تین تکائیا۔ بالی نڈھی ویکھ انجان، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ کوچھی کھلی کر پروان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امنگیا دیوے دان، جھولی وست بھرائیا۔ سو صاحب میرا سلطان، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ دیونہار ڈھر فرمان، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ پاربتی سُن لا کر کان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا سہج سُبھائیا۔ پاربتی کی جانے سار، سار ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگت وویاری کرے جگت وبار، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیا۔ جون رتی ہو تیار، نیتر نین رہی مٹکائیا۔ بھولا ناتھ نین شنکار، در منگت بھکھک رہیا سمجھائیا۔ جٹا جوٹ کھیل اپار، ترسول اکو ہتھ اٹھائیا۔ ہسے رووے رووے ہسے ویکھے دوہری دھار، چھہر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیا۔ کدے پیار کدے وکھ، وکھ پیار وچ ونڈائیندا۔ کدے نرمل کدے اُجل کدے تولیا لکھ، کدے بھوٹی اپنی رمائیندا۔ کدے سوارے کدے پئے اُٹھ، نیتر نین نہ کھئے کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اکو اک سمجھائیندا۔ جس وقت دی کرو تلاش، ڈھونڈیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ اوہ وقت ستگر پاس، چھن ماتر دئے وکھائیا۔ گر ستگر ہووے داس، ساچی سیکھیا دئے پڑھائیا۔ ساچے وقت دی پوری کرے آس، نراسا رُپ نہ کھئے رکھائیا۔ اوس وقت دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے خواہش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ وقت اندر گوپی کابن پاؤندے گئے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔

وقت اندر زرگن سرگن وینہدا رسیا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ وقت اندر کوٹن کوٹ سادھ سنت گا گا تھکے پون سواس، سواس سواس نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر وقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچے وقت دی جس جن دلیل، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ صاحب ستگر اکو کرو وکیل، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سچ دوار کرو اپیل، مہربان دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت نیرن دورن دورا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جس وقت دا تگوارا، تقویٰ اک رکھائیا۔ تس وقت دا پُرکھ اکال ملاح، بیڑا رسیا چلائیا۔ گر شبد کولوں پُچھو صلاح، سچ سچ دئے جنائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں راہے دیوے پا، او جھڑ پنڈھ رہن نہ پائیا۔ نج نیر نظری جاوے آ، پچھلا لیکھا رسیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وقت اکو اک وڈیائیا۔ اکو وقت ہوئے شہیلا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ سُرتی شبدی ہوئے میلا، گر چیلایا رنگ رنگائیندا۔ نظری آئے وسنہارا دھام نویلا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت آپ سہائیندا۔ ساچا وقت ہوئے سہنجنا، سوہاوت سہائیا۔ کر پرکاش آد زرنجنا، اگیان اندھیر چُکائیا۔ میل ملائے درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت اکو اک رکھائیا۔ ساچا وقت ویکھو جگ، وکھاونہارا آپ درسائیا۔ درس کرائے اُپر شاہ رگ شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ زرمیل دپیک جائے جگ، جوت جوت زُشنائیا۔ آتم پر ماتم جو بیٹھی ہو کے اڈ، دوہاں میلا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ویلا وقت اکو اک صلاحیا۔ ساچا وقت رکھو یاد، یادداشت آپ کرائیندا۔ ہر جو سُننہارا فریاد، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ پچھلی منگ اگلی پوری دیوے داد، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ بن پڑھیاں بن سُنیاں بن جاگیان بن سُنیاں وجے ناد، ناد انادی آپ وجائیندا۔ بن رسنا بن جہوا بن چکھیاں آئے سواد، امرت رس اک وکھائیندا۔ جگت دوارا دیوے کاڈھ، پار حد آپ وکھائیندا۔ سچ سہنجنی سیجا کرے لاڈ، مہربان مہربان مہر نظر آپ تکائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا آئے بھاج، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ وقت شہیلا گر چیلایا کرے کاج، جگت میلا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سہاں آپ سہائیندا۔ ساچے سمیں دی سچ تلاشی، گر مگھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے پنڈت کاشی، مُلا شیخ سمجھ نہ آئیا۔ انتر آتم لا

کے بیٹھے آسی، آسا آسا نال ملائیا۔ پاربرہم پرہہ ستگر سجن لاپونہار اداسی، چنتا دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا وقت رہیا درسائیا۔ ساچا وقت آئے نیڑے، نیرن نیرا آپ جنائیندا۔ ہرجن بھاگ لگے کایا کھیڑے، مندر اکو اک سہائیندا۔ ستگر سچا آ جائے اپنے وہیڑے، دئی دویتی پڑدہ لابندا۔ ساچے سنتاں بٹھے بیڑے، کندھ اپنے بہار اٹھائیندا۔ ناتے چکن تیرے میرے، میرا تیرا اکو نظری آئیندا۔ اتم دیونہارا گیڑے، اُلٹی لٹھ آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وقت سہاونا آپ سہائیندا۔ ساچا وقت ہوتے سہاونا، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیا۔ گرمکھاں گر گھر گھر پاون، در مندر وجے ودھائیا۔ ہرجن ناری پر پتی راونا، نر نرائن بے پرواہیا۔ اتم پر ماتم ڈھولا گاونا، گھر گھر وچ خوشی دکھائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے پکڑے دامنا، دامنگیر اک ہو جائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری شامنا، شمع اکو نور کرے رُشنائیا۔ گرمکھاں درس دکھائے آمنو سامنا، بہرم بھلیکھا دُور کڈھائیا۔ سو وقت ہوتے سہاونا، جس ویلے پرہہ ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے وقت دی آپے رکھے تلاش، جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خصوصیت اپنی آپ جنائیندا۔ بھگت پیار وڈا بہارا، تولیاں تول نہ کھئے تُلایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں کولوں منگے آپ سہارا، زرگن بن بن پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم آیا پار کنارہ، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ سرشٹ سبائی آئی ہارا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوتے خوارا، در در گھر گھر پئی لڑایا۔ بن بھگت ہر کا حق نہ لائے کوئی نعرہ، سچ سچ نہ کھئے جنائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں کولوں ڈردا آ کرے پیارا، پریم پیار وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ویس اولڑا روپ دکھائیا۔ پیار سکھن آئے بھگوان، زرگن اپنا روپ دھرائیندا۔ گرمکھ ویکھ سچا سلطان، گھر جا جا الکھ جگائیندا۔ گرمکھ اٹھے نوجوان، آپ اپنا بل دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ساچی ریتی بھگتاں وچ پرگٹائیندا۔ بھگتاں اندر پیار ڈونگھا، نظر کیسے نہ آیا۔ سری بھگوان بن کے سونگھا، زرگن اندر وڑ وڑ ویکھ دکھایا۔ کول ناہی وڈا ہویا مودھا، آپ اپنا مکھ بھوایا۔ برہم بھیو کھلائے گوجھا، پاربرہم پڑدہ آپ چکایا۔ لیکھا چکیا ایکا دوجا، ایکنکارا گھر نظری آیا۔ ایکنکار سچ دوار سوجھا، در بھگتاں پھیرا پایا۔ پریم پریتی اندر جھوجھا، نچھاور اپنا آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت پیار بھگوان اپنی جھولی

پایا۔ سچ پریتی ستگر پیار، ست ستوادی جھولی پائیندا۔ سچ پریتی جوت آکار، نراکار نور درسائیندا۔ سچ پریتی شبد دھنکار، انحد
 نادى ناد سُنائیندا۔ سچ پریتی بخشے امرت ٹھنڈا ٹھار، نچھر جھرنا اک جھرائیندا۔ سچ پریتی ڈونگھی کوری کرے پار، بھوری روڑھ نہ کھئے
 رڑھائیندا۔ سچ پریتی نانا تورے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ سچ پریتی ہومیں ہنگتا دئے نوار، کورئی کریا موہ
 چکائیندا۔ سچ پریتی گرسکھ روپ بنائے وچ سنسار، سچ سچ اکو جھولی پائیندا۔ سچ پریتی گرمکھ رنگ رنگے کرتار، رنگ انمولآ آپ
 چڑھائیندا۔ سچ پریتی ست بنائے ست دُلا، پوت سپوتا روپ وٹائیندا۔ سچ پریتی بھگت بھگوان دئے وکھال، گھر ساچے میل ملائیندا۔ سچ
 پریتی ایتھے اوتھے بنے دلال، دو جہاناں پار کرائیندا۔ سچ پریتی نانا تورے کال مہاکال، مہربان مہر نظر تکائیندا۔ سچ پریتی لیکھا چکائے
 ترے گن مایا جگت جنجال، جیون جگت اک جنائیندا۔ سچ پریتی دھرم دوارا وکھائے سچی دھرمسال، جس گرہ ہر جو آسن لائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے بھگتاں آپ جنائیندا۔ سچ پریتی سچ دوار، دھر درباری آپ جنائیا۔ سچ پریتی میل
 ملائے ایکنکار، اکل کلا وڈ وڈیائیا۔ سچ پریتی جگ چوکری ڈونگھے ساگر کرے پار، بھور سکے نہ کھئے رڑھائیا۔ سچ پریتی اٹھسٹھ تیرتھ تٹ
 کنارہ کرے پار، سروور اکو اک جنائیا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ سچ پریتی جو
 جن کرے، سو پُرکھ نرنجن ہر جنائیندا۔ نرہو ہو کدے نہ ڈرے، جم نیڑ کدے نہ آئیندا۔ دھرم رائے لیکھا کھئے نہ منگے، چتر گپت نہ حساب
 وکھائیندا۔ ملے میل سورے سرینگے، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ سچ پریتی دیوے ست اندے، اند آتم آپ جنائیندا۔ سچ پریتی کر نہ
 سکے چکور چندے، چند اماوس نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچ پریتی گرمکھ کایا چولی رنگ رنگے، رنگ مجیٹھی اک چڑھائیندا۔ سچ پریتی
 گرسکھ کر لوآں پُریاں پار لنگھے، وشن برہما شو نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ سچ پریتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 گرمکھ ورلے آپ کرائیندا۔ سچ پریتی جس لئی کر، کرتا پُرکھ دئے وڈیائیا۔ تس گرمکھ ملے ساچا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ میل ملائے
 نرائن نر، ناری اپنے انگ لگائیا۔ سچ پریتی سرتی شبد لئے پھڑ، پھڑ پلؤ گنڈھ پوائیا۔ ساچے مندر ویکھے چڑھ، اُچے تلے آسن لائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اندر گر اوتار پیر پیغمبر اپنی سیوا لائیا۔ ہر سنگت سیوا ساچا مول، اٹل آپ جنائیندا۔

پریم پیار دے برکھو پھول، دوجی منگ نہ کھئے منگائیندا۔ کوڑی کریا کائٹا چھوئی نہ کھئے ترسول، ترے گن سول آپ جنائیندا۔ گرسکھ
 گرسکھ دی چغلی یندیا نہ کرنی بھول، سچ سچ جھولی پائیندا۔ پرہہ ملن دا اکو اصول، گرسکھ اصلیت روپ وٹائیندا۔ جو ستگر چن
 کرے قبول، سو گرسکھ ہر سنگت سیو کمائیندا۔ ستگر لہنا دینا چکاوے مول، اگلا پچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت دی سچ پریتی، پریم پیار دی اکو ریتی، جیون جگت دی سچی نیتی، اکو رنگ ویکھنا ہست کیٹی، اوچ نیچ
 بھیو نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اک درسائیندا۔ ستگر چرن سچا سنتوکھ،
 دھیرج دھیر اک دھرائیندا۔ پار کرائے مکتی موکھ، مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ سچکھنڈ بہائے ساچے کوٹ، قلعے بنک وڈیائیندا۔ دیوے نام بھنڈار
 اتوٹ، توٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ آلیوں ڈکے اٹھائے بوٹ، پھڑ باہوں گود بہائیندا۔ آنت ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت وچ سمائیندا۔ ستگر
 گرسکھ اُتے کدے نہ دیوے دوش، نردوشیاں پار کرائیندا۔ ساچی غریبی کایا اندر، باہروں منگیاں ہتھ نہ آئیا۔ من واسنا روکو بندر،
 ۹۱۲ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کر پرکاش سورج چندر، کوٹن کوٹ رو سس رُشنائیا۔ گرسکھ غریبی کیسے در نہ جائے منگن، ستگر پورا پریم
 غریبی بردے دئے وسائیا۔ ناتا توڑ بھکھ ننگن، بھکھیاں ننگیاں اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، خماں غریبی
 چاکری جگت جگ بن بھگتاں ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ بڈھی من چت کرے وشیش، وشیشتائی آپ جنائیندا۔ لیکھا چکا برہما وشن مہیش
 گنیش، گنپت اپنا راہ وکھائیندا۔ آد جگاد جیو جنت لکھنہارا لیکھ، لیکھا سب دا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جگ چوکری بدلنہارا بھیس، ویس
 انیک وٹائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دیس، کایا اندر پھیرا پائیندا۔ من مت بڈھ نہ جانے پرہہ کا بھیو، کر کریا اپنا میل ملائیندا۔ بتکاری
 کرے ساچا ہیت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا رنگ رنگ بیک، گرمکھ
 نج نیتر لئے ویکھ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ من واسنا من وچ کھپائے، مہر نظر اٹھائیا۔ گرسکھ گر گر ستگر اک رنگ ہو جائے،
 دوسر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، من منوآ آپ ٹکائیا۔ من منوآ کی کرے وچارا، نکا بالا اکھوائیندا۔
 ستگر جودھا سور بلکارا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ شبد کھنڈا کھچ دو دھارا، نرہہ بھیو وکھائیندا۔ آسا رووے زارو زارا، ترسنا نیر وٹائیندا۔

من کرے ہابکارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، من ممتا موہ چُکائیندا۔ من مارے من دئے جوال۔ من وچارے من صفت سوال۔ من اُٹھالے من دئے بہال۔ من کایا اندر کرے کھیل نیارے، پنج تت جگت دھرمسال۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس من واسنا ہوئے زوال۔ من اُٹھ نہ اُٹھ اُٹھ نٹھے، اپنی دوڑ لگائیا۔ ستگر سرنائی ڈھے ڈھے ڈھٹھے، بلہین ہو جائیا۔ آنتر آتم پر ماتم زرگن نام چے، جیت جیت سکہ پائیا۔ ترے گن مایا مول نہ تپے، بڈھی مت نہ کھئے چٹرائیا۔ آنتر رس ملے نجہر رسے، مگھ بوند سوانت چوائیا۔ گرمگھ مل گر ستگر ہسے، جگت ترسنا روگ گوائیا۔ جس گرہ جس گھر جس مندر جس کھیڑے جس دوار ستگر شبد وسے، تس من کرے نہ کھئے چٹرائیا۔ گرمگھ گر سکہ ہرجن ہربھگت ہر سرنائی ڈھٹھے، مان ابھان موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس من منتر منتو اکو اک جنائیا۔ سچا پاٹھ ستگر چرن، چرن ملے سرنائیا۔ ستگر کھولے نیتر ہرن پھرن، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ دین دیاں ترنی ترن، تارنہارا ہوئے سہائیا۔ گرمگھ گر سکہ گر ستگر دوارے ورن، دئی دوتی پڑدہ بجر کپائی آتم گندا لہیا۔ رل مل دوویں اکو ڈھولا پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ناتا ٹئے جن مرن، مرن جنم رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جاپ اکو اک سمجھائیا۔ ساچا جاپ ستگر ٹیک، ہر سچ سچ جنایا۔ آتم پرکاش بڈھی بیک، مت متوالی آپ سمجھایا۔ ترے گن پنج تت نہ لائے سیک، من واسنا میٹ مٹایا۔ نج نیتر نج کھیتر نج کایا آپ اپنالے ویکھ، پیکھ اپنی خوشی منایا۔ پاربرہم کرے بیت، در میلا سہج سُبھایا۔ آنتر آتم سچا پاٹھ اچن اچیت، اچا جاپ بن رسنا جہوا گایا۔ گر ستگر کرے ساچا بیت، ہرجن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا پاٹھ آنتر نام درڑایا۔ پوجا پاٹھ پون سواس، سواسی سواس جنائیندا۔ نج گھر واسی سد وسے پاس، وسیرا اکو گھر جنائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی پاٹھ، پاٹھشالا کایا گھر وکھائیندا۔ بن رسنا جہوا آئے سواد، رس مٹھا اک وکھائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت روپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں جنائے اپنا منتر، نش اکھر اکھر دھار صفت صلاحیندا۔ اوتھے چلے ستگر ساتھ، سدا سدا

سہج سُکھدائیا۔ ڈُونگھی گندر اندر وڑ کے مارے جہات، نو دوارے سُکھمن ٹیڈھی ڈُونگھی غار پار کرائیا۔ ایڑا پنگل بنے صفات، امرت دیوے بوند سوانت، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، نرمل جوت کرے پرکاش، انحد نادى ناد سُنائیا۔ شبد آگتی دئے دات، اٹھے پہر رکھائے پرہیات، مل سخیان منگل اکو گائیا۔ سرتی شبد بندھائے نات، کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، بند کیوڑی کھول تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ آتم سیجا کھیل تماش، کوٹن کوٹ رو سس پرکاش، نرگن شہنشاہ شاہو بھوپ شاہاش، ست سرُوپی آسن لائیا۔ گرمکھ وسے سدا پاس، آتم پر ماتم مل مل بائے راس، گوپی کاپن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وکھائے اگلا گھر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اگلا گھر رنگ محل، چہر چہر نہ کھئے چھپائیندا۔ نرگن دیپک رہیا بل، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ سچ سینگھاسن بیٹھا مل، پُرکھ اکال سوہا پائیندا۔ شبد سندیسہ رہیا گھل، گرمکھ سجن آپ اٹھائیندا۔ نرگن سرگن جائے رل، رل مل اپنا کھیل کرائیندا۔ وکھاونہارا نہ چل دھام اٹل، سچ سینگھاسن سوہا پائیندا۔ گرمکھ وِرا ویکھے چل، کوٹن کوٹ پاندھی راہ وچ بیٹھا نیتر نیناں نیر وہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا دوارا ہر نرنکارا، شبدی دھارا جوتی اُجیارا، اکو اک جنائیندا۔ اگلا گھر سچا سوہنا، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ نہ ہسنا نہ اوتھے رونا، چنتا روگ نہ کھئے جنائیا۔ نہ جاگنا نہ کدے سونا، چنتا دکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلے گھر دیونہار وڈیائیا۔ اگلا گھر سدا سد چنگا، ستگر چنگی طرح سمجھائیا۔ اکو وسے سورا سرینگا، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر اکو جہا اندا، رس پھکا نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی دسے خاکی بندہ، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ داتا دانی گئی گھندا۔ گھر گمبھیر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں چڑھائے پھڑ کے باہوں ڈنڈا، ڈنڈا چوتھے ڈنڈے اپنا درس دکھائیا۔ پچھلا پچھے رہ جائے کنڈھا، آگے اپنا کنڈا لاپیا۔ بھگت بھگوان سدا بخشندا، بخشش اکو اک جنائیا۔ سچ سہنجنا دھام سہندا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا راہ بن ملاح، ہرجن ساچے آپ وکھائیا۔ اوس مندر سچا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ اکو گھر وسے گرو گُر چیلا، گُر چیلا اپنے رنگ رنگائیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی سدا سُھیلا، صاحب ستگر دیا کرائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ جن بھگت ملائے آپ اپنے ویلا، وار تھت ہتھ نہ کیسے رکھائیندا۔ رائے دھرم دی

کٹ جیلا، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اچے مندر ہرجن ساچے آپ بہائیندا۔

☆ ۱۲ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی دلی دربار پہاڑ گنج ☆

سینگھاسن سٹے شیر اٹھ، کیوں بیٹھا مکھ لکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر روندے تیرے پت، نیتز نین دھیان لگائیا۔ نرور ہو کے کیوں بیٹھا لک، نراکار بے پرواہیا۔ دو جہاناں کرنی پُچھ، کرتا پُرکھ تیری ودیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی خالی ہتھ ملے کیسے نہ کچھ، کوڑی کریا دے دہائیا۔ جیو جگت جہان گئے رُس، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ داتار سوامی شیر ہو کے بک، بہک اکو اک لگائیا۔ غریب نہانے کوچھے کھلے بھگت بھگوان گودی چُک، تینوں لاج کھئے نہ آئیا۔ مہربان نگہوان نر نرائن کیوں بیٹھا چُپ، تیری چُپ نہ کیسے کھلائییا۔ دو جہان اندھیرا گھپ، تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جگ چوگری گر اوتار پیر پیغمبر تیری سیوا کر کر گئے ہُس، اپنا بل نہ کھئے دھرائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈا کھنڈا خالی ہونے ٹھٹھ، سچ پیالہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑدہ دے اٹھائیا۔ پڑدہ لاہ بے پرواہ، بے پرواہی تیری کم کیسے نہ آئیا۔ دو جہاناں بن شہنشاہ، شاہ اپنا حکم نہ کیوں منائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر تون بنیا رہوں وڈ گمراہ، گہر گمبھیر تیرا بھیو کھئے سکیا نہ پائیا۔ بھیو ابھیدا تیرا دسدے گئے راہ، پھڑ باہوں تیرے نال نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑدہ دے اٹھائیا۔ نہیں ویلا سینگھاسن سوئن دا۔ نہیں ویلا راگاں گاؤن دا۔ نہیں ویلا ٹھنڈی پوئن دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا سچا ور، گہر اپنا اک سہاؤن دا۔ اٹھ کے نیتز کھول اکھ، تیری اکھ نہ کیسے کھلائییا۔ جگ چوگری سب تون رہوں وکھ، وکھری دھار چلائییا۔ چار جگ تیرا مارگ گئے دس، شاستر سمتر وید پُران کر پڑھائیا۔ کلجگ اتم ہووے پرگٹ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیرا نور اک رُشنائیا۔ سدا سدا سد تیری رکھی آس، کر کریا کھیڑا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا پڑدہ دے چُکائیا۔ پہلی چیت پڑدہ چُکاں گا۔ جگت سینگھاسن اتوں اٹھان گا۔ پرتھی آکاش کولوں پُچھان

گا۔ دو جہان لُکایا کسے کولوں نہ لُکاں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کر، جن بھگتاں کولوں کدے نہ رُساں گا۔ ویہ سو نو پکرمی تھان سہایا، سیہرا سیس جگدیش بندھائی۔ رام ملایا کھیل کھلایا، بے آنت وڈی وڈیائی۔ دس سال نہ بھیو جنایا، آدھا نال ملایا۔ نرگن ہو کے مکھ چھپایا، سرگن راہ چلائی۔ سرگن گوہند ڈھولا گایا، پُرکھ اکال پڑدہ پائی۔ اتم لیکھا اپنے ہتھ رکھایا، لہنا لہنیدار ربیا ورتائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پڑدہ ربیا وکھائی۔ سرگن ہو کے ہویا نرگن، نرگن اپنا آپ تجایا۔ نرگن ہو کے بنیا سرگن، سرگن رنگ رنگایا۔ لیکھا جانے ترے گن، ترے گن اپنا ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، گرُمکھ سجن میل ملایا۔ کون جانے پرہہ ساچے گن، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ دھرنی دھرت دھول پرتھمی آکاش پُکار سُن، جیو جنت ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلے ساچے چُن، گرُمکھ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی ربیا کھایا۔ نرگن ہو کے گیا لک، لکویں کھیل رچائی۔ ساڈھے دس ہو چُپ، بول بلارا نہ کھئے جنائی۔ بیس بیسا پہلی چیتر پئے اُٹھ، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ گر اوتاراں لئے چُچھ، بچیا کھئے رہن نہ پائی۔ اپنا بدلے آپے رُخ، دشا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائی۔ سچ سندیسہ لاپے پڑدہ، پڑدہ اپنا آپ اُٹھائی۔ ویکھو نرگن سورج کیہڑی طرفوں چڑھدا، اُتر پورب پچھم دکھن چارے گنٹاں دین دُبائی۔ کلمہ نبی رسول دو جہان اکو پڑھدا، کائنات صفت صلاحیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار نیوں سجدہ کردا، سیس جگدیش جھکائی۔ پچھلا کیتا سب دا ہردا، آکے مارگ اکو لائی۔ زبھو زوریر نراکار کدے نہ ڈردا، ڈر سب نوں ربیا وکھائی۔ لکھ چوراسی بھانڈے گھڑدا، گھڑ گھڑ بھن وکھائی۔ شہنشاہ شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ آپے کھڑدا، سیس جگدیش تاج سہائی۔ بھگت بھگوان سنت سہیلے آپے وردا، میل ملاوے سہج سُبھائی۔ کرے کھیل نرائن نر دا، نر اکو نظری آئی۔ اُٹھ ویکھ لیکھا در در دا، سچ سندیسہ آپ سُنائی۔ ایک صبرا ایک ایکنکار اکو اکھڑ پڑھدا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پڑدہ سچ سینگھاسن اپنے اتوں اُٹھائی۔ پردہ لاه آپ بھگوان، اپنی کھیل وکھائی۔ پرگٹ ہو جودھا سوربیر نوجوان، ناؤں اپنا اک وڈیائی۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں اگتی تیر مارے بان، تکھی مکھی دھار وکھائی۔ لیکھا جان زمیں اسمان، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ آپے ہو سدا

مہربان، مہر نظر کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈھے تِن ہتھ ست ستواد وکھائے اک نشان، نشانہ اِکو اک جھلائیا۔ -- جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پردہ لاپے پچھلی دھار، دھار دھار آپ جنائیندا۔ سرگن وچوں زرگن آئے باہر، زرگن اپنا راہ وکھائیندا۔ گپت بیوئے ظاہر، ظاہر ظہور کھیل کرائیندا۔ نام کھنڈا مارے اِکو وار، دو جی وار سر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ دے کے آیا تکھی دھار، تلوار پیار نال وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر زرنکار کھیل اپار ایکنکارا آپ سُنائیندا۔ سینگھاسن سونا دیوے چھڈ، سُنٹیاں کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ دو جہاناں کر پار حد، حدیث اِکو اک سُنائیا۔ بھگت بھگوان گھر اپنے صد، سچ مندر دئے وڈیائیا۔ چوٹھی منزل بولے گج، گرج اِکو نام لگائیا۔ زرویر پُرکھ ہو پرتکھ، پرتکھ دئے وکھائیا۔ کیسے پھرکن نہ دیوے اکھ، پلک پلک نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اِکو ور، ور اپنے ہتھ رکھائیا۔ پڑدہ لاپے کل پاٹے چادر، ہر نور جوت رُشنائیا۔ پرگٹ ہووے اِک بہادر، پُرکھ کال وڈ وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار آیا قادر، قُدرت ویکھے چائیں چائینا۔ گر اوتار کہن پاوے سار ڈونگھے ساگر، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ بھگت بھگوان کہن ہویا اُجاگر، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ سری بھگوان ہرجن بنائے سچ سؤداگر، ونج اِکو اک کرائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے آڈر، انڈیٹھڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پڑدہ آپے دئے ہٹائیا۔ جگت پردہ جائے ہٹ، بھگت ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، ساچی کار کھائیا۔ راج راجاناں پائے نتھ، شبدی تند اُٹھائیا۔ پھڑ پھڑ کرے وکھو وکھو، وکھری کار کھائیا۔ دو جہاناں بھانڈے کر کر سکھ، چار کُنٹ پھرے اِک دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت سینگھاسن تچ، شبد گھوڑے چڑھے بھج، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا پھیرا پائیا۔ سینگھاسن چھڈ کے آواں گا۔ زرنکار اکھواواں گا۔ شبد جیکار بلاواں گا۔ محل اٹل سہاواں گا۔ ساچے پوڑے چڑھے کے درس دکھاواں گا۔ اُچی منزل اِکو راگ الاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کھیل کراواں گا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ ویہ سؤ نو پکرمی کیتا سچ وبار، سچ سینگھاسن آسن لائیا۔ نو جیٹھ خبردار، خبر اِکو اک سُنائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی بانی آپ الائیا۔

کرے کرائے ساچی کار، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ ویہ سو اُنی دئے آدھار، ایکا نایا جوڑ جُڑائیا۔ بھگتن میتا الکھ اپار، شہنشاہ اپنا رنگ
 دکھائیا۔ گرُمکھ لائی پُھلواڑ، واڑ اپنے نام کرائیا۔ گلشن ویکھے اک نرنکار، کلی کلی مات مہکائیا۔ پرگٹ ہو جودھا بلکار، سورپیر درس
 دکھائیا۔ سچ سنگھاسن اُتوں ہوئے باہر، بے پرواہ اکھ کُھلائیآ۔ غفلت وچ ستا رہے پیر پَسار، نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ چُپ چُپیتا کردا ربیا
 وبار، بن ووبارا دھار رکھائیا۔ پنڈت پاندھا مَلا شیخ کوئی پا نہ سکے سار، سار ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ ہر کا لبھنا آد جُگاد بڑا دُشوار، دُشمن ہوئے
 جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پردہ آپ اُٹھائیا۔ ویہ سو نو اندر وڑیا، سچ سنگھاسن مُکھ چُھپائیا۔ ویہ
 سو اُنی اُپر چڑھیا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ اپنا نام آپے پڑھیا، آپے ربیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پردہ ربیا
 اُٹھائیا۔ ساچا پردہ کرے دُور، دُور دُراڈا دیا کھائیا۔ گھر ابناسی حاضر حضور، ہر اکو نظری آئیآ۔ اپنی بھل منّ بخشاوے قصور، جن
 بھگتاں آگے کر عرضوئیا۔ جُگ چوکڑی پرہہ دا سچ دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جُگ چوکڑی راج راجان شاہ سلطان کر مفرور، من
 واسنا کوڑ بھرائیا۔ نو نو چار مچا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ حُکمے اندر کر مجبور، مُجرم سب نوں دئے بنائیا۔ آنت کرے چورو چور،
 نہ سکے کھتے بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ درڑائیا۔ اپنی کرنی دتے آپ، بھيو ابھید جنائیندا۔ لُک لُک
 اندر وڑ وڑ جن بھگتاں دسدا ربیا جاپ، نام ندھانا اک سمجھائیندا۔ کلجگ اتم بیس بیسا پرگٹ ہو وکھائے وڈ پرتاپ، پرتاپی اپنا پھیرا
 پائیندا۔ نو نو چار چرناں بیٹھاں لے ناپ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ کھلائیآ۔ ویکھ کھیل سنگھاسن پیا
 ہس، اپنی خوشی منائیا۔ پرہہ نوں میرے اُتے رہیا وس، وکھری دھار چلائیآ۔ جاندی وار کچھ سنیہڑا دس، تیرے چرن دھیان لگائیا۔
 نوں صاحب سدا سمرتھ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ پاربریم مہربان مہا جنائے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ میں نرگن ہو کے رہیا نس، دو
 جہاناں پھیرا پائیا۔ ہرجن ویکھاں جو گاؤندے میرا جس، کلجگ اتم آنتر آتم دھیان لگائیا۔ کوڑی کِریا پاواں نتھ، سرگن بچیا کھتے رہن نہ
 پائیا۔ پھر پھر ویکھاں تیرتھ تٹ، گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے پھول پُھلائیآ۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں گھر گھر ویکھاں لگی آگ، نو نو
 چار پندھ مکائیا۔ جُگ چوکڑی میرا کھیل جگ، جُگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت سنگھاسن

رہیا سمجھائیا۔ جگت سینگھاسن چرن لاگ، اک کرے عرضوئیا۔ پرہہ ٹدھ بن کوئی دسے نہ کنت شہاگ، جو میری سیج ہنڈھائیا۔ ٹدھ
 بن رکھے نہ میری کوئی لاج، شاہ سلطان روون مارن دھاپینا۔ سیس کیسے نہ رہنا تاج، تخت نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ٹوں بدلنہار سماج،
 سمگری سب دی جھولی وچوں باہر کڈھائیا۔ ٹدھ بن کوئی نہ لائے بہاگ، بہاگ ہین سرب لوکائیا۔ نظر نہ آئے کھئے چراغ، دپیک دیا نہ کھئے
 رُشنائیا۔ ست سروپی کوئی نہ لائے آواز، رسنا جہوا سرب کُرائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی راج، شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں داتا غریب نواز،
 میں ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سُن سینگھاسن میرے سجن،
 ہر سچ سچ درڑائیندا۔ میرا پریم تیری لگن، تیرا تیرے نال رکھائیندا۔ کلجگ اتم پہلی وار پہلی چیت کراں سگن، جن بہگتاں ویکھ
 وکھائیندا۔ اٹھے پھر رہن مگن، ست سنتوکھ اک درڑائیندا۔ سرشٹ سبائی لگی آگ لگن، سری بہگوان آپ لگائیندا۔ تیرے اُتے پنج تت
 ہنڈھایا بدن، تتوت رنگ رنگائیندا۔ مُسلم سُنئی کھئے ہون ساگر کنڈھے عدن، عدلی اکو حکم جنائیندا۔ جگت ووبار دیوے بدل، دلیل
 پچھلی نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سینگھاسن آپ سمجھائیندا۔ سینگھاسن کہے پرہہ تیرا بھروسا، ٹدھ
 بن نظر کھئے نہ آئیا۔ ہوں سیوک داسی داسا، سدا سد سیو کھائیا۔ نت نوت تیرے ملن دیاں رکھاں آساں، آس آس وچ پرگٹائیا۔ کر کِریا
 دے دلاسا، کون ویلا پھیرا پائیا۔ میرا پورا کریں گھاٹا، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ کی ہویا چار پاوے نال بنی میری چُگٹھا، چار جگ تیری
 سیو کھائیا۔ تیرا کھیل نٹوؤ ناٹا، بازی گر اپنا سوانگ وکھائیا۔ میں تیرے تھلے پیا اپنی چھاتی آگے ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ٹدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بہگوان کہے سینگھاسن، سُن سجن میت مُراریا۔ تیری پوری
 کراں آسن، لہنا دینا قرض اُتاریا۔ تیرے اُتے کِریا واسن، آپ اپنا کھیل وکھا لیا۔ تیرا دیواں سچا ساتھن، سری بہگوان آپ سمجھا لیا۔
 ست ستوادی چلے راتھن، سچ مارگ اک وکھا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا سنگ آپ نبھا لیا۔
 جگت سینگھاسن رووے نیر، پلک پلک اٹھائیا۔ ٹدھ بن کوئی نہ دیوے دھیر، دھیر جوان نظر کھئے نہ آئیا۔ بھڑی میری بھل بخش تقصیر،
 میری تقدیر دے اٹھائیا۔ میری لگی نبھ تیرے نال اخیر، سُنجی سیج نہ موہے بھائیا۔ میں سدا رباں دلگیر، دلبر تیری جھلی نہ جائے

جُداِئيا۔ تُوں ميرا سچّا پير، مُرشد اِکو نظري آئيا۔ ميرے اُتے بيٺھ کريں ليل، گني گهير گهر گور تيري وڏياِئيا۔ تيرے بهار نال ميري مٺے پير، دُکھ درد نه لاگے رائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کريا کر، ايکا دينا ساچا ور، در تيرے چرن کول ملے سرنائيا۔ سري بهگون بولے آپ، شبد اگم جنائيندا۔ سچ سِنگهاسن تيرا پرتاپ، وڏ پرتاپي آپ جنائيندا۔ کلجگ کورّا ميٺ سنٽاپ، پهر تيرے اُتے آسن لائيندا۔ لکھ چوراسي جپاواں سچّا جاپ، منتر اِکو اِک درڙائيندا۔ تيرا آر پار کناره لواں ماپ، ساڏھ تِن بٺھ تيري جهولي پائيندا۔ تيرا پاوا چول کراں پاکی پاک، دُرمت ميل نه کئو رکھائيندا۔ اگے پچھ تيرے ساٺھ، بهگت دوارا راه جنائيندا۔ پرگت هو پُرکھ سمراتھ، تيرا بهار اُٺھائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کريا کر، ساچا ليکھا آپ جنائيندا۔ سُن سِنگهاسن هر کي بات، هر چرن پيا سرنائيا۔ دهن بهگ پر به ديويں ساٺھ، تيرے بٺھ ميري وڏياِئيا۔ ميں بن وچھاؤنا رُوپ وٺايا کھاٺ، تانا پيٺا تند بندھائيا۔ تُوں اُپر سُنٽون پُرکھ ابناس، کريا دهار اپني ديا کھائيا۔ مينون بھلي دن رات، گھڙي پل نظر کئو نه آيا۔ جگ چوڪڙي تڪدا رهيا آس، آسا اِکو دهيان لگائيا۔ کون ويلا پر به لوک مات بهو پركاش، پركاشوان کرے سرب لوکائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کريا کر، ديونهار مان وڏياِئيا۔ پُرکھ ابناسي هو ديال، سچ سِنگهاسن آپ جنائيندا۔ سُن نڏھ ساچ لال، لالن اپنے رنگ رنگائيندا۔ ايکا نايا بے مثال، مسل ساچي آپ بنائيندا۔ سچکھنڏ سچي دهرمسال، دهرم دوارا لوک مات پرگنائيندا۔ کرے کھيل سري بهگون، بهگون اپني دهار چلائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کريا کر، سچ سِنگهاسن آپ سُنائيندا۔ سچ سِنگهاسن بهگت دوارے، هر در ملے وڏياِئيا۔ جگ چوڪڙي تيرے پيندے رھے پوارے، گر اوتار پير پينمبر کرن لڙائيا۔ کوئن کوٺ تيرے اُتے به به پر به دے نام اچارے، انت کهن کئو نه پائيا۔ تُوں بے پرواه جگت سِنگهاسن کوئن کوٺ راج راجان شاه سلطان کر خوارے، خاکی خاک ملائيا۔ آپ بٺها رهون مندر مسجد شودوالے مٺھ گرودوارے، اُتے اکھڙ صفتي ڏھيري لائيا۔ دنے جاگن راتين سوائين، جگت کرني بند کرائيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني کريا کر، ديونهارا ساچا ور، تيري کيتي گھال ليکھ دئو لگائيا۔ تيري کيتي گھال ليکھ لاؤني، سچ دربار آپ جنائيندا۔ تيري سيوا کيتي پور کراؤني، اُني سال سيچ هنڏھائيندا۔ اِک اکلے کھيل کھلاؤني، نو کھنڏ پرتھمي پنڊھ مڪائيندا۔ پهلي چيت کرے بوھني، تيرا بھڙي حال سُن تيرا دردي درد ونڏائيندا۔ جوتي جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میلا میل ملائیندا - تیرا میل ملاوے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ دھن وڈیائی وڈا بھاگ، بھاگ حصہ رسیا
 جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس گھر وچ لبھدے رہے چراغ، جوتی نور نور زشنائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کردے رہے گرؤ مہاراج، مہا اکھ
 کتھ جنائیا۔ سو صاحب ستگر تیری رکھے لاج، آپ اپنے چرن لگائیا۔ لوک مات وچوں چک جہاز، سچ دوارے آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت راج دئے گوائیا۔ سچ دس میرے بھگوان، کس بدھ رحم کھائیا۔ میں بردا تیرا غلام، سد سد سیو
 کھائیا۔ تون شہنشاہ امام، بے انت تیری وڈیائیا۔ تون میرا لیکھے لائے کام، نہکرمی کرم کھائیا۔ جگ چوکڑی میں بنیا رسیا عام، کوٹن کوٹ
 میرے اُتے چڑھ چڑھ حکم سنائیا۔ مایا ممتا نال درشاؤندے رہے میرا نشان، تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جدھر ویکھاں میرے نین شرمناں،
 میرے اُتے راج راجن بہہ دھروہ ظلم کھائیا۔ میرے اُتے بیٹھ کسے نہ جھلایا سچ نشان، کوٹن کوٹ جگت نشانے رنگ رہے وٹائیا۔ میں دھئے
 جوڑ بینتی کراں میرے مہربان، تیرے سرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنگ رکھائیا۔ تیرا سنگ
 رکھاں سکھاسن، سکھ تیرے وچ وسائیندا۔ لیکھا چکا پرتھی آکشن، گگن گگنتر پار کرائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناسن، پرہ تیرا میل
 ملائیندا۔ ست ستوادی پوری کرے آسن، ترسنا روگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میلا آپ
 ملائیندا۔ دھن بھاگ تیرا ہوئے میلا، ملنی ہر آپ کرائیا۔ تون گرؤ میں تیرا چیلا، بن سیوک سیو کھائیا۔ ساچا دس دھام نویلا، جس
 مندر دیویں ٹکائیا۔ تھہ بن میں کدے نہ ہوواں وہیلا، نت نوت تیرا بہار اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخش سچ
 سرنائیا۔ سچ سرنائی دسے بھگونت، اپنی دیا کھائیندا۔ زرویر پُرکھ نرگن کنت، کنت کنتوبل پھیرا پائیندا۔ دھردرگاہی ساچا منت، منتر
 گرمکھاں آپ پڑھائیندا۔ چوتھے جگ کر بھسمنت، نیم اپنی دھار جنائیندا۔ پنجان پیاریاں بستر پا بسنت، بسنتی اپنی رت سہائیندا۔ نال رلا
 ہر جو ہر سنگت، سکلا کاج رچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا رنگ وکھائیا۔ تیرا رنگ وکھائے کرتار، ہر کرتا
 آپ جنائیا۔ پہلی چیت کراں وبار، بن ووباری سیو کھائیا۔ پنج پیارے رکھے نال، لیکھاری لیکھے صفت صلاحیا۔ نو سو چورانوے چوکڑی
 جگ پچھوں پچھے تیرا حال، بے حال لئے پچائیا۔ تیرے اُتے رکھ کے اک چٹا رومال، ساچی سیوا سچ سمجھائیا۔ دوآبہ سنگت کرے تیری

پرتپال، ماجھے مالی کرے کُرمائیا۔ مالوا مل مل وجائے تال، جموں رسیا کھیل کھلائیا۔ چوہاں وچ بڑے دین دیال، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آپ ننگیں پیریں بنے کنگال، جن بھگتاں چھتر سیس جھلائیا۔ تیرے پچھے گُرمکھاں دا ونگا ہون نہ دیوے وال، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ جگ وچھڑیاں ویکھے حال، مُرداں آپ سُنائیا۔ پچھلا ناتا توڑ جنجال، اکے اکو رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان وڈا بے پرواہیا۔ جگت سینگھاسن تیرے اتوں پنج تت کیتا قربان، سینگھ شیر نظر کیسے نہ آئیا۔ برہو کے بھیک مارے بلوان، دو جہاناں رسیا جگائیا۔ پچھلی شرع میٹے جگت جہان، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بھگت دوار کھول مہان، بھگتی اکو اک سکھائیا۔ ڈونگھی کندروں کڈھ دیوے دان، دوجی منزل آپ چڑھائیا۔ دوجی منزل کر پروان، تیجے در دے بہائیا۔ تیجے گھر کر پروان، چوٹھے تیرا آسن لائیا۔ اُپر بیٹھ شاہ سلطان، سچ فرمان حکم جنائیا۔ بھگت بھگوان پائے اکو آن، بندھن اکو اک جنائیا۔ اک سو اک لیکھ لیکھے جگت راجان، نو کھنڈ پرتھی آپ سمجھائیا۔ او ویکھو کھیل کرے بھگوان، بہاوی سب دے سر تے چھائیا۔ سچ سینگھاسن تیرا مان، محل اٹل آپ رکھائیا۔ نہکرمی کرے تیری کلیان، کلا قدرت اپنے وچ چھپائیا۔ اُپر چڑھ نام کھنڈا کھچے وچوں میان، مہا اگت گنی نہ جائیا۔ چوٹھے محل گر اوتار پیر پیغمبر در آکے اپنا آپ کرن قربان، بھیٹا سب کچھ دین چڑھائیا۔ پُرکھ اکال تیری مئیے آن، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا حکم سُنیے فرمان، فرمانا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگت سینگھاسن دیوے ور، اپنا پردہ آپ لاپس۔ پردہ جائے لتھ، بن ہتھیاں آپ لاپس۔ گُرمکھ سڑدا جائے بچ، کر کیرپا آپ بچائیندا۔ نرگن اندر ہو کے جائے رچ، جگت نیر نظر نہ آئیندا۔ اپنی کرنی کرے سچ، سچ ساچی کھیل وکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اکو مت، برہم مت آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ ساچا تخت سینگھاسن سہاؤنا، سہاؤنی رُت مہکائیا۔ پنجاں پیاریاں تیرا بہار اٹھاؤنا، ہر بھگوان اُنکلی آپ لگائیا۔ ہر سنگت ڈھولا اکو گاؤنا، سوہنگ مہراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان وچی ودھائیا۔ دو جہان گھر گھر رونا، رووے سرب لوکائیا۔ ست پُرکھ نرنجن تیرے اُپر ڈیرہ لاؤنا، سجا چرن آپ ٹکائیا۔ کھبّا چرن چک جگت ٹھوکر لاؤنا، دھکا اکو وار لگائیا۔ چاروں کُنٹ سینگھاسن آپ بہاؤنا، گیرا گیرے نال رکھائیا۔ چوٹھے گیرے بند کراؤنا، بندی خانہ سب نوں پائیا۔ بھگت اند اک درساؤنا، اند اند اند وچے ودھائیا۔ پیند

سربانے تیرے سؤنا، لہندا چڑھدا دئے ٻلائیآ۔ سج کھبے بازو آپ پھیلاؤنا، چاروں کُنٹ رہیا ڈرائیا۔ پھولن مالا ہتھ رکھاؤنا، ایکا اگی گنڈھ وکھائیآ۔ ساچا میگھ آپ برسائونا، کروڑ تیتیسا سیو لگائیآ۔ وشن برہما شو ڈھولا گاؤنا، پرہ چرن ملی سرنائیا۔ سچ سینگھاسن اک وڈیاؤنا، پرہ وڈا رہیا جنائیآ۔ امرت میگھ اک برسائونا، بوند سوانتی گرمکھاں مکھ چوائیا۔ ساچی دھار اک رکھاؤنا، دھار دھار وچوں پرگٹائیآ۔ ہار شنگار ہر سنگت آپ کراؤنا، آپ اپنی سیو کھائیآ۔ چوتھے گھر بہہ کے گرمکھاں دا ڈھولا گاؤنا، جس دا گا نہ سکیا کوئی پیر پیغمبر لوک مات دیوے گواہیا۔ سو مندر صاحب اک سہاؤنا، جس اُپر تیرا آسن لائیآ۔ اپنے مستک سرگن خونی دھار بہاؤنا، گرمکھاں ٹیکا آپ لگائیآ۔ اجونی رہت نظری آؤنا، سچ تینوں اک درڑائیآ۔ پچھلا قانون سرب مٹاؤنا، ممنون کرے آپ لوکائیآ۔ دو جہان اصول اک بندھاؤنا، صاحب پڑدہ دئے چکائیآ۔ معقول حکم اک جناؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت سینگھاسن پُرکھ ابناسن اپنے نال جڑائیآ۔ سینگھاسن کہے پرہ میرے باپ، پتا تیری وڈیائیآ۔ کس بدھ مینوں دیویں دات، مہر نظر اٹھائیآ۔ میں نہ جاتا اپنا آپ، بھلیا وچ لوکائیآ۔ چار جگ نہ ہویا پاک، پتت اپنا آپ نظری آئیآ۔ کوئن کوٹ بنائے ساک، سجن اپنے آپ ہنڈھائیآ۔ صاحب ساچی کسے نہ دتی دات، کوڑی جھولی گئے بھرائیا۔ دوجا ملدا رہ گیا ہاتھ، میرا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ ناچ کر کر گئے ترے لوکی ناتھ، منڈل منڈپ راس رچائیآ۔ اتم سب دا ٹٹا ساک، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیآ۔ میں تھک کے سب دی لاہی آس، ہو نراسا تیرا دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پرہ آئے پاس، میرا دکھ مٹائیآ۔ میں لبھ لبھ تھکا جنگل پرہاس، گگن گگنتران کھوج کھوجائیآ۔ تیری کیتوں نہ ملی سراع، تیری سوہ نہ کسے سمجھائیآ۔ میرا من ہویا اداس، حیران ہو کے رہیا جنائیآ۔ جیواں جنتاں لگی آگ، راج راجان روون گرلاؤن مارن دھاپینا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ بھاج، چار کُنٹ اپنا پنڈھ مکائیآ۔ تیرا سچا نہ ملیا سماج، ورن برن کرے لڑائیآ۔ شہنشاہ کرے کوئی نہ راج، رعیت نیتر نیناں نیر رہی وہائیآ۔ کر کریا آپ مہاراج، میرا دکھڑا دینا گوائیا۔ تون تخت نواسی تخت نواز، تڈھ پن تخت نہ کھئے سہائیآ۔ دھن بھاگ پرہ ملیا آج، آپ اپنا پھیرا پائیآ۔ اپنے سر توں لاہ کے تاج، میرا اوڈھن اُپر ٹکائیآ۔ آپ بنیا غریب نواز، وچ غریباں ڈیرہ لائیآ۔ شاہ سلطاناں کر دے خاک، خاکی خاک روپ بنائیآ۔ مینوں اکو لبھا ساک، ہر سنگت نظری آئیآ۔ جس دا ہو کے ریاں داس، بن سیوک

سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا اکو ور، پرہ اپنے چرن لگائیا۔ سُن سنگھاسن سچ گل، ہر سچ سچ جنائیندا۔ جگ چوکرئی کردا ربیا ول چہل، اچہل چہل دھاری بھیو کھئے نہ پائیندا۔ کلجگ ویلا آنت ہر سنگت رل، بن ہر سنگت تیرا قدر کھئے نہ پائیندا۔ پرہ ابناس تیرا آسن لے مل، نرگن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ اندرون کڈھ چوٹھی منزل دیوے گہل، گھلو گھارا ویکھ وکھائیندا۔ تیرا بہار پنج پیارے لین جہل، جنہاں وچ اندر وڑ کے ڈیرہ لائیندا۔ ہر سنگت سنیہڑا اکو گہل، تیرا سنگ وکھائیندا۔ امرت بہنڈارا بہر جل، جل خوشیاں نال برسائیندا۔ چار ورن میٹ سل، اکو گھر وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن سچ ساچا آسن لائیندا۔ پاربرہم پرہ تیرا متاں کہنا، تیرے چرن سرنائیا۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں ویکھاں نیناں، تیری سنگت درشن پائیا۔ میں کراں پروان اوہناں وچ رہنا، وکھری دھار نہ کھئے رکھائیا۔ جس دوارے میں مُودھے ہو کے ڈہنا، تس دوارے جن بھگتاں سیو کھائیا۔ اوتھے اک بھگوان اک بھگت رہنا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں مینوں نظری آئے تیرے پریم پیار دا کہنا، گرُمکھ گرُمکھ ہر کنت پیاری ناری تن ہنڈھائیا۔ دوجے وہن کدے نہ وہنا، اکو ملی ست سرنائیا۔ تیرا بھانا سدا سد سہنا، سد بھانے وچ رکھائیا۔ لکھ چوراسی دیوے میہنا، میرا گھٹ کچھ نہ جائیا۔ تُوں صاحب ساٹوں دینا، منگتے تیرے در خالی جھولی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگھاسن تیرا سنگ بھگتاں نال رکھائیا۔ ویکھ سنگھاسن ساچے بھگت، بن بھگتیوں پرہ بنائے۔ پاربرہم دی برہم رکت، رکت بوند وند نہ کھئے ونڈائے۔ کر کرپا آیا پرت، بے پرواہ پھیرا پائے۔ اک دوجے نال سچ دوارے لا لُو شرط، کوڑی شرع وچ کھئے نہ آئے۔ جے میرے ولوں رہ جائے فرق، پھڑ باہوں لُو منائے۔ جے گرُمکھ چوٹھے پد وچوں جائے اٹک، کٹھے ہو کے لُو ڈھاہے۔ کیوں جھوٹھی دسی سڑک، راہ وچ چور یار ٹھگ رہے ڈرائے۔ اگوں ستگر پورا کہے کھڑک، او میرے پچو پھڑ باہوں لے اٹھائے۔ پچھلا لیکھا کرے ترک، ترت اپنا رنگ رنگائے۔ لکھ چوراسی نچوڑ کڈھیا عرق، گرُمکھ تھوڑے گود ریائے میل ملائے۔ بھیو نہ پائے نین اکھ فرق، پھرتی اپنی اک جنائے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگھاسن ہر بھگت اکو رنگ رنگائے۔ سنگھاسن تیرے اُتے چڑھیا، سری بھگوان خوشی وکھائیندا۔ گرُمکھاں دے اندر وڑیا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ دوہاں وچولا آپے بنیا، آپے اپنی کھیل

کرائیندا۔ وچھڑیاں میلا اپنے دریا، در اپنا اک سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو جہا کریا، سنگھاسن تیرا رنگ وکھائیندا۔ چوٹھی منزل جو جن چڑھیا، باہوں پھڑ تھلے کوئی نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن تیرا ساتھن، ست پُرکھ نرنجن اک اکھوائیندا۔ سنگھاسن کہے پرہہ تون بڑا دلیر، میں ویکھ ہویا حیرانا۔ میں نیکی جہی منگی مہر، تون بھریا وڈ خزانہ۔ کر کریا میرا چار جگ دا پیندا دتا نیڑ، نال بھگتاں بدھا گانا۔ اپنا کھیل دسیا نکھیڑ، پڑدہ کوڑا پار کرانا۔ میں بھل گیا میر تیر، تیرا میرا اکو گھر ٹکانا۔ جدھر ویکھاں نظری آئے شہنشاہ شیر، شاہ پاتشاہ سچا سلطانا۔ میں نہ جانی کس بدھ ہر بھگت لیاندے گھیر، نہ کوئی راگ سنایا گانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھایا اپنا گھر، جس گھر جھلے سچ نشانہ۔ ساچے تخت ہر تخت نواسی، طاقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ دوارے کرے کھیل سچکھنڈ نواسی، ساچی کار کھائیندا۔ دو جہاناں پاوے راسی، راس منڈل آپ رچائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر پارہم پوری کرے آسی، آسا اپنے نال ملائیندا۔ تیری لاپے پھیر اداسی، پچھلا دکھ گوائیندا۔ ست ستوادی ست رنگ نشانہ اک جھلاسی، آپ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا دیوے پھاسی، پھٹا اکو اک بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، دیونہارا ساچا دان، ست رنگ نشانہ جمون سنگت کرے پروانہ، اپر اپنا لیکھ لکھائیندا۔ ست رنگ نشانہ پھڑے ہتھ، ہتھ اپنے وچ اٹھائیا۔ نیچے اپر مارگ دیوے دس، آدھ وچکار سمجھائیا۔ جو لکھیا سو ہووے سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ شبد جوت جوت شبد نرگن نرگن وچ گئے رچ، سرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آگلا لیکھا پھیر سمجھائیا۔ سنگھ گجن گجن گرمیج، گرمکھ گرمت راہ چلائیا۔ چٹی چادر بناؤنی سیج، دوہاں میلا سہج سبھائی۔ پرہہ نرگن لیٹے وچ اپنا تیج، تیکھی دھار چلائیا۔ شبد سندیسہ دیوے بھیج، بھاجی گھر گھر آپ پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، چوٹھے گھر سنگھاسن اپر دے وچھائی۔

☆ ۱۲ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سروپ سنگھ دے گرہ چانکيا پُری نوين دلی ☆

سچ سنگھاسن سوہے سلطان، ست پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ بھوپ بنے راج راجان، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ وسائے سچ مکان، درگاہ ساچی کر رُشنائیا۔ دو جہاناں بن حکمران، شبد سندیسہ اک سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیان، لوآن پُریاں پندھ مَکائیا۔ نرگن نرگن ہو پردھان، سریشٹ سبائی ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل مہان، ست ستوادى آپ ہنڈھائیا۔ دُھر سندیسہ دئے گیان، نر نریشا کرے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر راجن راجا، تخت نواسی سوہا پائیندا۔ آد جُگاد رچ رچ کاجا، جُگ جُگ اپنا کھیل کرائیندا۔ نام ندھان دیونہارا داجا، لکھ چوراسی جیو جنت جھولی آپ بھرائیندا۔ بودھ اگادھ مارنہارا واجا، بھيو ابھید کھلائيندا۔ آتم پرماٹم رچ رچ کاجا، جیو جنت رنگ رنگائیندا۔ سدا سہیلا پھرے بھاجا، آن جان کھیل وکھائیندا۔ مُکند منوسر لکھمی نرائن مادھو مادھا، بے نظیر دستگیر اپنی دھار چلائیندا۔ جُگ چوکڑی پیکھنہارا سماجا، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن اک سہائیندا۔ سچ سنگھاسن سہائے آپ پرہے، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نرگن نروریر اُپر بھے جھب، جھلک اکو جوت نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوار لئے سد، سچ سندیسہ حُکم سُنائیا۔ نو نو چار ویلا رسیا لد، کلجگ اتم دئے ڈبائیا۔ نو نو اندھیرا کھڈ، ڈونگھی غار سریشٹ لوکائیا۔ کیسے نہ ملے امراید، امر اتم نہ کھئے کرائیا۔ کوئن کوٹ مکہ کعبہ کردے حج، حاجت پوری نہ کھئے وکھائیا۔ کوئن کوٹ مندر مسجد بیٹھے سچ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ کوئن کوٹ نہا نہا تھکے تیرتھ تٹ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچ سنگھاسن پرہے بیٹھ پُرکھ سمرتھ، اکل کل اپنی دھار چلائیا۔ چلاونہارا سچا رتھ، رتھ رتھوہی نظر کیسے نہ آئیا۔ آنت بھگونت ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ جوتی جاتا ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا راہ وکھائیا۔ لیکھا جان چوڈاں لوک چوڈاں طبق جگت ہٹ، بن ونجارا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اکو ڈیرہ لائیا۔ سچ سنگھاسن چڑھے آپ، تخت نواسی دیا کرائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناس، دوسر سنگ نہ کھئے ملائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، لوک مات راہ جنائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، منڈل اپنی راس وکھائیندا۔ پوری کرنہارا آس، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ لیکھا جان پرتھمی

آکاش، ڈونگھے ساگر پھول پھلائيندا۔ شاہو بھوپ بن شاباش، شہنشاہ اپنا حُکم سُنائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سِنگھاسن اک سُهائيندا۔ سچ سِنگھاسن ہر سُهجننا، سوبھاوت سُهائيا۔ جگے جوت آد نرنجنا، نرگن نور نور رُشنائيا۔ بھگت بھگوان بنے سجننا، گھر ميلا سچ سُهائيا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، اکو امرت نير وکھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائيا۔ ساچی کرنی رکھے ہتھ، بے پرواہ کھیل کرائيندا۔ جگ چوکرئی متھن متھ، لکھ چوراسی ویکھ وکھائيندا۔ کلجگ آنت ہو پرگٹ، پاربرہم پرہ ویس وٹائيندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ جنائيندا۔ سچ دوارے آپے وس، جن بھگتاں آپ وڈيائيندا۔ ميل ملاوے نس نس، آتم پر ماتم پنہ چکائيندا۔ نچھر دیوے اکو رس، رس پھکا ميٹ مٹائيندا۔ کر کِریا پوری کرے آس، آسا اکو اک جنائيندا۔ سچ سِنگھاسن جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ساجن ڈیرہ لائيندا۔ سچ سِنگھاسن ڈیرہ اک، ايکنکار آپ لگائيا۔ آد جگاد ليکھا لکھ، جگ جگ کرے پڑھائيا۔ شاستر سمرت ويد پُران پائے بھکھ، گيتا گيان انجيل فُران نال ملائيا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ وندنہارا حس، ذات پات ورن گوت کھتری براہمن شوڈر ویش کھانی بانی جیرج اندج اُتُبھج سيتج بنت بنائيا۔ چلاونہار رتھ پُرکھ سمرتھ مہا اکتھ، بودھ اکادھ نرگن سرگن سرگن نرگن اکھر وکھر کرے جنائيا۔ شاہ سلطان راج راجان بھوپت بھوپ مارگ دس، رعیت راؤ رنگ جيو جنت سادھ سنت اپنا حُکم جنائيا۔ ليکھا جان جگا جگنت، پرگٹ ہو سِری بھگونت، ميلا نار کنت، آتم سیجا سچ سُهجنی اک وکھائيا۔ شبد اگتی منیا منت، کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، گڑھ توڑھے ہؤمیں ہنگت، نون سو اکھر اک پڑھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سِنگھاسن اک سُهائيا۔ سچ سِنگھاسن ہر سہاؤنا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائيندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاؤنا، نرگن اپنی کل ورتائيندا۔ ايکنکار بل رکھاؤنا، بل اپنا آپ جنائيندا۔ آد نرنجن دپ ڈگمگاؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائيندا۔ سِری بھگوان ساچا حُکم سُناؤنا، حُکمے اندر کھیل رچائيندا۔ ابناسی کرتے سپس جھکاؤنا، بن بردا سیو کھائيندا۔ پاربرہم پرہ پڑدہ لاہنا، مَکھ نقاب نہ کھئے رکھائيندا۔ تخت نواسی ساچا تخت اک وڈياؤنا، جس اپنا چرن چُھائيندا۔ بھگت دوارے آپ وچھاؤنا، بھگوان اپنی کار کھائيندا۔ ساچا سنگ اک رکھاؤنا، ايکنکارا سنگ جنائيندا۔ دُھر نِشانہ آپ جھلاؤنا، دو جہاناں سیو کھائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، سچ نشانہ اک وڈیائیندا۔ سچ نشانہ جھلے جگ، جگ جیون داتا آپ جھلائیا۔ پرگٹ ہو سورا سریگ، نہکلنک خوشی منائیا۔ دین مذہب پار کر حد، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ انحد ناد وجائے ند، انراگی راگ سنائیا۔ پریم پیار اپنے وچوں کڈھ، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ کوڑی کِریا دیوے چھڈ، سچ سچ کرے کُرمائیا۔ سچ جنائے اکو جاپ، آتم پر ماتم ڈھولا آپ سنائیا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن نہ لاگے رائیا۔ جنم جنم دا میٹے پاپ، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ نظری آئے پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا درس دکھائیا۔ نیج آتم کرے واس، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ شبد جوتی جوت جوت پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں وچ سمائیا۔ ساچے تخت بیٹھ شاہو شاہباش، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تخت نواسی سچ نشانہ ست ستوادی آپ پرگٹائیندا۔ وکھاونہارا دو جہاناں، نرگن سرگن دوئے دوئے روپ وکھائیندا۔ دیونہارا برہم گیانا، پاربرہم پرہم آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملائیندا۔ سناونہارا راگ ترانہ، نش اکھر وکھر نر نرائن آپ سنائیندا۔ بٹھاونہارا سچ پانا، شبد اگتی آپ اڈائیندا۔ وکھاونہارا سچ مکانا، سچکھنڈ گنڈا آپ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ آپ وکھائیندا۔ اپنا رنگ رنگے کرتار، کرتا بھل کدے نہ جائیا۔ کلجگ اتم لے اوتار، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ وید ویاسا کرے وچار، اچے ٹلے پربت بیٹھا دھیان لگائیا۔ براہمن گوڑا پوت سپوتا پرگٹ ہوئے نوجوان، نئیا نوکا دو جہان چلائییا۔ عیسیٰ موسیٰ کرے دھیان، محمد چرن کول اکو آس رکھائیا۔ پرگٹ ہوئے حق امام، پروردگار سچا ماہیا۔ سچ سنائے اک کلام، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ نانک نرگن ویکھے مار دھیان، آد نرنجن نور کرے رُشنائیا۔ پرگٹ ہوئے جودھا سورپیر بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ گوبند ویکھے پُرکھ اکال، اکل کل ہر اکھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن کار کھائیا۔ اتم آوے بن پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ شہنشاہ بھوپ بن راجان، رعیت ویکھے جگت لوکائیا۔ ست رنگ نشان جھلائے آن، راج راجاناں حکم سنائیا۔ ست ستوادی بنائے اک ودھان، دھارا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم آپ جنائیا۔ ساچا حکم دیوے بھگوان، بھگوان دیا کھائیندا۔ ست دھرم دا جھلے نشان، جگت نشانہ میٹ مٹائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی اک گیان، آتم پر ماتم آپ پڑھائیندا۔ ستاں دیپاں اک راجان، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ لکھ چوراسی اک دھیان، بندھن اکو اک پائیندا۔ چار ورنان اک

مکان، گر ایشٹ دیو اِکو اک سمجھائیندا۔ چارے کھانی اک نشان، چار کُنٹ وکھائیندا۔ چارے بانی کر پروان، نام بان تیر چلائیندا۔ چوٹھے پد ہو پردھان، سچ سنگھاسن اک وچھائیندا۔ کلجگ انت کر کلیان، بھیو اپنے وچ رکھائیندا۔ ستجگ ست ست دے مان، ست ستوادى راه وکھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، نوبت اپنے نام وچھائیندا۔ سرشٹ سبائی اک چرن کرائے دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت اِکو اک پرگھائیندا۔ ساچا تخت پرگٹ مات، ہر ستگر آپ پرگھائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹ سبائی بنے سجن ساک، ناتا اِکو گھر وکھائیا۔ مُرشد مُریدان کرے پاک، پت پُنیت دیا کھائیا۔ سِری بھگوان ساچی دیوے بھاکھیا بھاکھ، بھوکھت لیکھا دئے جنائیا۔ پاربرہم برہم بنے ساک، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ آتم پرما تم کھولے تاک، دئی دوتی پڑدہ لاپیا۔ ساچے گرہ وکھائے گھاٹ، سروور ت ت تیرتھ اِکو نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی مٹے واٹ، ستجگ مارگ اک لگائیا۔ پاربرہم پرہم ملے کملاپات، کول نین درس دکھائیا۔ چتربھج ساکھیات، صاحب اپنا ویس وٹائیا۔ آد شکت ساتھ ساتھ، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ پروردگار دیوے دات، بے نظیر جھولی پائیا۔ پیر پیغمبر بہاؤنا اک جماعت، دو دو آب میل ملائیا۔ لیکھا جانے مکہ کائب، کعبہ اِکو اک درزائیا۔ مندر مسجد پوجا پاٹھ، کایا بنک اک وکھائیا۔ لیکھا جان پُرکھ سمراتھ، سرب سرشٹ دئے سمجھائیا۔ سچ سنگھاسن بے آپ، آپ اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، نرگن اپنا جوڑ جڑائیا۔ ساچے در لڈائے لاڈ، ہر مندر اک وکھائیا۔ دھرم نشانہ دیوے گاڈ، ست رنگا آپ لہرائیا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک سنگھاسن دئے اُچھائیا۔ اک سنگھاسن اُچے مات، سِری بھگوان آپ اُچھائیندا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، جگت اندھیرا آپ گوائیندا۔ ستجگ ست کر پرکاش، دھر دھرم ویکھ وکھائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ نار کمذات، کملاپاتی اپنے رنگ رنگائیندا۔ سچ سُنائے اِکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ آنتر باہر گپت ظاہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نیھائیندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کل وکھائیندا۔ اپنی کل رکھے کل، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل دھاری بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن اِکو مل، نرگن سرگن ویکھے چائیں چائیا۔ پاوے سار جل تھل، ڈونگھے ساگر اُچے ٹلے پربت پھول پھلائیا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک وکھائیا۔ ساچا مندر سچ محلہ، ہر ساچا سچ پرگنائیندا۔ نرگن بیٹھا اک اکلّا، سرگن راہ
 چلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پکرن پلا، پلو گنڈھ بندھائیندا۔ لیکھا چکائے رانی اللہ، میاں ویس وٹائیندا۔ رام رحیم میٹے سلا، دئی دویتی
 پنڈھ مکائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار کھانی آپے رلا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ شبد سندیس آد جگاد جگا جگنتر گھلا، اکھر
 وکھر لیکھ لیکھ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ سو مندر وڈا
 بوئے جگ، جس صاحب آپ وڈیائیا۔ نرمل دیپک جوت جائے جگ، اندھ اندھیر گوائیا۔ بھگت بھگوان لے سد، گھر اپنا آپ وکھائیا۔ رل
 مل اکو گاؤ چھند، سوہنگ ڈھولا ناد الاٹیا۔ کوڑی کریا تجو گند، سچ سچ جھولی پائیا۔ خوشی کرے بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ گھر
 وکھائے ساچا چند، چند نور جوت رُشنائیا۔ آتم پرما تم اک اند، دکھ درد دئے گوائیا۔ نانا توڑ بھیکھ پکھنڈ، ایکا نام دئے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اک جنائیا۔ ساچا مندر اُچ اٹاری، اُچو اُچ اکھوائیندا۔ نرگن جوت جگے نرنکاری،
 پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ آد جگادی شاہ سیکداری، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ کلجگ کھیل اگم اپاری، بے پرواہ اتہاہ پڑدہ آپ چکائیندا۔
 لیکھا جان ڈھر درباری، ڈھر دی کار آپ کھائیندا۔ نہکلنک نرائن نر اوتاری، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ کرے کھیل وچ سنساری، وڈ
 سنساری آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر آپ وڈیائیندا۔ ساچا مندر وڈیائے بھگوان، بھگوان دیا
 کھائیا۔ جس اُپر جھلے دھرم نشان، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جس گرہ گر پیر اوتار ملے گیان، نام وست رہیا ورتائیا۔ جس گرہ اکو
 دیپک جگے مہان، تیل باقی نہ کھئے رکھائیا۔ سو کلجگ آنت کرے پردھان، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ بھگتن میلا وچ جہان، دو جہاناں والی
 آپ کرائیا۔ چوتھے جگ دا اک نشان، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیائیا۔ اُپر چڑھ ویکھے بھگوان، آخر اپنا قدمٹکائیا۔ دسم دواہی آدھ وچکاری
 نیرن شرمنا، شاستر سمرت دین گواہیا۔ ساچے تخت بے نوجوان، حکم اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن آپے چڑھ کے، شاہ سلطان نرگن سرگن پھڑ کے، بھانا اکو اک منائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 اپنی کرنی جائے کر کے، پچھلی کرنی جگت اٹائیا۔

☆ ۱۳ پھکن ۲۰۱۹ بکرمی گرچرن سنگھ دے گرہ چانکیاں پُری نَویں دلی ☆

شاہ پاتشاہ صاحب مرگند، محبوب تیری وڈیائیا۔ دو جہان تیرے نام وجے کینگ، کنگری کنگری ناد سُنائیا۔ راہ تگن وشن برہما شو اند، کروڑ تیتیس نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن صاحب بخشند، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ سنت ساجن کہن گہر گمبھیر گنی گہند، گورا اپنی کھیل کرائیا۔ گرمکھ کہن سد میٹے چند، چنتا روگ گوائیا۔ گرسکھ کہن امرت دھار بخشے بوند ساگر سندھ، سروور اکو اک نھائیا۔ منمکھ کہن کال دوارے کڈھے چند، مہاکال بھ جنائیا۔ سری بھگوان کہے آد جگادی میری اکو بند، شبدي سْت وڈیائیا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ جنائیا۔ ساچا کھیل سچ دوار، سچ ساچا سچ کرائیندا۔ ساچا میل سچ نرنکار، سچ ساچا جوڑ جڑائیندا۔ ساچا نور جوت اجیار، سچ ساچا ڈگمگائیندا۔ ساچا مندر کھول کواڑ، سچ ساچا آسن لائیندا۔ ساچا نام ست ستار، سچ ساچا آپ سُنائیندا۔ ساچا رنگ اگم اپار، سچ ساچا آپ چڑھائیندا۔ ساچا اند وچ سنسار، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ ساچا چند تیج پرکاش، سچ ساچا آپ چمکائیندا۔ ساچا پنڈھ سرب گنتاس، سچ ساچا آپ چُکائیندا۔ ساچا بخشند سچ سرجنہار، سچ ساچا دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچ ساچا صاحب سلطان، ساچی کار کھائیا۔ تخت نواسی نگہبان، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ اوم عام کھیل مہان، ہر خالق ویکھ وکھائیا۔ دھرم سندیس ست گیان، سچ کرے پڑھائیا۔ نام پردھان پرم نشان، دو جہان جھلائییا۔ بھگت مکان سنتن دان گرمکھ اشنان گرمکھ مان، ہر سترگر سر ہتھ ٹکائییا۔ ناتا جہان بدھاتا بھگوان، بوند سوانتا پین کھان، مہربان اکو ایک ایک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ سچ جان ہوتے سچ، سچ سچ درڑائیندا۔ ناتا تے ماٹی کچ، کچ کنچن روپ وکھائیندا۔ رام رحیم اندر رچ، رچ رچ ایکا راہ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کولوں بچ، بچ اپنا مکھ چھپائیندا۔ جن بھگتاں مارگ بھگتی دس، بھگون اپنا بیو کھلائییندا۔ زرگن سرگن دوارے آئے نس، نس بن پاندھی پنڈھ مکھائیندا۔ پاربرہم پت پرمیشور پرم پُرکھ اپنی پوری کرے آس، آسا جن بھگتاں میل میل ملائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ آپ وڈیائیندا۔ سچ سچ سرب گن

میت، گنوتنا آپ جنائیا۔ سچ سچ سدا اتیت، ترے گن لیکھا رہیا مکائیا۔ سچ سچ ہر سچ پریت، پریتوان اک سمجھائیا۔ سچ سچ ہر ساچا گیت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ سچ سچ ہر ساچی نیت، آتم پر ماتم اکو نظری آئیا۔ سچ سچ میٹے اندھیرا تاریک، اندھ اندھیر گوائیا۔ سچ سچ نظر درسائے لاشریک، واحد اکو روپ وکھائیا۔ سچ سچ نشانہ دے ٹھیک، گرچرن ملے وڈیائیا۔ سچ سچ مانس مائکھ مانو جنم جائے جیت، آون جاون پھند کٹائیا۔ سچ سچ کایا کرے ٹھانڈی سیت، سیتل دھار اک وکھائیا۔ سچ سچ سچ درڑائے ہست کیٹ، اوج نیچ اک وڈیائیا۔ سچ سچ گرسکھ ننگی ہون نہ دیوے پیٹھ، پُشت در پُشت سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ سچ مٹھا کرے کوڑا، ریٹھ، امرت مٹھا رس بھرائیا۔ سچ سچ خالی بھرے آپ کھیس، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ سچ سچ لیکھا چکائے دند بتیس، رسنا جہوا پندھ مکائیا۔ سچ سچ میل ملائے ہر جگدیش، جگدیش گھر وچ نظری آئیا۔ سچ سچ نام ندھان سُنائے اک حدیث، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ سچ سچ بھگت بھگونت اک دوجے نوں کرن اسیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سچ سچ لیکھا جانے بیس بیس، بیس بیس بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنا کھیل کرائیا۔ سچ سچ سچ سنگھاسن، سچ سچ سوہبا پائیندا۔ سچ سچ پُرکھ ابناسن، سچ سچ کار کھائیندا۔ سچ سچ داسی داسن، سچ سچ سیوک سیوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ سچ کھیل پرتمھی آکاشن، سچ سچ آکاش پرکاش سوہبا پائیندا۔ سچ سچ وشن برہما شو پوری کرے آسن، سچ سچ آسا ترشنا سب دی میٹ مٹائیندا۔ سچ سچ گر اوتار پیر پیغمبر ہر سچا کرے بھوگ بلاسن، نار کنت زرگن سچ سچ کھیل کرائیندا۔ سچ سچ لکھ چوراسی آتم برہم گھٹ گھٹ کرے واسن، سچ سچ پاربرہم برہم ساچا ونڈ ونڈائیندا۔ سچ سچ شبد دھن راگ اناد شاہو شاباشن، سچ سچ شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ سچ سچ بھگت بھگوان اک دوجے دے وسن پاسن، سچ سچ پاسا زمیں اسمان رکھائیندا۔ سچ سچ پریم پیار پریتی باس بلاسن، سچ سچ پریم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ سچ ہر سچن وکھائے ساچا گھائن، سچ سچ تٹ کنارہ نظری آئیندا۔ سچ سچ سر اوڈھن دیوے پاٹن، سیس جگدیش تاج سہائیندا۔ سچ سچ کرے کھیل بازی گر ناٹن، سچ سچ سوانگی اپنا سوانگ رچائیندا۔ سچ سچ جگ چوگری میٹے واٹن، سچ سچ دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ سچ سچ کھیل کرے زرگن باتن، سچ سچ ظاہر اپنی کل دھرائیندا۔ سچ سچ جن بھگتاں بنے پتا ماتن، سچ سچ گرمکھ بال انجانے گود اٹھائیندا۔

سچ سچ غریب نمانیاں سنگ کرے باطن، سچ سچ پرم پُرکھ اپنا کھیل کرائیندا۔ سچ سچ نرگن سرگن بٹھے ناتن، سچ سچ دو جہاناں ناتا جوڑ جڑائیندا۔ سچ سچ کلجگ میٹھے لگی آگن، سچ سچ آگنی تت ویکھ وکھائیندا۔ سچ سچ گرسکھاں کٹے جم کا پھاسن، سچ سچ پھاسی لکھ چوراسی گل پوائیندا۔ سچ سچ لیکھا جانے مات گریہ دس دس ماسن، سچ سچ جوئی جون بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ سچ سچ سہاگن رنگ، سچ سہاگی آپ رنگائیا۔ سچ سچ صاحب سربنگ، سچ سچ سورپیر دئے وڈیائیا۔ سچ سچ نام مردنگ، سچ سچ پرمانند درسائیا۔ سچ سچ جگ جنم دی ٹئی گنڈھ، سچ سچ ہرجن دیا کمائیا۔ سچ سچ میٹ بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ کرے کڑمائیا۔ سچ سچ نام ندھان اکو ونڈ، سچ سچ ست جھولی پائیا۔ سچ سچ بھانڈا بہرم ڈھاپے کندھ، سچ سچ نرگن اکو نظری آئیا۔ سچ سچ سوہنگ ڈھولا گئے چھند، سچ سچ دو جہان کرے پڑھائیا۔ سچ سچ گرمکھاں اندر پائے ٹھنڈ، سچ سچ سرشٹی آگنی روپ وکھائیا۔ سچ سچ ہرجن پوری کرے منگ، سچ سچ شاہ سلطاناں راج راجاناں در در منگن ڈاپیا۔ سچ سچ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چڑھاونہارا سچ چند، سچ سچ کرے رُشنائیا۔ سچ رُشنائی روشن ضمیر، رحمت رحمان کمائیندا۔ ویکھنہار تا آخر اخیر، کائنات کھوج کھجائیندا۔ آد جگاد دو جہان تلگیر، طالب طلبا عالم علما آپ پڑھائیندا۔ سدا سدا شاہ حقیر، بے نظیر نین کھلائیندا۔ جگو جگ ظاہرا پیر، بے پرواہ ویس وٹائیندا۔ وسنہارا چوٹی اخیر، پڑدہ نشیں پڑدہ اپنا آپ اٹھائیندا۔ کٹنہارا دو جہان بھیڑ، بھیڑ سب نوں آپ وکھائیندا۔ لوک پرلوک پینڈا پاندھی چیر، در در گھر گھر در دربان الکھ جگائیندا۔ ویس کر جگت فقیر، فقرہ اپنا نام پڑھائیندا۔ سچ سچ پڑھ تکبیر، تکوا اکو اک جنائیندا۔ نظر نہ آئے بے تصویر، تصور اپنا آپ نہ کیسے سمجھائیندا۔ بخشنہار سرب تقصیر، طاقت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر کدے نہ ہوئے دلگیر، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ ساچی کل، کل کرتا آپ رکھائیندا۔ دلگیر نہ ہو حق محبوب، محبان وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا اچ عروج، عرش قُرس ویکھ وکھائیا۔ بھیو نہ پائے چند دوج، ایک رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پیر پیغمبر پا نہ سکے سوجھ، سمجھ رمز نہ کھئے لگائیا۔ اپنا بھیو رکھ گوجھ، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ اکو گھر وسائیا۔ سچ سچ

عرش نورانی، نور نورانہ آپ جنائیندا۔ حق محبوب لاثانی، اصلیت ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ بھیو نہ بائے کوئی ودوانی، ودت روپ نہ کھئے وڈیائیندا۔ کلمہ کلام دیونہارا نیکی نیکی نشانی، نشانہ اپنا اپنے وچ چھپائیندا۔ لیکھا لیکھ نہ سکے کوئی قلم کانی، کاغذ قلم نہ کھئے صلاحیندا۔ وسنہارا علی جاودانی، جہان اکو اک وکھائیندا۔ جگ چوکرئی چڑھاونہارا اک طغیانی، نام لہر اک اٹھائیندا۔ سرشٹ سبائی دسے فانی، فتویٰ سب دے اُپر لگائیندا۔ مُرید مُرشد رکھے اک نشانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سچ سچ کلجگ اتم کرے مہربانی، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جن بھگتاں اتوں ہو آپ قُربانی، کربلا مان گوائیندا۔ ویلے آنت میٹے پریشانی، بیشتر اپنا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے دو جہانی، زرگن سرگن دھار وکھائیندا۔ آب حیات امیوں رس ٹھنڈا پانی، ست پیالہ مکھ لگائیندا۔ در در گھر گھر سُنائے اپنی اکتھ کہانی، مہما اپنے رنگ وکھائیندا۔ لیکھا چکے اللہ رانی، رہبر اکو پھیرا پائیندا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت لبھدی پھرے سچا ہانی، صاحب نظر کتے نہ آئیندا۔ چھوٹی نڈھی بال انجانی، کھلی مینڈھی راہ بھوائیندا۔ کر کھیل کھیلے خلق روحانی، رُوح بُت بھیو کھئے نہ پائیندا۔ حدود محدود محبوب لاثانی، لاشریک شرکت روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جانہار جیو جنت جگت جگت پرانی، پرم پُرکھ اپنا ویس وٹائیندا۔ ویکھنہارا تسبیح منکے گل وچ گانی، کُنَب خانہ پھول پھلائیندا۔ کاتب کوئی نہ جانے کہانی، تیس بتیس ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پاک رسول پاک نشانی، اتفاقن اتفاقیا راہ جنائیندا۔ دیونہار نجات چرن کول دھیانی، وفات اپنی جھولی پائیندا۔ کوئی لُغات نہ جانے ہر کی کتھا کہانی، اکاتھ عالم نہ کھئے وڈیائیندا۔ پیر پیغمبران دسدا رہیا نیکی نیکی بچیاں والی بانی، اپنا بانا نہ کیسے سمجھائیندا۔ سچ سچ اکو جوت نورانی، نور اپنے وچ پرگٹائیندا۔ جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت گرمکھ گرمکھ جس دی دسدے گئے نشانی، سو نشانہ کلجگ آنت گرمکھاں آپ لگائیندا۔ جھوٹھ سچ دوہاں کرے مہربانی، بن جھوٹھ سچ نظر کتے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر اپنی کار کھائیندا۔

★ ۱۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی چندا سنگھ راج سنگھ پرتاپ نگر دلی ★

زرگن شبد زرگن جوت، زرگن زرگن آپ اکھوائیا۔ زرگن مندر دوار قلعے کوٹ، زرگن زرگن بیٹھا آسن لائیا۔ زرگن نام نگارہ وجے چوٹ، زرگن زرگن رہیا سُنائیا۔ زرگن زرگن اُتے ہوئے موہت، مُحبّت اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرگن

کرنی آپ کھائیا۔ نرگن شاہ نرگن سلطان، شہنشاہ نرگن آپ اکھوائیندا۔ نرگن راج نرگن راجان، بھوٹیت بھوپ نرگن آپ ہو جائیندا۔ نرگن بھکاری نرگن دیونہارا دان، نرگن جھولی آگے ڈاپیندا۔ نرگن وست وست مہان، نرگن دست بدست دیوے آن، نرگن اپنی دھارا آپ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ نرگن در نرگن درویش، نرگن نرگن الکھ جگائیا۔ نرگن شاہ نرگن نریش، نر نرائن نرگن اکھوائیا۔ نرگن سدا سدا رہے ہمیش، نرگن روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن نرگن کرے آدیس، نرگن نرگن سیس جھکائیا۔ نرگن نرگن لے ویکھ، نرگن نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ نرگن وسے ساچے دیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ نرگن دیال ٹھاکر سوامی، نروریر پُرکھ نرگن اکھوائیندا۔ نرگن آد جگاد سدا نہکامی، نرگن نہچل دھام آسن لائیندا۔ نرگن سدا سدا انترجامی، نرگن دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ نرگن بودھ اکادھ اگئی بانی، نرگن بھيو ابھید کھلائیندا۔ نرگن نرگن کھیل مہانی، نرگن خالق اپنی کار کھائیندا۔ نرگن پروردگار نور نورانی، نرگن لاشریک اکھوائیندا۔ نرگن مقامے حق ہویے پردھانی، نرگن اپنا حکم منائیندا۔ نرگن سچکھنڈ وکھائے اپنی سچ نشانی، نرگن سچ نشانہ آپ جھلائیندا۔ نرگن مہا گائے اکٹھ کہانی، نرگن بھيو کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن داتا پُرکھ سمرتھ، نرگن نراکار اکھوائیا۔ نرگن چلاونہارا راتھ، نرگن کھیوٹ کھیٹ روپ وٹائیا۔ نرگن نرگن رکھنہار ہاتھ، نرگن بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ نرگن نرگن پوری کرے آس، نرگن آسا پور آپ ہو جائیا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، نرگن سگلا سنگ نبھائیا۔ نرگن دیونہارا دات، وست امولک جھولی پائیا۔ نرگن صاحب کھلاپات، نرگن ناری کنت روپ وٹائیا۔ نرگن ویکھے کھیل تماش، نرگن منڈل راس رچائیا۔ نرگن دھار بندھائے پرتھی آکاش، نرگن رو سس سورج چن کرے رُشنائیا۔ نرگن وشن برہما شو کرے داس، نرگن ایکا ڈوری نام تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ نرگن نرگن پُرکھ اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ آد جگاد نہ مرے نہ پئے جم، جیون جگت نہ کھئے جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کرے اپنا کم، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ نرگن اپنا بیڑا بٹھ، نرگن اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد مدھ ایکا دھار چلائیندا۔ نرگن آد پُرکھ آپ، نرگن آنت آپ

اکھوائیا۔ نرگن مدھ کھیل تماش، کوٹن کوٹ جگ اپنا راہ جنائیا۔ نرگن کھیل ویل جگاد، جگ چوکڑی پندھ مکائیا۔ نرگن لیکھا جان گر اوتار، بھگت بھگونت سادھ ساچی سادھنا اک رکھائیا۔ نرگن نرگن شبد اکم دیونہارا داد، نام ندھان سری بھگوان اک جنائیا۔ نرگن ویکھنہارا واد وواد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال، اک اکل ہر اکھوائیندا۔ نرگن داتا دین دیال، دینا ناتھ ویس وٹائیندا۔ نرگن سیوا لائے سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارا تھر گھر آپ پرگٹائیندا۔ نرگن حکمے اندر حکم رکھائے مہاکال، مہا اپنی آپ سمجھائیندا۔ حکم اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن اپنی کل پرگٹائیندا۔

نرگن جوت نرگن پرکاش، نرگن اندھ اندھیر مٹائیا۔ نرگن منڈل نرگن راس، گوپی کاہن نچائیا۔ نرگن پرتھی نرگن آکاش، نرگن سورج چند رُشنائیا۔ نرگن کھیل نرگن تماش، کھیلنہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن میلا نرگن میل ملائیا۔ نرگن نار نرگن کنت، سیج سہنجنی نرگن آپ ہنڈھائیندا۔ نرگن جوت نرگن بھگونت، نرگن سری بھگوان ناؤں رکھائیندا۔ نرگن پُرکھ اکم مہا اگنت، نرگن نرکار اجونی رست انہو پرکاش کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دوار کھیل اپار، کرے کرائے کرنیہار، کرتا پُرکھ اپنی ونڈ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن ونڈ سرگن رنگ، رنگ رنگیلا آپ جنائیا۔ نرگن دات نرگن بھکاری منگے منگ، سرگن اکو گھر جنائیا۔ تتوت اک اند، بندھن بندھپ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل کرائیا۔ نرگن کھیل اپار، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ترے گن مایا کر پسار، پنج تت ناتا جوڑ جڑائیندا۔ پاربرہم برہم کر پیار، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ من مت بڈھ کر شنکار، در دوارا آپ کھلائیندا۔ آسا ترسنا بھر بھنڈار، مایا ممتا ہومیں نال رلائیندا۔ کایا مندر کر پسار، ڈونگھی گندر آسن لائیندا۔ انحد ناد شبد ڈھنکار، انراگی راگ لائیندا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ لکھ چوراسی کر تیار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینتا ساچی ریتا آپ چلائیندا۔ جگ

چوڪڙي سرگن زرگن سنگ لائے پريتا، زرگن پريم پيار اک سڪھائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، زرگن اڪو بهيو ڪھلائيندا۔ زرگن ڪھولے بهيو، ابھيد آپ هو جائيا۔ آد پُرڪھ سدا نهڪيو، نهچل اپنا آسن لائيا۔ نام جنائے رسنا جهو، پون سواس سائيا۔ اگم اتهاھ الڪھ ابھيو، بے آنت وڏ وڏيائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، زرگن سرگن دئے وڏيائيا۔ سرگن ناتا پنج تت، زرگن جوت رُشنائيا۔ زرگن ديويے برهم مت، پاربرهم پڙھائيا۔ سرگن زرگن هوئے وس، دوءِ جوڙ سرنائيا۔ جگت جيون چلے رتھ، رتھوھي بے پرواھيا۔ شبد انادي وجائے ند، اگمي دھار وڪھائيا۔ ساچا مارگ ديويے دس، پاربرهم برهم ڪرے پڙھائيا۔ نيجھر ديويے اڪو رس، امرت جھرنا آپ جھرائيا۔ ست ستوادي ساچا راه دس، ده دشا ڪھوج ڪھوجائيا۔ مہا جنائے اڪتھنا اڪتھ، ڪاتب لڪھ لڪھ دئے سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، زرگن آد زرگن جگ جگ ونڏ ونڏائيا۔ جگ جگ سرگن دھار، زرگن آپ چلائيندا۔ لڪھ چوراسي ڪر پसार، گھٽ گھٽ ڏيرھ لائيندا۔ ليڪھا جان دھر دربار، دھر دي ڪار آپ ڪرائيندا۔ پاربرهم پرھ هو تيار، برهم اپنا ميل ملائيندا۔ ناؤں دھر گر اوتار، گر گر شبدي راگ الائيندا۔ برهم برهمادي ڪھول ڪوار، دو جھاناں هٽ چلائيندا۔ ليڪھا جان سچي سرڪار، شهنشاھ اپنا حڪم منائيندا۔ جگ چوڪڙي رچ سنسار، ڪھاني باني ميل ملائيندا۔ دھر فرمانا ديويے زرنڪار، شاستر سميرت ويد پُران گيتا گيان آپ ڊرڙائيندا۔ انجيل قرآن دئے آدھار، شبدي دھار ويس وٺائيندا۔ ستجگ تريتا دواپر ڪلجگ زرگن سرگن ڪر اُجيار، مھاسارتهي اپنا رتھ چلائيندا۔ سچ سنديسھ وارو وار، جگ چوڪڙي آپ سُنائيندا۔ صفتي صفت بھرے بھنڌار، گر اوتار رسنا جھوا گائيندا۔ پير پيغمبر ڪرن گفٽار، ڪلمه نبی رسول سمجھائيندا۔ بھگت بھگوان درس ڊڪھال، ديد عيد چند چڙھائيندا۔ سنت سُپيلے رکھ نال، سھج سُبھاؤ ميل ملائيندا۔ گرُمڪھاں آنتر آتم ڪر پچھان، پرماٽم جوڙ جڙائيندا۔ گرَسڪھاں لڳي بھ نال، سر اپنا هٿھ ٽڪائيندا۔ جگ چوڪڙي مارگ آپ سڪھال، ربر اڪو نظري آئيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، زرگن سرگن آپ پڙھائيندا۔ زرگن سرگن پڙھائے بودھ، اگادھ وڏي وڏيائيا۔ نروير زرنڪار سار سھال پردا سوڊھ، هر جو اپنا رنگ وڪھائيا۔ بھاگ لگائے ڪايا ماڻي ڪوٽ، شبد چوٽ اڪ جنائيا۔ نرالي پرڪاش ڪر جوت، جوتي جوت جوت رُشنائيا۔ نروير ڪھول سوت، سُرتي شبدي آپ ملائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ سرگن دیوے پنج تت وڈیائیا۔ سرگن پنج تت وڈیا، لوک مات دیا کھائیندا۔ گر اوتار مارگ لا، پیر پیغمبر صفت صلاح جنائیندا۔ کوئن کوٹ نام دھرا، رسنا جہوا سرب پڑھائیندا۔ آپ چھپیا رہے بے پرواہ، نیتر نظر کتے نہ آئیندا۔ چار جُگ بھوکھت بھوکھت بھوکھتی گیا جنا، بھاکھیا اپنی آپ جنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن گواہ، شہادت اکو نام پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ نشانہ گئے جنا، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ کلجگ اتم آوے بے پرواہ، پڑدہ اپنا آپ اٹھائیندا۔ کل کلکی جامہ پا، نہکلنکا ڈنک وجائیندا۔ شبداگتی چوٹ لگا، دو جہاناں آپ اٹھائیندا۔ سمبل اپنا ڈیرہ لا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی گھیرا پا، ستاں دیپاں ونڈ ونڈائیندا۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہ، ساچا مارگ اک جنائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے تھائوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ دو جہاناں جنائے اکو ناں، وشن برہما شو پڑھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جُگ جُگ دے وچھڑے لئے ملا، پورب لیکھا سرب وکھائیندا۔ دین مذہب ذات پات نیتر نیناں نال درسا، شبدا اشارہ اک کرائیندا۔ سرگن بھلیا بے پرواہ، پاربرہم نظر کیسے نہ آئیندا۔ پڑھ پڑھ ویدیا سیری بھگوان گئے بھلا، بھلیاں مارگ نہ کھئے پوائیندا۔ انجیل قرآن وید پُراناں جھگڑا پیا تھان تھان، کھانی بانی، ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نرگن داتا نیتر نین ویکھے اک دھیان، پڑدہ اوہلا لاپندا۔ مقالے حق ہو روشنا، روشن ضمیر اک کرائیندا۔ تحقیق کرے آپ خُدا، خُدی سب دی ویکھ وکھائیندا۔ چوڈاں طبقاں پڑدہ آپ اٹھا، مٹھ نقاب نہ کھئے رکھائیندا۔ رہبر بن دو جہان، نرویر اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرویر اپنی کار کرائیندا۔ نرویر آئے پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ چارے ورنان ہو دیال، کھتری براہمن شوڈر ویش انگ لگائیا۔ نانا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اکو گھر وسائیا۔ شبدا سروپی بن دلال، نرگن آتم نرگن پرماتم نرگن من نرگن بدھی نرگن مت لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن انس سرگن بنس سرینسا ویکھ وکھائیندا۔ نرگن منیا نرگن منت، سرگن منتر آپ پڑھائیندا۔ نرگن نار نرگن کنت، سرگن کایا چولی سیج ہنڈھائیندا۔ نرگن مہا نرگن اگنت، سرگن رسنا جہوا گائیندا۔ نرگن گرھ سرگن ہومیں ہنگت، مایا ممتا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرگن آپ اٹھائیندا۔ نرگن پاربرہم، برہم نرگن آپ

جگائیا۔ نرگن کرے ساچا کرم، نہکرمی وڈ وڈیائیا۔ نرگن آد جگادی اکو دھرم، ورن گوت نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن نرویر اکو رکھے سرن، شوودوالا مٹھ مندر مسجد گروڈوار نہ کھئے جنائیا۔ نرگن نرویر اکو جوت پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن گھٹ گھٹ اندر رکھے واس، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی اکو نر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ نرگن نر نرگن نار، نرگن پوت سپوت بنائیندا۔ نرگن بھوشن نرگن شنکار، نرگن ویس انیک وٹائیندا۔ نرگن ناد شبد ڈھنکار، نرگن لکھ لکھ لیکھ جگت جنائیندا۔ نرگن شاستر سمرت وید پُران کر اجیار، نرگن کہانی بانی ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سب دا لیکھا کرے آر پار، بے پرواہ اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد آت جگا جگنت شبد شبدی اکو منت، منتر اکو اک جنائیندا۔ نرگن منت آد سو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ نرگن ہنگ برہم ہو، پاربرہم ونڈ ونڈائیا۔ دوہاں وچولا بھیو نہ جانے کو، نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنا بیچ آپے بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ اتم مالن بن کے آپے لئے کھوہ، کلی کلی لکھ چوراسی آپ تڑائیا۔ گرمکھ ورلے سنت سہیلے بھگت بھگوان ساچی لڑی لئے پرو، نام تند ہتھ اٹھائیا۔ ساچا نام درڑائے سوہنگ سو، آد آت مدھ اپنی دھار جنائیا۔ پاربرہم برہم آپے ہو، برہم میل لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن نرگن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم نرگن یاد، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سن فریاد، ست ستوادی پھیرا پائیندا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، موہن موہنی اپنا رنگ دکھائیندا۔ دیونہارا دھردرگاہی داد، وست امولک جھولی پائیندا۔ رکھنہارا ساچی لاج، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ وقت سہنجا کرے کاج، آد نرنجن میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن ونڈ کھیل برہمنڈ، ہر شبد آگمی ساچا چھند، دو جہاناں آپ لائیندا۔ دو جہاناں نرگن دھار، ہر شبد شبد جنائیا۔ ستجگ ست ست ورتار، ست ستوادی آپ ورتائیا۔ ست ست دئے آدھار، برہم مت اک جنائیا۔ رتی رت کر خوار، چولی اکمڑے رنگ رنگائیا۔ گڑھ توڑ جھوٹھ ہنکار، کوڑی کیرپا ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ سچ کر پیار، سرتی شبد دئے ملائیا۔ گرمکھ ہرجن دئے آدھار، آتر آتم کھوج کھوجائیا۔ ساچے سنتن کھول کواڑ، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ بھگتن میلا دھر دربار، دھر دربارا اک دکھائیا۔ ساچے مندر دئے بہال، چوٹھ پد ملے وڈیائیا۔ چوٹھ پد آپ سنہال، نرگن اپنے انگ لگائیا۔ تھر

گھر وکھا سچّی دھرمسال، شبد شبدي وچ سہائيا۔ جوتی جوت کر پیار، تھر گھر پندھ آپ مُکائيا۔ سچکھنڈ دیوے سچّی دھرمسال، دھرم دوارے سوہیا پائيا۔ نرگن نرگن لے کے جائے نال، گرمکھ آتم پرما تم میل ملائيا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن رُپ پُرکھ ابناسی جن بھگتاں رکھ اُتم ذات، آتم جوڑے ساچا نات، جوتی جوت ملائيا۔ نرگن میلا نرگن جوت، جوتی جوت ملائندا۔ نرگن گرو نرگن چیلا نرگن وسے ساچے کوٹ، مندر ساچا سوہیا پائندا۔ نرگن کھیل پتا پُوت، سپُوت اپنے گھر بہائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی اِکو کاہن، ویکھنہارا دو جہان، وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی الکھ اگوچر اگم اتھاہ داتا دانی بے پرواہ، جن بھگتاں بنے آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائندا۔ نرگن بیڑا چُکے کندھ، کندھ اپنے بہار اُٹھائيا۔ سنگ سہیلا ہر بخشنند، بخشش آپ کرائيا۔ دو جہاناں میٹ پندھ، پاندھی اپنا چرن اُٹھائيا۔ گیت سُنائے سہاگی چھند، سوہنگ ڈھولا اک جنائيا۔ آتم پرما تم اک اند، نیج آتم کرے رسائيا۔ سچ دروازہ جائے لنگھ، آدھ وچکار نہ کوئی اٹکائيا۔ سچکھنڈ دا سینگھاسن سوہے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے وڈیائيا۔ شبد راگ نہ کوئی مردنگ، ناد دُھن نہ کھئے شنوائيا۔ نرگن رُپ سدا سرنگ، پرم پُرکھ بیٹھا آسن لائيا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا رکھن سنگ، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن وچھوڑا نرگن میلا نرگن سرگن اپنے گھر ملائيا۔

۹۳۲

۹۳۲

★ ۱۳ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی اوتار سینگھ دے گرہ دلی ★

کلجگ اتم اندھیرا، نو کھنڈ پرتھی رہی کُرائيا۔ کوڑی کِریا پایا گھیرا، مایا ممتا ہومیں ہنگتا کرے لڑائيا۔ راج راجان شاہ سلطان کہن میرا میرا، تیرا نظر کیسے نہ آئيا۔ جیواں جنتاں اندر سادھاں سنتاں لایا ڈیرہ، پنج تت جگت آسن رہے بندھائيا۔ آنتر آتم چُکے کیسے نہ جھیڑا، جھگڑا جھنجھٹ نہ کوئی مُکائيا۔ سچ نہ دسے ساڈے تت ہتھ کھیڑا، ساچی کھیڑکی نہ کوئی کھلائيا۔ من منوا نہ کرے بیرا پھیرا، کٹاکش تیر نہ

کوئی لگائیا۔ پر ماتم نظر نہ آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا رہے جس گائیا۔ سچ محل نہ دے کھلا ویہڑا، گھر جوت نہ کوئی رُشنائیا۔ اپنا بندھ نہ سکن بیڑا، بہار دُوجیاں رہے اُٹھائیا۔ جس پر بہ ملیا شہنشاہ اِکو ویرا، شاہ پاتشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن گائے تُوں ستگر میرا میں تیرا، تیرا تُدھ بن نظر کوئی نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سادھ سنت جیو جنت ویکھے تھاوں تھائیا۔ سادھ سنت مانن رنگ، رنگ رلیاں جگت وکھائیندا۔ اتم ملے نہ کیسے اند، سچ رس نہ کوئی چوائیندا۔ آتم سیج چڑھیا نہ کوئی پلنگ، جگت کُریاری سیج سرب ہنڈھائیندا۔ بتی دند گاؤندے چھند، بودھ آگادھ بھیو نہ کھئے کھلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن بخشند، بخشنہار نظر کیسے نہ آئیندا۔ نرنکار بولن جیرج اند، اُتبھج سیج پندھ نہ کھئے مکھائیندا۔ کوڑی کِریا کھائن گند، سچ سچ امرت رس گھر مندر نہ کھئے ٹکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم کلجگ کھیل کلجگ ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ سنت رہے کُولا، اُچی کوک کوک دین دُہائیا۔ نرگن ملے نہ سرگن آ، سار شبد نہ کھئے جنائیا۔ پاربرہم پرہ پڑدہ نہ دئے اُٹھا، تاکی بند نہ کھئے کھلائیا۔ ست ستوادی ست شبد انراگی راگ نہ دئے کوئی سنا، جگت راگی رسنا جہوا رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، تیری کل تیرے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ آنت کل ودھائی، چار کُٹ ویکھ وکھائیندا۔ رین اندھیری اِکو چھائی، چھپر کوڑی کِریا لائیندا۔ گُردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تگ، ست دھرم سنتوکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ نام ندھان سِری بھگوان اگم اتھاہ بے پرواہ مہا سُنائے نہ کوئی اکتھ، جگت کہانی جگت سُنائیندا۔ بستر پہن تن سُهائے پٹ، سچ پٹولا نام اوڈھن نہ کھئے رکھائیندا۔ اپنی کرنی کھول ہٹ، جگت ونجارا جگت وست وکھائیندا۔ کیسے نظر نہ آئے پُکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ کوڑا بندھن پائیندا۔ کلجگ سنت کرن پُکار، کوک کوک سُنائیا۔ پُکھ ابناسی نظر نہ آئے کایا اندر مندر دوار، نو در پار نہ کھئے کرائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا ہومیں ہنگتا تن ماٹی پہن کرن شنکار، ساچا بستر تن نہ کھئے سُهائیا۔ اٹھ پھر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن آسوار، شاہ آسوار نظر کیسے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی دسن جگت وہار، ووہاری اپنی کار نہ کھئے کھائیا۔ جوگ ابھاس ہٹھ تپ جپ ست کرن باہر مُکھی کار، آنتر سُکھی اتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ شان و شوکت

جگت اُجیار، دوار مندر اِکو اِک وڈیائیا۔ نظر نہ آئے نرگن سُد ر بے نظیر شاہ حقیر شہنشاہ سُلطان اندر گریبان، گرہ اندر پڑدہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ سنت مایا پائے آپ بے آنت، آنت اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ مایا ہو بلوان، چار کُنٹ لے انگرائیا۔ پنج ت ویکھے مار دھیان، بن نیتز نین اُٹھائیا۔ کلجگ سیکھیا کوڑی کِریا کرے گیان، اگیان اندھیر اِکو گھر وکھائیا۔ گر کا شبد بھلے بن انجان، آپ اپنا مارگ لائیا۔ ستگر شبد اِک بیان، آد جگاد جگا جگنتر دیوے سچ صلاحیا۔ آتم آنتر کرے نہ کھئے پروان، صفت صلاحی صفت رہے گائیا۔ جگت لیکھا جگت ودھان، ودت ودیا چوڈاں چوڈاں اِکو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ دیونہارا ور، سنت جگت سنت بنائیا۔ جگت سنت کوٹن کوٹ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ہر کا سنت نرمل جوت، نرکار وچ سمائیا۔ شبد اگم لگائے چوٹ، سچ نگارہ اِک وجائیا۔ ساچا سنت ست ستوادی کڈھے کوڑا کھوٹ، کِریا کرم دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سب دی وتھیا دئے جنائیا۔ کلجگ سنت کلجگ ناتا، کلکاتی روپ وٹائیا۔ نظر نہ آئے پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ گا گا تھکے رسنا گاتھا، انحد نادى ناد نہ کھئے سُنائیا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت سب دا لہنا دینا باقا، باقی سب دی پھول پھلائییا۔ اتم میٹے کوڑا خاک، خاکی خاک دھوڑ اڈائیا۔ سِری بھگوان مہربان سرب جیاں دا اِکو ساکا، سکلا سنگ نبھائیا۔ چار جگ پورا کرے لیکھیا بھوکھت واکا، واتا ورن اپنے ہتھ رکھائیا۔ پرگٹ ہوئے مہابلی پُرکھ سمرا تھا، نر نرائن بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا کوڑی رنگن جگت جگت کِری کُرمائیا۔ آنتر آتم سچا درس، بن اکھاں آپ کرائیا۔ آنتر آتم امرت برس، نچھر جھرنا اِک جھرائیا۔ آنتر آتم میٹ حرص، ہوس دئے گوائیا۔ آنتر آتم کر ترس، نرگن نرگن پڑدہ لاییا۔ آنتر آتم لاپے قرض، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ آنتر آتم ستگر پورا کرے فرض، بن فرمانبردار سیو کھائیا۔ آنتر آتم گر گرسکھ ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنی جھولی پائیا۔ آنتر آتم ساچا راگ انحد ناد سُنائے طرز، تلواڑا اِکو اِک وجائیا۔ آنتر آتم شبد اگم سُنائے گرج، رسنا جھوا نہ کھئے بلائییا۔ آنتر آتم جگت وکارا دیوے ورج، بھے بھو اِکو گھر وکھائیا۔ آنتر آتم سرت سوانی سُن عرض، شبد ہانی میل ملائییا۔ آنتر آتم پر ماتم ویکھ ہوئے اسچرج، مہا اکتھ کتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا درس اِکو گھر جنائیا۔ آنتر آتم درشن نیت،

نیرن کرئیندا۔ آنتر آتم اِکو ہیت، بِنِتکاری آپ جنائیندا۔ آنتر آتم رُت بسنتی چیت، پُہل پُہلواری آپ مہکائیندا۔ آنتر آتم نِج نِتر گُرمکھ لئے ویکھ، جگت لوچن بند کرئیندا۔ آنتر آتم سد رکھے چھایا ہیٹھ، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا درس آپ جنائیندا۔ ساچا درس آتم جوت، پرما تم میل ملائیا۔ ناتا تئے ورن گوت، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ اگلی پچھلی رہے نہ ہوش، مدہوش پھری دُہائیا۔ کر درس ہوئے خاموش، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ دوشی بنے در نردوش، ہان نہ لاگے رائیا۔ سَنگر پُورا ہر سَجَن لئے کھوج، کھوج اپنی دئے جنائیا۔ سچ دوارے جئے پُہنچ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ دیوے درس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درس دیدار اِک جنائیا۔ آتم آنتر درس دیدار، دیدن دید کرئیندا۔ پاربرہم برہم دس گُفتار، گُفت شُنید جنائیندا۔ ساچے مندر کھیل اپار، گھر گھر وچ سوبھا پائیندا۔ دُنکا وجے اگم اپار، ڈھولک چھینا نہ کھئے رکھائیندا۔ نِرمِل دِیا باقی کر اُجیار، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیندا۔ کملاپاتی مِیت مُرار، مِتر پیارا نظری آئیندا۔ آتم سیجا کر پَسار، سچ وباری کھیل کرئیندا۔ درشن دیوے اپنی دھار، دھار دھار وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا درس اِکو گھر جنائیندا۔ درس ہووے ساچے گھر، گھر مندر وجے ودھائیا۔ آتم پرما تم ملے ور، ور اِکو نظری آئیا۔ دو جہان چُکے ڈر، لوک پرلوک بھے نہ کھئے رکھائیا۔ سنت سَنگر پلُو پھڑ، گُرمکھ گُر گُر انگ لگائیا۔ سچ محلے جان چڑھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ درس کرن اگے کھڑ، کھٹکا کھئے رسن نہ پائیا۔ ساچا ڈھولا لَین پڑھ، تُوں میرا مِیں تیرا اِکو راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درس اِکو در وکھائیا۔ ہووے درس در سُنجننا، سوبھاؤنت سُهائیندا۔ ملے پرکاش آد نرنجنا، جوت نرنجن میل ملائیندا۔ ہوئے سہائی درد دُکھ بھے بہنجننا، بھو ساگر پار کرئیندا۔ نِتر نام پائے انجنا، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا مجنا، دُرمت میل دھوائیندا۔ آنت پڑدہ کجنا، جس جن اپنا درس دِکھائیندا۔ سچ دوارے بہہ کے سجننا، دھرم دوارا اِک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا درس جس جن بن اکھاں آپ جنائیندا۔ ساچا درس کرائے بن جگت اکھ، نِتر دوئے نظر نہ آئیا۔ نرگن گھر نرگن ہو پرتکھ، پاربرہم برہم اپنا لئے جگائیا۔ ساچا مارگ سچ دس، ست کرے پڑھائیا۔ آنتر دیوے اِکو رس، رس رسیا ہر چوئیا۔ سچ دوارے ہوئے وس، وستو اپنی ہتھ بھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، درس

اِکو مندر دئے وکھائیا۔ ساچا درس سوہنگ ہنسا، کاگ ہنس بنائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا ہنسا، جُگ جُگ کھیل کرائیندا۔ سنت ستگر
 میلا نار کنتا، سیج سہنجی آپ ہنڈھائیندا۔ گُرمکھ گُر گُر لائے انگتا، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ گُرسکھ گُر چولی رنگدا، رنگ مجیٹھی اک
 چڑھائیندا۔ صاحب ستگر بن دیال، ٹھاکر سوامی آد جُگاد جُگا جُگت جن بھگتاں درس منگدا، درس بھگتاں اپنا آپ کرائیندا۔ اندر باہر
 سچ دوار آپے لنگھدا، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے سرگن نال ہنڈھدا، آپ اپنی کار کرائیندا۔ لیکھا جانے سورج چند دا،
 چوڈس چند آپ چمکائیندا۔ پینڈا جانے دو جہان دا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں بیٹھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، جس جن وکھائے اپنا درس، تِس ناتا توڑے عرش فرش، کایا گُره اِکو وار پار کرائیندا۔ کایا کعبہ ویکھے مُکعب، بے پرواہ
 بے پرواہیا۔ دید درس کرے آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ نواب، لاشریک اک خُدائیا۔ وسنہارا سچ محراب، محبوب
 بے پرواہیا۔ دے درس مُرید مُرشد کرے لاجواب، سوال جواب کھئے رہن نہ پائیا۔ سنت ستگر دیونہار خطاب، پچھلی خطا سب دی دئے
 چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا درس کر ترس، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ پاؤ درس پئے ٹھنڈ، ترے گن اگنی رہن
 نہ پائیا۔ پنج تت ونڈے ونڈ، پنج وکار دئے کھپائیا۔ تِن پنج نہ ہونے رنڈ، کنت سہاگ ملے چائیں چائیا۔ ناتا توڑے کوٹ برہمنڈ، ساچا اند
 اک درسائیا۔ سچ پرکاش نرمل چڑھے چند، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا درس رہے منگ، بھگتاں بن بھگوان
 کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن سُنائے اپنا چھند، سنسا روگ دئے چُکائیا۔ درس کر ہونے نہال، نیج
 نیتر نین نہالیا۔ گھر گوبند ملے گوپال، صاحب ستگر دین دیالیا۔ سدا سدا کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکا لیا۔ گُرمکھ اُٹھائے انجانے بال،
 بالک اپنی گود سہا لیا۔ وکھاونہارا سچ سچ دھرمسال، چرن دوار راہ جنا لیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، پُرکھ بدھاتا میل ملا لیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنا درس دئے وکھال، تِس لیکھا چُکے دو جہانیاں۔

☆ ۱۳ پھکن ۲۰۱۹ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ کرول باغ دلی ☆

مہر کرے پرہ دین دیاں، دیاںدھ وڈی وڈیاںیا۔ گرمکھ ویکھے سچ لال، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ آتر آتم چلے نال، سُرتی شبدی سنگ نبھائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک جنائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھال، پنج تت دئے وڈیاںیا۔ امرت سروور دئے اُچھال، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ لہنا دینا چکے کال مہاکال، مہابلی اپنے چرن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی مہر نظر ٹکائیا۔ مہر نظر کرے مہربان، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم دیوے دان، جیو جنت کھوج کھجائیندا۔ ست وکھائے اک نشان، دھرم نشانہ اک جھلائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم دیوے اک گیان، بودھ آگادھ آپ پڑھائیندا۔ انراگی راگ سنائے دھنکان، انحد ناد آپ وجائیندا۔ امرت آتم سروور دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ جس جن اُپر مہر کرے سیری بھگوان، تیس اپنی صفت سنائیندا۔ نام امولک دیوے دان، گر گیان جھولی پائیندا۔ لیکھا توڑ جگت جہان، نانا اپنے نال بندھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی درگاہ ساچی دیوے مان، در سہنجنا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن مہر نظر کر کرپا آپ تکائیندا۔ مہر نظر پائے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیاںیا۔ لہنا دینا چکائے سیاں ساڈھے تن ہتھ، ہتھو ہتھ لیکھا دئے مکائیا۔ جگت وکارا نام ڈوری پائے نتھ، من واسنا بندھ وکھائیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر بیٹھا آسن لائیا۔ نرمل کر جوت پرکاش، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ مہربان پُرکھ ابناس، جوتی جاتا اک رگھرائیا۔ بھگت بھگونت ہوئے داس، بن داسی سیو کھائیا۔ پورب کرم مانس جنم پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر اکھ اکو اک کھلائیا۔ مہر کرے مہربان پرہ داتا، دین دیاں ہر اکھوائیندا۔ اُتم کرے گرمکھ ذاتا، ذاتا اذاتی میٹ مٹائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری راتا، ستگر ساچا چند چڑھائیندا۔ بودھ آگادھ سنائے گاتھا، اکم اتھاہ بے پرواہ اپنا بھیو کھلائیندا۔ سدا سدا سد دیوے ساتھا، سکلا سنگ نبھائیندا۔ میٹھارا پچھلا گھاٹا، آگے جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک تکائیندا۔ مہر نظر کرے بے نظیر، نظر نظر نال ملائیندا۔ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ

نظر کھئے نہ آیا۔ بھگت سنگھاسن سیوا کرے پُرکھ سمرتھ، بن چاکر سیو کھائیا۔ جگت سنگھاسن تٹا ہٹھ، دھیرج دھیہ نہ کھئے رکھائیا۔
 بھگت سنگھاسن ہو پرگٹ، پاربرہم ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنگھاسن اکو اک جنائیا۔
 جگت سنگھاسن مارے دہا، سنگی نظر کھئے نہ آئندا۔ بھگت سنگھاسن بن ملاح، لوک مات پھیرا پائندا۔ جگت سنگھاسن کرے نہ،
 میتھوں بہار جھلیا نہ جائندا۔ بھگت سنگھاسن کرے ہاں، نیوں نیوں خوشی نال سیس جھکائندا۔ جگت سنگھاسن بھلے اپنا تھان، تھان
 تھنتر نظر کھئے نہ آئندا۔ بھگت سنگھاسن پکڑے بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائندا۔ جگت سنگھاسن بدھی ہوئی کان، کاگ وانگ کرائندا۔
 بھگت سنگھاسن کہے پاربرہم آیا سب دا پتا ماں، میرے اُپر آسن لائندا۔ بھگت جن ویکھو نیتر نین کرو چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائندا۔
 بھلیاں بھٹکیاں پاوے راہ، رہبر اکو نظری آئندا۔ جگ اُجڑیاں دئے وسا، سچ دوارے آپ بہائندا۔ گرمکھ مُکریاں لئے منا، موہ مُحبّت اپنے
 نال بندھائندا۔ ساچا در دئے کھلا، کھلا ویہڑا آپ رکھائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت سنگھاسن اک وڈیائندا۔
 بھگت سنگھاسن اُچا وڈا، ہر وڈا آپ وڈیائیا۔ جگت سنگھاسن جاوے نسا، تھان نظر کھئے نہ آیا۔ بھگت سنگھاسن بھگت دوارے دیوے
 سدا، جن بھگتاں رہیا جگائیا۔ جگت سنگھاسن جائے بھجا، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ بھگت سنگھاسن گھر گھر دیوے سدا، اُچی کوک کوک
 الاٹیا۔ جگت سنگھاسن تپدا جائے اپنی حد، دُور دُراڈا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بھگت سنگھاسن کرے ارداس، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ کر کریا شہنشاہ شاباش، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ نت
 نت رکھدا رہاں تیری آس، جُگ جُگ دھیان لگائیا۔ کون ویلا کرے جوت پرکاش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ میری پوری کرے پورب آس،
 مہربان ہو سہائیا۔ میری ترسنا ہوئے ترپتاس، بھکھ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول اک ٹکائیا۔ بھگت
 سنگھاسن منگے چرن دھوڑ، پرہہ آگے سیس جھکایا۔ صاحب ستگر آسا پور، منسا من ہی ماہے کھپایا۔ جُگ چوکڑی وسدا رہوں دُور،
 کلجگ اتم نیڑے آیا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بے انت تیری شہنشاہیا۔ میں تیرا حُکم مٹاں ضرور، ضرورت اپنی پور کرایا۔ کر کریا بخش
 تُوں، تُوں تُوں نہ تُوں درسایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکایا۔ چرن کول رکھ بھگوان،

میں اکو اوٹ نکائیا۔ اُپر بیٹھ ہو نگہبان، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ میں ویکھاں تیرا کھیل مہان، خالق تیری کی چٹرائیا۔ حُکم دے بن
 حُکمران، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ دو جہاناں دے گیان، نیش اکھڑ کر پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میں ویکھاں تیرے مہان، در بیٹھن سیس
 جھکائیا۔ میں تیرا سندیسہ دیواں گھر گھر بن انجان، بالی بالا وڈ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول اُپر
 دھر، میری پوری آس کرائیا۔ چرن رکھ پرہ میرے سیس، تیرے چرناں سیس نوایا۔ تُوں صاحب سچا جگدیش، جگدیش تیرا آنت
 کیسے نہ آیا۔ تیرے چہتر جھلے سیس، دو جہان تیرے حُکمے اندر حُکم منایا۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، ثانی نظر کھئے نہ آیا۔ تیری اکو اک
 حدیث، ساچا کلمہ لئیں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اپنا چرن رکھ کندھے، دئے چرن دھیان
 لگایا۔ بھگت بھگوان تیرے بندے، بیٹھے تیرا راہ تکایا۔ لکھ چوراسی جیو اندھے، تیرا نور نظر نہ آیا۔ کوڑی کریا لگے دھندے، دھندا
 جگت نہ کیسے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اپنا چرن رکھ میری پٹھ، میں بیٹھا مان گوائیا۔ تیرا
 کھیل سدا اندھے، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں ہاریا تُوں گیا جت، تیری جت میری وڈیائیا۔ میں ساچی سکھیا لوان سکھ، سکھاں اکو نام
 پڑھائیا۔ سیوا کرن دا رکھاں بت، نت نوت سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول میرے اُپر ٹکائیا۔ چرن کول
 رکھ میرے پٹ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میں تیرا ویکھاں کھیل سمرتھ، نرگن دھار چلائییا۔ کس بدھ لہنا دینا چکائے چوڈاں ہٹ، چوڈاں
 طبق پنڈھ مکائیا۔ نرگن نور کر پرگٹ، پرتکھ اپنی کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگوان لے رکھ، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ سچا مارگ اکو دس،
 ساچی سکھیا سکھ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے وس، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرے اُپر
 آسن لائیا۔ لا آسن میرے پرہ، پرہ پُرکھ تیری وڈیائیا۔ اپنے چرن نال مینوں دب، میرا دُکھڑا رہے نہ رائیا۔ میرا نین کھلا جھب، نت تیرا
 درشن پائیا۔ تیرے چرنی بہواں پھب، مُکھ ویکھاں چائیں چائیا۔ درشن کراں رج، جگ چوکرئی اپنی بھکھ مٹائیا۔ میرا پڑدہ ستگر کج،
 اُپر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری پت مات رکھائیا۔ تیرے اُتے چڑھاں گا۔ سچا چرن پہلوں دھراں گا۔
 بھگت بھگوان بن کے پھڑاں گا۔ شاہ سلطان بن کے لڑاں گا۔ راج راجان بن کے اڑاں گا۔ مۇرکھ مُگدھ انجان بن کے چڑھاں گا۔ چتر سگھڑ

سُجان بن کے سچّا ڈھولا پڑھاں گا۔ گہر گمبہرِ گنِ ندھان بن کے حُکم حاکمِ کراں گا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپے کراں گا۔ تیرے اُپر آسن لگیگا۔ پُرکھ اکال دیپک جگیگا۔ بھگت بھگوان پریم اندر مکھیگا۔ لکھّ چوڑاسی جیو جنت اگنی تت دگیگا۔ پریم پُرکھ سُلطان مہربان سیوادار گجیگا۔ شبد دُھر نشان سچّے ہتھ وچ سبجیگا۔ چوٹھی منزل چڑھ نِگہبان، غریب نمانیاں پڑدے کجیگا۔ کر خالق کھیل مہان، اپنی کرنی کر کر کدے نہ رَجیگا۔ گُرمکھاں دے دان، سدا سنگ رکھیگا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن کول کول چرن میرا پڑدہ ڈھکیگا۔ پرہ تیرے چرن دی اک آس، آسا سرب تجائیگا۔ تیرے ملن دی اک پیاس، پیاس ربیا ودھائیگا۔ تیرے درس دی اک خابش، خواہش ربیا جنائیگا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گہر میلا لئے ملائیگا۔ میل ملاواں گا۔ نرگن ہو کے آواں گا۔ بھگت دوار سُہاواں گا۔ ڈھاڈی ہو کے گاواں گا۔ راگی ہو کے راگ الاواں گا۔ باغی ہو کے سب نوں ڈھاواں گا۔ سوانگی ہو کے جگت بُہلاواں گا۔ وسادی ہو کے گُرمکھاں اندر ڈیرہ لاواں گا۔ برہمادی ہو کے برہم گیان جناواں گا۔ دُھر دی وادی پچھلی میٹ مٹاواں گا۔ بن کے گاڈی نواں راہ چلاواں گا۔ سرِشٹ سبائی تھکی ماندی، رائے دھرم دے ہتھ پھڑاواں گا۔ گُرسکھی سچّی آؤندی جاندی، جدّ اپنی پھیر پرگناواں گا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سینگھاسن تیرے اُتے اپنا آسن لاواں گا۔ تیرے اُپر آسن لائیگا۔ مہربان دیا کھائیگا۔ چرن کول اُپر ٹکائیگا۔ دھرت دھول سرب پلائیگا۔ زمیں اسمان سرب گُرائیگا۔ جنگل جوہ اُجاڑ بیابان دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیگا۔ سُمند ساگر ہاباکار، نیر نیناں نیر وہائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ سیس جھکائیگا۔ بھگت بھگونت کر نِمسکار، سجدہ اکو اک جنائیگا۔ قُدرت ویکھے کائنات، قادر کلمہ نبی اک پڑھائیگا۔ پچھلا سب دا جائے اعتبار، مُجرم سب نوں آپ وکھائیگا۔ سرِشٹی بُھلی بُھلے جیو گوار، گُرو پیر اوتار پیغمبر اگے ہو نہ کھئے چھڈائیگا۔ ویکھو پیندی مار، مارنہار حُکم چلائے گا۔ سرِشٹ سبائی سٹے ڈونگی غار، پھڑ کے باہر نہ کھئے کڈھائیگا۔ اگے پچھے سچّے کھبے نظر نہ آئے کوئی یار، چوٹھی یاری چوٹھے جگ میٹ مٹائیگا۔ نار کنت نہ کرے پیار، پتر دھی گود نہ کھئے سہائیگا۔ پاربرہم پت پریشور اپنی گود اُٹھال، انگ لگائے گا۔ اکو گہر سُہائے آپ اپنے لال، دوسریاں مُکھ نہ کدے درسائیگا۔ آپ پھرے بن کنگال،

بھگتاں اُچے تخت بہائیگا۔ جلوہ نوری دے جلال، جوین اپنے رنگ رنگائیگا۔ پرگٹ ہو دین دیاں، دین اپنی گود بہائیگا۔ نو سو
 چورانوے چوکڑی جگ دا حل کرے آپ سوال، فقرہ آگے ہو سمجھائے گا۔ ویکھو آؤندا زوال، زیر زبر میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنگھاسن اپنا آسن لائیگا۔ سنگھاسن کہے پرہ میرے اُتے سچ، تیرا دھیان لگایا۔ ویکھیں دھوکھا دے نہ جائیں
 بھج، ویلا وقت دے سہایا۔ شیر ہو کے شبد گج، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے کہندے ساڈی مکی حد، آگے راہ نہ
 کھئے دکھایا۔ مہربان ہو کے پڑدہ کج، دوشالہ اپنے ہتھ اٹھایا۔ تیری کریا بن کھئے نہ سکے بچ، کلجگ بازی رہیا اٹھایا۔ دین دیاں تیرے آگے
 بولیا سچ، سچا گرمکھ بن تیری کریا نظر کھئے نہ آیا۔ جدھر ویکھاں بھانڈے کج، در در گھر گھر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکایا۔ جو تیرے
 اندر گیا رچ، تُوں اپنی چھاتی لگایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، نظر کسے نہ آیا۔ سری بھگوان ہو کے ڈٹ، ڈنکا اپنا نام وجایا۔ کی ہویا پنج
 تت کایا گوار جٹ، اندر سمرتھ پُرکھ بیٹھا آسن لایا۔ اکو کھول بھگت ہٹ، بن بھگتی سب دی جھولی دئے بھرایا۔ راتیں ستیاں دے دے
 مت، دے اٹھدیاں مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، سنگھاسن
 بھگت اپنی جھولی رہیا ڈاہیا۔ بھگت سنگھاسن اٹھ ویکھ مار دھیان، پرہ کی کی کھیل رچائیندا۔ سارے منگن در تے دان، نیترا کھ نہ کھئے
 اٹھائیندا۔ پُرکھ ابناسی بڑا شیطان، شرع سب دی اگلی شبد پھڑائیندا۔ کسے ہتھ انجیل کسے ہتھ بائبل شاستر سمرت وید پُران کسے پڑھا
 گیتا گیان، تریلوکی ناتھ ونڈ ونڈائیندا۔ کسے مار بانی نام بان، انیالا تیر چلائیندا۔ آپ بیٹھا ہو بے پچھان، بے خبر خبر اپنی آپ سمجھائیندا۔ نو
 سو چورانوے چوکڑی جگ دیندا رہیا دان، سرگن اپنا حکم منائیندا۔ کلجگ آنت پرگٹ ہویا آن، پرہ اپنا ویس وٹائیندا۔ ساچے تخت بے
 نوجوان، تختہ سرب اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت تخت دئے گوا، بھگت سنگھاسن
 دئے بٹھا، آسن ابناسن آپ لگائیندا۔ ست نال لگے ویہ، بیس بیس دھیان لگائیا۔ سنگھاسن کہے پرہ میں تیرے چرن لگ جاواں جی،
 جیون میری جھولی پائیا۔ جن بھگتاں گھر خوشی دکھاویں تیں، ترنجن اکو وار لگائیا۔ سرشٹ سبائی پٹ دے نیہ، جڑ رہن کسے نہ پائیا۔
 وکھ وکھ کردے بکری شینہ، شیر اپنا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں اُپر تھیں، تھاپڑ تھاپڑ گود سلائییا۔ مٹکھ دونوں ہتھان دے دھرینہ، شوہ دریائے

آپ رُڑھائیا۔ آگے بیج سچا بی، پُھلواڑی بھگت اک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستّ ویہ ستّ ستواد دوا نِرگن سرگن داد صِفر میٹے سرب سواد، صِفر صِفر صِفر سرب لوکائیا۔

★ ۱۴ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سِنگھ دے گرہ اِٹارسی ★

دو جہان رہے تکا، نِرگن دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نین رہے اُٹھا، نور نور ویکھے رُشنائیا۔ وشن برہما شو دھیان رہے لگا، چرن کول کول سرنائیا۔ کروڑ تیتیس پھول رہے برکھا، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ چوڈاں لوک شکر رہے منا، شہنشاہ اِکو اوٹ تکائیا۔ چوڈاں طبق کہن بے پرواہ اک خُدا، بے نظیر وڈی وڈیائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لیکھا رہیا چُکا، وڈ داتا دانی دیا کمائیا۔ لوک مات پرگٹ ہویا آ، جوتی جاتا ویس وٹا، شبدا اگم ڈنک وجائیا۔ سرشٹ سبائی رہیا جنا، ویکھنہارا تھاون تھان، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوار کر روشنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن راہ، نیتر نین نین اُٹھایا۔ پرگٹ ہویا بے پرواہ، پڑدہ اپنا رہیا چُکایا۔ جن بھگتاں دیوے سچ صلاح، منتر اِکو نام درڑایا۔ ویکھنہارا جل اسگاہ، ٹلے پربت پھول پُھلایا۔ پاندھی بن دو جہان، نِرگن سرگن پنڈھ مٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساجی کرنی آپ کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھول اکھ، لوک مات دھیان لگائیا۔ جودھا سورپیر مہابلی ہویا آپ پرتکھ، نِرگن داتا پُرتکھ بدھاتا نور کر رُشنائیا۔ مہا جنائے اک اکتھ، بودھ اگادھ کر پُڑھائیا۔ ستجگ سچ چلائے رتھ، سرشٹ سبائی دیوے مت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی پائے نتھ، وسنہارا گھٹ گھٹ، آتم پرما تم لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان در ساچے سد، امرت نام پیائے مد، کوڑی کِریا پار کرائے حد، ساچا مندر اک وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ، سری بھگوان کرے اڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کمائیا۔ پیر پیغمبر چڑھیا چاؤ، گر اوتار خوشی منائیا۔ پرہ کھیل کرے اگم اتھابو، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں جنائے ایکا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ جنائیا۔ دیونہارا سچ صلاحو، صلاحگیر پھیرا پائیا۔ نِرگن سرگن بنے پتا ماؤں، بال انجانے گود اُٹھائیا۔ پھڑ پھڑ بنس

بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ آپ درسائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار منگن دھوڑ، دھوڑی ٹِکا مستک لائیا۔ پُرکھ ابناسی رنگ چاڑھے اِکو گوڑھ، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ لیکھا جانے مَورکھ موڑھ، چتر سُگھڑ سُچجے آپے کھیل کھلائیا۔ وسنہارا نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مَکائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہویا حاضر حضور، سرِشٹ سبائی ویکھ وکھائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ گرُمکھاں اُتر دیوے جوتی نَور، نَور نَورانہ نَور رُشنائیا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگتا کوڑی کِریا کرے چور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ویس آپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھولن، کھول کھول سہائیا۔ شبد اگئی اِکو بولن، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سِری بھگوان پورا تول آیا تولن، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی آیا وِروِلن، نام مدھانا اِکو پائیا۔ سچ دوار آیا کھولن، چار ورن اک سرنائیا۔ جن بھگتاں رکھن آیا اڈولن، سِر ساچا ہتھ ٹِکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن راس، منڈل منڈپ وجے ودھائیا۔ سِری بھگوان وسیا بھگتاں پاس، بھگوان اپنا رنگ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملائیا۔ نانا توڑ پرتھی آکاش، چرن کول دئے سرنائیا۔ اتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ پاربرہم برہم جنائے اِکو گاتھ، اِکو ڈھولا راگ سُنائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، لوآں پُریاں پھول پھلائیا۔ ساچا سروور تیرتھ تاٹ، گرہ مندر دئے وکھائیا۔ پُورب لیکھا اِکو اک وکھال نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیا۔ سدا سہیلا اک اگیلا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن رُت، رُت رُتری ہر مہکائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، بھیو کھئے نہ پائیا۔ نرگن دھاروں نرگن اُٹھ، لوک مات کرے کُرمائیا۔ گویند میلا ساچے سٹ، سِر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ باہروں دِسے کایا بُت، اُتر سِری بھگوان آسن لائیا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں اپنی گودی چُک، آپ اپنے انگ لگائیا۔ جنم جنم دی میٹھ بھکھ، کرم کرم رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا میلا میل ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن آون میلا، میلا ہر جو آپ لگائیندا۔ ایکا در گُرو گر چیلا، گر چیلا رنگ وکھائیندا۔ نرگن ہویا سجن سہیلا، سرگن اپنی گود سہائیندا۔ کلجگ اتم پرہ ملن دا اِکو ویلا، ویلا گیا ہتھ

نہ آئیندا۔ صاحب ستگر آیا سجن سہیلا، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ کٹہارا رائے دھرم دی جیلا، لکھ چوراسی ناتا توڑ ٹرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے نیڑے، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ چلو ویکھو گر مکھ کھیڑے، ہر ستگر ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم پت پریشور کرے کھیل بے آنت ہتھیرے، بوہ بھاتی روپ وٹائیا۔ چار جگ کیتے چیرے، جیلا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ آد جگادی سانجھا یار، صاحب سلطان ویس وٹائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اوچاں نیچاں راؤ رنکاں کرے پیار، دئی دویت نہ کھئے رکھائیندا۔ بجر کپائی کایا ہاٹی پڑدہ دیوے پاڑ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ امرت بوند سواتی دیوے ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، آتم پر ماتم وکھائے سچ نواس، سیج سہنجی آپ وڈیائیندا۔ نرگن نرگن ہوئے داس، سرگن سرگن بندھن پائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آس، بھگتن اپنے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے نچ، سچ دوار وجے ودھائیا۔ پرہ پرگٹ ہویا اک سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ سنت سہیلے سجن لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نج آتم کھول اکھ، آخر اپنا درس کرائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کر وکھ، کوڑا ناتا دئے ٹرائیا۔ لہنا دین مکائے ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کھئے جنائیا۔ آتر آتم تیرے وس، ہر جو اپنی بوجھ بوجھائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا متھ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش کوٹن رو سس، نوری جلوہ اک درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل ربیا کرائیا۔ ساچی کھیل کرائے خلق، بے پرواہ بھیو نہ آئیندا۔ پروردگار آئے فقط، شاہ حقیر ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے اپنے بالک، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر کدی نہ کرے آلس، نندرا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جگ چوگری بنے ثالث، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون ٹھے، واہو داہی پندھ مکائیا۔ سچ دوارے ہوون کٹھے، گھر اکو وجے ودھائیا۔ ہر سرنائی سارے ڈھٹھے، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ سری بھگوان جگ جگ تیرے دیندے رہے پتے، لکھ لکھ لیکھا حکم سنائیا۔ تھہ بن ویلے آنت پت کوئی نہ رکھ، لکھ چوراسی کوک کوک دئے ڈہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ترے گن مایا

اگنی کیتے تے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پن بھگتاں تیرے رنگ کوئی نہ رتے، رتی رت نظر کتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنندیسہ نر نریشا نرگن اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھول کرو دھیان، مہربان آپ جنائیندا۔
 پرہہ پرگٹ ہویا نوجوان، دوسر ونڈ نہ کوئی ونڈائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، لوک پرلوک کھوج کھجائیندا۔ ترے بھون دھنی کھیل مہان،
 مہما اکتھ اکتھ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلا اک اکھوائیندا۔ سنت سہیلا دئے
 اُپدیش، اپنی دیا کھائیا۔ امرت جام دیوے گھٹ، امیورس چوائیا۔ کر پرکاش نرگن جوت، جوت نور رُشنائیا۔ لہنا دینا چکا ورن گوت،
 برہم اکو اک سمجھائیا۔ ناتا تھے ہرکھ سوگ، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ پاربرہم برہم کرے سنجوگ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ آتم رس بھوگے
 بھوگ، بھسمڑ روپ نہ کوئی وٹائیا۔ سچ منارا سوہے گوہند سیج، سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ شبد گرو لگائے چوٹ، ست نگارہ اک وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت دوارا اک سہائیا۔ بھگت دوارے آیا آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ کوئن کوٹ جنم اتارے
 پاپ، پت پُنت کرے بے پرواہیا۔ سوہنگ سو چائے جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ آد جگادی سچا باپ، پُرکھ اکال پھیرا
 پائیا۔ ترے گن میٹے تینو تاپ، اگنی ت رہے نہ رائیا۔ ہر سنگت میلا ساچا ساک، بندھپ اکو اک درسائیا۔ نظری آئے کھلاپات، نج نیتر
 نین کھلائییا۔ دُور دُراڈی مکے واٹ، پندھ نیرن نیر جنائیا۔ سچ دوارے کھولے تاک، سودا اکو نام وکھائیا۔ گر اوتار جا بیٹھے اپنے گھاٹ،
 سنتن لیکھا بے پرواہیا۔ نام اٹلی دیوے دات، کایا کُلی آپ ٹکائیا۔ پیاونہارا آب حیات، صبر پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ ویکھنہارا کائنات، کلمہ نبی
 رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ سوغات، سچ سمگری جھولی پائیا۔ اکو اک رنگ رنگائے دوس رات، گھڑی پل نہ کوئی جنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت دوارا دئے وڈیائیا۔ بھگت دوارے وجے نگارہ، ہر ستگر آپ وجائیندا۔ سنت بھگت پرہہ پُرکھ
 ہر کر پیارا، ہر مندر اکو اک درسائیندا۔ اکو مندر اکو گرو دوارا، ٹھاکر اکو نظری آئیندا۔ اکو شہنشاہ سیکدارا، شاہ پاتشاہ اکو حکم منائیندا۔
 اکو آد جگاد جگا جگنتر لئے اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ اکو راگ اکو چھند سنائے سرب سنسارا، سادھ سنت اکو رنگ رنگائیندا۔
 کلجگ اتم کل کلکی لئے اوتارا، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی کرے خبردارا، نندرا آلس نہ کوئی جنائیندا۔ توڑنہارا گڑھ

ہنکارا، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا - غریب نہانیاں دئے سہارا، دو جہاناں پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، پارہم کرتار۔ ہرجن ساچے لئے جگایا، شبد اگتی کر گفتار۔ نیتر نین اک گھلایا، آپے توڑے بند کواڑ۔ ہر سنگت ساچا سنگ نبھایا، لیکھا جانے اندر باہر۔ گپت ظاہر ناد وجایا، سچ سنائے سچی دھنکار۔ دھر سندیسہ اک سنایا، ہر سجن میت مُرار۔ پاندھی بنکے پھیرا پایا، در آیا بن بھکھار۔ ہرجن ساچے رنگ رنگایا، کرے کھیل آپ نرنکار۔ جگت نگارہ جگت سنایا، ڈھولا مردنگ ہاباکار۔ گرمکھ پریم آنت نہ کیسے نظر آیا، کلجگ ستا پیر پسا۔ سچ سنگھاسن سوہا پایا، تخت نواسی نوجوان۔ گرمکھان پریتی چٹی چادر چرن ٹکایا، تیغ بہادر جگت وبار۔ آدر دین گھر گھر آیا، لیکھا جان سچی سرکار۔ پھولن برکھا گرمکھ لایا، دو جہان پئے پھہار۔ سچکھنڈ ساچے وجے ودھایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھے ویکھنہار۔ کوٹ کوٹن نگارہ وجے مردنگ، ڈھولک ڈھول نہ کھئے جنائیا۔ ویکھنہار سورا سرینگ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ آتم آتر دیوے اند، باہروں ویکھ گوبند چند، نرگن سرگن دھر دی دھار رُشنائیا۔ چھڈ کے آیا کوٹ برہمنڈ، بھگت دوار ونڈی ونڈ، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ گیت گوبند سہاگی رسنا جہوا گائے دند، ساچا چھند اکو اک جنائیا۔ کر درس مٹے حرص شبد ست پائے ٹھنڈ، اگتی تت تت بُجھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، پلُو اپنی گنڈھ رکھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، گھر اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت پیار جگت آدھار سچ ستار رہیا جنائیا۔ بھگت پیار ساچی سکھیا، آد جگاد سناونہار۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دھر لیکھا لیکھا، لیکھا لیکھ اگم اپار۔ نرگن نراکار نرویر اجونی رہت بن بھگتاں کیسے نہ دسیا، لکھ چوراسی نیتر رووے زارو زار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اُپجائے اپنی دھار۔ ہرجن اُپجے دھار نرالی، نرگن نرویر آپ اُپجائیا۔ میل ملاواں جوت اکالی، اکل کلا اکھوائیا۔ کایا منڈل دیپک تھالی، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ آتم پرما تم ساچے مندر آپ بہالی، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگا جگنتر نرگن سرگن آگے ہویے سوالی، پریم بھچھیا منگ منگائیا۔ پریم بھچھیا پریم دی بھکھ، بن بھگتاں پور نہ کھئے کرائیندا۔ دو جہان نرگن وچھوڑا دکھ، بن سرگن سکھ نہ کھئے اُپجائیندا۔ لوک مات ہویے نہ اُجل

مُکھ، گُرمُکھ سنگ ہرِ ستگر چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، بھگت دوارے آئے چل، جن بھگتاں بنِ نیتِ درشن پائیندا۔ شبد گُرو اِکو چِیلا، ستگر پُرکھ اکال اکھوائیا۔ آد جُگاد جُگ جُگ میلا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کھیل کھِیلا، پنج ت ت دئے وڈیائیا۔ اتم ہونے اِک اکیلا، ایکنکارا بے پرواہیا۔ جوں بہاوی توں جانے اپنا ویلا، وار تھت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اپنا چِیلا اِکو کر، لکھّ چوراسی دیوے ور، گھر گھر چِیلا گر کا راگ سُنائیا۔ چِیلا سُناوے گر کا ناد، بن تندی تند راگ لائیندا۔ کوئن کوٹ سُنن برہما، برہمانڈ بھیو کھئے نہ پائیندا۔

سواگت سنگت ہویا قبُول، پرہ لیکھے اپنے پائیا۔ لیکھے لگا اِک اِک پھول، بچے بُڈھے نڈھے جوان جو رہے برسائیا۔ جنم جنم دی بخش بھول، بھلیاں گلے لگائیا۔ صاحب ستگر دا اِکو اصُول، بھگتاں اپنے رنگ رنگائیا۔ میل ملانے آتم پر ماتم نار کنت کنتوبل، سہنجنی سیج پھول وچھائیا۔ چکا ونہارا سوڈ نال مُول، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ گُرمُکھ پنکھوڑا گر ستگر رہیا جھول، ہلارا دو جہان لگائیا۔ پرہ کول وڈا بچن نہ کوئی معقول، جس نال گُرمُکھاں شکر بہ ادا کرائیا۔ سواگت ہویا راس، سگل سمگری ملی وڈیائیا۔ لیکھے لگی سنگت تیرے چرناں خاک، جو اڈ اڈ مستک لائیا۔ رُوح بُت دوویں ہونے پاک، پاکیزگی اِکو گھر وکھائیا۔ ہر جو ملیا ہرجن ساک، ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ پارہم جدر ویکھے مار جہات، آگے پچھے سبھے گُرمُکھ پھول رہے برسائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُر نر من جن پیر پیغمبر گر اوتار بھگت پرہ نے لوک مات کھولیا تاک، اپنا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دو جہاناں سری بھگوان نرگن کٹ کے آیا واٹ، پندھ مُکا واہو داہیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، گُرمُکھ ساچا چند چمکائیا۔ لے کے آیا دُھر سوغات، نام اِکو جھولی پائیا۔ گرسکھاں سواگت کیتا بنہ ہاتھ، گُرمُکھاں پرہ کر کِریا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ پھل پنکھڑیاں غنچے ہسن، ہس ہس خوشی منائیا۔ اِک دو جے نون حال دسن، بھیو ابھید سمجھائیا۔ ویکھو پرہ جو ہردے آیا وسن، آپ اپنی کل دھرائیا۔ بالے بچے آگے آگے نسن، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ دین دِیال ٹھا کر سوامی گائن جسن، وید پُران رہے شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی

کریا کر، سچ سواگت بھگت سنگھ جو آئے بھاگت، بھگوتی بھگوتی سمرتی ستوادی انادی وسادی برہمادی آد شکت سرب دی دادی سیوا رہی کھائی۔ معقول جواب اچھے چھوٹا، نکلی نکلی گل سمجھائی۔ گرسکھ سواگت ایڈا وڈا موٹا، دو جہان کوئی چک نہ سکے رائیا۔ سری بھگوان مہربان نرگن آیا کس لنگوٹا، نرگن اپنا بل دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہندے رہے دس پرہ اپنا پوٹا، پتر گرمکھ مات وڈیائی۔ سری بھگوان سدا مہربان جگ چوکرئی ہوئے بھگتاں جوگا، اپنی رکھے نہ کھئے وڈیائی۔ اچی کوک سنائے چوڈاں لوکا، پرلوک وجے ودھائی۔ جس نے ہر کا نام ست گایا سلوکا، تس دا بہار سکے نہ کھئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ جواب کرے لاجواب، کیوں، سچ لوک مات نظر کیسے نہ آئی۔

تخت کہے پرہ سچا تاج، آد جگاد وڈیائی۔ تاج کہے شہنشاہ غریب نواز، بے آنت بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میں کلغی رکھاں لاج، گوبند بیٹھا دھیان لگائی۔ گوبند کہے میرا پتا پُرکھ اکال گرو مہاراج، مہما اکتھ کتھی نہ جائیا۔ تاج کہے پرہ سازن ساز، ساچی تخت ونڈ وڈیائی۔ تخت کہے میری رکھی لاج، مہربان ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائی۔ تخت کہے تاج بلکارا، بل اپنا آپ رکھائی۔ تاج کہے شہنشاہ کھیل اکم اپارا، بھیو کھئے نہ آئیندا۔ شہنشاہ کہے میں کلغی دیواں سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ کلغی کہے مینوں گوبند لگے پیارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائی۔ تخت کہے تاج بلوان، ایکا ایک ایک اکھوائیندا۔ تاج کہے میرا صاحب سلطان، نرگن اپنی کھیل کرائیندا۔ نرگن کہے میں کلغی دیواں دان، وست امولک ونڈ وڈیائی۔ کلغی کہے میں گوبند کراں پروان، دوسر انگ نہ کھئے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیندا۔ تخت کہے تاج سچ میتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ تاج کہے سری بھگوان اتیتا، آد جگاد سچ سنگھاسن سوہا پائی۔ سری بھگوان کہے گوبند میری چلائے ریتا، ریتوان اک درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ جنائی۔ تخت کہے تاج اپار، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ تاج کہے شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، دھر دی دھار آپ پرگٹائی۔ دھردرگاہی کہے میرا نور کرن کلغی

چمتکار، ظہورِ اکو اکِ درسائیندا۔ کلغی کہے میرا گوہند سردار، دو جہاناں اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویس وٹائیندا۔ گوہند کہے میرے سیس کلغی، ہر سَتگر آپ ٹکائیا۔ ہر سَتگر کہے میں دتی ونگی، لوک مات راہ جنائیا۔ دو جہان واہو داہ پھردی، بن بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ کلغی کہے میرا صاحب ایک، جس دتی مینوں وڈیائیا۔ میں نیتر لوچن لواں پیکھ، مُکھ پردہ آپ اُٹھائیا۔ دین دیاں دیونہارا ٹیک، سمرتھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی دئے جنائیا۔ کلغی کہے میرا تاجاں والا، ساچا تخت ہنڈھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوتے دوتے دھار چلائیندا۔ نرگن سرگن پھرے بانا، ویس انیک کرائیندا۔ جگ چوگری ہو پردھانا، منتر نام درڑائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجاناں، شاہ سلطانا حُکم سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنی کل ورتائیندا۔ تاج کہے تخت سہنجنا، سوہاوت وڈی وڈیائیا۔ چرن چھپائے آد نرنجنا، سری بھگوان بے پرواہیا۔ دو جہاناں پردہ کجنا، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ سچ دوارے بہ کے سجننا، سچکھنڈ خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اکو اکِ جنائیا۔ تخت کہے میرا تاج ویر، پریم پریم نال ونڈائیندا۔ تاج کہے پرہ گنی گہیر، گہر گمبھیر سمائیندا۔ پاربرہم کہے میرا گوہند تیر، شبد نشانہ اک اُٹھائیندا۔ گوہند کہے میں تیری اڈیک رکھاں اخیر، آخر اک دھیان لگائیندا۔ میری کلغی ہوئی دلگیر، کل کاتی چار کُنٹ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ میری کلغی ہوئے نہال، نیتر درس تیرے وڈیائیا۔ تیرا تاج ہوئے پروان، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا جلوہ نُور جمال، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ میرا تخت تیرا استھان، بھومکا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ لیکھا جانے آپ بھگوان، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گہر، جس گہر اپنی دھار چلائیا۔ تخت کہے میرا سچا شاہ، شہنشاہ اک اکھوایا۔ شہنشاہ کہے میرا لیکھا بے پرواہ، آنت کیسے نہ پایا۔ نرگن سرگن ویس وٹا، آد جگادی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھو رہیا جنایا۔ ساچا بھو کھولے آد، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ ساچا کھیل اُپائے برہماد، برہمانڈ وجے ودھائیا۔ ساچا راگ سُنائے اناد، نادى ناد الاٹیا۔ ساچا کھیل ویکھ تماش، نرگن سرگن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایک تخت اک سنگھاسن، ایک تاج پُرکھ ابناسن، ایک کلفی داسی داسن چرن کول کرے واسن، نواسا اکو گھر رکھائیا۔ گوہند
 کہے میں تیرا پُت، پنا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلفی کہے میری گئی رُت، رُتری ہور نہ سنگ نیہائیا۔ تاج کہے میں پواں اُٹھ، اپنا بل دھرائیا۔
 تخت کہے میرے اُتے بہ ابناسی اچت، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ راہ چلائے سچ سچ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ دو جہاناں لئے پُچھ، پچیا کھئے
 رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ سکے لُک، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ شاہ سلطان ہو پئے بک، بھک اپنے نام لگائیا۔ جن بھگتاں
 اُپر جائے تھم، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تیر نرالا ایک جائے چھٹ، شبد اگمی بان چلائیا۔ کلجگ کوڑا بوٹا دیوے پُت، دھیرج دھیر نہ کھئے
 دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سٹ کہے میں تکان راہ، نیر نین
 نین اُٹھایا۔ تاج کہے کون ویلا پرہہ بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ سری بھگوان کہے میں دیواں صلاح، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ گوہند
 کہے میں پکڑی بانہ، پُرکھ اکال سگلا سنگ نیہایا۔ لیکھا جانے دو جہاں، دوئے دوئے اپنی دھار وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا بھیو رہیا جنایا۔ ساچا بھیو تخت نواسی، ہر بھگوان آپ جنائیندا۔ بھوپت بھوپ شاہو شاباشی، شہنشاہ اپنا کھیل کرائیندا۔
 آد جگاد منڈل منڈپ پاوے راسی، گوپی کابن ناچ نچائیندا۔ لیکھا جانے پرتھمی آکشی، گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ ہر گھٹ زرگن سرگن
 جوت کرے پرکاشی، پرکاشوان اپنا بھیو جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل پُرکھ
 اکال، ایک ایک جنائیا۔ تخت نواسی ہو دیال، دینن ویکھے تھاوں تھائینا۔ شاہ پاتشاہ بے مثال، ساچی مسل نام جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک تخت دئے درڑائیا۔ ایک تخت سچ سنگھاسن، سوہاؤنت آپ سہائیندا۔ اُپر بیٹھ پُرکھ ابناسن، شہنشاہ
 اپنا حُکم منائیندا۔ لیکھا جانے خاک خاکن، زمیں اسماناں کھوج کھجائیندا۔ زرگن سرگن کھیل تماشن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ سنگھاسن بہ بہ حُکم منائیندا۔ سچ سنگھاسن بہہ زرنکار، زرگن اپنی دھار جنائیا۔ آد جگادی اک اوتار، پُرکھ ابناسی ویس وٹائیا۔
 محل اٹل اُچ منار، زرگن جوت جوت رُشنائیا۔ شبد ڈنکا اگم اپار، دو جہاں آپ سُنائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی بانی بان لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ اپنا کھیل سمجھائیا۔ شہنشاہ سر رکھ تاج، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ بھگت بھگونت

رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستجگ ساچا رچ رچ کاج، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ ایکا بیڑا چلائے جہاز، چپو اپنا نام لگائیندا۔ سنت
 سہیلے اٹھائے مار آواز، نیج نیتز نین گھلاٹیندا۔ لکھ چوراسی رچ رچ کاج، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سیس جگدیش تاج
 رکھائیندا۔ تاج کہے میری کلغی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ کلغی کر پیار، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ میل ملاواں پُرکھ اکال،
 دوچی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سچکھنڈ دوار سچی دھرمسال، درگاہ ساچی وچ وسائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہا اکو اک سُنائیا۔ کریا پاندھ ہو
 دیال، مہربان دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلغی ایکا دھار جنائیا۔ کلغی کہے میرا کلغی والا، کل اکو نظری
 آئیندا۔ جس دا نور بے مثالا، چند چمک نہ کھئے وڈیائیندا۔ جگ چوکری کھیل نیرالا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ وسنہارا سچی دھرمسالہ،
 تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، تکھی دھار شبد کھنڈا ہتھ چمکائیندا۔ غریب نانیاں دے سہارا، راج راجاناں خاک
 ملائیندا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکارا، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائیندا۔ نیتز نین اٹھا راہ تگے سانجھے یارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، بھیو ابھیدا آپ گھلاٹیندا۔ گوہند کہے میری اکو آس، آسا آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال بوجھا پیاس، ترسنا ترکھا رہی ستائیا۔ نرگن ہو کے دے
 ساتھ، ساچا سنگ نبھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ کھیل کرائیا۔ ناتا توڑ ذات پات، ورن گوت دے کھپائیا۔ سرشٹ سبائی بنا کے
 اک جماعت، پٹی اکو نام پڑھائیا۔ آتم پرما تم سنا کے گاتھ، سوہلا اکو اک وڈیائیا۔ سچ دوار وکھا کے گھاٹ، پتن بہ بہ بے پرواہیا۔ من مت
 مٹا کے نار کمذات، گرمت اکو اک سمجھائیا۔ درشن دیوے ساکھیات، نرگن اپنا پڑدہ لاپیا۔ لیکھا جانے کائنات، جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا بھیو جنائیا۔ گوہند کہے میں ویکھاں رنگ، پرہہ اک دھیان لگائیا۔ کلغی کہے میں منگاں منگ، دوئے جوڑ
 واسطہ پائیا۔ کون ویلا پرہہ آئے سورا سربنگ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بودھ آگادھ وجائے مردنگ، نام مردنگا ہتھ اٹھائیا۔ پُریاں لوآں جائے
 لنگھ، کوٹن کوٹ برہمنڈ چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ سرشٹ سبائی اک سُنائے سہاگی چھند، سوہنگ ایکا نام درڑائیا۔ جن بھگتاں کٹے پھاسی
 پھند، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ نرگن جوت چاڑھے چند، جگت اندھیر مٹائیا۔ گرسکھ سرت نار دُباگن نہ ہوئے رنڈ، شبد ہانی میل ملائیا۔
 کلجگ میٹے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا شوہ دریائے رڑھائیا۔ سچ سچ اپنا نام دیوے ونڈ، گھر گھر اکو وست وکھائیا۔ ذات پات دئی دویت

ڈھاہے کندھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہے میں رکھی آسا، اکو اک دھیان لگائیا۔ صاحب
 اُتے پورا بھروسا، بہرم بھلیکھا نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس دیاں نکیاں نکیاں شاخاں، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید
 پُران کیتا گیان انجیل قرآن چار کہانی چار بانی اوہدی صفت دیاں کردے باتاں، بیہو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ کر کرپا جس جن دتے اپنا ساکہ،
 ساکھیات نظری آئیا۔ کلجگ اتم آ کے میٹے اندھیری راتا، نہکلنکا ناؤں رکھائییا۔ کل کلکی پُچھے واتا، سمبل اپنا چرن ٹکائییا۔ جن بھگتاں بنے
 پتا ماتا، گرُمکھ بال گود اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہے میں نیتر کھولاں، خالق خلق
 ویکھ وکھائییا۔ اکو ڈھولا سچا بولاں، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایکا کھیلاں اتم ہولا، لکھ چوراسی رنگ رنگائییا۔ دو جہان
 سناواں سچا سوہلا، پُرکھ اکال کرے پڑھائییا۔ پیر پیغمبر نظری آئے مؤلا، گھٹ گھٹ رہیا سہائییا۔ میرا پورا کرے قولاً، کیتا قول بھل نہ
 جائیا۔ بہار ہؤلا کرے دھؤلا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائییا۔ کوڑی کرپا کوئی نہ پائے رؤلا، سچ سچ اک سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور وکھائییا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال آویگا۔ میری آسا پور کراویگا۔ سگلا سنگ نہاویگا۔ جوتی جامہ
 پاوایگا۔ نہکلنکا ناؤں رکھاویگا۔ نام ڈنک وجاویگا۔ دو جہان بلاویگا۔ وشن برہما شو گرلاویگا۔ کروڑ تینتیس دھیر نہ کھئے دھراویگا۔ تینی
 اوتاراں چرن بہاویگا۔ بھگت اٹھاراں سد لیاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیوں نیوں سجدہ سیس جھکاویگا۔ نانک گوہند پُرکھ اکال اکو نظری
 آویگا۔ تُوں میرا میں تیرا لیکھا آد آنت وکھاویگا۔ شبد اکھی ساچا سیہرا، گر گوہند تاج پہناویگا۔ لکھ چوراسی پائے گھیرا، ستاں دیپاں آپ
 اٹھاویگا۔ کوڑی کرپا ڈھاہے ڈھیرا، ساچا مارگ لاویگا۔ بھگت بھگوان وسائے کھیڑا، بھگت دوار اک وڈیاویگا۔ کلجگ اتم دیوے گیڑا،
 اُلٹی لٹھ گراویگا۔ شاہ سلطانا بھیڑ بھیڑا، جیو جنت گرلاویگا۔ گرُمکھاں نظری آئے نیرن نیرا، میرا لہنا آنت چکاویگا۔ اکو ڈھتیا کر کے بیٹھا
 جیرا، اتم اپنا میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کراویگا۔ میری آسا اتم کرے پور، پر پُرکھ
 بھگوانا۔ در میلے حاضر حضور، شہنشاہ سلطانا۔ میرا سنگ دیوے ضرور، نرگن نرگن اٹھ بلوانا۔ کلجگ کرپا کرے چور، نام کھنڈا کھچ
 میانا۔ جن بھگتاں دیوے مستک دھوڑ، مہربان ہو مہربانا۔ گرُمکھ چاڑھ رنگ گوڑھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا دانا۔ ساچا دان دیوے آپ پرہے، کل اپنی کرپا دھار۔ زرگن سرگن ویکھے لبھ، سنت سُہیلے وچ سنسار۔ اُلٹی کرے کول نبھ، امرت جھرنا، جھرے اپار۔ سنت سُہیلے سجن سد، دیوے درس دیدار۔ نام وجائے ساچا ند، دُهن آتمک سچ دُهنکار۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، بخشے چرن پیار۔ جگت دوار پار حد، ہر ستگر میلا نار کنت بہتار۔ امیوں رس جام پیائے مدھ، دوس زین خمار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ کرتار۔ ہر کرتا کل آویگا۔ اکل کلا کھیل کراویگا۔ کل کلکی اکھواویگا۔ سمبل ڈیرہ لاویگا۔ ساچا بنک سُہاویگا۔ راؤ رنگ اٹھواویگا۔ جیو جنت جگاویگا۔ سادھ سنت ملاویگا۔ تٹ تیرتھ ویکھ وکھواویگا۔ گُردر مندر مسجد مٹھ شودوالے پھول پُھلاویگا۔ چار کُٹ راہ تکاویگا۔ نٹھ نٹھ پرہے اپنا پنڈھ مکاویگا۔ جن بھگتاں دُرمت میل کٹ کٹ، کنچن رُپ وٹاویگا۔ سرشٹ سبائی پھٹ پھٹ، دو دھاری کھنڈا اک چلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پھیرا آپے پاویگا۔ اپنا پھیرا ہر جو پائیگا۔ اچرج کھیل رچائیگا۔ نظر کیسے نہ آئیگا۔ سرشٹ سبائی خاک رلائیگا۔ گرمکھ سجن پھڑ اٹھائیگا۔ دھوڑی مچن اک کرائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی کار کمائیگا۔ ہر اپنی کار کماویگا۔ سو پُرکھ زرنجن بن کے آویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن راہ جناویگا۔ ایکنکارا پڑدہ لاہویگا۔ آد زرنجن جوت چمکویگا۔ ابناسی کرتا شکر مناویگا۔ سری بھگوان نشان جھلاویگا۔ پاربرہم پرہے اپنا کھیل رچاویگا۔ لکھ چوراسی سمجھاویگا۔ شبد انادی ناد گاویگا۔ پچھلی وادی سرب مٹاویگا۔ لکھ چوراسی ہاڈی ناڑی پھول پُھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ چکاویگا۔ اپنا لیکھا چکائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ مہاکال حُکم سنائیگا۔ کال نیوں نیوں سپس نوائیگا۔ دھرم رائے ہتھ پھڑائیگا۔ چتر گپت لاڑی مؤت نال رلائیگا۔ لکھ چوراسی ست دیپ نو کھنڈ کھن کھن کرائیگا۔ سجدہ پیر پیغمبر اک جھکائیگا۔ جگت بسنتر میٹ مٹائیگا۔ جن بھگتاں رنگ رنگائیگا۔ آتم اند اک درسائیگا۔ کایا مندر اندر لنگھ، درس دکھائیگا۔ آتم سیج سہنجنا پلنگ، ستگر بہ بہ خوشی منائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائیگا۔ اپنی کرنی کماویگا۔ سوہنگ ڈھولا گاویگا۔ شبد وچولا آپ بناوے گا۔ پنج تت نظر کھئے نہ آویگا۔ برہم مت سمجھاویگا۔ گت مت اپنے ہتھ رکھاویگا۔ کلاپت ویس وٹاویگا۔ ستجگ ساچا راہ چلاویگا۔ چار ورن اکو گھر بہاویگا۔ سری بھگوان ساچی سرن، دو جا ایشٹ نہ کھئے

مناویگا۔ بھگت بھگوان کھول درِشٹ، درِشٹی اپنی اُتے پاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، اپنی کرنی آپ کماویگا۔ اپنی کرنی کرے کرتار، کرنہار اکھوائیندا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ تاج کہے پرہہ سُنے پُکار، تج ابھان جو چرنی آئیندا۔ کلخی کہے کل کراں پروان، جو گوہند دھیان لگائیندا۔ گوہند کہے میں دیواں دان، گُرسکھ پُرکھ اکال دی جھولی پائیندا۔ اتم لیکھا مکے جہان، سِری بھگوان آپ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، در گھر ساچا اک سہائیندا۔

☆ ۱۵ پہن ۲۰۱۹ پکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ☆

بھگتو ساچا دسو پریم، پریم پُرکھ منگ منگائیندا۔ سِری بھگوان کرے نیم، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ جس بھگتی کیتی کُٹ ہم، سو کُٹ گُرمکھاں اندر ویکھ وکھائیندا۔ درس کرن آئے نیتر نین، نیناں دیوی راہ تجائیندا۔ وچھڑے ویکھے سجن سین، سگلا سنگ بنائیندا۔ اپنی کہانی آیا کہن، کہہ کہہ آپ سُنائیندا۔ پچھلا لو میتھوں لین، اگلا لیکھا آگے راہ جنائیندا۔ دوجا رہے نہ کوئی دین، دے دے اپنا شکر منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، اپنی کھیل آپ سمجھائیندا۔ بھگتو دسو پریم ریت، ریتوان منگ منگائیندا۔ سچ سچ ویکھو پریت، پریتوان ویکھ وکھائیندا۔ میں تہاڈا گاواں گیت، ڈھولا وچولا اک بنائیندا۔ سارے چھڑے مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ کوئی ودیائیندا۔ لکھ چوراسی دے کے پیٹھ اپنی کروٹ نہ کوئی بدلائیندا۔ جن بھگتاں پرکھے نیت، زرگن اپنی دھار جنائیندا۔ او رل مل کے پرہہ دا ویکھو دھام انڈیٹھ، انڈیٹھا آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، ہرجن ساچی منگ منگائیندا۔ بھگتو پریتی دیو دس، ہر سترگ منگ منگائیا۔ جگ چوکڑی پوری کرے آس، آسا آسا وچ سمائیا۔ دو جہاناں مٹائے تراس، ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ راہ تکن پرتھی آکاش، گگن منڈل نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن خواہش، خواہش اپنی نال پرگٹائیا۔ پون اُنجالے ساس، ٹھنڈی دھار چلائی۔ برہمنڈ کھنڈ کرے داس، بن داسی داس سیو کھائیا۔ منڈل منڈپ پائن راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ لوک پرلوک منگن دات، بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، بن بھگتاں پرگٹ ہوئے نہ کتے ساکھیات، ست

سرُوپ نہ کوئی درڑائیا۔ بھگتو دسو اپنا رنگ، رنگ رنگیلا پُچھ پُچھائیندا۔ کر کِریا دیوُ سنگ، سگلا سنگ وڈیائیندا۔ جے آکھو اندر آواں لنگھ، مندر کایا سوہیا پائیندا۔ تُسیں سُنو میں وجاوا مردنگ، راگ اپنا نام سُنائیندا۔ دئی دوتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھوُ بھنائیندا۔ یں کھادیاں پیتیاں رسنا جہوا دیاں اند، اند اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی منگ آپ منگائیندا۔ بھگتو دسو وقت سُہیلا، سُہنجی رُت ملے وڈیائیا۔ کون دوارے ہووے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ راہ تگے گوبند چیلا، سَتگر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلنہارا کھیل درسائیا۔ بھگت کہن سُن سری بھگوان، سچ سچ درڑائیا۔ جنان چر ساڈا پریم نہ کریں پروان، پروانہ تیرے ہتھ نہ کوئی پھڑائیا۔ در آ کے بن نادان، بن نانا سیس جھکائیا۔ پہلوں ساڈی مَن آن، اپنا مان مٹائیا۔ پہلو ساڈا کر دھیان، اپنی اکھ کھلائی۔ پہلوں ساڈا سُن بیان، دُکھی ہوئے رہے گر لائیا۔ کی ہویا تُوں بنیا بھگوان، یں بھگتاں تیری چلے نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ پُچھیں اسیں تیرا نشان، جگ چوکرئی رہے جھلائی۔ کیوں بنیا نادان، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ اسیں تیرے سَت چتر سُگھڑ سُجان، تیری رحمت اکو نظری آئی۔ ساڈا تن گاترا تینوں رکھے وچ میان، ساڈے یں تیرا روپ نہ کوئی دکھائیا۔ یں ساڈے تیرا کوئی نہ گائے گان، بیٹھا رہیں سچکھنڈ اپنا مُکھ چھپائیا۔ یں ساڈے تُوں مات لوک نہ ہوئیں پردھان، تیری پردھانگی کم کیسے نہ آئی۔ یں بھگتاں جھلے نہ تیرا نشان، تیری خاک مٹی مٹ کیسے نہ پائیا۔ ساڈے در بن دربان، بھگت اکو اک حُکم منائیا۔ پچھلا لیکھا چُکیا پچھلے جہان، آگے اکو اک وکھائیا۔ جنان چر ساڈا پریم نہ کریں پروان، پکھی واس بنے تھاوُ تھائیا۔ کوٹن کوٹ مندر مسجد مٹھ شودوالے تینوں گر لان، تیری سار کیسے نہ پائیا۔ جنان چر سانوں نہ ملیں آن، تیری قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ ہُن بھگت ہوئے بلوان، بل تیرا دیون ڈھاہیا۔ کلجگ اکٹھے ہوئے نوجوان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بھگت کہن آدر، در سچا سچ جنائیا۔ پچھے دیندا رہیا ور، اچھلا اچھلا کھیل کرائیا۔ زرگن ہو کے سچکھنڈ دوارے بیٹھوں وڑ، اپنا پڑدہ نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام اکھر گئے پڑھ، صفتی صفت صلاحیا۔ ہُن اسیں ہتھیں لئیے پھڑ، پھڑ باہوں وچ لینا بہائیا۔ جے آگوں جائیں اڑ، بن بالے لئیے منائیا۔ تیری چھاتی اُتے جائیے چڑھ، آپ اپنا بل رکھائیا۔ کیوں، زربھے ہو کے کوئی نہ رکھیا ڈر، بھوُ نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا پلُو لیا پھڑ، پلُو سکے نہ

کھئے چھڈائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چورانونے چوکرزی تیرا بھانا رہے جر، ہُن اپنے بھانے وچ تینوں چلائیا۔ ساڈی مرضی اپنی
 کرپا کر، تیری کرپا ساڈی مرضی وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، در تیرے تیری الکھ جگائیا۔
 بھگوان کہے میں سدا بھگوڑا، ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ میرا پنہہ لماں چوڑا، کوٹن کوٹ پاندھی در در آپ پھرائیندا۔ سب توں اچا میرا پوڑا،
 ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کوٹی کوٹ سناوے میں ہویا رہاں ڈھورا، جے کوئی ویکھن آئے میں نین بند کرائیندا۔ جے کوئی کہے پرہہ ساچا بھڑا، میں
 شبدی راگ سُنائیندا۔ جے کوئی کہے میں کراں زورا، زیر زیر سب دا روپ دکھائیندا۔ جے کوئی کہے میں پرہہ دا بانکا چھوہرا، بھگت روپ
 وٹائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے ڈورا، ڈوری اپنا تند وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ داتا شیش بنے
 دیال، اپنی کھیل کرائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑے ہو بے پہچان، نظر کیسے نہ آئیا۔ سیوا کرے سری بھگوان، کایا ماٹی اندر کوڑی کرپا ہونجھ
 بھجھائیا۔ سیوک بن کے کرے کھیل مہان، گرمکھ سوئی سرت جگائیا۔ سرت جگا کے دیوے دان، نام ندھان جھولی پائیا۔ نام ندھان دے
 گیان، آتم آنتر بوجھ بھجھائیا۔ آتم آنتر سچ استھان، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سچ سنگھاسن نوجوان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی
 جاتا ہو پردھان، اکو حکم سُنائیا۔ پرما تم آتم کھیل مہان، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ سنگر بنے شاہ سلطان، چیلا سرتی شبد جنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلی دھار بنے شش، دوجی دھار لیکھا لکھ، تیجی دھار بدل پٹھ، چوتھی دھار ہو اندٹھ، اپنا روپ
 وٹائیا۔ بھگت کہن بھگوان سُن گل، اچھی طرح جنائیا۔ ہُن کرن نہیں دینا ول چھل، اچھل اچھل تیری چلے نہ کھئے چترائیا۔ شیر ہو کے جے
 وڑیں جھل، جھل بھگت اپنی دین درسائیا۔ جے نٹھ کے لکین جل، مچھ کچھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جے اچے ٹلے پربت چڑھیں اٹل، بھڑ
 چرناں ہیٹھاں لئیے لابییا۔ جے ڈونگی وڑیں ڈل، بھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جے نرگن ہو کے جوت جائیں رل، اپنی جوت لئیے ملائیا۔ جے
 دیا ہو کے جائیں بل، اپنے نور وچ سائیا۔ جے سنہڑا دیویں گھل، شبدی راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در
 تیرا اکو منگ منگائیا۔ بھگت کہن بھگوان ویکھ، سچ سچ درڑایا۔ نرگن ہو کے کرپا بھیکھ، سرگن بھرم بھلایا۔ جگ چوکرزی تیرا تھوڑا
 تھوڑا کیتا ہییت، سچا رنگ نہ کھئے رنگایا۔ کلجگ اتم سائوں آیا تیرا ہییت، اپنا پڑدہ دے اٹھایا۔ جے ہو کرسانا پھریں کھیت، چاروں کُنٹ

گھیرا پایا۔ جے دکھائیں ڈھپ اگنی جیٹھ، تیرا ہتھ سس ٹکایا۔ جے لکھن لگیں لیکھ، پچھلا لیکھا تینوں دئیے دکھایا۔ پھیر کیوں نہ کریں ہیئت، آپ اپنا مان گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در تیرا اک سہایا۔ بھگوان کہے نہ مارو طعنہ، میرا تن نظر نہ آئیا۔ میرا رُپ بڈھا نڈھا نوجوانا، آد جُگاد وڈی وڈیائیا۔ میرا کھیل گویا کابنا، منڈل راسی راس چائیا۔ میرا میل دو جہاناں، زرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ میرا ناؤں نام ترانہ، تریا نین شرمائیا۔ میرا مندر بھگت مکانا، بن بھگتاں سوبھا در نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں رہیا صلاحیا۔ بھگت جن نہ مارو تیر، اپنا رُپ نہ کھئے دکھائیندا۔ میں تہاڈی کٹاں بھپڑ، جُگ ساچی سیو کمائیندا۔ بھگت کہن پہلوں چوٹی چاڑھ اخیر، اکو منگ منگائیندا۔ بھگوان کہے میں بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگت کہن جناں چر نہ دکھائیں اپنی سچ تصویر، تیرا اعتبار نہ کوئی دھرائیندا۔ جُگ چوڑی گر اوتاراں پیر پیغمبران کریں دلگیر، شرع شریعت وچ پھسائیندا۔ دین مذہب پا لکیر، کوڑی کریا ونڈ ونڈائیندا۔ کوئی شاہ کوئی حقیر، در در الکھ کھئے جگائیندا۔ تیرے بھگت تیرا امرت منگن شیر، دوجی ونڈ نہ کھئے دکھائیندا۔ جناں چر نہ بخشے پچھلی تقصیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ بھگوان کہے میں سانجھا پیر، سبناں سنگ نبھائیندا۔ بھگت کہے تُوں جُگ جُگ بھگتاں پاویں بھپڑ، تیرا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ آنت جناں چر نہ بنھے بیڑ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی اک جنائیندا۔ بھگت کہن بھگوان انوکھا، انڈھڑی کار کھائیا۔ بھگوان کہے میں جُگ جُگ دیواں دھوکھا، میرا آنت کھئے نہ پائیا۔ بھگت کہن کل سائوں ملیا موقع، تیری پچھلی ریتی دئیے گوائیا۔ جناں چر نہ دسیں راہ سوکھا، اساں نہیں مٹنا رُسے کویں منائیا۔ سری بھگوان ویکھ کہے بھڑی میں ہو نہ جاواں اوتنا، جے گرمکھ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ سچکھنڈ میرا پوجیا رہ جائے چوونکا، بہن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ زرگن کوکر ہو کے بھگت دوارے بھونکا، اچی کوک کوک سنائیا۔ نو سو چورانونے چوڑی جُگ میں لایا اپنا ڈھونکا، اکھ پلک نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت رہیا سمجھائیا۔ بھگت کہن ہو جا دور، دور ڈراٹے بے پرواہیا۔ پہلاں کر ساڈا مُعاف قصور، کسر پچھلی رہ کھئے نہ جائیا۔ درشن دے گھر آ ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ جے سرب کلا بھرپور، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تیرا جوتی جوت نور، زبھ تیری چٹرائیا۔ در آ کے ساڈے اندروں کوڑا ہونجھ، بن سیوک

سیو کھائیا۔ ساڈے نیتز روندے پونجھ، اپنا پلُو ہتھ اٹھائیا۔ پہلوں ساڈے پریم اندر جھو جھ، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ آپ اپنا بھیو دس گوجھ، دئی دوت پڑدہ لاییا۔ پھیر سانوں آوے سو جھ، تیری سمجھ سمجھ نال ملاییا۔ پنج تت اپنا بیڑا کر کے کوچ، کوچے گلی گرمکھاں ہوکا دئے سنائیا۔ تیری کہانی سنیئے سوچنا سوچ، سچ سچ تیری وڈیائیا۔ ساڈے ملن دی رکھ بھوکھ، پرہ جے تون بھکھا ہوئیں اپنی پریم پرتی تیری جھولی پائیا۔ پھیر تینوں آوے سوکھ، تون اپنا سکھ جن بھگتاں وچ ٹکائیا۔ جن بھگت نہ مانس رہے نہ منکھ، تیری جوت رُشنائیا۔ تیرا بالک بہ جائے تیری ککھ، دوجا سکے نہ کئے اٹھائیا۔ تون پریم پیار نال ویکھ مکھ، مکھ اپنا دے وکھائیا۔ اوٹاں چر نیڑے نہ جاویں ڈھک، اسیں متیئے نہ تیری رضائیا۔ جے تٹھاں غریب نائیاں آ کے پُچھ، کیوں روندے مارو دھاپیا۔ اسیں آگوں کہیئے سری بھگوان ساڈے کول نہیں کچھ، اکو تیرے تیری اوٹ تکائیا۔ پھیر ویکھیں سانوں جھک، جھکویں دھار چلائییا۔ سانوں ایہو ریتی رہی پگ، دوجی ونڈ نہ کئے ونڈائییا۔ جے سچکھنڈ بیٹھا رہوں لک، تیرا سنگ نہ کئے رکھائیا۔ زربھ زرویر ہو کے بک، بھک اپنی اک جنائیا۔ تیرا ناں ابناسی اچت، جیتن سب تون دے کرائیا۔ تیری سہنجی سوہے رت، رت رتئی اک مہکائیا۔ کی ہویا سانوں پنج تت دتا کایا بت، انس تیری روپ اکھوائیا۔ کیوں بیٹھا ہو کے چپ، چپ بیٹھیاں تینوں لاج نہ آئییا۔ تیرے بھگت وسن اندھیرے گھپ، تیرا چند نہ کئے رُشنائیا۔ کیرپاندھ ٹھاکرسوامی مہربان ہو کے اٹھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو گھر ودھائیا۔ بھگوان کہے میرا ہونے وادھا، ولدیت آپ جنائیندا۔ بھگت کہے اسیں نہ جانئے پیو دادا، تڈھ پن نظر کئے نہ آئیندا۔ بھگوان کہے میں سدا سادہ، ول چھل نہ کئے رکھائیندا۔ بھگت کہے میں پگا ردا، تیرے آگے آپ ٹکائیندا۔ بھگوان کہے مینوں آئے سوادا، پن رسنا رس سہائیندا۔ بھگت کہے تون رکھیں لاجا، مہربان اکو نظری آئیندا۔ بھگوان کہے میں سنت بھگت ماراں واجاں، بن دربان سیو کھائیندا۔ بھگت کہے میں آواں بھاجا، چرناں راہ تکائیندا۔ بھگوان کہے میں وجاواں واجا، انحد نادى ناد سنائیندا۔ بھگت کہے میرا پڑدہ کاجا، سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ بھگوان کہے جن بھگت میں اپنا سازن سازا، پن بھگتاں بھگوان نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگت کہے میرا غریب نوازا، غریب نائیاں میل ملائیندا۔ بھگوان کہے بھگت سچا راجا، دو جہاناں راج کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت بھگوان اک

دو جے دا رکھن ڈر، نڈر دوویں روپ وکھائیندا۔ سچکھنڈ سچی گلی، گلونتا آپ بنائیا۔ جن بھگتاں دے آپ اٹلی، کرتا قیمت نہ کوئی لائیا۔
 بھگت پھلواری ساچی پھلی، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ منگی دات رسنا جہوا بلیں، بتی دند نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، لیکھا بندھن چندن بندن نندن دوہاں دے چکائیا۔

★ ۱۵ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی ★

ہر بھگتو ویکھو ہری دوار، نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ درشن کرو اگم اپار، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ سو پُرکھ زرنجن مندر وکھائے
 محل اٹار، اوچو اوچ سچا شہنشاہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کر تیار، زرنجن اپنی کار کھائیا۔ ایکنکارا کر پسار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ آد زرنجن کر
 اُجیار، نورو نورو دھرائیا۔ ابناسی کرتا پاوے سار، صاحب ستگر سہج سکھدائیا۔ سری بھگوان جھلائے نشان، ست ستوادی ہتھ
 اٹھائیا۔ پاربرہم پرہہ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ سچکھنڈ دوار اک مکان، سچ سنگھاسن رہیا وچھائیا۔ جودھا سورپیر بلوان،
 نوجوان اپنا نین اٹھائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ مندر سوہنا
 سچ مکان، سری بھگوان آپ بنائیا۔ دشا کوٹ سکے نہ کھئے وکھان، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن ویکھو نیتر نین، زرنجن نرائن آپ جنائیندا۔ مہا کوئی نہ سکے کہن، اکتھ کتھنی کتھ کتھ درڑائیندا۔ صاحب
 ستگر اکو ساک سجن سین، سری بھگوان نظری آئیندا۔ دیونہارا لہن دین، وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ سچ دوارا ویکھو ایک، ایکنکار جنائیا۔ آد جگاد جس دی ٹیک، سو صاحب رہیا اُچھائیا۔ زرنجن
 سرگن لیکھنہارا لیکھ، لیکھا اپنا دے جنائیا۔ زرویر نراکار اجونی رہت دھارنہارا بھیکھ، ویس اولڑا، دے سمجھائیا۔ سدا سدا سد کرنہارا ہیت،
 نت نوت کار کھائیا۔ دو جہاناں کھیلنہارا کھیل، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ اپنا دسنہارا بہیت، انہو پرکاش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر رہیا سمجھائیا۔ ساچا مندر ویکھو آن، اندھڑا آپ وکھائیندا۔ میل ملائے سری بھگوان، میلا اکو گھر جنائیندا۔

گر اوتار کرن دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھائیندا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، نیوں نیوں سجدہ سرب کرائیندا۔ زرمِل جوت جگے مہان، شبَد
 انادی راگ الائیندا۔ بھو پت بھوپ نوجوان، نر نرائن نظری آئیندا۔ سدا سدا سد بھگت بھگونت کرے پروان، سچ پروانہ ہتھ بھڑائیندا۔ در
 سدے آپ مہان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دیونہارا درس دان، داتا دانی جھولی آپ بھرائیندا۔ آد جگادی سچا کاپن، ست سرؤپی نظری
 آئیندا۔ آکے ویکھو ہر دی شان، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جگ چوکرئی کھیلے کھیل وچ جہان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ ساچے بھگت ویکھو دروازہ، دین دیال آپ کھلائیا۔ کیرپا کرے غریب نوازا، جگت نہانے رہیا جگائیا۔
 نرگن ہو کے پھرے بھاجا، سرگن میل ملائیا۔ شبَد اکم وچائے واجا، سر تال نہ کھئے وچائیا۔ آتم پرما تم رچیا کاجا، برہم پاربرہم وکھائیا۔ سدا
 سہیلا رکھے لاجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ محل رہیا جنائیا۔ او بھگتو ویکھو محلہ، نرگن زرویر
 آپ جنائیندا۔ پاربرہم پرہم بیٹھا اک اکلا، دو جانا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن دیپک آپے بلا، تیل باقی کھئے نہ پائیندا۔ ست ستوادی ست پُرکھ
 نرنجن پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، استھل دوارا اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 جن بھگتاں آپ ملائیندا۔ او بھگتو ویکھو بھگوان، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ جس دا جھلدا رہے نشان، جگ چوکرئی آپ جھلائیا۔ جس دا
 دھر فرمان، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ جس دا نام شاستر سمرت وید پُران، کیتا گیان دئے سمجھائیا۔ جس دی پچھان انجیل قرآن، کھانی بانی
 کرے دھیان، دھیان وچ کدے نہ آٹیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی گاؤن گان، گا گا شکر منائیا۔ جس دا وشن برہما شو
 کرے دھیان، دھیان دھیان وچ ملائیا۔ جس دا اکو نام پروان، کوٹن کوٹ نام صفت صلاحیا۔ جس دا اکو اک ودھان، جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا مندر رہیا جنائیا۔ او بھگتو ویکھو ٹھ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، در مندر گنڈا
 لائیندا۔ اپنا پڑدہ لاپو جھٹ، بجر کپاٹی توڑ ٹڑائیندا۔ نرگن ویکھو پُرکھ سمرتھ، نر نرائن نظری آئیندا۔ لیکھے لاؤ اپنی رت، رتی رت رت
 رنگائیندا۔ اکو سیکھو برہم مت، برہم و دیا آپ پڑھائیندا۔ نانا ٹئے پنج تت، تت کم کیسے نہ آئیندا۔ میل ملے کملاپت، کول نین ویکھ
 وکھائیندا۔ سچ سرنائی جاؤ ڈھٹھ، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ بھگت

کہن پرہ آواں گے۔ تیرا درشن پاواں گے۔ نیر نین رجاواں گے من بُدھی مت تیری بھیٹ چڑھاواں گے۔ سُرتی سُرت چڑھاواں گے۔ شبدی
 راگ الاواں گے۔ بن ویراگی نیر نیناں نیر ویاواں گے۔ تیری پچھلی وادی، کر فنا آسان وکھاواں گے۔ تُوں بنیں کنت سہاگی، ہوں سیوک
 نار اکھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا مندر ویکھ وکھاواں گے۔ تیرے مندر ویکھن دا چاؤ،
 بھگت بھگوان رہے جنائیا۔ آد آنت تیرا پساؤ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تیرا کسے نظر نہ آئے تھائوں، جس گھر وسیں سچے ماہیا۔ کر کِریا اپنی
 پکڑا باہوں، پلُو اپنے نال گنڈھائیا۔ پہلوں دس اپنا سچا ناؤں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیا۔ پھیر دے ٹھنڈی چھاؤں، ترے گن آگتی تہ نہ
 لاگے رائیا۔ آپ بن پتا ماؤں، بھگت بالک روپ سکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے مندر ملے
 وڈیائیا۔ تیرے مندر آواں گے۔ گیت گوبند الاواں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ تُوں میرا میں تیرا اکو بندھن پاواں گے۔ من ہونے چاؤ
 گھنیرا، من واسنا میٹ مٹاواں گے۔ تیرے مندر کر کے ڈیرہ، پھر باہر کدے نہ دھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 گھر تیرا درشن پاواں گے۔ گھر درشن تیرا کران گے۔ سری بھگوان تینوں وراں گے۔ کلجگ آنت مؤل نہ ڈراں گے۔ تیرے ساچے پوڑے
 چڑھاں گے۔ نرگن تیری دھار پھڑاں گے۔ جوتی شبدی کر پیار، تیرے محل اٹل وڑاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، لگ چرنی تیرے تراں گے۔ چرن لا تراواں گا۔ سچ ملاح اکھاواں گا۔ بیڑا پار کراواں گا۔ اپنے کندھ اٹھاواں گا۔ دو
 جہاناں چرناں ہیٹھ دباواں گا۔ وشن برہما شو کولوں سیس جھکاواں گا۔ ستجگ ساچی ریت چلاواں گا۔ دو جہاناں اک حدیث پڑھاواں
 گا۔ لہنا چکا تیس بتیس، چھٹی پنڈھ مُکاواں گا۔ لکھ چوراسی جیت، بھگت بھگوان وڈیاواں گا۔ گرسکھ کایا مندر دیہرا مسیت بناواں
 گا۔ پا سار ڈونگی کندر، کایا ہاٹی کھوج کھجاواں گا۔ من واسنا بٹھ بندر، اکو دھیان جاناں گا۔ لیکھا جان ڈیرہ کھنڈر، کھنڈا نام
 چمکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ جن بھگتاں میلا ہونے گا۔ سری
 بھگوان ڈرمت میل دھونے گا۔ امرت نجھ رس جھرنا چوئے گا۔ بھگت بھگوان اکو جہا ہونے گا۔ آتما پرماٹما نال چھوہے گا۔ پاربرہم برہم اپنا بیج
 بوے گا۔ گرمکھ وچھوڑے وچ کدے نہ روئے گا۔ سُرتی شبدی جوڑ جوڑے، اپنے دھاگے وچ پروئے گا۔ کوڑی کِریا در توں ہوڑے،

جوتى جوت سرُپ ھىر، آپ اپنى كړيا كړ، ديونهارا ساچا ور، آپ بهگتاں جوگا ٻيټے گا۔ بهگتاں جوگا ھوواں گا۔ دوس رين كدے نه سوواں
 گا۔ ساچا نام ڏھوآ ڏھوواں گا۔ لکھ چوراسى كولون پچھلى ڪيتى سارى كهوہواں گا۔ ستجگ آگے بيچ ھوواں گا۔ جوتى جوت سرُپ ھىر،
 آپ اپنى كړيا كړ، ديونهارا ساچا ور، جن بهگتاں آتم سيجا سوواں گا۔ پرہ آتم سيچ وچھاواں گے۔ تيرے پریم دى برکھا لاواں گے۔ نت
 نوت تيرا راه تڪاواں گے۔ تون صاحب سدا انڏنھ، منتاں كر ڪر تينون مناواں گے۔ تيرے پریم نال تينون جت، اپنے گھر وساواں گے۔ جے
 ڪروٽ بدل ديويں ٻٽھ، پھڙ باھون گلے لگاواں گے۔ ڪريئے پيار پتر مات پت، تيرى سيچ سھنجنى چڙھ ڪے خوشى مناواں گے۔ جوتى جوت
 سرُپ ھىر، آپ اپنى كړيا كړ، ايڪا دينا ساچا ور، تيرے مندر سوپے آواں گے۔ سوہنا مندر وکھاواں گا۔ جگ آؤنا جانا پندھ مڪاواں گا۔
 ساچى سيچے سوٺا آپ سمجھاواں گا۔ سوہنگ ڏھولا نام گاؤنا، دوجا پڙھنا بند ڪراواں گا۔ چرنى چھوہنا، ساچى ريت درڙاواں گا۔ جوتى
 جوت سرُپ ھىر، آپ اپنى كړيا كړ، ديونهارا ساچا ور، جن بهگتاں آپ اٺھاواں گا۔ جن بهگتاں آپ اٺھاؤں گا۔ بن سيوک سيو ڪھاؤں گا۔
 در در گھر گھر پھيرا پاؤں گا۔ جگ رُسڙے آپ مناؤں گا۔ جگ وچھڙے گلے لگاؤں گا۔ سُن ڏکھڙے ڏکھ مٿاؤں گا۔ اگمى ڪکھڙے بهار
 ڪراؤں گا۔ اجل مڪھڙے مات وکھاؤں گا۔ سُڪڙے رُکھ ھرے ڪراؤں گا۔ جوتى جوت سرُپ ھىر، آپ اپنى كړيا كړ، ھىر مندر آپ جناؤں
 گا۔ ھىر مندر اڪ وڏياواں گا۔ ڏونگھى ڪندر پندھ مڪاواں گا۔ رَو سس نين شرماواں گا۔ ھس ھس جن بهگتاں انگ لگاواں گا۔ نس نس
 دو جھاناں پندھ مڪاواں گا۔ دس دس ساچے مارگ آپے لاواں گا۔ رس رس امرت رس اڪ چھڻڪاواں گا۔ جس جس دو جھاناں ڏھولا
 الاواں گا۔ جوتى جوت سرُپ ھىر، آپ اپنى كړيا كړ، ديونهارا ساچا ور، ڪلجگ اتم بهيو جناواں گا۔ ڪلجگ اتم بهيو ڪھولاں گا۔ نرگن
 ھو ڪے بولاں گا۔ سرگن تول تولاں گا۔ بهگت بهگت وچون پھولاں گا۔ جوتى جوت سرُپ ھىر، آپ اپنى كړيا كړ، ديونهارا ساچا ور، آد
 جگاد ڪدے نه ڏولاں گا۔ آد جگاد ڪدے نه ڏليگا۔ سري بهگوان بوٺا نه ٺليگا۔ ھىر بهگت سدا سدا پھل پھليگا۔ لوڪ مات ڪدے نه ڙليگا۔
 جوتى جوت سرُپ ھىر، آپ اپنى كړيا كړ، ديونهارا ساچا ور، جن بهگتاں ڪدے نه ٺليگا۔ بهگت ڪهن پرہ سچ ريت، اڪو وار جنائيا۔
 ڪون دوارے بنين ميت، متر پيارا اڪھوائيا۔ ڪون سنائين اگم گيت، انڏيٺڙى دھار چلائيا۔ ڪون روپ وسين ميت، ريكھ رنگ نه ڪھيے جنائيا۔

کون بدھ کرائیں پریت، پریتوان تیری وڈیائیا۔ کون دھار لئیں جیت، ہار نظر کھئے نہ آئیا۔ کون مہر کریں کایا ٹھانڈی سیت، امرت میگھ برسائیا۔ کون جس کریا اتیت، ترے گن لیکھا مات چکائیا۔ کون رنگ وسیں ہست کیٹ، بے پرواہ سچے شہنشاہیا۔ کون حکم پرکھیں نیت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگت منگ منگائیا۔ بھگوان کہے کی دساں سجن، سچ سچ جنائیا۔ پہلاں دیواں چرن دھوڑ مجن، ڈرمت میل دھوایا۔ پریم بھگتی جوٹھے جھوٹھے بھانڈے بھجن، بہرم بھو گڑھ رہن نہ پائیا۔ نرمل کایا بھوئے کنچن، کایا ماٹی لیکھے لائیا۔ نیت نام پاواں انجن، آگیان اندھیر چکائیا۔ انحد ناد انادی وجن، سرتال نہ کھئے سمجھائیا۔ پھر ہوواں پڑدے کجن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلے کوڑی کرپا تجن، نظری اکو اک آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ بھگت کہن پرہہ دس حال، حالت اپنی دے جنائیا۔ کس بدھ توڑیں ترے گن مایا جنجال، جیون جگت دئیں جنائیا۔ کس بدھ بھے چکائیں کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ کس بدھ جنم جنم نہ ہوئے زوال، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ کس بدھ چتر گپت لیکھا نہ سکے وکھال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کس بدھ لاڑی مؤت نہ وجائے تال، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ساڈا تیرے آگے اکو سوال، کر کرپا حل کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن بھگتو چرن کرو دھیان، ہر سرن ملے وڈیائیا۔ ترے گن مایا رہے نہ کان، پنچ وکار نہ کھئے لڑائیا۔ کال مہاکال نہ کھئے نشان، رائے دھرم نہ کھئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی مؤت نہ لئے پرنائیا۔ آتم پرماتم دیوے اکو گیان، سوہنگ ڈھولا گاؤنا چائیں چائیا۔ صاحب ستگر ملے آن، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جیوندیاں کرے کلیان، مریاں نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اتم دیوے شبد بیان، پھڑ باہوں وچ بیٹھائیا۔ جوتی جوت ملائے سری بھگوان، آون جاون رہن نہ پائیا۔ اٹھو بھگتو کرو دھیان، ہر دھیانی رہیا جنائیا۔ ساچا مندر ویکھو مکان، بے مقام رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید کھلائییا۔ بھگت کہن اسیں چلاں گے۔ پرہہ تیرا در ملاں گے۔ جوتی دھار وچ رلاں گے۔ مڑ کے پھیر کدے نہ حلانگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیری چھایا بیٹھ پلاں گے۔ تیری صاحب چھایا تکاں گے۔ آد جگاد کدے نہ آگاں گے۔ درس کر کر مؤل نہ تھکاں گے۔ تیرے چرناں اُتے اپنا سپس سٹاں گے۔ پچھانہ کریں تے مؤل نہ ہٹاں گے۔ کر پیار آگے ڈٹاں گے۔

تیرا نام اِکو رٹاں گے۔ تیرا پریم رس چٹاں گے۔ تیرے در تے لاہا کھٹاں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے پریم وچ اپنا پریم رنگاں گے۔ سچ پریم رنگاواں گا۔ ہر بھگتاں میل ملاواں گا۔ انگیکار اکھواواں گا۔ سنگی بن کے جاواں گا۔ بوہ رنگی کھیل کراواں گا۔ امنگی بھچھیا پاواں گا۔ سچ سرنگی نام و جاواں گا۔ مردنگی اِکو ہتھ اُٹھاواں گا۔ گُرمکھ ننگی نہ ہوئے کنڈی، سر اپنا ہتھ اُٹھاواں گا۔ لکھ چوڑاسی ہوئے رنڈی، کنت سہاگ سرب وکھاواں گا۔ نہ کوئی دے بھیکھ پکھنڈی، کوڑی کِریا موہ تڑاواں گا۔ نام پھڑ چند پرچنڈی، دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ جن بھگتاں اِکو چھندی، سوہنگ ڈھولا نام جپاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رہبر ہو کے آواں گا۔ رہبر ہو کے آئیگا۔ نور الابی نور رُشنائیگا۔ مقالے حق سوہبا پائیگا۔ کلمہ نبی اک جنائیگا۔ رسوُل اپنا پڑدہ لایگا۔ کائنات ویکھ وکھائیگا۔ مار جہات تاک گھلائیگا۔ پچھلی واٹ یاد کرائیگا۔ چوڈاں طبق ویکھ وکھائیگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اُٹھائیگا۔ ساچا سوُسا تن پہنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں گھر جنائیگا۔ جن بھگتاں گھر جاناواں گا۔ پچھلا لیکھ مُکاواں گا۔ اگلا ہیت درڑاواں گا۔ نیتن نیت نظری آواں گا۔ پہلی چیت رُت سہاواں گا۔ زرگن ہو کے ہیت گھلاواں گا۔ سرگن اپنے وچ لپیٹ، پڑدہ پاواں گا۔ بن کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھاواں گا۔ ساچی سیوا کار کھاؤں گا۔ جن بھگت دوارے آؤں گا۔ بن بردا پھیرا پاؤں گا۔ ڈردا ڈردا پڑدہ لابونگا۔ در جھولی منگ منگاؤں گا۔ ہوئی ہوئی کھیل وکھاؤں گا۔ دھرت دھول دھول بہار لابونگا۔ نال نال اٹی مؤلی بٹھ لیاؤں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھاؤں گا۔ اپنی مؤلی لے کے آواں اٹی، تن رٹرا رنگ رنگایا۔ پیر پیغمبر بہرن چٹی، بیٹھے سیس جھکایا۔ پچھلی ویکھن لیکھی پٹی، الفیے پڑدہ لایا۔ عالم علما کھٹی کیسے نہ کھٹی، کھٹکا گھر گھر نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا تندی تند اُٹھایا۔ ایکا تندی مہندی رنگ، مؤلا روپ وکھایا۔ سچ دوارے سچ پلنگ، زرگن نیچے اُپر ملنگ، سیلی ٹوپی نظر کھئے نہ آئی۔ کرے کھیل سورا سربنگ، دو جہاناں اک اند، اند اپنے وچوں پرگٹایا۔ چار دیواری پار کندھ کرے بخشند، بخشش نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گانا اک وکھایا۔ ساچا گانا نوجوان، زرگن اپنے ہتھ رکھائیندا۔

چوٹھے در ہو بلوان، مہربان بھیو چُکائیندا۔ دو جہاناں حُکمران، سچ سنديسہ اک سُنائیندا۔ پیر پیغمبر کرن دھیان، نیتر نین سرب کُرائیندا۔ میاں بیوی ہیوے حیران، شرع شریعت پندھ مُکائیندا۔ لیکھا جان انجیل قرآن، کلمہ نبی پھول پُھلائیندا۔ پڑدہ کھول دین اسلام، علیکم اکو گھر سمجھائیندا۔ نظری آئے اک امام، امن دو جہان کرائیندا۔ بیشتر پیشینگوئی کوئی نہ سکے پہچان، پسچاتاپ سرب وکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سنديسہ دے دے دس گئے نشان، پڑدہ پاڑ بے پڑدہ نہ کھئے کرائیندا۔ اپنی آپ جانے بھگوان، جن بھگتاں وکھائے ساچی شان، محل اٹل اک مکان، بے مثال بے نظیر اخیر اپنی کل دھرائیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے نشان، شبد اگم اک دھنکان، راگ ناد سب دا پندھ مُکائیندا۔

★ ۱۶ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

سچکھنڈ کہے پرہہ دس سروت، بن سروناں دے سمجھائیا۔ سچ تون بھگتاں اُتے ہویا موہت، مہر نظر اُٹھائیا۔ میل ملایا نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نانا توڑیا ورن گوت، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ مایا ممتا کڈھیا کھوٹ، واسنا دُرگندھ رہن نہ پائیا۔ دتا نام بھنڈارا اتوٹ، اٹھ آپ ورتائیا۔ راہ تگے تیرا سچ دوار کوٹ، نین نین اُٹھائیا۔ کون ویلا تیرے بھگتاں پورا ہووے شوق، سنسا رہے نہ رائیا۔ میں امرت تیرا دیواں تراؤنک، سدا سد سیو کھائیا۔ کون ویلے جان پہنچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ ستجگ ساچی چلے رونس، رہبر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سچکھنڈ کہے میں کراں صفائی، آپ اپنی سیوا لائیا۔ کون ویلا وجے ودھائی، گرہ مندر ہیوے شنوائیا۔ تیرے بھگت آون چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ تون پکڑیں اپنی ہتھیں بانہیں، پھڑ باہوں نال ملایا۔ ویکھ وکھائیں تھائوں تھائیں، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ چار ورنان دیویں چھائیں، گوبند انگ لگائیا۔ گوبند لیکھا چکے چھبے جھیور نائی، نیتر نینان نین درسائیا۔ لوک مات پٹیا بوٹا کابی، کاغذ قلم لکھ کھئے نہ شاہیا۔ سچکھنڈ ساچے ساچا رنگ وکھائیں، رنگ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں سیس ٹکائیا۔ سچکھنڈ

کہے میں کھولوں تاکی، پڑدہ اپنا آپ اُٹھائیندا۔ کون ویلا چڑھیں ساچے راکی، آسو اکو نظری آئیندا۔ جن بھگتاں دیویں لہنا باقی، پورب لیکھا
 جھولی پائیندا۔ لوک مات بدل دیویں حیاتی، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایک دیویں نام سچ نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیندا۔ اک سُنائیں
 ساچی ساکھی، ساکھیات اپنا روپ درسائیندا۔ نرگن ہو کے بنے ساتھی، سرگن سنگ نبھائیندا۔ کریں کھیل پُرکھ سمراتھی، سمرتھ اپنی کل
 ورتائیندا۔ نیتر رووے ایراپت ہاتھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دوتے جوڑ واسطہ پائیندا۔ سچکھنڈ
 کہے میں تگاں راہ، نیتر نین اُٹھایا۔ پُرکھ ابناسی دے صلاح، گل پلُو اکو پایا۔ کون ویلا جن بھگتاں بہائے میرے تھان، میری ترسنا بھکھ
 مٹایا۔ جو اکو گاون تیرا ناں، دوجا ایشٹ نہ کھئے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، بن دردی درد ونڈایا۔
 سچکھنڈ سچ کر خیال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ نرگن ہو کے بناں دلال، لوک مات ویکھ وکھائیندا۔ بھگت اُٹھاواں ساچے لال، لالن
 اپنے رنگ رنگائیندا۔ مُریداں جا کے پُچھاں حال، مُرشد اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ گوبند حل کراں سوال، پچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ شبدا اگم
 وجاواں تال، راگ ناد نہ کھئے صلاحیندا۔ نانا توڑ کوڑی کِرپا کال، کالکھ ٹکا مستک لابیندا۔ لوک مات کر پرتپال، بن سیوک سیو
 کمائیندا۔ اپنی پوری کر گھال، کیتی گھال بھگتاں جھولی پائیندا۔ اندر باہر چلاں نال نال، دوس زین سنگ نبھائیندا۔ گگن منڈل دیپک
 ویکھاں تھال، ست اپنا نور دھرائیندا۔ جگت جگت چلاں اولڑی چال، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کھال، تن مندر آپ
 سہائیندا۔ جگت مایا توڑ جنجال، جیون جگت آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، بہلا اکو نام ہتھ پھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست ست کرم کمائیندا۔ سچکھنڈ سچ لینا ویکھ، سچ سچ درڑائیندا۔ سچ پرہ سچ دھارے بھیکھ، سچ ساچی
 کار کمائیندا۔ سچ داتا الکھنا الیکھ، سچ آدیس کرائیندا۔ سچ نرویر کھولے ہیبت، نر نرنکار پھیرا پائیندا۔ سچ سچ سچ کرے ہیبت،
 بتکاری دیا کمائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھ کھیت، ہرجن ساچے پکڑ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیری آسا میل
 ملائیندا۔ سچکھنڈ پرہ دے بھرواسا، اکو حُکم جنائیا۔ دین دیال پوری کرے آسا، آسا ترسنا دے مٹائیا۔ کلجگ اتم اُٹھنہارا پاسا، اُٹھنہارا
 آپ اُٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے سگلا ساتھا، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ ہوئے سہائی ناتھ اناتھان، نردھن سردھن ویکھے تھائوں تھائیا۔ لیکھا

چُکے ذات پاتاں، پت پتوتنا اِکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ تیری دسے سچیاں باتاں، سچ کہانی آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہہ جا دوڑ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بن بھگتاں لگی مینوں اوڑ، میری ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ میرا
 دوار دسے چوڑ، چار کُنٹ نہ کھئے رُسنائیا۔ جے میں ویکھاں کر کے غور، گہر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ دو جہان کوڑا پیا شور، شوہر نظر
 کیسے نہ آئیا۔ کی تُوں ہور کہ بھگت ہور، اپنا بہیت دے سمجھائیا۔ جے تیرے سر تے جھلدا چوڑ، کیوں بھگتاں خاک ملائیا۔ پرہہ تیرے
 ہتھ ڈور، کیوں گڈی اسمائوں نیچے سُنائیا۔ کی ہوئیوں اندھا بول، نیت نہ پیکھیں بھگتاں آواز کت تیرے سُنن نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ کبیر تیرے
 در تے وجا گئے ڈھول، تیری سُر ت نہ کیسے گھلائییا۔ نانک نرگن ہو کے تول گیا تول، سرگن اپنے کُنڈے پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 تُوں غریباں نال کریں محول، تینوں لجا ذرا نہ آئیا۔ تُوں گوہند نال کیتا قول، کلجگ اتم آواں ہو کے بے پرواہیا۔ ہوؤا بہار کراں دھرنی دھول،
 دھول اپنا چرن ٹکائیا۔ جا کے بھگتاں اندر موں، اپنا مل لے پوائیا۔ سچ دوار جا کے کھول، سچکھنڈ رووے گُراوے مارے دھاپینا۔ جا
 کے بدھی گٹھری پھول، اپنا پڑدہ آپ چکائیا۔ جے بنیا رہوں انہول، تیرا نشانہ جگت وچ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچکھنڈ سچ رہیا منگ منگائیا۔ سچکھنڈ میرے استھان، تیری مٹاں عرضوئیا۔ میں وساں تیرے مکان، در تیرے مینوں
 ڈھوئیا۔ سُن تیرا فرمان، میں اپنا بل گوائیا۔ سچ میں بھگوان، میرا کیتا سمجھ کچھ نہ پائیا۔ دو جہان مینوں کہن انجان، میرا بھیو کھئے نہ
 پائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ آوے گیان، پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں جا کے دیواں دھر فرمان، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ او پچو ملو میرے
 نال، پچھلا دکھ گوائیا۔ آگے مارگ دساں سُکھال، ستیاں آپ جگائیا۔ اندر وڑ کے چلاں نال نال، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی
 ویکھاں شاہ کنگال، غریباں اندر وڑ وڑ خوشی منائیا۔ جے کوئی لبھ میری چال، دو جہان پیڑ نظر کیسے نہ آئیا۔ نرگن ہو کے گھالن لواں
 گھال، سرگن ساچی سیو کھائیا۔ بھگت پیار پچھے ہوواں بے حال، بہل ہو کے دیاں ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے رہیا سمجھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہہ میں تیرا لارا، جگ جگ وینہدا آیا۔ نو سو چورانوے چوکرئی جگ
 تُوں رہوں کوارا، اپنے انگ نہ کیسے لگایا۔ دُور دُراڈا حکمے اندر دسدا رہوں اشارہ، شبیدی ناؤں اُپجایا۔ پنج تت وجاؤندا رہوں نگارہ،

اپنا مُکھ چھپایا۔ ناں رکھ گراواتارا، بھیو کسے نہ ہتھ پھڑایا۔ پیر پیغمبر گاؤندے گئے تیری وارا، وتکرا سب دے وچ بھرایا۔ آپ وڑیا رہوں میرے اندر ڈونگی غارا، اپنا مُکھ نہ کسے دکھایا۔ جس ویلے تیرا بھگت دکھی ہو کے مارے نعرہ، نرگن سرگن ہو کے میل ملایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لک لک کر یا کھیل نیارا، اچھل اچھل اپنی دھار چلایا۔ کلجگ اتم تیرا ویکھنا سچ پسارا، پسر پساری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت تیرا منگن دیدارا، دوجا درس کسے نہ بھایا۔ گوہند لکھ کے گیا لکھارا، لکھیا لیکھ نہ کسے مٹایا۔ کہہ کے گیا پُرکھ اکال پتا ہمارا، پوت سپوتا گود سہایا۔ کل رکھے ناؤں نہکنک کل کلکی اوتارا، کل کلش میٹ مٹایا۔ جا کے بھگتاں دے سہارا، کیوں بیٹھا مُکھ چھپایا۔ اُنی سال بنیا رہیا ونجارا، جگت ہتھو ہٹ جنایا۔ ہن کریں نہ ہور ادھارا، راہ تکدیاں تکدیاں تیریاں بھگتاں اوکھا جھٹ لنگھایا۔ اک وار دے کے آ اشارہ، آشرم اپنا دے سمجھایا۔ بند کواڑی کھول کواڑا، گھر مندر سوہا پایا۔ اندر وڑ کے تُوں کہہ میں بھگتاں پیارا، پیار بھگتاں وچ دکھایا۔ پھر تیرا لاون نعرہ، سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، چار گنت نظری آیا۔ پھر تینوں کوئی نہ کہے کوارا، کیوں، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو گھر جوڑ جڑایا۔ سچکھنڈ کہے میں دوہ ہتھان نال و جاواں نگارہ، دو جہاناں دیاں سنایا۔ پیر پیغمبر کراں خبردارا، تیری ساچی خبر جنایا۔ او ویکھو پروردگارا، جس نے اپنا نور دھرایا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈا یارا، یاری یاراں نال ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا اپنا ور، گھر ساچا سوہا پایا۔

☆ ۱۶ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ☆

پرہ بھگتاں دس اپنا ڈھنگ، پڑدہ آپ اٹھائیا۔ نرگن ہو چاڑھ رنگ، سرگن رنگ رنگائیا۔ اندروں و جا مردنگ، نام ستار بلائیا۔ کر پرکاش اپنا چند، نور جوت رُشنائیا۔ امرت پیا پا ٹھنڈ، ترسنا بھکھ گوائیا۔ پچھلی ٹٹی اپنی ہتھیں گنڈھ، گنڈھنہار گوسائینیا۔ جگت رنڈیا کٹ رنڈ، سہاگ روپ وٹائیا۔ اپنا ڈھولا سنا چھند، سوہنگ اکھر کر پڑھائیا۔ خوشی کراں بند بند، بندی خانہ رہیا ٹڑائیا۔ لیکھا چکا بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ اتر آتم دے اند، رس اکو اک چکھائیا۔ جگت وکارا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام کھڑکائیا۔ اون جاون

مُکا پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ بھگتاں جا کے دساں آپ، اپنی سیو کھائیا۔ پُورب جنم لاه پاپ، پتت پُندت کرائیا۔ نرگن ہو کے بناں ساک، سرگن سنگ وکھائیا۔ نظری آواں اِکو باپ، گر اوتار پیر پیغمبر چاچا رہن کھئے نہ پائیا۔ اِکو دساں آتم پر ماتم جاپ، جیون جُگت جگت جنائیا۔ بند کِواڑی کھولان تاک، پڑدہ اپنا آپ اُٹھائیا۔ بن نیتر ویکھاں جھاک، جھاکِی اپنی آپ دِوائیا۔ بن رسنا جہوا کران بات، شبد اگم اتھاہ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں کول جا بھج، اپنا پندھ مُکائیا۔ میرا گھر دے تچ، بھگت دوار ملے وڈیائیا۔ جا کے درشن کر رچ، اپنی بھکھ گوائیا۔ ہُن لاویں نہ کوئی پچ، تیرے آکے واسطہ پائیا۔ سچ سِنگھاسن بہ کے سچ، بیٹھا تیرا راہ تکائیا۔ نردھناں جا کے پڑدہ کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ نگارہ ہو کے وج، نام اپنے چوٹ لگائیا۔ شیر بَر ہو کے گج، گرج اِکو اِک سُنائیا۔ کوجھیاں کملیاں رکھ لچ، لچ پت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ در درویش ہو کے نچ، ملنگ روپ بنائیا۔ سچ ڈھولا جا کے دس، سچو سچ پڑھائیا۔ ہردے اندر جا کے رچ، لوں لوں تیرا نام دھیائیا۔ ویکھیں قوئل نہ کریں کچ، اِقرار اِکو اِک جنائیا۔ اِگوں سِری بھگوان کہے ہس، میں جاواں چائیں چائیا۔ جا کے بھگتاں ہوواں وس، اپنا مان نہ کچھ رکھائیا۔ جدھر کہن اودھر جاواں تھ، بن پاندھی پھراں راہیا۔ جے اِگوں گھورن مودھا پے کے جاواں ڈھٹھ، اپنا بل مٹائیا۔ جے نیوں کے ویکھن نظری آواں پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جے بھجن لگن اندر وڑ کے پاواں تھ، ڈوری اپنا نام بندھائیا۔ جے گاوں لگن جس، سوہنگ ڈھولا دیاں پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی رہیا جنائیا۔ جا چھیتی میرے پروردگار، دو جہان آپ سہائیا۔ ویکھ اپنے یار، یارڑا ستھر اِک ہنڈھائیا۔ تیرے پچھے ہوئے خوار، خواری سب دے سرتے چھائیا۔ بن طبیبوں ہوئے بیمار، سار کھئے نہ پائیا۔ بن حدیثوں ہوئے گوار، کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے گھر توٹ نہ دسے رائیا۔ سِری بھگوان کہے میں کی کران، کرتب نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں کولوں ڈران، ڈر ڈر اپنا مُکھ چھپائیا۔ کِس بدھ جا کے اندر وڑاں، آؤندا جاندا نظر نہ آئیا۔ راتیں سُنتیاں جا کے پھڑاں، غفلت وچ ویکھاں سرب لوکائیا۔ ساچے مندر جا کے چڑھاں، چڑھ چڑھ خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان دا اِکو اکھر پڑھاں، سوہنگ ڈھولا آپے گائیا۔ پنچ وکارے نال لڑاں، اپنا بل دھرائیا۔

نانا ہو کے سیو کران، سیوک اپنا روپ دکھائیا۔ بھگتاں مرنی آپ مراں، جن بھگتاں تتی وا نہ لا کے رائیا۔ نرگن ہو کے بھانا آپ جران، سرگن اپنی گود بھائیا۔ پاربرہم ہو کے برہم وراں، نار کنت روپ درسائیا۔ دو جہان لکھ چوراسی آگے بلکاری ہو کے اڑاں، بل اپنا آپ سمجھائیا۔ نانا تڑواں سِراں دھڑاں، دھڑ سِیس رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دیاں پٹاں جڑاں، پھیر سکے نہ کھئے لگائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر کیسے کولوں نہ ہراں، ہار گر اوتار پیر پیغمبر من من بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جن بھگتاں بھانا سدا جران، جر جر اپنا شکر منائیا۔ کدے نہ آواں وچ شرع، شریعت انگلیاں اُتے نچائیا۔ پاواں سار در دران، گھر گرمکھاں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ ساچی رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ کہے میں ہویا خوش، سنی تیری کہانی۔ جنان چر بھگتاں ول نہ ویکھیں جھک، تیری ملے نہ کھئے نشانی۔ جے بیٹھا رہوں چپ، آنت ہوو تیری ہانی۔ تیرا گوبند بوٹا رہیا سک، جا کے امرت دے پانی۔ چھوٹے بالیاں گودی چک، جنہاں نیہاں ہیٹھ دتی قربانی۔ جا اپنی میٹ بھکھ، راہ تگے تیرا چار کہانی۔ دھرت دھول سکھنا رہی سکھ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ چوکڑی اودھ رہی پگ، دے سکھڑ سچجی نہ کھئے سوانی۔ ہن کیوں بیٹھا صاحب لک، پچھے جگ چوکڑی اپنی دسدا رہوں بانی۔ سورپیر ہو کے اٹھ، کر کھیل آپ مہانی۔ میل ملا گوبند ست، دے اپنے نام جوانی۔ دو جہاناں جا کے پچھ، شہنشاہ شاہ سلطانی۔ اپنے نشانوں مول نہ اک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا گھر پد نربانی۔ سچکھنڈ سن، سچی سچ جنائیا۔ میں چھیتی جاواں ہن، اپنا پندھ مکائیا۔ بھگت ساچے لواں چن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اک سمجھاواں اپنا گن، گرا اک دیہہ بھجھائیا۔ جیو جنت چہان پُن، سادھ سنت باہر کڈھائیا۔ نام ندھان و جاواں دھن، دھن آتمک راگ سنائیا۔ کراں کھیل اپنا پھن، فرے منتر سبئی تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارے رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ کہے صاحب بڑا دولہا، بے آنت تیری وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پھلیا پھولا، لکھ چوراسی مات لہرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا لیندے گئے جھولا، جھولا جیو جنت جنائیا۔ نرگن تیرا دسدے گئے ست اصولا، اصلیت لکھ لکھ لیکھ سمجھائیا۔ تیرا آد نہ جانے کوئی مولا، آنت بھیو کہن نہ پائیا۔ تیرا حقیقت وچ جواب دتا نہ کیسے معنولا، مخبر بن کے مخبری گئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے وچی ودھائیا۔ سچکھنڈ رکھ اڈیک، ہر ہر

جو آپ جنائیندا۔ کرے کھیل لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائیندا۔ تیرے وینہدیاں میری آئی تاریخ، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ سچ دوارے بجھے پریت، پریتی اکو اک سمجھائیندا۔ ست دھرم دی چلے ریت، ریتوان آپ درسائیندا۔ اکو گاون ڈھولا گیت، مندر اکو نظری آئیندا۔ اکو بیٹھا رہے اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھابند۔ اکو سب نوں لئے جیت، جت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کر کایا ٹھانڈی سیت، سیتل دھار وائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ تیری آسا پور کرائیندا۔ تیری آسا پور کراواں گا۔ بن پاندھی راہی جاواں گا۔ گر اوتار پیر راہ وچوں نال ملاواں گا۔ پیغمبر اشاریاں نال سمجھاواں گا۔ وشن برہما شو ہنوریاں نال اٹھاواں گا۔ کروڑ تیتیس پھوریاں نال ملاواں گا۔ بن شہنشاہ شاہ پاتشاہ آسو گھوڑے آسن پاواں گا۔ سیوا لا راگ چھتیس، چھتی جگ دا گیت چکاواں گا۔ خالی کر سب دا کھیسہ، خالی ہتھ پھراواں گا۔ زرگن ویکھ سرگن بیسا، بستری سب دا گول کراواں گا۔ ساچے تخت بیٹھ جگدیشا، جگدیشر آپ اکھواواں گا۔ چھتر جھلے ایک سبسا، سبسا جگدیش تاج وڈیاواں گا۔ دو جہاناں پیسن بیسا، لوآں پریاں ویکھ وکھاواں گا۔ لیکھا جانے سنگھ منجیتا، من جت سرب سمجھاواں گا۔ کھیلے کھیل آپ جگدیشا، جگت جگ راہ جناواں گا۔ بھگت دوار میل انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کھاواں گا۔ مٹھا کر کے کوڑا ریٹھا، امرت رس بھراواں گا۔ بھگت بھگوان سچ پریتا، پرم پڑکھ ہو سمجھاواں گا۔ زرگن ہو کے وس چیتا، چیتن سرب کراواں گا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ اتیتا، لوک پرلوک اکو ناد و جاواں گا۔ ناؤں دھر پڑکھ ابناسن، ابناسی راہ چلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت دوارے بہ بہ اپنا راگ الاواں گا۔ سچکھنڈ کہے کیہڑا بھگت دوار، کون کوٹے رہیا بنائیا۔ جس گرہ کریں شنکار، اپنی شان وکھائیا۔ جس اندر کریں اجیار، اپنا نور دھرائیا۔ جس مندر دئیں آدھار، دو جہان ملے وڈیائیا۔ جس گرہ بھگتاں کریں پیار، پریم پریتی اک سیکھائیا۔ جس دوارے گر اوتار رکھیں نال، پیر پیغمبر چرناں وچ بیٹھائیا۔ جس گھر وشن برہما شو و جاوَن تال، بیٹھے تاریاں لائیا۔ جس در اپنی گھالنے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ سو مندر کون بے مثال، مسل ساچی رہیا بنائیا۔ میرا پورا کر سوال، اپنا کھول حال جنائیا۔ پڑکھ ابناسی ہو دیال، سچ دوارے رہیا جنائیا۔ جس دوارے نینہاں بیٹھاں دتے بال، سو دوارا دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اُس دوارے نیڑ نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پہلی چیتر

سچّا مارگ آواں سیکھال، چوٹھی منزل چڑھ کے اپنا حُکم سُنائیا۔ دوہاں ہتھّاں اُتے سوال، دوہاں دا لیکھا آگے پھیر بُجھائیا۔ کرے کھیل آپ کمال، کرتب نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت وچھل ہو کِرپال، بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ اپنی پریتی کر حلال، چھری گُرمکھ ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار رہیا بنائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھولے اکھ، نین نین اُٹھائیا۔ میں ویکھاں پرہہ دا کھیل پرتکھ، جو لوک مات رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں کرے کوں پکھ، پت پتوتنا سچّا ماہیا۔ جگ چوکرّی ایہدا گاؤندے آئے جس، کیوں ایہہ بھگتاں جس رہیا گائیا۔ نرگن ہو کے ہویا وس، سرگن اندر ڈیرہ لائیا۔ غریباں وچ گیا پھس، بُھکھیاں آگے اپنا واسطہ پائیا۔ بھجّا پھرے ہو آنتھک، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ آگوں کوئی نہ سکے ڈگ، کوئن کوٹ بیٹھے اپنا بل دھرائیا۔ نیڑے آکے سب نوں وچے پھٹ، مُنہ دے بہار رہیا سُنائیا۔ جن بھگتاں کھول ہٹ، دوارا آکو اک درسائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کل ورتائیا۔ دوارا کھول نہ کرے بس، آگے بیہو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ وکیا بھگتاں ہٹ، بھگت اپنے پریم ہٹ وکائیا۔ پریم ہٹ اوچھڑ راہ، پیر پیغمبر گر اوتار لے پھسا، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ پھیر سولیاں اُتے دے چڑھا، تن کھلڑی آپ لُہائیندا۔ تتیاں لوحاں اُتے دے بہا، سیس دھڑ وند وندائیندا۔ بالے نہیاں ہیٹھ دبا، صبر شکر اک سمجھائیندا۔ ایسے کر کے بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرائیندا۔ جس نوں اپنا پریم پیار دتا سیکھا، جگت ناتا توڑ تڑائیندا۔ سو گُرمکھ گر ستگر اتوں ہوئے فدا، فیصلہ آکو وار جنائیندا۔ بھگت بھگوان راہ وکھا سدا، اُچے ڈنڈے آپ چڑھائیندا۔ اپنے ملن دی آپ جنائے بدھا، بدھ آتر آتم آپ رکھائیندا۔ جے کوئی پُچھے بھگوان کڈا، کہے، نگا ہو کے ساڈے اندر ڈیرہ لائیندا۔ پریم پریتی اندر بھجا، بھنڑی رت سہائیندا۔ جے کوئی پُچھے کوں کھولے نین تیجا، رسنا کہے راتیں سَتیاں درس کرائیندا۔ جے کوئی پُچھے کیوں کر ریجھا، رسنا کہے پھڑ باہوں گود بہائیندا۔ جے کوئی پُچھے بھگت بیج کیوں بیجا، رسنا کہے سَت انادی ناؤں دھرائیندا۔ جے کوئی پُچھے تہاؤں کھپڑی دیوے چیزا، رسنا کہے امرت رس پریم پیالہ نجھر جھرنا جھرائیندا۔ جے کوئی پُچھے کوں کرے پار دہلیزا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان آکو گھر وسائیندا۔ پرہو اسیں نہیں دسن جوگ، بھگت رہے جنائیا۔ ساٹوں نہیں پتہ کیوں کیتا سنجوگ، کس بدھ میل ملایا۔ کیوں کتیا وچھوڑا

روگ، دکھیاں سُکھ وکھائیا۔ نہ جانئے کو چُکائیں چوگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرے در تیرا ور، تیرے وچ وکھائیا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی کوڑا مل دے گرہ اٹارسی ★

سچ دس پرہہ ایکنکار، سچکھنڈ دوار دھیان لگائیندا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اتھاہ بھیو کھئے نہ پائیندا۔ کلجگ آنت لے اوتار، نرگن روپ وٹائیندا۔ ساچے مندر ہو اجیار، تخت نواسی سوہیا پائیندا۔ سچ سندیسہ دئے سنسار، شبد اگمی راہ جنائیندا۔ بھگت بھگونت مات اٹھال، ساچی سکھیا سکھ سمجھائیندا۔ نانا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اکو رنگ وکھائیندا۔ دھرم دوار اک دھرمسال، شودوالا مٹھ اکو نظری آئیندا۔ ایشٹ گردیو اکو نبھ نال، آتم پرما تم آپ جنائیندا۔ ہرجن ائمٹڑے ویکھ لال، لکھ چوراسی پھول پھلا ئیندا۔ نرور ہونے دلال، نراکار سیو کھائیندا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ سچکھنڈ ہونے حیران، حیرانگی اپنی رہیا جنائیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، لوک مات دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ سچ سندیسہ دئے جہان، جیون جگت اک جنائیا۔ سوہنگ اکھ نام مہان، آتم پرما تم کرے کرمائیا۔ کوڑی کِریا مٹھ اندھ اندھیان، جگت اندھیرا دئے گوائیا۔ سچ وکھائے اک مکان، بھگت دوار سوہیا پائیا۔ نرمل نور دھر مہان، دیا باقی اکو ڈگمگائیا۔ کاغذ قلم سرب شرممان، ہر کا جس لکھیا نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار کھولے تاک، اپنا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ پاربرہم پرہہ پورا کرے بھوکھت واک، پچھلی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شاہ آسوارا چڑھ کے جائے ساچے راک، آسو اکو اک دوڑائیندا۔ لوک پرلوک ویکھے مار جھاک، نیتر نین آپ کھلا ئیندا۔ بھگت بھگوان لہے ساتھ، سگلا سنگ نہیائیندا۔ نام اگم دیوے دات، ائمٹڑی دات ورتائیندا۔ آتم پرما تم جنا سچ کرامات، کروٹ اپنی آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے مار دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ کلجگ آنت ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساچے سنت کر پروان، بھگت بھگوان ہونے سہائیا۔

ساچی کِریا کرے آن، نہکرمی کرم کھائیا۔ لیکھا لیکھے آپ مہان، مہا اگنت گنی نہ جائیا۔ ساچا مندر ست مکان، ست ستوادی کرے
 رُشنائیا۔ بھگت دوار وڈ بلوان، بل باون منگ منگائیا۔ درگاہ ساچی بنیا اک ودھان، پنچم میلا چائیں چائیا۔ پنچم پنچ ہونے سوادھان،
 آپ اپنی آس لایا۔ منگن منگ نوجوان، آگے اپنی جھولی ڈایا۔ ترے پنچ ہونے پردھان، سچ پردھانگی دے سچے ماہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل ربیا جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیری ونڈ، لوک مات جنائیندا۔ پرگٹ ہو سورسا سربنگ، صاحب
 ستگر دھار وکھائیندا۔ بھگت بھگوان پوری کرے منگ، آسا آسا جھولی پائیندا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، دو جہان سُنائیندا۔ پنچم
 چاڑھے ساچا رنگ، رنگ رنگیلا سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کرائیندا۔ پنچ ہونے پردھان، پنچ
 ملے وڈیائیا۔ پنچاں ملیا درگاہ مان، در ساچے خوشی وکھائیا۔ پنچاں دا گر اک دھیان، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ پنچاں ملیا شاہ سلطان،
 راج راجاں بے پرواہیا۔ پنچاں دتا اک گیان، نرگن نرگن کر پڑھائیا۔ پنچاں چرن کول دے دھیان، سچ مکان اک وکھائیا۔ سچکھنڈ ہپائے
 نوجوان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ پنچم ہونے نوجوان، اپنا بل دھرائیا۔ نیتر
 کھولن سچ مکان، تین اکھ بدلائیا۔ منگن منگ سری بھگوان، ہر جو آگے جھولی ڈایا۔ پچھلی چکے پچھے کان، آگلا مارگ اک درسائیا۔
 تیرا میلا وچ جہان، نرگن ایشٹ تیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈایا۔
 پنچے منگن منگ، جھولی ڈایا۔ سری بھگوان دے اند، اکو آس رکھائیا۔ بھگت تیرے چڑھن چند، لوک مات ہونے رُشنائیا۔ تیرا ڈھولا
 گاون چھند، گیت گوبند اک الاٹیا۔ تیرا نام وجے مردنگ، دوچی اور نہ کھئے شنوائیا۔ تریلوآں بہن لنگھ، تیرے مندر سوہا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کر وکھائیا۔ پنچ کہن پرہ ہو تیار، تیرے آگے اک ارداس۔ جن بھگتاں کر سچ پیار،
 لوک مات ہو پرکاش۔ غریب زانیاں دے دھرواس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد وسن تیرے پاس۔
 سری بھگوان گیا من، ست سچ درڑائیندا۔ بھگت بھگوان چڑھائے چن، چند کرن روپ رُشنائیندا۔ اتم بیڑا دیوے بنھ، بہار اپنے کندھ
 اٹھائیندا۔ لیکھا جانے جننی جن، در گھر ساچا پھول پھلاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پنچاں ایکا حکم جنائیندا۔ پنچ

پنج میں جاواں گا۔ پرینچ جگت مٹاواں گا۔ رنچک اکو نام چپاواں گا۔ سنجھ سویر اک وکھاواں گا۔ کلجگ آنت دیر نہ لاواں گا۔ گرمکھ
 گھیر گھیر اٹھاواں گا۔ سچ دوارے پھڑ بہاواں گا۔ زرگن روپ نظری آواں گا۔ ست سروپ وکھاواں گا۔ چارے کوٹاں کوڑی کیریا ڈیرہ
 ڈھاواں گا۔ سچ سپوت آپ اُچاواں گا۔ بن تانا پیٹا سوت، اپنی گنڈھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن
 بھگتاں میل ملاواں گا۔ پنج پروان پئے ہس، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ کی جو کچھ سانوں ربیا دس، سو لوک مات کائیا۔ ویکھیں پچھا دے
 نہ آئیں نٹھ، اچھل اچھل تیری بے پرواہیا۔ تیرا ناؤں تیرے بھگت رہے رٹ، رٹا پیا جگت لوکائیا۔ جا کے دئی دوت میٹ پھٹ، پئی اپنے
 نام بندھائیا۔ پردے اندر جا کے وس، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جا کے ساڈا حال دس، گرمکھ راہ تکن چائیں چائیا۔ بھگتو آگے پچھے آؤ
 نس، پرہے ملدا کر کے لمیاں بانہیا۔ اک دو جے داگاؤ جس، جس وید پُراں گا نہ سکے رائیا۔ پندھ مکاؤ نٹھ نٹھ، دو جہان چرناں ہیٹھ
 دباٹیا۔ ایتھے اکو ہووے اکتھ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ زرگن ملے پُرکھ سمرتھ، پارہس بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، سچ سنہڑا جا سنائیا۔ سچ سنہڑا دساں گا۔ جن بھگتاں پردے وساں گا۔ پھڑ باہوں سچکھنڈ نٹھاں گا۔ اکو لاہا لوک مات وچ
 کھٹاں گا۔ کیریا کرنوں پچھے نہ ہٹاں گا۔ مہر گرمکھاں جھولی سٹاں گا۔ ہو شیر جگت نوں تکاں گا۔ ہرجن اپنی گودی چکاں گا۔
 سچکھنڈ دوارے آ کے لکاں گا۔ پھر پنچاں تائیں پُچھاں گا۔ بھگت دوار کر اکتھ، نیوں نیوں سب دے آگے جھکاں گا۔ اپنی کرنی کرنوں
 کدے نہ آکاں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سورپیر ہو کے اٹھاں گا۔ پنج کہن تیری وڈیائی، توں وڈا
 نظری آئیندا۔ جا بھگتاں نال کر گڑمائی، کیوں بیٹھا دیر لگائیندا۔ سوہرے پیئے اکو گھر وکھائی، دو جا در نظر نہ آئیندا۔ اکو گھر دھی
 جوائی، سیج سہنجنی اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیندا۔ اٹھ جا
 پارہس، پنج رہے جنائیا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، جن بھگتاں کرم کانڈ مٹائیا۔ سچ دوارے دس سچ دھرم، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ ناتا توڑ
 برن ورن، ساچی سرن اک سمجھائیا۔ نیتز کھول ہرن پھرن، اپنا فرنا دے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں
 میل تھاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ کٹھ کر کے ایتھے بہاواں گا۔ نہتھے کر بہاواں گا۔ ساچے رستے آپے پاواں گا۔ پچھلے بستے بند

کراواں گا۔ بن دندان راگ الاواں گا۔ بن کٹاں آپ سناواں گا۔ بن چھٹاں آپ وساواں گا۔ بن مندران ڈیرے لگاواں گا۔ بن رنگاں رنگ چڑھاواں گا۔ بن کندران کھیل وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ جن بھگت ساچے آؤن گے۔ پنج بہ بہ خوشی مناؤن گے۔ ساچا ڈھولا اکو گاؤن گے۔ تیرا نام دھیاؤن گے۔ گوڑھی نیندے سؤن گے۔ تیری سیجا اک ہنڈھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لکھ لکھ شکر مناؤن گے۔ جن بھگت لے کے آؤں گا۔ پھڑ باہوں سرب ملاؤں گا۔ پچھلا لیکھا مٹل چُکاؤں گا۔ اکو رنگ رنگاؤں گا۔ کوڑی کِرپا سنگ مٹاؤں گا۔ اند اند وچ جناؤں گا۔ بن چند پرکاش کراؤں گا۔ سچکھنڈ دوار وساؤں گا۔ پھر بہ کے خوشی مناؤں گا۔ پنجم راہ اک جناؤں گا۔ دو جہاناں جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بن زرگن آپ سمجھاؤں گا۔ جد بھگت ملاواں ہووے گا۔ دُکھیا پھیر کوئی نہ روویگا۔ سیکھیا اکو اک بلوویگا۔ امرت رس اپنا چوویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، زرگن زوریر کدے نہ سوویگا۔ جن بھگت دوارے آؤن گے۔ گیت سہاگی گاون گے۔ پرہ دا درشن پاون گے۔ چُپ ہو بہ جان گے۔ پُچھے پُچھ ویکھ وکھاون گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل کھلاون گے۔ بھگت دوار بہنگے۔ سو پُرکھ زرنجن نام لینگے۔ دھن دھن اکو وار کہنگے۔ ناتے بجن ساک سین دے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے مٹکے لہن دین دے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہکلنک نرائن نر، گھر اکو مندر بھگت بھگوان اکٹھے رہنگے۔

★ ۱۶ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی ★

پچھلا لیکھا میٹیا، جو لیکھیا بن انجان۔ آگے کرے ہیتیا، کر کِرپا سِری بھگوان۔ جو در تون جاوے چھیکیا، جگ ملے نہ دو جہان۔ پورب کدے نہ بھلے چیتیا، ویکھنہارا نگہبان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیوے مہربان، پچھلا لیکھا چُکائے آن۔ تسیں کہو پرہ تیرے پت، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پرہ کہے کیوں اک دوجے نالوں گئے رُٹھ، ہتھ نال ہتھ لؤ ملائیا۔ جے مینوں لؤ پُچھ،

ٹھاڈے بن دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے کول ایہو کچھ، گرمکھ نظری آئیا۔ جے اندر ویکھو جھک، نرگن ہو کے آسن لائیا۔ جے اولے جاؤ
 لک، بھڑ بودیوں باہر کڈھائیا۔ بُن ویلا رہیا ڈھک، کیوں بیٹھے مکھ چھپائیا۔ مار چھال بہو اٹھ، پرہہ ملیا اکو ماہیا۔ جگت کوڑ اندھیرا
 گھپ، اگیان بیٹھا اندھیرا پائیا۔ سری بھگوان ٹھاڈیاں سکھناں رہیا سکھ، چار جگ میل ملاواں ایکا تھائیا۔ کیوں لکاؤندے پھردے مکھ،
 لکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ تھلے ڈگیان گودی لئے چک، ہلونا دو جہان دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا لیکھے
 نال مٹائیا۔ کس دے نال ہووو غصے، غصہ کون جنائیا۔ پرہہ نالوں کیوں بیٹھے رُسے، رُسیاں لئے منائیا۔ جے تُسیں نہیں جھکدے پرہہ
 ٹھانوں جھکے، ٹھاڈے کولوں اپنی بھل لئے بخشائیا۔ جسونت رو رو دے رات پُچھے، پرہہ ایہہ کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے پچیاں اکو ہتھ رکھائیا۔ پچھلی رُسن دی چھڈ دیو وادی، اگلا حال سُنائیندا۔ ٹھاڈے آگے ہو کے پرہہ
 آپ فریادی، ٹھاڈی فریاد اپنی جھولی پائیندا۔ جے سچ پُچھو گوبند کہے ماتا گجری سب دی دادی، ونڈ ہور نہ کھئے ونڈائیندا۔ ٹھاڈے پچھے
 ترن آنڈھی گوانڈھی، کر کرپا پار کرائیندا۔ پرہہ دا دتا سریشٹ سبائی کھاندی، دو جا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ٹئی گنڈھ دکھائیندا۔ پریم پریتی کیوں بیٹھے توڑ، پریت رہی شرمائیا۔ نیترووو پرہہ سانوں جوڑ، گل پلُو
 واسطہ پائیا۔ دئی دویتی وچوں ہوڑ، ہاڑا کڈھ نین چھہر لائیا۔ جگت واسنا نہ بائے شور، سنسا اور نہ کھئے رکھائیا۔ بھڑ کے بانہواں نال
 دوہاں نوں اپنے آگے تور، مہربان ہو گوسائیا۔ جے اینہاں نوں نہیں لوڑ، پرہہ تینوں اینہاں دی لوڑ، بن بھگتاں نہ کھئے وڈیائیا۔ جے اپنا
 دکھاؤن زور، ٹوں نیواں ہو کے وقت لے لنگھائیا۔ جے اوکڑ بنے تے جاویں بھڑ، تیرے بھگتاں تتی وا نہ لاگے رائیا۔ تینہاں آگے کسے دا کوئی نہ
 چلے زور، جنہاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ گرمکھاں نال ملاییا۔

☆ ۱۶ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ☆

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہربانا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ایکنکارا وڈ بلوانا، بل اپنا آپ دھرائیا۔ آد نرنجن کھیل مہانا، انہو پرکاش کرائیا۔ ابناسی کرتا مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیا۔ سری بھگوان سچ نشانہ، نرویر پُرکھ جھلائیآ۔ پاربرہم پرہ ہو پردھانا، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ ست پُرکھ نرنجن دانی دانا، داتا دانی اک ہو جائیا۔ کرے کھیل آپ مہانا، مہما اکتھ کتھی نہ جائیا۔ اپنی اچھیا کر پروانہ، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ محل اٹل اک مکانا، بن چھپر چھن چھپائیا۔ سچکھنڈ وسائے ہو نگہبانا، بے آنت بے پرواہیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، سیس جگدیش تاج کھائیا۔ دیونہارا دھر فرمانا، دھر دی دھار آپ چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سیتا، نرگن اپنی کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ایکو میتا، اجونی ربت نظری آئیندا۔ ایکنکارا سدا اتیتا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ آد نرنجن کھیل انڈیٹھا، اپنی کار کھائیندا۔ ابناسی کرتا آپے جانے اپنی ریتا، ریتوان آپ ہو جائیندا۔ سری بھگوان سچ بٹھائے پرتیا، پرتی اکو در وکھائیندا۔ پاربرہم پرہ اپنا رنگ چاڑھے آپ مجیٹھا، دوجا ویس نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل اولآ، ہر پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ایکنکارا پھڑائے پلا، آد نرنجن میلا سہج سبھائیا۔ ابناسی کرتا وسے نہچل دھام اٹلا، سری بھگوان سوہیا پائیا۔ پاربرہم سچ سندیس گھلا، نر نرنکار آپ جنائیا۔ سچ سنگھاسن اکو ملا، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ جوتی شبدی آپے رلا، نرگن دھار دھار وچوں درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپ رچائیا۔ اپنی رچنا رچ کرتار، نرگن آپے ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی دوجا میت مرار، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈار، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ اپنا لیکھا ویکھنہار، دوجا لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا ساچی کھیل رچائیا۔ اپنے مندر آپے وڑ، ویکھنہارا چائیں چائینا۔ اپنا اکھر آپے پڑھ، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیا۔ اپنا پھڑ آپے لڑ، پلو گنڈھ وکھائیا۔ آپے بن ناری نر، نرائن سیج سہائیا۔ آپے بن جننی جن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

سچا شہنشاہیہا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپار، نرگن آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ سوہے اک دوار، ہر ساچا آپ سہائیندا۔ نور الہی ہو اجیار، جلوہ
اکو اک پرگٹائیندا۔ مقامے حق کر پزار، سوہاؤنت سوہا پائیندا۔ شبد اگم بول جیکار، جے جیکار اکو نام سُنائیندا۔ محل اٹل کر اجیار،
دیا باقی کلاپاتی آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا کھیل رکھے ہتھ، لیکھا
لکھت وچ نہ آئیا۔ پاربرہم پُرکھ سمرتھ، بے آنت بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پرگٹ،
پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، کرتا پُرکھ اک
اکھوائیندا۔ درگاہ ساچی بھوگے بھوگ، بہسمر اپنا رُوپ وٹائیندا۔ نرگن نرگن کر سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیندا۔ بھاگ لگائے ساچے
کوٹ، قلعے بنک آپ وسائیندا۔ میل ملاواں نرگن جوت، جوتی جوت وچ سہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ دوار، سچ ساچا آپ کرائیندا۔ نرگن ناری کنت بہتار، نرگن ساچی سیج ہنڈھائیندا۔ نرگن اندر
نرگن باہر، نرگن گپت ظاہر رُوپ وکھائیندا۔ نرگن نرگن کرے پزار، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن نرگن کرے ونجار، بن ونجارا ہتھ
چلائیندا۔ نرگن نرگن کھیل کھلار، آپ اپنا کھیل کھلائیندا۔ نرگن نرگن کر پزار، پسر پزاری سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل آپ دھرائیندا۔ اپنی کل آپ رکھ، اکل کلا وڈیائیا۔ نرگن گھر نرگن ہو پرتکھ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گھر
کھیل پُرکھ سمرتھ، گھر اکو رُوپ دھرائیا۔ شبد اگم بول الکھ، الکھ الکھنا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو
آپ گھلائیا۔ اپنا بھیو کھولے آپ، گھر اپنے سوہا پائیندا۔ نرگن پتا مائی باپ، پوت نرگن گود سہائیندا۔ شبدی شبد وڈ پرتاپ، بال بالا
رُوپ جنائیندا۔ اک جنائے اپنا جاپ، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ ہنگ رُوپ جاننا آپ، نرگن نرگن دھار وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی آپ سہائیندا۔ سٹ ڈلارا شبدی جا، پاربرہم پرہہ خوشی منائیا۔ ابناسی کرتا بن
ملاح، ساچا راہ سمجھائیا۔ سری بھگوان ہو سہا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آد نرنجن کر رُشنا، دیا باقی اک جگائیا۔ ایکنکارا پھڑ بانہ، آپ
انگلی رہیا لگائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیونہارا سچا تھان، تھان تھنتر اک درسائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بن پتا ماں، سٹ ڈلارے ست سمجھائیا۔

سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن بیٹھا آسن لا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تیرا مندر دئے بنا، گھر گھر وچ لئے پرگٹائیا۔ تھر گھر دوارا آپ کھلا، سُت شبدی ونڈ ونڈائیا۔ نام نگارہ دئے وجا، آد جگاد کرے شنوائیا۔ زرگن جوت کر رُشنا، ایکا دیپ ٹکائیا۔ میل ملاواں سچ سُبھا، پڑدہ وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ الکھ اکم اتھاہ بے پرواہ بھیو جنائیا۔ تیری سیوا دئے لگا، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا سنا، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ وچولا بنے آپ خُدا، پروردگار ہوئے سہائیا۔ مقامے حق اک درس، نوبت اکو نام وجائیا۔ کلمہ اکو اک پڑھا، نش اکھر دئے جنائیا۔ تون میرا میں تیرے اتون ہویا فدا، فطرت نظر کھئے نہ آٹیا۔ تیرا میرا راہ سدھا، دویت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ شبدی سُت خوشی وچ پائے گدھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ آپ جنائیا۔ شبد سُت اٹھ دُلا رے، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ استھل سوہن تیرے چُبارے، تھر گھر تیرا رنگ رنگائیندا۔ تیرا پتا پُرکھ اکالے، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سد وسے سچکھنڈ سچی دھرمسالے، بنک اکو اک وڈیائیندا۔ آد جگاد جگ جگ چلے تیرے نالے، سگلا سنگ نبھائیندا۔ زرگن ہو کے سرت سمبالے، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے سُت آپ سمجھائیندا۔ شبد سُت چرن دوار، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس جھکائیا۔ پاربرہم پرہ دے پیار، اکو منگ منگائیا۔ تیری دھوڑی مستک لاواں چھار، شہنشاہ دینی وڈیائیا۔ سیوا کراں بن سیوادار، جُگ چوگری تیرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری اچھیا پور کرائیا۔ تیری اچھیا پور کراواں گا، سری بھگوان سچ سنائیندا۔ تیرا مندر سچ وساواں گا، کر کریا بھیو جنائیندا۔ تیری دھار چلاواں گا، زرگن نور ڈگمگائیندا۔ تیرا ڈنک وجاواں گا، اپنا نام پرگٹائیندا۔ تیرا بنس بناواں گا، وشنوؤں روپ دھرائیندا۔ تیرا رنگ رنگاواں گا، پاربرہم برہم ونڈ ونڈائیندا۔ تیرا چند چڑھاواں گا، زرگن جوت جوت چمکائیندا۔ تیرا اندھیار گواواں گا، شنکر تیرا گنڈا لاپندا۔ تیرا راگ گواواں گا، ڈھولا اکو اک درڑائیندا۔ تیری گنڈھ پواواں گا، ترے گن مایا ویس وٹائیندا۔ تیرا رنگ جناواں گا، پنج تت اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل کھلائیندا۔ سورا سربنگ اکھواواں گا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سُت جنائیندا۔ ساچا سُت نکا بالا، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ دین دبال صاحب کریالا، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ میں چلاں نت نت تیری چالا، جوں بھاوے لینا

چلائیآ۔ مینوں دسنا راہ سُکھالا، سِکھیا اِکو وار سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا کرے پڑھائیآ۔ ساچی سِکھیا لے پڑھ، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ نرگن پھڑتے اپنا لڑ، پلُو تیرے نال بندھائیندا۔ ساچے مندر ویکھ کھڑ، سِری بھگوان پڑدہ لائیندا۔ نرگن نظری آئے اِکو نر، نر نرائن کھیل کرائیندا۔ وِشن برہما شو کھولے تیرا در، در دوارا آپ کھلائییندا۔ ترے گن مایا بھنڈار دیوے بھر، پنج تت جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوڑاسی گھاڑن گھڑ، تیرا کھیل آپ وکھائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، شبدي سْت آپ جنائیندا۔ شبد سْت کر دھیان، ہر ساچا سچ جنائیآ۔ تیرا نام دیاں گیان، اپنا ناؤں صفت صلاحیا۔ وِشن برہما شو کرن پرنام، نیوں نیوں چرناں سیس جھکائیآ۔ ساچے گھر بناواں ودھان، مارگ اِکو اِک درڑائیآ۔ دھرم جھلاواں اِک نشان، دو جہان کرے رُشنائیآ۔ مہما اکتھ سُنواواں گان، کتھنی کتھ نہ سکے کوئی رائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ آپ جنائیآ۔ سْت شبد چرنی ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ کر کِریا پُرکھ سمرتھ، در تیرے منگ منگایا۔ لکھ چوڑاسی تیری وتھ، ہوں سیوک سیو کھایا۔ تیرا ناؤں ہوئے پرگٹ، دو جہاناں ہٹ چلایا۔ کر کِریا دے اِکو مت، برہم مت آپ سمجھایا۔ میرا ناتا جڑے پنج تت، تتو اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پایا۔ پُرکھ ابناسی ہو دِیال، آد آد جنائیآ۔ اُٹھ شبد سْت ساچے لال، ہر لالن رنگ رنگائیآ۔ تیرا کھیرا سچّی دھرمسال، دھرم دوار اِک جنائیآ۔ لکھ چوڑاسی اندر بہال، گرہ مندر اِک وڈیائیآ۔ اناد انادی وجے تال، برہم برہمادی آپ سُنائیآ۔ لیکھا جان شاہ کنگال، تیری رحمت جھولی پائیآ۔ وِشن برہما شو گھالن گھال، پیسن پیس سیو کھائیآ۔ دو جہان وجے تیرا تال، برہمنڈ کھنڈ تیرا راگ الائیآ۔ تیری سیوا کرے مہاکال، کال تیرے چرناں سیس جھکائیآ۔ رائے دھرم سیوک دیاں بہال، چتر گپت کرے لکھائیآ۔ تیرا کھیل کراں کمال، بے مثال دھار چلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اِک جنائیآ۔ ساچی سِکھیا سُن کُن، بن کتاں دھیان لگائیندا۔ سْت ڈلارا گیا منّ، بن من آس تکائیندا۔ تیری وڈیائی صاحب دھنّ، دھنّ کہہ کہہ شکر منائیندا۔ ٹوں آد پُرکھ جننی جن، دائی دایا اکھوائیندا۔ حُکے اندر دتا گھل، بن سیوک سیو کھائییندا۔ تیرا محل اِک اٹل، نرگن صاحب نظری آئیندا۔ میں لکھ چوڑاسی اندر جاواں رل، آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ گھر وچ گھر لواں ملّ، سچ

سنگھاسن آپ سُہائیندا۔ تیرا پیواں امرت جل، نِجھر جھرنا اک وکھائیندا۔ تیرا دِپِک جائے بل، جوت نرنجن رنگ رنگائیندا۔ تُوں آد جُگاد رہنا میرے ولّ، میں تیری آس تکائیندا۔ تیری کِریا نال لگے مینوں پھل، پُھل پُھلواری لوک مات مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکائیندا۔ ساچے سُت اُٹھ جا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی بن ملاح، بیڑا مات چلائیا۔ سرگن دینی ست صلاح، نرگن نام درڑائیا۔ چار کھانی ونڈ ونڈا، اندج جیرج اُتہج سیبج اپنا مارگ پائیا۔ چارے بانی ڈنک وجا، پرا پسنتی مدھم بیکھری گائیا۔ چارے جُگ کھیل کھلا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رنگ رنگائیا۔ چاروں کُنٹ پھیرا پا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ چار ورن ونڈ ونڈا، کھتری براہمن شودر ویش بھیو جنائیا۔ چوکر گنڈھ آپ پوا، نو نو وِس دھرائیا۔ چار یاری انگ لگا، ایکا گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا سُن بالک، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ تیرا کھیل ویکھے خالق، مخلوق تیرے رنگ رنگائیندا۔ آد جُگاد نہ کرنا آلس، نندرا رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جُگ چوکرئی بنا ثالث، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرا رُپ اکو خالص، خواہش سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے سُت آپ جنائیندا۔ ساچا سُت دوئے جوڑ، پرہہ آگے سپس نوائیا۔ سری بھگوان میری پوری کرنی لوڑ، نت نت تیرا دھیان لگائیا۔ چڑھ کے آؤنا آگئی گھوڑ، شاہ آسوارا پھیرا پائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مُکاؤنا دوڑ دوڑ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میری ترسنا بُجھاؤنی اوڑ، دینا درس رگھرائیا۔ آد جُگاد تیری لوڑ، جُگ وِس نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ ساچے سُت پرہہ دئے دِلاسا، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ جُگ چوکرئی ویکھاں تیرا کھیل تماشا، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ چرن کول اک بھرواسا، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ سدا سدا سد پوری کرے آسا، نراشا رُپ نہ کھئے رکھائیندا۔ پاواں سار پرتمھی آکشا، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ تیرے گرہ ویکھاں راسا، گوپی کاہن نچائیندا۔ گر اوتار تیریاں شاخاں، پیر پیغمبر گنڈھ پوائیندا۔ دُھردرگاہی تیریاں داتاں، سرگن جھولی آپ بھرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گائے تیریاں گاتھاں، انجیل قرآن صفت صلاحیندا۔ کھانی بانی ٹیکے ماتھا، نیوں نیوں سپس سرب جھکائیندا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمراتھا، گر چیل رنگ

وکھائیندا۔ تیرا ناؤں پوجا پاٹھا، دو جہاناں آپ سمجھائیندا۔ تیرا پریم سرور تیرتھ تاٹا، امرت میگھ برسائیندا۔ تیرا پیار چوڈاں ہاٹا، چوڈاں لوک گنڈا لاپندا۔ تیرا کھیل خلق تاشا، چوڈاں طبقات بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، ساچے سٹ آپ جنائیندا۔ شبد سٹ منگے اسپس، پرہ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کیرپا کر ہر جگدیش، اک تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوکرئی تیرا کھیل کھیلاں ٹھیک، لکھ چوراسی ٹھیکر ویکھ وکھائیا۔ اتم ویلا دے تاریخ، جس ویلے لئیں ملائیا۔ ٹوں صاحب لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ تیری صفت کرے نہ کھئے تعریف، لیکھا لکھت نہ کھئے جنائیا۔ جگ چوکرئی تیری پڑھاں حدیث، کلمہ اکو نظری آئیا۔ تیری کیرپا دو جہان لوں جیت، ہار روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے مندر بیٹھا رہاں اتیت، ترے گن پوہ نہ سکے رائیا۔ نرگن دساں سچ پریت، صاحب ستگر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا ویلا دئے جنائیا۔ ساچا ویلا سری بھگوان، نرگن نرگن آپ جنائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ نو نو ہو آپ پردھان، نرگن سرگن رنگ رنگائیندا۔ تیئی اوتار کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ اٹھاراں بھگت کر کلیان، نہکرمی کرم کھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ نانک نرگن سچکھنڈ دوارے وکھا اک نشان، سچ نشانہ اک جھلائییندا۔ منتر اکو ست نام، دو جہاناں جھولی پائیندا۔ چار ورنان دے گیان، اوچان نیچان راؤ رنگاں اکو گھر وسائیندا۔ شبد اگتی ست بان، جیواں جنتاں آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبد گر تیرا ناؤں دھرائیندا۔ شبد سٹ تیرا ناؤں ستگر، گر گر روپ وکھائیا۔ نانک نرگن جائے جڑ، سرگن کرے کڑمائیا۔ سچ سہیلا جائے بھڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبیدی اکو راگ لائیا۔ شبد گر داتا گہر گمبھیر، ہر ستگر گر آپ جنائیندا۔ ناتا جوڑ پنج تت سریر، سرگن اپنی گنڈھ پوائیندا۔ امرت اتم دے ٹھنڈا سیر، ساچا جھرنا اک جھرائیندا۔ چوٹی چاڑھ پھڑ آخیر، آخر اپنا میل ملائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبیدی تیرا رنگ وکھائیندا۔ شبد رنگ رنگ اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ایکا جوتی دس اوتارا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ گوہند سورا شاہ سیکدارا، شہنشاہ اکو اکھوائیا۔ کلگی توڑا سپس دستارا، چنڈی اکو نام چمکائیا۔ کھنڈا کھڑگ ویکھ دو دھارا، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ پُرکھ اکال میت پیارا، جیواں جنتاں رہیا سمجھائیا۔ شبد اگم

وَجَّ نِگارہ، نَوْبَت اِکو نام سُنائیا۔ وِشَن برہما شو ہُوئے خِبردارا، نِیتر نِن سِرب کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سْت شبد دئے وڈیائیا۔ سْت شبد تیرا رُوپ اگم، نِظَر کِیسے نہ آئیندا۔ آد جُگاد نہ مرے نہ پئے جم، مات گرہ نہ پھیرا پائیندا۔ پَوَن سواس نہ لئے دم، نِیتر نِن نہ کھئے وِہائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کھئے چم، دِرشٹی در نہ کھئے جنائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا نہ کھئے جنائیندا۔ بُدھ مت نہ کھئے من، برہم ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ راگ ناد نہ کھئے کن، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔ مندر محل نہ کھئے چھن، چھپر رُوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ تیرا میلا اِکو سِری بھگون، دُوْجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ تیرا نام سچا دھن، جُگ چوْکڑی آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ دیونہارا سچ سہار، صاحب اِکو دئے سرنائیا۔ جُگ چوْکڑی کھیل اپار، بے پرواہ آپ سمجھائیا۔ سرگن ناتا جوڑ وچ سنسار، گر اوتار ونڈ ونڈائیا۔ پیر پیغمبر لا اکھاڑ، بن ملنگ ناچ نچائیا۔ کلمہ نبی رسوُل دے دھار، کائنات کرے پڑھائیا۔ عالم غلما کر خِبردار، بے خبر آپ سُنائیا۔ غفلت وچ نہ آئے پروردگار، بے دار کرے لوکائیا۔ رام رحیم سانجھا یار، رحمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوہند گر کر پیار، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ تیرا رُوپ اپر اپار، جگ نِیتر نظر نہ آئیا۔ شبدی شبد کھیل کرتار جن بھگتاں دئے وکھال، جلوہ گر پروردگار نورو نور ڈگمگائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اگوچر جانے نہ کھئے وڈیائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران لکھ لکھ گئے ہار، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ سْت شبد تیرا پیار، پرہہ آنت لئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ سْت شبد تینوں وڈیاواں گا۔ جُگ چوْکڑی راہ وکھاواں گا۔ گر اوتار کھیل کھلاواں گا۔ پیر پیغمبر میل مِلاواں گا۔ بن نانک نِرگن سچکھنڈ دوار کِیسے نہ جِناواں گا۔ بن گوہند ساچا چند نہ کِیسے درسواں گا۔ نِرگن ہو کے نِرویر وِیس وٹاواں گا۔ تیرا لیکھا پور کراواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ جوتی جامہ ویکھ وکھاواں گا۔ وِشَن برہما شو اُٹھاواں گا۔ کروڑ تیتیس ہلاواں گا۔ سچ نِگارہ اِک وِجاواں گا۔ بن وِنجارا سیو کھاواں گا۔ بھگت پیارا گلے لگاواں گا۔ کلجُگ اندھیارا آنت مٹاواں گا۔ سَتجُگ ساچا راہ چلاواں گا۔ چار ورنان اِکو گھر وساں گا۔ جن بھگتاں منتر پھور، فُرنا اِک سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا وِور، شبدی گنڈھ پواواں گا۔ شبدی گنڈھ گنڈھیگا۔ کلجُگ اتم ہنڈھیگا۔ سِری بھگوان کدے نہ سنکیگا۔ دینا لہنا سب تون منگیگا۔

لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بیڑا آپے ہتھیگا۔ سُت شبدا
 رکھ ساچی دھیر، دُھر درباری آپ جنائیندا۔ نو نو چار آئے اخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ پرگٹ ہوئے ظاہرا پیر، بے نظیر ویس وٹائیندا۔
 دو جہاناں بنے دستگیر، دست اپنا آپ ملائیندا۔ لیکھا جان گئی گہیر، گہر گور کھیل کھلائیندا۔ جن بھگتاں درسائے سچ تصویر، نورو نور
 نظری آئیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ توفیق تیرے ہتھ
 پھڑائیندا۔ سچ توفیق دیوے خُدا، نرگن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ اتم رہن نہ دیوے جُدا، جُز اپنے وچ سمائیا۔ ستجگ مارگ دے سیدھا،
 ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار شبدا وڈیائیا۔ شبدا سُت تیرا ساچا مان، سِری بھگوان آپ
 رکھائیندا۔ کلجگ آنت ہو پردھان، نام پردھانگی اک جنائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان سرب مٹ جان، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ کلجگ
 بھیکھ پکھنڈ نہ دے نشان، کوڑی کِریا شوہ دریائے رُڑھائیندا۔ سچ سچ کر پروان، نام پروانہ بھگتاں ہتھ پھڑائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر
 ویش دیوے اک گیان، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ امرت بخشے پین کھان، نِجھر جھرنا رس جھرائیندا۔ دیپک جوت جگائے مہان، اندھ اندھیر
 مٹائیندا۔ تیرا ناؤں ڈھولا سارے گان، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ وچولا بنے نوجوان، نرگن اپنا ناؤں رکھائیندا۔ کاغذ قلم ہوئے
 حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدا تیرا ساچا راہ، سِری
 بھگوان آپ چلائیا۔ ستجگ بنے ست ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں درڑائے اکو ناں، سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ غریب نانیاں
 پکڑے بانہ، کوچھے کملیاں گلے لگائیا۔ شاہ سلطاناں خاک ملا، اوچاں نیچاں اکو گھر بہائیا۔ ایکا مندر دئے پرگٹا، جس گھر وجے پرہ
 ودھائیا۔ پُرکھ اکال نظری جائے آ، ایشٹ اکو اک درسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھن سیس جھکا، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ سنت ساجن
 لَین گا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ گرُمکھ سجن لَین دھیا، دھیان دھیان نال ملائیا۔ گرُسکھ دھوڑی خاک لَین رما، مستک اکو ٹکا لاییا۔
 ستگر گوبند بنے ملاح، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ دو جہاناں اکو ڈنکا دئے وجا، نام نگارہ ہتھ وکھائیا۔ سیس جگدیش تاج شہا، تاجاں والے
 چرن لگائیا۔ رہبر بن بے پرواہ، وست دیوے سرب لوکائیا۔ صبر پیالہ جام پیا، بے صبری دئے مٹائیا۔ دُھر دی خبر آپ سنا، سچ

سندیسہ اک الاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے دی پکڑن بانہ، دین مذہب شرع شریعت کھتے رہن نہ پائیا۔ جدھر ویکھن صحیح سلامت نظری آئے خُدا، خُدی سب دی رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے شبد ملے وڈیائیا۔ ساچے شبد تیرا جیکار، کلجگ آنت آنت کرائیا۔ ساچے شبد تیرا پیار، چار ورن گڑمائیا۔ ساچے شبد تیرا ادھار، گرسکھ دھیان لگائیا۔ ساچے شبد تیرا واپار، گڑمکھ ہٹ چلاٹیا۔ ساچے شبد تیرا اُجیار، جن بھگتاں نین کھلاٹیا۔ ساچے شبد تیرا بھنڈار، ہر بھگتاں آپ ورتائیا۔ ساچے شبد تیرا دوار، تھر گھر ساچا دئے وسائیا۔ ساچے شبد تیرا کرتار، سچکھنڈ اکو نظری آٹیا۔ ساچے شبد تیرا سنسار، سرگن ونڈ ونڈائیا۔ ساچے شبد تیرا وبار، ووباری آپ کرائیا۔ ساچے شبد تیرا لیکھا جگ چوکرئی چار، چاروں کُنٹ کھیل کرائیا۔ ساچے شبد تیرا لہنا دین چُکائے اکم اپار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدي شبد دئے وڈیائیا۔ ساچے شبد تیرا مان، دو جہان رکھائیندا۔ ساچے شبد تیرا فرمان، کھانی بانی روپ وٹائیندا۔ ساچے شبد تیرا نشان، نرگن سرگن نظری آئیندا۔ ساچے شبد تیرا مکان، گھٹ گھٹ اندر پھیری پائیندا۔ ساچے شبد تیرا پین کھان، لکھ چوراسی دھیر دھرائیندا۔ ساچے شبد تیرا بان، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم کھیل کرے بھگون، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے شبد تیرا ناؤں رکھائیندا۔ ساچے شبد تیرا سچا گر، آد جگاد تیری چٹرائیا۔ تیرا میلا سدا سدا سد دھر، دھر میلا تیرے ہتھ رکھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن نال جائیں جڑ، لوک مات کریں گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر تیرا روپ وکھائیا۔ شبد گرو گردیو، شبدي وڈ وڈیائیا۔ پنج تت کرے تیری سیو، ستجگ چلے نہ کھتے چٹرائیا۔ تیرا لیکھا لکھ ابھیو، اکم تیری وڈیائیا۔ تیرا لہنا سدا نہکیو، نہچل دھام تیری رُشنائیا۔ کیا کوئی گائے رسنا جہو، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ تیرا لیکھا جانے کُنٹ ہم، دوجا نظر کسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر شبد تیری سرنائیا۔ گر شبد تیری سرناگت، جیو جنت جنائیندا۔ آتم پرما تم تیری مت، برہم ودیا اک درڑائیندا۔ ناڑ بہتر تیری رت، ہاڈی تین سؤ سٹھ جوڑ جڑائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ اتم بھگتاں رکھنی پت، بھگون تیری سیوا لائیندا۔ گھر گھر جا کے مارگ دس، نرگن اپنا راہ وکھائیندا۔ نیکا ہو کے پردے وس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، ساچے سُت آپ سمجھائیندا۔ سُت دُلارا شبدی گر، اُٹھ اُٹھ کرے دھائیا۔ جن بھگت دوارے جائے بھڑ، اپنا پندھ مُکائیا۔ سندیسہ
 دیوے پرگٹ ہویا براہمن گوڑ، پوٹ سپوٹا حُکم منائیا۔ دو جہاناں والی نرگن آیا دوڑ، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ سمبل نگر وسیا کر کے ویکھو
 غور، گہر گمبھیر آسن لائیا۔ گوبند چیلے کلجگ اتم بھڑ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 شبد گر بھگتاں نال ملایا۔ شبد گر اُٹھ اُٹھ دھاوے، اپنا بل جنائیا۔ سوئے بھگت مات اُٹھاوے، راتیں سُتیاں لئے ملایا۔ کوئی نہ مرے پرہ
 کے ہاوے، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ جنہاں گوبند دتے بے دعوے، اتم اپنی جھولی پائیا۔ اپنے کندھے تولے سانویں، ترازو اپنے ہتھ اُٹھائیا۔
 جنہاں تیرے لئے ناویں، تنہاں اِکو گیا نام پڑھائیا۔ جو نانک نرگن ڈھولے گاوے، سوہنگ اکھر کرے پڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی پاربرہم پت
 پرمیشور سو نار سُنجنی آپے راوے، رُو رہیا ہرگھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گر دئے وڈیائیا۔ شبد گر
 کہے میں سَتگر پورا، آد جگاد اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی قول کران پورا، کیتا قول بھل نہ جائیندا۔ جن بھگت دوارے حاضر حضورا، مُکھ
 اپنا پڑدہ لابندا۔ نام وجاواں اگم تورا، تریا راگ مُکھ شرمائیندا۔ جن بھگتاں اندروں ہونجھاں کوڑا، دُرمت میل دھوائیندا۔ گُرمکھ سوانی
 چاڑھاں چوڑا، لال رنگیلا رنگ رنگائیندا۔ اِکو جوتی دیواں نورا، اِکو سیج سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر
 شبد آپ سمجھائیندا۔ شبد گرُو کہے میں ساچا میت، مِت پیرا اِک اکھوائیا۔ جگ چوکرئی چلاواں اپنی ریت، نت نت اپنی دھار بندھائیا۔
 کوٹن کوٹ وشن برہما شو گاؤندے میرے گیت، گاؤندیاں انت کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکرئی کھیل کراواں شودوالے مٹھ مندر مسیت،
 گردوارے گنڈھ پوائیا۔ آپ وساں دھام انڈیٹھ، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُرانی صفت صلاحی گیت،
 صاحب اپنی سیوا لائیا۔ ساچے سنتاں دھام وکھاواں اِک اتیت، ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ گُرمکھاں دساں سچ پریت، چرن کول پرہ سرنائیا۔
 گُرسکھاں میل ملاواں ٹھیک، کوڑی کِریا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ جگ چوکرئی لواں جیت، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، تیرا میرا دینا اِکو ساچا ور، تیرے بھگتاں سیو کھائیا۔ تیرے بھگتاں سیو کھاواں گا۔ پرہ گھر گھر جا اُٹھاواں گا۔ نرگن
 جوتی میل ملاواں گا۔ شبدی راگ الاواں گا۔ سوئی سُرتی آپ ہلاواں گا۔ اکال مورتی اِک درسواں گا۔ ناد تورتی اِک جناواں گا۔ آسا

پورتنی پور کراواں گا۔ ستجگ سچ مہورت تیرے چرناں نال وکھاواں گا۔ نانا توڑ کوڑو کوڑت، سچ سچ جھولی پاواں گا۔ چتر سگھڑ بنا
مورکھ مؤڑت، اگیان اندھیر مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔
تیرے بھگت رنگ چڑھیگا۔ در مندر تیرے وڑیگا۔ نربھہ ہو نہ ڈریگا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھیگا۔ چرن دوارے تیرے کھڑیگا۔ جے باہر
کڈھیں تاں اگوں اڑیگا۔ ہونا سرنی پڑیگا۔ تیری پریتی اکو وریگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر
شبد ساچی سیو کریگا۔ سچ ساچی سیو کھاواں گا۔ پرہ تیرا جس سناواں گا۔ جن بھگتاں ہس ہس میل ملاواں گا۔ نس نس پنڈھ
مکھاواں گا۔ دس دس بانہ پھڑاواں گا۔ اندر وڑ ڈونگی گندر ڈھٹھ آپ جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، دو جہاناں لٹھ اٹھاواں گا۔ دو جہاناں گیڑا گیڑیگا۔ کوڑی کرپا بیڑا رڑھیگا۔ گرمکھ ورا ہر سرن سرنائی جڑیگا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنی آپے کریگا۔ شبد گرو کہے تیرا ناؤں سچ، سچ تیری وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی
دیواں دس، اچی کوک کوک سناٹیا۔ پرگٹ ہویا پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جیو جنت سادھ سنت چرنی جاؤ ڈھٹھ، در ڈگیان پار
کرائیا۔ نانا توڑت اٹھ، اپ تیج وائے پرتمی آکاش من مت بڈھ رہے نہ چترائیا۔ بیج بیجے ساچے وت، بن کرسانا ہل چلائیا۔ دیونہارا
دھیچ جت، ست سنتوکھ جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا سندیسہ دیاں سناٹیا۔ تیرا
سندیسہ سناواں ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم کوئی نہ رہے اوبلا، ہر پُرکھ نرنجن ویس جنائیا۔ نرگن ہو کے بنیا
وچولا، ایکنکارا پھیرا پائیا۔ آد نرنجن اپنے نور مؤلا، مؤلا اکو نظری آئیا۔ سری بھگوان پورا کرے قولا، پچھلا کیتا توڑ نیہائیا۔ سری
بھگوان دھرنی بہار کرے ہولا، کوڑی کرپا دئے کھپائیا۔ پاربرہم برہم چکائے اپنا اوبلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، در تیرے سیو کھائیا۔ در تیرے پرہ ساچی سیوا، اکو نظری آئیا۔ دو جہان دا سچا میوہ، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ چوڈاں
رتن مستک تھیوا، تیری مہر نظر وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کوٹن کوٹ گا گا تھکی رسنا جہوا، بن مست تیرا در نہ کھئے وکھائیا۔ کوٹن کوٹ
گاؤندے دیوی دیوا، سُرپت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم دینا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در

تیرے الکہہ نرنجن، اکو الکہہ جگائیا۔ تُوں داتا دانی درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ کِرپا کر پاوے نام انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔
 نرگن سرگن ہووے سجن، سگلا سنگ نہائیا۔ اتم آئیوں پڑے کجن، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرے حُکے اندر جو گھڑیا سو اتم بھجن،
 تھر کئے رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان تیری چرنی آئے لگن، نیتر نین رہے ترسائیا۔ کوٹ جنم دی بھجے اگن، ترے گن تت رہن نہ پائیا۔ کر
 کِرپا اپنا نام مُکھ لگا سگن، سوہنگ ڈھولا گاؤن چائیں چائیا۔ دوس رین تیرے نام اندر رہن مگن، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ بن تیرے
 نام ہونے نگن، اُتے پڑدہ نہ کئے پائیا۔ چار کُنٹ چار ورن خالی ہتھ منگن، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ بن تیرے پارہم برہم کوئی نہ آئے
 سدن، آنتر آتم ہوکا نہ کئے جنائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت اپنا بہار لدن، دوجا بہار نہ کئے اٹھائیا۔ غریب نانے کلجگ اتم تیرے آگے ہارے
 کڈھن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دروبی خُدا دی تیرے پچھے کوڑی دُنیا چھڈن، پروردگار ملے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں دیاں ملائیا۔ بھگت ملاوا ایک گھر، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ ابناسی کرتا دیوے ور، سیری
 بھگوان جھولی پائیندا۔ نہبھو چُکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کئے وکھائیندا۔ سنت ساجن لیائے پھڑ، اندر وڑ وڑ سیو کھائیندا۔ بھگت دوارے
 آپے چڑھ، بند تاکی گنڈا لائیندا۔ گرمکھاں درس دکھائے آگے کھڑ، سوچھ سرُپی روپ وٹائیندا۔ گرسکھ لگائے اپنے لڑ، پلُو گنڈھ پوائیندا۔
 پریم پیاریاں دی مرنی مر، ساچا مرنا آپ سیکھائیندا۔ مہربان سرنائی جانا تر، تارنہار دیا کھائیندا۔ قلعے توڑ ہنکاری گڑھ، ڈونگھی کندر
 ویکھ وکھائیندا۔ سُرَت سوانی سوئی پھڑ، گر شبدی آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں آپ ملائیندا۔
 بھگت ملاوا ساچے مندر، نرگن سرگن آپ کرائیا۔ من واسنا بٹھ بندر، ڈوری تند پوائیا۔ بجر کپائی توڑ چندر، پڑدہ آپ اٹھائیا۔ کر پرکاش
 اندھیری کندر، نرگن جوت جوت جگائیا۔ کوٹن کوٹ پرکاش رو سس سورا چندر، منڈل منڈپ نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں آپ ملائیا۔ جن بھگت میلے آپ پرہے، اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لہے، بھيو ابھید کھلائیا۔ نو
 دوارے پار حد، دسویں بوجھ بھجائیا۔ ناد انادی سنائے چھند، انحد راگ الاٹیا۔ امرت جام پیائے مدھ، کول ناہی آپ اٹھائیا۔ آتم سیجا
 ساچی صد، جن بھگت کرے گڑمائیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ہڈ، رکت بوند ہونے سہائیا۔ وشو بنائے اکو جد، ورن گوت نہ کئے رکھائیا۔ دیونہارا

چوٹھا پد، چوٹھی منزل دئے چڑھائیا۔ کوڑی کریا نالوں کر اڈ، اڈرا گھر وکھائیا۔ پھڑ باہوں بھگت بھگوان سچ دوارے آئے چھڈ، جس در کبیر بیٹھا دھیان لگائیا۔ اکو نانک نرگن نرویر پار کر کے گیا حد، گوبند اپنے نال ملائیا۔ کوٹن کوٹ پیر پیغمبر بیٹھے وچ آدھ، تھلے اُپر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، بھگت بھگوان اک نشان ایٹھے اوتھے اک مکان، مڑھی مقبرہ نظر کھئے نہ آئیا۔

★ ۱۸ پھکن ۲۰۱۹ پکرمی لیفٹینینٹ مہندر سنگھ دے گرہ اؤرنگاباد ★

سُت شبد کرے نمسکارا، پرہہ آگے سپس جھکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا ٹھانڈا دربارا، بے آنت تیری وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا سہارا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ایکنکار تیرا پسارا، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ آد نرنجن تیرا اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سری بھگوان تیرا جیکارا، ناد انادی ناد شنوائیا۔ ابناسی کرتے تیرا ہلارا، دو جہان دئے وڈیائیا۔ پاربرسم تیرا پریم پیارا، آد آنت بھل نہ جائیا۔ ہوں بالک سیوک چاکر پا خارا، ساچی سیو کھائیا۔ محل اٹل تیرا منارا، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے رنگ رنگائیا۔ سری بھگوان ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیندا۔ سُت دُلا رے نوجوان، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ سچ سندیسہ دُھر فرمان، تیری جھولی پائیندا۔ دو جہاناں اک گیان، نرگن نربان آپ سمجھائیندا۔ وشن برہما شو کرن دھیان، کروڑ تینتیس راہ تکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز نین اٹھان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سُت دُلا رے پیا بس، پرہہ آگے سپس جھکائیا۔ صاحب سلطان میرے سمرتھ، بے آنت تیری وڈیائیا۔ میں پندھ مُکاواں ٹھ ٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ لوک پرلوک تیرا سندیسہ دیواں چار کُنٹ گاواں جس، دہ دشا راگ الاٹیا۔ کر کریا کر پاندھان میرے آنتر وس، نج اپنا ڈیرہ لائیا۔ سدا سہیلے تیرا اکو ملے رس، دوجا رس نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکائیا۔ سری بھگوان پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ آپ جنائیندا۔ سُت دُلا رے ساچی وتھ، نرگن تیری جھولی پائیندا۔ لوک مات ہو پرگٹ،

ساچا مارگ اک جنائیندا - ست ستوادی کھول ہٹ، ست پُرکھ زرنجن آپ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم تیرے وس، پاربرہم برہم تیری ونڈ وندائیندا۔ بودھ آگادھ تیرا ند، شبدی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا دیونہار، ایکنکار اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ زرنجن میت مُرار، ہر پُرکھ زرنجن صفت صلاحیا۔ ایکنکارا دئے آدھار، آد زرنجن نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا کھول کواڑ، سِری بھگوان دئے وکھائیا۔ پاربرہم برہم پائے سار، لیکھا جانے تھائوں تھائینا۔ شبدی سٹ بن ونجار، دو جہانان ہٹ چلائییا۔ چوڈان لوک تگن تیرا اک نظار، چوڈان طبق اک دھیان لگا زرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ ساچی کرنی سمجھائے ابناسی اچت، جیتن آپ کرائیندا۔ سٹ ڈلارے چھیتی اٹھ، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیندا۔ زرگن ہو کے زرگن پُچھ، بے پرواہ پرہ اپنا بھیو کھلائییندا۔ نو سو چورانونے چوکڑی جگ بیٹھا رہوں لک، تیرا پڑدہ کھئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان آپ جنائیندا۔ سٹ ڈلارا ہو تیار، اپنا بل دھرائیا۔ زرگن ہو کے پاواں سار، سرگن بھیو جنائیا۔ نام ندھان بول جیکار، اگم اتھاہ ڈھولا راگ سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کراں بے دار، سدا سہیلا سنگ جنائیا۔ وشن برہما شو نیتر نین دیاں وکھال، وڈ داتا پُرکھ اکال اکو نظری آئییا۔ لوک مات ہو پردھان، سچ پردھانگی مات جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھنہارا نوجوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک سمجھائیا۔ سٹ شبد کہے میں جاواں گا۔ پاربرہم پرہ تیری سیو کماواں گا۔ بودھ آگادھا ناد و جاواں گا۔ شبذ انراگی سیوا لاواں گا۔ وسادی ہو وساد، اپنی کل دھراواں گا۔ چار جگ دا پچھلا لہنا، کلجگ آنت مُکواں گا۔ جگت وچھڑے تیرے بھکت، سِری بھگوان تیرے نال ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرہ مندر ساچی سیو کماواں گا۔ سٹ ڈلارا دوئے جوڑ، پرہ آگے سپس جھکائیندا۔ سِری بھگوان اک تیری لوڑ، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ تیرے سٹ تیرے نال دیواں جوڑ، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ رس ویکھاں مٹھا کوڑ، کوڑی کرپا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکائیندا۔ سُن سٹ میرے ساچے لال، پُرکھ ساجن رہیا جنائیا۔ لوک مات بن دلال، بھیو ابھیدا اک کھلائییا۔ چار ورن چار کُنٹ وکھا سچّی دھرمسال، کایا مندر اندر وسے

بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی پھل نہ دے کسے ڈال، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔ ترے گن مايا پيا جنجال، کوئی توڑ نہ سکے رائیا۔ پڑھ پڑھ جیو
 جنت سادھ سنت ہوتے بے حال، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ بن ہر نامے ہوتے کنگال، خالی ہتھ دین دُہائیا۔ کلجگ اولڑی چلی چال،
 چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ امرت آتم سرور کوئی نہ سکے اُچھال، کوئن کوٹ اٹھسٹھ تیرتھ رہے نہائیا۔ دُھن اناد انحد وجے نہ کھئے تال، سُن
 سادھ نہ کھئے کھلائیا۔ جوت نرنجن دپیک دیا کوئی نہ سکے بال، سچ پرکاش نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، اکو شبد سُت اُٹھائیا۔ شبد سُت کہے میں بڑا بلوان، بل اپنے وچ رکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیواں دان، کھانی
 بانی شاستر سمرت وید پُران تیرا نام درڑائیندا۔ دو جہاناں ویکھاں مار دھیان، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اکو راہ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی
 کھیل کران مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار ویکھاں آن، انڈٹھ پھیرا پائیندا۔ میرا روپ رنگ ریکھ
 کوئی نہ سکے پہچان، نظر نظر نال نہ کوئی ملائیندا۔ میں وسان تیرے چرن کول سچ استھان، تھر گھر ساچے سوہا پائیندا۔ تیرا مندر
 سچکھنڈ مکان، بے مقام تیرا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ پروردگار مقامے حق تیرا نشان، بے نظیر تیری کھیل جائیندا۔ سچ توفیق توہے محبان،
 محبان بیدو بی خیر یا اللہ تیرا نعرہ اک جنائیندا۔ لوک مات ہو پردھان، سچ نشان اک وکھائیندا۔ سرب جیاں داسری بھگوان، دوجا نظر
 کھئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم دیواں آپ گیان، دئی دویتی پڑدہ پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در
 تیری سیو کھائیندا۔ تیری سیو کھاواں گا۔ نرگن ہو کے جاواں گا۔ شبدی راگ الاواں گا۔ چارے کھانی ویکھ وکھاواں گا۔ چارے بانی
 بھیو چکاواں گا۔ گرمکھ سجن بانی آپ اٹھاواں گا۔ ساچے سنتاں اکتھ کھانی، تیرا نام جناواں گا۔ بھگت بھگوان تیری درگاہ ساچی رانی،
 نار کنت میل ملاواں گا۔ امرت آتم ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا سچ جھراواں گا۔ ایک پد دے نربانی، تیرے چرن کول درسواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا اک ور، بن تیرے دوجی آس نہ کھئے رکھاواں گا۔ پرہ میرے دین دیال، ہتھ تیرے
 وڈیائیا۔ میں کلجگ اتم دو جہان وکھاواں اک سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جتھ لیکھا چکے شاہ کنگال، شہنشاہ اکو نظری
 آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے اپنا بیان، شبد بیان جگت

رکھائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہونے سِری بھگوان، نرگن اپنا جامہ پائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، گھر گھر در در ویکھ وکھائیا۔ شبد اگم دیوے
 سرب گیان، جیو جنت کرے پڑھائیا۔ انیالا مارے ہر نشان، منجھدھارے پار کرائیا۔ بھگت بھگونت لے پچھان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک درسائیا۔ ساچا مارگ دے ریت، مِتر پیارا آپ جنائیندا۔ شبد
 سُت ویکھ کلجگ ریت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ لکھ چوراسی مندر مسجد شودوالے مٹھ گاؤندی گیت، مصلہ حل نہ کھئے کرائیندا۔
 پارہسم پت پریشور نیج آتم بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان اپنے رنگ
 رنگائیندا۔ جن بھگت منگن اک پریت، سچ پریتی تیرے نال بندھائیندا۔ کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت نیڑ نہ آئیندا۔ صدی چودھویں رہی
 بیت، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اٹھائیندا۔ صدی بیسویں گر اوتار رہے اڈیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سُت شبد آپ
 سمجھائیندا۔ سُت شبد کہے میں بلکار، بل اپنا آپ جنائیا۔ آد جگاد میرے حُکے اندر کار، دو جہان سیو کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرن نمسکار،
 نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، لوک مات پھیرا پائیا۔ میرا صفتی صلاح نام نرنکار، رسنا جہوا ڈھولا
 گائیا۔ میرا آنت نہ پاراوار، بے آنت کہہ کہہ گئے شکر منائیا۔ میں وسائ تیرے چرن دوار، چرن چرنودک ملے سرنائیا۔ کلجگ اتم لوک
 مات کھولان کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ بھگت بھگونت دیواں اٹھال، پھڑ باہوں دیاں جگائیا۔ ساچے سنتاں چلاں نال نال، نیج آتم میل
 ملائیا۔ گرُمکھاں پوری کران گھال، جو جنم جنم تیرا ناؤں رہے دھائیا۔ گرُسکھاں وکھاواں سچے دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ ساچی
 وست دیواں نام دھن مال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا نام ور، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ ساچا نام ست چرن،
 ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں کھول ہرن پھرن، نیج نیت پرڈہ لاپیندا۔ نانا چُکے مرن ڈرن، بھے بھو نہ کھئے وکھائیندا۔ صاحب
 ستگر آوے کرنی کرن، کرتا پُرکھ اپنا ویس وٹائیندا۔ نانا توڑے ورن برن، ذات پات نہ کھئے رکھائیندا۔ کورڑی کِریا آیا پھرن، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ شبد سُت دے سندیس، اپنا آپ جنائیا۔ پرگٹ ہونے نر نریشا، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ جوت سرُپی دھارے بھیس، بھیکھی اپنا بھیکھ وٹائیا۔ رُپ رنگ نہ کھئے ریکھا، ریکھ اپنی نہ کھئے جنائیا۔ مچھ دابڑی نہ کھئے

کیسا، پاربرہم مؤنڈ نہ کھئے مُنڈائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگتر رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ کھئے جنائیا۔ کلجُگ اتم نو نو چار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا آپ جنائیا۔ کلجُگ اتم لیکھا ہتھ بھگوان، نہ ہر نرائن آپ جنائیندا۔ ہر پرگٹ ہووے نوجوان، داتا دانی ویس وٹائیندا۔ ہرجن ساچے لئے پہچان، زگن اپنی کل دھرائیندا۔ بودھ آگادھ دے گیان، نش اکھڑ آپ پڑھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی ہوئے حیران، ہر کا لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ سنت ساجن کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ گرمکھاں دے اک دھیان، دھیان دھیان وچ رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہو سانجھا یار، سکلا سنگ نبھائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، نور نورانہ سچا ماہیا۔ اپنی حقیقت لئے وچار، لاشریک پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد لئے اُٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کلمہ نبی دئے سکھال، رسول اکو نظری آئیا۔ گر اوتار دئے سہار، پیر پیغمبر گود بہائیا۔ بھگت بھگونت ملائے نال، کل اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجُگ تیری اتم ور، شبدی اکو اک وڈیائیا۔ اکو شبد سُت دُلارا، گر ستگر آپ اُٹھائیندا۔ کلجُگ کرے پار کنارہ، ستجگ ساچا رنگ چڑھائیندا۔ بھگت بھگوان میلا اک دوارا، دوجا گھر نہ کھئے وکھائیندا۔ دیونہارا درس دیدارا، دید عید چند چڑھائیندا۔ کھولنہارا بجر کیوڑا، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ دیونہارا وست ٹھنڈا ٹھارا، ناہ کول اُٹھائیندا۔ بخشنہار جوت چمتکارا، جوت زرنجن دیا ڈگمگائیندا۔ پریم پریتی کر پیارا، پیا پریم میل ملائیندا۔ بھگت وچھل سدا گردھارا، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ کلجُگ اتم دئے سہارا، ست ستوادی پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا میل ملائیندا۔ ساچا میلا شبدی دھار، گر ستگر آپ ملائیا۔ پت پرمیشور میت مُرار، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ ایش جیو کھول کیوڑا، جگدیشر ہوئے سہائیا۔ ساچے مندر آپے واڑ، گرہ پڑدہ دئے اُٹھائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جگت اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاوے سہج سُبھائیا۔ میل ملاواں شبدی گر، گر چیل دھار جنائیندا۔ برہم برہماد اکو سر، ناد اناد جنائیندا۔ بھگت بھگوان آتر اتم جائن جُڑ، روپ اور نہ کھئے وکھائیندا۔ اک دوجے دی پوری کرن ٹھڑ، گھاٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگے آپ پرہ، پرہ اپنی

دیا کمائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، گر شبدی بوجھ بھجائیا۔ دھرم دوارے آپے سد، سدا نام لگائیا۔ جگت کریا پار حد، حدود اک
 درسائیا۔ امرت جام پیئے نرگن مد، سرگن حمار رکھائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر اد، اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ہرجن میلا تھائوں تھائیا۔ ہرجن میلا تھان تھنتر، ست پُرکھ نرجن آپ کرائیندا۔ آتم پرما تم ایکا منتر، سوہنگ ڈھولا اک
 پڑھائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ کھوج کھجائیندا۔ پاوے سار گگن گگنتر، لکھ چوڑاسی پڑدہ لاپندا۔ ست ستوادی
 برہم برہمادی ستجگ بنائے ساچی بنتر، کلجگ کوڑی کریا کالکھ ٹکا لاپندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنت سہیلے
 آپ ملائیندا۔ سنت سہیلا سجن میت، مٹر پیارا نظری آتیا۔ جس ملیا پرہ اتیت، ترے گن ناتا دئے ٹرائیا۔ شبد اگمی ڈھولا گیت، گرہ
 مندر راگ سنائیا۔ چرن کول اُپر دھول سچ سچ پریت، پریتوان اک سمجھائیا۔ ناتا تئے مندر مسیت، جس ستگر پورا نظری آتیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لیکھا رہیا چکائیا۔ ہرجن لیکھا چکے مات، سری بھگوان آپ چکائیندا۔ جن بھگتاں دیوے
 اکو دات، نام ندھان جھولی پائیندا۔ لیکھا لکھ بن قلم دوات، شاہی رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ نرگن زرویر پُرکھ اکال ویکھنہارا مار جھات، انہو
 اپنی دھار چلائیندا۔ پروردگار بے پرواہ دیونہار نجات، سمرتہ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ مُرید مُرشد ہون نہ دیوے وفات، فتویٰ آنت نہ کھئے
 لگائیندا۔ پیاونہارا آب حیات، سچ پیالہ اک وکھائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 بھگت وچھل دیا کمائیندا۔ بھگت وچھل وچھل گردھارا، اپنی دیا کمائیا۔ بن نیتر نیناں ویکھے سنسارا، بن کتاں سنے لوکائیا۔ بن رسنا جہوا
 گئے وارا، وارتا اپنی آپ الاٹیا۔ بن پنج تت کرے شنکارہ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش نہ بندھن پائیا۔ بن ترے گن مایا دئے سہارا، بن برہما
 وشن شو کرے وڈیائیا۔ بن کاغذ قلم بنے لکھارا، اپنا لیکھا دئے سمجھائیا۔ اکو شبد ست دلارا، آد جگاد جگا جگنتر ونج وکھائیا۔ پاربرہم پرہ
 کھیل نیارا، نرگن سار کھئے نہ آتیا۔ کلجگ اتم نہکنک لے اوتارا، گر اوتاراں پیر پیغمبران پُچھے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، در در گھر گھر بھگت بھگوان اکو لکھ جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دربار، ست ستوادی کھیل
 کرائیندا۔ لکھ اگوچر اگم اپار، بے پرواہ راہ چلائیندا۔ نرگن جوت کر اجیار، دیا باقی کملاپاتی آپ ٹکائیندا۔ محل اٹل اچ منار، سوہاؤنت

آپ سُہائیندا - شاہو بھوپ بن سیکدار، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کرے کھیل اپار، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، نراکار آپ وسائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نراکار نرویر ہو ظاہر، ظہور اپنا اک درسائیندا۔ ابناسی کرتا کھول کواڑ، مندر اندر سوہبا پائیندا۔ سِری بھگوان ساچے لال، پُرکھ اکال آپ جگائیندا۔ پاربرہم پرہہ ہو تیار، آپ اپنی کھیل کرائیندا۔ کرنی کرتا کرے آپ کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ شبدي سُت جودھا بلکار، بلدھاری آپ اُٹھائیندا۔ تھر گھر پاوے سار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی سَت پُرکھ نرنجن، سَت ستوادى آپ کرائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر دو جہان لیکھا جانے درد دُکھ بھے بہنجن، بھيو ابھيدا بھيو آپ کھلاٹيا۔ پاربرہم پت پرمیشور دین دیال ٹھا کر سوامی نام نِدھان پائے اکو انجن، جُگا جُگنتر ایکا ایک پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سُہائیا۔ سچکھنڈ دوار سچ سُلطانا، سوہباونت آپ سُہائیا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈ مرد مردانہ، وڈ مردانگی آپ کھائیا۔ شبدي شبد ہو مہربانا، بے پرواہ اپنا راہ چلاٹيا۔ جُگ چوکرئی کھیل مہانا، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ دیونہارا ڈھر فرمانا، سچ سندیسہ اک الاٹيا۔ برہما وشن شو دیونہارا اک گیانا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ کھانی بانی کر نشانہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی اپنی کرنی آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوار اک محلہ، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ نرگن دھار نرگن نور نرگن دپیک بلا، نرگن شبدي شبد ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن پھڑائے نرگن پلا، آپ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنگھاسن آپے چڑھ، سَت ستوادى سوہبا پائیندا۔ سَت ستوادى سَت پُرکھ، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ آد جُگاد نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا روگ نہ کھئے رائیا۔ نرگن ہوئے سَت پُرکھ، نت نوت ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنا بھيو رکھے ہتھ، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن نور ہو پرگٹ، ہر جو اپنا ویس وٹائیندا۔ شبد آگم چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ جُگ چوکرئی مارگ دس، نرگن سرگن راہ جنائیندا۔ گر اتار پیر پیغمبر سَت ستوادى دے وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ نام نِدھان جنائے مہا اکتھ، مِتر میتا نام سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم ساچے مندر وس، کایا بنک ڈیرہ لائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ لیکھا جان سواس سواس، سواس سواساں وچ

سہائیندا۔ کھیل کر پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ چوکرئی اپنا بندھن پائیندا۔ جُگ چوکرئی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ وشن برہما شو سیوادر، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم تت کرے کُرمائیا۔ چار کھانی بول جیکار، انڈج جیرج اُتہج سینج رنگ رنگائیا۔ چار بانی کر پسار، پرا پسنی مدھم بیکھری آپے گائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی کار کھائیا۔ نرگن دیونہار سہار، ست پُرکھ نرنجن اکو نظری آئیا۔ نرگن لے مات اوتار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی جُگ جُگ کدا، کرتا پُرکھ کرنہار۔ نرہے ہو کدے نہ ڈردا، دو جہاناں پاوے سار۔ لکھ چوراسی اندر وڑدا، جوتی جاتا کھیل اپار۔ ساچے مندر آپے چڑھدا، محل اٹل اُچ منار۔ آتم پرما تم ڈھولا اکو پڑھدا، سوہنگ شبد جیکار۔ سچکھنڈ دوار گر اوتار پیر پیغمبر آپے گھڑدا، تھر گھر دیوے آپ بہال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دین دیال۔ دین دیال کھیل اپار، تھر گھر شبدی دئے وڈیائیا۔ شبدی شبد وڈ بھنڈار، بے پرواہ آپ ورتائیا۔ نرگن سرگن کر پیار، وست امولک جھولی پائیا۔ گر اوتار کھیل نیار، نرگن سرگن دھار چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد اپنی کھیل رچائیا۔ آد کھیل رچ نرنکار، نرگن اپنی دھار چلائییندا۔ لکھ چوراسی کر پیار پاربرہم برہم اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ آتم پرما تم بھیو نیار، آپ اپنا کھیل کھلائییندا۔ ایش جیو دئے آدھار، جگدیش رنگ رنگائییندا۔ شبد اناد سچی دھنکار، دُھن آتمک راگ سُنائییندا۔ سیوا لا گر اوتار، آپ اپنا کرم کھائییندا۔ نہکرمی ہو خبردار، ساچی خبر آپ سُنائییندا۔ جُگ چوکرئی دئے آدھار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس آپ جنائییندا۔ جُگ چوکرئی ویس لوک مات، نرگن سرگن آپ کرائیا۔ سرگن دیونہارا دات، اچھیا بھجھیا پور کرائیا۔ بودھ اگادھ شبد گیان، نام ندھان کرے پڑھائیا۔ نش اکھر کر پروان، پروانہ گھر گھر ونڈ ونڈائیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ چوکرئی اپنا راہ جنائیا۔ جُگ چوکرئی راہ انڈٹھ، نر نرنکار آپ جنائییندا۔ گر اوتار کر کر بت، پیر پیغمبر بھیو کھلائییندا۔ ویس وٹائے نت نوت، جُگ جُگ اپنا رنگ رنگائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ جنائییندا۔ ساچا بھیو دُھر دربار، دُھردرگاہی

آپ جنائیا۔ حُکمے اندر وشن برہما شو آدھار، کروڑ تیتیس اپنی کھیل کرائیا۔ حُکمے اندر گر اوتار، تیئی اوتار نرگن نرگن کھیل کھلائیا۔ حُکمے اندر پیر پیغمبر دے آدھار، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ حُکمے اندر بھگت بھگوان کھول کواڑ، آتم ہائی گنڈا لاپیا۔ حُکمے اندر میل ملاواں گھر جیکار، شبد شبدي ناد سنائیا۔ حُکمے اندر شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ حُکمے اندر بن بھکار، در درویش آگے اپنی جھولی ڈاپیا۔ حُکمے اندر بنے ورتار، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی کرنیہار، کرتا پُرکھ اک اکھوائیندا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر لے اوتار، نرور پُرکھ اپنا راہ چلائیندا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ ویکھے وارو وار، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، گیتا گیان اک درڑائیندا۔ انجیل قرآن کر پیار، کایا کعبہ مندر سہنجنا اک سہائیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، ساچا نعرہ اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکرئی ونڈ ونڈائیندا۔ جُگ چوکرئی ونڈ، گھر گمبھیر آپ جنائیا۔ آد جُگاد آپے جانے اپنا م، دوسر بھیو کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیڑا بٹھ، دو جہاناں پار کرائیا۔ وسنہار بن چہر چہن، ساچے مندر سوہا پائیا۔ دیونہارا نام دھن، وست امولک اک جنائیا۔ سُناونہارا راگ کن، بن رسنا جہوا گائیا۔ چڑھاونہارا ساچا چن، بن سورج چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ جُگ اپنا حُکم جنائیا۔ کلجُگ اتم ہر کرتار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ ویکھیا وارو وار، نو نو چار ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار سیوادار، پیر پیغمبر سیس جھکائیندا۔ ورن برن ذات پات رنگ رنگے کرتار، کھتری براہمن شودر ویش گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ چوکرئی کھیل کرائیندا۔ جُگ چوکرئی کھیل خالق، مخلوق رنگ چڑھائیا۔ پیر پیغمبر بن ثالث، سچ ثالثی مات کرائیا۔ نرگن دھار سرگن خالص، خالص اپنا رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کدا آیا، کرنہار اک اکھوائیا۔ لیکھا جان ترے گن مایا، پنج تت کرے کُرمائیا۔ جُگ چوکرئی راہ چلایا، گر اوتار سیو کھائیا۔ شاستر سمرت دے اُچایا، نام ندھان صفت صلاحیا۔ رسنا جہوا سرگن گایا، نرگن بھیو چُکائیا۔ قلم شاہی مان دواپا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیا۔ اپنا کھیل کرے مات، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ جُگ جُگ پوری کرے

خواہش، خواہش خواہش نال پرنائیندا۔ نرگن سرگن ویکھے کھیل تماش، گوپی کاہن منڈل راس رچائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار ایکنکار ایکا ایک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارے نرگن جوت، نرؤیر پُرکھ اکھوائیا۔ وسنہارا ایکا کوٹ، دوْجا بنک نہ کھئے وڈیائیا۔ شبد اگم نگارہ چوٹ، دو جہان سنوائیا۔ دیونہار سد اتوٹ، بھنڈار اکو اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن نرگن بنائے گوت، سرگن سرگن گھر وکھائیا۔ شبدی دھار اوت پوت، پُت پوترے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ سچکھنڈ وسے ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ نرگن نرگن جوت اُجیار، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ جگ چوکرئی کر پَسار، پرم پُرکھ پھیرا پائیندا۔ لیکھا جان گر اوتار، بیو ابھید آپ کھلائییندا۔ در درویش منگدے گئے بن بھکار، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ دیونہار ہر بھنڈار، آد آنت آپ ورتائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ جگ پنڈھ گیا مُک، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کلجگ اتم نیڑے آیا ڈھک، دو جہان دین گواہیا۔ چوڈاں طبقات بوٹا رہیا سُک، آب حیات نہ کھئے پیائیا۔ چوڈاں لوک ویکھن لک لک، نیتر نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی راہ تنگن سٹ، کون دوارے پھیرا پائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ نرؤیر سہائے اپنی رُت، رُت رُتئی آپ مہکائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے کایا بُت، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاندھی بنے اکو راہیا۔ کون ویلا بنے پاندھی راہی، رہبر اکو نظری آئیا۔ دو جہاناں کئے پھابی، نرگن داتا بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی مٹے شاہی، دُرمت میل دھوائیا۔ گوبند ایکا بوٹا پٹیا کاہی، کوڑی کریا دئے اکھڑائیا۔ میل ملائے جھیور چھیمے نائی، ذات پات رہن نہ پائیا۔ چار ورن بنائے بھائی بھائی، برن اٹھاراں دئے زڑھائیا۔ نرمل جوت کرے رُشنائی، اگیان اندھیر گوائیا۔ اتم پر ماتم ہوئے سہائی، دوْجا لیکھ رہن نہ پائیا۔ برہم پاربرہم میل ملائے سچ گوسائیں، گھر گمبھیر تھاوں تھائیا۔ غریب نہانیاں کوجھے کملیاں پکڑے بانہی، جگت رُسیاں لئے منائیا۔ راج راجاناں شاہ سُلطاناں دئے خاک رلائی، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار رہے اڈیک، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ نرؤیر پُرکھ تیری آئی تاریخ، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ تیرا

ناؤں لاشریک، شرکت میٹ خُداِئیا۔ تیرے وچ اک توفیق، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نؤر بے پرواہیا۔ ویلا اتم آیا ٹھیک، گوہند
 لیکھا گیا سمجھائیا۔ نرگن جانے سچ پریت، سری بھگوان توڑ نبھائیا۔ وید ویاسا ویکھیئے نزدیک، نیتر نین نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، ہر شبدی شبد جنائیندا۔ وشنوں
 اٹھ کر دھیان، ہر وشو کھیل کرائیندا۔ برہمے برہم نہ ہو انجان، بالی بڈھ وڈیائیندا۔ شنکر ویکھ دھواں دھار، ہر نرگن جوت جوت
 چمکائیندا۔ کروڑ تینتیس چکے کان، سُرپت اند رہن نہ پائیندا۔ ترے گن مایا ہونے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ پنج تت چڑھے
 طوفان، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ لکھ چوراسی ہونے ویران، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، پرہ آگے
 جھولی ڈائیندا۔ ٹوں داتا دانی وڈ مہربان، تیری مہر اندر سب کچھ نظری آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دس دس آئے وچ جہان، قلم
 شاہی کاغذ رنگ رنگائیندا۔ تیرا بھیو نہ بائے کوئی نوجوان، نچ گھر نظر کیسے نہ آئیندا۔ کوڑی کیرپا گھر گھر وڑیا شیطان، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے در گھر آسن لگائیندا۔ گر اوتار تگن راہ، نیتر نین اٹھائیا۔ برہم پاربرہم ملے ملاح، دو
 جہاناں بیڑا رہیا ترائیا۔ بھگت اٹھاراں کرن صلاح، مل مل اپنا متا پکائیا۔ کون ویلا بخشے سرب گناہ، گن اوگن میٹنہارا ہر نرنکار اکھوائیا۔
 کون ویلا دیوے چرن پناہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا مکائے تھاون تھان، چچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، در تیرے دست اٹھائیا۔ وشن کہے پرہ چھیتی آ، میں تیری آس رکھائیا۔ برہما کہے پاربرہم پھیرا پا، میری چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ شنکر کہے میں مستک چرن دھوڑی ٹکا رہیا لگا، نیتر نین نین درسائیا۔ کروڑ تینتیس کہے ساڈا پندھ مکا، دھیرج دھیر نہ کھئے
 دکھائیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی چلے نہ کوئی واہ، کلجگ جیو تیرا ناؤں گئے بھلائییا۔ بھگت اٹھاراں مارن دھاہ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ کبیر
 کہے میں آیا سمجھا، پرہ اکو سچا ماہیا۔ موسیٰ کہے تیرا جلوہ تگیا بے پرواہ، میری سُدھ رہی نہ رائیا۔ عیسیٰ کہے میں کہہ کے آیا اک خُدا،
 میرا پتا میرے پچھے آوے واہو داہیا۔ محمد کہے میں تیرے در منگدا رہیا پناہ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ امام امامان سر آوے نؤر دھرا،
 نورو نؤر نؤر رُشنائیا۔ اپنا جلوہ دئے وکھا، بے نظیر پھیرا پائیا۔ چوداں طبق لہنا دینا دئے مکا، چوڈس چند ویکھ دکھائیا۔ نانک نرگن کہے

میں نرگن آیا سمجھا، پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ اکو ڈھولا لیتاگا، آتم پرما تم میل ملائیا۔ سوہنگ وچولا لیتا بنا، انگیکار اک کرائیا۔ منتر ست نام درڑا، درِشٹ اِشٹ دئے کھلائیا۔ ایکا جوتی جوت سچ رُشنا، ده دشا وجے ودھائییا۔ گوہند نوری نور دھرا، پتا پُرکھ اکال مائییا۔ سٹ دُلارا اک وڈیا، کھڑگ کھنڈا نام چمکائییا۔ چار ورنان بھیو چُکا، امرت آتم جام پیائییا۔ کر کر کھیل وچ جہاں، در در اکو آن سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا راہ رے تکائییا۔ سِری بھگوان ہو خوشحال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سدا مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ ایکنکار وڈ بلوان، بلدھاری بھیو چُکائیندا۔ آد نرنجن جوت مہان، نور نورانہ نور رُشنائیندا۔ سِری بھگوان دیونہارا دان، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ ابناسی کرتا ہتھ لے نشان، دو جہانان آپ جھلائییندا۔ پارہرم کر پروان، ست پروانہ آپ الائیندا۔ برہم دیونہارا مان، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ وشن برہما شو تیری کرے کلیان، مہر نظر آپ ٹکائیندا۔ تیئی اوتاراں کرے پروان، پچھلا لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ بھگت اٹھاراں بخشے اک دھیان، چرن سرن سرنائی اک رکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جنائے اک کلام، کلمہ نش اکھڑ آپ پڑھائیندا۔ نانک گوہند کر پرنام، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ ساچے مندر وسے آن، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ڈھر فرمانا آپ جنائیندا۔ ڈھر فرمانا سچ سندیسہ، سِری بھگوان آپ جنائییا۔ پرگٹ بھیوے نر نریشا، نرگن اپنی کل دھرائیا۔ ویکھنہارا دیس پردیسا، برہمنڈی کھنڈی کھوج کھوجائییا۔ جوتی نور کرے ویسا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائییا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیدا، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ اک سمجھائییا۔ کلجگ اتم آواں گا۔ بے پرواہ اکھواواں گا۔ نرگن جوتی جامہ پاواں گا۔ جوتی جوت رُشناواں گا۔ شبدی راگ سُنواواں گا۔ دو جہان اُٹھاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پڑدہ لاہواں گا۔ لوآن پُریاں پھول پھلاواں گا۔ گر اوتار در بہاواں گا۔ پیر پیغمبر حُکے وچ رکھاواں گا۔ سرِشٹ سبائی ویکھ وکھاواں گا۔ ہرجن ساچے آپ جگاواں گا۔ آتم پرما تم دے ٹیک، بڈھ بیک وکھاواں گا۔ کلجگ اتم میٹ ریکھ، ستجگ ساچا راہ چلاواں گا۔ جن بھگتاں کر ہییت، بتکاری ہر اکھواواں گا۔ اندر وڑ کے دساں ہییت، دئی دویتی پڑدہ لاہواں گا۔ دو جہانان بن نریش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شہنشاہ اکو اک اکھواواں گا۔ لیکھا لیکھ کے پہلی چیت، ویہ سو ویہ شاہ سُلطانان منہ دے

چار کُنٹ چھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ آوے ڈر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبرو تگوارا، ہر رہبر آپ جنائیندا۔ جو سیکھیا آئے سیکھا، کون لوک مات نال نبھائیندا۔ اُمت اُمتی گئے بھلا، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیندا۔ آپے دسو پروردگار کی دیوے سزا، کلجگ ویلا اتم آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لئی سب جھکا، نیتر نین نیر وبائیندا۔ تیرے آگے اک دُعا، دُوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جو بھاوے توں کر رضا، ساڈا بل نہ سنگ نبھائیندا۔ توں لاشریک واحد اک خُدا، خُدی سب دی میٹ مٹائیندا۔ جو تیرے نالوں ہوئے جُدا، جُز تیرا نہ کھئے رکھائیندا۔ اجوئی جوُن دے بہوا، رائے دھرم راہ تکائیندا۔ لاڑی موٹ ہتھ پھڑا، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ مُرشد اپنے مُرید لے بچا، جو تیرا کلمہ اک دھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ تیرے در الکھ مہربان، مہر نظر ٹکائیا۔ در بردے بنے غلام، غُربت رہی نہ رائیا۔ آگے چلے نہ کھئے اسلام، اِسْم اعظم نہ کھئے جنائیا۔ تیرا کلمہ حق کلام، کائنات تیری تیرے وچ سمائیا۔ توں امام مہدی دیونہار پیغام، سچ سندیس سنائیا۔ توں آد جُگادی اِکو رام، رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ تیرا کھیل آنت مہان، پیر پیغمبر بھیو کھئے نہ پائیا۔ اِنجیل قرآن ہوئی حیران، تیس بتیس نہ کھئے صلاحیا۔ صدق صبوری نہ کھئے ایمان، صدقہ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ جو بھاوے توں میٹ نشان، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ کر کِریا سانوں کر پروان، دُور دُرائے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری سرن ملے سرنائیا۔ ساچی سرن دیوان گا آنت، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ صدی بیسویں بنائے بنت، گھڑن بھٹنہار کھیل کرائیندا۔ لکھ چوراسی لیکھا ویکھے جیو جنت، جگت جہان پھول پھلائیندا۔ کون گائے منیا منت، اتم پر ماتم کون ویکھ وکھائیندا۔ کون ہنڈھائے سچ سہنجنا کنت، وپھچار کون ہنڈھائیندا۔ کون مہا جنائے آگت، بھیو ابھید کھلائیندا۔ کون توڑے گڑھ ہومیں ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ کون ہوئے ساچا پنڈت، نش اکھ نام صلاحیندا۔ لیکھ مُکائے جیرج انڈج، اُتبھج سیتج پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا لیکھ لکھائیندا۔ بھگت اٹھاراں پئے رو، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ سری بھگوان سوادھان ہو، تیری غفلت کم کیسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ چوٹھے جُگ چار ورن اتم پر ماتم سب دی ٹوہ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ تیرا نام نشان بیٹھے کھو، کوڑی کِریا کر کُرمائیا۔ امرت اتم کوئی نہ

سکے چو، اٹھسٹھ پھرن واہو داہیا۔ ڈرمت میل کوئی نہ سکے دھو، گر در مندر مسجد مٹھ شودوالے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ تیری سچ نہ سنے کوئی سو، سو پُرکھ نرنجن تیرا رُوپ نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کیریا پھسے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہیا چھوہ، ہوجھاپن جگت وڈیائیا۔ چند پرکاش کرے نہ کوئی لو، اندھ اندھیر نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، بھگت تیرا راہ تکائیا۔ بھگت جنو میں آواں گا۔ دکھیاں دکھ مٹاواں گا۔ آتم سکھ اُچاواں گا۔ مات گریہ دا اُلٹا رُکھ، اپنی ہنتھیں جڑ اُکھڑاواں گا۔ سنت سہیلے گودی چُک، لکھ لکھ شکر مناواں گا۔ اُجل کراں مات مٹھ، شبد بودھ آگادھ پڑھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بن سیوک سیو کماواں گا۔ سیوک ہو کے آئیا۔ پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی کھوج کھجائیا۔ بھگت بھگوان پھڑ اٹھائیا۔ آنتر آتم بوجھ بوجھائیا۔ سوہنگ منتر اک پڑھائیا۔ گگن گگنتر کھوج کھجائیا۔ بدھ آنتر آپ وکھائیا۔ برہم نرنتر میل ملائیا۔ برہم نظر نہ آئیا۔ نہکرمی کرم کرائیا۔ سرن اکو ویکھ وکھائیا۔ مرن اکو اک سیکھائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی راج راجاناں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ سیس تاج اک ٹکائیا۔ گرو مہاراج آپ اکھوائیا۔ شبد راگ اک سُنائیا۔ چھٹی راگ پنڈھ مکائیا۔ بھیو ابھیدا بھیو کھلائیا۔ چار ورن نین شرمائیا۔ اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھائیا۔ انجیل قرآن رہن نہ پائیا۔ گیتا گیان بھگت بھگوان اک درڑائیا۔ کایا مندر اک وسائیا۔ جس گھر بہ بہ خوشی وکھائیا۔ انحد نادی ناد سُنائیا۔ برہم برہمادی پھیرا پائیا۔ پچھلی وادی آپ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اکو راہ تکائیا۔ جن بھگت اکو راہ لبھیا۔ پُرکھ اکال سورا گجیا۔ جگت وکارا کوڑا بھجیا۔ مورا کھ مؤڑھا چرنی لگیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان سری بھگوان شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سنگھاسن اکو سبجیا۔ نانک گوبند پئے ہس، در ساچے آسن لائیا۔ پاربرہم تیرا کھیل سمرتھ، بھیو کھئے نہ آئیا۔ جگت پنڈھ مکائیں نس نس، بن پاندھی پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں پوری کریں آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جنہاں تیرے ملن دی لگی پیاس، آتم ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گھر مندر وکھائیں راس، گوپی کاہن نچائیا۔ نانا توڑ ذات پات، برہم پاربرہم درسائیا۔ ڈونگی گندر پچھیں وات، اُچے مندر دئیں وڈیائیا۔ بند کواڑی کھولیں تاک، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ لیکھا مکائیں چوڈاں لوک واٹ، پرلوک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نانک گوہند سچ خیال، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ گوہند
 شبد اک دلال، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان لئے بہال، آپ بہالیاں ہتھ
 کیسے نہ آئیندا۔ گھر وچ گھر وکھا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ جا کے
 پُچھے مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال نال، بن سیوک سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی آپ درڑائیندا۔ نانک گوہند کر دھیان، نیتر نین نین نہالیا۔ تیرا کھیل وڈ مہان، بے پرواہ سری بھگوانیا۔ کلجگ اتم
 ہوئیں پردھان، نہکلنک نوجوانیا۔ کل کلکی تیرا نشان، جودھے سُر مرد مردانیا۔ تیرا سمبل اک مکان، بے مقام آپ سہا لیا۔ تیرا دھرم اک
 نشان، دو جہاناں آپ جھلا لیا۔ تیرا نام اک یدھان، سوہنگ اکھڑ آپ سکھا لیا۔ گوہند آنت کہہ کے گیا میرا سوہنگ چلہ تیر کمان،
 شستر ہتھ نہ کھئے اٹھا لیا۔ کھنڈا کوئی نہ رکھے میان، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑا لیا۔ میرا ناتا جڑیا نال سری بھگوان، پُرکھ اکال میرا سنگ نہا
 لیا۔ کلجگ آنت بیوے پردھان، دو جہاناں ویکھ وکھا لیا۔ جن بھگتاں کرے پروان، آپ اپنا میل ملا لیا۔ ستر بہتر چہتر کر پروان، قلعہ
 اکو اک درسا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا بھیو جنا لیا۔ اپنا بھیو دس گوہند، گہر گمبھیر دیا
 کھائیا۔ کلجگ اتم میٹے چند، چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ داتا دانی گنی گہند، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سُپیلے ویکھے انادی بند، پُوت
 سپوتے لئے جگائیا۔ پاوے سار جیو پند، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ دھار امرت دیوے ساگر سندھ، نجہر جہرنا آپ جہرائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی دُھر فرمانا، دُھر شبندی شبد جنائیندا۔ کلجگ اتم ورتے
 بہانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ تختو لاہواں راجا رانا، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرب گرلانا، دھیرج دھیر نہ کھئے
 دھرائیندا۔ نہ کوئی دسے مُلا شیخ مُلانا، پنڈت پاندھا پندھ مکائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش مٹے نشانہ، آتم پرما تم بھیو کھلائییندا۔ چار
 ورن اکو گانا، راگ اناد اک الائیندا۔ چار ورن اک مکانا، کایا مندر اندر آپ وکھائیندا۔ چار ورن اک سلطانا، شہنشاہ اکو نظری
 آئیندا۔ چار ورن اکو مانا، اُچ نیچ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ

جنائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ بیس بیسا ہو اُجیار، جگت جگدیشا رنگ رنگائیا۔ سچ سندیسہ دیوے اکو وار، ایکنکار کر سیکھائیا۔ نہ کوئی میٹے میٹنہار، امٹ بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سندیسہ نر نریشا نرگن اکو اک جنائیا۔ شبد سندیسہ اُٹھے دوت، سو پُرکھ نرنجن آپ اُٹھائیندا۔ پہلی چیت جگائے چارے کوٹ، دہ دشا پڑدہ لائیندا۔ کلجگ میٹنا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا پنڈھ مکائیندا۔ دوت ربن نہ دینی پھوٹ، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ ایکا تاگا ایکا کرنا تانا پیٹا سوٹ، سوتردھاری اکو نظری آئیندا۔ منس منکھ رہے نہ کھئے کپوت، وبھچاری دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر شبد آپ جگائیندا۔ شبد گر اُٹھ جانا دوڑ، دو جہاناں والی آپ جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھنا رس مٹھا کوڑ، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ جن بھگت دوارے جانا بھڑ، تیرا میرا بھیو چکائیا۔ نیتر کھول ویکھنا غور، گہر گمبیر رہیا سمجھائیا۔ آگے پچھے ویلا ہور آگے ہوئے ہور، وار تہت اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی بیسویں راج راجان شاہ سلطان اک دوجے دے پچھے دتے تور، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ اتم ربن نہ دیوے کوئی ٹھگ چور، کوڑی کِریا شوہ دریا رڑھائیا۔ مانس مائکھ کوئی نہ دسے ڈھور، منس مانو اکو رنگ رنگائیا۔ آگے چلن نہ دیوے کسے دا زور، جورو زر خاک ملائییا۔ ایکا منتر پھورے فرنا پھور، فرنے سب دے بند کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران اپنے ہتھ رکھے ڈور، جوں بہاوے لے چلائییا۔ آگم اتھاہ بے پرواہ بے نظیر چڑھ کے ویکھے ساچے گھوڑ، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست شبد رہیا جنائیا۔ ست شبد کہے میں اُٹھاں گا۔ تیرے حکمے اندر نٹھاں گا۔ پرہ لکھ چوراسی کٹھاں گا۔ کلجگ جڑ پٹاں گا۔ شوہ دریائے سٹاں گا۔ تیرے بھگتاں جا کے پچھاں گا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے لکان گا۔ نرہے ہو کے بکاں گا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اکان گا۔ غریب زانیاں گودی چکاں گا۔ وہہ سو اگی کر کھیل تیرے چرناں سٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے بہانیوں کدے نہ اکان گا۔ گر شبد بہانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ کلجگ اتم پینڈا مکنا، لوک مات ربن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی بوٹا سُکنا، ہریا سنیچ نہ کھئے کرائیا۔ گرمکھ وِرا لوک مات پھٹنا، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جس ست پُرکھ نرنجن گودی چکنا، تس ملے مان وڈیائیا۔ کوڑ کوڑیاں ملے نہ اتم لکنا، چار کُنٹ تھاون نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم رائے پھڑ پھڑ

کُسنّا، چتر گپت لیکھ وکھائیا۔ سِری بھگوان ین بھگتاں سب دے نالوں رُسنّا، اپنا مُکھ نہ کِسے وکھائیا۔ دو جہان نِرگن چرنی جھکنا، سرگن ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ربیا سمجھائیا۔ تیرا سندیسہ سُن بھگوان، وشن برہما شو نیر وہائیا۔ ہوں بالے نڈھے انجان، بے بس دھیان لگائیا۔ کر کِرپا سِری بھگوان، مہر نظر اُٹھائیا۔ اتم دے اِکو دان، در تیرے منگ منگائیا۔ چرن کول رہے دھیان، دُوچی پلک نہ کھئے کھلایا۔ تیرا نام ملے گیان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اِکھئے، اِک دھیان لگایا۔ اتم سرنی تیری ڈھتھے، اپنا مان گویا۔ دین مذہب چُکے سب دے رتے، رٹا کوئی رہن نہ پایا۔ اسپں لیکھ لیکھ دے کے آئے تیرے پتے، سچ نشانہ دے جھلایا۔ تیری ویکھ کھیل ہوئے ہکے بکے، تیرا آنت کھئے نہ پایا۔ تیری دھوڑی چرن خاک نال رتے، رتی رت نہ کھئے دسایا۔ دروہی خُدا اسپں چھٹے مدینے مکے، مقبریاں وچ دتی ڈھایا۔ اسپں گر اوتار بن گئے سارے بھائی بھائی سکے، پچھلا رٹا نہ کھئے رکھایا۔ نانک نِرگن ساٹوں اِکو مارگ دتے، سچ سچ رہیا سمجھایا۔ سِری بھگوان ہر گھٹ پردے وسے، لکھ چوڑاسی ڈیرہ لایا۔ کیوں دیناں مذہباں وچ پھسے، آتم سب دا شبد دیو وڈیایا۔ ساڈے پچھلے لیکھے رہ جان ٹھپے، اِنجیل قرآن تیری جھولی پایا۔ تیرے در تے آئے سدے، اپنا مان گویا۔ ساڈی کوئی نہ رہی حدے، کنارہ رُپ نہ کھئے وکھایا۔ اسپں تیری بن گئے جدے، وشنوں اپنا آپ ملایا۔ جس دھاروں ہر جو آپ کڈھے، آنت اوسے وچ لے ملایا۔ کیوں چوڈاں صدیاں آدھ وچ چھٹے، اگے ملی نہ کوئی سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در درویش، بن کے پھیرا پایا۔ پروردگار سچ سمجھائیندا۔ دُھر فرمانا حُکم الائیندا۔ نُور الابهی ڈگمگائیندا۔ مقامے حق اِک رُشنائیندا۔ حقیقت حق پھول پُھلاییندا۔ تاریک جگت میٹ مٹائیندا۔ لاشریک ویکھ وکھائیندا۔ ہو نزدیک بھیو چُکائیندا۔ پہلی چیتر نیڑے آئیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی راہ تکائیندا۔ چوٹھی منزل ڈیرہ لائیندا۔ بھگت بھگوان نال رلائیندا۔ دُھر فرمانا اِک سُنائیندا۔ پچھلی کیتی سرب مٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد خالی کھیسی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیسہ سرب سُنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ پہلی چیت چل کے آؤنا جتھے وسے سچا باپ، پتا اِکو اِک اکھوائیا۔ چوڈاں طبق قدماں نال آؤنے ناپ، قدم قدم سمجھائیا۔ ویکھ کے آؤنا اُمت

اُمّی پاک، پاک رسول ربّیا سمجھائیا۔ اپنیاں مقبریاں دی لے کے آؤنی خاک، خاکی خاک دئے وچھائیا۔ چوٹھی منزل چڑھ کے پھیر وکھا
 کھولے تاک، آگوں پچھوں نظری آئیا۔ گر گوہند دا پورا کرے بھوکھت واک، واقع اکھیں دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نجات اپنے ہتھ رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہو اسیں آواں گے۔ در آ کے درشن پاواں گے۔ سجدہ سیس جھکاواں
 گا۔ دھوڑی ٹکا مستک لاواں گے اپنا آپ مٹاواں گے۔ سگن اکو اک مناواں گے۔ جو کہیں سو جھولی پاواں گے۔ تیرے حکمے اندر اپنی کار
 کماواں گے۔ مکے کعبے وچ جندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ سچ
 سندیس جناؤں گا۔ پھڑ انگلی راہے پاؤں گا۔ اپنا پردہ آپ کھلاؤں گا۔ مکھ نقاب نہ کھئے رکھاؤں گا۔ سچ نواب نظری آؤں گا۔ پُن صواب
 پندھ مکاؤں گا۔ آسو گھوڑے چرن رکاب ٹکاؤں گا۔ محراب حُجرہ ویکھ وکھاؤں گا۔ آداب اکو اک سمجھاؤں گا۔ سچ نواب نظری آؤں گا۔
 نغمہ نام اپنا درڑاؤں گا۔ نور نور وچ ملاؤں گا۔ ظہور ظہور وچ رُشناؤں گا۔ مجبور مجبور کر سمجھاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھید کھلاؤں گا۔ بھیو ابھید کھولاں گا۔ سچ دوارے اکو بول بولاں گا۔ پیر پیغمبرو پورا تول تول
 گا۔ اندر وڑ کے سب نوں پھولاں گا۔ آد آنت کدے نہ ڈولاں گا۔ لکھ چوراسی خاک ورولاں گا۔ جن بھگتاں اتوں اپنا آپ گھول گھولاں
 گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا نعرہ اکو بولاں گا۔ ساچا نعرہ اک سناؤں گا۔ پھڑ باہوں مارگ لاؤں گا۔ سوہنگ
 ڈھولا اک جناؤں گا۔ پڑدہ اوبلا آپ اٹھاؤں گا۔ گھر گھر وچ مولا ہو کے نظری آؤں گا۔ پچھلا روّلا سرب چکاؤں گا۔ اٹا کر کولا
 آب حیات پیاؤں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلی چیتر سچ سچ درڑاؤں گا۔ سچ سچ درڑاواں گا۔
 گر اوتاراں نال رلاواں گا۔ وشن برہما شیو پھڑ اٹھاواں گا۔ اکونجا بونجا دھار اکو گھر جناواں گا۔ ست چار کر چہتر انک آپ بناواں گا۔
 بہتر کر پیار، دو ست سانا سچی کھیل رچاواں گا۔ ستر نال رلاواں گا۔ دو جہاناں دے برہم مت، برہم وِدی اک پڑھاواں گا۔ لکھ
 چوراسی جان آپ گھٹ گھٹ، تند اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا بھیو
 کھلاواں گا۔ ساچا بھیو کھلیگا۔ گرمکھ کدے مات نہ زلیگا۔ جن بھگت کدے نہ بھلیگا۔ بھگت بھگوان کدے نہ ڈلیگا۔ سنت سہیلا پھلے

پُھلیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنديسہ اِکو گھلیگا۔ گُرسِکھ بھل وڈی ہوئی پروان، سَتگر
 اپنی جھولی پائیا۔ گُرسِکھ جگت بھلیا جہان، نینہ سَتگر نال لگائیا۔ گُرسِکھ دی بھل لکھ چوراسی وچوں پرگٹ کیتا گیان، گھر پر ماتم میل
 ملائیا۔ گُرسِکھ وڈی بھل گھر پایا پُرکھ سُبجان، چھڈی جگت لوکائیا۔ گُرسِکھ وڈی بھل ہوئی چتر سُگھڑ سُبجان، جس آپا تچ پر ماتم گنڈھ
 پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرسِکھان دی گُرسِکھی بھل، دُھر دی لکھی رکھ اڈل، اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ ایہہ
 بھلان دی وڈی رانی، جیہڑی شبد ملاوے بانی، گھر ساچے سو بہا پائیا۔ سَتگر دی سُناوے اکتھ کہانی، وید پُران کہن نہ پائیا۔ جس دی
 چار بانی بنی سوانی، سو صاحب میل ملاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ بھل امرت دیوے ٹھنڈا
 پانی، ترسنا بھکھ گوائیا۔ بھل کہے میں بڑی وڈی، گُرمکھ جگت نالوں بھلایا۔ کوڑی واسنا وچوں کڈھی، مایا ممتا موہ چُکایا۔ اپنا نام پنج
 تت وسایا ہڈیں، رت ناڑی ماس رنگ رنگایا۔ کر جوت پرکاش ڈونگھی کھڈی، اندھ اندھیر گویا۔ میں بھگتاں گھر آئی صدی، سدا سَتگر
 نام سُنایا۔ نو دوارے کر کے پار حدی، سُکھمن ٹیڈھی بنک ڈونگھی بھوری ڈیرہ ڈھایا۔ آسا ترسنا مایا ممتا چھڈی، جگت وکار نانا توڑ
 ٹڑایا۔ بھل کے سوانی ملی شبد ہانی گُرسِکھ آتم سیج بہہ کے سچی، گھر اپنا کنت پایا۔ پریم پیار اندر بدھی، مت متوالی ہوئی نین شرمایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس وکھایا اپنا گھر، تس لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ گُرمکھ بھل کہے میں سدا سہانگ، رنڈیا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ اٹھے پھر رہاں ویراگن، پرہوں روگ ستائیا۔ دوس زین میرے نین جاگن، آلس نندرا دتی مُکائیا۔ میں ہنس ہوئی کاگن،
 سوہنگ ڈھولا اِکو گائیا۔ چرن دھوڑی اشنان ملیا ماگھن، ڈرمت میل دھوائیا۔ میں دسن آئی آندھن گوانڈھن، پرہہ ملو سچے ماہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس وکھائے اپنا گھر سو بھلی بھٹکی در تیرے آ سو بہا پائیا۔ ایکا ڈھٹیا دے کے گیا مُنیاد، گر گوہند
 لیکھ جنائیا۔ کلجگ انت سنے فریاد، بے پرواہ بے پرواہیا۔ ستاراں سو چہنجا پکرمی پھیر کرائے یاد، بیس بیسا ہر رگھرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی
 ست دیپ چار ورن لئے سادھ، سادھنا اِکو اک جنائیا۔ اگے سماں تھوڑا رہ گیا کوئی سپس توں بال نہ سکے کاٹ، جو کئے تس دیوے سزائیا۔
 کلجگ اتم کھیلیا کھیل بازی گر ناٹ، بن نٹوآ سانگ ورتائیا۔ صورت سچ رب دی کرے ساکھیات، سخی سرور بے پرواہیا۔ جوتی جوت

۱۰۲۰

۱۰۲۰

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو کھنڈ پرتھی جٹا جوٹ بنائیا۔ چرن کول ڈونگھا ساگر، سنسار پار کرائیا۔ بھاگ
 لگائے کایا گاگر، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ دیوے نام رتی رتناگر، رتن امولک جھولی پائیا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، اپنا آدرش وکھائیا۔ نام
 پائے چٹی چادر، گر تیغ بہادر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن کول کول چرن اکو اک درسائیا۔ چرن کول سچ
 سہارا، لوک مات درسائیندا۔ گر ستگر سکھ کرے پیارا، پریم پریتی راہ جنائیندا۔ کلجگ آنت بن ونجارا، سچ سچ ہٹ کھلائیندا۔ گر مکھ
 گر گر اکو دھارا، دھار دھار وچوں جنائیندا۔ نرمل دیا کر اُجیارا، جوتی جاتا نور رُشنائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، بھر پیالہ جام پیائیندا۔
 بحر کپاٹی توڑ تالا، دئی دویتی پڑدہ لائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دئے سکھالہ، سو پُرکھ آپ جنائیندا۔ اجپا جاپ آنتر پائے مالا، رسنا جہوا نہ
 کھئے پلائیندا۔ پورب لیکھے لائے گھالا، گھالی گھال لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن کول اک وڈیائیندا۔ جن
 چرن کول ساچی دھول، مستک ٹکا نام لگائیا۔ کایا چولی رنگ چاڑھے گوڑھ، اتر کدے نہ جائیا۔ من منسا ہوئے دُور، روگ سوگ نہ
 کھئے وکھائیا۔ درس دکھائے حاضر حضور، ہرجن آسا پور کرائیا۔ سرب کلا ستگر بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیندا۔ وسنہارا نیڑے دُور،
 دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ جس جلوہ دتا مؤسے کوہ طور، ترت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن کول دئے
 وڈیائیا۔ چرن کول ملے میت، متر پیارا اکو نظری آئیندا۔ آتم پر ماتم گائے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ لائیندا۔ نظری آئے ستگر اتیت،
 ترے گن بندھن نہ کھئے پائیندا۔ کر کِریا وسے چیت، من چت ٹھکوری نہ کھئے وکھائیندا۔ کایا کرے پت پت پت پت، پت پاپی پار کرائیندا۔ امرت
 میگھ برسے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجائیندا۔ گھر وچ گھر وکھائے ٹھیک، کوڑی کِریا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ چرن کول لگی پریت، پریتیوان
 توڑ نیہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ چرن کول منگے منگ، دئے جوڑ سرنائیا۔ سرتی
 شب دُور پتنگ، گھر مندر کھیل وکھائیا۔ انحد شب و جا مردنگ، انادی ناد سنائیا۔ سیج سہنجی ویکھ پلنگ، آتم سوہبا پائیا۔ نج گھر
 دیوے اند، نجاند اک درسائیا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاپے کندھ، دئی دویت ڈیرہ ڈھاپیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، نرگن جوت کرے
 رُشنائیا۔ جس جن اپنا نام دیوے سوہنگ سہاگی چھند، آون جاون پت پاون لکھ چوراسی پھند دیوے کٹائیا۔

☆ ۱۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی اورنگزیب دے مقبرے اُتے خُدا باد ☆

نہبُودے بَطرف، پیشوا پیشگوئی۔ مظاہر داؤدے حرف، طالب اُلانا حضرتے انوبی۔ گو بندے شرق، آفتاب تلوئی۔ شہنشاہ شکر، نوشے نزوبی۔ خُداوند مُشرک، مسلتے سنوبی۔ رحمت کریم، قیامتے دروبی۔ بے نظیر آمد، خوشامد مبوبی۔ ضری خاک دامن، پُشت بے وجوبی۔ قادرے کائنات مُشاہد، مُصطفَا شنوئی۔ ظاہرا پیر واحد، لاشریک اک شنوئی۔ رہبر نجات وفات آکات لُغاتے صفات میخانہ صُراحی۔ کدنبُوس شنبُوس ہُوس ہُوس حاجت الوہی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلمہ عالمین مہربان یا مُبین گو بند سچ تلکیں تُعارف بینزیں مُتین متاشر مہاسر خواب فرشورے بزُود آزگیں۔

☆ ۱۹ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سینگھ دے گرہ اورنگاباد ☆

تیرا کھیل انڈھ بھگوان، آد جُگاد نظر کیسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھٹھے کیتے آن، دُھر سندیسہ سچ سُنائیندا۔ پیر پیغمبر چرن کول کرن دھیان، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ بھگت درویش ہوئے حیران، نیتر نین نہ کھٹے اُٹھائیندا۔ کلجگ کوکے اپنا دیوے، بیان، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ تُوں صاحب سدا نگہبان، آد جُگاد جُگ ویکھ وکھائیندا۔ میں تیرا بال انجان، چھوٹا سُت اکھوائیندا۔ چار کُنٹ میرا نشان، پرہ تیرے سہارے جھلا تیندا۔ تُوں دِتا مینوں دان، میں تیری آس رکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ مار دھیان، گھر گھر میرا رنگ نظری آئیندا۔ میں ثابت رہن نہ دِتا کیسے دا ایمان، شرع شرع نال ٹکرائیندا۔ لکھ چوراسی اندر واڑیا اک شیطان، حُکم حاکم آپ سمجھائیندا۔ چار کہانی ہوئی ویران، بانی بان نہ کھٹے لگائیندا۔ اِکونجا بونجا تیرا کھیل مہان، پنج دو توہے سوہا پائیندا۔ میں سُن کے ہویا حیران، نرگن کی کی کھیل رچائیندا۔ سبنا کولوں لے بیان، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ کلجگ کہے سُن بھگوان، میری تیرے آگے عرضوئیا۔ میں جودھا سُر بڑا بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ تیرا مَنیا دُھر فرمان، لوک مات سیو کھائیا۔ کیسے دا چلن نہ دِتا گیان، اگیان اندھیر رکھائیا۔ ناد سُنن نہ دِتا کیسے کان، آتم رس نہ کھٹے وکھائیا۔

نو نو چار کیتی بیابان، پُهل پُهلواڑی نہ کھئے مہکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دس کے گئے شرع ایمان، میں شرکت گھر گھر دتی پائیا۔ سچ دھرم
 دا رہن نہ دتا نشان، کوڑا رنگ اک رنگائیا۔ بہم بھلائے راج راجان، تخت نواسی نظر کھئے نہ آئیا۔ کہتری براہمن شودر ویش گٹھا کھان،
 چُھری حلال جگت قصائیا۔ تیرا روپ نظر نہ آئے مہربان، جگ نیتر دھیاں بہیناں رہے تکائیا۔ ساچا مندر نہ دے کھئے مکان، دین مذہب
 ذات پات کرے لڑائیا۔ بھوج ملے نہ کیسے کھان، بھکھ کھائے جگت لوکائیا۔ پون سواس میل نہ کھئے پران، پرانی اپنا آپ پڑدہ نہ کھئے لاییا۔ نیتر
 نین شرمائے انجیل قرآن، اکھ پرتکھ نہ سکے اٹھائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ نیتر نین سرب وہان، سکھ آتمک نہ کھئے درسائیا۔ کوڑی کریا جگت
 ڈھولا گان، تیرا بولا نہ کھئے سنائیا۔ کیوں آنت ہوئیں انجان، پرہہ مینوں ربیا بھلائییا۔ تیری چرنی ڈگا آن، دوئے دوئے جوڑ لاگان پائینا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، کلجگ رووے مارے دھاپینا۔ کلجگ رووے مارے کوک، کوک کوک
 سنائیندا۔ میں اپنا دیواں سچ ثبوت، ثابت مانکھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار وسیا پنج تت قلبوت، کلمہ نبی نہ کھئے
 وسائیندا۔ کوڑی کریا جھوٹھی ملی بھوت، تن ماٹی خاک نہ کھئے رمائیندا۔ ساچا مندر نہ دے عروج، عرش قرص ڈیرہ ڈھاپیندا۔ سادھ
 سنت کوئی رہن نہ دتا محفوظ، مفلس سب نوں آپ بنائیندا۔ سری بھگوان کیوں میرے لئی ہویا کنجوس، در تیرے واسطہ پائیندا۔ میری
 کرنی کر محسوس، محبوب اکو اوٹ تکائیندا۔ میں حکم جنایا خوب، ساچی خصلت آپ جنائیندا۔ نو کھنڈ پتھی ست دیپ میری حدود،
 حد تیری وچ کدے نہ آئیندا۔ کیسے دی رہن نہ دتی سوجھ بوجھ، بڈھ بیک نہ کھئے رکھائیندا۔ سب دے اُتے چڑھیا کود، بل اپنا آپ
 وکھائیندا۔ در تیرے آیا نرگن ڈھونڈ، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیندا۔ میری اچھیا آپ بوجھ، تیرے آگے جھولی ڈاپیندا۔ تیرا بھیو سدا
 گوجھ، گہر گمبھیر نظر نہ آئیندا۔ تون میرے نال کریں دوج، میں تیرا نگا بالا دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ مینوں گوبند دسی سوجھ، ساچی
 سکھیا اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس تکائیندا۔ کلجگ رووے مارے دھاہ،
 نعرہ اک سنائیا۔ نیتر کھول بے پرواہ، اپنی اکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان لے در بلا، کیوں مینوں دتا بھلائییا۔ اٹھ ویکھ
 میرا راہ، میں اپنی سیوا دیاں جنائیا۔ لکھ چوراسی کوڑے دھندے دتی لا، مایا ممتا نال پرنائیا۔ ہومیں ہنگتا سیچے دتی سوا، سیچ

سُہنجی نظر کھئے نہ آئیا۔ کسے نوں سُور کھویا کسے نوں گان، ثابت کھئے رہن نہ پائیا۔ سب نوں بھلیا تیرا نان، ناؤں زرنکار نظر کتے نہ آئیا۔ لوک مات ویکھ میرا تھان، تھان تھنتر اکو اگن وکھائیا۔ جگت جیو بنے ہنسوں کان، کاگ ہنس نہ روپ وٹائیا۔ پتر ماواں رہے تکا، ماواں پتران دھیان رکھائیا۔ نانا تٹا بھین بھرا، چٹرائی رہی نہ دھی جوائیا۔ نوہہ سس نہ شرم حیا، پرہہ جو میں اپنی کھیل وکھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویسوا گھر دتے بنا، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کلجگ جیو ننگے تاریاں رہے لا، گنگا گوداوری جمن سُرستی نین نہ کھئے اٹھائیا۔ نیتز روون تھاوں تھائیں رہے گرلا، کربلا گھر گھر نظری آئیا۔ میرے لئی کیوں ہویا بے وفا، میں تیرا وفادار بن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں سیس رکھائیا۔ کلجگ رو دتے حال، اپنا حال جنائیا۔ پارہم میرا اکو من سوال، تیرے اگے رہیا لکھائیا۔ کر کرپا میرے نال دے دے مہاکال، کال میری پوری آس کرائیا۔ میرے سرتے دے رومال، اوڈھن اکو پڑدہ پائیا۔ میری کرنی ویکھ کمال، میں تیری کرنی دتی گوائیا۔ تیرا نظر نہ آوے کوئی سچا لال، بن گوہند چیلاروپ نہ کھئے وٹائیا۔ شہنشاہ ہوئے کنگال، نام ہٹ نہ کھئے چلائییا۔ پرتھی آکاش وجے تال، گگن منڈل دین دھائیا۔ وشن برہما شو ہوئے بے حال، بہل ہو ہو رہے گرلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنیاں گھالان گئے گھال، لکھ لکھ تیرا سندیسہ لوک مات جگت پڑھائیا۔ میں کسے نوں چلن نہ دتا کسے دے نال، اندر وڑ کے پڑدہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے اگے ارداس سنائیا۔ تیرے اگے میری ارداس، ارداسا اکو وار کرائیندا۔ تُوں صاحب پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا ناؤں دھرائیندا۔ جگ جگ تیرا کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا گیت لائیندا۔ میں تیرا چھوٹا پُت تیرے پیار وچ ہویا بدمعاش، بدمعاشی گھر گھر آپ سکھائیندا۔ خالی کوئی رہن نہ دتی لاش، پنج تت اندر ڈیرہ لائیندا۔ مایا ممتا گرہ گرہ پاوے راس، کوڑی کرپا ناچ نچائیندا۔ تیری نکئی جہی محمد شاخ، مہان لوک مات اکھوائیندا۔ تیرا گوہند داسی داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ میں تیرا پتر خاص، خالق تیرے رنگ رنگائیندا۔ میرے ول ویکھ مار جھات، جھاک تیری آپ جنائیندا۔ چاروں گنٹ پئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ کلجگ جیو نار ہوئے کمذات، ہر جو کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ رسنا جہوا بٹی دند گاؤندے گاتھ، انتر آتم میل نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

در تیرا اِکو نظری آئیندا۔ کلجگ آنت ہو بلوان، اپنا بل جنائیا۔ صاحب میرے ویکھ سلطان، سٹی جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھڈ گئے میدان، آنت کھئے رہن نہ پائیا۔ مسلہ گھر گھر تیری مہا لکھ گئے انجیل قرآن، کہانی بانی راگ الاٹیا۔ آنت سارے پئے پچھتان، پسچاتاپ اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرا سٹ تیری اوٹ تکائیا۔ میں چھوٹا پُت سوہنا چنگا، کلجگ اِکو اِکو سُنائیندا۔ تیرا حُکم وجایا مردنگا، مردانگی اپنی اِک رکھائیندا۔ جیو جہان کیتا ننگا، پڑدہ اُپر نہ کھئے پائیندا۔ نیتر ہُنندیاں ہویا اندھا، تیرا رُوپ نظر کیسے نہ آئیندا۔ بن بندگیوں خالی کیتا بندہ، بندی خانہ اِک وکھائیندا۔ تیری مہر اندر آیا اتم کندھا، کندھی بہہ کے ڈیرہ لائیندا۔ تیرا کھیل سدا بہرنگا، بھیو ابھید نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، خالی ہتھ در وکھائیندا۔ کلجگ کہے میرے خالی ہتھ، خالی کری لوکائیا۔ جیو جنت سادھ سنت پائی نتھ، کوڑی کِریا ڈوری اِک اُٹھائیا۔ ورن برن ذات پات لائے بیٹ، دُئی دویت نہ کھئے مٹائیا۔ راج راجان شاہ سلطان کھیڑا ہویا بھٹھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ ہومیں ہنگتا دُئی دویت مایا ممتا کوڑی کِریا وجی سٹ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم تیرا منتر ساچا نام سکے نہ کوئی رٹ، رٹا دین مذہب لڑائیا۔ چوڈاں لوک ویکھ ہٹ، چوڈاں طبق ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرا تیری پئے سرنائیا۔ کلجگ کہے میں ڈگا سرن، تیری اوٹ تکائیا۔ میرا بھانا سارے جرن، تیرا ناؤں بھلائیا۔ بن تیرے مینوں کوئی نہ آئے بھڑن، گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے گواہیا۔ اتم آئے پرہہ کرنی کرن، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، آنت تیری سار تیرے وچوں نظری آئیا۔ پُرکھ ابناس ہو دیال، ٹھاکر سوامی آپ جنائیندا۔ چھوٹے سٹ میرے لال، لالن تیرا رنگ رنگائیندا۔ جُگ چوڑی پیتے کال، کوٹن کوٹ رُوپ وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارگ مات سیکھال، ساچی سیکھیا اِک دِرڑائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلاں نال نال، آتم پر ماتم کھوج کھجائیندا۔ سدا سدا سد ہو کِریال، کِریں اپنی دیا کھائیندا۔ ویلے آنت نہ ہو بے حال، تیرا دُکھڑا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ مہر نظر نال تگ، تقوا اِکو اِک جنائیا۔ کلجگ میٹنا شک، شہنشاہ سمجھائیا۔ کرے نیڑا حقو حق، حقیقت ویکھ تھائیا۔ تیرا پھل گیا پگ، سری بھگوان توڑن آئیا۔ تیری لیکھ لگے رٹ، رٹی رت مہکائیا۔ تیری

سوہنی چنگی مت، کلجگ جیو دئے بھلائیآ۔ سب دا کھیڑا کیتا بھٹھ، ترے گن اگنی اکو لائیآ۔ ساچا مارگ دیواں دس، نیتز کھول کھول سمجھائیآ۔ تُوں اُٹھ کے جانا نس، پرہہ ساچا رہیا جگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اکو اک جنائیآ۔ کلجگ کہے پرہہ دس سیوا، میں سیوک در تے آیا۔ تُوں آد جگاد سدا نہکیوا، نہچل اپنا دھام سہایا۔ امرت اپنا دے میوہ، رس اکو مٹھا نظری آیا۔ وڈ گہر گمبھیر دیوی دیوا، دیوت سُر تیری سرنایا۔ گن گاوں رسنا جہوا، ساچا ڈھولا ناد وجایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ ساچے آپ جگایا۔ کلجگ اُٹھ بال انجانے، بالی بڈھ جنائیآ۔ تیرے کھیل بے مہانے، جیو جنت کُرائیآ۔ جگت سندیس تیرے گانے، کوکے سرب لوکائیآ۔ نظر نہ آئے سِری بھگانے، آنتر آتم درس کھئے نہ پائیآ۔ رسنا جہوا کوڑے کھانے، امیوں رس نہ کھئے چکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اکو اک جنائیآ۔ کلجگ اُٹھ ہو تیار، سو صاحب آپ سمجھائیآ۔ جا کے میرے بھگتاں کر نمسکار، جو میرا نام دھیائیندا۔ تیرا دکھڑا دئے نوار، دکھ سکھ وچ بدلائیندا۔ تینوں لے کے آئے نال، میرے چرناں وچ بہائیندا۔ پھر تیرا پورا کراں سوال، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ کلجگ دوئے جوڑ منگے نشانی، پرہہ بھگتاں بھیو جنائیآ۔ سِری بھگان کہے میری جوت ٹورانی، نرگن ٹور ٹور رُشنائیآ۔ گھر گھر دس کے آیا اپنی سچ کہانی، ست ستوادی کر پڑھائیآ۔ جو آتم پرما تم سوہنگ گائے بانی، سو بھگت بھگان نظری آئیآ۔ باقی دسے نہ کوئی چار کہانی، چاروں گنٹ رہی کُرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اک جنائیآ۔ کلجگ کہے میں جاواں گا۔ پرہہ تیرا شکر مناواں گا۔ در بھگتاں ویکھ وکھاواں گا۔ سوہنگ ڈھولا سن کے، اپنا پنڈھ مُکاواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں چُن کے، چرنی سیس ناواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلے اُٹھ دھاواں گا۔ ساچا ویلا ہر سمجھائے گا۔ حُکم اکو اک سنائیگا۔ کلجگ بھل کدے نہ جائیگا۔ اٹل اپنی دھار وکھائیگا۔ پہلی چیتر دوس جنائیگا۔ کلجگ کھیتر اک وڈیائیگا۔ بن ہیتر دیا کھائیگا۔ بھگت بھگان کلجگ نیتز آپ وکھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، محفل اکو گھر لگائے گا۔ پہلی چیتر نساں گا۔ پرہہ تیرے بھگت دوارے ڈھٹھاں گا۔ سر چرناں اُتے سٹاں گا۔ پچھے مَول نہ

ہٹاں گا۔ اپنا حق لین نون ڈٹاں گا۔ منہوں اچی کوک کوک بکاں گا۔ انجھک ہو نہ جھکاں گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سب دی کیتی دساں
 گا۔ بھہ وچ کدی نہ نساں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو منگاں گا۔ پُرکھ ابناسی کہے چل
 کے آؤنا، وار تہت جنائیا۔ بھگت دوارے سپس نواؤنا، ملے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان آسن لاؤنا، سچ محلے سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر در بہاؤنا، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ آہمنو ساہمنا سب دا بیان کراؤنا، جُغلی نِنديا نہ کھئے رکھائیا۔ چار جگ دا لیکھا آگے کڈھ وکھاؤنا،
 کرنی کرتا بھل کدے نہ جائیا۔ جو منگے سو جھولی پاؤنا، مہربان بھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ سچ جنائیا۔ میں منگاں اکو دات، کلجگ ربیا جنائیا۔ میری سوہے اندھیری رات، ساچا چند نظر نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 لوک مات چھڈن ساتھ، جگت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تیرے چرن منگن نات، دین مذہب ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ پھر میں وی جوڑاں دوویں
 ہاتھ، ڈھے پواں سرنائیا۔ کر کیرپا میرے رگھناتھ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کل دھرائیا۔ میرا لہنا میری
 جھولی گھت، لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ بھگت بھگوان وچوں لینے رکھ، جنہاں اپنا میل ملائیا۔ گوبند کھولے اکو ہٹ، دوجا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ نرگن جوت جگے لٹ لٹ، ایشٹ دیو اور نہ کھئے منائیا۔ پُرکھ اکال تیرا ڈھولا تیری گاتھ، در تیرے اکو گائیا۔ پچھلا لیکھا
 ویکھیں فیل پاس، پرچے سب دے حل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری شاخ، بن تیرے شناخت نہ کیسے کرائیا۔ میں سچ سچ سچ دربارے
 دیواں آکھ، میں سب دے اُتے حکم چلائیا۔ اک گوبند تیرے نال بٹھ کے آیا نات، پُرکھ اکال میرا پتا مائیا۔ میں نرگن اُس دی ذات، سرگن
 چولا جگت ہنڈھائیا۔ اتم ویکھے کھیل تماش، خالق خلق ویس وٹائیا۔ نہکلنک نرائن نر جوتی جامہ سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ شاہ
 سلطانا منڈل پاوے راس، گوپی کابن ناچ نچائیا۔ اچ محلے سدا اٹلے نہچل دھام آدی رام پاوے سار، سار شبد کر تیار ہر ہو نیار، دو
 جہان بے پہچان سری بھگوان ایکا ڈنک اپنا نام وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرناں راہ
 تکائیا۔ چرن دوارے آؤنا بھج، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ تیرا پڑدہ لواں کج، مہر نظر اٹھائیندا۔ چرن دوارے بہنا سچ، پچھلا پنڈھ
 مکائیندا۔ لوک مات دا مکے حج، حاجی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ پچھلا ناتا دینا تچ، آگے جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نیشا اک سُنائیندا۔ تیری چرنی پرہہ جو آواں گا۔ بہہ چرناں خوشی مناواں گا۔ دھوڑی ٹِگا
 مستک لاواں گا۔ پچھلا لیکھا لیکھا، اپنی جھولی پاواں گا۔ آگے تیرے نام دی منگاں بھچھا، دوجی وست نہ کھئے وکھاواں گا۔ تِن جُگ کرنی
 رچھا، اِکو اوٹ رکھاواں گا۔ سچ دوار تیرا دِسا، دہ دِشا نیتر بند کراواں گا۔ تیرے بھگتاں آگے وکا، قیمت اپنی نہ کھئے رکھاواں گا۔ جے پچھے
 بولیا پھکا، پہلی چیتر چرنی ڈِگ کے بھل بخشاواں گا۔ میں تیرا بالا نِگا، نِکی نِکی گل سُنواواں گا۔ میرا سچا ہو جائے سِکھ، سِکدار تینوں
 اک اکھاواں گا۔ جے تُوں میرا کھیل ڈٹھا، میں خوشی خوشی تیرا ڈھولا گاواں گا۔ مینوں دے نہ جاویں پٹھا، بن تیرے پرہو جی جیوندیاں
 مر جاواں گا۔ میرا میری جھولی پا دے حصّہ، لکھ چوڑاسی منگ منگاواں گا۔ تیرا بھگت تیرا گاوے قصہ، اُس دے کول کدے نہ جاواں
 گا۔ اوہ مینوں لوک مات وچ جتا، میں ہار من کے اپنا منہ بھواواں گا۔ تُوں سچا کیتا پتا، نینہ تیرا ویکھ خوشی خوشی گن گاواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے بھکھک بن کے آواں گا۔ بھکھک بن کے آواں سوالی، شہنشاہ تیری
 وڈیائیا۔ تیری نرگن جوت اکالی، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں آد جگاد جگا جگنتر دو جہاناں مالی، لکھ چوڑاسی بوٹا
 آپ لگائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن وچے تیری تالی، تال تلوڑا اِکو نظری آئیا۔ شبد اگم بن مات پتا جو پتا بن کری دلالی، جُگ جُگ اپنا
 پھیرا پائیا۔ تیرے در توں کوئی نہ جائے خالی، نراسا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا سچا ور، تُدھ
 بن نظر کھئے نہ آئیا۔ خالی کوئی نہ گیا جگ، جو ہر سرنائی آئیندا۔ کلجگ تیری لاج رکھے پگ، پگڑی تیری ویکھ وکھائیندا۔ تیری کرنی
 ویکھ ہر جو گیا رچ، رچ اپنی خوشی منائیندا۔ تیرا ویلا اتم جائے سچ، صاحب ستگر آپ سہائیندا۔ مہربان پڑدہ دیوے کج، نام
 دوشالہ اُپر رکھائیندا۔ بھگت بھگونت لے سد، تیرا سنگ نبھائیندا۔ پچھلی پار کر کے حد، آگے اپنا راہ وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ،
 جم کی پھاسی آپ ٹرائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھر دھن راگ الائیندا۔ سچ نگارہ جائے وچ، نرگن سرگن آپ سُنائیندا۔ چار ورن اِکو
 ڈور جائے بجھ، ذات پات رہن نہ پائیندا۔ ستجگ ساچا دھرت مات دی چھاتی چڑھے بھج، آپ اپنا بل وکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ
 سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ اِکو دیوے نام وتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ

تیرا مکے لہنا آپ دکھائے نیتر نیناں، گھر اپنے کھیل کرائیندا۔ گھر اپنے کھیل دکھاواں گا۔ تیری کرنی جھولی پاواں گا۔ ساچی سرنی اک رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پہلی چیت کر کے ہیت، ساچے در آپ منگاواں گا۔

★ ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اؤرنگاباد ★

دھرنی کہے میری سوہے ککھ، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ سَتجگ ساچے ویکھاں مُکھ، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ پچھلا مٹے میرا دُکھ، درد رہن نہ پائیا۔ نیتر نین ویکھاں جھک، اکھ پرتکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائییا۔ دھرنی کہے مینوں چڑھے چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائییا۔ سَتجگ ملے کلجگ تھا، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا جنائے اکو ناں، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں دئے سمجھاں، لوآن پُریاں بھیو کھلائییا۔ چوڈاں طبقاں پائے راہ، چوڈاں لوک راگ شنوائیا۔ بن کے بالا میری پکڑے بانہ، بھجّا پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دتا ساچا ور، گھر ساچے خوشی دکھائییا۔ دھرت کہے میرا سوہنا رنگ، سَتجگ ساچا ونڈ ونڈائییا۔ سری بھگوان وجے مردنگ، ناد اکو اک سُنائییا۔ سچ دوارا آپے لنکھ، سہنجی سیج سوہیا پائیا۔ آتم پرماٹم دیوے اند، دوجی اور نہ کھئے پڑھائییا۔ کوڑی کِریا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا پرہہ کا نام کھڑکائییا۔ گیت سہاگی سُنائے چھند، سوہنگ ڈھولا اک سُنائییا۔ خوشی کرائے بند بند، بندی خانہ دئے تڑائییا۔ میری پوری ہووے منگ، ترسنا رہے نہ رائیا۔ گھر میرے چڑھے چند، اندھ اندھیرا دئے مٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری پوری آس کرائیا۔ دھول کہے پرہہ ہو دیاں، دینن دیا کھائییا۔ بھگت بھیجے اپنے لال، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ آکے سُنے غریباں حال، نہانیاں لئے جگائییا۔ نرگن ملائے ہو دیاں، شبدی کھیل کرائیا۔ چار ورن دسائے اکو دھرمسال، برن اٹھاراں اکو گھر وڈیائیا۔ اکو نام اکو اناد اکو ناد وجے تال، انادی اپنا راگ سُنائییا۔ اک سرور امرت مارے اُچھال، لہر لہر نال ملائییا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے جنائییا۔ ساچی چلے اپنی چال، اولڑی اکو اک رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھول ہوؤا بہار کرائیا۔ دھول کہے میری اکو منگ، پرہہ تیرے آگے سیس نوایا۔ دھرنی کہے پرہہ چاڑھے رنگ، دوجی وار

اُتر کدے نہ جایا۔ دھرت کہے میرا صاحب سُورا سربنگ، مہربان اک اکھوایا۔ جُگ جُگ وجائے مردنگ، نام ڈھولا رہیا گایا۔ کرے کھیل
سُورا سربنگ، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا رہیا جنایا۔ ساچا لیکھا صاحب سلطان،
اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی دھرت دیوے دان، دھول اکو اک وڈیائیا۔ سُن سنڈیسہ لا کے کان، مہربان رہیا جنائیا۔ ستجگ آوے بال
انجان، اپنا بل رکھائیا۔ ابناسی کرتا دیوے اک گیان، اکھر اکو اک سمجھائیا۔ چار ورن کرن پروان، سرن اکو اک رگھرائیا۔ آتم پر ماتم دسے
کھیل مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ستجگ ساچا دیوے بھیج، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی
شبدی دیوے تیج، نور نورانہ ہو سہائیا۔ بھگت بھگوان لئے ویکھ، بیہو ابھید کھلائیا۔ جُگ چوکرئی میٹ ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔
ناتا توڑ ملاً شیخ، پنڈت پاندھے مان گوائیا۔ گرتھی پنٹھی کرے نہ کھئے ہیت، بتکاری اکو نظری آئیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن نرگن آتم لئے
پیکھ، بند کواڑی کُنڈا لاپسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ستجگ ساچا جائے اُٹھ، اُٹھ اپنی لئے
انگڑائیا۔ سو پُرکھ نرنجن گیا تھ، ہر پُرکھ نرنجن دیوے صفت صلاحیا۔ ایکنکارا بھنڈارا دئے اٹھ، آد نرنجن ویکھنا تھاون تھائیا۔ ابناسی کرتا
امرت جام پیائے گھٹ، سری بھگوان اکو رس وکھائیا۔ پاربرہم برہم کولوں لئے پُچھ، لکھ چوراسی اندر گھر گھر پھیرا پائیا۔ ویکھنہار سچ
سُچ، جُگ چوکرئی ویس وٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کردا رہیا لک لک، گر اوتار حکم منائیا۔ کلجگ آنت سری بھگوان
پاربرہم پت پرمیشور شیر ہو کے رہیا بک، بھک اپنے نام لگائیا۔ دھرنی دھرت دھول رہیا پُچھ، پچھلا پڑدہ آپ کھلائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان بے پروا ہیا۔ ستجگ کہے دو دو جوڑ، پرہ جوڑی جوڑ جڑائیا۔ تیرے
حکے اندر چڑھاں گھوڑ، آسو اکو نظری آئیا۔ لوک مات جاواں دوڑ، پنے پنے سیو کھائیا۔ کوڑی کیریا میٹاں کوڑ، امرت تیرا رس کھوائیا۔
ورن برن ذات پات دین مذہب ویکھاں کر کے غور، گہر گمبھیر تیری من سرنائیا۔ رہن نہ دیواں کوئی ٹھگ چور، مایا ممتا ہویئے نہ کھئے
ہلکائیا۔ کام کرودھ ہنکار نہ پائے شور، ہاباکار نہ کرے لوکائیا۔ بھگت بھگوان تیری لوڑ، آپ اپنا میل ملائیا۔ نام آگئی ساچی ڈور، سُرتی
شبدی تند بندھائیا۔ پاواں سار اندھیرے گھور، کایا مندر ڈونگی کندر پھول پھلائیا۔ ساچے مارگ دیواں تور، راہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بن بردا سیو کھائیا۔ بردا بناں پا خاک، پاکی پاک روپ وٹائیندا۔ تیری کِریا کھولاں تاک، آتم پرما تم پڑدہ لاپندا۔ پورا کران بھوکھت واک، پورب لیکھا پنڈھ مکائیندا۔ نانا توڑ ذات پات، پاربرہم برہم جیو جنت سمجھائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرشٹ سبائی گائے اکو گاتھ، ڈھولا سوہلا تیرا نام پڑھائیندا۔ بھگت بھگونت ملے اکو دات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ بنا اک جماعت، پٹی اکو اک وکھائیندا۔ نرگن سرگن بجھے نات، نانا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ کوڑا کلجگ چھڈے نات، کوڑی کِریا دھگا لائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ کھیل تماش، خالق خلق تیرے رنگ رنگائیندا۔ ٹوں سرب جیاں پتا مات، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ تڈھ پن کھئے نہ پُچھے وات، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ میں لے کے جاواں تیری دات، سوہنگ منتر جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ تیرا راہ تگن سمند ساگر، نیتر نین نین ترسائیا۔ ٹوں وسنہارا ڈونگھی گاگر، بے آنت بے پرواہیا۔ تیرا آد جگادی کھیل جگت سوڈاگر، بن ونجارا ویکھ وکھائیا۔ تیرا ناؤں کرتا قادر، قدرت تیرا رنگ درسائیا۔ ٹوں جودھا سورپیر بہادر، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ ٹوں پسر پدر مادر، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ دے وست انمول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ستجگ سچ دوار جا کے کھول، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ ستجگ ساچا تول تول، کنڈا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ سوہنگ شبد و جاؤنا ڈھول، ڈھولک چھینا نہ کوئی رکھائیندا۔ بجر کپائی پڑدہ دینا کھول، جن بھگتاں راہ جنائیندا۔ تیرے کول وست انمول، اٹلڑی دات جھولی پائیندا۔ کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رؤل، شاستر سمرت وید پُران آنت کوئی نہ آئیندا۔ تیرا میرا اکو قول، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ دئے دلاسا دھرنی دھرت دھول دھول، تیرا بؤلا بہار کرائیندا۔ ہر گھٹ اندر جانا مؤل، مؤلا اکو رنگ وکھائیندا۔ بودھ آگادھا شبد لینا بول، آنتر آتم آپ جنائیندا۔ سچ پریتی گھولی گھول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ چکائیندا۔ ساچا لیکھا دس مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ دھر سنندیسہ اک گیان، اکو اک پڑھائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان، شہنشاہ حکم جنائیا۔ کلجگ اتم میٹ نشان، ستجگ رنگ رنگائیا۔ جا کے بھگتاں کر پروان، پہلوں اپنا سیس جھکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے پُرکھ، پُرکھوتم آپ جنائیا۔ ہرکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی پرکھ، پرہیا وچ کدے نہ آئیا۔ بھگت دوارے جا کے کر درس، دیدِ عید چند رُشنائیا۔ آپے مہربان امرت میگھ دیوے برس، کروڑ چھیانوے نین شرمائیا۔ تیری ساچی کرے چڑھت، چڑھدیاں کلا آپ وکھائیا۔ تیرا کوئی نہ منگے دھڑت، جگت دکان نہ کوئی وکھائیا۔ تیری اپنے نال کرے لکھت پڑھت، دوجا کھاتہ ہور نہ کوئی وکھائیا۔ ویکھیں ڈرکے نہ جائیں پرت، پاربرہم پرہ آپ سمجھائیا۔ جن بھگت لا کے بیٹھے شرط، لوک مات کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست ستوادی رہیا جنائیا۔ ست ستوادی دے میت، متر پیارا آپ جنائیندا۔ ساچا گاؤنا اکو گیت، گویند راگ الائیندا۔ اتم ناتا تھے مندر مسیت، شودوالا مٹھ مان نہ کوئی رکھائیندا۔ گھر پاربرہم بیٹھا رہے اتیت، ترے گن ناتا توڑ ٹرائیندا۔ ستجگ تیری سچی ریت، صاحب سلطان آپ لگائیندا۔ ڈھولا گاؤنا سوہنگ گیت، راگ تال نہ کوئی وجائیندا۔ پچھلی کیتی پچھے گئی بیت، اگلی کہانی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ابناسی کرتا بیٹھلو بیٹھ، بے انت بے پرواہ اپنی دھار چلائییندا۔ مہربان وسے سدا نزدیک، نج نیتر درس دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ آپ سُنائیندا۔ سچ سندیسہ سُن ستجگ، ست ست دھیان لگایا۔ پرہ تیرے بھگت میلان چک چک، لکھ چوراسی کھوج کھجایا۔ اندر وڑاں لک لک، اپنا مکھ چھپایا۔ سچ سنیہڑا تیرا نام دیوان نمسکار کران جھک جھک، جھک جھک مان ابھان گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، میرا سنگ لین نہایا۔ سری بھگوان وڈ داتار، دیندھ اکھوائیا۔ اپنی ہتھیں دے پیار، بالے رہیا وڈیائیا۔ لوک مات کر وبار، بوہاری آپ سمجھائیا۔ میرا بھگت تیرا ادھار، تیرا سنگ رکھائیا۔ سدا سدا کرے پیار، پریم پریتی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرے نال ساچے سنت آپ ملایا۔ ساچے بھگتو اٹھو جگ، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ ہنس بنو ہوئے کگ، کاگو ہنس بنائیندا۔ سوہنگ موتی مانک چوک چکو رچ، ترسنا بھکھ مکھائیندا۔ کرو درس اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ کوڑی کِریا دیووتج، سچ سچ درڑائیندا۔ اتم سیجا چڑھو بھج، پاربرہم برہم راہ تکائیندا۔ سچ دوارے بہنا سچ، ستگر اپنا میل ملائیندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے ج، حجرہ اکو اک وکھائیندا۔ امرت جام پیو رچ، سچ پیالہ ہتھ پھرائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کړپا کر، جن بهگتاں آپ جگائیندا۔ اُڻهو بهگتو کرو دھیان، سِری بهگوان رھیا جگائیا۔ ین پڑھیاں دیوے گیان، ینج نیتر آپ گھلائیآ۔ نانا توڑے شرع ایمان، دین مذھب موہ مٹائیا۔ نظر ائے اک بهگوان، بھاوی ہور نہ کھئے ڈرائیا۔ سچ دھرم دا سچ نشان، ست ستوادی آپ وکھائیا۔ اون جاون لیکھا چُکے دو جہان، لکھ چوراسی مات گرہ دیوے نہ کھئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اُڻهو بهگتو کھولو اکھ، سِری بهگوان آپ گھلائیندا۔ پاربرہم پرہ پرگٹ ہویا پرتکھ، پرتکھ کھیل وکھائیندا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، آپ اپنی کل دھرائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں ہووو وکھ، وکھرا راہ چلائیندا۔ آتم پرما تم مارگ دیوے دس، دہ دشا پنڈھ مکائیندا۔ من منوا بنکاری جائے ڈھٹھ، مت متوالی پنڈھ مکائیندا۔ بُدھ بیکی جانے مت گت، گت مت اپنی دھار رکھائیندا۔ دیونہارا دھیرج سنتوکھ ست، جت اکو اک جنائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت ویکھ وکھائیندا۔ آتر آتم پرما تم دیوے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس چرنیں جائے ڈھٹھ، کیسے سپس نہ کھئے جھکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بس، بستے سب دے آپ بندھائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، ستجگ اپنا راہ چلائیندا۔ جیو جنت چڑھائے اکو رتھ، بن رتھوایی سیو کھائیندا۔ ایتھے اوتھے رکھنہارا پت، پت پریشور پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کړپا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ اُڻهو بهگتو مارو جھاک، ھر جھاکي آپ جنائیا۔ پرہ کھولن آیا بند تاک، بجر کپاٹی توڑ ٹرائیا۔ مندر اندر وکھائے اپنا ہاٹ، چوڈاں لوک نین شرمائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، آد نرنجن دیپ ڈگمگائیا۔ امرت آتم دیوے بوند سوانت، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ انحد شبد وجائے ناد، انراگی راگ سُنائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، ریکھ روپ رہن نہ پائیا۔ درس دکھائے بؤہ بدھ بھانت، جوتی جاتا سچا شہنشاہیا۔ نظری آئے اک اکانت، اک اکلا آسن لائیا۔ سچ سُنائے اپنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ پچھلا چُکے پوجا پاٹھ، منتر اکو نام درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کړپا کر، بھگتن مندر اک درسائیا۔ اُڻهو بهگتو ویکھو محل، اُپر محفل آپ لگائیندا۔ نرگن وسے اک اٹل، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ناؤں رکھائے سدا استھل، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کړپا کر، گھر اکو اک درسائیندا۔ اُڻهو بهگتو ویکھو اٹاری، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جگائے جوت آپ نرنکاری، نرگن نور نور رُسنائیا۔ جگ جگ ویکھ کھیل اپاری، پیر پیغمبر اپنی دھار

چلائیا۔ سَتَجُگ ساچے آئی واری، اپنی وارتا رہیا سُنائیا۔ سنت بھگت بھگوان کھیل نیاری، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ من مت بُدھ
 ٹھگنہاری، ٹھگوری اِکو اِک دسائیا۔ بھگت آتم سدا کواری، بن بھگوان نہ کیسے پرنائیا۔ لکھ چوراسی جُوئے بازی ہاری، جت نہ کھئے جنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بھیو کھلائیا۔ اُٹھو بھگتو ویکھو بھیو، ابھیدی آپ جنائیندا۔ پاربرہم پرہم لکھ ابھیو،
 نرگن رُوپ وٹائیندا۔ داتا دانی وڈ دیوی دیو، دیوت سُر پندھ مُکائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام سدا نہکیو، نر نرائن کھیل کرائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اُٹھو بھگتو کرو سنگ، سگلا سنگ نہھائیا۔ اپنا دوارا ویکھو لنگھ،
 گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ پاربرہم دے گاؤ چھند، تُوں میرا میں تیرا دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نج آتم مانو اِک انند، نجانند رس وکھائیا۔ دئی
 دویتی ڈھاؤ کندھ، بھانڈا بہرم بھٹائیا۔ لیکھا چُکے جیرج انڈ، اُتہج سینتج رہن نہ پائیا۔ چارے بانی مکے پندھ، پرا پسنتی مدھم بیکھری
 بیٹھی سیس جھکائیا۔ درشن پاؤ دوارے سچکھنڈ، سچ دوار اِکو نظری آئیا۔ میل میلے سورا سورا سرینگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتاں رہیا اُٹھائیا۔ بھگتو اُٹھو کرو وچار، ہر وچار وچ کیسے نہ آئیا۔ سوچ سوچ گئے گرو اوتار، سوچ
 وچ پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ بے آنت بے آنت کہہ کہہ گئے پکار، آنت لکھن وچ نہ آئیا۔ دوئے دوئے جوڑ کردے گئے نمسکار، سجدہ سیس
 جھکائیا۔ تیرا لیکھا بے آنت پاراوار، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ سارے منگدے گئے دیدار، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ جگ چوکری بن لکھار،
 لیکھا جیو جنت سمجھائیا۔ کلجگ اتم نہکلنک لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ ساچے بھگت لے اُٹھال، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچے
 سنتان کرے وصال، وصل اِکو اِک وکھائیا۔ گرمکھاں چلے نال نال، اندر باہر ہوئے سہائیا۔ گرسکھاں بنے آپ دلال، شبد سرُوپی سیو کھائیا۔
 ناتا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اِک رنگ چڑھائیا۔ سچ دوار وکھائے سچی دھرمسال، کایا مندر اندر گھر گھر وچ پڑدہ لابیہا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان میل ملاوا سچ سمجھائیا۔ بھگت جنان جگ ساچا میلا، ملنی جگدیش
 کرائیندا۔ صاحب ستگر سجن سہیلا، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، لوک مات پھیرا پائیندا۔ لیکھا جان گرو گر چیلا،
 چیلا گر ونڈ ونڈائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، بندی خانہ توڑ ترائیندا۔ اپنے ہتھ رکھ اپنا ویلا، وار تھت نہ کیسے سمجھائیندا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرنی دھرت دھول سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ دھرنی دھرت دھول رکھ اڈیک، سمند ساگر اچے ٹلے آپ جنائیا۔ ستجگ تیری گودی ہے ٹھیک، لوک مات پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان بنھائے پریت، پریتی اکو اک جنائیا۔ زمیں اسمان رل کے گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا اک وڈیائیا۔ لیکھا چکائے ترے گن اتیت، پنج ت و جے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا تھاؤں تھائیندا۔ دھرنی دھرت دھول نہ ہو نراس، نرگن آسا اک رکھائیندا۔ کوڑی کرپا تیری بھجے تراس، ترسنا روگ آپ مٹائیندا۔ ست ستوادی ستجگ وسے تیرے پاس، سری بھگوان آپ وسائیندا۔ بھگت بھگوان لیکھا جانے خاص، خالص اپنے رنگ رنگائیندا۔ ست دھرم دی لائے شاخ، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ رات، چند چاندنا اک چمکائیندا۔ لکھ چوراسی شب سواس گاتھ، انتر آتم آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ دھرنی دھرت دھول کہے پرہ چھیتی کر، شہنشاہ دکھ نہ جھلیا جائیا۔ چاروں گنٹ آئے ڈر، کوڑ گریارے رہے ڈرائیا۔ سادھ سنت ڈونگھی بھوری گئے وڑ، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ کام کرودھ دا وہے ہڑ، مایا ممتا نال رلائیا۔ سب دی اکھڑن والی جڑ، پھیر سکے نہ کھئے لگائیا۔ کرپاندھ ٹھاکر سوامی ٹھگ چور یار پھڑ، آپ اپنا بل دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران کولوں ہو گئے نڈر، سر بھے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول نہ نیترو، نر نرائن آپ سمجھائیندا۔ گر ڈرمت مکھڑا دیوے دھو، سوچھ سروپی روپ دھرائیندا۔ امرت رس دیوے چو، تیری ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ ساچا ڈھوا دیوے ڈھو، وست تیری جھولی پائیندا۔ ستجگ بیچ دیوے بو، ست سروپی آپ سنائیندا۔ نام دیوے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلائیندا۔ جن بھگت جوگا آپے ہو، بھگوان اپنا سنگ رکھائیندا۔ لوآن پُریاں کرے لو، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیندا۔ چرن کول تیرے نال جائے چھوہ، چھہر اکو اک لگائیندا۔ پچھلی وستو سب دے کولوں لوے کھوہ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سمگری اپنے ہتھ وکھائیندا۔

☆ ۲۰ پھکن ۲۰۱۹ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اورنگاباد ☆

پُهل کپے پرہ تیرے نال چھوہ، شہنشاہ ملی وڈیائیا۔ میری بدل گئی خوشبو، خوشنودی اکو نظری آئیا۔ میں بناسپت چھڈی جوہ، چرن سرن ملی سرنائیا۔ میری بخشی گئی رُوح، در تیرے سیو کھائیا۔ نہ ہاں رہی نہ ہوں، میں تون نہ کھئے درسائیا۔ جدھر ویکھاں نظری آئی تون ہی تون، تھہ بن نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا خوشی ہویا لوں لوں، پنکھڑی پنکھڑی ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر میرے اُتے اٹھائیا۔ پُهل کپے میری پنکھڑی پت، پت پنونت تیری سیو کھائیا۔ دھن بہاگ میری لیکھے لگی رت، تیرے چرناں گھول گھائیا۔ کھنڈ کھنڈ ہو کے چرن دوارے گیا ڈھٹھ، اپنا مول مکائیا۔ آکے جوں بہاوے توں رکھ، میری چلے نہ کھئے چترائیا۔ میں تیرے چرناں ستھر بیٹھا گھت، تون ستھر یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ میرا لہنا دینا مکیا ڈالی پت، کنڈا تن نہ کھئے چھائیا۔ میں سن کے آیا تیرا جس، جس تیرا وید پُراں نہ سکے گائیا۔ ہونا چرنی گیا ڈھٹھ، اپنا آپ مٹائیا۔ اک تیرا نام لواں رت، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ میں ویکھا تیرے ہٹ، کرتا قیمت آپے پائیا۔ مینوں مارگ دینا دس، در اکو منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے در ملے وڈیائیا۔ در تیرے آکے ہویا شہید، شہادت اپنی آپ جنائیندا۔ میری اکو اتم عید، آدرش تیرا نظری آئیندا۔ اپنے ہتھیں کٹ کے دے رسید، تیرا لیکھا کوئی ربن نہ پائیندا۔ میری جنم دی چکے نیند، آلس روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ پُهل کپے میری پتی ڈوڈی، تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا بہیو نہ جانے کوئی گیانی بودھی، پڑھ پڑھ سار کسے نہ آئیا۔ میری آتم پر ماتم سودھی، سدھ اپنے چرن لگائیا۔ دو جے گھر میری قیمت ہووے نہ کوڈی، خاکی خاک ملائیا۔ تیرا لیکھا جانا ویدی سوڈھی، نانک گوبند گیا سمجھائیا۔ بے شک میں چڑھ کے بہواں اچی چوٹی، بودی وچ کنڈیاں آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا دینا نام ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ پُهل کپے میں لال گلابی، گلشن وچ سہائیندا۔ تیرا نور آفتابی، تاب نہ کھئے لیائیندا۔ پاربرہم پت پریشور میری بدل دے حیاتی، تیرے چرناں سپس نوائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی وچوں ملے آزادی، اکو تیرا دھیان لگائیندا۔ میں نہ جانا مات پتا پیو دادی، کون مینوں گود اٹھائیندا۔ میں سُنیا سچ تیری آد

جُگادی اِکو وادی، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ سِری بھگوان میں وی تیرے در دا بنیا حاجی، در تیرے پھیرا وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ پُھل کہے میرا رنگ پھکا، نظر کیسے نہ آئیا۔ بے شک میں وجودوں نِکا، پیار وچ تیرا راہ تکائیا۔ میرا میرے بھگوان میری جھولی پا دے حصّہ، کیوں بیٹھا مُکھ چُھپائیا۔ پچھوں تیری کہانی رہ جائے قصّہ، حاضر حضور حضرت تیرا میلا اک گوسائینا۔ تیرے چرن کول دوار رس ملیا مٹھا، امرت اِکو نظری آئیا۔ ویکھیں کروٹ بدل نہ دیویں پٹھا، پُشت میرے ہتھ ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ پُھل کہے میں کنڈا خار، میرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ میرا گلشن میرا غنچہ تیرا رُپ ویکھاں بہار، بہل ہو ہو دھیان لگائیندا۔ تیرا وچھوڑا تیرا ویراگ کرے خوار، خواری وچ نیر وپائیندا۔ کون ویلا ملے پرہہ سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جُگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پنڈھ مُکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گل وچ پا پا گئے ہار، میری بار جت وچ نہ کھئے لیائیندا۔ شاہ سلطاناں نوجواناں بردھ بالاں کِریا تن شنکار، سہندا اپنے انگ رکھائیندا۔ جدھر ویکھیا چاروں کُنٹ آنت پیندی مینوں مار، پھڑ پھڑ باہوں سرب باہر کڈھائیندا۔ دُکھی ہو کے آیا تیرے دربار، در آ کے سیس نوائیندا۔ پنکھڑی پنکھڑی ہو کے دُگا مُنہ دے بہار، اپنا بل نہ کھئے جنائیندا۔ میری حالت ویکھ غمخوار، غمگین دلگیر در تیرے نیتر نیر وپائیندا۔ میں ویکھ ہویا شرمسار، مہربان نیتر نین اکھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سیکھیا سُن پُھل، سِری بھگوان آپ جنائیا۔ تیرا اتم پئے مُل، کرتا قیمت آپ چُکائیا۔ لوک مات نہ جائیں رُل، خاکی خاک نہ کھئے ملائیا۔ تُوں در تے آئیوں بھل، پرہہ بھلیاں مارگ پائیا۔ لیکھے لائے تیری کُل، گلوتنا بے پروا ہیا۔ تیرا بوٹا نہ جائے بُل، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ تُوں چرن پریتی گیان گھل، گھول گھولی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ ربیا جنائیا۔ سُن پُھل کر دھیان، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ تیری آنت ہوئے کلیان، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ تینوں گرمکھاں چاڑھیا دان، گر ستگر ویکھ وکھائیندا۔ نال گرسکھاں دیوے مان، ابھان رُپ نہ کھئے جنائیندا۔ تیری پچھلی چُکی کان، آگے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ پُھل آئیوں گرمکھ ہتھ، تینوں ملے وڈیائیا۔ تیری پت

لئے رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ تیری مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ تُوں سیوا کری پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی جھولی پائیا۔ تُوں ڈالی نالوں آیاں لتھ، گھر ساچے وچّی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیری پنکھڑی اپنے چرن چُھپائیا۔ ساچے پُھل تیرا گُرمکھ سنگی، ہر سَتگر آپ جنائیندا۔ تیری کھیل سدا بوہ رنگی، بھو ابھید کھلائییندا۔ ملے دات مُنہوں منگی، آون جاون پنڈھ کٹائیندا۔ تیری جنم جنم دی کتے تنگی، دُکھ سُکھ وچ بدلائییندا۔ تیری پُٹھ نہ ہووے ننگی، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ دین دیال سدا بخشندی، بخشش اِکو اِک ورتائیندا۔ ویکھ کھیل وچ ورتھندی، برہمنڈی کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پھول تیرا ناؤں وڈ وڈیائیندا۔ ساچے پھول تیرا گُرسکھ سہارا، تیرا سنگ ملائیا۔ دوہاں وچولا آپ زینکارا، زِرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ پریم نال کرے پیارا، پیار پریم نال وٹائیا۔ نیتر ویکھے کھول اگھاڑا، اکھ پرتکھ رُوپ پرگٹائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بناسپت نیتر نیناں نیر وٹائیا۔ جس صاحب سَتگر ملیا پیر ظاہرا، تِس اگے چلے نہ کھتے چترائیا۔ جس دا ناؤں چپدے گئے گر اوتارا، پیر پیغمبر ڈھولا راگ الاٹیا۔ سو پرگٹ ہویا مہابلی اوتارا، زِرگن اپنا رُوپ وٹائیا۔ کر کریا جس چاہے تِس کرے پار اُتارا، جنم مرن کھتے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ پُھل نانا پیا ہس، ہس ہس خوشی منائیندا۔ سری بھگوان میں ہویا بھگتاں وس، تیرے بھگتاں نال ہتھ ملائییندا۔ دوہاں اندر گیاں وس، دُوجا رنگ نہ کھتے رکھائییندا۔ کی گائے تیرا جس، جس گایاں تیرا آنت نہ کھتے پائیندا۔ تیری وڈیائی سچکھنڈ دواویوں آئی تھ، غریب نانیاں گلے لگائیندا۔ میری پنکھڑی میری ڈوڈی میرا پھول میرا کول پھڑ اپنے ہتھ، آپ اپنی گود سہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دتا اِک ور، میری پچھلی پوری آس کرائیندا۔ سُن پُھل ہر دی گل، ہر جُو آپ جنائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل اچھل اچھل، بھو کیسے نہ آٹیا۔ تُوں گُرمکھان نال گیاں رل، گُرمکھ تیرا سنگ نبھائیا۔ دوہاں ملے اِکو پھل، اِکو وسٹو جھولی پائیا۔ ویکھنہار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی ڈل، اُچے ٹلے پربت پھول پُھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ پُھلواری آپ مہکائیا۔ اُٹھ پُھل ویکھ گُرمکھ رنگ، سو سَتگر آپ رنگائیندا۔ آتم سیجا سوپے پلنگ، اُتے تیری برکھا لائیندا۔ زِرگن ہو کے اندر لنگھ، زرویر اپنی کل دھرائیندا۔ شبداگم وجائے مردنگ، انحد راگ سُنائیندا۔ امرت دھار وہے گنگ،

نجر جھرنا آپ جھرائیندا۔ آتم پر ماتم اک اند، اند اند وچوں پرگنائیندا۔ ڈھولا سُنائے اکو چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا رُوپ نہ کھئے
 وکھائیندا۔ جُگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، جگت اپنا میل ملائیندا۔ بندی خانہ توڑ بند، بندش اپنے نام پائیندا۔ لیکھا چُکے گاؤنا بتی دند، جس
 جن اپنا درس دکھائیندا۔ کر پرکاش نرگن چند، جوت نرجن ڈگمگائیندا۔ پچھلی جگت نال گئی ہنڈھ، آگے گرُمکھاں میل ملائیندا۔ ایتھے
 اوتھے مکے پنڈھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ پُہل کہے میرے وڈے
 بھاگ، گرُمکھاں سنگ رکھایا۔ میرا سبجَن ملیا ساک، گھر صاحب اکو پایا۔ میرا بند گھلیا تاک، اندھ اندھیر مُکایا۔ میں نیتر ویکھیا جھاگ،
 پارہسم پرہہ اکو نظری آیا۔ میری لیکھے لگے راکھ، پت ڈالی پریم پریتی وچ بہسم کرایا۔ چرن کول بجھے نات، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑایا۔ لیکھا
 لیکھا جگت وبار قلم دوات، بن قلم شاہی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا لیکھا آنت
 مُکایا۔ لیکھا اتم مُکیا گل، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ہر جو کھیل کرے اٹل، اٹلڑی دات ورتائیا۔ امرت آتم نہ جائے ڈلھ، گرہ مندر آپ
 ٹکائیا۔ ست دوارا گیا کھل، خالق خلق رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار جگت وڈیائیا۔ جگت وڈیائی
 بھگت بھگوان، بھے بہنجن بھیو جنائیندا۔ ساچا میلا جیو جہان، جاگرت جوت جوت ڈگمگائیندا۔ آتم پر ماتم دے گیان، اکھڑ وکھڑ آپ
 پڑھائیندا۔ سچ وکھائے اک مکان، چہر چہن نہ کھئے چھپائیندا۔ دیا باقی جگے مہان، آگم اتھاہ بے پرواہ اپنا نور پرگنائیندا۔ سنت ساجن کر
 پروان، گرُمکھ اپنے انگ لگائیندا۔ گرُسکھاں بخشے چرن دھیان، چرنودک مُکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ور داتا اکو اک اکھوائیندا۔ ور داتا ہر گہر گمبھیر، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ سب دا لیکھا ویکھے اخیر، آخر اپنا میل ملائیا۔
 بھگت بھگوان چوٹی چاڑھے پھڑ اخیر، جگت جہان بھگت حد مُکائیا۔ ناتا توڑ شرع زنجیر، ساکھیات درس دکھائیا۔ آون جاون کٹ بھڑ،
 لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ امرت آتم بخش سیر، ترسنا بھکھ گوائیا۔ بدلنہار آپ تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا آپ چُکائیا۔ ہرجن لیکھا چُکے مات، باقی نظر کھئے نہ آیا۔ جس جن بخشے نام دات، تِس اپنا رنگ رنگایا۔

درس دکھائے بؤہ بدھ بھانت، رُوپ انُوپ آپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ سنت سُہیلے پھڑ، گُر چیلے اپنی گنڈھ پوایا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جس جن لگایا اپنے لڑ، پوڑے ساچے پھڑ چڑھایا۔

★ ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی جگجیت سینگھ دے گرہ اُرنگاباد ★

گُرسکھ بال سدا انجان، بالی بُدھ رکھائیا۔ گُر شبد چتر سُگھڑ سُجان، سدا سدا سمجھائیا۔ صاحب ستگر ہو مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ نام نڈھانا دے گیان، کرے سچ پڑھائیا۔ مندر وکھائے اک استھان، سچ دوار سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ بالے ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ بالا نگا نڈھا، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ پریم پیار اندر بدھا، اپنا بندھن پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھا، اپنے رنگ رنگائیندا۔ آون جاون پار کرائے حدا، گھر ساچے میل ملائیندا۔ اپنی اُچائے ساچی جدّا، وشو اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ اپنا کھیل وکھائیندا۔ گُرمکھ بالا بالی بُدھ، بچن ہر جنائیا۔ بُدھ بیکی دیوے سُدھ، سُرتی شبد ملائیا۔ آتم پرما تم ویکھے کُد، گھر گھر وچ ہونے سہائیا۔ آپ آپا لئے بُجھ، ممتا موہ مٹائیا۔ ہر چرن پریتی جائے رُجھ، اکو سیو کھائیا۔ بھيو چکے آتم پرما تم گُجھ، پڑدہ دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ اپنے رنگ وکھائیا۔ گُرسکھ ننھا نگا پچھ، ستگر دیوے مان وڈیائیا۔ ہردے اندر آپے رچا، رچ رچ ویکھ وکھائیا۔ نام جنائے اکو سچّا، ساچی سچ کرے پڑھائیا۔ ڈھر درگاہی دیوے پتہ، پاتی اکو ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گُرسکھ سدا بال انجان، بالی بُدھ رکھائیندا۔ گُرمکھ دیوے اک گیان، گیان آتر آتم جنائیندا۔ ست ستوادی ملے آن، ست ست بھيو کھلائیندا۔ بھگت بھگوان کرے کلیان، نہکرمی کرم کھائیندا۔ لیکھا جان جیو جہان، ہرجن ساچے کھوج کھجائیندا۔ شبد اگم اک بان، پارپرہم وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ گُر گُر سیو لگائیندا۔ گُرسکھ بال کرے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اپنی کرپا گُر ستگر دھار، تیری دھار سمجھ وچ نہ آئیا۔ چرن کول دے پیار، پریم پریتی اک سیکھائیا۔ نیتر درس دید دیدار، دردی درد وندائیا۔ حال سُن مُریداں آن، مُرشد

پھیرا پائیا۔ غریب نہانیاں کر پہچان، پچھلا دکھ گوائیا۔ اگلا دے دُھر فرمان، سچ سندیس سُنائیا۔ سِری بھگوان ہو مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُورب وچھڑے میلے آن، اپنے انگ لگائیا۔ سوہنگ دِتا اک گیان، نام منتر دِرڑائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان کرے پروان، پر م پُڑکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ بال گُرسکھ انجان، بالی بُدھ پھڑ باہوں پار کرائیا۔

☆ ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی سرمیل سنگھ دے گرہ اورنگاباد ☆

سِتگر صاحب سدا دِیال، دِیا دھار اکھوائیندا۔ گُر گُر ہوئے سدا کِریال، کر کِریا ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگونت کھیل مہان، سِری بھگوان آپ کرائیندا۔ سنت سہیلے دیوے دان، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ گُرمکھ ویکھ چتر سگھڑ سُجان، مَورکھ موڑھے دھندے لائیندا۔ گُرسکھ چرن دھوڑی دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ مَمکھ جیو سرب کُران، دھیچ دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا بھیو کھلائیندا۔ سِتگر داتا جودھا سور، مہابلی اکھوائیا۔ گُر گُر سدا آسا پُور، منسا میٹ مٹائیا۔ بھگت بھگوان میلا حاضر حضور، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ سنتن ناتے توڑے کوڑو کوڑ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ گُرمکھان بخشے چرن دھوڑ، مستک ٹکا اکو لائیا۔ گُرسکھان مان غُربت توڑے غرُور، پریم پریتی اک جنائیا۔ مَمکھان رکھے دُور دُور، در کھئے بہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ کرتا ویکھ وکھائیا۔ سِتگر سچا دین دِیال، نرگن نراکار اکھوائیندا۔ گُر گُر روپ شبد دِیال، سرگن اپنا بندھن پائیندا۔ بھگت بھگونت بن دلال، در گھر ساچے میل ملائیندا۔ سنتن دیوے نام ندھان، وست امولک جھولی پائیندا۔ گُرمکھان دیوے اک گیان، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ گُرسکھان ویکھ مار دھیان، نیتر لوچن نین کھلائیندا۔ مَمکھ جیو سرب پچھتان، در ڈھوئی کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ سِتگر پُورا سدا بلوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ گُر گُر کھیل وچ جہان، بودھ آگادھ پڑھائیا۔ بھگت بھگوان کر پہچان، میل ملائے بے پرواہیا۔ سنت ساجن بخش دھیان، چرن کول

سرنائیا۔ گُرمکھ نانا توڑ شرع شیطان، شخصیتِ اکو اک جنائیا۔ گُرسکھ راگ سُنائے کان، منتر نام پڑھائیا۔ منمکھ جیو سرب کُرلان، ست سنتوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر پورا گہر گمبھیر، گنوت اکھوائیندا۔ گر گُرمیلا جگ جگ پیر، پیر پیغمبر ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان چوٹی اک اخیر، آخر آپ چڑھائیندا۔ سنت ساجن بے نظیر، نرگن نور نور درسائیندا۔ گُرمکھاں کٹ مات بھیڑ، مارگ ساچے لائیندا۔ گُرسکھاں لیکھا چکا شاہ حقیر، اکو رنگ وکھائیندا۔ منمکھ جیو سدا دلگیر، سچ بھرواسا نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرسکھ اپنا بھیو چکائیندا۔ منمکھ نیتر رووے نیر، نین رہے کُرائیا۔ گُرسکھ ملے اکو دھیر، سانتک ست جنائیا۔ گُرمکھ پڑدہ چیر، اپنا گہر درسائیا۔ سنت ساجن میٹ لکیر، دویتی پنڈھ چکائیا۔ بھگت بھگوان نام شمشیر، اکو ہتھ پھڑائیا۔ گر گر نانا توڑ سریر، شبدي شبد روپ وٹائیا۔ ستگر داتا گنی گہیر، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ویکھے تھاون تھائیا۔ ستگر صاحب پُرحہ اکم، اکمڑی کھیل کرائیندا۔ گر گر روپ نہ مرے نہ پئے جم، شبدي دھار جنائیندا۔ بھگت بھگوان جانے کم، نہکرمی ویکھ وکھائیندا۔ سنت ساجن بیڑا بتھ، اپنے کندھ اٹھائیندا۔ گُرمکھ راگ سُنا کن، انادی ناد وجائیندا۔ گُرسکھ ساچے چاڑھ چن، لوک مات رُشنائیندا۔ منمکھاں اتم دیوے ڈن، لکھ چوراسی وچ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سری بھگون، بھگوان اپنی دھار چلائییندا۔ منمکھ روون مارن دھار، ہولا بہار نہ کھئے کرائیا۔ گُرسکھ تگن اکو راہ، نیتر نین اٹھائیا۔ گُرمکھاں ملے آپ ملاح، پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ سنت ساجن لے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگت بھگوان لیکھا دئے چکا، آپ اپنا پڑدہ لاپیا۔ گر گر ڈنکا دئے وجا، شبد شبدي سیو کھائیا۔ ستگر پورا نرگن جوت کر رُشنا، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ دو جہاناں شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم کھیل کھلا، خالق ویکھے تھاون تھائیا۔ رہبر بن آپ خُدا، خُدی سب دی دئے مٹائیا۔ مُرید مُرشد رہن نہ دیوے جُدا، آپ اپنے انگ لگائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن سنت سہیلے گود اٹھا، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ شبد ناد دُھن برہما ہو وسما دئے وجا، آپ اپنا حُکم سُنائیا۔ ستگر سجن دھوڑی

مجن دئے نھا، جنم کرم ڈرمت میل دھوایا۔ کلجگ آنت سِری بھگونت پاربرہم پت پرمیشور سچ سوامی پکڑے بانہ، نہکامی نہکرمی کرم کاڈ
گرمکھ دئے مکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد دیونہارا ٹھنڈی چھاں، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۲۰ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ اؤرنگاباد ★

تخت نواسی ایکنکارا، اکل کل ہر کھیل کھلائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدارا، شہنشاہ اپنا حُکم سُنائیندا۔ نرگن نرگن کھول کواڑا،
بے پرواہ اپنی کار کھائیندا۔ پکڑ اٹھائے سْت دُلارا، شبدی نین کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ ساچے کھیل
رچائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اگم، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ نرور جانے اپنا کم، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ جُگ چوکڑی بیڑا بٹھ، ویکھنہارا تھاوں
تھائیا۔ سچ سندیسہ نام دھن، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ سچکھنڈ
نواسی پُرکھ اتھاہ، اپنی کار کھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بھیو ابھید جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔
ایکنکارا دئے صلاح، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔ آد نرنجن دیپ جگا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سِری بھگوان کھیل رچا، نرگن اپنی کار
کھائیندا۔ اناسی کرتا پکڑنہارا بانہ، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ پاربرہم لیکھا دئے جنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ
اپنی دھار جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سِری بھگوان، وڈا وڈ وڈیائیا۔ جودھا سوریر نوجوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان،
پُرکھ اکل اپنا حُکم منائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ اپنا کھیل
رچائیا۔ سچکھنڈ ہر کھیل اولّا، نرگن نروریر آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ آد جُگادی اک اکلّا،
اکل کل اپنی دھار جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ اپنا بھیو جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی بھوپت راجا، مہربان
وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا اپنا سچ تماشا، منڈل راس آپ رچائیا۔ ساچے گرہ کر پرکاسا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ در درویش بن داسی داسا،
گھر بیٹھا سیس جھکائیا۔ اپنی اچھیا پوری کرے آسا، بھچھیا اپنی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ اپنا

رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا رنگ، نرگن نرویر آپ رنگائیندا۔ سینگھاسن سہائے اک پلنگ، پاوا چؤل نہ کھئے وکھائیندا۔ ست ستواد
 وجائے مردنگ، تار ستار نہ کھئے بلائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، نرمل جوت ڈگمگائیندا۔ اپنی ونڈے ساچی ونڈ، ونڈنہار آپ
 اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا راہ چلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ سلطان، ساچا راہ چلائیا۔ پُرکھ
 ابناسی نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ ڈھر سندیسہ سچ فرمان، ست ستوادی آپ
 الاٹیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنی کرنی کر پروان، کرتا پُرکھ دھار بندھائیا۔ سیس جگدیش سہائے آن،
 بے پرواہ اپنا پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اپنا بیو چکائیا۔ سچکھنڈ ہر کھولے بیو، ابھید بھید
 آپ جنائیندا۔ نرگن کرے نرگن سیو، سیوک سیوا روپ وٹائیندا۔ داتا دانی بن الکھ ابھید، وست امولک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھ، تخت نواسی پُرکھ ابناسی ایکنکارا سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے نرگن
 چڑھیا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچے مندر آپے کھڑیا، بھویت بھوپ وڈ وڈیائیا۔ ناؤں نرنکار آپے پڑھیا، لیکھا لیکھ نہ سکے کوئی
 رائیا۔ اپنا گھاڑن آپے گھڑیا، تتوت نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنا پرکاش آپے دھریا، استے ویس دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ سہائے سچ محل، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ دیپک دیا گیا بل، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ اپنے آتر آپے رل،
 آپے ویکھ وکھائیا۔ اپنا سینگھاسن آپے مل، ہر جو آپے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے دئے
 وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا سوہاوت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہا اگنت، بیو ابھید نہ کھئے رکھائیندا۔ ایکنکارا کر کھیل
 نار کنت، سیج سہنجنی آپ ہنڈھائیندا۔ آد نرنجن ناؤں نرنکارا منیا منت، سوہلا ڈھولا اک درڑائیندا۔ ابناسی کرتا، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار سہنجنا، سری بھگوان آپ سہائیا۔ دیپک جگے آد نرنجنا، جوتی
 جوت جوت رُشنائیا۔ کرے وسیرا درد دکھ بھے بھنجنا، بے آنت بے پرواہ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دیوے مان
 وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، ایشٹ دیو نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ،

کنارہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ اپنا کھیل وکھائیندا۔ سچکھنڈ ہر کھیل اپار، اپرپر آپ کرائیا۔ نہ کوئی شبد ناد دھنکار، راگی راگ نہ کھئے الاٹیا۔ نہ کوئی جیو جنت پَسار، سادھ سنت نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی سورج چند ستار، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی زمیں اسمان پہاڑ، سمنڈ ساگر نہ کھئے درسائیا۔ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، کنت سیج نہ کھئے سہائیا۔ اک اِکلا ایکنکار، نِرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ کرے اپنی کار، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیا۔ اپنی اچھیا کر تیار، نِراجھت اپنی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ اِکو اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا ہونے وڈا، ہر وڈا آپ وڈیائیندا۔ نِرگن وسے بالا نڈھا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ آپے جانے اپنی آر پار حدا، حدوُد وچ کدے نہ آئیندا۔ اپنے پریم پیار آپے بدھا، دوجا بندھن نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک وسائیندا۔ سچکھنڈ دوار وسائے نِرگن جوت، نِرویر پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آپ بناکے اپنا کوٹ، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ کِرپا کھیل بے آنت بہت، بوہ بدھ دھار اپنا راہ چلائیا۔ اپنے اُتے ہونے موہت، مُحبّت اپنے نال بندھائیا۔ اپنی دیوے سچ سروت، سوہاوت سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارا اِکو اک رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو نُور، نُور نُورانہ آپ اکھوائیندا۔ پرگٹ ہو ظاہر ظہور، ظاہرا کل دھرائیندا۔ مقامے حق سچ دستُور، بے پرواہ راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نُوری جلوہ ڈگمگائیندا۔ نُوری جلوہ پروردگار، ایکا ایک نظری آٹیا۔ آد جُگادی ایکنکار، اپنی کل دھرائیا۔ ساچے مندر کھول کواڑ، سچ سِنگھاسن سوہا پائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ وسے ساچے تھائیندا۔ سچکھنڈ دوار وسے ست، ست ست سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل ہر سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے نِرگن نِراکار ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کل وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو ہٹ، ہٹوانا اِکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو تٹ، سرورور اِکو اک جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو وت، بیج منتر اپنا آپ بجائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو کھلاپت، نر نِرکارا نظری آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو جس، ساچا سوہلا آپے گائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو کھاٹ، سِری بھگوان سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو واٹ، پاندھی آگے پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ سچکھنڈ

دوارے اکو ذات، دوجا روپ نہ کھئے دھرائیندا - سچکھنڈ دوارے کھیل تماش، سچکھنڈ نواسی آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے پوری کرے آس، اپنی آسا پور وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ دوار منگے منگ، پرہہ آگے سپس جھکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن چاڑھیا مینوں رنگ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دتا اک اند، اند اند درسائیا۔ ایکنکار ہو بخشند، بخشش میری جھولی پائیا۔ آد نرنجن چاڑھیا چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اناسی کرتے گایا چھند، ساچا ڈھولا اک الائیا۔ سری بھگوان پائی ٹھنڈ، میرے آتر چرن کول ٹکائیا۔ پارپرہم میرا دینا سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سرن سرنائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، سچکھنڈ دوار جنائیندا۔ تیرا لیکھا بے مثال، تیری مسل نہ کھئے بنائیندا۔ آد جگاد ویکھاں تیرا حال، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ ست ستوادی بن دلال، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ سچکھنڈ دوار نیترو، نیناں نیر وپائیا۔ دھن بھاگ تیرے چرن گئے چھوہ، میری چھاتی اُتے ٹکائیا۔ میں سندا رباں تیرے نام دی سو، چھند اکو اک الائیا۔ میری وست میرے کولوں نہ لئیں کھوہ، تیرے چرن پواں سرنائیا۔ میں تیرے جوگا گیا ہو، میں دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ سُن میری آس، آساوند جنائیندا۔ تیرا سنگ پُرکھ اناس، آد جگاد رکھائیندا۔ تُوں رہنا داسی داس، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ تیرے تھلے کھیل کران پرتھی آکاش، گگن منڈل راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ کہے میں ہونا، پرہہ تیری سیو کھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ سچا سلطانا، ہوؤں بھکھک روپ وٹائیا۔ در درویش ہو کے منگاں دانا، اپنی خالی جھولی رہیا ڈاپیا۔ تُوں مہربان مہربان مہربان مہربان، تُوں مہر نظر اک رکھائیا۔ میں بردا بناں غلاما، تُوں غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ میری سلام کر پروانا، علیکم اکو اک جنائیا۔ تیرے پریم بدھا گانا، تُوں دھ بن سکے نہ کھئے کھلائییا۔ تُوں صاحب مرد مردانہ، تیری مردانگی موہے بھائییا۔ تُوں شہنشاہ سلطانا، سپس تاج اک رکھائیا۔ تیرا حکم دو جہانان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے سُن لا کر کان، ہر

کرتا آپ جنائیندا۔ تیرے گھر وچ بناواں مکان، تھر گھر ناؤں رکھائیندا۔ تھر گھر دیواں مان، شبدی سُت وند وندائیندا۔ شبدی سُت کر پروان، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ ساچی بھچھیا اک مہان، اپنی دات آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوارے آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سُن لے بول، انبولت آپ جنائیا۔ سدا سدا سد وساں تیرے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تھر گھر گنڈا دیواں کھول، شبد سُت بہائیا۔ آگے کھیل کران انمول، انملڑی دات ورتائیا۔ تُوں سُتا نہ رہنا بن انہول، بے پرواہ رہیا جگائیا۔ آد جگاد رہنا اڈول، ڈول کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سنہڑا اک سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھول اکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ کھلائییندا۔ سُت دُلارا کران پرتکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ تھر گھر ساچے دیواں رکھ، رکھک اپنا بھیو چُکائیندا۔ آگلا مارگ دیواں دس، وشن برہما شو جھولی پائیندا۔ ترے گن مایا بنہاں نت، پنج تت میل ملائییندا۔ لکھ چوراسی کر پرگٹ، ساچی گھاڑن گھڑت گھڑائیندا۔ نرگن نرگن کھیل تماش، لوک مات راہ چلائییندا۔ رو سس کر پرکاش، منڈل منڈپ تیرا دیس سہائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کر کر واس، جوتی جاتا کھیل کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوار آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوار گیا من، پرہ آگے سپس جھکائیا۔ تیری وڈیائی صاحب دھن، ہوں بالک کہن نہ پائیا۔ سُت دُلارا پرگٹ ہووے تیرا جن، وشن برہما شو کرے کڑمائیا۔ تُوں سب دا بننا جننی جن، مات پت اکھوائیا۔ دائی دایا بن کے بیڑا دینا ہتھ، نرگن آپ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دے دلاسا، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ نرگن ہو کے کھولان خلاصہ، سرگن آپ سمجھائیندا۔ ویکھ وکھاواں پرتھی آکشا، گگن منڈل راہ جنائیندا۔ آتم پرماٹم دیواں بھرواسا، پوری اچھیا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی شبد دُلارا، گر ستگر آپ جنائیا۔ وشن برہما شو مارگ دیاں سکھال، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ دینا بندھپ ہو دیال، دین اپنی دیا کمائیا۔ سچ وکھاواں اک دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار تیرا بھیو نیار اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہ دس کہانی، تیرے آگے میری عرضوئییا۔ نرگن روپ تیرا نورانی، نرکار تیری شہنشاہییا۔ تیرا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن دے وڈیائییا۔

وِشن برہما شو بہرن پانی، بن سیوک سیو کھائیا۔ تیرا ناؤں رچائے کھانی بانی، شاستر سمرت وید پُراں جس جس سُنائیا۔ تیری سچ کون نشانی، لوک مات لئیں پرگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ سچ نشانہ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن پہنایا، بان نرالا تیر چلائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر ہوواں جانی جانا، بیو ابھید گھلائیندا۔ اگم اتھاہ بودھ آگادھ شبد اناد گواں گانا، انحد آپ پڑھائیندا۔ بھوت بھوپ بن کے رانا، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیندا۔ ایک گھر کرے ٹکانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل جنائیندا۔ سچکھنڈ کہے پر بہ دس حال، کس بدھ اپنی کھیل چلائیا۔ کون اولڑی چلیں چال، نرالی مات رکھائیا۔ زرگن سرگن مارگ دئیں سکھال، ساچی سکھیا کر پڑھائیا۔ کون دوارے ہوئیں دلال، جگت وچولا بنیں ماہیا۔ ویکھ وکھائے حق حلال، حقیقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر ساچے ساچی کہانی دئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ سُن ساچی بات، ہر باطن آپ جنائیندا۔ ستجگ کھیلاں کھیل تماش، مہربان وڈیائیندا۔ سٹ ڈلارا کر پرکاش، سنت گمارا سوہا پائیندا۔ براہ رُپ پرتھی آکاش، اپنا رنگ رنگائیندا۔ یگے پُرش کر داسی داس، ساچا مارگ لائیندا۔ حیکریو کھیل تماش، نر نرائن آپ جنائیندا۔ کپل مَن پوری کرے آس، رکھپ دیو پڑدہ لائیندا۔ پرتھو دیوے اپنا ساتھ، متس اپنا رنگ رنگائیندا۔ کچھپ ویکھے کھیل تماش، دھنتر اپنا بیو چُکائیندا۔ موہنی وکھائے اپنی راس، ہنسا اپنا راگ لائیندا۔ باون بھیکھ دھرے پُکھ ابناس، نر سنگھ اپنی کل وٹائیندا۔ ہری ہر کدے نہ ہوئے اداس، گج لیکھا آپ چُکائیندا۔ نر نرائن شاہو شاہباش، شہنشاہ اپنا بیو چُکائیندا۔ پنڈت دیوے اک گیان، بودھ آگادھ سمجھائیندا۔ رام راما کر پروان، پرم پُکھ کھیل کھلائیندا۔ وید ویاسا دے گیان، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ تریلوکی ناتھ بیو مہان، کابنا کرشنا بنسری راگ سُنائیندا۔ بودھ آگادھا نوجوان، شبد انادا ناد وچائیندا۔ مۇسے بیو چُکائے آن، جلوہ نُر نُر سمجھائیندا۔ عیسے دیوے اک دھیان، آپ اپنا گھر وکھائیندا۔ محمد دے دُھر فرمان، نام سندیسہ اک سُنائیندا۔ پنج تت کر پروان، زرگن اپنی جوت جگائیندا۔ نانک نام کر پردھان، جوتی جاتا ونڈ ونڈائیندا۔ دس دس ویکھے کھیل مہان، کایا چولا آپ ہنڈھائیندا۔ گوہند میلا وچ جہان، چیلار گُر رُپ سمجھائیندا۔ بھگتاں دے چرن دھیان، سرن سرنائی اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم

کر پروان، ساچا پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ نرگن سرگن سرگن نرگن پرگٹ ہو وچ جہان، جیون جُگت جگت جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ ساچے سچ سچ درڑائیندا۔ سچکھنڈ ویکھے پرہ تیری وڈیائی، دُو جے نظر کھئے نہ آئیا۔ کِس بدھ کریں مات کُرمائی، سرگن اپنے انگ لگائیا۔ ساچا ڈھولا گائیں چائیں چائیں، ناؤں نرنکارا نام پرگٹائیا۔ ویکھ وکھائیں تهاؤں تھائیں، نو نو چار پھیرا پائیا۔ بھگت اُٹھائیں پھڑ کے بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سنتاں دیویں ٹھنڈی چھائیں، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، میں وی ویکھاں تیرا گھر، لوک مات میری بنت بنائیا۔ سچکھنڈ پرہ چرناں رکھے سیس، آد آد سیس جھکائیا۔ تُوں صاحب سچا جگدیش، جگدیش تیری وڈیائیا۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی پیسن لئے پیس، تیری سیو کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری پڑھن حدیث، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ تیرا لیکھا تیری مہا تیرا راگ تیرا ناد تیری صفت کرے چھتیس، راگ راگاں وچ کدے نہ آئیا۔ سد سوامی ہو وساد، بسمل اپنی کار کھائیا۔ تُوں میری رچنا رچی آد، آد پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، لوک مات میں ویکھاں تیرا گھر، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سری بھگوان ہو مہربان، سچکھنڈ دوارے آپ جنائیندا۔ تیری بینتی ہوئی پروان، پرم پُرکھ جھولی پائیندا۔ نو سو چورانوے چوکڑی جُگ پتے وچ جہان، کوٹن کوٹ کال وپائیندا۔ نرگن پرگٹ ہووے وچ جہان نرویر اپنی دھار چلائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے جان دان، دوئے دوئے جوڑ واسطہ سرب پائیندا۔ کلجُگ اتم کھیلے کھیل نوجوان، نہکلنکا اپنا نام جنائیندا۔ جودھا سور بلی بلوان، بل اپنا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کہے مینوں منظور، پرہ چرنی سیس نواپا۔ جُگ چوکڑی پینڈا نہیں دُور، تیرے پیار اندر خوشی نال بتایا۔ اتم پرگٹ ہوئے ظاہر ظہور، نرگن اپنا نور کر رُشناپا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری آسا رکھ کے گئے ضرور، ضرورت سب دی پور کرایا۔ بے پرواہ نو سو چورانوے چوکڑی جُگ تُوں ہویا رہیا مفرور، ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگایا۔ پُرکھ ابناسی کہے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ کلجُگ اتم پرگٹ ہو کے آواں وچ جہان، نرگن نور جوت رُشناپا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران منگیا

دان، بن کے داتا جھولی پائیا۔ دو جہاناں ویکھاں مار دھیان، وشن برہما شو پھڑ باہوں لواں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارے رہیا درڑائیا۔ سچکھنڈ دوارا رکھے آس، پرہہ آسا پور کرائیا۔ کلجگ اتم نرگن جوت کرے پرکاش، پرکاشوان بے پرواہیا۔ کر کیرپا تینوں کھڑے ساتھ، آپ اپنی انگلی لائیا۔ تیرا لہنا چکے مستک ماتھ، پورب جھولی پائیا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا لوک مات جڑائیا۔ پھر پچھے میری وات، کہانی اپنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوارے دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے رہنا تیار، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جگ چوکری پیتے چار، چار یاری پار کرائیندا۔ کل کلکی لئے اوتار، گویند میل میل ملائیندا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سری بھگوان راہ جنائیندا۔ شبد آگم بول جیکار، انادی ناد سُنائیندا۔ سچ دوار کھول کوار، آسن سنگھاسن سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیری واسنا پور کرائیندا۔ تیری واسنا اتم کرے پوری، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ آسا رہے نہ آنت ادھوری نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کئے مجبوری، آپ اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ اتم گیا آ، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوارے رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں گئے دھیا، دھیان رہے لگائیا۔ جس نوں کہندے واحد لاشریک اک خُدا، شرکت سب دی دئے مٹائیا۔ وید پُران بنائے آپ گواہ، جگت شہادت اک وکھائیا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جوتی جاتا آپ اپنا ویس وٹا، نورو نور رُشنائیا۔ سچ دوار ہر نرنکار دھرنی دھرت دھول دئے سہا، آپ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوارے دیوے دات، چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا آپ جڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا لہنا، سو پُرکھ نرنجن آنت چکائیا۔ آپ وکھائے تیرے نیناں، نیتر نین نین کھلائیا۔ ہر سرنائی ساچی بہنا، ملے مان وڈیائیا۔ اکو مننا پرہہ دا کہنا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارا اک وسائیا۔ سچ دوارے وسنا کھیڑا، سچکھنڈ نواسی آپ وسائیندا۔ جس گھر بہہ کے بھگتاں بنھنا بیڑا، ستجگ ساچا راہ چلائیندا۔ دھرت مات دا کھلا کرنا وپہڑا، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ لکھ چوراسی اُلٹا دینا گیڑا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ دین مذہب دا چکنا جھیڑا، ذات پات نہ کھئے رکھائیندا۔ چار ورنان پاؤنا گھیرا، شرع شریعت ڈیرہ ڈھائیندا۔ کوڑی کیرپا چکنا ہیرا پھیرا، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ سب

۱۰۵.

۱۰۵.

نے کہنا تُوں میرا میں تیرا، بن پاربرہم برہم نظر کھئے نہ آئیندا۔ ناؤں رکھا سِری بھگوان سِنگھ شیرا، دو جہاناں بھبک لگائیندا۔ چوٹھے جُگ
 ڈھنڈا ڈیرہ، آگے سر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلہ اک وسائیندا۔ سچ محلہ وسے
 مات، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک جماعت، اکو اکھڑ پڑھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیا۔ من
 مت رہے نہ نار کھذات، گُرمٹ اکو اک جنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملائے پُرکھ سمراتھ، ملاونہارا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے تیرا مان ودھائیا۔ سچکھنڈ دوارے مات لوک، تیرا رنگ رنگائیندا۔ جس دوارے سُنائے
 اک سلوک، سو بلا اپنے نام پڑھائیندا۔ پاوے سار لوک پرلوک دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ بنک دوار سہائے کوٹ، کوٹن کوٹ دوارے
 ڈھاپیندا۔ جن بھگتاں دسے اکو زرگن اوٹ، دو جاسٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ میل ملائے نرمل جوت، آتم پرما تم بندھن پائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا مات بنائیندا۔ سچ دوارا بنا مات، مِتر پیارا آپ جنائیا۔ دیوے وڈیائی
 کائنات، کلمہ نبی رسوُل جنائیا۔ امرت جام پیائے حیات آب، آب حیات مَکھ چوائیا۔ میل ملائے سچ احباب، محبوب سچا شہنشاہیا۔
 نظری آئے اک نواب، نوبت اپنے نام وجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے پورے کرے خواب، جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے دھیان
 لگائیا۔ نظری آئے پاک، پت پتیت اک اکھوائیا۔ سچ دوارا کھولے تاک، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ نظری آئے شہنشاہ شاہ شاباش، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار سمجھائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہو تیری پناہ، پُنہ پُنہ سیس جھکائیا۔
 لوک مات چلائیں سچ راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی دئیں پناہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار ورنان ایک در دئیں بہا، کوڑی کِریا نانا
 توڑ ٹڑائیا۔ آتم پرما تم میلا لئیں ملا، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ ساچا سوہلا دئیں سُننا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پڑدہ اوہلا دئیں چُکا، بجر
 کپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ نچھر جھرنا اک جھرا، کول ناہہ اُلٹائیا۔ زرگن جوت کر رُشنا، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ آتم سیجا ڈیرہ لا، سچ سِنگھاسن
 سوہبا پائیا۔ بھگتاں کھیڑا دئیں وسا، گھر اپنا منگل گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آواں
 چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوارے اتم آؤنا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ نو سو چورانونے چوکڑی جُگ سچ دوارے گوڑھی نیند سواؤنا،

بھڑ باہوں نہ تینوں کھئے اُٹھائیندا۔ نرگنِ نرورِ اکال دینِ دیال جوتی جامہ بھیس وٹاؤنا، بھيو ابيد آپ کھلائیندا۔ کلجگ کورِی کريا پندھ
 مُکاؤنا، سَتجگ ساچا راہ جنائیندا۔ بھگت بھگوان آپ ملاؤنا، آپ اپنا میل ملائیندا۔ ملِ ملِ بھگتان منگل گاؤنا، گیت گوبند الائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، سچکھنڈ دوار اک جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے تیری وڈیائی ساڈھے تِن ہتھ، سِری بھگوان
 آپ جنائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، تیرا محل دئے سُہائیا۔ نرمل جوت جگے لٹ لٹ، نورو نور نور رُشنائیا۔ ست پُرکھ دا کھلے ہٹ، دو
 جہاناں ونج کرائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، تیرے مندر ڈیرہ لائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، توڑے بھرم بھو لوکائیا۔ لہنا دین چکائے تیرتھ
 اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیترووے مارے دھائینا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون بے بس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا
 کر، سچکھنڈ دوار اکو اک سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار پُرکھ ابناسا، اکو اک سمجھائیندا۔ جس مندر ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق پندھ
 مکائیندا۔ تیری پوری کر آسا، ترسنا تیری جھولی پائیندا۔ شاہو بھوپ ہر شاہ شاباشا، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ جن بھگتان دیوے دھر
 بھرواسا، دھن آتمک راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ساچا مندر آپ وڈیائیندا۔ سچکھنڈ کہے پرہ تیرا مندر،
 تیرے نال سُہائیا۔ کر کريا جس وسیں اندر، تس ملے مان وڈیائیا۔ بھاگ لگے اندھیرے گندر، جس گرہ جوت کریں رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ایکا دینا سچا ور، تیرا درشن ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ درس کرن دا چاؤ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔
 کلجگ اتم میل ملائے بے پرواہو، آپ اپنا بھيو کھلائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن ویکھنہارا تھائیں تھائوں، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کلجگ ویکھے اتم وار، ور اپنا اک جنائیندا۔ کلجگ اتم کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔
 سچکھنڈ دا سچ دوارا، ہر سَتگر آپ وسائیا۔ گر گر وجے شبد نگارہ، ناد اناد سُنائیا۔ بھگت بھگوان کرے پیارا، پیا پریم ویکھ وکھائیا۔
 سنت ساجن دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر مُکھاں کھولے بند کواڑا، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ گر سکہاں دیوے چرن دھوڑ چہارا، مستک
 ٹکا لائیا۔ مُرید مُرشد اک ادھارا، آسا پور وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکائیا۔ وشن برہما شو کرن نِسکارا، در بیٹھے
 سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُچی بولن اک جیکارا، جے جیکار سُنائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ کلجگ

اتم پار کنارہ، دین مذہب رہن نہ پائیا۔ نظری آوے اکو پروردگارا، بے مقام سچا شہنشاہیا۔ اتم پرما تم دیوے سچ نظارہ، نظریہ اپنا اک
 ٹکائیا۔ مقامے حق ہو اُجیارا، حُجرہ حق حق سہائیا۔ سچکھنڈ وسنہارا ایکنکارا، آپ اپنی کل دھرائیا۔ لوک مات دا دھرم اکھاڑا، اکو
 اک وکھائیا۔ جن بھگتاں کھولے سچ دوارا، در دروازہ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ سچ
 دوارا کھولے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ سرشٹ سبائی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ چار ورن جنائے اکو جاپ، سوہنگ منتر آپ
 پڑھائیندا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ ناتا توڑ ذات پات، برہم اکو اک سمجھائیندا۔ پنج تت ناتا جگت خاک، خاکی
 رُپ خاک سمائیندا۔ مڑھی گور نہ کوئی پُن نہ صواب، بن ستگر پورے پار نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل
 اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم انت انت پرہہ آیا، اپنی دیا کھائیا۔ میٹنہارا ترے گن مایا، ترے ترے لیکھا دئے جنائیا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھایا،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچا راگ اک الایا، انادی ناد وجائیا۔ اتم پرما تم ڈھولا گایا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چوڈاں وِ دیا نین شرمایا،
 چوڈاں لوک بھیو نہ پائیا۔ چوڈاں طبقات کر رُشنا یا، زمیں اسمان نہ کھئے سہائیا۔ ست ستوادی ساچا راہ چلایا، رہبر بنیا نور لاپیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دیوے ور، لوک مات آپ وڈیائیا۔ سچ دوارا سچکھنڈ، لوک
 مات وڈیائیندا۔ جن بھگتاں دتی اکو ونڈ، سری بھگوان جھولی پائیندا۔ اتر اتم اک اند، بن بتی دند وکھائیندا۔ ستجگ ست ستوادی
 چڑھے چند، چند چاندنا آپ چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا جوت
 اُجیارا شبد نگارہ، سنگت سہارا، گھر اکو اک وسائیندا۔ اکو وسے سچا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ پرہہ آپ چکائے بھو ڈر، بھیانک
 رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ اتم پرما تم سیجا ویکھے چڑھ، ساچے پوڑے دئے چڑھائیا۔ درس دیکھائے آگے کھڑ، چتربھج سچا شہنشاہیا۔ ساچا ڈھولا
 لئے پڑھ، بن رسنا جہوا گائیا۔ اپنی کرپا کرتا پُرکھ کر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہر بھگت جینودیاں جگ جائے مر،
 پرہہ چرن ملے وڈیائیا۔ دوزخ بہشت دوہاں نوں پار جائے کر، سورگ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ صاحب ستگر دا پلُو پھڑ، لوآن پُریاں برہمنڈاں
 کھنڈاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ وشن برہما شو ہر بھگت تیرا درشن کرن، نیتر نین نین اٹھائیا۔ پاربرہم پت پریشور جس لیا ور، گھر ساچے وجے

ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، بھگت بھگوان ساچی ریتی، ناتا تٹا مندر مسیتی، شودوالے مٹھ گرو دوار گرمکھ کایا وچ وکھائیا۔ گرمکھ کایا سچ دوارا، گرو گراندر آسن لائیندا۔ اٹھ پھر وجے نگارہ، انحد نادی ناد سُنائیندا۔ من منوا نہ ہوئے پنہارا، سرتی شبدی میل ملائیندا۔ گرہ مندر وکھائے سچی دھرمسالہ، دھرم دوارا اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تس اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت کہے پرہہ درشن پا، میری نیتی رہی نہ رائیا۔ پوجا پاٹھ توں کھڑا لیا چھڈا، ہونی ہون نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن ملیا نرگن آ، پنج تت لیکھا دئے چکائیا۔ اتم پرما تم گنڈھ لئی ہوا، نہ سکے کھئے کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگتاں بنے گواہ، شہادت اکو اک جنائیا۔ جنہاں دا داتا بے پرواہ، تنہاں ڈر نہ کھئے وکھائیا۔ رائے دھرم نین ربیا شرما، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی مؤت مارے دہاہ، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ ساچے بھگتاں پرہو اتم اپنی گودی لئے اٹھا، پنج تت کایا ماٹی کم کیسے نہ آئی۔ کوئی ساڑے کوئی دیوے دفنا، کوئی پنچھیاں کولوں تڑائیا۔ کوئی جل دھارا دئے وپا، کوئی انگ بھنگ کٹائیا۔ اتم پرما تم پارہسہ پرہہ بھگتاں لئے اپنی گود بہا، دو جہاناں ناتا توڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، ہرجن ساچے اپنا میل ملائی۔

۱۰۵۲

۱۰۵۲

★ ۲۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہرینس سنگھ دے گرہ پونہ ★

صاحب ستگر کھیل کریا، کرتے ہتھ وڈیائیا۔ بھگتاں اندر چوری وڑیا، اپنا مان گوائیا۔ گرمکھ ساچے سیس ہتھ دھریا، جگدیش ہوئے سہائیا۔ نانا ہو کے گرمکھاں لیکھا چکائے سیس دھڑیا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کرنی گرمکھاں ہتھ وکھائیا۔ ہویا نانا در درویش، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ گرمکھ ویکھے سچے نریش، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ اندر وڑ کے کرے ہیت، باہروں نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کیتا کھیل ساچے ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ کھیل اگم اپار، بھیو نہ آیا۔ ویکھو بھگت دوار، پُرکھ ابناسی ویس وٹایا۔ منگتا آیا بن بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ گرمکھ باہروں آون ہو

ہوشیار، آپ اپنا بل دھرایا۔ ویکھو کتھے لُکيا ٹھگ چور یار، جُگ چوڳڑی جو گر اوتاراں رہیا بھلایا۔ پُرکھ ابناسی کِریا بندھ، ٹھاکر
 سوامی ہولی ہولی آئے باہر، جن بھگتاں ویکھ خوشی منایا۔ بن گُرمکھاں کوئی نظر نہ آئے وچ سنسار، جو کر سواگت اڈیک پریم پریتی
 ساچی رہے جنایا۔ دُھر درگاہی سچا ماہی گُرمکھاں گل پائے آپ بار، بن سیوک سیو کماہا۔ اپنا تجا سرب شنکار، گُرسکھ اپنے رنگ
 رنگایا۔ گُرسکھاں دھوڑی مستک لاوے چہار، اپنا ٹکا گُرسکھ سپہرا سیس بندھایا۔ ہر سنگت کرے آپ پیار، چاڑھے رنگت ایکنکار،
 رنگ رنگیلا اک رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سنگت ور، پونہ سنگت دو جہان سری بھگوان اپنے آگے
 آگے رکھایا۔ گُرمکھ گھر ستگر ڈیرہ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ ابناسی کرتا کر کے مہراں، مہربان آیا واہو داہیا۔ روپ دسے بن کے چیرا،
 چیرا اپنا ناؤں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن دوارے اپنا آسن لائیا۔ ہر دوار لگا مٹھا،
 سری بھگوان خوشی منائیا۔ کریا کھیل اک انڈٹھا، انڈٹھڑی دھار چلائیا۔ ہرجن ہری ہر آپے جتا، ہار نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر آوندیاں دا
 سری بھگوان گُرسکھاں مکھ ڈٹھا، آگوں ہو کے ملے چائیں چائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر جگت سندیسہ دیندے رہے چٹھا، سو
 شہنشاہ اپنا در وکھائیا۔ پورب جنم دا پچھلا حصہ، در آ کے جھولی پائیا۔ سری بھگوان بھگنو ٹھاڈے نالوں نگا، دیونہار سرب چٹرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں بھولنہار پہنایا۔ بھولنہار کہن پرہ تیری لوڑ، تڈھ بن نظر کھئے نہ
 آئیا۔ کر کریا جگ جنم دے وچھڑے جوڑ، جوڑی بھگتاں میل ملائیا۔ بے آنت سوامی کلجگ کلی بھول تیری پئی لوڑ، دوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ گُرسکھاں اندر وڑیوں آپ آ کے گور، دیا باقی نہ کھئے جگائیا۔ سچ تینوں سارے کہندے رہے چور، چوری چوری گُرمکھاں کارج پور
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شنکار جن بھگتاں آپ جنائیا۔ دو ہتھیں پرہ چکے کندھ،
 گُرمکھاں بہار اٹھایا۔ کوئی نہ ویکھے گندے مندے، نرمل نور روپ درسائیا۔ آپ بنائے اپنے بندے، بن بندگیوں پار کرائیا۔ ساچے پوڑے
 چاڑھے ڈنڈے، ڈنڈا اپنا نام وکھائیا۔ کوئی نہ رہے ارار کندھے، پار کنارہ اکو چرن دوارا درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ہرجن اپنے کندھ اٹھایا۔ ہرجن تیرا چُکیا بہار، بہاوی جگت ورتائیا۔ اندرے اندر سچ پیار، باہروں بوہ روہی بھیو نہ کھئے جنائیا۔

سچ سنگھاسن دے آدھار، ابناسی اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلا سچ سُبھائیا۔ ستگر گھر ریوٹ نہ ہوئے خراب، خرابی جگت مٹائیندا۔ سری بھگوان بھگتاں کرے آپ آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ تُسیں میرے صاحب جناب، ہوں سیوک روپ وٹائیندا۔ پرہ دیون آیا خطاب، مستک ٹکا نام لگائیندا۔ جس دا کوئی دے نہ سکے جواب، سو کرنی آپ کھائیندا۔ گرمکھ روشن کرے آفتاب، نور جلوہ اک درسائیندا۔ آگے کوئی نہ دیوے عذاب، جنم مرن دا دکھ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھاں پچھلا لیکھا صاف کرائیندا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ پونہ ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ ایکنکارا بن پردھان، سچ پردھانگی آپ جنائیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتا وسنہارا سچکھنڈ سچے مکان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ سری بھگوان سچ نشان، نرگن نرگن ربیا جھلائییا۔ پاربرہم پرہ کر پروان، سچ پروانگی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، بھیو ابھید جنائیندا۔ نرگن نرکار نرور ہو پرگٹ، اجونی ریت ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جان کھیل تماش، دو جہاناں سری بھگوانا اپنی کار کھائیندا۔ آد پُرکھ دیونہارا اکو ساچی دات، سچکھنڈ دوارے سچ سچ سمجھائیندا۔ جگ چوکرئی پاوے راس، گوپی کابن ناچ نچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو مہربان، ایکنکارا دئے وڈیائیا۔ آد نرنجن ساچا دان، ابناسی کرتا جھولی پائیا۔ سری بھگوان مرد مردان، پاربرہم پرہ ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے مکان، چہر چہن نہ کھئے چھائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، سیس تاج ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید ربیا کھلائییا۔ بھیو ابھید کھولے بھگونت، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ جن بھگتاں جانے آد آنت، جگ جگ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نرگن سرگن دیونہارا نام منت، بودھ آگادھ پڑھائیا۔ لکھ

چوراسی بن نار کنت، سیج سہنجی آپ ہنڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیآ۔ ساچا بھیو دیوے کھول، بے آنت بے پرواہیآ۔ اگم اتھاہ تولے اپنا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھائیآ۔ نروبر نراکار رہے اٹول، ڈل کدے نہ جائیآ۔ جُگ چوکرئی نرگن سرگن ویکھے گھول، دھر فرمانا حکم جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ جنائیآ۔ کرنی کرتا دسے میت، متر پیارا دیا کھائیآ۔ نو سو چورانوے چوکرئی جُگ گئے بیت، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات چلائی ریت، کھتری براہمن شوڈر ویش ورن برن ونڈ ونڈائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان سنایا گیت، انجیل قرآن سوہلا ڈھولا آپ جنائیآ۔ نانا جُریا شوڈوالے مٹھ مندر مسیت، گرُودوار اپنا بھیو جنائیآ۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچے آسن لائیآ۔ سد بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیآ۔ وسنہارا ہست کیت، گھٹ گھٹ جوت جگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیآ۔ ساچا بھیو سو پُرکھ نرنجن، اک اکلآ آپ کھلائیآ۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجن، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیآ۔ سچ سروور کرائے ایکا مجن، ڈرمت میل دھوائیآ۔ نیتر پائے نام انجن، اگیان اندھیر چکائیآ۔ کایا ماٹی کرے کنچن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ کرنی رکھے اپنے ہتھ، بے پرواہ وڈی وڈیائیآ۔ جُگ چوکرئی چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیآ۔ وشن برہما شو مارگ دس، کروڑ تیتیساکرے پڑھائیآ۔ سرگن آتر آپے وس، برہم اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ نرمل جوت کر پرگٹ، جوت نرنجن نور رُشنائیآ۔ شبداگتی سنائے انحد، انادی ناد سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوکرئی اپنی دھار بندھائیآ۔ جُگ چوکرئی بھے دھار، نرگن سرگن کھیل کھلائیآ۔ لیکھا جان گرُو اوتار، پیر پیغمبر آپ جنائیآ۔ مقالے حق ہو اجیار، جلوہ نور نور رُشنائیآ۔ سچکھنڈ ساچا کھول کواڑ، سچ سینگھاسن سوہا پائیآ۔ گھر وچ گھر نیار، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوکرئی پار کرائیآ۔ جُگ چوکرئی جائے لنگھ، لوک مات رہن نہ پائیآ۔ نرگن سرگن سکلا سنگ، پُرکھ اکال آپ نبھائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے منگ، پرہہ آگے جھولی ڈاپیآ۔ داتا دانی سورا سربنگ، شہنشاہ اکو اک اکھوائیآ۔ کایا چولی چاڑھنہارا رنگ، رنگ مچھیئی اک رنگائیآ۔ آسو گھوڑے کسنہارا تنگ، شاہ سوارا پھیرا پائیآ۔ لوآن پُریان

برہمنڈاں کھنڈاں آپے لنگھ، لوک پرلوک چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ لہنا دینا ویکھ رو سس سورج چند، منڈل منڈپ کھوج کھوجائیا۔ راگان ناداں کر کھنڈ کھنڈ، نام وجائے اک مردنگ، راگ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ ست ستوادی ساچا جاپ، سو پُرکھ نرنجن آپ پڑھائیندا۔ میٹھارا تینوں تاپ، ترے گن مایا پڑدہ لاپندا۔ سچ بندھائے ایکانا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ بند کواڑی کھول تاک، آتم آتر گنڈا لاپندا۔ امرت دے بوند سوانت، نچھر جھرنا اک جھرائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ آتم پرما تم کر کے داسی داس، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ ناتا تھے پرتھی آکاش، گگن منڈل نہ کھوج کھجائیندا۔ سدا سہیلا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ اگئی سُنائے اپنی گاتھ، منتر اکو اک درڑائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ویکھنہار تریلوکی ناتھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا آپ درڑائیندا۔ ساچی سیکھیا دیون جوگ، ہر اکو اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی بھوگیا بھوگ، بھسمر اپنی دھار چلاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر سنجوگ، نرگن سرگن ناتا جوڑ جڑائیا۔ نام سُنایا اک سلوک، نیش اکھر روپ وٹائیا۔ مندر وکھایا سچکھنڈ دوار قلعہ کوٹ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ ہونے پرکاش نرمل جوت، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ بھيو ابھیدا دسے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، نام پردھانگی اک کھائیا۔ سچکھنڈ دا سچ مکان، دھرت دھول دئے وکھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، جیون جگت جگت دئے سمجھائیا۔ آد جگادی سچاکھن، لکھ چوراسی گوپی ویکھے تھاوں تھائینا۔ نرگن روپ سری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ہونے حیران، ہر کا بھيو کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو سس جھکان، نیتر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش منگن دان، اپنی جھولی رہے وکھائیا۔ کرے کی کھیل والی دو جہان، کلجگ اتم اپنا پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جیو جنت سادھ سنت ویکھے مار دھیان، بن نیتر اکھ کھلاٹیا۔ کون دوار کون مکان کون ڈیرہ جس دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے میت مُارا، سری بھگوان دیا

کھائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ سہائے اک دوارا، جن بھگتاں سیو کھائیندا۔ نرمل دیا کر اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شبدا آگم وجے نگارہ، دو جا راگ نہ کھئے سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھا دساں گا۔ نرگن ہو کے وساں گا۔ شبدا تیر نرالا کساں گا۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھاں جھساں گا۔ اگلا مارگ جن بھگتاں ساچا اکو دساں گا۔ نیڑے آپچھے نہ ہٹاں گا۔ شاہ پاتشاہ ہو کے ڈٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھاں ہردے آپے وساں گا۔ ساچا مارگ لاواں گا۔ سچکھنڈ دوار وکھاواں گا۔ بھگت بھگوان روپ بناواں گا۔ سچ نشان اک وکھاواں گا۔ اتم کنتا اک ملاواں گا۔ بجر کپاٹی توڑ تڑاواں گا۔ نجھر جھرنا اک جھراواں گا۔ بوند سوانتی کول پیواں گا۔ انحد راگی راگ سناواں گا۔ رسنا جہوا بولنا بند کراواں گا۔ سرتی شبدا نال ملاواں گا۔ دُور ڈراٹے سٹے پھڑ اٹھاواں گا۔ جگ چوکرئی لیکھے آپ جناواں گا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا تے، اگتی ریتی سچ وکھاواں گا۔ جیہڑے گرمکھ ہو جان غصے، پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ جے کوئی سچی پچھے، ساہمنے ہو کے نظری آواں گا۔ ہن بیو نہ رہنا لکے، پڑدہ اپنا چک اٹھاواں گا۔ شاہ سلطاناں منہ دے بہار سٹے، سیس تاج نہ کوئی رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میل ملاواں گا۔ جن بھگتاں میل ملائیگا۔ نر نرائن دیا کھائیگا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دہ دشا ویکھ وکھائیگا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی پارسی لکھا کھئے رہن نہ پائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہن نہ دیوے کوئی سفارشی، اپنی اکھیں ویکھ ہرجن اپنے نال ملائیگا۔ ہرجن ساچے نال رلاواں گا۔ پچھلی بھل بخشاواں گا۔ ستجگ راہ وکھاواں گا۔ اکو نام جیاواں گا۔ نرگن نور نظری آواں گا۔ پروردگار کھیل کراواں گا۔ امام مہدی روپ وٹاواں گا۔ کلمہ نبی رسول پڑھاواں گا۔ سچ اصول آپ بناواں گا۔ قاتل مقتول کھیل کراواں گا۔ بے نظیر نظر کیسے نہ آواں گا۔ مرید مرشد سچ تصویر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے گھر بہاواں گا۔ گرمکھاں گودی چکیگا۔ ویلا نیڑے ڈھکیگا۔ پرہہ شیر وانگوں اٹھیگا۔ بھانا کدے نہ رکیگا۔ شاہ پاتشاہ کوئی نہ لکیگا۔ ہر جو منہ دے بہار سٹیاگا۔ لکھ چوراسی دن دہاڑے لٹیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپے پچھیگا۔ جن بھگتاں آپ اٹھائیگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن سیو کھائیگا۔ آد نرنجن جوت

جگائیکا۔ سِری بھگوان گھر گھر پھیرا پائیکا۔ ابناسی کرتا اندر وڑ راہ وکھائیکا۔ پاربرہم برہم اپنے انگ لگائے گا۔ نرگن سرگن اک مردنگ
 وجائیکا۔ کایا چولی رنگ چڑھائیکا۔ نو کھنڈ پرتھمی کھنڈ کھنڈ وکھائیکا۔ لکھ چوراسی نار دُباگن رنڈ، ہر جو کنت نظر نہ آئیکا۔ جن
 بھگتاں پوری کرے منگ، بن درویش سیو کھائیکا۔ آتم سیجا بیٹھ پلنگ، سچ سنہڑا آپ سنائیکا۔ ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا
 ہتھ ٹکائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُور ڈراڈے نیرن نیرا ہو کے آپ اٹھائیکا۔ گُرمکھ سچا اٹھیکا۔
 سِری بھگوان ٹھیکا۔ گھر گھر جا کے پُچھیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انت کدے نہ لُکیکا۔
 ساچے بھکتو کرو خیال، سِری بھگوان آپ جنائیندا۔ نرگن بنیا آپ دلال، شبد وچولا وچ رکھائیندا۔ گوہند نیہاں ہیٹھاں دتے بال، کلجگ
 نیہہ جگت اکھڑائیندا۔ ست دوار بنے سچی دھرمسال، جیواں جنتاں آپ وکھائیندا۔ اوتھے لیکھا چُکے شاہ کنگال، اوچ نیچ رہن کھتے نہ
 پائیندا۔ نظری آئے پُکھ اکال، دُوجا ایشٹ نہ کھتے منائیندا۔ ستجگ چلے اولڑی چال، کلجگ کُڑا پنڈھ مکھائیندا۔ بھگتاں توڑے ناتا کال
 مہاکال، بھگتاں اپنی گود اٹھائیندا۔ دیوے نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کھتے نہ جائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر دُور ڈراڈا چلے نال
 ۱۰۶۰ نال، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ ٹھاڈا حل کرے سوال، پرگٹ ہو ابناسی دین دِیال اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے کرتار، کرتا پُکھ وڈی وڈیائیا۔ بڈھے نڈھے بالے سرب پروار، بچیا کھتے رہن نہ پائیا۔
 جس جن نیتر دتا اک دیدار، دید عید چند چڑھائیا۔ بے پرواہ پروردگار، پلُو اپنا نام پھڑائیا۔ لیکھا جانے سانجھا یار، سخی سرور اکو
 اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ویلا دئے سمجھائیا۔ ساچا ویلا آؤنا جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔
 پرہہ سنہڑا دیوے اُپر چڑھ کے شاہ رگ، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ بھگت دوارے آؤ بھج، راہ اکو اک وکھائیندا۔ جتھے کیسے دا کوئی نشانہ
 نہ جائے لگ، تیر تلوار گھاؤ نہ کھتے رکھائیندا۔ کلجگ اگنی پوہ نہ سکے آگ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ گُرمکھو ٹھاڈی دو جہان حد، سِری
 بھگوان ونڈ ونڈائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، اپنی گود بہائیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا چھند، ساچی سکھیا اک جنائیندا۔ سووت
 جاگت اکو اند، جیون مرن اکو گھر وکھائیندا۔ ایتھے اوتھے مکے پنڈھ، لیکھا ہور نہ کھتے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، دیونہارا ساچا ور، بہرم بھلیکھا آپ کڈھائیندا۔ بہرم بھلیکھا کرو دُور، در دوار رہیا جنائیا۔ پرگٹ ہویا حاضر حضور، حضرت اپنا
 پھیرا پائیا۔ پہلوں بخشے سرب قصور، پھیر دتی چرن سرنائیا۔ اتم آسا کرے پور، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ ناتا تھے سرشٹی کوڑ، ستگر چرن
 ملے سرنائیا۔ ستگر سرن ساچی دھوڑ، نرمل جوت کرے رُشنائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موڑھ، جس جن اپنا بھیو کھلائیآ۔ ناد سُنائے اکو تور،
 تریا نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے اک رنگ، رنگ رنگیلا دیا
 کھائیا۔ اتم سہائے سیج پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ دوس رین وجے مردنگ، دھن آتمک راگ سُنائیا۔ پنج وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کام
 کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ نج آتم دیوے اک اند، اند اند وچ درسائیا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا چھند، چار ورن کرے پڑھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ لیکھا رہیا چکائیا۔ کلجگ لیکھا مکے مات، مات رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں بنے اک
 جماعت، پئی اکو اک پڑھائیا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ اتم پر ماتم ساچی گاتھ، برہم پاربرہم شنوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سکھیا دئے درڑائیا۔ ستجگ سکھیا چار ورن، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جن
 بھگتاں نیتر کھولے ہرن پھرن، نج نیتر پڑدہ لاپندا۔ ناتا تھے مرن جنم، جنم مرن اکو گھر وکھائیندا۔ صاحب آیا ترنی ترن، ہرجن ساچے پار
 کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈونگھی بھوری ویکھ وکھائیندا۔ ڈونگھی بھوری ویکھے ساگر، گہر گمبھیر کھوج
 کھوجائیا۔ لیکھا جانے پنج تت کایا گاگر، ترے گن لیکھا تھاؤں تھائیا۔ غریب نائیاں جگت نائیاں دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے مہر مہر مہر بے پرواہیا۔ مہربان مہربان دیوے دان، داتا دانی اک اکھوائیندا۔ کلجگ
 آنت ہو پردھان، سنت ساجن ویکھ وکھائیندا۔ بن کلمیوں کرے کلیان، مُرید مُرشد آپ جنائیندا۔ کائنات ویکھے مار دھیان، نیتر نین نین
 اٹھائیندا۔ پیر پیغمبر ہون حیران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ آنت اٹھاواں گا۔
 دُھر سندیسہ حکم سناواں گا۔ وشن برہما شو در بہاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رلاواں گا۔ ترے گن لیکھا آپ چکاواں گا۔ پنج تت
 بہرم بھلیکھا باہر کڈھاواں گا۔ مُلا شیخ پڑدہ لاہواں گا۔ پنڈت پاندھ دس سندیس جناواں گا۔ لکھ چوراسی ہونا کھیت، رن بھومی

رنگ رنگاواں گا۔ نرگن ہو کے کھیلاں کھیڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مردنگ و جاواں گا۔ سچ مردنگ و جیگا۔
 کلجگ کوڑا بھجیگا۔ ستجگ ساچا سبجیگا۔ بھگت بھگوان پڑدہ کجیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سنت سہیلے آپے سدیکا۔ گر گوبند دُھر دی کار، نرگن سرگن رہیا جنائیا۔ امرت آتم بھر بھنڈار، جیو جنت ورتائیا۔ شبد میانوں کھچ
 کٹار، کھڑگ کھنڈا چمکائیا۔ جیو رکھیا کرے سرب سنسار، دُشٹاں میٹ مٹائیا۔ بے زباناں اُتے کدے نہ کرے وار، غریب نہانیاں ہوئے
 سہائیا۔ گوبند سورا سورپیر بلکار، نہنہیاں اُتے ہتھ نہ کدے اٹھائیا۔ جیواں جنتاں سانجھا کرے پیار، دُئی دویت نہ کھئے رکھائیا۔ نانک نرگن
 جوتی دتی بال، گوبند جوت رُشناٹیا۔ جس دا پتا پُرکھ اکال، کیوں دُشٹ روپ وٹائیا۔ اوہدے پریم اندر سارے ہوئے حلال، جھٹکا کرن
 دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جنہاں اندر وسے آپ دین دیال، مہربان اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہناں دا گرو گوبند بنے کال، کال گراسی آپ ہو جائیا۔
 ستگر سدا سدا دیال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا در، گوبند کھنڈا تکھی دھار، گرسکھاں کرے سچ پیار
 پریم پیار کٹار لال دھار وکھائیا۔ گر گوبند نہ کیتا جھٹکا، سپس دھڑ نہ اڈ کرائیا۔ ایہو سب نوں کھا گیا کھٹکا، کھٹی ہتھ کسے نہ آئیا۔ دھرم
 دوارے جیو لٹکا، جو بنیا بکرا مات قصائیا۔ آگے کسے نہ پلٹیا پتڑا، نانک گوبند دئے نہ کھئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ سچ رہیا جنائیا۔ ستگر گوبند بکرے کدی نہ وڈھے، دُکھیاں درد آپ وندائیندا۔ جس اپنے بچے نہیاں ہیٹھاں دے، کیوں
 معصوماں اُتے ہتھ اٹھائیندا۔ رسن ہلکائے سارے بدھے، کوڑی رس جگت لوبھائیندا۔ امرت دھار گرمکھ پیار گوبند وچار لکھ چوراسی
 وچوں تھوڑے لہے، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ باقی دھرم رائے دوارے چھڈے، آگے ہو نہ کھئے بچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گر گوبند گوبند گر گرمکھ پیار رنگ رنگائیندا۔ من پنکھی نہ جائے دوڑ، اڈ اڈ نہ دہ دیش دھائیا۔ جس ستگر
 پورا جائے ہڑ، شبد ڈور بندھائیا۔ بڈھی کرے اور دی اور، من چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پنچ وکار نہ پائے شور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ
 ہوئے ہلکائیا۔ مایا ممتا ہومیں ہنگتا گڑھ ہنکاری دیوے توڑ، نون سو اکھر اک سمجھائیا۔ سرت سوانی شبد بانی دیوے جوڑ، آپ اپنی دیا
 کائیا۔ گرمکھ چڑھے ساچے گھوڑ، کایا مندر اندر نٹھے واہو داہیا۔ ستگر وکھائے اکو پوڑ، پوڑا اپنا نام جنائیا۔ نظری آئے پرکاش اندھ گھور،

اندھیر رہے نہ رائیا۔ من دا رہے نہ کوئی زور، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، من ممتا دئے مٹائیا۔ من ممتا مٹے آسا، ترسنا رہے نہ رائیا۔ جس ستگر چرن کول دیوے بھرواسا، گھر اکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے پون سواسا، پون پونی آپ سمائیا۔ اپنا کھول سُنائے خلاصہ، بھيو ابھید آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، من اکو بندھن پائیا۔ من واسنا پائے بندھن، تندى تند بندھائیندا۔ گُرمکھ مستک لائے چندن، ٹگا اک جنائیندا۔ اتم دیوے سچ انندن، کوڑی کِریا باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، من واسنا بند کرائیندا۔ من واسنا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دوار وکھائے ہٹ، جس گھر ستگر آسن لائیا۔ ہرجن چرنی جائے ڈھٹھ، مان ابھان مٹائیا۔ دین ديال سر رکھے دے کر ہتھ، سمرتھ ہونے سہائیا۔ کر کِریا پائے نام نتھ، من چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے ساچا ور، من واسنا من ہی وچ کھپائیا۔ من واسنا من وچ دے، اپنا بھار رکھائیا۔ گُرمکھ اتم انتر ساچی سیجا سدے، نام سنپہڑا جنائیا۔ پار کرائے کوڑی حدے، ساچے مندر آپ بہائیا۔ جو جن گائے سوہنگ چھندے، تس من سکے نہ کدے ڈلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بن ستگر شبد من ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایتھے ٹھیک اوتھے نال، وچھوڑا نہ کھئے رکھائیندا۔ کِریا کر آپ کِریال، جگت دُکھ جنم دُکھ کرم دُکھ آپ مٹائیندا۔ دیونہارا ساچا سُکھ، اُجل کرے مات مُکھ، مُکھ مُکھڑا آپ صلاحیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان آد جُگاد گودی لئے چُک، چُک چُک اپنی خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایتھے اوتھے دو جہان ساچا سُکھ اُچائیندا۔

۱۰۶۳

۱۰۶۳

★ ۲۲ بھگن ۲۰۱۹ یکرمی جمعدار ہرچند سنگھ دے گرہ سی • ایم • ای • کِریکی بنگلا جے ۹ پونہ ★

بھگت سیجا اتم پلنگ، جُگ جُگ دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ اتم پرما تم دیوے اک اند، اند اند وچوں درسائیا۔ گیت سہاگی سُنائے چھند، انبولت راگ الاٹیا۔ نرمل جوت چاڑھے چند، نورو نور نور رُشنائیا۔ انحد وجائے

ند، دُھن آتمک نام جنائیا۔ کوڑی کریا کرے پار حد، سچ دوارا اک درسائیا۔ مایا ممتا کھڑا جائے چھڈ، ہومیں ہنگتا رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت جام پیائے مدھ، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہربان ہونے آپ سہائیا۔ بھگت سیجا تگے راہ، نت نت دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ بودھ اکادھ دئے صلاح، شبدی نام درڑائیا۔ ڈونگی کوری باہر لئے کڈھا، بھوری بھو رہے نہ رائیا۔ ساچا مارگ دئے درس، گرہ مندر گنڈا لاپیا۔ اندرے اندر لئے ملا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ بھگت سچا کرے پکار، نت نت دھیان لگایا۔ کون ویلا پرہ ملے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پایا۔ مُرید مُرشد دئے دیدار، نرگن دید اکو چند چڑھایا۔ لیکھا جانے گپت ظاہر، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ محل سہائے اک منار، چہر چہن نہ کھئے چھہایا۔ کھلاپت کرے پیار، بؤہ بھانتی ویکھ وکھایا۔ بوند سواتی دیوے ٹھنڈی ٹھار، امرت آتم جل پیایا۔ جگ جگ دا دکھڑا دئے نوار، لکھ چوراسی پھند کٹایا۔ چرن کول دیوے سچ پیار، پریم پریتی اک جنایا۔ بھڑ باہوں کرے پار، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوگری ویکھ وکھایا۔ بھگت آتم سیجا رہی اڈیک، اکو دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے لاشریک، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ میرا مٹے اندھیرا تاریک، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ پچھلا لہنا چکے ٹھیک، آگے ٹھیکر بھن وکھائیا۔ وسنہارا ہست کیٹ، در میرا دئے سہائیا۔ سچ سہنجنی دسے پریت، پیا پریم وڈ وڈیائیا۔ نرگن زرویر نراکار جنائے گیت، بن مندر مسیت آپ سنائیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دیوے اک ور، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ بھگت آتم سیجا نیتر کھول، نین نین تکائیا۔ کون ویلا پرہ وسے کول، گھر ساچے ہونے سہائیا۔ شبد آگم وجائے ڈھول، انادی ناد سنائیا۔ بجر کپائی پڑدہ دیوے کھول، دئی دویتی رہن نہ پائیا۔ نام بھنڈارا دئے اتول، تل کدے نہ جائیا۔ الٹا کرے ناہ کول، جھرنا نچھر آپ جھرائیا۔ لیکھا چکے دھرنی دھرت دھول، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساچا امرت آتم رس پیائے اکو پاہل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک دئے ورتائیا۔ بھگت سیجا ہونہانی، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کون ویلا پارپریم پت پریشور ملے شاہ سلطانیا، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جنم جنم دی سنائے کہانی، بودھ

اگادھ کرے پڑھائیا۔ اتر دیوے ٹھنڈا پانی، امرت رس پیائیا۔ بھیو کھلائے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو گھر جنائیا۔ نانا تھے چار
 کہانی، اندج جیرج اُتبھج سیبج بندھن رہے نہ رائیا۔ اک جنائے پد نربانی، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نت نت آسا پور کرائیا۔ بھگت سیجا نیترو، اک دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ میرے نال جائے چھوہ، چرن
 کول آپ ٹکائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی مہربان میرے جوگا جائے ہو، میں اُس دی سیو کھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کرے لو، پرکاش
 پرکاش نال ملائیا۔ دُرمت میل دیوے دھو، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ ساچا ڈھوآ دیوے ڈھو، دُھر دی وست جھولی پائیا۔ میرا بھیو نہ
 جانے کو، بہل ہو ہو دیاں دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، میرا دُکھڑا دئے گوائیا۔ بھگت سیجا
 نت نت اٹھ، ہر چرن دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن جائے تھ، ہر پُرکھ نرنجن بھئے سہائیا۔ ایکنکارا امرت جام پیائے گھٹ، آد نرنجن نور
 رُشنائیا۔ ابناسی کرتا دیوے بھنڈار اٹھ، سری بھگوان جھولی دئے بھرائیا۔ پاربرسم کر کیرپا مینوں لئے پُچھ، برسم ملے سہج سُبھائیا۔ میری
 سُنجنی سوپے رُت، پت ڈالی پُھل مہکائیا۔ میں درس کران ابناسی اچت، بن نینا نظری آئیا۔ اگلا لیکھا لواں پُچھ، کیوں بیٹھا موہے
 بھلائیا۔ کیہڑی گلوں گیا رُس، سیج سُنجنی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گھر وچ گھر بیٹھوں لک، اپنی مایا پڑدہ پائیا۔ اتم ویلا گیا ڈھک، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھگت سیجا منگے منگ، پرہ آگے جھولی ڈابیا۔ جگ
 چوکڑی تیرا سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ٹھاکر سوامی دین دیال توں بھئے کدے نہ ننگ، بے انت تیری شہنشاہیا۔ کر کیرپا میرے اتر
 لنگھ، مہر نظر نین اٹھائیا۔ سُنجنی ہوئی سیج پلنگ، بن پاوا چول تیرا راہ تکائیا۔ جنم جنم دی تئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری
 اکو اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا اکو ور، تیرے چرناں سپس نوئیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دین
 دیا کھائیندا۔ نرگن ہو کے ویکھاں آن، سرگن بھیو چکائیندا۔ کایا مندر وڑ مکان، دونوں ہتھیں پڑدہ آپے لابندا۔ دیپک دیا بال مہان،
 جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ بن اکھاں ویکھے مار دھیان، بن نیترو نین کھلائیندا۔ بن رسنا جہوا گائے گان، بن بتی دند صفت صلاحندا۔ بن
 پڑھیاں دیوے گیان، بودھ اگادھی گیان درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا نرنکارا نرگن

دھارا آپ جنائندا۔ بھگت سیج سہاواں گا۔ زویر ہو کے آواں گا۔ مہربان آپ اکھواواں گا۔ دُھر دا دان جھولی پاواں گا۔ شبد نشان اک
 وکھاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاواں گا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مُکواواں گا۔ بھگت ساچے کر پروان، پروانگی اکو اک جناواں
 گا۔ امرت آتم پین کھان، وست امولک جھولی پاواں گا۔ نش اکھڑ دے گیان، اکھڑ ونڈ نہ کھنڈے ونڈاواں گا۔ چوڈاں ودیا ہیئے حیران، چوڈاں
 طبقاں ڈیرہ ڈھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سیج سہاواں گا۔ جن بھگتاں سیج سہائیکا۔ پرہ اپنی دیا
 کھائیکا۔ گھر گھر نرگن پھیرا پائیکا۔ سوئی سرتی آپ جگائیکا۔ اکال مورتی میل ملائیکا۔ ناد تورتی راگ سنائیکا۔ آسا پورتی کر وکھائیکا۔
 رنگ گوڑھتی اک چڑھائیکا۔ لوک مات اتر نہ جائیکا۔ گرُمکھ سیج بہ کے شکر منائیکا۔ کیتا قول مُکر نہ جائیکا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اکو در کھلائیکا۔ بھگت دوارے آواں گا۔ بھیو ابھید کھلاواں گا۔ دیوی دیو آپ جناواں گا۔ بن
 سیوک سیو کھاواں گا۔ بن رسنا جہو گیت گوہند الاواں گا۔ آتم سیجا ویکھ نہکیو، نہچل اپنا دھام وڈیاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں پنڈھ مُکواواں گا۔ جن بھگتاں پنڈھ مُکائیکا۔ آون جاون پھند کھائیکا۔ لکھ چوراسی رہن
 نہ پائیکا۔ جم کی پھاسی آپ تڑائیکا۔ رائے دھرم در ڈرکائیکا۔ چتر گیت نہ لیکھ وکھائیکا۔ لاڑی مؤت نین شرمائیکا۔ پاربرہم برہم اکو نظری
 آئیکا۔ نہکرمی اپنا کرم کھائیکا۔ ساچی سرن اک درسائیکا۔ نیت ہرن پھرن کھلائیکا۔ ناتا چرن پریتی جڑائیکا۔ ذات پات نہ کھنڈے رکھائیکا۔
 اندر مار جہات، اپنا آسن لائیکا۔ بند کواڑی کھول تاک، دسم دواڑی کُنڈا آپ تڑائیکا۔ پورا کرے بھوکھت واک، گوہند میلا آپ کرائیکا۔
 گر چیلہ اکو گھر وسائیکا۔ جوت نرنجن چاڑھ تیلہ، آد نرنجن ویکھ وکھائیکا۔ گھر آئے سجن سہیلا، پُرکھ ابناسی پھیرا پائیکا۔ بن بھگتاں
 کوئی نہ جانے ویلا، لکھ چوراسی بھرم بھلائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم سیجا تیری پوری آس
 کرائیکا۔ تیری پوری آس کراواں گا۔ جنم جنم دی تراس مٹاواں گا۔ کر پرکاش مات پرگٹاواں گا۔ شبد انادی ناد سناواں گا۔ بن حاجی حج
 کراواں گا۔ مکہ کعبہ اکو در وکھاواں گا۔ حُجرہ حق نظری آواں گا۔ لاشریک پھیر اکھواواں گا۔ جگت تاریک اندھیر مٹاواں گا۔ پیر پیغمبر
 نال ملاواں گا۔ کوڑا اڈمیر آپ مٹاواں گا۔ سچ سویمبر اک رچاواں گا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم اکو گھر وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے آپے چڑھ، جن بھگتاں ویکھ وکھاواں گا۔ آتم سیجے چڑھاں گا۔ سچ دوارے آپے کھڑاں گا۔ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھاں گا۔ زربھہ ہو کدے نہ ڈراں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سُہیلے سچ دوارے کھڑاں گا۔ آتم سیج سہاواں گا۔ زربان پد درساواں گا۔ جگت دوار حد پندھ مُکاواں گا۔ گیت سہاگی چھند الاواں گا۔ اجپا جاپ کراواں گا۔ بتی دند نہ کھئے ہلاواں گا۔ مندر مسجد مٹھ شودوالا گھر گھر وچ آپ پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج سہنجنی اکو راواں گا۔ پرہہ سیج سہنجنی راویگا۔ کنت کنتوبل اکھواویگا۔ جن بھگتاں سیج بھول برسواویگا۔ انمول سیوا کھائیگا۔ اہل بھل کدے نہ جائیگا۔ ساچی کل آپ اُچائیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج سہنجنی اک وڈیائیگا۔ سیج سہنجنی چڑھیا چا، گھر اپنے خوشی منائیگا۔ پاربرہم پرہہ ملے آ، میری آسا رہے نہ رائیگا۔ سچ سینگھاسن ڈیرہ لئے لا، سوبھاوت وڈی وڈیائیگا۔ میرا مندر دئے سہا، اندرے اندر کر رُشنائیگا۔ دیپک دیا دئے جگا، باقی تیل کھئے نہ پائیگا۔ ساقی جام دئے پیا، مدھر اکو رس وکھائیگا۔ میری پچھلی ریتی دئے مٹا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے اپنا ور، گھر میرے پھیرا پائیگا۔ گھر میرے آوے میرا ماہی، میں اک دھیان لگایا۔ سچ سہنجنی سیج وچھائی، اپنا آپ آسن ڈاہیا۔ ہونیانی سیو کھائی، بلہین دئے ڈہایا۔ نیتر نین کجل کھئے نہ پائی، میڈھی سیس نہ کھئے گنداوا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے اک ور، گھر ساچے ہوئے سہایا۔ سری بھگوان اگوں ہس، سچ سندیس سُنائیگدا۔ میں پندھ مُکاواں نس نس، اتم راہ تکائیندا۔ بیس بیسا ہو پرگٹ، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ شبد اگتی وجے ند، چھتی راگ بھيو نہ آئیندا۔ پورب جنم دی مکے حد، اگلا جنم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سُہیلے در اپنے سد، در دروازہ اکو اک وکھائیندا۔ نو دوارے پار کر حد، گھر دسویں آسن آپ لائیندا۔ پریم پریتی اندر بھہ، سچ پریتی اک جنائیندا۔ تیرے اُتے بہواں سچ، رُوپ ریکھ رنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ تیرا پڑدہ لواں کج، نام دوشالہ نال لائیندا۔ بھگت بھگوان دوہاں دا اک نگارہ جائے وج، سوہنگ ڈھولا راگ لائیندا۔ جو گھڑیا سو جائے بھج، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ کلجگ اتم لہنا چکے سیاں ساڈھے تن ہتھ، ہتھو ہتھ آپ چکائیندا۔ سچکھنڈ دوار ہر زرنکار کرپا دھار گر اتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان لئے سد، سدا اپنا نام دوائیندا۔ درشن کرنا رچ

رَج، نِج نِتر نِن گھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سیجا کر پروان، پُرکھ ابناسی دیوے دان، ہو مہربان دیا کھائیندا۔ مہربان پرہہ ٹھاکر سوامی، اپنی دیا کھائیا۔ آد جُگادی آنترجامی، اکو اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی شبد آگم جنائے بانی، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ دُھر درگاہ دی سچ نِشانی، سچکھنڈ نواسی جھولی پائیا۔ لیکھا جانے شاستر سِمرت وید پُرانی، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی نام صفت صلاحیا۔ نِش اکھڑ سب توں وکھڑ گر اوتاراں لاپے ستھر، بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا آگم اتھاہ بے پرواہ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم سیج سہنجنی، جوت جگے اک نرنجنی، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن پھیرا پائے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ بھگت بھگوان کرے ملاپ، وچھوڑا کھے رہن نہ پائیا۔ دوویں اک دوجے دا کرن جاپ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھے نہ آئیا۔ آتم پرما تم ناتا بنے ساک، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا سچا گھاٹ، پتن بیٹھا اکو ماہیا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، ہر اکو ویکھ وکھائیندا۔ اکو داتا دیونہارا دات، اک اکلا آپ ورتائیندا۔ اکو ویکھنہارا مار جھات، بند تاکی کُنڈا لابندا۔ اکو پوری کرنہارا خواہش، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ اکو مندل مندپ پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ اکو برہما وشن شو کرے داسی داس، کروڑ تینتیس سُرپت اند سیو لگائیندا۔ اکو گر اوتاراں پیر پیغمبراں نرمل جوت کرے پرکاش، شبد اناد انادی راگ سنائیندا۔ اکو بھگت بھگوان وسے سدا پاس، آتم سیجا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت اپنا در وکھائیندا۔ بھگت سیج رہنا تیار، ترے گن اتینتا رہیا جنائیا۔ سری بھگوان آوے نرگن دھار، روپ رنگ نہ کھے وکھائیا۔ راتیں سُنیاں لے اٹھال، اندر وڑ وڑ آپ جگائیا۔ پُچھے آن مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ساچی ویکھ دھرمسال، کایا مندر دے وڈیائیا۔ دیپک دیا اکو بال، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ امرت آتم جام دے پیال، رس اکو اک وکھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن کول دے سرنائیا۔ پورب لیکھ لائے گھال، کیتی گھال تھاپیا۔ آگے وسے سدا نال، نِج آتم ڈیرہ لائیا۔ ستجگ دتے اولڑی چال، پوجا اکو اک درڑائیا۔ لیکھ لگے کایا ماٹی کھال، پنچ تت کنچن روپ وٹائیا۔ ترے گن مایا ہونے بے حال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت اکو رنگ رنگائیا۔ بھگت سیج رنگ چلؤل، سو پُرکھ نرنجن آپ رنگائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن جگ چوکڑی

کدے نہ جائے بھول، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ ایکنکارا چُکائے تیرا مَول، لہنا پُورب جھولی پائیا۔ پروردگار دا سچ اصول، اصلیت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ مُرید مُرشد کرے قبول، بے پرواہ بے نظیر نظریہ نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج اِکو اِک وڈیائیا۔ سچ سیج سو بھاؤنت بھگت بھگوان جنائیندا۔ گھر ملے نر نرائن کنت، نراجھت پھیرا پائیندا۔ چاڑھ رنگ اِک بسنت، اُتر کدے نہ جائیندا۔ گڑھ توڑ ہومیں ہنگت، نون سو اکھڑ اِک پڑھائیندا۔ مہا جنائے آپ اگنت، بودھ اگادھ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم اِکو منت، گر شبدی بھيو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سینگھاسن اِکو لائیندا۔ سچ سینگھاسن جائے لگ، سیج سہنجی ملے وڈیائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربگ، نرگن اپنا درس دکھائیا۔ میل ملاواں اُپر شاہ رگ، نو دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ کِریا پاندھان رکھ ج، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سچ نگارہ جائے وچ، نویت نام شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ آتم سیج تیرا نرگن جانے لیکھ، بھگت بھگوان مل مل لے کھید، کھیل اپنی نہ کیسے جنائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، نرگن جوت نوری تیج، شبدی گر ستگر دھار آد جگاد جگا جگنتر اِکو اِک اکھوائیا۔

★ ۲۲ پھکن ۲۰۱۹ بکرمی گربلوندر سینگھ دے گرہ کِریا پونہ ★

بھگت سیج سہاونی، ہر پایا کنت بھتار۔ پوری ہوئی بھاونی، بھاؤ مٹیا سنسار۔ مٹی اندھیری شامنی، شوہ کِریا کیتی آن۔ اگے دیوے ضامنی، سر ہتھ رکھ نرنکار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سہیلا وچ سنسار۔ بھگت سہیلا صاحب ستگر، سدا سدا وڈیائیا۔ لیکھا جانے جنم کرم پورب دھر، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ کر کِریا دینن جائے بھڑ، جگ جگ پھیرا پائیا۔ آتم پر ماتم دیوے جوڑ، جوڑی اِکو گھر وکھائیا۔ پوری کرے بھگتن لوڑ، آسا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا ہو سہائیا۔ بھگتن آسا پوری کر، پر پُرکھ دیا کمائیندا۔ درشن دیوے آتم گھر، گھر مندر آپ سہائیندا۔ لیکھ چُکائے چیتن جڑ، جڑ چیتن اپنے وچ ملائیندا۔ گھر گمبھیر ستگر پھڑ، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ سوہنگ اکھڑ جس جن لیا پڑھ، تِس پار کنارہ آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت لگائے اپنے لڑ، پلو اِکو نام بندھائیندا۔

☆ ۲۲ پھکن ۲۰۱۹ پکرمی گُردیو سِنگھ دے گرہ کِری پُونہ ☆

بھگت بھگوان اِکو راگ، اِکو گھر ودھائیا۔ بھگت بھگوان اِکو ناد، اِکو اِک شنوائیا۔ بھگت بھگوان اِکو ساز، تال تلواڑا اِک اکھوائیا۔
 بھگت بھگوان اِکو آواز، سوہنگ ڈھولا سدا گائیا۔ بھگت بھگوان اِکو کاج، آتم پرما تم ہونے کُرمائیا۔ بھگت بھگوان اِکو سواد، رس پھیکے
 جگت تجائیا۔ بھگت بھگوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو رنگ وکھائیا۔ بھگت بھگوان اِکو گھر، گھر سچا اِک
 اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو ور، نار کنت رُپ وٹائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو ڈر، بھ بھ وچ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو لڑ، آتم پرما تم
 جوڑ جُڑائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو دھڑ، سیس جگدیش نہ ونڈ ونڈائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو اکھڑ لین پڑھ، دُوجی ودیا نہ کھئے الائیندا۔
 بھگت بھگوان اِک دُوجے نُون ویکھن کھڑ، نین نین نین درسائیندا۔ بھگت بھگوان اِک دُوجے دی سرنی جائن پڑ، ابھان دوہاں وچ نظر نہ
 آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگوان بھگت اِکو رنگ رنگائیندا۔ بھگوان بھگت اِکو ڈیرہ، مندر اِک وڈیائیا۔ بھگوان
 بھگت اِکو گھیرا، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ بھگوان بھگت اِکو وپڑا، چار دیوار نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان اِکو بیڑا، جُگ جُگ بن بھگتاں
 بھگوان کَم کسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان اِکو کھیرا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ بھگوان بھگت اِکو جھیرا، اِک دُوجے نُون کہن نُون میرا میں
 تیرا، دُوجا رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان اِکو نیڑا، اتم میلا سبھ سبھائیا۔ بھگت بھگوان اِکو گر چیلا، چیلا گر رُپ جنائیا۔ بھگت
 بھگوان کلجگ اتم ہونے میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وشنون بھگوان، اپنے ہتھ رکھے اپنا ویلا، وید پُران کہن نہ پائیا۔

☆ ۲۲ پھکن ۲۰۱۹ پکرمی ہرینس سِنگھ دے گرہ کِری پُونہ ☆

سچ دربار شاہ سلطان، سو پُرکھ زرنجن آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ ایکنکارا بن بلوان، بل
 اپنا آپ پرگھائیندا۔ آد زرنجن کھیل مہان، نُون نُونانہ نُون رُشنائیندا۔ ابھاسی کرتا ہو جوان، پردھ بال نہ رُپ وٹائیندا۔ سِری بھگوان سچ
 نشان، زرنگن زرویر آپ اُٹھائیندا۔ پارہسہم پرہہ کر دھیان، بن نیتر نین اکھ کھلاٹیندا۔ سچ دوارا کر پروان، سچ سِنگھاسن سوہا پائیندا۔

دیونہارا دُھر فرمان، نام سندیسہ اک الائیندا۔ ساچے سُت اُٹھ بلوان، شبدی شبد جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رانا کھیل کرائیندا۔ شبدی سُت اُٹھ جاگ، سچکھنڈ نواسی آپ جگائیا۔ پاربرہم پرہہ ست کرائے یاد، بھیو ابھید گھلائیا۔ نرگن وجائے نراکار ناد، دُھن اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سُت دُلا رے رہیا اُٹھائیا۔ سُت دُلا راکھول اکھ، پرہہ چرن دھیان لگائیندا۔ سچ سنگھاسن ہو پرتکھ، ابناسی کرتا آسن لائیندا۔ بن نانا چرنیں گیا ڈھٹھ، مستک ٹگا سیس لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے الکھ جگائیندا۔ ساچے سُت رہ تیار، ست ستوادی آپ جنائیا۔ شبدی شبد تیرا نگار، نرگن داتا آپ وجائیا۔ کرے کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ساچی دسے تینوں کار، کرنی کرتا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سُت دُلا رے کر دھیان، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ وشنوں دس اک فرمان، ابناسی کرتا آپ الائیندا۔ داتا دانی دو جہان، نرویر اپنی کل دھرائیندا۔ نیتر کھول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ شبد دُلا ریا لیا اُٹھا، رہبر آپ اکھوائیا۔ وشنوں وشو دئے جگا، سچ سندیس سُنائیا۔ پاربرہم پرہہ رہیا فرما، دُھر سندیسہ اک گھلائیا۔ چرن دوارے جانا آ، دیونہارا اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا جنائیا۔ وشنوں کہے سچ دس، در تیرے دھیان لگائیا۔ کون ویلا آواں نس، پرہہ سرن ملے سرنائیا۔ سچ دوارے جاواں ڈھٹھ، ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ شبد کہے سُن سچ کہانی، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ پُرکھ اکال دی اکم بانی، بودھ آگادھ درڑائیندا۔ سچ سندیسہ دو جہانی، نرگن داتا آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ اپنی کِریا آپے دھار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ پاربرہم برہم کر اُجیار، دُھر فرمانا آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے آپ، پرہہ اپنی دیا کمائیندا۔ شنکر ویکھ اپنی ذات، اذاتی آپ سمجھائیندا۔ جس نے دتی تینوں دات، سو صاحب حکم سُنائیندا۔ چرن کول کول چرن بندھاؤنا نات، نانا بدھاتا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ سچ سندیسہ

ترے گن مایا، ترے بھون دھنی آپ جنائیا۔ آد پُرکھ آد بنیا جو دائی دایا، بن سیوک ساچی سیو کھائیا۔ جس دی سب دے اُپر چھایا، سو
 شہنشاہ حُکم سُنائیا۔ سچ سنندیسہ اک گھلایا، دُھر فرمانا آپ الائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدہ
 سب دا رہیا اُٹھائیا۔ سچ سنندیسہ پنج تت، تت ویتا آپ جنائیندا۔ دیونہارا ساچی مت، پاربرہم پرہہ بھو گھلائیندا۔ سچ دوارے آؤنا نٹھ،
 در اکو اک سمجھائیندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، پڑدہ آپے لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ سنندیسہ اک سُنائیندا۔
 سچ سنندیسہ سری بھگوانا، ایک اک جنائیا۔ برہما سْت اُٹھ نادانا، نیتر نین گھلائیا۔ سچ سنندیس دئے گیانا، منتر اکو اک درڑائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی دسے مہربان، بھو ابھید گھلائیا۔
 سچکھنڈ دا سچ نشان، اکو اک جنائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، دھیان دھیان نال ملائیا۔ پاربرہم پرہہ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سنت کمار رہیا جنائیا۔ سنت کمار کہے دوتے جوڑ، پرہہ تیری سچ سرنائیا۔ در تیرے تے آواں
 دوڑ، پچھلا مان گوائیا۔ نرگن زرویر جانا بھڑ، بے آنت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دُھر فرمانا اک جنائیا۔
 سنت کمار براہ دس، اکو اک جنائیا۔ براہ یگے پُرش میل ملاواں ہس ہس، سری بھگوان رہیا درڑائیا۔ یگے پُرش حیکریو اُٹھاؤنا نٹھ نٹھ،
 ویلا آنت رہیا آئیا۔ حیکریو نرائن ملنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ سنہیڑا اک جنائیا۔ سچ سنہیڑا کپل مَن،
 بے پرواہ آپ جنائیندا۔ بن کٹاں لیتاں سُن، بن رسنا آپ سُنائیندا۔ دتا ترے لہنا دین رکھو دیو نال ملائیندا۔ پرتھو دسے ساچے کن، متس
 اپنا پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا سنہیڑا آپ جنائیندا۔ سچ سنہیڑا کچھپ دھار، سو پُرکھ نرنجن آپ
 جنائیا۔ موہنی رہنا خبردار، من موہن رہیا سمجھائیا۔ دھننتر تیری پاوے سار، منتر اپنا نام درڑائیا۔ بنسا تیرا بول جیکار، بے آنت ویکھ
 وکھائیا۔ نر سنگھ اُٹھ نین اگھاڑ، نر نرائن رہیا جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، بل باؤن رہیا
 بلائیا۔ بل باؤن اُٹھ ہو تیار، ستگر ساچا آپ جنائیندا۔ نر سنگھ نال کر پیار، ہری ہر تیری گنڈھ پوائیندا۔ نرائن کھولنہار کواڑ، پرس
 رام پڑدہ لائیندا۔ ویکھنہارا دسترہ بیٹا رام اوتار، رمیا اکو حُکم جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دُھر دی کھیل آپ

سمجھائیندا۔ دُھر دی کھیل وید ویاس، پُران پُرانی آپ جنائیا۔ باران اکشری جس نواس، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ کریا کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل سوہیا پائیا۔ دو جہاناں پاوے راس، نرگن سرگن راس رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ مُکند منوہر لکھی نرائن، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ ویکھنہارا ساچے نین، نین اکو اک گھلائییندا۔ ساچا ڈھولا آیا کہن، انبولت آپ جنائیندا۔ چکاونہارا لہن دین، تریلوکی ناتھ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکم اکو اک جنائیندا۔ ساچا حُکم شاہ سلطان، اکو اک جنائیا۔ بھل نہ جائے کوئی انجان، بے پرواہ ربیا درڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے وچ جہان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ بڈھی پاونہارا سار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اوتار تیئی ربیا جگائیا۔ اوتار تیئی کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر جس رکھی ٹھاڈی پت، سو پت پرمیشور کھیل وکھائیندا۔ جس سرگن نال بندھایا نت، نرگن اپنی دھار جنائیندا۔ جس دھیرج دتا ست، سنتوکھ اپنا اکو اک سمجھائیندا۔ نرمل جوت کر پرگٹ، نور نورانہ نور رُشنائیندا۔ جس چوداں لوک وکھایا ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا آپ سنائیندا۔ دُھر فرمانا سچ سندیسہ، ایکنکارا آپ جنائیا۔ چتربھج کرے ادیسا، آد شکت سیس جھکائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے لیکھا، بے آنت بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کھولے بھیتا، بے آنت بے آنت اپنی کار کھائیا۔ نت نوت کرے بھیتا، سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ سارے پچھلا کرو چیتا، پرہ چیتن ربیا کرائیا۔ پنج تت کایا جھوٹھا کھیتا، لوک مات آنت رہن نہ پائیا۔ رام رام دا اکو بیٹا، کاہن کاہن دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا نوجوانا، اکو اک جنائیندا۔ دُھر سندیسہ سچ پروانہ، بے پرواہ آپ گھلائییندا۔ جو دیندا ربیا دُھردرگاہی دانا، وست امولک جھولی پائیندا۔ سو صاحب مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج گھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنپہڑا اک جنائیندا۔ سچ شبد وشن برہما شو دھار، شنکر آپ جنائیا۔ سچ تخت نواسی ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جس لیکھا دتا وید چار، چار ورن کر پڑھائیا۔ جس وشن بھریا بھنڈار، وست امولک آپ ورتائیا۔ جس

شنکر دتی دھوڑی چہار، مستک ٹکا اکو لائیا۔ جٹا جوٹ پائے سار، ترسول اپنے نام وڈیائیا۔ ترے گن مایا کر شنکار، پنج تت کری
 کرمائیا۔ لکھ چوراسی ہو اُجیار، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا نام جنائیا۔ تیئی اوتار کر
 خبردار، خبر اپنی آپ جنائیا۔ لہنا دینا چکے سچ دربار، دھر درباری بھل کدے نہ جائیا۔ ویکھنہارا جگ چوگری چار، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک گھلائییا۔ سچ سنیہڑا سُنیا کن، اک دھیان
 لگایا۔ اک دوجے دا نکلے جن، بہرم بھلیکھا بھو چکایا۔ جس نے دتا پنج تت تن، سو صاحب ویکھن آیا۔ جیہڑا آد بنیا جننی جن، دھن
 دھن جنیدی مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا منگے تھاون تھایا۔ اوتار تیئی اک دوجے نوں رہے دس، اپنا حال
 سُنایا۔ لیکھا منگے پُرکھ سمرتھ، بے آنت وڈی وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ کوئی نہ سکے ٹھ، جدھر ویکھو نظری آئییا۔ تریلوکی پچھے گئے چھڈ،
 آگے اکو اک بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دا گایا نام جنائی پوجا پائھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا
 وڈ وڈیائیا۔ ہر سچا بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرائیندا۔ ساچے بھگت لئے اٹھا، دھرو پر بلا د پردہ لابندا۔ بل اُنکلی نال لئے لگا، امریک اپنا
 ۱۰۷۲ راہ جنائیندا۔ جنک لیکھا سچ سمجھا، بھید ابھید جنائیندا۔ بدر سُداما جے دیو لئے جگا، جگ جیون داتا آپ اٹھائیندا۔ رواداس چہارا
 سنگ رلا، کبیر جُلاہا اپنے مندر آپ وسائیندا۔ ساچی کرنی دئے وکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، حکم
 اکو اک جنائیندا۔ کبیر سُنیا ہر کا راگ، کوک کوک سُنایا۔ بھگتو سُنو اکم آواز، بے پرواہ لگائیا۔ جس نے وکھایا اپنا سوانگ، سو
 سوانگی سانگ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا سہج سُبھائییا۔ میل ملاواں اکو ایک،
 ایک ایک جنائیندا۔ شبدا اگئی رکھو ٹیک، دوجا حکم نہ کھئے منائیندا۔ جس نے لوک مات دتا بھیج سو اپنا کھیل کھلائییندا۔ جس دا جوتی
 نور تیج، نور نورانہ پڑدہ لابندا۔ ویکھنہارا ساچی سیج، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ
 کرائیندا۔ سچ سنیہڑا پروردگار، ایکا ایک جنائیا۔ مویسے ہو خبردار، بے پرواہ رہیا سمجھائییا۔ جس دا جلوہ تگ ڈگا مُنہ دے بہار، کوہ
 طور نہ کھئے چترائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا رہیا الائییا۔ سُن عیسیٰ حضرت آپ جنائے، سچ سچ سمجھائییا۔

جس نون مے نور خدائے، نور نورانہ بے پرواہیا۔ پتا پوت جس وڈیائے، سو وڈا دئے وڈیائیا۔ لیکھا اتم دئے چکائے، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ درگاہ ساچی لئے ملائے، مقامے حق حق رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک سندیسہ رہیا جنائیا۔ سچ سندیسہ محمد میت، مہربان جنائیندا۔ جس جنائی اپنی ریت، کلمہ نبی پڑھائیندا۔ سو صاحب نشانہ دئے ٹھیک، دھر درگاہی آپ الائیندا۔ اتم نیڑے آئی تاریخ، چوڈاں صدیاں پندھ مکائیندا۔ چوڈاں طبق ویکھے لاشریک، واحد اپنا پھیرا پائیندا۔ اُمت اُمتی ویکھے نیت، نیتوان ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا آپ الائیندا۔ دھر فرمانا آلمین، نبی رسولان آپ جنائیا۔ دھردرگاہی کرے تلقین، طالب طلبا لئے اٹھائیا۔ در دے بردے بنو مسکین، مصلہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا دیوے تهاؤں تھائیا۔ سدا دیوے زرگن جوت، نانک دھار دھار جنائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد آگم لگائے چوٹ، نگارہ اکو اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ دھر فرمانا نوجوان، اکو اک جنائیندا۔ نانک زرگن کر پروان، نانک سرگن آپ سمجھائیندا۔ دوہاں وچولا مہربان، نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ مکان، سچ سنگھاسن سوہبا پائیندا۔ جوتی جاتا کھیل مہان، بے پرواہ آپ کرائیندا۔ جس نے دتاست نام، منتر اپنا اک درڑائیندا۔ آد جگادی اک گیان، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کہانی آپ سمجھائیندا۔ سچ کہانی سُن زرنکار، نانک خوشی منائیا۔ تیرا آنت نہ پاراوار، بے آنت تیری شہنشاہیا۔ ہوں سیوک سیوادار، بن چاکر سیوکھائیا۔ تیرا لیکھا وچ دربار، سچ سچ تیری وڈیائیا۔ داتا دانی دیونہار بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ تیری مہا جگ چار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیرا جس گائیا۔ گر اوتار در منگن بن بھکار، اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہوں چلاں سد رضائیا۔ سچ سندیسہ نانک زرگن، زرگن زرگن آپ جنائیندا۔ سری بھگوان میٹنہارا چند، چنتا چکھا نہ کھئے رکھائیندا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گئی گہند، بھيو ابھید آپ جنائیندا۔ شبد انادی گوہند بند، سٹ دلارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی شبد وڈیائیندا۔ شبد آگم گوہند رنگ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ بے پرواہ وجائے مردنگ، مردنگ اکو

اک درسائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان آپے لنگھ، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گوہند نین اکھ کھلائییا۔ گوہند گوہند کھول نین، نرگن داتا آپ سمجھائیندا۔ میں مئییا تیرا کہن، تیری کیتی بھل نہ جائیندا۔ نرگن ہو کے بنیا ساک سجن سین، سرگن روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ دیوے گھر گھر، سہنجنا سچا تھاں آپے کھوج کھجائیندا۔ گوہند کہے دس بھگوان، کون سندیسہ دئیں سُنائییا۔ میں تیرا سُت نادان، بالک بالا روپ وٹائییا۔ پُرکھ اکال ہو مہربان دینا دان، داتے دانی تیری وڈیائییا۔ کون ویلا میلا کریں وچ جہان، نرگن اپنے انگ لگائییا۔ میں تیر چلہ چھڈیا کمان، پنج تت دیہ نہ کھئے رکھائییا۔ شبد سُت ہو نوجوان، تیرا دھیان لگائییا۔ تُوں یارڑے ستھر کریا پروان، میں سُولاں سیج ہنڈھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در آواں چائیں چائینا۔ ساچا در دسے بھگوانا، کلجگ آنت آنت جنائیندا۔ پہلی چیتر دوس مہانا، بیس بیسا ویکھ وکھائیندا۔ سچ دربار لگائے نوجوانا، پُرکھ ابناسی آسن لائیندا۔ دیوے حُکم دُھر فرمانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ وشن برہما شو در آئے ہوئے نانا، آگے سیس نہ کھئے اٹھائیندا۔ ترے گن مایا آنت پچھتانا، پسچاتاپ نہ کھئے مٹائیندا۔ پنج تت ہوئے حیرانا، ہر کا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی تھت آپ درڑائیندا۔ پہلی چیتر تیئی اوتار آؤن گے۔ در بہہ کے سیس جھکاؤن گے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤن گے۔ چار جگ دا لیکھا کڈھ وکھاؤن گے۔ ساچا ڈھولا اکو گونگے۔ رام رام وچ سماؤن گے۔ کرشن کرشن وچ رلاؤن گے۔ جوت جوت وچ ملاؤن گے۔ اپنے آنتر وچ شرماؤن گے۔ چوٹ چوٹ وچ ڈنک وجاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، در بنک اک وکھاؤن گے۔ پیر پیغمبر آون گے۔ بے پرواہ ڈھولا گاون گے۔ بن بردے سیس جھکاون گے۔ سجدہ کر کر شکر مناون گے۔ کلمہ اکو اک گان گے۔ اپنا لیکھا پرہہ آگے کڈھ وکھاون گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل ویکھ وکھاون گے۔ بھگت اٹھاراں اوون گے۔ پرہہ نیتر درشن پاؤن گے۔ چرن کول سیس ٹکاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا اک درساؤن گے۔ نانک گوہند دس دس دھاری آویگا۔ پرہہ اپنا میل ملاویگا۔ جوتی نؤر چند رُشناویگا۔ گیت سہاگی چھند سُناویگا۔ اند اند وچوں پرگٹاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار جگ دے وچھڑے

گھر ساچے میل ملاویگا۔ کلجگ اتم میل ملاواں گا۔ پہلی چیتڑت سہاواں گا۔ بیس بیسا نیہہ دھراواں گا۔ جگت جگدیشا پھیر اکھواواں گا۔ گراوتار پیر پیغمبر نام حدیثا اک پڑھاواں گا۔ خالی کھیسہ سب دا آپ کراواں گا۔ پچھلی ریتا لوک مات مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ چار وید بولنگے۔ پُران اٹھاراں تولنگے۔ شاستر سمرت اپنا بیہو ورولن گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان در اکو سچا کھولنگے۔ اٹھاراں دھیائے گیتا گن گائیگی۔ پرہہ اکو ویکھ وکھائیگی۔ انجیل قرآن درشن پائیگی۔ نیتر نین نہ کھئے دسائیگی۔ اللہ رانی مکھ نقاب چکائیگی۔ پردہ نشیں بے پردہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن جوت اکو ویس وٹائیگی۔ گر دس اٹھنگے۔ پرہہ صاحب کولوں پُچھنگے۔ سچکھنڈ دوار نہ لکنگے۔ شیر وانگوں بکنگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوئے دوئے جوڑ سرب جھکنگے۔ سچ سندیسہ دو جہان، دوئے دوئے دھار آپ جنائیا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگون اپنا بیہو چکائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، نہکلنک ناؤں رکھائیا۔ آد پُرکھ جس دتا دان، آنت آپے ویکھن آئیا۔ جگ چوکرئی کر پہچان، نو نو چار پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، سچ سنہڑا اکو اک اُچائیا۔ سچ سنہڑا شبد امولا، دُھردرگاہی آپ اُچائیندا۔ سچکھنڈ دوارے جس نے تول تول، سو لوک مات ویکھ وکھائیندا۔ جو جگ چوکرئی گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں رکھدا رہیا اوبلا، اپنا بیہو نہ کیسے سمجھائیندا۔ نام ندھان سری بھگوان سناؤندا رہیا سوہلا، کوٹن کوٹ نام دھرائیندا۔ سرگن ہو کے بدلدا رہیا چولا، پنج تت کایا جگت ہندھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگ جگ جو دین مذہب ذات پات پاؤندا رہیا روؤلا، ورن گوت ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی دھار آپ سمجھائیندا۔ ساچی دھار جو رہیا ونڈ، ونڈنہارا بے پرواہیا۔ جس نے رچے کوٹ برہمنڈ، منڈل اپنی راس جنائیا۔ جس نور دتا سورج چند، کیرن کیرن جوت رُشناٹیا۔ جس لکھ چوراسی بیڑا بٹھ، جگ ساگر دتا ترائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سو نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سو نرگن داتا ہو مہربان، نرور کھیل کرائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، پچھلا لیکھا دئے چکائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا مٹے نشان، مایا مٹا دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دربار سچ زرنکار اِکو اِک لگائیا۔ سچ دربار لگے آنت، سِری بھگوان آپ لگائیندا۔ نام جنائے اِکو منت، منتر اپنا نام سمجھائیندا۔ لکھ چؤراسی نظری آئے ساچا کنت، کنت کنتوہل سیج ہنڈھائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چؤراسی جیو جنت سادھ سنت اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اِک سمجھائیندا۔ سچ دوارا لوک مات، مہربان لگائیا۔ کلجگ اتم دیوے دات، ستجگ دھار چلائیآ۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، زِگن چند کرے رُشنائیآ۔ چار ورن بنائے اِک جماعت، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اِک کھلائیآ۔ سچ دوار اِکو کھولنا، بے آنت آپ جنائیندا۔ نام ڈھولا اِکو بولنا، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ ساچا تول اِکو تولنا، دو جہان کنڈا ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ لکھ چؤراسی آپ وِرولنا، بھگت بھگوان باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربارا اِک وکھائیندا۔ سچ دربارا اِک وکھاویگا۔ جس در بہہ کے حُکم چلاویگا۔ نو نو چار پنڈھ مُکاوِیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِکو مان جناویگا۔ جگ چوکرئی وچھڑیاں میل ملاویگا۔ محمد گوبند آگے جھولی ڈاہویگا۔ نانک زِگن وست ورتاویگا۔ دست دست نال ملاویگا۔ کپٹ ہست نظر کھئے نہ آویگا۔ حُکم اِکو سخت سُناویگا۔ کلجگ ویلا وقت سرب سمجھاویگا۔ لکھ چؤراسی کوڑی کِریا ہووے غرق، غرق آپ کراویگا۔ کر کے غرق، شوہ دریائے رُڑھاویگا۔ لیکھے وچ نہ رہے فرق، گوبند فُرن اِک جناویگا۔ پچھلی کیتی کرے ترک، تِرت اپنا حُکم مناویگا۔ سچکھنڈ وچوں آیا پرت پرتیندھ اِک اکھاویگا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا ڈکھ نہ کھئے جناویگا۔ ادھ وچکار نہ جاوے اٹک، دو جہاناں چرناں بیٹھ دباویگا۔ کلجگ کوڑ کوڑیاری دیوے جھٹک، مُنہ دے بہار سُٹاویگا۔ جن بھگتاں سواؤنا ہو بے کھٹک، سِر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ لکھ چؤراسی دھرم دوارے رہی لٹک، پھاسی اِکو وار لٹکاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھا سرب چکاویگا۔ سچ دربار لگیگا۔ صاحب سلطان سُورا پھبیگا۔ دیپک جوتی اِکو جگیگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زِگن داتا نِرویر پُرکھ اجوئی رہت اِکو مگیگا۔ اجوئی رہت پرہ کھیل اولآ، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ کلجگ اتم ہو اچھل اچھلا، ول چھل بھیو نہ جانے کوئی رائیآ۔ سچ سِنگھاسن اِکو ملا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیآ۔ دُھر سندیس نام گھلا، سچ سچ کرے پڑھائیآ۔ نُور الابی نُور اللہ، جلوہ اِکو اِک رُشنائیآ۔ وسنہارا مقامے حق سچ محلہ، محفل

اپنے نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی پرہہ آپ کھاویگا۔ دوجا سنگ نہ کھئے رلاویگا۔ نام مردنگ اک سُناویگا۔ دو جہاناں لنگھ، اپنا ڈنک وجاویگا۔ کلجگ کوڑی کرپا ڈھاہ کندھ، سَتجگ ساچا راہ وکھاویگا۔ سرِشٹ سبائی اکو چھند، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھاویگا۔ جن بھگتاں مکے پنڈھ، پُرکھ ابناسی میل ملاویگا۔ سَتجگ ساچا دے رس، مدرا ماس رسنا کوئی نہ لاویگا۔ امرت آتم جام پیاویگا۔ سُرَت سوانی کوئی نہ رہے رنڈ، ہر کنت اکو نظری آویگا۔ ناتا تئے بتی دند، اجپا جاپ کراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ساچا مارگ اکو دسیگا۔ پرہہ ہر ہردے وچ وسیگا۔ مُکھ موڑ کدے نہ نسیگا۔ زردھن ہو کے بھگتاں چرنی ڈھٹھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھتے لہنا وئے چُکیگا۔ لہنا وئے آپ چُکائیگا۔ گُرمکھ دھتا رُپ وٹائیگا۔ جن بھگتاں راگ سُنائیگا۔ نیترا اٹھا پڑدہ لایگا۔ بن سُرُج چٹاں چند چمکائیگا۔ سوہنگ چھندا اک پڑھائیگا۔ بندہ بن بندگیوں پار کرائیگا۔ نام رندا اک پھرائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلائیگا۔ ساچا کھیل کھلاویگا۔ چار ورن سمجھاویگا۔ ایک نام درڑاویگا۔ ایک رام ملاویگا۔ ایک کابن سمجھاویگا۔ ایک جام پیاویگا۔ ایک اسلام چلاویگا۔ ایک امام نظری آویگا۔ ایک پیغام پڑھاویگا۔ ایک نظام بناویگا۔ ایک نشان جھلاویگا۔ ایک حُکمران اکھاویگا۔ ایک دان ورتاویگا۔ ایک مان دھراویگا۔ ایک بھگوان اپنا راہ وکھاویگا۔ ایک مندر شودوالا مٹھ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کراویگا۔ ساچی کرنی آپ کراویگا۔ دُھر دا ڈھولا راگ الاویگا۔ کلجگ چولا نظر کوئی نہ آویگا۔ سَتجگ ہولا آپ کھلاویگا۔ مولا اکو نظری آویگا۔ دھرنی دھرت دھولا، ہولا بہار کراویگا۔ گوبند کیتا قولا، توڑ نہاویگا۔ وید ویاسا پوت سپوتا براہمن گوڑا، اچا ٹلا پربت ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار کُنٹ نظری آویگا۔ چار کُنٹ امام اکھوائیگا۔ کلمہ نبی اک جنائیگا۔ سجدہ سپس اک وکھائیگا۔ جگدیش اپنی کل دھرائیگا۔ حدیث اپنے نام پڑھائیگا۔ لاشریک پھیرا پائیگا۔ حقیقت حق کھوج کھجائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نام اکو اک وڈیائیگا۔ اکو نام سدا جگ چار، جگ جگ ویس وٹائیگا۔ اکو نام تھر گھر دوار، شبدی گر پرگٹائیگا۔ اکو نام سن اگم کرے پار، پڑدہ آپ چُکائیگا۔ اکو نام وشن برہما شو کرے

خرددار، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ اکو نام کروڑ تیتیس دئے آدھار، سُریت اند ویکھ وکھائیا۔ اکو نام کایا پنج تت کرے شنکار، ترے گن میلا
 سچ سُبھائیا۔ ایکا نام شبد دُھنکار، گھٹ گھٹ راگی راگ سُنائیا۔ ایکا نام لکھ چوراسی کر پَسار، کایا مندر بند رکھائیا۔ ایکا نام وید چار،
 چار چار صفت صلاحیا۔ ایکا نام دھار اوتار، تتوت کرے پڑھائیا۔ ایکو نام کر پَسار، پسر پَساری ویکھ وکھائیا۔ ایکو نام بھگت آدھار،
 بھگون اکو اک جنائیا۔ اکو نام سنت کرے پیار، سجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ اکو نام گُرمکھاں کھول کواڑ، بند ہاٹی دئے جنائیا۔ اکو نام
 گُرسکھاں کرے پیار، نون سو پِرتی اک جنائیا۔ اکو نام پیر پیغمبر کرے اُجیار، اُجرت مؤل نہ لاگے رائیا۔ اکو نام مُلا شیخ مسائق کرے
 شنکار، مہربان دیا کھائیا۔ اکو نام گُرمکھیل کرے سنسار، ستگر دیوے مان وڈیائیا۔ اکو نام اندر باہر، گپت ظاہر کرے پڑھائیا۔ اکو
 نام کہانی بانی ہو اُجیار، چار چار رنگ رنگائیا۔ اکو نام دسے جگ چار، چوڑی اپنا بندھن پائیا۔ اکو نام وکھائے سچ دربار، در دروازہ اکو
 نام کھلائییا۔ اکو نام ونڈن ونڈے وچ سنسار، ورن برن گوت دئے جنائیا۔ اکو نام کرے پار، منجھدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ اکو نام سرب پیار،
 سانجھا یار اک اکھوائیا۔ اکو نام طلب گار، آد جُگاد دھیان لگائیا۔ اکو نام کاتب بن کے بنے لکھار، دیوے وڈیائی قلم شاہیا۔ اکو نام سُمند
 ساگر، بٹھے دھار، اکو نام جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کرے رُشنائیا۔ اکو نام کھیل کرے سُوَرچ چن ستار، منڈل منڈپ کرے رُشنائیا۔ اکو نام
 لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ اکو نام گوپی کاہن پائے راس، ویس انیک دھرائیا۔ اکو نام وسے سدا پاس، وچھڑ
 کدے نہ جائیا۔ اکو نام پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ اکو نام آد آنت پون سواس، اُنجا پون چہتر جھلائییا۔ اکو نام سُنائے دُھر
 دی بات، جُگ جُگ بانی اک پرگنائیا۔ اکو نام ڈُونگھا کھات، ہتھ کسے نہ آئییا۔ اکو نام دیونہار نجات، ایتھے اوتھے ویکھ وکھائیا۔ اکو نام نام
 پارجات، پارس کنچن لوہا رُوپ وٹائییا۔ اکو نام ساکھیات، آد جُگاد کوئی نہ سکے چھپائییا۔ اکو نام سب دا پتا مات، پت پوترے گر اوتار پیر
 پیغمبر گود وچ اٹھائییا۔ اکو نام آب حیات، امرت اکو نام وکھائیا۔ ایکا نام کائنات، نرگن اپنا آپ جنائیا۔ سو نام صاحب سچے دی ساچی
 دات، سو پُرکھ نرنجن سار شبد اپنا نام جنائیا۔ کلجگ اتم لے کے آیا اپنے ساتھ، مہربان دیا کھائیا۔ مہر نظر کر جس ول لئے جھاک، تس
 پڑدہ دئے کھلائییا۔ ایتھے اوتھے آون جاون دو جہاناں مکے واٹ، لکھ چوراسی پنڈھ رہن نہ پائیا۔ چرن کول اُپر دھول بٹھے نات، سچکھنڈ ملے

سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پرہہ جو بہگت، بہگتن میتا آپ اکھوائیندا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت وچ جگت، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھولنہارا ہڈ ماس ناری بوند رکت، بھیمو ابھید کھلائیندا۔ آد آنت سِری بھگوت ساچا کنت اپنے ہتھ رکھے وقت، وار تھت نہ کیسے سمجھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ شبد اگمی چاڑھے کٹک، بے پرواہ اپنا حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنی کھیل وکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے سچکھنڈ، سچکھنڈ لوک مات پرگٹائیا۔ لیکھا جان جیرج انڈ، اُتبھج سینج لہنا رسیا مُکائیا۔ بہگت بھگوان دیوے اک اند، اند آتم رس چکھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی جنائے چھند، سوہلا ڈھولا اکو اک گائیا۔ سنت سہیلے گرو گریچے گرسکھ تیری ننگی نہ ہونے کنڈ، پرہہ اپنا ہتھ سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ اتم ہرجن ویکھے ہر گھٹ تھائیا۔ ہر گھٹ تھائیں گوسائیا آپ، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیندا۔ بہگت سہیلا پتا ماپ، پوت سپوت آپ جگائیندا۔ شبد اگم بندھائے نات، بدھاتا نرگن نرگن جوڑ جڑائیندا۔ آتم پرما تم بنائے سچا ساک، سجن اکو نظری آئیندا۔ کر کرپا کھولے تاک، نج نیتر پڑدہ لائیندا۔ پوری کرے آس، پوری آسا آپ کرائیندا۔ گرہ مندر کر کے واس، ساچی سیج سہائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، دیا باقی اک جگائیندا۔ پرگٹ ہو پرہہ ساکھیات، سوچھ سرُپی درس دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، دوارا اکو اک وڈیائیندا۔

۱۰۸۱

۱۰۸۱

★ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی ہربنس سنگھ دے گرہ کرکی پونہ ★

گرمکھ جھگی سب توں چنگی، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جتھے ملے وست امنگی، بہگت بھگوان اک دوجے دی جھولی پائیا۔ جتھے جنم جنم دی مٹے تنگی، دکھ درد رہے نہ رائیا۔ جتھے صاحب ستگر بنے سنگی، بن سیوک سیو کھائیا۔ جتھے نیتر نین اکھ نہ رہے اندھی، پرتکھ روپ درسائیا۔ جتھے ناتا تھے خانہ بندی، بندھن دئی دئے مٹائیا۔ جتھے پار کنارہ دے کنڈھی، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ جتھے واسنا چکے مندی، سوگندھی اکو نام درسائیا۔ جتھے راگ سنے بن راگ تندی، ستار نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، تِس جھگی دیوے وڈیائیا۔ جھگی کہے میری سوہنی کندھ، اٹاں پتھر ملے وڈیائیا۔ جس اندر صاحب آیا لنگھ، ہر سنگت دئے وڈیائیا۔ دو جہان نہ ملے اند، جو میرے گھر وچ رہیا دکھائیا۔ میں سلکھئی بھاگاں والی گاواں چھند، سچا ڈھولا اکو ماہیا۔ میری کنکر کنکر اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جدھر ویکھاں پوے ٹھنڈ، تتی وا نہ لا کے رائیا۔ دُور دُراٹے ترسن سورج چند، تیری سرن نہ ملے وڈیائیا۔ دھن بھاگ ٹوں کٹ کے آئیوں اپنا پنڈھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ دین دیال ہو بخشنند، بخشش اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگی دیوے مان وڈیائیا۔ جھگی کہے میری سوہنی چھت، گگن منڈل نین شرمائیا۔ جس اندر پُرکھ اکال رہیا وس، نرگن اپنا آسن لائیا۔ میں کوچھی کملی رہی ہس، پرہہ آیا بے پرواہیا۔ میں دو جہاناں رہی دس، ویکھو گھر غریباں بیٹھا ستھر وچھائیا۔ امرت آم دیوے رس، سچ امرت اک چوائیا۔ جس دا گر اوتار گاؤندے آئے جس، سو گرسکھاں غریب نائیاں ڈھولا گائیا۔ خالی ہتھیں ہو گیا وس، آپ اپنا مان تجائیا۔ پریم پریتی اندر گیا پھس، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سچی رت سہائیا۔ جھگی کہے اٹھ بھڑی زین، سچ دیاں درڑائیا۔ پارہم پرہہ بنیا میرا ساک سجن سین، گھر چل کے آیا ماہیا۔ جن بھگتاں چکاوے لہن دین، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ میری رسنا کچھ نہ سکے کہن، کہن جوگ نہ میری چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ بھڑیئے زینے کھول اکھ، جھگی اٹھ اٹھ آپ جنائندی۔ پرگٹ ہویا پرتکھ، سچ سچ تینوں جنائندی۔ جن رکھی میری پت، پریشور اکو اک منائندی۔ صاحب داتا پُرکھ سمرتھ، ڈھیہہ چرناں سپس نوائندی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گلی اپنا شکر منائندی۔ جھگی کہے مینوں آوے ہاسا، پرہہ کس بدھ پھیرا پائیا۔ آد جُگاد جُگ ویکھنہارا کھیل تماشا، سچکھنڈ وسے بے پرواہیا۔ ہوئی حیران کلجگ اتم جن بھگتاں دین آیا بھرواسا، پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ میرے سوہیا پائیا۔ گرہ میرا ہوئے سہنجنا، جھگی گھر اپنے خوشی منائندی۔ پرہہ آیا آد نرنجنا، جس دا گیت سرشٹ سبائی گائندی۔ دکھ کئے درد دکھ بھہ بھنجنا، ہر سنگت شکر منائندی۔ نیت نام پائے انجنا، کلجگ اندھیری زین شرمائندی۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائندی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

در ویکھ خوشی منائندی۔ جھگی کہے پرہ دیوے جھلک، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ میں پرت نہ سکی پلک، نین نین نہ کھئے اُٹھائیا۔
 ٹھنڈی ٹھار ہوئی کر کے درس، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ گرمکھاں بُجھائی پیاس کر ترس، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، در آیا درد ونڈائیا۔ جھگی کہے میرا ویکھ رنگ، سِری بھگوان خوشی منائیا۔ میرے گھر ہر بھگتاں بنیا سنگ، سنگت
 وجی ودھائیا۔ بن تال تلوڑے آئے اند، اند اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔

تتر بنیا اوہ ملاح، جس باز کولوں دتا تڑائیا۔ اتم ویلے منگی پناہ، گر گوہند ول دھیان لگائیا۔ شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہ، تیرے ہتھ
 تیری وڈیائیا۔ پچھلے گناہ دی دتی سزا، آگے بیڑا کوہیں چلائییا۔ ہس کے کہا بے پرواہ، اچرج کھیل وکھائیا۔ پنکھیوں مانس دیہ دئے وٹا، اپنا
 رنگ رنگائیا۔ گوہند چولا آئے بدلا، شبدی روپ دھرائیا۔ دکھن دشا دیس وسا، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ در تیرے آوے بے پرواہ، اپنا
 پھیرا پائیا۔ ہر سنگت بیڑا دئے وکھا، بن چپو جگت چلائییا۔ کندھی ڈیرہ لوے لا، پتن ملے سچا ماہیا۔ سچا چرن وچ لئے ٹکا، کھبا آدھا
 پھیر اُٹھائیا۔ پچھوں آگے آسن لئے لا، سچ سیج سہائیا۔ تن ویر تیرے ول نیتر نین ویکھے اُٹھا، اگلا پچھلا جنم لیکھے لائیا۔ جس ویلے کندھی
 لگے آ، پار کنارہ اک درسائیا۔ پردے اندر چوٹ لگا، سرتی سرت بھوائیا۔ چھڈ بیڑی چرنی ڈگے آ، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ ایسے کارن دھر
 دی مایا ہر سنگت ہتھ لیاندی پھڑا، پنجم ونڈ ونڈائیا۔ پچھے پچھدے رہے دسیا نہ راہ، ویلے سر دتی ورتائیا۔ چار رُپیئے چار جگ دا
 بخش گناہ، چوتھے جنم لیکھا مول چکائیا۔ کِریا کر سچا شہنشاہ، آون جاون دئے مکائیا۔ نو سال بتی دن ہور کایا چولا لئے ہنڈھا، پھر لیکھا
 رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بن کرنیوں کیسے تھان نہ آوے جائیا۔

پچھلے گرو دا چکا جھیڑا، گھر وچ رہن نہ پائیا۔ صاحب ستگر دا وسے کھیڑا، نرگن آپ وسائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں بٹھے بیڑا، پردھ
 بالان لئے ترائیا۔ آگے نہ کرے بیرا پھیرا، دیوے مان وڈیائیا۔ جگت دکھ جو پایا گھیرا، سکھ وچ بدلائیا۔ کِریا ندھان کرے مہراں، مہر نظر

اُٹھائیا۔ بتی سال جو رکھیا ڈیرہ، بتیویں سال پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُشت اُتے رکھے ہتھ، انگشت نال دیوے دب، کوڑ کوڑیاں میٹے آپ، سبب اپنا اک جنائیا۔ دُکھ لتھے اُچھے سُکھ، سُکھ دُکھ نال وٹائیندا۔ اُجل کرے مات مُکھ، مُکھ مُکھ صفت صلاحیندا۔ سفلی کرے مات گکھ، جن جننی لیکھے لائیندا۔ آپ اپنی گودی چُک، روگ سوگ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لیکھا وچوں کڈھے کُٹ، آگے اپنے گھر وسائیندا۔ نام باز شبد اُڈاری، گوبند رسیا اُڈائیا۔ نرگن جوت نور نرنکاری، پُرکھ اکال وڈیائیا۔ ساچے گھوڑے شاہ سواری، شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ سولان کلیاں کرے شنکاری، سولان اچھیا پور وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا باز دئے درسائیا۔ ساچا باز چُکے چوک، پریم رس اِکو رکھائیندا۔ مار اُڈاری گُرمکھاں اندروں کڈھے کھوٹ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ نام اگم وچائے چوٹ، نگارہ گوبند ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا باز اک درسائیندا۔ ساچا باز اِکو ایک، آد جُگاد رکھایا۔ باز پکڑی گوبند ٹیک، ٹیک گوبند پُرکھ اکال دھرایا۔ کلجگ اتم دھار بھیکھ، اولڑی چال جنایا۔ جوت شبد اِکو ہیت، بتکاری پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا باز اک اُڈایا۔ ساچا باز لئے انگڑائی، اپنا بل دھرائیا۔ گوبند پرتھی آکاش تیرے نالوں نہ ہونے جدائی، تیری انگلی اِکو سوبھا پائیا۔ پچھلے جنم میں بنیا رسیا شوڈائی، اپنے پیر تیرے ہتھان اُتے ٹکائیا۔ میری چُنچ کیسے کم نہ آئی، جس تیرے چرناں نہ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر ساچے ملے ودھائیا۔ ویلے آنت باز ہویا شرمسار، گوبند آگے سیس جھکائیندا۔ تُوں میرے نال کیتا پیار، کیوں نہیں مینوں اپنا پیار سکھائیندا۔ میں اسمان وچ لاواں اُڈار، تیرے چرناں کیوں نہیں مستک لائیندا۔ بن تیرے ہوواں خوار، در نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں سُنیا تُوں غریباں دا یار، نکیاں بچیاں مان دوائیندا۔ میرے نیتر روون زارو زار، جنہاں نیتراں نال اپنی خاک اُڈائیندا۔ ویکھیں مڑ کے میرے نال ایویں نہ کریں پیار، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ مینوں اپنے چرناں دی دیویں سچّی چہار، مستک ٹکا اِک لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، باز اپنی آپ سمجھائیندا۔ گوبند کہے سُن باز، بازاں والا تینوں سمجھائیا۔ ایس جنم دا تیرا کاج، پنج ت وڈیائیا۔ پیر پیغمبر صاحب ستگرُو مہاراج، مہربان ہونے سہائیا۔ تیری رکھ لاج، میرا بندھن پائیا۔ سچ اُڈاری دھر دی آواز،

تیرا کھمب نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ باز آگوں چرنی ڈھٹھ، اپنا مان گوائیا۔ گوہند اوہ ویلا دس، جس ویلے میلا لئیں ملائیا۔ تیرے کولوں پھیر نہ جاواں نٹھ، وچھوڑا کھئے نظر نہ آئیا۔ میں تیرا ماناں رس، تُوں میرا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل اکو اک جنائیا۔ گوہند کہے سُن باز مِتر، مِتر پیارا جنائیا۔ ہُن تیرا شکار بٹیرا چڑیاں تِتر، پھر لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ دو جہان تینوں ویکھن بٹر بٹر، تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ تیرا گوہند سچ دواویوں آئے نکل، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ نام کھنڈا دھر درگاہوں ہٹے سیکل، کاریگر نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی سونا رُپا چاندی لائے پچھل، لوہار ترکھان نہ دیوے کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، باز اکو اک جنائیا۔ باز کہے میں تگاں راہ، اک دھیان لگایا۔ ویکھیں لکھ چوڑاسی نہ پائیں پھاہ، تیری اوٹ تکایا۔ میں پنچھی بے گناہ، پنکھی ہو کے سیو تیری کھایا۔ میں اکھیں درشن کراں آ، نیچ نیتر دھیان لگایا۔ سر رکھیں ٹھنڈی چھاں، اک تیری اوٹ جنایا۔ تُوں پکڑیں میری بانہ، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ میرا پچھلا بخشیں گناہ، میں تیرے سیس اُتے اپنا آپ جھلایا۔ اتم دوئے جوڑ منگاں پناہ، چرن کول دھیان رکھایا۔ ویکھیں مینوں نہ دیویں سزا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو اپنے وچ رکھایا۔ گوہند کہے جگت باز، تیری بازی دئے اُلٹائیا۔ گوہند نرگن ہو کے کرے کاج، نرگن تیری دھار چلائییا۔ پُرکھ اکال مار آواز، دواں لئے ملائییا۔ تُوں میری ویکھی کلگی میں تینوں وکھاواں تاج، تاج اکو نظری آئیا۔ تُوں سدا سُنیں میری آواز، سچ سندیسہ دیاں جنائیا۔ جنہاں ہتھان اُتے رکھ کے تینوں کِریا جگت کاج، تیرے کولوں اپنا لیکھا لواں چُکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے باز دئے وڈیائیا۔ باز کہے گوہند دس سچ، کی وچ بھید رکھایا۔ میں تیرے اُتے رہیا نچ، اپنا سانگ ورتایا۔ تُوں جو دھا سورپیر ہو کے رکھیا ہتھ، میرا مان ودھایا۔ میں چوٹی سال تیرے چرناں نہ گیا ڈھٹھ، مَورکھ مگدھ مؤڑھ اکھوایا۔ کون ویلا میرا پچھلا لیکھا دئیں کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا کھیل جنایا۔ تیرا پچھلا لیکھا کٹاں گا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹاں گا۔ پھڑ چرناں اُتے سٹاں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، باز اکو دوارے رکھاں گا۔ گوہند باز دوویں نظر نہ آؤندے، ہر شبیدی رُپ وٹائییا۔ پُرکھ اکال دا ڈھولا گاؤندے، وجے نام

ودھائیا۔ بھگت بھگوان میل ملاؤندے، گھر گھر پھیرا پائیا۔ نام اڈاری اک رکھاؤندے، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، باز گوہند دئے جنائیا۔ گوہند باز پہلی چیتر دیوے دس، کون رُپ وٹائیا۔ چوٹھی منزل جائے ڈھٹھ، چڑھ چرناں سپس نوائیا۔ میرا پچھلا لیکھا کٹ، آگے دُکھ رہے نہ رائیا۔ پریم پیار دی مار چپٹ، جھپٹ اکو اک درسائیا۔ پن ڈھاپیاں جاواں ڈھٹھ، جت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت باز رکھے لاج، گُرمکھ ساچے مانس رُپ وٹائیا۔ جیون وچ بدلے جیون، جیون جُگت وڈیائیا۔ نام رس امرت پین پیون، پی پی خوشی وکھائیا۔ سرنائی سدا تھیون، مان ابھان مٹائیا۔ چرن کول گر ساچے نیون، نیون نیون لاگن پائینا۔ ساچا بیج نام پیون، پت ڈالی پُھل مہکائیا۔ ناتا تئے ساڈھے تن ہتھ سیمن، صاحب ستگر ہتھ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا دُکھ میٹ کرے سرجیت، سرجیت پرہ چرن ہتھ اتیت، ترے گن تینوں تاپ رہن نہ پائیا۔

★ ۲۳ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ کِریا پونہ ★

ہر نام کہے میری ہوئی خواری، کل سار کیسے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑی یاری، سچ پیار نہ کھئے رکھائیا۔ تیری بھلی پرہو سِکداری، بھے سپس نہ کھئے رکھائیا۔ میری لئے نہ کھئے خُماری، جگت واسنا رس وڈیائیا۔ میں بیٹھا بند کیوڑی، میرا کُنڈا نہ کھئے کھلایا۔ جگت جیو کھیلن کھیل نو دواری، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جدھر ویکھاں رین اندھیاری، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کر کِریا تیرے چرن جاواں، بلہاری، بل اپنا آپ دھرائیا۔ ساچا مندر وسا اٹاری، مہر نظر اٹھائیا۔ بن ونجارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در اکو منگ منگائیا۔ نام کہے میرا کوئی نہ کم، نکما نظری آئیندا۔ کوئی نہ سنے راگ کن، دھیان دھیان نہ کھئے وکھائیندا۔ جے صاحب میں تیرے گھر پیا جم، کیوں میتھوں مکھ چھپائیندا۔ آویکھ میرے بھگون، میں تیرا راہ تکائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نادان، نیتز اکھ نہ کھئے کھلاییندا۔ لوک مات کرے نہ کھئے پہچان، بے مکھ جیو نظری آئیندا۔ میرے پچھے تینوں آوے بان، تیری صفت نہ کھئے صلاحیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، چرن کول آس رکھائیندا۔ نام کہے میں گیا لٹ، ہٹ نظر نہ آئیا۔ مینوں کوئی نہ کہے تیرا پُت، مان تان نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں ڈونگھی گندر دتا سٹ، اندر ملن کھئے نہ آئیا۔ میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیا پُچھ، اتم ملو اپنے ساک سجن بہین بھائیا۔ جیہڑے سیس نواؤندے رہے جھک، کدھر گئے پاندھی راہیا۔ جناں چر نہ پویں اُٹھ، پرہہ اپنا بل دھرائیا۔ کرپا کر نہ پھڑیں گٹ، آپ اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، دیونہار اک گوسائیا۔ ہر نام کہے میری کھسی پونجی، خزانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں سنتاں ہتھ دتی کنجی، کلجگ سنت دھیاں بہیناں رہے ہنڈھائیا۔ کوڑی کرپا کھان جگت رسنا چنجیں، بتی دند ہویئے ہلکائیا۔ میری رمز نہ جانے کھئے گجھی، بھيو ابھید نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا رُجھی، مایا ممتا نال ملائیا۔ میری نشانی نہ کسے بُجھی، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ٹھگ چور یار پاؤن لڈی، گرمکھ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ سب دی ماری گئی بڈھی، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ کیوں مینوں بند کیتا کایا کجی، اُپر اپنا پردہ پائیا۔ پچھلی اودھ سب دی پُجی، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ ہُن اپنی جوت کر اگھی، اُدے است اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا جنائیا۔ ہر نام کہے میں ہویا خیران، خیرانگی بند نہ کھئے کرائیا۔ چاروں گٹ جیو شیطان، شرع کرن پڑھائیا۔ آتر ویکھے نہ کوئی مار دھیان آپا چین نہ کھئے جنائیا۔ میری کرے نہ کوئی پہچان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ پرہو میرے پچھ تیری ہو جاؤ بند دکان، لوک مات تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ جے سٹا رہوں بن انجان، غفلت آس نندرا اک رکھائیا۔ مٹ جاؤ تیرا نشان، تیری آن نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا سندیسہ کر پروان، اکھیں ویکھیا حال ربیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در اپنا دینا کھلائیا۔

★ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ کرکی پونہ ★

ہر نام تیرا وجے ناد، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ ملے وڈیائی برہم برہماد، لکھ چوراسی دھیان لگائیندا۔ میٹ مٹائے کلجگ واد وواد، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ سرِشٹ سبائی ڈھولا گائے بودھ آگادھ، اتم پر ماتم آپ سمجھائیندا۔ چار ورن بنائے سانجھ، سگلا سنگ

رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدہ آپ چُکائیندا۔ سچ نام تیرا وجے ڈھول، سو پُرکھ زرنجن آپ وجائیا۔ سچ
 دوارا دیوے کھول، نو کھنڈ پرتھمی دے وکھائیا۔ زرگن تولے سرگن تول، تولنہارا پھیرا پائیا۔ آپ چُکائے پڑدہ اوہل، دُئی دویتی دے مٹائیا۔
 گھٹ گھٹ اندر جائے مؤل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ساچے نام تیری گائن گاتھا، جیو جنت پڑھائیا۔
 چاروں کُنٹ تیرا ساک، اکتھ کتھا سمجھائیا۔ آتم پر ماتم آتم ہویے پوجا پاٹھا، ہون اکو اک وکھائیا۔ گھر گھر نظری آئے پُرکھ سمراتھا،
 مہربان پھیرا پائیا۔ ہویے سہائی ناتھ اناتھان، دینن اپنے گلے لگائیا۔ نانا توڑ ذات پاتاں، اوچان نیچان ایکا در بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ سچ نام تیرا ہویے گیت، گوہند آپ جنائیا۔ گھر گھر وچ مکہ کعبہ نظر آئے مسیت، شودوالا مٹھ
 مندر اکو اک جنائیا۔ جیو جنت کایا ہویے ٹھنڈی سیت، میلا تیرا سہج سُبھائیا۔ گھر نظر آئے اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ ہر نام پرہ دیوے مان، ابھان نہ کھئے رکھائیندا۔ ست دھرم دا جھلے نشان،
 دُھردرگاہی آپ جھلائییندا۔ ورنان برنن اک گیان، ڈھولا اکو اک جنائیندا۔ اکو در سرب پرنام، نمو نمو سرب سمجھائیندا۔ اکو کلمہ دے
 کلام، مہربان اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر نام تیرا رنگ وکھائیندا۔ ہر نام تیرا رنگ اپار، پنج تت
 کایا چولی دے چڑھائیا۔ گھر گھر وجے نام شبد دُھنکار، انحد راگی راگ سُنائیا۔ کوڑی کرپا کرے پار کینار، مایا ممتا ہومیں ہنگتا ڈیرہ
 ڈھابیا۔ سچ وسائے اک دربار، جس در تیرا ڈیرہ لائیا۔ دو جہان وجے نگار، پُریاں لوآن راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام اکو اک پرگٹائیا۔ نام پرگٹائے لوک مات، زرویر پُرکھ دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی دات، داتا دانی
 جھولی پائیا۔ کلجگ اتم پُچھے وات، بے پرواہ ہویے سہائیا۔ چار ورن بنا اک جماعت، کرے ست پڑھائیا۔ تیری پُچھنہارا وات، زرگن اپنا
 پھیرا پائیا۔ جوتی نور کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس گائے تیری گاتھ، سُرپت اند در در سیو کھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام لے پرگٹائیا۔ ساچا نام پرگٹائے سری بھگوان، ستجگ ساچا مان
 رکھائیندا۔ پنج تت نہ کھئے پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیندا۔ نظری آئے سری بھگوان، دوجا اشٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ ڈھولا گائے جیو

جہان، سوہلا تیرا نام سُنائیندا۔ سوہنگ شبد کر پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نام آپ اُپائیندا۔ ساچا نام اُپائے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اکو جاپ، جیون جگت جنائیندا۔ کایا مندر اندر ہیوے پوجا پاٹھ، دوجا نگر نہ کھئے وسائیندا۔ ساڈھے تِن ہتھ مندر وکھائے تیرتھ تاٹ، سچ سروور اک نہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، منتر اکو اک اُچائیندا۔ سچ نام تیرا منتر مات، سِری بھگوان آپ اُچائیا۔ پچھلا لیکھا چکے گاتھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن اپنی جھولی پائیا۔ ست دھرم دا اکو پاٹھ، نرگن سرگن دئے درڑائیا۔ گھر گھر ہووے پارہس پارہس پوجا پاٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر نام ہیوے بلوان، سو پُرکھ نرنجن آپ بنائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے گان، اجپا جاپ اپنی کار جنائیندا۔ آتم دُھن راگ سنان، مدھر رس اکو اک وکھائیندا۔ جوتی نور جلوہ مہان، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ چار گنت جنائے دُھنکان، دہ دشا راگ الائیندا۔ ڈنکا وجے دو جہان، زمیں اسمان ہیوے کھلائیندا۔ گگن منڈل سارے گان، پُری لوء راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو نام اکو اِشٹ، اک کھلاونہارا درِشٹ، سرِشٹ لیکھا اک چُکائیندا۔

☆ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ پکرمی گیان سنگھ دے گرہ کِرکی پونہ ☆

ہرنام تیرا ہیوے جس، سار شبد ملے وڈیائیا۔ سرگن ہووے تیرے وس، تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا ملے اکو رس، دوجا رس نظر نہ آئیا۔ بھگتاں ملاوا ہس ہس، سِری بھگوان آپ کرائیا۔ تیری دھار کر پرگٹ، پرگٹ دئے وکھائیا۔ تیرا کھولے سچا ہٹ، بن ہٹوانا ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے نام دئے وڈیائیا۔ سچ نام تیرا تُلے تول، ستگر پورا آپ تُلایا۔ تیرا دوارا دیوے کھول، غریب نوازا ہیوے سہائیا۔ ورن برن وجے ڈھول، جیو جنت کرے شنوائیا۔ بھکت بھگونت وسے کول، میل ملاواں ایک تھائیا۔ تُوں ربنا آنت اڈول، تیرا بیڑا دئے چلائیا۔ تیری وست انول، گرُمکھاں آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ہرنام تیرا چڑھے رنگ، رنگ ستگر آپ رنگائیندا۔ ہرنام تیرا وجے مردنگ، پرمیشور آپ وجائیندا۔ ہرنام تیرا

اُچے چھند، ہرِ ستگر ڈھولا گائیندا۔ ہر نام تیرا ملے اند، ہرِ ستگر اند وکھائیندا۔ ہر نام تیرا چڑھے چند، ہرِ ستگر آپ چمکائیندا۔ ہر نام تیری پوری ہوئے منگ، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سورا سربنگ تیرا در وڈیائیندا۔

★ ۲۳ بھگن ۲۰۱۹ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ کِری پونہ ★

ہر نام تیری ساچی ریت، سو پُرکھ نرنجن آپ چلائیندا۔ جن بھگتاں بٹھ سچ پریت، پریتوان آپ سمجھائیندا۔ تیرا ڈھولا گائے کیت، سوہلا اکو اک وڈیائیندا۔ تیرا گرہ مندر مسیت، گرو دوارا اک وکھائیندا۔ سو کھیڑا ہوئے پت پتیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری دھار وڈیائیندا۔ ہر نام کہے میرے بھگوان، تیرے بٹھ وڈیائیا۔ میں بالا نڈھا بال انجان، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ بھلے جیو جہان، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے حیران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ تیرا ملے نہ سچ نشان، دھر نشان نہ کھئے جھلائییا۔ کاغذ قلم شاہی لکھنہاری نین شرمنا، نیترووے مارے دھائینا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دتا مات بیان، آپ اپنا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، تڈھ بن ملے ن کھئے وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے ست، ست ست درڑائیندا۔ اکو نام ہوئے پرگٹ، پاربرسم پرہ آپ پرگٹائیندا۔ ستجگ کھلائے ساچا ہٹ، گھر اکو اک وکھائیندا۔ بھگتاں بھجے ساچا نت، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ سرشٹ سبائی آوے اکو مت، من مت میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے نام توہے وڈیائیندا۔ ہر نام کہے میں نگا بالا، نظر کیسے نہ آئیندا۔ کایا وڑیا ڈونگھی دھرمسالہ، بند کواڑی گنڈا کھئے نہ لاییندا۔ رسنا جہوا بٹی دند کوٹن کوٹ ہتھان نال پھیردے مالا، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ ترے گن مایا کھئے نہ توڑے تالا، گرہ مندر کھوج نہ کھئے کھوجائیندا۔ میں کلجگ اتم ہویا بے حال، بہل بہ بہ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ سری بھگوان ہو مہربان، سچ نام درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مٹے نشان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ست ہوئے پردھان،

ملے تینوں مان وڈیائیا۔ بھگت تیرا ڈھولا گان، ہور کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچا مندر سوہے سچ مکان، سچ دوار اک کھلائیا۔ جیو جنت
 سادھ سنت لکھ چوراسی سُنن تیرا فرمان، بھل کھئے ربن نہ پائیا۔ تیرے نام وجے ڈھنکان، انحد راگی ناد سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے نام تیرا گھر دئے وسائیا۔ ہر نام تیرا وسے گھر، سو پُرکھ نرنجن آپ وسائیا۔ نرگن سرگن کھلا در، در دروازہ
 اک جنائیا۔ سنت سُپیلے ساچے پھڑ، تیرا میل ملائیا۔ نرہیو چکا بھے ڈر، بھيو اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، نِش اکھر نام وکھڑ دیونہار وڈیائیا۔ اکھر نام کہے نِش اکھر دس، اپنا بھيو کھلائیا۔ نِش اکھر کہے اکھر میرے وس، جگ جگ بنت
 بنائیا۔ دوہاں دا داتا پُرکھ سمرتھ، حُکمے اندر پھرائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پاتال آکاش گگن
 زمیں اسمان، وشن برہما شو کروڑ تیتیس گر اوتار پیر پیغمبر مُلا شیخ مسائق دستگیر اکو راگ الائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گئی گہند
 پروردگار، پرگٹے ہو وچ سنسار، لیکھا سب دا دئے مٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی نیترووے زارو زار، سُمند ساگر کرے پکار، دھرنی دھرت
 دھول اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی گندر پھول پھلائیا۔ اکو نام جنائے نِشکام، سوہنگ ڈھولا جگت وچولا آد جگادی پاربرہم برہم جنائے اپنا بولا، راگ
 اناد ناد اکو اک جنائیا۔ ترے گن اتیتا سچ سوامی بھئے تولا، نام کنڈا وچ برہمنڈا جیرج انڈا تول ثلاثے تھائوں تھائیا۔ دین دیاں سدا بخشندا،
 جن بھگتاں دیوے پرماندا، گرمکھاں رکھے سدا ٹھنڈا، امرت مُکھ نِج دوار ساچا رس دھار چوائیا۔ کلجگ اتم ویکھے کنڈھا، پرگٹ ہو وچ
 ورہنڈا، نام اُٹھائے ساچا کھنڈا، تیز دھار رکھائے چنڈ پرچنڈا، دو جہاناں سِری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ سچ مردانگی آپ کھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام ست دیوے ور، سچ نام وسے گھر، گھر مندر بھگت دوار کر اُجیار، نرگن دوارا ہر نرنکارا،
 نرور اپنی کل وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوتار، جگ جگ کھیل کرے اپار، اپرمپر سوامی سدا نہکامی،
 نہچل دھام اکو اک وسائیا۔

☆ ۲۳ پھکن ۲۰۱۹ بکرمی گرنخش سِنگھ دے گرہ کِری پُونہ ☆

ہرِ کا نام گُرمکھ ونڈ، ہرِ سَتگر جھولی پائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ ٹھنڈ، ہرِ سَتگر آپ ورتائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ چند، ہرِ سَتگر آپ چمکائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ چھند، ہرِ سَتگر آپ سُنائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ بخشند، ہرِ بخشش آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ہرِ نام آپ وڈیائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ میلا، سِری بھگوان کرائیا۔ ہرِ کا نام سِجَن سہیلا، سِری بھگوان دئے وڈیائیا۔ ہرِ کا نام دھرم رائے دی کئے جیلا، سِری بھگوان لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ ہرِ کا نام آتم پرما تم چاڑھے تِیلا، سِری بھگوان سگن منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ میت سو پُرکھ زرنجن آپ بنائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ ریت، سو پُرکھ زرنجن راہ چلائییندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ پرکھے نیت، سو پُرکھ زرنجن کھوج کھجائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ گیت، سو پُرکھ زرنجن راگ الائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائییندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ رس، ہرِ پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ وس، ہرِ پُرکھ زرنجن سیو کھائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ دس، ہرِ پُرکھ زرنجن بھیو کھلائییا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ گھٹ، ہرِ پُرکھ زرنجن آپ وسائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ تٹ، ہرِ پُرکھ زرنجن سروور اک سہائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ ہٹ، ہرِ پُرکھ زرنجن آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ میت، ایکنکارا آپ رکھائییندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ چیت، ہرِ زرنکارا آپ وسائییندا۔ ہرِ کا نام ہو انڈیٹھ، ہرِ زرنکارا گُرمکھان اندر آپ ٹکائییندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ آتم لئے جیت، ایکنکارا پرما تم اپنا رنگ رنگائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کھلائییندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ لال، آد زرنجن کرے رُشنائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ وکھائے سچّی دھرمسال، آد زرنجن اندھ اندھیر مٹائیا۔ ہرِ کا ناؤں گُرمکھ بنے دلال، آد زرنجن بھیو چُکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچّا شہنشاہیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ ویسا، سِری بھگوان آپ دھرائیندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ دیسا، سِری بھگوان آپ سہائییندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ نیتا، سِری بھگوان نریش اکو نظری آئییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ ساگر، ابناسی کرتا دئے جنائیا۔ ہرِ کا نام گُرمکھ بھاگ لگائے کایا گاگر، سِری بھگوان ہوئے سہائیا۔ ہرِ کا نام

گرمکھ سوڈاگر، سِری بھگوان ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہر کا نام گرمکھ پیار، پاربرہم پرہ آپ کرائیندا۔ ہر کا نام گرمکھ شنکار، پاربرہم پرہ ویکھ وکھائیندا۔ ہر کا نام گرمکھ بھنڈار، پاربرہم پرہ آپ ورتائیندا۔ ہر کا نام گرمکھ یار، پاربرہم پرہ بنت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا آپ ملائیندا۔ ہر کا ناؤں گرمکھ دھرم، برہم اپنا بھیو جنائیا۔ ہر کا ناؤں گرمکھ کرم، برہم ویکھ تھائوں تھائیندا۔ ہر کا ناؤں گرمکھ ورن، برہم وند نہ کھئے وندائیا۔ ہر کا ناؤں گرمکھ سرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ہر کا ناؤں گرمکھ مردنگ، شبدی ناد وجائیندا۔ ہر کا ناؤں گرمکھ انگ، گر گر اپنی گود سہائیندا۔ ہر کا ناؤں گرمکھ میٹے پنڈھ، دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، اکو نام گرمکھ کایا مندر آپ ٹکائیندا۔

۱۰۹۳

★ ۲۳ پھگن ۲۰۱۹ بکرمی مل سنگھ، سنتوکھ سنگھ اوم پرکاش سکندراباد ★

بھگتاں آگے سیس رہیا جھک، سِری بھگوان آپ جھکائیا۔ نو نو چار جو رہیا لک، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ اُجل کرے مات مکھ، دیونہار وڈیائیا۔ لیکھا جانے مات ککھ، جن جنی ویکھ وکھائیا۔ سچ سہائے اپنی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ دیا کھائے ابناسی اچت، چیتن دئے کرائیا۔ جگ جنم جو بیٹھے رُس، پھڑ بابوں لئے ملائیا۔ ٹھاکر سوامی اکو ٹٹھ، دینن دئے وڈیائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک وکھائیا۔ آون جاون جائے چھٹ، بندھن کھئے رہن نہ پائیا۔ لوک مات دا بوٹا پُٹ، سچکھنڈ دئے ٹکائیا۔ اک وکھائے ساچا کوٹ، چہر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ پاربرہم پرہ اپنا پورا کرے شوق، شہنشاہ اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں بنے گوبند سین، پرہ اپنی کھیل کرائیندا۔ پرگٹ ہو نر نرائن، نرور اپنا پھیرا پائیندا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے بنیا ساک سجن سین، سکلا سنگ نبھائیندا۔ پورب جنم دا چکاؤن آیا لہنا

۱۰۹۳

دینا، اگلا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کرائیندا۔ سیس جھکے بھگت دوارے، بھگوان آپ جھکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل اپارے، اگم اگوچر آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وسنہارا ٹھانڈے دربارے، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ایکنکارا کر پسارے ویکنہارا تھائوں تھائیا۔ آد نرنجن نُور اُجیارے، جوتی جوت جوت جنائیا۔ ابناسی کرتا ہو خبردارے، بے خبر آپ سُنائیا۔ سِری بھگوان دئے ہلارے، ہلارا اکو اک جنائیا۔ پاربرہم پرہہ بن سیوادارے، ساچی سیوا اک کھائیا۔ چل کے آیا وچ سنسارے، نرگن جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھگت بھگونت آپ اٹھالے، پھڑ باہوں لئے جگائیا۔ ساچا مارگ اک وکھالے، پچھلی ریتی دئے مکائیا۔ ناتا توڑے شاہ کنگالے، شہنشاہ اکو اک درسائیا۔ غریب نائیاں پُچھے حالے، اپنا احوال دئے سمجھائیا۔ شبد اگم وجائے تالے، تریا بیٹھی نین شرمائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ اکالے، عقل اپنی رہیا وکھائیا۔ اندر باہر چلے نال نالے، سکلا سنگ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سیس جھکائیا۔ بھگتن کہن ویکھو اکھ، ہر اپنی کھیل رچائیندا۔ جیہڑا گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ رہیا دس، سو غریب نائیاں در در الکھ جگائیندا۔ جس دے اگے چلے نہ کیسے دا کوئی وس، سو بے بس ہو سیو کھائیندا۔ درشن کریئے بس بس، ہنس مکھ ویکھ وکھائیندا۔ بن نمانا سِری بھگوان نرگن داتا چرنی رہیا ڈھٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت دوارے ہر جگدیش، اپنا سیس جھکائیا۔ جگ چوکری پیسن لیا پیس، اگے چکی نہ کھئے وکھائیا۔ بھگتو اکو سیکھو میری حدیث، کلمہ اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دو جہاناں والی تاج سہائے ایک سیس، راجن راج وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم رہیا بیت، پچھلا لیکھا رہیا چکائیا۔ ستجگ ساچی چلے ریت، ریتوان آپ جنائیا۔ اکو ڈھولا رل مل گاؤنا گیت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ہر کا بھگت نہ جائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ کم کیسے نہ آئیا۔ پرہہ دوس رین نظری آئے اتیت، گھر گھر اپنی جوت کرے رُسنائیا۔ دسنہارا نشانہ ٹھیک، نام ندھانا تیر چلائییا۔ چرن کول بندھائے پریت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بھگت کہن اٹھو لُو بھج، سِری بھگوان رہیا جنائیا۔ پچھلی کرنی سارے دیو تچ، سوگند اکو وار کھائیا۔ پاربرہم دی ساچی سیجا چڑھو بھج، ست ستوادی رہیا وکھائیا۔ درشن کرو رج رج، بن نیناں نین ملاییا۔ بن مکیوں کعبیوں کرو

حج، حُجرہ ساچا دئے سُہائیا۔ کَریا نِدهان در اپنے رہیا سَدّ، سَدّا اِکو نام لگائیا۔ کوڑی کَریا چھڈو حد، مایا ممتا رہیا مٹائیا۔ امرت جام پیو مدھ، کوڑی مدھ رسن نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ جھکیا سیس بھگت دوار، سِری بھگوان کھیل کرائیندا۔ نرگن ہو کے آیا پروردگار، جلوہ نُور نُور دھرائیندا۔ ٹھانڈا کھول اک کواڑ، دو جہان بھیو کھلائیندا۔ اکتھے کر گر اوتار، پیر پیغمبر حُکم منائیندا۔ پچھلی چھڈو سرب گفتار، گُفت سُنید آپ جنائیندا۔ مٹو اک ایکنکار، دُوجا اِشٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ سارے کرن اُچی پکار، کوک کوک کوک الایندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل سِری بھگوان، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کرن پروانہ، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ پرہہ سدا سدا مہربانا، مہر نظر اُٹھائیا۔ بھگت چرن کول کرن دھیانا، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ سِری بھگوان مرد مردانہ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت نکا بال انجانا، بالی بُدھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بھگت دیوے دات، بھگت وڈیائیا۔ بھگت بندھائے نات، جگت جنائیا۔ بھگت پیائے امرت بوند سوانت، بھگت ٹھانڈا در وکھائیا۔ بھگت نظری آئے اک اِکانت، بھگت اِکو گھر دئے وڈیائیا۔ بھگت بنے پتا مات، بھگت ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بھگت کہن پرہہ ملیا ایک، ایک وڈیائیا۔ جس سچّی دسی ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ بُدھی کری بییک، بییکی آپ جنائیا۔ نرگن ہو کے کرے ہیت، سرگن میل ملائیا۔ بالان وانگوں رہو کھیڈ، بچن سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، بھگت دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت جن گئے اُٹھ، نیتر نین اگھاڑیا۔ سِری بھگوان گیا تھ، دیوے نام آدھاریا۔ گھر گھر در در لئے پُچھ، بن درویش الکھ جکا رہیا۔ گرمکھ بوٹا نہ جائے سُک، بن مالی سیو کما رہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا کھیل آپ وکھا لیا۔ بھگت بھگوان جُڑیا ناتا، جوڑی سچ بنائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتا، ستجگ چند رُشنائیا۔ اک سُنائے ساچی گاتھا، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائیا۔ ہنگ برہم ناتھ اناتھا، دین ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا نام دئے جنائیا۔ بھگت جنو ساچا نام سو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سنت جنو ساچا نام سو، ہر پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیندا۔ گرمکھ جنو ساچا نام سو، ایکنکارا آپ درسائیندا۔ گرمکھ جنو ساچا

نام سو، آد نرنجن ہر رُشنائیندا۔ مُرید جنو ساچا نام سو، پروردگار بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، منتر اِکو اِک دِرڑائیندا۔ سو کہے میری انس ہنگ، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ سو کہے میرا بیٹا برہم، برہم ونڈ ونڈائیا۔ سو کہے میرا نرمل کرم، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ سو کہے میرا ساچا دھرم، ادھرم نہ کھئے جنائیا۔ سو کہے میرا ساچا ورن، اورن نہ رُپ وٹائیا۔ سو کہے میں کرنی کرن، ہنگ اپنی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنگ اِکو اِک جنائیا۔ ہنگ کہے میرا سو باپ، چاچا گرو نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس رچنا رچی آد، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ جس جگ چوکرئی وجایا ناد، ہنگ برہم سمجھائیندا۔ جس دا لیکھا بودھ آگادھ، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جس دا امرت اِک سواد، انرس نہ کھئے وکھائیندا۔ جو سدا رکھے یاد، بھل وچ کدے نہ آئیندا۔ سو صاحب غریب نواز، ہنگ برہم ویکھ وکھائیندا۔ سدا سدا سد سنے فریاد، غفلت وچ نہ وقت لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہنگ سوہنا بنس بنائیندا۔ سو کہے میری ساچی دھار، ہنگ جنائیا۔ ہنگ بن نہ کھئے پَسار، وشن برہما شو رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ بن ہنگ نہ ترے گن پیار، پنج تت نہ کھئے کُرمائیا۔ بن ہنگ نہ ناتا جُڑے وچ سنسار، لکھ چوراسی رُپ نہ کھئے دھرائیا۔ بن ہنگ گر اوتار نہ کھئے وچار، برہم لیکھا آپ سمجھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ایکا شبد بول جیکار، سچ جیکارا دئے لگائیا۔ ہنگ کہے پرہہ اِکو میتا، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار جس دی ریتا، تھر گھر شبدي سْت سھائیا۔ شبدي سْت کھیل انڈیٹھا، ہنگ برہم بھیو کھلائیا۔ وشن برہما شو جس کیتا سُرچیتا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سو صاحب اپنے در وسے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا نام دئے وڈیائیا۔ سوہنگ کہے میں سچا نام، گر اوتار آپ جنائیندا۔ سوہنگ کہے میں دھر فرمان، نام ست میرا ونج کرائیندا۔ سوہنگ کہے میرا سچا کام، جگ جگ اپنا راہ وکھائیندا۔ سوہنگ کہے میرا سچ پیغام، دھر دا کلمہ چھند صلاحندا۔ سوہنگ کہے میرا سچ امام، مقارے حق ڈیرہ لائیندا۔ سوہنگ کہے میرا لیکھا تمام، لکھ چوراسی وچ سمائیندا۔ سوہنگ کہے بن صاحب کوئی نہ جانے نام، وشنوں میرے سنگ سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری دھار آپ چلائیندا۔ سوہنگ کہے موہے چڑھیا چا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن لیا جگا، چوکرئی جگ پچھوں میری اکھ کھلائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کِریا کر لیا ملا،

پچھلا وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ ایکنکار پلّو لیا پھڑا، آپ اپنی گنڈھ پوائیا۔ آد زرنجن کر رُشنا، جُگ چوکرئی اندھیرا دتا مٹائیا۔ ابناسی کرتا ہو سہا، سہائتا کرنی آپ سیکھائیا۔ سیری بھگوان سچ نشان جھلا، دو جہاناں دتا جنائیا۔ پاربرہم برہم لیکھ لیکھا، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ دھنّ بھاگ ہوئے سچکھنڈ نانک زرنجن بنیا گواہ، بن سوہنگ گر اوتار نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھیا نین اٹھا، گوبند بھتھا تیر چلہ دتا سٹا، سوہنگ میرا روپ درسائیا۔ میں اپنا نین لیا کھلا، چاروں کُنٹ دھیان لگا، پاربرہم پرہہ اکو نظری آئیا۔ ہوئے ناناں چرنی ڈگا اچی ماری دہا، پچھلا دکھڑا بھول سُنائیا۔ میرے شہنشاہ پاتشاہ، تُدھ بن دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا ناں اکھراں وچ آئے لیکھا، نش اکھر دھار نہ کیسے جنائیا۔ میں پتھراں دیواں ڈیرہ ڈھاہ، ستھر سب دا دیاں وچھائیا۔ وکھڑا تیرا روپ دیاں وکھا، آپ اپنی سیو کھائیا۔ پرہہ جو تینوں گئے بھلا، تیرے نال دیاں ملائیا۔ تُوں وی میرے سر تے ہتھ ٹکا، میں جاواں چائیں چائیا۔ پہلوں بھگت لواں اٹھا، جنہاں لیکھا پچھلا جھولی پائیا۔ بھڑ بابوں دوارا تیرا دیاں وکھا، بھلیا کھئے رہن نہ پائیا۔ تُوں دیویں اپنے پریم دی سچی دوا، دکھ کھئے رہن نہ پائیا۔ جے بھل گان نانک زرنجن سدّ کے لیاواں گواہ، جو تیرا ڈھولا سوہنگ آپے گائیا۔ ہُن پڑدہ اوبلا رہنا نہ را، پڑدے سب دے رہیا پڑائیا۔ جے تُوں لک کے بیٹھا رہوں خُدا، تیری خُدی کم کیسے نہ آئیا۔ ہُن تینوں رہن نہ دینا جُدا، مُرشد مُریدان نال دینا ملائیا۔ تُوں لک لک اپنا جھٹ رہیا لنگھا، اتم اپنا پڑدہ دے اٹھائیا۔ تیری نقاب تینوں رہی شرما، تیرے نین نہ کھئے وڈیائیا۔ اٹھ کر کیریا جن بھگتاں درس دیکھا، پہلی چیتر نیڑے آئیا۔ آگے پیسا مارے دھاہ، گل پلّو رہیا پائیا۔ کس ویلے دیواں پہاہ، لکھ چوراسی بیٹھی راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، منگ اکو منگ منگائیا۔ سو کہے میں بناں نانا، اپنا مان گوائیا۔ ہنگ برہم تیرا کھیل مہانا، لوک مات وڈیائیا۔ تختوں لاہواں راجا رانا، چار کُنٹ کُرائیا۔ دو جہان ہووے بے مہانا، ملاح بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ نو کھنڈ پرہمی ہوئے حیرانا، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بھلے گانا، راگ تال نہ کھئے وجائیا۔ کرے کھیل سیری بھگوانا، پورب لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہنگ کہے پرہہ تیری لوڑ، در تیرے اوٹ تکائیا۔ کر کیریا سنگ ساچا جوڑ، جوڑی جڑے سچے شہنشاہیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، نور نظر کھئے نہ آئیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب پیا شور،

ساچا شوہر نہ کھئے منائیا۔ آنتر وس وکھ ہوئی کوڑ، امرت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا ہوئیں ہنگتا ربی دوڑ، چاروں گنٹ واہو
 داہیا۔ شاہ سلاطاناں جیو جہاناں جوٹھا جھوٹھا ودھیا زور، نون سو اکھر نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 دینا اک ور، تڈھ بن میری چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ سو کہے ہنگ بل دھار، تیرا ساچا سنگ نبھائیا۔ تیرے پچھے آئے آپ کرتار، بے پرواہ
 بے پرواہیا۔ دو جہاناں بول جیکار، جے جیکار اک الایا۔ سرشٹ سبائی کر خبردار، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ پرہہ آیا سانجھا یار،
 پروردگار پھیرا پائیا۔ آتم پر ماتم کرے پیار، دوجی اچھیا نہ کھئے رکھائیا۔ پاربرہم برہم میلے آن، جگت جگ جنم وچھوڑا رہیا کٹائیا۔ ایش
 جیو دئے دھیان، جگدیش ہو سہائیا۔ انیالا مارے اکو بان، تیر اپنا نام چلائیا۔ سنت سہیلے کر پہچان، بھگت بھگوان لئے ملائیا۔ گرمکھاں
 دیوے ساچا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ گرسکھ ویکھے بال انجان، باہوں پھڑ گلے لگائیا۔ ڈھر سندیسہ دیوے آپ فرمان، ساچی
 کرے نام پڑھائیا۔ نظری آئے اک بھگوان، بھگون اپنا بھیو چکائیا۔ راگ سنائے ایکاکان، ناد دھن اک شنوائیا۔ گھر وکھائے اک مکان، کایا
 مندر سوہا پائیا۔ جوت جگائے اک مہان، نرگن جوت کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو کرے
 سچ پڑھائیا۔ سچ پڑھائی اکو اکھر، ہر آخر آپ جنائیندا۔ بجر کپائی توڑے پتھر، سلا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جگت وکارا لاپے ستھر، منہ
 دے بہار سٹائیندا۔ نیتر نیر نہ ورو لے کوئی اتھر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ ساچا منتر
 سوہنگ سو، پرہہ دیونہار مان وڈیائیا۔ تیرے مندر کر کر لو، اگیان اندھیر چکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو جہا جائے ہو، دئی دوتی رہن
 نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سوہنگ شبد ساچا ڈھولا، ست
 ستگر آپ جنائیندا۔ ستجگ بنے مات وچولا، گر شبدی سیو کھائیندا۔ آپ اٹھائے پڑدہ اوہلا، ستمکھ اپنا روپ درسائیندا۔ دوس زین
 وسے کولا، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ پریم پریتی کھیلے ہولا، لال گللا رنگ چڑھائیندا۔ کایا بدلے سرگن چولا، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔
 پنچ وکار نہ پاوے روؤلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ اکو نام وڈیائیندا۔ سوہنگ اٹھ بن ملنگ، نام سنیہڑا ہتھ
 پھڑائیا۔ دو جہاناں لوآں پُریاں لنگھ، گھر گھر ناچ وکھائیا۔ پہلوں بھگت دوارے جا کے لائینی سنگ، تیرا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ مل سخیاں ویکھ

اند، منگل اکو اک جنائیا۔ تیرا پڑدہ ڈھاپے کندھ، دُئی وچ نظر نہ آئیا۔ تُوں میرا گاویں چھند، میں تیری کراں وڈیائیا۔ چار جُگ مکے
 رنڈیا رنڈ، کنت سہاگی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم رہیا جنائیا۔ سوہنگ کہے میں جاواں گا۔ اپنا
 پڑدہ لاہواں گا۔ بھگت دوارے نام وکھاواں گا۔ پن پیراں دھار جناواں گا۔ پن ہتھان کھیل وکھاواں گا۔ پن اکھاں ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا حُکم سیس ٹیکاواں گا۔ بھگت دوارے جاؤں گا۔ پرہہ تیرا نام سناؤں گا۔
 ہنگ تیرے نال ملاؤں گا۔ برہم پڑدہ آپ چُکاؤں گا۔ نہکرمی کرم کانڈ نہ کھئے جناؤں گا۔ تیری سرنی اپنا سیس ٹیکاؤں گا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مارگ اکو اک درساؤں گا۔ سری بھگوان دسے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ میرے بھگتاں تیرا
 جاپ، تیرا جاپ بھگت وڈیائیا۔ لوک مات بنایا ساک، ناتا اکو اک جڑائیا۔ سچ سنا اپنا واک، واکیا اپنا دئے جنائیا۔ میں چل کے آیا داس،
 بن سیوک سیو کھائیا۔ جن بھگتو مینوں رکھو پاس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو اک رہیا جنائیا۔ بھگت کہن آسچ
 میت، تیرا راہ تکائیا۔ ہنگ برہم رہیا اڈیک، نین نین اٹھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کون ویلا کرے پریت، پریتوان دیا کھائیا۔ ساڈا اندر باہر
 ہٹھے ٹھنڈا سینتا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ اکو ڈھولا گائے گیت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ کایا مندر اندر نظر آئے مندر مسیت، گردوارے گر
 بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوہاں وچولا جانا بن، تیری آس رکھائیا۔ بھگوان کہے میں بھگت وچولا، جُگ
 جُگ سیو کھائیندا۔ شب کہے میں دُھر دا ڈھولا، سری بھگوان راگ لائیندا۔ بھگت کہے میرا پڑدہ اوہلا، پن تڈھ نہ کھئے چُکائیندا۔ شب
 کہے میرا کم نہ آوے روؤلا، تڈھ پن سار کھئے نہ پائیندا۔ سری بھگوان کہے میں دوہاں دا اکو مؤلا، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ در دوار کرو قول،
 کرنی کرتا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اکو اک جنائیندا۔ ساچا قول کرن اقرار،
 درگاہ ساچی سیس نوائیا۔ شب بھگت دا بنے پیار، برہم پاربرہم سمائیا۔ ستجگ ساچی چلے دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ نظری آئے
 اک دوار، مہر نظر جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی
 ستجگ رنگ، ہر ساچا آپ رنگائیندا۔ پن منگیا جھولی پائے منگ، وست امولک آپ ورتائیندا۔ ساچی سیجا سوہے پلنگ، سنگھاسن

اِکو اِک وکھائیندا۔ آتم پر ماتم آئے اند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔

ہر سنگت تیری پوری گھال، صاحب ستگر لیکھ لائیا۔ پار اُتارے پردھ بال، نوجوان دئے وڈیائیا۔ آنت پوہ نہ سکے کال، جو جن چرناں سیس نوائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارے آپ بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت دئے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سچا رُپ، ستگر وچ سائیندا۔ ستگر ویکھ چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ دہ دشا نانا جوٹھ جھوٹھ، گرُمکھ وِرا نظری آئیندا۔ بن ہر نامے خالی دسن قلبوت، پنج تت پنج وکارا سرب گر لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت مان رکھائیندا۔ ہر سنگت ویکھ بالے نڈھے، دیونہار وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے، اِکو پِرتی دئے جنائیا۔ پریم پِرتی اندر بدھے، دوس رین رنگ رنگائیا۔ ڈھولے گاؤندے سوہنگ چھندے، گیت گوبند لائیا۔ باہروں دسن منکھ بندے، اندر ملیا پرہ بے پرواہیا۔ ہر سنگت تیری پِرتی ہر ستگر نال ہنڈھے، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائیا۔ گرُمکھ سچے سینے رہن ٹھنڈے تتی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت دیوے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سچ پیار، پیار پیار وچوں پرگٹائیندا۔ ہر سنگت تیرا سچ دیدار، ستگر ویکھ ویکھ بگسائیندا۔ ہر سنگت تیرا سچ وبار، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان میلا آپ ملائیندا۔ ہر سنگت تہانوں دتا دکھ، دوس رین جگائیا۔ کیوں، پرہ ویکھ کے خوش ہووے تہاڈا مکھ، لکھ چوراسی دھکا لائیا۔ نرگن بدلیا اپنا رُخ، نظر کسے نہ آئیا۔ کوجھے کملے غریب نمانے گودی لئے چُک، چُک خوشی منائیا۔ جے کوئی باہروں لئے پُچھ، ہر کا بھیو دس نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کولوں اپنی بھل بخشائیا۔ جن بھگت بھل کرو مُعاف، سری بھگوان منگ منگائیندا۔ پار پریم سدا گستاخ، جُک جُک گِڑ بھوائیندا۔ نت نوت جن بھگتاں دھوڑی منگے خاک، اپنے مستک لائیندا۔ آپ ہوئے اناتھاں ناتھ، جن بھگتاں مان دوائیندا۔ اپنے رکھے خالی باتھ، گرُمکھاں بہنڈارے آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتو پچھلا بخشو

قصور، بے پرواہ منگ منگائیا۔ جنم جنم دا تٹا غرور، غربت کھئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ اتم ملیا ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔
 بھگتن وچ رہیا بھرپور، آپ اپنا آپ تجائیا۔ اکو کر کے جوتی تور، تور تور نال ملاییا۔ جن بھگتاں ویکھے حاضر حضور، اپنی حاضری
 بھگت دوار لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ بھگت جنو پچھلی بھل، بھل نہ کھئے رکھائیا۔ صاحب
 سچے دی تسیں کل، کلونتا ہونے سہائیا۔ اتم پائے قیمت مل، کرتا آپ چکائیا۔ لوک مات رہنا ادول، سکے نہ کھئے ڈلائییا۔ تہاڈے اندر رکھی
 وست انمول، سو پُرکھ نرنجن آپ ورتاییا۔ ہنگ برہم اٹل اتول، کنڈا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہونانا اندر گیا مول، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے
 جناییا۔ تہاڈا کرے بہار ہول، سر اپنے آپ اٹھاییا۔ گوہند نال کیتا قول، کلجگ اتم پور کرائیا۔ سمبل نگر نظر نہ آئے اُپر دھول، دھرنی ملے
 نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان بھگوان بھگت دوہاں دا اکو گھر وکھائیا۔ پونہ
 سنگت پنے پرنام، پرہم پرہم وڈیائیا۔ پرہم پرہم پورا کام، پُرکھ پُرکھ شنواییا۔ شبد شبد ملے دان، بھگت بھگت سمجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ
 سدا بال انجان، پتا پُرکھ ویکھے چائیں چائیا۔ سب دا لیکھا ہویا پروان، در ملے مان وڈیائیا۔ جس جن سوہنگ ڈھولا گایا، مہاراج شیر
 ۱۱۰۱ سنگھ وشنو بھگوان، تیس اپنی گود بہائیا۔ سمت ویہ سو اُنی دا رہے نشان، سچ نشانہ آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، بھگت بھگوت بھ لڑ، جڑ اپنی ہتھیں لاییا۔ بار کہن اسیں بھل ڈالی پت، پت پریشور تیرا دھیان لگایا۔
 بناسپت دے برہم مت، اگیان اندھیر چکائیا۔ ہر سنگت رکھ سر دے ہتھ، مہر نظر اٹھاییا۔ تیری مہا گائن پُرکھ سمرتھ، دوجی اور نہ
 کھئے پڑھاییا۔ اسیں رل کے نال پئیے وس، گھر اکو نظری آئییا۔ چرن کول سرنائی ڈھٹھ، اپنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا ستھر لئیے گھت، دوجی سیج نہ کھئے ہنڈھاییا۔ بھل کہن کلی کلی کل بنیا ہار، کلجگ ملی وڈیائیا۔
 بھگتاں کیتا سچ پیار، ہر سنگت روپ وٹاییا۔ ہر سنگت پچھہ اسان کیتا تیرا دیدار، نیتن خوشی مناییا۔ بخشنہارے بخش سچ پیار،
 پرہم پرہم پیتی اک سمجھائیا۔ ہر سنگت تیرے گل دا بن جائے ہار، اپنا مان تان مٹاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے
 سچا ور، پھولنہار ہر سنگت آتر آتم پیار، دو جہان وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔

پُونے دی ہر سنگت نشانی، ستگر پُرکھ منایا۔ سرشٹ سبائی دے فانی، بن ستگر لیکھ کم کھئے نہ آیا۔ اتم قیمت پئے نہ پیسا دھیلا
دوانی، جن بھگتاں ہر جو اپنے کندھ اٹھایا۔ چرن کول دے دھیانی، رائے دھرم پھند کٹایا۔ سچ دربار رہے سچ نشانی، ستجگ ساچا مان
دوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا مندر دئے وسایا۔

